

Cực Phẩm Thảo Căn Thái Tử

Contents

Cực Phẩm Thảo Căn Thái Tử	5
1. Tiết Tử	6
2. Chương 1: Anh Hoan Dùng Thành Tín Đi Giữa Thiên Hạ	9
3. Chương 2: Nam Có Kiều Mộc	13
4. Chương 3: Thiếu Tiên	17
5. Chương 4: Cuộc Trao Đổi Không Vốn	21
6. Chương 5: Vào Cực	26
7. Chương 6: Thảm Ván	29
8. Chương 7: Cảnh Sát Và Dân Hợp Tác	33
9. Chương 8: Phúc Lợi Viện, Cô Nhi Viện	39
10. Chương 9: Ba Huỳnh Đệ	42
11. Chương 10: Cảm Giác Nguy Hiểm	46
12. Chương 11: Công Ty Hồng Hổ	49
13. Chương 12: Vụ Cướp Ngân Hàng (thượng)	53
14. Chương 13: Vụ Cướp Ngân Hàng (hạ)	57
15. Chương 14: Hèn Mọn Và Vi Đại	60
16. Chương 15: Nhất Chiến Thành Danh	63
17. Chương 16: Cỏ Rác Và Tiên Nữ	65
18. Chương 17: Không Hiểu Sao Được Mời	70
19. Chương 18: Lão Viện Trưởng	75
20. Chương 19: Ông Chủ Nhà Họ Vương	78
21. Chương 20: Phỏng Đoán Của Diệp Hoan	81
22. Chương 21: Thói Quen Ỗ Lại	85
23. Chương 22: Tìm Việc Làm	88
24. Chương 23: Nguy Cơ Và Chuyển Biến	92
25. Chương 24: Thương Cúc	95
26. Chương 25: Ân Oán Rõ Ràng	99
27. Chương 26: Vương Lão Đầu Của Ven Hồ Đại Minh	102
28. Chương 27: Liễu Mi Tới Nhà	104
29. Chương 28: Chú Chó Con Trong Đàn Sư Tử	108
30. Chương 29: Công Việc Mơ Hồ	112
31. Chương 30: Ăn Hàng Thành Phần Tri Thức	116
32. Chương 31: Tính Toán	119
33. Chương 32: Biết Nhẫn Mới Xứng Anh Hùng	121
34. Chương 33: Đòi Nợ	124
35. Chương 34: Hận Gặp Nhau Quá Muộn	127
36. Chương 35: Cắt Tóc Mua Sắm	130
37. Chương 36: Lần Đầu Gặp Chu Mị	134
38. Chương 37: Mới Quen Đã Thân	136
39. Chương 38: Tôn Ti Trật Tự	139
40. Chương 39: Hợp Tác	141
41. Chương 40: Thành Công Ngoài Ý Muốn	145

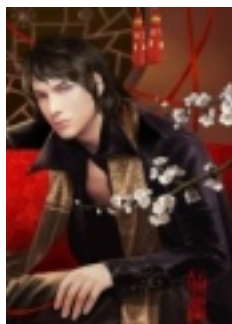
42. Chương 41: Sự Sâu Sắc Của Người Nghèo	149
43. Chương 42: Từ Công Tử	152
44. Chương 43: Lão Viện Trưởng Khác Thhường	155
45. Chương 44: Số Mệnh Không Tính Trước Được	157
46. Chương 45: Không Thề Cũng Cứ Làm	162
47. Chương 46: Ứng Cử	166
48. Chương 47: Co Lại Cực Kỳ Khủng Khiếp	168
49. Chương 48: Âm Thầm Sửa Chữa	172
50. Chương 49: Chột Dạ	175
51. Chương 50: Đồng Nghiệp Trợ Lý	178
52. Chương 51: Bí Quá Hóa Liều (phần Đầu)	181
53. Chương 52: Bí Quá Hóa Liều (phần Cuối)	184
54. Chương 53: Tranh Cãi Về Tiền Chuộc	187
55. Chương 54: Quan Trường Chấn Động	191
56. Chương 55: Bao Táp Nổi Lên	193
57. Chương 56: Không Cách Nào Trốn Tránh Trách Nhiệm	196
58. Chương 57: Phóng Thích	202
59. Chương 58: Bắt Quàng Làm Họ	206
60. Chương 59: Lộ Ra	208
61. Chương 60: Vẫn Là Một Cuộc Đời	212
62. Chương 61: Tên Trộm Khốn Khổ	215
63. Chương 62: Nhà Họ Thẩm Ở Kinh Đô	218
64. Chương 63: Tình Dịch Đụng Mặt	221
65. Chương 64: Xích Mịch	223
66. Chương 65: Ánh Sáng Bị Thiếu	229
67. Chương 66: Sát Cơ Chợt Hiện	232
68. Chương 67: Vô Tình Lại Hữu Tình	236
69. Chương 68: Sai Càng Thêm Sai	239
70. Chương 69: Thiên Uy (phần Đầu)	242
71. Chương 70: Thiên Uy (phần Cuối)	245
72. Chương 71: Chu Dung Đến Ninh Hải	249
73. Chương 72: Phát Tài Bất Ngờ	252
74. Chương 73: Suy Đoán Về Thân Thế	256
75. Chương 74: Sao Muộn Trở Về Nhà?	259
76. Chương 75: Lại Có Sự Cố	263
77. Chương 76: Trên Bàn Giải Phẫu	266
78. Chương 77: Hậu Phẫu	268
79. Chương 78: Chuyện Mẹ Chồng Và Hai Nàng Dâu	271
80. Chương 79: Tên Nó Là Diệp Hoan!	273
81. Chương 80: Cha Con Lăn Đầu Gặp Mặt!	276
82. Chương 81: Cha Con Xích Mịch	279
83. Chương 82: Bí Mật Của Thẩm Gia	281
84. Chương 83: Tâm Nguyên Thẩm Kín	285
85. Chương 84: Bảng Hữu Chân Chính	287
86. Chương 85: Bữa Cơm Đoàn Viên	291
87. Chương 86: Lòng Này Yêu Người	295
88. Chương 87: Thêm Một Bạn Gái	299
89. Chương 88: Chiến Đấu Trên Đường Phố	303
90. Chương 89: Khắc Phục Hậu Quả	308
91. Chương 90: Tương Lai	311
92. Chương 91: Bạch Mã Vương Tử	314
93. Chương 92: Tiền Biệt Ở Sân Bay	318
94. Chương 93: Mục Tiêu Mới	322
95. Chương 94: Có Dân Thật Tốt	325

96. Chương 95: Về Nhà	327
97. Chương 96: Về Nhà	331
98. Chương 97: Người Cha Già	334
99. Chương 98: Trách Nhiệm Nặng Nề	337
100. Chương 99: Lai Lịch Lớn	340
101. Chương 100: Yêu Khí	344
102. Chương 101: Tự Do	347
103. Chương 102: Tình Cờ Gặp Gỡ	350
104. Chương 103: Cao Thắng Nam Bày Tổ	353
105. Chương 104: Hồng Mai Nở Rộ	356
106. Chương 105: Tỉnh Mộng	361
107. Chương 106: Chính Thức Xuất Hiện	363
108. Chương 107: Va Chạm	367
109. Chương 108: Đệ Nhị Công Tử	372
110. Chương 109: Gặp Lại Cao Thắng Nam	376
111. Chương 110: Nơi Ánh Mặt Trời Không Chiếu Tới	378
112. Chương 111: Lột Xác	382
113. Chương 112: Thượng Binh Phật Mưu	386
114. Chương 113: Liên Ngô Kháng Tào	389
115. Chương 114: Hữu Tình Hay Vô Tình	395
116. Chương 115: Thủ Hộ	400
117. Chương 116: Rễ Cỏ Và Con Quan	406
118. Chương 117: Phá Hủy	411
119. Chương 118: Càng Lúc Càng Nghi Ngờ	414
120. Chương 119: Khống Chế	418
121. Chương 120: Thua Và Thắng	422
122. Chương 121: Thế Giới Nha Nội	425
123. Chương 122: Bước Ngoặt	429
124. Chương 123: Mê Mạng	431
125. Chương 124: Cha Con Cao Thắng Nam	437
126. Chương 125: Rút Củi Dưới Đáy Nồi (phần 1)	442
127. Chương 127: Quyết Chiến	445
128. Chương 128: Chương 127: Dẹp Loạn	452
129. Chương 129: Chương 128: Cha Con Tâm Sự(1)	456
130. Chương 130: Chương 128-2: Cha Con Tâm Sự	459
131. Chương 131: Mềm Lòng	462
132. Chương 132: Lai Giả Bất Thiện*	467
133. Chương 133: Ánh Sáng Hư Ảo	473
134. Chương 134: Khi Phụ Nữ Lâm Vào Bước Đường Cùng	477
135. Chương 135: Cha Mẹ Không Đợi	483
136. Chương 137: Lộ Tây	488
137. Chương 138: Khát Vọng Nam Nhi	493
138. Chương 139: Trở Về (1)	497
139. Chương 140: Trở Về (2)	499
140. Chương 141: Câu Lạc Bộ Cao Cấp	505
141. Chương 142: Chú Năm Thẩm Gia	510
142. Chương 143: Huynh Hữu Đệ Cung	514
143. Chương 144: Sự Nghiệp Kiếm Tiền.	519
144. Chương 145: Gặp Lại Liễu Mi	523
145. Chương 146: Góp Cổ Phần	526
146. Chương 147: Lại Đến Thẩm Gia	531
147. Chương 148: Ông Cháu Gặp Nhau	537
148. Chương 149: Triệu Công Tử	541
149. Chương 150: Tòa Nhà Bồng Tay	547

150. Chương 151:	Chú Ba Thắm Gia	551
151. Chương 152:	Chú Cháu Đầu Rượu	553
152. Chương 153:	Mừng Thọ	559
153. Chương 154:	Nhị Công Tử Tần Gia	565
154. Chương 155:	Bữa Tối Lãng Mạn	569
155. Chương 156:	Thắm, Tần Liên Thủ	575
156. Chương 157:	Ông Cháu Trò Chuyện	579
157. Chương 158:	Mạnh Được Yếu Thua	583
158. Chương 159:	Tửu Sắc & Vận Đồ	589
159. Chương 160:	Lại Kết Thâm Cừu	594
160. Chương 161:	Viện Trưởng Đến Bắc Kinh	600
161. Chương 162:	Đem Dũng Binh Truy Tàn Giặc	607
162. Chương 163:	Buổi Biểu Diễn	611
163. Chương 164:	Ngôi Sao Lớn	614
164. Chương 165:	Một Đoạn Duyên Phận	619
165. Chương 166:	Ngựa Đẹp Nhờ Yên	624
166. Chương 167:	Tiệc Làm Quen	627
167. Chương 168:	Động Lực Gây Dựng Sự Nghiệp	632
168. Chương 169:	Lợi Ích Thông Gia	638
169. Chương 170:	Sức Mạnh Sinh Tồn	642
170. Chương 171:	Khó Qua Ải Mỹ Nhân	645
171. Chương 172:	Rời Xa Diệp Hoan	650
172. Chương 173:	Cô Hồng Nhẹ Nhàng	654
173. Chương 174:	Điên Cuồng (1)	660
174. Chương 175:	Điên Cuồng (2)	666
175. Chương 177:	Dư Âm (2).	672
176. Chương 178:	Vào Quân Doanh.	677
177. Chương 179:	Sức Mạnh Khủng Khiếp.	683
178. Chương 180:	Nhà Tù.	686
179. Chương 181:	Kẻ Mạnh Làm Vua.	689
180. Chương 182:	Vượt Ngục	694
181. Chương 183:	Một Bước Thiên Đường, Một Bước Địa Ngục	699
182. Chương 184:	Kì Nghỉ	703
183. Chương 185:	Triệu Phú	708
184. Chương 186:	Báo Thù	713
185. Chương 187:	Anh Em Gặp Mặt	719
186. Chương 188:	Nhiệm Vụ Đầu Tiên	723
187. Chương 189:	Hành Động Cứu Viện	727
188. Chương 190:	Hành Động Cứu Viện (Hạ)	732
189. Chương 191:	Hành Động Cứu Viện (hạ)	737
190. Chương 191:	Hành Động Cứu Viện (hạ)	741
191. Chương 192:	Đắc Chí	745
192. Chương 193:	Giống Như Đang Mơ	748
193. Chương 194:	Cố Nhân Gặp Nhau	752
194. Chương 195:	Ôn Chuyện	754
195. Chương 196:	Dự Mưu	758
196. Chương 197:	Lập Ra Thái Tử	761
197. Chương 198:	Chuyện Xưa Thắm Gia	763
198. Chương 199:	Án Mạng	768
199. Chương 200:	Không Chê Vào Đầu Được	771
200. Chương 201:	Huynh Đệ Gặp Nhau	775
201. Chương 202:	Nhảy Lầu	778
202. Chương 203:	Mượn Người	783
203. Chương 204:	Nhiệm Vụ Mới	788

204. Chương 205:	Điều Gì Khiến Một Người Đàn Ông Không Tiếc Sinh Mạng?	793
205. Chương 206:	Đâu Cứ Phải Da Ngựa Bọc Thây Lúc Trở Về!	799
206. Chương 207:	Kịch Chiến Rừng Rậm (thượng)	804
207. Chương 208:	Kịch Chiến Rừng Rậm (trung)	808
208. Chương 209:	Kịch Chiến Rừng Rậm (hạ)	813
209. Chương 210:	Đêm Tập Kích (thượng)	819
210. Chương 211:	Đêm Tập Kích (hạ)	824
211. Chương 212:	Kết Thúc Hành Động	829
212. Chương 213:	Kết Cục Tốt Nhất Của Một Quân Nhân	833
213. Chương 214:	Tận Hết Trách Nhiệm	838
214. Chương 215:	Về Nhà	842
215. Chương 216:	Bệnh Tâm Lý	848
216. Chương 217:	Anh Là Người Quan Trọng Nhất	853
217. Chương 218:	Lai Lịch Mỏ Khoáng Sản	860
218. Chương 219:	Về Doanh	865
219. Chương 220:	Đào Binh	871
220. Chương 221:	Nước Trôi Miếu Long Vương	877
221. Chương 222:	Đàm Thoại Trước Trận Chiến	882
222. Chương 223:	Diễn Tập (thượng)	888
223. Chương 224:	Diễn Tập (trung)	894
224. Chương 225:	Diễn Tập (hạ)	900
225. Chương 226:	Kết Thúc Qua Loa	906
226. Chương 227:	Con Đường Cuộc Đời	910
227. Chương 228:	Xuất Ngũ	914
228. Chương 229:	Mời Khách	919
229. Chương 230:	Cái Bẫy	925
230. Chương 231:	Báo Thù Không Cần Kiếm	933
231. Chương 232:	Bẫy Rập Liên Hoàn	939
232. Chương 233:	Điểm Khả Nghi	944
233. Chương 234:	Đưa Tiền	949
234. Chương 235:	Quân Cờ	955
235. Chương 236:	Hồng Hạnh	959
236. Chương 237:	Hạnh Phúc Của Người Khác	964
237. Chương 238:	Tập Kích Tiệc Rượu (thượng)	969
238. Chương 239:	Tập Kích Tiệc Rượu (trung)	973
239. Chương 240:	Tập Kích Tiệc Rượu (hạ)	979
240. Chương 241:	Không Phụ Kiếp Này	984
241. Chương 242:	Món Nợ Tiền Kiếp	990
242. Chương 243:	Tin Tức Về Nam Kiều Mộc	995
243. Chương 244:	Khởi Hành Đến Châu Âu	999
244. Chương 245:	Lần Đầu Đến Prague.	1004
245. Chương 246:	Tư Duy Ngược.	1008
246. Chương 247:	Nổi Danh	1013
247. Chương 248:	Một Lòng Sâu Nặng	1017
248. Chương 249:	Ngọn Nguồn	1021
249. Chương 250:	Tập Kích Bất Ngờ	1025
250. Chương 251:	Thoát Thân	1030

Cực Phẩm Thảo Căn Thái Tử

Giới thiệu

Cuối những năm 80. Ngoại ô thành phố Ninh Hải, trước cửa một viện Phúc Lợi tầm thường, có vài b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thao-can-thai-tu>

1. Tiết Tử

Cuối những năm 80.

Ngoại ô thành phố Ninh Hải, trước cửa một viện Phúc Lợi tầm thường, có vài bóng người đứng trong màn đêm, nhìn thật lâu vào tấm bảng loang lổ cổ xưa “Thành phố Ninh Hải Đệ Nhất Nhân Dân Phúc Lợi Viện” không nói gì, cảm giác âu sầu hòa trong không khí đè chặt lên trái tim.

Trong bọn họ có một vị phu nhân, ăn mặc lộng lẫy hoa lệ, khoan thai mà không phô trương, diện mạo xinh đẹp thanh tú. Lúc này trong ngực vị phu nhân đó đang ôm một đứa bé còn trong tã lót. Thẩn thờ nhìn vào gương mặt hài nhi đang ngủ say sưa, phu nhân một tay che chặt miệng của mình, nước mắt đọng lại thành từng chuỗi nhỏ xuống, im lìm không một tiếng động, nỗi bi thương đến tê buốt càng rõ ràng hơn.

“Dung nhi, buông nó xuống đi, thời gian của chúng ta không nhiều...”

Một người đàn ông độ chừng 30 tuổi đứng bên cạnh vị phu nhân đó thở dài đành chịu.

Phu nhân lắc đầu, vô ý thức ôm sát lấy hài nhi trong ngực, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đầy trông mong:

“Thật sự muốn để nó ở tại chỗ này sao? Tại sao phải như vậy?”

Đôi mày kiếm đen nhánh của người đàn ông nhăn lại thật sâu, hai đầu lông mi tỏa ra khí tức cao quý và uy nghiêm. Ở trên khuôn mặt vuông vắn kiên cường không dễ dàng xuất hiện một chút đau khổ.

“Phải để nó ở lại chỗ này, chúng ta đã nguy như trứng chồng sắp đổ, sống hôm nay lo ngày mai. Nếu để nó ở bên cạnh, sinh mệnh bé nhỏ này thế nào cũng bị chúng ta làm liên lụy, cơ hội sống sót không lớn.”

Thanh âm của người đàn ông điềm tĩnh mà kiên quyết.

Phu nhân khóc lóc thảm thiết nói:

“Thế nhưng đứa bé này là cốt nhục của chúng ta! Anh không phải là người nổi nghiệp gia tộc được lão gia tử quyết định trong nội bộ sao? Anh không phải là con cháu của hào môn danh tướng hay sao? Lão gia tử không phải là quyền cao chức trọng, lật tay làm mưa giũ tay làm mây hay sao? Nhân vật hiển hách như vậy, ngay cả tánh mạng của đứa bé cũng không thể bảo vệ. Các ông... các ông có xấu hổ hay không?”

Người đàn ông nói giọng thờ dãi:

“Cây lớn nhiều cành hồng, anh em ruột bức bách lẫn nhau, tay chân trong cùng một nhà lại đánh nhau. Bên trong gia đình giàu có, cuối cùng tránh không được cảnh tàn sát. Tình thế hôm nay gay gắt, ta ra hạ sách này, thật sự là bất đắc dĩ. Dung nhi! Nếu như con của chúng ta sanh ở gia đình người bình thường, một nhà chúng ta tự nhiên có thể hưởng hạnh phúc. Nhưng hôm nay, chúng ta ngay cả tánh mạng của chính mình còn khó bảo vệ, sao lại nhẫn tâm làm hại tánh mạng của đứa bé? Thả nó xuống đi. Cho dù tương

lai nó là một đứa cô nhi, nhận hết khổ sở chua xót của nhân gian, dù sao vẫn dễ chịu hơn là còn đang ngây thơ nằm trong tã lót đã bị kẻ khác giết hại tàn sát. Còn sống! Quan trọng hơn bất cứ thứ gì!”

Phu nhân ôm chặt lấy hài nhi trong ngực, nước mắt lạnh như băng không ngừng nhỏ xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của hài nhi.

“...Nó còn chưa có đầy tháng! Muốn nghe nó gọi em một tiếng ‘mẹ’ cũng không có khả năng rồi. Em...Em..”

Phu nhân cuối cùng không không chế nổi thương cảm, khóc lớn lên.

Khuôn mặt người đàn ông u ám, lẳng lặng nhìn phu nhân khóc một hồi lâu, mãi mới nói:

“Dung nhi, không phải lòng dạ của ta ác độc. Để nó ở tại cô nhi viện, ta cũng là vì muốn cứu mạng của nó. Em... Đừng trách ta.”

Dứt lời, người đàn ông bỗng nhiên cắn răng một cái, hơi lớn tiếng nói:

“Quê Đống! Đến đây! Đem đứa bé trong ngực phu nhân ôm lấy, cẩn thận để ở tại trước cửa ra vào của Cô Nhi Viện. Nhanh lên! Chúng ta không còn nhiều thời gian rồi!”

Phu nhân khấn nguyện, ngừng khóc thút thít, đem hài nhi trong ngực ôm chặt hơn, khuôn mặt hoảng sợ không ngừng lắc đầu.

Cách chỗ hai người đứng vài mét, một người nam tử khôi ngô hơn 30 tuổi nghe vậy toàn thân chấn động, nhìn sững sững hai vợ chồng. Nam tử do dự một hồi lâu, đột nhiên hướng về phía người đàn ông quý tộc bước xuống, nghẹn ngào nói:

“Thiếu gia! Xin nghỉ lại! Đây là... Đây là cốt nhục của ngài!”

Người đàn ông giận dữ, hai mắt trợn trừng. Một đạo hào quang mạnh mẽ bắn về phía Quê Đống, nghiêm nghị quát:

“Quê Đống! Ngay cả ngươi cũng không nghe lời của ta sao? Tất cả phản rồi sao?”

Quê Đống hơi co rúm, rồi lại nổi lên dũng khí, mặt hướng về phía người đàn ông, đập đầu một cái mạnh mẽ vang lên tiếng, dùng lực quá lớn, đập đến nỗi cái trán lập tức chảy ra máu tươi.

“Thiếu gia! Tổ phụ của tôi là cảnh vệ của tổ phụ ngài, đánh qua giang sơn đổ qua máu. Cha của tôi là cảnh vệ của cha ngài, ngăn qua viên đạn, chịu qua đau đớn. Mà tôi từ nhỏ đi theo ngài cùng nhau lớn lên. Mang danh là chủ tử, nhưng tình như huynh đệ. Hiện nay thế cục trong nhà nguy cấp. Tôi Vương Quê Đống không phải là người không biết đạo lý quan trọng, đối với quyết định của thiếu gia tuyệt đối không dám cãi lại. Chỉ là tiểu thiếu gia còn chưa đầy tháng. Để hắn ở lại nơi này, về sau trở thành cô nhi không nơi nương tựa, chịu hết khổ sở dằn vặt của trần gian. Thiếu gia là người làm đại sự, vì bảo vệ tánh mạng của hài tử có thể nở lòng để tiểu thiếu gia ở tại nơi này, nhưng tôi thật sự không thể yên lòng...”

Giọng nói của người đàn ông dần dần âm trầm, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi không yên lòng thì lại muốn như thế nào?”

Vương Quê Đống trầm mặc một hồi, cắn răng nói:

“Sắp đặt cho tiểu thiếu gia tiến vào cô nhi viện tôi không dám phản đối, nhưng tôi thỉnh cầu thiếu gia cũng đem tôi lưu lại thành phố Ninh Hải. Tôi sẽ âm thầm bảo vệ tiểu thiếu gia, chiếu cố cho người, tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào làm hại người! Tôi Vương Quê Đống dùng mạng của mình để bảo vệ huyết mạch cho thiếu gia, xin thiếu gia thành toàn!”

Ánh mắt của người đàn ông lập tức trở nên phức tạp, cảm động, phẫn nộ, ưu sầu, rất nhiều tâm tình chợt lóe lên, lập tức khôi phục lại về bình tĩnh.

“Quê Đống, ngươi... Haizz! Lỡ như đến lúc hắc phái người đuổi giết, một mình ngươi làm sao bảo vệ được hài tử? Ta đem con mình đưa vào trong cô nhi viện, chính là vì để cho nó giấu họ giấu tên, không bị hắc tìm thấy. Nếu như ngươi ở lại thành phố Ninh Hải, chẳng phải là phơi bày tin tức của hài tử sao?”

Vương Quê Đống nói:

“Thiếu gia yên tâm! Vì sự an toàn của tiểu thiếu gia, từ hôm nay trở đi, trên đời này sẽ không có người tên là Vương Quế Đống nữa. Ngay cả sau khi tiểu thiếu gia lớn lên cũng sẽ không biết thân phận của tôi. Tôi chỉ biết ở từ rất xa bảo vệ người, chiếu cố người.”

Người đàn ông trầm mặc không nói, vẻ mặt có vài phần thả lỏng.

Phu nhân thấy vận mệnh của con mình đã không thể thay đổi, nhưng có vị người hầu trung thành âm thầm chiếu cố, cũng tốt hơn để cho hài tử có một mình chịu nhiều đau khổ. Vì thế phu nhân ngẩng đầu nhìn chồng mình, nét mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Người đàn ông nhìn khuôn mặt chờ đợi của phu nhân, rốt cục thở dài, nhẹ gật đầu với Vương Quế Đống.

Vương Quế Đống mừng rỡ, mặt hướng về phía người đàn ông dập đầu mạnh mẽ một cái, nói:

“Trừ phi tôi chết, tất sẽ bảo vệ tiểu thiếu gia chu toàn! Xin phu nhân và thiếu gia an tâm!”

Người đàn ông nhìn Vương Quế Đống, vẻ uy nghiêm đã hóa thành cảm động:

“Quế Đống, lần này ngươi lưu lại, có lẽ sẽ hơn nhiều năm. Lão gia tử từng có ý định cho ngươi vào bộ đội, qua vài năm sẽ đề bạt ngươi thăng chức. Vì đứa con này của ta, đời này ngươi có lẽ sẽ phí hoài rồi...”

Vương Quế Đống cười dừng dừng:

“Người như tôi quá dấn độn, đời này cũng không trông cậy vào thăng quan phát tài. Bảo hộ tiểu thiếu gia, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể cố gắng hết lòng.”

Người đàn ông gật đầu, trầm mặc một lát, đột nhiên cắn răng nói:

“Quế Đống! Lần này nếu như ta không chết, trong vòng 20 năm, ta chắc chắn có thể khống chế thế cuộc. 20 năm, ngươi chờ ta!”

“Được! 20 năm!”

Người đàn ông tiếp nhận hài nhi từ trong ngực của vợ mình. Đứa bé còn đang ngủ ngáy o o, không mấy may biết được giờ phút này chính là thời điểm cốt nhục chia lìa. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn thỉnh thoảng giãy ra khỏi tã lót, vô ý thức đem ngón tay bụ bẫm ngậm trong miệng, bộ dáng nhỏ bé đáng yêu làm cho lòng người thương tiếc.

Người đàn ông thẫn thờ nhìn hài nhi, khuôn mặt lạnh nhạt nổi lên vẻ đau xót cùng không muốn, thật lâu sau mới thổn thức thở dài:

“Sinh ra trong nhà phú quý, là bất hạnh của con, ngày sau hãy tự mình sống cho tốt!”

Nói xong, người đàn ông nổi lên tâm địa cứng rắn, không để ý đến vợ mình khóc đến ruột gan đứt đoạn, cắn răng đem hài nhi nhẹ nhàng đặt ở trước cửa ra vào của cô nhi viện, lại một lần nữa nhìn đứa bé thật sâu, cuối cùng đứng lên, dứt khoát bước đi xa.

Phu nhân sớm đã khóc đến thần trí mơ hồ, bị người đàn ông dìu lấy, bước từng bước đều quay đầu nhìn lại.

Có lẽ cảm giác được cha mẹ mình rời đi. Trên mặt đá xanh lạnh như băng trước cửa cô nhi viện, hài nhi đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh lại, mở ra chiếc miệng nhỏ nhắn oa oa khóc lớn.

Hai vợ chồng đã đi xa, đầu vai đồng thời chấn động. Phu nhân quay người lại, thì bị người đàn ông nắm chặt bả vai.

“Đi thôi! Đừng quay lại! Dây dưa chỉ hại cho hài tử. 20 năm sau, ta vì nó dọn sạch hết thấy chướng ngại, cho nó cả đời giàu sang tốt cùng.”

Trước cửa ra vào của cô nhi viện, Vương Quế Đống chán nản nhìn hai vợ chồng biến mất ở trong màn đêm, vừa nhìn hài nhi đang oa oa khóc lớn. Vương Quế Đống cố nén nước mắt, tiến lên dùng sức gõ vào cổng chính của cô nhi viện.

Chờ cho có tiếng bước chân dồn dập từ bên trong truyền đến, bóng dáng của Vương Quế Đống chợt lóe lên, ẩn trốn vào trong rừng trúc bên cạnh. Mãi đến lúc tận mắt thấy hài nhi được thầy giáo trực đêm của cô nhi viện ôm vào, Vương Quế Đống mới lặng yên rời đi.

Trong rừng trúc tối tăm, một tiếng thở dài trầm thấp dằng dặc vang vọng, như khóc than như tố cáo, than thở bị ai thống khổ của trần gian.

2. Chương 1: Anh Hoan Dừng Thành Tín Đi Giữa Thiên Hạ

20 năm sau.

Sau khi cải cách mở ra, thành phố Ninh Hải trải qua biến đổi to lớn, thành thị đã tỏa ra diện mạo mới toanh, đường xá rộng rãi, đèn đường sáng lóa mắt, từng tòa nhà đồ sộ cao vút trong mây, còn có gái trai ăn mặc quần áo thời thượng, đi lại vội vã. Không một thứ nào là không cho thấy Ninh Hải đã trở thành một tòa đô thị hiện đại hóa theo tiêu chuẩn quốc tế.

Mặt trời chiều chìm vào bên kia chân núi, màn đêm dần dần bao phủ lấy tòa đô thị phồn hoa huyền ảo này. Đèn hoa theo trình tự đột sáng lên mỗi một con đường sạch sẽ rộng lớn ở bên trong thành phố.

Khu buôn bán ở trung tâm đô thị Ninh Hải, người đến người đi ở trên đường đều vội vàng. Kết thúc một ngày làm việc, ai cũng đều gấp rút bước nhanh, chạy về căn nhà nhỏ bé ấm cúng của mình.

Trong một quán cà phê trang nhã yên tĩnh ở bên đường, một nam một nữ ngồi bên một chiếc bàn dựa vào cửa sổ.

Người nam khá đẹp trai, khuôn mặt thanh tú, đôi mày kiếm kéo dài từ trên xuống, dưới hai hàng mi là đôi mắt trong veo linh động, đôi khi hiện lên vẻ bất cần đời, còn có vài tia giảo hoạt mà không ai nhìn ra được.

Người nữ cũng rất xinh đẹp, tóc ngắn gọn sóng, một đôi mắt phượng mê người, trong mắt hơi hiện đào hoa, không biết đã câu mắt hồn phách của bao nhiêu người. Đôi môi anh đào đỏ hồng có chút cong lên, làm cho người ta nhìn không được muốn tiến lên hái đi mùi hương trên miệng nàng, thật sự là “mi kiều mục mị, thể tô như xà.”

Một đôi trai gái xinh đẹp ngồi đối diện nhau, khiến cho rất nhiều thanh niên thuộc thành phần tri thức ở bên trong quán cà phê liếc mắt.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm người con gái đẹp đang cười nói tự nhiên trước mặt mình, trong lòng nổi lên một chút chua xót.

Thật sự là trời sinh vu vật, chỉ tiếc, trời đã định chỉ có thể cùng nàng có một đoạn duyên phận ngắn ngủi như sương sớm...

Thật không nỡ...

Dưới ánh đèn mờ nhạt lại mang thêm vài phần mập mờ, vu vật hướng về phía Diệp Hoan tự nhiên cười nói, khẽ nhong nhẹo gọi:

“Anh Hoan...”

Diệp Hoan chấn động thân hồ, nửa mình dưới tiểu Diệp Hoan kìm lòng không được đứng dậy kính chào. —Thằng em vẫn rất là hiểu lễ phép, nhất là khi thấy phụ nữ xinh đẹp.

Đây là một cô gái có kinh nghiệm lâu năm, nàng hiểu được dùng giọng nói gì nói chuyện có thể gợi ra dục vọng nguyên thủy của đàn ông, hao cốt mê hồn.

“Anh Hoan... Hôm nay người ta đọc một quyển tạp chí ô tô, có một chiếc xe thể thao Chevrolet thật đẹp nha...”

Vu vật phong tình vạn chủng, vạn vẻ uốn éo thân thể, chiếc lưỡi đỏ tươi thơm tho linh hoạt liếm lấy môi trên.

Diệp Hoan giật mình một cái, dục vọng tràn ngập trong lòng lập tức hóa thành hư không, bật người suy nghĩ, khôi phục lại lý trí.

Hàng hóa nhỏ thật là có can đảm mở miệng nha. Quần áo đồ trang điểm, ca còn có thể gắng gượng gom góp thỏa mãn người. Người nha, không ngờ muốn ta tặng cho người xe thể thao? Coi bố mày giống kẻ xem tiền như rác sao?

Dưới ngọn đèn mờ nhạt u ám trong quán cà phê, đôi mắt của Diệp Hoan bỗng nhiên nổi lên vài phần chán nản cùng thương cảm. Bầu không khí ngột ngào giữa hai người tiến vào vẻ đau buồn nhấp nhô.

Trầm mặc một hồi, Diệp Hoan dùng giọng nói khàn khàn, mang theo vài phần tang thương và rầu rĩ.

“Vưu vật...”

“Hử?” Vưu vật nhẹ nâng lông mi.

Đã cùng nàng sinh ra quan hệ không thuần khiết một tuần lễ. Đến bây giờ ngay cả tên của nàng cũng chưa từng nhớ kỹ, thường dùng “Vưu vật” để nói về nàng ở trong lòng, không để ý lỗ miệng rầu.

“...Ý anh nói là, em thân yêu ơi, chúng ta chia tay thôi.”

Trong mắt Diệp Hoan rất nhanh nổi lên ánh sáng trong suốt của nước mắt.

Vưu vật giật mình, mở to đôi mắt hạnh:

“Tại sao vậy? Anh không thương em? Người ta làm gì sai sao?”

Diệp Hoan lấy một tay che mắt, nước mắt từ trong bàn tay lặng yên chảy ra. Giống như thời gian ngọt ngào hạnh phúc của hai người mấy ngày nay, tất cả đều không thể giữ lại.

“Anh đương nhiên yêu em rồi, nhưng... Chúng ta không thể ở bên nhau!”

Vưu vật không cam lòng ép hỏi:

“Vì cái gì?”

Khuôn mặt đau đớn của Diệp Hoan nổi lên vẻ tuyệt vọng, cùng nỗi nhớ nhung sâu đậm đối với vưu vật:

“Chúng ta không thể ở bên nhau, là vì...”

Diệp Hoan thống khổ đem hai tay đan xen vào bên trong mái tóc đen dày đặc, khước miệng vặn ra một đường vòng cung đầy bi thương:

“...Anh bị ung thư! Mạng sống bắt đầu đếm ngược...”

Vưu vật càng kinh ngạc, nghẹn ngào nói:

“Ung thư?”

Diệp Hoan rất nghiêm túc giải thích:

“Ung thư, tiếng Anh gọi là cancer, tên gọi chung của các u bướu ác tính trong thân thể, tốc độ sinh trưởng và phân liệt cao hơn bình thường, khiến cho thân thể...”

Vưu vật rất không lẽ độ cắt đứt lời hắn:

“Nói nhảm! Em đương nhiên biết ung thư là cái gì, nhưng mà, anh làm sao có thể bị ung thư?”

Diệp Hoan đau đớn nói:

“Đúng vậy! Tại sao lại là anh? Trên đời này, vì cái gì mà người tốt luôn luôn không sống lâu...”

“Anh bị ung thư gì?”

Diệp Hoan không cần nghĩ ngợi nói:

“Ung thư gan, làm việc xã giao, cùng khách hàng uống rượu nên bị bệnh, đã là giai đoạn cuối...”

Nói xong, Diệp Hoan móc từ trong túi ra một tờ giấy chẩn đoán bệnh mỏng te, giống như là nâng lấy sinh mệnh yếu ớt đang trôi qua của hắn, cẩn thận từng li từng tí đem nó đưa tới trước mặt vưu vật. Hai bàn tay run lên nhẹ, tựa như đối với sinh mệnh của mình rất nhớ nhung, rất kích động.

Vưu vật đưa tay tiếp lấy, mắt hạnh nhanh chóng lướt qua trên tờ chẩn đoán bệnh, sau đó nhìn hẩn đầy hoài nghi.

Diệp Hoan khẽ khép mắt lại một nửa, tiếp tục lấy sự bi thương của hẩn kể:

“...Bác sĩ nói, thời gian của anh chỉ còn một tháng. Một tháng sau, anh sẽ bị đốt thành một đồng tro bụi, cất ở trong hộp nhỏ, rắc vào trong sơn hà tráng lệ của tổ quốc, ví dụ như Trường Giang, Hoàng Hà...”

“Anh nói anh bị ung thư gan?”

Vưu vật thình lình nói.

“Đúng.”

“Nhưng trên giấy khám bệnh của anh ghi là ung thư dạ dày...”

Vưu vật rất bình tĩnh chỉ ra sơ hở.

“Hả?”

Diệp Hoan túm lấy giấy tờ khám bệnh, nhón nhác đọc lướt qua, bộ mặt bình tĩnh khó thể nhận ra gần như đang co giật. Tiếp đó, lại đưa giấy khám bệnh trả trở về, rất điềm tĩnh nói:

“Có lẽ tế bào ung thư di chuyển. Mà ung thư dạ dày thì cũng giống như vậy thôi, đều là do công việc bận rộn mang đến, vinh dự!”

“Giấy tờ chẩn đoán bệnh ung thư dạ dày chỉ có một tờ giấy mỏng? Mọi số liệu kết quả kiểm tra tất cả đều không có?”

“...Để quên ở nhà. Quá nhiều quá nặng. Kết quả kiểm tra chồng chất lên so với bốn kho sách còn cao hơn. Thật mà! Tin anh đi, anh Hoan này dùng tấm lòng thành tín đi giữa thiên hạ...”

Một lớp sương lạnh dần phủ lên khuôn mặt của vưu vật, vẻ đẹp dễ không ngăn được nụ cười lạnh lùng.

“Được thôi, dù cho những thứ này đều nói được thông suốt, thì bây giờ tôi chỉ có một vấn đề muốn hỏi anh...”

“Có hỏi tất nhiên trả lời!”

Trán của Diệp Hoan hơi hơi đỏ mồn hôi.

Hai ngón tay mảnh mai trắng ngần của vưu vật nhặt lên tờ giấy chẩn đoán bệnh ung thư mỏng tang, khoe miệng mang theo dáng cười mỉa mai, nhìn Diệp Hoan không chớp mắt, cười rất ngọt ngào nói:

“...Bị ung thư tôi có thể hiểu, không mang số liệu kiểm tra tôi cũng có thể tin. Vấn đề là... Trên tờ giấy chẩn đoán bệnh này của anh vì sao lại đóng con dấu màu hồng phù hiệu của ‘Cư xá Tịnh An phòng khám bệnh Tiệp Dân’? Chẳng lẽ cư xá khám bệnh bây giờ ngay cả bệnh ung thư đều có thể chẩn đoán được?”

Diệp Hoan kinh ngạc mở to mắt, sau đó cúi đầu, ở góc phải phía dưới tờ chẩn đoán, con dấu đỏ tươi không nghiêng không lệch đóng ở phía dưới giấy kết quả khám bệnh, đỏ chói cả hai mắt người ta.

“****! Thằng nào, thằng nào đóng con dấu này vậy? Cái này còn không phải là thêm phiền phức à?”

Diệp Hoan buột miệng chửi.

Đang lúc nói, khuôn mặt vưu vật ở phía đối diện đã muốn chuyển thành mặt góa phụ, lời nói lạnh như băng ngọc:

“Diệp Hoan! Muốn bỏ lão nương người cứ nói rõ! Viện có hạ lưu này để chia tay. Người định kinh tởm lão nương, hay là muốn kinh tởm chính mình?”

Vưu vật cầm hận đập bàn đứng dậy, hương thơm theo một làn gió phất qua mũi, hình bóng xinh đẹp của nàng đã mịt mờ phai dấu.

Diệp Hoan mặt đỏ tai hồng ngồi ở bên cạnh bàn. Bao nhiêu phần xấu hổ trên mặt vừa lóe lên, lập tức liền khôi phục trở lại vẻ bình thường rất nhanh.

Tiu ngửu thở dài đầy hối tiếc một lát, Diệp Hoan lắc đầu, sau đó tiêu sái nhún vai, làm một động tác không có gì quan trọng.

Kết quả mong muốn đã đạt được, tuy rằng quá trình sinh ra một chút việc bất ngờ. Nhưng mà giờ đây đã không quan trọng.

Chia tay là một việc chẳng đáng dừng, vốn chỉ là một đoạn duyên phận mong manh ngắn ngủi. Diệp Hoan không phải là người đàn ông đầu tiên của vưu vật, cũng tất nhiên chẳng phải là người cuối cùng của nàng. Quan trọng nhất chính là, Diệp Hoan là người nghèo, không hơn không kém người nghèo. Hẳn thật sự nuôi không nổi vị vưu vật đắt tiền đắt đến lợi hại như vậy. Thêm nữa, Diệp Hoan có thể chắc chắn rằng, một khi vưu vật phát hiện sự béo bở trên người hắn bị ép sạch hầu như không còn, nàng sẽ không chút nào do dự một chân đá hắn bay đi mất.

Cùng với việc sau này bị nàng ném đi, lại còn không thừa dịp bây giờ ra tay trước để chiếm lợi thế.

Kẻ nghèo ngẫu nhiên lóe lên lòng tự tôn, thực ra pha trộn ở bên trong phần nhiều là sự thê lương.

Thế giới này rất thực tế. Cả trai lẫn gái sống không biết hổ thẹn. Ai cũng không phải của ai. Tất cả mọi người đều có chuyện cũ buồn vui, cũng có tương lai không thuộc về một nửa nào khác.

Đã vậy, gặp nhau chi bằng hoài niệm.

Việc đến nước này, hiện tại không phải là thời điểm nhớ lại gian tình, Diệp Hoan bây giờ khó hiểu nhất chính là... Con dấu màu hồng ở trên tờ chẩn đoán bệnh rất cuộc là như thế nào?

Một đoạn tình cảm so sánh với cảnh chia tay đầm lệ trong phim hàn còn muốn hoàn mỹ, bị một con dấu màu hồng đột ngột xuất hiện, hại tới biến thành hài kịch Coca-Cola. Diệp Hoan, vị này vừa làm biên kịch vừa kiêm đạo diễn, kiêm luôn cả diễn viên cực kỳ không vui.

Tối qua, lúc Trương Tam từ phòng khám bệnh trộm ra tới tờ giấy chẩn đoán đưa cho hắn, Diệp Hoan nhớ rõ ràng phía trên làm gì có con dấu nào, làm sao hôm nay lấy ra lại không giống?

Khó hiểu nha...

Chẳng lẽ có người ở trong nhà đổi nghề làm giấy tờ chứng nhận giả mạo sao?

Lúc Diệp Hoan đi ra khỏi quán cafe đã là 8, 9 giờ tối. Gió đêm hiu hiu mát mẻ. Khí trời tháng 10 dần dần trở rét mướt, gió lạnh thổi vào cổ, khiến hắn cảm không được run cầm cập.

Móc ra từ trong lồng ngực một miếng thuốc hiệu Bạch Sa ngậm trên môi, ngón tay cái dựng lên che lại, Ba~ một tiếng giòn giã, hộp quẹt bốc lên ngọn lửa xanh u, một vầng khói thuốc thở ra, rất nhanh bị gió lạnh thổi tan.

Nên về nhà thôi, mấy ngày nay mỗi ngày đều cùng vưu vật tốn kém, mất không ít tiền. Trong túi đã héo như bà cụ phòng R-U. Đi về cùng mấy anh em thương lượng một cái làm sao kiếm tiền, ngày mốt còn phải giao tiền mượn phòng.

Giữa lúc Diệp Hoan đang đầy đầu đập bàn tính kiếm tiền, thì bị một âm thanh non nớt của trẻ con thu hút sự chú ý.

“Bong bóng của con! Bong bóng của con!”

Âm thanh của đứa trẻ mang theo tiếng khóc hoảng hốt. Diệp Hoan quay đầu nhìn lại, một cái bong bóng xinh xắn màu hồng phần từ từ bay lên cách mặt đất hơn 2m. Một bé gái khoảng 5,6 tuổi đang âu sầu nhìn vào bong bóng ngày càng bay lên cao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc tràn đầy nước mắt. Ở bên cạnh bé là một người khoảng 20, 30 tuổi, dường như là cha của nàng, đang ngồi xổm xuống nhẹ giọng an ủi.

Nhưng cô bé chỉ không ngừng lắc đầu, trông theo chiếc bong bóng cách nàng càng ngày càng xa, dường như không thể giữ lại được nữa, nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé càng ngày càng rơi rớt không ngừng.

Diệp Hoan cười nhẹ, tia sáng trong ánh mắt bộc lộ ra một chút phức tạp.

Thời thơ ấu, nên không có nuối tiếc, cho dù là một chiếc bong bóng màu hồng phấn nho nhỏ, cũng là sắc thái không thể thiếu trong thời thơ ấu.

Trong vẻ mặt thương tiếc của người đi đường qua lại, một chiếc bóng màu đen lại phóng lên trời, dùng động lượng không thể tưởng tượng nổi đập lên trên lan can bên lối đi bộ, mượn lực mạnh mẽ nhảy lên, cả người như một con chim lớn màu đen, bay vọt lên hai mét cao, khó khăn bắt lấy sợi dây màu trắng phía dưới quả bong bóng màu hồng...

“Woa-” Cô bé trợn to hai đôi mắt trong veo đầm lệ, nước mũi vẫn còn treo trên mặt nàng, nét mặt vô cùng thán phục.

Cha của cô bé cùng người đi đường đều cũng ngơ ngác. Lực bật lên cỡ này, lực bộc phát cỡ này... Chàng trai này ở trong đội nhảy cao của tỉnh sao?

Rơi xuống đất tiêu sái, Diệp Hoan ngồi xuống, đem sợi dây trắng cột bong bóng đưa cho cô bé, nụ cười của hắn trong sáng như ánh nắng mặt trời.

“Tiểu muội muội, anh giúp em bắt lại bong bóng rồi, đừng có làm mất nữa nhé.”

Cô bé vui mừng nhận lấy, bàn tay nhỏ trắng mịn no tròn nắm chặt sít sao lấy sợi dây, hướng về Diệp Hoan hô to gọi nhỏ:

“Spider-Man , Spider-Man!”

Mặt Diệp Hoan lập tức thành màu đen:

“Spider-Man cái gì? Tuổi còn nhỏ không được sinh ngoại nha, anh là Lôi Phong!”

Cô bé đáng yêu chữa lại:

“Cảm ơn Lôi Phong thúc thúc.”

“...Lôi Phong ca ca!” Diệp Hoan bắt mãi uốn nắn, cũng nhẹ nhàng nắm cái mũi của cô bé, sau đó hướng về phía cha của bé gật đầu.

Cha của cô bé nắm tay con gái mình đang cao hứng nhảy lên từ từ đi xa. Diệp Hoan đứng thẳng dậy nhìn theo bọn họ, trong mắt hiện ra vẻ hâm mộ mà ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện.

Một tiếng cười sắc bén cắt đứt sự hâm mộ của Diệp Hoan, hắn ngạc nhiên quay đầu lại, một phụ nữ lớn tuổi tay trái đeo băng đội trưởng màu đỏ bước đi như bay, chạy về phía hắn.

”Ngươi! Mới vừa rồi là giẫm lên lan can bên lối đi bộ đúng không? Đừng có chối, ta thấy được rất rõ ràng đấy!”

Diệp Hoan bị đình trệ một lúc, tiếp theo đưa ngón tay chỉ phía sau lưng lão thái thái, nét mặt vô cùng kinh hãi kêu to:

“Con gái nhà bà đang trần truồng chạy ngoài đường kia!”

Lão thái thái ngạc nhiên quay lại.

Thân hình Diệp Hoan thừa cơ hóa thành một đạo khói đen, vì một tiếng, trong nháy mắt biến mất không thấy, lưu lại lão thái thái vẻ mặt đầy giận dữ.

—Lôi Phong làm việc tốt không sai, nhưng mà Lôi Phong làm việc tốt xong còn bị người ta lừa gạt tổng tiền vậy là không đúng rồi, khinh ta là thằng ngốc sao?

3. Chương 2: Nam Có Kiều Mộc

Diệp Hoan chính là người như vậy, không rõ là người tốt hay là người xấu, rất khó dùng hai chữ “tốt ”, ” xấu” đánh giá hắn, con người trên đời này đều không thể lấy “ tốt xấu” mà khái niệm được.

Nhân tính là thứ phức tạp, ví dụ như lúc trên đường cái dầu người mù qua đường, nhưng lại hướng về bờ ruộng của cô gái xinh đẹp thổi vài tiếng huyết sáo lỗ măng còn hơn cả bọn lưu manh, người nói đây là người tốt hay người xấu?

Lại ví như người mới vừa giúp cô gái lấy lại quả bóng yêu quý, lại vừa dùng phương thức không bạo lực không hợp tác để trốn khoản tiền phạt vì phá hoại tài sản công, người nói đây là người tốt hay là người xấu?

Chỉ có thể nói, Diệp Hoan là người thích làm theo ý mình.

Làm theo ý mình là ưu điểm cũng là khuyết điểm, nhưng nguyên do ra sao thì phải xem đã đối xử với những người nào, với những việc gì.

Diệp Hoan là cô nhi, trời không nhận đất không nuôi.

Hai mươi năm trước, lúc Diệp Hoan còn trong tã lót bị cha mẹ ruột vô nhân tính vứt trước cửa cô nhi viện, trên người không có bất cứ thứ gì chứng minh thân phận, Diệp Hoan bị bỏ rơi một cách tuyệt tình như thế, cha mẹ ruột của hắn dường như sợ sau này hắn sẽ có chứng cứ gì để đi nhận người thân, vứt bỏ con dứt khoát, không một dấu vết, gọn gàng hơn cả giết người không thấy xác.

Cô nhi viện hai mươi năm trước không gọi là cô nhi viện, mà gọi là "Phúc Lợi Viện nhân dân đệ nhất thành phố Ninh Hải", trong Phúc Lợi Viện còn có rất nhiều cô nhi như Diệp Hoan bị cha mẹ vứt bỏ hoặc cha mẹ đều mất đi, bọn chúng ngây ngô trải qua những năm tháng tuổi thơ không hạnh phúc, mỗi ngày cùng đám bạn tranh giành số thức ăn ít ỏi, chỉ có duy nhất niềm hy vọng nhỏ nhoi tiếp sức cho bọn chúng, chính là ngày nào đó sẽ có cặp vợ chồng trẻ tuổi tới Phúc Lợi Viện nhận nuôi bọn chúng, giúp bọn chúng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, dọn đến một nơi tên là "nhà" để bắt đầu cuộc sống mới.

Khi Diệp Hoan 5 tuổi, lão viện trưởng Phúc Lợi Viện cảm thấy cần đặt một cái tên chính thức cho thằng nhóc này, vì thế lão đi gặp Diệp Hoan thương lượng, vì cái tên này phải được chính thức trình lên đồn công an, về sau sẽ theo nó cả đời, tùy tiện lấy tên a Cầu, a Mao sợ rằng sẽ bị Diệp Hoan hận cả đời, thế nên việc này nhất định phải cùng nó thương lượng. — lão viện trưởng trong ấn tượng của Diệp Hoan mãi là lão già rất hiền lành, rất dân chủ, đương nhiên, cũng không loại trừ việc lão mắc bệnh lừa, lừa đến nỗi để lão đặt tên cho từng đứa trong đám, chỉ bằng bọn họ tự mình nghĩ tên cho mình.

Lão viện trưởng tìm được Diệp Hoan vào lúc thằng nhóc này đang biểu diễn tiết mục cho đám nhóc ở Phúc Lợi Viện, thằng nhóc 5 tuổi Diệp Hoan toàn thân trần trụi, giữa hông dùng dây thừng buộc một chiếc lá lớn, khó khăn lắm mới che được con chim nhỏ lẳng lơ kia, thằng bé đang làm dáng ở tư thế uốn éo biểu diễn điệu múa Hawaii cho đám bạn xem, điệu bộ nhỏ nhắn vừa dung tục vừa lố lăng khiến đám bạn cười khoái chí, Diệp Hoan càng múa tay càng vui. . .

Lão viện trưởng cũng thấy vui, thằng nhóc này là người có thể mang lại niềm vui cho người khác.

Vì thế Diệp Hoan đã trở thành Diệp Hoan.

16 tuổi, Diệp Hoan rời khỏi phúc lợi viện, bắt đầu dùng ánh mắt tò mò khám phá cái thế giới xa lạ này, suy sụp, thất bại, trắc trở. . . Sau 18 tuổi, toàn thân đầy vết thương mà vẫn hai bàn tay trắng, nhưng hắn lại học được một từ: "Sinh tồn".

Trong quan niệm xử thế đang dần dần hình thành, không có thiện hoặc ác, chỉ có những gì có lợi cho sự sinh tồn của hắn, hắn không ngại làm bất cứ chuyện gì, đương nhiên, giết người phóng hỏa hắn không dám làm, nhưng chặn đường cướp của, đầu cơ trục lợi, lừa đảo, trộm vặt móc túi, những việc hạ lưu này nghề hắn cũng làm qua.

Đối với người không có bằng cấp, không có chuyên môn kỹ thuật mà nói, bất cứ ngành nghề lương thiện hoặc không lương thiện, đều là xuất phát từ bản năng sinh tồn là điều dễ hiểu.

Diệp Hoan hai mươi tuổi của bây giờ, cũng hai bàn tay trắng như Diệp Hoan khi rời khỏi phúc lợi viện, chỉ là lấu cá hơn lồi đời hơn, Diệp Hoan hai mươi tuổi, hiểu rất rõ làm thế nào mới có thể sinh tồn được trong xã hội hiện thực, không cầu sống thoải mái, nhưng ít nhất là không phải chịu đói rét.

Đây chính là Diệp Hoan, một loài cỏ rác giãy giụa dưới đáy xã hội, nó rất yếu ớt, yếu ớt đến nỗi dường như người khác đạp một cước là có thể giết chết hắn, hắn cũng rất kiên cường, bất luận người khác đạp hắn bao

hiều, chỉ cần không nhổ tận gốc là hấn vẫn cắm thật sâu cái rễ nhỏ của mình vào trong đất, mỗi ngày đón ánh sáng mặt trời, hé nở ra sinh mệnh màu xanh kiên cường.

Thâm trầm trong bóng đêm, Diệp Hoan rốt cục cũng về tới nhà.

Nhà Diệp Hoan rất nhỏ, nằm tại khu nội thành xưa của thành phố Ninh Hải, là khu ổ chuột được nhận tiền lương trợ cấp trong mắt của bọn Tiểu Bạch, Tiểu Kim, từ hẻm nhỏ bên cạnh đại lộ đi vào, bên trong hẻm bảy khúc ngoặt tám khúc nghèo giống như mạng nhện, một tòa nhà kiến trúc cổ được xây dựng chính giữa khu đất cũ vào thế kỷ trước trước khi Liên Bang Xô Viết viện binh cho Trung Quốc, nhà này vốn là nơi dành cho nhóm kiến trúc sư Liên Bang Xô Viết chi viện cho Trung Quốc ở lại, kết cấu chính thể mang hơi hướm ngoại quốc, hơn nữa trải qua nhiều năm lâu vẫn còn bền bỉ, mấy lần trải qua những trận động đất cỡ trung và nhỏ đều bình yên vô sự.

Lẽ ra tòa nhà này nằm ở rìa vùng kinh tế đang quy hoạch Ninh Hải, trong thành phố từng có người đề nghị dỡ bỏ nó, sau đó xây dựng lại một tòa nhà văn phòng đồ sộ hơn, về sau bị người dân trong tòa nhà này biết, liền ào ào gửi yêu cầu lên chính quyền thành phố, lo ngại quần chúng bất mãn, chính phủ cũng không tiện vì một tòa nhỏ giáp ranh khu vực mà đắc tội quần chúng, vì thế chuyện dỡ bỏ không thể tiến hành.

Có thể nói, đây là tòa nhà cũ may mắn còn tồn tại lúc chính phủ triển khai bản dự thảo, giống như vận mệnh của Diệp Hoan, sống, nhưng không hòa nhập vào thế giới này, như kết quả ngoài ý muốn, hay như người ngoài cuộc đứng đằng xa đương đôi mắt thờ ơ nhìn cảnh xa hoa trụy lạc của thành phố sầm uất, thành bại thịnh suy, tất cả đều không liên quan gì tới hấn.

Diệp Hoan ở trong tòa nhà này, hai phòng một sảnh, khoảng 60 mét vuông, chủ nhà họ Vương, là lão già hơn 50 tuổi, đối với Diệp Hoan khá lịch sự, đương nhiên thu hút Diệp Hoan không phải là thái độ khách khí của chủ nhà, mà là 500 đồng một tháng tiền thuê.

Trong những năm vật giá leo thang, 500 đồng một tháng tiền thuê quả thật không đắt lắm, chẳng những không đắt, quả thực rẻ đủ để làm người ta vì nó mà máu chảy đầu rơi.

Phòng khách có chút cũ kỹ, vách tường loang lỗ, sơn pha cũ rích, còn có một chiếc tivi lâu năm, tiền nào của nấy, Diệp Hoan cũng chẳng mong một căn phòng 500 đồng có thể trang hoàng đẹp đẽ hơn, với hấn mà nói, có giường ngủ là đủ rồi.

Đương nhiên, một căn nhà hai phòng một sảnh không chỉ có riêng Diệp Hoan ở, một sự thật rất tàn khốc đó là một người chỉ có bằng trung học như hấn, 500 đồng tiền thuê nhà một tháng còn trả không nổi.

May thay, hiện nay có một từ rất thịnh hành gọi là “Cùng thuê”.

Khi Diệp Hoan mở cửa, người cùng thuê phòng rất nhiệt tình chào đón.

“Đứng yên không được nhúc nhích!” - giọng nữ mềm mại nhưng có phần lạnh lùng.

Diệp Hoan nghe lời không động đây.

Cô gái này rất hung dữ, Diệp Hoan không dám vuốt râu hùm.

“Hai tay giơ ra phía trước, đặt trên tường!” cô gái tiếp tục ra lệnh.

Diệp Hoan ngoan ngoãn làm theo.

“Hai chân dang ra! . . . không dang ra xa như vậy, đồ ngu!” giọng cô gái thô lỗ.

Diệp Hoan hơi thu chân, khẽ thu gọn tư thế.

“Người bây giờ tốt nhất là im lặng, tất nhiên, người cũng có quyền mở miệng nói, nhưng những gì người nói ta đều xem như nói nhảm.” cô gái lạnh lùng nói.

Diệp Hoan không muốn nói một lời nào, hấn chỉ muốn nhanh chóng về phòng ngủ, vì thế vội vã gật đầu.

Đôi tay trắng nõn mảnh khảnh thò ra, bắt đầu soát người Diệp Hoan.

Sột soạt một hồi. . .

Một hồi lâu, Diệp Hoan không tìm được mở miệng nói: “Đại tỷ, nếu như cô muốn cướp tiền, có lẽ đã tìm lộn người, tôi so với ăn mày ven đường chẳng giàu hơn bao nhiêu, hay là cô thay đổi khẩu vị đi, chuyển sang cướp sắc cho rồi? nếu như cướp sắc..., nhan sắc tôi thật ra có hơi nhiều, hơn nữa tôi chẳng những lãng mạn mà còn phóng đảng, có thể rên rỉ từng đợt từng đợt. . .”

Bốp!

Mông Diệp Hoan bị cô gái hung hăng vỗ một cái.

“Đừng có lảm nhảm, xoay người lại!”

Diệp Hoan quay người, một khuôn mặt đẹp tuyệt trần hiện ra trước mắt hắn.

Cô đeo một cặp mắt kính đen, bản kính to che đi dung nhan xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan hiện ra nét ngây thơ, đôi mắt hình quả hạnh long lanh khác thường, đen láy sâu thẳm như sâu không thấy đáy, dường như có thể nhìn thấu cả sương mù, liếc mắt một cái là thấy rõ bản chất của sự vật.

Cho dù quen cô nhiều năm như vậy, mỗi lần nhìn thấy cô, trong lòng Diệp Hoan luôn dâng lên một cảm giác bị lôi cuốn.

Nàng họ Nam, tên là Kiều Mộc.

Tên có hơi lạ, vì tên này là do nàng tự đặt cho mình lúc 5 tuổi.

Lúc này mọi người đều đã đoán ra rồi, không sai, Nam Kiều Mộc cũng là cô nhi, nàng cùng tuổi Diệp Hoan, từng ở cùng Phúc Lợi Viện với Diệp Hoan, quen nhau từ khi mặc tã lót, có thể xem như thanh mai trúc mã.

Khác với Diệp Hoan, học lực của Nam Kiều Mộc rất cao, cao đến mức có chút kinh ngạc, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Diệp Hoan đến giờ vẫn giữ mối quan hệ trong sáng với cô.

9 tuổi nhảy lớp học xong tiểu học, sau đó chỉ số thông minh cao vút gần như nghịch với ý trời, 13 tuổi đã hoàn thành việc học trung học, đại học Bắc Kinh tuyển gọi cô, cô ngại kinh thành quá xa, nên học ở trường đại học Ninh Hải, 15 tuổi, đại học Ninh Hải đã không ngăn được IQ cao lạ thường của cô, nhà trường phải phá lệ cho phép cô sớm tốt nghiệp.

Cầm được bằng tốt nghiệp đại học, Nam Kiều Mộc 15 tuổi cảm thấy mình vẫn còn trẻ, có thể phiêu du trong biển học vài năm, vì thế dựa vào học bổng nhiều năm tích góp, cô lại tiếp tục học, 18 tuổi Nam Kiều Mộc lấy được bằng thạc sĩ vật lý và thạc sĩ y khoa. Về sau, cô đối với việc học đã bớt hứng thú nên quyết định tìm việc làm, tìm việc làm đối với một thiên tài như cô mà nói, đương nhiên rất đơn giản, hiệu trưởng trường đại học Ninh Hải đích thân phê duyệt, giữ cô lại trường giảng dạy, bắt đầu làm trợ giảng, hai năm trôi qua, Nam Kiều Mộc 20 tuổi hiện là giáo viên xinh đẹp của trường đại học Ninh Hải.

Nhân tiện nói một câu, cái tên “Nam Kiều Mộc” này là do lúc cô 5 tuổi lấy trong quyển « Kinh Thi » mà đặt thành, điển tự « Kinh Thi · Hán Quảng », “Nam hữu kiều mộc, bất khả hư tư. Hán hữu du nữ, bất khả cầu tư” .

Giờ thì biết rõ tại sao Diệp Hoan vẫn duy trì mối quan hệ trong sáng với Nam Kiều Mộc rồi chứ? Đối với người con gái thanh tao từ lúc 5 tuổi cũng như bây giờ, kính trọng nhưng không gần gũi là lựa chọn tốt nhất.

Nếu như người là Diệp Hoan, người dám lấy người con gái có chỉ số thông minh cao đến khủng hoảng như thế không? Cô ta mà hôn là có thể lập tức phân tích ra enzyme trong nước bọt và công thức phân tử của muối cacbon-axit, nghĩ tới việc lên giường còn phiền toái hơn, ngộ nhỡ một ngày nào đó đang lúc ngủ say bên cạnh cô, mà cô lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với “cậu nhỏ” rồi cắt đi để nghiên cứu . . .

Cho nên, Diệp Hoan không mấy may mắn cô ta là sự lựa chọn sáng suốt .

Diệp Hoan là người thấp hèn, tôn trọng là vì “Nữ tử vô tài tiện thị đức” , Nam Kiều Mộc thiếu đạo đức như vậy, Diệp Hoan làm sao dám đụng chạm? quả thật cô rất xinh đẹp, nhưng IQ cô cao làm kẻ khác ham muốn mà không dám tiến đến, —— thân thể mỹ nhân có thể dùng mắt hay đầu nhìn sao?

Về phần Nam Kiều Mộc vì sao không ở ký túc xá sang trọng dành cho giáo viên của trường đại học Ninh Hải, mà lại chạy đến khu ổ chuột ở cùng Diệp Hoan _1 tên côn đồ không bằng cấp không tiền đồ không hy vọng . .

Nói thực ra, vấn đề này Diệp Hoan suy nghĩ hai năm rồi nhưng vẫn không hiểu rõ.

Từ lúc Nam Kiều Mộc 18 tuổi nhảy lớp hoàn thành việc học, và cầm được bằng thạc sĩ, Diệp Hoan thấy cô liền tự giác đi đường vòng, bộ dạng phục tùng khi đứng trước mặt cô ta tựa như quân thua cuộc hạ vũ khí ra hàng vậy.

Lẽ ra người vừa có ngoại hình vừa có học lực như Nam Kiều Mộc, hiện giờ phải ở trong biệt thự, nuôi *** Tây, lái xe hơi, ôm thằng con Tây, và mẹ cô ta phải dùng chiếc mát xa cỡ lớn hiệu Âu Mĩ ,làm sao cô ta có thể chui rúc ở khu ổ chuột này chứ?

Diệp Hoan có nhiều lần lấy hết dũng khí muốn hỏi cô xem có phải đầu cô có vấn đề hay không, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh như băng kia thì không dám hỏi nữa.

Cuối cùng Diệp Hoan không thể không lấy lòng tiểu nhân đo lòng nữ nhi, đưa ra một kết luận như vừa nhìn đã thấu: cô gái này đa phần là muốn tìm cảm giác khác lạ trước mặt hần ta, giống như đạo lý con hạc thích chui vào lồng gà, thuần túy là muốn hưởng thụ khoái cảm khi đứng ở góc độ người cực kỳ thông minh mà nhìn xuống những người bình thường.

Thật không may, Diệp Hoan vừa vặn là một người trong “hàng vạn người”, mà còn là một vai thấp nhất trong hàng vạn người đó , trên đời này bất kỳ người nào có tiền lương vượt qua 1000 đồng đều có tư cách khinh thường hần.

Có thể nói, chuyện nam nữ thuê chung không nhất định có gì mập mờ, dường như ở chung nhất định “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, tình ý sao đó. Chuyện này tùy từng tình hình mà phân tích cụ thể, Diệp Hoan và Nam Kiều Mộc cùng thuê như vậy có thể xảy ra chuyện gì sao? Hai người gần nhau có thể “bén lửa” không?

4. Chương 3: Thiếu Tiền

Đêm nay, Nam Kiều Mộc có cái gì đó kỳ lạ. Giảng viên đại học xinh đẹp sao đột nhiên lại trở thành tướng cướp? Trong đó chắc hẳn có gì cần phải suy nghĩ đây.

Tâm trạng của nữ tướng cướp xinh đẹp thực sự không tốt, cân đo đong đếm số giấy bạc với đủ loại mệnh giá lớn nhỏ lục lợi được trên người Diệp Hoan, nằng cốt tiếng với vẻ không vui tí nào:

“Một người đàn ông lớn như anh mà trên người đến tở một trăm đồng cũng không có, anh sống cái kiểu gì vậy?”

Diệp Hoan than thở:

“Chị hai à! Nghèo không phải là cái tội. Nhưng mà chị ăn cướp là đã phạm pháp rồi. Tôi còn chưa hỏi chị sao lại lục soát người tôi đây này.”

Nam Kiều Mộc chau lại đôi mi thanh tú, than thở với giọng yếu ớt:

”Tối nay em gọi điện cho lão viện trưởng, trời đã vào đông rồi mà ký túc xá trong viện lại không có máy sưởi. Bọn nhỏ đêm ngủ rất lạnh. Năm nay hoàn cảnh kinh tế không tốt, tiền quỳên góp đã lâu như vậy mà không được gì. Em muốn chi ít tiền để mua máy sưởi cho chúng...”

Diệp Hoan trầm ngâm.

Tình trạng của viện phúc lợi như thế nào, không ai hiểu rõ bằng hần. Từ khi bước ra xã hội đến nay, dù cho Diệp Hoan sống kham khổ đến thế nào đi nữa thì hàng ngày nếu có ít tiền dư, hần đều đưa hết cho viện phúc lợi không chứa lại một đồng nào.

Đối với hắn, viện phúc lợi là gia đình của mình. Dù cho đứa trẻ có rời xa gia đình cỡ nào thì nó cũng hy vọng trong nhà không phải lo cái ăn cái mặc. Mấy đứa em trưởng thành khỏe mạnh, những điều này đã trở thành trách nhiệm của Diệp Hoan một cách vô thức.

Hắn không có hứng thú gì với việc làm từ thiện và cũng chưa từng nghĩ đến làm người tốt gì, nhưng với riêng viện phúc lợi đã nuôi dưỡng hắn khôn lớn thì Diệp Hoan lại có một tình cảm vô cùng sâu đậm.

“Mua mấy sủi cần bao nhiêu tiền?”

Nam Kiều Mộc thở nhẹ một tiếng:

”Viện phúc lợi có mười căn ký túc xá, nếu mỗi căn một cái, mỗi cái ít nhất cũng phải ba ngàn mấy ...”

Sắc mặt Diệp Hoan càng ngày càng khó coi:

”Mười cái là phải ba mươi mấy ngàn rồi?”

Nam Kiều Mộc gật đầu:

”Bên em mỗi tháng tiền công chỉ để chi tiền ăn và tiền nhà, ngoài ra thì đều gửi hết cho viện, giờ tiền dành dụm của em cũng không nhiều, hết thấy mười mấy ngàn, còn thiếu nhiều lắm!”

Diệp Hoan cảm thấy đáng ghét.

Năm trăm đồng tiền nhà của tháng sau còn chưa có, giờ đào đâu ra mười mấy ngàn đây? Kiếm tiền chẳng phải việc dễ dàng gì, bất luận là theo đường chính hay đường tà gì cũng không phải dễ kiếm, mười mấy ngàn đối với hắn chẳng khác gì con số tận trên trời vậy.

Nam Kiều Mộc quen biết Diệp Hoan nhiều năm rồi, đương nhiên là biết tên này chẳng bao giờ đi đường ngay nẻo chánh. Giờ này trong bụng hắn chắc chắn là đang toan tính ý nghĩ xấu xa gì đó để chạy tiền đây.

Đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị liếc qua, sự quan tâm ở trong đôi mắt chớp nhoáng biến mất, Nam Kiều Mộc lạnh giọng nhắc nhở:

“Anh đừng có mấy cái suy nghĩ bậy bạ, bây giờ là xã hội pháp trị, bị bắt là phải ngồi tù đấy. Anh mà bị bắt thì em cũng không cách gì cứu anh ra đâu đấy.”

Diệp Hoan cười hi hi:

”Coi em nói kìa, anh xấu xa như vậy sao? Vừa nãy anh chỉ đang nghĩ cách tìm một bà giàu có nào đó bao anh. Vậy thì chẳng những anh có phụ nữ ngủ cùng mà còn có tiền nữa, cuộc đời đẹp làm sao...”

Đôi mắt Nam Kiều Mộc lộ vẻ khinh thường:

”Anh chỉ giỏi mấy cái này thôi hả?”

Diệp Hoan nghiêm mặt nói:

“Em đừng có mà ở đó khinh thường trai bao nhé! Thời đại bây giờ, dù có quỳ hay đứng kiếm tiền đi nữa cũng chẳng phải bản lãnh hay ho gì. Nằm mà kiếm được tiền mới là đàn ông đáng nể!”

Nam Kiều Mộc tức đến nổi quay đầu bỏ đi một mạch:

”Đáng lý ra anh chẳng nên tìm anh để nói mấy chuyện này làm gì. Thôi đi, chẳng thể trông mong gì ở anh được cả, em tự đi kiếm đồng nghiệp để mượn tiền còn hơn.”

Vừa mới đi đến trước cửa phòng thì tiếng nói uể oải của Diệp Hoan văng vẳng sau lưng:

”Đừng mở miệng mượn tiền nữa, thân phận của chúng ta không giống người ta, còn sống được đã là một sự tôn nghiêm còn sót lại rồi, đừng đánh mất luôn cái tôn nghiêm này. Tiền để anh nghĩ cách, chỉ mười mấy ngàn chứ gì, nội trong ba ngày anh sẽ kiếm đủ cho em!”

Thân hình xinh đẹp của Nam Kiều Mộc dừng lại, trầm ngâm một hồi rồi về phòng không nói gì cả.

Kiếm tiền là một vấn đề.

Sở dĩ Diệp Hoan trước mặt Nam Kiều Mộc mà miệng bô bô hứa chắc một cách dễ dàng như thế là vì hắn không muốn bị người con gái này xem thường hắn.

Hầu hết đàn ông đều mắc cái bệnh này, không muốn mất mặt trước phụ nữ.

Diệp Hoan cũng không ngoại lệ.

Vấn đề bây giờ là phải gom đủ mười mấy ngàn trong vòng ba ngày, đây gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Kiểm tiền mà dễ thế thì hắn đã sớm trở thành triệu phú rồi.

Diệp Hoan là một thằng vô lại, vô lại thì có cách của vô lại, vô lại không đi đường bình thường.

Sau khi dôi mắt nhìn Nam Kiều Mộc về phòng với thần thái rất khoan thai, thì biểu lộ của Diệp Hoan liền xuy sụp, chạy ra khỏi cửa như bị lửa bén mông vậy.

Hắn tính tìm Hầu Tử và Trương Tam để cùng giải quyết vấn đề nan giải này.

Hầu Tử và Trương Tam cũng là cô nhi giống Diệp Hoan vậy, ba đứa cùng mặc một cái quần thùng lớn lên, cũng từ một viện phúc lợi mà ra. Mà Hầu Tử và Trương Tam cũng chẳng phải thứ hay ho gì, cả hai đều không có công việc gì đàng hoàng cả. Từ cái tên của bọn chúng đã có thể thấy rõ là sau khi cha mẹ sinh xong đã xem chúng như cuống rốn vứt đi, lại đem cuống rốn làm con ruot mà nuôi nấng.

Hầu Tử là một tên lập dị cô độc điển hình, mỗi ngày hắn đều chui rút trong nhà chơi game. Lâu lâu tổ tiên ông bà hiển linh phù hộ giúp cho kiếm được vài món trang bị hiếm có ở trong game, đem bán được vài ba trăm đồng để cải thiện cuộc sống.

Cái nghề của Trương Tam thì lại mang đầy tính khiêu chiến. Nói tóm gọn lại, Trương Tam là thằng ăn trộm mò đêm cạy cửa, chui nhà vạ họ.

Nói một cách thực lòng, lão viện trưởng phúc lợi viện thực sự nên kiểm thảo lại cách giáo dục của mình. Ngoài thiếu nữ thiên tài hơn người Nam Kiều Mộc ra thì ... nhìn xem ông ta đã dạy ra mấy thứ gì đây.

Hầu Tử và Trương Tam sống ở một khu nhà nhỏ cách chỗ của Diệp Hoan không xa, đi bộ chưa đầy mười phút đã tới.

Đã quá nửa đêm hơn một giờ khuya, nhưng Diệp Hoan chắc chắn rằng lúc này Hầu Tử vẫn đang ngồi trước máy tính mày mò cày game. Còn Trương Tam thì... Đang trong giờ làm việc, bảo đảm là không có ở nhà.

Ba người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ngay cả trên người mọc bao nhiêu cọng lông còn biết rõ mồn một. Thực sự là quá thân đi.

Phòng của Hầu Tử và Trương Tam cũng rất tồi tàn. Đi xuyên qua con hẻm tối tăm ẩm thấp, trước mắt hiện lên một tòa nhà lâu cũ kỹ đã gần hai mươi năm.

Nhà lâu rất lâu rồi, lâu đến nỗi bốc mùi của sự tuyệt vọng ngày tận thế.

Tòa lâu này là nhà xuống cấp, sớm đã liệt là diện quy hoạch dỡ bỏ của nhà nước, từ hẻm vào, dải tường suốt dọc đường đâu đâu cũng đầy chữ “Dỡ bỏ” trắng trắng tàn tạ. Còn căn phòng mà Hầu Tử và Trương Tam thuê một tháng chỉ có ba trăm đồng, Diệp Hoan cứ ngưỡng mộ việc này mãi thôi.

Đi lên cầu thang tối tăm, Diệp Hoan liền đẩy cửa vào nhà. Hầu Tử và Trương Tam lúc nào cũng nghĩ mình ăn ở rất trong sáng vô tư nên có thói quen ít khi đóng cửa, với lại ... cái phòng mà họ ở chỉ có bốn bức tường, nghèo rách mồng tơi, thực sự rất khó để kiếm được món gì để mà ăn trộm.

Nhà của Hầu Tử và Trương Tam của là một phòng khách hai phòng ngủ, nhưng rõ ràng là cũ kỹ hơn, diện tích cũng nhỏ hơn nhiều.

Ngó tới ngó lui hết một lượt, không nằm ngoài dự đoán của Diệp Hoan, quả nhiên Trương Tam không có nhà. Còn Hầu Tử thì đang dựng một cái đùi trên ghế, ngồi trước cái máy vi tính cũ đến gần như sắp ngừng thở không động đậy. Hắn đang tập trung hết tâm trí dán chặt hai con mắt vào bộ phim ở trên màn hình vi tính.

Nghe tiếng đẩy cửa, Hầu Tử chỉ khẽ quay đầu nhìn Diệp Hoan một cái rồi nhanh chóng tập trung trở lại cái màn hình.

Diệp Hoan không lên tiếng đứng sau lưng, vút một điều thuốc lá cho Hầu Tử. Hai người bật lửa, sau đó ... cùng xem phim.

Diệp Hoan xem được một lúc nhin không được cười:

”Cái phim này đang xem, tao biết kết cục rồi. Để bật mí cho mày biết nha. Cuối cùng thì thằng nam thấy đã, con nữ cũng thấy đã luôn, kết cục rất có hậu...”

Mặt của Hầu Tử co giật nhẹ, quay lại nhìn hẩn với vẻ khinh thường, giọng khó chịu:

”Nói nhảm! Ba cái phim này kết cục nào chả vậy, cần gì anh bật mí? Người ta xem trọng là quá trình kìa!”

Phim ái ân trên vi tính đã tới hồi cao trào, một đôi cậu nam nữ đang vật nhau thắm thiết, động tác cũng càng ngày càng quyết liệt. Nữ ca sĩ đã bắt đầu la ó không có chút gì xấu hổ.

Hai người dán mắt vào màn hình, theo diễn tiến của phim mà sắc mặt càng ngày càng chăm chú, nghiêm trọng. Đến cuối cùng khi nam diễn viên giật nảy người ra, cảnh quay chỉ còn lại nữ diễn viên với sắc mặt lưu luyến uốn éo thân hình trắng nõn, lúc này sắc mặt của Diệp Hoan và Hầu Tử mới thả lỏng ra.

Ngó qua thời gian ở góc phải dưới màn hình, Diệp Hoan lắc đầu, nói nhạt nhẽo:

”Ba phút.”

Mặt Hầu Tử lộ vẻ khinh thường:

”Còn tính luôn cả trước khi làm...”

Diệp Hoan bùi ngùi nhìn nữ diễn viên xinh đẹp rung động lòng người ở trên màn hình, liếm đôi môi khô ráp rồi nói:

”Cây cải trắng vừa tươi vừa non thế mà cắm trên đất muối mặn, thật là đáng tiếc ...”

Hầu Tử cũng thở dài than thở:

”Phụ nữ Nhật cũng thật tội nghiệp, nếu để họ thử qua mùi vị của đàn ông Trung Quốc, chắc hẳn là biết bọn đàn ông Nhật dỏm đến cỡ nào, của bọn chúng chỉ đáng dùng để rửa răng thôi...”

“Cái miệng này cũng độc địa thật đấy...”

Xem xong phim, ánh mắt hai người luyến tiếc không thôi rời khỏi màn hình.

Hầu Tử hút một hơi thuốc, trong làn khói mù mịt, Hầu Tử giật giật đôi lông mày:

”Anh nha! Là chuyên gia không có việc gì thì không lên Tam Bảo Điện. Hôm nay tới có chuyện gì không?”

“Đừng có thết vàng lên mặt. Cái phòng giẻ rách này làm gì mà gọi là Tam Bảo Điện? Hàm cầu của Tam Bảo Điện còn có khí phái hơn cái phòng của mày.”

“Có gì thì nói lẹ đi! Em còn phải cày game đánh trang bị nữa.”

“Trên người mày còn bao nhiêu tiền, đưa hết cho tao.”

Diệp Hoan ra giọng thẳng thắn, không khách sáo.

Hầu Tử chẳng nói lời nào, mò hết cái túi trên người, đưa hết tiền cho Diệp Hoan.

“Hai mươi tám ngàn?”

Giọng Diệp Hoan sặc mùi của Nam Kiều Mộc, tức hết nổi mà chỉ biết lắc đầu, cả lời thoại cũng không đổi:

”Một thằng đàn ông lớn đầu như mày mà trên người đến tờ một trăm đồng cũng không có, mày sống cái kiểu gì vậy?”

“Anh hai, nghèo không phải là cái tội...”

“Đủ rồi, đủ rồi, tắt máy vi tính ra ngoài, theo tao.”

“Đi đâu?”

“Chúng ta đi hốt tiền, đang cần gấp tiền để dùng.”

Hầu Tử có chút sững sờ:

“Anh Hoan, chẳng lẽ anh thực sự tính qua Nhật bán thân hả? Cơm phải ăn từng miếng nha. Chúng ta có lẽ nên đợi đến khi có cuộc sống sung túc rồi mới đi giải cứu các nữ đồng bào Nhật Bản? Trước tiên nên đề ra kế hoạch hỏa tiễn năm năm cũng được mà...”

“Câm mồm! Đi theo tao!”

5. Chương 4: Cuộc Trao Đổi Không Vốn

Vào lúc hai giờ sáng, Diệp Hoan và Hầu Tử đã có mặt tại một khu vực xanh hóa ven một quốc lộ lớn và vắng vẻ của Thành tây.

(Đai xanh hóa: khu đất được trồng cây xanh, làm đẹp)

Thiếu tiền là một vấn đề rất thực tế, anh hùng hào kiệt vì tiền mà chết từ xưa đến nay không phải là không có, Diệp Hoan thì không muốn trở thành một kiểu anh hùng bất lực như vậy, vì thế mà hắn ta phải nghĩ ra cách nào đó để kiếm tiền, kể cả việc bất chấp thủ đoạn để có được tiền.

Cách kiếm tiền có thể là không được chính đáng cho lắm, nhưng Diệp Hoan hầu như không có chút áp lực tâm lý nào, và căn bản cũng không hề đụng chạm đến cái chuẩn mực đạo đức còn thấp hơn cả vực biển Mariana trong sâu tận đáy lòng của hắn ta.

Diệp Hoan còn cảm thấy có chút chính đáng, mọi thứ đều vì những đứa em trai em gái trong viện, bất cứ sự việc gì được cho là vì chính nghĩa, thì những cái được gọi là pháp luật và đạo đức thì đều trở nên vô nghĩa, vì nhân dân mà hi sinh thì sợ gì cái chết, chết còn oanh liệt hơn cả những chiến sĩ.

Những nhúm cỏ xanh tại vành đai xanh hóa đều đã khô héo cả, cái lạnh của mùa đông như dần thấm vào cơ thể của Diệp Hoan và Hầu Tử.

Hầu Tử ngồi xụp trên đất, nhẹ nhàng cử động đôi bàn tay và đôi chân lạnh giá, từ trong túi móc ra hai điều thuốc là nhân nhúm như cải mặn, và quăng một điều sang cho Diệp Hoan.

“Anh Hoan, giữa đêm hôm khuya khoắt gọi em ra đứng ở ven đường, chúng ta rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Diệp Hoan hít một hơi thuốc thật sâu, từ từ nhả ra một làn khói trắng, hạ giọng nói:

“Làm một mẻ, kiếm chút tiền, mấy đứa em trong viện đang phải ngủ trong cái lạnh như vậy, mua vài cái máy sưởi về cho chúng nó.”

Hầu Tử không nói một lời, hắn ta cũng sống trong Viện Phúc Lợi, và cũng xem Viện Phúc Lợi như là nhà của chính mình, góp chút sức cho chính căn nhà của mình, thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Vậy làm sao kiếm một mẻ vậy?”

Diệp Hoan liếc hắn một cái:

“Đã là trò cũ rồi! Không cần tao phải dạy lại mày chứ!”

“Ok, Anh Hoan hãy xem biểu hiện của em nhé!”

Diệp Hoan lại từ từ hút thêm một hơi thuốc, trong mắt đột nhiên ánh lên một cái nhìn đầy uất hận, nói một cách sừng sộ:

“Những kẻ nhà giàu ấy cũng nên phải bỏ ra chút ít rồi, không làm chúng một vố, thì sẽ có lỗi với đại đa số người dân cực khổ, đặc biệt như những người nghèo khổ như chúng ta đây.”

“Anh Hoan thật oai phong!... Tại sao anh không dứt khoát lên Lương Sơn cho rồi?”

Diệp Hoan ảo não vỗ đùi một cái:

“Không cần lộ phí hay sao? Đi xe đường dài thì phải kiếm chút tiền vé chứ!”

Hầu Tử: “.....”

Làm việc này không những rủi ro rất lớn mà còn cần có lòng kiên nhẫn rất lớn nữa.

Bên đường đã có rất nhiều chiếc xe đi qua, nhưng nhìn sơ qua kiểu dáng của những chiếc xe ấy, đều là những xe tư gia từ vài ngàn đến vài trăm ngàn, Diệp Hoan ngay đến nghĩ cũng không nghĩ, đều cho qua cả.

Ăn trộm cũng phải có đạo đức, Diệp Hoan là một người có nguyên tắc: chỉ làm thịt người giàu, còn tầng lớp trung sản thì không hề đụng đến một cây kim sợi chỉ.

Hầu Tử nằm sấp lâu quá, cả người lạnh đến phát run.

Ba~ lại hút thêm một điếu thuốc, Hầu Tử ngậm lệch điếu thuốc trên miệng, run lấy bầy, chà xát đôi tay lạnh cóng.

“Anh Hoan, vưu vật theo anh tối hôm qua chia tay rồi hả?”

“Chia tay rồi.”

“Bình tĩnh như vậy thật không giống thất tình một chút nào.”

Diệp Hoan thở dài:

“Không dứt khoát thì biết như thế nào? Vốn chỉ là một cuộc tình qua đường, chuyện giường chiếu của giới trẻ ngày nay là rất bình thường, mọi người ai cũng có nhu cầu cả, giúp đỡ nhau giải quyết, cũng có thể xem như là giúp người làm niềm vui vậy, còn muốn nói đến chuyện yêu đương chân chính, vậy thì sẽ khá phức tạp..”

Hầu Tử bĩu môi:

“Phức tạp đến đâu? Tình yêu chẳng qua chỉ là một cách gọi trang trọng của việc giường chiếu mà thôi.”

“Không giống nhau, ít ra thì tao và cô ta không có khả năng yêu nhau đâu.”

“Tại sao?”

Diệp Hoan vẫn cười, nhưng nụ cười như chứa đựng một sự cay đắng:

“Tao nghèo quá. Không chung một đẳng cấp với nàng. Sự chênh lệch này không phải chỉ dựa vào một chút tình cảm đáng thương ấy là có thể bù đắp được.”

“Nghèo thì đã sao? Bộ nghèo thì có tội à?”

“Nghèo không có tội, nhưng nó là một sự thiếu thốn rất lớn. Cóc ghê tại sao lại không ăn được thịt thiên nga? Vì thiên nga bay quá cao, cóc ghê dù nhảy như thế nào cũng không thể đạt được độ cao ấy, đó chính là sự chênh lệch. Cho nên mới nói.... Thửa lúc thiên nga bay một đáp xuống đất thì ta đập nó một miếng. Vậy là quá tốt rồi, còn nếu muốn chung sống lâu dài với thiên nga, thì con cóc ghê này đầu óc nhất định là có vấn đề.....”

Hầu Tử: “.....”

Diệp Hoan có bản lĩnh như vậy, bất luận là sự việc có đau thương đến đâu, khi đã được phát ra từ miệng của hắn thì đều mang một hơi hướng của sự dâm tiện.

Sống chung với Diệp Hoan bao nhiêu năm nay rồi, Hầu Tử cứ luôn không thể hiểu được, hắn học được cái bản lĩnh dâm tiện này từ đâu ra?

Đương lúc cả hai đang nói chuyện phiếm, trên đại lộ bỗng phát ra hai luồng đèn xe sáng rực.

Đôi mắt cú vọ của Diệp Hoan thoáng chốc đã nhận ra, đó là một chiếc xe hiệu BMW series 7. , tuyệt đối là xe xịn.

Diệp Hoan dùng sức gạt mạnh tàn thuốc, đẩy nhẹ Hầu Tử và thì thầm:

“Đến rồi, chuẩn bị xông lên. Nhớ kỹ này, phải kêu thật thảm thiết. Lúc còn nhỏ mỗi khi ăn tết, Viện chúng ta có nhờ Vương đồ tể đến mổ heo, còn nhớ cảnh tượng lúc đó không?”

Hầu Tử gạt đầu, bồn chồn nói rằng:

“Lúc Vương đồ tể giết heo đầu có hề kêu la gì...”

“Tao không nói Vương đồ tể, mà là con heo đấy! Mà nhớ kỹ: chốc nữa phải kêu giống như con heo dưới lưỡi dao của Vương Đồ Hộ, thê thảm, tuyệt vọng, bất lực...”

“Hiểu rồi!”

Trong chiếc xe BMW, có một người trung niên hơn 40 tuổi đang hoán đổi hồ sơ một cách thành thạo trong khi xoay nhẹ cái vô lăng.

Bên cạnh là một cô gái đang ngoái đầu nhìn về phía cửa sổ, thân hình thon thả, chỗ nên to cũng rất to, sắc mặt hồng hào khỏe mạnh, đôi mắt sắc bén trên gương mặt hình trái xoan, sống mũi cao. Phía dưới là một đôi môi màu hồng đào đầy quyến rũ, chỉ duy nhất một khuyết điểm đó là cặp lông mày có hơi thưa và đậm. Khiến cho khuôn mặt vốn đã xinh đẹp giờ lại có thêm chút gì đó mạnh mẽ, oai phong hùng dũng làm lòng người say mê.

Lúc này cô gái quay đầu lại, bịt chặt đôi môi cho thấy được một sự bất bình trong lòng, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên đang lái xe.

“Chú Triệu, trong Cục rốt cục có ý gì đây? Đem cháu làm bình hoa trưng bày sao? Cháu vốn thuộc đội công an hình sự mà. Đồng nghiệp thì mỗi ngày phải xử lý những vụ án lớn và quan trọng, thế mà lại phái cháu ra đây giám sát những vụ “Hai đoạt một trộm”, làm vậy không phải là coi thường người khác hay sao? Cao Thắng Nam cháu đây chẳng lẽ chỉ đi bắt những tên trộm vặt thôi hay sao?”

Gã đàn ông trung niên gọi là chú Triệu ấy cười một cách miễn cưỡng, bà cô nhỏ này quả thật chẳng dễ hầu hạ, con cái của những gia đình hiển hách khác, người nào người nấy đều nhờ vào cha mẹ tổ tông đổi nghề làm ăn mà kiếm tiền, vị đại tiểu thư này thì tốt rồi, tự chui đầu vào trong cái cục công an này. Những nhân viên văn phòng bình thường và cả công an cô ta còn không coi ra gì, nhưng nhất định phải vào đội công an hình sự, nơi nào nguy hiểm thì cứ thích chui vào nơi ấy, thật không hiểu là cô bé này sinh ra đã có máu liều lĩnh hay là tinh thần chính nghĩa quá thừa đây.

Vấn đề là, từ trên xuống dưới Cục Cảnh sát thành phố Ninh Hải, có ai lại không nghe danh tiếng hiển hách của cha mẹ nàng, ai dám phái nàng đến nơi nguy hiểm chứ? Chẳng may xảy ra chuyện gì, chẳng khác nào tự gây khó dễ với chức vụ của bản thân mình?

“Thắng Nam à, cháu là một cô gái thông minh và có sức chiến đấu, các đồng chí trong Cục ai cũng biết cả, nhưng bây giờ đang là thời bình, làm sao có được nhiều vụ án lớn và quan trọng cho cháu xử lý chứ? Hơn nữa những vụ án nhỏ này đều là những nhiệm vụ do Cục sắp xếp, dù sao cũng cần có người đi làm chứ? Đây là việc công cả, hà tất phải lựa chọn làm gì?”

Cao Thắng Nam hứ một tiếng rồi quay đầu về phía cửa sổ, nói với vẻ đầy tức giận:

“Chính các người xem thường tôi”

Chú Triệu bất lực thở dài:

“Thắng Nam à, đừng có chấp như vậy, trong cục sắp xếp như vậy cũng là vì bảo vệ cháu đấy. Cục trưởng Trương và ta đây đều là cấp dưới cũ của ba cháu, lỡ cháu xảy ra chuyện gì, Cục trưởng Trương và Phó Cục Trưởng ta đây làm sao ăn nói với ngài Trưởng Phòng cấp cao đây? Cháu cũng lớn rồi, chí ít cũng phải nghĩ cho ta và chú Trương chứ.”

Cao Thắng Nam rất bực mình nhưng không biết trút vào đâu, im lặng một hồi, đột nhiên đưa tay ra, đánh mạnh vào tấm kính phía trước xe, hết đợt này đến đợt khác, kính xe phát ra từng hồi “pung pung” trầm trầm.

Tay cầm lái của chú Triệu vừa rung, chiếc xe suýt tí nữa là đụng vào hàng rào bảo hộ bên đường, ông nhanh chóng dừng xe lại, cầu xin:

“Bà cô nhỏ của tôi ơi, cô dừng lại đi có được không? Chiếc xe này là mượn của anh hai cháu, chuyên dùng để dụ những tên tội phạm cướp giật đấy. Cháu đập hư nó rồi, tiền lương cả năm của chú cũng không đền nổi đâu...”

“Hư thì mặc kệ nó, dù sao anh hai cháu tiền nhiều nhưng người ngọc, có gì lớn lao cơ chứ!”

Xe BMW chạy từ từ trong đêm tối, vừa mới quẹo sang một đường vòng, dưới ánh đèn xe, một bóng người màu đen sượt qua trước mặt xe khoảng 10m, sau đó bỗng ngã xuống giữa đường.

Chú Triệu giật mình, nhanh chóng đạp thắng dừng xe lại.

KÉTTTTTT.....

Tiếng thắng xe chói tai vang vọng không dứt trong màn đêm.

Tiếp đó, đột nhiên ở đầu xe vang lên tiếng gào thảm thiết như heo bị giết.

“Aaa! Tông trúng người rồi! Thành cháu trai, mày đừng hòng chạy, ông đã nhớ kỹ số xe của mày rồi, Ninh Hải A4985”

Âm thanh thảm thiết như tiếng quỷ gào thét, tràn đầy đau khổ và tuyệt vọng, làm cho người ta phải sởn cả gai ốc.

Hai người trong xe giật nảy mình, nhanh chóng mở cửa xe, đi ra đầu xem xét sự việc.

“Sao rồi? Sao rồi? Đụng trúng chỗ nào? Có đứng dậy được không?”

Cao Thắng nam sợ đến mặt mày tái xanh, vẻ mặt tinh lanh hoạt bát giờ tràn đầy vẻ sợ hãi.

Chú Triệu bồn chồn nhìn người thanh niên bị tông phải nằm cách đèn xe khoảng chừng một mét, mà lại ôm lấy chân lăn qua lăn lại trên đất, miệng thì gào thét, Chú Triệu im lặng nhìn qua một lượt, khóe miệng cười lạnh.

Trong lúc người gây sự cố và người bị hại đang giằng co, trong màn đêm bỗng phát ra một tiếng động, ánh đèn pha nhanh chóng rọi ra biển số xe của xe BMW, và cả người bị hại đang nằm kêu la lăn lóc phía trước xe.

Cao Thắng Nam giật bắn người, kinh hoàng quay đầu lại:

“Ai đó?”

Trong lùm gai, Diệp Hoan từ từ rút chiếc điện thoại vào túi, chậm rãi bước ra từ bóng cây ven đường, sau đó móc ra một điều thuốc đưa lên miệng.

Pa!

Chóm lửa từ cái hộp quẹt vừa bùng lên rồi tắt, một làn khói xanh cuộn tròn bốc lên.

Tinh dầu của cây thuốc lá làm cho phần phổi co thắt lại, Diệp Hoan thở ra một hơi, tỏ vẻ rất nhàn rãi.

Diệp Hoan liếc nhìn người bị hại đang nằm lăn lóc kêu gào dưới đất, sau đó nhìn tài xế, ngữ khí tràn đầy chính trực.

“Lôi Phong! Tôi là Lôi Phong qua đường thấy chuyện bất bình chụp hình để làm bằng chứng.”

Diệp Hoan nói với vẻ trầm ổn.

Nói đoạn Diệp Hoan từ trong túi móc ra một quyển sổ nhỏ bìa xanh, đảo qua trước mắt của hai người, rồi sao đó nhanh chóng cất vào, “Thẻ kí giả” ba chữ nạm vàng vụt qua trong mắt của tài xế.

“Xin chào! Tôi là kí giả của < thân= ” ” báo= ” ” ninh= ” ” hải= ” ” >. hôm nay trên đường đi qua đây, gặp phải chuyện này. Thật ngại quá, đúng lúc nhìn thấy sự việc, từ đầu đến đuôi tôi đều chứng kiến cả, xin hỏi ngài đây thuộc đơn vị nào? Ngài dự định sẽ chịu trách nhiệm về sự việc này chứ? Tôi có thể xem qua thể công tác của ngài được không?”

Người bị hại nằm trên đất kêu gào thảm thiết, hơi sức tràn trề.

Cao Thắng Nam bắt đầu hoảng hốt, cảnh sát giao thông hình sự của Cục cảnh sát lại gây ra sự cố, còn bị kí giả trông thấy. Nếu như bị anh ta đăng lên báo, bị người nhà biết được, sẽ bị bọn họ thừa cơ, gạch tên cô ra khỏi Cục cảnh sát.

Ngược lại chú Triệu ở bên cạnh lại cười một cách thông thả, nụ cười còn ẩn chứa sự lạnh lùng. Ông thông thả móc từ trong túi ra thẻ công tác đưa cho Diệp Hoan, cười lạnh:

“Đồng chí phóng viên! Đây là giấy công tác của tôi, anh có thể xem cho thật kĩ, xem kĩ rồi chứ, à còn nữa, lúc này thẻ kí giả của anh tôi chưa có xem kĩ, có thể cho tôi xem lại lần nữa được không?”

Diệp Hoan chột dạ nhận lấy giấy hành nghề của chú Triệu, không dám đáp lại lời ông, giả vờ như không nghe thấy.

Mở giấy phép hành nghề ra, bên trong viết rõ là: “Triệu Đại Phong, nam, Phó Cục Trưởng Cục cảnh sát Thành phố Ninh Hải, phó thư kí Cục thường ủy.”

Tay Diệp Hoan chợt run lên, mặt toát mồ hôi lạnh.

Pa!

Đóng giấy hành nghề lại, Diệp Hoan hai tay đưa một cách cung kính trả lại cho Triệu Đại Phong, mặt đầy chính nghĩa ung dung nói rằng:

“Tôi cảm thấy sự việc hôm nay chắc có sự nhầm lẫn, các ông không hề đụng trúng hần. Có lẽ do hần sợ quá mà té ngã thôi...”

“Không phải...Tôi rõ ràng là bị tông phải mà...Đau quá! Đền tiền đi.”

Hầu Tử diễn khá là nhập vai.

Diệp Hoan bỗng dưng muốn khóc.

Cao Thắng Nam đứng bên cạnh thấy chú Triệu cười cười lạnh, lại nhìn dáng vẻ sợ sệt của Diệp Hoan, cộng thêm tiếng kêu la thảm thiết nhưng lại lộ vẻ đầy hơi sức của người bị hại nằm dưới đất, Cao Thắng Nam không phải là một cô gái ngốc, chốc lát đã hiểu ra bản chất của toàn bộ sự việc.

“Ồ khôn!Dám đụng đến bà cô ta đây à?”

Cao Thắng Nam bưng bưng tức giận.

Diệp Hoan mạnh miệng biện hộ lại:

“Ai đụng đến cô chứ? Không phải lúc này tôi nói là có sự nhầm lẫn sao?”

“Nếu như anh không xem qua giấy phép hành nghề của chú Triệu, có chắc là sẽ nói là nhầm lẫn hay không?”

Cao Thắng Nam cười nhạt.

Diệp Hoan cẩn thận giải thích:

“Con người tôi tràn đầy chính nghĩa. Không hề khom lưng cúi đầu trước sự cao sang quyền quý, lúc này tôi thật sự đã hoa mắt rồi, thật sự các người không hề đụng vào anh ta, tôi thấy việc này coi như chấm dứt tại đây thôi, tôi thấy hai người người chắc cũng rất bận.....”

Nói đoạn Diệp Hoan phúi phúi nền đất trước xe, dự định kêu Hầu Tử cùng biến đi, rút cuộc quay đầu lại nhìn, thì ra Hầu Tử lúc này đang nằm ở dưới đất bấy giờ không biết đã bỏ chạy từ lúc nào rồi.

“Thằng cháu trai!”

Diệp Hoan chửi thầm.

Lấy lại dũng khí, Diệp Hoan nhìn hai người cười cười nịnh nọt, tiếp đó quay người định bỏ đi.

Ka!

“Đứng lại! Anh thử chạy xem!”

Diệp Hoan sợ sệt, từ từ quay người lại, một khẩu súng trước mặt hắn, mũi súng đen ồm nhắm ngay giữa trán.

Diệp Hoan sợ đến mặt mày trắng bệch, toát mồ hôi lạnh, lần đầu tiên trong đời bị người ta chĩa súng vào, một cuộc kỳ ngộ thật là khó quên....

Chờ đợi hắn là gì? Bắt giữ, hay là ngồi tù? Tôi chỉ là định làm một vụ, nhưng lại không thành công, có cần phải đối xử với tôi mạnh tay như vậy không?

Làm sao đây?

Thoáng chốc, Diệp Hoan đã nảy ra một quyết định!

Quyết định của Diệp Hoan rất đúng, và chí ít là hắn cảm thấy nó rất đúng!

Chỉ thấy hắn đưa hai tay lên, đột nhiên cả người cúi thấp xuống, nằm sấp xuống mặt đất, giống như nghi thức bái thần của tà giáo, hai tay hai chân cùng với đầu hướng xuống đất dần dần lết về phía trước. Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Triệu Đại Phong và Cao Thắng Nam, Diệp Hoan bò đến trước chân của Cao Thắng Nam, ôm chặt lấy đôi chân dài và đầy tính đàn hồi của Cao Thắng Nam, mũi hít lấy vài hơi, Diệp Hoan bắt đầu la khóc kêu gào.

“Chính phủ! Chính Phủ! Oan cho tôi nha! Tôi quả thật chỉ là đúng lúc đi ngang qua đường mà thôi! Ở nhà còn đang nấu nồi canh nữa..!

Cao Thắng Nam đột nhiên bị ôm lấy chân, vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ cả lên, cắn răng mở chốt an toàn của súng, ngửi khí toát lên sự lạnh lùng.

“Thả tay ra! Bằng không tôi nổ súng!”

6. Chương 5: Vào Cục

Rạng sáng ở trên đường lớn, Diệp Hoan ôm chặt lấy đùi của cô nữ công an xinh đẹp, khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hai tay không ngừng chà chà, vuốt vuốt...

Chân quả là không tệ, vừa thon vừa dài lại đầy tính đàn hồi, nếu như ở trên giường mà được đôi chân này kẹp lấy, đảm bảo sẽ rất....

Đương nhiên, vào lúc như vậy, Diệp Hoan không dám suy nghĩ nhiều. Hắn còn chưa mê gái đến mức bị người ta dùng súng chĩa vào đầu mà còn dám ăn đậu hũ non của nàng.

Thực tế thì lúc này Diệp Hoan ôm lấy đùi cô nữ công an xin tha là hoàn toàn vô ý thức, ngay đến việc chà vuốt trên đùi của nàng cũng là không hề hay biết.

Diệp Hoan quá sợ hãi, đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma. Trước đây cùng với Hầu Tử, Trương Tam bọn họ cùng nhau bày trò lừa gạt, thành công cũng có, mà thất bại cũng có, nhưng mưu mô lừa gạt đến nỗi lừa phải công an, thực sự mà nói thì đây là lần đầu tiên. Thật là con mẹ nó xúi quẩy quá đi thôi!

Diệp Hoan không thể được coi là người tốt, nhưng cũng không đến nỗi là loại cùng hung cực ác. Hắn ta chỉ là một tên lừa gạt cón cón bình thường mà thôi, và tên lừa gạt này thì rất sợ ngồi tù.

Chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng đã thấy qua heo chạy rồi, Diệp Hoan có thể tưởng tượng ra được mùi vị của cơm tù nhất định là không hợp khẩu vị rồi.

Càng không cần nhắc đến đó là những tên Đại ca tù tội, các loại hình phạt đánh đập tra tấn, các quy tắc ngầm bắt thủ. Lúc mới vào là một đóa hoa cúc tươi xanh mơn mớn, đến khi trở ra thì thành một đóa hoa hướng dương héo tàn.

Nghĩ đến đây Diệp Hoan càng sợ hãi hơn.

“Có bị đánh chết cũng không thể ngồi tù!”

“Hơn nữa, phi vụ lần này cũng không thành công, đâu đến nỗi phải ngồi tù chứ?”

Diệp Hoan vừa kêu la gào khóc, những ý nghĩ trong đầu càng nghĩ càng xa vời....

Cứ vấp tối hôm nay đúng là không dễ qua chút nào

Cao Thắng Nam bị Diệp Hoan thừa cơ lợi dụng chịu không nổi đến mức có ý định sẽ bóp cò nổ súng.

Từ nhỏ đến lớn, từ trường học đến trường công an, cô luôn lạnh lùng, cao ngạo, chưa từng bị người khác khinh bạc qua lần nào. Sống đến hai mươi mấy tuổi đầu rồi, nhưng cô vẫn là một hoàng hoa khuê nữ chưa từng biết nói đến chuyện yêu đương, trước đây hẳn cứ có người nào muốn theo đuổi cô, không phải là bị ánh mắt sắc lạnh của cô làm cho khiếp sợ, thì cũng bị gia thế danh cao vọng tộc không với tới nổi của gia đình cô làm cho bỏ chạy,

Thế nhưng chưa từng bị một tên lừa gạt nhỏ nhoi lợi dụng đến mức như vậy bao giờ, mà hắn còn có vẻ sung sướng nữa chứ, ôm lấy đùi của cô cứ chà xát mãi...

Khom người xuống, Cao Thắng Nam chìa cây súng loại súng ngắn công an hay dùng, đầu súng đen ngòm lạnh băng kề sát trán của Diệp Hoan.

“Cảnh cáo người lần cuối cùng: lập tức bỏ tay ra. Nếu không ta sẽ nổ súng tội tấn công công an, và ta có quyền nổ súng bắn chết!”

Cao Thắng Nam giọng lạnh lùng, nghiêng răng buông ra câu nói này.

Diệp Hoan là một người rất biết thời vụ, hắn ta nghe ra trong câu nói này chứa đầy sát khí, liền ngoan ngoãn buông tay ra, quỳ sụp trên đất, như một chú cừu con bị lạc đường, khóc nức nở không biết làm sao, đáng về thế lương và có chút trẻ con ấy, tuyệt nhiên không có cách nào làm cho người ta có thể liên tưởng được 15 phút trước đây hắn ta còn là một phần tử phạm tội miệng ngậm lệnh điều thuốc mưu mô lừa gạt.

Chiêu than khóc thực sự không có hiệu quả.

Cao Thắng Nam cười nhạt vài tiếng, từ phía sau lấy ra cái còng tay, rập một cái, còng lấy hai tay của Diệp Hoan.

“Đi! Đến Cục công an! Giả danh nhà báo, mưu mô lừa gạt, ý đồ tấn công người thi hành công vụ, cộng lại cũng đủ để người ăn cơm tù hai ba năm rồi! Còn nữa, tên đồng bọn của người đâu? Chạy trốn được à, chạy trời không khỏi nắng, sớm muộn gì ta cũng sẽ tóm được hắn!”

Nói đoạn Cao Thắng Nam lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho đội biên phòng, trạm gác ở gần đó, để họ lưu ý để mắt đến một gã thanh niên mặc áo màu đen, dáng người mảnh khảnh, để tóc đầu đinh.

Triệu Đại Phong đứng cạnh đó chép miệng, những chuyện lừa gạt như vậy ông đã thấy qua nhiều rồi, chỉ cần bản chất đừng quá ngoan cố, thông thường thì chỉ là cảnh cáo răn đe vài câu, nhiều lắm thì cũng tạm giữ vài ngày, cũng không đến nỗi phải kết tội, Cao Thắng Nam rõ ràng là làm chuyện bé xé ra to rồi.

Nhưng mà cô bé này tối hôm nay trong lòng chứa đầy bức tức, lại gặp phải một tên lừa gạt nhỏ nhoi mắt mờ này, có lí nào lại không xả bớt cơn giận chứ?

Triệu Đại Phong nhìn qua Diệp Hoan mặt mày ủ rũ mà cảm thấy có chút đáng thương, chỉ biết cười gượng lắc đầu.

Coi như số tên tiểu tử nhà người hôm nay đen đủi vậy!

~~~~~

Thế là Diệp Hoan bị Cao Thắng Nam đưa về Cục công an.

Diệp Hoan tay bị còng vừa bước vào cửa Cục công an, thì ngạc nhiên khi thấy bóng dáng của Hầu Tử, đang bị giữ chặt bởi hai chiến sĩ công an, đang từ từ đi về hướng văn phòng cục công an.

“Hầu Tử!”

Diệp Hoan mặc kệ ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm của Cao Thắng Nam mà gọi lớn:

“Thằng cháu trai không nghĩa khí! Sao mày cũng bị bắt vào đây?”

Hầu Tử quay đầu lại nhìn thấy Diệp Hoan, dờ khóc dờ cười, cảm xúc lẫn lộn.

“ Anh Hoan, Anh.... Rốt cuộc cũng không thoát khỏi ma chướng của họ à?”

Diệp Hoan cuối mặt thở dài:

“Đúng vậy, cái này gọi là đạo cao một thước,....”

Pặt!

Cao Thắng Nam nhin không được đánh vào sau gáy Hầu Tử một cái bốp, giận dữ nói:

“Ma chướng gì? Cái gì mà đạo cao một thước? Xem công an chúng tôi là thứ gì? Nói cho mà biết, sau khi vào trong thì nên hãy thành thật khai báo sự việc, đừng có mà giả trò này nọ.”

Hầu Tử bị Cao Thắng Nam đánh một cái loạng choạng, soa soa đầu mà không dám lên tiếng.

Thế là Triệu đại Phong và Cao Thắng Nam áp giải Diệp Hoan, hai người công an còn lại áp giải Hầu Tử, cả hàng người từ từ tiến về phía văn phòng Cục công an.

Diệp Hoan giờ rất sợ hãi, hẳn ta không được học hành nhiều, chỉ học đến trung học, cho nên cũng không rành về pháp luật, hẳn rất sợ thực sự phải vào nhà lao ăn cơm tù.

Quay đầu lại nhìn Hầu Tử, lại thấy Hầu Tử sắc mặt thư thái, Diệp Hoan cũng thấy bớt lo sợ hơn.

“ Lúc này sao đột nhiên bỏ trốn vậy? Chú mày thật là không xem trọng nghĩa khí gì cả.”

Diệp hoan kè sát Hầu Tử, nói với giọng thì thầm nhưng đầy trách móc.

Hầu Tử nhăn mặt đáp:

“Anh Hoan anh không biết đấy thôi, lúc này khi em nằm trên đất, nhất thời không cẩn thận em phát hiện cô gái đó đằng sau có mang vỏ súng, là súng đấy! Cô ta có vũ khí trong tay, em không chạy thì biết làm gì chứ?”

Diệp Hoan khựng lại, tiếp đó uể oải thở dài, vậy là cũng không thể trách Hầu Tử không coi trọng nghĩa khí, thực tế thì tình hình lúc đó, không ai lo cho ai được cả, một người bị bắt còn hơn cả hai đều bị bắt.

Sau đó Diệp Hoan lại nghi hoặc và hỏi:

“Nếu đã bỏ chạy rồi sao giờ còn bị bắt tới đây?”

Hầu Tử nghe Diệp Hoan hỏi vậy mà dờ khóc dờ cười.

“Lúc đó không phải là em đã bỏ chạy rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Lúc chạy không phải hoảng hốt sao?”

“Cũng đúng.”

“Có một thành ngữ ‘Hấp tấp không chọn đường’...”

“Mày rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hầu Tử ngoảnh đầu nhìn viên công an áp giải bên cạnh rồi cúi đầu nói thầm:

“Lúc ấy định kiếm một nơi nào đó để trốn, kết quả là phát hiện ra một căn nhà trệt có sáng đèn, em cũng không để ý xem bản hiệu, ai ngờ khi bước vào mới phát hiện là,... Mẹ nó! Thì ra là một cái đồn công an!”

Diệp Hoan: “.....”

Hầu Tử giọng ngen ngào:

“Em vừa chui đầu vào, thì mấy tên công an đó có vẻ vừa vui mừng vừa kinh ngạc! Nhìn em một hồi lâu, tiếp theo là bốn năm cây súng chĩa vào em....”

Diệp Hoan: “.....”

Đối thủ như thần linh không đáng sợ, mà chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Câu nói này quả thật là chân lí ngàn đời, không sai chút nào.

Mặc dù tương lai ảm đạm, nhưng Diệp Hoan vẫn không kềm được sự vui mừng trên nỗi đau của người khác:

“Đáng đời! Ai biểu mày không trọng nghĩa khí! Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng không hề lọt một ai, chuẩn bị cùng ăn cơm tù với tao đi.”

Hầu Tử nhìn thần thái của Diệp Hoan, nói với vẻ thận trọng:

“Anh Hoan này, em nói anh nghe chuyện này anh đừng giận.....”

“Chuyện gì?”

“Em đã tranh cãi hồi lâu với mấy tên công an ở chốt dân phòng, sau đó công an họ nói rằng em tự giác ra đầu thú, mà thái độ thì lại thành khấn. Hơn nữa vụ án cũng không quá nghiêm trọng, cho nên....”

Diệp Hoan bỗng cảm thấy có một dòng máu chảy ngược cuộn cuộn trước ngực:

“Cho nên sao?”

“Cho nên việc này không truy cứu em nữa, em bây giờ vào đây cũng chỉ là để lấy lời khai, lưu lại hồ sơ, sau đó thì em được tự do....”

Diệp Hoan: “....”

_____Dis mẹ nó đây là cái đạo lí gì đây?

Hai người đang nói chuyện, Hầu tử bỗng bị Cao Thắng Nam từ phía sau đẩy mạnh một cái:

“Đàng hoàng chút coi! Kẻ bị tình nghi thì không được trao đổi, không được thông đồng!”

Hầu Tử liền ngoan ngoãn, lập tức im lặng nghe theo.

Diệp Hoan phản ứng cũng không tệ, thái độ đàng hoàng có lẽ cũng để lại chút ấn tượng tốt, có thể vì thế sẽ được xử nhẹ tay hơn!

Vì thế mà Diệp Hoan quay đầu lại, mặt tươi cười mang chút nịnh nọt hỏi:

“Vị nữ công an đây quý danh là gì?”

Cao Thắng Nam lạnh lùng đặng hắng một cái:

“Ta họ Cao, gọi là Cao Thắng Nam, người bắt ngươi chính là ta, không phục phải không?”

Hầu Tử nhỏ tiếng lầm bầm:

“Rõ ràng là thừa nữ, sao lại gọi là thừa nam, cha mẹ cô ta có hơi bị lệch tông thì phải.”

Thấy thần sắc nữ công an không được tốt, Diệp Hoan liền khề đục Hầu Tử:

“Đừng nói bậy! cha mẹ cô ấy không chừng là người trong làng nghệ thuật.”

Hầu Tử chợt ngạc nhiên:

“Thì ra là làm nghệ thuật, vậy thì chẳng trách...”

Cao Thắng Nam hơi có chút phát điên mà to tiếng:

“Thắng trong từ thắng lợi, chứ không phải thừa trong dư thừa !”

7. Chương 6: Thẩm Vấn

Trong văn phòng làm việc của Cục Cảnh sát có treo một tấm huy hiệu rất lớn, trên đó là hình một nhánh tùng đỡ lấy một tấm khiên, hình ảnh Trường Thành và Quốc huy trong tấm khiên ấy phát sáng lấp lánh tạo cho người ta một cảm giác an toàn đầy trang nghiêm.

Đương nhiên, với thân phận là kẻ tình nghi phạm tội của Diệp Hoan hiện giờ thì hẳn lại cảm thấy không an toàn, hẳn cảm thấy bản thân giống như một tên trộm cắp, kiểu như là những tên trộm cắp bại hoại trong vô số các phim ảnh và tác phẩm văn học được dùng để làm nền cho các vai chính đầy chính nghĩa quang minh, một vai tiểu tốt điển hình.

Giờ đang là đêm khuya, Đại sảnh văn phòng làm việc chỉ có hai viên cảnh sát đang trực ban, Cao Thắng Nam đẩy hai người mặt mày ủ dột là Diệp Hoan và Hầu Tử đi lên lầu hai.

Lầu hai phân làm nhiều căn phòng, hai căn phòng ở sâu trong cùng là phòng thẩm vấn số 1 và phòng thẩm vấn số 2, Diệp Hoan và Hầu Tử mỗi người vào một phòng, chia ra để phỏng vấn.

Phòng thẩm vấn được bày biện rất là gọn gàng, một chiếc bàn làm việc lớn được đặt ở phía trước, kế đó là một chiếc ghế trông có vẻ rất đặc biệt được đặt đơn độc, lưng ghế và tay vịn đều được làm từ sắt, chính giữa tay vịn còn có một thanh gỗ ngang có thể hạ xuống bất cứ lúc nào, giống như loại xe được dùng cho trẻ nhỏ trong các siêu thị.

Diệp Hoan chưa từng vào Cục Cảnh Sát bao giờ, nhưng hẳn biết rõ, cái ghế này là dành riêng cho hắn ngồi, còn thanh gỗ ngang có thể hạ xuống bất cứ lúc nào kia được dùng để phòng khi những kẻ nghi phạm bất ngờ đứng dậy phản kháng lại.

Vì thế sau khi vào trong phòng thẩm vấn rồi Diệp Hoan cũng không khách sáo mà ngay lập tức ngồi chễm chệ vào cái vị trí dành riêng cho hắn ta.

Cao Thắng Nam bước theo vào chau mày một cái, càng ác cảm hơn đối với Diệp Hoan, nhìn cử chỉ nhanh nhẩu của hắn, nhất định là đã từng vào đây không ít lần rồi, có thể nói là giống như con chim sẻ già ở hồ Động Đình đã từng nếm trải qua không ít sóng gió.

Bỏ hai chân mà người đang gác lên xuống, có tin là ta sẽ chặt chân người không? Cao Thắng Nam vỗ mạnh bàn một cái, nói như thét.

Diệp Hoan nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, sự việc hôm nay có thể nói là lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, cố gắng để lại chút ấn tượng tốt, thì không chừng việc lớn sẽ hóa nhỏ.

Triệu Đại Phong là phó cục trưởng, đương nhiên là không cần hắn đích thân thẩm vấn, hơn nữa đối với những vụ án trộm cướp lừa gạt nhỏ nhặt này, Triệu Đại Phong cũng không muốn thẩm vấn, chỉ là theo thủ tục thì khi thẩm vấn nghi phạm thì ít nhất phải có mặt hai cảnh sát, cho nên Triệu Đại Phong đã gọi thêm một viên cảnh sát trong phòng trực ban là Cao Thắng Nam cùng vào trong phòng thẩm vấn..

Cao Thắng Nam vừa ngồi xuống đã nói với vẻ lạnh lùng: “ họ tên, nơi ở, số chứng minh nhân dân.”

Diệp Hoan trả lời một cách thành thật: “Diệp Hoan, nhà ở khu Lão Thành hẻm Cát Tường, số chứng minh nhân dân là....vị Cảnh quan họ Cao này, không phải tôi không muốn nói, nhưng thật sự không nhớ, cả một chuỗi số dài như vậy, đọc ra đối với tôi cũng chẳng có ích gì, tôi cần gì phải nhớ chứ.”

Cao Thắng Nam cười lạnh nhạt: “Nếu như người ta cho anh một thẻ tín dụng, anh chỉ cần lướt nhìn qua là nhớ được số rồi phải không?”

Diệp Hoan liền hòa theo: “ Cảnh quan đúng là tri kỉ của tôi...”

Rầm!

Cao Thắng Nam vỗ bàn tức giận: “ Đàng hoàng cho tôi một chút! Thành thật khai báo, nói! Có tiền án phạm tội hay không?”

“Không có! Tôi là dân lương thiện! trước đến giờ chưa phạm tội gì cả, hôm nay chỉ là phạm chút...”

Cao Thắng Nam đương nhiên làm sao tin được, quay người dùng mắt ra chỉ thị cho viên cảnh sát trẻ bên cạnh, viên cảnh sát hiểu ý, đứng dậy đi ra ngoài, đi xuống lầu mở máy tính ra kiểm tra.

Diệp Hoan nuốt nước bọt, cười to nói: “Cảnh quan này, sự việc hôm nay đích thực là có sự nhầm lẫn, xin cô giờ cao đánh khẽ, tha cho tôi một lần có được không? Chuyện con con thể này đâu có cần phải làm nghiêm trọng đến như vậy đâu chứ hết công tay rồi lại vào phòng thẩm vấn, làm như tôi như là tội phạm giết người

không bằng, thế này rất dễ làm mất hòa khí giữa nhân dân với cảnh sát, khuya như vậy rồi thôi thì bỏ qua đi, phụ nữ thức đêm không tốt cho làn da đâu.

Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm Diệp Hoan, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, cô đang thông qua việc quan sát những biểu cảm nhỏ nhất trên khuôn mặt của Diệp Hoan để phán đoán kẻ bị tình nghi có phải đang nói thật hay không, hoặc là có bỏ sót tình tiết nào hay không, đây là một kĩ năng mà mỗi một cảnh sát hình sự cần phải rèn luyện.

Cao Thắng Nam cứ im lặng không nói một lời như vậy mà chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan, không biết là được bao lâu rồi, trong lòng Cao Thắng Nam bỗng cảm thấy có chút kì lạ.

Theo lí mà nói thì người trước mặt cô chẳng qua chỉ là một tên lừa gạt nhỏ nhen, và những kẻ như vậy thì không thể có gan phóng hỏa giết người, bình thường thì cũng chỉ giở một số thủ đoạn đại loại như trộm cướp vặt vãnh, mưu mô lừa gạt vặt vãnh thôi, và những tên như vậy thì ở Thành phố Ninh Hải này mỗi lần bắt là được cả một đám, Cao Thắng Nam thực sự là gặp quá nhiều rồi.

Nhưng sau khi quan sát Diệp Hoan một cách cẩn thận, Cao Thắng Nam cảm thấy Diệp Hoan có chút gì đó hơi khác lạ so với những tên trộm cướp thông thường khác, rốt cuộc là khác ở chỗ nào nhỉ, Cao Thắng Nam cũng không nhìn ra, điều đáng chú ý đến đó là đôi mắt của Diệp Hoan, một đôi mắt rất thẳng thắn, rất khó tưởng tượng.

Trong đôi mắt của một thanh niên trẻ tuổi lại chứa đựng một sắc thái thẳng thắn như vậy, tựa như chỉ cần một ánh mắt cũng có thể nhìn thấu nhân tình thế thái, nhưng lại cố gắng che giấu một cách sắc sảo, thậm chí ngay cả bộ dạng lôm côm của tên lừa gạt này gần giống như là ngẫu tạo ra vậy.

Tên lừa gạt này ..... không bình thường.

Sau một hồi lâu, Cao Thắng Nam mới đưa ra kết luận này.

Lúc này, viên sĩ quan ra ngoài kiểm tra tư liệu từ máy tính mở cửa bước vào, trong tay cầm một bản tư liệu đã được in xong.

Cao Thắng Nam nhận tư liệu, cẩn thận xem qua một lượt.

Uhm, cô nhi, không có gia cảnh, học lực trung học, có có nghề nghiệp chính đáng, trước đây không hề có tiền án phạm tội....

Tên này không nói dối, hẳn đích thực không có tiền sự, chỉ là hôm nay có phạm chút tội.

Bây giờ xem ra, vụ án tối hôm nay đại khái đã rõ ràng rồi, hai tên lừa gạt này nghèo quá hóa liều, hợp tác với nhau định làm một vụ nhưng lại không thành công, chỉ đơn giản như vậy.

Cao Thắng Nam thoáng thoáng có chút thất vọng, cô thật sự hi vọng Diệp Hoan là một tên tội phạm sát nhân bị truy nã nhiều năm, tối hôm nay vừa lúc rơi vào tay cô, nếu được như vậy, cô đã lập được công lớn, để cho những người lãnh đạo trong cục từ đây phải nhìn cô bằng một ánh mắt khác, và cũng để cho người nhà của cô cứ luôn phản đối cô làm cảnh sát hình sự phải phục thua, sau này đừng làm vướng tay vướng chân cô nữa.

Nhưng hiện thực bao giờ cũng tàn khốc, hiện thực là như vậy, Cao Thắng Nam của tối hôm nay chỉ bắt được một tên lừa gạt nhỏ nhen mờ mắt, chỉ vậy mà thôi.

Liếc mắt nhìn một lượt Diệp Hoan, Cao Thắng Nam ngay đến hứng thú thăm hỏi cũng không còn, phòng thẩm vấn chốc lát rơi vào khoảng không im lặng.

“Nói xem, tại sao lại mưu mô lừa gạt, động cơ phạm tội là gì?” Cao Thắng Nam hỏi với giọng mệt mỏi.

Hai mắt Diệp Hoan bỗng chốc trở nên ảm đạm, hần ngẩng đầu lên, nhìn lên một khung cửa sổ nhỏ phía trên phòng thẩm vấn, trong mắt tràn đầy sự thẳng thắn và nỗi đau xót.

Hồi lâu, Diệp Hoan từ từ đáp lại với một giọng khàn khàn: “Đây là một mùa đông lạnh lẽo....”

“Hửm?” Cao Thắng Nam ngẩng người.

Tên này đang làm thơ à?

“Sĩ quan Cao này, buổi tối ngủ có mở máy điều hòa không?” Ánh mắt mờ mờ của Diệp Hoan nhìn Cao Thắng Nam.

“mở...mở chứ...” Cao Thắng Nam trả lời một cách vô thức, nhưng sau đó bỗng lấy lại tinh thần, đập bàn một cái: “Tôi mở máy điều hòa hay không liên quan gì đến anh! Đừng kì kèo với tôi nữa, hãy mau khai thật động cơ phạm tội là gì?”

Diệp Hoan nói với giọng đầy đau xót: “Đó là động cơ phạm tội của tôi đấy! Mấy đứa em trai em gái nhỏ của tôi buổi tối lạnh đến không ngủ được, tôi phải kiếm chút tiền để mua cho chúng vài cái máy sưởi, để cho chúng được ngủ ngon giấc hơn...”

“Anh là cô nhi, lấy đâu ra em trai em gái?”

“Tất cả những đứa trong cô nhi viện đều là em trai em gái của tôi, hơn cả trăm đứa lận.”

Sắc mặt của Thắng Nam bỗng chốc dịu lại.

Thì ra...hắn vì muốn kiếm chút tiền để mua máy sưởi cho tụi em nhỏ, nên mới...

Tên lừa gạt này gần như không phải là hoàn toàn xấu, mà cho thấy là bản chất của hắn vẫn là lương thiện.

Nghĩ đến đây, Cao Thắng Nam mơ hồ có chút cảm động, đến cả ngữ khí cũng trở nên dịu dàng hơn, mặc dù tính tình của cô rất ghét tội ác, nhưng không phải là hoàn toàn không nói đạo lý, pháp luật cũng có tình người, Cao Thắng Nam không phải là một cảnh sát cứng nhắc chỉ biết có các điều khoản pháp luật.

“Anh.. anh cho dù chỉ là kiếm chút tiền cho những đứa em nhỏ đi nữa thì cũng phải đi theo con đường chân chính, kiếm tiền một cách đường đường chính chính mới phải, tại sao lại phải làm chuyện phạm pháp chứ?”

Có lẽ ngay đến bản thân cô cũng không hề nhận ra rằng, ngữ khí của Cao Thắng Nam lúc bấy giờ giống như đang khuyên chồng tiến lên phía trước vậy, thật sự có thể nói là rất ôn hòa, dịu dàng đến chảy nước.

Viên cảnh sát ghi chép bên cạnh dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Cao Thắng Nam với ánh mắt kinh ngạc.

Con rồng bá vương này vậy mà cũng có lúc dịu dàng, đây thật sự là làm cho người khác phải kinh ngạc hơn là việc heo nái leo cây nữa.

Giọng nói của Diệp Hoan càng trở nên trầm lắng và có pha chút tình cảm: “Tôi là người bắt tài, cứ luôn nghĩ là muốn chăm sóc cho lũ em được tốt hơn, nhưng cứ làm không ra gì, đây là một cái xã hội mà đồng tiền luôn là tất cả, không có tiền thì không làm được cái gì cả. Tôi thì chỉ học đến trung học, muốn xin việc làm thì người ta cũng không nhận, trước đây cũng đã từng ôm ấp nhiều lí tưởng, nhưng hiện thực luôn quá tàn khốc, lần lượt đều vỡ tan cả..”

Lúc này viên cảnh sát ghi chép cũng đã dừng bút, sự việc mà tối hôm nay Diệp Hoan phạm phải so với vô số vụ án phạm tội hung tàn ghê tởm mà mỗi ngày họ phải đối mặt mà nói, vốn chẳng có đáng là gì, răn đe giáo dục một phen là có thể thả về rồi, cho nên cảnh sát thôi thì cũng làm biếng mà ghi chép lại.

Cao Thắng Nam hỏi với vẻ hiếu kì: “Anh đã từng có lí tưởng gì?”

Diệp Hoan ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy đau khổ: “Trước đây từng muốn làm một công nhân.....nhưng lại không có tay nghề. Muốn làm một người nông dân vinh quang....nhưng lại sợ mệt. Gần đây thì lí tưởng có hơi cao với là muốn mở một tiệm kim khí, nhưng lại không có tiền nhập hàng về bán.....”

Cao Thắng Nam chợt lắng lòng: “Cho nên?”

Diệp Hoan nhìn cô với một ánh mắt đáng thương: “Không phải là... bàn bạc với anh em, đến bên đường kiếm chác để nhập ít hàng...”

Cao Thắng nam mặt mày tái xanh: “....”

“Anh ngoài việc lừa gạt dối trá, thì không còn biết nghĩ cách khác để kiếm tiền hay sao?”

Diệp Hoan nói đầy rứt rề: “Nghe nói ở nam Ninh có một kho tinh trùng, mỗi lần quyền tinh có thể nhận được 200 đồng tiền lộ phí, tôi đã dẫn đo rất lâu, nhưng vẫn không nở đem con của mình đi đổi lấy tiền...”

“Phụt” viên cảnh sát ghi chép cuối cùng cũng không nhịn nổi mà phì cười.

Mặt của Cao Thắng Nam dần dần tái tím: “...”

Lúc này có lẽ đều là do cô ảo tưởng, tên này cũng chỉ là một tên lừa phỉnh ham ăn biếng làm điển hình đây mà, uống công cô còn cho rằng hắn có cái gì đó khác với người khác, hóa ra đều là trá hình cả.

Thật sự chỉ muốn khóa trái cửa phòng thẩm vấn rồi sau đó cho anh ta một trận ra hồn..

Lúc này, bên ngoài phòng bỗng vang đến tiếng bước chân vội vã.

Cao Thắng Nam lặng người, không còn tâm trí thẩm vấn Diệp Hoan nữa, cô mở cửa ra, vừa đúng lúc gặp chú Triệu bước vội vã ngang qua cửa phòng.

Cao Thắng Nam vội nắm lấy chú Triệu: “Chú Triệu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Đại Phong tối xẩm mặt mày: “Trong thành phố xảy ra một vụ án mạng. có một cô gái chết trong chung cư, cô ta mất liên lạc với người nhà 24 tiếng đồng hồ rồi, người nhà cô ta không an tâm nên nửa đêm đi từ ngoại thành đến Ninh Hải tìm, nhưng vừa mở cửa nhà cô ấy thì phát hiện cô gái ấy đã chết, họ vừa mới báo án....”

Hai mắt Cao Thắng Nam bỗng chốc lộ ra vẻ hưng phấn.

“Chú Triệu, để cho con đi đi, con có thể phá vụ án này!”

8. Chương 7: Cảnh Sát Và Dân Hợp Tác

Triệu Đại Phong nhìn Cao Thắng Nam, không nói nên lời.

Nhà người ta có người qua đời, cho dù cô không có quan hệ thân thích với họ, cũng không cần lộ ra vẻ mặt phẫn khởi như thế? Nếu mà để nhà người ta thấy thì cô này chết chắc.

“Thắng Nam, vụ án này...”

Thắng Nam cắt ngang lời của Triệu Đại Phong và nói: “Vụ án này để cháu nhận!”

Triệu Đại Phong thở dài, ông ta rất khó xử.

Nói về án mạng thì do Ninh Hải là một thành phố quốc tế hóa nên một phụ nữ bị giết sẽ tạo ra dư luận rất lớn bởi bây giờ là thời đại thông tin, những chuyện bình thường như cãi lộn trong hay hai vợ chồng đòi ly hôn đều được phát sóng trên truyền hình để thỏa mãn thói hư tật xấu của người dân Trung Quốc thích xem chuyện thiên hạ, huống hồ bây giờ là một sinh mạng bị giết, bọn ký giả còn không bu tới như ruồi mới lạ.

Thời đại thông tin là thế này đây. Dân chúng mọi ngày đều coi tivi, một án mạng xảy ra ở thành phố của chúng ta, hoặc chỉ là một đoạn tin tức nhỏ thôi, chỉ cần ký giả phát sóng ra là cục công an thì nhất định phải theo dõi, 1 ngày, vài ngày thậm chí là mấy chục ngày đi nữa thì công an cũng phải cho dân chúng câu trả lời, vụ án tiến triển thế nào, phá án chưa, bắt được tên phạm tội chưa, những câu hỏi này công an phải trả lời sau khi tin tức về vụ án được phát sóng, bởi vì, trong một thành phố mấy trăm triệu người, thì nhất định sẽ có vài người dân sẽ theo dõi vụ án này.

Một vụ án lớn như thế này, Triệu Đại Phong chịu áp lực rất lớn, Làm sao ông ta yên tâm giao vụ án này cho Cao Thắng Nam, một người mới ra trường thế này. Quả thật cô có bản lĩnh, có thể thấy được cô rất nỗ lực trong trường học và còn có kinh nghiệm thực tế, nhưng rất tiếc, dũng khí thì nhiều, nhưng trí mưu thì không đủ, và công việc phá án, tất cả đều là suy luận logic, làm việc bằng bộ não.

Về Cao Thắng Nam, có thể nói thế này, nếu như vào chiến trường thời cổ đại, cô nhất định sẽ là người tiên phong, có thể lấy một đánh mười, chém tướng đoạt cờ rất dễ dàng, nhưng cô thật sự không phải là loại nhân tài ngồi trong soái tướng phe phẩy quạt lông mà bày mưu tính kế.

Nói thật là cô thích hợp với việc chống bạo loạn, chỉ cần sử dụng chân tay, mà không cần dùng đến não...

Nhưng bây giờ Cao Thắng Nam yêu cầu nhận vụ án này với thái độ khẩn thiết, những vụ án dạng thế này, hỏi xưa đã từ chối cô biết bao nhiêu lần, nếu lần này cũng từ chối thì cô sẽ có thành kiến với mình, và cha cô nhất định cũng sẽ không được vui, Cao Thính không thích con gái mình làm cảnh sát thì đó là một việc,

nhưng mà đã làm cảnh sát rồi, anh coi con gái tôi như một bình hoa chỉ để trang trí, thế này là thế nào? Chẳng lẽ con gái tôi vô dụng đến mức này sao?

Theo sự hiểu biết về ông sếp cũ của Triệu Đại Phong thì nhất định ông ta sẽ nghĩ như thế, logic này xem ra rất mâu thuẫn, không nói lý lẽ, nhưng ông sếp cũ quả thật là người không nói lý lẽ đấy, làm gì được ông ta?

Nhìn thấy Cao Thắng Nam nhìn ông với ánh mắt lo lắng và khẩn cầu, Triệu Đại Phong thở dài và nói:

“Được, vụ án này cháu thử làm thử đi. Nhưng chú nói trước, 3 ngày, nếu trong 3 ngày không tìm ra hung thủ thì chú sẽ cho người khác tiếp nhận vụ án này thay cháu, cháu cũng đừng hòng mách lẻo với cha cháu. Chú đã cho cháu cơ hội, là do cháu không có bản lĩnh thôi.”

Cao Thắng Nam nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở, đôi mắt to tròn lung linh cong lại thành hai đường vòng cung, cũng rất đáng yêu.

“Chú ơi, chú còn không tin cháu à? Cần gì tới 3 ngày, vụ án này chỉ cần một ngày thì có thể phá xong rồi.”

Cao Thắng Nam đặt tay lên vai của Triệu Đại Phong nở một nụ cười ngọt ngào, nữ cảnh sát lạnh lùng lúc này thoát nhìn như đang nhõng nhẽo trong vòng tay của cha.

Triệu Đại Phong lắc lắc đầu, như đang cưỡng chiều vuốt ve sờ đầu cô, cười và nói: “Pháp y đã giải phẫu thi thể, các đồng sự của khoa kỹ thuật cũng đã thăm dò hết hiện trường, sẽ nhanh chóng có kết quả, đi, theo chú đến khoa kỹ thuật xem sao.”

Cao Thắng Nam vui vẻ đáp lời, khoác vai Triệu Đại Phong mà đi.

Từ đầu đứng cảnh nhìn với đôi mắt thơ ơ lạnh nhạt, lúc này sắc mặt của Diệp Hoan biến sắc đi.

“Đợi... đợi một chút! Ngài cảnh sát! Cô đi bắt tội phạm cũng được, bảo vệ hòa bình thế giới cũng được, tôi không quan tâm, nhưng xin cô thả tôi ra trước đi rồi tính sau.”

Cao Thắng Nam với thân hình thon thả nhu mì, quay đầu nhìn Diệp Hoan với vẻ mặt kinh ngạc: “Sao anh còn ở đây”

Diệp Hoan khóc không ra nước mắt, vừa rồi tra hỏi còn rất say mê cuồng nhiệt, bây giờ cô quên rồi sao, sự tồn tại của tôi lại mờ nhạt đến thế này sao?

Bởi vậy Diệp Hoan rất thành kính cầu khẩn nói:

“Hãy tin tôi, tôi thật sự rất muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà tôi rất ghét bản thân mình, sao lại không thể rời khỏi...”

Cao Thắng Nam lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Anh không được đi, vụ án của anh còn chưa xong, không thể thả anh ra lúc này, để tôi đi khoa kỹ thuật về rồi sẽ tra hỏi anh sau...”

Diệp Hoan thật sự sợ rồi: “Tôi tôi không đến nỗi nặng như vậy chứ?”

Cao Thắng Nam không trả lời, vẫy vẫy tay rồi đi theo Triệu Đại Phong.

Diệp Hoan nghiêng răng tức giận, đồ đàn bà thú vị, nếu không phải trong tay mày có chứng cứ, nhất định tao sẽ bỏ mày!

*****

Thời gian trôi đi chậm chạp, Diệp Hoan bị còng lại trong phòng thẩm vấn, hắn đã đợi hơn 2 tiếng đồng hồ, Cao Thắng Nam trở về với vẻ mặt ủ rũ.

Diệp Hoan ngược đầu lên nhìn Cao Thắng Nam với vẻ mặt tái nhợt, lập tức cúi đầu xuống, với vẻ mặt của một người phạm tội chịu thừa nhận tội.

Sắc mặt của ả này khó coi quá, không cần phải hỏi thì cũng biết là liên quan đến vụ án rồi.

Lúc này không nên đến quá nhiều ả, không thì sẽ rất nghiêm trọng.

Ầm!

Cao Thắng Nam thấy nguyên chồng vắn bản vụ án lên trên bàn phòng thẩm tra.

“Sao lại không có manh mối? Sao lại không có manh mối?” Cao Thắng Nam gào thét lên, như con sư tử cái bị chọc giận vậy, đi qua đi lại trong phòng thẩm vấn.

Diệp Hoan nhìn cô với vẻ mặt run sợ, những người đang tức giận, đương nhiên là muốn tìm chỗ trút giận, bây giờ trong phòng thẩm vấn chỉ có hấn và Cao Thắng Nam, cao thấp mập ốm dài ngắn đều rất phù hợp...cô nàng này sẽ không phải đem ta ra làm nơi trút giận chứ?

Quả như suy nghĩ của Diệp Hoan.

Khuôn mặt xinh đẹp của Cao Thắng Nam đỏ bừng lên, sau khi thở 1 hơi dài liền quay đầu sang nhìn chăm chăm vào tấm vải dính đầy máu rồi đột nhiên quay sang nhìn Diệp Hoan.

Tim của Diệp Hoan xem chút nữa ngừng đập...

Đôi mắt xinh đẹp của Cao Thắng Nam nheo lại, trong ánh mắt lộ ra sự nguy hiểm.

“Người, sáng hôm qua khoảng 6 giờ, người đang ở đâu, làm gì?”

Diệp Hoan nhìn Cao Thắng Nam với ánh mắt ngạc nhiên, há hốc miệng...

Không khí trong phòng thẩm vấn yên lặng như chết....

.....

.....

Thời gian như đã trôi qua cả 1 thế kỷ, Diệp Hoan đột nhiên bật dậy từ ghế ngồi. Đôi mắt trợn to hoảng sợ, trong ánh mắt tràn đầy bị phản cảm kinh ngạc.

“Chính phủ, chính phủ! Các người không bắt được tội phạm cũng không thể vu oan cho người tốt thế này! Các người cáo tôi cướp bóc, tôi cần rằng chịu. Nhưng các người không thể nghi ngờ tôi giết người, có nói lý không, chứng cứ đâu?”

Diệp Hoan hét khản cả giọng.

Cao Thắng Nam bị tiếng gào thét của Diệp Hoan làm rung màng nhĩ, nét mặt giận dữ dần dần lắng xuống.

“Ngồi xuống! Tự nhìn lại mình đi! Ai thêm nghi ngờ anh? Tôi chỉ là làm theo thủ tục tra hỏi vậy thôi...”

Cao Thắng Lợi nhú mũi, tức giận nói.

Diệp Hoan bị thương nói:

“Cô tra hỏi thì không có vấn đề gì, nhưng xem chút nữa là tôi đập đầu chết trước mặt cô để bày tỏ sự trong sạch của tôi. Cô cảnh sát ới, tôi tuy trẻ, nhưng tôi bị bệnh tim. Mai mốt đừng dọa tôi nữa, cô mau mau thẩm vấn đi, nhốt hay là thả cũng nói một tiếng, như vậy được chưa?”

Cao Thắng Nam hứ một tiếng, còn chưa kịp nói, một cảnh sát bước từ cửa vào, đưa bản báo cáo cho cô ta và nói:

“Đã có kết quả từ bộ phận pháp y và kỹ thuật, nạn nhân là nữ, 23 tuổi, sống một mình trong một căn hộ chung cư. Sau khi giải phẫu, pháp y phán đoán thời gian chết của nạn nhân là rạng sáng hôm qua trong khoảng thời gian từ 5 giờ đến 6 giờ. Trên người nạn nhân không có vết thương khác, vết thương trí mệnh là ở eo và ngực do bị người ta đâm 10 nhát dao, mất máu nhiều mà chết, bộ phận kỹ thuật đã dò xét hiện trường án mạng, nhưng thu hoạch không lớn, trong căn hộ chung cư không có phát hiện dấu chân và vân tay của nghi phạm, hung khí cũng không có ở hiện trường, nhưng trong phòng của nạn nhân có dấu vết bị lật soát, không loại trừ khả năng cướp của giết người, đã hỏi những người hàng xóm của nạn nhân, họ đều nói lúc đó không nghe tiếng kêu cứu hay la hét cũng như không biết gì về cái chết của nạn nhân....”

Cao Thắng Nam như bước vào điểm cụt, hai mày nhíu lại.

“Có lấy cuốn băng camera từ bảo vệ không? Lúc đó là rạng sáng khoảng 6 giờ, trong xóm lúc này có những người già đi tập thể dục buổi sáng, hỏi xem có người lạ xuất hiện không, hoặc có những tình huống khác thường không.”

Cảnh sát lắc đầu nói:

“Đã hỏi qua những người đó rồi, mọi người đều không thấy tình huống khác thường nào hết, trong camera thấy có một người con trai mặt áo khoác đen bước ra lúc rạng sáng 6h, rất có khả năng là nghi phạm, trên đầu người này đội nón bóng chày, cổ tình khom người xuống để người ta không thể nào nhận ra đặc trưng về diện mạo và thể hình của người này, trong camera này tuy là có xuất hiện nghi phạm, nhưng đối với việc phá án của chúng ta có tác dụng không lớn...”

Hai người đang ở trong phòng thẩm vấn bàn luận về vụ án này, hoàn toàn không để ý gì tới Diệp Hoan đang ngồi trong phòng.

Diệp Hoan bị còng tay trên ghế, không nói ngồi nghe họ phân tích tình án, cuối cùng Diệp Hoan chớp mắt vì cái, trong mắt hiện ra một tia tinh quang nhưng rất nhanh chóng lại trở lại bình thường.

Cao Thắng Nam vừa lập quân lệnh với Triệu Đại Phong, phá án trong một ngày, giờ mới qua 2 giờ, vụ án đã như đi vào điểm cụt, xem ra vụ án đơn giản là thế này, không có chút manh mối nào hết.

Cao Thắng Nam nói với vẻ mặt thất vọng: “Trên đời này không có ai phạm tội mà không để lại manh mối, manh mối nhất định là có, chỉ là hiện tại chúng ta chưa tìm ra mà thôi, anh kêu mấy người đồng sự đi điều tra thêm lần nữa gia đình, bạn bè, bạn học của nạn nhân, điều tra tình trạng tín dụng trong ngân hàng của nạn nhân, và điều tra xem nạn nhân có kết oán với ai không...”

Anh cảnh sát trả lời một tiếng rồi nhanh chóng bước ra cửa.

Trong phòng thẩm vấn nhỏ hẹp một lần nữa lại chỉ còn hai người Diệp Hoan và Cao Thắng Nam.

Cao Thắng Nam lộ ra vẻ mặt ảo não, hai mày nhíu lại, nhìn chằm chằm vào những báo cáo án tính đang để trên bàn, hàm răng trắng tinh của cô bặm vào môi dưới, chìm sâu vào trong những suy nghĩ về vụ án.

Hai con người của Diệp Hoan liếc qua liếc lại nhìn Cao Thắng Nam, ho hai tiếng, trong phòng với vẻ im ắng, Diệp Hoan nói với giọng nhẹ nhàng.

“Vân tay, vân tay là mấu chốt.”

Âm thanh vang lên đột ngột làm Cao Thắng Nam hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, thấy người đang nói chuyện là Diệp Hoan, cô cảnh sát là liếc Diệp Hoan một cái, nói: “Nói nhảm, chẳng lẽ tôi không biết vân tay là mấu chốt sao? Khoa kỹ thuật không có phát hiện bất cứ một vân tay nào ngoài nạn nhân trong hiện trường gây án.

Diệp Hoan cười lên, cười với nét mặt có chút bí hiểm: “Suy nghĩ của các người đã đi vào điểm cụt, nếu theo suy nghĩ của cô, đừng nói 3 ngày, cả đời này cũng không thể phá được án.”

Cao Thắng Nam trợn to mắt, nói với giọng cộc cằn: “Ý của anh là sao? Tôi không thể phá được án, chẳng lẽ anh phá được sao?”

Diệp Hoan cười đều, trong nụ cười của hần tràn đầy sự tự tin, nhưng không trả lời câu hỏi của cô cảnh sát.

Cao Thắng Nam thấy bộ đắc ý của Diệp Hoan, trong lòng không khỏi tức giận, cô bực mình hừ một tiếng, quay đầu lại không thèm ngó ngang đến Diệp Hoan, tập trung nhìn vào hồ sơ vụ án.

Diệp Hoan cũng không gấp gáp gì, hần rất thông thả ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không biết đã bao lâu, bên tai đột nhiên vang lên tiếng có chút thẹn thùng của Cao Thắng Nam.

“Này, có phải anh nghĩ ra được manh mối nào đó mà chúng tôi chưa nghĩ đến phải không?”

Diệp Hoan tiếp tục nhắm mắt lại, không trả lời, nhưng lại cười khê trên môi.

Nụ cười đó lọt vào mắt Cao Thắng Nam, cô cảm thấy hần rất đáng ghét, người một tên côn đồ, chẳng lẽ để cảnh sát như tôi cầu xin anh sao?

Lại im lặng rất lâu, Cao Thắng Nam cuối cùng không chịu được áp lực tâm lý, vụ án này đối với con đường phía trước và sau này của cô ta rất quan trọng, cô không muốn phá hỏng nó.

Nghĩ đến đây, Cao Thắng Nam lại cắn môi, giọng nói tức giận nhưng mang chút khẩn cầu: “Này, anh nói gì đi chứ, chúng tôi đã đi vào điểm cụt như thế nào?”

Diệp Hoan mở mắt lên, thấy nét mặt có chút giận dữ và cũng mang chút uất ức, cười hắc hắc rồi nói: “Cao cảnh quan, chúng ta bàn về một vụ trao đổi thế nào?”

Cao Thắng Nam nheo mắt lại, cảnh giác nói: “Trao đổi gì?”

Diệp Hoan mỉm cười nói: “Tôi phá vụ án này giúp cô, cô thả tôi ra, sự việc hôm qua sẽ không nhắc đến nữa, thế nào?”

Cao Thắng Nam giận dữ: “hỗ trợ cảnh sát phá án là nghĩa vụ của người dân! Anh lấy điểm này để ra điều kiện với tôi, anh đang uy hiếp cảnh sát đấy à?”

Đúng là nghĩa vụ của người dân, nhưng đó cũng không phải là trách nhiệm, người dân như tôi có thể giúp các người cũng có thể không.” Diệp Hoan ung dung nói.

“Anh không sợ tôi bắt anh vào nhà lao, cho anh ăn mấy năm cơm nhà lao sao?”

Cao cảnh quan là người thông minh, tôi ngồi tù, thì cô không phá được án, cô sẽ không làm chuyện đôi bên bất lợi chứ, đúng không?”

Cao Thắng Nam bắt đầu lung lay, chuyện Diệp Hoan làm bẽ sứ cũng không phải là chuyện to lớn gì, cô vốn dĩ chỉ muốn dọa hấn một rồi thả hấn ra, nhưng...bị hấn uy hiếp thế này, cô cảm thấy hết sức tức giận, cực kỳ muốn đánh hấn một trận toí bời.

Suy nghĩ hồi lâu, Cao Thắng Nam nghiêng răng nói: “Được, tôi đáp ứng điều kiện của anh.”

Diệp Hoan cười gian như cáo, lại ra một điều kiện khiến Cao Thắng Nam phải nổi giận: “Ngoài việc không truy cứu ra, cô còn phải cho tôi 20 ngàn đồng tiền thưởng, tôi cũng không thể giúp cô không công chứ, đúng không?”

Cao Thắng Nam để tay lên bao súng bên hông.

“Diệp Hoan, anh đừng có được voi đòi tiên nhé?” Cao Thắng Nam nghiêng răng, đôi mắt trợn tròn nhìn vào Diệp Hoan với vẻ mặt như muốn nuốt chửng Diệp Hoan.

Diệp Hoan ngược đầu lên, hai mắt bi thương nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt như đang ngâm thơ than thở: “Đây là một mùa đông rét lạnh, gió lạnh xen lẫn băng tuyết, vô tình thổi vào thân thể yếu ớt của bọn trẻ...”

Được được được, 20 ngàn thì 20 ngàn! Tôi sẽ móc tiền túi trả, được chưa?” Cao Thắng Nam nín thở của mình, kêu thét lên.

Diệp Hoan cười đắc ý.

“Cao cảnh quan, cái gì cũng không nói, đại thiện nhân! Lát nữa để tôi bảo người trong viện tặng cô cờ khen thưởng...”

“Đừng nói chuyện nhảm với tôi! Bây giờ anh nhanh chóng nghĩ giúp tôi xem có những manh mối nào mà chúng tôi chưa phát hiện, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không phá được án, tôi không chỉ không đưa tiền mà còn nhốt anh lại trong vòng 10 ngày.”

Diệp Hoan nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Vụ án này không khó nhưng trong lòng mỗi con người đều sinh ra điểm cụt, cảnh sát như thế, tội phạm cũng thế, rồi những điểm cụt đó thường là những mấu chốt để phá án...”

“Chúng tôi đã bỏ lỡ chuyện gì sao?”

Diệp Hoan vừa cười vừa nói: “Những gì cảnh sát các người bỏ lỡ, cũng chính là những gì mà tội phạm bỏ lỡ, ví dụ thế này, tội phạm và cảnh sát đều xem hiện trường gây án là trọng điểm để phòng hoặc mục tiêu để phá án, vì thế người phạm tội nghĩ đủ mọi cách để xóa hết vết tích của mình để lại trong hiện trường

gây án, còn cảnh sát thì tìm đủ mọi cách để tìm ra dấu vết của người gây án, vì thế hiện trường gây án trở thành một bàn cờ trong chiến tranh, công và thủ, mưu và thuân, đôi bên cùng nghĩ đủ mọi cách...”

Diệp Hoan nhìn vẻ mặt mê man của Cao Thắng Nam, vẻ mặt cô vốn lạnh lùng, lúc này càng nhìn thì lại càng thấy thật đáng yêu, thật khiến cho người ta nhìn không được muốn hôn lên đó một cái.

Diệp Hoan tiếp tục nói: “...vừa rồi nghe mọi người phân tích tình hình án, nạn nhân bị dao đâm ngay bụng và lồng ngực, tin rằng các người cũng biết, máu trong huyết quản trong cơ thể con người là có áp suất, nát dao đâm vào bụng và lồng ngực, áp lực này trong tích tắc được buông lỏng, đương nhiên máu sẽ phún ra từ nhát dao đó, và động tác đâm nhát dao đó, thường thì hung thủ và nạn nhân phải mặt đối mặt mới có thể thực hiện được, nên....”

Cao Thắng Nam dần dần hiểu ra, “nên trên người hoặc tay của hung thủ sẽ có máu của nạn nhân.”

Diệp Hoan gật gù đầu: “Tại sao mọi người lại không phát hiện được dấu vết của hung thủ trong hiện trường? Bởi vì sự đề phòng của hung thủ trong hiện trường gây án là rất lớn, để cảnh sát không tìm ra được dấu vết, hung thủ nhất định nghĩ đủ mọi cách xóa hết dấu vết của mình trong hiện trường, cho nên bộ phận kỹ thuật không thể tìm thấy gì có lợi cho vụ án là chuyện đương nhiên.”

Cao Thắng Nam nghe Diệp Hoan phân tích một hồi, trong mắt Cao Thắng Nam hiện lên sự mong đợi nói: “Người nói điểm cụt trong lòng là gì?”

“Điểm cụt đó nằm ngoài hiện trường vụ án.” Diệp Hoan nghĩ một hồi nói: “Trong tâm lý mà nói, tâm trạng của hung thủ trong khi gây án là rất lo sợ và hoang mang, những hung thủ máu lạnh mà chúng ta thường thấy trên tivi, đó chỉ chiếm số ít thôi, cô nghĩ mà xem, sau khi gây án, hung thủ xóa hết tất cả dấu vết trong hiện trường gây án, sau đó rời khỏi hiện trường, nếu để cô là hung thủ, trong khoảng thời gian trước khi rời khỏi hiện trường, trong lòng của cô sẽ như thế nào?”

“Sợ, nhưng lại...rất nhẹ nhàng?” Cao Thắng Nam nói.

“Đúng, sợ là sợ mình không xóa hết dấu vết của trong hiện trường, sợ để lại manh mối nào đó sẽ bị cảnh sát phát hiện ra, nhẹ nhàng là do hắn ta có thể rời khỏi hiện trường gây án này, sẽ không còn thấy một hiện trường án mạng ngập ngụa máu, vì thế, sự lo lắng run sợ trong lúc hành hung, lúc rời khỏi đó thì từ từ thư thái lại, trong tiềm thức của hắn, hiện trường gây án là nơi hắn cảm thấy hoảng sợ nhất, khi đã rời khỏi thì hắn sẽ cảm thấy đã an toàn hơn, sự an toàn này sẽ dẫn đến một hành động thư giãn nào đó...”

“Ý anh là...”

Diệp Hoan cười nói: “Cô đừng quên, trên người và tay của hung thủ dính máu, lúc đó là rạng sáng khoảng 6 giờ, trời sắp sáng, người trên đường cũng bắt đầu đông dần, nhất định hắn sẽ không về nhà với bộ dạng người dính đầy máu, cho nên, lúc đi trên đường, nhất định hắn sẽ nghĩ cách xử lý những vết máu trên người hắn...”

Mắt Cao Thắng Nam rực sáng hẳn lên...

Diệp Hoan thả lỏng người ngồi dựa vào ghế, nói với giọng lười biếng: “Tới khu công viên, thùng rác gần nhà của nạn nhân hoặc những nơi như ống cống tìm xem có vật gì dính máu, ví dụ như bao tay đeo lúc hành hung, khăn giấy lau khi dính máu, hung khí vân vân...những vật đó nhất định có vân tay của hung thủ...”

Cao Thắng Nam cận thận suy nghĩ một hồi, nét mặt dần dần bừng sáng ra, nhìn Diệp Hoan với nét mặt vui vẻ và có chút tán thưởng.

Diệp Hoan ho một tiếng rồi chậm rãi nói: “Còn một việc rất quan trọng...”

Cao Thắng Nam tròn to hai con mắt, gấp gáp hỏi: “Chuyện gì?”

“Là gì...đột nhiên tôi nghĩ không ra, 500 đồng tiền thuê nhà tháng sau còn chưa kiếm được, cô nghĩ xem có phải...haha...”

Cao Thắng Nam tỏ ra vẻ nghiêm túc.....

Trong phòng trầm vắng im lặng như chết, tiếng rống giận dữ phát ra từ miệng Cao Thắng Nam.

“Tên họ Diệp kia, anh tối ngày chỉ biết đến tiền, hôm nay tôi không cho anh một trận không được!”

“Đừng có chia sủng vào tôi như thế! Cần thận không cướp cò bây giờ! Cô làm vậy thì có khác gì con lừa?”

“Thì tôi cũng chỉ giết con lừa mà thôi!”

“.....”

9. Chương 8: Phúc Lợi Viện, Cô Nhi Viện

Phân tích của Diệp Hoan đã đánh trúng vào tình tiết mấu chốt của vụ án, tuy rằng Cao Thắng Nam khinh bỉ cái thói chết cũng đòi tiền của Diệp Hoan, nhưng không thể phủ nhận, phân tích của Diệp Hoan là đúng.

Thế là Cao Thắng Nam vội gọi đồng nghiệp trong cục chia làm nhiều nhóm, chia ra tất cả các ngõ ngách gần khu nạn nhân sinh sống tìm các vật khả nghi hoặc những vật có dính máu, bao gồm túi bảo vệ môi trường, thùng rác, ống cống...

Sau khi sắp xếp xong, Cao Thắng Nam về lại phòng thẩm vấn, trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười, một nụ cười rất đẹp, đẹp đến nỗi tim Diệp Hoan đập liên hồi.

“Cô nên cười nhiều một chút.”

Diệp Hoan bất chợt nói với Cao Thắng Nam

Cao Thắng Nam chưa kịp hoàn hồn:

“Hả? Tại sao?”

“Cười nhiều một tí, đừng nhăn mặt hoài, cảnh sát bảo vệ trị an xã hội là nhờ vào chính nghĩa và trí dũng song toàn, không phải dựa vào xụ mặt để dọa dẫm người khác.”

Nụ cười của Cao Thắng Nam bỗng nhiên biến mất, lại bắt đầu nhăn mặt lại, trừng mắt liếc Diệp Hoan một cái.

“Người đừng nghĩ là người giúp ta phân tích xong tình tiết vụ án thì lên mặt đầy nhé, những thứ mà người phân tích chắc gì đã đúng nào, cho dù người đoán mò trúng đi nữa, giữa chúng ta chỉ có quan hệ giao dịch, ta không nợ gì người cả, trước mắt mà nói, người là tên tiểu dân hại dân hại nước do ta một mẻ bắt gọn!”

Diệp Hoan lăm bằm thở dài:

“Tại sao có người khoái dát vàng lên mặt mình thế nhỉ? Tổng cộng chỉ bắt được có một mình ta, gì mà “một mẻ tóm gọn” chứ...”

Cao Thắng Nam cắn quai hàm vang lên tiếng kêu khanh khách...

Nàng có ham muốn mãnh liệt rút súng lần nữa.....

.....

.....

Giăng co cả đêm, vào lúc 10h sáng, một đám hình cảnh báo tin khiến lòng người phấn khởi.

Điều tra viên phát hiện ra một vài cái khăn tay dính máu ở ống cống cách khu nạn nhân ở 500m.

Khoa kĩ thuật tiến hành so sánh DNA với vết máu, vết máu trên khăn tay trùng khớp với nạn nhân, càng khiến người ta phấn khởi hơn là, trên khăn tay có những vân tay lạ còn mới....

Khoa kĩ thuật lập tức lấy vân tay, sau đó lên vi tính tiến hành bài trừ loại bỏ, nhanh chóng khoanh vùng người bị tình nghi,, một nam trung niên có tiền sử đã thương người, vừa mới mãn hạn tù một năm, tên là Vương Sạn, biệt danh là “Phong Dao Tử”, là chủ quản bảo an của công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí Hồng Hồ.

Đương nhiên, cái gọi là “Công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí Hồng Hồ ”, chẳng qua chỉ là cách gọi, cảnh sát thành phố Ninh Hải đều biết, Công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí Hồng Hồ thực chất là bang hội của

xã hội đen, ngày trước gọi là Hồng Hổ Bang, thiên triều hài hòa làn gió mãnh liệt mạnh mẽ như thế, thủ lĩnh xã hội đen đột nhiên biết lẽ phải, thế là từng người trong bang hội xã hội đen xuống sông tắm rửa sạch sẽ, khoác lên cái vỏ bọc mới, mở ra một cái công ty, lão đại biến hóa nhanh chóng, từ bang chủ trở thành Đồng Sự Trưởng, tổng giám đốc, phía dưới các cấp đà chủ, đường chủ, song hoa đỏ thắm còn cái gì đấy, cũng trở thành trưởng phòng, quản lý của công ty.

Bọn chúng lấy những tài sản mà hồi trước làm ăn phi pháp để dành được đầu tư hết vào những ngành nghề đang hoàng, ngành sản xuất, ngành dịch vụ và ngành giải trí, trong đó đầu tư nhiều nhất vẫn là ngành giải trí, bởi vì ngành giải trí hiện trường hỗn loạn đối với cái bọn có chút ít thói quen đục nước béo cò xã hội đen mà nói, quả thực là thiên đường để phát tài.

Cao Thắng Nam cười đến nghiêng ngả, vội báo tình hình tiến triển cho Triệu Đại Phong, Triệu Đại Phong quyết đoán hạ lệnh, bắt Vương Sạn.

Cảnh sát hành động rất nhanh, sau khi thông báo trung đội đặc cảnh phối hợp, trong vòng nửa tiếng đã bắt Vương Sạn ở Hồng Hổ công ty về quy án, đồng thời ở dưới giường nhà Vương Sạn phát hiện hung khí gây án, một cây quần chế dao dính máu dài cả thước.

Bằng chứng chắc như núi, tâm lý phòng ngự của Vương Sạn nhanh chóng sụp đổ, rất nhanh thừa nhận án mạng là do hắn gây lên.

Nói ra thì vụ này cũng rất là trùng hợp, lâu hai của công ty giải trí Hồng Hổ là KTV, Vương Sạn là chủ quản bảo an KTV, cũng chính là cái lồng thường được nhắc đến, hôm qua nạn nhân và đồng nghiệp đi Hồng Hổ KTV để hát, vừa ra khỏi ghế lô thì bị Vương Sạn đi tuần tra trông thấy, Vương Sạn ham muốn sắc đẹp của nạn nhân, lúc đó lại uống chút rượu, hơi men lên não, thế là vào lúc 5 giờ sáng, khi nạn nhân rời khỏi KTV, Vương Sạn lén lén theo đuôi phía sau, theo đến trước cửa nhà nạn nhân, dùng dao uy hiếp nạn nhân trước cửa nhà, sau khi vào nhà ý đồ sát hại nạn nhân, nạn nhân thà chết không tuân, Vương Sạn tâm tình kích động, xuống tay đâm chết cô ta, sau khi giết người xong Vương Sạn cũng tỉnh rượu, thế là nhanh chóng dọn dẹp lại hiện trường, để đánh lạc hướng của cảnh sát điều tra, hắn còn làm cho nhà nạn nhân xáo trộn cả lên, tạo ra hiện trường giết người cướp của giả, sau đó hốt hoảng rời khỏi.

Diệp Hoan đoán rất là chính xác, Vương Sạn sau khi rời khỏi hiện trường thì thở phào nhẹ nhõm, trên tâm lý xuất hiện điểm mù, cho rằng thời khắc nguy hiểm nhất đã qua, sau khi rời khỏi hiện trường, lấy khăn giấy ra lau vết máu trên tay, tiện tay quăng nó xuống ống cống, chính là những tấm khăn giấy ấy, khiến cho hắn không thể thoát tội, bởi vì trên khăn giấy không những thấm máu của nạn nhân, mà vết máu cũng khiến cho vân tay của Vương Sạn in rõ mòm mộm trên ấy.

Ở bên trong tối tăm, hết thấy thiện ác đều có báo ứng.

Từ lúc nhận được báo án tới giờ, một vụ giết người tàn khốc được phá trong vòng 10 tiếng đồng hồ, Cao Thắng Nam khiến tất cả các đồng nghiệp kính nể, Triệu Đại Phong thì càng ngạc nhiên không dám tin đây là sự thật, đích thân tham gia buổi chất vấn Vương Sạn, đến lúc có kết quả xác thật, Triệu Đại Phong không nói lời nào, qua một hồi lâu, mới vỗ vỗ đầu Cao Thắng Nam nói:

“Hổ phụ không khuyến nữ, hổ phụ không khuyến nữ ah!”

Trước lời khen ngợi của những người trong cục, Cao Thắng Nam mặt tươi cười, nhưng nụ cười càng ngày càng miễn cưỡng.

Chỉ có nàng cùng Diệp Hoan biết rõ, công lao phá án lớn nhất, thực ra hoàn toàn thuộc về Diệp Hoan, nếu như không có sự phân tích của Diệp Hoan, e rằng đúng như Diệp Hoan nói, cả đời cũng không phá được án.

Cao Thắng Nam rất xấu hổ, nàng không thích cướp đoạt công lao người khác, hết thấy vinh quang đáng lẽ nên thuộc về Diệp Hoan.

Trong phòng thẩm vấn, chiếc còng tay Diệp Hoan đã được mở ra, Cao Thắng Nam cắn môi dưới, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan.

Diệp Hoan bị ánh mắt nàng hù chết khiếp:

“Nè, chắc cô không nói với lãnh đạo, vụ án này thật ra là do tôi phá chứ hả?”

Cao Thắng Nam thản nhiên nói :

“Tình tiết quan trọng của vụ án này là do người phá mà, lúc này ta đã báo với lãnh đạo rồi”

Về mặt anh tuấn của Diệp Hoan như bị tra khảo, thê lương nói:

“Vinh dự thuộc về tôi rồi, vậy hai vạn tiền đó không liên quan gì đến tôi, đúng không?”

Cao Thắng Nam bị vẻ mặt của Diệp Hoan chọc cười, tức giận nói:

“Cái tính chết cũng đòi tiền như người có thể sửa được không vậy?”

Diệp Hoan thoáng chốc trở lên trầm ngâm:

“Mùa đông năm nay giá lạnh...”

“Được rồi, được rồi! Người yên tâm, vinh dự thuộc về người, ta hứa với hai vạn một xu cũng không thiếu, đảm bảo qui đổi thành tiền, để các em người mua máy lạnh, yên tâm rồi chứ?”

Cao Thắng Nam chịu không được cách thức kiếm chạ của Diệp Hoan.

Diệp Hoan như trút được gánh nặng cười nói:

“Cám ơn sự thâm minh đại nghĩa của Cao cảnh quan, cô nói như vậy, tim của tôi từ cổ họng rớt xuống mông rồi...”

Cao Thắng Nam kinh hãi, mặt hơi đỏ ửng, xì một tiếng khinh miệt nói:

“Con người người thật là lưu loát, ta còn tưởng chỉ rơi đến cái rốn thôi chứ.....”

*****

Diệp Hoan cuối cùng cũng được thả tự do rồi.

Cao Thắng Nam đích thân tiễn hân ra khỏi cục cảnh sát, sợ dĩ khách khí như vậy, đương nhiên là nể mặt Diệp Hoan giúp nàng phá án.

Diệp Hoan được ưu ái trở nên kinh hãi, một mình đi ra cục cảnh sát, và được cảnh sát tiễn ra cục cảnh sát, là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau. Đây cũng chính là sự khác biệt giữa công thần và tội phạm.

“Cảm ơn Cao cảnh quan đã đích thân tiễn tôi ra đây, cảm ơn Cao cảnh quan đã hào phóng giúp đỡ, hai vạn tiền này của ngài rất là đúng lúc, tôi thay mặt các em trong cô nhi viện cảm ơn ngài.”

Diệp Hoan vẻ mặt đầy cảm kích.

Trên mặt Cao Thắng Nam cũng nở nụ cười:

“Người đáng nhận được mà, chính người là kiếm hai vạn cho bọn trẻ ở viện mồ côi đấy.”

“Phúc lợi viện, không phải viện mồ côi.”

Diệp Hoan nghiêm túc sửa lại.

“Có gì khác nhau sao?”

Cao Thắng Nam có chút kinh ngạc

Diệp Hoan nghiêm mặt gật đầu:

“Có khác nhau chứ.”

Cao Thắng Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vô cùng nghiêm túc của Diệp Hoan, nhìn hân vì một chữ đơn giản mà so đo với người khác, lòng của nàng bỗng nhiên rung động, không rõ vì lẽ gì, có lẽ là vì sự tự tôn của ngọn cỏ hèn mọn này, có lẽ, là vì tên côn đồ nhìn như chẳng có chuyện gì đáng để tâm, mà lại giữ cho mình tính kiên trì. Giờ khắc này Cao Thắng Nam bỗng nhiên đối với Diệp Hoan sinh ra một phần hiếu kỳ.

10. Chương 9: Ba Huynh Đệ

Khác với Diệp Hoan, sau khi Hầu Tử lấy khẩu cung xong thì rất nhanh đã được thả ra ngoài.

Tên này vừa may mắn vừa xui xẻo.

Xui xẻo là lúc đang chạy trốn tự nhiên chui đầu vào lưới, đâm thẳng vào đồn cảnh sát, may mắn là, hành động ngu ngốc của hắn được cho là tự đầu thú, nhận được sự khoan hồng, lấy xong khẩu cung thì được phóng thích rồi.

So sánh với nhau, thì số phận của Diệp Hoan trắc trở hơn nhiều, một đêm ở trong cục cảnh sát có thể nói là sóng gió giông bão, khúc trở ly kỳ.

Cũng may kết cục cũng không đến nỗi tệ, chẳng những được thả ra , mà còn được thêm hai vạn đồng.

Tất cả đều vui vẻ, rất tốt.

Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan dáng vẻ đắc ý có chút tức giận, lạnh lùng nói:

“Diệp Hoan, phải chăng ngươi cảm thấy hai vạn đồng này rất dễ kiếm?”

Diệp Hoan kêu khổ:

“Dễ kiếm? Tôi bị còng tại trên mặt ghế, còn bị cô tra tấn suốt một đêm, thân thể cùng tinh thần đều bị giày vò. Vậy mà tôi còn phải động não giúp cô phá án, tiền này có thể gọi là dễ kiếm sao? Cái tấm ngân phiếu này chứa đựng mồ hôi nước mắt của dân lao động a ....”

Cao Thắng Nam trừng mắt, giận dữ quát:

“Ai giày vò ngươi ? Ngươi đừng làm ô uế thanh danh cảnh sát ta đấy!”

Diệp Hoan cười ha hả nói:

“Vị von một chút thôi mà, ta thường tưởng tượng mình là anh hùng bất khuất trong đảng cộng sản, bị Quốc Dân đảng phản động bắt lấy, các người vừa quát roi vào ta vừa hung ác hỏi ta ‘Có khai hay không’, mà ta hiên ngang凛凛 trả lời các người ‘Không khai, đánh chết ta cũng không khai, dùng mỹ nhân kế ta còn không khai, không tin sử dụng mỹ nhân kế thử xem’, thử tưởng tượng một chút cảnh tượng ấy đi, một bức tranh chính nghĩa cảm động lòng người biết bao.....”

Cao Thắng Nam cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nữa, thối phù một tiếng nổ nộ cười, dáng tươi cười phảng phất như mai lạnh trong tuyết, làm cho mùa đông đều hiu ngập tràn sắc xuân.

“Phì! Còn anh dũng bất khuất, còn hiên ngang凛凛. . . Vừa bị ta bắt được đã ôm đùi ta xin tha mạng, có can hệ gì đến bức tranh ‘Chính nghĩa’ ‘Cảm động lòng người chính’? Thật sự không biết xấu hổ!”

Nói đến đây, Cao Thắng Nam khuôn mặt nóng lên, nhớ lại lúc Diệp Hoan ôm bắp đùi của nàng, còn không ngừng vuốt vuốt đùi nàng, hai má Cao Thắng Nam lập tức ửng hồng, hai cái đùi giấu dưới bộ cảnh phục cũng bắt đầu nóng lên, nhớ lại cái cảm giác như có tia lửa điện chạy qua, khiến cho nàng bất giác khép đùi vào nhau.

Diệp Hoan người trong cuộc không hề cảm giác được gì, cười rất vô tâm.

Cao Thắng Nam trừng mắt liếc hắn một cái, người này thật là không biết mắc cỡ!

“Diệp Hoan, lần này ta cho ngươi hai vạn, ngươi nhất định phải sử dụng đó vào việc hữu ích đấy, bọn trẻ ở Phúc Lợi Viện đang chờ tiền của ngươi mua máy lạnh...”

Cao Thắng Nam nói ánh mắt đột nhiên bỗng trở lên hung dữ hẳn lên:

“...Ta sẽ bắt ngươi lại, lúc đó ngươi chờ mà ăn cơm tù đi! Chuyện dụng bẻ gổm sứ ta còn nhớ đấy.”

Diệp Hoan thở dài, lẩm bẩm nói :

“Ta biết ngay tiền của cảnh sát và tiền của xã hội đen đều là vay nặng lãi, không phải dễ lấy...”

“Câm mồm, cút xéo đi!”

Trong lúc hai người nói chuyện trước cục cảnh sát, hai người thân quen vội vã chạy đến, Nam Kiều Mộc mặc một bộ áo khoác màu trắng, quần Tây màu trắng, giày cao gót màu đen có tiết tấu chạm đất, gấp rút mà hoảng hốt

Phía sau nàng, Hầu Tử về mặt cầu xin, còng lưng, dáng điệu buồn bã ỉu xìu đi theo sau Nam Kiều Mộc, hiển nhiên, Hầu Tử coi như trọng nghĩa khí đi trước một bước, đem sự việc Diệp Hoan bị bắt ở lại cục cảnh sát nói cho Nam Kiều Mộc nghe, lúc đó hai người tưởng Diệp Hoan đã bị bắt giữ, vội vàng vàng chạy đến đòi người.

Khi Nam Kiều Mộc đi đến cửa chính, phát hiện Diệp Hoan cùng Cao Thắng Nam đứng tại cửa ra vào, Nam Kiều Mộc ngây người ra, chân thì không ngừng bước tới, cho đến lúc chạy đến trước mặt Diệp Hoan, lạnh lùng nói:

“Bảo người đừng làm việc xấu, người quyết không chịu nghe, giờ thấy báo ứng rồi chứ?”

Diệp Hoan cười nói:

“Báo ứng quả thật là có, nhưng là thiện báo....”

Nụ cười nở trên mặt, trong lòng Diệp Hoan có chút cảm động. Bình thường Nam Kiều Mộc không ưa gì hắn, mở miệng là khiến người khác chỉ muốn đâm đầu vào tường, nhưng trong lúc quan trọng thì rất nói nghĩa khí, từ dáng vẻ vội vàng của nàng, có thể nhận ra nàng thực sự lo lắng cho mình.

Thấy Diệp Hoan hoàn toàn lạnh lẽo trước mặt, Nam Kiều Mộc yên tâm rồi, trừng mắt liếc hắn một cái, sao đó nói với Cao Thắng Nam :

“Cô cảnh sát này, tôi Diệp Hoan phạm phải không nghiêm trọng chứ?”

Cao Thắng Nam còn chưa nói, Diệp Hoan bỗng phì cười.

Hai người phụ nữ bỗng chốc quay đầu lại, ánh mắt không mấy thân thiện nhìn hắn.

“Nè, Kiều Mộc, anh không thể không nói em, em thật là bất lịch sự, cảnh sát là cảnh sát, “tiểu thư” là “tiểu thư”, hai từ có thể gọi chung sao? Cảnh sát là bắt “tiểu thư” đấy...”

(Tiểu thư hay tiểu thư sofa: chỉ những người con gái bán hoa.)

Diệp Hoan vừa dứt lời, hai người phụ nữ đã phát điên lên.

Bình!

Cao Thắng Nam trực tiếp dùng hành động thể hiện sự phẫn nộ của mình, giơ cao chân lên, hung hăng đá vào mông Diệp Hoan một cước.

Nam Kiều Mộc giận dữ nói:

“Đồng chí... Cảnh sát, trong > có điều nào tội tôi coi thường người khác không? Ta đề nghị cô nên bắt hắn về đồn, nhốt thêm mấy ngày nữa.”

Cao Thắng Nam thở dài nói:

“Trước mắt pháp luật nước ta chưa hoàn thiện, ta sẽ kiến nghị lãnh đạo đề xuất ý kiến này, thêm tội coi thường người khác vào >, lúc đó ta sẽ là người đầu tiên bắt hắn.”

Hầu Tử nhìn Diệp Hoan với vẻ mặt sùng bái, ánh mắt như nhìn thấy thiên vương ngôi sao, rất mê ly....

Cao Thắng Nam quay đầu nhìn Diệp Hoan, lạnh lùng nói:

“Không có chuyện gì nữa thì rút mau, sau này đừng phạm pháp nữa, nếu như người vẫn đánh chết không chữa thì....”

Ngón tay cái nhếch lên chỉ chỉ văn phòng cao ốc của cục cảnh sát phía sau lưng:

“.... Nơi đây chào đón người đến thường xuyên đấy.”

Diệp Hoan vội lắc đầu:

“Người yên tâm, đánh chết ta cũng không đến nữa, có sửa dụng mỹ nhân kế ta cũng không đến...”

Cao Thắng Nam cười khúc khích, lại hung hăng lườm hấn một cái:

“Ít lời thôi! Mau chóng rút khỏi đây cho ta!”

Ba người tạm biệt Cao Thắng Nam, đi về phía con đường về nhà

Nam Kiều Mộc đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Cao Thắng Nam một cách tỉ mỉ, ánh mắt dường như nhìn về nơi xa thăm thẳm.

Trên đường về, Diệp Hoan rất hào phóng đập hai tấm chi phiếu vào tay Nam Kiều Mộc.

“Đập” từ này thật khiến người ta hưng phấn, Diệp Hoan sống tới từng tuổi này, lần đầu dùng từ như vậy, cảm giác này thật là sướng khoái, hồi trước từ Diệp Hoan thường dùng là “nhặt”, nếu không thì là “nhét”, nhiều lúc thì thân không có một xu.

Nếu như sau này ngày nào cũng có một xấp một xấp chi phiếu để đập, thì tốt biết bao a...

Nam Kiều Mộc nhìn chi phiếu trong tay, sững người một cái, kinh ngạc nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan nhin không được cười đắc ý, nha đầu kia thường nói hấn không biết cầu tiến, bây giờ ta đây trở lên cầu tiến đến hừ chết nàng!

Nam Kiều Mộc đứng ngây ra đó hồi lâu, ngẫm nghĩ chốc lát, môi mấp máy nói:

“... Đây là khoản tiền đen hả? Lúc bị cảnh sát bắt không bị cảnh sát tịch thu sao?”

Diệp Hoan:

“.....”

Chung sống lâu như thế, còn là thanh mai trúc mã của nhau, tại sao mình với nàng ta không hợp? Đây chính là nguyên nhân.

Diệp Hoan hoài nghi nghiêm trọng tính cách của Nam Kiều Mộc, chung sống với nàng sẽ bị nàng ta chọc cho tức chết, khiến cho trái tim suy kiệt.

“Tiền này là nữ cảnh sát kia tặng cho anh, nàng ta nói hôm qua bắt lầm người, vu oan lầm cho anh, tặng cho anh ít tiền coi như chuộc lỗi, anh đây phong cách cao thượng, sống chết cũng không chịu nhận, nàng ta quỳ xuống đất van lạy anh ời nhận giùm cho, nếu không nàng ta lương tâm cắn rứt cắn lưỡi tự vẫn, anh nghĩ, vẫn là nên nhận lấy a, cứu một mạng người hơn xây 7 tháp chùa. . .”

Diệp Hoan vội giải thích, chuyện giúp cảnh sát phá án không thể loan truyền lung tung được, chỉ bằng bịa ra câu chuyện để cho nó qua vậy.

Nam Kiều Mộc mở to mắt ngỡ ngàng nhìn Diệp Hoan, ánh mắt của nàng nhìn Diệp Hoan giống như là thấy heo bay lên trời vậy.

Trầm ngâm hồi lâu, Nam Kiều Mộc ung dung nói:

“Diệp Hoan, em bằng cấp cao hơn anh, chỉ số thông minh cao hơn anh, anh tưởng em là gà mờ hả hả? Anh nghĩ loại chuyện quỷ quái này em sẽ tin sao?”

Diệp Hoan cười ha hả:

“Thì em cứ cho là thật đi, dù sao tiền này rất sạch sẽ, cứ yên tâm mà mua mấy điều hòa cho các tụi nhỏ đi.”

Nam Kiều Mộc hồ nghi nhìn hấn, cuối cùng lựa chọn tin vào hấn.

Hầu Tử không ở cùng Diệp Hoan, sắp đến nhà hấn liền đi trước rồi, Diệp Hoan bảo hấn đi thông báo cho Trương Tam, tối nay ba huynh đệ ra hàng quán ăn khuya, coi như xả xui.

Diệp Hoan và Nam Kiều Mộc tiếp tục về nhà, giữa hai người không biết nói gì, không khí bỗng nhiên trở lên im lặng.

Diệp Hoan chịu không được không khí im lặng và ngưng đọng như thế, đang tính bày ra trò cười, thì nghe Nam Kiều Mộc hỏi nhỏ:

“Diệp Hoan, cô cảnh sát kia.... Hai người rất thân hả?”

“Trước lạ, sau quen, anh chắc sau này gặp lại sẽ thành người quen thôi.”

“Hai vạ này... là cô ta cho anh hả?”

“Đúng, là tiền riêng của cô ta, tại em không biết, lúc nàng ta thăm vấn anh, sau đó nghe anh kể chuyện Phúc Lợi Viện, cảm động đến nỗi khiến người ta rơi nước mắt, cô ta cảm động đến hồ đồ... À mà em hỏi chuyện này làm gì?”

Nam Kiều Mộc cười rạng rỡ:

“Không có gì, tiện thể hỏi vậy thôi.”

Màn đêm vừa buông xuống, thành phố Ninh Hải vẫn náo nhiệt như thế, đèn neon thi nhau sáng lên, người và xe như dòng sông dài trắng lệt, tô thêm vẻ đẹp cho thành phố này.

Khu bên Lão Thành xuất hiện một quán ăn, Diệp Hoan và Hầu Tử ngồi đối diện nhau, trước mặt bày sẵn mấy đĩa thức ăn, còn có hai bình rượu rẻ mà chất lượng

Hầu Tử nhìn cái đĩa thức ăn trên bàn, thậm nuốt nước bọt, vừa giơ đũa lên, đã bị Diệp Hoan đánh cho một phát.

“Hầu Tử mày gấp cái gì vậy, đợi Trương Tam đến mới khai tiệc.”

Hầu Tử bĩu môi:

“Đợi hần làm gì, tên tiểu tử ấy tối trốn ngày ra, giống như tên trộm vậy, đợi hần chúng ta biết đợi đến chừng nào.”

Diệp Hoan khụ khụ mấy tiếng:

“Gì mà giống như trộm, Trương Tam vốn dĩ là trộm mà.”

Diệp Hoan không nói sai chút nào, thẳng thắn kia, hần là một tên trộm, là tên trộm chuyên gia nửa đêm đêm nạy cửa trộm đồ của người khác.

Hầu Tử, Trương Tam, Diệp Hoan, ba người cùng chung một Phúc Lợi Viện, bọn chúng đều là cô nhi, là ba cô nhi từ nhỏ đã không biết an phận, trong nội viện chuyên lừa gạt, cướp kẹo bánh quy của bạn khác, liếc trộm vấy của giáo viên....

Ba người này đích thị là cơn ác mộng của Phúc Lợi Viện, sau này khi bọn chúng rời khỏi, trên dưới Phúc Lợi Viện, từ viện trưởng đến các bạn trong viện, ai nấy đều rơi nước mắt, cắn răng vỗ tay đưa tiễn, khi bóng ba người còn chưa đi xa, một tiếng pháo ở Phúc Lợi Viện đã nổ lên, mọi người rơi nước mắt, vỗ tay hoan hô, còn vui mừng hơn đón tết.

Sau khi ra đến xã hội ba người vẫn như lúc còn ở Phúc Lợi Viện, thường tụ lại với nhau, nhưng không may là, đúng như lời nói của giáo viện trong viện hôm nào, ba người sau khi trưởng thành quả nhiên không đi theo con đường chính đạo, Diệp Hoan và Hầu Tử cùng nhau đi lừa gạt, còn Trương Tam, lại thành một tên trộm chuyên nghiệp, hần lấy Sở Lưu Hương làm thần tượng, quyết tâm trở thành một tên cướp đi cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng Diệp Hoan và Hầu Tử đều biết, cướp của người giàu hần thường cướp, nhưng chia cho người nghèo....thì chưa hề.

Bây giờ là lúc thời gian Trương Tam hành nghề, không cần phải hỏi, lúc này Trương Tam nhất định đang vào nghìn nhà, vạ họ rồi.

“Anh Hoan, đừng đợi nó nữa, chúng ta khai tiệc trước đi, lúc này thẳng đó còn không biết đang cạy khóa nhà nào đây...”

Hầu Tử vỗ mạnh vào đùi, thương tiếc thở dài nói:

“...Thật uổng công a ! Viện trưởng và các sư phụ đã uổng công đào tạo hần! Từ nhỏ dạy hần làm người ngay thẳng, không ngờ hần lại đi lệch đường, việc gì không làm , lại đi làm cướp....”

Diệp Hoan liếc hần một cái: “Tam đệ là cướp, người tưởng hai ta là thứ gì tốt sao? Đại ca thì đừng cười nhị ca, ba thằng chúng ta đều cùng một loại cả, trong sách gọi người như tụi mình được gọi là ‘hạ lưu.’”

Hầu Tử không phục nói:

“Cái gì hạ lưu, Trương Tam mới hạ lưu, chúng ta kiếm tiền để ăn gọi là trí tuệ, trí tuệ!”

“Tam đệ dựa vào kỹ thuật, thường gọi là kỹ thuật chuyên môn, người không nên phân biệt trái phải, không được kì thị nghề nghiệp của người khác.”

Hai người đang tranh cãi, thì có bóng người màu đen bay qua, không đợi phản ứng của hai người , một miếng lỗ tai heo đã bay thẳng vào miệng người đó.

Liếm liếm dầu mỡ quanh miệng,, hần chỉ Hầu Tử cười mắng:

“Mày đây không nên gọi là Hầu Tử, nên gọi là Tôn Tử, lại canh lúc nói xấu tao sau lưng phải không?”

(*Tôn tử: cháu trai.)

11. Chương 10: Cảm Giác Nguy Hiểm

Người tới chính là Trương Tam.

Trương Tam, tướng mạo bình thường, dáng người nhỏ bé, thuộc loại nhìn một cái là quên, nhìn quen mắt cũng quên, lạc giữa biển người lập tức chìm xuống đáy, ngâm không trôi lên, tuyệt đối phát huy hiệu quả “thoảng qua nháy mắt” với người bình thường. Tướng mạo này tạo ra ưu thế bẩm sinh cho sự nghiệp ăn trộm của Trương Tam, thậm chí cảnh sát cực kỳ tinh nhạy nhìn thấy hần, e rằng được mấy giây về sau cũng nhớ không ra Trương Tam rốt cục bộ dạng như thế nào.

Loại người này nếu như không làm trộm, thật sự là lãng phí thiên phú, Trương Tam tự cho những điều hần làm ra là lựa chọn đúng đắn.

Diệp Hoan sớm đã từng vô số lần hâm mộ tướng mạo tầm thường của Trương Tam, thử so sánh, Diệp Hoan có phần anh tuấn hơn, cao 1m75, mũi cao thẳng, mày rậm mắt to, trong tiểu thuyết võ hiệp là hình tượng chuẩn của thiếu hiệp trẻ tuổi tuấn tú, đi đến đâu đều gây ra sự chú ý, Diệp Hoan nếu như đi làm ăn trộm, mới nhắc tay tất bị tóm.

Cho nên, trên thế giới này chỉ có Diệp Hoan có đủ tư cách nói câu “Đẹp trai cũng là một cái tội”

Đương nhiên, việc này là do liên quan nghiêm trọng đến vấn đề chọn nghề nghiệp. Chúng ta mỗi một người đều là một phần tử của xã hội, mỗi người trong xã hội này đều có địa vị của họ, có người xác định chính xác, nhanh chóng làm nên một phen sự nghiệp, có người xác định không chính xác, suốt đời tầm thường vô vị, có tài nhưng không gặp thời, sắp chết còn lăm lăm “chả trách trời xanh muôn trượng”, uất ức mà chết.

Diệp Hoan thuộc loại người đó không tìm được địa vị của bản thân, rần có kỹ thuật của rần, chuột có kỹ thuật của chuột, heo nái học mèo leo cây thì thật là vớ vẩn, chuyên môn không có. Cũng vì nguyên nhân này mà đến nay Diệp Hoan vẫn mãi nghèo.

Hầu Tử từng nhiều lần đề nghị Diệp Hoan đi làm “trao bao”, vừa có thể ngủ với đủ loại phụ nữ, còn có thể tạo ra thu nhập, rất thích hợp với tính cách, và đúng với gương mặt đẹp trai phú của Diệp Hoan.

Diệp Hoan do dự rất lâu, cuối cùng vẫn cự tuyệt đề nghị của đầy dụ dỗ của hần.

Không biết tại sao, Diệp Hoan dường như luôn cảm thấy bản thân mình là một người có vẻ mặt thật thà. Hần thật sự hổ thẹn khi nghĩ đến việc sau khi ngủ với một nữ nhân còn ngửa tay đòi tiền cô ta... Xem ra Diệp Hoan chẳng những không thể tìm đúng vị trí chính đáng, hần ngay cả tính cách bản thân đều chưa từng hiểu rõ, Hầu Tử, Trương Tam đều rất hiểu rõ, “thẹn thùng” “thành thật” những từ này thực tế chẳng hề liên quan gì đến Diệp Hoan.

Diệp Hoan từ lúc nhỏ thì đã sống u mê rồi.

Sau khi Trương Tam quay về thì chẳng những không khách khí với Hầu Tử, mà còn quyết sáp vào. Vừa gạt Hầu Tử ra, hắn liền ngồi xuống cạnh Diệp Hoan ăn uống vui vẻ.

Hầu Tử trợn mắt nhìn, đành phải nhấc cái ghế khác hăm hực ngồi xuống bên cạnh.

Trương Tam một phen lúng túng, sau đó thở hơi dài, cười nói:

“Nhìn cơm nước hôm nay thì ta biết ngay, hôm nay hai người phát tài rồi.”

Diệp Hoan cười ha ha, không dấu được vẻ đắc ý,

“Quả thực là phát tài rồi đáng để nhớ chứ. Việc tốt hôm nay là ta từ lúc sinh ra tới giờ mới kiếm được một số tiền sạch sẽ, ta cảm thấy bản tính nằm sâu trong nội bản thân nên là lương thiện, thuần khiết, cũng giống như một trang giấy trắng...”

Trương Tam và Hầu Tử bị mắc ói đến nỗi thức ăn đầy ắp ngay trên bàn đều ăn không nổi.

“Rốt cuộc anh kiếm được bao nhiêu?”

Diệp Hoan đắc ý duỗi ra hai ngón tay,

“2 vạn đồng!”

Trương Tam chấn động, sau khi ngậy ra một lúc, đột nhiên hung hăng vỗ bàn một cái, quay đầu hô to:

“Chủ quán, thêm rau!”

Ngửa đầu uống một ngụm rượu, rượu cay sắc vào họng, trong mắt Trương Tam nổi lên vài phần ghen ghét.

“Mẹ kiếp! Anh thật là may mắn, khê vươn tay liền kiếm được 2 vạn, người như nhau nhưng số mệnh khác nhau, em cả đêm chạy đông chạy tây, mệt như con chó, nhưng ngay cả một cọng lông cũng chẳng có...”

Diệp Hoan vẻ khiêm nhường cố tự kìm nén trấn áp sự đắc ý, vỗ vai Trương Tam cười nói:

“Không trải qua mưa gió, làm sao thấy được cầu vồng? Tam đệ à, anh phải phê bình chú, quý trọng sự nghiệp mới có thu hoạch, chúng ta một khi đã làm phải đi đến cùng. Cái nay gọi là ông trời đền bù cho người cần cù, đứng trước hồ thềm cá sao không tự mình đan lưới. Người chăm chỉ, trời không phụ, ví dụ như anh mày đây...”

“Được rồi, được rồi, anh đừng có làm vẻ nữa, tháng này em không có thu nhập, tiền thuê nhà anh trả cho em nha...”

Trương Tam không kiên nhẫn được nữa, cắt ngang lời thuyết giáo của Diệp Hoan.

Diệp Hoan cười gật đầu.

“Không sao, sự nghiệp của anh gần đây gặp lúc thăng tiến, chút tiền thuê nhà không đáng kể. Chẳng qua là, chú Tam à, việc người làm bây giờ anh xem không được khả quan cho lắm, lại không ổn định, chú xem có nên đổi nghề không?”

“Đổi nghề gì đây? Đầu năm nay kiếm tiền không dễ dàng. Chỗ nào cũng đều có mai phục nha.”

Diệp Hoan cười đều.

“Vừa rồi trên đường ta đi ngang qua một cột điện. Phía trên viết thông báo tuyển nam PR, thu nhập một tháng ba vạn, anh thấy chú rất có tiềm năng về phương diện này...”

Mắt Trương Tam đỏ bừng, trừng trừng Diệp Hoan:

“Nếu như hôm nay không phải anh mời em uống rượu, thì em đã liều mạng với anh rồi. Coi em là thằng ngu hả?”

Hầu Tử cười xem vào,

“Anh Hoan nói không đúng nha. Thăng Tam là ăn trộm, anh bảo nó đi làm ”gà móng đỏ“, rõ ràng đâu có đúng ngành nghề chuyên nghiệp...”

Trương Tam giận dữ,

“Còn giở giọng đó nữa thì tao trở mặt nha!”

Hầu Tử hớp một ngụm rượu nhỏ, híp mắt nói,

“Anh Hoan, em luôn cảm thấy chúng ta lẩn lộn giang hồ thế này mãi cũng không tốt, anh nói sao?”

Diệp Hoan gật đầu, tối qua sau khi ngang qua việc sở cảnh sát, trong lòng Diệp Hoan sớm đã có một cảm giác nguy hiểm, hần phát hiện đường ngang ngõ tắt rồi cuộc không phải kể lâu dài, nguy hiểm quá lớn, ai cũng không dám chắc tương lai một khi thất thủ, một ngày thất thủ không tránh khỏi tù chung thân, bọn họ còn trẻ, không thể đem tuổi thanh xuân chôn vùi trong tù.

“Nên tìm một công việc chính đáng.”

Diệp Hoan thở dài.

Trương Tam lớn tiếng hậm hực:

“Ba chúng ta đều chỉ có bằng trung học. Đầu năm nay nghe nói ngay cả quét đường cũng phải có bằng tốt nghiệp chuyên nghiệp bảo vệ vệ sinh môi trường. Đi đâu mà tìm được công việc chính đáng đây? Dis mie! Em thật không hiểu nổi: vung chổi vài cái, mà còn phải đi kiểm tra để học xem vung như thế nào. Thế giới này có phải có ”bệnh“ hết rồi không?

Diệp Hoan uống một hớp rượu, nói:

“Ngày mai đi thử, Hầu Tử nói rất đúng, chúng ta không thể tiếp tục chui rúc thế này nữa.”

Diệp Hoan lớn nhất trong ba người, việc lớn nhỏ đều do hắn quyết định, nghe hắn nói như thế, Hầu Tử và Trương Tam đều gật đầu đồng ý.

Ba người lại uống tiếp một giờ. Càng về đêm, ba người rất cục ăn uống no say.

Trương Tam đem chén rượu đặt lên bàn, lớn tiếng nói:

“Chủ quán, tính tiền!”

Nói xong chỉ tay vào Diệp Hoan nói thêm:

“Ảnh trả!”

Diệp Hoan đứng dậy, mỉm cười móc lấy túi tiền, mặt Diệp Hoan lập tức biến sắc. Hầu tử và Trương Tam cũng sợ tới mức thất búng. Hầu Tử kêu lên:

“Không thấy tiền?”

Trương Tam nhăn mày, đôi mắt tinh như châu sa lướt khắp thực khách bốn phía, hồ nghi nói:

“Hắn là có trộm?”

Hầu tử liếc hắn một cái:

“Thằng này mày thật là vừa ăn cướp vừa la làng...”

Diệp Hoan cười khổ:

“Ta quên rồi! Số tiền hai vạn đó, ta đưa nó cho Kiều Mộc rồi...”

Hai người lạng người: “...”

Diệp Hoan ảm đảm thở dài:

“Bởi vậy cái này gọi là nào ai biết được chữ ngờ...”

Hầu Tử và Trương Tam mặt bình tĩnh, bắt đầu tự giác rút túi tiền ra.

“Em còn 42 đồng.”

“Em có 30 đồng.”

Diệp Hoan cũng móc túi.

“Còn tao có 16 đồng.”

“Không đủ rồi, phần ăn uống này ít nhất cũng phải hơn 100...”

Diệp Hoan ngẩng đầu, nhìn chằm chằm chủ quán, con mắt lấp lánh:

“Chủ quán, giảm giá nha!”

“Quán nhỏ tiền lời ít. Xin thứ lỗi không thể giảm giá.”

“Nghĩa là bao nhiêu?”

“116 đồng, một chút cũng không bớt.”

Lão chủ quán cứng giọng.

Diệp Hoan phẫn nộ rồi, vỗ bàn lớn tiếng nói:

”Thật không có chút tình người! Có giảm giá hay không? Có giảm hay không? Hôm nay không giảm giá, ta đánh chết người ở đây.

12. Chương 11: Công Ty Hồng Hổ

Ba huynh đệ Diệp Hoan về tới nhà thì trời đã khuya.

Khi Diệp Hoan khóc lóc kể chuyện gặp phải ở quán ăn tối hôm nay với Nam Kiều Mộc, ánh mắt Nam Kiều Mộc nhìn Diệp Hoan bỗng chốc trở lên hiềm ác.

“Ba tên đàn ông mà tiền trên người cộng lại không tới 100 đồng. Sao các anh không mua miếng đậu hũ đập đầu vào chết đi cho xong?”

Diệp Hoan không vui nói:

“Dựa vào cái gì chứ? Hôm nay anh đã kiếm cho em hai vạn, sao em không khen anh? Chỉ là quên đem theo thôi mà....”

Nam Kiều Mộc liếc hần một cái, lạnh lùng nói:

“Anh nên hiểu rõ hai vạn này không phải là cho anh xài đâu. Là để mua máy điều hòa cho bọn nhỏ đấy. Theo lý mà nói, anh bây giờ cũng như hồi trước thôi, đều là nghèo rớt mồng tơi.”

Diệp Hoan buồn rười rượi nói:

“Anh biết rồi. Ngày mai anh sẽ đi kiếm tiền....”

Nam Kiều Mộc ánh mắt có chút dao động. Trong mắt tuy hiện lên chút lo lắng, nhẫn nhịn, nhưng nàng vẫn không nói gì cả.

Diệp Hoan rất hiểu hàm ý trong mắt nàng, bèn cười nói:

“Yên tâm! Lần này anh sẽ kiếm việc đàn ông mà làm. Không làm phiền cảnh sát nhân dân nữa đâu.”

Nam Kiều Mộc gật đầu:

“Anh nghĩ được thế là tốt, quay đầu là bờ. Mà nếu quả thật không tìm được việc cũng không sao, trong phòng thí nghiệm ở trường em có công việc nghiên cứu rất thích hợp với anh. Anh nên suy nghĩ.”

Hai mắt Diệp Hoan phát sáng, giả bộ liêm sỉ xoa xoa tay nói:

“Công việc nghiên cứu? Cái này... không tốt lắm đâu, trình độ học vấn của anh đâu có cao....”

Nam Kiều Mộc bình thản nói:

“Cái này không liên quan gì tới học lực cả. Anh chỉ cần nằm trong phòng thí nghiệm để em nghiên cứu là được rồi...”

Diệp Hoan: “.....”

Để Nam Kiều Mộc nghiên cứu. Công việc này thuộc loại có độ nguy hiểm cao. Diệp Hoan quyết định sáng suốt một chút, vẫn là ra ngoài thị trường tuyển việc thử vận may thì tốt hơn.

Nam Kiều Mộc trở về phòng, lấy hai vạn mà trưa nay Diệp Hoan đưa cho nàng, cộng thêm hơn một vạn mà nàng nhin ăn nhin mặc tiết kiệm được, để trên khay đựng trà ở phòng khách, nói:

“Ngày mai em có tiết học, không đi được. Anh đến Phúc Lợi Viện một chuyến để giao số tiền này cho viện trưởng nhé.”

Diệp Hoan bị làm khó, vẻ mặt không tình nguyện nói:

“Sao mà phải đích thân anh đi chứ?”

Nam Kiều Mộc nhú lông mày.

Diệp Hoan thở dài:

“Không phải là anh muốn từ chối. Mà thật sự là... Ài, anh cảm thấy lão viện trưởng có thể không chịu gặp anh....”

“Anh lại làm chuyện xấu gì rồi?”

“Hai tháng trước, anh và Hầu Tử về Phúc Lợi Viện thăm lão viện trưởng. Lão viện trưởng rất là khách sáo, còn mời bọn anh ăn cơm. Anh và Hầu Tử uống hơi nhiều....”

“Sau đó thì sao?”

“Phúc Lợi Viện chúng ta có nuôi một con chó đúng không? Con chó kia là đực đấy. Trước giờ anh và Hầu Tử vẫn rất là thích nó. Cho nên....anh và thằng Hầu Tử đã thể hiện tình cảm thân mật với nó...”

“Hai tên cầm thú bọn anh lại gây họa gì rồi? Đã làm gì con chó rồi hả?”

Lông mày thanh tú của Nam Kiều Mộc nhú lên.

Diệp Hoan cúi đầu, chột dạ. Hắn vờ về ngón tay, ngập ngừng nói:

“Hầu Tử nói con chó kia là đực, chưa làm qua chuyện ấy. Anh cảm thấy con chó ấy rất đáng thương, mới nghĩ ra cách làm cho nó hưởng thụ thú vui cuộc sống. Anh bèn cùng Hầu Tử đè nó xuống đất, giúp con chó cảm thấy hưng phấn... Ta một thì đến Hầu Tử lên, Hầu Tử một đến ta lên, hưng phấn đến nỗi con chó cứ liên tục xua, sau đó... Sau đó nó không còn động đậy nữa....”

Nam Kiều Mộc: “.....”

Diệp Hoan buồn bã thở dài:

“Ài! Cũng không biết là nó đau chết hay là sướng chết đây. Anh với nó ngôn ngữ không thông, căn bản là không thể hiểu cảm xúc của nhau.....”

Nam Kiều Mộc muốn giết chết thằng tiện nam này ngay tức khắc. Và nàng cũng lấy nhân cách ra đảm bảo, lão viện trưởng chắc chắn cũng có cùng một suy nghĩ....

Về đến phòng, Nam Kiều Mộc viết viết một dãy số, sau đó đưa cho Diệp Hoan, lạnh lùng nói:

“Em rất thông cảm với suy nghĩ hiện giờ của anh. Đúng là bây giờ anh không tiện đến Phúc Lợi Viện, chắc rằng lão viện trưởng đang mài dao chờ anh về đây. Đây là số tài khoản của Phúc Lợi Viện. Ngày mai người đi ngân hàng một chuyến, chuyển tiền cho lão viện trưởng nhé.....”

Thoảng chốc Diệp Hoan vẻ mặt đầy cảm kích:

“Cám ơn em đã cảm thông cho anh....”

“Dừng! Bây giờ em không muốn nói chuyện với anh!”

“.....”

“Haha, vậy chúng ta đều im lặng.....”

“Dừng! Bây giờ ngay cả mặt anh cũng không muốn nhìn, mau rút về phòng ngủ, rút nhanh lên!”

“.....”

*****

Công ty giải trí Hồng Hổ thành phố Ninh Hải.

Công ty Hồng Hổ hồi trước là Hồng Hổ bang. Vào thời đại tám mươi chín mươi, vào lúc thời kì trị an của Trung Quốc còn tương đối hỗn loạn, Hồng Hổ bang thừa cơ nổi dậy. Thông qua các hình thức tranh giành địa bàn, lừa gạt các phí bảo hiểm của thương gia buôn lậu đồ gia dụng đồng hồ vân vân...., cuối cùng cũng tích được một số tiền lớn phi pháp.

Lão bang chủ Liễu Tứ Hải là một tên đầu sỏ thông minh. Trước khi đất nước cải cách, Liễu Tứ Hải đã quyết định nghỉ hưu. Hắn dùng số tiền phi pháp mà hồi trước kiếm được mở công ty giải trí Hồng Hổ, đồng thời kết thân với các đại gia quyền quý. Trong vòng một năm ngắn ngủi, công ty giải trí Hồng Hổ đã đứng vững trên thành phố Ninh Hải. Từ một tiệm KTV nhỏ, trở thành khu giải trí hơn mười căn như ngày nay, một công ty xuất nhập khẩu với quy mô lớn, thậm chí còn mấy xưởng sản xuất điện gia dụng.

Tiền phi pháp được đưa ra ánh sáng, cuối cùng cũng thành tiền chính nghĩa. Trong mắt người ngoài nhìn vào, đây chính là công ty giải trí Hồng Hổ đã thay đổi thể xác. Mấy năm nay cộng thêm sự chở che của một số nhân vật lớn nào đó của thành phố Ninh Hải, bây giờ công ty giải trí Hồng Hổ đã trở thành một công ty giải trí với loại hình quy mô lớn.

Nhưng đen vẫn là đen, trắng vẫn là trắng, cho dù có đổi nước đi chăng nữa, thuốc vẫn là thuốc phụ.

Thực ra công ty giải trí Hồng Hổ không có gác kiểm, phải nói là không thể nào mà gác kiểm được,

Người ở trong giang hồ, không phải mình muốn là có thể được. Câu nói này không chỉ đơn giản là chỉ người mà chỉ cả bang phái xã hội đen. Họ luôn lấy sự chém giết để sinh tồn. Ăn oán giữa người và người, giữa bang phái và bang phái, luôn như mạng lưới nhện quấn chặt với nhau. Không phải đơn giản một câu nói: “Ta không chơi nữa” thì người khác sẽ xóa bỏ mọi ân oán.

Lão bang chủ Liễu Tứ Hải đã thử rút khỏi giang hồ, nhưng phiền phức cứ tự tìm đến.

Liễu Tứ Hải cũng không phải là thứ hiền lành gì. Hắn bèn hạ quyết tâm, tụi bây đã không cho lão tử đường lui. Vậy lão tử sẽ không lui nữa, nhất định phải làm tới cùng. Dm tao cũng không tha nữa, dù sao các tụi bây đã làm tao mất đi cơ hội làm người tốt. Sau này ai dám đến công ty giải trí Hồng Hổ của tao gây sự, tao sẽ chém thẳng đó!

Thế là công ty giải trí Hồng Hổ đã thành như bây giờ đây, đen không ra đen, trắng không ra trắng. Theo lý đều là làm những công việc chân chính, nhưng thực chất là để bảo vệ những công việc chân chính ấy. Còn có một đám sát thủ, đương nhiên, bọn sát thủ bây giờ đã được gán cho cái tên, “Bảo An”.

Tòa cao ốc công ty giải trí Hồng Hổ nằm ở trung tâm thành phố phồn hoa. Trong phòng hội nghị của công ty giải trí Hồng Hổ có một luồng mây đen bao trùm.

Phòng hội nghị là người ngoài nhìn thấy. Đối với nội bộ Hồng Hổ công ty mà nói, thật chất là hang ổ của xã hội đen.

Liễu Tứ Hải bây giờ tuổi đã cao, thường xuyên bị bệnh, sớm đã rút ra khỏi tầng lớp của công ty. Người mà thường chủ trì các hoạt động kinh doanh của công ty Hồng Hổ là con gái độc nhất của ông ấy, Liễu Mi.

Liễu Mi thân mặc áo khoác đồ rực như lửa, tóc ngắn suôn mượt, lông mi nhọn như kiếm, mắt như sao băng, đang nhìn chăm chăm vào người trung niên mặc áo vest đang run cầm cập trước mặt.

Trong phòng hội nghị khói bay mịt mù, Liễu Mi cau mày, vỗ bàn quát:

“Tắt hết thuốc lá cho lão lương! Sau này ai dám hút thuốc trong phòng hội nghị, lão lương sẽ đích thân giết người đó!”

Đám người kia nghe xong sợ đến hồn bay mất vía, vội vàng đề đầu thuốc lá vào tẩu thuốc....

Ngẩng đầu lên, Liễu Mi nhìn chăm chăm vào người trung niên trước mặt, ánh mắt đầy hàm ý.

“Lưu Thành, người theo cha ta cũng nhiều năm rồi. Lão gia rất coi trọng người, giao cho người quản lý tiệm KTV ở đường Chuẩn Hải. Người tự hỏi lương tâm mình xem, lão gia đối xử với người như thế nào? Liễu gia nhà ta có bao giờ cho người chịu thiệt thòi chưa?”

Liều Thành nghe ra được hàm ý trong câu nói Liễu Mi, thân thể run bần bật.

“Đại.....Đại tiểu thư, tôi, tôi.....”

Liều Mi ôn hòa cười nói:

“Có lẽ là sự hiểu biết của người có vấn đề. Lão gia giao KTV cho người trông coi. Nghe cho rõ, là ‘Trông coi’. Không phải là đem nó tặng cho người, tất cả quyền lợi của KTV ấy đều là của nhà họ Liễu. Lưu Thành! Sổ sách mà người đưa cho ta. Ta đây học thấp hiểu ít, có nhiều chỗ xem không rõ, hay là nhờ người chỉ bảo, thấy sao?”

Lưu Thành mặt biến sắc, toát mồ hôi lạnh:

“Đại tiểu thư.... Tôi, tôi biết lỗi rồi.”

Liều Mi vẫn khoe miệng cười, vỗ vỗ một cuốn sổ sách ở trước mặt, ung dung nói:

“Ba trăm mấy chục vạn tiền kinh doanh.....Ta đã tìm suốt đêm nhưng vẫn tìm không thấy. Thức khuya đến nỗi mắt ta thâm quầng đây này. Lưu Thành! Hay là nhờ người nói cho ta biết, ba trăm mấy vạn đó đi đâu rồi?”

Ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng Lưu Thành nghe sao như diêm vương đang tới đòi mạng mình, Lưu Thành không chịu được áp lực, ầm một tiếng quỳ xuống, giọng run run nói:

“Đại tiểu thư! Tôi biết lỗi rồi! Xin người hãy nể tình tôi theo lão bang chủ vất vả bấy lâu nay. Xin tha cho tôi con đường sống. Tôi..... tôi sẽ không dám nữa đâu !”

Liều Mi thở dài nói:

“Đã thời đại nào rồi mà còn lão bang chủ lão bang chủ. Ngay cả quan điểm này mà người cũng không sửa được, sao ta có thể yên tâm giao việc cho người? Gọi tiếng Đồng Sự Trưởng sẽ chết à?”

“Vâng vâng! Tôi sai rồi. Xin đại tiểu thư tha cho tôi lần này. Tôi theo lão.... Đồng sự trưởng nhiều năm như vậy, lần này chỉ là nhất thời hồ đồ.....”

Liều Mi lắc đầu, nụ cười dần dần trở nên lạnh băng:

“Công ty có quy tắc của công ty. Pháp lý to như trời. Hôm nay vì người mà phá lệ, sao này còn ai phục ta? Lưu Thành, người làm khó ta rồi.”

“Đại tiểu thư.....”

Khẽ vẫy tay một cái, trong ngữ khí của Liễu Mi toát lên mùi khí của máu tanh.

“Đem hần xuống! Tham ô tiền của công, theo luật, chặt một cánh tay của hần. Ba trăm vạn ta không truy cứu nữa, coi như là thù lao bao nhiêu năm nay hần đã bán mạng vì lão gia. Ta xử trí như vậy, các người có phục không?”

Trong phòng hội nghị, đám nguyên lão đồng loạt gật đầu:

“Đại tiểu thư xử lý trọng tình trọng nghĩa, thật là phúc đức.”

Thế là Lưu Thành bị lôi ra ngoài kêu là thăm thiết.

Liều Mi sắc mặt không đổi. Một câu nói phán người khác sống hay chết đối với nàng mà nói, gần như là chuyện nhỏ nhoi không đáng nói đến.

Gỗ gõ mặt bàn một cách vô ý thức. Lòng mày xinh đẹp của Liều Mi lại nhú lên, lấm bầm:

“Hôm nay người bên cục cảnh sát tới, bắt bảo an chủ quán Vương Sạn ở KTV đường Trung Sơn, nói là hãm giết người. Chuyện này là sao? Có ai biết không?”

Sát khí nhẹ nhẹ bủa vây căn phòng hội nghị, mọi người đều sợ hãi, không nói lên lời nào.

Liều Mi âm thanh trở lên giá lạnh:

“Chúng ta với các quan chức Ninh Hải quan hệ không tồi. Mọi người đều nể mặt nhau. Người của cục công an tại sao nói cũng không nói trực tiếp tới bắt người của công ty chúng ta? Bọn họ hành sự quá lỗ mãng rồi.”

Một người trông giống như giám đốc đứng dậy, cẩn thận nói:

“Vương Sạn làm việc cũng biết phép tắc. Nhưng bữa đó uống rượu xong trở lên hồ đồ. Nghe người của cục công an nói, lần này người phá án không phải là người của cục cảnh sát bọn họ, mà là một tên lưu manh bị bắt vào vô tình đã giúp phá được vụ án.....”

Liều Mi ánh mắt sắc lạnh:

“Tên lưu manh giúp cảnh sát phá án? Đây là nhân vật ở đường nào vậy? Trần thúc, người bảo huynh đệ phía dưới tra coi. Giết người đền mạng là quốc pháp. Vương Sạn không cần cứu hãn nữa, nhưng tên lưu manh kia..... Hừm! Vương Sạn là người của Hồng Hổ chúng ta. Nếu bị người khác hãm hại, chúng ta lại không đá động gì tới, sao này huynh đệ sao mà phục chúng ta?”

“Vâng, đại tiểu thư! Ta lập tức đi tra ngay.”

13. Chương 12 : Vụ Cướp Ngân Hàng (thượng)

Diệp Hoan vẫn ung dung tự tại sống qua ngày, hồn nhiên không biết mình đang bị xã hội đen điều tra.

Cuộc sống chính là như vậy, có lúc dữ dội có lúc dịu êm, có khi buồn và có khi vui. Cuộc sống của Diệp Hoan càng bình thường giống như bao người khác. Mỗi ngày bốn ba, như nước chảy bèo trôi. Thấy cô gái đẹp sẽ huyết sảo trên ghẹo. Nghe những truyện cười dân dã sẽ phát ra tiếng cười rất bựa.

Bất luận ở giai cấp nào thì vui vẻ là trên hết. Có thể cười thì hãy cười đi. Vì mình mà sống, đừng để chính bản thân mình chịu thiệt thòi.

Bữa sáng ngày hôm sau, Diệp Hoan ngâm thuốc Bạch Sa đáng năm đồng tiền, tùy tiện dùng một tờ giấy báo gói lại hơn ba vạn tiền mà Nam Kiều Mộc đưa cho hãn, thần nhiên đi ra cửa.

Nam Kiều Mộc dặn hãn tới ngân hàng chuyển khoản cho lão viện trưởng. Diệp Hoan không dám không nghe theo.

Nam Kiều Mộc có sự lợi hại riêng của nàng. Người phụ nữ này một là không đánh người, hai là không mắng người. Nhưng một khi người làm sai chuyện gì, từ chiếc miệng nhỏ nhỏ của nàng sẽ nói lên những lời cay độc khiến cho bọn ông kệ lòng tràn đầy tự tin và hy vọng vào cuộc sống này trong thoáng chốc sẽ phải nhảy lầu.

Nàng là một người phụ nữ phải khiến cho đàn ông phải tuyệt vọng. Diệp Hoan đích thật là người đàn ông thức thời. Đạo lý đàn ông tốt không bao giờ đấu với phụ nữ thì hãn đã khắc sâu trong đầu từ lúc lên năm.

Đến ngõ hẻm mua hai cái bánh dầu chao quẩy, cộng thêm một ly sữa đậu nành. Đây chính là bữa ăn sáng rất ư là bình thường của Diệp Hoan.

Dầu chao quẩy 1 đồng 1 cây thì hơi mắc. Diệp Hoan nghĩ không thông. Tại sao bây giờ vật giá leo thang tới vậy? Nghe nói là bởi vì nước Mỹ đánh Iraq làm cho kinh tế toàn bộ thế giới trở nên khó khăn, nhưng. . Hai quốc gia tranh giành dầu mỏ. Bánh quẩy vì cái gì mà tăng giá chứ?

Đây quả thật là vấn đề thâm sâu của nền kinh tế, Nam Kiều Mộc có khả năng còn hiểu được. Diệp Hoan thì rất miên man.

Cũng may là lão Vương, chủ nhà cho thuê rất nhân hậu. Những cô nàng Massage cũng tăng lên 80 đồng một tiếng. Giá phòng trọ của lão Vương vẫn nằm ở mức 500 đồng. Từ góc độ kinh tế mà nói, giá phòng lão Vương còn an toàn hơn Đôla. Bất kể sóng gió như thế nào, giá tiền thuê vẫn không thay đổi. Diệp Hoan cảm thấy rất là may mắn. Trong cuộc đời gặp phải chủ cho thuê nhân hậu như thế, thật là không biết tổ tông của mình ở đâu phát ra làn khói xanh, —— không, không thể nói là “Phát”, chính thật là phun trào ra tới.....

Sau khi xử xong bánh quẩy và sữa đậu nành, Diệp Hoan đã đứng trước cổng ngân hàng.

Trong kí ức của Diệp Hoan, ngân hàng thực ra không quan hệ gì với hắn. Không có cha mẹ giàu có đưa cho hắn card ngân hàng, cũng không có ông chủ của công ty nào chuyển khoản tiền lương qua ngân hàng cho hắn. Từ nhỏ đến lớn, số lần Diệp Hoan gửi vào ngân hàng ít đến đáng thương. Trong đó có một lần hắn mắc tiểu quá chạy vào ngân hàng mượn chỗ đi. Kết quả là ngân hàng cái gì cũng có. Chỉ là không có toilet. Diệp Hoan rất thất vọng về ngân hàng. Hắn cảm thấy đơn vị này thật chẳng ra gì. Ngay cả nhà vệ sinh công cộng cũng không bằng.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ có chút cực đoan của Diệp Hoan. Trên thực tế, công dụng của ngân hàng so với nhà vệ sinh công cộng có lợi rất nhiều. Ít nhất trong nhà vệ sinh công cộng không có nữ tiếp tân xinh đẹp cười xinh như hoa đón tiếp người.

Hôm nay Diệp Hoan đi vào ngân hàng có chút lo lắng.

Bất luận người nào cầm hơn ba vạn vào ngân hàng, lưng đều rất là thẳng. Tiền! Vật này nó rất lạ. Nó có một ma lực kì quái. Người hèn mọn có được nó dường như được tăng thêm lòng tin và dũng khí. Người lòng dạ đen tối có được nó, lại bị nó dụ đi vào vực sâu muôn trượng.

Diệp Hoan bây giờ lưng rất là thẳng. Tựa như một cây súng đang dựng sừng sững.

Đang định bước vào bên trong cửa kính ngân hàng, Diệp Hoan nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ. Âm thanh rất là nhỏ, nhỏ đến không thể nghe rõ, Diệp Hoan chỉ nghe loáng thoáng.

“Lão đại.... Động thủ..... Chỉ có năm viên đạn.....”

“Năm viên..... Đủ rồi.....”

Diệp Hoan bất giác quay đầu lại nhìn. Hắn thấy ba người đeo mũ lưỡi trai, ăn mặc rất bình thường, đang lén lén lút lút tụ tập tại góc cửa ngoài ngân hàng. Ba người nói khe khẽ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn và cửa ngân hàng.

Diệp Hoan không mấy để ý, bước chân đi vào ngân hàng.

Người trong ngân hàng xếp hàng lấy số rất nhiều. Diệp Hoan nhìn nhìn số trên tay mình. Xếp trước mặt hắn có hơn ba mươi người, đến phiên mình chắc cũng phải đến hai tiếng đồng hồ.

Diệp Hoan không phải loại người an phận ngồi đó đợi số.

Thế là hắn bèn đi đến các quầy quản lý ngân sách nói chuyện với các nàng bên đó. Sau khi cười nói với từng người, vài cô quản lý ngân sách đã cười đến run cả người. Diệp Hoan tuy là tên nghèo rớt mồng tơi, nhưng quả thật hắn có chút đẹp trai. Đây là lý do lấy được lòng của các cô gái.

Nửa tiếng sau, Diệp Hoan đã thành công xin được số điện thoại của cô quản lý ngân sách. Từ vẻ mặt e thẹn của nàng ta có thể thấy, chỉ cần Diệp Hoan tối nay đồng ý mời cô ta ăn cơm, người ta..... sẽ chiều theo ý hắn.

Những cô nàng dễ mắc bẫy như thế, Diệp Hoan cũng cảm thấy hết hứng thú của rồi. Đàn ông dễ tiện thế đấy! Những gì mà dễ dàng đạt được, hắn không bao giờ biết trân trọng, bao gồm cả phụ nữ.

Thế là Diệp Hoan đột ngột trở lên đứng đắn, nghiêm mặt nói:

“Cô à! Bây giờ đang là giờ làm việc đó nha! Lúc này cô không thích hợp để người khác của chứ hả?”

Nàng ta cười liên hồi:

“Người muốn của ta?”

Diệp Hoan lắc đầu, khuôn mặt anh tuần đột nhiên xuất hiện hai đám mây đỏ.

“.....Hôm nay không của cô. Hôm nay không tiện.”

“Tại sao không tiện?”

Diệp Hoan ngại ngần nói:

“Người ta... Cái kia, em bé bỗng đến rồi a.....”

“.....”

Diệp Hoan vừa liếc mắt đưa tình với nàng quản lý ngân sách, vừa ngẩng đầu nhìn kêu số của mình.

Sự cố đột ngột xảy ra.

Chỉ nghe tiếng súng “Pằng” một tiếng. Tất cả những người trong ngân hàng đều sững người. Tiếp đó một người đàn ông mặt mũi hung tợn quát lớn:

“Ngồi xuống để hai tay lên đầu! Trung thực chút cho tao! Tiền là của nhà nước, mạng là của chính mình. Đừng lấy mạng mình ra đùa giỡn!”

Diệp Hoan ngơ ngác nhìn ba tên đó quăng ba lô lớn vào quầy ngân hàng. Dùng súng chỉ vào cô đứng quầy đang run rẩy, ra hiệu cho nàng ta bỏ tiền vào. Mối Diệp Hoan mấp máy, nhưng khóc không ra nước mắt.

Sao mấy ngày nay lão tử ta đây xui xẻo vậy!

Cao Thắng Nam vội tới trước ngân hàng. Ngân hàng đã bị hình cảnh, đặc cảnh bao vây rồi. Bộ phận phía ngoài thậm chí còn có bộ đội bắn tỉa phân bố tại mấy chỗ cao có thể bắn tỉa.

Cao Thắng Nam dễ dàng nhận ra dáng người cao to của Triệu Đại Phong.

Triệu Đại Phong đầu đầy mồ hôi, đang cầm bộ đàm gọi chuyên gia đàm phán.

Dựa vào thân hình nhỏ nhắn, Cao Thắng Nam rất nhanh chen tới kề bên của Triệu Đại Phong, lau mồ hôi nói:

“Chú Triệu.... Triệu cục trưởng! Để con dẫn người đánh vào đó.”

Triệu Đại Phong liếc nàng ta một cái:

“Đừng làm vậy! Tình huống cấp bách như vậy. Con còn chạy ra đây gây thêm phiền phức gì nữa. Đứng qua một bên đợi cho chú!”

Cao Thắng Nam bị ăn mắng. Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn hậm hực đứng xa vài bước, nhưng vẫn không rời khỏi. Cao Thắng Nam tức giận nhìn chằm chằm vào cái bóng của Triệu Đại Phong.

Bên cạnh Triệu Đại Phong, các vị lãnh đạo bên cục đều đến. Họ đang vội vàng phân tích thể cục trong ngân hàng.

“Camera có thể thấy được nơi phân bố của của bọn cướp không?”

“Cục trưởng Triệu! Camera trong ngân hàng đã bị bọn cướp phá hủy hết ba cái. Ba tên cướp này rất chuyên nghiệp. Bọn hắn dẫn mọi người vào góc chết của camera. Bọn chúng đứng ở góc chết. Chúng ta căn bản là không thể nhìn thấy chúng.”

Giọng điệu Triệu Đại Phong trở nên trầm trầm:

“Đội bắn tỉa đâu? Có thể xác định được vị trí của bọn chúng không?”

“Hồi này bốn vị quan sát viên vừa mới báo. Bọn cướp đã kéo hết rèm cửa của ngân hàng xuống. Đội bắn tỉa không thể nào xác định được mục tiêu.”

“Mẹ nó! Ba tên cướp này không phải là bộ đội nghỉ hưu thì cũng là cảnh sát nghỉ hưu. Bọn cướp bình thường không chuyên nghiệp như thế!”

Triệu Đại Phong không kìm được giận dữ chửi thề vài câu.

“Cục trưởng Triệu! Bây giờ chỉ còn cách là ngắt hết điện trong ngân hàng, sau đó để chuyên gia đàm phán với họ. Chúng ta sai một nhóm người tấn công vào trong. Bên trong có đến năm sáu mươi mạng người. Tình huống nguy cấp á!”

Trong ngân hàng, năm cái ba lô lớn đã nhét đầy tiền. Ba tên cướp đeo mặt nạ, chỉ chừa hai con mắt, ánh mắt cực kỳ hung ác.

Diệp Hoan sững người nhìn bọn chúng không ngừng nhét tiền vào bọc, không hiểu tại sao, trong lòng lại ngưỡng mộ.

Nguy hiểm càng cao thì thu lợi càng nhiều. Câu nói này quả là rất có lý, tiền cướp ngân hàng quả nhiên nhiều hơn tiền làm đồ gốm.

Thật muốn gia nhập cùng bọn chúng.....

Diệp Hoan thở dài, ta thật là nghèo đến điên rồi.

Không xa, một tên cướp chỉ vào trong đám con tin, quát lớn:

“Ngồi xuống ! Ngồi xuống! Ai dám nhô đầu lên, cây súng của lão tử không có mắt đâu đấy!.... Mẹ nó! Con kia! Mày ngồi lịch sự một chút! Đừng có bành hai chân ra lớn như vậy. Lão tử chỉ cướp tiền, không phải cướp sắc đâu đấy!”

Quay đầu lại nhìn thấy Diệp Hoan hai tay ôm đầu. Đầu cúi xuống dưới đất, tư thế vô cùng chuẩn. Tên này rất là hài lòng.

Tên cướp phì cười, thằng nhóc này đúng là trời sinh ra để làm con tin.

“Thấy chưa? Ngồi giống như nó! Đấy mới gọi là chuẩn không cần chỉnh!”

Diệp Hoan giống như vừa nhận được sự khen ngợi, ngẩng đầu lên thấy tên cướp đang cười. Nụ cười sần cả tóc gáy.

Ai ngờ Diệp Hoan vừa ngẩng đầu đã hồng hết mọi chuyện. Hơn ba vạn tiền giấu trong ngực đã lòi ra.

Tên cướp sững người, chỉ súng vào Diệp Hoan:

“Không được động đây! Mày giấu cái gì trong ngực? Mau mau lấy ra!”

Nói xong tên cướp bước tới. Hắn mở tờ giấy báo đựng tiền ra. Sau khi mở ra, tên cướp vui mừng khôn xiết:

“Ô kìa! Nhiều tiền như vậy, tao không khách sáo nữa, thu nhận!”

Sắc mặt Diệp Hoan lập tức biến đổi.

Mày cướp tiền của nhà nước ông đã mặc kệ. Mạng là của mình. Nhưng mày cướp tiền của ông thì không đúng rồi! Đây là tiền của bọn em tao mua máy điều hòa. Mày cướp đi rồi? Tao biết kiếm ai mà khóc?

Suy nghĩ thay đổi rất nhanh, Diệp Hoan đột nhiên bỏ nhào về phía trước, ôm lấy đùi của tên cướp. Sau đó..... khóc rống lên, gào khóc thảm thiết.

“Đừng mà! Các người còn có tính người không vậy! Đây là tiền chữa bệnh cho cha tôi. Cha tôi từng tuổi này rồi đi chơi đi. Đã mắc bệnh AIDS, đang nằm trên giường chờ chết. Đây là số tiền cứu mạng ông ấy. Các người hãy mở lòng từ bi, trả lại cho tôi đi.....”

Trong ngân hàng giống như có tiếng heo rên la thất thanh khi bị thọc huyết.....

14. Chương 13 : Vụ Cướp Ngân Hàng (hạ)

Trong sảnh của ngân hàng, Diệp Hoan gào khóc đến nỗi khiến cho những tên cướp và tất cả các con tin đều trở mắt nhìn hắn.

Bộ dáng khóc lóc của tên này trông rất thật. Nhưng mà lí do của hắn thì nghe sao vẫn cứ thấy giả tạo. Thậm chí còn có mùi vị nguyên rửa ở trong đó.

Vì vậy, ai nấy cũng đều tò mò. Thù hận của tên này đối với cha mình lớn đến cỡ nào? Ngay cả bệnh AIDS mà cũng nói đi ra. Chẳng lẽ đã đến mức không đội trời chung?

Thật ra, ý nghĩ của mọi người cũng rất đúng. Diệp Hoan thực sự là đã nguyên rửa cha mình.

Một đứa mồ côi bị chính cha mẹ ruột của mình vứt bỏ từ lúc mới sanh. Người không thể trông mong hắn sẽ ôm ấp tình cảm yêu mến, kính trọng gì đối với cha mẹ mình. Trong lòng Diệp Hoan kì thực hận cha mình đến ngập trời. Nguyên rửa ổng mắc bệnh ếch thực ra là đã rất nhẹ tay rồi.

Tên cướp bị Diệp Hoan ôm chặt lấy đùi. Bất giác vừa giật mình vừa giận dữ. Nòng súng đen ngòm của hắn gác đầu Diệp Hoan, nói với giọng đằng đằng sát khí:

“Buông tay ra, nếu không lão tử bắn chết mày!”

Diệp Hoan buông tay ngay lập tức.

Tội phạm không giống với cảnh sát. Khi tội phạm nói sẽ giết chết người. Tốt hơn hết là nên xem đó là thật. Cái đám côn đồ này sẽ làm thật đấy. Đến cả ngân hàng mà còn dám cướp thì có gì mà bọn chúng ko dám làm chứ?

Trong lòng Diệp Hoan trống rỗng, ngồi thẫn thờ nhìn tờ báo gói số tiền mặt. Hơn ba mươi ngàn đã bị bọn cướp lấy đi. Hiện tại, trong tâm trí của hắn hiện ra hình ảnh bọn nhỏ ở trong phúc lợi viện. Mỗi đêm phải bọc mình trong mềm mỏng, thân thể nhỏ bé cuộn lại run cầm cập trong cái lạnh giá của mùa đông. Con tim của hắn như bị một cây kim đâm mạnh vào, rất đau đớn.

Diệp Hoan nghiêng răng. Trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ điên cuồng.

Nhẫn nhịn là một đức tính tốt. Nhưng có chuyện có thể nhịn, có chuyện tuyệt đối không thể nhẫn nhịn. Ở trên đời này, luôn có một vài người vì một chút việc gì đó mà quên đi sống chết của bản thân, khăng khải giao ra tánh mạng của mình.

Việc ở trước mắt có thể tính là một.

Thật may mắn, Diệp Hoan bò lê bò càng rất nhiều năm ở dưới đáy của xã hội. Con người hắn có chút láu cá mắt dày, nhưng sự chính trực này vẫn chưa hề mất đi.

Người có chính trực mới là đàn ông đích thực.

Liều mạng!

Tao dù sao cũng chỉ là cái mạng quèn. Trời không thu, đất không dưỡng. Chết thì chết đi. Mạng có thể mất, nhưng tiền thì không thể!

Bất giác, một sự dũng cảm dần dần lan tràn, cuộn cuộn ở bên trong lồng ngực của Diệp Hoan

Chăm chú quan sát từng cử động của 3 tên tội phạm, dòng suy nghĩ trong đầu Diệp Hoan trở nên rất nhanh.

Đột nhiên, trong đầu như lóe lên một tia sáng, anh mơ hồ nhớ lại 2 câu nói mình nghe được khi vừa bước vào cửa ngân hàng.

“Chỉ còn 5 viên đạn thôi...”

“ 5 viên là đủ rồi...”

Lúc này Diệp Hoan cảm thấy vừa sợ vừa mừng.

5 viên đạn! Bọn chúng khi mới bước vào đã bắn lên trời 1 phát. Liền sau đó bắn 3 phát để phá hỏng 3 chiếc camera ở đại sảnh. Cũng có thể nói, bây giờ 3 người bọn chúng chỉ còn lại 1 viên đạn.

Hiện tại các con tin ở trong và cảnh sát ở bên ngoài đều ko biết đến tình hình này. Chỉ có mình Diệp Hoan biết. Những tên cướp này nhìn có vẻ rất hung dữ, nhưng kì thực chỉ là đang lừa người mà thôi.

Mẹ kiếp! Chỉ một viên đạn mà người định bắn 5 6 người sao!

Trong mắt của Diệp Hoan là một sự hung dữ quyết liệt. Toàn thân lộ ra dũng khí muốn quyết tâm liều mạng.

Ba tên cướp vẫn không biết mình đang ở trong sự tính toán của Diệp Hoan. Tên cầm đầu đứng cách Diệp Hoan không xa, đang dùng điện thoại cố định của ngân hàng để đàm phán với cảnh sát về điều kiện.

Diệp Hoan liền lặng lẽ nhìn chăm chăm vào hắn.

Bọn cướp đưa ra rất nhiều điều kiện, hắn nhổ nước bọt vào micro rồi nói:

“Thứ nhất, cho người của tụi bây lui ra hết! Lui ra sau 500m! Nhà đối diện có vài thằng bắn tỉa cũng leo xuống hết đi. Đừng tưởng tao không biết gì nhé.”

“Thứ hai, trong vòng 10 phút, phải thu xếp cho lão tử một chiếc xe. Phải đổ đầy xăng, tao sẽ đem theo các con tin lên xe. Dám giỡn mặt, chờ hốt xác tụi nó đi!”

“Thứ ba ...”

Tên cầm đầu vừa đưa ra điều kiện thứ ba. Lúc này, một âm thanh ko ngờ tới vang lên bên tai hắn, man mác niềm thương cảm sâu sắc.

“... Thứ ba, bọn cảnh sát các người hãy mau tiếp tế thêm vài viên đạn cho vị hảo hán này...”

Trong đại sảnh của ngân hàng bị một phen khiếp sợ.

Tên đại ca mở to mắt nhìn Diệp Hoan. Ánh mắt ngây dại, như là con cá chết....

Con át chủ bài bị vô hiệu hóa bởi một câu nói của Diệp Hoan. Giống như chiếc quần lót duy nhất của vị đại cô nương đã bị tên lưu manh thô lỗ tụt xuống. 3 tên cướp lúc này quả thật không còn cách nào ngăn cản.

Diệp Hoan cười dè dặt. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay tên cầm đầu. Hắn đang đánh cược, đánh cược viên đạn cuối cùng nằm ở trong khẩu súng này.

Miệng vẫn không ngừng cười nịnh nọt đến cực độ, giống như hoa cúc nở rộ:

“Con người tôi nhiệt tình vì lợi ích chung. Giống như câu tặng người hoa hồng, tay có mùi hương. Đôi lúc có hơi lỗ mãng. Muốn giúp các vị đại ca đề cập đến những yêu cầu nho nhỏ...”

3 tên cướp im lặng...

Trong thinh lặng, sát cơ chợt hiện.

Tên đại ca cười phá lên 1 tiếng. Hắn không nói một lời, giơ súng chĩa thẳng vào Diệp Hoan. Ngón tay nắm chặt lấy cò.

Diệp Hoan vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi hành động này của hắn. Vừa thấy vậy, thân thể liền trùn xuống, lăn một vòng như con lật đật đến chân một tên khác. Thừa lúc tên cướp vẫn chưa hồi tỉnh, Diệp Hoan bật dậy, chồm tới kéo ngay tên cướp khác tới chắn ở phía trước mặt mình...

Đùng!

Tiếng súng vang lên, tên tội phạm đứng trước mặt Diệp Hoan đã bị tên đại ca bắn một phát bị thương ở ngực.

Diệp Hoan rút cuộc đã nở nụ cười

Viên đạn cuối cùng đã được bắn ra rồi. Cơ hội sống của Diệp Hoan là rất lớn.

Tên đại ca nhìn đồng bọn bị chính mình sát hại. Lúc đó hắn ta như là bị sét đánh, cả người như tê dại. Hắn thực sự không nghĩ tới, một tên nhóc vô hại như vậy lại có những hành động nhanh nhẹn như thế.

Tình thế đã xoay chuyển, Diệp Hoan không chút chần chừ. Hắn nắm chặt cái thùng rác bằng sắt để ở bên ngoài cửa sổ chỗ quầy của ngân hàng, hung hăng nện cho tên cướp thứ 3 ngã xuống...

Bên ngoài ngân hàng, Triệu Đại Phong và mấy vị lãnh đạo của bộ công an đều nhìn vào chiếc điện thoại trên tay mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

“... Tiếp tế thêm đạn cho vị hảo hán này?”

Việc này... con mẹ nó xảy ra chuyện gì vậy? Đùa giỡn với cảnh sát sao?

Cao Thắng Nam đứng ở chỗ không xa lắm cho nên cũng có thể nghe được những câu mà trong điện thoại đã nhắc tới. Cao Thắng Nam nhíu mày không ngớt.

Tiếng nói trong điện thoại... rất quen thuộc.

Lục lại kí ức trong một vài giây, một khuôn mặt tươi cười lấu cá hải hươc hiện lên trong đầu cô.

“Diệp Hoan! Chính là hắn!”

Cao Thắng Nam liền đưa ra phán đoán. Nàng bước vài bước đi đến chỗ của Triệu Đại Phong, nói một cách gấp gáp:

“Chú Triệu! Người vừa nãy nói ko phải là bọn cướp, là con tin! Lời hắn ta nói rất đáng tin.”

“Con tin? Cháu quen sao?”

“Chính là cái tên lường gạt mà tối hôm trước chúng ta bắt bắt được đó!”

Triệu Đại Phong trầm ngâm.

Theo như ý tứ trong lời nói của con tin thì bọn tội phạm đã hết đạn rồi. Đây chính là thông tin mà con tin cung cấp cho ta, đáng tin không? Liệu điều này có ảnh hưởng gì đến tính mạng của năm sáu chục người đó không?

Đột nhiên, ở đại sảnh của ngân hàng vang lên một tiếng súng. cảnh sát đứng ở phía ngoài đều lộ ra vẻ sợ hãi đến biến sắc.

Triệu Đại Phong nheo mắt.

Không được do dự nữa!

“Lập tức tấn công!” - Triệu Đại Phong kiên quyết ra lệnh.

3 đội đặc công mặc áo chống đạn, tay cầm khẩu súng tiểu liên tiến lên. Chỉ một lát sau họ đã phá vỡ cửa kính lớn của ngân hàng. Người ủa vào như ong vỡ tổ.

Cao Thắng Nam thừa lúc Triệu Đại Phong không để ý cũng cầm súng xông vào.

Đội cảnh sát vào tới đại sảnh của ngân hàng. một màn kịch kinh dị đập vào mắt họ.

Chỉ nhìn thấy một tên tội phạm toàn thân đầy máu, đã tắt thở từ lâu. Một tên tội phạm khác thì bị vỡ đầu chảy máu, nằm bất tỉnh trên sàn nhà.

Ở giữa sảnh, một người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi lên người một tên cướp, một mực xiết cổ của tên cướp không ngừng. Hai mắt hắn đỏ ngầu, hét lớn đến khàn giọng:

“Tiền! Tiền của tôi! Đưa tiền ra đây! Giao tiền ra!”

Tên cướp bị lay mạnh đến nỗi hai mắt trắng dã. chân tay liên tục giãy giụa loạn cả lên. Thở ra thì nhiều, hít vào thì ít. Vừa nhìn thấy cảnh sát tiến vào, tên cướp mừng rỡ như nhìn thấy người thân đến, dùng sức từ cổ họng tắc nghẹn nói một câu.

“ Cảnh...sát, báo án! Tôi... báo án! có người hành hung...”

Người cảnh sát vừa vào đến nơi sợ hãi không nói lên được lời nào, toàn thân cứng đờ lại.

Một cảnh sát khác dắt theo đội của mình vào đầu bứt tai một lát, rồi mới chần chừ nói:

“Mẹ ơi! thế này rồi cuộc là ai cướp ai đây?”

15. Chương 14: Hèn Mọn Và Vĩ Đại

Sau khi xông vào đại sảnh của ngân hàng thì tình hình đã nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát.

Thực ra lúc này cũng không còn gì để kiểm soát nữa. Tổng cộng ba tên cướp, một tên chết, một tên hôn mê, còn một tên bị Diệp Hoan bóp cổ. Chắc là cũng sắp bị Diệp Hoan bóp chết rồi...

Mười mấy người đã được giải cứu. Người nào người nấy vui mừng đến phát khóc. Vừa từ quỷ môn quan trở về, cho dù là quen biết hay không quen biết, đều ôm nhau khóc nức nở. Trong cuộc đời bình dị này, ít nhất họ đã trải qua một chuyện không bình thường chút nào. Sự may mắn chết đi sống lại đã khiến họ hồn bay mất vía. Tất cả mọi người đều hiện lên cùng một suy nghĩ,

“Được sống, thật là tốt.”

Trong bản tính con người, cái thiện vẫn chiếm ưu thế. Sau khi chết đi sống lại, mọi người đều hướng ánh mắt nhìn về người anh hùng vô danh đã xoay chuyển tình thế, người đã cứu mạng họ.

Nếu như không phải anh ta một mình xoay chuyển tình thế, bây giờ tình hình của họ sẽ ra sao? Thật là không dám nghĩ tới.

Người anh hùng vô danh bây giờ rất bận.

Anh ta bận bóp cổ tên cướp.

Diệp Hoan bây giờ như rơi vào trạng thái điên dại. Không còn lí trí, không còn biết nguyên do. Hai mắt hấn đỏ rực, mọi thứ xung quanh dường như trở lên vô hình. Trong mắt hắn chỉ còn có tên cướp đáng chết kia, trong đầu liên tục hiện lên tiếng nói:

“Giết hắn đi ! Giết hắn đi! Chính hắn đã cướp tiền của bọn em mi. Hắn đáng chết!”

Dưới bàn tay cứng như sắt, tên cướp mềm đã sùi bọt mép, tưởng chừng như bị hắn bóp chết thiệt rồi.

Những viên cảnh sát xung quanh bắt đầu hoảng lên. Đây đã nằm ngoài phạm vi tự vệ. Nếu như tên cướp bị bóp chết trước mặt họ, thì không những Diệp Hoan phải ngồi tù, ngay cả cảnh sát bọn họ cũng không thoát khỏi tội.

Thế là những viên cảnh sát này cùng xông lên. Họ lần lượt nắm lấy cánh tay, đùi của Diệp Hoan. Có người còn nắm lấy cổ hắn, dùng hết sức kéo hắn ra sau.

Nhưng Diệp Hoan không biết từ đâu như có thêm sức mạnh. Bất kể bọn cảnh sát kéo, đấm đá như thế nào, hắn vẫn bóp chặt cổ tên cướp không buông. Từ thân hình nhỏ bé của hắn toát lên một luồng sát khí. Cuối cùng, những viên cảnh sát cũng lực bất tòng tâm.

Lúc Cao Thắng Nam đi vào đại sảnh, thì cảnh này đập vào mắt cô.

Một đám cảnh sát đang cố hết sức kéo Diệp Hoan ra. còn Diệp Hoan thì hai tay bóp lấy cổ tên cướp, mắt đỏ rực, nhưng con dã thú đang bị thương hét lên:

“Tiền! Người trả tiền cho ta! Tiền của em ta đâu—”

Trong đầu Cao Thắng Nam đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Một cái túi du lịch đựng đầy tiền mặt được gói trong tờ báo đang nằm một xó hiện ra trước mắt.

Cao Thắng Nam vội bước lên trước, cầm lấy bạch tiền mặt, giơ ra trước mặt Diệp Hoan, dịu giọng nói:

“Tiền đang ở đây, ở đây! Một xu cũng không thiếu. Đây là tiền của em người ...”

Giọng nói đó dường như có sức xua tan đi hết tà khí. Khi Diệp Hoan nhìn thấy tiền mặt của em hắn, thì tay của hắn từ từ buông ra.

Dường như đã trải qua một cuộc du lịch dài, Diệp Hoan mồ hôi đầm đìa bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn ôm bọc tiền vào lòng, ôm thật chặt. Giống như ôm nguồn hy vọng duy nhất của đời người, khóe miệng nở nụ cười, gục đầu xuống không nói một lời nào.

Tiền của em ta còn chưa có mất....

Đây là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Diệp Hoan đang sức tàn lực kiệt này.

Bình dị, nhỏ bé nhưng vĩ đại.

Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan đang cúi đầu. Hắn dường như đã mất hết sức lực, nhưng tay vẫn ôm khư khư bọc tiền. Dường như đây là thứ quý giá nhất trong cuộc đời của hắn. Cho dù có chết, hắn cũng không buông ra.

Không biết tại sao, hai hàng lệ trong mắt Cao Thắng Nam đột nhiên tuôn xuống, một nỗi đau xót xa nháy lên trong lòng cô ta.

Số tiền này.... Là hắn dùng mạng để đổi về.

Cái tên lưu manh này.... Có thật là chỉ biết lưu manh không?

Cao Thắng Nam xuất thân quyền quý. Lúc này lại dấy lên sự tôn kính đối với một kẻ thấp hèn hơn cỏ nát. Nàng đột nhiên cảm thấy, nhiều người trên thế giới này đều trở nên nhỏ bé trước mặt ngọn cỏ thấp hèn này.

Diệp Hoan lúc này cũng hồi phục lại thể lực từ từ tỉnh dậy, thấy Cao Thắng Nam nước mắt rưng rưng, bất giác nhỏ miệng cười:

“Đang tốt lành, sao cô khóc?”

Cao Thắng Nam cũng cười và nói trong nước mắt:

“Cái tính ham tiền của người có chết cũng không bỏ...”

“Haha.. Nghèo đến sợ rồi...”

Diệp Hoan lại hồi phục lại đáng vẻ nửa đùa nửa thật.

Cảnh sát thanh lý xong hiện trường thì gọi xe cứu thương tới. Họ đưa tên cướp và những người bị thương đến bệnh viện chữa trị.

Khi Cao Thắng Nam gọi Diệp Hoan lên xe cứu thương, Diệp Hoan có chết cũng không chịu lên. Hắn chỉ ăn vài miếng của tên cướp, vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, Cao Thắng Nam nói hết lời mà Diệp Hoan vẫn ôm khư khư bọc tiền không động đậy, vẻ mặt ngang bướng lắc lắc đầu.

Cao Thắng Nam thở dài bất lực, nói:

“Đi bệnh viện kiểm tra một chút có hại gì đâu nào. Vết thương nghiêm trọng hay không đâu phải do người nói. Phải để bác sĩ coi chứ. Người tại sao không chịu đi?”

Diệp Hoan vẫn lắc đầu một cách kiên quyết:

“Thằng ngốc mới tới bệnh viện. Đưa cái đầu ra cho bác sĩ chém. Cô có biết là bây giờ vào bệnh viện chỉ bị cầm nhẹ thôi cũng hết mấy trăm nghìn rồi không?”

Cao Thắng Nam dở khóc dở cười:

“Thì ra người vì cái này... Ai, lần này khác, người vào bệnh viện không phải trả tiền. Cục cảnh sát sẽ trả giùm người. Sẵn mời pháp y kiểm tra vết thương cho người để làm bằng chứng định tội bọn cướp. Tất cả đều miễn phí, miễn phí!”

“Có thật là miễn phí không? Cô không gạt tôi chứ?”

Diệp Hoan dè dặt nói.

“Miễn phí! Không gạt người đâu!”

Cao Thắng Nam cảm thấy không biết do đâu lại nóng giận trong lòng.

Diệp Hoan cười thích thú. Nụ cười rất là tươi, con mắt đảo qua đảo lại. Hắn từ trên ghế nhảy xuống, chạy tới trước xe cứu thương kêu la hò hét:

“Còn chỗ không? Còn chỗ không? Xích qua bên kia một tí, tôi còn chưa lên mà... Xích vô một tí nữa! Tôi là anh hùng. Anh hùng thì phải có những đôi ngọ giành cho anh hùng chứ...”

Cao Thắng Nam hai mắt rực lửa, hai hàm răng va vào nhau kêu kết kết. Cái thằng dê tiện này, thật muốn bóp hắn chết quá đi...

Mấy chiếc xe cấp cứu chở tên cướp và người bị thương đến bệnh viện. Một đoàn y tá, bác sĩ vội chạy ra đưa Diệp Hoan và những người khác vào.

Một tên cướp đã xác minh là đã chết thì được đưa trực tiếp vào sở pháp y. Hai tên cướp bị thương thì được cảnh sát canh chừng nghiêm mật ở phòng bệnh. Còn Diệp Hoan và những người khác dưới sự sắp xếp của cảnh sát và bác sĩ tiến hành các loại hình kiểm tra.

Thành phố Ninh Hải xảy ra vụ cướp ngân hàng. Vụ án lớn đến như vậy. Các kí giả đương nhiên không tự tìm mà tới bệnh viện. Khi kí giả nghe phong phanh có một người anh hùng vô danh một mình đánh bại ba tên cướp dũng mãnh, thì bệnh nghề nghiệp của kí giả lại nổi lên. Một bản tin nóng hổi gây chấn động lòng người, một sự kiện đầy vinh quang của xã hội a....

Anh hùng vô danh sao lại để anh ta vô danh được? Nhất định phải tuyên truyền! Phải để anh ta nổi tiếng. ít nhất cũng phải để triều đình biết đến vị đại hiệp này...

Bọn kí giả như nổi điên, chạy khắp bệnh viện tìm Diệp Hoan.

Diệp Hoan hồn nhiên không biết bỗng chốc mình đã trở thành anh hùng. Hắn còn vui vẻ cảm tạ kê bệnh của bác sĩ chạy lung tung, làm kiểm tra khắp nơi.

Cục cảnh sát thanh toán giùm hắn. Không kiểm tra sao được chứ! Món hời này nhất định phải lấy.

Lúc sau, Cao Thắng Nam cũng đến cùng xe cảnh sát. Vụ cướp ngân hàng lần này đã được giải quyết ổn thỏa. Không có người chết đối với vị chỉ huy lần này Triệu Đại Phong mà nói, đây là một chuyện tốt. Được thăng chức lên ba cấp là chuyện sớm muộn mà thôi. Cao Thắng Nam cũng vui mừng thay cho chú Triệu. Đồng thời trong lòng nằng nặc để tâm đến Diệp Hoan, bắt giắc đi theo đến bệnh viện.

Vừa vào đại sảnh của bệnh viện, một vị bác sĩ mặc áo trắng mồ hôi đầm đìa chạy tới.

“Các đồng chí cảnh sát! Người mà các ngài đưa vào đây đã kiểm tra xong rồi. Không có gì đáng lo ngại. nhưng trong đó có một ông hơi quá đáng, các ngài có thể quản được không?”

Cao Thắng Nam trong lòng đột nhiên có một niềm dự báo không lành, nhú mày hỏi:

“Chuyện gì? Người nào?”

“Có một người tên là Diệp Hoan. Các ngài đưa người vào đây là để kiểm tra thương tích. Ông Diệp Hoan đó chạy nhảy lung tung trong bệnh viện. Ông nhất định đòi làm kiểm tra tổng quát. Nói là dạo này hút rất nhiều thuốc, phải xem xem phổi có bệnh gì không. Rồi lại nói uống rượu hơi bị nhiều, muốn kiểm tra có cồn trong gan không. Lại nói đít ngứa ngứa, khó chịu, muốn kiểm tra coi có trĩ trong đó hay không. Những thứ này thôi cũng kệ đi.. Chúng tôi có thể phối hợp thì cố gắng phối hợp, nhưng cuối cùng hắn nói... hắn nói...”

“Hắn nói gì?”

Giọng Cao Thắng Nam bị chọc tức đến nỗi có chút run run.

Bác sĩ thở một hơi dài, cười khổ nói:

”Cuối cùng hắn nói bao quy đầu của hắn quá dài, muốn cắt bao quy đầu. Chúng tôi đã nói hết lời mà hắn vẫn không nghe. Lúc này còn ngồi ở phòng phẫu thuật không chịu đi. Nói hôm nay không cắt bao quy đầu hắn sẽ chết tại bệnh viện... Đồng chí cảnh sát,

Cô nói coi...”

Cao Thắng Nam giận đến toàn thân run lên, trầm ngâm hồi lâu, lạnh lùng nói:

“Gọi bảo vệ, tống hắn ra khỏi đây.”

16. Chương 15: Nhất Chiến Thành Danh

Tại cửa phẫu thuật tầng bốn bệnh viện, Diệp Hoan ôm chặt cây cột trước cửa. Bất kể bảo vệ có kéo như thế nào, thân hình hắn cũng không có chút lay động, miệng hét lớn:

“Không đi! Chết cũng không đi! Đâu phải là không trả tiền! Cục công an trả giùm tôi viện phí, dựa vào cái gì mà không cắt bao quy đầu cho tôi? Các người không nói lí lẽ gì hết?”

Bảo vệ bệnh viện kéo tới mô hôi đầm đìa, lại không dám đánh hắn. Dù sao họ cũng đã nghe nói rằng người đang đứng trước mặt chính là vị anh hùng đã chiến đấu quyết liệt với ba tên cướp.

Anh hùng sao lại như thế này? Mẹ nó! Thối đời thế nào vậy?

Bảo vệ thấy qua sự đời cũng không ít. Nhưng anh hùng mặt dày nhất quyết phải ở lại cắt bao quy đầu, thì thiệt là hiếm thấy. Lần này coi như được mở mang tầm mắt rồi.

Cao Thắng Nam đi lên lầu bốn, thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Nàng giận đến tím tái mặt mày.

Cao Thắng Nam tiến vài bước về phía trước, nhắm thẳng vào mông của Diệp Hoan đá một phát, hét lớn:

“Đứng dậy cho ta! Cái tên khốn này!”

Diệp Hoan bị đá, không khỏi tức giận. Hắn quay đầu lại nhìn, thấy Cao Thắng Nam giận đến tím tái mặt mày, ánh mắt rực lửa, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Diệp Hoan thoáng chốc hết nổi cáu, cười ngượng ngùng, phỉu phỉu mông làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn đứng dậy, cười khẩy nói:

“Cao cảnh quan đến rồi hả? Ủa sao vậy? Tôi còn chưa kiểm tra xong mà.”

“Họ Diệp kia! Ta biết ngươi là tên khốn nạn. Nhưng không ngờ ngươi lại khốn nạn tới mức này. Cục cảnh sát đưa ngươi tới kiểm tra thương tích. Ngươi lại chạy tới phòng phẫu thuật đòi cắt...”

Mặt Cao Thắng Nam đỏ lên. Sau đó nàng giận dữ nhìn Diệp Hoan nói:

“Ngoài trừ thương tích, kiểm tra khác đều không làm! Muốn làm người tự bỏ tiền ra. Cục cảnh sát sẽ không chịu trách nhiệm.”

Diệp Hoan thất vọng thở một hơi dài, bất mãn nói:

“Lúc này còn nói miễn phí, bây giờ lại không miễn phí nữa. Cảnh sát các người làm việc thật không ra gì. Cô chắc không phải là kẻ lừa đảo ở bệnh viện này chứ hả?”

Cao Thắng Nam nổi giận đùng đùng, quay lại nắm lấy áo Diệp Hoan, giận dữ quát:

“Họ Diệp kia! Ngươi nghe kỹ cho ta. Ta nói chữa trị miễn phí là phần thương tích này ngươi bị thương trong vụ cướp. Còn cái này không liên quan gì cả. Ngươi muốn thừa cơ lừa cảnh sát sao? Ngươi có tin là bây giờ ta còng ngươi về đồn không?”

Diệp Hoan gạt đầu một cách chán nản, nói:

“Tin.”

Cao Thắng Nam rất là vừa ý với thái độ ngoan ngoãn của Diệp Hoan, nói:

“Đi nào! Ở dưới có rất nhiều kí giả đang chờ ngươi. Ngươi hãy xuống nói vài câu...”

Nói xong Cao Thắng Nam đi trước. Diệp Hoan gác tay lên đầu cúi đầu bước theo sau.

Đi được vài bước, Diệp Hoan nhin không được nói:

“Haizz... Nhưng mà bao quy đầu của ta là do lúc này đánh nhau với tên cướp mới mọc dài ra mà...”

“Câm miệng! Khốn kiếp!”

Xuống tới tầng một, một đám kí giả đeo máy ảnh, cầm micro đang phổng ván khắp nơi. Họ thấy Cao Thắng và Diệp Hoan xuống. Một vị nữ cảnh sát tư thế oai hùng hiên ngang, bên cạnh là người thanh niên khuôn mặt khô ngô tuân tú đang nhìn xung quanh.

Mũi của bọn kí giả rất thính, lập tức đoán được đó chính là người anh hùng vô danh trong vụ cướp lần này. Sau khi được Cao Thắng Nam xác nhận, đám kí giả rất là hưng phấn. Đại sảnh lúc này loạn cả lên. Muôn vàn tiếng bấm máy ảnh kêu click click. Từng đợt ánh sáng lóe lên trước mặt Diệp Hoan.

Diệp Hoan từ nhỏ tới giờ chưa gặp cảnh này bao giờ. Hắn bị dọa đến ngây người ra. Sau đó hắn như tỉnh giấc lập tức lấy tay che mặt mình, theo bản năng hét lớn:

”Tôi bị oan! Đừng chụp ! Cấm chụp!”

Cao Thắng Nam đứng một bên thở một hơi dài bất lực. Ngón tay thon thon chĩa vào lưng hắn, nhéo một cái thiệt là đau, cắn răng nói nhỏ:

”Tên khốn! Người lần này là nhân vật chính. Không phải là khách làng chơi bị bắt, không cần phải né tránh vậy đâu, tự nhiên chút!”

Diệp Hoan giờ mới kịp phản ứng.

Đúng rồi, ta là anh hùng nha! Lúc này vừa làm một chuyện tốt mà. Chuyện này đáng tự hào mà. Mắc gì tránh né chứ?

Ngay lập tức, Diệp Hoan như trở thành một người khác. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực mặt cười tươi rói, một tay giơ lên cao, vẫy vẫy thể hiện lòng biết ơn đối với các kí giả, cũng không biết ở đâu học được chiêu này, rất có phẩm chất của một minh tinh.

Cao Thắng Nam đứng bên cạnh Diệp Hoan, khoe miệng nhoẻn lên, muốn cười nhưng lại thôi.

Sau một hồi chụp liên cuồng, mười mấy cái micro đưa đến trước mặt Diệp Hoan, kí giả bắt đầu phổng ván lia lịa.

“Anh Diệp! Cho hỏi lúc quyết đấu với bọn cướp, anh nghĩ gì vậy? Anh chỉ là một công dân bình thường thôi. Anh lấy dũng khí này từ đâu ra?”

“Thực sự lúc đó tôi không nghĩ gì cả. Chỉ là cảm thấy không thể để ba thằng cướp ranh đó cướp tiền của tôi. Từ trước tới giờ chỉ có tôi cướp tiền người khác. Cho nên nhất thời không quen bị người khác cướp. Về mặt tình cảm khó mà chịu được đả kích lớn như vậy....”

Kí giả: “.....”

Không khí sôi nổi im lặng trong chốc lát...

Được rồi, bọn kí giả bình tĩnh nhảy qua câu hỏi này, lại liên tiếp đưa ra câu hỏi mới.

“Anh Diệp! Cho hỏi lần này anh đánh nhau với bọn cướp có bị thương không vậy? Lúc này chúng tôi nhận được tin. Ủy ban nhân dân thành phố rất là quan tâm đến vụ cướp lần này. Trưởng cục trưởng của sở công an đích thân chỉ thị, nhất định phải dốc hết sức bảo vệ an uy của mọi người. Phải ưu đãi đặc biệt đối với vị anh hùng đánh nhau với bọn cướp. Anh Diệp! Anh có hài lòng đối với việc chữa trị ở bệnh viện này không?”

Diệp Hoan xoa xoa tay, thật thà chất phác cười:

“Hài lòng! Rất là hài lòng! Cảm ơn sự quan tâm của lãnh đạo, để tôi có thể kiểm tra tổng quát như vậy. Thương tích không nghiêm trọng lắm, chỉ bị thương nhẹ. Không cần phải nằm viện. Bệnh viện thì cái gì cũng tốt, chỉ là không cho tôi cắt.. Um...”

Cao Thắng Nam đứng bên cạnh tay nhanh như cắt, bịt lấy miệng Diệp Hoan không màng đến hắn giãy giụa thế nào, cười nói với kí giả.

“Các vị thông tin đại chúng! Do Diệp Hoan vừa nãy mới đánh nhau với bọn cướp nên đầu bị thương nhẹ. Nói năng có chút hàm hồ, chỗ nào không phải xin các vị bỏ qua cho. Tôi được lệnh đưa Diệp Hoan về cục cảnh sát lấy khẩu cung để xác nhận những người đáng nghi trong vụ cướp ngân hàng. Đang rất vội. Mong các vị thông cảm. Phóng vấn tạm dừng ở đây vậy.”

Cao Thắng Nam nói xong liền nắm lấy vai Diệp Hoan, mở đường đi ra phía ngoài.

Xảy ra vụ cướp, đồng thời còn có người chết, công việc về sau rất là nhiều. Vị anh hùng Diệp Hoan này cũng đừng mong được nghỉ ngơi. Bây giờ là thời đại hòa bình, có người chết là vụ án lớn. Nhất định phải kể rõ tình tiết của vụ án. Cho dù là bọn cướp chết, Cho dù là do tự vệ, tất cả đều cũng phải ghi chép lại. Người của cục cảnh sát tỉ mỉ điều tra, phục hồi lại hiện trường.

Diệp Hoan lần thứ hai vào cục cảnh sát. Lần này với thân phận là một anh hùng, cảm giác đương nhiên không giống lần trước rồi.

Cao Thắng Nam phụ trách việc ghi chép, tỉ mỉ hỏi các tình tiết liên quan tới vụ án.

Cuộc nói chuyện kéo dài đến năm giờ chiều thì phần ghi chép này khó khăn lắm mới làm xong.

Diệp Hoan toàn thân mệt mỏi ngồi trên ghế, thở một hơi dài thiết dài, cười khổ nói:

“Sao ta có cảm giác lấy khẩu cung còn mệt hơn đánh nhau với bọn cướp nữa?”

Cao Thắng Nam liếc hần một cái, sảng giọng nói:

“Người thì khỏe rồi. Diệp đại anh hùng! Chúng ta đã khách khí với người lắm rồi. Mời người đến phòng làm việc, rót trà cho người, mời người hút thuốc. Hầu người như hầu mấy ông lớn vậy. Nếu như người là tội phạm, thì giờ đã bị còng tay trên ghế này rồi.”

Diệp Hoan nhắm mắt cười nói:

“Khách khí thế nào tôi cũng không muốn vào đây nữa. Cục cảnh sát không phải là nơi tốt lành gì. Lần trước tôi đã nói rồi, cho dù có dùng mỹ nhân kế tôi cũng không vào. Nhưng... Nếu như là cảnh sát Cao đích thân sử dụng mỹ nhân kế đối với tôi. Tôi cần rằng một cái, dặm chân một cái. Biết đâu sẽ chiều theo cô, khai xong rồi vẫn muốn khai nữa...”

Cao Thắng Nam nghe giọng giễu cợt của Diệp Hoan, vốn dĩ rất là giận dữ, nhưng không biết do đâu mặt lại đỏ lên, nhìn Diệp Hoan với ánh mắt khinh rẻ:

“Xi! Người nằm mơ đi! Ta mà phải xài mỹ nhân kế với người ư? Về ngủ một giấc đi!”

Giọng nói nghe như là đang trách mắng người khác. Nhưng sao giọng điệu nhẹ nhàng, nghe như giọng hờn dỗi của một mỹ nhân?

Còn cái ánh mắt khinh rẻ ấy nhìn sao giống như sóng thu đang chuyển động.

Diệp Hoan cảm thấy có chút kì lạ. Hần nhìn hai má đỏ ửng của Cao Thắng Nam. Nhìn một hồi lâu, Diệp Hoan đột nhiên vỗ đùi một cái.

Ô kìa! Cô nữ cảnh sát dồi dào chính nghĩa này có khả năng rất sùng bái anh hùng. Vừa lúc đại anh hùng như ta xuất hiện trước mặt cô ta. Đừng nói cô ta phải phải lòng ta, muốn yêu ta chứ?

Nữ cảnh sát cũng là con gái. Là con gái thì sẽ có khao khát mà.

Ta nên đồng ý?..... Hay là không đồng ý đây?

17. Chương 16: Cỏ Rác Và Tiên Nữ

Cao ốc trụ sở chính công ty Hồng Hổ, phòng Đồng Sự Trưởng.

Bàn làm việc được điêu khắc trạm trổ tinh xảo, lại phết lớp sơn màu đỏ cao cấp. Trên tấm thảm lông dài màu xanh, một con mãnh hổ màu đỏ được in ở giữa. Không khí trang trọng có phần như bức tử người khác. Khiến người ta có sức ép như bị núi Thái Sơn đè. Những người bước vào đây đều cảm thấy khó thở.

Liều Mi ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc. Một đôi mắt phượng nhắm khe khẽ, lâu lâu lại nhìn vào tivi tinh thể lỏng ở phòng nghỉ của phòng làm việc. Cuối cùng hướng ánh mắt nhìn về những tay thuộc hạ đang cung kính đứng ở trước mặt nàng.

Văn phòng này vốn dĩ thuộc về cha nàng, Liều Tứ Hải. Sau này Liều Tứ Hải tuổi đã cao, bắt đầu về hưu. Liều Gia chỉ có mình nàng và người anh trai. Gia tộc đối mới thay cũ, đương nhiên không tránh khỏi sự tranh giành quyền lực. Cho đến khi Liều Tứ Hải dẹp yên thị phi, chính tay giao quyền điều hành công ty Hồng Hổ cho người con gái mà ông luôn tự hào. Cuộc tranh giành quyền lực mới dần dần được dẹp bỏ, mới được thái bình như thế.

Bây giờ Liều Mi đang ngồi trên chiếc ghế rộng tượng trưng cho người cầm quyền Hồng Hổ. Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp và tuổi tác không tương xứng với quyền uy và sự thành thực của nàng.

Hai mươi tuổi đã điều hành một công ty lớn Hồng Hổ. Hai chân đi trên hai con đường chính và tà. Giữa mạng lưới được tạo thành bởi quyền lực và thế lực và những quan hệ phức tạp, Liều mi rong chơi ở trong đó. Mọi việc đều thuận lợi. Lúc cần phải nặng tay, thủ đoạn của nàng còn cay độc hơn phụ thân nàng. Lúc cần xoa dịu lòng người, nàng không tiếc tiền tài, rút lui còn nhanh hơn ai khác.

Bất luận là chính hay tà, đối thủ của nàng đều nói là không được coi thường cô gái nhỏ bé này. Bởi vì người phụ nữ này tuy nhỏ tuổi nhưng có phản ứng nhạy bén như con báo. Có tính cách xảo trá tàn nhẫn như beo sói. Còn có tim gan tàn ác như rắn độc.

Một người phụ nữ hai mươi tuổi. Nếu như nhờ vào sự chống lưng của cha mà ngồi vào vị trí cao như thế. Vị trí này tất nhiên không thể nào ngồi lâu được. Sự thật là, từ khi Liều Tứ Hải đưa con gái lên vị trí cao nhất. Căn bản là không ngó ngàng gì đến việc của Hồng Hổ bang nữa. Liều Mi không những ngồi trên ghế này lâu vậy, mà còn khiến cho việc kinh doanh của Hồng Hổ bang ngày càng đi lên. Nếu như người không có bản lĩnh gì cả liệu có làm được như vậy không?

Trong văn phòng, một người trung niên có vẻ như là giám đốc đang nhỏ nhẹ hỏi báo công việc với Liều Mi. Hẳn chính là người phụ trách tất cả những công việc kinh doanh chân chính của Hồng Hổ bang.

Liều Mi sau khi tiếp quản Hồng Hổ bang đã tiến hành cải cách công ty. Nàng dẹp bỏ thời kì chính tà bất phân, không khí u ám bao trùm công ty của Liều Tứ Hải. Sau đó phân biệt rõ ràng hai chữ chính và tà, hai loại kinh doanh tách ra mà làm, tuyệt đối tránh giao vào nhau.

Nhưng vẫn không thể nào xóa bỏ hết toàn bộ sự kinh doanh đen tối trước đây, Liều Mi chỉ có thể cố gắng tách chúng ra. Như vậy tương lai cho dù bên chính phủ không thuận đi nữa, Hồng Hổ ít nhất vẫn còn vài phần nguyên khí.

“Đại tiểu thư! chính phủ tháng trước đem đất thổ cư phía tây Ninh Hải ra đấu giá. Chúng ta đã đưa đơn đấu giá đến chính phủ. Căn cứ vào suy đoán của những người thẩm định giá cả ở công ty của chúng ta, giá mà chúng ta báo ra xác suất trúng thầu khá lớn, vượt qua 50%. . .”

Liều Mi gật gật đầu, nói:

“Miếng đất thổ cư này chúng ta không phải mua để bán lại. Cho nên cũng không dự tính thu lợi gì trên mảnh đất này. Trúng thầu là chuyện nằm trong dự đoán. Căn cứ vào sự phát triển của chính phủ vào năm sau, thì trong tương lai khu phía tây ngoại ô Ninh Hải sẽ là trọng điểm kinh tế. Chúng ta sẽ xây một khách sạn năm sao trên mảnh đất này, hấp dẫn đầu tư và du khách. Chúng ta đi con đường phía trên cao. Chẳng những có thể kiếm thêm nhiều lợi ích, cũng để lại cho chính phủ ở tây ngoại ô một dấu hiệu kiến trúc, gián tiếp ủng hộ sự thu hút đầu tư của chính phủ. Tin rằng thị trường Từ sẽ không phản đối. Qua hai ngày ta mời thị trưởng Từ đến dự tiệc. Ta sẽ nói cách nghĩ của chúng ta cho hắn nghe. Có thể hắn sẽ nghiêng về chính sách của Hồng Hổ chúng ta.”

Giám đốc chân chờ một chút, nói:

“Thế nhưng mà đại tiểu thư. . . Vừa rồi Đảng Long quốc tế phái người tới tiếp xúc với Hồng Hổ chúng ta, miếng đất thổ cư này có chút phiền toái. . .”

Liều Mi khẽ nhún mày.

“Đằng Long quốc tế?”

“Đúng thế, đại tiểu thư! Đằng Long quốc tế phải trợ lý tổng giám đốc tới, ả đại diện cho Đằng Long nói với chúng ta là Đằng Long quốc tế đối với miếng đất số 85 cũng rất là hứng thú. Hi vọng Hồng Hồ chúng ta nhường một bước. Để thể hiện sự bồi thường cho Hồng Hồ chúng ta, Đằng Long quốc tế đồng ý chuyển nhượng giá rẻ một tòa cao ốc cũ ở trung tâm thành phố Ninh Hải cho chúng ta.”

Liều Mi nhú mày, im lặng không nói gì.

Giám đốc do dự nói:

“Đại tiểu thư! Miếng đất số 85 này công ty chúng ta đã tốn nhiều sức người sức của vào đó, còn tốn rất nhiều tâm huyết. Nếu như nhượng lại cho Đằng Long, tổn thất của chúng ta không đơn giản là tiền. Tôi đề nghị chúng ta tốt nhất không nên nhượng bộ...”

Liều Mi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái, ngón tay nhỏ nhấn gõ mạnh vào bàn, nói:

“Nhường cho bọn họ! Xuất thân của Đằng Long quốc tế rất lớn. Nghe nói còn có sự chống lưng của chính phủ. Cấp bậc không chỉ là đệ nhất cấp tỉnh. Giống như công ty Hồng Hồ của chúng ta, lúc trước bị người ta nắm đuôi quá nhiều. Chúng ta không thể đắc tội với Đằng Long. Miếng đất số 85 nhượng cho bọn họ, nhưng chúng ta sẽ không lát Đằng Long một xu bồi thường nào cả. Ta muốn Đằng Long ghi nhớ trong lòng mối ân tình này. Sau này sẽ có lúc cần đến sự giúp đỡ của bọn họ. Giúp ta hện trợ lý tổng giám đốc của Đằng Long ra uống trà. Ta muốn thông qua ả quen biết với tổng giám đốc Đằng Long.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Giám đốc khẽ cúi người.

Liều Mi đã thiết lập quyền lực ở Hồng Hồ. Mọi quyết định của nàng, người bề tôi chỉ có thể dựa theo mà làm. Không được bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Giám đốc vừa quay người bước ra cửa thì một người trung niên khác đi vào. Người này không giống với người kia. Trên người hần toát lên một luồng khí giang hồ rõ rệt.

“Đại tiểu thư! Tên lưu manh mà người muốn tìm. Bọn thuộc hạ đã tìm thấy rồi....”

Liều Mi mỉm cười.

“Lưu manh gì?”

“Tên lưu manh mà mấy ngày trước giúp đám cảnh sát phá vụ án giết người của Vương Sạn ấy.... Haha.. Đại tiểu thư quý nhân việc nhiều, sao có thể nhớ việc nhỏ nhặt như vậy. Không nhớ cũng là chuyện bình thường thôi.”

Lúc này Liều Mi mới nhớ ra, mắt của ả thoáng chốc hiện lên mấy phần u tối.

“Ta xem chút quên nữa... Hừm! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Vương Sạn giết người, ta không bao che. Nhưng Vương Sạn là người của Hồng Hồ chúng ta, giết hắn hay không là việc của ta. Người ngoài mà nhúng tay vào sẽ hư hết quy tắc giang hồ. Ta nếu không trừng trị thì bất kỳ người nào cũng dám đụng đến huynh đệ ta. Sau này bọn huynh đệ còn có thể yên tâm ở lại Hồng Hồ không? Những huynh đệ chẳng phải là một đồng *** từ một mông ra sao?”

“Đại tiểu thư nói rất đúng.”

Người trung niên cung kính đáp.

“Tên lưu manh đó là người như thế nào?”

“Hắn tên là Diệp Hoan, ở khu Lão Thành, lớn lên...”

Người trung niên nói và nói, bắt giác nhìn lên ti vi màn hình ti thể lỏng đang phát tin tức của thành phố. Trong bản tin tức đó, phóng viên đang phỏng vấn vị anh hùng Diệp Hoan gương mặt sáng lạng đã anh dũng đấu tranh với cướp trong vụ cướp ngân hàng.

Người trung niên giật mình kinh hãi, tay run run giờ ra, chỉ vào ti vi kinh hãi nói:

“Là hần! Chính là hần!”

Liều Mi nhú mày, giọng điệu không mấy thân thiện nói:

“Chắc ngươi sẽ không tùy tiện chỉ đại một người nào đó để chơi ta chứ?”

Người trung niên vội vàng thề thốt:

“Chính là hần! Nếu như tôi có nửa câu dối trá. Đại tiểu thư người chính tay giết chết ta đi!”

Liều Mi nhìn vào ti vi, mắt khe khẽ khép lại.

Trong ti vi, Diệp Hoan đang đắc ý vẫy tay trước màn hình để thể hiện sự cảm ơn.

“... Từ trước tới giờ chỉ có ta cướp phần của người khác, trong một thời ngắn vẫn thật là không quen người khác cướp của ta, về mặt tình cảm không thể chấp nhận sự hụt hẫng lớn như thế...”

Trên màn hình Diệp Hoan cười tươi như bông hoa cúc mới nở.

Liều Mi khẽ nhép miệng:

“Thật đúng là tên lưu manh.....”

Lập tức trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra một tia ánh sáng lạnh:

“Dem hần đến gặp ta!”

“Vâng.”

Sau khi lấy xong khẩu cung, Diệp Hoan một lần nữa được Cao Thắng Nam tiễn ra khỏi cục cảnh sát.

Cao Thắng Nam đưa tiễn khách khí như vậy, khiến cho Diệp Hoan cảm thấy được sủng ái đến phát sợ. Trên bề mặt, Diệp Hoan là tên lưu manh xảo trá lấu cá, loại lưu manh như thế có mặt hầu hết trên phố phường, ví dụ như: nịnh bợ thế lực, con buôn, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, thích chiếm món lời nhỏ, cho chút nhan sắc thì mở phòng....

Bề mặt chỉ là bề mặt, trên thực tế Diệp Hoan rất rõ vị thế của mình. Hần luôn soi xét bản thân mình một cách khách quan. Loại khách quan này là kết quả của cuộc bình tĩnh soi xét, bình tĩnh đến gần như tàn nhẫn.

Cuộc đời con người phải làm một chuyện. Đó chính là nhận rõ bản thân mình chính xác. Biết mình đáng giá bao nhiêu. Loại rượu nào hợp với thức ăn nào, loại nấp nào hợp với nội nào. Chỉ có chính xác nhận rõ bản thân mình, mới không làm cho sự việc đi quá xa. Bởi vì đi quá xa thể hiện sự mất khống chế, mà mất khống chế thì thật là nguy hiểm.

Diệp Hoan luôn là người rời xa nguy hiểm, càng không làm bất kì việc gì đi quá xa để mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Hần rất hiểu rõ giá trị và vị thế của mình. Loại người như hần đã định sẵn sống một cuộc đời bình thản. Vĩnh viễn không làm được chuyện gì lớn lao kinh thiên động địa. Kêu hần quét rác ngoài đường thì có thể, người mà để hần đi bảo vệ hòa bình thế giới thì có chút hoang đường.

Bây giờ Cao Thắng Nam đích thân tiễn hần ra, Diệp Hoan cảm thấy có chút nguy hiểm.

Dựa vào ánh mắt cay độc tán không biết bao nhiêu gái của Diệp Hoan, vị cảnh sát xinh đẹp hiên ngang này có chút cảm tình với hần. Đương nhiên, hần hiểu rất rõ. Loại cảm tình này là do sự kiện hôm nay hần đã đấu tranh anh dũng với bọn cướp.

Cảm giác Diệp Hoan đối với nàng cũng không tồi. Hai lần xã giao với nàng, nàng để lại cho Diệp Hoan ấn tượng là dứt khoát, phong cách mạnh mẽ nhưng lại không mất đi sự nữ tính. Nói chuyện với nàng rất thoải mái. Miệng tuy rằng có chút nói cứng, nhưng mạnh hơn nhiều so với miệng mềm doc ác tổn thương người khác của Nam Kiều Mộc.

Nhưng đánh chết Diệp Hoan hần cũng không dám phát sinh tình cảm gì ngoài tình bạn đơn thuần giữa hai người.

Từ cử chỉ hành động của nàng mà nói, xuất thân của nàng ắt hẳn không tệ. Một người con gái còn trẻ vừa từ trường cảnh sát tốt nghiệp đã được phân vào đội hình cảnh. Xem ra thế lực của gia đình nàng không nhỏ. Loại con gái này không thể chọc ghẹo được. Bất luận ăn xong chùi miệng bỏ đi, hay là muốn ở cùng nàng suốt đời. Nói thật, hai lựa chọn này đối với Diệp Hoan mà nói, kết cục đều bi thảm như nhau. Gia đình này nhất định đem hắn ra chặt thành từng khúc từng khúc, treo ở lầu cao ngoài cửa thành phơi thành thịt khô. Mỗi khi có dịp gì thì chia cho bạn bè mỗi người một vài miếng.....

Tên lưu manh xuất thân thê lương và nữ cảnh sát xuất thân hiên hách.....

Diệp Hoan cười khổ, sự phối hợp này còn quá đáng hơn chàng ếch và thiên nga.

Ra đến cửa lớn của cục cảnh sát, Diệp Hoan cười hì hì trêu ghẹo nói:

“Cao cảnh quan! Tục ngữ nói tiền phạt phải tiền đến tây thiên. Trong người tôi còn đang ôm hơn ba vạn tiền mặt. Lỡ mà đi ra cửa lại bị người ta cướp nữa, cô nói tôi nên tìm ai để khóc đây? Người ta thường nói cảnh sát nhân dân là vì dân. Tại hạ bất tài, đang là một thành viên trong nhân dân đây...”

Chưa dứt lời, Cao Thắng Nam đã trả lời một cách dứt khoát:

“Được, ta tiền người về nhà.”

“A?”

Diệp Hoan sững người.

“Hào sảng như vậy? Tôi chỉ là buột miệng nói thôi...”

Cao Thắng Nam xoay đầu lại, cười giống như không cười.

“Không phải nói cảnh sát nhân dân là vì dân sao? Ta đang vì dân mà phục vụ, sao? Không hoan nghênh?”

“Ạch... Hoan nghênh, hoan nghênh... ngồi xe buýt hay gọi taxi? Tiền xe ai ra?”

Diệp Hoan nghĩ đến vấn đề rất thực tế.

“Gọi taxi! Tiền xe ta ra!”

Cao Thắng Nam hung hăng liếc hắn.

Diệp Hoan bị hù đến có chút sợ hãi. Cô nương này hôm nay nào bị cửa kẹp rồi à? Từ lúc nào trở lên sảng khoái như thế? Nói gì ra nàng cũng đáp ứng cả.

“Bây giờ tôi đi cắt bao quy đầu cảnh sát các người có chịu chi trả không?”

Diệp Hoan thăm dò lần nữa.

Cao Thắng Nam mặt hơi đỏ, tiếp đó hung hãn quát:

“Chi bằng ta cắt hết luôn đi, cho xong hết mọi chuyện, sao?”

Đích thật, cô nương này không ngốc tí nào.

Hai người vẫy một chiếc taxi, ngồi đến con hẻm nhỏ ở khu Lão Thành, trong đó còn phải đi bộ một đoạn nữa.

Xuống xe, Cao Thắng Nam im hơi lặng tiếng đi theo Diệp Hoan vào trong hẻm.

Không khí giữ hai người có chút quái dị, Diệp Hoan cảm thấy không thoải mái chút nào.

Trong im lặng. Cao Thắng Nam đột nhiên nói nhỏ:

“Diệp Hoan! Hôm nay người liều mạng với bọn cướp như vậy, rốt cuộc là vì cái gì vậy?”

“Khi nhân dân bị uy hiếp đến tài sản và tính mạng, tôi đương nhiên phải liều mình xông ra thôi. Như vậy chính nghĩa mới được bộc phát, xã hội mới được cải thiện, dân tộc mới có hy vọng...”

Cao Thắng Nam ngắt lời Diệp Hoan đang thao thao bất tuyệt, bất mãn nói:

“Đừng có đưa ra những lý do hoang đường với ta. Giả dối quá! Ta muốn nghe sự thật. Tại sao ngươi lại làm thế?”

Diệp Hoan cười ha hả.

Cao Thắng Nam xoay đầu lại nhìn hắn, nghiêm túc nói:

“Bây giờ ngươi đừng xem ta là cảnh sát. Ta cũng không tra hỏi ngươi, ngươi có thể xem ta là một người bạn tâm giao. Nói ra sự thật trong lòng ngươi, được không?”

Diệp Hoan dần dần trở lên nghiêm túc, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

“Lời nói thật lòng? Lời nói thật lòng không dễ nghe đâu.”

Cao Thắng Nam bướng bỉnh nhìn hắn.

“Ta muốn nghe! Ta muốn biết! Một tên lưu manh tham sống sợ chết tại sao vào lúc sinh tử, lại đột ngột có dũng khí lớn như thế? Dám một mình đánh ba tên cướp hung ác, điều gì khiến ngươi có sức mạnh như vậy?”

Diệp Hoan thở dài, giọng nói có chút tắc nghẹn:

“Có biết tại sao hôm nay tôi dám liều mạng với bọn cướp không? Không phải là vì dũng khí. Tôi sợ chết hơn bất cứ ai. Càng không phải vì chính nghĩa. Chính nghĩa là tạp chủng chó má để ra! Nguyên nhân của tôi rất đơn giản, ba vạn mấy này không thể bị cướp được. Đây là hy vọng cả mùa đông của bọn em tôi. Tôi mất mạng không sao, nhưng tôi không thể mất tiền... Cô đã thấy qua ký túc xá của Phúc Lợi Viện rồi chưa? Mười gian phòng lớn. Một hàng giường lớn, chính giữa đốt lò than, cửa sổ bị bịt không có tiền thay. Lão viện trưởng dùng tấm gỗ đóng lên đó, lại không dám đóng chết vì sợ bọn trẻ khi ngủ hít phải than trúng độc. Bên ngoài gió lạnh lùa vào, bọn trẻ lạnh đến run người. Mỗi khi mùa đông đến, tay chân, khuôn mặt các em đều lạnh đến nứt da, ngón tay sưng đến giống như cái cán bột. Mỗi lần nhìn thấy tim ta đau đến nổi có kim đâm vào người vậy....”

“Có lúc trong viện tiền cứu trợ không kịp đến. Kinh tế khó khăn, bọn trẻ hiểu chuyện tự giác đi lượm vỏ chai, đồ hộp bán lấy tiền. Vì cái bình một hai xu, mà nhỏ bị ăn mày, người lượm ve chai đánh đến sưng đầu bể trán, bị con chó của người giàu rượt chạy khắp vùng đồi núi. Trên bàn chỉ có duy nhất một miếng thịt. Trẻ lớn gấp cho trẻ nhỏ, trẻ nhỏ gấp cho trẻ nhỏ hơn. Quay một vòng hai mươi mấy người, miếng thịt đó vẫn là miếng thịt đó, một chút cũng không mất. Đều không nỡ ăn, đều muốn để cho người khác ăn. Mỗi khi như thế, lão viện trưởng đều một mình ngồi ở góc tường len lén quệt nước mắt, khóc cũng không dám khóc lớn tiếng...”

Diệp Hoan nói đến đây bỗng dừng lại, nước mắt ứa bên trong. Hắn ngẩng đầu lên trời, thở một hơi dài thật dài, nén nước mắt sắp chảy ra, sau đó cười cười.

“Nói với cô những chuyện này làm gì nhỉ? Như nước đổ lá khoai. Cuộc sống của những kẻ cỏ rác như bọn tôi. Các người là những tiên nữ ngồi trên mây sao có thể hiểu được. Nói nhiều lời vô bổ như vậy, hoàn toàn chẳng ra gì cả.”

Mặt của Cao Thắng Nam đầy rung động. Nàng chăm chú nhìn Diệp Hoan khôi phục lại vẻ lang thang. Lúc này nàng chợt hiểu ra rằng. Thì ra trên đời này có rất nhiều nỗi khổ không được biết đến. Thì ra trên lưng của kẻ lưu manh này, lại phải gánh nhiều trách nhiệm như vậy. Gánh lâu rồi dần dần trở nên nặng nhọc, trở nên mệt mỏi, hắn vẫn cắn răng không than vãn tiếng nào. Dùng một bộ mặt tươi cười cợt nhả để che giấu nỗi đau khổ, một mối bên trong...

Rộng rãi như vậy! Trách nhiệm như vậy!

18. Chương 17: Không Hiểu Sao Được Mối.

Cao Thắng Nam bình tĩnh chăm chú nhìn Diệp Hoan. Nhìn thấy trong khóe mắt hắn chứa đầy nước mắt, lòng nàng như bị đánh mạnh vào. Đau đến nỗi lực phủ ngũ tạng như bị cào xé.

Là đau lòng vì bọn trẻ Phúc Lợi Viện, hay là vì người đàn ông trước mặt này?

Chính bản thân Cao Thắng Nam cũng không rõ. Chỉ đến khi khước miệng có vị mặn và đắng, nàng vươn tay quẹt đi thì mới biết nước mắt mình đã ứa ra tự bao giờ.

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn qua con hẻm ở phía xa xa, tới một con phố ở đối diện. Nơi đó xa hoa truy lạc, nơi đó đàn ca nhảy hát. Nơi đó là một thế giới phồn hoa khác lắm.

Ngõ nhỏ pha tạp năm nào, giờ đây bậc đá rêu xanh. Những vết sơn bong ra trên từng mảnh tường gạch. Khắp nơi phảng phất một vẻ tang thương chán nản. Tại nơi đô thị phồn hoa phát triển này, con hẻm nhỏ đó dường như hoàn toàn thoát ly với thế giới bên ngoài. Nó căn bản không thuộc về cái niên đại này. Hoặc là nói, nó nên sớm tan biến tại cái niên đại này.

Giống như Diệp Hoan. Hắn với cái thế giới này không hợp nhau. Nhưng mà để sinh tồn, đành phải cắn răng bắt mình thích ứng. Một người xung đột cùng thời đại, hậu quả tất nhiên là tồi tệ, thất vọng khôn cùng.

Diệp Hoan quá nhỏ bé. Hắn không thể nào thay đổi cái thời đại này. Ngay cả thích ứng với cái thời đại này hắn cũng làm không xong.

Hắn chỉ là một nhân vật tầm thường nhỏ bé. Giống như bao nhân vật tầm thường nhỏ bé khác, Diệp Hoan sống một cách cẩn thận. Hắn hy vọng mình sống được tốt đẹp một tí. Nhưng sự thật hắn không sống tốt đẹp tí nào.

Cao Thắng Nam đã hiểu đức tính chết cũng đòi tiền của Diệp Hoan rồi.

Diệp Hoan mang trên mình trách nhiệm rất là lớn. Hắn rất cần tiền. Để có tiền hắn thậm chí có thể bắt chấp thủ đoạn, bất chấp pháp luật.

Lòng thương ư? Cao Thắng Nam lắc lắc đầu. Đây không chỉ đơn giản là lòng thương nữa. Phúc Lợi Viện đối với Diệp Hoan mà nói, là nhà. Bọn nhỏ là người nhà của hắn. Trong mắt Diệp Hoan, bọn trẻ như là những đứa em ruột thịt. Đó là sự cống hiến vì gia đình của một con người. Tuyệt đối không thể gọi là lòng thương. Lòng thương quá giả dối, quá hư vô. Mọi thứ mà hắn làm, là trách nhiệm, là việc mà trời sinh ra hắn đã phải làm.

Cao Thắng Nam từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, không biết nghèo đói là gì. Nàng đứng ở con hẻm cũ xuống cấp, bây giờ như đang đứng ở một thế giới khác. Thế giới này dường như bị ánh sáng mặt trời bỏ quên, khắp nơi thê lương. Đứng ở đây, nghe Diệp Hoan kể về những khó khăn của đời người. Lúc này nàng cảm thấy chua xót vô cùng.

“Diệp Hoan! Tôi giúp anh.”

Giọng của Cao Thắng Nam chưa bao giờ kiên định đến thế.

Giọng của Diệp Hoan cũng chưa bao giờ chân thành như thế.

“Cảm ơn.”

Hai người nhìn nhau cười. Ánh sáng từ ngoài ngõ chiếu lên người họ. Hai cái bóng in trên mặt đất dính vào nhau.

Hồi trước Cao Thắng Nam ghét nhất là loại lưu manh càn chớn như Diệp Hoan. Loại người này là nguyên nhân làm cho xã hội hỗn loạn. Ăn cắp lừa gạt, trong những vụ án này, đa số đều do những loại người này. Cao Thắng Nam chính nghĩa như vậy. Sinh ra chỉ muốn dẹp bỏ những tên lưu manh này.

Nhưng bây giờ Cao Thắng Nam đã dần dần thay đổi cách nhìn về Diệp Hoan.

Nàng cảm thấy Diệp Hoan không giống bề ngoài lưu manh của hắn. Chỉ ít tên lưu manh này có gan, có tính người, biết chịu trách nhiệm. Ngoài trừ miệng lưỡi trơn tru, cơ bản là không có nhiều tật xấu. Ngay cả những chuyện mà Diệp Hoan làm vi phạm pháp luật, cũng là do bất đắc dĩ mà thôi.

Diệp Hoan ở trong mắt nàng bây giờ, mọi tật xấu dường như đều trở nên tốt đẹp. Cao Thắng Nam thậm chí vui mừng vì mình đã tìm được một viên ngọc quý chưa bị mài dũa ở trong biển người mê mờ này.

Tâm tư của phụ nữ đều là kì lạ như vậy. Bọn họ ghét những thứ không tốt đẹp, nhưng lại có sự hiếu kì tương đương như vậy với những người đàn ông xấu. Đặc biệt là nếu những người đàn ông xấu này có những phẩm chất tốt đẹp mà phụ nữ chưa phát hiện ra. Nàng sẽ dần dần phát sinh tình cảm tốt với người đàn ông này. Cảm giác này giống như mình đã phát hiện ra viên đá quý chôn chung với những viên đá xấu xí. Và điều đáng mừng nhất không phải là giá trị của viên đá này, mà là những người phụ nữ khác không phát hiện ra nó.

Hiển nhiên, phụ nữ có những logic mà đàn ông thường không chấp nhận được, cũng không thể hiểu được.

Ánh mắt của Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan bây giờ đã thay đổi đi rất nhiều. Nói không rõ là có cảm giác gì với hắn. Tình cảm tăng lên, yêu thì thiếu chút chút. Cảm giác thật kì diệu.

Hai người tiếp tục bước chầm chậm trên con hẻm tối tăm đó. Diệp Hoan không nói gì nữa. Vừa nãy đã nói liên hồi, xem chút nữa không khống chế được mình. Diệp Hoan vừa đi vừa hít thở sâu, cố gắng phục hồi lại cảm xúc.

Nói ra hết cũng tốt. Nói xong nên sống như thế nào vẫn phải sống như thế đó thôi.

“Diệp Hoan! Sau này... Đừng làm những chuyện phạm pháp nữa. Làm việc bất chính không có kết quả tốt đâu. Trách nhiệm của anh lớn như vậy, nếu như bị bắt giam, cuộc sống của bọn em anh không phải khó khăn hơn sao? Vì bọn họ, anh làm việc gì cũng nên suy nghĩ đến hậu quả. Muốn kiếm tiền thì nói với tôi, tôi...”

Cao Thắng Nam cắn môi dưới, thần thái có chút do dự. Tính cách của nàng quá háo thắng. Từ khi ra trường cảnh đã không nhờ vả vào cha mẹ huynh trưởng. Nếu như vì Diệp Hoan mà cầu xin người nhà, điều này trái ngược với nguyên tắc của nàng.

Hai mắt Diệp Hoan sáng lên. Đây không phải là lúc giả nai. Nguyên tắc làm người của Diệp Hoan rất đơn giản. Đó là không có nguyên tắc. Tiền gì cũng dám kiếm, đường gì cũng dám đi. Cho dù là sống nhờ vào phụ nữ hắn cũng không ngại. Nếu như bây giờ có người giàu nào đó muốn bao nuôi hắn, hắn nhất định không nói lời nào cởi quần lên giường,_____ Dã chiến cũng hoàn toàn không áp lực. Về phần sĩ diện, tạm thời không lấy vậy.

“Bây giờ ta nói với người, ta muốn kiếm tiền!”

Hai mắt Diệp Hoan sáng long lanh, bắt đầu nói:

“..... Bà chủ có gì tốt giới thiệu không?”

Diệp Hoan ánh mắt nham hiểm. Sớm đã phát hiện gia thế của Cao Thắng Nam không bình thường. Gia đình của nàng không phải có nhiều tiền thì là có chức lớn. Xã hội này là xã hội của tiền và quyền lực. Chỉ cần nàng đồng ý giúp đỡ từ trong tay gia đình nàng ta lấy ra chút ít, kiếp này ăn uống không cần phải lo rồi.

Cao Thắng Nam vừa định nói giúp hắn hỏi người nhà xem sao. Coi có cách gì không. Kết quả ngược đầu lên thấy vẻ mặt nịnh hót của Diệp Hoan. Trong mắt còn hiện lên các kí hiệu nhân dân tệ, Cao Thắng Nam lão đảo một cái, xem nữa té xuống đất.

Đây.... Đây chẳng phải là người đàn ông vẻ mặt bị thương, có tình có nghĩa sao? Sao lại đổi mặt nhanh đến thế?

Cuối cùng Cao Thắng Nam cũng phát hiện, từ kẻ quân tử đến kẻ hèn mọn thì ra chỉ cần một giây.

Nàng vốn dĩ có chút do dự xem có nên giúp Diệp Hoan hay không, lúc này cuối cùng nàng cũng hạ được quyết tâm.

“Nếu như anh muốn kiếm tiền, tôi.... Cố vũ cho anh! Làm cho tốt nhé!”

Cao Thắng Nam nói xong còn hướng ánh mắt động viên về phía Diệp Hoan.

Diệp Hoan trong lòng lập tức nguội lạnh.

Nói hơn nửa buổi trời, thì ra là một câu cố gắng lên...

Xem ra trừ phi của nàng, nếu không khó mà đạt được lợi ích từ nàng ta được. Chi bằng.... Bây giờ của nàng?

Diệp Hoan đánh giá cao khuôn mặt xinh đẹp nhu mì, thân hình thon thả của nàng. cô gái này nhìn kĩ cũng không tệ nhỉ. Tuyệt đối thuộc loại hàng lên giường cao cấp, đặc biệt là đôi đùi dài đẹp đẽ của nàng, nếu như mặc đồng phục cảnh sát lên, vớ đen, cao gót... Ha ha.

“Cô thích mang vớ đen không?”

Nhìn mê mẩn sao mà Diệp Hoan mà xui quýt khiến hỏi một câu.

“Hả?”

Lông mi thanh tú của Cao Thắng Nam nhú lại, tiếp đó mắt khẽ nhắm lại, ánh mắt to tròn của nàng hiện lên một luồng sát khí. Một tín hiệu rất là nguy hiểm.

Diệp Hoan lập tức sửa lại:

“.... Cô có thích ăn cháo không?”

Lỗ tai Cao Thắng Nam không bị tắt gì. Những gì mà Diệp Hoan hỏi nàng đương nhiên là nghe rất là rõ. Mặt nàng thoáng chốc đỏ ửng lên, cúi xuống lượm cục gạch, không nói tiếng nào. Dùng tay làm đao, đập xuống một cái, cục gạch nổ lớn rồi vỡ ra.

Quăng cục gạch trên tay, Cao Thắng Nam hướng ánh mắt đằng đằng sát khí về phía Diệp Hoan.

Diệp Hoan thể hiện ra sự ngoan hiền của một tên lưu manh, cười nói đầy xu nịnh:

“Tôi biết ở đầu hẻm có một chỗ bán cháo vịt rất ngon. Đợi lát tôi mời cô ăn nhé. Lúc này ý tôi muốn nói là như vậy.”

Cao Thắng Nam liếc hần một cái, không nói lời nào tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi đến lầu nhỏ nơi Diệp Hoan ở. Từ xa xa đã nghe thấy tiếng kêu như heo bị thọc , kêu rất là thê thảm, và rất là quen tai.

Diệp Hoan sững người. Tiếp đó đầu hẻm quẹo ra một đám người. Hai người một trái một phải kẹp một người đi ra, theo sau là một người thanh niên đeo kính râm.

Diệp Hoan đưa mắt nhìn. Người bị kẹp ở giữa là Hầu Tử, chẳng trách tiếng kêu thảm thiết lại quen tai như vậy...

Hầu Tử bị kẹp ở giữa. Hai chân bay lên trời, vừa la vừa đập loạn xạ, tiếng khóc thảm thiết vang vọng khắp hẻm.

“... Các người tha ta đi! Ta biết lỗi rồi, ta thật sự biết lỗi rồi! Sau này không dám nữa đâu.”

Diệp Hoan kinh ngạc mở to đôi mắt, cảnh này giống như Dương Bạch Lão làm trò hề, Hầu Tử rốt cuộc gây họa gì vậy?

“Các người làm cái gì vậy? Hầu Tử! Mà bị sao vậy?”

Diệp Hoan không do dự bước tới phía trước ngăn lại.

Hầu Tử thấy Diệp Hoan nhất thời hồn hớn, nước mắt cũng rơi xuống.

“Anh Hoan! Anh Hoan! Mau cứu em!”

“Mày đụng người nào vậy?”

Hầu Tử vẻ mặt bi thảm và phẫn nộ.

“Một người như em có thể đụng chạm người nào chứ? Lúc này em ở nhà chơi vi tính. Chẳng qua là lên một chút web đen, định tải hình về cho anh, làm phong phú thêm cuộc sống về đêm của anh. Ai ngờ mới đăng nhập địa chỉ vào, ba người này đã xông vào rồi. Không nói tiếng nào, đã bắt em đi... Hu hu. Bây giờ cảnh

sát mẹ đó mặc thường phục lợi hại quá. Không thể nào đoán được, không thể nào đoán được a! Web đen còn chưa mở, bọn chúng đã kiểm tới cửa, sau này ta sống còn ý nghĩa gì nữa!”

Mắt Cao Thắng Nam khẽ nhắm lại. Nàng là cảnh sát, đương nhiên là nhanh chóng nhận ra ba người này không phải cảnh sát mặc thường phục rồi. Trên người bọn chúng toát lên vẻ của bọn lưu manh. Trong cục cảnh sát làm gì có những loại người như thế?

Ba người kia nghe Hầu Tử nói như vậy, liền thả hấn xuống. Người thanh niên đeo kính râm bước tới trước mặt Diệp Hoan, hỏi:

“Mày là Diệp Hoan?”

Diệp Hoan gật đầu, lúc này hấn cũng bị làm cho hồ đồ.

Người mang kính râm chỉ Hầu Tử, hỏi một câu vô bổ:

“Nó không phải là Diệp Hoan?”

Hầu Tử lúc này cũng nghe ra, thì ra ba người này là đến kiểm Diệp Hoan, Hầu Tử bất giác bi thương nói:

“Tôi thật sự không phải là Diệp Hoan!”

“Mày không phải là Diệp Hoan tại sao lại ở trong phòng của nó?”

Hầu Tử giận đến mức giậm chân, khóc không thành lời.

“Tôi là em của anh. Ở trong phòng anh thật ra cũng là chuyện dễ hiểu rất phù hợp với tính logic a..... Các người dựa vào gì mà bắt tôi?”

Người đeo kính râm gật gù đầu, căn bản không đếm xỉa gì đến Cao Thắng Nam đang mặc thường phục đứng một bên, mặt lạnh lùng nói với Diệp Hoan:

“Đại tiểu thư của bọn tao muốn gặp mày. Mày đi theo bọn tao.”

Diệp Hoan vô cùng kinh hãi:

“Đại tiểu thư của các người là ai?”

“Đi rồi mày sẽ biết thôi.”

“Nếu như tôi không đi thì sao?”

Diệp Hoan rất cảnh giác. Mắt thấy được ý đồ của ba người này, trên người bọn chúng đều tỏa ra khí lưu manh giống mình. Chỉ khác là, khí lưu manh của bọn hấn cao hơn mình không chỉ là một bậc, thuộc loại lưu manh cấp cao.

Người đeo kính râm cười lạnh lùng.

“Tốt hơn hết là mày nên đi một chuyến. Bây giờ quang cảnh khác nhau, bọn tao cũng đã nhả nhận hơn trước rồi. Nhưng không phải bọn tao không động thủ đâu.”

Diệp Hoan rất là giận dữ. Lời nói uy hiếp đã thể hiện ra qua rõ ràng rồi, nhưng Diệp Hoan không muốn không rõ đầu đuôi chuyện gì đã theo đám người này đi. Nghe nói bây giờ thủ đoạn của bọn xã hội đen rất là tàn ác. Chẳng những cưỡng bức nhi nữ, đàn ông cũng không buông tha. Lỡ bọn chúng bán mình đến một nơi xa lạ, bắt mình tiếp khách thì sao?

Tiếp khách thì cũng không nói đi. Quan trọng là tiền tiếp khách không đến phiên mình lấy, điều này mới thật sự làm người ta khó chịu...

Diệp Hoan quay đầu lại, dùng ánh mắt cầu cứu Cao Thắng Nam.

Cao Thắng Nam tính không nhúng tay vào chuyện này. Đại tiểu thư nào đó phái một vài người đến tìm hấn, trong lời này ít nhiều mà ý tranh chấp. Cao Thắng Nam sao có thể đồng ý lo những chuyện nhỏ nhặt này?

Ánh mắt cầu khẩn của Diệp Hoan, Cao Thắng Nam không đành lòng cự tuyệt, đành bước lên một bước nói:

“Các người ngang nhiên bắt công công dân, là phạm pháp. Đưa chứng minh nhân dân của người ra đây xem nào.”

Người đeo kính râm liếc nhìn nàng một cái, nói:

“Người là ai?”

Lúc này Diệp Hoan đột nhiên chỉ Cao Thắng Nam, la lớn:

“À là tử điều tử!”

Nói xong Diệp Hoan kéo Hầu Tử cầm đầu chạy mất dạng về phía con hẻm sau lưng.

Cao Thắng Nam đứng thất thần. Cái thằng đề tiện kia nói chạy là chạy, dám bỏ mặc nàng không đếm xỉa tới...

Ba người đeo kính râm cũng sững người, cô gái này là điều tử?

Thời thế không hay rồi, ba người đeo kính râm lập tức quay lưng chạy.

.....

.....

Lúc Diệp Hoan và Hầu Tử quay trở lại hẻm, Cao Thắng Nam một mình ôm vai lạnh lùng liếc hẳn.

Thấy Diệp Hoan quay trở lại, Cao Thắng Nam giận đến run người rửa:

“Tên khốn không nghĩa khí này! Người chạy đi đâu vậy?”

Diệp Hoan vội giơ cái hộp canh xài một lần ra, hướng về phía ánh mắt oán trách của nàng, như đang bị nàng vu oan vậy.

“Tôi không phải đi mua cháo vịt cho cô sao.....”

19. Chương 18: Lão Viện Trưởng

Lưu manh thì mãi mãi vẫn là lưu manh. Hắn không thể trở thành 1 người quân tử chỉ trong 1 ngày được. Dù cho mặt hắn buồn bã ưu thương, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là 1 tên lưu manh đang buồn bã ưu thương mà thôi.

Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan 1 cách đầy giận dữ. Giờ phút này, nàng lại có ý định muốn rút súng...

Diệp Hoan nhìn vẻ mặt tức giận của Cao Thắng Nam mà trong lòng rất lo lắng, lúng túng nói:

“Sao thế? Ăn no thì đánh nhau mới có lực chứ?”

Cao Thắng Nam hít 1 hơi sâu. Thôi đi, không nên so đo với loại người này làm gì.

“Ba người lúc nãy anh không quen thật không? Tại sao người ta lại đến tìm anh? Anh lại ra ngoài gây rắc rối gì rồi?”

Diệp Hoan lắc đầu. Hắn thật sự không quen biết ba tên đó. Cũng không quen biết nàng đại tiểu thư nào cả. Hắn cố nhớ lại ở trong đầu về những cô gái đã từng quen và chia tay trong mấy năm nay. Từ các nàng thiếu nữ thơ ngây trong sáng, đến những người phụ nữ dâm đảng, nói chung là rất nhiều loại người tạp nham. Trong ấn tượng thật sự chưa hề của qua đại tiểu thư nào cả.

Diệp Hoan kinh ngạc thốt lên:

“Chẳng lẽ là, vị đại tiểu thư nào đó say mê vẻ đẹp trai của tôi. Vì vậy phái người bắt tôi về làm chồng ở trong đồn giặc.”

Nghe xong, Cao Thắng Nam càng giận hơn.

“Có suy đoán nào đáng tin hơn một chút không?”

“Vậy chắc là thấy tôi dũng cảm bắt cướp được truyền hình phỏng vấn. Cho nên muốn mời đến nhà xin chữ kí rồi tiện thể làm quen..”

Hầu Tử ở kế bên chen miệng vào:

“Anh Hoan ơi! Cái này cũng không thực tế 1 chút nào...”

Diệp Hoan phẩy tay, cười nói:

“Cũng đâu thể nào trả thù tao. Tao đâu có cua cô ấy đâu.”

Nụ cười trên môi Diệp Hoan tắt dần. Bản thân hắn càng ngày càng không chắc chắn nữa rồi.

“...Hình như là chưa hề cua qua à nha.”

Hầu Tử nhìn Diệp Hoan đầy vẻ đồng tình.

“Anh Hoan! Em thấy dạo này anh có vẻ ‘hơi bị hên’!”

Diệp Hoan thở dài 1 tiếng, lập tức xoay đầu hỏi Hầu Tử:

“Mà mày không có chuyện gì làm hay sao mà chạy qua đây?”

Hầu Tử nhìn Diệp Hoan 1 cách đầy ngưỡng mộ:

“Qua chiêm ngưỡng anh hùng. Con mẹ nó! Anh Hoan anh quá ngầu luôn. Hôm nay em đã xem thời sự, 1 chọi 3 luôn. Đã vậy mà còn là những tên cướp cấp BOSS. Cái này mà ở trong game thì thể nào cũng sẽ rơi xuống một đồng trang bị xịn. Một thằng KO, một thằng thì thoi thóp, một thằng thì mê man. Nhưng mà anh Hoan này, bộ tụi hắn vứt con anh xuống giếng hay sao mà...”

“Bọn nó cướp tiền của tao.”

Chơi cùng với nhau từ nhỏ đến lớn rồi nên vừa nghe vậy Hầu Tử liền phát mạnh lên đùi mình.

“Hèn chi... Vậy là anh nường tay rồi. Mới cử hành 1 thằng thôi. Anh Hoan nhân hậu vô địch thiên hạ.”

Diệp Hoan gật đầu nhẹ, chấp tay đứng trong gió, ra vẻ cao thủ cô độc...

Cao Thắng Nam lắc lắc đầu, chịu không nổi 2 tên này.

“Ngoài việc qua chiêm ngưỡng tao thì còn việc gì nữa không?”

Diệp Hoan hỏi Hầu Tử.

Hầu Tử lúc này nghiêm mặt lại và nói:

“Còn một việc. Tối qua em với Trương Tam đã bàn bạc kĩ rồi. Tụi em không thể nào cứ sống theo kiểu du đãng này được nữa. Cần phải chăm chỉ đi làm kiếm tiền bằng con đường quang minh chính đại.”

Diệp Hoan tỏ vẻ bất ngờ.

“Ít khi nào tụi mày giác ngộ được như vậy...”

Hầu Tử nói tiếp:

“Cho nên em và Trương Tam bàn bạc cả đêm, đã tìm ra được một con đường làm giàu quang minh chính đại. Hôm nay em có ý qua đây mời anh nhập hội. Ba người chúng ta làm một vố. Nếu như không có gì bất ngờ thì trong vòng nửa năm mình sẽ phát tài.”

Diệp Hoan nghe đến 2 chữ phát tài thì mắt sáng rực. Cao Thắng Nam cũng kèm không được, nhón lỗ tai nghe xem hắn làm việc lương thiện nào mà có thể giàu lên chỉ trong nửa năm.

Hầu Tử khục khục trong cổ, nhìn xung quanh một vòng rồi hạ giọng xuống nói:

“Ý định của tụi em là như vậy. Ba anh em chúng ta mỗi người góp một chút tiền, không nhiều lắm, khoảng hai trăm đồng, sau đó mua một chiếc xe máy cũ!”

Diệp Hoan có vẻ hiểu được chút ít.

“Ý mày định chạy xe ôm hả?”

Hầu Tử bĩu môi đầy khinh thường.

“Nhìn anh kia! Chạy xe ôm thì khi nào mới giàu lên được.”

“Chứ không mua xe máy làm gì?”

“Lúc đó anh Hoan lái xe, em ngồi sau lưng anh. Trương Tam nó phụ trách việc canh chừng. Tìm đoạn đường nào vắng người, thấy mấy đứa con gái mang xách tay... Anh đạp ga bay tới bên cạnh tụi nó, em phụ trách giật giỏ. Nếu may mắn thì ngày đầu tiên sẽ lấy lại vốn, ngày thứ hai thì sẽ có lời... ngày thứ 3 sẽ....”

Diệp Hoan gân đen nổi đầy đầu.

“Sẽ đi vô tù mà ngồi! Đây là con đường làm giàu quang minh chính đại mà mày nói đó hả?”

Mặt Hầu Tử đầy hưng phấn.

“Đường tắt làm giàu mà! Anh Hoan! Anh nói xem, sao lúc trước mình không nghĩ tới nhỉ!”

Bốp!

Cao Thắng Nam nhện không được nữa liền đạp Hầu Tử một phát, nổi giận hét lớn:

“Coi chị mày là vô hình hả? Thăng nhóc! Theo ta về đồn nói chuyện.”

Hầu Tử bị Cao Thắng Nam đạp một phát tỉnh ra. Nhớ tới thân phận của nàng là cảnh sát, sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệch, tựa như phụ nữ làng hoang đang đi trên đường bị người ta bóp mông vậy, liền la lên hoảng hốt.

“Á! —Cò! Sao cô lại ở đây?”

Cao Thắng Nam cười lạnh.

“Muốn làm ăn cướp đua xe đúng không? Tốt lắm, chị mày nhớ kỹ rồi.”

Hầu Tử hoảng hốt lui về sau, cố nặn ra nụ cười, nói:

“Việc này... Anh Hoan, em cảm thấy việc này không thực tế chút nào hết, để em về nghiên cứu lại một chút...”

Nói xong, Hầu Tử liền quay đầu bỏ chạy.

“HẦU TỬ...”

Diệp Hoan gọi theo hần, thở dài đầy vô lực.

“LẦN SAU... ĐỪNG CÓ NGU NHƯ VẬY NỮAAAA...”

“NHẤT ĐỊNH RỒIIII...”

Trong mắt của Hầu Tử lộ đầy vẻ cảm kích, rồi lại kinh hoàng nhìn về phía Cam Thắng Nam, vội vã xoay đầu chạy mất.

Ngày thứ hai, Diệp Hoan dậy sớm đi tới ngân hàng. May mắn là hôm nay không có kẻ ăn cướp cho nên hần có thể đem hết ba vạn chuyển cho tài khoản của Phúc Lợi viện đầy thuận lợi. Xong xuôi, Diệp Hoan thở ra một hơi dài đầy nhẹ nhõm, tựa như vừa hoàn thành một việc gì đó rất thần thánh.

Tuy vẫn không một xu dính túi, nhưng trong lòng thật vui vẻ.

Rút điện thoại cầm tay ra, Diệp Hoan gọi cho lão Viện Trưởng.

Đầu dây bên kia vừa nói kết, Diệp Hoan liền cười nói ân cần.

“Viện Trưởng, gần đây người có khỏe không? Tiểu Hoan xin thỉnh an ông. Chúc ông cát tường...”

Đầu dây bên kia im ắng 1 hồi, bỗng nhiên vọng lại 1 giọng la hét đầy giận dữ.

“DIỆP HOAN! NGƯỜI LÀ ĐỒ CON DÊ MẮC DỊCH. Nói! Lần trước ngươi và Hầu Tử về đây đã làm gì con chó trong nội viện của chúng ta? Hả?”

Diệp Hoan toát mồ hôi lạnh, cười lớn nói:

“Viện trưởng! Ngươi phải tin nhân cách của con chứ. Con người của con, tuy rằng đào hoa thật, quan hệ tình cảm cũng rắc rối thật. Nhưng con không có hứng thú với 1 con chó đâu. Huống chi lại là 1 con chó đực...”

“Đừng có lẻo mép với ta. Con chó đâu?”

“...Cùng với con Hoa Hoa ở bên cạnh viện chúng ta bỏ trốn. Thật mà, con tận mắt nhìn thấy đôi cẩu nam nữ này chạy xa. Con ngăn cũng ngăn không được. Nó nói muốn tìm một nơi xinh đẹp để hưởng thụ tình yêu hạnh phúc. Con nói Phúc Lợi viện không phải đã rất xinh đẹp rồi sao. Nó nói không được, lão Viện Trưởng gần đây không đứng đắn. Lão đòi ngâm rượu nó khiến cho nó sống rất có áp lực...”

Lão viện trưởng đã bắt đầu thở phì phì: “...”

“Viện trưởng ah! Con vừa gửi ba chục ngàn vào tài khoản của ông. Chút nữa ông kiểm tra lại nhé. Thời tiết giờ lạnh lắm, để thêm lò sưởi trong phòng nhé ông!”

Đầu dây bên kia lại im ắng 1 hồi, lão viện trưởng thở dài nói:

“Khổ quá! Ngươi và Kiều Mộc thật là... Đi ra ngoài sinh sống mấy năm rồi mà vẫn cứ gửi tiền về... Tụi con có đủ tiền dùng không?”

Diệp Hoan mỉm cười nói:

“Đủ mà.. Con với Kiều Mộc sống rất tốt. Ngày nào cũng ăn thịt cá. Ăn tới ngán luôn! Thật mà!”

Lão viện trưởng khẽ nói:

“Thằng nhóc thôi đừng có xạo đi, cho rằng ta già nên lắm cảm sao? Nhớ rõ lời ông đã từng nói với con như thế nào không? Nghèo lo thân mình, giàu lo thiên hạ. Đầu tiên lo cho cuộc sống của mình thật tốt đã.”

“Yên tâm đi Viện Trưởng, ông cảm thấy con giống như loại người tự chịu khổ chịu cực sao?”

Một già một trẻ hàn huyên vài câu. Đến lúc gần gác điện thoại, lão viện trưởng bỗng nhiên nói:

“Diệp Hoan! Hôm qua ông có xem thời sự rồi. Con... có chí! Chưa hề khiến lão già ta đây mất mặt. Không tệ... Nhưng mà, lần sau mà liều mạng như vậy, lão tử chắc chắn sẽ đập ngươi chết!”

Nói xong, lão viện trưởng liền cúp điện thoại.

Diệp Hoan nghe đầu dây bên kia vọng lại tiếng tút...tút...tút... Hắn lạng người đi trong chốc lát, sau đó nở nụ cười thật tươi, trong lòng đầy ấm áp.

20. Chương 19: Ông Chủ Nhà Họ Vương

Bước ra khỏi ngân hàng, Diệp Hoan miệng ngân nga điệu hát dân ca từ ngày xưa, môi ngâm điệu thuốc đi về nhà.

Nhà không người trông. Nam Kiều Mộc đã đi làm. Diệp Hoan ngồi chờ đợi một mình ở trong phòng.

Gần đây, cuộc sống có đôi chút khó khăn. Diệp Hoan cho rằng nếu có thời gian thì sẽ đến bệnh viện bán máu. Cuộc sống khuấy động một chút có thể chấp nhận được. Nhưng cái khiến con người ta chán nản nhất chính là, khuấy động thì cũng đã khuấy động rồi, vậy mà hắn vẫn chỉ là một kẻ nghèo nàn. Cần phải nghĩ cách kiếm tiền thôi.

Vẫn còn chưa nghĩ ra được cách kiếm tiền, tư tưởng của Diệp Hoan lại nhảy sang việc khác.

Ba tên ngày hôm qua rốt cuộc là ai? Cô gái nào muốn gặp mình? Diệp Hoan mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không yên tâm. Nhớ lại kĩ càng một chút, thật sự là không nhớ ra mình đã gặp cô gái này bao giờ. Diệp

Hoan sống vẫn rất dè dặt. Bất kể là lẩn lộn giang hồ hay tán gái đều một mực rất cẩn thận. Chuyện quá khó thì không đụng vào, cô gái nào quá gai góc sẽ không trêu chọc.

Trong lúc mà hàng trăm suy nghĩ không chưa được giải thích. Cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Diệp Hoan vừa đứng lên, thì đã nghe thấy tiếng người nói ngoài cửa:

“Diệp Hoan! Tôi biết rõ cậu đang ở bên trong. Mở cửa ra mau, tôi núp dưới lầu và đã trông thấy cậu về rồi đấy.”

Giọng nói có vẻ già dặn, chắc hẳn mười phần là trung niên. Giọng to lạnh lạnh, cả tòa nhà cũng nghe thấy.

Diệp Hoan mặt biến sắc, trán toát mồ hôi lạnh.

Hắn đã nhận ra giọng nói đó là ai. Hơn nữa qua giọng nói trung niên này, hắn cũng đột nhiên tìm được nguyên nhân lớn nhất khiến cho tâm trí mình ngày hôm nay cứ rối lên.

Diệp Hoan thật quá tốt bụng, hắn đã đem toàn bộ số tiền ít ỏi của mình tặng cho viện dưỡng lão. Nhưng hắn lại quên, quên ngày hôm nay là ngày trả tiền phòng...

Đúng vậy! Chủ nhân của giọng nói đang đứng ngoài cửa, oang oang cả khu nhà đó, chính là ông Vương chủ nhà trọ. Ông già gần 50 tuổi, nghe nói là quân nhân xuất ngũ.

Diệp Hoan vã mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống. Chuyện này thật ảm ỉ, chuyện quan trọng như thế này sao mà lại có thể quên được cơ chứ?

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên ở bên ngoài, Diệp Hoan chần chừ trong giây lát, cuối cùng cũng bất chấp ra mở cửa.

Cửa mở, khuôn mặt béo trắng của ông chủ Vương hiện ra trước mặt Diệp Hoan.

Diệp Hoan tròn tròn mắt, chớp chớp mắt với một dáng vẻ mơ màng nói:

“Xin lỗi! Xin hỏi có phải ông muốn tìm Diệp Hoan không? Thật ngại quá, hắn không có nhà. Tôi chỉ là khách của hắn thôi...”

Diệp Hoan vừa nói xong đang định đóng cửa thì bị ông chủ Vương chặn lại.

“Diệp Hoan! Muốn giở trò thì cũng phải xem đối tượng là ai chứ! Tôi quen cậu 2 năm rồi, cho dù cậu có hóa thành tro thì tôi cũng nhận ra cậu. Cậu thấy thú vị sao?”

Ông chủ Vương vừa thở hổn hển vừa nói.

Diệp Hoan không chút ngượng ngùng khi bị lộ tẩy, cẩn thận nhìn trộm lão chủ nhà Vương một lát. Bỗng nhiên hắn vỗ đùi thật mạnh, dáng vẻ như bắt được vàng... ngạc nhiên mừng rỡ nói:

“Ôi chào! Thì ra là chú Vương! Con gió nào đã đưa chú...”

“Nói nhảm ít thôi. Trả tiền phòng đây!”

Ông Vương quyết không chịu thua.

Giả vờ quỵ tiền là không qua được ải rồi, Diệp Hoan chỉ còn cách thẳng thắn mà nói rằng:

“Hôm nay cháu đang gặp khó khăn, không có tiền.”

Ông Vương neho mắt lại.

“Thật là ngày hôm nay khó khăn. Hay gần đây đều khó khăn?”

Diệp Hoan cũng thẳng thắn:

“Gần đây đều khó khăn.”

Ông Vương lắc đầu, nói lẩm bẩm:

“Tiền thuê nhà 500 đồng thế là đã rẻ lắm rồi, cậu lại rõ ràng là không trả được. Xem ra, cậu không thích hợp để sống ở dân gian rồi...”

Diệp Hoan chớp chớp mắt.

“Không thích hợp ở dân gian? Ý của chú Vương là... cháu là tinh tú ở trên trời hạ phàm sao? Chú Vương, chú định giảm tiền thuê nhà cho cháu, ít nhất cũng phải giảm 200 đồng. Tinh tú nha, nhân vật oai phong lợi hại cỡ nào...”

Ông Vương hừ một tiếng lạnh lùng:

“Đang nghĩ ra chuyện đẹp để gì vậy? Cỡ như cậu, là tinh tú? Cậu nha! Nên làm việc nghiêm chỉnh chút đi. Đừng có tối ngày gây chuyện. Ít ra thì cũng nên làm một người chân chính, sau này những ngày tiếp theo của cậu sẽ khác xa bây giờ...”

Diệp Hoan chép miệng, mấy câu nói này, nghe ra thì cũng mang tính đả kích đấy, nhưng lại có sự quan tâm lo lắng, ông già Vương hôm nay làm sao vậy nhỉ?

“Chú Vương! Hôm nay lúc chú đến đây... không uống rượu chứ?”

Diệp Hoan dè dặt nói.

Ông Vương trừng mắt nhìn hắn:

“Tên tiểu tử hỗn xược! Đây là tôi quan tâm cậu, hiểu không? Dạo này ít gây chuyện thôi. Cẩn thận kẻo gặp chuyện xui xẻo!”

“Sao chú biết gần đây cháu rất xui xẻo?”

“Tôi cũng có nghiên cứu chút về tướng số. Nhìn cậu bây giờ ấn đường chấy màu đen, ánh mắt u ám, có lẽ dạo này có tai ương gì đó. Cậu đấy... Mấy ngày nay không trêu chọc ai chứ?”

Trong mắt ông Vương lộ rõ sự lo lắng.

Diệp Hoan vò đầu:

“Cháu cũng không biết. Ngày hôm qua có ba tên hung tợn lại tìm cháu. Nhưng cháu thực sự không thể nhớ là đã trêu chọc bọn chúng lúc nào...”

Trong mắt ông Vương lóe lên vẻ tàn khốc, sau đó, ông gật đầu, bình tĩnh nói:

“Ba người? Ừ, tôi biết rồi. Nói tóm lại, dạo này cẩn thận chút, không có việc gì quan trọng thì đừng ra ngoài, tôi bảo vệ cậu.”

Diệp Hoan trở mắt nhìn, ông già này uống say rồi sao? Không thân không thích, chủ nhà bảo vệ khách thuê phòng... tình hình kinh tế hiện nay đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao? Phòng thuê ít người mượn tới vậy sao?

“Chú Vương, dạo này đúng thật là có hơi khó khăn, chuyện tiền phòng chú có thể xem...”

Ông Vương xua tay.

“Trước mắt cứ nợ đi. Khi nào có tiền thì đưa tôi. Đừng có liều mạng kiếm tiền. Tiêu tiền cũng đừng có tiết liệm quá, đừng có ngược đãi bản thân. Chuyện tiền phòng không gấp gáp, không cần phải áp lực.”

Diệp Hoan cảm động đến nỗi rối tinh rồi mù hết lên. Vì cái gì mà có thể ở lại khu nhà này 2 năm liền? Tiền thuê phòng rẻ là một nguyên nhân. Vẫn còn một nguyên nhân nữa đó là chủ nhà trọng tình trọng nghĩa. Từ trước đến nay chưa từng bắt hắn trả tiền thuê phòng. Cũng chưa từng uy hiếp đuổi hắn ra ngoài. Một người chủ nhà lương thiện như vậy, đi đâu tìm cơ chứ?

Diệp Hoan nắm chặt tay ông Vương, nước mắt nói:

“Chú Vương... Không biết nói gì. Chỉ một chữ thôi. Con mẹ nó quá trọng nghĩa khí rồi! Nghe nói, chú vẫn chưa có vợ đúng không? Yên tâm! Ngày mai cháu sẽ đi khắp phố tìm cho chú một người. Nhất định sẽ tìm cho chú một bà cô lang thang về làm bạn già với chú...”

Ông Vương: “....”

“Không cần cảm ơn cháu đâu! Cháu lấy đức báo đức, là việc nên làm mà.”

Phòng làm việc của Bí thư thành ủy Ninh Hải Trương Thành Thái.

Trương Thành Thái chính là vị Bí thư thành ủy mà 2 năm trước được tỉnh ủy Giang Nam trực tiếp cử xuống. Nhận chức hơn hai năm vẫn tận tụy. Đối nhân xử thế kém nhưng lại có thể giải quyết tốt mối quan hệ giữa 2 ban thị ủy và thành ủy Ninh Hải. Trong vòng hơn 2 năm gần đây, Trương Thành Thái được rất nhiều người trông đợi, cũng nhận được lời khen của lãnh đạo tỉnh ủy.

Hôm nay, văn phòng của Trương Thành Thái sẽ tiếp đón một vị khách đặc biệt.

Vị khách đó chính là một cô gái trẻ, khoảng 20 tuổi, xinh đẹp đến rung động lòng người. Đôi mắt lạnh môi anh đào, mặc chiếc áo gió màu xám không nổi bật, quần dài sợi bông, boot cao màu nâu, mỗi cử chỉ thể hiện một phong cách trang nhã thanh lịch.

Trong văn phòng, Trương Thành Thái tự tay rót trà mời khách. Ông ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cô gái, nở một nụ cười chân thành, nói :

“Trợ lý Chu ít đến chơi. Chỗ tôi đây tiếp đón không được chu đáo, xin tha thứ.”

Trợ lý Chu tên là Chu Mị, cô ấy chính là trợ lý tổng giám đốc của tập quốc tế Đằng Long.

Chu Mị nghe vậy cười thản nhiên.

“Bí thư Trương khách sáo rồi. Ông nhận chức bí thư thành ủy Ninh Hải hơn 2 năm rồi. Thành phố Ninh Hải dưới tay ông đã có những thay đổi rất lớn. Những cái đó đều là công lao của ông cả. Chu Mị vẫn luôn khâm phục những quyết đoán của Bí thư Trương.”

Trương Thành Thái gượng cười.

“Hoặc có chút ít công lao, nhưng vẫn khó có thể báo đáp với một phần vạn đại ân mà các vị lãnh đạo đã dành cho tôi. Tôi cũng chỉ là nghe theo sự chỉ dạy của các vị lãnh đạo, họ bảo tôi làm gì thì tôi làm cái đó.”

Chu Mị trở nên nghiêm túc, nói:

“Những lời khách sáo đó chúng ta đừng nói thêm nữa. Tôi đến lần này, trong nhà muốn tôi hỏi ông. Người mà 2 năm trước giao cho ông âm thầm chăm sóc, bây giờ thế nào rồi?”

Trương Thành Thái nghe thấy vậy bất giác ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị nói:

“Mọi chuyện vẫn bình thường. Cậu ấy tuy rằng có khó khăn nhiều mặt. Nhưng trong cuộc sống thì vẫn chưa có phiền phức gì. Tôi vẫn phái người âm thầm đi theo dõi cậu ấy.”

Chu Mị cười thản nhiên.

“Rất tốt...”

21. Chương 20: Phỏng Đoán Của Diệp Hoan

Chu Mị nâng chén trà lên, chậm chậm uống một ngụm. Nàng từ từ thưởng thức hương vị rất lâu, khoe miệng khẽ nhấc lên.

“Hương thơm nồng nàn như lan. Vị ngọt sắc khoái. Trương bí thư thật quá khách sáo rồi. Đại hồng bào trà hàng cao cấp của Võ Di Nham là cực kì quý hiếm, nhưng lại được dùng để tiếp đãi một tiểu nữ hèn mọn như tôi đây. Tôi cũng lấy làm tiếc cho loại trà này...”

Trương Thành Thái ngậy ra một lúc, cười nói:

“Quả là không hổ danh là người ở bên cạnh phu nhân. Kiến thức hiểu biết không hề tầm thường chút nào. Đã có vài người đã từng uống Đại Hồng Bào của tôi, nhưng chỉ có trợ lý Chu là người đầu tiên vừa nhấp lần đầu tiên đã nhận ra đó là Đại Hồng Bào. Chỉ dựa vào khả năng phẩm trà của cô. Trà nếu có tâm hồn, được làm tri kỉ với cô, sao có thể nói là đáng tiếc chứ?”

”

Chu Mị cười nhạt.

“Tôi là người ở bên cạnh phu nhân. Từ nhỏ đã được phu nhân bồi dưỡng dạy dỗ. Cầm kì thi họa trà rượu, những thứ này nhất thiết là phải biết. Thường trà, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để nhắc đến.”

Sắc mặt Chu Mị trở nên nghiêm túc, nói:

“Quay lại vấn đề chính nhé! Trương bí thư là người mà phu nhân tin tưởng nhất. Hai năm trước đáng lẽ ông có thể lên chức phó bí thư tỉnh ủy Triết Giang. Nhưng phu nhân quyết giữ ông ở lại Ninh Hải làm bí thư thành ủy, ông có hiểu dụng ý trong đó không?”

Trương Thành Thái khẽ nhìn, cười nhẹ nói:

“Ý của bề trên thì khó mà lường được. Nhưng tôi theo bề trên đã nhiều năm nay, cũng có thể đoán được phần nào. Trước khi được bổ nhiệm làm bí thư thành ủy Ninh Hải, bề trên đã cố ý bí mật gặp tôi một lần, có lẽ chắc cũng là vì việc đó....”

Chu Mị khẽ gơ tay ngăn lời mà Trương Thành Thái sắp nói.

“Mặc dù là chỗ bí mật, nhưng vẫn nên cẩn thận. Không nên nói ra! Cậu ta... hai năm qua sống thế nào?”

Trương Thành Thái cười gượng lắc đầu.

“Sự dặn dò của bề trên tôi đương nhiên làm theo. Tôi là bí thư thành ủy. Nếu công khai thể hiện sự săn sóc như thế có chút không ổn, vì vậy tôi chỉ cử vài người thân tín đến ở gần nơi cậu ta sống. Cuộc sống của cậu ta, ngoài việc có chút khó khăn ra còn lại thì đều bình thường không có gì vướng mắc cả. Hiện tại cậu ta ở cùng phòng với một người con gái. Tôi cũng đã cử người đi điều tra về cô gái này rồi, là bạn thanh mai trúc mã với cậu ấy, cùng lớn lên trong cô nhi viện.”

“Cậu ta ở cùng phòng với một... người con gái?”

“Cũng không hẳn là cùng phòng. Chỉ là cùng thuê. Tình cảm của hai người rất là trong sáng.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn! Gần đây cậu ta rất nổi tiếng. Hôm trước ở Ninh Hải xảy ra vụ cướp ngân hàng, cậu ta hiển nhiên một mình chống lại 3 tên cướp. Sau đó thì được lên ti vi. Khi mà đồn cảnh sát báo lại cho tôi, tôi sợ đến toát cả mồ hôi. Ài... Cục trưởng Triệu của cục công an đã trình lên bí thư ủy viên chính trị và pháp luật bản kiểm nghị ban thưởng cho cậu ta danh hiệu cao quý công dân thành phố tiêu biểu. Còn nói ở trên các phương tiện truyền thông lấy cậu ta là điển hình, tuyên truyền những chuyện về cậu ta. May mà đã được tôi ngăn lại...”

Chu Mị khẽ chớp mắt, khoe miệng khẽ nhắc lên tạo thành một đường vòng cung đẹp mê người, lẩm bẩm cười nói:

“Đúng là giống hệt ông nội cậu ta, tính tình nóng như lửa, có phần chính trực...”

Trương Thành Thái rùng mình, không dám nói thêm.

“Ông nội” theo như lời Chu Mị nói, là đời trước của chủ nhân. Đến nay người vẫn sống khỏe mạnh, là nhân vật có danh vọng có quyền lực cao nhất. Nhắc đến tên ông ta cũng khiến cho cả Trung Quốc này bị chấn động. Chu Mị chính là nhân vật trung tâm trong vòng tròn này, có thể đánh giá tùy ý. Nhưng Trương Thành Thái ông ta chỉ tạm thời chỉ có thể xem như là nhân vật nằm ngoài phạm vi của vòng tròn quyền lực này thôi. Đối với ông ta mà nói, thế hệ trước gia chủ tưởng chừng như là sự tồn tại một vị thần, làm sao dám dị nghị?

Chu Mị đứng lên, nhẹ nhàng nói:

“Chủ nhân trước mắt vẫn chưa hoàn toàn nắm trong tay tất cả thế lực trong gia đình. Không nên cử người bảo vệ chăm sóc cậu ta, tránh cho cậu ta họa sát thân. Giai đoạn này vẫn phải phiền bí thư Trương rồi. Chủ nhân có nói, để lỡ hai năm đường công danh của ông. Sau này nhất định sẽ có báo đáp.”

Ánh mắt Trương Thành Thái lộ rõ sự vui mừng, nhưng vẫn gặt đầu với một sắc mặt bình thản.

“Chuyện mà bề trên dặn dò, tôi nhất định sẽ hoàn thành trăm phần trăm. Xin ngài ấy cứ yên tâm... Thế nhưng, trợ lý Chu có thể tiết lộ một chút, cậu ta...rất cuộc là người như thế nào với bề trên. Có đáng để huy động nhiều người quan tâm cậu ta như thế này không?”

Chu Mị cười nhẹ một cái, chìa ngón tay trắng như bạch ngọc, chỉ lên trời.

Trương Thành Thái nét mặt liền nghiêm nghị, không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Là bí mật không thể tiết lộ, hay là ý trời không thể đoán được?

Trương Thành Thái không dám nghĩ nhiều. Người đó đại diện cho vòng tròn quyền lực, vừa khiến người khác phải hướng tới, vừa khiến người khác phải kính nể. Trong vòng tròn đó, những chuyện được giấu kín như bưng rất là nhiều. Có những chuyện không biết có khi tốt hơn.

Về phía Diệp Hoan cũng không biết bản thân mình đang được nhà quyền thế với thế lực tối cao ở Trung Quốc quan tâm đặc biệt. Hắn vẫn đang trong những ngày sống tạm bợ.

Cả đời này có thể sống tạm bợ đến như thế nào, Diệp Hoan không dám nghĩ nhiều. Trong thời đại mà quyền lực và tiền tài là tối cao như hiện nay, nếu muốn cưới vợ và sống yên ổn, bất kể như thế nào cũng nên có một căn nhà. Giá căn hộ ở Ninh Hải cao đến ngất trời, Diệp Hoan đã từng đếm trên đầu ngón tay, dù là mua căn hộ 80 m2 bình dân, mỗi m2 là 2 vạn đồng, vậy là mất 1 triệu 6.

1 triệu 6...

Dựa vào thu nhập của Diệp Hoan như hiện nay có thể nói, cho dù là hiện tại cậu ta bắt đầu ra ngoài và chạm cướp bóc, cho dù là nhân phẩm vận may của cậu ta tốt, được nhiều người để ý, cảnh sát một lần cũng ko thể bắt được cậu ta. Nếu như mỗi ngày cướp được 500 đồng, 1 triệu 6 cũng cần phải 10 năm cướp bóc không ăn không uống mới có thể đủ được...

10 năm cũng như 1 ngày. Mỗi ngày đều cướp bóc, gió mưa cũng mặc, nhấn nhục chịu khó... Nếu như là thời Lương Sơn đời nhà Tống, thủ lĩnh Tống Giang sợ rằng sẽ tự mình trao tặng một cái giấy khen chiến sĩ thi đua cướp bóc hạng nhất mất.

Nếu ra ngoài tìm một công việc chân chính thì đi làm thuê sao? Dựa vào sức của Diệp Hoan thì... Con mẹ nó! Còn không bằng mỗi ngày đi ăn cướp.

Nghĩ đến đó, Diệp Hoan thấy rất chán nản, bèn bỏ ý nghĩ lấy vợ. Đầu năm nay không lấy được vợ, nuôi không nổi chứ đừng nói đến cả sinh con cũng không được. Cuộc sống thật chẳng biết có gì triển vọng.

Trong phòng, Hầu tử đang chiếm máy tính của Diệp Hoan, tinh thần chuyển sang chuyên tâm vào Xóat Phụ Bản, một tay đang không ngừng xoa chân. Nam Kiều Mộc, Trương Tam và Diệp Hoan ba người đang chen chúc nhau ở trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khác vừa ăn bánh khoai vừa xem tivi.

Diệp Hoan ghé sát vào tai Nam Kiều Mộc có chút bí hiểm như vậy nói. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng thổi bên vành tai trắng muốt của cô ấy. Mắt Nam Kiều Mộc vẫn nhìn chăm chăm vào tivi, nhưng tai thì lại trở nên ửng hồng.

Diệp Hoan hoàn toàn không cảm nhận được phản ứng khác lạ của Nam Kiều Mộc.

“Ôi, Kiều Mộc! Anh cảm thấy anh có thể đã biết được thân phận của mình rồi... Anh biết bố của anh là ai rồi!”

Nam Kiều Mộc quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

Trương Tam cũng hiếu kỳ nói:

“Chúng ta đều là cô nhi, làm sao có thể biết được thân phận? Anh nói xem, bố anh là ai? Chỉ cần anh biết ông ta là ai, ở đâu. Anh em chúng ta sẽ cùng đi đánh con chó nhặt đó!”

Nam Kiều Mộc nhướn đôi mày thanh tú, trừng mắt nhìn Trương Tam không hài lòng.

Trương Tam cười mỉa nói:

“...Ai bảo ông ta lúc trước đã vứt bỏ anh Hoan của chúng ta chứ. Một đứa bé thông minh lanh lợi như vậy. Ông ta làm sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ như thế chứ?”

Vừa nói Trương Tam vừa quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Hoan, nghiêm mặt nói:

“Anh Hoan, nói nghiêm chỉnh. Nếu như anh là con em, em nhất định sẽ không để mất anh. Mỗi ngày đi siêu thị ăn trộm socola về cho anh ăn...”

Diệp Hoan tức giận đến nỗi giậm chân một cái, mắng:

“Cút! Lão tử tuyệt đối không nhận giặc làm cha!”

Nhưng Diệp Hoan rõ ràng là cũng không có chút thiện cảm nào với cha của mình, sờ sờ cằm, cân nhắc nói:

“Nếu như thực sự biết được cha của tao là ai, ...Mẹ nó! Tao thực sự vẫn muốn đánh cho con chó nhật đó một trận!

ĐỪNG...!!!

Vừa dứt lời, ngoài cửa sổ một tiếng sét dữ dội giữa trời quang đang vang lên.

Khuôn mặt Diệp Hoan sợ đến trắng bệch ra, hai tay ôm đầu, vội vàng nhận lỗi:

“Tôi sai rồi! Tôi sai rồi! Đánh cha mình chẳng qua chỉ là ý nghĩ bậy mà thôi...”

Trương Tam ở một bên đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Dạo này lại còn giả bộ nữa sao?”

Nam Kiều Mộc liếc nhìn hai người một cái, lạnh lùng nói:

“Anh vẫn chưa nói cha của mình là ai mà.”

Diệp Hoan nhìn trộm ra ngoài cửa sổ với một vẻ mặt kinh sợ, lúc đó mới đứng lên, ghé vào tai Nam Kiều Mộc khẽ nói:

“Anh cảm thấy cha của anh chính là ông chủ nhà của chúng ta, chú Vương...”

Nam Kiều Mộc và Trương Tam cực kì kinh ngạc, cùng kêu lên:

“Làm sao có thể chứ!”

Diệp Hoan cười hà hà, nói:

“Ngày hôm nay ông ấy đến thu tiền phòng. Như hai người biết, trên người anh một đồng cũng không có. Đang suy nghĩ nói với chú Vương vài câu mềm lòng. Không ngờ, ông ấy không những không giục anh, không đuổi anh, mà còn đặc biệt quan tâm cuộc sống của anh. Nhìn ánh mắt của anh, diu diu! Quả đúng là như nhìn con ruột của mình vậy. Anh nghĩ ngờ, anh rất có khả năng là con đẻ của ông ấy...”

Hai người không nói gì: “...”

Diệp Hoan nói tiếp:

“Hai người nghĩ mà xem, anh quen chú Vương như thế nào? Hai năm trước, anh quay lại cô nhi viện gặp viện trưởng. Sau cuộc viếng thăm đó, vừa mới đi ra, chú Vương đã đứng quanh quẩn ở cửa cô nhi viện. Nhìn thấy anh như là gặp người thân, một mực hỏi anh có cần thuê phòng không, nói mình vừa vặn có căn hộ cũ muốn cho thuê. Hơn nữa, tiền thuê nhà anh có thể tùy ý định giá. Ông ấy tuyệt đối không tăng giá. Anh lúc đó nghĩ thầm rằng có món hời đừng có chiếm tiện nghi của người khác. Bởi vậy mới dè dặt nói 500 đồng. Quả nhiên quả nhiên, ông ấy không nói câu thứ hai liền đồng ý. Lúc đó anh hận đến nỗi muốn tát vào mồm mình.... Em nói xem, nếu như lúc đó nói 100 đồng, chắc ông cũng không phản đối đâu nhỉ? Anh làm sao có thể ngu xuẩn đến như vậy chứ?”

“Hơn nữa, ở đây đã hai năm, ông chưa từng giục tiền phòng, cũng không nâng tiền phòng. Dù là có chuyện gì hay không cũng đều chạy qua đây thăm anh, thường xuyên mang rượu và đồ nhắm đến mời anh cùng uống... Đem những manh mối này gắn liền với nhau, hai người nói xem. Thái độ của chú Vương với anh có

phải là rất đáng nghi không? Đầu năm nay, con người trở nên xấu đi nhiều, ích kỉ đi nhiều rồi. Ngoài con đẻ của mình ra, ai có thể vô duyên vô cớ có thể đối xử tốt với một người không quen biết như thế này chứ?”

Diệp Hoan nói một hồi, Nam Kiều Mộc và Trương Tam lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Nghe lời anh nói, thì đúng là rất có thể...”

Diệp Hoan vuốt cằm, lẩm bẩm nói:

“Hai người nói xem. Nếu như bây giờ anh chạy đến trước mặt ông ấy, ôm chặt lấy chân, gọi một tiếng cha... Ông có ngạc nhiên mừng rỡ dứt khoát tặng căn phòng này cho chúng ta không nhỉ?”

Hai người kia: “.....”

“Dù gì cũng phải miễn cho anh một tháng tiền nhà chứ ha?”

“.....”

Trương Tam thở dài nói:

“Anh Hoan! Có thể có 500 đồng khí phách được không?”

Diệp Hoan nhanh chóng tỉnh ngộ, gật đầu nghiêm mặt nói:

“Mày đúng! Bắt tao làm cô nhi bao lâu. Chỉ một căn hộ mà muốn đuổi tao đi sao. Không có cửa đâu!”

Hai người cuối cùng cũng lộ ra sự vui mừng thanh thản.

Ai ngờ Diệp Hoan ngay sau đó bồi thêm một câu:

“....Trừ khi.. Tặng thêm cho tao một cô vợ xinh đẹp.”

Ba người ngồi trong phòng khách tán gẫu, Diệp Hoan vô ý quay đầu lại, nhìn thấy Hầu tử vẫn đang chiến đấu hăng hái trước màn hình máy vi tính. Diệp Hoan đưa mắt nhìn, lộ ra một vẻ mặt cười ác ý.

Cầm một túi bánh khoai, Diệp Hoan đứng dậy đi về phòng, đưa tới trước mặt Hầu tử , nói:

“Cày Phó Bản đừng có dốc hết sức mình. Tên tiểu tử nhà ngươi! Sớm muộn gì cũng có ngày chết trước màn hình máy tính thôi. Ăn chút đồ đi.”

Hầu tử không thèm quay đầu lại.

“Cám ơn.”

Nói rồi một tay cầm miếng bánh khoai to cho vào mồm...

Đợi cho đến khi túi bánh khoai vơi bớt, Diệp Hoan mới cười khà khà một cách quái dị.

“Mùi vị của bánh khoai thế nào?”

“Cũng được.... Anh Hoan! Em phát hiện hôm nay anh đối xử với em đặc biệt tốt.”

Diệp Hoan bình tĩnh nói:

“Đừng hiểu lầm! Anh không phải đối tốt với chú. Chỉ là nhìn thấy tay của cậu vẫn đang xoa chân...”

22. Chương 21: Thói Quen Ỗ Lại

Trong phòng khách ba người vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm.

Mọi người đều từ Phúc Lợi Viện đi ra. Từ nhỏ đã quen biết nhau, nói chuyện đương nhiên là không kiêng kị điều gì cả. Ngay cả người trầm tính như Nam Kiều Mộc cũng thỉnh thoảng nói thêm vào một hai câu.

Chỉ ở trong cái nhà này, khi đối mặt với đám người Diệp Hoan từ nhỏ đã quen biết thì Nam Kiều Mộc mới không đề phòng, thể hiện ra sự nhu mì của nàng.

Nhìn thấy trong phòng khách Diệp Hoan và Trương Tam người một câu ta một câu nói không ngớt, Nam Kiều Mộc khẽ cười, nụ cười mới hiền hòa làm sao.

Hiện tại ở trong ngôi nhà này, lưu manh, tên lập dị, ăn trộm, nữ thạc sĩ cùng tụ tập lại với nhau. Tổ hợp này nhìn thế nào đi nữa cũng thấy kì kì, nhưng lại cho người ta cảm giác an tâm. Đường như bốn người bọn họ là một chỉnh thể. Thiếu đi bất kì ai đều trở nên không hoàn chỉnh.

Mỗi người sau khi lớn lên đều lựa chọn cho mình một lối đi riêng. Tuy đường đi đó không giống nhau, nhưng bọn họ không hề thay đổi. Bốn người ngồi tụ tập với nhau, Nam Kiều Mộc thần sắc có chút hoảng hốt, phảng phất như về lại Phúc Lợi Viện của rất nhiều năm về trước.

Bốn đứa bé con lúc đó, ba tên con trai lập thành một nhóm chuyên ăn trộm trong hậu viện, gây chuyện gặp rắc rối. Mà nàng cô bé con này thường ngốc nghếch đi theo đằng sau bọn họ.

Lúc đó trên mặt nàng còn có nước mũi chảy ròng ròng, cười với bọn họ, khóc cùng bọn họ. Bốn người tuổi tác xấp xỉ như nhau, nhưng Diệp Hoan và Trương Tam bọn họ luôn chăm sóc nàng như em gái của mình. Bọn trẻ trong viện dám ăn hiếp nàng, Diệp Hoan là người đầu tiên kiểm hấn tính sổ. Cho dù có lúc bị đánh tới mất mũi bầm tím, bị lão viện trưởng bắt đứng chếp phạt, Diệp Hoan vẫn luôn ra dáng quật cường, không để nàng gặp bất cứ tổn hại nào.

Nam Kiều Mộc nghĩ tới đây, đôi mắt xinh đẹp to tròn vô ý hướng về Diệp Hoan tràn đầy vẻ âu yếm.

Có lẽ... Đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến cho mình bất kể mọi thứ dọn về đây sống chung với hắn. Cho dù là mỗi ngày phải dậy sớm để đón nhiều trạm xe bus nhưng vẫn không một lời oán than.

Nam Kiều Mộc đã quen với sự bảo vệ của Diệp Hoan. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa rời xa Diệp Hoan bao giờ cả. Nàng không thể xa Diệp Hoan. Nếu Diệp Hoan không ở bên cạnh, nàng sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi và chán ghét cái thế giới này. Tự như nai con đang hoảng hốt.

Chỉ có ở cùng Diệp Hoan, nàng mới cảm thấy an tâm. Nàng sẽ cảm thấy mình như đã có cả thế giới. Thậm chí ngay cả tình thân mà đám cô nhi như họ đầy khao khát, đối với nàng cũng không là gì cả.

Không có tình thân thì sao chứ? Không có Diệp Hoan mới là...

Thở dài sâu kín, Nam Kiều Mộc bỗng nhiên trở nên buồn vô cớ. Không biết từ bao giờ, Diệp Hoan và bọn hắn dần dần xa cách mình. Bọn họ nói chuyện với mình cẩn thận từng li từng tí. Ánh mắt bọn họ nhìn mình vừa kính nể vừa sợ hãi.

Thành tích cao của mình đã tạo nên một vùng trời không thể vượt qua.

Diệp Hoan cảm thấy nàng đã lớn rồi, cảm thấy nàng có thể tự lập được rồi. Nàng không cần sự bảo vệ của bọn hắn nữa. Nhưng... Nàng vẫn luôn rất cần. Thành tích cao không thể che giấu sự sợ hãi của nàng đối với thế giới này. Đối với sự ỷ lại vào Diệp Hoan thì đã trở thành thói quen từ nhiều năm trước rồi.

Nếu như mọi thứ có thể quay lại lần nữa thì tốt biết mấy. Lúc đó nàng không dốc hết sức để học sách nữa. Nàng nguyện làm một cô nương bình thường đơn giản. Giống như lúc nhỏ, bình thần chịu đựng gian khổ, nấp dưới sự che chở của Diệp Hoan, về mặt cười hạnh phúc.

Phía bên kia ghế sofa, Diệp Hoan nói với Trương Tam:

“Thằng Tam! Đạo này ăn trộm có thu hoạch được gì không?”

Trương Tam hừ một tiếng.

“Biết nói tiếng người không đây? Ăn trộm là cái gì? Cướp! Hiếu không? Cướp! Loại ngành nghề kĩ thuật cao nhất ấy! Nè, cùng là gây phiền phức cho người dân. Anh dựa vào cái gì mà coi thường ngành nghề của em?”

“Tao đâu dám coi thường ngành nghề của mày. Mày là ăn cướp chuyên nghiệp mà... Có tiền không? Bây giờ tao nghèo tới sắp phải bán thân rồi. Tiền thuê phòng còn chưa đóng nữa.....”

“Anh không phải là con ruột của lão Vương sao?”

“Cha con ruột cũng phải tính tiền nha mày. Người ta khách sáo với tao như vậy. Tao không thể nào làm ơn mắc oán. Thiếu tiền thì thế nào cũng không phải trả.”

Trương Tam bĩu môi, nói:

“Dạo gần đây không có thu hoạch được gì cả. Tụi nó bây giờ rất là thông minh. Không những gắn cửa chống trộm, mà... Mìe nó ngay cả cửa sổ cũng gắn cửa sổ chống trộm! Anh nói coi, sao bây giờ con người ta ích kỉ quá vậy? Gắn nhiều cửa như vậy làm gì? Cứ như phòng trộm ấy. Có đáng không?”

Diệp Hoan ngẫm nghĩ, nói:

”Bọn họ đúng là phòng trộm. Thằng Tam! Mày phải theo kịp thời đại chứ. Rèn luyện tay nghề nhiều vào! Cứ dẫm chân tại chỗ không tốt đâu. Lạc hậu sẽ bị hốt xác đấy.”

Buồn rầu gãi đầu, Diệp Hoan buồn bã nói:

“Bây giờ kiếm tiền thật là khó. Chẳng lẽ nhất định bắt tao phải đến kho tinh trùng để hiến tinh sao?”

Trương Tam ánh mắt lại sáng lên.

“Kho vàng?”

Diệp Hoan nghiêm túc nhắc nhở hắn:

“Là tinh trùng. Không phải vàng. Mày đừng lẫn lộn rồi lại chui vào kho tinh trùng của người ta mà lấy tinh trùng đông lạnh nuốt như nuốt hoa quả đông lạnh. Cô gái Nhật Bản người ta có thể làm như vậy, nhưng mày không thể, đây là phạm tội với toàn thể nhân loại. Vừa mở miệng ra không biết bao nhiêu nhà khoa học, luật sư, bác sĩ cái gì cái gì đấy.. bị mày nuốt vào. Nghiệp chướng nha. . .”

Trương Tam giận dữ, nổi điên bỏ đi.....

Nam Kiều Mộc đứng một bên nhìn rất lâu rồi không thể nào nhìn thêm được nữa, móc từ trong bóp ra năm tờ tiền mặt quảng cho Diệp Hoan, lạnh lùng nói:

“Đi trả tiền nhà đi. Em thật sự chịu không nổi mấy người nữa. Lúc nhỏ nghịch ngợm quậy phá, có thể miễn cưỡng nói là dễ thương đi, tại sao con trai lớn lên lại trở nên như thế?”

Diệp Hoan kinh ngạc hỏi:

“Tiền của em không phải đưa hết cho lão viện trưởng rồi sao?”

Nam Kiều Hoan thở dài nói:

“Xem ra người quen nhiều người con gái như vậy mà vẫn không hiểu rõ về phụ nữ. Phụ nữ luôn chừa cho mình đường lui, cho dù phụ nữ nghèo như thế nào đi nữa, trong bóp tiền luôn để lại chút tiền khi gấp dùng đến. Không ai mà ngốc đến nỗi không để lại cho mình gì cả đâu.”

Diệp Hoan và Trương Tam bốn mắt nhìn nhau, hai người nhường như cùng nghĩ ra điều gì đó.

Hồi lâu.....

Diệp Hoan ấp úng nói:

“Nhưng.... Em đâu phải phụ nữ, em là nữ thực sĩ à nha....”

Nhìn ánh mắt đang rực lửa của Nam Kiều Mộc, giọng Diệp Hoan rất chân thành.

“Vì sao em luôn không phân biệt được giới tính của chính mình?”

Nam Kiều Mộc : “.....”

Trương Tam dường như cảm nhận được sát khí trong phòng khách, toàn thân linh hoạt, khe khẽ rời xa Diệp Hoan, ngồi đến đầu bên kia của ghế sofa.

Ti vi đang phát tin tức của thành phố.

Một người dẫn chương trình tướng mạo xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào đang đọc phần tin.

“.....Bản đài phóng viên đưa tin, tập đoàn xí nghiệp Đăng Long quốc tế, một trong 500 công ti lớn nhất thế giới, hôm nay chính thức di chuyển trụ sở chính đến chính phủ thành phố Ninh Hải. Theo tin tức có được, tập đoàn quốc tế Đăng Long quốc tế mấy năm gần đây có ý muốn dời tổng bộ tập đoàn ở kinh thành. Việc di dời trụ sở chính đáp ứng nhu cầu phát triển kinh tế, thành phố Ninh Hải với tốc độ phát triển nhanh chóng đã trở thành thành phố lựa chọn hàng đầu của Đăng Long tập đoàn để xây dựng trụ sở chính.....”

“Đoàn khảo sát Đăng Long tập đoàn đã đến Ninh Hải khảo sát, do trợ lý tổng giám đốc Đăng Long Chu Mị dẫn đầu. Trong vòng một tháng tiếp theo, đội khảo sát sẽ tiến hành khảo sát kinh tế chính trị, xây dựng thành phố, tình hình an toàn giao thông..... Tiến hành khảo sát tổng hợp.”

“Thị ủy bí thư Trương Thành Thái đại biểu Ninh Hải thể hiện sự hoan nghênh và coi trọng việc di dời của Đăng Long công ty. Trương Thị Ủy nói, việc trụ sở chính tập đoàn Đăng Long di dời về Ninh Hải sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với sự phát triển kinh tế và chính trị. Có tác dụng thúc đẩy qui hoạch phát triển toàn tỉnh Giang Nam này.....”

Trong tin tức, Chu Mị mặc đồ công sở, cười nói tự nhiên bắt tay với Trương Thành Thái, nhu mì xinh đẹp tuyệt thế giai nhân, dáng người yếu điệu thướt tha đáng, khiến cho lòng người rung động.

Nam Kiều Mộc lặng lẽ coi tin tức, nghi ngờ lắm bầm trong miệng.

“Trụ sở chính Đăng Long tại sao lại di dời tới Ninh Hải?”

Diệp Hoan hỏi:

“Tập đoàn Đăng Long này lai lịch như thế nào vậy?”

Nam Kiều Mộc liếc hần một cái, nói:

“Ngay cả tập đoàn Đăng Long anh cũng không biết?”

“Đương nhiên biết! Nó khẳng định có cả đồng tiền, đúng không?”

Nam Kiều Mộc thở dài nói:

“Không có kiến thức thì cũng nên có chút thường thức chứ. Tập đoàn quốc tế Đăng Long này là công ty tư nhân lớn nhất của nước ta. Nó bao gồm các ngành nghề hóa chất, điện tử, phục vụ, giải trí, trang phục, tài chính vân...vân. Là một chiếc chiến hạm kinh tế khổng lồ ở trong nước và quốc tế giới kinh doanh đều được hưởng rất cao uy vọng. Nghe nói có bối cảnh chống lưng của chính phủ, tổng giám đốc tập đoàn này là một người phụ nữ. Một người phụ nữ có thể làm nên sự nghiệp như vậy. Thật là tài giỏi....”

Nam Kiều Mộc thao thao bất tuyệt, quay đầu nhìn lại, thấy Diệp Hoan cùng Trương Tam vẻ mặt ngu si nhìn chằm chằm vào dáng người xinh đẹp nhu mì của Chu Mị trên Tivi. Bộ dáng như sắp chảy nước miếng tới nơi, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt đang muốn giết người của Nam Kiều Mộc.

“Anh Hoan! Anh nói vòng 1 của cô nàng này cỡ 36C không?”

“Tao thấy hơn à, chắc cỡ 36D. A, còn là loại khóm măng mà tao thích.....”

23. Chương 22: Tìm Việc Làm

Diệp Hoan quyết định đi tìm việc làm.

Làm người phải có chí cầu tiến. Làm lưu manh không thể là công việc lâu dài được. Ăn cắp, lường gạt không thể nào là cái nghề để sống suốt đời. Mạo hiểm lớn không nói đi. Tỷ lệ được ‘trả ơn’ khá là thấp.

Cho nên tìm một công việc chân chính vẫn là rất cần thiết.

Điểm bắt đầu của Diệp Hoan không cao. Cho nên mơ ước đối với công việc cũng không cao. Chỉ cần có người đồng ý thuê hẳn, quét đường cũng được. Diệp Hoan cũng không kén cá chọn canh, bởi vì hắn không có vốn liếng để kén cá chọn canh. Bằng trung học, không có kinh nghiệm, càng không có kỹ năng chuyên môn. Nói thật, Diệp Hoan cảm thấy mình đã làm khó cho công ty tuyển việc làm rồi...

Nhưng... làm khó thì làm khó, Diệp Hoan vẫn phải sinh tồn, vẫn phải ăn cơm. Cho dù trong lòng có chút ngại ngùng, Diệp Hoan cũng bất chấp mọi sự lo âu để đi tìm việc làm.

Chủ nhật, thị trường tuyển việc ồn ào nhộn nhịp hẳn lên. Sinh viên kiếm việc làm, công chức tìm chỗ làm mới, còn có các loại hình môi giới, công ty tuyển dụng. Tất cả chen chúc vào nhau như nôi cháo.

Diệp Hoan đứng trước cửa công ty tư vấn việc làm, lòng có chút hồi hộp nhìn cảnh tượng bát nháo ở trước mắt, cứ cảm thấy thấp thỏm không yên.

Hắn không có sự phấn chấn của sinh viên vừa vào đời, càng không có sự bất cần như những người công chức đi tìm việc làm mới. Quan trọng hơn nữa là, hắn không có tấm bằng nào ra hồn, cũng không có kinh nghiệm phong phú để gây ấn tượng cho người ta.

Nếu nói hắn như tờ giấy trắng thì thật là có chút khách sáo với hắn. Hắn chỉ như tờ giấy vệ sinh chưa sử dụng qua mà thôi.

Có người cần đến loại như hắn sao?

Diệp Hoan vào căn tiệm ở bên cạnh công ty tuyển việc để in ra mười bản sơ yếu lý lịch mà tối qua nhờ Hầu Tử viết hộ. Sau đó... hắn chột dạ nhìn vào cánh cổng lớn, mồ hôi đổ xuống như mưa.

Nhiều người như vậy đi giành những công việc ít ỏi như vậy, Diệp Hoan cảm thấy mình giành không lại, việc này so ra thì còn khó hơn đi ăn cướp rất nhiều.

Chi bằng... Nhất quyết trở về làm lừa gạt tiếp?

Do dự đấu tranh một hồi, Diệp Hoan cắn răng, móc từ trong túi ra 10 xu mua vé vào cổng, nhập vào đoàn người đi xin việc làm

Đứng trước một cái quầy của công ty tuyển dụng, Diệp Hoan cẩn thận nhìn một hồi lâu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chức vụ “Cần Táp”, có chút động lòng.

Cần tạp chẳng qua là làm những việc tạp vụ, làm những công việc cực khổ. Việc gì cũng làm, yêu cầu bằng cấp không cao, yêu cầu kinh nghiệm cũng không cao. Diệp Hoan cảm thấy chức vụ này rất phù hợp với mình.

Nơm nớp lo sợ đưa sơ yếu lý lịch của mình, người chủ quản phụ trách tuyển dụng của công ty liếc hắn một cái, sau đó đưa mắt đến sơ yếu lý lịch của Diệp Hoan.

“Học lực trung học?”

“Vâng.”

“Không có kinh nghiệm?”

“....Vâng”

Chủ quản thở một hơi dài, sau đó vỗ vỗ một xấp sơ yếu lý lịch dày trên bàn, nói:

“Người ứng tuyển công việc nhiều như thế này. Trong đó học lực thấp nhất cũng là cao đẳng đại học. Anh cảm thấy mình có cơ hội trúng tuyển không?”

“Trên đó không phải ghi là học lực trung học có thể ứng tuyển sao?”

“Đó là yêu cầu thấp nhất, nếu như học lực càng cao, đương nhiên chúng tôi sẽ ưu tiên tuyển dụng, anh hiểu ý tôi chứ?”

“.....”

Trong lòng Diệp Hoan tự nhiên sinh ra một cảm xúc căm phẫn. Làm tạp vụ mà còn chê người ta học lực thấp. Con mẹ nó đây là thế giới gì đây!

Tiếp tục ứng tuyển thêm một vài công ty nữa, cuối cùng Diệp Hoan đối với những công ty tuyển dụng tuyệt vọng rồi.

Xem ra những công việc chân chính thật sự không phù hợp với hắn.

Khiến Diệp Hoan đau lòng hơn là, tiền photo, tiền vé cổng, tất cả đều mất trắng. Không ít không nhiều cũng mấy chục đồng, giống như trôi theo dòng nước vậy.

Bây giờ đối với tình trạng kinh tế Diệp Hoan mà nói, mấy chục đồng cũng không phải là con số nhỏ.

Diệp Hoan cắn răng, không thể để uống phí thể được, ít nhất cũng phải lấy lại chút ít vốn!

Hạ quyết tâm, Diệp Hoan vứt bỏ hết các sơ yếu lý lịch vào thùng rác, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm mục tiêu.

Trong chốc lát, Diệp Hoan đã phát hiện ra con mồi béo bở.

Như một tên trộm đưa mắt nhìn xung quanh, Diệp Hoan lặng lẽ bước tới trước mặt một người trung niên mặc áo vest màu đen, nhìn cách ăn mặc của hắn, đây rõ ràng là nhân viên cao cấp đang muốn tìm một công việc mới.

Nhẹ nhàng vỗ vai của hắn, Diệp Hoan thấp giọng nói:

“Này! Anh bạn! Muốn làm chứng nhận không?”

Người trung niên quay đầu lại, sững người đáp:

“Làm chứng nhận gì vậy?”

“Giấy chứng nhận gì cũng có thể làm, cho dù anh muốn có bằng cấp học vị đại học Mỹ Harvard cũng là chuyện nhỏ. Tìm việc mà không có cái bằng vàng, làm sao mà giành lại với người khác? Cái đạo lý anh hiểu rõ hơn tôi chứ?”

Người trung niên hốt hoảng, ngẫm nghĩ thật kỹ một chốc, ánh mắt dần dần sáng lên: “Bằng cấp học vị của đại học Harvard ở Mỹ cũng có thể làm được à?”

Diệp Hoan cười ha hả.

“Không những làm được, mà còn làm tuyệt đối chuyên nghiệp. Lên mạng tra mã số sinh viên thì có thể chứng minh anh đã học qua Harvard.”

Người trung niên kinh ngạc nói:

“Làm sao có thể! Sao người có thể làm được?”

Diệp Hoan mỉm cười, biểu lộ ra sự cao thâm uyên bác.

Thần sắc của người trung niên kia ngày càng buông lỏng, xem ra đích thật đã động lòng rồi.

“Làm chứng nhận bao nhiêu tiền?”

“Bởi vì giá thành rất cao, nên giá chúng tôi thu cũng không ít, cái này.... Người hiểu chứ?”

“Hiểu, tiền nào của đấy, chỉ cần người làm giống như thật. Lên trên mạng có thể tra ra chính ta, nhiều tiền đến đâu ta cũng có thể trả.”

Người trung niên hoàn toàn động lòng, một tấm bằng đại học Harvard ngày nay đối với người ứng tuyển mà nói, có sức cạnh tranh biết dường nào. Hắn là người hiểu hơn ai hết.

“Giá là hai ngàn! Không trả giá. Đưa trước một nửa tiền đặt cọc, sau khi lấy giấy chứng nhận trả luôn phần còn lại. Nếu không vừa ý thì hoàn lại tiền.”

Diệp Hoan miệng lưỡi đầy chuyên nghiệp.

Người trung niên không nói lời nào, từ trong bóp móc ra một nghìn đồng, ngay cả phần lý lịch trên tay mình cũng đưa cho hắn, nói:

“Làm cho ta tấm bằng MBA của Harvard. Đây là hình và lý lịch của ta, cứ theo trên đó mà làm.”

Diệp Hoan không khách khí nhận một nghìn đồng, sau đó chỉ tiệm photo ở bên ngoài công ty tuyển việc, cười nói:

“Hai tiếng sau đến lấy chứng nhận. Tôi ở trong cửa tiệm đó. Yên tâm! Tôi làm ăn xưa nay rất giữ chữ tín. Chữ tín là số một, già trẻ không gạt.”

Nửa tiếng sau, cuối cùng người trung niên không yên lòng từ trong tiệm photo lão đảo đi ra, ngồi ở trước cửa về mặt bị đá kích ngồi bức tức , giận dữ lăm bầm trong miệng:

“..... Chữ tín là số một gì chứ? Già trẻ không gạt gì chứ? Quân lừa đảo!”

*****

Một ngàn đồng trong tay, tâm trạng ưu buồn của Diệp Hoan đỡ nhiều rồi, Diệp Hoan thậm chí còn huyết sáo khoan khoái.

Gì mà đại học Harvard, gì mà MBA, Diệp Hoan ngay cả từ tiếng anh cũng không biết mấy chữ, sao mà biết làm giấy chứng nhận học vị .

Đúng vậy, lừa gạt, đây quả thật là lừa gạt.

Diệp Hoan phát hiện mình kiếp này chỉ có thể làm việc bất chính. Đương nhiên, chuyện này chỉ là ngẫu nhiên. Thời đại này người lừa gạt quá nhiều, chỉ một thằng đàn ông đương nhiên không đủ xài. Lâu lâu gặp một đứa đã thỏa mãn lắm rồi, Diệp Hoan cảm thấy không phải ngày nào mình cũng gặp được thằng đàn ông như thế.

Vừa gạt được một nghìn đồng, Diệp Hoan chuẩn bị chuồn, nơi này không tiện ở lâu.

Bước ra khỏi cửa nhân lực thị trường, ánh mắt Diệp Hoan nhìn quanh, phát hiện một cái quầy đối diện với cánh cổng lớn của thị trường tuyển việc làm đang đứng chen lấn, đông nghịt người.

Đây là hiện tượng rất thường thấy ở thị trường tuyển việc. Nhưng cái sạp này có cái gì đó không bình thường.

Sinh viên hào hoa phong nhã đi ra với vẻ mặt bị thương. Ngược lại những tên có bộ vó lưu manh đi ra vẻ mặt lại hớn hớn, mừng rỡ giống như vừa trúng vé số vậy.

Diệp Hoan cảm thấy rất kì lạ. Mẹ nó đây là chức vụ gì mà tà quá vậy? Sinh viên bị loại ra, lưu manh lại được tuyển vào?

Nhưng nói như thế nào, đối với Diệp Hoan đây cũng là một tín hiệu tốt.

Diệp Hoan lúc này không đi vội nữa, quyết định chen vào trong.

Sạp tuyển dụng rất đơn giản, cũng không có bảng tuyển dụng nào, chỉ kê một cái bàn để ở đó. Ba người quản lý tuyển dụng ăn mặc rất là bình thường, miệng ngậm điều thuốc, lật xem sơ yếu lý lịch. Điều này khiến cho Diệp Hoan liên tưởng tới bọn xã hội đen đang đếm tiền thời đại cũ, không khí u ám bao trùm.

Lý lịch của Diệp Hoan đã vứt đi rồi, lúc này không lo được nhiều như thế. Sau khi phí sức chen vào trong, đặt mông ngồi lên ghế dự tuyển, sau đó nhìn ba tên chủ quản cười cười.

Một tên mập tròn như quả banh ngồi giữa ngậm điều thuốc, khẽ nhắm mắt, ở trong khói thuốc lơ lửng nhìn Diệp Hoan một cái, thản nhiên nói:

“ Đến ứng tuyển?”

“Vâng.” - Diệp Hoan vội gật đầu.

“Trình độ gì?”

“Trung học....” - Diệp Hoan bắt đầu chột dạ rồi.

“Choáng nhau lần nào chưa?”

“A? Cái này..... Đánh rồi.” - Diệp Hoan trả lời trung thực. Không phải là hắn không biết nói dối, mà bộ dạng lưu manh đã bán đứng hắn. Nói chưa đánh nhau? Ai tin?

Chủ quản không để ý, cười cười nói tiếp:

“Không sao. Nếu người chưa đánh nhau lần nào, bọn ta mới không thêm tuyển người đấy.”

“A? Cái này...” - Diệp Hoan ngó ra. Con mẹ đó đây là đơn vị gì vậy?

“Vô khám chưa?”

“Tùng vào. Mấy ngày trước mới được thả ra.” - Diệp Hoan hạ quyết tâm. Đơn vị này quá tà, không thể trả lời theo lẽ thường được, phương pháp trái ngược đáng tin hơn.

Quả nhiên, quản lý nhìn vào mắt Diệp Hoan dần dần có hứng thú.

“Thể lực như thế nào?”

“Thể lực..... Chạy một nghìn mét còn được.” - Diệp Hoan hoài nghi đáp.

“Dám cướp đồ của người khác không?”

Ánh mắt Diệp Hoan cũng bắt đầu phát sáng, đập mạnh đùi một cái.

“Đây vốn là nghề của ta mà! Của người khác chính là của ta.”

“Dám đánh cha không?”

“Quá bình thường rồi! Cha ta một ngày bị ta đập ba trận.”

Phút chốc, ánh mắt của chủ quản phát sáng lờ lờ, vẻ mặt vui mừng nắm lấy tay Diệp Hoan dùng sức lắc mạnh:

“Nhân tài a! Bọn ta cần chính là nhân tài như ngươi! Cái gì cũng không cần nói nữa, ngươi đã trúng tuyển!”

Trong lòng Diệp Hoan cũng vui mừng khôn xiết, mẹ nó! Lão tử con thiên lý mã này cuối cùng cũng tìm được Bá Nhạc rồi!

Cố gắng nén sự vui mừng trong lòng, Diệp Hoan hỏi một vấn đề mà bấy lâu nay đã chôn sâu trong lòng:

“Xin hỏi.... Các người đây là tuyển lưu manh phải không?”

Quản lý cao mày không được vui.

“Nói năng cẩn thận chút, không phải là tuyển lưu manh, chúng ta tuyển biên chế giữ trật tự đô thị ở bên ngoài.”

Thân hình của Diệp Hoan lập tức đảo đảo...

Mẹ nó! Giữ trật tự đô thị.....

Còn chưa đợi Diệp Hoan định thần, quản lý đã bổ sung hỏi một câu:

“...Nếu như xảy ra chuyện, ngươi tính làm như thế nào?”

“....Nói đây là công việc bán thời gian của ta.” - Diệp Hoan không cần suy nghĩ, nói thẳng ra.

“Mẹ nó quá giỏi. Tuần sau đến báo danh.”

24. Chương 23: Nguy Cơ Và Chuyển Biến

Hồng Hổ công ty.

Liễu Mi ngồi ở trên ghế tay vịn trong phòng chủ tịch, ngón tay mảnh khảnh chống trán. Một đôi đôi mắt xinh đẹp mê người đang khẽ khép lại.

Liễu Mi vốn không để ý tới khuôn mặt. Đẹp cũng được mà xấu cũng được, chẳng qua chỉ là một túi da. Nhưng nàng không vừa lòng nhất chính là đôi mắt của mình. Con mắt Liễu Mi là loại mắt xéch điển hình: dài nhỏ và hẹp, khóe mắt nhếch lên. Khi sóng mắt lưu chuyển nhìn quanh liền sinh ra ánh sáng, cực kỳ mê mẩn lòng người.

Một đôi mắt động lòng người như vậy nhưng lại khiến cho Liễu Mi không vừa lòng. Cũng bởi vì đôi mắt này quá đẹp, có sức mê hoặc quá lớn đối với đàn ông. Mà Liễu Mi lại không muốn bỏ thủ hạ của mình có những cách nghĩ không thực tế. Nàng tôn trọng chính là thực lực, khống chế các thuộc hạ của công ty, quản lý kinh doanh hai đường chánh và tà. Đôi mắt hữu tình này vô tình làm giảm đi sự uy nghi của nàng, khiến cho người khác chỉ chú ý đến vẻ bề ngoài của nàng, mà bỏ qua thực lực và tham vọng của nàng.

Cho nên từ một Liễu Mi không thích trang điểm đến khi lên chức đồng sự trưởng. Mỗi ngày không thể không trang điểm cho đôi mắt của mình. Màu đen của nữ trang che đi khóe mắt nhếch lên của nàng. Từ đó khiến cho ánh mắt càng thêm lạnh tanh, càng sắc nhọn, dường như có thể xuyên thấu lòng người.

Bây giờ đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn vào màn hình tivi tĩnh lặng trong phòng nghỉ của văn phòng. Trong tivi, trợ lý tổng giám đốc Chu Mị đang cùng Ninh Hải thị ủy bí thư Trương Thành Thái thân thiết nói chuyện với nhau. Dáng người của Chu Mị yếu đuối thướt tha, thần thái tự nhiên hào phóng để lại cho Liễu Mi ấn tượng sâu sắc.

“Tập đoàn Đằng Long lại muốn dời trụ sở chính đến Ninh Hải..... Vì cái gì vậy?”

Đôi mắt phương của Liễu Mi khẽ khép lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Một tập đoàn kinh doanh khổng lồ như hàng không mẫu hạm lại muốn ngụ tại Ninh Hải, sau lưng của nó còn có sự chống lưng thần bí cực lớn của chính phủ. Nó mạnh đến thế, sẽ hình thành bố cục như thế nào trong thương nghiệp ở Ninh Hải đây? Sẽ gây đả kích cực lớn như thế nào đến các giới kinh doanh ở Ninh Hải ?

Có thể thấy được là, bố cục kinh doanh đang hiện hữu tại thành phố Ninh Hải chắc chắn bị đánh vỡ. Các loại thế lực trong tối ngoài sáng sẽ bị xóa sổ. Các loại hình kinh doanh của công ty Hồng Hổ sẽ phải đối mặt với thử thách nghiêm trọng nhất từ trước tới nay.

Một miếng bánh kem lớn như vậy! Bây giờ tự nhiên có một đại hán vạm vỡ khổng lồ đến chia phần. Người khác đương nhiên phải ăn ít một chút.

Đây là một xã hội chú trọng thực lực. Nó tàn khốc ở chỗ mạnh được yếu thua, gần như không nói đến cảm tình. Sức mạnh của tập đoàn Đằng Long đối với công ty Hồng Hổ có chút quy mô mà nói, thì thực là không phải một tin tốt lành gì.

Liễu Mi nhìn chăm chăm vào thân hình yếu đuối của Chu Mị. Lông mày nàng khẽ nhếch lên, đều nói cường long không áp địa đầu xà. Thế nhưng cái đầu cường long này. . . Thật sự không cách nào chống lại nó. Cho dù tất cả địa đầu xà kết hợp lại, cũng không đủ nó ăn một châu .

Liễu Mi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra quyết định.

Cố gắng hết sức xây dựng mối quan hệ với tập đoàn Đằng Long. Cho dù là phải nhường ra một chút lợi ích của công ty cũng không đáng tiếc. Tổn thất ngắn hạn, nhưng từ ánh mắt chiến lược trường kỳ của thương nghiệp mà nói, tạo được mối quan hệ tốt với tập đoàn Đằng Long sẽ có lợi cho thương nghiệp của Hồng Hổ.

Nếu như đã không thể thay đổi được gì, vậy thì thuận theo sự thay đổi của nó.

Đây là nguyên tắc làm người làm việc của Liễu Mi. Bây giờ đã không còn là cái thời hùng hổ vác mấy cây đao đi tranh giành địa bàn nữa. Không gian tồn tại của xã hội đen ngày càng bị thu hẹp trước những vũ khí quốc khí lớn mạnh. Mấy cây đao tự chế, mấy cây súng con có thể gây nên sóng gió bao lớn chứ?

Có lẽ, với việc tiến đến của tập đoàn Đằng Long đối với công ty Hồng Hổ mà nói, là chuyển biến nằm ngoài ý muốn. Nó có thể khiến cho bộ phận màu đen của công ty Hồng Hổ hóa thành màu trắng cũng nên.....

Khóe miệng Liễu Mi khẽ nở nụ cười. Nhưng nụ cười vụt tắt khi ba tên thủ hạ mồ hôi đầm đìa, gương mặt trắng bệch đi đến trước bàn làm việc. Sắc mặt Liễu Mi đột ngột trở lên lạnh băng.

“Ba người đi mời một tên lưu manh mà mời cũng không được. Ta có bọn thủ hạ như các người, thật sự là phúc đức ba đời ....”

Ba tên thủ hạ càng lo sợ không yên. Mồ hôi đầy trán cũng không dám chùi.

“Đại tiểu thư... Thằng nhóc ấy quá ranh ma. Trong thoáng chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Với lại bữa đó bên cạnh hắn còn có con nhỏ, nghe nói là điểu tử, không biết là thật hay giả nữa.....”

Liều Mi ung dung thở dài:

“Ta muốn không phải là quá trình mà là kết quả. Chuyện nhỏ như vậy. Chẳng lẽ các người muốn ta đích thân đi làm? Công ty Hồng Hổ mỗi tháng đều trả lương cho các người. Cho các người phúc lợi. Các người tưởng đây là vì cái gì chứ?”

“Đại tiểu thư... Xin cho chúng tôi thêm một cơ hội, chúng tôi nhất định bắt thằng nhóc đó đem về!”

Đầu hẻm khu Lão Thành có ba người đi khắp nơi tìm kiếm quán ăn ăn cơm.

Diệp Hoan hôm nay có thể nói là song hỷ lâm môn, không những vừa được một nghìn đồng, mà còn tìm được việc làm, không thể nào không ăn mừng được.

“Anh kiếm được việc làm rồi?”

Nam Kiều Mộc và Hầu Tử không dám tin vào tai mình.

Diệp Hoan rụt rè cười, gật gật đầu với tư thế đầy hàm xúc.

“Làm sao có thể?”

Hầu Tử kinh ngạc la lớn:

“Anh chỉ đi thị trường tuyển việc có một lần đã tìm được việc rồi ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!”

Hồ nghi nhìn Diệp Hoan, Hầu Tử nói:

“Anh Hoan! Anh không phải đi làm công việc bán bảo hiểm chứ hả? Loại công việc đó chỉ cần là con người thì sẽ được tuyển dụng.”

“Hầu Tử! Mày tưởng là tao sẽ làm việc chỉ có thằng ngốc mới làm sao?”

Diệp Hoan rất không vừa lòng với sự chất vấn của Hầu Tử.

Hầu Tử ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó kinh hãi nói:

“Anh Hoan! Chắc huynh không phải tìm những việc dán cột điện chứ hả? Thông báo tuyển dụng nam PR, tiền lương ba vạn gì đấy. Anh Hoan! Chúng ta không thể đắm mình trong ổ quỷ. Làm người chẳng những phải biết giữ tiết tháo, càng phải có trình tiết. Ngủ với phụ nữ có thể hiểu được. Bị phụ nữ chơi thì có chút không được rồi.....”

Diệp Hoan thở một hơi dài, quyết định không ngó ngang gì tới thằng này nữa, xoay đầu nhìn Nam Kiều Mộc.

“Trong đầu thằng ất ơ này nghĩ gì vậy? Anh có đề tiện đến thế không?”

Nam Kiều Mộc ngẫm nghĩ, nói một cách nghiêm túc:

“Những gì mà Hầu Tử lo lắng cũng chính là những thứ em lo lắng. Lúc anh thiếu tiền thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.....”

Hầu Tử vội gật đầu đồng ý.

Diệp Hoan cảm thấy mình từ nhỏ đến lớn chơi với đám người này đúng là cực kỳ thất bại.....

“Anh rốt cuộc tìm được việc gì rồi?”

Nam Kiều Mộc hiếu kỳ hỏi.

Diệp Hoan cười ha hả:

“Nói ra sợ hù chết hai người! Anh nhận lời của đại đội trưởng đội giữ trật tự an ninh đường phố. Kết quả là ba người đó đều rất biết thưởng thức anh... Không, không thể nói là thưởng thức, mà là ngưỡng mộ. Không nói lời nào đã tuyển dụng anh rồi. Thứ hai tuần sau đi làm.”

Hai người nghe xong sắc mặt đột nhiên trở lên kì lạ.

“..... Giữ trật tự đô thị?”

Hầu Tử nuốt ngụm nước bọt một cách khó khăn.

“Uh, tạm thời là nhân viên biên chế. nhưng người ta nói ta có cốt cách tinh tường. Dựa vào quan hệ nói không chừng tương lai có thể chuyển sang chính thức.....”

Hầu Tử và Nam Kiều Mộc nhìn nhau, hồi lâu, Hầu Tử thở dài nói:

“Anh Hoan không rõ hay là không biết... Em cảm thấy anh nên đi làm con vịt nha. Lần này em không cản anh đâu.”

Nam Kiều Mộc nghiêm túc gật gật đầu.

Diệp Hoan không vui.

“Ý gì đây? Thái độ của các người như vậy là sao? Giữ trật tự đô thị thì sao? Người ta đội quân tinh nhuệ. Đội quân nhân nghĩa. Ba trăm người giữ trật tự đô thị có thể thu phục Đài Loan. Ba ngàn người giữ trật tự đô thị có thể tàn sát Mỹ . . .”

Diệp Hoan thao thao bất tuyệt nổ liên hồi. Nam Kiều Mộc và Hầu Tử đang ngồi kể bên đều mặc kệ hần.

Thấy bên kia đường có tiệm bánh chiên, Hầu Tử vội lên trước móc tiền ra.

“Cho hai phần bánh chiên trái cây...”

Ông chủ tiệm bánh chiên vẻ mặt không vui, giọng buồn buồn nói:

“Hôm nay chỉ có bánh chiên, không có trái cây.”

“Trái cây đâu?”

“Vừa mới bị giữ trật tự đô thị cướp rồi.....”

“.....”

Diệp Hoan đang bốc phét bỗng dừng lại. Nam Kiều Mộc và Hầu Tử vẻ mặt khinh thường nhìn hần.

Tình cảnh này, Diệp Hoan đành phải ngửa mặt lên trời thở dài, vô cùng ảm đạm nói:

“Được rồi, ta phục tùng vận mệnh an bài. . . Đi làm con vịt.”

“Anh Hoan anh minh! Không có trình tiết tốt hơn so với không có tiết tháo. Ngày nào đó người không còn sức chịu đựng nữa , em còn có thể thay anh đi làm. . .”

25. Chương 24 : Thưởng Cúc

Lúc chạng vạng tối khi Diệp Hoan, Hầu Tử, Nam Kiều Mộc ba người còn ở bên ngoài ăn cơm đi dạo thì chỗ ở mà Diệp Hoan thuê đã có ba gã khách không mời mà đến.

Đây chính là bọn thủ hạ của Liễu Mi mà lần trước mời Diệp Hoan không được.

Tên đi phía trước vẫn đeo chiếc kính râm lớn. Còn hai tên kia đi theo sau không nhanh không chậm.

Đứng trước tòa lầu, người đeo kính râm ngẩng đầu nhìn. Đây là tòa lầu cổ xây vào thời Liên Xô chi viện chi viện cho Trung Hoa, bắt giác bủ bủ môi.

Người đeo kính râm có biệt hiệu là Côn Tử. Hần là một tay chân của Hồng Hổ bang. Sau này khi thành lập công ty Hồng Hổ, thân phận hần cũng thay đổi theo, thành phó chủ quản đội bảo an của công ty Hồng Hổ. Khi Vương Sạn bị bắt về tội giết người, hần liền thuận thế trở thành chủ quản bảo an.

Hôm nay Tôn Tử có áp lực rất là lớn. Hắn lại phải đến mời Diệp Hoan. Lần này không thể thất bại, nếu không..... Hắn cũng không dám tưởng tượng ra sau này sẽ có hậu quả gì nữa. Đại tiểu thư thường rất là nghiêm khắc. Ít nhất cũng bị chặt tay chặt chân.

Hai tên thủ hạ phía sau cũng mồ hôi đầm đìa, móc ra một cây sắt, sắc mặt dữ tợn nói:

“Anh Côn Tử! Thấy thằng nhãi Diệp Hoan đó chúng ta không nên nhiều lời với nó làm gì, đập cho nó một gậy ngất đi rồi đem tới trước mặt đại tiểu thư. Phận sự của chúng ta coi như xong.”

Côn Tử gật gật đầu. Nói nhẹ không được thì sử dụng phương pháp cứng rắn vậy. Đây chính là cách làm việc của xã hội đen.

“Sau khi đi vào chặn cửa lại, đừng để nó chạy thoát.”

Hai người gật đầu đồng ý.

Vừa định bước lên lầu, trên cầu thang âm u bỗng xuất hiện thân hình mập mạp, vừa lúc chặn trước mặt bọn họ.

Vương lão đầu mở to đôi mắt lão mờ nhòe, dường như không còn sức lực hỏi:

“Ba vị nhìn lạ quá. Chắc không phải người ở đây chứ hả?”

Một tên thủ hạ giơ cây sắt lên chỉ vào lão Vương, nghiêm giọng quát:

“Cút đi thằng già chết bầm kia! Đừng cản trở việc của bố mày!”

Lão Vương thở một hơi dài, lẩm bẩm nói:

“Thối đời bây giờ người trẻ tuổi càng ngày càng không biết lễ phép rồi...”

Côn Tử không muốn sinh chuyện, đưa ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ, sau đó cười lớn nói:

“Vị lão tiên sinh này! Chúng tôi lên lầu tìm người bạn. Phiền lão tiên sinh nhường đường một chút.”

Lão Vương ngẩng đầu nheo mắt nhìn Côn Tử, hỏi như không có chút sức lực nào:

“Lão hán sống lâu năm như vậy, vác gậy sắt lên tìm bạn đúng là lần đầu tiên mới gặp. Người ở tòa nhà này ta đều quen biết cả, các người tìm ai?”

Côn Tử dần dần không còn kiên nhẫn, cổ nhin nói:

“Chúng tôi tìm một người họ Diệp, phiền lão tiên sinh nhường một tí, chúng tôi đang vội.”

Lão Vương chậm rãi gật đầu:

“Oh, thì ra kiếm họ Diệp. Tòa lầu này họ Diệp chỉ có một người. Tiểu tử đó không phải người tốt lành gì, trộm vặt cái gì cũng dám làm.....”

Lão Vương miệng vừa cắn nhẩn, vừa từ từ nhích cái thân hình hơi mập ra, mở đường cho ba người kia đi.

“Còn nữa, lầu này rất là tối. Các người cẩn thận kéo trơn té mà bị thương thì không tốt đâu. Lão hán năm ngoái từng té qua một lần, đau muốn chết đi được....”

Lão Vương cắn nhẩn mãi. Ba người kia cũng không để tâm đến hắn bước thẳng lên lầu.

Mới bước được vài bước, lão Vương quay lưng về ba người kia mắt bỗng sáng lên. Thân hình hơi mập giống như một con tinh tinh tinh ranh nhảy bắn lên, giống như tên lửa phóng nhanh về phía cầu thang. Ba người kia chưa kịp hoàn hồn, hai tay lão Vương giơ ra, nắm lấy áo hai người kéo về phía sau, chân thuận thế đá một phát. Hai tên thủ hạ Hồng Hổ bay lên không trung, hai đầu chống ngược xuống, sau đó té cái rầm xuống đất.

Phốc hai tiếng! Hai người chưa kịp nói lời nào đã bị ngất đi

Cùng lúc này, Côn Tử vừa kịp nhận ra, chưa kịp phản ứng thì thân thể hắn cũng bất giác bay ra ngoài, cùng tư thế với hai tên thủ hạ của hắn. Thậm chí ngay cả lộn đầu trên không trung cũng giống như thế,

Côn Tử chỉ cảm thấy sau khi mình lộn ra vòng, thì té cái rầm xuống đất. Phốc một tiếng, Côn tử mất đi tri giác.

Lão Vương dường như ném được ba bao rác phủi phủi tay, ngẩng đầu lẩm bẩm nói:

“Sớm đã nói các người rồi. Cẩn thận cầu thang trơn. Thiếu niên bây giờ thật là quá mạnh động, không nghe lời của lão già này. Bây giờ chịu thiệt rồi thấy chưa?”

Ba người sớm đã mất đi tri giác, mặt hướng về mặt đất, nằm sấp rất sâu.....

Lão Vương dường như sợ dơ, dùng mũi chân gỡ tay áo của Côn Tử ra, trên cánh tay lộ ra hình xăm, xuất hiện một con mãnh hổ màu đỏ.

Mắt lão Vương hiện lên một luồng sát khí, lạnh lùng cười nói:

“Hồng Hổ Bang? Liễu Tứ Hải để ra một đứa con gái giỏi a.....”

Lập tức ánh mắt của lão Vương lại trở lên đục ngầu, thân hình lại hình phục như tướng đi trước đó, giống như một lão già đang cầm lồng chim đi công viên dạo, chấp tay tập tễnh rời khỏi. Cái bóng già nua dần dần đi xa.....

Lão Vương vừa rời khỏi chốc lát, ba người Diệp Hoan ăn cơm trở về rồi.

Cười cười nói nói đến chân cầu thang, Diệp Hoan bèn thấy ba tên xã hội đen thất bại đến rất là thảm hại, mặt bọn chúng vẫn hướng về mặt đất, nằm sấp rất sâu.....

Diệp Hoan mở to mắt.

“Trời! Đây là ý gì vậy?”

Hầu Tử cũng nhìn thấy, vò đầu nói:

“Hiện tại có loại hình nghệ thuật gọi là phốc phốc. Ba vị này không phải là nghệ thuật gia chứ?”

Diệp Hoan giận quát:

“Cái thế giới này con mẹ nó thật là ngứa ***. Đến đâu cũng là nghệ thuật. Bây giờ loại người ăn no không có chuyện gì làm thật là nhiều. Mẹ nó đều là do thất nghiệp mà ra hết.....”

Hầu Tử bước lên một bước, đang tính đánh thức bọn chúng, Diệp Hoan trong đầu lóe lên một tia sáng, lập tức can ngăn nói:

“Khoan! Đừng đụng vào bọn chúng! Có chuyện chẳng lành rồi.....”

Hầu Tử và Nam Kiều Mộc hiểu kì nhìn hẩn.

Diệp Hoan nhìn ba tên đang nằm dũi thẳng cẳng dưới đất, sờ cảm nói:

“Ba tên này chắc không phải là ... giả điên chứ?”

Hầu Tử sững người, tiếp đó giận tím mặt.

“Dis! Giả điên mà dám đụng đến chúng ta à? Không biết chúng ta là tổ tông của giả điên sao? Trời đất đảo lộn rồi!”

Nam Kiều Mộc cúi xuống, lật mí mắt một trong mấy người đó lên xem tròn mắt, sau đó đứng dậy nói:

“Bọn họ thật sự là ngất đi, không phải giả điên đâu.”

Lòng kính nể của Diệp Hoan thoáng chốc hiện lên, vỗ vỗ vai Hầu Tử dạy dỗ nói:

“Xem đi! Xem đi! Người ta chuyên nghiệp chưa? Cái gì gọi là làm một nghề yêu một nghề? Cái gì gọi là tổ chức chuyên nghiệp? Sau này chúng ta giả điên cũng chuyên nghiệp một tí. Tao đánh mày một gậy xiu ngay, dùng cây trúc giống thật hơn nhiều.....”

Hầu Tử kinh hãi nói:

“Đừng đùa! Đời người như trò chơi. Chúng ta chỉ diễn thôi. Anh đừng có làm thật đấy!”

Nam Kiều Mộc liếc hai người kia một cái. Thật là không thể chịu nổi bọn chúng. Hừ hừ... quay đầu một mình đi lên lầu.

Diệp Hoan và Hầu Tử bốn mắt nhìn nhau, ba tên xỉu trước cầu thang, chuyện này có chút kì quặc.

“Mặt S xem xong rồi. Lật ngược chúng lên, nhìn mặt B.”

Hầu Tử làm theo lời lật ngược Côn Tử lên, nhìn một cách tỉ mỉ, bất giác kinh hãi nói:

“Anh Hoan! Đây không phải là người lần trước muốn bắt huynh đi gặp đại tiểu thư gì đó sao?”

Diệp Hoan nhìn một cái. Đích thị là hắn, trong khu người nghèo ở trong hẻm Lão Thành mà còn mang một kính râm lớn dày phong độ, Diệp Hoan có ấn tượng rất sâu về hắn.

“Chẳng lẽ lần trước mời không thành, lần này đổi chiến lược? Tự đập mình ngất xỉu trước cầu thang của chúng ta, ý đồ dùng chính sách buồn bã u sầu để chúng ta cảm động?”

“Cái này mẹ nó quá hung ác đi á?”

Diệp Hoan thở dài nói:

“Bây giờ kiếm việc không dễ chút nào. Không hung ác với bản thân, thất nghiệp sẽ như thế nào? Lưu Bị mời Gia Cát Lượng xuống núi nếu như dùng kế này, e rằng không cần ba lần đến mời, chỉ một lần là đủ.”

Hầu Tử dường như bị cảm động, gật đầu phụ họa nói:

“Không sai, chiều nay đích thị là rất có thành ý, hay là... Anh đồng ý với người ta. Đi gặp đại tiểu thư kì lạ kia đi.”

“Thôi miễn! Khổ nhục kế vô dụng, mỹ nhân kế còn có thể.”

Hai người ngoài miệng nói không được điều gì. Thật ra hai người đều cảm thấy sự việc này không đơn giản. Tại sao đang tốt lành mà ba người lại cùng xỉu dưới cầu thang nhà mình?

Có chút quỷ quyệt...

Diệp Hoan cúi xuống, tỉ mỉ quan sát. Tiếp đó hắn phát hiện có một ống sắt to nằm bên cánh tay của ba người. Dưới sự suy nghĩ tỉ mỉ, Diệp Hoan lập tức đoán ra được, ba người này không phải đang xài khổ nhục kế gì đó. Lần này đến mời hắn dự tính là dùng biện pháp mạnh, chỉ là đi đến cửa cầu thang gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, nên mới xỉu đi.

Diệp Hoan cau mày, dường như đánh hơi được sự phiền phức.

“Bọn này đến không với thiện ý...” - Diệp Hoan thì thầm tự nói với mình.

“Anh Hoan! Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Tuy rằng không biết sao kết oán với đại tiểu thư kia. Nhưng người ta đã không lễ phép như vậy, chúng ta cũng không cần phải khách khí với người ta.....”

Thế là Diệp Hoan và Hầu Tử bắt đầu bận rộn.

Điện thoại, card ngân hàng, tiền, bao gồm nhẫn, đồng hồ những thứ giá trị trên người ba tên kia, đều bị Diệp Hoan và Hầu Tử bỏ vào nải. Đương chiếc kính râm phong độ to lớn kia cũng không ngoại lệ.

Hầu Tử vẻ mặt vui mừng đang định lên lầu, Diệp Hoan sờ cằm nhìn ba tên bất tỉnh nhân sự.

“Hầu Tử, ngươi cảm thấy trang phục của ba tên này như thế nào?”

Hầu Tử nghe xong đã hiểu ý, gật đầu nói:

“Đúng vậy, rất có phong cách.”

Thế là hai người lại bắt đầu bận rộn...

Ba tên hôn mê bị lột đến chỉ còn cái quần trong. Ba thân hình trắng bóc đang run rẩy trước cơn gió lạnh, rất là bất mắt.

Diệp Hoan vẫn chưa vừa lòng, mở to đôi mắt giống như phát hiện ra đại lục mới vậy:

“Ồ! Ba cái quần lót đều là hãng Ck đấy.....”

Sắc mặt Hầu Tử có chút khó coi.

“Anh Hoan..... Bỏ qua đi?”

“Dù sao chúng cũng mất hết tri giác. Ai cũng không biết là chúng ta làm đâu, sợ gì chứ?”

.....

.....

Trong chốc lát, xuất hiện ba thân thể không một tấm vải che thân. Trắng nõn, nổi bật, hương diễm trong màn đêm.....

Diệp Hoan và Hầu Tử đưa mắt nhìn nhau, cau mày vẻ mặt đầy hiểm ác.

“Hầu Tử, đem chúng đi xa một chút. Đừng chặn ngay cửa cầu thang, khó coi quá đi, mẹ nó con ** giống như người Nhật Bản. Vậy mà cũng ra đây hành tẩu giang hồ.....”

Hai người hợp sức khiêng bọn chúng ra khu đời xanh bên ngoài Lão Lầu, lại để lưng chúng trên lan can, ba tên được sắp xếp ngay ngắn cùng hướng ra ngoài, trông rất là bắt mắt.

Diệp Hoan nhìn một hồi lâu, đột nhiên chỉ vào ba lỗ nhĩ nói với Hầu Tử:

“Hầu huynh, huynh xem cục hoa này có tốt không?”

Hầu Tử thấy có chuyện lạ gật đầu:

“Mập mà không ngán. Non mà không đen. cục tốt, cục tốt!”

Lão Vương trồng cây, Diệp Hoan hóng mát, hai người thắng lợi trở về.

.....

.....

Ngày thứ hai, trong phần tin tức địa phương của ti vi, ký giả giọng kinh ngạc nhìn vào camera nói: “Rạng sáng tối hôm qua ký giả nhận được tin báo của người dân địa phương. Bên ngoài khu Lão Thành có ba tên trần truồng, hành động này làm bại hoại văn phong. Trước mắt ba người này đã bị cảnh sát bắt giữ.....”

Trong Camera, ba người sắc mặt kinh hãi, vừa e thẹn vừa phẫn nộ che lại phần dưới, chỉ vào camera quát lớn:

“Đừng chụp! Đừng chụp! Chụp nữa chém hết cả nhà người đấy!”

.....

Trong phòng khách, Diệp Hoan xem tin tức ti vi, vẻ mặt âu lo cho nước cho dân, lắc đầu thở dài nói:

“Bầu không khí xã hội bây giờ đầy u ám. Chuyện đáng xấu hổ gì đều có. Xã hội bây giờ, sớm đã không còn làn gió của những tiên hiền cổ xưa nữa rồi. Thật là đáng tiếc a.....”

26. Chương 25 : Ân Oán Rõ Ràng

Cha của Liễu Mi - Liễu Tứ Hải người cũng như tên. Hắn là người Tứ Hải, và là người rất truyền thống, rất giữ quy cũ, chuyện gì cũng coi trọng quy tắc. Những từ lóng thiết khấu chỉ giang hồ ở xã hội cũ mới dùng thường phát ra từ miệng hắn, “Thiết Khẩu”, là ngôn ngữ bí mật mà các bang phái hành tẩu giang hồ ở xã hội cũ thường dùng. Ngày xưa Hồng Môn thiết khấu xưng là “Bàn Hải Đế”, Thanh Bang lại xưng là “Liêu Xuân Điện.”

Sau khi bàn giao Hồng Hồ lại cho con gái Liễu Mi, Liễu Tứ Hải đã rút hoàn toàn ra khỏi giang hồ. Hắn cũng không để ý giang hồ có truyền thuyết nói về hắn không, càng mặc kệ chậu vàng rửa tay có rửa sạch sẽ

hay không. Dù sao mang giày vào, phối hợp lên bờ, mỗi ngày ở trong biệt thự ở phía đông dã ngoại thành phố Ninh Hải dưỡng lão. Ngày tháng trôi qua rất phong phú.

Lúc mới lui khỏi giang hồ, lâu lâu cũng có một chút ân oán cũ kiếm tìm tới tận cửa. Trả thù đấy, báo ân đấy, lấy nợ máu đấy, trả tình cũ đấy, Liễu Tứ Hải ai đến cũng không có cự tuyệt, đuổi từng người. Thời gian dần trôi qua, người đến quấy rối hần càng ngày càng ít, đến bây giờ căn bản không có người đến thăm.

Lúc này Liễu Tứ Hải mới thở phào nhẹ nhõm.

Lăn lộn cả đời giang hồ, ân oán cuối cùng cũng thanh toán xong, đúng như câu nói “ Ra ngoài lăn lộn, sẽ phải trả lại”, Liễu Tứ Hải cảm thấy mình trả gần hết rồi.

Rất hiển nhiên, Liễu Tứ Hải có phần lạc quan quá rồi.

Ngày thứ ba sau khi Liễu Mi phái thủ hạ đi mời Diệp Hoan lần nữa trắng tay mà về, một vị khách không mời mà đến đã tìm tới nhà.

Chạng vạng tối hôm đó, Liễu Tứ Hải vừa luyện xong quyền bèn từ khu vườn nhỏ ở ngoài khu biệt thự trở về, miệng ngâm nga vài câu kinh kịch mơ hồ, trong lòng bàn tay kết đầy kén chuyển động hai viên sắt lớn, phát ra tiếng ông ông.

Khí thế đầy đủ, giơ tay nhấc chân lộ ra một Long bàn hùng bễ nghệ khí khái.

Bên ngoài biệt thự, tầm mười tên đệ tử Hồng Hồ Bang canh gác tại các nơi. Một lão già về núi sống ẩn dật, vấn đề an toàn là quan trọng nhất. Liễu Tứ Hải sở dĩ có thể hoàn toàn thuận lợi rời khỏi nơi ân oán thị phi, và sống đến bây giờ, là bởi vì hần sống rất cẩn thận.

Đi vào sân nhỏ của biệt thự, chúng đệ tử hướng về hần hành lễ, Liễu Tứ Hải mỉm cười gật đầu đáp lại, ngân nga đoạn kinh kịch rồi đi vào phòng.

Trong nhà đầu bếp cùng người hầu đang bận chuẩn bị bữa tối, Liễu Tứ Hải xoay viên sắt trong tay, lên thư phòng ở lầu hai.

Thư phòng rất tối. Vừa mở cửa, Liễu Tứ Hải tâm tư thoải mái bỗng nhiên như mèo đang gặp được nguy hiểm, toàn thân bất giác dựng đứng lông lên, một tay giữ chuôi cửa bất động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc ghế dựa da mềm lớn duy nhất trong thư phòng.

Trong thư phòng hiu hắt lơ mờ. Ánh sáng mặt trời xuống núi ở ngoài cửa sổ chiếu vào nội thất, phản chiếu ra một bóng người mơ hồ tại thư phòng. Bóng người kia lẳng lặng ngồi trên mặt ghế, không nhúc nhích mặt hướng về phía cửa lớn. Trong bóng tối, chỉ thấy một đôi mắt sáng.

Liễu Tứ Hải lúc này phản ứng đầu tiên là gọi người. Miệng hơi mở, nhưng lại cố nhịn không lên tiếng.

Có thể qua mặt được nhiều đệ tử Hồng Hồ dưới lầu như thế, thần không biết quỷ không hay vào thân phòng hần, và khí định thần nhàn ngồi trong thư phòng chờ hần. Gọi người có ích sao?

Liễu Tứ Hải không chút nghi ngờ, vị cao thủ trước mắt không biết lai lịch kia có thể trong vòng một giây lấy đi mạng già của hần.

Cả đời lăn lộn giang hồ, Liễu Tứ Hải dù sao cũng là người trải qua nhiều sóng gió. Lão cố gắng định thần lại, khôi phục tỉnh táo. Liễu Tứ Hải hạ thấp giọng nói:

“Các hạ chắc hần không phải đi nhầm cửa. Kẻ hèn Liễu Tứ Hải ở đây, không biết các hạ có gì chỉ giáo?”

Trong bóng tối, cao thủ trong thư phòng cười hai tiếng ha ha, không đáp lại.

Liễu Tứ Hải nội tâm càng kinh hãi, bèn hai tay ôm vào nhau, nghiêm nghị nói:

“Hoa hồng Liễu điệp Bạch Liên ngó sen, tam giáo cửu lưu bốn nhất gia, không biết các hạ là cảnh nào, lá nào, đốt hương của Đường nào? Liễu Tứ Hải ngày xưa có chỗ nào đắc tội?”

Đây cũng là thiết khẩu của giang hồ, “Hoa hồng” chỉ chính là Hồng môn, “Lá xanh” chỉ chính là Thanh bang, “Bạch Liên ngó sen” chỉ chính là Bạch Liên giáo, đây là ba bang phái lớn nhất của giang hồ xưa, người đi hành tẩu giang hồ Bàn Hải Đế thường dùng câu này để thăm dò, hỏi chi tiết đối phương.

Trong thư phòng, một giọng trầm trầm già nua truyền đến:

“Mở đèn a! Liễu Tứ Hải cả đời lẫn lộn, lá gan càng ngày càng nhỏ rồi.”

Liễu Tứ Hải lập tức không do dự, mở đèn thư phòng lên.

Ngọn đèn như thủy ngân nghiêng tiết, trong phòng lập tức sáng như ban ngày. Liễu Tứ Hải đưa mắt nhìn, bèn thấy rõ tướng mạo người ngồi ở trên ghế, kinh ngạc ngẩn người trong chốc lát, bỗng nhiên nghẹn ngào kêu lên:

“Thì ra là Vương huynh đệ.”

Người tới dáng người trung bình, có chút béo phì, hơn năm mươi mấy tuổi, đó chính Lão Vương chủ thuê nhà của Diệp Hoan.

Wương lão đầu cười ha ha, nói:

“Người còn nhớ ta?”

Liễu Tứ Hải nghiêm mặt nói:

“Mười năm trước, ta bị mấy tên đường phố bại hoại hắc ăn hắc, tại bến tàu Ninh Hải nam vịnh bị một đám người đuổi giết, đã bị dồn tới bức đường cùng. Vương huynh đệ lúc ấy đi ngang qua, ra tay cứu ta. Liễu Tứ Hải ta đời này thiếu nợ máu không ít, nhưng thiếu ân tình thì chỉ có lần đó. Sao có thể không nhớ? Sao dám không nhớ?”

Wương lão đầu lắc lắc tay, cười nói:

“Năm đó ta chỉ vừa mới đi ngang qua, may mắn gặp được người. Việc rất nhỏ. Người không cần để ở trong lòng.”

Liễu Tứ Hải lắc đầu nói:

“Wương huynh đệ người một mực không cần ta báo đáp. Liễu Tứ Hải ta lại là người ân oán phân minh. Chuyện này đã tích tụ trong lòng ta mười năm nay rồi. Cứ tưởng là đời này không gặp lại được ân công, mang theo tiếc nuối xuống quan tài. Không ngờ hôm nay lại gặp được người.”

Wương lão đầu ánh mắt chớp chớp, thản nhiên nói:

“Hôm nay ta tới tìm người, là có chuyện muốn nhờ. Nếu như người thiết tình muốn báo đáp ta, thì xem như lấy chuyện ta nhờ người báo đáp đi.”

Liễu Tứ Hải vỗ ngực ầm ầm, không mất đi hào khí năm nào, lớn tiếng nói:

“Một khi Vương Huynh đệ đã có chuyện muốn nhờ, Liễu Tứ Hải ta liều mạng cũng phải hoàn thành.”

Wương lão đầu cười nói:

“Không nghiêm trọng vậy đâu. Thật ra chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Ta có một đứa cháu không hiểu chuyện. Chỉ vì một chút hiểu lầm mà vô ý mạo phạm tới oai vũ của lệnh ái. Hôm nay ta đến tìm người, là mong người có thể khuyên khuyên lệnh ái, tha cho cháu ta một con đường sống.”

Liễu Tứ Hải nghe xong giống như bị người khác tát một bạt tay, mặt nóng rát.

Hắn cả đời làm người hung ác độc ác. Nhưng hắn là người nói quy tắc, người khác lẫn lộn giang hồ có lẽ xem thường hai chữ “Nghĩa khí”, nhưng Liễu Tứ Hải lại là chân chân chính chính đem chữ “Nghĩa” nhớ ở trong lòng. Cả đời làm người làm việc ân oán rõ ràng, người bên cạnh không thể nào bắt bẻ. Đây cũng chính là nguyên nhân hắn có thể sống đến ngày nay dùng chậu vàng rửa tay.

Wương lão đầu mặc dù cười nói đầy, nhưng hàm ý trong câu nói đó như con dao nhỏ, hung hăng cắm vào lòng Liễu Tứ Hải.

Liễu Tứ Hải nhà người năm đó nợ ơn cứu mạng của ta. Ta cũng không trông cậy vào người báo đáp. Thế mà con gái người lại đến gây chuyện với cháu ta, người đây không phải lấy oán trả ơn sao? Giỏi cho người vừa này không biết xấu hổ còn nói cái gì “Ân oán rõ ràng”, quả thực là nực cười!

Con người tuổi càng lớn, càng gánh không nổi cái mặt mo này. Liễu Tứ Hải sống đến từng tuổi này, da mặt thường quan trọng hơn tính mạng.

Liễu Tứ Hải chỉ cảm thấy máu trong lồng ngực chảy cuộn cuộn, hần cấn răng gật gật đầu, nói: “Chuyện báo đáp Vương huynh đệ đừng nhắc tới nữa. Chuyện này ta sẽ cho người một sự công bằng. Nếu như trả không được, Liễu Tứ Hải ta đem mạng của mình bồi thường cho người!”

Hai người lại hàn huyên vài câu, Vương lão đầu đứng dậy cười cáo từ.

Liễu Tứ Hải tiễn hần ra tới cửa, lại cố ý phái xe tiễn hần về nhà. Bên ngoài biệt thự đệ tử Hồng Hồ thấy có người xa lạ từ bên trong cửa đi ra, mà bọn hần lại không biết gì cả, mặt không khỏi biến sắc. Đến khi Liễu Tứ Hải tức giận quát lớn vài câu, mới ngăn được sự rục rịch của bọn hần. Ô tô chở Vương lão đầu rời khỏi, các đệ tử Hồng Hồ bốn mắt nhìn nhau, toát ra một đầu mồ hôi lạnh.

Trở lại thư phòng của biệt thự, về mặt Liễu Tứ Hải tái nhợt gọi điện thoại cho con gái Liễu Mi, trong điện thoại hần không nhiều lời, chỉ nói ngắn ngủn mấy chữ:

“Về nhà! Ngay lập tức! Ngay lập tức!”

27. Chương 26 : Vương Lão Đầu Của Ven Hồ Đại Minh

Diệp Hoan hồn nhiên không biết sự hiện hữu của mình đã gây nên sóng gió lớn cho Hồng Hồ Liễu gia tiếng tăm lừng lẫy, hiện tại hần sống rất thoải mái.

Hôm trước cướp sạch ba người kia, khiến cho kinh tế quần bách của hần tốt hơn rất nhiều, trong ví tiền của ba người kia cộng lại có ba bốn nghìn tiền mặt, đủ để hần sống những ngày tháng tốt lành, cho nên về việc tìm việc làm đương nhiên là không nhắc tới nữa.

Diệp Hoan sống qua ngày thiếu nhìn xa trông rộng, ánh mắt của hần chỉ nhìn chăm chăm trước mắt, chỉ cần trước mắt không có trở ngại, chuyện sau này sau này hãy nói, khách quan mà nói, Diệp Hoan thật sự không có lòng cầu tiến, loại người này biến thành lưu manh thật sự rất bình thường, rất phù hợp Logic, sự nghiệp thành công đó mới gọi là ông trời mắt bị mù.

Lúc Vương lão đầu đến tìm Diệp Hoan, Diệp Hoan đang nằm nghiêng trên ghế salon xem tivi.

Nhìn thấy Vương lão đầu đi đến, Diệp Hoan ngẩn người, tiếp đó biểu lộ ra sự suy sụp, thở dài sâu kín, rất tự giác đi vào trong phòng, từ trong ví tiền rút ra 500 đồng đưa cho hần, về mặt thêm u oán.

Wương lão đầu cũng ngây ra một lúc, sau đó chất phác cười: “Ta không phải tới tìm cậu đòi nợ, số tiền nhỏ như vậy ta không để trong mắt đâu.....”

Diệp Hoan nghe xong rất là vui mừng, không nói hai lời, nhanh chóng giặt lại tờ 500 đồng trên tay Vương lão đầu, như sợ bị người khác cướp nhét vào trong đũng quần, thay đổi bộ dạng hờn dỗi, nhìn Vương lão đầu một cái: “Chú Vương ông thật là xấu, mỗi lần gặp ông trái tim nhỏ bé của tôi đều đập rất là nhanh, bị ông hù chết rồi...”

Wương lão đầu: “.....”

Từ trong túi móc ra hai điều thuốc, đưa cho Vương lão đầu một điều, Diệp Hoan cũng tự mình châm lửa.

Wương lão đầu cau mày nói : “Tuổi còn trẻ như thế, hút thuốc rượu chè thứ gì cũng có, cậu không thể kìm chế chút sao?”

Trong lời trách cứ nhàn nhạt ấy, chất chứa rất nhiều quan tâm không nói thành lời.

Nhưng Diệp Hoan không nghe ra, chỉ cười ha ha, nói: “Chú Vương ông nên thỏa mãn đi, thanh niên lêu lổng như tôi chỉ hút chút thuốc, uống chút rượu, không chơi gái không đánh bạc không hút pin, không gây phiền toái cho nhân dân, không tăng thêm gánh nặng cho xã hội, thật ra chính phủ nên phát cho tôi bằng khen người nhân dân tốt mới đúng.”

Wương lão đầu bắt đắc dĩ cười cười, ngón tay mập mạp chỉ vào hần, nói: “Cậu ah, chỉ được cái miệng lẻo mép, đây là ưu điểm, cũng là khuyết điểm, coi chừng tương lai chịu thiệt vì cái miệng của cậu đấy.”

Diệp Hoan vừa mới lấy lại 500 đồng lúc này từ trong ra ngoài lộ ra vẻ nhiệt tình, cười hắc hắc nói: “Chú Vương không phải vì tiền thuê nhà mà đến, nhất định là có chuyện khác...”

Nói xong Diệp Hoan nháy mắt gian xảo, cười phóng đảng nói: “Lần trước tôi hứa sẽ tìm cho ông một đối tượng, tìm kiếm vài ngày rồi, hôm trước tại ngõ nhỏ bên ngoài phát hiện một vị lão bà bà đang múa ương ca, sáu mươi mấy tuổi rồi, Ôi! Bờ mông uốn éo được cái gọi là hăng hái, chỉ là hai cái vú có chút rủ xuống, nhưng mà so với tuổi tác của ông mà nói, có thể xem là tuyệt thế mỹ nữ rồi, để mai tôi giúp ông hỏi thăm một chút, chỉ cần ông vừa ý, tôi sẽ nghĩ cách cho bà già kia té ngã, sau đó đưa nàng đến giường của ông.....”

Đầu Vương lão đầu tràn đầy những đường chỉ đen: “Ta không có ý định tìm bạn già, cậu suy nghĩ nhiều rồi.....”

Diệp Hoan vò đầu nói: “VẬY ông tới tìm tôi làm gì vậy? Ông đừng trách tôi nói chuyện quá thành thực, kỳ thật a, phần lớn mỗi tháng tôi đều rất sợ nhìn thấy ông, thật đó, mỗi lần gặp ông cứ cảm thấy trên ót ông có khắc chữ ‘Nộp tiền thuê nhà’, có vài lần nằm mơ thấy ác mộng còn bị hù cho tỉnh giấc.....”

Wương lão đầu nhăn mặt rầu rĩ nói: “Ta cũng không có hung thần ác sát hối thúc cậu đóng tiền thuê phòng a?”

Diệp Hoan thở dài nói: “Cuộc sống khó khăn a, những năm này không những làm trộm chột dạ, thiếu tiền phòng cũng chột dạ như thế...”

Wương lão đầu thật sự không muốn nhiều lời cùng hắn nữa, trong lòng có chút nhàn nhạt lo sợ không yên.

—— Tiểu tử này sao càng ngày càng trở nên láo cá rồi a? Sao này sẽ ra sao đây? Tương lai nếu thay đổi hoàn cảnh hoàn toàn khác, với tính tình láo cá của hắn, sao có thể thích ứng với hoàn cảnh đó?

“Diệp Hoan, bắt đầu từ hôm nay, ta đoán là không ai dám ăn hiếp cậu nữa rồi, cậu nên ngoan ngoãn ở lại đây, đừng có chạy lung tung.”

“Không chạy lung tung sao ta kiếm tiền a? Những ngày này cuộc sống của ta trôi qua phải nói là rất là thê thảm, may mắn là hôm trước ở dưới cầu thang của chúng ta có ba tên bị đánh ngất, theo ta nói nha, người động thủ kia đoán chừng cũng là **, người bị hắn đánh ngất, lại quên quét dọn chiến trường, tự nhiên để ta chiếm được mấy nghìn đồng, hắc hắc...”

Wương lão đầu mặt mo run rẩy: “... ..”

“Diệp Hoan, ta biết cậu là cô nhi, cậu... nhớ cha mẹ của cậu không?” Vương lão đầu thành linh hỏi, một đôi mắt lão lục ngẫu nhiên hiện lên mấy tia sáng phức tạp.

Diệp Hoan không chút do dự gật đầu: “Nhớ, nhớ quá đi chứ!”

Wương lão đầu lập tức có chút mừng rỡ, vừa tính mở miệng, tiếp theo Diệp Hoan bổ sung thêm: “Nếu để ta biết tin tức của cha ruột ta, ta nhất định vượt thiên sơn vạn thủy đi tìm cha.....”

Wương lão đầu càng mừng rỡ, cười nói: “Thật vậy không?”

“Thật —— sau đó ta đánh chết thằng cha chó hoang kia!” Diệp Hoan thay đổi vẻ mặt trở lên dữ tợn.

Wương lão đầu : “.....”

Nói chuyện không hợp nhau, Vương lão đầu quyết định vẫn là để khi khác nói sau.

Suy nghĩ hồi lâu, Vương lão đầu lúng túng mấp máy bờ môi, khẽ thở dài nhẹ nhàng: “Có lẽ... Cha mẹ của cậu vứt bỏ cậu, có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, thiên hạ không có cha mẹ nào sai cả, bọn họ cũng có nỗi khó xử a.....”

Trong lòng Diệp Hoan khẽ rung động, nhớ lại những gì Vương lão đầu làm cho mình mấy năm nay, hơn nữa cộng thêm những câu hỏi khó hiểu của hôm nay, tất cả trí nhớ và manh mối liên kết lại với nhau..., Diệp Hoan có chút ngây người.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh...

“Chú Vương ...Chắc ông không phải là cha tôi chứ? Phụ thân ven hồ Đại Minh?” Con mắt Diệp Hoan càng trợn càng lớn, gian nan hỏi.

Wương lão đầu ngây dại: “.....”

“... Tôi có phải còn có một người mẹ ven hồ Đại Minh, tên là Hạ Vũ Hà?” Giọng Diệp Hoan như muốn khóc.

Wương lão đầu bưng kín trái tim, sắc mặt có chút phát xanh, trong đầu tiểu tử lão cá này mỗi ngày đang suy nghĩ cái gì?

“Ta... Ta có chút không khỏe, đi trước đây...”

Wương lão đầu đứng lên, thân hình kiện tráng đi ra ngoài.

Diệp Hoan đuổi đến tận cửa, lệ rơi đầy mặt hướng về bóng lưng của hắn buồn bã gọi to: “Cha! Người đừng đi, đừng bỏ rơi con, con có một vấn đề muốn hỏi cha.....”

Wương lão đầu cố gắng kiềm chế vẻ xúc động trên mặt, đưa lưng về phía Diệp Hoan lạnh lùng nói: “Con muốn hỏi gì?”

“Cha! Những năm nay con sống rất là khổ a...” Diệp Hoan vịn khung cửa, khóc không thành tiếng.

Wương lão đầu thở một hơi dài, bả vai ngăn không được run nhẹ.

Diệp Hoan vỗ khung cửa, khóc rất là đau khổ: “Tại sao, đây là tại sao.....?”

“Con, người.....”

“Vì sao cha còn muốn thu tiền thuê nhà của con? Cha còn hại con mỗi ngày nằm mơ thấy ác mộng, vì sao? Vì sao?”

“... ..”

“Vì sao cha không tặng phòng cho con? Vì sao... Cha, cha đi đâu vậy? Quay lại, quay lại a !”

“... ..”

28. Chương 27: Liễu Mi Tới Nhà

Loảng xoảng!

Đông Giao Liễu gia biệt thự thư phòng.

Liễu Mi vội vã vừa đi vào phòng, thì thấy phụ thân Liễu Tứ Hải hung hăng ném chiếc chén sứ xanh biếc nát bầy trước mặt nàng, sau đó nét mặt đầy vẻ giận dữ trừng mắt nhìn nàng.

Liễu Mi sợ ngây người, nghi hoặc nhìn phụ thân một cách khó hiểu, không biết hắn vì chuyện gì mà nổi giận như thế.

“Cha, người bị sao vậy?”

Liễu Tứ Hải gơ tay, run run chỉ vào mặt nàng, nói : “Người còn không biết xấu hổ hỏi ta? Người nói đi, người đang làm gì? A? Người muốn làm gì?”

Liễu Mi có chút hoảng, từ nhỏ đến lớn, nàng luôn là miếng ngọc được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay, không nỡ đánh, không nỡ mắng, ngay cả lời nói nặng cũng chưa từng nói qua, hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

“Cha, rốt cuộc con đã làm sai chuyện gì rồi?”

Liễu Tứ Hải thấy bộ dạng nghi hoặc của con gái, không khỏi thở dài, trầm giọng nói: “Ta Liễu Tứ Hải cả đời lăn lộn giang hồ, dựa vào thể diện để hành tẩu thiên hạ, thể diện này quý giá hơn so với bất kì cái gì, cả đời ta làm qua chuyện đúng, làm qua chuyện sai, nhưng Liễu Tứ Hải ta đời này chưa làm qua việc gì bất nghĩa, càng chưa làm qua việc lấy oán trả ơn, Mi nhi, hôm nay con đã mất thể diện mà ta đã tích lũy bấy nhiêu nay rồi.....”

Liều Mi một đôi mi thanh tú nhú lại, trầm giọng nói: “Cha, người có thể đem sự tình nói rõ ràng không? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Có phải gần đây con đã phái thủ hạ gây phiền phức cho một người tên là Diệp Hoan?”

“Đúng, chủ quản bảo an Vương Sơn giết người, sau khi nghe ngóng, là tên côn đồ Diệp Hoan tại cục cảnh sát chỉ điểm, nếu không trị hắn, e rằng các thủ hạ huynh đệ trong lòng không phục.”

Liều Tứ Hải mày rậm nhíu lên, giận dữ nói: “Coi con xử lý mọi chuyện kìa! Quốc có quốc pháp, giết người thì đền mạng, đây là có làm có chịu, con cho rằng bây giờ còn là cái thời xã hội đen hung hăng càn quấy đảm nhiệm sao? Chính phủ lúc nào cũng chú ý tới các công ty giang hồ vừa tẩy trắng lên bờ như chúng ta, mỗi lần làm chuyện phạm pháp, chính phủ đều ghi nợ cho chúng ta đấy, con công nhiên trả đũa như vậy, đây là đang gây phiền phức cho chính chúng ta, làm người làm việc, nên biết tiến thoái đúng mực, hung hăng ngang ngược quá mức, là tự rước họa vào thân, những đạo lý này chẳng lẽ con không hiểu sao?”

“Cha, con cũng chỉ tính là đánh tên lưu manh kia một trận, dạy dỗ hắn một chút, chứ đâu có nói là muốn giết hắn.” Liều Mi có chút uất ức, nàng không hiểu, vì lẽ gì mà phụ thân lại vì một tên lưu manh nhỏ nhoi ấy nóng giận với nàng.

“Mi nhi, còn nhớ những gì ta đã nói với con không? Giang hồ hiểm ác, thế nào cũng không phải là nơi ở lâu, ta rời khỏi giang hồ, đem cầm quyền Hồng Hồ giao lại con, là hi vọng con có thể sử dụng năng lực và sức hút, dẫn các huynh đệ thoát khỏi vũng bùn dơ bẩn không sạch sẽ kia, để cho bọn hắn có một kết cục tốt, có một tiền đồ quang minh bình thản.....”

“Cha, con thực sự đã làm vậy, Hồng Hồ đã từng bước từng bước thực hành cải cách, chỉ là hiện tại muốn tẩy trắng hoàn toàn, khả năng rất là thấp, cha biết đấy, anh trai hắn...” Liều Mi cắn cắn môi dưới, nói: “... Nếu như con tha cho tên lưu manh kia, con lo rằng đại ca sẽ thừa cơ xúi các huynh đệ gây sự, đó chính là nguyên nhân, con phải đem tên lưu manh kia ra dạy dỗ một trận, chấn miêng của hắn.”

Nhắc tới anh trai của Liều Mi, Liều Tứ Hải cũng nhíu mày lại, trầm lặng hồi lâu, thở dài nói: “Anh trai con... Ai, ta hiểu nỗi khổ của riêng con, nhưng người tên Diệp Hoan kia, con không thể đụng đến hắn, chú của hắn đối với ta có ân cứu mạng, người ta hôm nay đến nhà tìm ta, lời nói tuy khách khí, nhưng lại như tát ta vô số bạt tay, Liều Tứ Hải ta đời này chỉ thiếu qua một ân tình như thế, xem chút nữa là gây ra chuyện lấy oán trả ơn, Mi nhi, con cũng không thể để cho phụ thân mang tiếng là người vong ơn phụ nghĩa, cái này còn đau khổ hơn chết a.”

Liều Mi im lặng thật lâu, gật gật đầu nói khẽ: “Cha, con biết rồi, chuyện này coi như huê, không nhắc tới nữa.”

Liều Tứ Hải lắc đầu, nói: “Không thể cho qua như vậy được, con phải đích thân đến nhà xin lỗi, người ta đã rõ ràng như vậy, chúng ta cũng không thể giả bộ hồ đồ cho qua, nghe nói Diệp Hoan kia đến nay không nghề nghiệp, con xem thế nào rồi sắp xếp, cho hắn một công việc ở công ty làm ăn chân chính nào đó của chúng ta, phần ân tình mà Liều Tứ Hải ta thiếu, phải nhờ con trả rồi.”

“Cái gì? Còn muốn con đi gặp hắn xin lỗi?” Liều Mi uất ức đến nỗi vành mắt đỏ lên.

*****

Diệp Hoan ngậm điều thuốc miện, nhìn Hầu Tử chiếm máy tính trong phòng của hắn điên cuồng đánh quái thăng cấp, những chiêu hoa mắt hoa lệ từ nhân vật khổng lồ quái vật của hắn phóng ra, không khỏi nhíu miện.

Nam Kiều Mộc đã sớm cho Hầu Tử trạch nam một định nghĩa, điển hình tâm lý trốn tránh, dựa vào cách sống ảo để trốn tránh hiện thực tàn khốc, bọn hắn đắm chìm trong thế giới hư cấu của chính mình, tưởng tượng chính mình thành cường giả vương giả của thế giới này, đem những bất mãn và thù hận dùng một phương pháp cực đoan phát ra hết trong thế giới ảo.

Bản thân Diệp Hoan không đam mê Internet, hắn cũng không phản đối niềm đam mê của Hầu Tử, mỗi người có cách sống riêng của mỗi người, cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta không cần nhất thiết phải đi theo con đường mà đa số người khác đã đi, cái thế giới này ai cũng không quản được ai, chỉ cần sống thoải mái, sống có tôn nghiêm, muốn sống thế nào là chuyện của mình.

Nhưng Hầu Tử lại để cho Diệp Hoan cảm thấy có chút đau lòng, trong hiện thực không có bản lãnh cũng không nói đi, chơi trò chơi cũng bị người khác đánh đến thương tích đầy mình, loại người này sống trên đời này chính mình cũng không thấy thoải mái, trong trò chơi cũng làm cho người đứng xem ngột ngạt, thật sự khiến cho người ta khinh bỉ.

Một luồng sáng hoa lệ hiện lên, Hầu Tử khổng chế nhân vật trong trò chơi hét thảm một tiếng, bị người khác đánh chết rồi.

“Mẹ kiếp!” Hầu Tử ném mạnh con chuột, sắc mặt hung hăng đến đỏ bừng.

Diệp Hoan thở dài: “Hầu Tử, trong đời thực mày đã rất thất bại, không ngờ trong trò chơi mày vẫn thất bại như vậy, điển hình cho sự thất bại, mày thật sự là quá thành công rồi, ... May là tố chất tâm lý của mày tốt, nếu tao là mày, đã sớm tuyệt vọng đối với thế giới này, khi đó tao sẽ thay bộ áo sạch sẽ đẹp đẽ, ăn một bữa cơm chùa tại nhà hàng xoay tròn ở tầng cao nhất của thành phố xa hoa, cuối cùng vào lúc nhân viên phục vụ cầm hóa đơn đến đòi tiền, tao tự đánh vỡ kính nhà hàng, từ tầng cao nhất nhảy xuống để thanh toán....”

Hầu Tử nghiêm nghị kính nể: “Anh Hoan, mày quả nhiên không hổ danh là lão đại của cửa tao, chết cũng chết bi tráng như vậy, vô sỉ.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, cửa phòng bị gõ vang.

Diệp Hoan hơi mở cửa, sau đó nhìn thấy Liễu Mi vành mắt màu đỏ không nói một lời.

Đây là lần đầu tiên Diệp Hoan nhìn thấy Liễu Mi, không thể nói là có cảm giác gì, chỉ cảm thấy đó là một phụ nữ rất mâu thuẫn, mắt kính đen che đôi mắt xéch mẻ hoặc phong tình, sống mũi nhỏ mà tinh xảo, một đôi mi thanh tú đường hoàng hướng lên phía trên, bờ môi hơi mỏng mím thật chặt, cho người ta một cảm giác mâu thuẫn vừa mạnh mẽ vừa nhu nhược.

Đầu cầu thang chật hẹp âm u phía sau Liễu Mi, đứng đầy các đại hán mạnh mẽ nhanh nhẹn dừng mãi, nguyên một đám người trừng mắt nhìn hắn, hiển nhiên đám người này không phải người lương thiện gì.

Diệp Hoan ngậy người, Liễu Mi cũng không nói lời nào, chỉ cúi thấp đầu, nhường như đang chịu một uất ức rất là lớn.

Cẩn thận nhìn một vòng những người không lương thiện kia, Diệp Hoan ngay cả cười cũng rất là chậm rãi, sợ rằng động tác lớn một chút cũng sẽ có muôn vàng khẩu súng màu đen chỉ vào hắn.

“Vị tiểu thư này.... Tìm người a?”

Liễu Mi ngẩng đầu, con mắt vẫn còn hơi đỏ nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Diệp Hoan có phải ở đây không?”

Diệp Hoan chớp chớp mắt, nói: “Diệp Hoan không có ở đây, cô đợi một lát, tôi đi gọi hần giúp cô....”

Vừa mới xoay người, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Liễu Mi truyền đến: “Đừng giả vờ nữa, anh chính là Diệp Hoan, tôi thấy qua anh trong tivi, Diệp đại anh hùng. Làm quen nào, tôi tên là Liễu Mi.”

Diệp Hoan quay đầu lại, xấu hổ cười: “Ah, thật ra ta chính là Diệp Hoan, từ bữa anh dừng chiến đấu với bọn cướp, đầu của tôi bị thương, thường xuyên quên cả mình là ai.....”

Liễu Mi căn bản không nghe những lời nói bậy của Diệp Hoan, chỉ trừng con mắt đỏ ngầu, tức giận nhìn hắn, giống như Diệp Hoan là kẻ thù giết cha nàng vậy, ánh mắt kia hận không thể giết chết hắn.

Diệp Hoan dần dần cảm thấy da đầu run lên từng đợt....

Bị mỹ nữ nhìn chằm chằm không sao cả, mấu chốt là đám người không phải người lương thiện đứng sau mỹ nữ kia, khiến cho Diệp Hoan cảm thấy rất là áp lực.

Một mỹ nữ thiên kiều bá mị, mang theo một đám người không phải là người lương thiện nhanh nhẹn dừng mãi, hùng hổ ngăn trước cửa nhà, cảnh tượng này tuyệt đối có thể khiến cho tim Diệp Hoan duy trì độ đập 120 trong một phút.

Lần trước ba tên kia tới ý đồ bất thiện, lúc này đám người này tới cũng là ý đồ bất thiện, nhưng có thể khẳng định, Diệp Hoan lúc này tuyệt đối không có khả năng lộ sạch bọn chúng, nếu như bọn chúng vì báo thù cho ba tên hồi trước, Diệp Hoan và Hầu Tử có lẽ sẽ bị bọn hắc lộ hết, sau đó bị bọn hắc lộ một cước đạp ra đường thật là mất mặt xấu hổ...

Lập tức tâm gan Diệp Hoan đột nhiên co rút lại, lòng dần dần chìm đến đáy cốc...

Màn trước mắt, giống như đã xem qua ở phim tình cảm đáng ghê tởm nào đó rồi, tiểu thân nhà giàu huyệt hăng mượn rượu giải sầu, bị một tên con trai chuốc say, hai người đã làm ra những chuyện không biết xấu hổ, một hai tháng sau, tiểu thư nhà giàu phát hiện mình chán nản, muốn ối, muốn ăn chút đồ chua, trong bụng đã có nghiệt chủng, vì vậy nhà mẹ đẻ tụ tập đại đội nhân mã đẳng đẳng sát khí đến tìm cha thẳng nhóc tính sổ...

Diệp Hoan toàn thân linh động, những chuyện đáng ghê tởm như vậy chắc không phát sinh trên người của mình chứ?

Cố gắng làm ra vẻ mặt tươi cười, giọng Diệp Hoan run rẩy nói: “Vị Liễu tiểu thư này xin chờ một chút, tôi trang điểm thay đồ một cái trở ra tiếp khách sau....”

Nói xong không đợi Liễu Mi phản ứng, Diệp Hoan đóng cửa lại ầm một tiếng, nhanh chóng phóng tới phòng vệ tính.

Một bên xóc Hầu Tử lên, Diệp Hoan mở tập tin ở ổ F vệ tính ra, bên trong tập tin có một file WORD , văn bản đó có tên là “Lang quân tuần tú tìm phương phổ” .

Ấn vào tìm phương phổ, Diệp Hoan trong miệng thì thảo lẩm bẩm tên Liễu Mi, từ đầu tới đuôi tìm tỉ mỉ như đang tìm bọ chó tìm qua một lượt, lo lắng, lại tìm thêm một lần nữa.

Cuối cùng, Diệp Hoan thở một hơi dài thật dài, lau mồ hôi lạnh chảy đầm đìa như mưa trên trán , hừ thoát bất lực ngồi trên ghế.

Hầu Tử nhường như rất quen thuộc động tác này của Diệp Hoan, khinh thường bĩu môi nói: “Thật vô dụng, còn không bằng con trai Nhật Bản, xem cái tiểu thuyết màu vàng thì giao hàng rồi...”

Diệp Hoan chẳng muốn giải thích với hắc, nhanh chóng đứng lên lao ra ngoài, mở cửa, trực tiếp nói với Liễu Mi: “Vị Liễu tiểu thư này, vừa nãy tôi đã tỉ mỉ kiểm tra qua một lần rồi, nói thật, tôi rất muốn có gì đó với cô, nhưng... Sự thật là, quan hệ giữa hai chúng ta rất là trong sạch.”

Liễu Mi lạnh lùng nói: “Anh có ý gì hả?”

Diệp Hoan cúi đầu nhìn bụng dưới bằng phẳng của Liễu Mi, chần chờ nói: “Chúng ta... Không có làm qua chuyện gì chứ?”

Nói xong Diệp Hoan lại làm ra một động tác ngoài ý muốn, hắc giơ tay ra, bàn tay to lớn ầm ập nhẹ nhàng ôm lấy bụng dưới bằng phẳng của Liễu Mi, sau đó vuốt vuốt vài cái: “Mấy tháng rồi hả? Không phải tôi làm chứ? Làm cha tôi không phản đối, làm cha con của người khác tôi có chút không vui, cô cố nhớ lại xem....”

Ngoài cửa một đám đại hán mở to hai mắt nhìn, đồng thời hít sâu một hơi: “Híz-khà-zzz —”

“Tên khốn này!” Đôi mắt xéch của Liễu Mi mắt xéch lập tức phát ra hai tia sáng lạnh, ra tay nhanh như chớp nắm lấy vạt áo của Diệp Hoan, nhấc lên phía trên, khuôn mặt đẹp đẽ áp sát vào mặt kính ngực của Diệp Hoan, hung ác nói: “Diệp Hoan, người cho lão nương nghe kỹ đây, lão nương hôm nay tìm người có hai chuyện, thứ nhất, xin lỗi! Xin lỗi hoàn tất. Thứ hai tuần tới tám giờ sáng, tới trụ sở chính công ty giải trí Hồng Hổ báo danh, không đi lão nương chém chết nhà người!”

Nói xong Liễu Mi quay người, cũng không quay đầu lại đi xuống cầu thang. Một đám đại hán lần lượt theo nàng rời khỏi, trước khi đi ném cho Diệp Hoan ánh mắt căm thù nhưng kính nể.

Diệp Hoan há to mồm đứng trước cửa ra vào, ánh mắt ngu ngu, như con cá chết.....

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Xin lỗi là chuyện gì vậy? Đi báo danh ở công ty Hồng Hổ lại là chuyện gì nữa đây? Vị mỹ nữ kia không đầu không đuôi nói mấy câu rồi đi, cuối cùng nàng là người như thế nào?

Nhiều câu hỏi liên tiếp bay qua bay lại trong đầu Diệp Hoan...

Gần đây phát sinh biến cố liên tiếp, cuộc sống lưu manh của Diệp Hoan bị quấy rầy đến loạn xạ ngẫu, hôm nay lại thêm một chuỗi sự việc kì lạ, đầu óc Diệp Hoan có chút mơ hồ, cuộc sống rồi cuộc làm sao thế? Chẳng lẽ gần đây số mình có vấn đề, lão tử nhất định phải dụng yêu quái?

Trở lại phòng, Hầu Tử đang xem file “Lang quân tuần tú tìm phương phổ” trong tập tin mà Diệp Hoan cất giấu, càng xem càng gay cấn, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười hèn mọn bỉ ổi.

Gặp Diệp Hoan trở về phòng, Hầu Tử quay đầu cười nói: “Cái tiểu thuyết màu vàng này mày viết đó hả? Văn chương không tệ lắm, nhất là nhân vật chính có chút phá hoại, mẹ kiếp giống y chang súc sinh, không hề có chút đạo đức nào cả.....”

Diệp Hoan giận tím mặt: “Cút! Mẹ kiếp kia chính là nhật ký của lão tử!”

*****

29. Chương 28 : Chú Chó Con Trong Đàn Sư Tử

“Anh nói có một mỹ nữ tự mình đến nhà, chẳng những nói lời xin lỗi với anh, mà còn cho anh một việc làm?”

Nam Kiều Mộc tan sở trở về nhà mở to đôi mắt to mọng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh ngạc.

Diệp Hoan lúc này dường như còn đang trong giấc mơ, ngay cả nụ cười cũng như trong mơ mộng ảo mờ mịt, trong mắt Nam Kiều Mộc xem ra cứ như thẳng ngốc.

Hầu Tử xoa xoa miệng, không biết là hâm mộ hay là ghen ghét, chưa xốt nói: “Mẹ nó quả thật là bất thường, không thân mà cũng chẳng quen biết, người khác lại tặng không cho mày một việc làm, anh Hoan, mày có chắc là mày không quên biết với cô gái tên Liễu Mi kia?”

Những gì Hầu Tử hỏi, cũng chính là những gì Nam Kiều Mộc muốn biết, nghe thấy thế liền lập tức nhìn chằm chằm vào sắc mặt của Diệp Hoan, con người giống như nước mùa thu ấy, lộ ra vài phần phức tạp.

Diệp Hoan lắc đầu: “Tao thật sự không biết nàng, các người đều biết, tao là người trí nhớ rất tốt, đặc biệt là đẳng cấp mỹ nữ như Liễu Mi, quả thực là đã gặp qua thì không thể nào quên được, thử nghĩ mà xem, tao mơ mơ hồ hồ đi tìm một nửa của riêng tao, trong biển người mệnh mông tìm kiếm một linh hồn duy nhất có thể bầu bạn với tao, nếu như có được một linh hồn như Liễu Mi để bầu bạn, tao làm sao có thể không nhớ được chứ?”

Vừa dứt lời, Nam Kiều Mộc héch cái miệng nhỏ nhắn lên, lạnh lùng nói: “Diệp **, em phải nhắc nhở anh, kể từ khi anh mười sáu tuổi rời khỏi phúc lợi viện mới hai ngày đã mất đi thân phận trẻ con, anh đã ở trong biển người mệnh mông tìm kiếm mấy chục người rồi, đừng nói với em loại hành vi này là tìm một nửa linh hồn của mình, cái kia của anh thuần túy là giao phối, là hiện tượng thường thấy ở các loài động vật, là một phương thức cổ điển giống đực sau khi tiết ra nhiều hormone chi phối hành vi bình thường của não, đây cũng chính là hành vi mà chúng ta thường nói là ‘hành vi cầm thú’.....”

Diệp Hoan mặt dần dần tái mét: “.....”

Hầu Tử đứng một bên khuôn mặt đỏ bừng lên, rốt cuộc nhịn không được “phốc phốc” một tiếng, cười ha hả.

Vừa cười được vài tiếng, Nam Kiều Mộc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn, tiếng cười Hầu Tử lập tức im bật, vẻ mặt kinh hãi.

Giơ tay lên, Nam Kiều Mộc chỉ vào Hầu Tử, lạnh lùng nói: “Anh cảm thấy hành vi của Diệp ** buồn cười lắm, đúng không?”

Hầu Tử lập tức ngoan ngoãn lắc đầu: “Không buồn cười, cầm thú như hấn mọi người đều biết mà.....”

Nam Kiều Mộc vẻ mặt hiện lên vài phần xem thường: “Người ta Diệp ** tốt xấu còn sủng thật đạ thật phát sinh qua quan hệ với các cô gái, anh thì sao?”

Hầu Tử nhận thức rất rõ ràng về bản thân mình, nghe vậy lập tức cúi đầu kiểm điểm: “Anh mỗi ngày chỉ có thể ngồi xem phim sex trên máy tính, đến bây giờ vẫn là nam còn trinh, thật xin lỗi, cho mọi người thêm phiền toái.”

Nam Kiều Mộc lần lượt quở trách xong, sau đó thở ra một hơi dài “lớn rồi mà còn biết nghĩ”, lắc đầu, đi thẳng về phía gian phòng của mình.

Không biết tại sao, hôm nay Nam Kiều Mộc rất là nóng tính, gần đây tần số mỹ nữ xuất hiện bên cạnh Diệp Hoan ngày càng tăng lên, nữ cảnh sát tư thế hiên ngang xinh đẹp, hôm nay lại thêm một người tên là Liễu Mi không biết từ đâu đến, cảm giác bất an trong lòng thiếu nữ Nam Kiều Mộc này dần dần tăng lên.

Gió nổi lên, thổi rung động cả một hồ nước xuân.

Dựa vào trực giác nhạy cảm của người phụ nữ, Nam Kiều Mộc nhận thấy, những ngày tháng bình yên hai mươi năm nay sắp bị phá hủy.

Một khoảnh khắc khó chịu không thể nào diễn tả bằng lời đang xâm nhập vào lòng của nàng, bất giác nàng nhìn về phía khung ảnh trên bàn làm việc trong gian phòng, trong khung ảnh, Diệp Hoan ngậm điều thuốc, tùy ý khoác lên vai của nàng mà không giữ ý tứ gì cả, nàng nhìn vào máy ảnh cười điềm tĩnh, hạnh phúc trong nụ cười đó, còn hơn trăm hoa đua nở, tươi đẹp như xuân...

*****

Trong phòng khách.

Hầu Tử trán đầy mồ hôi nhìn Nam Kiều Mộc sau khi xả hết cơn tức giận đi về trong phòng, không khỏi buồn bực nói: “Kiều Mộc hôm nay làm sao vậy?”

“Đến kì kinh nguyệt rồi à?” Diệp Hoan không mấy xác định nói.

“Làm sao có thể? Kiều Mộc là nữ thạc sĩ nha, làm gì có kinh nguyệt?”

“Đó cũng chính là vì kinh nguyệt của nàng chưa tới, con gái mà, kinh nguyệt đến thường bực bội, kinh nguyệt không đến càng bực bội, có biết tại sao thường có người nói chị em phụ nữ khổ đại thù sâu không? Bởi vì phụ nữ thường giành hết ngày tháng để phân vân kinh nguyệt tới hay kinh nguyệt không tới, suốt ngày ưu phiền về chuyện này, mẹ nó có thể không khổ đại thù sâu sao?”

Hầu Tử lập tức cảm thấy kính nể: “Thông minh nha! Anh Hoan, thông minh nha! Một câu nói toạc ra hết bản chất nỗi khổ nghìn năm nay của chị em phụ nữ.....”

Diệp Hoan lại trở nên buồn rầu: “Hầu Tử, người khác tự nhiên cho tao một phần công việc, tao có nên đi không đây?”

Hầu Tử nghĩ một lát, nói: “Anh Hoan, chuyện này rất là kỳ quặc ah, mày phải nghĩ thông suốt rồi mới quyết định, chúng ta tuy nghèo, nhưng sống cũng phải sống cho mình bạch.”

Trong mắt Diệp Hoan hiện lên sự suy nghĩ sâu xa: “Liễu Mi nói lời xin lỗi tao, tuy không có thành ý gì, nhưng lời xin lỗi ấy tao có thể hiểu được phần nào, còn nhớ ba tên kia không biết xấu hổ chạy trần chuồng không? Tao đoán phần lớn là do Liễu Mi phải tới đây, nàng nói lời xin lỗi tao có lẽ vì chuyện này, Liễu Mi này mười phần hết tám chính phần là ‘Đại tiểu thư’ trong miệng bọn chúng.”

Hầu Tử nghi ngờ nói: “Vấn đề là, như vậy một vị đại tiểu thư cao cao tại thượng, lại không quen biết với mày, tại sao phải phải người tìm mày, vì sao sau này lại đổi thái độ, đích thân đến xin lỗi, và cho mày một công việc? Chuyện này quả thực so với YY tiểu thuyết mẹ nó còn không hợp lý, vị đại tiểu thư này rất cuộc có ân oán gì mày?”

Diệp Hoan sờ lên cằm, vẻ mặt nghiêm túc trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: “Ngoại trừ ham muốn sắc đẹp của tao, tao thật sự nghĩ không ra lý do gì khác, Hầu Tử, mày nói tao có nên đi không?”

“Đi! Vì cái gì mà không đi? Nếu như nữ cầm thú kia muốn ngủ với mày, mày cứ bảo nàng tìm tao, có gì cứ nhắm vào tao này!” Ngực Hầu Tử vỗ vang BA~ BA~, nghĩa bạc vân thiên rồi tỉnh rồi ngủ.

*****

Thứ hai

Diệp Hoan đứng tại quảng trường trung tâm thành phố Ninh Hải, nhìn qua quảng trường phía Tây toàn nhà Hồng Hổ cao 50 tầng , nguy nga đứng vững trong khu đô thị thép, xa không thể chạm tới, cao không thể chạm tới, Diệp Hoan hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Hai ngày này Diệp Hoan cố tình đi tìm hiểu, hỏi ra mới biết, thì ra chủ tịch của công ty giải trí Hồng Hổ là Liễu Mi.

Một tên nhỏ bé thấp hèn, bỗng nhiên nhận được một việc làm từ công ty lớn cao cấp, hơn nữa còn là bà chủ của công ty này đích thân đến mời, Diệp Hoan cảm thấy lo sợ không yên.

Người ta thường tràn đầy lo sợ và bài trừ những sự vật chưa biết, Diệp Hoan cũng như thế.

Chuyện này quá kỳ lạ rồi, không biết mở đầu như thế nào, lại càng không biết phần cuối như thế nào, bắt đầu và kết thúc Diệp Hoan đều không hề biết, chỉ có thể ngây ra mặc cho vận mệnh an bài, để hần làm gì thì hần làm đó vậy, nói thực, Diệp Hoan không thích loại cảm giác bị vận mệnh bài này, càng bi đát hơn là, hần đã bị vận mệnh an bài hai mươi năm rồi, muốn phản kháng, lại không có lần nào thành công.

Lần này Diệp Hoan quyết định vẫn chịu sự an bài của vận mệnh.

Thế giới này có rất nhiều người trẻ tuổi đều có nhiệt huyết, dựa vào một luồng dũng khí và tinh thần phấn chấn không ngừng xông về phía trước, trong miệng nói “Số ta do ta không do trời” các loại bành trướng khẩu hiệu mãnh liệt gì đó, Diệp Hoan cũng từng làm như vậy , từ khi tuổi tác và sự thật hung hăng quăng cho hần vài cái tát, Diệp Hoan dần dần hiểu ra, khiêu chiến vận mệnh loại kỹ thuật cao này không phải là việc dễ làm, không phải ngoài miệng hô hào vài khẩu hiệu vang dội, vận mệnh của mình thật sự có thể nắm giữ ở trong tay mình.

Thực tế, trên thế giới này vận mệnh của đại đa số người đều bị nắm giữ trong tay người khác, không thừa nhận cũng không được.

Vì vậy khẩu hiệu chỉ có thể là một câu khẩu hiệu trống rỗng, nó giống như sau khi bị vận mệnh đùa bỡn, mọi người hậm hực ném một câu nói để chống đỡ, buồn cười, và mang tính cực kỳ châm biếm.

Hiện tại Diệp Hoan đã không có nhiệt huyết để phản kháng lại vận mệnh đã an bài, có thể nói hần sợ hãi, cũng có thể nói hần chán ghét rồi.

Diệp Hoan là người phàm, cũng là bè lũ xu nịnh như bất kỳ người phàm nào ở xung quanh, vì sinh kế bôn ba, có chút nhu nhược, có chút thói hư tật xấu, cũng có lý tưởng nhỏ nhoi.

Bất tri bất giác đi đến dưới lầu tòa nhà cao ốc Hồng Hổ, Diệp Hoan nhìn những thành phần tri thức đi làm ăn mặc quý phái ra ra vào vào, còn từng chiếc từng chiếc xe ô tô cao cấp chuyển hướng đèn với hàm ý khoe khoang, nối liền nhau không dứt vào bãi đỗ xe tòa cao ốc bên cạnh dưới mặt đất, một cảnh tượng cao quý mà bận rộn.

Diệp Hoan đứng trước cao ốc , dường như đi đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, cái thế giới này phồn hoa huyền ảo, tráng lệ, nhưng mà lại lộ ra một luồng không khí giả dối giá lạnh, bất luận là người hay kiến trúc, đều giống như khối sắt nguội lạnh, hoàn toàn không ngửi thấy một chút tình cảm giữa người và người trong đó.

Vừa đứng trước tòa cao ốc, Diệp Hoan liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, hần cảm giác mình và thế giới phồn hoa này không hợp nhau, hoàn toàn không thể dung hợp vào được.

Im lặng đứng thẳng hồi lâu, Diệp Hoan bỗng nhiên nở nụ cười, trong nụ cười toát ra vẻ mặt quen thuộc, không màng gì cả, có chút du côn.

Sợ cái gì! Lão tử cũng không phải đến ăn xin, là sếp của Hồng Hổ tự mình đến nhà mời ta đấy chứ, ta sợ cái gì?

Không coi trọng được mắt, bèn không còn sợ hãi nữa.

Diệp Hoan trong lòng hào khí nổi dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào tòa cao ốc.

Đại sảnh rất rộng rãi, đá cẩm thạch dưới sàn nhà đẹp đẽ quý phái phản chiếu những ngọn đèn thủy tinh treo trên trần đại sảnh này, ngọn đèn sáng như tuyết giống như thủy ngân nghiêng tiết mà xuống, rơi đều đều tại góc hẻo lánh, đi trong đại sảnh, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ưu việt cao cao tại thượng, nhường như đang đi trên Thiên Đường vậy.

Đi xuyên vào đám người cũng có chút chí khí ngạo nghễ, dường như có thể đi vào đây đều cao cấp hơn sự tiến hóa của loài người ở bên ngoài vậy, đặc biệt những đôi giày da giày cao gót danh tiếng dẫm lên đá cẩm thạch trên sàn nhà kia cũng có lực cứng cáp hơn, không ai bị nổi.

Xuyên qua đường lớn đi thẳng vào bên trong, đường nối liền phía ngoài và phía trong có sáu bộ thang máy, thang máy bên ngoài đã tụ tập một đồng dân tri thức đi làm, bọn hắn cũng không nói chuyện với nhau, chỉ là im lặng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào con số thang máy nơi mình sẽ đến, vẻ mặt lạnh như băng cho thấy sự lạnh lùng và sự chết lặng ngăn cách người khác ở ngàn dặm xa xôi.

Diệp Hoan tại cửa ra vào liếc nhìn tên công ty ở các tầng cao ốc này, tìm được tầng lầu thuộc về công ty Hồng Hổ, liền đi tới thang máy phía trước, chen vào nhóm người thành phần tri thức đang đứng đợi thang máy.

Không thể không nói, cách ăn mặc hôm nay của Diệp Hoan có chút tồi tệ, đồ tây đen phối với áo sơ mi trắng, thoạt nhìn rất hợp, nhưng âu phục và áo sơ mi toàn bộ đều giống như dưa muối để trong bình đã ướp nửa năm mới lấy ra vậy, từ trong ra ngoài có nhiều nếp nhăn, chất lượng còn kém hơn so với những sản phẩm mua một tặng một kia, mặc lên người cứ y như thợ sửa máy điều hòa, giá vẻ trông rất là quê mùa và thấp hèn.

Diệp Hoan không phải không hiểu đi làm phải có trang phục chỉnh tề một chút, chỉ là hắn thật sự không thể nào kiếm ra một bộ áo như thế, tên lưu manh chỉ lo làm thế nào cho ăn lo mặc ấm như hắn, làm sao có thể có tiền nhàn rỗi để mua bộ trang phục chính thức hơn mấy ngàn đồng chứ?

Đám người tri thức đợi thang máy dùng ánh mắt khác thường nhao nhao nhìn hắn, trong ánh mắt họ hiện ra sự hiềm ác không chút che giấu, giống như một chú chó con đột nhiên chạy vào đàn sư tử ở thảo nguyên Châu Phi, đàn sư tử rất không thoải mái, cảm thấy bị hạ thấp giá trị.

Diệp Hoan làm như không có chuyện gì hai tay ôm lấy cánh tay, những năm gần đây, ánh mắt căm ghét như thế hắn thấy quá nhiều rồi, sớm đã không để tâm.

Người quyền thế trong mắt Diệp Hoan không phải là người, là súc sinh, súc sinh bất luận dùng ánh mắt gì nhìn hắn, đều không gây áp lực cho hắn được.

Đình một tiếng vang lên, thang máy đã đến nơi, trong thông đạo đám người chi thức như ong vỡ tổ lách vào trong thang máy.

Diệp Hoan không nhanh không chậm theo ở phía sau, mới đứng vào thang máy, thang máy bỗng nhiên đình một hồi dài, —— quá tải rồi.

Diệp Hoan làm như không có gì cười cười, vừa mới tự giác chuẩn bị bước ra để chờ thang máy lượt sau, lúc này trong thang máy có tiếng người lạnh lùng nói: “Đứng đấy làm gì vậy? Còn không mau cút ra? Thiệt là, một chút tố chất cũng không có, sao có thể vào được đây vậy?”

Những người nam nữ tri thức khác nhao nhao thì thầm các lời oán trách “Đứng đấy” “Đồ lú” “Người đẳng cấp thấp”, từ trong sâu thẳm đã lộ ra sự chán ghét đối với Diệp Hoan, giống như giày giẫm phải *** không bằng.

Diệp Hoan nhú lông mi, chân kia vốn đã bước thoáng chốc dừng lại, lại thu trở về.

Vốn định nói tố chất với các người, bây giờ lão tử cứ không nói tố chất đấy!

Diệp Hoan đứng trong thang máy bất động, thang máy rinh một hồi dài kêu to rất là thê lương, bên trong đám người tri thức phát cáu rồi, nhao nhao cao giọng quát mắng hắn, trong thang máy một mớ âm thanh

hỗn loạn bất mãn.

Trong đám người huyền não, Diệp Hoan đứng tại cửa thang máy trừng mắt nhìn, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, bèn dồn khí đan điền, bụng dưới hơi thu lại, tập trung tư tưởng suy nghĩ nín thở...

Trong thang máy nhỏ hẹp, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kì lạ dài thật là dài...

PHỐC ——

Âm thanh ung dung dương dương tự đắc, thậm chí còn kéo một âm thanh cuối rung động, đồng thời, trong thang máy ngửi thấy một mùi khí thối giống như khí độc khiến người ta muốn ọe tởn ra...

Trong thang máy tiếng oán giận huyền não lập tức biến mất hoàn toàn, trong không gian nhỏ hẹp giống như chết trong yên tĩnh, vài tia khí màu xanh từ ốt cửa đám nam nữ tri thức kia bay lên...

Diệp Hoan quay đầu lại, trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ cười: “Tục ngữ nói nịch vang là nịch không thú, nịch thú không vang, thật xin lỗi lại để cho mọi người thất vọng rồi, cái nịch của tôi trái ngược lại với quy tắc này rồi.....”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hoảng sợ chăm chú nhìn hắn.

Một người con gái mặc váy công sở màu đen một tay che cái mũi, một tay chỉ vào Diệp Hoan run rẩy, rung giọng nói: “Mày... Mày cái này...”

Nói còn chưa dứt lời, Diệp Hoan bỗng nhiên nhú mày, hai chân dang rộng ra, lớn tiếng nói: “Lại một cái nữa! Lần này đảm bảo không để mọi người thất vọng, xin các vị nghiêng tai lắng nghe...”

Vừa dứt lời, đám trai gái trong thang máy hoảng sợ đến cực điểm thét lên, giống như điên tháo chạy ra bên ngoài, tranh giành nhau như đang đuổi theo xe lửa xuân vận.

Một đám người lão đảo chạy ra, há to miệng ra để hô hấp không khí mới mẻ ở bên ngoài, trong thang máy thoáng chốc trở nên trống rỗng, chỉ còn Diệp Hoan một người đứng chấp tay, cô đơn như vậy đấy.

Trong tiếng la mắng hỗn loạn, cửa thang máy từ từ khép lại, nụ cười đắc ý muốn ăn đòn kia của Diệp Hoan cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

30. Chương 29 : Công Việc Mơ Hồ

Đi thang máy đến tầng cao nhất tầng thứ năm mươi, Diệp Hoan lúc đi ra thang máy Diệp Hoan chính mình cũng có chút đỡ không nổi rồi.

Nịch trong thang máy và nịch trong chán đạo lý là giống nhau, chính mình nịch, thì chính mình ngửi.

Diệp Hoan bị hun đến đầu có chút chóng mặt. . .

Lúc đi ra Diệp Hoan âm thầm hạ quyết tâm, về sau loại việc hại người không lợi mình này ít làm một chút, đả thương địch thủ một vạn, tự tổn thất tám ngàn không nói, đối với bà chủ Hồng Hồ cũng không lễ phép, người khác vừa mới xuất hiện, đều phát ra một luồng khí tinh anh ác liệt, theo cách nói của văn học, đó gọi là “Khỏa Diệp Phong Lôi”, nhưng nếu như người mang đầy mùi hôi thối vừa nịch xong đến trước mặt bà chủ, thì thiếu ý tứ quá rồi.....

Tầng cao nhất phủ tấm thảm màu đỏ thắm, nam nữ mặc đồ công sở bận rộn chạy đi chạy lại, tiếng điện thoại reng liên tiếp, đối diện thang máy, một sân khấu hiện đại dạng nước chảy, một người cô gái xinh đẹp làm động lòng người đứng ở đại sảnh mỉm cười hỏi : “Chào ngài, hoan nghênh ngài đến với công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí Hồng Hồ, xin hỏi ngài có cần giúp gì không?”

Diệp Hoan lập tức ghen hờn nhìn trần trời, qua hai ngày điều tra, hắn biết rõ công ty giải trí Hồng Hồ lúc trước là bang phái xã hội đen, dựa vào thu phí bảo hộ và buôn đồ điện lậu để lập nghiệp, cùng với tiền bộ của xã hội, bang phái xã hội đen cũng đi vào chính đạo, đám người tri thức mặc đồ công sở cao quý trước mắt....Bọn họ thu phí bảo hộ như thế nào?

“Ta tìm tiểu thư Liễu Mi sếp của các cô.”

Đại Sảnh tiểu thư mỉm cười : “Xin hỏi ngài và Liễu tổng có hẹn trước không?”

“Có, nàng ấy hẹn ta, ta họ Diệp.” Diệp Hoan nói lớn, nói như vậy cũng đúng, vốn là Liễu Mi tự mình tìm tới nhà mà.

Ánh mắt đại sảnh tiểu thư lộ ra vẻ khác thường, đưa mắt dò xét vị thanh niên trẻ tuổi ăn mặc quê mùa này, giống như một đồng rác chui ra vậy, Liễu Tổng chủ động hẹn hẳn?

Cố nén sự nghi hoặc trong lòng, Đại Sảnh tiểu thư mang tính chuyên nghiệp mỉm cười nói: “Xin ngài chờ một lát, tôi đi thông báo cho Liễu Tổng một tiếng.”

.....

.....

Liễu Mi thấy Diệp Hoan đi vào văn phòng làm việc của nàng, phản ứng đầu tiên là cau mày.

Trang phục trên người thanh niên này nhìn như dưa muối, trông không hợp tí nào, đầu tóc thì loạn xà ngầu, ngay cả giày cũng có một lớp bụi đất dính trên đó, nàng dám cá chắc là, trang phục từ đầu đến chân của Diệp Hoan và đôi giày cộng hết lại, tuyệt đối không quá một trăm đồng, bộ trang phục này để dưới đất mà bán, tin rằng năm mươi đồng tặng thêm đôi vớ nữa mới có thể bán được.

Tên này..... Là cố ý ăn mặc như thế, để làm cho ta buồn nôn à?

Tâm trạng tốt lành từ sáng giờ, kể từ khi gặp Diệp Hoan, bèn tiêu tan đi mất, Liễu Mi dần dần nóng giận trong lòng.

Diệp Hoan dường như không ảnh hưởng bởi sự giận dữ của Liễu Mi.

Nói thật, hẳn đối với công việc này không xem trọng cho lắm, bởi vì nó đến bất ngờ quá, Diệp Hoan luôn bài trừ những sự vật kì bí mà không hiểu biết gì về nó, hẳn là người phàm, không muốn trải qua những tháng ngày như chuyện kịch huyền bí, quá phí dầu óc.

Phòng làm việc của Liễu Mi rất lớn, ngoài khu văn phòng ra, còn có phòng nghỉ, và một căn phòng riêng chuyên giành cho nàng nghỉ ngơi.

Diệp Hoan nhìn quanh một vòng, cũng không khách khí , ngồi bẹp xuống chiếc ghế lớn dành cho khách đối diện bàn làm việc của Liễu Mi, mặt đối mặt với nàng.

Cho dù đã gặp Liễu Mi một lần, nhưng Diệp Hoan thật sự bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của nàng, lông mày nhàn nhạt, môi anh đào nhỏ mà mỏng, sống mũi thẳng, mê người nhất là đôi mắt xéch của nàng bị cặp mắt kính râm che lại, dài nhỏ sáng ngời, khóe mắt nhếch lên, mắt chuyển động qua lại thể hiện sự lẳng lơ vô hạn.

Diệp Hoan một hơi thật sâu, đẹp! thật đẹp! Nếu như thân phận địa vị kém nhau không quá xa, cho dù liều mạng cũng phải của được nàng, con gái như nàng nên lột hết quần áo để trong chăn một mình len lén hưởng thụ.....

Nghĩ tới đây Diệp Hoan trong lòng khê rung động, đôi mắt dâm tặc không kìm được nhìn xuống dưới, chỗ trống dưới bàn làm việc, một đôi chân thon dài mang vớ màu đen khếp vào nhau, giày cao gót màu đen nửa động ở chân, lộ ra lòng bàn chân lung linh thanh tú của nàng, phía trên là đường cong mê người, phía trong của bộ đồ công sở, một dãy sắc hoa hồng nhiên hiện lên, mắt Diệp Hoan sáng lên, nhanh chóng chớp lấy phong cảnh hiếm có đó.

Diệp Hoan xém chút nữa là phì cười ra thành tiếng.

Người con gái thoát nhìn thông minh tháo vát này, phía trong đôi vớ màu đen lại mặc đồ lót màu hồng hình phim hoạt hình, thậm chí hẳn còn thấy con hellokitty to tướng đang nhìn hẳn cười.....

Liễu Mi ngẩn đầu hồn nhiên chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ vào cái đồng hồ lớn cổ điển kiểu Châu Âu treo trên tường phòng làm việc, ngữ khí lạnh như băng nói: “Chín giờ đi làm, người đến trễ năm phút rồi.”

Diệp Hoan thở một hơi dài, nói : “Thực ra tôi đã đi sớm rồi, nhưng lúc ở đầu một đón thang máy, có một tên nịch trong thang máy, bây giờ tổ chức của những người tri thức kia thực khiến cho người ta chán ghét,

ngay cả mắc nịch cũng nhịn không được, sao có thể làm chuyện lớn được? Năm kia có một hòa thượng đi du ngoạn nói qua....”

“Dừng!” Liễu Mi hai má đỏ ửng lên, là bị Diệp Hoan chọc tức.

“Diệp Hoan, anh nhớ đấy, yêu cầu của ta đối với bất kì điều gì cũng rất là đơn giản, chỉ muốn biết kết quả, không muốn nghe bất kì lý do gì, sau này anh phải làm quen với điều này, biết không?”

“Hiểu rồi, Liễu Tổng anh minh, thoát nhìn qua đã biết là người làm việc lớn....” Khả năng thích nghi của Diệp Hoan rất là mạnh, lập tức nịnh hót.

Liễu Mi lần nữa đưa mắt liếc hẩn một cái, rất ít có người mà lần đầu tiên gặp đã khiến cho nàng cảm thấy đáng ghét như vậy, cảm giác này rất mãnh liệt, bất luận là vì hẩn mà mình bị cha mình mắng, hay là cách ăn mặc, địa vị, khí chất của Diệp Hoan, thậm chí là tướng mạo, đều khiến cho nàng cảm thấy rất là đáng ghét, nếu như không phải hẩn tốt số, có một ông cậu là người cứu mạng cha nàng, bây giờ Diệp Hoan chắc chắn bị nàng kêu người lôi ra xử rồi.

Nhìn nụ cười ở khóe miệng như đang cung kính của Diệp Hoan, sự phản cảm của Liễu Mi ngày càng trở lên sâu sắc, tên này ngay cả cười cũng có bóng dáng của một tên lưu manh, một tên lưu manh điển hình ở ngoài chợ, để người như thế vào công ty làm việc, hẩn có thể làm gì chứ?

Cha nàng thật là làm khó nàng a.....

Hành chính? Kế hoạch? Nghiên cứu? Hay nghiệp vụ thị trường?

Hình như đều không được, bây giờ công ty chính quy yêu cầu tính chuyên nghiệp rất là cao, mỗi thao tác ở mỗi bộ phận đều yêu cầu phải có nhân tài chuyên nghiệp để quản lý, nhân viên chuyên nghiệp đi thi hành, loại người như Diệp Hoan thoát nhìn là biết chưa từng trải qua lớp bồi dưỡng chuyên nghiệp nào, đưa hẩn đến bộ phận nào cũng là gây họa.

Sầu não muôn phần thở một hơi dài, Liễu Mi xoa xoa thái dương huyết trên trán, nói: “Diệp Hoan, nếu như anh đã tới rồi, thì ta sắp xếp công việc cho anh vậy, bắt đầu từ ngày hôm nay, anh.....Ai! Người làm trợ lý của văn phòng ta đi, chỉ chịu trách nhiệm cho một mình ta, sau ngày địa điểm làm việc của người sẽ ở... Ai, sẽ ở văn phòng làm việc của ta vậy, ở góc kia sẽ bố trí cho anh một bộ bàn ghế, đợi một chút chủ nhiệm Châu sẽ dẫn anh tới phòng nhân sự làm thủ tục, lãnh công bài, sau đó đến bộ phận hậu cần lãnh một bộ bàn ghế, vi tính....”

Liễu Mi vẻ mặt khổ sở, nói một câu, thở dài một câu, khuôn mặt sáng lạng càng nói càng ảm đạm, nói với một người đáng ghét như thế, thật sự là tra tấn tinh thần, hơn nữa tên đáng ghét này thoát nhìn đã biết không an phận rồi, ngày tháng sau đây sẽ phải khổ rồi.....

“Chờ một chút, Liễu tổng. . .” Diệp Hoan không thể không ngắt lời nói: “. . . Liễu tổng, tôi có một nghi vấn nho nhỏ.”

“Anh cứ nói.” Liễu Mi không vui đưa mắt nhìn hẩn một cái, nàng rất không thích bị người khác ngắt lời, cái tên này một tí ý thức tôn trọng người khác cũng không có.

“Liễu tổng, con người tôi a, sống luôn có chút hồ đồ, nhưng có một số việc không thể cứ hồ đồ mãi được, tôi muốn hỏi là..... Chúng ta không quen biết gì nhau, sao cô biết ta, và tại sao lại cho tôi một việc làm thế?”

Liễu Mi cười lạnh: “Cuộc sống của anh quả thật rất hồ đồ đấy, nguyên nhân bên trong cậu anh không nói cho anh biết sao?”

Diệp Hoan rất là kinh ngạc: “Cậu ta? Ai vậy?”

Một tên cô nhi, tự nhiên có thêm một người cậu, và còn giúp hẩn tìm việc làm.... Đạo này mắc phải chứng gì vậy, sao có nhiều chuyện li kì như thế?

Liễu Mi xinh đẹp mắt xé hướng lên phía trên, im lặng không nói lời nào.

Nàng là tổng giám đốc công ty, không phải hướng dẫn viên nhà bảo tàng, không có nghĩa vụ vì giải đáp những câu hỏi ngu ngốc cho nhân công, đặc biệt là loại nhân công hẩn không thể một cước đá hẩn bay xuống tòa nhà cao năm mươi lầu này.

Diệp Hoan mong mỗi chờ đợi giải thích những nghi vấn cho mình, nhưng chờ hơn nửa ngày, kết quả nhận được chỉ là sự im lặng.

Liếm liếm bờ môi có chút phát khô, Diệp Hoan đang do dự, rốt cuộc có nên nhận công việc này không, làm người làm việc có thể giả bộ hồ đồ một tí, nhưng không thể thật sự hồ đồ, Diệp Hoan thường ao ước có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, rơi đúng vào miệng hắn, nhưng một khi miếng bánh này thực sự rơi xuống, hắn lại không dám dùng miệng để đón lấy, ai biết trong bánh người ta có bỏ độc không?

Chần chờ hơn nửa ngày, Diệp Hoan nói: “Liều tổng, có chuyện này có thể cô chưa biết, học lực của tôi rất là thấp.....”

Liều Mi sần sần nói: “Nhìn ra được, vậy thì sao?”

“Tôi.....Không có bất kì kinh nghiệm nào.”

“Nhìn ra được, người muốn nói cái gì?”

“Chẳng lẽ các cô tuyển người không yêu cầu học lực kinh nghiệm gì sao?”

“Không cần, ta nói được là được.” Hai lông mày của Liều Mi nhíu lên vẽ đầy ngang ngược.

Diệp Hoan thở một hơi dài, lẩm bẩm nói: “Công ty mà xã hội đen mở thật không có chút lòng cầu tiến nào.....”

“Diệp Hoan, anh hôm nay bắt đầu đi làm đi, bây giờ anh đi tìm chủ nhiệm của phòng làm việc, hắn sẽ giúp anh làm hết các thủ tục.” Liều Mi đầu cũng không ngẩng lên nói.

“Ok.”

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Hoan cuối cùng cũng quyết định ở lại làm.

Mỗi ngày không những thấy được mỹ nữ mà còn có thể lấy được tiền lương, loại công việc này ngu gì không làm, thật ra hắn cảm thấy loại công việc này phù hợp đến nỗi không thể nào phù hợp hơn nữa, lên đi là được rồi.

Vừa lúc Diệp Hoan đang chuẩn bị ra ngoài tìm chủ nhiệm phòng làm việc, Liều Mi đột nhiên gọi hắn lại.

“Diệp Hoan, nơi này của ta là công ty chính quy lớn, hình dáng bề ngoài của nhân viên rất quan trọng, anh... Ngày mai tốt nhất là anh nên ăn mặc đàng hoàng một chút, quần áo bây giờ của anh, chất liệu thế nào tạm thời không nói, áo vest màu đen phối quần bò, dép da đen phối vớ trắng, loại phối hợp này thật là buồn cười, ta hy vọng ngày mai sẽ không gặp trường hợp này nữa.”

Diệp Hoan lưu manh nói: “Không có tiền mua.”

Liều Mi ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ thở dài, tên này chưa đi làm, đã khiến cho nàng phải lo như vậy rồi, ngày tháng sau này sẽ như thế nào a.....

Kéo ngăn kéo trong bàn làm việc ra, Liều Mi từ bên trong lấy ra một xấp tiền mặt đưa cho hắn, lạnh lùng nói: “Tiền này coi như ta cho anh mượn đấy, phát tiền lương trả lại ta. Nhớ kỹ, phải biết mặc quần áo, phối hợp tốt quần áo, không để công ty phải mất mặt.”

Diệp Hoan nhận tiền, tự mình suy đoán, xem ra cũng cỡ năm sáu ngàn đồng đấy.

Diệp Hoan hai mắt sáng ngời, cái công việc này không tệ, chưa làm đã phát tiền lương, năm sáu ngàn đồng, đủ tiền cho bọn em ở cô nhi viện mua ba con heo mập cải thiện cuộc sống rồi, nhiều tiền như vậy chỉ để mua quần áo? Quả thật là bị bệnh mà.....

Lúc chuẩn bị rời khỏi, Diệp Hoan thật sự nhìn không được, xoay người vuốt mũi nói:

“Liều Tổng, phối hợp quần áo quả thật là rất quan trọng.....”

Liều Mi nhíu mày nhìn hắn: “Uh, cho nên?”

“Cho nên. . . Vớ đen ngời cảm kia thật không hợp với quần lót hình phim hoạt hình hellokitty....”

Liễu Mi ngẩng người ra, sau đó khuôn mặt trắng nõn dần dần biến thành màu gan heo, trừng mắt nhìn Diệp Hoan mắt như muốn phun lửa. . .

“Đây chỉ là ý kiến thấp hèn của riêng tôi mà thôi, nói ra để Liễu Tổng cùng xem xét....”

Diệp Hoan nói xong đầu co rụt lại, lập tức đi ra khỏi văn phòng.

Phanh!

Trong văn phòng bỗng nhiên truyền ra tiếng vỡ vụn cực lớn.....

31. Chương 30: Ăn Hàng Thành Phần Tri Thức

Văn phòng chủ nhiệm họ Trần, là một người nam thanh niên trạc ba mươi tuổi, sắc mặt vàng như nền, dáng người gầy còm, hốc mắt có chút sâu, nụ cười rất thân thiết, nhưng ánh mắt có chút âm trầm, Diệp Hoan lần đầu tiên gặp hắn đã cảm thấy hắn là một người đùa bỡn với tâm tư người khác.

Trần chủ nhiệm cảm thấy bất ngờ trước sự xuất hiện của Diệp Hoan, đặc biệt sau khi nghe hắn nói hắn là trợ lý mới tới của chủ tịch, càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, sau khi ngẩng người ra, nhanh chóng nở nụ cười, nhiệt tình giúp hắn chạy ngược chạy xuôi để làm thủ tục.

In CMND, ký hợp đồng lao động, đăng ký ở bộ phận nhân sự, lãnh đồ dùng văn phòng như là bàn làm việc, máy tính... ở bộ phận hậu cần, Trần chủ nhiệm đều đích thân đi làm, thái độ nhiệt tình đối với Diệp Hoan giống như thân huynh đệ vậy.

Sắp đến buổi trưa, tất cả những thủ tục của Diệp Hoan đã hoàn tất hết, bàn ghế văn phòng và máy tính cũng nhanh chóng chuyển đến văn phòng của Liễu Mi.

Chỗ làm việc của Diệp Hoan ngay tại văn phòng của Liễu Mi, có lẽ Liễu Mi chẳng muốn cho hắn một gian phòng khác, có lẽ cần cho công việc trợ lý chủ tịch, tóm lại, hai người không hợp nhau cứ ở như vậy trong một căn phòng để làm việc.

Sau khi kỹ sư lắp đặt Internet xong, Diệp Hoan rốt cuộc cũng được ngồi trước chính bàn làm việc của chính mình, mặt mỉm cười thỏa mãn thở phào một cái.

Từ nay về sau, ta cũng là thành phần tri thức rồi đây, mỗi sáng đuổi theo xe buýt, sau khi tan ca tháo cà vạt ra để đi bar, những ngày nghỉ ở nhà nhâm nhi ly cà phê, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, nghe tiếng đàn Piano du dương, gợi lên nỗi nhớ giống như là nhớ về quê hương tách biệt với bên ngoài vậy. . . Piano nghe không hay, đổi cái khác, đổi đàn nhị hồ.

Liễu Mi nhìn vẻ mặt cười ngớ ngẩn của Diệp Hoan, khuôn mặt xinh đẹp hai bên lập tức đỏ ửng lên, trong mắt lửa giận bắt đầu ngưng tụ, phun trào. . .

Cái thằng quỷ háo sắc không biết xấu hổ này, rõ ràng nhìn lén dưới váy lão nương dưới váy, đã vậy còn nói ra nữa chứ, bây giờ còn giống như không có việc gì làm ngồi ngây ra đây.....

Liễu Mi bình thường luôn nghiêm khắc với thuộc hạ, thế mà lúc này lại có cảm giác bất lực đối với Diệp Hoan .

Trung Quốc là xã hội nhân tình, xã hội nhân tình coi trọng tình cảm, hơn nữa loại tình cảm này được duy trì từ thế hệ này sang thế hệ khác, phụ thân Liễu Tứ Hải của nàng nợ ân của người khác, thì món nợ này nhất định phải do nàng trả thay, phần ân tình này giờ đây lại trở thành món ràng buộc ném chuột sợ vỡ bình của Liễu Mi.

Bây giờ Diệp Hoan trong mắt Liễu Mi, không thể nghi ngờ là đang nắm trong tay một thanh thượng phương bảo kiếm, chuỗi bảo kiếm này có tên là “Ân cứu mạng”, do ân nhân cứu mạng của phụ thân nàng, một vị vương thế bá không biết từ góc nào chui ra, truyền lại cho cháu hắn Diệp Hoan, có nó trong tay, Liễu Mi bây giờ muốn trừng phạt hắn cũng không được, chửi cũng không được, cho dù muốn làm ra vẻ oai phong của cấp trên, cũng cảm thấy khí thế yếu đi vài phần..

Hận nhá !

. . . Thật muốn sai mấy tên huynh đệ nửa đêm trừ khử hắn.

Khẽ ho hai tiếng, Liễu Mi ngẩng mặt lên, lạnh lùng nói: “Diệp Hoan, đi pha cho ta ly cà phê.”

Diệp Hoan suy nghĩ viễn vông, không chút phản ứng, hắn vẫn đắm chìm trong hạnh phúc của cuộc sống thành phần tri thức, vẻ mặt cười thích thú, hồi lâu không thể nào tự thoát ra được. . .

“Diệp Hoan!” Liễu Mi cắn răng, ngữ khí tăng lên.

Diệp Hoan như sực tỉnh, phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn chăm chú vào Liễu Mi.

Liễu Mi nhìn hắn giận dữ, mắt xéch thanh tịnh bên trong bắt đầu sung huyết. . .

Hai người im lặng.....

Một hồi lâu, Diệp Hoan đột nhiên vỗ bàn một cái, mặt kinh hãi nói to: “Không xong rồi!”

Liễu Mi giật bắn người lên: “Làm sao vậy?”

“ . . . Quên làm thẻ cơm rồi!”

Vào!

Một cơn cuồng phong gào thét quét qua, trong văn phòng đã không thấy bóng dáng Diệp Hoan.

Liễu Mi: “....”

Cơn tức giận xông lên đầu, Liễu Mi hai lời không nói gọi điện thoại cho Liễu Tứ Hải.

“Cha, cái tên Diệp Hoan kia con thật sự chịu không nổi hắn! Con muốn cho hắn xéo đi!”

Đầu bên kia điện thoại âm thanh Liễu Tứ Hải truyền đến lạnh lùng nói: “Ân nhân cứu mạng đã cho ta một cái tát rồi, chẳng lẽ con muốn tát cha lần hai nữa? Một công việc thôi mà, chuyện như vậy cũng làm không xong, thì sao có thể chèo lái Hồng Hổ chứ?”

Tạch...!

Điện thoại cúp cái rụp, Liễu Mi mơ hồ nghe thấy tiếng bận rộn trong điện thoại, khóc không ra nước mắt.

. .

...

...

Nửa giờ sau, Diệp Hoan cuối cùng khoan khoái trở về, vẻ mặt cười thỏa mãn.

“Ha ha, Liễu tổng, công ty chúng ta quá nhân đạo rồi, lâu bốn mươi tám có cái căn tin chuyên dành cho nhân viên công ty, vừa rồi tôi đi hỏi thăm một chút, buổi trưa hôm nay có thịt kho tàu, đùi gà, thịt viên tứ hỉ, mứt trượt dây, gan heo xào...”

Diệp Hoan giống như tiểu nhị hát hài trong tương thanh (hát hài hước châm biếm) một hơi nói ra hết mười mấy món ăn, càng nói càng cao hứng, mặt cười như hoa cúc nở rộ.

Liễu Mi kinh ngạc bởi trí nhớ kinh người của hắn, đồng thời nhin không được hỏi mình . . . Chẳng lẽ ta đã mời phải một tên ăn hàng?

“Diệp Hoan... Đi pha cho ta ly cà phê.” Liễu Mi vuốt trán, toàn thân bất lực nói.

“Hừ —— đừng lên tiếng.” Diệp Hoan trở nên nghiêm chỉnh, thần sắc nghiêm túc mà trang trọng, đôi mắt mở ra như lục lạc vậy, nghiêm trọng nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ cổ lớn kiểu Châu Âu ở góc tường văn phòng .

Liễu Mi thật sự muốn khóc: “Anh lại nhìn cái gì thế?”

Diệp Hoan im lặng không nói, hai mắt thẳng ngoác nhìn chăm chăm vào đồng hồ lớn. . .

Một hồi lâu. . .

Đinh đơng đơng đơng —————

11:30, cả tầng lầu vang lên tiếng chuông nghỉ trưa dễ nghe.

“YES!” Diệp Hoan hưng phấn nắm lấy tay: “Ăn cơm thôi!”

Vào!

Một luồng cuồng phong gào thét phóng qua, lại không thấy hấn nữa rồi.

Liễu Mi: “.....”

*****

Khách sạn Hilton thành phố Ninh Hải trong phòng dành cho tổng thống.

Chu Mị mặc bộ đồ ngủ màu hồng béc lửa, thân thể thon dài như ẩn như hiện dưới bộ đồ ngủ dài thướt tha bèo, mê hoặc lòng người, da thịt lộ ra bên ngoài trắng nõn óng ánh như sữa bò, toàn thân tỏa ra khiến đàn ông phạm tội phong tình, vũ mị mà ưu nhã.

Giờ phút này Chu Mị tay phải bưng một ly rượu đỏ, chân trần đứng trước cửa sổ, móng tay gót sen lung linh xinh đẹp tuyệt trần sơn một chút đàn khấu, rất xứng với làn da màu trắng như tuyết, giống như những bông mai vàng nở trên đồng tuyết vậy, một đôi con mắt thanh tịnh mê người xuất thần nhìn cảnh đêm phồn hoa của thành phố Ninh Hải ngoài cửa sổ, ánh mắt mê ly mà thâm thúy.

Ly rượu thủy tinh chạm vào môi anh đào, Chu Mị uống một ngụm rượu nho nhỏ, cặp môi đỏ và màu đỏ của rượu hòa vào cùng một màu sắc, như ngọn lửa mãnh liệt, như hoa hồng.

Chu Mị từ nhỏ được phu nhân thu dưỡng, nuôi dưỡng nàng như con gái của mình, từ nhỏ dạy cho nàng tri thức, lễ nghi, dạy thi từ thi họa, dạy cầm kỳ trà tửu, dạy nàng thượng vị giả ngăn được quyền mưu, dạy nàng ngàn vạn thủ đoạn và mưu trí cá cược trong thương trường, nàng biết âm nhạc, biết văn học, biết nghệ thuật, những thứ mà tiểu thư khuê các, danh môn thực viện biết, nàng điều biết cả, hơn nữa còn biết nhiều hơn người khác.

Trong việc xã giao ở thủ đô, nàng giống như là một đóa Thiên Sơn tuyết liên thánh khiết, ai cũng không dám khinh thường.

Phu nhân dạy cho nàng rất nhiều, nhưng dạy nhiều hơn cả là dạy cho nàng sao hiểu được đàn ông, cả đời này nàng chỉ cần hiểu một người đàn ông, người đàn ông này thân giờ hiện giờ so với nàng mà nói, quả thật giống như một con cóc vậy, nhưng Chu Mị hiểu rõ, nàng sinh ra là để chuẩn bị cho người đàn ông này, đó cũng chính là ý nghĩa duy nhất mà nàng tồn tại.

Cuộc đời này tuy rằng đã cao cao tại thượng, nhưng ở trong mắt phu nhân và gia chủ, tiểu thiếu gia mới là người quan trọng nhất trong lòng bọn họ, là hết thảy hi vọng và sự mong chờ của bọn họ.

Trong phòng điện thoại bỗng nhiên vang lên, Chu Mị từ trong trầm tư bừng tỉnh.

“Phu nhân.” Chu Mị cung kính nói với người trong điện thoại, cho dù phu nhân không ở trước mặt, nhưng Chu Mị cũng tự giác đứng thẳng người.

“Hoàn cảnh của tiểu thiếu gia như thế nào?” Đầu bên kia điện thoại, âm thanh của phu nhân hiện lên nổi nhớ con vô cùng.

Chu Mị biết, nỗi nhớ này không phải dành cho mình.

“Trước mắt con không trực tiếp tiếp xúc với tiểu thiếu gia, dù sao có sự nguy hiểm nhất định, tiểu thiếu gia sinh hoạt hiện tại có chút túng quẫn, hồi hã mưu sinh, nhưng ngài rất kiên cường, . . . Rất có tâm huyết.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, loáng thoáng có tiếng khóc truyền đến.

“Nó. . . hai mươi năm chịu khổ ah, người làm mẫu thân ta đây. . . Ta. . .”

“Phu nhân, người giữ gìn sức khỏe, nếu như người thật sự muốn gặp tiểu thiếu gia, con có thể đẩy nhanh tiến độ hơn nữa, dốc hết sức đưa tiểu thiếu gia trở về. . .”

“Dừng, dừng đấy nhanh tiến độ, trước mắt thời cơ chưa tới, gần đây trong nhà đấu đá ngày càng lợi hại, lão gia tử không hồi thế sự, đã lâu không ra mặt, gia chủ có chút chịu đựng không được, bây giờ tuyệt đối không thể để thiếu gia xuất hiện trước mặt bọn họ, tình thế quá hiểm ác . . .”

“Vâng, phu nhân.”

“Ngày mai con hãy bí mật tiếp xúc với Vương Quế Đồng Vương thúc. . . Hắn trông coi con giùm ta và gia chủ, cũng đã được hai mươi năm rồi, chúng ta thật sự có lỗi với hắn, lúc con thấy hắn nhất định phải cung kính, giữ lễ nghĩa văn bối, không được chậm trễ.”

“Vâng.”

32. Chương 31: Tính Toán

Văn phòng chủ tịch công ty Hồng Hồ.

“Diệp Hoan, ta mời người tới đây làm, không phải để người mỗi ngày dán mắt vào đồng hồ đợi đến giờ cơm đâu đấy, hiện giờ còn chưa đến giờ ăn, ngoài ăn ra người còn có thể làm được việc gì khác ?” Liễu Mi vuốt trán, vô cùng khó chịu nói.

Ánh mắt Diệp Hoan cuối cùng cũng lưu luyến rời khỏi đồng hồ văn phòng, sau đó... bắt đầu thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của Liễu Mi.

Chưa đến giờ ăn, thì ngắm nhìn mỹ nữ một chút cho sướng mắt cũng không tệ.

Hôm nay Liễu Mi hiển nhiên rút kinh nghiệm từ bài học hôm qua, mặc một bộ đồ công sở màu đen, bên dưới cũng đã đổi bằng một cái quần đen dài, từ trong ra ngoài được che chắn cực kỳ cẩn thận, Diệp Hoan không khỏi có chút thất vọng.

Váy đen kết hợp với giày cao gót, một mỹ nhân công sở ăn mặc mê người, sao cô gái này không hiểu làm như vậy chỉ càng phô ra vẻ đẹp của mình ra nhỉ? Sớm biết vậy hôm qua nhắc cô ấy thực ra váy đen kết hợp với quần lót helokitty cũng rất tốt, thật là tự vả miệng mình mà.

Nhìn thấy bộ dạng dặt dẹo của Diệp Hoan, Liễu Mi lạnh lùng nói: ” Có phải Người thấy không có việc gì để làm không ?”

Diệp Hoan vuốt vuốt mũi, có chút thẹn thùng.

Hắn lần đầu tiên đi làm tại công ty, một tên lưu manh bằng cấp trung học nhảy được vào công ty lớn thế này, hơn nữa một phát lên thẳng chức trợ lý chủ tịch, ngoại trừ sợ hãi, cũng chỉ còn mờ mịt.

Liễu Mi giận dữ nói: “Chỉ e rằng người thân là trợ lý chủ tịch cũng không biết phải làm những gì nhỉ ?”

Diệp Hoan gật đầu, mặc dù có chút mất mặt, có điều hắn không thể không thừa nhận, sau này bản thân chính thức gia nhập xã hội, bằng cấp kém, kinh nghiệm kém, thực sự là chỗ thiếu hụt trí mạng.

“Việc khác có thể chậm rãi học, nhưng mà thân là trợ lý, người ít nhất khi ta muốn uống cà phê thì tự giác tới phòng giải khát của công ty mang cho ta một ly chứ ...”

Diệp Hoan nháy mắt mấy cái: “Người muốn uống cà phê sao?”

Liễu Mi thở dài thật sâu: “Từ buổi sáng ngày hôm qua ta đã muốn uống, không biết làm sao vì người tập trung tinh thần chờ ăn cơm, cho tới hôm nay vẫn chưa có uống.”

Diệp Hoan thông cảm nhìn nàng: “Đáng thương vậy sao...”

Khuôn mặt Liễu Mi lại bắt đầu tái xanh, một cơn tức giận âm ỉ ở trong lòng, chuẩn bị bùng phát...

Tên khốn này đúng là không biết phân biệt tốt xấu...

May mắn Diệp Hoan còn không đến nỗi đặc biệt láo xược, rất nhanh nhìn ra là Liễu Mi đang khó chịu, vì vậy lập tức nhu thuận nói: “Ta đi pha cà phê cho Liễu tổng...”

Liễu Mi sắc mặt lạnh xuống: “Ta không muốn ...”

Nói còn chưa dứt lời, vèo một tiếng, đã không thấy bóng dáng Diệp Hoan đâu rồi.

Liễu Mi nhìn chăm chú văn phòng trống rỗng, rồi lặng sau nửa ngày, nói nốt một chữ cuối cùng: "... Đường."

Rất nhanh, Diệp Hoan từ phòng giải khát bưng ly cà phê đi vào văn phòng.

Mất thấy Diệp Hoan thành thật rót cà phê cho nàng, Liễu Mi không hiểu sao, trong nội tâm cao hứng như có một loại cảm giác thành tựu không tên.

Điều này thật sự không trách nàng được, hai ngày qua, biểu hiện của Diệp Hoan trong mắt nàng, thuộc về cái loại giờ làm việc thì tự nhiên ngu ngốc, hơn nữa là thuộc hạ cực không nghe lời, hiện tại tên cấp dưới cứng đầu cứng cổ này chịu pha cà phê cho nàng, chứng tỏ rằng nàng được dạy dỗ rất thành công, nói thật, việc này còn cao hứng hơn so với nàng kiếm được một khoản mấy trăm vạn.

Dồn nén cảm giác quái dị trong lòng lại, Liễu Mi bưng chén lên, chậm rãi uống một ngụm cà phê Diệp Hoan vừa pha...

Cà phê vào miệng, Liễu Mi đã trầm lặng...

Thật lâu sau...

Liễu Mi vẻ mặt ôn hoà nói: "Diệp Hoan, đây là lần đầu tiên ta được uống cà phê chua đến như vậy, thỉnh giáo người một chút được hay không, người pha cà phê trong cái chén này, đã bỏ thêm những thứ gì?"

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu lắng, giọng điệu thâm trầm: "Dấm chua! Liễu tổng, ta bỏ thêm dấm chua vào trong."

"Tại sao phải thêm dấm chua?" Liễu Mi cười tươi đẹp làm sao, nếp da nơi khóe mắt phượng xinh đẹp không ngừng run rẩy.

"Dấm chua có thể hoạt huyết dưỡng nhan, kích thích tiêu hóa, loại cà phê này đối với thân thể con người cũng không có ích bao nhiêu, thêm chút dấm chua ít nhiều có thể triệt tiêu mặt trái tác dụng của cà phê đối với thân thể, đã từng có một vị lão Trung Y đi khắp bốn phương nói hay lắm, dấm chua này, vị chua mà tính bình..."

"Ngừng!" Liễu Mi nghiêng răng nhìn hằm hằm, khuôn mặt trắng nõn tức đến đỏ bừng, một luồng sát khí trong phòng làm việc dần dần ngưng tụ...

"Diệp Hoan... Về sau không cần người pha cà phê cho ta nữa, hay là người..." Liễu Mi nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ không ra nên để cho cái tên gia hỏa đeo danh hiệu trợ lý này làm cái gì, cuối cùng chỉ đành chán nản thở dài: "Người cứ ngồi ở chỗ kia,...sống cho thật tốt đi."

Về mặt Diệp Hoan có chút bất ổn lo lắng không yên: "Liễu tổng, có phải ta làm sai cái gì hay không?"

"Không có, người làm rất khá." Liễu Mi bắt lực thở dài.

Trong văn phòng lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Diệp Hoan trở lại ngồi xuống phía sau bàn công tác của mình, mở máy tính ra chơi trò chơi, trên mặt một nụ cười tà ác xấu xa thoáng lóe lên rồi biến mất...

Rất không may, nụ cười xấu xa thoáng qua này vừa lúc bị Liễu Mi bắt gặp...

Lửa giận của Liễu Mi lập tức bùng lên, hàm răng nghiến chặt kêu lên ken két.

— Thăng khốn, dám đùa lão nương?

Đường đường là đại tiểu thư hắc bang, làm sao có thể bị một tên côn đồ đùa bỡn trong tay?

Ngay lúc này, phản cảm của Liễu Mi đối với Diệp Hoan đã lên tới cực điểm, đồng thời cũng kiên quyết muốn đem hắn đuổi ra khỏi công ty Hồng Hổ, nếu như có thể làm cho chính hắn chủ động từ chức thì tốt hơn.

Ngẫm nghĩ, Liễu Mi từ trên bàn công tác rút ra bảng báo cáo mà một bộ phận tài vụ vừa mới đưa tới.

"Diệp Hoan, có chuyện công việc cần người đại diện thử xem."

“Liều tổng xin phân phó.”

“Sắp bước sang năm mới rồi, cuối năm đều là thời điểm tất cả công ty kiểm kê quyết toán sổ sách gốc, đương nhiên, cũng là thời điểm đòi nợ, đầu năm nay, công ty Liên Chế đã thiếu nợ công ty chúng ta một khoản công trình hai trăm vạn, khoản tiền này phải thu hồi lại trước khi hết năm, bằng không đợi đến sang năm, sẽ khó đòi nợ hơn rất nhiều...”

Diệp Hoan vò đầu bứt tai: “Liều tổng có ý là, khoản nợ này do ta đi giải quyết?”

Liều Mi bình tĩnh gật đầu: “Đúng, người là phụ tá của ta, để người ra mặt hiệu quả tương đối tốt, đồng thời cũng tỏ ý công ty Hồng Hồ chúng ta coi trọng khoản nợ này.”

Diệp Hoan im lặng cả nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Rất cục... là đi theo con đường thu phí bảo hộ không thể quay đầu mà.”

Liều Mi: “...”

“Liều tổng, nếu như ta không đòi được khoản nợ này, phải làm sao?”

Khóe miệng Liều Mi rất cục thoảng lộ ra một nét cười u ám, ung dung nói: “Nếu như không được, người nên kiểm điểm lại năng lực công tác của mình một tý, rồi suy nghĩ kỹ một chút, mình có thể đảm nhiệm chức vụ này hay không, hiểu ý của ta chứ?”

Diệp Hoan đã hiểu, ý tứ trong lời nói Liều Mi rất rõ ràng, nếu như không đòi được nợ, thức thời mà nói..., tốt nhất tự mình cuốn gói rút đi.

Nữ nhân này có phải bị bệnh thần kinh không? Chủ động mời lão tử đến đây làm, mới vừa về làm chưa đến hai ngày đã muốn đuổi lão tử đi, năng lực cuộc muốn làm loạn đến thế nào?

Diệp Hoan tính tình có chút bướng bỉnh, người mời lão tử đến, lão tử thích đến hay sao, người đuổi lão tử đi, lão tử càng không đi!

Nghe nói tính tình con lừa cũng như vậy, không chịu đi ngay, phải đánh mới chịu đi.

Nặng gật đầu, Diệp Hoan tiếp nhận bằng báo cáo tài vụ trên tay Liều Mi cùng hợp đồng vay nợ, lặng lẽ ngồi trở lại sau bàn công tác.

Im lặng...

Giọng nói Liều Mi như làn gió lạnh lẽo thổi tới: “Diệp Hoan, tại sao còn chưa bắt đầu hành động?”

Diệp Hoan thất thần nhìn chằm chằm đồng hồ lớn của văn phòng, buồn bã nói: “... Chỉ còn 10 phút nữa là tới giờ cơm rồi.”

Bịch!

“Nhanh đi làm việc cho lão nương! Đồ tham ăn!” Liều Mi giận tím mặt, vỗ bàn.

33. Chương 32: Biết Nhẫn Mới Xứng Anh Hùng

Trong mắt người dân khu Cát Tường, Vương lão đầu là một ông già rất hòa ái, ở khu phố cổ này đã hai mươi năm, dường như không có người nào biết Vương lão đầu tên là gì, từ lâu mọi người đều thân mật gọi ông ấy là “Lão Vương” “bác Vương” “chú Vương” hoặc là “ông Vương”.

Dáng người Vương lão đầu hơi béo, mỗi ngày ưỡn bụng, chắp tay sau lưng, vẻ mặt cười tủm tỉm vô hại đi bộ khắp nơi, thỉnh thoảng đánh bài với hàng xóm, thắng thua đều cười cười, cũng thường cùng mấy diễn viên nghiệp dư đến công viên, hát vài câu Kịch cổ mị Tào hoặc Sư cô cứu cô, chỉ cần vừa hát, liền làm cho nhóm diễn viên nghiệp dư trầm trồ khen ngợi, thanh âm Vương lão đầu phảng phất có chứa một loại khí thế sát phạt, nhất là chiết đoạn sư cô cứu cô, hát càng thê lương hùng hậu, nhóm diễn viên nghiệp dư đều chân thành tán dương, mà lão Vương hát Trình Anh thì đến ngôi sao sáng của Mã phải năm đó, Mã Liên Lương, cũng không bằng.

Chỉ là ông già rất bình thường, không có chỗ nào khiến người khác chú ý, tùy tiện nhìn một lượt là có thể tìm ra mười mấy người già giống Vương lão đầu, cũng không có người nào biết rõ lai lịch của ông ấy, lúc chuyện phiếm hời tới quê nhà, Vương lão đầu luôn cười tủm tỉm khoát tay, chỉ một câu đã từng đi lính rồi chuyển chủ đề.

Hai mươi năm, Vương lão đầu một mực túc trực ở ngõ Cát Tường, phẳng phất như mọc rễ ở đây vậy, chưa từng rời xa.

Vương lão đầu ở dưới lầu phòng Diệp Hoan, ông ấy có hai phòng nhỏ, một cho Diệp Hoan thuê, một thì mình ở.

Hôm nay lúc Vương lão đầu từ công viên về, một vị khách không tầm thường đã đợi ở cửa nhà.

Đây là một vị khách cực kỳ xinh đẹp, mặc áo khoác màu đen, chiếc kính râm viền rộng che dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ của nàng, nhưng hình dáng khuôn mặt hoàn mỹ và làn da trắng nõn như tuyết vẫn khiến cho không ít người qua đường liên tiếp quay đầu lại.

Khi Vương lão đầu thấy Chu Mị, vẻ cười tủm tỉm không khỏi hơi đổi.

Chu Mị đứng ở hành lang trước cửa, lẳng lặng nhìn chăm chú ông già trung thành và tận tâm này.

Hai mươi năm đã qua, trên mặt ông ta khắc sâu dấu vết tang thương, thời gian vô tình xóa nhòa phong thái của ông, Vương lão đầu trước mắt, chỉ là một ông già nua bình thường, giống như tất cả những người già khác, mỗi ngày đều phơi nắng, cùng diễn viên nghiệp dư hát hí khúc, đánh bài, đi tản bộ.

Ai có thể biết, vị lão nhân bình thường này đã hy sinh tiền đồ cá nhân, bỏ qua huy hoàng, cứ như vậy cam tâm tình nguyện canh giữ ở một xóm nghèo, hai mươi năm tựa như gió thoảng, chỉ vì hết lòng tuân thủ một câu hứa hẹn với gia chủ năm đó?

Chu Mị lẳng lặng nhìn khuôn mặt tươi cười đậm bạc mà điềm tĩnh kia của Vương lão đầu, trong lòng dâng lên một sự tôn kính trước nay chưa từng có.

Đứng trước mặt ông ấy, Chu Mị cúi Vương lão đầu một cái thật sâu.

“Vương thúc, vẫn bối Chu Mị, thay mặt gia chủ cùng phu nhân đến thăm ngài.

Nghe được mấy chữ “Gia chủ cùng phu nhân”, thân hình hơi béo của Vương lão đầu không khỏi khẽ run lên, trong ánh mắt chợt hiện tinh quang, rất nhanh lại biến mất không thấy gì nữa.

Thở dài, Vương lão đầu nói: “Đi vào nói chuyện.”

Mở cửa vào nhà, Chu Mị nhu thuận đóng cửa lại, thân thể hơi cúi xuống, dùng vẻ tôn kính với trưởng bối, nhẹ nhàng nói: “Gia chủ và phu nhân sai cháu gửi lời hỏi thăm, Vương thúc, ngài vẫn tốt chứ ạ?”

Vương lão đầu không đáp mà hỏi lại: “Tập đoàn Đằng Long di chuyển trụ sở, ta đã thấy tin tức trên TV rồi, phu nhân có động thái như thế, bên gia chủ phải chăng đã nắm chắc khống chế thế cục?”

Chu Mị lắc đầu nói:

“ Trước mắt thế cục chưa rõ ràng, nhưng tranh đấu đã đến hồi gay cấn rồi.”

Đôi mắt đục ngầu của Vương lão đầu lập tức hiện lên vẻ tàn khốc, một cái chớp mắt này, ông ta đã không còn dáng vẻ già nua lụ khụ nữa, cả người như chuỗi tuyệt thể thần binh được rút khỏi vỏ, tản mát ra một loại khí thế sắc bén.

Chu Mị phẳng phất cảm nhận được trên người ông ta phát ra sát khí lạnh lẽo ác liệt, lập tức thân thể mềm mại run rẩy, thần sắc lại càng kính cẩn.

“ Lão gia tử đâu rồi? Sao đã để cho gia chủ chèo chống, lão gia tử chẳng lẽ không thể ra mặt nói giúp gia chủ vài lời sao?”

“Lão gia tử không hỏi thế sự, ngài đã từng nói qua, chuyện của gia tộc, khôn sống đại chết, không thể tề gia, sao có thể bình thiên hạ, nắm quyền cao?”

Im lặng một hồi, Vương lão đầu thở dài:

“Lão gia tử tự nhiên có thâm ý... Gia chủ đã chưa thể khống chế thế cục, vì sao tập đoàn Đằng Long giống trống phát cờ như thế?”

“Đây là ý của phu nhân, phu nhân nói lần này gia chủ tử chiến đến cùng, tập đoàn Đằng Long không thể trầm mặc nữa, phu nhân muốn sớm trải đường cho tiểu thiếu gia trở về.”

Vương lão đầu lắc đầu thở dài: “Huyết nhục chia lìa hai mươi năm, phu nhân chắc hẳn cũng gấp, trải đường sớm có lợi cũng có hại, chỉ sợ thời gian này tiểu thiếu gia không thể sống yên ổn.”

“Chú Vương, bây giờ tiểu thiếu gia...”

Khóe miệng Vương lão đầu hiện ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, trong nét cười có phảng phất sự sủng ái.

“Tiểu thiếu gia vẫn mạnh khỏe, gần đây vào công ty đi làm rồi, đứa nhỏ này vẫn là người có chí, thoát nhìn du dương phát phờ, nhưng thực chất bên trong lại là hán tử chân chính, không hổ là con gia chủ.”

Chu Mị cũng cười: “Người kế thừa không suy bại là chuyện may mắn của gia tộc. chú Vương, những năm nay, chú chịu khổ rồi.”

Vương lão đầu khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: “Tai vách mạch rừng, về sau ngươi cố gắng ít đến, miễn đưa tới họa sát thân cho tiểu thiếu gia, nói với gia chủ cùng phu nhân, Vương Quế Đống vẫn là câu nói năm đó, liệu tính mạng cũng bảo vệ tiểu thiếu gia chu toàn, xin gia chủ cùng phu nhân yên tâm.”

Chu Mị gật đầu, đứng dậy cáo từ.

Đi tới cửa, Chu Mị quay đầu lại, nói: “Chú Vương... Những năm gần đây, mỗi khi ngày tết hay yến tiệc, gia chủ và phu nhân đều bày thêm một đôi bát đĩa cho chú và tiểu thiếu gia...”

Vương lão đầu trong mắt lập tức nổi lên bóng nước mắt, cố kiềm về nước nở nói: “Vua hậu đãi ta, Vương Quế Đống sao dám không báo đáp... Cô gái, trở về đi, chú ý cẩn thận, đừng chủ quan.”

Nói xong lão Vương phát phát tay, quay người vào phòng.

Chu Mị bình tĩnh nhìn thân hình lão Vương còng xuống, cùng hai bên tóc mai bạc phơ, trong lòng không khỏi dâng lên sự chua xót.

Trong thân thể già nua lụ khụ này, ẩn chứa lời hứa nam nhân đáng ngàn vàng, dù là trả giá bằng những năm tháng quý giá nhất của đời mình, thậm chí cả tính mạng cũng không tiếc.

Nam nhân chinh chiến trên sa trường

Máu nhuộm chiến bào là anh hùng

Nam nhân coi nhẹ vinh nhục cá nhân

Nhẫn nhục chịu đựng được lại càng là anh hùng.

Anh hùng không chỉ định nghĩa trên chiến trường, rút dao chém địch tất nhiên làm cho người khác tôn kính, hai mươi năm ngủ đông, ẩn nhẫn, buông tha tất cả vinh quang cùng huy hoàng, yên lặng làm hết mình vì một lời hứa, so với anh hùng trên sa trường càng vĩ đại!

Chu Mị chăm chú nhìn bóng lưng còng tập tễnh của Vương lão đầu, một lát sau, hốc mắt nàng ửng đỏ, cảm môi, không nói lời nào, cúi xuống bái Vương lão đầu một cái thật sâu

Một bái này, kính anh hùng.

Diệp Hoan đứng ở trước cổng công ty Liên Chế, trong tay cầm hợp đồng vay nợ của công ty Liên Chế, hần nhìn vào tấm biển công ty Liên Chế mà cười hắc hắc.

Đòi nợ cũng phải có kỹ thuật, vấn đề này từ khi còn nhỏ Diệp Hoan đã hiểu rõ, nhưng khi đó chỉ là đi đòi vài khoản nợ nhỏ, Trương Tam nợ củ khoai nướng, Lý Tứ nợ mấy viên bi, Vương Nhị mặt rõ nợ 5 đồng, v...v.. kinh nghiệm đòi nợ nhiều năm tích lũy lại giúp Diệp Hoan tổng kết ra một đạo lý.

Cũng giống đạo lý mang binh đánh giặc, đơn giản chỉ có bốn chữ: “Tiến, lui, cứng, mềm” mà thôi.

Địch cứng rắn thì người phải mềm, lúc này người giống như con cháu người ta vậy. Mà khi địch mềm thì người phải cứng, lúc này thì người lại phải giống như ông cha nhà hần.

Dương Bạch Lao vì cái gì mà bán Hỷ Nhi? Bởi vì hần mềm. (xem phim Bạch Mao Nữ)

Quan nhị gia vì cái gì mà sống chết không chịu trả Kinh Châu? Bởi vì hần cứng. (Quan Văn Trường – Tam Quốc Chí)

Đòi nợ và bị đòi nợ, chính là hai bên đấu khí thế, khí thế người nào lấn át được đối phương thì người đó thắng.

Làm lưu manh nhiều năm, Diệp Hoan đã có phần chạm vào tinh túy của việc đòi nợ, hướng chỉ giờ hần đại biểu cho công ty Hồng Hổ, công ty của xã hội đen nổi tiếng thành phố Ninh Hải, lúc này hần lại càng dễ làm việc.

Cô nàng họ Liễu kia muốn dùng chiêu này đuổi hần khỏi công ty, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Liễu Mi thực sự hơi sơ ý rồi, cô đã quên không nói với Diệp Hoan rằng món nợ này là món nợ trong kinh doanh, chỉ có thể dùng thủ đoạn thương trường để đòi nợ, cô vẫn luôn phân rõ trắng đen, rất ít vi phạm.

Mà tâm lý Diệp Hoan đã sớm đem công ty Hồng Hổ là tổ chức xã hội đen, thân là một thành viên trong tổ chức, đòi nợ quá nhả nhận không khỏi làm mất uy danh của công ty Hồng Hổ.

Vì thế Diệp Hoan quyết định không thể nào dùng biện pháp nhả nhận giải quyết vấn đề này.

Diệp Hoan vốn cũng không phải người nhả nhận.

Vào công ty Liên Chế, Diệp Hoan không để ý cô tiếp tân cản trở, đi thẳng vào phòng chủ tịch.

Vào văn phòng Diệp Hoan không khỏi ngẩn ngơ.

Trong văn phòng, một vị trung niên đang bị sáu nam nhân cao lớn vây quanh, sáu người đều cầm một hợp đồng trên tay, hò to hét nhỏ đòi vị trung niên kia trả tiền, văn phòng huyền não như cái chợ vậy.

Diệp Hoan đứng ở cửa ra vào nhìn cả nửa ngày đột nhiên cười khúc khích.

- Con mẹ nó, đây quả thật là lục đại môn phái vây công đỉnh Quang Minh rồi...

(Ỗ Thiên Đồ Long ký)

34. Chương 33: Đòi Nợ

Một khung cảnh ầm ĩ trong văn phòng của công ty Liên Chế, tất cả mọi người đều bận rộn, Diệp Hoan đương nhiên không muốn tham gia náo nhiệt, vì vậy khoanh tay, vẻ mặt hài hước tươi cười, đứng xem mấy người trong văn phòng cãi cọ.

Đợi đến lúc vị nam trung niên hỏi đầu kia mở miệng nói chuyện, Diệp Hoan liền rất nhanh hiểu được, hôm nay khoản nợ sợ rằng không dễ đòi như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, rận nhiều hơn không ngứa, nợ nhiều chẳng lo nữa, rõ ràng nam nhân hỏi đầu thuộc về chủng loại không vô lo kia.

Hai tay ra sức vùng vẫy giữa đám người đòi nợ, cứ như là Triệu Tử Long phá vòng vây ở dốc Trường Bản, tên đầu hỏi mặt đỏ lên, khàn giọng hét lớn: “Không có tiền! Nói thế nào cũng không có tiền! Các người xem nơi này ta có cái thứ gì đáng giá đều đã mang đi, dù thế nào ta cũng không xuất tiền ra được!”

Đám người đòi nợ ngó ra, tiếp theo tinh thần quần chúng càng thêm phấn nộ, nín nín kéo kéo, loạn thành một đồng.

Diệp Hoan nhả mày lại, tên hỏi đầu là đồ lưu manh à...

Hần biết rõ, đòi nợ là dựa cả vào cái khí thế, hiện tại có thể xem ra, khí thế của đầu hỏi không tồi chút nào, khí thế tên kia như không hề thiếu nợ, nói chuyện còn tự tin hơn cả tay chủ nợ, Diệp Hoan tính toán một lúc, nếu như cứ đấu khí thế với hần mình có thể không bằng mắt.

Nhìn cảnh trước mắt một lát, Diệp Hoan liền quay người rời đi.

Hắn cảm thấy hôm nay việc này có chút khó khăn, nhất định phải vận dụng đạo cụ thử xem.

Đạo cụ rất đơn giản, chỉ gồm một thùng dầu đỏ, và một mớ bàn chải mà thôi.

Khoảng chừng một giờ sau, trong tay Diệp Hoan mang theo một thùng dầu đỏ cùng một mớ bàn chải lần thứ hai đi vào công ty Liên Chế.

Đã không thể cùng tên lưu manh này độ khí thế, vậy thì độ thủ đoạn đi.

Bây giờ đã quá năm giờ chiều, công ty Liên Chế hầu như không còn ai, phỏng chừng các nhân viên bị những người đòi nợ kia ảnh hưởng tới tâm tình làm việc cả đám đều tan ca sớm.

Diệp Hoan đi thẳng một mạch đến văn phòng chủ tịch công ty.

Cũng may, vị trung niên hói đầu trong văn phòng vẫn chưa về, đang thu dọn đồ đạc, Diệp Hoan núp vào muện một lát nữa thôi là không gặp được rồi.

Sáu người đòi nợ cũng không thấy bóng dáng đâu, xem ra bọn họ bị thủ đoạn lưu manh vô lại đuổi đi rồi.

Trông thấy Diệp Hoan đi tới, nam nhân hói đầu ngẩn người, sau đó thần sắc có chút đề phòng: “Người là kẻ nào? Người tìm ai?”

Diệp Hoan nhìn trái nhìn phải, cười nói: “Ông chủ Liên Chế có ở đây không?”

“Chính là ta, người có chuyện gì không?”

Diệp Hoan cười rất thân thiện: “Như thế này, ta là trợ lý chủ tịch của công ty Hồng Hổ...”

Tên hói đầu mặt biến sắc: “Công ty Hồng hổ ?... Người cũng đến đòi nợ hay sao? Nói cho người biết, ta không có tiền, một xu cũng không trả được ! Ta còn cả một đống nợ ngập đít chưa đòi các công ty khác , khoản nợ đấy, ta tìm ai nói lí lẽ đây? Không có tiền! Giết ta cũng không có tiền!”

Diệp Hoan cười nói: “Ngài yên tâm, ta hôm nay đến không phải tìm người đòi tiền đâu, chỉ là phụng mệnh đến xử lý qua thủ tục thường lệ...”

“Xử lý thủ tục? Thủ tục gì?”

Diệp Hoan thông thả nói: “Là thế này, công ty Hồng Hổ chúng tôi thúc nợ bình thường sẽ diễn ra theo một chương trình nhất định, hôm nay ta tới đây, là bước đầu tiên của chương trình, hôm nay tuyệt đối sẽ không tìm ngài đòi tiền, xin ngài yên tâm.”

Nam nhân hói đầu vẻ mặt nghi hoặc: “Đòi nợ còn có chương trình? Chương trình gì?”

Diệp Hoan rất nhẫn nại giải thích: “Bước một nhé, chính là trước tiên tìm được công ty thiếu nợ cùng địa chỉ gia đình của đại diện pháp lý cho công ty, xác nhận rồi ghi chép lại.”

Nam nhân hói đầu sắc mặt có vẻ không ổn: “Địa chỉ gia đình?”

“Đúng, dân gian chúng ta có câu, “Hòa thượng chạy rồi vẫn còn miếu” (chạy trời không khỏi nắng), cho nên, công ty Hồng Hổ chẳng những phải tìm được hòa thượng, còn muốn tìm được chính xác miếu hòa thượng, trời cao luôn chiếu cố những người có chuẩn bị, ngài thấy đúng không ?” Diệp Hoan ngoảnh mặt về phía nam nhân đầu hói rồi nhe răng cười cười.

Nam nhân hói đầu nheo mắt: “Bước thứ hai của chương trình thế nào?”

“Thứ hai àh, rất đơn giản...” Diệp Hoan gõ vào dầu đỏ mang theo trên tay, cười nói: “Yên tâm, bước thứ hai cũng sẽ không gây bất cứ tổn thương nào trên thân thể ngài, càng sẽ không gấp gáp tìm ngài đòi tiền, chỉ là trên công ty cùng nhà cửa của người viết vài câu khẩu hiệu mà thôi... Ngài biết đấy, khẩu hiệu là đặc sắc của chủ nghĩa xã hội Trung Quốc chúng ta, người tâm thường như tôi và các ngài, cũng không cách nào ngoại lệ, đúng không?”

“Người định viết gì?”

Diệp Hoan cười vẻ hơi áy náy: "Nội dung có khả năng không được lịch sự, điều này cũng xin ngài hiểu cho, dù sao công ty Hồng Hổ chúng tôi vẫn chưa thu hồi hai trăm vạn về, trong lòng cũng có ít nhiều trách cứ mà, chúng tôi chỉ là ghi vài câu mắng chửi người lên tường, thế cũng đã là nhường nhịn lắm rồi đó..

Nam nhân hỏi : "..."

.....

.....

" Tra địa chỉ trước, lại quét sơn đỏ, đây không phải là tác phong xã hội đen sao? Bước thứ ba không phải các người sẽ phải tay chân đến đánh đập ta àh? Công ty Hồng Hổ là công ty lớn chính quy, sao có thể..."

Diệp Hoan mở to mắt: "Ngài là người từ nơi khác àh? Đến Ninh Hải làm ăn chưa lâu?"

"Làm sao người biết?"

" Người dân địa phương Ninh Hải ai cũng biết, công ty Hồng Hổ hiện giờ thực ra trước kia chính là Hồng Hổ Bang, xã hội đen chính cống, dùng loại biện pháp này đòi nợ quả thực rất bình thường..."

Nam nhân hỏi đầu sắc mặt cuối cùng đã hơi trắng bệch: "... Xã hội đen? Thật hay giả?"

Diệp Hoan nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy đồng cảm: "Quịt nợ không trả còn có thể hiểu được, nhưng mà người quịt nợ nhắm đối tượng rồi, nông dân mua quả hồng cũng biết chọn quả mềm, người chẳng lẽ không biết đạo lý này?"

Nam nhân hỏi đỉnh đầu bóng láng tỏa sáng bắt đầu đổ mồ hôi: "..."

Diệp Hoan như cũ bắt ôn bắt hỏa giải thích: "Nhưng mà người vừa nói bước thứ ba có chút không chính xác, hiện tại muốn tiền không muốn mạng người nhiều lắm, chỉ là đánh hấn một trận, cũng không giải quyết được vấn đề, dù sao thì thời đại thay đổi, mọi người đều là kiếm miếng ăn, cho nên nếu có thể không cần động thủ, chúng ta sẽ cố không động thủ..."

Về mặt nam nhân hỏi đầu hơi nấn ná.

Ai ngờ Diệp Hoan ngay sau đó nói: "... Một khi động thủ, chúng ta đều trực tiếp đánh gãy tay gãy chân, ông chủ của chúng ta nói, không làm cho người ta thành tàn phế, rất khó phát huy hiệu quả uy hiếp, chúng ta cũng là buộc phải bắt dắc dĩ, kỳ thật ai lại muốn như vậy, trời sinh người bản tính còn có mặt lương thiện, đến con gà cũng có lòng yêu nước, xã hội đen đương nhiên cũng tôn trọng hòa bình..."

Đỉnh đầu nam nhân hỏi đổ mồ hôi càng lúc càng nhiều, miễn cưỡng cười lạnh vài tiếng nói: "Muốn làm cho ta sợ có đúng không? Lão tử vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, không phải là dễ bị dọa nạt đâu..."

Diệp Hoan nhún vai một cái tỏ vẻ không sao cả.

Nam nhân hỏi đầu thần sắc càng ngạc nhiên không thôi, đứng ở văn phòng suy nghĩ, rốt cuộc nhện không được cầm điện thoại gọi cho người quen ở Ninh Hải, nghe ngóng bản chất công ty Hồng Hổ.

Diệp Hoan khước miệng nhếch lên, không hề để ý tới nam nhân đầu hỏi, tự mang theo thùng sơn, tại văn phòng chọn một chỗ tốt, sau đó bắt đầu dùng bàn chải đã nhúng sơn viết chữ lên vách tường.

Vách tường trắng như tuyết ngay lập tức bị Diệp Hoan bôi vẽ be bét, màu trắng đỏ đan xen cho người ta một loại tác động thị giác mãnh liệt tạo áp lực lên tâm lý, có điều Diệp Hoan ít đọc sách, cái bút pháp khó coi kia thật sự làm cho người ta khen không nổi, nét chữ cẩu thả nguệch ngoạc tựa như chó cào vầy, thoát càng nhìn càng thấy giật mình, rất có vài phần hương vị như oan hồn đòi mạng, tuyệt đối giống bối cảnh thực tế để quay phim kinh dị.

Lúc này Diệp Hoan đang thích thú tô tô vẽ vẽ, nam nhân hỏi đầu lau mồ hôi đầy trán, vẻ mặt tái nhợt đi, nhìn thần sắc hần hoảng hốt lo sợ không yên có thể thấy hắn đã tin lời Diệp Hoan nói rồi..., công ty Hồng Hổ quả nhiên không phải dễ trêu vào.

Đi vào văn phòng, thấy Diệp Hoan đang viết lên tường, nam nhân hỏi đầu hét âm lên: "Đừng viết! Ta trả tiền! Trả tiền!"

Nói xong liền nhanh xông tới, ý đồ đoạt bàn chải trên tay Diệp Hoan.

“Ngừng!” Diệp Hoan đột nhiên hét lớn, nhả mảy trộn mắt nhìn hấn: ”... Làm việc đến nơi đến chốn, ít nhất ta phải viết xong câu này, viết nửa câu thì ra gì chứ, như thế khác nào phá hỏng hình tượng công ty chúng ta?”

Còn hình tượng xí nghiệp con mẹ gì...

Nam nhân hỏi đầu hoảng sợ lẫn lộn, cũng không dám chống đối, lúc này trong mắt hấn, Diệp Hoan là người “Bề Trên”, đương nhiên hấn không dám trêu chọc.

Vì vậy nam nhân hỏi đầu đành phải đứng ở một bên, để Diệp Hoan tùy ý tại văn phòng hấn tự do sáng tác trên tường, mà hấn thì không nói không rằng, thân hình có chút béo phì thỉnh thoảng run rẩy vài cái...

Một người làm việc, một người nhìn, trong văn phòng giữ nguyên một sự yên tĩnh quỷ dị...

Sau một lát, Diệp Hoan đột nhiên dừng động tác lại, thần sắc chăm chú trang nghiêm nhìn về phía ngoài cửa sổ, trở nên trầm tư...

Thật lâu sau...

“Ông chủ này, chữ Bộc trong câu ‘Bộc’ mẹ mày’ -, là bộ “Nhân ( )”, hay là bộ “Thủ” ( ) ?”

Nam nhân hỏi đầu mặt dày thoáng run rẩy kịch liệt: “... bộ Nhân.”

Diệp Hoan ngẫm nghĩ, cầm bàn chải trong tay đưa cho nam nhân hỏi đầu, nói: “Hay là người tới giúp ta ghi nhĩ, ta đọc sách không nhiều lắm...”

Nam nhân hỏi đầu: “...”

Giằng co hồi lâu, Diệp Hoan trờ mắt, nam nhân hỏi đầu không tình nguyện tiếp nhận cái cọ, giúp Diệp Hoan bắt đầu viết chữ.

“Viết cái gì?” Nam nhân đầu hỏi giọng nói có vẻ ghen ngào.

“Thì ghi ‘Con mẹ mày! Nếu không trả tiền, cưỡng hiếp con gái mày!’...”

Nam nhân hỏi đầu nhin không được quay đầu lại nói: “... Ta không có con gái.”

Diệp Hoan là người rất ôn hoà, nghe vậy lập tức cười tủm tỉm nói: “Vậy thì đem con gái sửa thành em gái...”

35. Chương 34: Hận Gặp Nhau Quá Muộn

Người đàn ông hỏi đầu đứng ở cửa công ty phát tay tiễn Diệp Hoan, giống như Hạ Vũ Hà tiễn hoàng đế Cần Long ven hồ Đại Minh, cái này gọi là ai oán thể lương, hai mắt đầm lệ...

Diệp Hoan rất hài lòng với kết quả này, trong giây lát quay người rời đi trên mặt hấn thậm chí còn lộ ra vẻ tươi cười tán thưởng, tất nhiên là tán thưởng cho chính mình.

Chính cùng tà, đúng hay sai, tốt và xấu, những khái niệm này trong đầu của Diệp Hoan rất mơ hồ. Hấn làm việc chỉ mong đạt được kết quả mong muốn, về phần trong quá trình làm việc dùng thủ đoạn gì thì hấn hoàn toàn không quan tâm. Âm hiểm cũng tốt, tàn nhẫn cũng tốt, đều là một loại phương pháp để đạt tới mục đích, biện pháp nào nhanh nhất hiệu quả nhất thì hấn dùng biện pháp đó, không hề kiêng kỵ.

Không thể không nói đây là một loại tính cách khốn nạn điển hình.

Tất nhiên, chuyện này có quan hệ với hoàn cảnh trưởng thành. Hi vọng một tên côn đồ các ké lớn lên ở một con phố dưới tầng xã hội đột nhiên có một ngày biến thành đại hiệp chính nghĩa cũng quá vớ vẩn rồi.

Thiện và ác cùng tồn tại bên trong nhân tính, mỗi người đều đã làm việc thiện, cũng đã làm chuyện ác, khác nhau là rất nhiều người khi làm chuyện ác lại dùng danh nghĩa chính nghĩa, bọc một lớp vỏ giả dối để che đậy. Vì thế chuyện ác đã làm liền không còn dấu vết, biến mất vô tung, người ngoài nhìn vào đều là mặt “Thiện lương”, rất nhiều danh hiệu đại thiện nhân là xuất hiện như thế.

Diệp Hoan là một người rất thẳng thắn, hắn không thích che giấu, thiện chính là thiện ác chính là ác, hắn không cảm thấy cái từ “người tốt” là danh hiệu vinh quang gì, cũng không cảm thấy “Người xấu” có gì mất mặt xấu hổ.

Hắn cho rằng trước khi làm chuyện gì phải suy nghĩ chút sau này che giấu như thế nào thì cuộc sống không khỏi quá đáng buồn rồi, cuộc đời con người quan trọng nhất là được sống vô tư.

Khi Diệp Hoan trở lại tầng cao nhất trụ sở Công ty Hồng Hổ, các đồng nghiệp đã tan ca từ lâu, cả khu làm việc trống rỗng, chỉ còn văn phòng tổng giám đốc có người.

Một người phụ nữ xinh đẹp và nguy hiểm.

Liễu Mi ngẩng đầu từ đồng giấy tờ phức tạp lên liền nhìn thấy Diệp Hoan đứng ở cửa ra vào, lặng lẽ chăm chú nhìn nàng.

Liễu Mi ngáy ra một lúc rồi mới kéo suy nghĩ từ trong văn bản tài liệu về với hiện thực.

“Người đã từ Công ty Liên Sang trở về? Công việc làm như thế nào rồi?” Liễu Mi khá mong đợi hỏi.

Tất nhiên nàng mong chờ cũng không phải là Diệp Hoan thuận lợi đòi được hết nợ lại, ngược lại nàng mong Diệp Hoan bị đánh tan tác ở chỗ gã hói mà về, sau đó tự động đệ đơn từ chức cho nàng, gói gém đồ cuốn xéo.

Liễu Mi không cần hai trăm vạn Công ty Liên Sang nợ nàng, nàng tình nguyện dùng số tiền này để cho mình đỡ chướng tai gai mắt.

Diệp Hoan đắc ý nhú mày chớp chớp nhìn nàng. Liễu Mi thấy hắn làm ra vẻ đắc ý như thế, lòng dần dần trầm xuống.

“Người thu hồi được tiền nợ?” Mắt phượng của Liễu Mi trợn ra hơn cả chuông đồng, rồi ánh mắt dần dần ảm đạm, cuối cùng vô lực co người tựa lưng vào ghế, cái miệng nhỏ nhắn cũng từ từ trĩu xuống, bộ dạng như khóc tang thế kia tuyệt đối không phải biểu hiện khi thu được nợ mà giống như nghe tin công ty phá sản hơn.

Diệp Hoan nhìn bộ dạng chán chường của Liễu Mi, trong lòng không khỏi cười lạnh, mời ta đến ta liền đến nhưng người muốn đuổi ta đi không dễ như vậy, trừ khi một ngày nào đó ông đây muốn đi còn không thì ai cũng đừng mong đuổi được.

Tuy rằng không biết rốt cục Liễu Mi vì sao lại mời hắn đến, hôm sau lại muốn đuổi hắn đi nhưng Diệp Hoan không phải loại gọi là đến, hô là tới ngay, hắn rất ghét việc người khác gọi hắn như con chó.

Rễ cỏ cũng có tôn nghiêm của rễ cỏ.

Cổ nhân nói: “Dân đen nổi giận, cỡi mũ để chân trần, dùng đầu đập đất.”*

* An Lăng Quân từ chối đề nghị đổi An Lăng lấy một khu vực rộng năm trăm dặm của Tần vương với lý do đất được tiên vương ban từ đời cha ông, không dám đem ra đổi. Tần vương vì đó mà mất hứng. An Lăng Quân phái Đường Sư đi sứ đến nước Tần. Tần vương hỏi Đường Sư: “Tiên sinh đã từng nghe để cơn giận của thiên tử chưa?” Đường Sư trả lời: “Ta chưa từng nghe nói qua.” Tần Vương nói: “Thiên tử tức giận, vạn cây ngã xuống, máu chảy ngàn dặm.” Đường Sư hỏi lại: “Đại vương từng nghe nói đến cơn giận của dân đen chưa?” Tần vương nói: “Dân đen nổi giận, cỡi mũ để chân trần, dùng đầu đập đất”... Ý là chẳng đáng nhắc tới.

Thoạt nhìn có vẻ rất ngu xuẩn buồn cười nhưng cũng là một loại phương thức biểu đạt danh dự của rễ cỏ. Người có danh dự chẳng hề buồn cười mà ngược lại người càng thẳng càng đáng kính trọng.

Diệp Hoan móc chi phiếu tiền mặt mà gã hói đưa cho mình từ trong ngực ra, cong ngón búng vào chi phiếu một cái, sau đó mang theo vào phần khiếu khích nhìn Liễu Mi cười.

“Liễu tổng, tiền nợ đã được ta đòi về, chi phiếu tiền mặt hai trăm vạn, một cắc cũng không thiếu.”

Nói xong, Diệp Hoan đưa chi phiếu cho nàng.

Liễu Mi chờ ra nhận lấy chi phiếu, sau khi liếc qua nó, khẽ chau đôi mi thanh tú lại nói: “Tổng giám đốc Liên Sang thoải mái đưa tiền thế sao? Hắn không gây khó dễ người hả?”

Diệp Hoan nói rất chân thành: “Ông chủ Liên Sang không tệ, cực kì sáng suốt trọng nghĩa, đối với ta cùng rất khách khí, không hề gây khó dễ chút nào, ta gặp hắn mà chỉ hận quá muộn, trò chuyện với nhau thật vui, thiếu chút nữa cùng ta kết nghĩa, ta vừa nói chuyện nợ nần này thì hắn không nói hai lời đã lập tức kí chi phiếu cho ta, còn không ngừng hỏi ta có đủ hay không, không đủ để hắn thêm vào vài số lẻ...”

Lời còn chưa dứt, điện thoại trên bàn Liễu Mi đã vang lên.

Liễu Mi vừa cầm lấy tai nghe thì ở đầu bên kia đã truyền tới tiếng khóc của gã hói Công ty Liên Sang.

“Liễu tổng, tiền ta đã trả cho người, người đừng tìm ta gây chuyện nữa, nếu ban đầu biết được Hồng Hổ các người... Ôi! Nói cái gì ta cũng không dám nợ tiền các người đâu. Liễu tổng ngài đại nhân đại lượng, đừng tính toán với tiểu nhân vật như ta được không? Còn nữa, người người phải tới dự nợ kia rồi cuộc là ai vậy?”

Liễu Mi nhìn Diệp Hoan với vẻ mặt khá cổ quái, chần chờ nói: “Hắn là... trợ lý của ta.”

“Hu hu... Hắn quả thực không phải người, là súc sinh!”

“Hắn làm gì người vậy?” Trái tim Liễu Mi nhảy lên, tên này sẽ không gây họa gì cho nàng chứ?

“Hắn ép ta vẽ chữ lớn lên tường nhà, mắng chính mẹ mình, thế cũng thôi, hắn còn nợ tiền phải trả lãi, theo như quy củ thì chín ra mười ba về, ngày mai sẽ phải người đến tính với ta... Liễu tổng, chuyện này không thể được đâu, thật muốn tính tiền lãi, ta chỉ có chết cho người xem...”

Đầu bên kia điện thoại, gã hói khóc đến ruột gan đứt từng khúc, đau đớn muốn chết...

...

...

Vất vả lắm mới trấn an được đầu hói, Liễu Mi cúp điện thoại, mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm Diệp Hoan nói: “Đây là hận gặp gỡ muộn, trò chuyện vui vẻ với nhau thật lâu người nói sao?”

Diệp Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ trầm tư, trong ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng, thở dài nói: “Vừa rồi lúc ta rời đi hắn còn rất nhiệt tình, không ngờ rằng biết người biết mặt không biết lòng, quay lưng đã nói xấu ta rồi. Quả nhiên là giang hồ hiểm ác, lòng người khó dò. Đã từng có lão hòa thượng vân du bốn phương nói rất hay rằng...”

“Ngừng!” Sắc mặt Liễu Mi lại bắt đầu phát xanh: “Diệp Hoan, rốt cuộc người đã dùng thủ đoạn gì đòi được tiền nợ?”

“Liễu tổng, ta nhớ ngày đầu tiên đi làm người đã nói với ta người làm việc chỉ nhìn kết quả, không nhìn quá trình...”

“Người...” Khuôn mặt Liễu Mi từ xanh chuyển sang hồng, cổ căng cứng ngực phập phồng.

Hít sâu mấy lần, Liễu Mi cố gắng đè nén kích động muốn bấm nhỏ Diệp Hoan cho chó ăn.

Vì sao mà đường đường một tổng giám đốc công ty lớn, người cầm lái hắc bang như mình lại luôn bị tên côn đồ trước mắt này làm cho giận sôi lên? Không lẽ hắn trời sinh khắc ta sao?

Cả người Liễu Mi tràn đầy một cảm giác bất lực quen thuộc.

“Diệp Hoan, người... Ôi, được rồi, người là trợ lý của ta, đêm mai cùng đi ra ngoài tiếp khách giúp ta một chút.”

“Tiếp khách? Tiếp khách buổi tối?”

“Đúng, đêm mai ta hẹn tiểu thư Chu trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Đằng Long. Vị khách này rất quan trọng với Công ty Hồng Hổ chúng ta, để tỏ rõ trình trọng và thành ý, trợ lý như người cũng phải tham dự. Nhớ kỹ, đừng gây họa cho ta!”

Diệp Hoan ngậy ra một lúc, rồi có vẻ lo sợ nói: “Ban đêm bắt đàn ông như ta đi tiếp một khách nữ, Liễu tổng... Người... Người...”

Mí mắt Liễu Mi nhảy lên, nói với giọng bình tĩnh: “Ý người muốn nói gì?”

Diệp Hoan thở dài bi thương: “Có phải người định dùng thân thể ta để trao đổi hay không?”

Lời còn chưa dứt, Liễu Mi đã bắt đầu điên lên, cầm ly cà phê trong tay đập mạnh về phía hắn: “Bà đập chết mày cái thứ không biết xấu hổ!”

36. Chương 35: Cắt Tóc Mua Sắm

Trong quãng thời gian hai mươi năm của Diệp Hoan, cái từ này căn bản là vô duyên với hắn, không phải hắn không muốn mà là không đủ tư cách.

Trước khi tiến vào Công ty Hồng Hổ, công việc xã giao lớn nhất mỗi ngày của hắn chính là cò kè mặc cả với lão Lý bán bánh quẩy tiêu đầu ngõ. Một cây bánh quẩy một đồng, hắn không nên bắt lão Lý giảm giá cho mình tám phần trăm, khiến cho lão Lý giờ thấy Diệp Han liền ngứa hàm, hận không thể ném hắn vào trong chảo dầu làm bánh quẩy...

Người còn sống dù sao cũng phải có tiến bộ, có ý chí phấn đấu. Diệp Hoan cảm thấy giờ mình đã tiến bộ hơn trước không ít, cái loại “Xã giao” thuộc về xã hội thượng lưu này hắn cũng có tư cách tham dự, mặc dù chỉ là hưởng xái Liễu đại tiểu thư.

Xã hội thượng lưu có bộ dạng gì?

Nằm trên giường thao thức, trong đầu Diệp Hoan không nhện được mơ màng.

Có thể khẳng định là, người xã hội thượng lưu ăn bánh quẩy sẽ không trả giá, xa hoa hơn chút thì ăn một cây ném một cây...

Ăn một cây ném một cây, đây mới là phong cách của kẻ có tiền!

Diệp Hoan chép chép miệng hâm mộ. Người nghèo thích mơ mộng hảo huyền, luôn thích tưởng tượng nếu mình có tiền sẽ như thế nào. Diệp Hoan là người nghèo tiêu chuẩn, hắn mơ mộng hảo huyền hơi dài, cho đến trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Hôm nay là ngày nghỉ, không cần đi làm, sáng sớm lúc Diệp Hoan còn đang ngủ say, tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức hắn.

“Ta đang nhìn lên trăng, trên mặt trăng có bao nhiêu mộng tưởng đang bay lượn tự do... oh yeah, oh yeah...”

Không cần nghi ngờ gì, chính là bài “Trên mặt trăng”. Hắn dung tục như vậy đấy.

Diệp Hoan vừa chớp mắt không bao lâu, ghét nhất có người vào lúc này làm phiền hắn, vì thế cũng không nhìn liền từ từ nhắm hai mắt tắt điện thoại.

Điện thoại lại nhanh chóng vang lên, “Trên mặt trăng” không chịu buông tha cho thấy quyết tâm lì lợm của người quay số.

Diệp Hoan thở dài, giận dữ mắng một câu thô tục, nghe điện thoại một cách suy yếu vô lực.

“Nếu người là phụ nữ thì tốt nhất hiện tại hãy cầu thần lạy phật đừng cho ông đây tìm được, không thì ông nhất định trước hiếp sau giết người!”

Thức dậy đầy bức bối Diệp Hoan liền buông luôn một câu.

Đầu bên kia điện thoại thoáng trầm mặc, sau đó nghe được âm thanh hít sâu cố kìm giận.

“Diệp Hoan, người có gan thì thử xem!” Giọng nói đầu bên kia lạnh lùng dị thường.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Diệp Hoan bật người mở mắt, tỉnh lại.

“Liễu... Liễu tổng?” Diệp Hoan không xác định hỏi.

Liều Mi ở đầu dây bên kia trợn trừng mắt, nàng âm ỉ lo lắng, loại tính tình khôn khéo này thật sự có thể tham gia buổi gặp mặt trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Đằng Long tối nay sao? Nhỡ đầu tên khôn này ngứa gậy họa, chỉ sợ ấn tượng của Đằng Long đối với hồng Hổ sẽ không tốt, về sau sẽ rất khó lập nên quan hệ buôn bán tốt đẹp với Tập đoàn Đằng Long...

”

Liều Mi thở dài, cố gắng để giọng của mình bình tĩnh không gợn sóng: “Diệp Hoan, người vẫn đang ngủ sao?”

Đầu Diệp Hoan run lên: “Báo cáo Liều tổng, ta đã rời giường từ sớm, đang làm kế hoạch thương mại kỹ càng cho chiến lược phát triển trong mười năm tới cho Công ty Hồng Hổ chúng ta...”

“Được rồi, được rồi. Người không cần phải vờ vịt giả bộ chăm chỉ, ta gọi điện thoại tới là muốn nói cho người biết, cuộc gặp với Chu tiểu thư Tập đoàn Đằng Long đêm nay rất quan trọng, quan hệ đến tiền đồ của Công ty Hồng Hổ chúng ta. Ta cực kì coi trọng lần gặp mặt này, người ngàn vạn lần đừng cho ta thêm rắc rối phiền phức. Còn nữa, dáng vẻ cũng phải chỉnh đốn đi, dù sao người cũng là trợ lý của ta, nhất định phải gây cho người ta một ấn tượng gọn gàng sạch sẽ, đừng lờn lờn thối như ăn mày... Không phải hôm trước ta đã đưa cho người mấy ngàn đồng rồi sao? Giờ còn cách lúc gặp khá sớm, người ra phố mua một bộ quần áo giấy dép hàng hoàng tử...”

Diệp Hoan nghe mà trán toát mồ hôi.

Tiền Liều Mi cho hắn mua quần áo hôm trước vừa rời khỏi cửa hắn đã liền gửi cho viện phúc lợi. Chỉ sợ lúc này lão viện trưởng đã mừng mừng rỡ rỡ đi mua mấy thứ đại loại như ba con heo mập để bọn đệ đệ muội muội có thêm đồ ăn rồi. Hiện tại trên người hắn chỉ có hơn mười đồng, mua bộ đồ vừa hè cũng không đủ.

Diệp Hoan cảm thấy khá bi phẫn, mịa nó đường đường tổng giám đốc một công ty lớn, một giấy thu trên dưới vài chục vạn, sao lại nhớ rõ đã đưa cho ta mấy ngàn đồng chứ? Một chút cũng không giống người làm đại sự, hẹp hòi!

“Liều tổng... Kể ra thì mấy ngàn đồng kia ấy, quả thực có một trải nghiệm kỳ lạ...” Diệp Hoan gian nan nuốt nước miếng, trong đầu nhanh chóng bịa ra lời nói dối.

Liều Mi đầu bên kia điện thoại lòng trầm xuống, nàng linh tính không quá tốt.

“Người có ý gì?”

“Là thế này, ngày đó ta đang đi trên đường chuẩn bị mua quần áo, sau đó mới phát hiện một bé gái đáng thương ôm một cái thùng nhỏ quỳ tiền trên đường. Ta là người cực kì tốt bụng, vừa thấy trên cái thùng đó viết ‘Người người đọc sách, người người có công danh’, nghĩ đến cuộc đời trôi dạt của mình, nước mắt ta...”

“Nói chuyện chính đi! Sau đó thì sao?”

“Quyên thôi! Liều tổng, quyên tất rồi!” Giọng Diệp Hoan trong điện thoại cực kỳ kích động: “Ta khuyên người đừng tiếc áo vàng quần bạc, ta khuyên người quý trọng thanh xuân, ý tứ những lời này của tổ tiên là trẻ em đọc sách quan trọng hơn mua quần áo, nên ta quyên tất...”

“Người...” Đầu Liều Mi muốn điên lên: “Diệp Hoan... Người quả là trợ lý tốt của ta đấy!”

Giọng nói Diệp Hoan có vẻ thấp thỏm: “Liều tổng, đây là khen ta sao?”

“Kèo kẹt kèo kẹt...” Miệng Liều Mi cắn chặt lại kêu ken két.

“Liều tổng mới sáng ra đã nhai đậu tằm hả?”

“Diệp Hoan, người bây giờ lập tức đến quảng trường trung tâm thành phố... Được rồi, nói cho ta biết nhà của người ở đâu, ta đi đón người.”

Diệp Hoan có phần luống cuống: “Có cần không? Chỉ là chuyện mấy ngàn đồng thôi, người sao lại phải đến trước mặt máng ta chứ?”

“Mua quần áo cho người, khôn khéo!” Hai mắt Liều Mi bốc lửa, thậm chí còn nghĩ đến việc giết chết hắn.

***

Liều Mi tới rất nhanh. Diệp Hoan mặc quần áo tử tế xuống gác, vừa mới đi tới đầu ngõ thì một con xe Ferrari màu lửa đỏ liền phóng tới.

Nhìn Diệp Hoan đứng ở đầu ngõ ngậm lệch điều thuốc, thần sắc bại hoại, đầu ngón tay cầm lái của Liều Mi bóp mạnh, đốt ngón tay thoáng trắng bệch.

Thật muốn đạp chấn ga một cái, đâm chết tên khốn khiếp này...

Nghĩ đến ông chú họ cứu mạng cha mình của Diệp Hoan, Liều Mi chán nản thở dài, bắt đắc dĩ đạp phanh lại.

Diệp Hoan nhiệt tình chào hỏi Liều Mi, hoàn toàn không thấy khuôn mặt Liều Mi đã phát xanh, lạnh như băng từ lâu.

“Liều tổng, ăn sáng chưa?”

“...”

Diệp Hoan cúi đầu chúi vào cửa sổ xe, rất đặc ý nháy mắt với nàng: “Ăn bánh quẩy nhé? Ta dẫn người đi mua, bánh quẩy chiên của lão Lý đầu ngõ mùi vị không tệ, người bình thường đều mua một đồng một cây nhưng cấp cho ta giá hội viên VIP, chưa đến một đồng.”

“Lên xe ngay! Đồ lợn!” Liều Mi nhện không được gào to.

...

...

Ferrari phăng phất như mang theo lửa giận đầy bụng, một đường chạy nhanh như chớp, rít lên dừng lại ở Quảng trường Trung tâm Thương mại Thành phố Ninh Hải.

Liều Mi mặt âm trầm lôi Diệp Hoan xuống xe, thô lỗ kéo hấn vào từng các cửa hàng chuyên đồ nam cao cấp, thử qua ở mấy nhà, rốt cục ở Armani mua một bộ âu phục màu đen, kết hợp với một đôi giày da cao cấp làm hoàn toàn thủ công Italy.

Diệp Hoan tất nhiên không thể chịu thiệt, hào hứng bưng bưng chọn ngay mấy cái đồ lót cao cấp, định ôm cây đợi thỏ nhưng bị Liều Mi đạp phát bay ra ngoài.

Mang theo túi lớn túi nhỏ đang định trở về, Liều Mi nhìn mái tóc còn rối hơn cỏ dại trên đầu Diệp Hoan, nhú chặt lông mày lại.

Gã này đúng là chỗ nào cũng khiến ta nhìn không vừa mắt.

“Đi! Đi cắt tóc cho ta!” Liều Mi không nói hai lời, lôi Diệp Hoan lên xe rồi tiến vào một trung tâm thiết kế tóc

Lúc này mới hơn chín giờ sáng, trung tâm tóc vừa mới mở cửa buôn bán, nhân viên cửa hàng đang vẩy nước quét dọn, amli trong tiệm đang phát ra Đại Bi Chú xua ma trừ tà, Phật âm Phật tướng quanh quẩn trong tiệm vắng vẻ thanh tĩnh...

Liều Mi đáng lẽ ra một bụng bực tức nhưng nghe Đại Bi Chú trong tiệm lúc này trong lòng cũng dần tĩnh lại. Vừa nghĩ sáng ra đã lôi người ta từ trong chăn ra, lại còn không hiểu phát cáu với hấn một trận, Liều Mi không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Tên khốn này thật sự quá trêu người, có lúc rất hận không thể gọi các anh em thủ hạ đến trùm bao hấn, buộc tăng đá, nhấn xuống nước.

Thực ra nghĩ lại Diệp Hoan cũng rất vô tội, không chọc ai không trêu ai, nhóm cảnh sát phá án chắc có lẽ vô tình vạch trần, cha mắng nàng chỉ vì ân tình đời trước, hấn đến Hồng Hồ là do nàng bắt ép, hiện tại kéo hấn đi mua quần áo, sửa sang đầu tóc nàng căn bản cũng không hỏi ý hấn...

Liều Mi ngẫm nghĩ, trong lòng không khỏi có chút áy náy, không phải mình bá đạo quá chứ? Hay là tiềm thức mình cảm thấy một tên kẻ xuất thân đường phố như Diệp Hoan trời sinh phải chịu nàng sai khiến?

Nhưng mà... hắn thực chỉ là một tên côn đồ đường phố ư?

Đôi mắt phượng hẹp dài của Liễu Mi hơi nheo lại, lặng lẽ đánh giá Diệp Hoan.

Nếu như hắn quả thật là loại côn đồ tầm thường này thì làm sao có thể có dũng khí độc đấu ba tên cướp ngân hàng? Nếu một người không có niềm tin vững chắc cùng tinh thần can đảm thì làm sao dám dốc sức liều mạng với ba gã hung hãn tàn bạo đây?

Có lẽ, ta đã nhìn lầm hắn, hoặc đúng hơn là ta đã nhìn hắn quá đơn giản, giấu ở dưới vẻ lắc ca lắc cắc kia là một thứ hoàn toàn khác ở bên trong?

Phật âm Phật tướng truyền đến trong tai làm cho cảm xúc nóng nảy dễ cáu kỉnh ngày nay của Liễu Mi dần dần bình tĩnh trở lại, giờ khắc này lòng nàng vô cùng yên tĩnh, rất nhiều nỗi lòng khúc mắc có cảm giác bỗng nhiên hiểu rõ.

Diệp Hoan không chú ý tới Liễu Mi đang ngăn người, hắn tự biên tự diễn kéo một gã nhân viên tiệm cắt tóc ra, ôm lấy bờ vai của hắn cười nói: “Người anh em, bàn chuyện này cái...”

“Quý khách, ngài cần gì ạ?”

“Biết tạo kiểu tóc chứ?”

Nhân viên cửa hàng nở nụ cười: “Đương nhiên rồi, chúng ta có nhà thiết kế kiểu tóc chuyên nghiệp, bất kể ngài muốn kiểu nào thì nhà tạo mẫu của chúng ta cũng có thể làm hoàn hảo.”

“Đi, người tìm cho ta một nhà tạo mẫu tóc, ta muốn làm kiểu tóc Hàn Quốc.”

Nhân viên cửa hàng ngẩng đầu đánh giá mái tóc rối bời của Diệp Hoan, trầm ngâm nói: “Quý khách, đáng đầu ngài không thích hợp với kiểu Hàn lắm...”

Diệp Hoan mất hứng: “Sư mày, ngắm cái đầu bên trên của ta làm chi? Không phải ta muốn làm kiểu tóc cho đầu trên.”

Nhân viên cửa hàng thất thần: “Ý của ngài là...”

Diệp Hoan hơi ngượng ngùng nhìn quanh một vòng, sau đó túm vào em một cái, chỉ vào nhị đệ ngại ngùng nói: “... ta là muốn làm kiểu tóc Hàn cho nhị đệ. Người không biết đâu, mỗi lần tắm rửa, ta luôn cảm thấy phía dưới quá lộn xộn thật không có hình tượng. Người giúp ta tìm nhà tạo mẫu sửa chút, để cho nhị đệ đẹp trai hơn chút, hoạt bát chút, ấn tượng chút...”

Khuôn mặt nhân viên cửa hàng dần chuyển xanh: “...”

“Không được à? Vậy người bỏ luống cho nó cũng được rồi...”

“Này! Nói gì đi! Người là có thái độ gì đây?”

Nhân viên cửa hàng: “...”

Liễu Mi sớm đã hồi thần lại vỗ vỗ trán, thở dài bất đắc dĩ, mặt đỏ bừng nắm chặt lấy tai Diệp Hoan, kéo hắn ngồi xuống một cái ghế.

“Người yên tĩnh cho bà đây chút! Tiện nhân!”

Rồi gọi một nhà thiết kế lâu năm thử thiết kế cho Diệp Hoan một kiểu tóc thật đẹp.

Nhà thiết kế rất chuyên nghiệp, nâng cằm lên nghiên cứu trong chốc lát rồi liền cầm kéo lên bắt đầu cắt tóc cho Diệp Hoan.

Từng sợi tóc đen từ từ rơi xuống đầu vai, Diệp Hoan nhìn mái tóc càng cắt càng ít trong gương của mình, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Sau một lát, cặp mắt của hắn lại nổi lên ánh lệ trong suốt, khóe miệng thoáng co rúm, thần sắc có vẻ rất bi thương.

Liễu Mi đứng ở bên cạnh thấy bộ dạng này của Diệp Hoan không khỏi lấy làm lạ, hỏi: “Người cũng không phải con nít nữa, cắt tóc thôi người khóc cái gì?”

Miệng Diệp Hoan trề ra, con mắt nhấp nháy, hai dòng nước mắt tràn mi, hai mắt đỏ bừng nhìn vào Liễu Mi trong gương, nức nở nói: “Liễu tổng, có thể bảo nhân viên trong tiệm tắt amli đi không?”

“Tại sao phải tắt amli?”

“Vừa nghe kinh Phật vừa cắt tóc, cảm giác giống như vào chùa quy y. Liễu tổng, hiện giờ ta rất đau lòng...”

37. Chương 36: Lần Đầu Gặp Chu Mị

Đôi chân gót sen trắng như tuyết để trần của Chu Mị chậm rãi dạo bước trên tấm thảm lông dày, tư thế bước đi tao nhã như mèo. Chiếc áo ngủ màu hồng nhạt rộng thùng thình ôm lấy những đường cong của cơ thể thướt tha của nàng, lúc nàng đi đi lại lại, cặp đùi thon dài trắng nõn như ẩn như hiện dưới vạt áo ngủ, hút hồn người khác.

Đây là một người con gái được giáo dục cực kì tốt, giờ tay nhắc chân đều chuẩn xác như dùng thước đo qua, thật cao quý ung dung. Nàng tựa như tác phẩm nghệ thuật mà ông trời đã tỉ mỉ tạo ra, để tạo hình nàng, ông trời đã dùng hết những thứ tốt đẹp trên đời này, từ mái tóc đen huyền như thác đổ cho đến ngón chân lông lánh như ngọc của nàng, không gì không thể hiện sự ưu ái của ông trời đối với nàng.

Chu Mị biết rõ, nàng có tư cách đạt được hết thảy ân sủng ấy.

Năm đó, khi phu nhân quyết định thu nhận một bé gái để nuôi dưỡng, nàng mới năm tuổi. Có hơn một trăm bé gái mồ côi cùng tuổi cạnh tranh với nàng, ai cũng biết cái danh ngạch này đáng ước ao. Làm con gái nuôi của gia tộc hiển hách nhất Hoa Hạ là vinh quang như thế nào? Nó đại biểu cho quyền thế, tiền tài, địa vị và tư cách bao quát chúng sinh.

Hơn một trăm bé gái mồ côi cùng tuổi, cuối cùng may mắn trúng tuyển chính là nàng Chu Mị. Các nàng so tướng mạo, so dáng vẻ, so chỉ số thông minh, thậm chí đùa giỡn với trái tim ngây thơ của những đứa trẻ kia. Ai cũng muốn giành cho bằng được miếng bánh ngọt mê người ấy. Quá mê người đi thôi! Thân phận con gái nuôi của phu nhân, đủ để các nàng xóa đi kí ức ảm đạm lúc nhỏ, để từ đó hồi sinh, hơn nữa cả đời vượt lên trên nhân thế, hưởng thụ sự vinh quang sủng ái như trăng sáng giữa muôn sao.

Chu Mị năm tuổi so đầu đâm máu một phen, gian nan đạt được danh ngạch duy nhất này, sau đó nàng bị đưa đến bên phu nhân, bắt đầu quá trình học tập và huấn luyện không có bờ bến. Học tri thức, học lễ nghi, thi từ thư họa, cầm kỳ trà tửu, nữ công gia chánh, thủ đoạn buôn bán, quyền mưu chính trị...

Trong trí nhớ nàng tràn đầy kí ức về việc học tập, nàng buộc chính mình trở thành một miếng bọt biển hút nước, hấp thu toàn bộ tri thức mà phu nhân và các thầy cô đã dạy nàng, hơn nữa còn vận dụng chúng một cách thuần thục. Đó là toàn bộ quá trình trưởng thành của nàng.

Cho đến một ngày, phu nhân nói cho nàng biết, cuộc đời của nàng là để chuẩn bị cho một người con trai. Nàng chưa từng gặp mặt, những thứ mà nàng học kia đều là để trải đường cho người con trai, nàng phải phục tùng vô điều kiện người con trai đó, dốc hết sức mình để người con trai đó trở về, đồng thời quản lý gia tộc quyền lực lừng lẫy này.

Nàng là một quân cờ cao quý, mà người nắm quân cờ nàng đây là một người con trai chưa từng gặp mặt. Bất kể người con trai đó đặt nàng ở bất cứ nơi nào trên bàn cờ, thậm chí không nuôi tiếc vứt bỏ nàng, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn phục tùng.

Quá đáng thương ư?

Không. Chu Mị chưa từng cảm thấy đáng thương, bởi vì trong những kiến thức và tư tưởng mà phu nhân truyền thụ cho nàng, chỉ có phục tùng vô điều kiện, phục tùng là thiên chức của nàng, ở điểm này, ngay cả chiến sĩ dày dạn cũng không được với sự kiên định của nàng.

Khi Chu Mị đang chậm rãi dạo bước trong phòng lúc này đây, thì ở một cô gái vừa hai mươi tướng mạo ngọt ngào, đáng vẻ như thư ký ngồi trên ghế salon ở phía tây căn phòng đang nhẹ nhàng báo cáo với nàng.

“Đại tiểu thư, miếng đất số 85 ở tây ngoại ô Ninh Hải đã bị chúng ta nắm rồi.”

Đại tiểu thư là cách xưng hô của thư ký đối với Chu Mị, nhân viên tập đoàn quốc tế Đăng Long ai cũng biết Chu Mị ngoại trừ là trợ lý của tổng giám đốc thì nàng còn một thân phận khác là con gái của tổng giám đốc, cho dù là con gái nuôi thì đó cũng là đại tiểu thư chính cống, coi như là một nửa người nắm quyền tập đoàn Đăng Long rồi.

Chu Mị gật gật đầu, khuôn mặt tràn đầy vẻ tinh ranh lão luyện: “Khảo sát của chúng ta đối với thành phố Ninh Hải tháng sau chấm dứt, trụ sở chính Tập đoàn Đăng Long dời đến Ninh Hải, địa chỉ nằm tại số 85 tây ngoại ô, trụ sở mới dự tính sẽ là một tòa cao ốc bảy mươi lăm tầng cao chọc trời. Qua mùa xuân năm sau sẽ do công ty xây dựng dưới quyền Đăng Long chúng ta tiếp nhận hạng mục này, tháng ba chính thức khởi công.”

Thư ký cung kính xác nhận.

Chu Mị nói tiếp: “Buổi gặp mặt Liễu tổng Công ty Hồng Hổ sắp xếp tại quán cà phê ở tầng bốn của Hilton đi. Dù sao Công ty Hồng Hổ cũng đã chủ động nhường ra miếng đất mà bọn họ vốn nhất định phải có, Tập đoàn Đăng Long ít nhiều cũng nợ người ta một phần nhân tình, gặp mặt một lần cũng là điều nên làm, chuyện này tương lai cũng sẽ có lợi nhất định đối với việc Đăng Long chúng ta đến ngụ tại Ninh Hải.

“Vâng, đại tiểu thư.”

Thư ký thu dọn xấp văn kiện, cung kính và im ắng từ từ lui ra khỏi gian phòng.

Trong gian phòng yên tĩnh trống trải, Chu Mị nghe vở nhạc kịch Trà Hoa Nữ nhẹ nhàng du dương, dung nhan trong trẻo và đẹp lạnh lùng lẳng lẽ lộ ra nụ cười yếu ớt nhàn nhạt. Trong thoáng chốc, nàng thu eo ưỡn ngực, cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn dựng lên thẳng tắp, rồi chợt làm một tổ hợp động tác đẩy mui bàn chân cơ bản của múa ba-lê, mũi chân trắng như tuyết dựng trên mặt thảm, đứng tại chỗ, xoay tròn...

Đong đưa nhẹ nhàng, điệu múa nghiêng thành..

***

Diệp Hoan nhận được điện thoại của Liễu Mi, bảo hán tám giờ tối nhớ đến quán cà phê tầng bốn khách sạn Hilton, khiến cho người bình thường cả lờ phất phơ như hán cũng khá khẩn trương.

Khách sạn năm sao á...

Khái niệm cao quý xa vời làm sao, trong hai mươi năm sống trong phố phường nghèo khó, Diệp Hoan luôn tràn đầy kính nể với khách sạn năm sao, hán chưa bao giờ bước vào nơi xa lạ đó, càng không rõ người bên trong trải qua cuộc sống xa hoa dâm dăng như thế nào.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Diệp Hoan hưng phấn đỏ cả mặt: “Tối nay ta phải đến khách sạn năm sao ăn chơi rồi, lúc bước vào cửa nên bước chân trái trước hay là bước chân phải trước đây?”

Hầu Tử vui đùa vào trò chơi, đầu cũng không ngẩng nói: “Hoan Ca, ngươi phải hiểu rõ là, không phải ngươi ăn chơi mà là bà chủ của ngươi ăn chơi, ngươi chỉ là nhân viên đi theo xách túi cho bà chủ thôi, có đáng vui mừng vậy không?”

Trương Tam hiềm khi ở nhà, ở bên cạnh cười hì hì nói: “Hoan Ca, dẫn ta theo với, trong Hotel chắc toàn là người nhiều tiền, ta chỉ cần đi qua một vào người là ví tiền của bọn họ sẽ rơi vào trong tay ta rồi, béo đến chảy mỡ đấy nhá...”

Hầu Tử khinh thường bĩu môi: “Ngươi tỉnh lại đi, ở trong đó, ngươi trộm bao nhiêu ví tiền đi nữa đều vô dụng cả thôi, người có tiền thật sự đều không mang tiền mặt trên người đâu. Biết bọn họ tiêu tiền như thế nào không? Quét các loại thẻ, dùng các loại chi phiếu, người ở trong đó ăn trộm ví thì cho dù trộm được cũng không có tác dụng gì đối với người.....”

Trương Tam ngẫm nghĩ, cảm thấy lời nói của Hầu Tử có lý, đến khách sạn trộm ví quả là một việc làm rất vô nghĩa.

Diệp Hoan sờ lên cằm trầm ngâm: “Nếu như ở bên trong ta gặp được người anh em... Gặp một tí cũng có thể lừa được mấy vạn đấy nhỉ?”

Hầu Tử và Trương Tam cũng chìm vào suy tư, hai người đều cảm thấy cái giá Diệp Hoan đưa ra này rất hợp lý.

“Hoan Ca, buổi tối thử tí đi, mang theo dao đi vào, đứa nào không đưa tiền thì người cứ thẳng tay đâm một nhát dao vào đùi, hừ chết đám khốn kiếp kia, xem ai dám không đưa tiền!”

“Chết đi đồ chó hoang! Tưởng ông mày ngốc à? Hay là đâm người một phát được không?”

***

Tám giờ tối.

Bên ngoài quán cà phê ở tầng bốn Khách sạn Hilton.

Tiếng Piano dịu dàng tuyệt hay du dương bay bổng khắp cả quán cà phê, rải rác vài chiếc bàn có hai ba người khách tụ tập, khe khẽ cười nói, bầu không khí rất là nhẹ nhàng dễ chịu.

Chu Mị mặc một chiếc váy dài màu đen chấm đất, chậm rãi đi đến cửa quán cà phê trong sự tháp tùng của bốn gã hộ vệ nhanh nhẹn dừng mãnh.

Vừa đi vào trong sảnh, đã thấy trên ghế salon bên ngoài khu nghỉ ngơi ở ngoài sảnh có một gã mặc bộ âu phục Armani màu đen đang ngậm điếu thuốc, bắt chéo hai chân, ngồi hút mây nhả khói không ra thể thống gì.

Ánh mắt Chu Mị lơ đãng đảo qua hắn, tiếp đó về mặt trì trệ, bước chân lập tức dừng lại bất động, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đứng tại chỗ trong chốc lát, Chu Mị lấy lại bình tĩnh, cất bước đi về hướng Diệp Hoan đang ngồi nghỉ ngơi bên ngoài, sau đó ngồi vào ghế salon đối diện trên hắn, bốn gã hộ vệ sau lưng tự giác tản ra, cảnh giác quan sát động tĩnh của bốn phía.

Diệp Hoan cắn chặt điếu thuốc, trợn mắt nhìn vị mỹ nữ thiên kiều bá mị tự nhiên đến ngồi đối diện hắn, con mắt xinh đẹp trong veo của cô ta nhìn chăm chăm vào hắn, hàm ý ẩn chứa trong ánh mắt có vẻ rất phức tạp. Diệp Hoan nhìn trái phải xung quanh một vòng, cuối cùng cũng xác định được người mà vị mỹ nữ nhìn chăm chăm kia đúng là mình.

Ánh mắt kia nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan giống như đã biết hắn từ lâu vậy. Diệp Hoan có phần kinh ngạc, người con gái kia sao cứ nhìn chăm chăm vào ta làm chi vậy? Ta quen biết nàng sao?

Bị mỹ nữ nhìn chăm chăm đương nhiên không tệ, nhưng hai người không quen biết mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, lại không nói lời nào, qua một lúc không tránh khỏi khá ngượng ngùng.

Rất lâu sau, Diệp Hoan móc từ trong túi ra một bao thuốc lá Cát Trắng mềm giá năm đồng, gõ gõ bao thuốc lá, lấy một điếu ra đưa cho Chu Mị, gượng cười ha hả: “Người đẹp, hút điếu thuốc không?”

38. Chương 37: Mới Quen Đã Thân.

“Người đẹp, hút điếu thuốc không?”

Đây chính là câu đối thoại đầu tiên, lần gặp mặt đầu tiên của Diệp Hoan và Chu Mị.

Chu Mị bình tĩnh nhìn người thanh niên đang tí tởn trước mặt, một bộ vest đen Armani sang trọng vừa vặn, mái tóc đen dày được chải chuốt gọn gàng cuốn hút, đôi mắt như hai viên kim cương đen trong suốt phát ra ánh sáng lóng lánh, chỉ tiếc là khí chất có phần không tương xứng với cách mặc quần áo. Quần áo sang trọng thể nào mặc trên người hắn cũng mang lại cảm giác như “Chó đi giày”.

Một người dù ăn mặc đẹp để quý giá cỡ nào, tướng mạo anh tuấn cỡ nào thì khí chất vẫn không lừa được người khác, mỗi cử chỉ đều có thể bộc lộ ra đầy đủ giáo dục của hắn, đã trải qua trình độ giáo dục gì và đang ở tầng lớp gì.

Chu Mị âm thầm thở dài trong lòng, những năm này hần... thật sự đã rất nghèo túng, dù là mặc đồ vest đắt đỏ nhất thì trên mặt cũng thể hiện ra sự tang thương không phù hợp với độ tuổi. Loại tang thương này không phải do năm tháng để lại mà do hiện thực tàn khốc vô tình đã lưu lại cho hần dấu ấn này.

Chật vật khốn khổ hai mươi năm, hần trở thành một người như thế nào? Ẩn dưới sự vui vẻ bên ngoài kia là một sự trầm lắng như thế nào? Năm tháng và hiện thực có dạy cho hần kiên nghị và dũng cảm? Đôi cánh của hần có thể đón những giông tố sắp phải đối mặt không? Thân của hần có thể chịu đựng sóng biển vỗ vào không?

Nhìn Diệp Hoan với vẻ mặt tươi cười không đứng đắn trước mặt, giờ phút này trong lòng Chu Mị rất rối ren, tất cả đều không thể nói nên lời.

Diệp Hoan cũng nhìn biểu hiện trong khoảnh khắc thay đổi mấy lần của Chu Mị, trong lòng lại càng cảm thấy khó hiểu.

Ánh mắt người con gái này nhìn ta thật là phức tạp, nàng làm sao vậy?

“Người đẹp, dùng điều thuốc không?” Diệp Hoan đưa điều thuốc trong tay ra xa hơn nữa.

Không biết người của giới thượng lưu kết bạn như thế nào nhưng ở phố phường bình dân, người xa lạ mời nhau điều thuốc là đã có thể kết bạn được rồi, Diệp Hoan luôn cảm thấy mời thuốc cho người khác là cách bắt chuyện rất tình người.

Chu Mị cười nói tự nhiên: “Thật xin lỗi, tôi không biết hút thuốc.”

Diệp Hoan ngượng ngùng cười.

Hai người lại im lặng một hồi.

Chu Mị ngẩng nhìn bốn phía, cười nói: “Vị tiên sinh này, một mình anh ngồi ở khu nghỉ ngơi làm gì vậy?”

Diệp Hoan đau khổ lắc đầu: “Tôi đến cùng sếp của mình, sếp tôi có hẹn với người khác ở bên trong, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.”

Ánh mắt Chu Mị hiện lên vẻ kinh ngạc: “Sếp anh?”

Diệp Hoan gật đầu, hất cằm về phía quán cà phê, nói: “Cô ta ở trong đám kia.”

Ánh mắt Chu Mị ngày càng kinh ngạc: “Xin mạo muội hỏi một câu, không biết anh làm ở công ty nào?”

“Công ty Hồng Hổ, hài, nói ra thì công việc này tới một cách không đầu không đuôi đấy, giờ tôi còn đang bần khoản đây này...”

Chu Mị thoáng lấp bắp kinh ngạc nhưng nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, khoe miệng khê hiện lên nụ cười quái dị.

“Thì ra anh là người của Công ty Hồng Hổ. Tại sao vừa nhắc đến sếp của mình, vẻ mặt anh lại... Hihi, đau khổ như vậy?”

Diệp Hoan nói với vẻ mặt đau khổ: “Sếp của tôi là nữ, không cho tôi hút thuốc lá trước mặt nàng, tôi chỉ còn cách chạy ra bên ngoài...”

Chu Mị dò hỏi: “Sếp của anh... Đối xử với anh không tốt sao?”

Lời này có thể nói là gài đúng vào chỗ ngứa Diệp Hoan, hần vỗ đùi, giận dữ nói: “Tốt cái rắm ah! Tự mình đến nài nỉ tôi làm việc cho nàng, hôm sau lại muốn đuổi tôi ra khỏi cửa. Trong công ty quản lý tôi ta không nói, tan sở còn phải chịu đựng tính khí của nàng, ngay cả cắt cái đầu cũng không được làm chủ. Người xem, xem đầu tôi này, mới cắt đấy, kiểu tóc do nàng chọn, đẹp không?... Giống thằng ngố không?”

Chu Mị thoáng nhíu mày, chưa thích ứng lắm với những lời nói thô tục của Diệp Hoan, sau đó lông mày nàng nhanh chóng giãn ra, liếc nhìn hần từ trên xuống dưới một cái, che miệng cười nói: “Ta cảm thấy... Cũng được đấy chứ.”

Nói xong ánh mắt Chu Mị có chút cổ quái: “Sếp của anh quan tâm anh nhỉ, ngay cả kiểu tóc cắt sao cũng chọn sẵn cho anh.”

“Cái này mà gọi là quan tâm à? Tôi nghĩ chắc cô ấy muốn chơi tôi, mục đích là để tôi mang cái đầu như thằng ngốc này không thể nào đi ra ngoài gặp người khác. Theo một sếp như vậy coi như tôi xui tám đời rồi!”

Chu Mị vẫn đang cười, nhưng trong nụ cười lại ẩn chứa sự lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng bắt chợt trở nên giá lạnh: “Sếp của các anh thật sự đối xử rất tệ với anh sao? Có phải ở trong công ty anh thường bị nằng ăn hiếp không?”

Diệp Hoan buồn bã ỉu xiu nói: “Ăn hiếp thì không có. Con người ta trời sinh không chịu được người khác ăn hiếp, nếu có ngày nào đó nằng thực sự dám ăn hiếp ta, tôi sẽ phui đít bỏ đi, cùng lắm là tôi không làm nữa, nằng có thể làm gì tôi chứ? tôi chịu không được tính khí đại tiểu thư của nằng.....”

Chu Mị nghe vậy khôi phục lại nét xuân trên mặt, vẻ mặt lạnh băng lúc nãy biến mất...

“Không bị ăn hiếp thì tốt rồi. Tuy nói là muốn sinh tồn trên xã hội này không dễ chút nào nhưng sự tôn nghiêm quan trọng hơn bất cứ thứ gì, đặc biệt là sự tôn nghiêm của anh...”

Chu Mị nói đến một nửa ngừng lại.

Diệp Hoan nở nụ cười: “Yên tâm, người nghèo như tôi chỉ còn lại có chút tôn nghiêm đó, người khác có ra giá cao như thế nào nữa tôi cũng không bán nó đâu. Thật kì lạ, nói chuyện với cô tôi có cảm giác như chúng ta đã quen nhau rất lâu vậy.”

Chu Mị giơ tay bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn, con mắt mừng rỡ híp lại cong như trăng lưỡi liềm: “Đúng là rất kì lạ, tôi cũng có loại cảm giác này.”

Hai người nói chuyện phiếm ở khu nghỉ ngơi, không khí rất là vui vẻ, Liễu Mi ngồi trong quán cà phê vốn không biết nếu lúc này Diệp Hoan tùy tiện nói xấu một câu Hồng Hổ ức hiếp hần thì chỉ trong một đêm Hồng Hổ sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Quyền thế chính là thằng thần trần trụi như thế đấy. Mười năm tích cóp từng tí một, quyền lực và sự giàu có trong mấy chục năm lại thường bị hủy diệt bởi một câu nhảm nhí băng quơ của nhân vật cao cấp mà thôi.

Trong khu nghỉ ngơi, đôi mắt dễ thương của Chu Mị xoay chuyển, cười nói rạng rỡ: “Chúng ta ngồi ở bên ngoài lâu như vậy mà anh chưa quay về sao? Không sợ sếp của mình mắng à?”

Diệp Hoan nhếch miệng: “Sợ cái gì, kỳ thật hôm nay tôi tới cũng chỉ là để cho có thôi...”

Giảm thấp âm thanh xuống, Diệp Hoan nói nhỏ: “Nghe nói khách mời hôm nay cũng là nữ, cô nghĩ mà coi, hai người đàn bà nói chuyện ríu rít với nhau giống như ngàn con vịt vậy, chủ đề không phải là trai đẹp thì là nhan sắc, ngực to. Tôi là đàn ông xem nào nhiệt gì chứ? Nói không chừng người phụ nữ kia còn là một bà mập, vừa thấy người có vẻ anh tuấn thanh lịch như tôi liền nổi lên lòng háo sắc, mở chi phiếu muốn bao nuôi tôi. Cô nói coi tôi nên đồng ý hay không đây? Thà mắt không thấy, tâm không phiền cho xong, tốt hơn cả là hai ta ở ngoài này nói chuyện vài ngày.... Đúng rồi, nói nhiều như vậy, còn chưa hỏi quý danh của người đẹp?”

Chu Mị không hề giữ ý tứ cười ha ha, cười đến nỗi nước mắt từ khóe mắt chảy ra.

Nhìn chăm chú vào Diệp Hoan, trong ánh mắt Chu Mị hiện lên vẻ nghịch ngợm.

“Tôi á, miễn tên, họ Chu, À... Chính là một trong số ‘hai người đàn bà’ mà nãy anh nhắc đến, năm trăm con trong số một ngàn con vịt. Nhưng anh yên tâm đi, tôi không phải là bà mập, chắc cũng không thể háo sắc với anh được đâu, càng không thể mở chi phiếu bao nuôi anh..... Hì hì, vị tiên sinh này, hân hạnh quá, còn chưa thỉnh giáo tên anh đấy!”

Diệp Hoan há to miệng, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Chu Mị, trong đầu nổ vang, điều thuốc ngậm trong khóe miệng bắt chợt rớt xuống, vừa vụn rớt đúng đúng quần hần.

Xong đời! Đắc tội với khách của Liễu tổng, tôi sẽ bị nằng đuổi việc mất!”

Yên tĩnh giống như chết.....

Hồi lâu...

Một tiếng gào thét giống như tiếng heo bị chọc tiết vang lên trong phòng ngoài.

“Ah! Ah! Bị phỏng! Bị phỏng rồi, nhị đệ bị phỏng rồi!”

39. Chương 38: Tôn Ti Trật Tự.

“Nhị đệ bị phỏng rồi...” Diệp Hoan chạy hộc lên như lợn trong khu nghỉ ngơi, tru lên đầy thê lương.

Chu Mị sợ ngây người, nàng chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế nên không biết nên xử lý làm sao, trơ mắt ra nhìn vẻ mặt khốn khổ của Diệp Hoan, bùm lấy đũng quần luống cuống nhảy bắn lên.

Một lát sau, Chu Mị cuối cùng cũng phản ứng trở lại, mặt đỏ bừng lên, ra lệnh cho bốn gã cận vệ phía sau mình: “Nhanh! Nhanh giúp Diệp. . . Giúp vị tiên sinh này dập lửa. . .”

Trong mắt bốn gã cận vệ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chia ra dẫm lên bốn chỗ kín trên người...

Diệp Hoan tê cả đầu, quát to: “Chậm đã! Nhị đệ chỉ bị phỏng, không phải cháy, đừng giẫm nó, xảy ra án mạng người đấy!”

Trong Tây Du Kí, Tinh gia* bị một đám thủ hạ dẫm nhị đệ đến hấp hối, nhưng đấy chẳng qua là phim ảnh, lỡ mà mấy tên cận vệ thoát nhìn không có chút triển vọng nào này thật sự dùng chân đạp... Diệp Hoan cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để làm thái giám.

*Phim của Châu Tinh Trì.

May là bọn cận vệ này không hồ đồ như Diệp Hoan nghĩ, một gã cận vệ thuận tay lấy bình hoa lớn đặt ở bên tường, rút hết hoa tươi cắm trong bình ra, sau đó tạt vào nhị đệ Diệp Hoan.

Xoạt. . .

Thân dưới Diệp Hoan nước nhều giọt giọt, trên mặt nở nụ cười đắc ý thỏa mãn.

Rách da thì có lẽ khó tránh khỏi, nhưng mà, nhị đệ an toàn rồi!

Diệp Hoan nghiêng rằng chịu đựng sờ lên đũng quần, phảng phất như đang vỗ về nhị đệ, sau đó hần bước lên phía trước, vươn tay vừa sờ nhị đệ ra nắm lấy tay người cận vệ, cảm kích không nói lên lời.

“Ân nhân...!” Diệp Hoan cầm lấy tay cận vệ ra sức lắc lắc: “Gì cũng không nói nữa, đại ca, đợi lát tan ca ta mời huynh đi ăn khuya. . .”

Gương mặt tên cận vệ dữ tợn hung hăng ấy khẽ run rẩy, ánh mắt lạnh băng như dao lạnh lòng nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan.

Chỉ tiếc Diệp Hoan lúc này không có ánh mắt sắc sảo tí, hoàn toàn không để ý tới sự lạnh lùng của ông anh cận vệ, nắm chặt tay hần không chịu buông ra một khắc.

Ánh mắt giết không chết hần, tên cận vệ kia đành phải dùng sức rút tay mình về, chùi vào quần của mình vài cái thể hiện sự chán ghét.

Cúi đầu nhìn quần tây Armani mới mua của mình, trên quần bị tàn thuốc làm cháy một lỗ lớn, đang nhều nước giọt giọt, vẻ mặt Diệp Hoan khá đau lòng, đồng thời trong lòng vang lên báo động, hần phát hiện ra mình quên một chuyện quan trọng - Liễu Mi mua cho hần bộ quần áo sang trọng như vậy, đây rốt cuộc tính là nàng tặng ta hay lại khấu trừ dần vào tiền lương của mình đây?

Nếu như nàng bắt ta thanh toán thì ông không thể sống nữa, đu lên dây điện cao thế luôn!

Sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó.

Trong lúc Diệp Hoan đang lo lắng suy nghĩ ai sẽ là người thanh toán cái quần cái này thì từ phía sau lưng có một tiếng thét giận dữ quen thuộc vang lên.

“Diệp Hoan! Người lại đang làm cái trò gì thế?” Tiếng thét giận dữ của Liễu Mi vẫn đầy sức mạnh như thế, khí thế bàng bạc.

Diệp Hoan sợ tới mức run lên, sắc mặt không khỏi tái đi.

Vừa rồi hắn đã phạm hai cái sai lầm, một là làm cháy một cái lỗ lớn trên cái quần mà nàng ta đã mua cho mình, cái lỗ này giá trị ít nhất hơn một vạn, hai là đã vô ý đắc tội với khách mà nàng cực kỳ coi trọng, cái miệng ti tiện của hắn cũng phải lựa lúc, nếu biết sớm vị mỹ nữ kia là khách của Liễu Mi, thì có đánh chết hắn cũng không dám nói chuyện với nàng ta như vậy.

“Liễu tổng. . .” Diệp Hoan thoáng run rẩy xoay người lại.

Liễu Mi nhìn thấy quần Diệp Hoan nước giẫm giọt giọt, và... Đũng quần còn có một lỗ to bất mắt, trong lỗ có một vệt màu hồng phấn như ẩn như hiện...

Liễu Mi nhìn sơ qua đã hiểu đại khái mọi chuyện, vì thế não nàng lại bắt đầu kịch liệt sưng huyết...

Tại sao tên khốn này luôn gây phiền phức cho nàng? Hút thuốc tại khu nhà ghỉ mà cũng có thể để cái quần cháy một lỗ lớn như vậy, càng quá đáng hơn là, một người đàn ông lớn như vậy lại mặc quần lót màu hồng... Lãng lơ!”

Chu Mị lẳng lặng đứng một bên nhìn một lát, cuối cùng che miệng cười nói: “Được rồi, Diệp tiên sinh cũng do bất cẩn, ta gọi cận vệ đưa hắn lên đầu, đổi cho hắn một cái quần sạch sẽ, đừng để cảm lạnh đấy.”

Liễu Mi quay đầu lại, thấy Chu Mị đứng bên cạnh, không khỏi ngạc nhiên.

Vừa rồi chỉ lo giận dữ với Diệp Hoan, không để ý tới khách quý Chu Mị của nàng cũng đang có mặt tại đó.

Trước mặt Chu Mị, Liễu Mi cao cao tại thượng của Công ty Hồng Hổ bỗng chốc trở lên rụt rè mà câu nệ.

Thân phận là một thứ rất trực tiếp, cao thấp sang hèn đều lập tức có thể nhận ra ngay.

So với Tập đoàn Đằng Long thực lực hùng hậu, bối cảnh tài chính dồi dào mà nói, công ty Hồng Hổ chỉ là một công ty cỡ trung nhỏ nhoe trong thành phố Ninh Hải này. So sánh hai công ty đem với nhau, nếu nhất định phải dùng thành ngữ gì đó để hình dung, thì dùng “Chín trâu một lông” là chính xác nhất, Đằng Long là “Chín con trâu”, còn Hồng Hổ, đáng thương thay chính là “Một sợi lông” kia.

Liễu Mi không phải là người cuồng vọng, nàng hiểu rất rõ thân phận đẳng cấp của mình, ở trước mặt người khác, nàng là đại tiểu thư cao cao tại thượng, nhưng ở trước mặt vị tiểu thư Chu Mị xuất thân quyền quý, tay nắm quyền thế kia, Liễu Mi nàng cho dù là a hoàn rửa chân cho Chu Mị sợ rằng cũng không đủ tư cách.

Trước mặt người phụ nữ có tất cả vinh quang, tiền tài, quyền thế, Liễu Mi ngay cả sự ganh tỵ cũng không dám nghĩ đến.

Đây là một ngọn núi cao thế nào ganh đua, cả hai vốn không cùng đẳng cấp, cách nhau quá xa.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, tiếp đó Liễu Mi nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, rất cung kính khẽ khom người trước Chu Mị, nói: “Chu tiểu thư, để cô chê cười rồi, thật không nghĩ tới cuộc gặp gỡ của chúng ta lại trong tình huống đáng xấu hổ này, tôi... Thành thật xin lỗi.”

Mắt Chu Mị xoay qua xoay lại, nhìn Diệp Hoan tràn đầy tình cảm vô hạn, cười nói như có thâm ý gì đó: “Liễu Tổng không bận tâm, chắc hẳn vị Diệp tiên sinh kia là nhân viên của cô? Nhân phẩm tốt đấy, Liễu Tổng nên trân trọng hơn chút nhé...”

Diệp Hoan vò đầu, thấy sắc mặt Liễu Mi tái nhợt, mặt đỏ ửng sát khí, không khỏi rụt rụt cổ, vội xoay người đi khỏi, theo tên cận vệ lên đầu thay quần.

Đều hiu thở một hơi dài, Liễu Mi bây giờ rất muốn khóc.

Ta biết ngay! Biết ngay tên khốn này nhất định sẽ gây ra chuyện mà! Thật không nên dẫn hắn tới đây...

Chu Mị thả hồn đi nơi khác, ánh mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chú Diệp Hoan tiến vào thang máy, sau đó mới thu ánh mắt lại, cười nói với Liễu Mi: “Để Liễu Tổng người đợi lâu rồi, chúng ta vào nói chuyện đi.”

Liễu Mi gật gật đầu, thân hình mảnh mai của nàng hơi nghiêng, thái độ cung kính mời Chu Mị đi trước.

Chu Mị dường như đã quen với thái độ cung kính của người khác đối với nàng, vừa định bước chân lên trước theo lễ thường thì không biết bất chợt nghĩ ra điều gì, thân hình thướt tha dừng lại một chút, đột nhiên quay người lại xinh đẹp cười nói: “Liễu tổng mời người đi trước.”

Liễu Mi lập tức giật mình nói rộng cái miệng nhỏ nhắn ra nhìn chăm chăm vào Chu Mị.

Thân phận đến tầng lớp như nàng tất nhiên là hiểu rõ quy tắc của vòng chơi giai cấp này.

Truyền thống mấy nghìn năm từ người trong nước để lại, đã hình thành một quy tắc lễ nghi nghiêm khắc, lúc ăn ngồi như thế nào, lúc nói chuyện phải nói ra sao, thậm chí ai đi trước ai đi sau đều quy định rõ ràng, ai ở trong vòng chơi này đều phải hiểu rõ.

Nói tóm lại là, những quy tắc này là dựa vào “Tôn ti trật tự” bốn chữ mà thi hành.

Với thân phận địa vị của Chu Mị, lại để cho Liễu Mi đi trước, khiến cho Liễu Mi không khỏi kinh ngạc.

Đường đường là con gái nuôi, trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Đằng Long, một thiên chi kiều nữ có bối cảnh chính phủ sâu không thể đoán được, tại sao lại phá vỡ quy cách này, để sếp một công ty nhỏ nhoi đi trước?

Giờ khắc này, đầu óc Liễu Mi chuyển động như bay, động tác nhỏ nhoi ấy của Chu Mị kia là vô ý hay là có hàm ý sâu xa khác? Hay là nói, động tác của nàng ta muốn ám chỉ ta điều gì?

Nhìn Liễu Mi giống như thăng ngọc đứng trơ ra đó, trong lòng Chu Mị rõ như lòng bàn tay, nàng biết Liễu Mi đang nghĩ gì.

Dĩ nhiên, Liễu Mi có thể nào cũng không thể ngờ tới Chu Mị khiêm nhường như vậy hoàn toàn là vì tên trợ lý nhỏ nhoi không bắt mắt của Liễu Mi, trên thế giới này người để Chu Mị khiêm nhường không nhiều lắm, quả thực như lông phượng sừng lân.

Bởi vì là sếp của Diệp Hoan, Chu Mị mới nể mặt Liễu Mi, cũng không phức tạp như những gì mà Liễu Mi nghĩ.

Khóe miệng khẽ nhướn lên, Chu Mị cười lạnh lùng mà quyến rũ, đó là người con gái được nuôi dưỡng và giáo dục rất là tốt, ngay cả nụ cười dường như cũng được huấn luyện qua ngàn vạn lần, hồ hững nhưng không mất nhiệt tình, quyến rũ mà không hiện ra sự ngả ngớn.

“Liễu tổng, hiểu biết quy tắc không nhất định là phải làm theo quy tắc, người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Lông mày nhíu lại của Liễu Mi nhưng rất nhanh lại giãn ra, nhìn nụ cười nhàn nhạt của Chu Mị, Liễu Mi bỗng nhiên cười nói: “Chu tiểu thư nói rất đúng, Liễu Mi lĩnh giáo rồi.”

Nói xong Liễu Mi sải chân đi vào đại sảnh, vừa bước một bước, khuôn mặt đã hiện lên vẻ thong dong, bình tĩnh.

Liễu Mi có sự kiêu ngạo của Liễu Mi, cho dù là thân phận không ngang nhau thì sự kiêu ngạo này cũng không hề mất đi.

40. Chương 39: Hợp Tác

Cả hai đều là những phụ nữ thông minh hơn người, hơn nữa đều có tâm tư riêng.

Liễu Mi muốn thông qua cuộc gặp gỡ đêm nay để xây dựng mối quan hệ làm ăn tốt đẹp với Tập đoàn Đằng Long, nắm trong tay một quân cờ rất có sức nặng trong cuộc thương chiến tương lai ở Ninh Hải.

Thông qua hành động khiêm nhường vừa rồi của Chu Mị, tâm trạng căng thẳng này giờ của Liễu Mi cuối cùng có thể buông lỏng chút.

Bây giờ xem ra, Chu Mị hẳn là một người rất hiền lành, cho dù thân phận cao quý nhưng lại không có tính điêu ngoa của đại tiểu thư quyền quý, chỉ qua mấy lời đã cho thấy sự nhiệt tình, thoải mái, ấm áp như mặt trời ban trưa.

Liễu Mi có thể khẳng định cho dù đêm nay không đạt được mối quan hệ làm ăn với tập đoàn Đằng Long thì chí ít mối quan hệ giữa Đằng Long và Hồng Hổ cũng không xấu đi.

Hai người phụ nữ cùng ngồi xuống, trải qua chuyện xấu hổ vừa rồi, Liễu Mi bây giờ đã lấy lại tinh thần. Sau khi bồi bàn bưng hai ly cà phê lên, Liễu Mi mím môi, vô ý thức quấy nhẹ ly cà phê, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại ngôn ngữ.

Im lặng một hồi, Chu Mị mở lời trước: “Liễu tổng, rất cảm ơn cô đã nhượng lại khu đất số 85 phía tây ngoại ô thành phố Ninh Hải, tôi đại diện Tập đoàn Đằng Long bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đối với cô.”

Liễu Mi khẽ cười nói: “Chu tiểu thư khách khí rồi, khu đất số 85 đối với công ty Hồng Hổ chỉ là hạn mục để triển khai hoạt động kinh doanh mà thôi, đạt được hoặc mất đi đều không ảnh hưởng đến đại cục. Quý tập đoàn khẩn thiết muốn mảnh đất đó như thế, thiết nghĩ chắc phải có nguyên nhân cấp bách nào đó. Cha tôi từng nói với tôi, tạo điều kiện thuận lợi cho người khác cũng chính là tạo điều kiện thuận lợi cho chính mình. Những lời này tôi vẫn luôn tâm đắc.”

Chu Mị gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc hơn rất nhiều: “Liễu tổng thẳng thắn như thế, tôi cũng dẫu cô nữa. Tin rằng cô đã nghe qua thông tin trụ sở chính của Tập đoàn Đằng Long sẽ dời tới Ninh Hải, khu đất số 85 vừa đúng nằm vào trọng điểm khai thác trong năm tới ở trung tâm phía tây ngoại ô của thành phố Ninh Hải. Chúng tôi đã sơ bộ quyết định, khu đất số 85 sẽ là nơi xây dựng trụ sở chính mới của Tập đoàn Đằng Long, mùa xuân năm sau bắt đầu động thổ khởi công. Liễu tổng đã giúp cho chúng tôi rất nhiều, giúp chúng tôi bớt đi rất nhiều phiền phức, tình nghĩa này Tập đoàn Đằng Long sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Liễu Mi cười nói: “Thì ra quý tập đoàn muốn dùng nó để xây trụ sở chính mới, mảnh đất này nhượng đi là rất đúng. Với vị thế thương nghiệp của quý tập đoàn, nếu như trụ sở chính mới xây dựng ở phía tây ngoại ô Thành phố Ninh Hải thì chắc là phía tây ngoại ô của Thành phố Ninh Hải sẽ phát triển thần tốc, các ngành liên quan xung quanh cũng sẽ phát triển mạnh mẽ, các thương gia nhất định nghe thấy tin sẽ lập tức làm ngay. Không đến năm năm, phía tây ngoại ô Thành phố Ninh Hải sẽ trở thành trung tâm văn hóa thương nghiệp mới, dẫn dắt nền kinh tế quy mô lớn như thế, công lao của quý tập đoàn sẽ lớn lắm đây.”

Chu Mị nhìn chăm chú vào nàng, thần sắc trong mắt khó đoán: “Liễu tổng, lúc trước tôi đề nghị dùng một tòa văn phòng cũ ở trung tâm Thành phố Ninh Hải để trả ơn, bồi thường tổn thất cho quý công ty đã nhượng lại khu đất số 85, không biết vì sao Liễu tổng kiên quyết từ chối?”

Liễu Mi tươi cười, nghiêm mặt nói: “Chu tiểu thư, Liễu Mi tôi đây không phải là người tính toán chi li, càng không tính toán những con số nhỏ nhặt đó. Nói thật, nhượng lại khu đất số 85 đúng là gây cho công ty Hồng Hổ tổn thất nho nhỏ, nhưng tôi luôn cảm thấy nhiều lúc người ta làm việc phải biết thay đổi góc độ và lập trường để suy nghĩ vấn đề, những tổn thất trước mắt kia, nhìn về tương lai xa một chút, có lẽ nó đã lời lớn. Chu tiểu thư thấy sao?”

Chu Mị gật gật đầu, khen: “Liễu tổng ánh mắt nhìn xa trông rộng, hơn cả cánh đàn ông.”

Liễu Mi cười nhạt một tiếng, nói: “Vì sao tôi không nhận đền bù tổn thất của quý tập đoàn ư? Thẳng thắn mà nói, dã tâm của tôi rất lớn. Chu tiểu thư, công ty Hồng Hổ bắt tài, nguyện dùng khu đất số 85 làm quà, kết bằng hữu với tập đoàn Đằng Long. Không biết Chu tiểu thư có cho rằng Liễu Mi đang trèo cao?”

Chu Mị nghe vậy ánh mắt tập trung, cho tới thời khắc này, đáng người Liễu Mi nhỏ bé và yếu ớt mới chính thức đi vào trong mắt nàng.

Xinh đẹp hào phóng, khí khái hào hùng bức người, không kiêu ngạo không xua nịnh, càng hiếm thấy là, nàng có một khí phách ung dung mà không người đàn ông nào có thể so sánh được, có ánh mắt kinh doanh hơn người và sự quyết đoán của cá nhân nàng.

Chu Mị rất nhanh kết luận được là, đó là một phụ nữ thông minh, người phụ nữ thông minh này không hề đơn giản.

Suy nghĩ của nàng dần dần bay xa, hần. . . làm việc dưới quyền của người phụ nữ này có thể đảm đương không? Có phải chịu uất ức không? Nghe nói công ty Hồng Hổ này còn có bối cảnh là xã hội đen, hần làm việc ở đó ổn không? Sau này trở về gia tộc, những người kia có thể dùng những trải nghiệm này để lấy cớ công kích hần không? Lão gia sẽ đánh giá như thế nào đối với những trải nghiệm của hần? Sau này tiếp quản gia tộc, người ở dưới có phục hần không?

Trong mắt Chu Mị, Liễu Mi là người như thế nào không quan trọng, Công ty Hồng Hổ càng không là gì nữa.

So với gia tộc hiển hách đứng sau lưng nàng, Công ty Hồng Hổ và Liễu Gia nhỏ như hạt bụi, Chu Mị chỉ để ý nhất một người, mà oái ăm thay, trong mắt Liễu Mi, người đó cũng nhỏ bé giống như hạt bụi.

Lấy lại bình tĩnh, Chu Mị khẽ cười nói: “Liễu tổng rất là thẳng thắn, kết bằng hữu rất là hào phóng, giờ tay một cái đã là mấy tỷ. Nhưng tôi thật sự đảm đương không nổi, tuy Tập đoàn Đăng Long là doanh nghiệp lớn nhưng không làm chuyện cậy thế ức hiếp người, lần này cưỡng ép lấy được mảnh đất từ tay quý công ty, nói thật, chuyện này thật không phải, vốn định bồi thường một ít tổn thất cho quý công ty, thể hiện sự áy náy của chúng tôi nhưng cô lại kiên quyết không nhận. Liễu tổng, cô thật làm tôi khó xử quá, cô nói tôi nên làm thế nào cho phải đây?”

Liễu Mi nghe vậy, trong lòng khẽ rung động.

Lời nói Chu Mị tuy bình thản nhưng ý nghĩa quá rõ ràng rồi, Tập đoàn Đăng Long chúng tôi thiếu cô một phần nhân tình, cô có yêu cầu gì cứ việc nói ra.

Lời nói này quả thực như là tặng cho Liễu Mi một chiếc thần đèn Aladin, cọ xát vào đó thì có thể thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Nhịp tim của Liễu Mi bất giác đập nhanh lên.

Đây là một cơ hội cực tốt, để công ty Hồng Hổ tẩy trắng hoàn toàn, đồng thời là cơ hội một bước lên mây.

Giới thương gia Ninh Hải xem Tập đoàn Đăng Long trú ngụ tại Ninh Hải là nguy cơ, nhưng đối với công ty Đăng Long mà nói, đây là cơ hội để lột xác ngàn năm có một.

Chỉ cần móc vào chiếc hàng không mẫu hạm Tập đoàn Đăng Long này, nhất định vị thế Công ty Hồng Hổ trên thương trường sẽ có bước tiến nhảy vọt.

Vấn đề bây giờ là, Tập đoàn Đăng Long có đáp ứng yêu cầu của Hồng Hổ không? Có lẽ trong mắt Chu Mị, Hồng Hổ còn nhỏ hơn cả con kiến, nàng có chịu chấp nhận không?

Liễu Mi do dự, khuôn mặt đỏ lên, cuối cùng cũng không mở được lời.

Chần chừ một hồi lâu, lúc này Liễu Mi mới dịu giọng nói: “Thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, nhưng... Chu tiểu thư, nếu có thể, không biết quý tập đoàn có đồng ý cùng với Hồng Hổ thành lập đi quan hệ hợp tác sâu sắc ở các lĩnh vực và hạng mục tương ứng của nhau không?”

Nói xong, Liễu Mi nhìn chằm chằm Chu Mị, thần sắc khá hồi hộp, nàng biết, chỉ cần một câu nói của Chu Mị cũng có thể thay đổi vận mệnh của Hồng Hổ và nhà họ Liễu.

Mắt Chu Mị khẽ nhắm lại, khóe miệng khẽ cong lên, môi son khẽ mở: “Hợp tác? Quý công ty muốn hợp tác cùng Đăng Long?”

Liễu Mi kiên định gật đầu: “Đúng vậy, hợp tác, thương nghiệp chân chính bây giờ không phải là đối kháng và cạnh tranh mà là hợp tác, là hai bên cùng có lợi. Tập đoàn Đăng Long dính dáng tới hóa chất, hàng không, chế tạo, bất động sản, dịch vụ, ăn uống...vv rất nhiều ngành kinh doanh, trong đó cũng có không ít ngành sản xuất công ty chúng tôi cũng đang làm...”

Nụ cười của Chu Mị mang theo chút áy náy: “Liễu tổng, những ngành nghề mà Tập đoàn Đăng Long chúng tôi đang làm, đều có thể một mình hoàn thành, bất luận từ góc độ nào nói, hầu như không nhất thiết phải có bất kì hợp tác nào....”

Sắc mặt Liễu Mi trắng nhợt, thất vọng trào dâng.

Lúc này, Diệp Hoan đã thay một cái quần mới, từ từ tiến vào quán cà phê, vừa đi vừa ngó ngang ngó dọc.

Chu Mị xa xa thấy hần, nhìn cái bộ dạng bứt rứt bất an kia không khỏi mỉm cười.

Liễu Mi cũng nhìn thấy hần, bèn tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy! Chúng ta ở đây này!”

Diệp Hoan vội vàng chạy một mạch tới, hắc hắc gượng cười: “Xin lỗi Liễu tổng, lúc này xuất hiện tình huống nho nhỏ, thực ra đa số thời điểm ta rất đáng tin cậy, thi thoảng mới không khống chế được thì tình huống cũng nằm trong tầm kiểm soát của ta...”

Liều Mi vuốt trán, bất lực nói: “Diệp Hoan, người có thể thành thành thật thật đến ngồi bên ta không, cái gì cũng đừng nói, coi như là một người dự thính chuẩn mực có được không?”

Lúc này Liều Mi tràn đầy cảm giác bị thất bại, sự cự tuyệt của Chu Mị khiến cho nàng cảm thấy tương lai phát triển của Công ty Hồng Hổ sẽ đối mặt với muôn vàn khó khăn. Tập đoàn Đằng Long đến trú ngụ tại đây là một chần động rất lớn đối với thương trường Ninh Hải, Liều Mi nàng phát hiện ra cơ hội xoay chuyển tình thế trong lúc nguy cấp, nhưng công ty Hồng Hổ thực lực quá yếu, Đằng Long người ta vốn không để trong mắt, rõ ràng cơ hội đang tới gần, nhưng chỉ có thể nhìn nó trôi đi, giữ không được, nín kẻo cũng không được. Liều Mi giờ đang rơi vào sự thất vọng trầm trọng.

Diệp Hoan nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Liều Mi, trở lên nghiêm nghị, cũng không dám múa mép khua môi nữa, thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh nàng.

Chu Mị nhìn bộ dạng cẩn thận của Diệp Hoan, không khỏi nhú nhú mày.

Người đàn ông này đáng lẽ phải có khí thế bề ngễ thiên hạ, sao lại có thể nhát gan như thế?

Trong lòng không vui, trên mặt Liều Mi vẫn nở nụ cười như hoa, ánh mắt linh hoạt liếc nhìn Diệp Hoan một cái: “Đã khiến vị Diệp tiên sinh này sợ hãi rồi....”

Diệp Hoan nhếch miệng cười cười, trong lòng có chút không vui, đàn ông con trai như ông đây mà sợ á? Tri thức của phụ nữ bây giờ về cấu tạo sinh lý nam nữ quá bê bối.

Mặt Chu Mị hơi đỏ, lại nhìn phía dưới của Diệp Hoan, cười nói: “Diệp tiên sinh... Chỗ đó, không sao chứ?”

Nhắc đến chuyện này thì Diệp Hoan đau lòng, cúi đầu nhìn thoáng nhị đệ đầy yêu thương, Diệp Hoan chán nản nói: “Phải thử mới biết có bị sao không?”

Liều Mi đầu béc khói, bắt đầu cắn răng: “...”

Chu Mị đỏ mặt, cười khanh khách vài tiếng, liếc nhìn Liều Mi một cái rồi nói với Diệp Hoan: “Diệp tiên sinh, vừa nãy Liều tổng của quý công ty nói muốn xây dựng mối quan hệ làm ăn với Tập đoàn Đằng Long ở một số lĩnh vực. Diệp tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?”

Liều Mi và Diệp Hoan nghe xong vô cùng kinh ngạc.

Chuyện này là như thế nào? Chuyện làm ăn lớn như vậy của hai công ty, lại hỏi một tên trợ lý xách cặp nhỏ nhoi như hần, Chu Mị uống lộn thuốc rồi à?

Liều Mi và Diệp Hoan nhìn nhau đầy kinh ngạc, trong mắt hai người tràn đầy sự băn khoăn.

Sau một hồi chần chờ, Diệp Hoan chỉ vào mũi của mình hỏi: “Cô hỏi tôi? Lời nói của tôi có tác dụng sao?”

Chu Mị thu vẻ mặt tươi cười lại, nghiêm túc gật đầu nói: “Có tác dụng chứ, chỉ cần anh nói có thể hợp tác, Đằng Long chúng ta lập tức hợp tác với Công ty Hồng Hổ.”

“Sặc.... Cô không uống lộn..... Ừm...”Diệp Hoan chưa nói xong, đã bị Liều Mi nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

Chu Mị lại cười : “Tôi không có uống lộn thuốc, người yên tâm đi.”

Liều Mi vô cùng kinh ngạc, thật ra nàng cũng có cách nghĩ giống Diệp Hoan, vị Chu tiểu thư này phải chăng uống lộn thuốc rồi?

Chuyện làm ăn quan trọng thế, mà hỏi một tên trợ lý nhỏ nhoi ấy làm gì? Nàng ta rốt cuộc có ý gì?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Mị, Liều Mi xác định được nàng vốn không hề nói đùa, trước mắt mặc kệ Liều Mi có dụng ý gì, bây giờ quan trọng nhất là câu trả lời của Diệp Hoan.

Thế là đôi mắt phượng của Liều Mi lại vội vàng nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, trong mắt hiện lên một luồng sát khí, có vẻ nếu như hần dám nói nửa chữ không thì Liều Mi sẽ ăn tươi hần tại chỗ.

Nhìn ánh mắt muốn giết người của Liều Mi, đầu Diệp Hoan tê rần, suy nghĩ một hồi, cảm thấy hai vị cô nương này không biết có phải đang lấy nhân vật nhỏ bé như hần ra đùa giỡn?

Thế là Diệp Hoan bấu bấu môi, nói: “Các cô hợp tác hay không liên quan gì tới tôi chứ, tôi chỉ muốn hỏi một câu, Liễu tổng, cái quần hồi này bị cháy hư có cần phải chi trả không? Còn nữa, nhị đệ bị phỏng chắc được tính là tai nạn lao động chứ? Có bồi thường không?”

41. Chương 40: Thành Công Ngoài Ý Muốn

Cái gì là địa vị? Cái gì là tầm nhìn?

Trong khi hai vị tổng giám đốc đang quyết định việc hợp tác làm ăn hơn trăm triệu thậm chí hàng tỷ trong tương lai thì Diệp Hoan chỉ quan tâm việc ai trả tiền chiếc quần hồng, đây là sự chênh lệch của địa vị và tầm nhìn.

Diệp Hoan chỉ là một trợ lý, hơn nữa còn là một người trợ lý không có cảm tình gì với công ty. Tục ngữ nói của đi của đi tiêu tai thay người, thế nhưng Diệp Hoan mới bước vào Công ty Hồng Hổ ba ngày, tiền lương tháng thứ nhất còn lâu mới đến, nên thực khó trách hần không bận tâm về vận mệnh tương lai của Công ty Hồng Hổ. Đối với hần, hơn trăm triệu hay vài tỷ kia cũng chẳng liên quan xu nào với mình, nhưng cái quần cháy hồng kia lại rất có thể bị Liễu Mi hạch sách, cái quần này mới liên quan mật thiết với lợi ích của mình.

Rất hiển nhiên, Chu Mị và Liễu Mi đều không thể ngờ rằng Diệp Hoan lại có thể nôn ra một câu như vậy. Hai vị mỹ nữ cùng ngẩn người ra, rồi Chu Mị bật cười khúc khích, bả vai cánh tay che miệng run rẩy không ngừng. Còn Liễu Mi...

Sắc mặt Liễu Mi tái nhợt, mắt đã bắt đầu đảo lung tung khắp các bàn xung quanh trong quán cà phê. Diệp Hoan thấy ánh mắt nàng rất đậm sát khí, đoán chừng là đang tìm dao đâm chết hần.

Diệp Hoan khá đau khổ, hần nhận ra làm cấp dưới của bà chủ xinh đẹp này thực sự là một việc rất áp lực, không biết lúc nào phát cáu. Nghe nói phụ nữ mạnh mẽ mỗi tháng có đến hai lần đèn đỏ, mỗi lần nửa tháng, Liễu Mi rất có thể là dạng hàng độc này.

“Được rồi, Liễu tổng, chúng ta không đề cập đến chuyện quần này nữa, dù sao đại cục quan trọng, điều kiện tiền quyết là sau khi trở về người chớ có lật lại chuyện này nữa. Cái quần này ít nhất cũng... mấy vạn, ta không đền nổi.” Lúc nói ra những lời này, Diệp Hoan có vẻ rất sâu sắc cao thượng.

Hai mắt Liễu Mi trừng lên nhìn hần tóe lửa, rít qua kẽ răng mấy chữ: “Nhanh nói chính sự đi! Khốn khiếp!”

Ông trời mù mắt rồi, lại đem đèn thần Aladin vào tay tên khốn nạn này, đúng là đáng chết, tên khốn này sao còn chưa chịu lấy tui chà đi.

Thực sự giờ Liễu Mi rất muốn điện cho anh em thủ hạ đến đây, trối gô Diệp Hoan lại rồi vút xuống nước.

Chu Mị ngồi ở đối diện cười đến ngật nghiêng nhưng vẫn gắng sức ngồi lại ngay ngắn, cố gắng duy trì hình tượng.

“Nói chính sự? Liễu tổng, cô muốn tôi nói gì đây?”

Liễu Mi nở nụ cười, cười đến sát ý dạt dào, lộ ra hai hàm răng trắng hếu: “Người nói thử xem?”

Diệp Hoan vò đầu, hần không ngu ngốc, có thể nói rất thông minh. Đêm nay gặp mặt trợ lý tổng giám đốc Tập Đoàn Đăng Long, Liễu Mi cũng đã nói rõ ý nghĩ của nàng, Công ty Hồng Hổ hiện giờ cực kỳ muốn được hợp tác cùng Đăng Long, hợp tác bất cứ phương diện gì cũng được, chỉ có hợp tác cùng Đăng Long thì trong tương lai Công ty Hồng Hổ mới có thể đứng vững trong cuộc chiến thương trường ở Ninh Hải.

Nhưng vấn đề bây giờ là... Hai bà nhón bàn bạc, sao lại đi hỏi ý kiến của ta? Bà cô Chu Mị này có bị bệnh không? Hay là đại tiểu thư cao quý danh giá như nàng thích trêu chọc dân nghèo mặt hàng làm trò vui, hỏi ý kiến ta thực ra cũng chỉ là để mua vui cho dạng lắm tiền như nàng thôi. Bất kể mình có nói gì thì rất có thể chỉ nhận được một cái nhìn đầy trào phúng, châm chọc khiến người ta tổn thương, trong khi mình giận mà không dám tỏ thái độ gì, kẻ có tiền đã thỏa mãn hứng thú nhìn xuống dân đen, cuối cùng vênh vào rồi đi...

Diệp Hoan nghĩ tới nghĩ lui, thấy suy đoán này hợp lý nhất, không thì hần cũng thực sự nghĩ không ra mình có phân lượng gì để có thể quyết định hạng mục hợp tác kinh doanh quan trọng như vậy.

Nghĩ đến đây, con mắt Diệp Hoan chợt híp lại, sắc mặt cũng trở nên có phần khó coi.

Đúng là ông đi làm công cho người ta thật nhưng không phải là thứ để con mụ thói người treu chọc giải sầu, treu chọc ông đây vui lắm sao?

Ánh mắt u ám lạnh lẽo chiếu thẳng vào mắt Chu Mị. Chu Mị vốn đang cười khanh khách không dứt lập tức sợ tới mức run rẩy cả người. Thấy sự giận dữ trong mắt Diệp Hoan, Chu Mị cực kỳ thông minh lập tức nhận ra Diệp Hoan đã hiểu lầm ý mình, nét mặt của hắn khiến Chu Mị thấy kinh hoàng.

Người đàn ông trước mắt này đây là người mình sẽ phải phục tùng suốt đời, ngay từ ngày đầu tiên Chu Mị bước chân vào gia tộc đã được phu nhân nghiêm khắc nói cho hay, lần gặp mặt đầu tiên với hắn đêm nay, quả thực bản thân mình đã hơi quá.

Chu Mị là người biết sai liền sửa, nàng xác định rất rõ vị trí của mình, tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến gia chủ tương lai mất hứng.

Vì thế Chu Mị thu vẻ tươi cười lại, mắt đẹp nhìn về phía Diệp Hoan, trong con ngươi trong veo lộ ra vẻ áy náy xin lỗi.

“Diệp tiên sinh, tôi không hay nói giỡn, cũng không có sở thích treu chọc người khác, tôi đang thật tình hỏi ý kiến anh.” Chu Mị nghiêm mặt nói với Diệp Hoan.

Diệp Hoan hừ lạnh: “Nếu như tôi nói muốn Đàng Long các cô hợp tác với Hồng Hồ thì sao?”

Chu Mị không chút băn khoăn gật đầu, kiên định như binh sĩ trên chiến trường nghe được quân lệnh: “VẬY CHÚNG TÔI SẼ HỢP TÁC.”

“Nếu như tôi nói không muốn các người hợp tác thì sao?”

Chu Mị nói một cách quả quyết: “Chúng ta sẽ không hợp tác, hai công ty từ nay về sau đường ai nấy đi, sẽ không phát sinh bất cứ quan hệ gì trên thương trường, trừ khi có lĩnh vực hoặc ngành nghề nào đó không tránh khỏi đối mặt cạnh tranh.”

Thân hình Diệp Hoan và Liễu Mi cùng run lên, hai người vội nhìn nhau, thấy được trong mắt đối phương sự sợ hãi khiếp sợ tới cùng.

Vị trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Đàng Long rốt cuộc là chạy từ đoàn hát xướng nào ra vậy?

Diệp Hoan mở to mắt nhìn Chu Mị chằm chằm: “Không nói giỡn?”

“Không giỡn!”

Diệp Hoan xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Mẹ kiếp! Có thể xác định rồi, nếu không phải là nói giỡn với ta thì nhất định cô nàng này đã coi trọng sắc đẹp của ta, muốn dùng chiêu hợp tác này để dụ dỗ ta!

Anh đây đúng là trời sinh đẹp đến điên đảo!

Diệp Hoan nhìn lên đèn chùm màu lam nhạt trên trần quán cà phê, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ưu thương, một vẻ ưu thương “Số anh đẹp quá mà”...

...

...

Đón được ánh mắt phức tạp đan xen nhiều cảm xúc, nghiêm khắc, khấn trương, thậm chí cầu khẩn...vv của Liễu Mi, Diệp Hoan bèn khẽ gật đầu nói: “Nếu Chu tiểu thư đã hỏi ý kiến ta thì ta sẽ không khách sáo. Hai người đều xinh đẹp như vậy, tục ngữ nói anh hùng tiếc anh hùng, mỹ nhân tiếc mỹ nhân...”

Liễu Mi thở dài, tên khốn này lại đang nói sảng gì đây...

“Khục khục, ý của ta là các người không ngại thử hợp tác xem?” Ánh mắt Diệp Hoan nhìn về phía Chu Mị có xen lẫn chút lo sợ

Chu Mi quả nhiên không nuốt lời, lập tức gật đầu nói: “Tốt, ngay ngày mai ta sẽ phái đoàn chuyên đàm phán đến quý công ty, bàn bạc về chuyện hợp tác của hai bên...”

Liễu Mi và Diệp Hoan lại thất thần.

Cô nàng này đang đùa à?

Diệp Hoan cảm giác như mình đang mơ, không thể nào?! Ta nói gì nàng liền đáp ứng cái đó, sao một tiểu thư quyền quý cao sang lại nghe lời của một trợ lý nhỏ nhoi vốn chẳng quen biết như mình? Đi đâu mà kiếm được chuyện tự sướng thế này?

Chuyện đêm nay thật quá ly kỳ!

Chu Mi không để ý đến phản ứng của hai người, nói luôn một mạch: “Liễu tổng, trong thương trường thì nói chuyện kinh doanh, thứ cho tôi nói thẳng, phạm vi kinh doanh của quý công ty đang hạn chế trong phạm vi Thành phố Ninh Hải, ngay cả thương nghiệp Tỉnh Giang Nam cũng chưa từng chạm đến. Hơn nữa, quý công ty không làm nhiều ngành, nên nếu như chúng ta hợp tác thì đề nghị quý công ty tiến hành những điều chỉnh thích hợp trong chiến lược phát triển kinh doanh mấy năm tiếp đây. Bên cạnh đó, việc hợp tác của chúng ta tốt nhất là tiến hành một cách lâu dài có tuần tự, không thể vì cái trước mắt. Bước đầu hợp tác, tôi đề nghị bắt đầu tiến hành từ một số hạng mục truyền thống, cho công ty đôi bên một thời gian làm quen lẫn nhau...”

Liễu Mi dè xuống sự mừng rỡ trong lòng, cố gắng tỉnh táo gật đầu: “Chu tiểu thư nói đúng. Vậy hợp tác của chúng ta sẽ bắt đầu từ ngành sản xuất truyền thống nào đây?”

“Sau khi trụ sở Tập đoàn Đằng Long dời đến Ninh Hải sẽ có rất nhiều hoạt động kế tiếp, trong đó bao gồm cả việc di chuyển toàn bộ các nhà xưởng chế tạo công nghiệp nặng nhẹ cùng thủ công nghiệp phân bố khắp cả nước đến các khu thành thị vùng Duyên hải Hoa Nam, hoặc là mở các nhà máy chi nhánh mới tại phía ngoài các thành thị. Bất kể là theo góc độ công nghệ nhân lực, góc độ chính sách hay là góc độ tài nguyên sức lao động, hành động này của Đằng Long là phù hợp với xu thế thị trường. Tôi đã điều tra qua tư liệu về quý công ty, ngành sản xuất hậu cần của Công ty Hồng Hổ các cô là có thực lực mạnh mẽ nhất, chúng ta có thể bắt tay vào hợp tác từ phương diện này.”

Liễu Mi vừa nghe thấy thế liền vui đến nở mày. Nếu như hệ thống nhà xưởng trải rộng khắp cả nước của Tập đoàn Đằng Long dời đến vùng Duyên hải Hoa Nam, nhiều nhà xưởng như vậy, mỗi ngày sản xuất bao nhiêu là hàng hóa, cần phân phối bao nhiêu hậu cần đây, lợi nhuận sinh ra trong quá trình qua lại này là bao nhiêu, đối với Hồng Hổ hiện nay mà nói quả thực là một con số trên trời. Quan trọng hơn là, chỉ cần buộc chặt lợi ích lại với Tập đoàn Đằng Long thì dù tương lai giới kinh doanh Ninh Hải nổi lên bao sóng gió cũng không ảnh hưởng đến Hồng Hổ, bởi vì khi đó phạm vi kinh doanh của Hồng Hổ đã vượt ra khỏi Thành phố Ninh Hải, vươn ra khắp vùng Duyên hải Hoa Nam.

Gặp mặt Chu Mi đêm nay quả là chính xác. Bắt đầu từ đêm nay, Công ty Hồng Hổ sẽ thay da đổi thịt, hoàn toàn thay đổi.

Liễu Mi khẽ gật đầu, nói: “Chu tiểu thư yên tâm, chỉ cần đạt thành thỏa thuận với quý tập đoàn thì trọng điểm phát triển của Công ty Hồng Hổ về sau sẽ điều chỉnh vào ngành sản xuất hậu cần. Chúng tôi sẽ tập trung tài chính, điều chỉnh tài lực, chỉnh đốn nhân lực nội bộ, mở rộng mạng lưới hậu cần ra vùng Duyên hải Hoa Nam, nhất trí bảo trì tốc độ khuếch trương với quý tập đoàn ở mức cao nhất.”

“ . . . ”

“ . . . ”

Hai cô gái thao thao bất tuyệt thương nghị công việc hợp tác. Bầu không khí sôi nổi mà thân thiết.

Diệp Hoan trợn mắt há mồm nhìn một màn này, trong đầu vẫn chưa hồi phục tinh thần lại.

Cứ thế mà hợp tác à? Chỉ với một câu của mình? Đùa quá mức đi nhỉ?

Người trẻ tuổi làm việc không đáng tin cậy, đặc biệt là phụ nữ trẻ, ta mà có một mụ vợ phá gia như thế thì cũng không phải không thể đánh chết mụ.

Trước khi đi, Chu Mị đứng dậy, chủ động bắt tay với Liễu Mi và Diệp Hoan.

Cầm tay Diệp Hoan, Diệp Hoan cảm thấy cơ thể Chu Mị rõ ràng khê run lên một cái nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình thường.

“Diệp tiên sinh, đêm nay được gặp anh thật vui, tôi nghĩ chúng ta sẽ còn gặp lại.” Chu Mị nhìn thâm ý.

Diệp Hoan gượng cười hắc hắc, bàn tay đang nắm lấy tay nàng không kìm nổi nắm chặt lại. Trắng nõn, mềm mại không xương, cảm giác sướng quá!

Chu Mị bị Diệp Hoan nắm chặt làm trái tim nhảy rộn lên, vội vàng rút tay về, vừa xấu hổ vừa giận lườm cho hấn một cái, sau đó cười nói với Liễu Mi: “Liễu tổng, trợ lý Diệp của quý công ty không tồi, nhân viên tốt như vậy cô cần trân trọng cho tốt nhé, nếu cô bắt nạt anh ấy, tôi sẽ đứng ra ủng hộ anh ấy...”

Liễu Mi ngẩn người, lời này có phần quá giới hạn mất rồi, nhưng nhìn kỹ vẻ mặt Chu Mị, vẫn thấy một bộ dạng cười nhẹ nhàng, nhìn không ra rốt cuộc là đùa hay là thật.

Hai người chào tạm biệt. Chu Mị thu lại vẻ tươi cười, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, ánh mắt rất thâm thúy.

* * *

Liễu Mi và Diệp Hoan đi ra khỏi Khách sạn Hilton. Nhìn lên bầu trời đầy sao, Liễu Mi duỗi lưng một cái, lộ ra vòng eo thanh thoát trắng bóc, thở phào một hơi dài đầy nhẹ nhõm. Liễu Mi chợt nhảy bật lên tại chỗ, cặp đùi đẹp được bộ váy bao bọc vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ giữa không trung khiến tim người ta đập thình thịch. Nhảy vài cái rồi Liễu Mi ngửa mặt chỉ tay lên trời hô lớn một tiếng: “YAAAAAA... Thành công!”

Diệp Hoan đứng ở sau lưng, lặng lẽ nhìn chăm chú nàng, lần đầu tiên phát hiện thì ra bà chủ xinh đẹp lạnh lùng như băng cũng có mặt hồn nhiên ngây thơ như thế. Giờ khắc này, Liễu Mi như một cô bé đơn thuần mới được cha mẹ cho kẹo, mừng vui tung tăng như chim sẻ, gương mặt bừng nụ cười, làm cho trăng sao trên trời cũng có phần nhạt nhòa.

Diệp Hoan phát hiện ra mình đã hiểu hơn phần nào về bà chủ xinh đẹp này.

Áp lực gia đình và công việc khiến nàng bắt buộc phải thu lại tính cách linh hoạt cởi mở, khoác lên vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị ĩnh. Một trận đại thắng đêm nay đã vạch ra tương lai sáng sủa cho Hồng Hổ, cả người được thả lỏng, Liễu Mi cuối cùng đã lộ ra nét trong sáng vốn nên có ở lứa tuổi của mình.

Giờ phút này nàng thật đẹp, như tinh linh khiêu vũ dưới ánh trăng, đắm chìm trong ánh sáng màu bạc thánh khiết rực rỡ. Dáng người mềm mại tuyệt đẹp của nàng lả lướt như tiên, đúng là đẹp như liễu đưa hoa cười đẹp tinh khôi.

Đêm, vì nàng mà mệnh mang.

...

...

Hai người chậm rãi đi về phía bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn, Diệp Hoan cười hắc hắc nói: “Liễu tổng, đêm nay có thể đạt được mục đích hợp tác với Tập đoàn Đằng Long, công lao của ta là lớn nhất. Công ty chúng ta có phải nên ban thưởng chút gì đó cho ta hay không nhé?”

Tâm tình hiện giờ của Liễu Mi rất tốt, cũng không cần thận suy xét xem sao Chu Mị lại phải nghe lời của một trợ lý nho nhỏ bên người nàng mà đã hợp tác với Hồng Hổ rồi, có lẽ chỉ có thể quy cho số Diệp Hoan may mắn, là một ngôi sao may mắn cực to.

Cái mũi khê nhú, dễ thương mà xinh đẹp, Liễu Mi khê nói: “Thưởng? Người muốn cái gì?”

Diệp Hoan vừa nghe thế liền tỏa sáng hai mắt, có hi vọng!

Xoa xoa tay, Diệp Hoan lộ ra nụ cười con buôn: “Cái gì cũng tốt, nhưng tốt nhất là phát tiền mặt, tám vạn mười vạn gì đấy, ta đều cảm được...”

Con người đẹp của Liễu Mi nhẹ nhàng chuyển động, chỉ vào xe của mình trong bãi - một con Ferrari đỏ rực - mà nói: “Thấy con Ferrari đỏ này thế nào?”

Diệp Hoan mừng như điên: “Ngon! Ngon!”

Liễu Mi nghiêm nghị gật đầu: “Thấy tốt là được rồi, ta quyết định thưởng cho người một đôi bút tất cùng màu...”

Diệp Hoan: “. . .”

“Ha ha, ha ha...” Liễu Mi cười to. Tiếng cười khoan khoái vang vọng khắp bãi đỗ xe trống trải.

Cười xong, Liễu Mi tháo giày cao gót màu đen ra xách trên tay, đôi gót sen mặc tất đen chạy băng băng đầy nghịch ngợm trên mặt đất bằng phẳng, rồi nàng nhảy lên, nhảy rất cao...

“Liễu tổng...”

“Cái gì?”

“Hello Kitty đổi thành Doreamon rồi à?”

“. . .”

“Ha ha, anh thích...” Diệp Hoan xoa xoa tay, cười một cách ngây ngô ngờ nghệch.

42. Chương 41: Sự Sâu Sắc Của Người Nghèo

Diệp Hoan phát hiện ra đôi khi miệng mình rất đáng ăn đòn.

Mà đáng ăn đòn là do ý chí chủ quan chứ do tác động khách quan.

Cái tật xấu này đoán chừng phải ngược trở lại những năm tháng non nớt tại viện phúc lợi khi Diệp Hoan còn bé. Lúc đó trời là màu xanh, mây là màu trắng, miệng của Diệp Hoan vẫn bĩ ối như vậy, lúc nhỏ chạy đi ngủ tè dầm trên giường các bạn nhỏ khác, lớn hơn thì nhìn trộm Nam Kiều Mộc đi tiểu phát hiện nàng không có chim nhỏ. Cái miệng đáng bị ăn đòn của Diệp Hoan như cái loa phát thanh vậy, thấy được cái gì đều la lớn lên. Hơn nữa, hần còn rất tò mò, chuyện gì cũng muốn lần la nghe ngóng, mọi chuyện riêng tư lớn nhỏ của các bạn bè trong viện đều không qua được mắt cú vọ của hần.

Lão viện trưởng đã từng rất cảm khái, thằng nhóc Diệp Hoan này đã sinh sai thời đại a, sinh sớm sáu trăm năm thì tiểu tử này chắc chắn có thể giữ chức chỉ huy Cẩm Y Vệ.

Bọn lảm chuyện thường bị quả báo.

Liễu Mi tức điên lên, tâm trạng vốn vui mừng vì thành công trong vụ làm ăn chỉ vì một câu nói của Diệp Hoan mà trở lên tồi tệ.

Với tính khí trước đây của nàng, dạng dâm dê như tên Diệp Hoan này phải kiếm ột cây thánh giá, sau đó đóng đinh hần lên trên, để hần biết háo sắc là một cái tội, còn dám nhìn trộm quần chip của nàng, lại to mồm nói ra, đó là tội càng thêm nặng.

Liễu Mi hỏn hển đạp cho Diệp Hoan một phát văng ra rất xa, sau đó mở cửa xe Ferrari ra. Ferrari kêu lên một tiếng nặng nề, lao ra khỏi bãi đỗ xe như mũi tên, chỉ còn lại Diệp Hoan một mình đứng trong màn đêm gió lạnh, mặc bộ vest Armani đắt tiền nhưng mỏng manh, lạnh run nhìn Liễu Mi lái xe phóng thẳng đi.

Khi nước mũi chảy xuống xì ra thành một cái bong bóng lớn, Diệp Hoan bèn tổng kết lại cuộc đời của mình, phát hiện ra rất có thể nguyên nhân chủ yếu làm cuộc đời mình thất bại chính là cái miệng đáng ăn đấm này...

Khua vào túi áo, Diệp Hoan phát hiện một chuyện càng bi thảm - hần không mang tiền, trong người không một cắc.

Đi nhờ xe Liễu Mi tới, vốn nghĩ rằng nàng sẽ đưa mình về, thêm nữa Diệp Hoan có được tính ranh ma của dân tỉnh lẻ, nếu chẳng may hai sếp kia không ra gì, ăn uống no say rồi bắt hắn thanh toán thì hắn có thể hùng hồn trả lời rằng không mang theo tiền, thích làm gì thì làm.

Thế nhưng sự thật chứng minh hắn sai rồi.

Trong gió lạnh, Diệp Hoan rung mình một cái, sau đó móc chiếc điện thoại nhái ra, không chút do dự gọi điện thoại cho Liễu Mi.

Điện thoại vang lên bốn năm tiếng mới có người nghe máy, Diệp Hoan lập tức dùng chiêu long lanh ngán lệ, hần gào khóc đầy thảm thiết: “Liễu tổng, ta sai rồi! Đừng bỏ rơi ta....”

Rụp!

Điện thoại bị cúp máy.

Về mặt Diệp Hoan nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Mấy bà cô này đúng là điển hình cho việc qua cầu rút ván đây mà, vụ làm ăn tối nay là do anh giúp cô nàng hoàn thành, vậy mà ra cửa đã trở mặt, cho nên nói, phụ nữ không làm được đại sự, tính cách các nàng quá nhỏ nhen mà tầm nhìn quá hạn hẹp, cuộc làm ăn vài chục tỷ cũng giúp nàng hoàn thành, để anh đây xem quần lót tí thì sao nào? Doreamon vốn rất dễ thương, nàng mặc được, sao ta nói lại không được chứ?

Chẳng nói lý được!

Ôm cánh tay run rẩy trong gió rét một hồi, Diệp Hoan bất đắc dĩ phải lấy di động ra, gọi cho Hầu Tử.

Dù sao cũng là bạn nối khố, điện thoại vang lên một tiếng đã có người nghe rồi.

“Hầu Tử... Mau đến đón anh, trên người tao không có tiền, sắp chết lạnh rồi...” Diệp Hoan run run nói.

Bên đầu kia điện thoại im lặng một lát, sau đó một giọng nói lạnh lạnh truyền đến.

“Xin lỗi, số hiện thoại quý khách đang gọi không tồn tại, xin quý khách kiểm tra và gọi lại...”

Mặt Diệp Hoan tái mét: “Hầu Tử, đừng làm hề!”

Rụp!

Điện thoại bị cúp cái rụp.

Diệp Hoan nhìn điện thoại di động ngầy người ra nửa ngày, sau đó oán hận mắng: “Thằng cháu trai!”

Màn đêm thêm nặng màu, vào đêm đầu đông, không khí lạnh lẽo tràn vào cơ thể, Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn sắc trời, khước miệng nhếch lên, lẩm bẩm mắng vài câu, kéo cổ áo rồi quay người đi về trạm xe buýt gần đó.

Lá rụng đầy trên phố, dáng người thon dài của Diệp Hoan bị ánh trăng sáng tỏ chiếu thành cái bóng thật dài, cô độc và lặng im.

Về tới đầu con hẻm cũ kỹ thì đã là nửa đêm, Diệp Hoan thì thào mắng vài câu, quyết định đi đến nhà Hầu Tử trước, đêm nay mà không mắng hắn một trận thì mình sẽ bị mất ngủ mất.

Vừa mở cửa nhà Hầu Tử, thấy hắn đang cày phó bản bằng chân, vẻ mặt rất chăm chú.

Vừa nhìn thấy Hầu Tử, trong lòng Diệp Hoan bùng lên một cơn giận ngút trời.

“Tên khốn này! Ông không có đồng nào trong người chờ mày tới cứu, thế mà tên ôn con lại chẳng hề lo lắng gì, ngồi chơi những trò chơi vớ vẩn kia, hoàn toàn không màng đến sự sống chết của ông, sao tao có thể quen biết với loại người như mày được chứ!”

Hầu Tử lười biếng liếc Diệp Hoan một cái rồi nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, không thèm đếm xỉa nói: “Anh vẫn còn sống đấy thôi....”

Diệp Hoan giận dữ quát: “Nghĩa khí tí đi! Thằng cháu! Nghĩa khí của mày bị chó nhai mất rồi hả?”

Hầu Tử thở dài, không thể không quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan nói: “Anh Hoan, biết tại sao em không đi cứu anh không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì em và anh đều là những người nghèo rớt mồng tơi, tìm cả người một xu cũng không có. Nếu như em ra ngoài tìm anh, kết quả là hai người cùng cuộc bộ về thôi. Anh Hoan, đem sinh mạng có hạn của ta hoang phí vào những chuyện vô vị này, anh cảm thấy có đáng không?”

Diệp Hoan há hốc mồm, suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy lời Hầu Tử nói rất có lý, không những có lý mà còn rất triết lý.

Ai nói chỉ có người giàu mới có tư cách suy nghĩ ý nghĩa của cuộc sống? Không phải người nghèo cũng rất sâu sắc hay sao?

Thế là Diệp Hoan nhanh chóng tha thứ cho hành vi không nghĩa khí của Hầu Tử.

Hầu Tử nhìn hẩn từ trên xuống dưới, hiếu kỳ nói: “Anh không phải không còn đồng nào sao? Sao có thể về đây?”

“Đương nhiên là ngồi xe bus về rồi, mày cho rằng anh khờ đến nỗi đi bộ về à?”

“Nhưng anh không có tiền mà. . .”

“Không có tiền thì đi chui chứ sao.”

“Không bị lái xe phát hiện à?”

“Sau khi tao lên xe, tài xế xe bus cứ nhìn chăm chăm như thể anh đi chui vé vậy...”

“Vậy anh làm cách nào?”

Diệp Hoan cười đắc ý: “Rất đơn giản, thì tao cũng nhìn chăm chăm vào tài xế, giống như đã mua vé vậy.....”

.....

.....

Diệp Hoan đứng đằng sau Hầu Tử, nhìn hẩn chuyên tâm quét phó bản.

Lúc này cửa phòng mở ra, Trương Tam mặt lạnh băng đi thẳng vào nhà vệ sinh giống như không thấy hai người.

Diệp Hoan nhìn thoáng qua, không khỏi vui vẻ: “Nhóc Tam hôm nay bị sao vậy? Sao hóa trang giống như bị hun khói thế? Nhìn đôi mắt nhỏ ám khói kia, giống hệt thuyền trưởng Jack. . .”

Hầu Tử thở dài, không quay đầu lại nói: “Đừng nhắc nữa, biết tại sao em không còn xu nào giống như anh không?”

“Không biết.”

“Em và Trương Tam hùn vốn làm ăn, lỗ luôn vốn rồi!” Hầu Tử vỗ mạnh vào đùi, vẻ mặt sa sút tinh thần.

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: “Hai đứa buôn bán á? Chuyện khi nào vậy?”

Hầu Tử giận dữ nói: “Vài ngày trước, em và Trương Tam để dành được một ít tiền, định mua ít đồ bày bán vỉa hè. Hôm nay lấy hàng về rồi, Trương Tam một mình đem hàng đi bán, chưa tới một tiếng đồng hồ, đã bị một bọn con nít ranh cướp sạch, Trương Tam còn bị đâm cho hai phát vào mắt...”

Diệp Hoan lấy làm kỳ lạ nói: “Bọn nhóc kia sao lấy hàng của Trương Tam? Không có pháp luật sao?”

Mặt Hầu Tử khê run rẩy, trầm giọng nói: “Không phải sắp tới Noel sao? Trương Tam đêm nay mặc bộ đồ ông già Noel, hy vọng cách ăn mặc như vậy có thể thu hút được khách, ai ngờ bọn nhóc kia tưởng ông già Noel đang phát quà, mẹ kiếp! Xông lên cướp hết hàng...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Trương Tam lau nước mắt trở về.”

Diệp Hoan nhìn về hướng nhà vệ sinh, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, trầm mặc hồi lâu....

Cuối cùng hắn vỗ vai Hầu Tử, trầm giọng nói: “Hầu Tử, mày nói thật xem, ở với tên thanh niên củ chuối như vậy, có cảm thấy áp lực lớn lắm không?”

“Lớn! Quá mẹ nó lớn luôn!” Hầu Tử đau khổ, vành mắt đỏ hoe.

43. Chương 42: Từ Công Tử

Trong phòng Hầu Tử.

Ba người Diệp Hoan mỗi người ngồi một góc, Trương Tam và Hầu Tử bộ dạng ủ rũ, thần thờ.

Giống như Ô Long Viện nhìn bề ngoài rất là mặc cười, nhưng cười xong ngẫm trở lại, mới thấy chua xót làm sao, muốn cười cũng chẳng cười được nữa.

Từ viện phúc lợi bước vào xã hội, chuyện xui xẻo như vậy ba người gặp nhiều rồi. Lúc trước cũng từng bán ở vỉa hè, bị quản lý đô thị rượt chạy té khói, bắt được không nói lời nào, tịch thu hết toàn bộ hàng hóa, dám phản kháng thì bị một đám đánh cho túi bụi, còn đen hơn cả xã hội đen. Không bị bắt được thì coi như là gặp may, chạy hết mấy con phố, ba người gặp lại nhau, vừa thở vừa cười lớn. Trong nụ cười ẩn chứa bao nhiêu điều chua xót thì chỉ có chính bọn họ mới hiểu được.

Cái chữ sinh tồn này bản thân nó đã chứa đựng nhiều đắng cay. Nghe nói mặt mày, mũi miệng trên mặt người hợp lại là thành chữ “Khổ”, khổ khi kiếm ăn, khổ cả khi vui sướng, sống một cách hèn mọn, chết đi một cách hèn mọn, trừ chính bản thân họ, ai cũng không coi bọn họ là người.

Vậy thì sao chứ? Chỉ cần mình sống như một con người là được rồi.

“Sao đột nhiên bọn mày lại muốn đi bán hàng vỉa hè?” Diệp Hoan phá vỡ sự im lặng.

Trương Tam liếc nhìn Hầu Tử một cái, không nói gì.

Hầu Tử nói: “Đây là chủ ý của Trương Tam, nó nói... Ba đứa mình lớn lên với nhau, bây giờ anh đã vào làm ở công ty lớn, đồng nghiệp tương lai chắc chắn sẽ là những người giỏi giang. Nên em và Trương Tam cứ như thế này thì e là sau này sẽ làm mất mặt anh. Anh là một nhân viên văn phòng giỏi giang, làm sao có thể kết bạn với bọn trộm cướp được đúng không? Bán hàng vỉa hè tuy khó coi một chút nhưng cũng dựa vào lao động để kiếm tiền, không mất mặt gì.”

Diệp Hoan đứng người ra, thì ra bọn nó đi ra ngoài bán hàng vỉa hè là vì mình...

Lòng ngực tràn ngập cảm giác ấm áp, vành mắt Diệp Hoan đỏ lên, há mồm nhưng lại phát hiện rằng mình không nói được lời nào.

Trong đời một con người sẽ luôn có một, hai người bạn đáng để toàn tâm tin tưởng, trông cậy như thế. Có lẽ không như chuyện kết nghĩa vườn đào hào hùng cảm động trời đất, nhưng lại lặng lẽ giúp đỡ nhau, tình nghĩa đáng giá nghìn vàng này cứ thế tan lẫn vào đời thường, có thể thấy ở mọi nơi, có thể với tay đến.

Nếu như trong cuộc sống có một, hai người bạn như thế, vậy thì cho dù ở bất kì hoàn cảnh khó khăn nào, vẫn có thể coi là giàu sang một nước.

Ngẩng đầu nhìn nóc nhà, Diệp Hoan hít một hơi thật sâu, cố nhịn để cho nước mắt không chảy ra, sao đó đá Trương Tam một cú không mạnh không nhẹ, cười mắng: “Làm trộm cũng làm không xong, bán vỉa hè gì chứ?”

Trương Tam bĩu môi cười nói : “Thật ra làm trộm và bán vỉa hè cũng gần giống nhau thôi, cùng là đi ra vào ngoài ban đêm, cùng là bị người khác đuổi. Chỉ khác là, làm trộm bị cảnh sát đuổi, bán vỉa hè bị quản lý đô thị đuổi, tại hạ bất tài, hai việc đều trải qua cả.”

Diệp Hoan ho vài tiếng, nói : “Lần này lỗ hết bao nhiêu?”

“Bốn năm trăm đồng, tiền thuê nhà tháng sau đều đổ vào đấy cả...” Hầu Tử chán nản nói.

“Bọn mày.... Lần trước mấy nghìn đồng lấy từ trên người ba thằng cỏi trường chạy kia cũng còn không ít, ngày mai anh cho các chú một nghìn đồng, anh nghĩ giúp bọn mày cách kiếm tiền nữa.”

Hầu Tử và Trương Tam hai mắt sáng lên: “Cách gì vậy?”

“Đi mua bán đồ giả cổ thôi, mua bừa mấy cái bình hoa nát, ngựa gốm gì gì đấy, đào một cái lỗ chôn nó xuống dưới, mỗi ngày tưới vài gáo phân người, qua hai tháng đào lên, đem ra chợ đồ cổ nói là gốm màu đời Đường, ai dám nói nửa từ ‘không phải’ thì cứ chửi vào mặt nó.”

Hầu Tử và Trương Tam nhìn nhau, sau một hồi lâu: “Chúng ta mặc kệ ổng đi, tiếp tục vụ bán vĩa hè của chúng ta thôi.”

“Đúng, ngày mai tao nhập một lô tất dài đen, nhất định là sẽ bán đắt như tôm tươi.”

“Tất đen quá tầm thường rồi, dựa vào đâu sẽ bán đắt như tôm tươi?”

“Ngu thế, chúng ta cắt vài cái lỗ dưới đấy vớ đen, nói nó là vớ đen tình thú, kiếm một tên giống dạng như anh Hoan quảng cáo, đảm bảo một đêm bán sạch.”

“...Cũng có lý há, mẹ kiếp! Người bây giờ ngày càng biến thái, chuyện lên giường cũng một ra một vô, người nhìn xem bọn trẻ bây giờ chơi nhiều kiểu như vậy, một chút liêm sỉ cũng không có, là điềm báo cho đạo đức suy thoái rồi.....”

Nói xong hai người quay mắt sang nhìn Diệp Hoan, không nói lời nào.

Diệp Hoan: “. . .”

. . .

. . .

Ba người tán gẫu một hồi, thấy kim đồng hồ sắp chỉ mười hai giờ rồi, thế là Diệp Hoan bèn đứng dậy chuẩn bị đi về.

Đi đến trước cửa, Diệp Hoan quay đầu lại nhìn hai người nói: “Hai đứa đừng quá để ý việc hiện giờ anh làm ở công ty làm gì, công việc này rất mơ hồ, chắc là cũng sắp nghỉ việc rồi, xưa nay như thế nào thì cứ sống như thế ấy.”

Trương Tam cười hắc hắc: “Anh sắp trở thành nhân viên văn phòng cốt cán rồi, còn không để bọn này tiến bộ một lần?”

Diệp Hoan cười mắng: “Cốt cán con mơ mày ấy! Nhà mày toàn là cốt cán! Anh đây chẳng nghĩ gì thì bọn mày lo nghĩ cái rắm á! Loại người như anh mặc áo bào cũng không giống thái tử, đến đâu cũng là tên lưu manh hèn mọn thôi, chúng mày có cần phải tự gây áp lực ỉn không? Nhìn Nam Kiều Mộc kia kia, người ta đường đường là nữ thạc sĩ lại chạy đến ở cùng một phòng với anh, anh có áp lực không? Vẫn sống cuộc sống của mình, cái gì gọi là tự tin? Cái gì gọi là bạn nói khổ ? Cố gắng mà học hỏi Nam Kiều Mộc người ta một ít!”

Sắc mặt Hầu Tử khá quái lạ, vừa định mở miệng đã bị Trương Tam khê đá một cái.

Sau khi Diệp Hoan đi khỏi, Hầu Tử hỏi Trương Tam: “Sao lúc nãy mày không để cho tao nói? Cả thế giới này đều biết Nam Kiều Mộc...”

Trương Tam cười hắc hắc một cách kì quái: “Người ta nữ thạc sĩ, lại là gái độc thân, không sợ những lời đàm tiếu của xóm giềng, không sợ đi làm đường xa, ngày ngày đi máy trạm xe buýt để chen chúc trong xóm nghèo cùng tên lưu manh như hấn, thằng ngốc cũng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì rồi. Tao không nói, mày cũng đừng nói, coi tên ngốc này chừng nào mới hiểu ra.”

Ngày hôm sau, Chu Mị quả nhiên cực kỳ giữ chữ tín, phái phái đoàn kinh doanh đến tầng cao nhất trụ sở chính Công ty Hồng Hổ, bước đầu tiến hành khảo sát bàn bạc về việc hợp tác kinh doanh song phương với Công ty Hồng Hổ.

Sau việc Tập đoàn Đăng Long tuyên bố kế hoạch di dời trụ sở chính, thông tin hợp tác với Công ty Hồng Hổ lần này lại dội thêm một quả bom lớn xuống giới kinh doanh đầu tư Thành phố Ninh Hải, khiến cho toàn bộ giới buôn bán kinh ngạc.

Ai cũng muốn chiếm một chỗ đứng trong trận chiến giới thương nghiệp tương lai ở Thành phố Ninh Hải, hợp tác với chiếc hàng không mẫu hạm Tập đoàn Đăng Long này đương nhiên là phương pháp dễ dàng và có lợi nhất. Các doanh nghiệp có máu mặt trong Thành phố Ninh Hải chen chúc nhau đến sứt đầu vỡ trán, thậm chí nghĩ đến việc móc nối quan hệ với trợ lý Chu của giám đốc Tập đoàn Đăng Long, nhưng vị Chu tiểu thư kì bí này luôn đóng chặt cửa không tiếp ai cả, mọi người đều buộc phải nghĩ cách khác, trong giới thương trường ở Ninh Hải gần đây có một bầu không khí thần bí đang lan tỏa.

Không ai có thể nghĩ tới Công ty Hồng Hổ chẳng hề nổi bật lẫn giữa nhóm tai to mặt lớn kia không biết dùng thủ đoạn gì, lại được Tập đoàn Đăng Long để ý tới, bỗng chốc trở thành doanh nghiệp đầu tiên ở Ninh Hải hợp tác với Tập đoàn Đăng Long.

Thật khiến người khác ngưỡng mộ ghen ghét. . .

Một công ty loại vừa có bối cảnh xã hội đen, có dụng vào mới biết hàng, hồi trước không ai để nó trong mắt, cầm lái vẫn chỉ là một con nhóc vừa hai mươi, năng sao làm được vậy?

Tập đoàn Đăng Long chọn một công ty nhỏ tầm thường như vậy làm đối tượng hợp tác, trong hồ lô của họ đựng thuốc gì vậy? Có điều, có thể khẳng định là nhất định sau chuyện này có gì đấy!

Vườn hoa khu biệt thự Cảnh Giang phía đông ngoại ô Thành phố Ninh Hải.

Đây là nơi ở của nhóm nhà giàu Ninh Hải, quá nửa những người giàu có tài sản hơn tỷ của toàn thành phố đều sắm ình một căn hộ ở khu biệt thự này, nơi này đã sớm trở thành dấu hiệu cho địa vị và thân phận của những người giàu.

Trong biệt thự số 5, trên ghế salon dài kiểu châu Âu, có một gã chừng hai mươi mấy tuổi, mặt mày có chút xanh xao đang ngồi trên đó.

Gã này tên là Từ Giang, là con trai độc nhất của thị trưởng Từ Thắng Trị tại Thành phố Ninh Hải, năm đây hai mươi một tuổi, điển hình cho dạng bố có quyền, công tử nhà quan. Trong hội thiếu gia quần là áo lượt, đất đai đầy mình của Ninh Hải, Từ Giang được coi là đại ca số một, số hai. Loại đại ca này tất nhiên không thể đem so sánh với đại ca xã hội đen, tiền có nhiều hơn rất nhiều, quyền lực và quan hệ do đời cha đời ông tích lũy đều để cho bọn hắn dùng, đội lên chiếc mũ quyền uy vốn không thuộc về bọn họ, vô hình chung lại tạo nên vài phần quan uy nhân nhạ.

Biệt thự là do một nhà kinh doanh địa ốc tặng cho Từ công tử để thể hiện “Chút thành ý”. Miếng đất vàng nào đó trong nội thành mà nhà kinh doanh bất động sản này thêm thường từ lâu nhờ Từ công tử khéo léo vận động một chuyển là lấy được vào tay, biệt thự này là tặng cho Từ công tử làm quà, đương nhiên, trên giấy chứng nhận sử dụng nhà đất ghi tên một người xa lạ bản đại bác cũng không tới.

Từ Giang làm việc luôn rất cẩn thận, cha mình là thị trưởng một thành phố, hắn hiểu rõ hơn ai hết đạo lý “Trăng tròn rồi lại khuyết, nước đầy sẽ tràn.”

Trong ấn tượng của người bình thường, con ông cháu cha đều là dạng ngang ngược càn rỡ, ép nam ghẹo nữ, là dạng đi đường lỗ mũi hếch lên trời. Thực tế không hẳn là như thế, không phải là không có những kẻ dám làm như thế nhưng là rất ít, phần lớn con quan không có cái tật này, thực tế họ là những người được giáo dục rất là tốt, bất kể là học vấn, tri thức, trải nghiệm nhân tình thế thái hay là mưu kế, họ đều biết nhiều hơn người bình thường, họ hiểu rõ hơn ai hết sự kì diệu của quyền lực, cũng hiểu rõ hơn ai hết tác hại của việc kiêu ngạo.

Bọn họ cũng tham lam, cũng có dã tâm, muốn có gì nhất định phải đạt được nhưng không tranh giành lộ liễu, bọn họ chủ trương nhẹ nhàng, âm thầm nhẹ nhàng đạt được mục đích của mình, không phô trương, không thể khoe khoang, càng sẽ không kiêu ngạo.

Trên bàn trà để một hộp xì gà có xuất xứ từ Cuba, Từ Giang mở cái hộp gỗ, rút ra một điếu xì gà bự bằng ngón tay cái, dùng cái cặp cắt bỏ một đầu rồi đưa vào miệng với điệu bộ nho nhã mà cao quý.

Ba!

Một gã trạc tuổi đứng kế bên đưa mỗi lửa qua, châm cho hắn, nụ cười trên mặt tràn đầy vẻ nịnh bợ.

Từ Giang hút một hơi xì gà, nhìn về gã đang đứng kế bên, nhàn nhạt nói: “Liệu Trạch, Công ty Hồng Hổ là của nhà họ Liễu mà chứ? Nghe nói đã móc nối quan hệ với Tập đoàn Đằng Long, em gái mày quả là người phụ nữ mạnh mẽ, nhiều ông chủ của giới kinh doanh giàu có như vậy mà làm không được, vậy mà nó làm được, cha mày Liễu Tứ Hải chọn nó là người quản lý Hồng Hổ xem ra không lầm rồi.”

Liệu Trạch nghe xong ánh mắt nhanh chóng hiện lên một tia ghen ghét, cười thản nhiên nói: “Em gái em biết nghĩ hơn, năng lực của em kém nó xa, dù sao cũng là việc kinh doanh của Liễu gia, ai nắm quyền cũng vậy thôi.”

Xuyên qua đám khói thuốc vất vương mờ mịt, nụ cười của Từ Giang giống như chứa đựng hàm ý sâu xa: “Mày thật là rộng rãi, nhưng có nghĩ tới hay không, tương lai em mày sẽ phải gả đi, nếu như nó gả đi rồi, Công ty Hồng Hổ sẽ không trở thành của hồi môn của nó chứ?”

Liệu Trạch cúi đầu, im lặng không nói gì.

44. Chương 43: Lão Viện Trưởng Khác Thường

Ngữ khí của Từ Giang rất ôn hòa nhưng ý tứ trong đó lại như một con dao nhọn thọc thẳng vào tim, khiến Liễu Trạch đau thấu xương.

Liệu Trạch quả thật không có năng lực này. Hắn là dạng công tử chỉ biết tiêu xài phung phí, từng làm vài vụ làm ăn nhưng đều phải đền hết cả vốn, hơn nữa lại rất kiêu căng ngang ngược, cậy thế gia đình có bối cảnh xã hội đen gây chuyện khắp nơi, điều này khiến cho Liễu Tứ Hải lấy làm không vui. Thế nên thời điểm chọn người chào lái Hồng Hổ, trải qua đắn đo lo lắng, Liễu Tứ Hải đã quyết định giao Hồng Hổ cho Liễu Mi, về phần Liễu Trạch thì chia cho hắn hai mươi phần trăm cổ phần của công ty.

Không thể không nói, sự lo lắng của Liễu Tứ Hải quả là lý trí chu đáo. Dù sao cũng là sản nghiệp của nhà họ Liễu, con gái lại có tài năng quản lý kinh doanh như vậy thì sau này cứ để cho nó quản lý việc kinh doanh, phát triển sự nghiệp Liễu Gia. Về phần thằng con Liễu Trạch, nếu nó đã không phải là sinh ra để làm kinh doanh, vậy thì chia cho nó cổ phần, tiền cổ tức mỗi năm đủ để đáp ứng thói ăn chơi xa hoa của nó.

Suy nghĩ rất là chu đáo nhưng Liễu Tứ Hải quên mất một vấn đề rất quan trọng, đó chính là dã tâm và lòng tham của con người.

Liệu Trạch tuy là con ruột của hắn nhưng cũng có dã tâm và lòng tham.

Người trong nước thường có truyền thống để cho con trai thừa kế sự nghiệp nhưng Liễu Tứ Hải lại làm ngược lại điều đó. Những thứ mà vốn thuộc về mình thì nay Liễu Trạch lại chỉ có thể trông mắt nhìn em gái kế thừa, còn hắn, chỉ được một phần năm trong số đó và còn không được can dự vào kinh doanh của công ty, nỗi uất ức của Liễu Trạch đương nhiên cũng ngày càng lớn lên.

Mấy câu nói hời hợt của Từ Giang, đã khiến cho ngọn lửa “Ghen ghét” bùng lên tận trời.

“Anh Từ, có thể... Giúp em không?” Liễu Trạch cúi đầu khẽ nói, quai hàm cắn chặt như thép nguội.

Từ Giang mỉm cười nham hiểm, chậm rãi hỏi: “Anh vẫn không hiểu ý mày lắm, mày muốn anh giúp gì?”

Đề án hợp tác giữa Tập đoàn Đằng Long và công ty Hồng Hổ chính thức triển khai.

Cuộc đàm phán vẫn tiến hành rất thuận lợi, Chu Mị và Liễu Mi dường như đã thương lượng tốt mọi việc, định ra những hướng cơ bản cho toàn bộ đàm phán. Hai công ty nhà xưởng chế tạo của Tập đoàn Đằng Long và vận chuyển vật tư của Hồng Hổ tiến hành một lần hợp tác đầu tiên mang tính thăm dò. Hai bên đều không sinh ra khác biệt quá lớn trong những vấn đề nhạy cảm như phân chia lợi nhuận và hạn ngạch hàng hóa.

Hai người phụ nữ này đều có những tính toán riêng.

Tầm nhìn của Liễu Mi rất xa, tham vọng của nàng không chỉ hạn chế ở hợp tác hạng mục truyền thống này, nàng muốn triệt để đáp lên chiếc mẩu hạm Tập đoàn Đằng Long. Nàng không so đo những lợi ích trước mắt, cho nên ở phần phân chia lợi nhuận, nàng gần như không mặc cả với Tập đoàn Đằng Long. Nàng tin là, chỉ cần Hồng Hồ khởi động bình thường, có thể bước theo tiến độ của Tập đoàn Đằng Long, sau này chắc chắn sẽ có miếng bánh ngọt lớn hơn nữa đợi nàng cùng chia sẻ.

Về phía Chu Mị, nàng cũng không để tâm đến những lợi nhuận nhỏ nhoi đó, huống hồ sở dĩ nàng chọn Hồng Hồ làm đối tác, nguyên nhân chính e rằng chỉ có nàng mới hiểu rõ, hoàn toàn không liên quan gì đến lợi ích. Nếu không trong thành phố Ninh Hải lớn như vậy, có quá nhiều những công ty mạnh hơn hẳn Hồng Hồ, nếu là vì lợi ích, nàng có gì phải chọn công ty nhỏ nhoi không bắt mắt này?

Một bên chấp nhận, bên còn lại cũng chấp nhận, cuộc đàm phán song phương tiến hành rất thuận lợi.

Chu Mị đích thân dẫn người đến đàm phán. Trong phòng làm việc của Liễu Mi, hai người phụ nữ trò chuyện vui vẻ, cười nói liên tục. Cả hai đều là những người cô gái tuyệt đẹp, xinh tươi như hoa, mỗi người một vẻ khiến cho Diệp Hoan ở cùng phòng có được mấy ngày bổ mắt.

Lúc Chu Mị cười nói với Liễu Mi, mắt hạnh thường lơ đãng nhìn về phía Diệp Hoan đang ngồi trong góc. Ý cười trong mắt nàng khiến cho Diệp Hoan nhìn thế nào cũng không hiểu nổi.

Thế là Diệp Hoan chỉ còn cách hướng ánh mắt nhìn về nơi khác, cặp mắt gian tà bắt đầu liếc trộm cặp đùi đẹp đẽ của hai mỹ nữ kia.

Ánh mắt hắn vừa mới bắt đầu chuyển hướng tấn công vào ngã ba thì thấy Liễu Mi liếc hắn một cái, cặp đùi thon dài nhanh chóng rút vào dưới bàn làm việc.

Diệp Hoan vuốt vuốt mũi, cười mỉa.

Bà cô nhỏ nhen này, nhìn một cái chết à?

Đang chuẩn bị đi ra cầu thang hút thuốc thì chuông nghỉ chuông reo vang, Diệp Hoan hai mắt sáng lên, dưới cái nhìn kinh ngạc của hai người phụ nữ, vèo một cái, cả người liền biến mất.

Chu Mị kinh ngạc bùm cái miệng nhỏ nhắn lại : “Anh ta.... Anh ta đây là....”

Liễu Mi xấu hổ đến chỉ muốn tìm kẻ đất mà chui vào, bất lực thở dài nói: “Giờ ăn trưa tới rồi...”

Chu Mị sững người một lúc, tiếp theo cười không ra tiếng, đôi mắt hạnh cong thành trăng lưỡi liềm.

Vừa ăn xong cơm, điện thoại cục gạch của Diệp Hoan reo lên.

Nhìn số hiển thị trên điện thoại, khóe miệng Diệp Hoan hiện lên nụ cười ảm áp.

“Lão viện trưởng, nhóc Diệp Hoan thỉnh an người ạ.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng lão viện trưởng hiện lên vài phần mệt mỏi, ông cười mắng: “Cái thằng ranh, dẻo mồm dẻo miệng từ nhỏ đến lớn vẫn không thay đổi.”

Diệp Hoan cười nói: “Nếu như ngày nào đó con trở lên im lặng, chắc lão viện trưởng ngài đây sẽ phải nhanh chóng đưa con vào bệnh viện, dẻo mồm dẻo miệng mới là bình thường chứ... Lão viện trưởng, ông chủ động gọi điện cho con, điều này khiến cho con cảm thấy được ưu ái đến phát sợ đấy, có chỉ thị gì ông cứ việc dặn dò.”

“Không có chỉ thị gì, chỉ muốn hỏi thăm người đạo này ra sao thôi, người và bọn Hầu Tử Trương Tam không làm việc chân chính, ta thật sự sợ ngày nào các người gây ra chuyện gì đó thì sau này chỉ có thể vào nhà giam thăm các người rồi.”

Diệp Hoan nhếch môi nở nụ cười: “Xem ông nói kìa, con khác hai tên Hầu Tử Trương Tam kia chứ. Con luôn có lòng cầu tiến, này nhá, dạo gần đây con đã đi làm ở công ty lớn, chắc là không bao lâu nữa, sự hòa bình của thế giới sẽ do con bảo vệ đấy...”

“Lắm mồm! Lắm mồm nữa ta phết cho đấy! Nhóc lưu manh, tìm được đối tượng chưa?”

“Còn chưa có, quá nhiều cô nàng khóc đòi lấy con, con chọn hoa cả mắt. Thôi thì dứt khoát dặm chân một cái, cô nào cũng không lấy... Phải rồi lão viện trưởng mấy năm nay đã tìm được người bạn già nào chưa?”

Lão viện trưởng giận dữ nói: “Thằng ranh này, ta có tìm bạn già hay không thì liên quan gì đến người chứ?”

“Không phải con đang sốt ruột dùm ông đấy sao. Ông cũng sáu mươi mấy rồi, đã là một người già cô đơn rồi. Người già cô đơn là nhân tố khiến cho xã hội không ổn định, là đối tượng chính mà hội phụ nữ muốn loại bỏ. Sau này con gái hay con dâu nhà nào bị người ta hăm hiếp thì hội phụ nữ sẽ đổ hết lên đầu ông. Ông cả đời trong sạch, về già lại mang tiếng dê cụ, danh dự cuối đời không giữ được đâu...”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hít sâu của lão viện trưởng: “...”

“Lão viện trưởng, ông cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc đúng không? Nếu như ông muốn, con sẽ giới thiệu cho ông một người bạn già nhé? Ở trong hẻm của con, mỗi sáng sớm có một bà lão múa ương ca*, cái mông bự uốn éo, bôi son đỏ chót... Tóm lại là hợp với mỹ quan của ông. Nhưng bây giờ có chút rắc rối là, bà lão kia con đã nhắm cho lão Vương chủ nhà trọ rồi, nếu như ông thật sự muốn, e rằng ông phải đánh một trận với lão Vương...”

*Ương ca: Một điệu múa dân gian Trung Quốc.

Kì lạ là, mặc Diệp Hoan ở bên đầu này nói năng lung tung, lão viện trưởng lần đầu tiên không hề nổi nóng.

Im lặng hồi lâu, giọng của lão viện trưởng có chút chần chờ: “Diệp Hoan, người đạo này...”

“Vâng? Sao?”

“Hài, không có gì, ta không có chuyện gì nữa rồi, hỏi tình hình nhà người chút thôi. Ranh con, cố gắng làm việc, càng phải cố gắng làm người.”

Nói xong không chờ Diệp Hoan trả lời, lão viện trưởng đã cúp điện thoại.

Diệp Hoan nhìn điện thoại đầu đầy mê hoặc. Hắn ngẫm nghĩ, cảm thấy hôm nay lão viện trưởng có gì không đúng cho lắm.

45. Chương 44: Số Mệnh Không Tính Trước Được

Vào đông, trong sân trường đại học Ninh Hải lác đác vài người đi bộ.

Nam Kiều Mộc ôm tập giáo án dày, một mình bước đi trên con đường nhỏ yên tĩnh trong sân trường. Gió lạnh thổi đến, lạnh đến thấu xương, Nam Kiều Mộc chỉnh lại cổ áo cho cao lên nhưng thân hình nhỏ bé yếu ớt vẫn cảm thấy thật lạnh.

Trời lạnh như vậy không biết hắn có mặc áo len hôm qua mình mới mua cho hắn không? Sáng sớm lúc đi đã khê đặt lên giường trong phòng hắn, chắc lúc tỉnh dậy hắn mới thấy nhỉ?

Hai mươi năm sớm chiều cùng nhau, mỗi giai đoạn trong đời Nam Kiều Mộc đều in sâu vào mắt Diệp Hoan, từ bé đến khi trưởng thành, từ ngây thơ đến thành thực. Một vò rượu chôn dưới đất hai mươi năm đã có thể coi là rượu ngon tuyệt thế, còn tình cảm ấp ủ hai mươi năm thì sao chứ?

Bí mật chôn giấu trong tim nhiều năm đã bắt đầu lên men, lặng lẽ tỏa hương thơm ngát mê người, giống như vị ngọt trong của rượu vậy.

Nhưng... Tên gốc kia chừng nào mới có thể hiểu được lòng mình?

Mỗi lần thấy Diệp Hoan lêu lổng bên ngoài với những cô gái khác, trong lòng Nam Kiều Mộc đau nhói. Mãi tìm đá sỏi, chẳng thấy ngọc kia, luận tướng mạo, phẩm chất, tài năng, Nam Kiều Mộc nàng vẫn là người nổi bật trong nữ giới, tại sao Diệp Hoan có thể theo đuổi bất kì người phụ nữ nào ở xung quanh mà lại duy nhất làm như không thấy nàng?

Nam Kiều Mộc thở một hơi dài, gương mặt xinh xắn hiện lên vẻ chua xót.

Có lẽ... Thân phận thực sĩ của mình làm hắn e ngại. Nàng biết trên đời này không ai hiểu Diệp Hoan bằng nàng, ẩn dấu dưới vẻ bề ngoài không đứng đắn của Diệp Hoan là một trái tim cô độc nhạy cảm. Tự ái của

hắn quá lớn, hắn có lòng tự ti mà người ngoài không phát hiện ra được, hắn không thể tiếp nhận duyên phận chợt đến rồi đi, cũng không thể chấp nhận tình yêu chênh lệch.

Bây giờ Nam Kiều Mộc hối hận nhất là trình độ học vấn của mình, tại sao mình lại đọc nhiều sách như vậy? Lấy nhiều bằng cấp như thế làm gì? Những thứ là vốn liếng khiến cho người phụ nữ tự hào này bây giờ lại là hố sâu ngăn cách không thể vượt qua giữa nàng và Diệp Hoan.

Nếu như thời gian có thể trở lại, nàng nguyện mình cùng Diệp Hoan cúp tiết trốn học, thi trượt, làm một cô em ngỗ nghịch hợp đôi với hắn, dù dốt đặc nhưng hạnh phúc.

Nàng hít sâu một hơi, gió lạnh của mùa đông tràn vào trong lòng, tâm hồn ai oán của thiếu nữ càng trở lên giá lạnh.

Điện thoại vang lên, trên màn hình xinh xắn, số của Diệp Hoan rung rung nhảy lên liên hồi, giống y như hắn... chẳng bao giờ biết đứng đắn an phận.

Nam Kiều Mộc nở nụ cười, đáng cười giống như đứng trong cơn gió lạnh bùng một tách trà nóng, ấm áp xen lẫn khổ đau.

“A lô?”

Giọng nói không đứng đắn của Diệp Hoan truyền đến từ đầu bên kia điện thoại: “Kiều Mộc à, còn ở trường hả? Đọc ít sách thôi, kéo mụ người ra đấy. Còn nhớ con gái ông Lưu ở đầu hẻm chúng ta không? Thi đại học chỉ thiếu có hai điểm mà trở nên diên đại, học nhiều sách nên ý tưởng cũng nhiều hơn người khác, nảy ra ý tưởng gì là lại chạy xồng xộc ra bên ngoài. Khổng tử từng nói tồn tại hay không tồn tại, đây là vấn đề triết học mà mấy con mọt sách gặp phải...”

Khóe miệng Nam Kiều Mộc nhướn lên nhưng rồi khuôn mặt nhanh chóng dờ ra, lạnh lùng nói: “‘Tồn tại hay không tồn tại’, câu này là của Shakespeare nói mà, liên quan gì đến Khổng tử chứ. Còn nữa... Nói vấn đề chính đi!”

Diệp Hoan cười ngượng ngùng, ngữ khí đứng đắn hơn một chút: “Lúc này lão viện trưởng có gọi điện cho anh, hàn huyên đến cuối thì nói ắp a ắp ứng, có vẻ rất khả nghi, em biết chuyện gì xảy ra không? Lão viện trưởng hình như có chuyện gì đó giấu anh.”

Lòng Nam Kiều Mộc bỗng co thắt lại, gương mặt xinh xắn của nàng thêm vài phần sầu muộn.

“Nếu lão viện trưởng không nói cho anh biết, tức là chuyện này không liên quan đến anh, anh biết nhiều quá làm gì?”

Diệp Hoan nghe ra mùi vị bất thường trong lời nói Nam Kiều Mộc, giọng nói đột nhiên trở lên nghiêm túc: “Kiều Mộc, anh muốn nghe sự thật!”

Cơ thể Nam Kiều Mộc khẽ run lên. Nàng biết, đại đa số thời điểm Diệp Hoan đều thích nói đùa, không câu nào đứng đắn, nhưng một khi lời nói của hắn trở lên đứng đắn, chứng tỏ hắn rất nghiêm túc. Lúc đó tuyệt đối không được qua quýt với hắn, nếu không hắn sẽ nổi giận.

Nam Kiều Mộc sợ Diệp Hoan nổi giận.

Thở một hơi dài, Nam Kiều Mộc nói khẽ: “Diệp Hoan, còn nhớ bé Ái trong viện chúng ta không? Đó là một cô bé gầy yếu, tám năm trước bị vứt ở vùng ngoại ô, sau đó được chuyển đến viện chúng ta.”

“Bé Ái? Đương nhiên là nhớ, là cô bé thường quần sau đít ta không ngừng gọi anh Hoan. Bé ấy bị sao vậy?” Giọng Diệp Hoan xen chút lo lắng.

Nam Kiều Mộc chán nản nói: “Tuần trước, bé Ái đột nhiên phát sốt, trên da nổi nhiều mẩn đỏ, các xương đốt ngón tay bị đau, đưa đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện máu bất thường, bạch cầu tăng đột biến đến mười mấy vạn, bạch cầu trong tủy tăng rất nhanh...”

Diệp Hoan có chút mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc là ý gì? Nói rõ chút đi!”

Nam Kiều Mộc thở dài nói: “Bệnh máu trắng. Diệp Hoan, bé Ái bị bệnh máu trắng.”

Đầu kia điện thoại, Diệp Hoan hồi lâu không lên tiếng, dường như còn là cố gắng chấp nhận tin tức bất ngờ đó.

Hồi lâu, giọng Diệp Hoan nắc nhen truyền đến: “Bé Ái bây giờ ở đâu?”

“Đang ở Bệnh viện Nhân Dân Số Một để theo dõi, nghe nói phí điều trị rất mắc, mỗi lần điều trị tốn hơn hai mươi mấy ngàn. Bé Ái từ cuộc nói chuyện của những cô y tá đã biết được bệnh của mình có khả năng sẽ phải tốn rất nhiều tiền, bèn khóc đòi về viện phúc lợi, không muốn ở bệnh viện nữa, lão viện trưởng lo đến bạc trắng đầu rồi...”

“Lão viện trưởng ấp a ấp úng khi gọi điện cho anh là vì chuyện này?”

Nam Kiều Mộc thở dài nói: “Anh đã hy sinh cho viện phúc lợi nhiều như vậy rồi, lão viện trưởng không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh nữa. Ông ấy từng nói với em, đầu óc anh thông minh hơn những người khác, nếu như không phải gánh vác trách nhiệm lo cho bọn nhóc ở viện phúc lợi thì cuộc sống của anh sẽ rất khăm khứa...”

Diệp Hoan ngắt lời của Nam Kiều Mộc, chỉ vội vàng nói một câu “Anh đến bệnh viện xem thử...” rồi liền cúp máy.

Nam Kiều Mộc nghe thấy từ trong điện thoại chỉ còn phát ra tiếng tút tút, bất giác cười khổ.

Diệp Hoan, anh không phải siêu nhân, cũng không phải đại gia, phí trị liệu hơn hai mươi mấy ngàn, bờ vai anh gánh nổi sao?

***

Khi Nam Kiều Mộc gọi Hầu Tử và Trương Tam, ba người vội vàng tới bệnh viện thì thấy Diệp Hoan sớm đã tới đó rồi. Hắn đang ở phía ngoài phòng bệnh, vẻ mặt cực kỳ lo lắng khi nghe xong lão viện trưởng kể về bệnh tình của bé Ái.

Lão viện trưởng tuổi ngoài sáu mươi, thân hình gầy guộc, lưng hơi còng. Trách nhiệm chăm lo cho hơn một trăm đứa trẻ đề nặng lên vai gầy guộc của ông ấy nhưng ông ấy luôn cố đứng thẳng người, giống như cây tùng sừng sững, quật cường không chịu ngã xuống trong bão táp.

“Bác sĩ nói bé Ái thuộc về giai đoạn đầu của bệnh máu trắng, trước tiên sẽ thử dùng hóa trị, nếu như hiệu quả không rõ ràng, sẽ thử làm tạo máu phẫu thuật cấy ghép tế bào. Nhưng nếu làm phẫu thuật thì tìm được mô tủy phù hợp là khó nhất, bây giờ chỉ hy vọng hóa trị có thể chữa khỏi cho em ấy....”

Về mặt Diệp Hoan trở lên trầm ngâm: “Lão viện trưởng, hóa trị, phẫu thuật là cái gì con không hiểu, ông chỉ cần nói cho con biết, bệnh của bé Ái có thể chữa được không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Lão viện trưởng thở dài nói: “Bệnh máu trắng rất khó trị, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, chủ yếu là coi thể chất của bé Ái. Nếu như thể chất tốt, sau khi hóa trị thì sẽ không có gì đáng lo ngại, nếu như thể chất không tốt, e rằng...”

Tâm trạng Diệp Hoan đột nhiên sa sầm xuống.

Bé Ái, một cô bé lanh lợi đáng yêu, từ lúc mới chập chững biết đi, Diệp Hoan thường dẫn em đi chơi đùa. Em rất thích bám lấy Diệp Hoan giống y như Nam Kiều Mộc khi còn bé, bất kể ở đâu, đều níu chặt lấy đuôi áo của hắn, sợ rằng Diệp Hoan sẽ bỏ rơi mình. Sờ sờ đầu em ấy, em sẽ cười rạng rỡ như hoa mới nở vậy, Diệp Hoan mua đầm công chúa cho em, em rất nâng niu giấu dưới gối, ngày lễ tết mới dám lấy ra mặc.

Bé Ái rất nhút nhát trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt Diệp Hoan, em luôn nở nụ cười rất là ngọt ngào, em thích hát cho Diệp Hoan nghe, múa cho Diệp Hoan coi, thích dùng bàn tay nhỏ nhắn vụng về xoa bóp vai cho Diệp Hoan.

Cô bé như nàng thiên sứ nhỏ đáng yêu trong sáng như vậy, mới chín tuổi đầu, sao lại mắc phải bệnh máu trắng!

Trời bất công, đất vô tâm, sao có thể nhẫn tâm cướp đi sinh linh nhỏ bé thuần khiết này, chẳng lẽ số mạng của trẻ mồ côi chỉ có thể chết trong đau khổ?

Trong lòng Diệp Hoan như bị cái gì đó chặn lại, thở cũng cảm thấy rất khó khăn.

“Lão viện trưởng, phí trị bệnh máu trắng tốn bao nhiêu tiền?” Diệp Hoan trầm giọng hỏi.

“Theo tình hình điều trị mà tính thôi. Nếu như chỉ cần hóa trị thì tốn khoảng hai mươi vạn, nếu như làm tạo máu phẫu thuật cấy ghép tế bào thì sẽ tốn hơn nhiều. Ta đã yêu cầu hội chữ thập đỏ của Thành phố Ninh Hải viện trợ, nhưng vẫn chưa thấy câu trả lời....” Lão viện trưởng nói một cách khó khăn.

Diệp Hoan thấy trong miệng đắng ngắt, hai mươi mấy ngàn quả là con số lớn đối với hắn mà nói.

Có điều, trong đời luôn có những trách nhiệm cần có người gánh vác, không ai cưỡng bức, không ai yêu cầu, Diệp Hoan cam tâm tình nguyện gánh lấy trách nhiệm này.

“Lão viện trưởng, tiền con sẽ nghĩ cách, nhất định phải chữa khỏi cho bé Ái!” Diệp Hoan cắn răng hứa.

Lão viện trưởng sững người hồi lâu, vội nói: “Một đứa nghèo như con đào đâu ra mấy chục vạn?”

“Ông đừng lo, con sẽ lo được.” Diệp Hoan ra vẻ không hề để tâm đến.

Xoay đầu lại, thấy Nam Kiều Mộc, Hầu Tử và Trương Tam đều đến đủ, Diệp Hoan hướng về phía bọn họ gật gật đầu. Cả đám cùng đi vào phòng bệnh.

Phòng bệnh trắng bệch tràn đầy tăm tối và tuyệt vọng.

Bé Ái mặc một bộ áo bệnh nhân đánh số trông rất đáng yêu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vẫn còn dấu tích của nước mắt. Thấy Diệp Hoan đi vào, hai mắt Ái sáng lên, em cười ngọt ngào: “Anh Hoan, anh Hoan!”

Diệp Hoan nhanh chóng tiến đến phía trước giường bệnh của bé Ái, nhéo chiếc mũi bé bé của em và cười nói: “Bé Ái, anh Hoan đến thăm em này, ông viện trưởng nói em không ngoan, vừa khóc vừa la hét, mắc cỡ không nào?”

Về mừng vui của Ái thoáng chốc ảm đạm, em cúi đầu nói khẽ: “Em nghe các chị y tá nói bệnh của em tốn rất nhiều tiền, rất rất là nhiều tiền, em không muốn ở đây nữa.”

“Ái, em chỉ là đứa trẻ, điều quan trọng nhất là trị bệnh cho tốt, chuyện khác để người lớn lo, được không?” Diệp Hoan ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Ái, nói một cách cực kỳ trìu mến.

Ái mím chặt môi, búống bình lắc đầu. Một cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như em thật sự không muốn gây thêm phiền phức cho ông viện trưởng và anh Hoan.

Ngẩng đầu nhìn Diệp Hoan, đôi mắt bé Ái vẫn trong sáng, sạch sẽ, giống như hai viên kiềng cương đen không chút khiếm khuyết.

“Anh Hoan, em đã đến thế giới này, xem qua thế giới này, thế giới này rất là đẹp, thế là đủ rồi. Ái đã xem chín năm rồi, đã đủ lắm rồi.”

Ái khẽ cười: “Ông viện trưởng thường nói với chúng ta, muốn chúng ta phải có lòng biết ơn, em có thể sống đến chín tuổi, hát qua những bài hát hay, múa qua những bài múa đẹp, cũng ăn qua những viên kẹo ngon, đủ rồi mà.”

Giọng nói ngây thơ trong sáng vọng lại trong phòng, trong phòng bệnh, bất luận là lão viện trưởng, Kiều Mộc hay là những bệnh nhân và y tá khác, đều không cầm được mắt, khóc thút thít.

Nam Kiều Mộc quay lưng lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nàng cắn chặt môi dưới, không dám phát chút tiếng động nào.

Khóe mắt Diệp Hoan đã chứa đầy nước mắt, ngực bị đè nén đến khó chịu.

Trên đời có quá nhiều chuyện buồn vui hợp tan, con người không thể biết được, số mệnh không thể nào tính ra, mỗi ngày có người sinh ra thì có người ra đi.

Dẫu thế, số mệnh khắc nghiệt không nên phủ lên cô bé chín tuổi này.

Cô bé hiểu biết như vậy, trong sáng lương thiện như vậy, trong mắt cô bé chỉ có những thứ tốt đẹp, có khó có khổ đến đâu cũng chịu đựng được, ông trời có thể chứa chấp hết mọi chuyện xấu xa u ám ở trần gian, tại sao lại không thể chứa một cô bé chín tuổi hiểu biết này?”

Diệp Hoan muốn khóc, muốn mắng nhưng lại không biết mắng ai.

Ái vẫn nắm lấy đuôi áo Diệp Hoan như thường lệ, yếu ớt làm nũng: “Anh Hoan, dẫn em về viện phúc lợi được không? Ở đây tốn nhiều tiền quá, em không trị bệnh nữa, em muốn về viện phúc lợi để nói lời tạm biệt với các bạn...”

Ánh mắt Ái rất trong sáng, long lanh thuần khiết, không hề thấy được sự lo sợ trước cái chết.

Nước mắt Diệp Hoan nhịn không được nữa, cuối cùng cũng tuôn trào.

Nam Kiều Mộc tiến về phía trước, nựng má của bé Ái và nói: “Ái, nghe lời nào, phối hợp với chú bác sĩ trị bệnh cho tốt, biết chưa? Phải ngoan chứ.”

Bé Ái bĩu môi không nói gì, vẻ mặt rất không vui.

Diệp Hoan quay người, lau nước mắt, quay người lại cười nói: “Ái, nghe lời chị Kiều Mộc, chữa bệnh cho tốt. Nếu ngoan, anh sẽ nhào lộn cho em xem, được chứ?”

Lúc trước ở Phúc Lợi Viện, lúc bé Ái không vui Diệp Hoan thường nhào lộn cho bé coi, Ái rất là thích, mỗi lần đều vỗ bàn tay nhỏ bé xinh xinh, chuyện gì không vui đều quên sạch sẽ.

Bé Ái quả nhiên mở to đôi mắt chờ mong: “Thật không? Anh Hoan nhào lộn cho em xem à?”

Diệp Hoan cười gật đầu: “Chỉ cần em nghe lời, bây giờ anh sẽ nhào lộn cho em xem.”

Ái vội gật đầu: “Em nghe lời, em nghe lời anh Hoan.”

Diệp Hoan cười ha ha: “Nghe lời mới ngoan chứ, anh Hoan thích những em bé nghe lời. Nhìn kỹ này, anh Hoan nhào lộn cho em coi.”

Nói xong Diệp Hoan bảo những người xung quanh lùi ra, chừa ra một khoảng trống trong phòng.

Diệp Hoan nắm lấy tay áo Diệp Hoan, lo lắng nói: “Anh Hoan..... Anh có được không đó? Anh biết nhào lộn thật nhưng đó là chuyện mấy năm trước rồi.”

Diệp Hoan khẽ cười: “Không vấn đề gì, kỹ thuật vẫn còn đó, không mất đi đâu.”

Thân hình gầy guộc lóe lên, Diệp Hoan đã nhào lộn trước giường bệnh của bé Ái, một cái lại một cái.

Bé Ái vỗ đôi bàn tay bé nhỏ xinh xinh cười thích thú, mặt tràn đầy vui vẻ, sắc mặt trắng bệch thêm vài phần hồng hào.

Nghe tiếng cười của bé Ái, Diệp Hoan nhào lộn càng ngày càng nhanh, giống như một bánh xe đang quay vù vù.

Lão viện trưởng, Nam Kiều Mộc, còn có Hầu Tử và Trương Tam, vẻ mặt bọn họ ngày càng lo ngại.

Không biết nhào lộn được bao lâu, Nam Kiều Mộc loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dốc của Diệp Hoan, nhưng hắn không biết mệt mỏi cố làm cho Ái vui, nhào lộn một cái lại một cái. Trong lòng Nam Kiều Mộc càng lúc càng đau nhói, dường như có một cánh tay vô hình bóp lấy tim gan nàng, ngay cả thở cũng trở lên khó khăn.

Bé Ái khỏ, Diệp Hoan càng khỏ, có ai cho họ được vui sướng?

Nước mắt không ngừng tuôn rơi trên mặt, Nam Kiều Mộc nhắm mắt lại, đột nhiên hét lớn thành tiếng: “Diệp Hoan, đủ rồi! Đừng nhào lộn nữa!”

Diệp Hoan không nghe, vẫn tiếp tục nhào lộn ào ào.

Lão viện trưởng, Hầu Tử và Trương Tam cũng bắt đầu hoảng, dồn dập bảo Diệp Hoan dừng lại.

Bé Ái cũng không cười nữa, đôi mắt to ngơ ngác, khóe mắt đỏ lên.

Trong phòng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng thở dốc của Diệp Hoan.

Những người quen biết và không quen biết Diệp Hoan đều nhìn chăm chú vào người thanh niên này, trong lòng mỗi người cảm thấy nặng trĩu, là áp lực, là đau khổ hay cảm động đều không phân biệt rõ nữa.

Không biết qua trải qua bao lâu, Diệp Hoan rốt cuộc kiệt sức, cơ thể mất thăng bằng, “Bịch” một cái, đầu đập mạnh vào tường.

Tất cả mọi người đều kinh hãi hét lên, Nam Kiều Mộc nhanh chóng đứng dậy, đỡ lấy Diệp Hoan.

Diệp Hoan loạng choạng đứng dậy, trên trán máu chảy đầm đìa nhưng hắn không hề để ý tới, nhìn Ái nở nụ cười.

“Lâu rồi không nhào lộn nên không quen tay lắm. Ái, lần sau anh Hoan nhào lộn nhiều hơn cho em xem nhé.”

Bé Ái không nói gì, nước mắt không ngừng chảy, bùm môi gật đầu lia lịa.

Nam Kiều Mộc đau lòng dịu hắn đi ra phía ngoài, chuẩn bị đưa hắn đến chỗ y tá để băng bó vết thương.

Diệp Hoan kéo lê tấm thân đã thấm mệt đi thẳng ra cửa đến chỗ hành lang mà bé Ái không thể nhìn thấy, nhẹ nhàng đẩy Nam Kiều Mộc đi ra, rồi ngồi xồm trên đất, hai tay ôm lấy mặt, khóc không thành tiếng.

46. Chương 45: Không Thể Cũng Cứ Làm

Đáng cay khổ sở đều ném qua rồi, cảm xúc lắng đọng lại nhất là gì?

Diệp Hoan nói không nên lời, muốn nói mà lại thôi.

Người đang chịu đau khổ thật sự không có tâm trạng để nuối tiếc cuộc sống, điều mà bọn họ cần nhất là thoát khỏi sự đau khổ.

Diệp Hoan ôm mặt ngồi xồm trên hành lang, nước mắt giàn giụa nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào.

Trách ai đây? Trách ông trời không có mắt? Trách thân phận này đây mai đó của cô nhi hay là sự thật phũ phàng không tiền thì ngay cả mạng sống cũng không thể giữ được.

Diệp Hoan không biết trách ai, hắn chỉ rất muốn khóc, muốn giải tỏa ra hết những uất ức và chua xót đã dồn nén bao năm.

Nam Kiều Mộc cũng ngồi xồm xuống, tựa vào vai Diệp Hoan khóc như mưa như gió.

Nàng đang đau lòng vì người đàn ông này, nước mắt không thành lời của người đàn ông, đã khiến trái tim nàng run rẩy, đau khổ.

“Diệp Hoan, đừng khóc, chúng ta cùng cố gắng nào, em Ái có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.”

Diệp Hoan dùng tay áo lau qua nước mắt rồi đứng dậy, quai hàm cắn vào nhau kêu kèn kẹt, nhìn Nam Kiều Mộc nói: “Không, cố gắng còn chưa đủ, anh nhất định phải giúp bé Ái hồi phục! Có chết cũng phải làm được!”

Nam Kiều Mộc nói: “Sao anh cố chấp như vậy? Hai mươi mấy ngàn đấy, anh tưởng là con số nhỏ à? Đây chỉ là phí hóa trị thôi, nếu như phẫu thuật, cấy ghép tử, có lẽ sẽ lên tới triệu đấy. Diệp Hoan, chúng ta đi mượn, đi quyền góp, tiết kiệm, chúng ta nghĩ hết cách để có được tiền thì cũng không thể trong khoản thời gian ngắn có được số tiền lớn như thế, Diệp Hoan, anh không phải là siêu nhân, không phải là đáng cứu thế, anh không thể quản hết sự đau khổ trên đời được đâu...”

Diệp Hoan hét lớn: “Nhưng những đau khổ anh thấy được thì anh nhất định phải quản! Anh là siêu nhân, đáng cứu thế trong mắt bé Ái! Anh nói không để cô bé chết, thì cô bé tuyệt đối không được chết!”

Nói xong Diệp Hoan lau nước mắt, khuôn mặt đầy đau khổ trở nên kiên định, sải bước ra khỏi bệnh viện.

Nam Kiều Mộc đứng ở hành lang bệnh viện, ngẩng người ra nhìn hình bóng mạnh mẽ nhưng cô độc của Diệp Hoan từ từ đi xa, nước mắt chảy thành dòng.

Diệp Hoan đi khỏi bệnh viện, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, tâm trạng dần dần hồi phục trở lại.

Tiền!

Bây giờ trong đầu hẳn toàn nghĩ tới chỉ có một chữ “Tiền”.

Đi đâu kiếm ra mấy chục triệu bây giờ? Đây gần như là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Diệp Hoan không bằng cấp, không năng lực, thậm chí bây giờ ngay cả chút vận may cũng không có, hẳn giống như bị ông trời trù vạ, trong lúc trắng tay lại phải gánh vác nhiều đau khổ và áp lực như vậy.

Móc từ trong túi một điều thuốc ra hút, mùi thuốc lá cay cay nhàn nhạt tràn vào lồng ngực, phổi thoáng co quắp rồi lại giãn ra, lúc này vẻ mặt Diệp Hoan trở nên kiên định hơn.

Không phải chỉ là tiền thôi sao? Không phải là mấy chục triệu thôi sao? Mẹ kiếp! Ông mày có đi cướp ngân hàng cũng phải kiếm cho bằng được! Chỉ cần ông đây không đồng ý, không ai được đoạt mạng sống của em Ái, ông trời cũng không được!

Dẫu biết không được mà vẫn làm là ngu ngốc, nhưng có lúc lại là đại dũng, là đại nghĩa.

Ngu Công dời núi, Tinh Vệ lấp biển, những câu chuyện lưu truyền thiên cổ đó, hành vi của bọn họ không ngu ngốc sao? Nhưng hậu thế có ai có đủ tư cách để cười nhạo họ ngu ngốc chứ?

Chỉ có một niềm tin mãnh liệt, từ trước đến nay chưa có mà thôi.

Đứng ở trước cửa lớn ngoài bệnh viện, nhìn những người đi đường đi qua đi lại, trong lòng Diệp Hoan dấy lên một tinh thần can đảm và tin tưởng vô hạn.

Sau khi vội vàng hút điều thuốc cuối cùng, hẳn cong ngón tay lại búng. Tàn thuốc cháy gần hết xẹt thành một vòng cung, vừa khéo rơi vào thùng rác ven đường.

Diệp Hoan ngẫm nghĩ rồi móc ra điện thoại, gọi bảy một số nào đó trong danh bạ, trò hên xui may rủi giống như bắt đầu cho sự nghiệp lớn kiếm tiền của hắn vậy.

Rất may mắn, số điện thoại bấm đại ấy lại có thật, sau khi đổ hai hồi chuông đã có người nghe máy.

Vẻ mặt nặng nề của Diệp Hoan lập tức thay đổi, hắn nói với đầu bên kia điện thoại với giọng vui mừng cực kỳ cường điệu: “Chào bạn, chúng tôi là Tập đoàn Hằng Nghiệp HongKong. Nhân dịp mười năm thành lập của công ty, chúng tôi đặt biệt triển khai chương trình rút thưởng bán giá ưu đãi nhằm tri ân khách hàng. Thật may mắn, điện thoại của bạn đã được công ty chúng tôi bốc trúng, giải thưởng là một triệu đồng, vâng, một triệu đồng! Thưa ông, ông có cảm tưởng như thế nào?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, rồi một giọng nam trầm trầm quát: ” Đồ điên!”

Cụp!

Điện thoại đã cúp máy.

Vẻ mặt Diệp Hoan thoáng chốc như đưa đám.

Người bây giờ rất tinh ranh, thông minh hơn hồi trước nhiều, chẳng có cơ hội nào mà lừa, nghề lừa đã này càng ngày càng khó kiếm ăn rồi...

Diệp Hoan thở dài. Khủng hoảng kinh tế, suy thoái tài chính khiến cho chỉ số thông minh của người Trung Quốc tăng vèo vèo. Đều tại con mẹ nó thằng Mỹ đánh Iraq mà ra!

Lúc này điện thoại của Diệp Hoan vang lên, bài Trên Mặt Trăng quen thuộc khiến cho hắn một phen hú vía, xem chút quảng cả điện thoại.

Hắn nhận cuộc gọi. Giọng nói lạnh như băng của Liễu Mi truyền đến.

“Diệp Hoan, vô cớ nghỉ làm buổi chiều, tôi muốn nghe anh giải thích.”

Về mặt Diệp Hoan trở lên đau khổ, mắt nhanh chóng chớp chớp, bắt đầu bịa ra câu chuyện.

“Liều tổng, là thế này, bữa trưa rảnh rồi không gì làm, tôi ra ngoài đi dạo, bèn thuận tiện đưa bà lão qua đường, cô nói có trùng hợp không, bà lão này lại là bà dì cả xa cách bấy lâu nay của ta. Bà dì cả cuối cùng cũng đến rồi, người thân hội ngộ, rưng rưng nước mắt...” (Bà dì cả = đại di mục = kinh nguyệt)

“Diệp Hoan, im mồm! Bây giờ anh về công ty ngay cho tôi!” Liều Mi đương nhiên không dễ bị lừa như thế, sau khi hét vào điện thoại, liền cúp máy cái rụp.

Diệp Hoan bĩu bĩu môi, lúc trước có lẽ còn để tâm đếm công việc tháng tiền lương bốn nghìn mấy nhưng bây giờ anh đây thiếu đến mấy triệu, cọc lương đó thật không đáng để vào mắt. Ép quá ông phải dứt bỏ đi không làm nữa là xong!

Về đến Công ty Hồng Hổ đã hơn bốn giờ chiều rồi, trong công ty ai nấy đều bận. Không thể không thừa nhận Liều Mi quả thật là người có tài lãnh đạo. Công ty Hồng Hổ tuy xuất thân là xã hội đen nhưng kinh doanh chân chính thì làm rất đàng hoàng, không hề dính líu đến giang hồ nào, nhân viên cả công ty làm việc rất nghiêm túc, mà còn rất có phong thái của công ty quốc tế lớn.

Không chuyên nghiệp nhất e rằng chỉ có trợ lý giám đốc Diệp Hoan rồi.

Khi Diệp Hoan bước vào công ty, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hắn. Ánh nhìn rất phức tạp, có ghen tị, có ngưỡng mộ nhưng nhiều nhất là thắc mắc.

Tin Công ty Hồng Hổ và Tập đoàn Đằng Long hợp tác này giống như tiêm cho toàn thể Công ty Hồng Hổ một liều thuốc kích thích, người người vui mừng khôn xiết, tinh thần vọt lên ngàn ngạt.

Đám nhân viên này đều là những người trải qua sóng gió, khứu giác rất nhạy bén. Hợp tác với Tập đoàn Đằng Long đối với Hồng Hổ mà nói đại diện cho điều gì, trong lòng mỗi người rất là rõ. Tin này liên quan đến lợi ích cá nhân của bọn họ, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lương tháng và lương cuối năm, bảo sao họ không vui cho được.

Không biết từ đâu truyền ra tin tức, nghe nói lần này Công ty Hồng Hổ và Đằng Long hợp tác thuận lợi là do công của vị trợ lý Diệp mới tới này, nghe đồn là do một tay hắn xúc tiến. Mặc dù không biết hắn dùng cách gì có thể khiến cho hai hãng hợp tác với nhau nhưng tất cả những nhân viên trong công ty đều rất phục hắn.

Đây là thời đại đặt lợi ích lên hàng đầu, cho dù anh có học lực hay không, có tài năng hay không, chỉ cần anh đem lại lợi ích ọi người thì người khác sẽ chấp nhận anh. Ngược lại, nếu như anh làm tổn hại lợi ích của mọi người thì cho dù anh có quyền cao chức trọng cũng bị người khác chửi rủa.

Vì thế khi Diệp Hoan đi vào công ty liền nhận được ánh mắt kính trọng và đầy thiện chí.

Diệp Hoan bị vô số ánh mắt nhìn đến tê cả đầu nhưng đang ở trong công ty lại không thể nhả mặt được, chỉ có thể làm ra vẻ vui cười, gạt đầu vội vàng bước vào phòng làm việc của giám đốc.

Cứ tưởng rằng Liều Mi sẽ nổi trận nổi đình vì hắn trốn làm, không ngờ Liều Mi chẳng thèm đoái hoài tới hắn, chỉ lo xử lý công chuyện, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ tay vào văn kiện trên bàn làm việc mà nói: “Hôm nay sắp tan ca rồi, ngày mai giúp tôi giải quyết chuyện này. Tôi mỗi ngày nhiều việc như vậy mà cấp dưới ngay cả chuyện nhỏ nhất như vậy cũng phiền đến tôi. Anh là trợ lý của tôi, chuyện nhỏ như vậy chắc anh có thể xử lý ổn thỏa chứ?”

Trong dự án hợp tác với Tập đoàn Đằng Long, Diệp Hoan đã góp công không nhỏ. Dù rằng không giải thích được bên trong câu chuyện nhưng kết quả là rất tốt, vì thế trong đầu Liều Mi cũng tạm thời gạt đi ý định đuổi hắn ra khỏi công ty. Ánh mắt Chu Mị nhìn Diệp Hoan có gì đó rất khác thường, Liều Mi đã nghĩ qua nếu đuổi Diệp Hoan ra khỏi công ty thì sợ rằng hậu quả sẽ khó mà lường trước được.

Diệp Hoan mở hồ sơ ra, thì ra là một công ty thời trang nổi tiếng dưới trướng Công ty Hồng Hổ vào mùa xuân năm sau đưa ra vài mẫu quần lót áo lót mới, hôm nay quay quảng cáo xuất hiện một số vấn đề nhỏ, người ở dưới tranh cãi không thống nhất. Ngay cả ý kiến của tổng giám đốc công ty thời trang và giám đốc kinh doanh cũng khá khác biệt, thế là báo cáo thẳng lên chỗ chủ tịch Hồng Hổ Liều Mi.

Diệp Hoan nhìn sơ qua rồi bỏ nó xuống, về mặt chẳng chút hứng thú.

Nói thật, bây giờ hẳn không có tâm trạng để xử lý chuyện khi gió này. Phí trị liệu của bé Ái cần một khoản lớn, hẳn rất sốt ruột, chuyện của mình còn lo chưa xong, hơi đâu mà làm việc cho người khác?”

Ừ một tiếng cho có lệ, Diệp Hoan ỉu xiu đi về chỗ ngồi.

Nghe giọng trả lời mệt mỏi của Diệp Hoan, Liễu Mi ngẩng đầu từ đồng hồ sơ lên. Thấy khóe mắt Diệp Hoan đỏ ửng, giống như vừa mới khóc, vẻ mặt lại rất ỉu oải, Liễu Mi trong lòng khẽ rung động, vừa muốn hỏi nhưng không biết sao lại im lặng, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Sao khi im lặng hồi lâu, giọng Liễu Mi lạnh lùng truyền đến.

“Diệp Hoan, nếu mệt anh có thể về sớm, không tính là nghỉ việc, về nhà đi.”

“Cám ơn Liễu Tổng. Tôi... Hôm nay tôi quả thật có chút mệt, muốn về nghỉ ngơi một lát, ngày mai sẽ xử lý chuyện của công ty thời trang.” Diệp Hoan không khách khí chấp nhận lời đề nghị lạnh băng của Liễu Mi. Bây giờ hẳn thật sự không có tâm trạng để mà làm việc.

Về đến nhà Diệp Hoan nằm lăn ra giường, đánh một giấc, lúc tỉnh lại thì đã khuya, Hầu Tử và Trương Tam cũng từ bệnh viện trở về, lão viện trưởng và Nam Kiều Mộc ở lại bệnh viện chăm sóc bé Ái.

Ba người im lặng nhìn nhau, thiếu đi sự vui vẻ. Phí chữa trị của bé Ái như một cục đá ngàn cân đè lên trong lòng mọi người, ai cũng không có tâm trạng để nói chuyện.

Hầu Tử xuống dưới lầu mua ba bình rượu, mỗi người một bình, không có đồ nhắm, ba người ngồi đầu uống một cách sáng khoái.

Mượn rượu giải sầu cũng là bất đắc dĩ, nếu như có thể giải quyết chuyện buồn phiền thì sao lại uống thứ càng uống càng buồn như rượu này?

Rượu từ từ ngấm, ba người đều say cả. Diệp Hoan rất chóng mặt nhưng trong lòng càng thêm bồn loạn hơn, trong mơ mơ màng màng hẳn lấy điện thoại ra quay số lung tung...

Sáng hôm sau, nhắc cái đầu ngấm men lên, Diệp Hoan nhăn nhó, vác vẻ mặt đau khổ leo lên xe buýt đi làm. Hầu Tử và Trương Tam còn ở trong phòng hẳn ngủ như heo.

Đến công ty, vừa bước vào văn phòng làm việc của chủ tịch, Liễu Mi sắc mặt tái nhợt đi tới, chẳng nói chẳng rằng hung hăng đá Diệp Hoan dính bẹp vào tường như tờ giấy.

Diệp Hoan ngẩn người mất một lúc, sau đó giận tím mặt quát: “Tôi làm gì cô hả? Mới sáng sớm nổi điên gì thế?”

Liễu Mi còn giận hơn hẳn, đôi mắt phượng mở to ra còn hơn trái nhãn, hướng về Diệp Hoan gào thét: “Anh còn không biết xấu hổ hả! Tối qua anh đã làm gì, còn nhớ không?”

Diệp Hoan sững người: “Tối qua?”

Suy nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được gì, Diệp Hoan ngưỡn ngực, hét lên: “Cô bị bệnh à? Cô không phải vợ tôi, hôm qua tôi làm gì cần cô quản sao?”

Liễu Mi tức nghiêng răng nghiêng lợi, nắm lấy cổ áo của hắn động lên tường, hung dữ quát: “Mi làm gì đương nhiên ta không thể nào quản, cờ bạc rượu chè ghẹo gái không liên quan gì đến ta nhưng đừng có kiếm chuyện với ta chứ!”

Diệp Hoan đầu này mồ hôi: “Hôm qua tôi ở nhà uống rượu, chẳng bước ra khỏi cửa, sao kiếm chuyện được với cô chứ?”

“Mi là thằng khốn đéo biết uống rượu! Chuyện mình làm mà cũng không nhớ hả? Nửa đêm hôm qua, mi say xin gọi điện thoại cho bà, gọi cả tiếng đồng hồ, quên rồi hả?” Ánh mắt Liễu Mi rực lửa.

Diệp Hoan há hốc miệng: “...”

“Ba giờ sáng đó tên khốn! Mi phê bình hết nhân sự, nghiệp vụ, kinh doanh, quy tắc của công ty, phê bình luôn cách làm việc của chủ tịch ta nữa chứ, còn chửi bao nhiêu câu tục tĩu. Cúp điện thoại của mi rồi mà

mi lại tiếp tục gọi, mắng ta hơn một tiếng mấy đồng hồ đấy! Tên khốn!” Liễu Mi nói mãi không thôi, khóe mắt đỏ ửng lên.

Diệp Hoan kinh hãi, câm lặng: “...”

47. Chương 46: Ứng Cử

Khả năng uống rượu là yếu tố thiên bẩm, trực tiếp phản ánh nhân phẩm của con người.

Diệp Hoan cảm thấy khả năng uống rượu của mình rất tốt, uống nhiều chút cũng không say khướt. Cho nên hẳn không biết mình lại có mặt đáng chán như vậy. Ban đêm gọi điện mắng sếp? Xem ra hôm qua uống ít nhất cũng nửa lít.

“Liều tổng, tôi gọi điện cho cô hơn một tiếng đồng hồ ư?” Diệp Hoan vẫn không dám tin, mở to đôi mắt, ấp úng nói: “Tôi... chắc là đâu có nhiều chuyện để tâm sự với cô thế chứ?”

Cơn giận trong bụng Liễu Mi chưa tan, nàng nghiêng rằng tức giận quát: “Anh nghe cho rõ, không phải là tâm sự, tên khốn nhà anh thao thao bất tuyệt mắng tôi hơn một tiếng đồng hồ. Diệp Hoan, không nói ra thì không biết ra là anh có nhiều bất mãn với tôi như thế.”

Diệp Hoan mồ hôi lạnh rơi như mưa, khó khăn nuốt nước bọt, mắt đảo tròn, cười khổ nói: “Thế á... Liều tổng, tôi chợt nhớ ra hôm qua cô đã giao cho tôi đi xử lý rắc rối nhỏ ở công ty trang phục. Bây giờ không còn sớm nữa, tôi phải đi xử lý gấp đây, nhân viên cần mẫn sếp mới vui chứ, đúng không?”

Nói xong Diệp Hoan lùi về phía sau, vèo một cái biến mất.

Liều Mi nhìn chằm chằm vào cửa ra vào trống trơn của phòng làm việc, không biết qua bao nhiêu lâu lại bỗng nhiên cười khúc khích?

Tại sao giận? Tại sao giận xong lại cười? Nàng cũng không biết, cái tên này luôn khiến cho nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Diệp Hoan kẹp tập hồ sơ chán chường đi về phía công ty thời trang dưới trướng công ty Hồng Hổ.

Danh nghĩa trợ lý chủ tịch đã tạo sự thuận lợi cho hắn, chánh văn phòng Trần rất nhiệt tình gọi một chiếc xe cho hắn. Xe này rất bình thường, chỉ là một chiếc Jetta nhưng tốt xấu gì cũng đỡ tốn hai đồng tiền đi xe buýt, tâm trạng ưu buồn của Diệp Hoan cũng vì thế mà tươi sáng lên không ít.

Công ty thời trang dưới trướng Hồng Hổ vẫn lấy tên là Công ty Thời trang Hồng Hổ, từ cách đặt tên có thể thấy lão chủ tịch Liễu Tứ Hải là người rất thô tục. Cứ xem cái tên ông ta đặt, không phải “Hồng” thì là “Hổ”, “Hồng” đại diện cho chuyện vui, “Hổ” đại diện cho uy phong, vừa chúc mừng vừa ra oai chính là phương pháp điển hình của băng đảng giang hồ.

Công ty mẹ phái người đến mà còn là trợ lý của chủ tịch, dĩ nhiên tổng giám đốc công ty thời trang và giám đốc kinh doanh không dám chậm trễ. Xem ra chuyện hôm qua quay quảng cáo xảy ra tranh chấp nhỏ đã kinh động đến chủ tịch, nàng đích thân phái trợ lý thân tín xuống xử lý chuyện này cho thấy chuyện này được chủ tịch khá coi trọng.

Sau khi tới, Diệp Hoan nghe hai người kia lời qua tiếng lại, có cả đùn đẩy trách nhiệm và ngầm chỉ trích lẫn nhau. Nghe một hồi, Diệp Hoan đã hiểu được đại khái nguyên nhân của sự việc.

Thật ra chuyện rất đơn giản, hôm qua tổ chức chụp hình mẫu quần áo lót mới để mùa xuân tới quảng cáo ra thị trường, đã mời ba người mẫu nữ tương đối nổi tiếng làm người đại diện, đồng thời còn đưa ra mấy mẫu quần lót nam. Nữ người mẫu rất chuyên nghiệp, đến rất đúng giờ theo yêu cầu của hợp đồng, vấn đề xảy ra ở phần quảng cáo quần lót nam.

Vốn dĩ dự án là người mẫu nam và nữ mỗi người đều sẽ mặc sản phẩm của công ty, tạo dáng chụp ảnh chung nhưng hôm qua người mẫu nam được mời đột ngột bị ốm phải vào bệnh viện, nhất thời không tìm

được người thay thế. Người mẫu nữ phải chạy xô không ít, căn cứ vào điều khoản trên hợp đồng, ngày quay quảng cáo chỉ có hai ngày, thời gian quá gấp rút cần bản chẳng thể tìm người mẫu nam khác thay thế.

Thế là xảy ra xung đột, tổng giám đốc thấy nên tìm một người mẫu nam có thân hình tương đối để thay thế, như vậy sẽ tiết kiệm được những chi phí phát sinh không đáng có và tiền vi phạm hợp đồng của công ty, nhưng giám đốc kinh doanh lại có yêu cầu rất cao về chất lượng quảng cáo, ông ta kiên quyết cho rằng nam người mẫu phải là những minh tinh nổi tiếng như vậy sản phẩm công ty mới tiêu thụ được nhanh chóng, về phần công ty tốn bao nhiêu chi phí không nằm trong tính toán của ông ta, ông ta chỉ yêu cầu làm chuyện này cho hoàn mỹ.

Diệp Hoan đầu có kinh nghiệm giải quyết tranh chấp như thế này. Nhìn hai người cãi nhau không ngừng, Diệp Hoan thở dài hỏi : “Nói tóm lại vấn đề bây giờ là mời người mẫu nam nổi tiếng thì tốn tiền tốn thời gian nhưng đối với tiêu thụ sản phẩm rất có lợi, mời người mẫu nam không có danh tiếng tiết kiệm tiền nhưng đầu ra ít. Có đúng thế không?”

Hai người gạt đầu, nhìn Diệp Hoan đầy trông chờ, đợi hần ra quyết định.

Diệp Hoan bực bội dùng sức gãi đầu.

Bé Ái còn đang nằm trong bệnh viện đợi hần gom tiền chữa bệnh mà hần lại phải ở đây giúp Liễu Mi xử lý những chuyện chó má xúi quẩy này.

“Đáng làm không làm”, “Làm mấy thứ vớ vẩn” chính là nói về người như mình.

Diệp Hoan giờ sừng cả đầu đang tính xin nghỉ việc, hơn chục triệu đang cần hần đi thu xếp, sao có tâm trạng để lo những chuyện chó má này !

Vô cảm nhìn hai người đang không ngừng tranh luận trước mặt, trong đầu Diệp Hoan đang tính toán đến chuyện từ chức.

Gánh nặng quá lớn, mình thật sự không có thời gian để phí phạm tại đây, dù sao công việc này cũng có một cách không rõ ràng, với lại mình sinh ra không phải là để làm những việc này, từ chức thôi, kệ bà mày, nhanh chóng tìm cách kiếm tiền.

Chủ ý đã quyết, cả người Diệp Hoan nhẹ nhõm hần ra, hần vỗ vai hai người kia cười nói: “Thật ra mâu thuẫn không phải nhất định phải chọn ra một bên, phủ định bên còn lại, ý kiến của các ông hoàn toàn có thể thử trung hòa xem sao.”

Hai người sững người ra: “Trung hòa thế nào?”

Diệp Hoan cười ha hả, nói: “Không phải chúng ta không có thời gian mời người mẫu nam nổi tiếng sao? Rất đơn giản, các ông cứ kiếm đại lấy một người chụp chung với người mẫu nữ để không vi phạm thời gian đã kí với họ. Chụp xong, khi các người mẫu nữ đã đi rồi, chúng ta tiếp tục liên lạc với người mẫu nam nổi tiếng khác, thỏa thuận giá cả, xóa đi khuôn mặt người không tên tuổi kia, dùng vi tính photoshop lại, muốn sửa thành ai thì sửa, chỉ cần ông muốn, cho dù là mặt của người cơ bắp sửa thành Lý Vũ Xuân cũng không thành vấn đề gì...”

Hai người kinh hãi, ấp úng nói: “Trợ lý Diệp, đây... không phải là đang đùa chứ?”

Diệp Hoan đã quyết định sẽ nghỉ việc nên cũng chẳng để ý có thể gây ra tổn thất cho Hồng Hổ hay không, nghe thế trợn mắt nói: “Đùa cái gì hả? Cách của tôi vừa có thể tiết kiệm thời gian vừa có thể đảm bảo sản phẩm bán chạy, vẹn cả đôi đường rồi còn gì. Được rồi, cứ theo cách của tôi mà làm! Còn nữa, sao này có vấn đề gì cố gắng tự mình giải quyết đây, đừng đem những chuyện nhỏ nhặt này gây phiền phức cho công ty mẹ.

Hai người kia: “...”

Phủi phủi mông, Diệp Hoan liền đứng dậy đi ra ngoài, bây giờ hần đang tính về công ty mẹ gặp Liễu Mi để từ chức.

Vậy tay từ biệt là sau này có thể chuyên tâm kiếm tiền rồi, tốt quá...

Tổng giám đốc công ty thời trang và giám đốc kinh doanh đứng phía sau xì xào với nhau: “Tên này thật sự là do công ty mẹ phái đến à? Có chắc không phải giả mạo không? Nghĩ ra cách cù bấp như thế không phải là muốn phá hoại chúng ta sao? Gọi điện thoại qua công ty mẹ kiểm tra lại...”

Tổng giám đốc thở dài: “Mời một người mẫu nam nổi tiếng phải tốn hơn chục triệu, cho dù người không có danh tiếng thì ít nhất cũng tốn hai ba chục ngàn. Vốn dĩ định cắt giảm chi tiêu nhưng bây giờ thì hay rồi, hai phía đều không tiết kiệm được, chi phí càng lớn...”

Lỗ tai Diệp Hoan dựng đứng lên, chân đang bước ra lại cứng ngắc bất động...

Hai người phía sau cũng im miệng lại, kinh ngạc nhìn thân hình bất động như tượng trước cửa của Diệp Hoan.

Trong sự im lặng đến kì lạ, Diệp Hoan từ từ xoay người lại, hai mắt hiện ra kí hiệu tiền nhân dân tệ, trong mắt tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, thậm chí hai người còn thấy được tiếng pháo hoa nổ trong không trung...

“Người mẫu nam không danh tiếng... Hai ba mươi ngàn?” Diệp Hoan vội hỏi.

Tổng giám đốc bị ánh mắt nóng bỏng của hắn dọa cho đến nỗi không kìm được phải lùi về phía sau một bước, lắp bắp nói: “Vâng... Đúng vậy.”

“Hai mươi ngàn hay ba mươi ngàn?” Diệp Hoan hỏi dồn.

“Hai... Hai mươi ngàn.” Tổng giám đốc rất biết tiết kiệm cho công ty.

“Hử?” Hai mắt Diệp Hoan đờ đờ sát khí.

“Ba mươi ngàn!” Tổng giám đốc lập tức sửa lại.

“Bốn mươi ngàn ông thấy sao?” Hai mắt Diệp Hoan phát ra ánh sáng lấp lánh.

Mặt tổng giám đốc đỏ bừng lên, không biết cấp trên phái tới vị trợ lý này là có ý gì, nín hơn nửa ngày đành phải theo ý hắn: “Được”

Diệp Hoan cười ha hả, ý định từ chức nhanh chóng biến mất, hắn vỗ ngực bước ra: “Tôi chụp cho!”

“Hả?” Hai người thất kinh

“Không được sao? Thân hình của tôi không tệ, có đủ các loại cơ bắp và cũng không tiếng tăm gì, phù hợp hết mọi yêu cầu của các ông. Điều quan trọng là tôi rất thoải mái, có thể cởi mà cũng có thể lộ hàng. Cứ như vậy đi! Chụp xong lập tức trả tiền, tôi cần tiền mặt, dám thiêu tôi sẽ thiêu rụi công ty các ông!” Về mặt Diệp Hoan vô cùng hung hăng như cướp.

Hai người nhìn nhau, tổng giám đốc lúng ta lúng túng nói: “Trợ lý Diệp, đây là mệnh lệnh hành chính của cấp trên, hay là anh tự đề cử mình?”

“Mệnh lệnh hành chính!” Diệp Hoan không hề do dự nhưng tiếp đó bổ sung thêm một câu: “Thiêu rụi công ty các ông là ý của cá nhân tôi.”

Hai người lau mồ hôi: “...”

48. Chương 47: Co Lại Cực Kỳ Khủng Khiếp

Ba người trầm mặc rất lâu trong văn phòng tổng giám đốc.

Tổng giám đốc lau mồ hôi, lén nhìn qua giám đốc kinh doanh thấy ông ta cũng đầm đìa mồ hôi. Hai người nhìn nhau cười khổ.

Một vấn đề người mẫu nhỏ nhoi lại bị người của tổng phái xuống làm rối lên, chuyện thành ra phức tạp.

Không biết tên trợ lý này uống nhầm thuốc gì mà lại tự đi chụp quảng cáo. Hay là đầu hấn bị cửa phòng chủ tịch kẹp phải?

“Trợ lý Diệp... Là thế này, chúng ta chọn người mẫu nam đóng quảng cáo, cái đó... có quá trình tuyển chọn rất nghiêm ngặt. Anh...”

Diệp Hoan mất hứng: “Tôi không đủ tư cách à? Tôi xấu quá hay đáng người không đạt hử?”

“Anh hơi gầy một tí...” Tổng giám đốc giải thích một cách yếu ớt.

“Gầy chút thì làm sao? Gầy mới dẻo dai, xài mới bền! Các ông tìm người mẫu nữ đều là người gầy thì sao người mẫu nam không gầy được? Muốn béo sao không tìm con lợn cho nó mặc đồ lót mà chụp quảng cáo?”
Diệp Hoan nói với vẻ rất ngang ngược.

Tổng giám đốc lau mồ hôi cười bồi, nếu đổi là người khác thì lão đã sớm đập bay rồi, tiếc rằng kẻ trước mắt này chính là trợ lý bên cạnh Liễu tổng, quan dù không lớn nhưng vị trí cũng rất quan trọng. Bát cơm của tổng giám đốc và giám đốc kinh doanh phải nhìn sắc mặt của Liễu Mi, nếu đắc tội Diệp Hoan, vị trợ lý này bình thường không có việc gì làm nói xấu bọn họ với Liễu tổng vài câu...

Thà trừu quân tử chứ đừng chọc tiểu nhân, mà vị Trợ lý Diệp này theo tướng mạo mà xét thì tuyệt đối là tiểu nhân điển hình.

“Trợ lý Diệp, nếu như anh nhất định muốn đóng quảng cáo này cũng không sao, chúng ta trước hết hãy ký một hợp đồng về thù lao, quyền sử dụng hình ảnh vân vân...” Tổng giám đốc quyết định thỏa hiệp.

Diệp Hoan vung tay, nói một cách phóng khoáng: “Không cần ký hợp đồng, chụp xong là tôi đi luôn, ảnh chụp ra các ông muốn làm thế nào thì làm...”

“...”

Tổng giám đốc đã muốn khóc rồi.

“Nhớ rõ đây, tùy các ông thích ra sao, tôi cũng sẽ hoàn toàn phối hợp, mấu chốt là chụp xong phải trả tiền ngay tại chỗ luôn, chỉ cần tiền mặt, không nhận chi phiếu!”

Tổng giám đốc chán nản thở dài đáp ứng.

Người tổng công ty phái tới chính là khâm sai mà, hấn nói cái gì thì chính là thế chứ sao.

Tầng hai công ty thời trang được bố trí thành nơi triển lãm và phòng chụp ảnh chuyên nghiệp, hai người than thở dẫn Diệp Hoan lên phòng chụp ảnh ở lầu hai, giới thiệu hấn với người mẫu nữ đại diện và nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong nước.

Ba người mẫu nữ rất đẹp, hơn nữa vóc dáng rất cao ráo, có lẽ tầm 1m78, đứng cùng Diệp Hoan không chênh lệch nhiều, dáng người cũng cực kỳ là lướt đều đặn, sinh ra đã có vốn liếng làm người mẫu rồi.

Ba cô gái không ngờ người cộng tác do công ty thời trang mời tới là người đàn ông thoạt nhìn gầy tòng teo này thì không khỏi rất kinh ngạc, nhưng các nàng đều từng trải, chỉ cần bên thuê không ý kiến gì thì dĩ nhiên các nàng cũng không phản đối.

Vì thế ba cô gái bèn lễ phép gật đầu mỉm cười với Diệp Hoan, Diệp Hoan cũng khẽ cười chào các nàng.

Nếu là bình thường, với tính tình của Diệp Hoan, thế nào cũng phải xông lên cầm tay làm quen, thân mật với các nàng, nếu mà may không khéo còn có thể câu được em người mẫu, tình một đêm tình nhiều đêm đại loại thế.

Tiếc là giờ Diệp Hoan gánh nặng như núi, thực sự không tâm tình cua gái.

Nhiếp ảnh gia thoáng kinh ngạc đánh giá Diệp Hoan vài lần, sau đó kéo tổng giám đốc sang khẽ hỏi: “Ông chắc chắn anh ta đến để chụp quảng cáo chứ?”

Gương mặt tổng giám đốc cứng ngắc gật đầu: “Chắc chắn.”

“Tôi nhìn ngang nhìn dọc thấy dáng anh này như thế nào cũng không giống người mẫu đâu... Các ông chắc chắn là anh ta chứ?”

Tổng giám đốc cắn răng hạ giọng cả giận nói: “Bảo anh chụp thì chụp đi, để ý nhiều thế làm gì?”

Nhiếp ảnh gia hậm hực lẩm bẩm vài câu rồi bắt đầu sửa sang, chuẩn bị thiết bị.

Các người mẫu nữ cùng cười đùa đi vào phòng thay quần áo, Diệp Hoan ngồi lên đạo cụ trong phòng chụp ảnh, rút thuốc ra, nhúm mày rít thuốc, bộ dạng rất chi là đau xót.

Rốt cuộc...

Rốt cuộc đã phải bán thân rồi!

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn trần nhà, đáy lòng dâng lên nỗi buồn mênh mang, một nỗi đau xót không tên bất chợt sinh ra.

Xã hội đúng là một thùng thuốc nhuộm lớn, Diệp Hoan vẫn luôn tự nhủ bản thân cố thuần khiết, nào có ngờ không cẩn thận rơi vào đó, trước thì cởi, sau thì lộ, từng bước một rơi vào tay giặc, cuối cùng... chỉ sợ làm trai bao à nha.

Có lẽ sau này ngủ với ta sẽ là một phú bà nặng đến ba trăm cân, ta phải giãy dụa, kêu gào dưới khuôn mặt mập ú đó cho đến tuyệt vọng, cuối cùng chết lặng...

Nếu có một ngày ta biến thành thằng phi công không liêm sỉ, có ai biết ta đã từng thuần khiết...

Diệp Hoan đắm chìm trong tưởng tượng đau thương của chính mình không thể thoát ra, mãi cho đến khi nhiếp ảnh gia hô với hân chuẩn bị chụp ảnh rồi, hân mới hồi phục lại tinh thần.

“Anh kia... anh Diệp, chuẩn bị bắt đầu, để chúng tôi nhìn cơ thể cường tráng của anh cái nào!” Nhiếp ảnh gia rất chuyên nghiệp, biết cách thay đổi cảm xúc của người mẫu, giọng nói vui vẻ dễ dàng khiến người mẫu nhanh chóng tiến vào trạng thái chụp hình.

Rít mạnh hơi thuốc cuối cùng, Diệp Hoan đứng dậy với vẻ mặt bi tráng, dứt khoát đi thẳng về phía chỗ bố trí chụp ảnh.

Cởi thì cởi, lộ thì lộ, đàn ông đường đường như anh đã quyết không để ý sĩ diện thì còn sợ gì? Không gì sánh được.

Thần nhiên đón lấy ống kính chụp ảnh, gương mặt Diệp Hoan run rẩy vài cái, xoay người với vẻ mặt đau xót, từ từ cởi quần xuống...

Một mảng da trắng bóc lộ ra, tất cả ngây người ra, hiện trường lặng ngắt như tờ...

Rất lâu sau...

Nhiếp ảnh gia nói với giọng phát run: “Vị tiên sinh này, xin anh văn minh một chút, chúng ta không phải chụp ảnh khiêu dâm, không caafnn không mãnh vải che thân...”

Diệp Hoan thoáng trầm mặc, nói: “Không phải ông nói muốn nhìn cơ thể cường tráng của tôi sao?”

“...Thế cũng không cần cởi sạch như vậy, ít nhất anh cũng phải mặc quần lót chứ?” Nhiếp ảnh gia vô lực nói, ông ta cảm thấy chuyện này có lẽ sẽ tiến hành rất gian nan.

Diệp Hoan thở dài tiu nghỉu, ném quần dài sang một bên, yên lặng xoay người mặc quần lót lên.

Trong studio lại chết lặng.

“Anh Diệp, có thể không mặc quần lót màu hồng phấn như thế hay không?” Nhiếp ảnh gia cảm giác mặt lả, nói khô khốc: “Đây là mẫu đồ lót nam quảng cáo của quý công ty, anh hân là nên mặc sản phẩm của các anh vào mà chụp...”

Tổng giám đốc và giám đốc ngán ngẩm thở dài không nói gì.

Ba người mẫu nữ đứng bên cạnh đã cười run rẩy hết cả người, víu vào nhau thành một cục.

Diệp Hoan hung hăng trừng mắt nhiếp ảnh gia, bất mãn nói: “Sao mà ông lảm chuyện thế?”

Khuôn mặt nhiếp ảnh gia co lại, cầu khẩn: “Xin anh, đây là chụp quảng cáo, anh mặc một cái quần lót hồng phấn mà đứng giữa đó thì chuyện gì xảy ra đây?”

Diệp Hoan nghĩ cũng phải, nếu đã lộ thì phải lộ chuyên nghiệp một chút, không thì cầm tiền của người ta cũng ngượng.

Vì thế Diệp Hoan đành xoay người đi vào phòng thay đồ đổi lại đồ lót.

Không lâu sau, Diệp Hoan mặc một chiếc quần lót màu lam nhạt bước ra.

Nhiếp ảnh gia rất cuộc đã vừa lòng, chỉ tay nói: “Tốt lắm, ba người đẹp làm ơn đến gần anh chàng đẹp dai ở giữa kia, mặt mỉm cười, sống động chút, đúng, cứ thế...”

Mới rồi Diệp Hoan vẫn chìm đắm trong cảm giác đau buồn, giờ ngoảnh đầu mới phát hiện ra ba người mẫu nữ này hiện tại chỉ mặc áo ngực và quần lót, hai người vịn vai, một người ôm eo hắn, tươi cười tự nhiên trước ống kính, bốn cơ thể trắng bóng như quần lấy nhau, khung cảnh kiêu diễm mập mờ, hết như một cảnh trong phim xxx 3D.

Con mắt Diệp Hoan lập tức trợn ra như lục lạc. “Thế này con mẹ nó khác gì chụp ảnh khiêu dâm đâu?”

Bên này, nhiếp ảnh gia đang chỉ dẫn cảm xúc, điều chỉnh góc, khoảng cách của máy để lấy ảnh: “Tốt, đúng, các người đẹp, cười người tí, tình cảm hơn chút...”

Kế đó, động tác của nhiếp ảnh gia lại cứng ngắc...

“Anh Diệp...” Nhiếp ảnh gia thở dài.

Diệp Hoan bất mãn nhú mày: “Không phải tôi đang cười đây sao? Ông cố tình kiếm chuyện với tôi hả?”

Nhiếp ảnh gia bất lực chỉ vào thân dưới của hắn.

Mọi người nhìn theo hướng của ngón tay thấy dưới người của Diệp Hoan đã căng phồng, rõ ràng thằng em đã không an phận bật dậy, lại còn chọc lên, chiếc quần lót lam nhạt đã dựng lên thành một cái lều nhỏ.

Ba cô gái tò mò liếc nhìn một cái, sau đó bật cười ha hả.

Diệp Hoan chẳng đổi sắc mặt nhưng dái tai dần đỏ lên.

“Cho tôi thời gian một điều thuốc!” Diệp Hoan chạy đến một góc trong studio, châm một điều thuốc, thằng em rất cuộc ổn định lại.

Hắn quay lại chỗ phóng tiếp tục chụp. Trong studio chỉ còn lại tiếng cửa chớp xoẹt xoẹt không dứt.

Nhiếp ảnh gia chụp được mấy bức lại không thể không dừng lại lần nữa.

“Anh Diệp, nét mặt của anh làm ơn đừng có vẻ tủi nhục như thế được không? Còn nữa, anh... chỗ đó, làm ơn khắc chế thử thú tính, bảo trì lý tính của anh cái.”

Diệp Hoan cúi đầu, nói với vẻ không hiểu: “Nó đã ổn định rồi mà.”

“Thế sao nó vẫn to vậy? Căng phồng...”

“Sao mà to thế á?” Diệp Hoan ưỡn ngực, chậm rãi nhìn quanh mọi người trong studio, nét mặt tủi nhục mang theo chút đắc ý: “Vì nó vốn là to như thế.”

Vẻ đắc ý trên mặt Diệp Hoan khiến cánh đàn ông trong studio hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhiếp ảnh gia tức đến mức quay đầu bước đi: “Không chụp nữa, chuyện này không sao làm được.”

Tổng giám đốc vội vàng chạy đến trấn an ông ta.

Tổng giám đốc tức thì đến trước mặt Diệp Hoan, nói với vẻ khó xử: “Trợ lý Diệp...”

Diệp Hoan âm thầm thở dài: “Ông nói tôi biết làm sao đây? Tư chất trời à, tôi đâu có thể vì bốn chục nghìn mà cất thằng em chứ hả?”

Tổng giám đốc thương lượng: “Anh không thể co lại thêm chút nữa sao?”

Diệp Hoan cúi đầu liếc nhìn thẳng em một cái, lại đặc chí khê nói: “Co lại cực kỳ khủng khiếp, đã muốn co đến mức nhỏ nhất rồi, thực sự co lại khủng khiếp lắm rồi...”

49. Chương 48: Âm Thầm Sửa Chữa

Nhiếp ảnh gia được khuyên giải đã quay lại, còn Diệp Hoan cũng tiếp tục chụp một cách không tình nguyện. Thực tế thì hắn cũng không thích công việc mới vừa được vào tay này, chỉ là nể mặt tiền mới không thể không chụp, không làm không được thôi. Thế nên trong quá trình chụp ảnh nét mặt hắn vẫn rất nhăn nhó, đáng vẻ chẳng khác gì vay nặng lãi bị xã hội đen buộc chụp ảnh.

Suốt buổi sáng, việc chụp ảnh được tiến hành không nhanh không chậm, ba người mẫu nữ cộng tác với Diệp Hoan biểu hiện ra rất chuyên nghiệp, biểu lộ các vẻ quyến rũ, bày ra các tư thế mê người trước ống kính, nếu không tính đến Diệp Hoan ôm vẻ mặt tủi nhục ở giữa thì lần chụp ảnh này có thể tính là tốt đẹp.

Nhiếp ảnh gia bất đắc dĩ đành phải đau khổ cầu xin Diệp Hoan cười tươi tắn, rạng rỡ chút, gần như là quỳ gối với hắn. Lúc đó Diệp Hoan mới cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, phối hợp làm việc với nhiếp ảnh gia.

Cho tới quá trưa, việc chụp ảnh hoàn thành, nhiếp ảnh gia thu hồi thiết bị lại, dùng dưng tức giận rời đi, ngay cả chào cũng không.

Diệp Hoan nhìn bóng lưng nhiếp ảnh gia, thở dài buồn bã: “Vì nghệ thuật ta thậm chí đã bằng lòng cởi quần lót rồi mà ông ấy còn muốn thế nào chứ?”

Tổng giám đốc và giám đốc kinh doanh đứng bên khóc không ra nước mắt.

Anh bằng lòng cởi quần lót là chuyện của anh, đừng có hại chúng tôi chứ...

Diệp Hoan xoay người nhìn vào bọn họ, ánh mắt vốn trầm lắng u ám lúc chụp ảnh giờ trở nên nóng bỏng sáng chói.

“Hai vị giám đốc, chụp quảng cáo xong rồi...”

“Đúng thế, đúng thế, vất vả cho trợ lý Diệp rồi...”

“Thế tiền đâu?”

“Hà?”

“Bốn chục nghìn, chụp xong liền giao, quên rồi hả?” Diệp Hoan tươi cười nhắc nhở nhưng trong mắt tỏa ra ừ ừ sát khí, phảng phất chỉ cần hai người dám nói nửa chữ không, Diệp Hoan sẽ khiến bọn họ học máu tại chỗ.

Hai giám đốc đương nhiên không dám nói không.

“Giao! Lập tức giao! Thông báo tài vụ, gọi lên giao tiền...” Giờ tổng giám đốc cũng bắt chước chế độ tài chính công ty gì nữa, đáp ứng rất sảng khoái.

Sát khí bất tận trong mắt Diệp Hoan biến mất, võ vai tổng giám đốc cười tươi như hoa, so với khuôn mặt cười cứng ngắc lúc chụp ảnh vừa rồi khác một trời một vực.

Bốn tệp tiền mặt dày vào tay, trong lòng Diệp Hoan nhất thời buông lỏng tâm sự. Rốt cuộc đã thu xếp được một phần tiền chữa bệnh cho bé Ái rồi, tiền này có được đều nhờ may mắn, xem ra bản thân mình tạm thời chưa thể từ chức, đeo cái biển trợ lý chủ tịch Hồng Hồ đến phía dưới đi lại ngó ngang tí lại khiến mình phát hiện ra một đường tiền tài.

Vỗ vò túi áo căng phồng, Diệp Hoan ôm cội lòng đầy hy vọng hỏi giám đốc kinh doanh: “Lần sau chụp quảng cáo lúc nào? Có cần người mẫu nam không? Tôi chấp nhận mọi yêu cầu, bị bao cũng không phải là không thương lượng được...”

Giám đốc kinh doanh neho mắt, trợn trắng trông bấm ngón tay tính toán trong chốc lát rồi lắc đầu nói: “Mấy năm tới đều không có quảng cáo đâu...”

Nói xong, lão quay đầu hỏi tổng giám đốc: “Đúng không nhỉ?”

Tổng giám đốc lộ ra vẻ nghiêm nghị, nói một cách quả quyết: “Mấy năm gần đây kinh tế đình trệ, ước chừng công ty chúng ta sẽ không đổ thêm tiền bạc vào chuyện quảng cáo.”

Diệp Hoan thở dài chán nản, xem ra đường tiền tài này bị chặt đứt rồi, vốn cho rằng đây là lần đóng quảng cáo đầu tiên của mình, tốt xấu gì cũng coi như một tiểu ngôi sao, lần sau chụp tiếp có thể thừa cơ nâng giá...

“Thật sự không có hả?” Diệp Hoan chưa từ bỏ ý định.

Ánh mắt của giám đốc kinh doanh và tổng giám đốc tràn đầy vẻ cầu xin: “Thật sự không có!”

Diệp Hoan buồn bã mất mát, phui phui đít rời đi.

Nhìn bóng lưng mất mát đui hiu của hần, hai vị giám đốc không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Sao mà tôi cảm thấy chuyện hôm nay có gì không ổn.” Giám đốc kinh doanh có ý dè bĩu.

“Tôi cũng thấy thế, tổng công ty phái người xuống giải quyết vấn đề nhưng vị trợ lý Diệp này lại gây rắc rối cho chúng ta.”

“Tên này vừa nghe đến tiền hai mắt liền tỏa sáng, sẽ không phải là lừa đảo chúng ta chứ?”

Tổng giám đốc lắc đầu: “Chiều nay ảnh in ra, bất kể hậu quả thế nào cứ đưa nó đến tổng công ty mời Liễu tổng xem thử, chúng ta đừng nói gì cả, để cho Liễu tổng tự thân xem, nếu cô ấy nói không có vấn đề gì thì kế hoạch quảng cáo lần này tôi sẽ cố mà gánh.”

Buổi chiều Diệp Hoan lại tiếp tục bỏ việc nữa.

Trong ngực cất bốn chục nghìn vừa kiếm được, hần hào hứng đi đến bệnh viện, nộp tiền đặt cọc chữa bệnh.

Hai tay nắm chặt lấy tờ đặt cọc chi phí thuốc men, cuối cùng Diệp Hoan cũng nở ra nụ cười xuất phát từ đáy lòng, bốn chục nghìn nói nhiều không nhiều nhưng dù sao khoảng cách đến hai trăm nghìn hóa trị càng gần thêm một bước.

Cả buổi chiều Diệp Hoan đều ở bệnh viện với bé Ái, trêu đùa khiến em vui vẻ, về phần chuyện đi làm Diệp Hoan đã sớm quên ra ngoài chín tầng mây.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn vô lo của bé Ái, trong lòng Diệp Hoan tràn đầy dịu dàng.

Văn hóa Diệp Hoan không cao, không hiểu nhiều đạo lý lớn, bên ngoài cực khổ kiếm tiền thế nào hần cũng không nề hà, chỉ cần có thể kiếm được tiền, quỳ xuống giả làm chó cũng có thể được, chỉ cần người thân bên cạnh xem hần là người, coi hần là nơi nương tựa và gửi gắm, hần có thể dám vì người thân giết người đốt nhà.

Tầng trên cùng trụ sở Hồng Hổ, văn phòng chủ tịch.

Hôm nay Chu Mị lại tới, vừa vào cửa đã theo thói quen thóng nhìn qua bàn làm việc của Diệp Hoan nhưng không thấy ai, Chu Mị không khỏi khá bất ngờ. Liễu Mi đang tươi cười duyên dáng ra đón, Chu Mị không tiện hỏi, vì thế hai cô gái nồng nhiệt kéo tay, thân mật trò chuyện đủ thứ trên trời. Dĩ nhiên nội dung chuyện phiếm của hai người không liên quan đến việc kinh doanh, chủ đề rất thông thường, đơn giản chỉ là quần áo, giày dép, mỹ phẩm, đồ trang điểm của phụ nữ...vv

Đối với việc trợ lý Chu Mị chủ tịch Tập đoàn Đăng Long, hơn nữa còn nghe nói là con gái nuôi của chủ tịch có thể thân mật với nàng như thế, mấy ngày qua hai người tựa như những người bạn chốn khuê phòng lâu năm, Liễu Mi kỳ thực vẫn rất có cảm giác được yêu mà sợ.

Xã hội này rất thực tế, với địa vị dẫn đầu giới kinh doanh cả nước cao chót vót của Tập đoàn Đăng Long không ngờ lại xem trọng chủ tịch một công ty cỡ vừa lôm côm chỉ dừng chân tại thành phố Ninh Hải bé nhỏ như nàng đến thế. Liễu Mi nghĩ cho nút đầu cũng chưa tìm ra nguyên nhân.

Nhưng có thể khẳng định Chu Mị ra sức gần gũi với nàng tuyệt đối là tín hiệu thiện ý của Tập đoàn Đăng Long đối với Hồng Hổ, Liễu Mi tất nhiên sẽ mừng rỡ tiếp nhận.

Khi hai cô gái đang vui vẻ trò chuyện thì bên ngoài có người gõ cửa, một nhân viên quảng bá nam đem một tập mẫu áp phích đặt lên bàn làm việc Liễu Mi rồi kính cẩn lui ra.

Liễu Mi vừa cười nói với Chu Mị vừa thờ ơ mở bản mẫu ra, mới nhìn thoáng qua cả khuôn mặt đang tươi cười lập tức sượng lại.

“Đây... Đây là...”

Thấy thần sắc khác thường của Liễu Mi, Chu Mị không nén nổi tò mò cũng ngoảnh đầu vào xem. Quan hệ giữa hai người giờ đã cực kỳ thân mật, Liễu Mi không che giấu nàng bí mật kinh doanh gì của Công ty Hồng Hổ. Cái gọi là bí mật kinh doanh của công ty cỡ vừa như Hồng Hổ cũng chỉ là trò cười trong mắt Tập đoàn Đăng Long khổng lồ mà thôi, Liễu Mi là một người phụ nữ rất sĩ diện nên dĩ nhiên sẽ không làm chuyện hẹp hòi như thế.

Dù chỉ là hàng mẫu nhưng cuốn ảnh lại được làm rất cẩn thận, Chu Mị liếc quan liền sợ ngây người, bùm lấy chiếc miệng nhỏ nhả vào một hơi, cặp mắt quầng rừ cũng trợn trừng ra.

“Đây là... trợ lý Diệp của quý công ty sao?” Chu Mị tưởng như mình hoa mắt, vội vàng quay đầu hỏi Liễu Mi.

Gương mặt thanh tú trắng nõn của Liễu Mi thoáng run rẩy một cái, mặt hoa u ám chậm rãi gật đầu.

Trên cuốn ảnh còn tỏa ra mùi mực là ba cô người mẫu xinh đẹp chỉ mặc đồ lót, cười tươi duyên dáng vây lấy Diệp Hoan vào giữa, còn Diệp Hoan cả người chỉ mặc một cái quần lót, gương mặt tươi cười cứng ngắc mang theo vài phần tủi hổ, phảng phất không tình nguyện ngược ngùng bùm lấy hạ thân, mỗi cái tư thế bày ra đều khiến người ta muốn đánh cho hằn nằm viện.

Liễu Mi lật vài tờ, càng lật càng bốc lửa, thằng khốn kia đi xuống công ty trang phục, rốt cuộc đã làm những gì? Thế nào lại chạy đi làm người mẫu chứ? Lại còn bày ra tư thế dâm tiện như thế...

Liễu Mi không chút do dự bấm số của giám đốc kinh doanh công ty thời trang, không biết giám đốc kinh doanh nói gì trong điện thoại mà càng nghe sắc mặt Liễu Mi càng đen lại, trong mắt tỏa ra từng luồng ánh sáng như muốn ăn thịt người.

Cúp điện thoại, Liễu Mi tựa lưng vào ghế, bộ ngực sữa kiêu hãnh nhấp nhô gấp rút bất định, nàng nhắm mắt lại hít sâu.

Hắn... Rốt cuộc đang làm cái gì?

“Liễu Mi, cuốn ảnh này là catalogue quảng bá của công ty thời trang dưới trướng của cô à?”

Liễu Mi vô lực gật đầu.

Ánh mắt Chu Mị hiện lên vẻ lo lắng.

Nàng chẳng muốn quan tâm truy cứu xem chuyện sao mà xảy ra nhưng nàng biết rõ cuốn sách catalogue này tuyệt đối không thể chảy vào thị trường, nếu không sẽ ử họa ngầm cho tương lai. Ông chủ thì còn được, mấu chốt là những người trong nhà và thái độ của cụ chủ. Người kế nghiệp tương lai của gia tộc hiển hách Trung Quốc lại đi chụp ảnh quảng cáo đồ lót sẽ thành trò cười cho giới thượng lưu trong kinh, dĩ nhiên là một đả kích nặng nề với danh dự của gia tộc và uy tín của chủ nhà tương lai.

Tập catalogue này quá nguy hiểm.

Lấy lại bình tĩnh, Chu Mị cười nói với giọng điệu thoải mái: “Chụp không tệ đâu. Liễu Mi, gần đây Tập đoàn Đăng Long chúng ta vừa khéo có chút hứng thú với việc kinh doanh trang phục ở Ninh Hải, muốn mua một công ty để kinh doanh, không biết Liễu tổng có thể bằng lòng bỏ đi thứ mình yêu thích hay không?”

Liễu Mi mở mắt ra, tò mò nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười như hoa của Chu Mị, kinh ngạc nói: “Cô muốn mua công ty thời trang của tôi sao?”

Chu Mi gật đầu rất nghiêm túc: “Đúng, mua nó. Tập đoàn Đăng Long nguyện ý trả giá toàn bộ công ty thời trang gấp đôi. Nếu như cô đồng ý, chiều nay chúng ta có thể hoàn thành hợp đồng mua bán luôn.”

Liều Mi mở to hai mắt, nhìn chăm chăm nàng không dám tin, một hồi lâu không nói gì.

Chu Mị đầy kinh nghiệm thương trường lúc này lại có phần không giữ được bình tĩnh, nàng biết việc này không thể dây dưa. Nếu Liều Mi thực sự ký tên cho phát hành quảng cáo thì ngay ngày mai tập ảnh này sẽ được truyền khắp góc ngách thành phố Ninh Hải, bộ dạng trần truồng này của Diệp Hoan sẽ in sâu vào lòng người, khi đó tình thế sẽ không thể vẫn hồi nữa.

“Gấp ba.” Chu Mị lần nữa ra giá.

Liều Mi trầm mặc một lúc, hỏi: “Sao phải mua nó thế? Ngay cả giá trị tổng thể của nó, nền tảng hoạt động, lời lỗ hàng năm cô còn chưa hề biết, với thân phận của mình cô đâu giống là dạng qua loa như vậy.”

Đôi mắt xinh đẹp của Chu Mị lại quét lên cuốn ảnh lần nữa, hình ảnh Diệp Hoan thẹn thùng bụm lấy hạ thân đập vào mi mắt, da đầu Chu Mị tê rần, không chịu nổi phải nghiêng đầu sang một bên, thở dài thườn thượt: “Tôi thấy các cô dùng người mẫu rất chuyên nghiệp, lý do đó là đủ.”

Liều Mi cũng liếc cuốn ảnh, rồi quay đầu rồi, trừng mắt nhìn Chu Mi oán trách, học theo Chu Mị thở dài: “Quả nhiên là người của công ty lớn, bịa chuyện nói dối ghê hơn tôi nhiều...”

50. Chương 49: Chột Dạ

Xế chiều hôm đó, giới kinh doanh thành phố Ninh Hải lại truyền ra một tin tức khiến người ta kinh ngạc.

Sau hai động thái lớn di chuyển trụ sở và hợp tác với Công ty Hồng Hổ, Tập đoàn Đăng Long lại âm thầm thu mua công ty thời trang dưới trướng công ty Hồng Hổ.

Người trong nghề đều hiểu rất rõ, Công ty Thời trang Hồng Hổ chỉ là một công ty loại hai, tình hình hoạt động không quá tốt, có nhãn hiệu riêng trong thị trường trong nước, chất lượng tốt hơn hàng nhái không chính hiệu một chút, tài sản cố định và tài sản vô hình cộng lại cũng không khả quan lắm.

Thế nhưng tin tức từ Công ty Hồng Hổ truyền ra cho thấy trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Đăng Long Chu Mị không hề tiến hành bất cứ khảo sát hay đánh giá nào đã liên định giá ba mươi triệu đôla, mua lại một trăm phần trăm cổ phần Công ty Thời trang Hồng Hổ, đưa vào dưới trướng Tập đoàn Đăng Long.

Ba mươi triệu đôla để mua một công ty thời trang loại hai, giá tiền này phải hơn gấp ba giá trị thực của nó.

Các trùm phiệt giới kinh doanh Ninh Hải nghĩ mãi không ra rốt cuộc Tập đoàn Đăng Long đang nghĩ gì? Dùng giá gấp ba mua một công ty loại hai không nổi bật, bọn họ muốn làm gì?

Mọi người chẳng thể nào hiểu được cách làm của Chu Mị, trong lòng bọn họ không khỏi âm thầm than thở người của tập đoàn lớn làm việc quả nhiên siêu thoát huyền diệu, chẳng biết đầu mà lẩn, khiến người ta mờ mịt.

Trái lại, Liều Mi vẫn lơ mơ hiểu được đôi chút lý do của Chu Mị.

Từ quyết định hợp tác với Hồng Hổ khó hiểu ban đầu của Chu Mị, trong đầu Liều Mi thường xuyên hiện ra một ý nghĩ như hiểu mà không hiểu, cho đến sau khi Chu Mị nhìn thấy ảnh quảng cáo đồ lót của Diệp Hoan đã lập tức không hề do dự, thậm chí có thể nói là cực kỳ vội vàng thu mua công ty thời trang dưới trướng mình thì Liều Mi rốt cuộc đã nghĩ thông suốt chuyện này.

Toàn bộ đều có liên quan tới Diệp Hoan!

Chu Mị định dựa vào ảnh hưởng của Tập đoàn Đăng Long xây dựng một vòng bảo vệ chặt chẽ cực lớn cho cái tên lưu manh hạng bét có vẻ không thu hút này, hơn nữa quá trình xây dựng cực kỳ bí mật, hết thấy không để lại dấu vết, điều kiện tiên quyết là nhìn như vô tình lạng lẽ tiến hành.

Trụ sở Hồng Hổ, phòng họp tầng thượng.

Đại diện kinh doanh và định giá viên hai bên hoàn thành bản định giá tài sản cơ bản, các luật sư cẩn thận kiểm tra đối chiếu từng điều khoản hợp đồng mua bán, Liễu Mi và Chu Mị trình trọng ký tên đóng dấu lên hợp đồng mua bán. Công ty Thời trang Hồng Hổ từ nay về sau chính thức về dưới trường Tập đoàn Đăng Long.

Liễu Mi nâng cao ly Champagne, nhẹ nhàng cụng ly với Chu Mị, đôi mắt đẹp lấp lánh, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: “Chu Mị, tôi thực sự không nghĩ ra vì sao cô muốn mua công ty này. Hiện công ty thời trang đã đứng tên quý tập đoàn rồi, xin mạo muội hỏi một câu tế nhị đột hình ảnh quảng bá này vẫn đưa ra thị trường theo kế hoạch chứ?”

Chu Mị nghĩ gì đó, ánh mắt nhiều lần tránh né, cuối cùng khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, thản nhiên nói: “Đột hình ảnh quảng bá này có rất nhiều khiếm khuyết nhỏ, tôi nghĩ nên cho chụp lại. Hơn nữa, trước mắt việc quan trọng nhất ở công ty thời trang là điều chỉnh thích hợp nhân sự và chức vị trong công ty, vấn đề quảng bá sản phẩm có thể để đó đã, sau này với sự giúp đỡ toàn lực của Tập đoàn Đăng Long có thể tiến hành lại.”

Trong lòng Liễu Mi run lên, mí mắt bất chợt nhảy lên.

Thử hỏi thăm dò một câu thì quả nhiên đúng như nàng dự tính, hình ảnh quảng bá bị hủy bỏ, xem ra các sự kiện gần đây của Tập đoàn Đăng Long đều có liên quan rất lớn tới Diệp Hoan.

Diệp Hoan.... Rốt cuộc hắn là ai?

Liên tưởng đến việc Tập đoàn Đăng Long tuyên bố di chuyển trụ sở gần đây, cả người Liễu Mi đột nhiên run lên, sẽ không phải cũng là vì...

Lắc đầu, Liễu Mi không dám nghĩ tiếp nữa.

Chu Mị khẽ nhấp ngụm Champagne, nhìn Liễu Mi đang nhíu mày trầm tư, khóe miệng nàng cũng vênh lên thành một nụ cười bí ẩn.

Người dày dặn thương trường như Chu Mị tất nhiên nghe ra được ý thăm dò trong lời nói của Liễu Mi, vì thế nàng cũng tung ra tín hiệu nửa thật nửa giả.

Tranh đấu trong gia tộc đã có xu hướng căng thẳng, trước mắt không nên đẩy hắn lên sân khấu nếu không sẽ dẫn tới công kích của kẻ thù trong nhà. Với năng lực của Chu Mị và Tập đoàn Đăng Long cũng chưa thể bảo vệ hắn chu toàn, thế nhưng nếu hắn đã vào làm tại cái công ty nho nhỏ này, thân là người thừa kế chủ nhà tương lai cũng không thể để hắn chịu quá nhiều ủy khuất. Vừa khéo tung ít hỏa mù cho Liễu Mi khiến nàng sinh ra kiêng kỵ với thân phận của Diệp Hoan nhưng không thể hiểu tường tận, dù sau này hắn có gây ra họa gì nữa thì Liễu Mi cũng không khiến hắn khó thở. Dùng điều đó tạo thành một sự cân bằng tinh tế ngắn hạn là kết quả mà Chu Mị hy vọng đạt được.

Hai mỹ nhân thông minh đều có tâm tư, khẽ chạm ly rượu và nhìn nhau cười, chẳng ai nói một lời nào.

**

Sáng hôm sau ngày Tập đoàn Đăng Long mua Công ty Thời trang Hồng Hổ, Diệp Hoan mới lững thững tới đi làm.

Hôm nay Diệp Hoan đến rất sớm, quét thẻ xong, khe khẽ đẩy cửa văn phòng, bên trong không một bóng người.

Lấy chổi lau nhà từ phòng vệ sinh lại xách thêm thùng nước, không ngờ lần đầu tiên Diệp Hoan lau chùi vệ sinh cho văn phòng chủ tịch.

Có câu không lợi không làm, lại có câu bồng dưing tốt lạ...

Diệp Hoan bồng chịu khó như vậy là có nỗi khổ tâm riêng của hắn.

Hôm qua, chụp xong hình ảnh quảng cáo, Diệp Hoan lại đến bệnh viện với bé Ái đến quá trưa, tối về nghỉ đi nghỉ lại cảm thấy mình làm có chút quá đáng, hơi có phần ép người. Nhờ đâu giám đốc kinh doanh công ty thời trang chạy đến tố cáo với Liễu Mi thì bốn chục nghìn mình đã cầm có phải trả lại không?

Diệp Hoan là một người rất khôn khéo, loại khôn khéo này là biểu hiện đặc trưng cho tính狡詐 của dân phố chợ, làm một chuyện xấu tất nhiên phải làm ít chuyện tốt để đền bù, mặc dù cách đền bù này có xác suất không mang lại tác dụng gì rất lớn.

Sắp tới chín giờ rồi, các nhân viên lần lượt đi làm. Diệp Hoan trốn ở trong cầu thang cách không xa thang máy hút thuốc lá, đôi mắt gian tà thỉnh thoảng đảo về phía cửa thang máy.

Một tiếng “Đinh” vang lên, cửa thang máy mở ra, Liễu Mi và Chu Mị mặc đồ công sở đơn giản mà quý phái cùng từ bên trong bước ra.

Diệp Hoan sáng ngời hai mắt, vội vàng bóp tắt điều thuốc. Thừa dịp hai cô gái đang mỉm cười chào hỏi với nữ tiếp tân ở sảnh chính, cả người Diệp Hoan biến thành một luồng khói đen nhanh chóng lủi vào trong văn phòng, sau đó... Vung vẩy chổi lau nhà lên, thuận tiện hắt vài giọt nước từ trong thùng lên sàn, làm ra một bộ cần cù vất vả quét dọn, chăm chỉ mồ hôi đầm đìa.

Thứ Liễu Mi và Chu Mị nhìn thấy lúc bước vào phòng chính là cảnh tượng khí thế ngút trời này.

Hai cô gái cùng ngẩn người.

Liễu Mi liếc nhìn Diệp Hoan, đôi mi thanh tú nhú lại chỉ chờ phát hỏa, nhưng nghĩ đến quan hệ bí ẩn khó đoán giữa Diệp Hoan và Tập đoàn Đằng Long, Liễu Mi lại cố gắng đè nén được lửa giận sắp phun trào. Nàng lạnh lùng nhìn sang phía Diệp Hoan nói: “Hôm nay amwtj trời mcoj đằng Tây à nha, không ngờ trợ lý Diệp lại trở nên chịu khó như vậy, hiếm có thật.”

Diệp Hoan buông chổi lau nhà trong tay xuống, làm ra vẻ lau mồ hôi lao động, gượng cười ha hả: “Cù cù bù thông minh, người chậm cần làm sớm, các ông chủ hào phóng sáng suốt đều thích nhân viên cần cù, đúng không?”

Chu Mi thấy bộ dạng chột dạ của Diệp Hoan, vốn tâm tư linh hoạt nàng biết ngay lý do hẩn chột dạ, vì thế che miệng cười khúc khích, đáng cười như gió xuân thoảng qua mặt, đẹp như một bức tranh.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng Diệp Hoan không tránh được một trận kích động, cô nàng này thật đẹp, một mầm non xanh tươi mơn mẩn đầy nước, không biết tương lai sẽ bị con lợn ú nào thúc đẩy, đáng tiếc...

“Tiểu thư Chu, cô lại tự mình đến thăm công ty chúng tôi à? Tôi xin thay mặt Liễu tổng chào đón cô, không phải tôi nói khoác mà cô cũng tận mắt thấy rồi đây, công ty Hồng Hổ chúng tôi là một tập thể cần cù, đoàn kết, quan trọng nhất là có một bà chủ rất tốt trăm năm khó gặp. Bà chủ đây tốt ở mọi mặt, đặc biệt nhất chính là nhân viên có làm sai thì cô ấy cũng không bao giờ trách mắng hay truy cứu, rất chỉ alf rộng lượng...”

Diệp Hoan thao thao bất tuyệt nọt phát ối, nói gần nói xa để lót đệm cho sai phạm của mình. Liễu Mi chỉ cảm thấy cả người nổi từng lớp da gà, không tự chủ được rung mình một cái.

Chu Mị bị một trận nói phét của Diệp Hoan chọc cho cười ngặt nghẽo, cười to nói với Liễu Mi: “Bà chủ đây có tốt không thì tôi không rõ lắm nhưng anh nhân viên này tuyệt đối là nhân viên tốt. Xem anh ta tặng bóc cô hay chưa, ha ha..”

Liễu Mi xạm mặt đi, lạnh lùng nói: “Tên này ngay cả nịnh nọt cũng tệ như thế, thực nhìn không ra anh ta giống một nhân viên tốt ở điểm nào...”

Diệp Hoan bận rộn từ sáng sớm có chút khó hiểu, hôm qua ở công ty thời trang đe dọa lừa được bốn chục nghìn, chuyện này lẽ ra Liễu Mi hẳn đã biết từ lâu, cứ tưởng rằng nàng vừa nhìn thấy mình sẽ nổi tam bành, có điều cho tới giờ cô ta vẫn không tỏ vẻ gì, chẳng lẽ quả thật như lời mình nói, cô ấy là người khoan hồng độ lượng sao?

Bên lên cười hai tiếng, Diệp Hoan thử hỏi dò: “Liễu tổng, cô... Có gì sai bảo nữa không?”

Liễu Mi điềm đạm nói: “Tôi không cần gì, anh đi làm việc của mình cho tốt đi.”

Diệp Hoan kinh ngạc liếc mắt dò xét nàng một cái, khối nặng treo trong lòng đã lâu từ từ hạ xuống.

Quá tốt, cô nàng này nhất định là vừa hết tháng nên tâm tình rất vui vẻ, không so đo chút chuyện với ta. Sớm biết như thế hôm qua ông đã lừa hắt trăm nghìn rồi.

Cho tới trưa, mọi thứ cứ trôi qua êm đềm không sóng như vậy.

Giữa trưa ăn cơm xong, Diệp Hoan chui vào nhà vệ sinh của công ty, vừa đi ngoài vừa hút thuốc, đồng thời đau khổ suy tư tìm biện pháp kiếm tiền.

Bốn chục nghìn hiển nhiên không đủ cho bé Ái chữa bệnh, lỗ hổng tài chính vẫn còn rất lớn, biết đi đâu mà kiếm tiền đây?

Diệp Hoan thấm thía được sự gian khổ của việc kiếm tiền, đặc biệt gom góp mấy trăm nghìn tiền chữa trị trong một thời gian ngắn lại càng như nhiệm vụ không thể hoàn thành. Nhưng mà bệnh tình bé Ái nguy cấp lắm rồi, nhất định phải có nhiều tiền như thế mới trị bệnh cho tốt được, làm sao bây giờ?

Con số trên trời nặng nề đặt trong lòng Diệp Hoan, hắn cảm thấy có phần không thở nổi.

Lúc này, ngoài cửa nhà vệ sinh truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Tiếng chân từ xa bước lại, vào trong một ô bên cạnh Diệp Hoan, sau đó là âm thanh sột sột soạt soạt cởi thắt lưng, kéo khóa. Tiếp đó là một cái rầm rung trời, cuối cùng là một trận mưa sa bão đổ rầm rầm ào ào.

Diệp Hoan rít một hơi thuốc, điềm tĩnh nói: “Là anh Trần chánh văn phòng hả?”

Người bên cạnh chừng lại, buồn bực nói: “Sao biết là tôi vậy?”

“Vừa nghe tiếng đã biết là anh rồi.”

“Thế mà cũng nghe ra hả?” Trưởng phòng Trần buồn bực. (Trước thì mình dùng “Trần chủ nhiệm/Chủ nhiệm Trần”, giờ ngấm lại thấy trong tiếng Việt mình không có gọi thế, đổi. mà nói ra làm gì nhỉ, có ai góp ý đâu :cry:)

Diệp Hoan cười tràn đầy tự tin: “tôi còn nghe được anh không phải là người bản địa, Quảng Đông ha?”

Trưởng phòng Trần: “...”

51. Chương 50: Đồng Nghiệp Trợ Lý

Dịch: VôHưKhông

Biên: Cỏ

Rồi ta sẽ gặp nhau trong đời, đi vệ sinh gặp nhau âu cũng là duyên phận.

Diệp Hoan và trưởng phòng Trần cùng ngồi trong nhà vệ sinh trò chuyện đủ thứ.

Với tư cách nhân viên mới, Diệp Hoan tạm thời bỏ qua phiền muộn trong lòng, thỉnh giáo trưởng phòng Trần một vài tin tức giai thoại trong công ty.

Trưởng phòng Trần rất rộng rãi, chẳng dấu Diệp Hoan điều gì, chỉ từ một cái rầm đã nghe ra hắn không phải là người ở đây, nhân tài như thế không thể không coi trọng.

Từ lời của trưởng phòng Trần, Diệp Hoan mới biết thì ra trên Liễu Mi còn có một người anh nữa, có điều lại là loại công tử ăn chơi điển hình, chỉ biết sống phóng túng, đốt tiền khắp nơi, hơn nữa hành vi khá kiêu ngạo. Vì chuyện quản lý Công ty Hồng Hổ nên quan hệ giữa hai anh em khá căng thẳng, Liễu Mi luôn đau đầu vì người anh này.

Diệp Hoan lẳng lẳng lắng nghe trưởng phòng Trần kể vanh vách ra bí mật của lãnh đạo công ty, trong lòng không khỏi than thở thực ra cuộc sống của người có tiền cũng không hẳn là vô sầu vô lo, có không biết bao nhiêu âu lo ẩn dưới vẻ ngoài rạng rỡ, sống cũng không thoải mái gì.

Khi hắn trở lại văn phòng, Liễu Mi đang nghe điện, mày nhíu chặt lại có vẻ rất bức bối, Chu Mị ngồi nghỉ ngơi trên ghế salon, lẳng lẽ độc tập chí.

Thấy Diệp Hoan bước vào, Liễu Mi lạnh lùng nói với người trong điện thoại: “Liều Trạch, anh không cần vin vào chuyện này để lái sang chuyện mình. Trong bụng anh đang ôm chủ ý quỷ quái gì tôi rất rõ, nói thẳng cho anh biết Hồng Hổ do ai quản lý là do cha quyết định, anh không phục thì có thể về tìm ông ấy. Chỉ cần cha nói để anh quản lý thì tôi tuyệt đối không nói nửa câu, lập tức rời đi, tưởng tôi thích cái chức chủ tịch này lắm sao? Về phần Vương Sơn, giết người đền mạng là đúng luật, anh đừng dùng chuyện này làm mưa làm gió. Nếu các anh em ở dưới không phục cứ bảo họ tìm tôi, đừng liên lụy đến người vô tội!”

Nói xong Liễu Mi cúp điện thoại, sau đó nhìn Diệp Hoan với ánh mắt phức tạp và thờ dãi.

Chu Mị đang ngồi ở chỗ tiếp khách lúc này cũng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lơ đãng đảo qua hai người, ánh mắt lộ ra mấy phần lạnh lùng.

Lúc Diệp Hoan bước vào nghe được hai anh em đang cãi nhau qua điện thoại, biết là trưởng phòng Trần không nói dối, quả thực quan hệ giữa hai anh em họ rất căng thẳng. Có điều cô ấy nhắc đến Vương Sơn, cái tên này... Nghe quen thật.

Thời gian nghỉ trưa trôi qua, đã đến giờ làm việc buổi chiều rồi.

Diệp Hoan đi làm có phần vô nghĩa, là một người trợ lý hắn thật sự không biết nên làm những gì. Cũng may là Liễu Mi chẳng để ý, đơn giản coi như hắn vô hình, chuyện gì cũng tự thân vận động. Diệp Hoan đành phải ngồi an phận sau bàn, miệt mài chơi tú lơ khơ trên máy tính, thỉnh thoảng chơi một ngắc đầu lên thì quay về phía Liễu Mi cười tỏ vẻ áy náy, sau đó... Tiếp tục vui đùa vào chơi.

Liều Mi đã muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Hoan lắm rồi, nhưng chẳng biết thế nào hắn nhìn chỉ như một tên côn đồ mà đằng sau chẳng những có cha nàng, lại còn có cả Chu Mị của Tập đoàn Đăng Long, cả hai bên Liễu Mi đều không đắc tội được nên đành bấm bụng chịu đựng cơn tức, nuôi một kẻ báo cô trong phòng làm việc của mình như thế.

Diệp Hoan càng chơi bài tú lơ khơ càng cảm thấy ngưỡng ngưỡng. Dù sao nhìn bà chủ loay hoay chẳng phút nghỉ ngơi còn trợ lý như mình lại nhàn đến phát chán, quả thật hơi hơi quá đáng, người ngoài nhìn vào chẳng biết rốt cuộc ai mới là chủ.

Diệp Hoan hết hứng đứng dậy, bèn lên đi đến chỗ tiếp khách, ngồi xuống đối diện với Chu Mị, cầm một tờ giấy một cái bút giả vờ giả vẹt ghi lung tung vài chữ. Viết cái gì không quan trọng, quan trọng là để cho bà chủ thấy mình đang làm việc, làm bộ cũng được chứ đừng ngồi chơi, đó là vấn đề về thái độ. Mới đi làm vài ngày nhưng Diệp Hoan đã hiểu rất rõ nguyên tắc này.

Chu Mị ngồi phía đối diện thấy Diệp Hoan đang viết gì đó, không nén nổi tò mò ngó đầu qua nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy trắng có viết mấy chữ ngay ngắn “Kế hoạch sắp xếp công việc đầu năm”. Chu Mị che miệng cười duyên nói: “Trợ lý Diệp thật là chuyên nghiệp, bây giờ mới là cuối năm mà đã bắt đầu tính đến kế hoạch làm việc sang năm rồi ư?”

Diệp Hoan gượng cười: “Làm gì cũng phải nhìn xa trông rộng một tí...”

Chu Mị cười hì hì nói: “Vậy trợ lý Diệp định an bài công việc năm tới thế nào đây?”

Diệp Hoan trầm tư rất lâu, liếc trộm Liễu Mi đang bề bộn công việc rồi ngửa mặt lên trời thở dài náo ruột: “Ngoại trừ chờ ăn với chờ chết, thực sự tôi không nghĩ ra kế hoạch làm gì khác...”

Chu Mị ngẩn người rồi che miệng xinh khẽ cười, đôi mắt trong veo xinh tươi híp lại thành hai vầng trăng lưỡi liềm hút hồn người.

Diệp Hoan tò mò nhìn Chu Mị, nhin không được hỏi: “Tiểu thư Chu, cô là trợ lý của Tập đoàn Đăng Long, tôi là trợ lý của Công ty Hồng Hổ, chúng ta xem như là đồng nghiệp nhĩ?”

“Đồng nghiệp?” Chu Mị thoáng ngơ ngác trong giây lát rồi cười và gật đầu nói: “Xem như là đồng nghiệp, chúng ta đều là trợ lý mà.”

Diệp Hoan đương nhiên không biết thân phận của vị trợ lý xinh đẹp này đáng giá cao như thế nào, vì thế do dự hỏi: “Có một vấn đề không biết tôi có nên hỏi không, có phải các trợ lý như chúng ta đều vô công rồi nghề, ngồi không đến phát chán không?”

Chu Mị ngạc nhiên: “Sao anh lại hỏi thế?”

“Cô xem, cô là trợ lý, tôi cũng là trợ lý. Tôi mỗi ngày đều ngồi vào bàn chơi bài mà cô còn quá đáng hơn, ngày nào cũng chạy đến công ty người khác đọc báo, đều quá ư là rảnh, đúng không?”

Chu Mị nhin cười, gật đầu nói: “Anh không nói thì tôi không nhận ra, đúng là thế thật. Mấy người chủ này trả lương hàng tháng cho chúng ta thực sự là phí phạm.”

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: “Tôi mỗi ngày chơi game còn được, ít ra vẫn ở trong công ty mình, đúng giờ đến quét thẻ đi làm. Tiểu thư Chu, vì sao mỗi ngày cô đều đến công ty người khác thế? Sếp cô không mắng nhiech gì à?”

Chu Mị cố gắng nín cười đỏ bừng cả mặt, nói: “Tôi cũng không biết nên làm gì, đành phải dạo chơi khắp nơi, gần đây cảm thấy Công ty Hồng Hổ rất thú vị nên hàng ngày đều đến đây ngồi chơi chút, chí ít thì cà phê ở đây rất ngon.”

Diệp Hoan nhìn Chu Mị, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, thở dài nói: “Sếp của cô tốt quá, đã trả lương không công còn cho cô đi chơi thoải mái khắp nơi. Mặc dù tôi cũng nhận lương không công nhưng vẫn tính về độ nhàn rồi thì vẫn thua cô không chỉ một bậc đâu. Làm một cái so sánh thì giống như điện thoại di động ấy, điểm khác biệt là cô là di động có thể tản mát khắp thị trường quốc tế, còn tôi chỉ là điện thoại bàn, ngoài trong nhà ra đừng nghĩ đi đến chỗ nào khác...”

“Anh ví von rất thú vị...” Chu Mị không để ý gì đáng vẻ thực nữ, cười lên ha hả.

Diệp Hoan nghĩ gì đó, đột nhiên vỗ mạnh đùi nói: “Tôi biết vì sao cô cứ nán nã ở đây mãi không chịu đi rồi.”

Chu Mị ngừng cười, tò mò hỏi: “Vì sao?”

Diệp Hoan cẩn thận liếc Liễu Mi ở cách đó không xa, hạ giọng nói khẽ: “Tiểu thư Chu, không phải là các cô chịu chút thiệt thòi gì trong điều khoản hợp tác với Công ty Hồng Hổ chứ?”

Chu Mị mở to mắt: “Sao lại anh nói thế?”

Diệp Hoan nhìn nàng với vẻ “Tôi hiểu mà” và nói: “Nhất định là sếp cô thấy hợp tác bị thiệt nhưng đã ký hợp đồng chẳng thể làm khác nên mới phải cô đến Công ty Hồng Hổ, mỗi ngày đều ăn của Liễu tổng, uống của Liễu tổng, cố ăn cố uống để lấy lại được chút gì thì lấy, đúng không?”

Cái miệng nhỏ xinh của Chu Mị mở to kinh ngạc: “...”

Diệp Hoan nháy nháy mắt với Chu Mị, cười nói: “Sếp cô quá khôn, cũng đúng thôi, có lợi mà không lấy đúng là ngu. Suy nghĩ của tôi cũng giống như sếp cô vậy. Hay là như vậy, tan việc ta sẽ xúi Liễu tổng mời chúng ta đi ăn tiệc hải sản, nhất định cô vợ vét đủ, thuận tiện cho tôi đi đổi món tươi luôn...”

Chu Mị nhìn về sau lưng Diệp Hoan đầy kỳ lạ, khẽ cười nói: “E là... Không thể được.”

Diệp Hoan thắc mắc: “Vì sao chứ?”

Lúc này, một giọng nói lạnh như băng từ sau lưng Diệp Hoan vang lên: “Bởi vì bà đây không đồng ý!”

Tiếp đó bên tai Diệp Hoan truyền đến cảm giác đau nhói, cả người bị xách lên như con lợn.

Liễu Mi tái cả mặt, dùng sức ngắt lỗ tai Diệp Hoan, rít gào: “Dám ăn cây táo rào cây sung ngay trước mặt bà, mi đúng là một tên khốn khiến người ta giạt mình.”

52. Chương 51: Bí Quá Hóa Liễu (phần Đầu)

Liễu Mi tức điên lên rồi.

Nhân viên không có lòng trung thành với Công ty Hồng Hổ nàng cũng đã gặp rồi nhưng chưa từng thấy kẻ nào ăn cây táo, rào cây sung trắng trợn như thế.

Đã biết Diệp Hoan khốn nạn từ lâu nhưng trình độ khốn nạn của hắn vẫn làm cho Liễu Mi cảm thấy kinh ngạc.

Lời ông anh Liễu Trạch của nàng mới nói trong điện thoại là đúng, loại khốn nạn này phải bảo các anh em thủ hạ nửa đêm trùm đầu hắn, buộc cho cục đá to rồi hất xuống nước. Đúng là uống công mình mới vừa rồi còn ra sức che chở cho hắn.

Diệp Hoan bị Liễu Mi ngắt lỗ tai, đau đến phải kêu á á thảm thiết, Chu Mị nhìn không nỡ phải vội vàng hòa giải: “Được rồi, Liễu Mi, cô là chủ tịch một công ty, ăn của cô một bữa hải sản thì có sao? Sao lại bực tức thế?”

Liễu Mi cả giận: “Đừng nói ăn hải sản, dù là gan trời phỉ muối tôi cũng mời được, vấn đề là tên khốn này dám ăn cây táo, rào cây sung, quá đáng ghét!”

Diệp Hoan đau đến hít vào hơi lạnh, cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi, Liễu tổng, tôi còn non trẻ không hiểu chuyện, cô hãy tha cho tôi đi...”

Chu Mị thấy Diệp Hoan đau đến thành ra như vậy trong lòng thấy thương xót, tiến tới kéo cánh tay Liễu Mi đang nhéo tai hắn ra rồi đứng ngăn giữa hai người, cười nói: “Được rồi được rồi, đừng tức nữa, chiều nay tan tầm tôi mời hai người đi ăn một bữa tiệc hải sản, được không? Đỡ cho trợ lý của cô nói xấu tôi tới đây ăn nhờ ở đậu...”

Liễu mi kinh ngạc nói: “Anh ta nói cô đến đây... Ăn nhờ ở đậu?”

Chu Mị liếc mắt về Diệp Hoan đầy quyền rũ rồi che miệng nhỏ cười khanh khách.

Gương mặt Liễu Mi liền tái đi.

Đường đường con gái nuôi của chủ tịch Tập đoàn Đằng Long, sau lưng có bối cảnh chính phủ sâu không lường được, người khác nịnh nọt chào mời còn không thèm đến mà tên khốn này lại đi bảo người ta tới ăn bám.

Ánh mắt của Liễu Mi đảo khắp phòng làm việc, Diệp Hoan thấy thế sợ hết hồn. Hắn biết Liễu Mi đang tìm dao nhíp, nếu không có gì khác thì hắn là muốn đâm hắn vài nhát.

“Liễu tổng, tiểu thư Chu mời chúng ta đi ăn hải sản, tôi sẽ xuống dưới chuẩn bị xe cho hai người.” Diệp Hoan rất thức thời, sát khí quá nặng, chỗ này hắn tuyệt đối không được ở lại nữa.

Nói xong Diệp hoan “Vèo” một cái, biến mất khỏi văn phòng.

Hai cô gái liếc nhìn một cái rồi cùng cười khúc khích.

Liễu Mi vừa cười vừa bực tức nói: “Tên này đúng là một tên siêu khốn khiếp.”

Chu Mị cười đầy thâm ý: “Từ từ rồi cô sẽ nhận ra anh ta không chỉ là một tên khốn đâu...”

Liễu Mi nghe ra trong lời nói của nàng có ẩn ý, khẽ giật mình nhớ đến mối quan hệ bí ẩn giữa Diệp Hoan và Tập đoàn Đằng Long, bèn hỏi dò: “Ngoại trừ là tên khốn ra anh ta còn có thân phận khác ư?”

Chu Mị lắc đầu cười mà không nói.

Bạn của bà chủ tan tầm mời ăn hải sản nên dĩ nhiên trợ lý Diệp phải sớm sắp xếp cùng đi bồi tiếp, thuận tiện ăn ké chút. Không biết người bị bệnh máu trắng có ăn được đồ biển không, Diệp Hoan định gói vài con bào ngư về cho em Ái. Tiểu thư Chu là người có tiền khăng định không để tâm, còn Liễu Mi ư, không cần để ý cô ta, bất chấp thái độ của cô nàng đi.

Thế nên Diệp Hoan gọi cho trưởng phòng Trần, ông ta liền nhanh chóng thu xếp một chiếc Mercedes Benz cùng một lái xe.

Diệp Hoan xuống trước, đợi các nàng ở bãi xe ngầm.

Khi Diệp Hoan mới đi đến bãi đỗ xe ở tầng âm thứ nhất thì điện thoại vang lên.

Giọng Nam Kiều Mộc vang lên đầy mệt mỏi, khàn giọng nói: “Diệp Hoan... Anh tan sở chưa?”

Diệp Hoan ngẩn người, Nam Kiều Mộc rất ít khi chủ động gọi ình, hôm nay gọi không nhẽ bệnh viện...

“Kiều Mộc, em đang ở đâu đấy? Có phải bệnh tình bé Ái chuyển biến xấu không?”

“Em đang ở bệnh viện, bệnh bé Ái coi như ổn định, nhưng mà...” Nam Kiều Mộc nói xong chợt nghẹn ngào: “Diệp Hoan, em không biết phải nói với anh thế nào, áp lực anh phải chịu quá lớn, em không muốn đè thêm gánh nặng cho anh nhưng... Em thực sự tìm không ra cách nào...”

Diệp Hoan cảm thấy căng thẳng, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói mau!”

Nam Kiều Mộc khóc thút thít mà nói: “Hôm nay bệnh viện thông báo là tạm ứng viện phí chúng ta nộp chưa đủ...”

Diệp Hoan ngẩn người, nói: “Không phải hôm qua anh vừa nộp bốn chục ngàn rồi sao?”

“Vẫn chưa đủ, bệnh bạch cầu rất tốn tiền. Lần hóa trị đầu đã hơn hai chục rồi, càng đừng nói đến thuốc men phụ trợ trị liệu. Em xem kê đơn thuốc thấy đều là thuốc nhập khẩu, mỗi một lọ một hộp đều có giá trên trời. Bệnh viện bảo muốn chúng ta nộp tạm ứng trước một trăm ngàn, nếu không chỉ có thể đình chỉ trị liệu cho bé Ái...”

Diệp Hoan ngây dại.

“Thực ra bệnh viện đã thông báo từ sáng qua. Hôm qua anh đến đây, thấy anh và em Ái vui vẻ như thế, em và ông viện trưởng cũng không nói ra chuyện này. Nhưng giờ em thực sự không nhịn được nữa, Trương Tam hôm qua thấy tờ thông báo thúc dục đóng tiền của bệnh viện cũng không nói gì nên lúc đó bọn em cũng không để ý, kết quả tối đó Trương Tam đi nạy cửa nhà người ta bị bảo vệ họ phát hiện và báo cảnh sát. Anh ấy bị bắt đưa vào đồn công an tạm giữ rồi. Bé Ái nghe thấy chuyện bệnh viện thúc dục nộp tiền thì sống chết đòi ra khỏi viện, tuyệt thực cả ngày. Ông viện trưởng vừa bực vừa lo nên cũng đã ngã bệnh. Em đã đem tất cả để dành bấy lâu lại, còn có một dây chuyền vàng, một cái vòng ngọc đến hiệu cầm đồ, gom lại cũng chỉ mới hơn một chục ngàn. Diệp Hoan, người bên cạnh hết gặp chuyện không may lại ngã bệnh, em thực sự không làm gì được...”

Nam Kiều Mộc khóc thút thít trong điện thoại.

Diệp Hoan nhắm mắt lại sau đó từ từ mở ra, trong mắt ngập tràn vẻ quyết tâm.

“Kiều Mộc, đừng khóc. Chúng ta đều phải tiếp tục sống cho tốt, chuyện tiền anh sẽ nghĩ cách, mọi chuyện đã có anh!”

“Diệp Hoan, xin lỗi... Diệp Hoan, em thực sự không làm gì được... Xin lỗi anh.” Lòng Nam Kiều Mộc đau nhói, Diệp Hoan đã phải gánh quá nhiều trách nhiệm, anh ấy đã mệt mỏi lắm rồi, cô thật sự không muốn lại tăng thêm chút gánh nặng nào cho anh nhưng hiện thực tàn khốc lại khiến cô không thể không gọi cú điện thoại này cho Diệp Hoan.

Diệp Hoan vỗ ngực đầy khí phách, cười to nói: “Anh là một người đàn ông, kiếm ít tiền còn không quá đơn giản sao. Em đừng lo lắng, sáng mai anh sẽ mang tiền tới, bảo bé Ái ngoan ngoãn nghe lời chữa bệnh bằng không thì ngày mai anh phát mông em ý đấy.”

Cúp điện thoại, ánh mắt quyết tâm của Diệp Hoan dần trở nên điên cuồng.

Một dân đen phố thị chỉ như cỏ rác lúc bị ép đến đường cùng có thể làm gì?

Ngoại trừ bí quá hóa liều hắn có thể làm gì khác?

Pháp luật, đạo đức, thiện lương...vv Những thứ không đầu vào đầu này giờ trước mắt hắn chỉ là một đồng crút chó thôi!

Hiện thực đã dồn hắn đến bờ vực, không lui lại được nữa.

Đã thế thì liều mạng thôi!

Móc thuốc ra châm, Diệp Hoan rít một hơi thật sâu, thần sắc đầy kiên quyết!

Hắn vừa hút thuốc vừa suy tính, quay đầu lại nhìn chiếc Mercedes Benz lẳng lẳng đỗ cách đó không xa, Diệp Hoan lập tức có ý tưởng.

Diệp Hoan lấy điện thoại ra bấm số, cuộc gọi vừa được nhận hắn liền hỏi: “Hầu Tử, đang làm gì thế?”

Giọng nói uể oải của Hầu Tử vang lên: “Anh Hoan à, hôm qua em đã bán toàn bộ tài khoản và trang bị trong game, gom góp cả ngày được gần chục đồng, tối về em sẽ đưa qua bệnh viện...”

Trong lòng Diệp Hoan dâng lên cảm giác ảm áp, đều là những đứa trẻ xuất thân từ cùng một trại, bọn họ ai cũng quý trọng sinh mạng của lũ em thơ, có táng gia bại sản cũng không tiếc.

Hít sâu vào một hơi, giọng Diệp Hoan lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Hầu Tử, tiền trị bệnh cho em Ái không đủ, có dám làm một chuyện ăn cơm tù với tao không?”

Hầu Tử không hề do dự hỏi: “Anh Hoan làm thế nào, em nghe anh!”

... . Nguồn: www.bachngocsach

Cúp điện thoại, Diệp Hoan che kín quần áo, đến siêu thị sát bãi đỗ xe mua hai con dao gọt trái cây sắc ngọt.

Không lâu sau Hầu Tử vội vã chạy đến bãi đỗ xe, Diệp Hoan ra đón, hai người thì thầm thương lượng trong chốc lát, sau đó đều tự tách ra núp đi.

Lúc tan việc, Liễu Mi và Chu Mị cùng đi thang máy xuống bãi đỗ xe. Trong bãi yên tĩnh không một bóng người.

Liễu Mi tìm xung quanh một vòng, không khỏi lẩm bẩm: “Tên khốn này, làm chuyện gì cũng không đáng tin được...”

Nói xong nàng liền gọi điện cho Diệp Hoan.

Trong bãi đỗ xe yên tĩnh bỗng vang lên một khúc nhạc chuông kì quái.

“Ông ơi, cháu nó gọi kìa... Ông ơi, cháu nó gọi kìa..”

Kế đó, gương mặt đầy vẻ tươi cười của Diệp Hoan xuất hiện trước mặt hai cô gái.

Cả hai cô gái cùng thất thần.

Chu Mị ngây ra một lúc rồi sau đó cười khúc khích, cười nghiêng cười ngả.

Còn Liễu Mi lại tức đến phát run.

“Diệp Hoan, anh lập tức đổi cái nhạc chuông chết tiệt đó ngay cho tôi!”

Diệp Hoan tỏ vẻ không vui: “Dựa vào gì chứ? Chuông di động của tôi chộc tức cô à?”

“Không đổi bà đánh mày cho xem!”

“...”

Chu Mị vừa cười vừa tiến lên hòa giải. Ba người ồn ã một hồi mới đi về phía chiếc xe Mercedes Benz do trưởng phòng Trần chuẩn bị sẵn.

Tới trước chiếc Merc, lửa giận của Liễu Mi lại bắt đầu bốc lên.

“Diệp Hoan, lái xe đâu hả?” Liễu Mi lạnh lùng hỏi.

Diệp Hoan hít một hơi thuốc, nhìn hai cô gái với ánh mắt xen lẫn mấy phần áy náy.

“Lái xe... Tôi cho anh ta về rồi.” Diệp Hoan uể oải nói.

“Diệp Hoan, anh cố tình chọc tức tôi hả? Sao lại cho anh ta về?”

Diệp Hoan thở dài, ném tàn thuốc trong tay đi, dùng chân dụi tắt, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt Liễu Mi, nói một cách từ từ: “Bởi vì tôi phải làm một chuyện phi pháp, có nhiều người tham dự không hay.”

“Anh có ý gì?”

Liễu Mi vừa dứt lời thì hai lưỡi dao sắc lẹm đã kề lên cổ hai cô gái. Hầu Tử mới xông ra từ sau cột nhà cùng Diệp Hoan mỗi người giữ một cô gái, ép các nàng đến bên cạnh cửa xe.

Diệp Hoan nhìn lướt qua hai người, khẽ nói: “Rất xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi thực sự bất đắc dĩ...”

Biến cố đột ngột xảy ra, Liễu Mi giận đến lạc giọng: “Diệp Hoan, anh muốn làm gì? Không muốn sống nữa hử?”

Chu Mị làm như không thấy con dao đang kề trên cổ, đôi mắt quẩn rũ nhìn thẳng vào Diệp Hoan, hỏi với vẻ rất quan tâm: “Diệp Hoan, có phải anh đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hay là gặp chuyện gì khó xử? Nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp anh giải quyết.”

Diệp Hoan cau có nắm tóc rồi chợt quát lên: “Đừng có hỏi quái gì nữa! Hôm nay ông nổi hứng muốn làm cướp một lúc có được hay không?”

Nói xong Diệp Hoan vỗ ngực một cái, hung tợn nói: “Giờ ông tuyên bố, mấy mụ đã thành con tin của ông. Nhanh chóng lên xe cho ông, chờ người nhà mấy mụ đem tiền chuộc! Không đưa ông sẽ giết con tin...”

Nói rồi Diệp Hoan ngừng lại, ngấm khuôn mặt cùng dáng người tuyệt vời của hai cô gái rồi nghiêm nghị bổ sung thêm: “Ừm, sửa lại tí, trước hiếp sau giết con tin.”

Trên gương mặt hai cô gái không hề có vẻ gì sợ hãi, nghe thế cùng đỏ bừng lên. Liễu Mi chẳng sợ dao kề cổ, đá mạnh vào Diệp Hoan một cái rồi mắng: “Phi! Như mi mà đòi làm cướp hả, quá mất mặt! Còn dám nói hươu nói vượn, bà đây đập phát nát thẳng em mi luôn!”

53. Chương 52: Bí Quá Hóa Liễu (phần Cuối)

Chuyện thương tâm nhất trên đời chưa ai từng trải qua... Con tin lại dám đánh cả cướp.

Diệp Hoan cảm thấy mình sấm vai cướp này quá thất bại, ít nhất là trong việc ra vẻ đe hăm làm chưa đến nơi.

Nhưng chuyện đó có thể bỏ qua được, dù sao đây cũng là lần đầu Diệp Hoan làm cướp, có câu quen tay hay việc, lại có câu thất bại là mẹ thành công...

Hai vị mỹ nữ xinh đẹp vô cùng trước mắt đây không hề sợ ra chút sợ hãi nào, Liễu Mi tức giận đến đỏ bừng cả mặt, đôi chân thon dài rục rịch tựa như sẵn sàng đập cho hắn một phát bất cứ lúc nào.

Còn Chu Mị thì vẻ mặt già dặn khoan tay đứng một bên, một bộ như không liên quan đến mình, không hề giác ngộ đã trở thành con tin chút nào, ngược lại còn nghiêng đầu sang nói với Hầu Tử đang hỏi hộp lo lắng rằng: “Để dao xa cổ tôi tí, đừng làm xước da chị, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Hầu Tử vội vàng xê con dao đang gác trên cổ nàng ra xa vài cen-ti-mét.

Diệp Hoan không biết nói gì với tình cảnh trước mắt này...

Đời này quá thất bại đi mất, ngay cả đi làm chuyện phạm pháp cũng cầu thả như thế, Diệp Hoan bị ai cả thấy bản thân mình sống trên đời này dường như quá thừa...

Giận quá mất khôn, cái gì cũng có thể làm được, Diệp Hoan quyết định làm gì hung ác tí để nhắc nhở cho hai người đẹp hiểu rằng mình đang là con tin.

Ngó nghiêng xung quanh một cái rồi Diệp Hoan chợt giơ cao dao lên, tiếp đó phì phò rống lên thảm thiết như thánh đấu sĩ tung ra tuyệt chiêu: “Thức tỉnh đi! Con tin!”

Sau đó bổ thẳng một dao lên sườn chiếc xe Mercedes Benz.

COO..ONG!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên giòn vang, chiếc xe Mercedes Benz soi rõ bóng người bị con dao gọt trái cây vạch nhẹ một vết.

Diệp Hoan nhe răng trợn mắt cả lên, cánh tay cầm dao thoáng run rẩy, trong lòng quặn xót như bị nhỏ axit.

Sai lầm rồi, đáng nhẽ phải tìm đoạn gỗ nào mà chém dọa cái là được, sao lại sai lầm đi trút giận lên khối thép không thể chiến thắng này chứ?

Thế nhưng sự đe dọa của Diệp Hoan vẫn rất có hiệu quả, Liễu Mi và Chu Mị giống như đã bị dọa, khẽ giật mình nhìn vào vết xước nhàn nhạt trên xe Mer-Benz, hai cô gái che miệng lại, đôi mắt mở to ra, chẳng nói gì được một lúc lâu.

Diệp Hoan chưa kịp đắc ý thì tình hình đã phát triển sang hướng khác.

Liễu Mi lấy lại tinh thần, vừa hầm hầm đập một phát mạnh vào Diệp Hoan vừa tức tối nói: “Khốn khiếp! Anh có biết sơn lại xe Mer-Benz tốn thế nào không? Khốn khiếp! Khốn khiếp! Phá hoại tài sản công ty, tôi sẽ trừ ba tháng lương của anh!”

Diệp Hoan vô ý thức thốt lên: “Cô dám! Trừ lương tôi thì tôi đu dây điện cao thế chết cho cô xem!”

“Anh chết thì tôi phi tang xác!”

“Sở lao động sẽ tố cáo cô!”

“... ..”

Hầu Tử đứng một bên cất giọng vô cùng yếu ớt vô lực: “Tất cả nghiêm túc chút đi, chúng ta đang bắt cóc tổng tiền mà...”

“... ..”

“... ..”

Đấu vô mồm tung tóe một hồi lâu, cuối cùng Diệp Hoan không chịu được tiếng hét của bà cô lẩm mồm này nữa nên kẻ dao vào cổ họng nàng, nói một cách hung tợn: “Câm miệng! Giờ cô là con tin chứ không phải bà chủ, thành thật chút nếu không tôi sẽ giết cô!”

Liễu Mi mắng hồi lâu rốt cuộc cũng hiểu mắng chả có ích gì, hậm hực khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Đừng có nói con tin gì với tôi, khó nghe muốn chết. Nói đi, anh định bắt cóc chúng tôi thế nào?”

Diệp Hoan nghĩ một chút rồi nói: “Ở đây không an toàn, lên xe cả đi, trước tìm chỗ nào kín đáo lánh đi. Không cho phép các cô kêu cứu, đưa điện thoại của mình giao hết cho tôi, lát nữa tôi còn phải gọi điện đòi tiền chuộc.”

Hai cô gái liếc nhìn nhau, nhún vai vẻ không sao cả rồi ngồi lên ghế sau của xe. Diệp Hoan và Hầu Tử cũng ngồi xuống giữ ở hai bên cửa xe để phòng các nàng chạy trốn mất. Bềng ghế sau rộng rãi của chiếc xe Mer-Benz phải chứa đồng thời cả bốn người nên có vẻ khá chật chội.

Ngay sau đó, cả bốn người đều ngẩn cả người ra.

Trầm mặc mất một lúc, Hầu Tử mới dè dặt mở miệng: “Anh Hoan, có nhận ra điều gì không ổn không?”

Diệp Hoan âm trầm gật đầu: “Phía trước quá trống vắng.”

Liễu Mi lạnh lùng hừ một cái rồi nói: “Dĩ nhiên là không ổn, cả bốn chúng ta ngồi ở sau này thì ai lái xe?”
=))

Diệp Hoan nhìn về phía Hầu Tử. Hầu Tử vội vàng lắc đầu: “Anh đừng mong vào em, em chỉ chơi Siêu Phi Xa chứ đồ thiệt em chưa từng mó vào...”

Diệp Hoan buồn buồn nói: “Ông mày ngay cả Siêu Phi Xa cũng chưa từng chơi.”

Chu Mị và Liễu Mị bốn mắt nhìn nhau rồi cười ha hả.

Liễu Mị vừa cười vừa đả kích bọn hắn: “Ngu xuẩn, dần độn, sống đến từng này tuổi đây là lần đầu tôi thấy loại cướp vừa ngu vừa dốt như mấy anh! Xe cũng không biết lái còn đòi học đòi cướp với chả bóc theo người ta cái gì.”

Chu Mị thấy Diệp Hoan tái cả mặt, vội vàng ngừng cười lại, khẽ huých Liễu Mị, rồi cười nói: “Hay là để tôi lái xe giúp các anh nhé, hai quý ông cướp đây thấy thế nào?”

Diệp Hoan và Hầu Tử cùng thở phào nhẹ nhõm. Diệp Hoan nói với vẻ đầy cảm kích: “Cảm ơn tiểu thư Chu, cô đã giúp tôi giải quyết rắc rối rồi. Tôi vốn định dẫn các cô đi chặn xe taxi đấy nhưng như thế thì tốt rồi. Nếu tất cả con tin trên thế giới đều thấu tình đạt lý như cô thì sẽ giảm được bao nhiêu phiền toái cho lũ cướp chúng tôi rồi...”

Chu Mị bật cười, lắc đầu thở dài: “Diệp Hoan, không phải tôi đã nói với anh cho dù có muốn làm cướp thì trước đó cũng phải chuẩn bị đầy đủ mới được.”

Diệp Hoan cười nhạt: “Để cô chê cười rồi, là do nhất thời bột phát ra ý tưởng, nhất định lần sau sẽ tốt hơn.”

Chiếc xe Mer-Benz chạy ra khỏi bãi đỗ, bon bon hướng về phía ngoại ô.

Nửa giờ sau.

Trụ sở Tập đoàn Đăng Long tại kinh đô.

Tiếng chuông điện thoại chói tai cắt đứt công việc của chủ tịch Chu Dung của Tập đoàn Đăng Long.

Chu Dung hơn bốn mươi tuổi, là nữ doanh nhân nổi tiếng lẫy lừng trong giới kinh doanh kinh đô. Hai mươi năm trước, nàng đổ vào một khoản tiền vào lúc thị trường chứng khoán Trung Quốc còn non nớt hỗn loạn, chỉ trong vòng một năm thu lãi mấy chục lần. Ngay sau đó Công ty Đăng Long được thành lập, lẫn lộn trong thương trường hai mươi năm, Công ty Đăng Long phát triển thành Tập đoàn Đăng Long, lĩnh vực bao gồm cả các ngành sản xuất truyền thống và tân tiến. Hôm nay, Tập đoàn Đăng Long đã được xếp vào top 500 doanh nghiệp hùng mạnh nhất thế giới, mà tài sản cá nhân của Chu Dung cũng đứng vào top 10 những người giàu có của Forbes, là một trong những nữ tài phiệt hiếm hoi trên thế giới.

Giờ vị nữ tài phiệt nức danh toàn cầu này đang bị chuông điện thoại làm cho nhúu chặt lông mày lại.

Bà thoáng bực bội ấn nút xuống, giọng nói dịu dàng của thư ký vang lên: “Chủ tịch, cuộc gọi từ thành phố Ninh Hải do vệ sĩ của đại tiểu thư gọi tới, bà có nhận không?”

Chu Dung rung mình, không phải do Chu Mị gọi mà lại là vệ sĩ của nàng, điều này chứng tỏ thành phố Ninh Hải đã xảy ra biến cố.

“Nhận.” Chu Dung không hề do dự.

Giọng nói khá hoảng hốt của người vệ sĩ trong điện thoại vang vọng trong văn phòng chủ tịch.

“Chủ tịch, lúc chiều đại tiểu thư đến Công ty Hồng Hồ gặp Liễu tổng nói chuyện, bảo bọn tôi chờ ở quán cà phê đối diện. Nhưng đã quá giờ tan sở mà đại tiểu thư và Liễu tổng đều chưa đi ra, di động của các cô ấy cũng tắt máy. Bọn tôi khởi động máy phát tín hiệu khẩn cấp tùy thân của đại tiểu thư phát hiện ra tín hiệu của đại tiểu thư đang trên đường đi ra ngoại ô Ninh Hải...”

Chu Dung trầm giọng hỏi: “Ý của anh là đại tiểu thư đã cắt liên lạc với các anh?”

“Vâng, thưa chủ tịch, về phần là do đại tiểu thư chủ động cắt liên lạc hay là bị bắt cóc thì hiện tại chúng tôi chưa dám chắc.”

Chu Dung suy tư một lúc, sắc mặt hiện lên vẻ kinh hoảng: “Nam trợ lý bên cạnh chủ tịch Công ty Hồng Hồ giờ đang ở đâu?”

“Chủ tịch, vị trợ lý họ Diệp kia cũng không thấy nữa.”

“Lập tức báo cảnh sát, các anh tiếp tục lần tìm theo máy phát tín hiệu của đại tiểu thư đi, nhất định phải tìm được đại tiểu thư... và cả nam trợ lý họ Diệp kia!”

“Vâng.”

Chu Dung cúp điện thoại lại, lẳng lặng ngồi trên ghế, hai mắt nhìn xuất thần ra ngoài bầu trời tối tăm mờ mịt ngoài cửa sổ. Không biết qua bao lâu, cả người Chu Dung chợt bừng tỉnh, suy tư hồi lâu bà mới cắn răng bấm một số điện thoại.

“Diệp Hoan và Chu Mị... Chúng mất tích rồi.” Chu Dung khẽ thổn thức khóc, rồi giọng bà nói chợt trở nên cay độc: “Nếu như có đứa nào xảy ra chuyện không hay, tôi... Tôi có liều mạng cũng phải đốt rụi nhà các anh!”

Đầu bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc hồi lâu, rồi một giọng đàn ông mạnh mẽ chậm rãi cất lời: “Dung, em hãy gắng giữ tỉnh táo, chuyện này anh sẽ lo.”

54. Chương 53: Tranh Cãi Về Tiền Chuộc

Chu Mị cầm lái chiếc Merc-Benz theo chỉ dẫn của Diệp Hoan, ung dung đi ra khỏi thành phố Ninh Hải hướng về vùng ngoại ô.

Xe chạy rất êm, kỹ thuật lái của Chu Mị rất khá. Diệp Hoan dám khẳng định cô nàng chắc chắn đã xem qua Initial D rồi mà còn không phải chỉ một lần, một ngày nào đó cô nàng không làm trợ lý nữa thì lái xe đi giao tào phớ cũng rất có tiền đồ.

Ngồi kế bên chỗ tài xế, Diệp Hoan vô thức mân mê con dao gọt trái cây trong tay, trong lòng hần đang rối bời.

Bắt cóc hai cô gái là quyết định hần tính toán đưa ra khi còn tỉnh táo, tuyệt đối không phải bộc phát nhất thời, với lại hần cũng không hối hận vì quyết định này. Muốn trong một thời gian ngắn gom đủ trăm nghìn tiền chữa bệnh cho em Ái thì ngoại trừ bắt cóc tổng tiền cũng chỉ có cướp ngân hàng thôi. Cẩn thận cân nhắc lợi hại một chút thì độ nguy hiểm của bắt cóc tổng tiền không thể nghi ngờ là thấp hơn rất nhiều.

Giờ chuyện Diệp Hoan lo nhất là có thể thuận lợi lấy tiền chuộc vào tay hay không, lấy được rồi thì khi mình bị cảnh sát tóm, ai sẽ mang tiền đến bệnh viện? Rồi sau này mình ngồi tù thì khi các em ở trại mồ côi thiếu ăn thiếu mặc, ai sẽ tới lo đây?

Đây đều là những vấn đề cần giải quyết ổn thỏa ngay trước mắt, chỉ tiếc là chuyện đã đi đến nước này, hần cũng bất chấp tất cả, tiền chữa bệnh cho em Ái mới là cấp bách nhất.

Diệp Hoan đã chuẩn bị sẵn tâm lý ngồi bóc lịch trong nhà đá, chẳng qua hần rất muốn xin lỗi đàn em thơ, những năm sau này chỉ có thể...

Mạch suy nghĩ của Diệp Hoan bỗng đứt rời, hần quay đầu hỏi Chu Mị: “Tội bắt cóc phải ngồi bao nhiêu năm tù?”

Chu Mị liếc nhanh qua hần một cái rồi ánh mắt lại nhìn về con đường phía trước, chậm rãi nói: “Khoản 1, Điều 239 luật hình sự nước ta quy định: ‘Phạm tội bắt cóc xử tù có thời hạn từ mười năm trở lên hoặc tù chung thân, đồng thời phạt tiền hoặc tịch thu tài sản; Làm người bị bắt cóc chết hoặc giết người bị bắt cóc thì xử tử hình, đồng thời tịch thu tài sản.’”

Hai mắt Diệp Hoan thoáng trợn trừng, con dao nắm trong tay lúc này chợt cảm thấy rất nóng bỏng, có cảm giác xúc động muốn cầm nó ném ra khỏi cửa sổ xe, trên trán bắt tri bắt giác toát ra mồ hôi lạnh.

Chu Mị lướt mắt liếc nhìn hần, nói khe khẽ: “Anh sợ?”

Diệp Hoan vỗ đùi ảo não: “Sao bắt cóc lại bị xử nặng vậy? Vừa rồi tôi bị con tin đánh cũng có nói gì đâu, dựa vào đâu mà chỉ xử cướp?”

Liều Mi ngồi sát sau nhếch miệng, khẽ nói: “Đó là do anh cần ăn đòn! Công việc đứng đắn, nghiêm chỉnh thì không lo mà làm cho tốt, muốn làm cướp làm gì. Anh cũng không nghe ngóng chút xem Hồng Hồ bọn tôi dễ chọc lăm sao? Anh dám bắt cóc người đứng đầu Hồng Hồ thì về sau đừng chui rúc ở Ninh Hải nữa, cẩn thận không ngày nào đó chẳng biết làm sao lại chết trên đường cái.”

Chu Mị khẽ nhú mày, nàng không thích việc rửa Diệp Hoan như thế cho lăm.

“Diệp Hoan, anh đừng lo, tin tôi đi, mặc kệ anh có làm gì thì anh cũng sẽ vô sự, thật đấy.” Chu Mị dịu dàng nói với Diệp Hoan.

Dĩ nhiên Diệp Hoan không tin nàng, bất kể giờ con tin đang bị bắt cóc nói cái gì thì trong mắt Diệp Hoan đều là một kế sách để bảo đảm tính mạng mà thôi, dù giờ con tin có nói gì cũng khó có khả năng thực hiện.

Có điều thái độ chân thành của Chu Mị vẫn khiến cho Diệp Hoan khá cảm động.

Thời nay tìm cho được một con tin tốt như thế quả thực còn khó hơn tìm vợ hiền.

Vì thế Diệp Hoan nói với Chu Mị đầy cảm kích: “Tiểu thư Chu, cô là người tốt, cô yên tâm đi, tôi sẽ không làm cô bị thương. Nếu như quả thực tôi nổi thú tính thì người đầu tiên cưỡng hiếp nhất định sẽ không phải là cô mà là mụ lăm miệng kia.”

Chu Mị vẫn tập trung lái xe nhưng gương mặt khẽ giật giật khó mà nhận ra: “...”

Liều Mi ngồi kế bên thoáng ngẩn ra rồi giận tím mặt: “Họ Diệp, mi thử động vào ta xem, bà đánh ặt nổ hoa luôn, mà tên khốn mi chửi ai là lăm miệng hả?”

“...”

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Hoan, chiếc Merc-Benz lạng lẹ chạy nhanh đến một nhà xưởng bị bỏ hoang ở ngoại ô. Nhà xưởng này Diệp Hoan đã đến trước đây, nó từng là nhà máy cơ giới của Ninh Hải nhưng về sau bị đóng cửa, máy móc gì bị bán hết, nhà xưởng để không chẳng ai dùng. Bọn Diệp Hoan, Hầu Tử và Trương Tam thường đến đây chôm chĩa phế liệu không bị dỡ đi và cốt thép trong bê tông, chở đến bán cho trạm thu mua phế liệu, ít nhiều cũng có thể kiếm thêm một, hai trăm tiền.

Diệp Hoan rất quen thuộc với địa hình của nhà xưởng này, hẳn thực sự không nghĩ ra chỗ trú ẩn nào thích hợp hơn nơi này.

Lái xe đi thẳng vào, bốn người xuống xe. Nhìn sắc trời đã muốn tối rồi.

Ở bên trong nhà xưởng tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón. Diệp Hoan đi ở đầu, lần lần mò mò bước từng bước về phía trước.

Hầu Tử tuy cầm dao trong tay nhưng cả người lại không nhịn được lấy bấy phát run, rung giọng hỏi: “Anh Hoan, ở đây ghê quá, có quỷ không thể? Sao anh chọn chỗ quỷ quái thế này?”

Diệp Hoan không quay đầu lại mà khẽ nói: “Để tao tìm khách sạn năm sao ày nhá? Chút cực khổ đó mà cũng không chịu được thì mai sau sao mà phát tài làm giàu được hử? Việc bắt cóc tổng tiền này nhất định chỉ có thể trước khổ sau sướng, quên trước kia tao đã nói với mày thế nào rồi đúng không?”

Hầu Tử gật đầu lia lịa: “Chưa quên, càng khổ sẽ càng sướng.”

Liều Mi đang đi chính giữa dở khóc dở cười nói: “Lời quả là hay, nghe đầy chí tiến thủ, rạng rỡ tươi sáng nhưng dùng vào việc bắt cóc tổng tiền này nghe thế nào cũng không được tự nhiên.”

Diệp Hoan trừng mắt lườm nàng một cái. Mặc dù trong bóng tối Liều Mi chẳng thể nhìn thấy ánh mắt bất mãn của hắn nhưng Diệp Hoan vẫn cảm thấy mình phải thể hiện ra thái độ bất mãn thử xem.

“Cô đừng nhiều chuyện đi! Hiện tại cô đã không còn là bà chủ nữa mà là con tin của tôi.” Lúc nói câu này tâm trạng Diệp Hoan cực kỳ sáng khoái, cảm giác sáng khoái như người vô sản giấy thoát khỏi gông xiềng của nhà tư bản.

Có điều rõ ràng nhà tư bản này không muốn buông tha cho hắn.

Liều Mi nhếch miệng, khẽ nói: “Sao tôi không phải là bà chủ được? Hợp đồng lao động vẫn còn lưu ở hồ sơ phòng nhân sự anh quên rồi hả?”

“Ông nghỉ việc!” Diệp Hoan bậm trợn nói.

“Nghỉ việc cũng phải theo trình tự, anh nộp đơn thôi việc cho tôi chưa? Anh đã bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho công ty chưa? Anh đã bàn giao hoàn tất cho trợ lý mới chưa? Thẻ nhân viên, phiếu cơm, thẻ tiền lương của anh cũng định trả lại chứ? Việc kết thúc hợp đồng giữa anh và công ty đã được phòng nhân sự thông qua chưa?” Liều Mi bắn liên thanh ra vô số vấn đề.

Diệp Hoan: “...”

Liều Mi đắc ý nhướn mũi lại, cười nói: “Giờ là thời đại xã hội pháp chế, anh chưa xử lý thủ tục gì đã muốn bỏ việc, không đơn giản thế đâu! Anh nghĩ hợp đồng lao động với công ty là để trang trí hả? Nói cho anh biết, một ngày anh chưa giải quyết thủ tục triệt để thì vẫn là nhân viên của Công ty Hồng Hổ nhà tôi, tòa án sẽ xử anh!”

Ngây ra hồi lâu Diệp Hoan mới buồn đau nói: “Lũ tư bản các người nói chuyện không có xét lý lẽ ư? Tôi đã dốc sức cho các người như thế nào? Mỗi ngày đều vất vả quét thẻ đi làm, một hào tiền công cũng không có thể mà tôi còn nợ các cô tiền ư?”

Liều Mi đắc ý gật đầu, không hiểu sao nàng rất thích dáng vẻ bi phẫn như giờ của Diệp Hoan, lúc này tâm tình của nàng đang vui sướng như bay.

Hầu Tử đồng tình: “Anh Hoan, anh bị người ta lừa rồi...”

Diệp Hoan chán nản nói: “Hầu Tử, chúng ta chọn nhầm cách rồi, lập công ty còn có tiền đồ hơn bắt cóc tổng tiền.”

Hầu Tử âu sầu gật đầu.

...

...

Bước đến giữa nhà xưởng, Hầu Tử tìm một ít gỗ vụn và lá khô, nhanh chóng thắp lên một đồng lửa.

Ánh lửa nhảy nhót bất định chiếu lên khuôn mặt tuyết mỹ thoát tục của hai mỹ nữ, trong con người trong suốt phản chiếu ra ánh lửa đỏ hồng, làn da trắng nõn bị ánh lửa chiếu lên bừng sáng hồng hào, kiều diễm ướt át.

Diệp Hoan tiện tay lôi mấy tờ báo hư sang, lót lên mặt đất. Hai mỹ nữ quen sống an nhàn sung sướng không quen ngồi chỗ bẩn như thế, các nàng đồng thời nhún nhún mày. Nhưng Chu Mị nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, không để ý gì ngồi lên báo loại. Thấy Chu Mị ngồi xuống, Liều Mi khẽ nhếch khóe miệng, cũng không tình nguyện ngồi xuống.

Diệp Hoan xoi đồng lửa, lảng lảng nói: “Hai người đẹp, rất xin lỗi đã bắt cóc hai cô đem đến đây. Yên tâm, tôi sẽ không làm bị thương các cô, thực ra các cô không nói tôi cũng rõ trên đường từ bãi đỗ xe đến đây, các cô có rất nhiều cơ hội trốn thoát, nhưng vì sao các cô không làm? Một người là trợ lý chủ tịch Tập đoàn Đăng Long, người khác là chị cả cầm lái Công ty Hồng Hổ, đều là người từng trải sóng gió, tôi không tin là vì các cô nhất gan sợ chết.”

Chu Mị thất thần nhìn vào đồng lửa mà nói: “Diệp Hoan, tôi căn bản là không muốn chạy trốn, tôi biết là anh gặp chuyện khó xử nên muốn đi theo anh mới yên lòng. Chỉ cần có tôi ở đây thì dù anh có làm ra chuyện gì tôi cũng sẽ xử lý cho anh.”

Liều Mi không nén nổi tò mò nhìn sang Chu Mị, trong lòng không tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Chu Mị nói lời này có vẻ như không có gì đặc biệt nhưng ý tứ trong lời nói lại tương đương cho Diệp Hoan một lời hứa. Hơn nữa trong lời của Chu Mị phảng phất như đã biết Diệp Hoan rất lâu rồi. Có điều thái độ của Diệp Hoan với Chu Mị cũng rất xa lạ khách khí, rõ ràng là kiểu mới quen.

Hai người này... Rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

Bốn người đều có suy tư, nhìn vào đồng lửa xuất thần trầm mặc.

Cuối cùng Hầu Tử cất tiếng phá vỡ trầm mặc: “Anh Hoan, bọn mình phải làm việc thôi.”

Diệp Hoan lúc này mới tỉnh táo lại, bình tĩnh nhìn hai cô gái, Diệp Hoan có chút chán nản nói: “Hai mỹ nữ, thật xấu hổ, gần đây tôi thiếu rất nhiều tiền, bắt cóc các cô cũng là vì tiền, cho nên...”

Liễu Mi lạnh lùng nói: “Cho nên giờ anh muốn điện thoại tổng tiền?”

Diệp Hoan gượng cười hắc hắc nhưng không do dự gật đầu xuống.

Liễu Mi hỏi: “Anh định tổng tiền người nhà tôi bao nhiêu?”

Diệp Hoan nhìn thoáng qua Hầu Tử, ánh mắt hai người giao nhau, ngay sau đó Diệp Hoan xoa xoa tay, khúm núm nói: “Liễu tổng thấy hai trăm ngàn thế nào?”

Liễu Mi vốn đang mang vẻ mặt bình tĩnh nghe thấy mấy chữ “Hai trăm ngàn” liền xụ mặt xuống, nhảy lên như mèo bị dẫm phải đuôi, kêu lên the thé: “Hai trăm ngàn! Hai trăm ngàn?”

Diệp Hoan sợ tới mức khẽ run run, vội vàng nói: “Giảm 20%, giảm 20%! Có thể thương lượng mà...”

Liễu Mi càng tức thêm: “Còn giảm giá 20%? Tên khốn nhà anh! Ngu si! Chó chết! Vất vả bắt bọn tôi đến chỗ hoang vu này chỉ vì hai trăm ngàn à?”

Diệp Hoan há to miệng, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Hắn không hiểu mình báo giá sao lại chọc tới vị đại tiểu thư này rồi, nghe khẩu khí của nàng thì có vẻ rất không hài lòng... Bà tám này rốt cuộc là thấy nhiều quá hay chê ít đây?

Liễu Mi hằm hằm nắm chặt áo Diệp Hoan, rít lên: “Anh có biết phòng nghiệp vụ Công ty Hồng Hổ mỗi lần tìm được một khách lớn thì tiền quan hệ tiếp đãi cũng không chỉ có hai trăm ngàn không hả? Anh có biết tôi mua một cái túi da Hermes bao tiền không? Anh có biết dù có làm chuyện gì thì độ nguy hiểm và tiền lời cũng phải tương ứng với nhau mới phù hợp tôn chỉ kinh doanh không?”

Giờ thì Diệp Hoan đã hiểu ý rồi.

Thì ra là nàng không vừa ý mình tổng tiền ít quá, mắt mặt nàng đi.

Đúng là một con mẹ điên...

Diệp Hoan ngay lập tức sửa lại: “Bốn trăm ngàn, không giảm, chắc giá!”

Liễu Mi không còn muốn nói nhảm với hắn, dứt khoát quơ lấy một khúc gỗ dùng để nhen lửa cạnh đó, nhắm vào Diệp Hoan đập xuống, vừa đập vừa hét: “Thiếu cận! Thiếu cận quá tên khốn! Bà đây trong mắt mi rẻ thế sao? Chỉ có giá bốn trăm ngàn? Tên khốn! Dám bắt cóc tổng tiền mà không dám hét giá, sao tôi lại bị hai tên ngốc các anh bắt đi chứ? Mai này nói đến chuyện bà bị bắt cóc tổng tiền, bọn cướp chỉ đòi có bốn trăm ngàn, còn chưa đủ một bữa cơm cho lũ phá gia chi tử kia, truyền đi bà chẳng mặt mũi nào nhìn người nữa, sau này lẩn lộn trong giang hồ thế nào đây?”

Diệp Hoan bị Liễu Mi đuổi giết ôm đầu chạy loạn kêu gào khắp nhà xưởng, cuối cùng dứt khoát hét lớn: “Đừng đánh nữa! Con mụ thối này! Ông đòi nhà của mi hai triệu, không! Bốn triệu! Thiếu một cắc ông liền giết con tin! Thế đã được chưa? Dừng tay đi con mụ thối tha!”

Liễu Mi rốt cục cũng cả thấy hài lòng với cái giá Diệp Hoan vừa đưa ra, vì thế quẳng khúc gỗ đi, phủi tay rồi vô tình hay hữu ý liếc một cái sang Chu Mị đang hé miệng mỉm cười, khẽ nói: “Thế vẫn còn kém lắm, đòi ít quá bà đây ra ngoài cũng phải xấu hổ không dám chào người ta.”

Hầu Tử sợ run nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan bị đánh cho đầu sưng vù, sắc mặt tái nhợt run run nói: “Anh Hoan... Hay là mình coi như xong rồi, thả các cô ra đi. Con tin còn ác hơn cướp, miếng ăn này nguy hiểm quá thế, cơ thể chúng ta không được bảo vệ...”

Diệp Hoan ôm đầu hừ hừ: “Không thả được, người có chí thì việc ắt thành. Ừi, đêch mịa! Đau chết ông rồi!”

“Được rồi, cô ta mà còn dám đánh anh thì em sẽ báo cảnh sát cho...”

55. Chương 54: Quan Trường Chấn Động

Giữa đêm khuya, điện thoại của phó cục công an thành phố Ninh Hải Triệu Đại Phong vang lên chói tai.

Triệu Đại Phong vỗ nhẹ nhẹ trán an vợ hiền, sau đó nghe điện thoại, buồn ngủ mơ màng nói: “Tôi là Triệu Đại Phong đây, có chuyện gì vậy?”

Cục công an yêu cầu từ cả cục trưởng cho đến anh cảnh sát thường điện thoại đều phải mở 24/24 không được phép tắt máy để thể có thể gọi tới bất cứ lúc nào. Nửa đêm gọi đến không cần phải nói cũng biết chắc chắn lại có một vụ trọng án nào đó.

Đầu kia vừa nói được vài câu, đôi mắt đang ngái ngủ riu lại Triệu Đại Phong nhất thời tròn tròn, sắc mặt ông ta đột nhiên trở nên tái nhợt.

“Cậu nói là... Chu Mị trợ lý của chủ tịch tập đoàn Đăng Long, đội trưởng đội khảo sát Ninh Hải lần này đã mất tích? Là cô Chu Mị đó sao?”

“Đúng vậy, cục trưởng Triệu, cùng mất tích còn có Liễu Mi chủ tịch công ty Hồng Hổ và trợ lý của cô ấy. Tối nay chủ tịch Chu của tập đoàn Đăng Long đã đích thân gọi điện đến thị ủy thành phố tỏ vẻ cực kỳ quan tâm đến chuyện này.”

Nhất thời trên trán Triệu Đại Phong mồ hôi lạnh túa ra.

Việc tổng bộ tập đoàn Đăng Long di chuyển đã sớm gây ồn ào huyền ảo. Chính quyền thị ủy hết sức chú ý về vấn đề này, thậm chí bí thư thị ủy Trương Thành Thái đã tự mình lập ra một ban nhỏ dẹp bỏ hết mọi chướng ngại cho tập đoàn Đăng Long. Vô luận là thuế, đất giải tỏa, giao thông cùng với các hạng mục phụ đều đã được an bài một cách chu đáo kín kẽ. Ai cũng rõ việc tập đoàn Đăng Long đến Ninh Hải có ý nghĩa như thế nào, nó đại biểu cho nguồn tài chính từ thu thuế tăng lên, GDP tăng trưởng, thất nghiệp giảm, quan trọng nhất là nó khiến thành tích của giới quan chức trở nên rực rỡ hơn. Đăng Long dời đến Ninh Hải đã tác động tới lợi ích của vô số người.

Hiện giờ, Chu Mị người đại diện khảo sát do Tập đoàn Đăng Long phái tới lại mất tích, đối với chính quyền quan viên các cấp của Ninh Hải mà nói không khác gì sét đánh ngang trời. Chuyện lần này quả thật dọa chết người, đại diện khảo sát người ta cử tới mất tích một cách bí ẩn trong địa bàn Ninh Hải các ông, các ông để Chủ tịch Tập đoàn Đăng Long suy nghĩ ra sao đây? Bà ấy còn tin tưởng tình hình trị an ở Ninh Hải sao? Bà ấy còn muốn chuyển trụ sở chính tới đây sao?

Lúc này Triệu Đại Phong miệng khô chất đắng, ông ta gần như có thể khẳng định các cấp quan chức thị ủy đang vỗ bàn chữi “Mẹ nó chứ!”. Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là những cảnh sát nhân dân bảo vệ cho phát triển kinh tế như ông ta.

Mà xui xẻo nhất không ai khác là ông ta, phó cục trưởng phụ trách án hình sự.

Triệu Đại Phong lau mồ hôi, liếm môi khô khốc rồi ra mệnh lệnh qua điện thoại: “Hủy bỏ nghỉ phép của tất cả cảnh sát trong cục, tất cả mọi người hỏa tốc về đơn vị, triển khai mạng lưới điều tra, tìm kiếm với thành phố chúng ta, nhất định phải tìm ra tiểu thư Chu!”

“Rõ!”

Vừa dứt cuộc gọi, di động Triệu Đại Phong lại vang lên.

Triệu Đại Phong nhìn dãy số trên màn hình không khỏi cười khổ nhưng ông ta cũng không dám không nghe.

Vừa mới nghe, đầu bên kia đã truyền đến tiếng gào thét rít gào đúng như dự liệu.

“Triệu Đại Phong, anh làm cục phó như thế đấy à? Hay nhỉ, một người sống sờ sờ tự nhiên lại mất tích, an ninh của Ninh Hải chúng ta kém đến như vậy sao? Tôi nói cho anh biết Triệu Đại Phong, anh nhất định phải tổ chức lực lượng cảnh sát, dùng thời gian ngắn nhất tìm được người cho tôi! Nếu không, chức bí thư

thị ủy này tôi mà không giữ được thì anh và Trương Quốc Minh hai vị cục trưởng cũng chẳng làm nổi nữa, tôi trước tiên sẽ lột mũ quan của các anh xuống!”

Triệu Đại Phong đang ngồi trên đường, theo thói quen đứng thẳng dậy, trầm giọng nói: “Rõ thưa bí thư Trương, chúng tôi nhất định trong thời gian ngắn nhất tìm được người! Tôi đảm bảo với anh trong vòng hai tư giờ mà không tìm thấy người, tôi sẽ tự mình cuốn xéo đi.”

“Cái gì? Hai tư tiếng á? Anh phải tìm được trong vòng mười hai tiếng! Nếu không anh và Trương Quốc Minh đừng làm nữa, lột đồng phục ngành về nhà trông con đi! Còn nữa, cùng mất tích với Chu tiểu thư còn có trợ lý của chủ tịch Công ty Hồng Hổ, người họ Diệp kia anh cũng phải tìm cho được anh ta mà không tổn thương cộng đồng nào. Nếu chỉ tìm được Chu tiểu thư thì tôi cũng tính các anh thất trách, nghe rõ chưa?”

Vừa đặt máy xuống, Triệu Đại Phong còn chưa kịp nghĩ tại sao một trợ lý nhỏ nhỏ lại được bí thư thị ủy đặc biệt đề cập thì điện thoại của ông ta lại vang lên.

Triệu Đại Phong cười khở, tiếp tục nghe điện thoại: “Cục trưởng Cao khỏe chứ... Vâng, chúng tôi sẽ toàn lực tìm kiếm ra vị trí của tiểu thư Chu...”

*****

Tại nhà xưởng bỏ hoang ngoại ô Ninh Hải.

Trăng mờ sao vắng, gió bắc thét gào.

Bốn người Diệp Phong ngồi vây quanh đồng lửa, bọn họ hồn nhiên không biết việc bắt cóc lần này đã khiến cả thành phố Ninh Hải, thậm chí cả quan trường tỉnh ủy Giang Nam cũng chấn động.

Xuyên qua ánh lửa bập bùng lập lờ, Diệp Hoan vuốt trán đầy khối u, nhìn Liễu Mi thở dài: “Liễu tổng... đánh người là không đúng.”

Liễu Mi liếc một cái, hừ một tiếng với hần đầy hung tợn rồi xoay người đi không thềm để ý.

Diệp Hoan có ý đồ hòa hợp với con tin.

“Liễu tổng à, cô xem đi, từ lúc tôi bắt cóc hai người cho đến giờ, tôi đối với các cô đều nhe nhả lễ phép, không có làm thương tổn gì đến các cô, đúng không? Từ góc độ của cướp mà nói, tôi thực sự có thể được xem là cướp có tổ chức cao rồi. Các cụ có nói có qua có lại, tôi đối với các cô khách khí như vậy, Liễu tổng, cô đối với việc bản thân là con tin không có một chút giác ngộ hay sao? Không cần cô nhẫn nhục chịu đựng tôi, cô có thể...”

Diệp Hoan nói đến đó khoe miệng thoáng run rẩy một cái, nhất thời đau xót tuôn ra: “Nhưng cô cũng không nên tàn bạo với tôi như vậy chứ! Cô xem này đầu tôi nổi đầy cục u, con mẹ nó nhìn giống như là Như Lai Phật Tổ vậy, tôi không trêu không chọc gì cô mà sao cô nỡ lòng làm tổn thương tôi?”

Liễu Mi không trả lời, cái miệng nhỏ mím chặt, khoe môi nàng lạnh lẽo nhếch lên.

Diệp Hoan xoay qua chỗ khác, ý đồ tìm kiếm đồng minh, hần ôn tồn nói: “Hầu tử, mày xem có đúng không? Chúng ta đều là người nói lý lẽ...”

Hầu Tử thở dài: “Anh Hoan, anh đừng nói nữa, câu nào anh nói cũng đều khiến lòng em chua xót...”

Diệp Hoan bị thương thở dài, hần quay lại thấy bộ dạng Liễu Mi đang nhin cười, trong lòng càng cảm thấy bức bối: “Các người xem, các người xem, cô ta một chút biểu hiện áy náy cũng không có...”

“Phi! Đáng đời anh! Ai bảo anh bắt cóc tổng tiền? Dám làm ra loại chuyện này thì cũng phải dám chấp nhận sự nguy hiểm của nó chứ.” Liễu Mi không chút khách khí nói.

Diệp Hoan ngẫm cũng thấy đúng, người ta bị mình bắt cóc, đánh bọn hần một chút, phát tiết một chút buồn bức cũng có thể lý giải được.

Diệp Hoan dù gì cũng không phải là loại cướp cùng hung cực ác, hần thực sự không thể hạ độc thủ đối với con tin. Huống hồ đối mặt với hai vị con tin thiên kiều bá mị mỹ nữ này, hần cũng chỉ có thể làm anh hùng nhụt chí mà thôi.

Cho nên, lần bắt cóc tổng tiền này âm ỉ cho đến giờ lại càng giống như một trò vui đùa khôi hài không đứng đắn mà thôi. Cướp thì không có cái oai của cướp, con tin thì không có giác ngộ, vị trí mọi người thực sự là rối tung rối mù lên.

Đương nhiên, cũng có thể quy tội vì Diệp Hoan hẳn không có năng lực tổ chức lãnh đạo, hẳn không thể không chế được tình hình.

Một hồi trầm mặc qua đi, Diệp Hoan lấy điện thoại đi động ra.

“Hai vị tiểu thư, thật là không phải, giờ cũng đã muộn rồi, tôi nghĩ là phải gọi điện thoại về cho người nhà hai người đòi tiền chuộc. Yên tâm, tôi chỉ cần tiền, sẽ không làm các cô bị thương...”

Hắn cố ý liếc Liễu Mi một cái rồi bỏ sung: “Cho nên các cô cũng đừng làm tôi bị thương.”

Ánh mắt Chu Mị rất nhanh lóe lên vào cái, rồi nàng bỗng nhiên nói: “Diệp Hoan, tôi đem số người thân nhà tôi cho anh, anh tìm bà ấy đòi tiền chuộc đi, một chuyện không phiền tới hai chủ, anh cần bao nhiêu trực tiếp nói cùng bà ấy là được.”

Nói xong Chu Mị đưa ra một dãy số điện thoại.

Diệp Hoan bấm dãy số, tranh thủ thời gian hắn trừng mắt liếc Liễu Mi một cái: “Nhìn thấy chưa Chu tiểu thư giác ngộ như vậy! Cô có cảm thấy xấu hổ không?”

Liễu Mi tức giận hai răng nghiến kèn kẹt “...”

Đã kết nối được, đầu bên kia còn chưa nói thì giọng Diệp Hoan đã trở nên dữ tợn, để lộ ra một mùi của dân liều mạng.

“Bà nghe tôi nói đây, người thân của bà - Chu Mị đang ở trong tay tôi, lập tức chuẩn bị bốn triệu tiền mặt chuộc người, nếu không tôi liền...”

Mới nói được một nửa, đầu bên kia không biết nói cái gì, Diệp Hoan bỗng nhiên thất thần. Hắn nghĩ người một lúc lâu, sau đó giận tím mặt, gào rít qua điện thoại: “Tao là cha mày!”

Rồi sau đó hắn hung hăng cắt đứt cuộc gọi, tức giận đến đỏ bừng mặt.

Chu Mị hiểu kỳ nói: “Làm sao thế?”

Diệp Hoan cả giận: “Đầu bên kia điện thoại là gì của cô hả? Sao lại không có ý tứ gì vậy? Tôi còn chưa nói xong bà ta đã khốc lóc nói bà là mẹ của tôi, móa! Có loại ăn hời như thế à? Tôi và mấy kẻ có tiền các cô thực sự rất khó mà hòa hợp được!”

56. Chương 55: Bão Táp Nổi Lên

Rạng sáng, văn phòng bí thư thành phố Ninh Hải đèn đuốc sáng trưng.

Trương Thành Thái và Từ Thắng Trì hai người ngồi đối diện nhau. Cả hai mắt đều đỏ bừng. Một điều lại một điều thuốc được rút ra, trong phòng khói thuốc lượn lờ, không khí trầm mặc mà áp lực.

Dụi tàn thuốc, Từ Thắng Trì ngồi thẳng người lên, nói: “Lão Trương, ta cảm thấy chuyện Chu tiểu thư mất tích lần này không đơn giản, có thể là bị người ta bắt cóc. Nếu không với tính cách của Chu tiểu thư, ta tin rằng cô ấy sẽ không tùy hứng như vậy ngay cả một lời cũng không nói liền mất tích. Ta cho rằng cô ấy đã bị khống chế, mất đi tự do, lão Trương à, chuyện này quả thật rất nghiêm trọng.”

Trương Thành Thái chậm rãi gạt đầu, ánh mắt hắn nhìn Từ Thắng Trì có vài phần tán thưởng.

Từ trước tới nay, trên quan trường, thị ủy và thị chính hai ban bộ này rất khó đồng lòng, thường xuyên xảy tranh đấu gay gắt khắp nơi. Mà cuộc đấu lợi hại nhất tất nhiên phải kể tới người đứng đầu của hai ban bộ này là bí thư thị ủy và thị trưởng. Thực ra, điều này cũng phù hợp với quan trường Trung Quốc từ xưa đến nay nhằm mục đích cân bằng cán cân quyền lực, quyền lực tả hữu phân chia đều, nó cũng đem lại lợi ích cho chính quyền lãnh đạo tỉnh ủy. Ai ở lâu trong giới quan trường đều biết, cục diện hòa hợp êm ả phát

triển dễ dàng khiến cho quyền lực và lời nói của lãnh đạo cấp trên suy yếu. Nước giội không tới tiểu triều đình, một cái thành phố nhỏ nhỏ mà hòa hợp thì còn cần Tỉnh ủy làm cái gì nữa?

Thế nhưng quan trường thành phố Ninh Hải có chút khác biệt, thị ủy và thị chính hai ban bộ này phi thường đoàn kết, tất nhiên không phải là không có tranh đấu nhưng nó rất ít xảy ra. Cái này chủ yếu là do công của bí thư thị ủy Trương Thành Thái là người không có tham vọng cũng do thị trưởng Từ Thắng Trì làm giữ mình an phận thủ thường, hơn nữa các biện pháp phương hướng chính trị của hai người không mưu mà hợp. Bầu không chính trị hài hòa giữa thị ủy và thị chính Ninh Hải thực sự là hiếm thấy trăm năm khó gặp trong giới quan trường Trung Quốc.

Trước kia từng có một vị đại lão tỉnh ủy rất không vừa lòng với lãnh đạo các ban ngành thành phố Ninh Hải. Vốn tưởng ông ta sẽ điều chỉnh lại lãnh đạo các ban ngành đó, nhưng không biết tại sao ý kiến đó lại bị cao tầng phủ quyết, vị đại lão tỉnh ủy kia cũng lập tức bị điều làm đại biểu đại hội đồng nhân dân, rồi được gán cho cái danh hiệu phó chủ nhiệm nhân rồi.

Sau đó, sự tình phát sinh không bình thường này đã dẫn đến một hồi chấn động không nhỏ cho tỉnh ủy Giang Nam. Mỗi người đều vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ về vùng nước đục Ninh Hải này, họ cũng không rõ vì sao cao tầng đối với cái thành phố bé tẹo Ninh Hải lại chú ý như vậy. Từ sau việc này, tỉnh ủy Giang Nam cũng không dám khoa tay múa chân với thành phố Ninh Hải nữa.

Bí thư tỉnh ủy và Chủ tịch tỉnh thông quan chuyện này cũng nhạy cảm phát hiện được: cao tầng vượt cấp mà xuống can thiệp vào việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan chức thành phố Ninh Hải, e rằng sự việc không hề đơn giản. Có thể khẳng định rằng, cao tầng hy vọng được thấy không khí an bình ở Ninh Hải, không xuất hiện cục diện tranh đấu chính trị. Bất cứ ai mà phá bỏ cục diện này, đùa bốn cái gọi là cân bằng quyền lực, cuối cùng chắc chắn sẽ giống như vị lão đại tỉnh ủy kia bị cao tầng nhấn tâm đá đi.

Quan trường Ninh Hải trở thành một cái chủ đề thần bí thâm sâu trong giới quan chức tỉnh ủy Giang Nam.

Tại trung tâm vòng xoáy thần bí này trong hai người, Trương Thành Thái miễn cưỡng được xem là tay chân bên ngoài của một gia tộc hiển hách ở kinh thành, cho nên hẳn đối với hành động của cao tầng có chút linh ngộ mơ hồ. Mà Từ Thắng Trì lại cùng một phe với vị phó bí thư thường vụ tỉnh ủy Giang Nam kia cho nên cũng có nghe về gia tộc hiển hách ở kinh thành kia nhưng hẳn không làm mất đi quan hệ, hẳn vẫn cùng với Trương Thành Thái hợp tác ăn ý bởi vì do năng lực cá nhân cùng với tính cách xuất chúng của Trương Thành Thái. Tuy rằng, Từ Thắng Trì không biết cao tầng có ý gì nhưng hẳn cũng không phải là người ngu ngốc. Hẳn hiểu rằng có lẽ cao tầng hy vọng nhìn thấy cục diện hẳn và Trương Thành Thái hợp tác ăn ý do đó hẳn cũng lo sợ nên quan hệ giữa hẳn và Trương Thành Thái cũng ngày càng trở nên khăng khít.

Trên có ý tốt, tất nhiên phải thực hiện, tất nhiên phải làm theo, quan trường từ xưa đến nay quả thật vẫn luôn là như vậy.

Dập tắt một điều thuốc, Từ Thắng Trì lại hút một điều nữa, hít một hơi thật sâu, nói: “Lão Trương, Chu tiểu thư mất tích, chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ. Ta nghe nói Tập đoàn Đằng Long có bối cảnh rất sâu, nếu như cô ấy xảy ra bất trắc ở Ninh Hải, sợ rằng bên trên sẽ giận cá chém thớt mà trút hết lên đầu chúng ta...”

Tâm tình Trương Thành Thái còn nặng nề hơn so với Từ Thắng Trì, bởi vì hẳn biết rõ trong đám người mất tích còn một vị thanh niên vô cùng bí ẩn, lai lịch tuyệt đối còn hơn so với Chu Mị. Chu Mị mất tích có thể dễ dàng từ chức, nhưng nếu người trẻ tuổi kia xảy ra chuyện gì không hay, sợ rằng bên trên sẽ nổi trận lôi đình, thiên uy quá lớn, sấm sét vang dội, hai người bọn hẳn một bí thư thị ủy và một thị trưởng nhỏ nhỏ tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Hít một hơi thuốc, Trương Thành Thái chậm rãi nói: “Lão Từ, ta cho rằng mục tiêu tìm kiếm quan trọng trước mắt phải là trợ lý của chủ tịch công ty Hồng Hồ, chính là người thanh niên hai mươi tuổi đó.”

Từ Thắng Trì nghe xong chờ ra, hẳn kinh ngạc nhìn Trương Thành Thái. Mấy năm hợp tác với nhau nhưng đây là lần đầu tiên hẳn lộ ra biểu hiện kinh ngạc nghi hoặc đến vậy.

Trương Thành Thái cười khỏ, nhưng nguyên do trong đó thật sự là không có cách để nói với người khác.

“Lão Từ, cộng tác với nhau hơn hai năm, ông phải tin tưởng tôi.” Hai con mắt Trương Thành Thái nhìn chăm chăm Từ Thắng Trì, gần từng chữ một.

*

Chu Mị mất tích, tất cả cảnh sát Ninh Hải cấp tốc trở về đơn vị, một đồng nhiệm vụ được phân công xuống dưới, lục soát tìm kiếm đặt trọng điểm ở nội thành và toàn bộ các sân bay nhà ga bến tàu lớn nhỏ ở Ninh Hải.

Cao Thắng Nam cũng bị điện thoại khẩn cấp triệu về cục công an. Sau khi biết được trong danh sách mất tích có tên của Diệp Hoan, Cao Thắng Nam cảm thấy bất an trong lòng, loại cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt.

Đã một quãng thời gian cô chưa có gặp Diệp Hoan, giữa hai người cũng có liên lạc qua điện thoại một lần, không mặn không nhạt nói chuyện với nhau vài câu. Cao Thắng Nam biết rõ hiện tại Diệp Hoan đang làm công việc đứng đắn nghiêm chỉnh, cô cũng chính vì vậy mà cảm thấy vui mừng, mới được có mấy ngày mà sao hần lại mất tích?

Một loại trực giác kỳ lạ nói với Cao Thắng Nam rằng vụ án mất tích khiến cao tầng Ninh Hải khiếp sợ lần này sợ rằng có quan hệ tới Diệp Hoan. Tuy rằng không hề có căn cứ, không hề có lý do nhưng chính cô lại cảm thấy như vậy.

Trong vụ án mất tích lần này, rốt cuộc Diệp Hoan đóng vai nhân vật nào? Là người bị hại hay là tội phạm bị tình nghi? Cao Thắng Nam không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa.

Cẩn rằng, không nói một lời nào, cô lái xe tới nơi tòa nhà Diệp Hoan cư ngụ trong khu ngõ hẻm cũ kĩ.

Chân tướng, nhất định cô phải nắm trong tay mình, Cao Thắng Nam nhất định phải chính mắt nhìn thấy hần, mặc kệ chân tướng việc này là tốt hay xấu, mặc kệ cô có mong muốn chứng kiến hay không, cô vẫn phải đem sự thật phơi bày ra bởi vì cô là cảnh sát, đỉnh đầu của cô được dính huy hiệu của cảnh sát, tinh thần hiệp nghĩa và ý thức trách nhiệm không cho phép cô vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.

Cao Thắng Nam nhanh chóng tìm được phòng của Diệp Hoan, gõ cửa, rất nhanh cánh cửa được mở ra, một gương mặt mảnh khảnh hơi tiều tụy mỹ lệ hiện ra trước mắt Cao Thắng Nam.

Cao Thắng Nam hí híp mắt, rất nhanh đã nhận ra cô gái này.

Ngày đó, khi đưa Diệp Hoan ra khỏi cửa lớn của cục cảnh sát, chính là người con gái trước mắt này đến đón hần. Xem ra bọn hần ở chung, cô ta cùng với Diệp Hoan rất thân thuộc.

Ừm, quả thật rất thân thuộc, thậm chí còn ở cùng một phòng rồi cơ mà.

“Xin hỏi, Diệp Hoan có phải ở nơi này hay không?” Hai mắt Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm Nam Kiều Mộc nói.

Nam Kiều Mộc ngẩn người, nhưng sau đó nàng cũng nhận ra Cao Thắng Nam, chính là nữ cảnh sát có chút thái độ thân mật đối với Diệp Hoan.

Nam Kiều Mộc nhẹ gật đầu, vẻ mặt có chút lo lắng: “Anh ấy ở nơi này, nhưng không có ở nhà, từ sau khi tan tầm anh ấy không có trở về, gọi điện thì điện thoại của anh ấy tắt máy.”

...

...

Nửa giờ sau, từ trong miệng của Nam Kiều Mộc, Cao Thắng Nam đã hiểu được hết thảy mọi chuyện xảy ra gần đây với Diệp Hoan. Cô bước nhanh ra khỏi tòa nhà già cũ kĩ.

Lòng cô phẳng phất chìm vào đáy cốc.

Diệp Hoan, thật sự là do người làm sao? Có khó khăn sao không nói với tôi, không nên làm loại chuyện mất đầu thế này chứ?

... Minh nên làm cái gì bây giờ? Giả bộ không biết sao? Nếu như không kịp ngăn hấn lại, hấn phạm phải tội không cách nào đền bù được thì phải làm sao? Hiện tại ngăn cản còn kịp không?

Tâm trạng của cô lẫn lộn như năm lọ gia vị trộn lẫn vào nhau, cô đứng ở đầu con hẻm trong gió lạnh, thân hình thon dài cao ngất không chịu được lạnh run.

Cao Thắng Nam khó chịu nhắm mắt lại, ngửa đầu, một lát sau cô mở mắt, hàm răng trắng nõn gắt gao cắn xuống môi dưới, rồi cô do dự bấm điện thoại cho Triệu Đại Phong.

“Chú Triệu, vụ án có tiến triển mới, ...Diệp Hoan trợ lý của chủ tịch công ty Hồng Hồ là đối tượng bị tình nghi lớn nhất, Chu tiểu thư và Liễu tiểu thư rất có thể là do hấn bắt cóc...”

Cao Thắng Nam cúp điện thoại, đột nhiên ngồi xổm trước cửa ngõ, si ngốc nhìn vào phía sau tòa nhà nơi ở của Diệp Hoan, nước mắt không hiểu sao rơi xuống.

Mười phút sau, cục công an thành phố Ninh Hải khẩn cấp hành động, chân dung của Diệp Hoan và Hầu Tử cũng từng cái một được chuyển đến các đồn công an cơ sở, các đội liên phòng ở nhà ga, sân bay, bến cảng.

Cùng lúc đó, bí thư thị ủy Trương Thành Thái biết được tin tức sự việc khiếp sợ này, hấn ngơ ngác ngồi trong phòng làm việc, im lặng một hồi. Rất lâu sau, rốt cục hấn run rẩy bấm điện thoại mà mãi không xong như thể hấn chưa từng dùng qua điện thoại ...

Sự bình yên của thành phố Ninh Hải không ngờ do một tên côn đồ phá vỡ. Bão táp nổi lên...

57. Chương 56: Không Cách Nào Trốn Tránh Trách Nhiệm

Kinh thành, văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Đăng Long.

Chu Dung tay cầm điện thoại đứng bất động, nghe thanh âm trong điện thoại, nước mắt bà thành hàng dài rơi xuống.

Trong nội tâm bà phảng phất đau đớn như có cái gì đó đâm vào xương cốt, ngay cả đứng lên hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Cố gắng không để ý nó nhiều năm như vậy, tuy rằng là bảo vệ nó, nhưng mẫu tử huyết mạch liên tâm, sao mà không đau lòng cho được?

Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên Chu Dung chính tai được nghe tiếng nói của Diệp Hoan, đây là giọng nói của con trai bà a.

Chu Dung buông điện thoại xuống, hai tay che mặt, vô lực khóc thầm.

Tập đoàn thế lực và gia tộc hiển hách, vì cái gì mà ngay cả điều đơn giản nhất ở nhân gian là tình mẫu tử đều cũng thể nghĩ tới? Vấn đề này Chu Dung đã trải suốt hai mươi năm nhưng đến bây giờ bà cũng chưa có nghĩ thông.

Dùng sức lau nước mắt, Chu Dung bấm một số điện thoại khác.

Điện thoại đã kết nối, thanh âm của Chu Dung lạnh giá như băng tuyết ngàn năm: “Chu Mị và Diệp Hoan không sao cả, biết không? Chu Mị là bị Diệp Hoan bắt cóc, nó vừa mới gọi điện thoại tới, Diệp Hoan nó đòi tiền chuộc...”

Người ở đầu bên kia ngậy ra một lúc, ngữ khí không khỏi thả lỏng, thậm chí có vài phần tức cười: “Nó bắt cóc Chu Mị? Thắng nhóc này rất ác độc nha...”

Chu Dung trầm mặc, sau đó từ trầm mặc mà bộc phát, ngữ điệu trở lên sắc nhọn, kịch liệt.

“Ông cảm thấy rất buồn cười đúng không? Ông cảm thấy chuyện này hoàn toàn liều lĩnh đúng không ? Ông có nghĩ tới, tại sao Diệp Hoan lại bắt cóc Chu Mị? Nó gặp phải vấn đề gì mà không thể giải quyết khó khăn đến mức bắt cóc dĩ phải đi đến bước này? Trong những năm tháng qua nó phải trải qua cuộc sống khổ nhọc nghèo khó như thế nào? Nó gặp chuyện gì mà chỉ có thể làm ra hạ sách này, bí quá hóa liều? Khi chúng ta có quyền thế, tận hưởng vinh hoa, ông có nghĩ tới con của chúng ta vẫn còn phải đấu tranh miếng cơm manh áo, dốc sức liều mạng mưu sinh không?”

Bên đầu điện thoại bên kia, giọng nam trầm xuống: “Dung nhi, vừa rồi anh không có nghĩ sâu xa như vậy, nhưng em cũng phải thông cảm cho anh, những năm tháng qua anh làm hết thấy đều là vì nó, vì một lần nữa hợp lại thành một gia đình trọn vẹn...”

Chu Dung đã nghẹn ngào không thành tiếng: “... Hai mươi năm, chúng ta chưa hề cho hần một chút ít trợ giúp, anh có từng tưởng tượng qua một cô nhi không cha không mẹ, hần không hề có bất kỳ chỗ dựa nào, không nhận được bất kỳ sự thương yêu nào, trời không chứa, đất không chấp, nó chỉ dựa vào khát vọng sống mãnh liệt, vật lộn sống đến tận bây giờ. Nó một mình trong xã hội lẩn lén bò quàng, nó hăm hại lừa gạt người khác không việc xấu gì không làm cũng chỉ để cho cuộc sống mình tốt một chút, ăn no một chút, mặc ấm một chút, những năm tháng qua nó chịu biết bao đau khổ, chịu bao nhiêu tội trạng, cũng tự thể nghiệm được lòng người dễ thay đổi, chúng ta là cha mẹ nó đấy, anh có biết không?”

Đầu bên kia lại trầm mặc...

Chu Dung khóc đến mức đứt từng khúc ruột: “...Chúng ta bỏ qua thời gian hần phát triển, trong cuộc đời có hần không có chúng ta làm bạn, nghĩ đến những thứ này lòng em đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm. Chúng ta thiếu nợ hần nhiều lắm, van cầu anh đem lại hạnh phúc cho nó!”

*****

Bảo tiêu của Chu Mị cung cấp đầu mối mới với Triệu Đại Phong, thông qua tín hiệu khẩn cấp từ đồ dùng tùy thân mà Chu Mị mang theo, những bảo tiêu đã xác định được vị trí cụ thể của Chu Mị ở nhà xưởng máy móc bỏ hoang ở ngoại ô.

Tại cục công an, cảnh sát hình sự, đặc công, cảnh sát vũ trang toàn bộ huy động, đoàn xe trùng trùng điệp điệp lao nhanh tới vùng ngoại ô.

Cục công an đã triệu tập khẩn cấp hội nghị thường vụ, cục trưởng Trương Quốc Minh chỉ thị tên đột hành động lần này là “Hành động giải cứu con tin”.

Giải cứu con tin có nghĩa rằng nếu bọn bắt cóc không đầu hàng, cảnh sát sẽ không một chút do dự sử dụng vũ lực.

Một cái lưới lớn đã giăng ra nhắm vào Diệp Hoan.

Bên trong nhà xưởng bị bỏ hoang.

Diệp Hoan ôm đầu gối, trầm mặc nhìn lên trời xanh, tâm tình hần có chút lộn xộn.

Đã đi đến bước này, liệu còn quay đầu lại được hay chẳng?

Như thế nào đã đến bước này rồi?

Diệp Hoan hiện tại cảm giác phảng phất như đang nằm mơ. Hần thật sự hy vọng có ai ở bên ngoài dùng sức lay động hần một chút làm cho hần tỉnh mộng sau đó sẽ nghĩ lại mà đổ mồ hôi lạnh rồi lại tiếp tục trải qua quãng thời gian bình thần trước đây không có gì thay đổi.

Nhưng cuối cùng đây không phải là mộng.

Diệp Hoan cũng đoán ra được, cảnh sát Ninh Hải đã giăng ra lưới lớn, từ trên trời rơi xuống để bắt hần.

Về sau hần sẽ ra sao?

Chính hần cũng không thể chạy khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, đội hần phía trước chính đây xích leng keng trong tù.

Còn Tiểu Ái? Tiểu Ái phải làm sao bây giờ? Nếu như không lấy được tiền, ngày mai Tiểu Ái sẽ bị bệnh viện đuổi ra ngoài, nó chỉ có thể nằm lại trên chiếc giường nhỏ lạnh như băng ở viện phúc lợi, chờ đợi cái chết đến...

Diệp Hoan nghĩ tới đôi mắt trong veo thuần phác kia, cơ hồ hẳn cảm thấy lòng mình quặn đau.

Đêm đã khuya, Hầu Tử và Liễu Mi tựa đầu vào gối ngủ gật.

Không biết từ lúc nào, Chu Mị đã lặng yên ngồi bên cạnh hắn.

Nhìn khuôn mặt trầm mặc vô hồn của Diệp Hoan, trong nội tâm Chu Mị thầm thở dài.

“Diệp Hoan này, kỳ thật anh không cần ra hạ sách này, thật sự, tôi có thể giúp anh.” Chu Mị một lần nữa nói lại những lời này.

Bất quá Diệp Hoan căn bản không tin.

Con tin bị cưỡng ép vì mạng sống, cái gì cũng có thể hứa hẹn, một khi được cứu thoát tất nhiên bọn họ sẽ không thực hiện, nhưng năm tháng lần lê bò quadrang để sống, Diệp Hoan đã hiểu rất rõ lòng người.

“Chu tiểu thư, chẳng thán mà nói, tôi đối với cô ấn tượng không tệ, cho nên cô cũng đừng dùng những lời nói kiểu này lừa gạt tôi, miễn phá hư ấn tượng tốt của cô với tôi. Tôi rất cần tiền, cần rất nhiều tiền, trừ phi đem một chồng tiền mặt trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ không tha người.” Diệp Hoan thản nhiên nói.

Chu Mị bất đắc dĩ thở dài: “Diệp Hoan, anh đến tột cùng là gặp khó khăn gì có thể nói cho tôi biết không?”

“Không cần, khó khăn của những người cùng khổ, trong mắt kẻ có tiền các cô có lẽ sẽ cảm thấy buồn cười, tôi chỉ cần tiền, tôi không phải là xin cứu tế từ từ thiện, cho nên không cần giải thích nhiều làm gì.”

Chu Mị không có cách nào, tuy ngày bình thường Diệp Hoan luôn vui mừng tí tưng, nhưng cô có thể nhạy cảm phát hiện ra rằng thực chất nội tâm Diệp Hoan có tâm lý thù hận với kẻ có tiền, vô cùng bài xích, hẳn dường như đem mình và kẻ có tiền thành hai giai cấp không đội trời chung, hai cái không thể nào cùng tồn tại, chỉ có thể đối lập.

Loại tình huống này, Chị Mị thực sự không thể nào chính thức cùng hắn khai thông, bởi vì tâm của Diệp Hoan đã đóng lại, cô không thể đi vào.

Chu Mị đành phải lui mà cầu: “Được rồi, anh có thể cho tôi gọi điện thoại không? Cần bao nhiêu tiền tôi bảo người đem tiền tới.”

Những lời này rốt cuộc đã làm cho Diệp Hoan động tâm, hôm nay hẳn làm hết thấy đơn giản chỉ vì muốn nghe những lời này.

“Tôi không cần nhiều, đại khái tầm một trăm vạn, tôi cũng chỉ cần tầm ấy đủ để chuẩn bị cho trường hợp bệnh xấu nhất của Tiểu Ái, phiền toái cô cho người đem cho ta một trăm vạn được không?” Diệp Hoan vui mừng dừng lại một chút, vẻ mặt có chút khẩn: “...Cái này là cô cho tôi mượn, về sau tôi sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho cô, ta hiện tại cần gấp số tiền kia.”

Ánh mắt cầu khẩn của Diệp Hoan không khỏi khiến Chu Mị đau xót.

Hắn bị cuộc sống bức bách đến tình trạng nào mới có thể khiến một người nam nhân lộ ra vẻ mặt như vậy?

Diệp Hoan, lưng anh rốt cuộc phải mang bao nhiêu áp lực?

“Tiểu Ái là ai, nàng bị bệnh gì?” Chu Mị nhin không được hiếu kỳ hỏi.

“Tiểu Ái phải...”

Lời còn chưa dứt đã xảy ra biến cố.

(*) Bất tự: ở đây được hiểu là giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh và năm sinh

Một đạo ánh sáng màu trắng từ bên ngoài nhà xưởng chiếu thẳng vào trên người Diệp Hoan, ngay sau đó vô số đèn báo cảnh sát xanh đỏ lập lòe bên ngoài, tiếng còi báo hiệu vang lên dồn dập phá vỡ bầu trời đêm yên lặng.

Diệp Hoan sợ ngây người, Chu Mị cũng vô cùng hoảng sợ.

Cạnh đồng lửa, Hầu Tử và Liễu Mi bình tĩnh, Hầu Tử phản ứng rất nhanh, lập tức quơ lấy dao, dí vào cổ Liễu Mi.

Hai mắt Liễu Mi phát lạnh, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh đang định phản kháng dùng quyền lấy con dao của Hầu Tử nhưng trong lúc vô tình cô thấy Diệp Hoan đang ngây ra như phỗng, không hiểu sao cô lại dừng lại.

Chu Mị nóng lòng, giữ chặt lấy tay Diệp Hoan, nói: “Diệp Hoan, anh hãy làm theo mệnh lệnh của bọn họ, anh sẽ không có chuyện gì đâu, tin tưởng tôi! Không nên chống đối với cảnh sát, bọn họ sẽ nổ súng đó...”

Diệp Hoan lấy lại tinh thần, quay đầu lại chăm chú nhìn Chu Mị, lẳng lặng nói: “Tiền, một trăm vạn.”

Chu Mị tức giận tím mặt, giậm chân: “Lúc nào rồi mà còn nói đến tiền, nhanh ôm đầu đi ra ngoài, rồi tôi sẽ lập tức cho người đem tiền tới cho anh!”

Diệp Hoan cười, tính tình bướng bỉnh như con lừa, lắc đầu: “Không, tôi cần tiền, tôi muốn tận mắt thấy tiền.”

Chu Mị nhìn thấy Diệp Hoan cười, nước mắt cô không ngăn được lăn xuống.

“Vì sao? Diệp Hoan, tại sao anh phải cố chấp vậy?”

Diệp Hoan vẫn mỉm cười: “Vì trách nhiệm, trong đời rất nhiều chuyện, được làm, cũng có thể không được làm, chuyện này tôi không thể không làm, là do tôi không thể trốn tránh trách nhiệm.”

*****

Qua kính viễn vọng, Triệu Đại Phong nhìn thấy bộ dạng tươi cười của Diệp Hoan.

Nội tâm ông trầm xuống.

Suy nghĩ chốc lát, ông ra quyết định.

“Bọn bắt cóc không có dấu hiệu đầu hàng, đội súng bắn tỉa chuẩn bị, tập trung vào mục tiêu, hạ gục bọn chúng: ” Triệu Đại Phong trầm giọng ra lệnh.

“Khoan đã!”

Cao Thắng Nam bỗng nhiên từ trong lao ra, vành mắt cô đỏ ửng, giọng run run: “Chú Triệu, không nên vội vàng ra mệnh lệnh như vậy, trước hết chúng ta tranh thủ khuyên Diệp Hoan đầu hàng. Chú Triệu, Diệp Hoan không phải là loại tội phạm cùng hung cực ác, anh ấy làm vậy chắc chắn là do bất đắc dĩ, chú Triệu chúng ta đợi một chút đi, cháu van chú.”

Triệu Đại Phong im lặng không nói.

Cao Thắng Nam càng nôn nóng: “Chú Triệu, nếu như cha cháu ở đây chắc chắn sẽ không hạ mệnh lệnh như vậy.”

Triệu Đại Phong trừng mắt: “Cháu lấy cha cháu ra dọa ta.”

Cao Thắng Nam đã bước đi không vững nhưng cô cũng không chịu thua: “Trước là khuyên tội phạm đầu hàng, nếu không được thì mới hạ gục con tin, đây là cách giải quyết nguy hiểm của con tin!”

“Cháu không thấy biểu hiện của bọn cướp đâu, chúng đâu có biểu hiện đầu hàng? Nha đầu, cháu có biết ai là người bị bắt cóc không? Các cô ấy không thể có chút thương tổn nào a!”

“Không thử một chút làm sao biết được bọn chúng có đầu hàng không?”

“Cháu...” Triệu Đại Phong chán nản, suy nghĩ, cuối cùng quyết định nhượng bộ. Tất nhiên không hẳn là do Cao Thắng Nam thỉnh cầu mà cũng do vụ án này khó giải quyết, nếu như con tin bị giết hại, bên trên sẽ trách tội hẳn không làm đúng quy trình giải cứu con tin mà cứu viện, trách nhiệm này, ông không thể gánh vác được.

“Được rồi, gọi chuyên gia đàm phán đến đây...”

Cao Thăng Nam vỗ ngực, nói: “Không cần chuyên gia đàm phán, cháu đến cùng anh ấy đàm phán.”

*****

Đây là một đêm không hề yên tĩnh, nhất định có rất nhiều người mất ngủ.

Kinh thành.

Trong một thư phòng trang nhã mộc mạc, chuông điện thoại vang lên.

Một người đàn ông năm mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị nhắc điện thoại, giọng nói trầm ổn hùng hồn: “Chuyện gì?”

“Lãnh đạo, tôi là Trương Thành Thái, tôi ... thẹn với nhắc nhở của ngài.”

“Sao vậy?”

“Là Diệp Hoan bắt cóc Chu tiểu thư, hiện tại cậu ấy đang ở một nhà xưởng bỏ hoang ngoại ô Ninh Hải cùng với cảnh sát giăng co, tình thế rất nguy cấp, cảnh sát có thể nổ súng bất cứ lúc nào, tôi với thư cách bí thư thị ủy không có cách nào nhúng tay vào sự tình của cảnh sát, dù sao chuyện này cũng liên quan tới lợi ích của quá nhiều người ở Ninh Hải...”

Người đàn ông nghe xong, hai đầu lông mày lập tức tản mát ra uy thế ngưng trọng như núi.

“Ta đã biết, chuyện này ta sẽ lo liệu.”

“Lãnh đạo, ta thực sự xin lỗi, tôi không nghĩ tới sự tình lại phát triển thành như vậy.”

“Không trách người, tiểu tử kia thực sự làm ta khó lòng phòng bị.”

Trương Thành Thái cả kinh, “tiểu tử kia” xưng hô thế này thì quá thân mật rồi, Diệp Hoan cùng với lão lãnh đạo có quan hệ như thế nào?

Cúp điện thoại, nam tử do dự một lúc, rốt cục thàn thán một tiếng.

Cái gì tới cũng phải tới, dầu đầu hỏ đuôi, cuối cùng cũng bại lộ a, nhưng vẫn hơn là để nó chết dưới súng của cảnh sát đêm nay.

Mặc khác ông bấm một dãy số, trầm giọng nói: “Lão Phương, đã ngủ chưa? Thật xin lỗi muộn thế này rồi còn đánh thức ông, có chuyện tình nhờ ông xử lý một chút...”

*****

Trong khi đó tại nhà xưởng bỏ hoang ngoại ô.

Cao Thăng Nam giơ tay lên, chậm rãi đi vào.

Diệp Hoan kẻ dao trên cổ Chu Mị, Hầu Tử kẻ dao trên cổ Liễu Mi.

Hai cô không hề có một chút hoảng sợ, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Cao Thăng Nam từng bước một tiến về phía Diệp Hoan, cách năm bước thì đứng lại.

Diệp Hoan cười: “Cao cảnh quan, người quen cũ, vì sao mỗi lần tôi phạm pháp đều đúng thời điểm cô đến bắt tôi? Chúng ta không phải là trời sinh bất tự(*) không hợp nhau đấy chứ?”

Nội tâm Cao Thăng Nam mơ hồ nhói đau, cô không cách nào quên được bộ dạng lúc trước Diệp Hoan liêu ôm khư khư lấy túi tiền của mình lại dững cằm đầu với tên cướp, một màn kia hồi tưởng lại làm cho cô đau lòng không thôi, đau lòng vì nghị lực sống từ trong cuộc sống vật lộn, cũng đau lòng vì sự hèn mọn nhưng lại vĩ đại, vì trách nhiệm mà phấn đấu quên mình, dững khí dám từ bỏ mạng sống mà đánh cược một lần.

Vừa mới qua vài ngày, tại sao hần từ anh hùng lại biến thành đạo tặc?

Cao Thăng Nam nhìn chăm chú hần thật lâu, trong mắt cô không có cách nào làm tiêu tan đau đớn.

“Diệp Hoan, tại sao phải làm như vậy? Vì cái gì?”

“Bởi vì tôi cần tiền.”

Cao Thăng Nam nghen ngào: “Anh có biết anh đã gây ra biết bao nhiêu họa không? Anh cần tiền sao không nói với tôi, tại sao lại làm ra sự tình tày đình này?”

Diệp Hoan cười nhạo: “Cao cảnh quan, chúng ta dường như không phải rất thân thuộc a, tìm cô mượn một trăm vạn, cô chịu cho tôi vay sao?”

Cao Thăng Nam dùng sức di mũi, trầm giọng nói: “Diệp Hoan, thả con tin ra, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho anh.”

“Không, hiện tại không được, không trả tiền tôi không thả người.”

“Anh sẽ bị cảnh sát nổ súng bắn chết đó!”

“Tôi không quan tâm!”

Cao Thăng Nam rút cuộc cũng không ngăn được nước mắt trào xuống dưới mắt.

“Diệp Hoan, anh hỗn đản, tính tình thế nào không có chút sửa đổi? Anh kiên trì vì cái gì? Vì tiền, chết anh cũng không sợ sao?”

Diệp Hoan hoảng hốt một hồi, từ trong đôi mắt hiện lên sự ủ rũ.

“Cao cảnh quan, kỳ thật giờ đây tôi hy vọng các người một phát bắn chết tôi, như vậy tôi có thể buông bỏ hết thảy, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không để ý, hảo hảo ngủ một giấc, thật sự tôi đã quá mệt mỏi...”

Ánh sáng rừng rực từ đèn pha đem nhà xưởng chiếu sáng rõ hết thảy, từ chỗ có ánh sáng đến nơi tối tăm tất cả đều rõ ràng dưới ánh đèn không cách nào tránh đi.

Diệp Hoan nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của Cao Thăng Nam, bỗng nhiên môi hắn nhếch lên nở một nụ cười, một nụ cười rất vui vẻ, như là tận hưởng ánh sáng của mặt trời, sáng ngời mà tuyệt vọng.

“Cao cảnh quan, nếu có kiếp sau, tôi nguyện đầu thai làm súc vật, ít nhất không cần khổ cực như vậy.”

Hầu Tử đứng ở sau lưng Diệp Hoan, hần hán tử năm thước nhưng khóc thương tâm đến gần chết.

“Anh Hoan, buông bỏ đi! Được rồi, thật sự chúng ta đã tận lực!”

Diệp Hoan cũng không có quay đầu lại: “Hầu Tử, chúng ta đã sống khổ khổ đến đường này, nếu như ngay cả điểm kiên trì ấy cũng buông bỏ, chúng ta còn sống để làm gì? Chẳng lẽ chỉ vì còn sống mà sống sao?”

Hắn hít một hơi nhìn theo phương hướng của đèn pha, bỗng nhiên hét lớn: “Đưa tiền đây, hoặc là hạ gục ta!”

*****

Bên ngoài hai trăm thước, Triệu Đại Phong chứng kiến Diệp Hoan, dứt khoát hạ lệnh: “Đội bắn tỉa ngắm mục tiêu, chuẩn bị hạ gục bọn chúng!”

Thâm âm vang lên từ bộ đàm: “Tổ A đã sẵn sàng!”

“Tổ B đã sẵn sàng!”

“Tổ C đã sẵn sàng!”

Một gã cảnh sát vội vàng chạy đến bên cạnh Triệu Đại Phong, nói: “Triệu cục, là Trương cục gọi đến.”

Triệu Đại Phong nhíu mày, nghe điện thoại.

“Cái gì không được phép nổ súng? Là do ai ra lệnh? Thị ủy hay là thị chính?”

Đầu bên kia, Trương Quốc Minh trầm giọng: “Là do Phương bộ trưởng, bộ trưởng bộ công an ra lệnh.”

Mí mắt Triệu Đại Phong đập mạnh, một vụ bắt cóc đơn giản, sao lại kinh động tới bộ công an? Là tổng tài của tập đoàn Đằng Long Chu tổng gây áp lực hay là có huyền cơ khác?

“Đây không phải là mệnh lệnh bừa sao? Không nổ súng thì làm sao cứu được con tin? Con tin có chuyện gì người nào chịu trách nhiệm?”

“Mệnh lệnh bừa cũng là mệnh lệnh phải chấp hành!”

Cúp điện thoại, Triệu Đại Phong xanh mặt hạ lệnh: “Đội đột kích tiến công, không được phép nổ súng, chỉ được dùng tay không bắt bọn cướp!”

*****

Cảnh sát hành động.

Xuỵ một tiếng trầm đục, cảnh sát ném một quả lựu đạn hơi cay về phía Diệp Hoan.

Diệp Hoan luống cuống chuẩn bị không kịp, lập tức ho khan sắc liên tục.

Ngay sau một hồi bước chân lộn xộn, cảnh sát như bão táp ủa vào nhà xưởng, chế trụ Diệp Hoan và Hầu Tử không một chút phòng bị, sau đó kẹp hai tay hai người ra sau lưng, ép mặt hai người xuống đất gắt gao giữ lại.

Diệp Hoan khản trương, dùng sức giãy giụa, nhưng không thể thoát được khỏi đặc công đã được huấn luyện đầy đủ.

Hơi cay tản đi, Diệp Hoan nhìn Chu Mị và Liễu Mi được bảo hộ trong vòng vây trùng trùng điệp điệp các nữ cảnh sát bỗng nhiên hấn hét lớn: “Tiền, tiền.”

Chu Mị lệ rơi đầy mặt, nhìn bộ dáng Diệp Hoan vừa giãy giụa vừa khàn giọng la hét, như một con thú bị thương đang bị vây hãm. Hai mắt hấn đỏ bừng nhìn cô gắt gao, gào rú như dã thú: “Tiền! Cô đáp ứng tôi rồi, tiền!”

Chu Mị không quan tâm nữ cảnh sát đang ngăn cản, quỳ trước mặt Diệp Hoan, nức nở: “Anh yên tâm, tôi lập tức cho người mang tiền tới, anh cũng không có chuyện gì đâu, tôi đảm bảo!”

Diệp Hoan lúc này mới thở phào, dùng sức hướng tới Chu Mị nặn ra một bộ dáng tươi cười: “Thực xin lỗi... Còn nữa, cảm ơn cô.”

Chu Mị khóc không thành tiếng, không ngừng lắc đầu. Bên kia, Liễu Mi hai mắt cũng tràn đầy nước mắt, cắn chặt răng, cô đem ánh mắt nhìn nơi khác. Hầu Tử bị cảnh sát chế trụ hai tay, mặt úp xuống đất, bả vai nhún liên tục, thút thít nỉ non.

Dường như được giải thoát, Diệp Hoan bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống một tiếng, sau đó bỗng nhiên hấn úp mặt xuống đất, há miệng cắn một miếng đất, bùn đất ngay ngái chưa xốt giống như cuộc đời vậy.

58. Chương 57: Phóng Thích

Diệp Hoan và Hầu Tử đều bị bẻ ngược hai tay. Cảnh sát dĩ nhiên sẽ không khách sáo gì với bọn họ, hai người giữ hai tay Diệp Hoan, người còn lại dùng sức đè đầu hấn xuống, đây là động tác cảnh sát thường dùng khi bắt tội phạm.

Động tác thường dùng của cảnh sát Diệp Hoan cũng không quen gì. Hấn ra sức giãy dụa, cố ngẩng đầu mình lên, bướng bỉnh không chịu để đầu cúi thấp. Giãy vài cái, hai tay bị còng nhanh chóng bị ứa ra máu tươi.

Chu Mị rất lo lắng, đẩy nữ cảnh sát bảo vệ nàng ra, chạy đến trước xe cảnh sát lớn tiếng: “Cảnh sát các anh có thể để ý nhân quyền được hay không? Dựa vào gì mà đối xử với anh ấy như thế?”

Một gã cảnh sát lạnh lùng nhưng không thất lễ nói: “Tiểu thư, cảnh sát bắt nghi phạm về quy án đều như thế.”

Chu Mị liền vứt đi dáng vẻ hiền thực gia giáo, tức tối nói: “Ai nói hấn là nghi phạm? Anh thấy anh ấy phạm tội hả?”

Viên cảnh sát ngẩn ngơ: “Chẳng lẽ không phải hấn muốn bắt cóc các cô ư?”

Liễu Mi đứng bên này giờ không lên tiếng lúc này mới chợt cười lạnh nói: “Cảnh sát các anh làm việc thực sự lộn xộn. Chưa thu thập chứng cứ, chưa thẩm vấn đã dễ dàng nhận định một người phạm tội như thế

à? Ai nói anh ta bắt cóc chúng tôi? Bọn tôi nhàn rồi nên tới nhà xưởng hoang này nhóm đồng lửa, thử đã ngoại một chuyến có phạm pháp sao?”

“Thế nhưng bọn hần kẻ dao găm lên cổ các cô...”

“Bạn bè với nhau trêu đùa chút không được sao? Chúng tôi tố cáo gì sao? Chúng tôi mất tích quá hai tư tiếng à? Cảnh sát các anh hỏi cũng không hỏi đã bao vây, không nói một câu đã bắt người, đây là cách mà các anh phá án sao?”

Tất cả cảnh sát ở hiện trường đều trợn mắt há mồm, đồng thời nhìn vào chỉ huy Triệu Đại Phong phụ trách hành động lần này.

Triệu Đại Phong đứng cách đó không xa, cắn chặt môi dưới, bực tức đến độ cả người run lên.

Diệp Hoan kìm lòng không được ngẩng đầu nhìn Liễu Mi. Liễu Mi cảm nhận được ánh mắt của hần, đôi mắt đẹp vẫn còn ửng đỏ ngấn lệ trũng lên liếc hần một cái, sau đó tức giận nghiêng đầu sang một bên.

Chu Mị thấy không ngờ Liễu Mi lại đứng ra nói mấy câu đã cho chuyện này trôi đi nên rất cảm kích. Nàng lo nhất chính là Liễu Mi sẽ không chịu buông tha, truy cứu tiếp. Tuy nói với năng lực của Chu Mị thì vẫn có thể giải quyết được nhưng không thể nghi ngờ là sẽ phát sinh thêm nhiều vụn vặt.

Vì thế Chu Mị vội vàng nói: “Đúng vậy, chúng tôi chỉ là bạn bè cùng nhau đi dã ngoại một chuyến thôi, chẳng lẽ cái này cũng phạm pháp à?”

Đứng ở sau lưng Diệp Hoan, Cao Thắng Nam trong lòng sáng như gương, thấy Triệu Đại Phong giận đến tái mặt, liền đứng ra dằn xép: “Nếu cả hai vị tiểu thư đều cho rằng Diệp Hoan không phải nghi can phạm tội thì có lẽ cảnh sát chúng ta đã hiểu lầm. Thế này đi, vụ án này là do vệ sĩ của tiểu thư Chu báo nên theo như thủ tục luật định, chúng tôi vẫn phải mời các vị trở lại Cục để lấy lời khai, điều tra chân tướng chuyện này, các vị thấy thế nào?”

Chu Mị cẩn thận đánh giá Cao Thắng Nam. Nữ cảnh sát xinh đẹp này mới rồi ở trong nhà xưởng khóc thương tâm đau lòng đến thế, xem ra quan hệ với Diệp Hoan không phải bình thường đâu.

Khuôn mặt lạnh giá của Chu Mị từ từ trở nên hòa hoãn, nhẹ nhàng vỗ đầu nói: “Giúp đỡ cảnh sát điều tra là nghĩa vụ của công dân. Có điều nếu anh Diệp đây không phải là nghi phạm thì các anh không thể đối xử với anh ấy như thế. Tôi mong là các anh tháo còng tay và không được sử dụng vũ lực với anh ấy nữa. Đây là một công dân vô tội xứng đáng được tôn trọng nhân quyền.”

Tất cả cảnh sát đều nhìn vào Triệu Đại Phong.

Triệu Đại Phong rất bực bội. Đêm nay hao hết tâm lực, gần như điều động toàn bộ cảnh sát trong thành phố giải cứu con tin hết sức quan trọng này. Nào ngờ tới nàng lại đi nói dối, biến một đại án gây chấn động thành vô hình.

Án cảnh sát nhận định là uy hiếp bắt cóc mà miệng nàng vừa mở đã trở thành liên hoan của bạn bè. Việc này nếu như truyền ra ngoài đúng là tát vào mặt cảnh sát Ninh Hải.

Cơn tức trong bụng Triệu Đại Phong không có nơi thoát, ông ta hung hăng trừng mắt liếc Diệp Hoan một cái, lớn tiếng ra lệnh: “Toàn bộ thu quân, trở lại cục thành phố.”

Chu Mị quả nhiên là hạng trí tuệ sáng suốt hoạt bát. Nàng tiến đến chủ động cầm tay Triệu Đại phong, cười nói: “Mặc dù chỉ là sự hiểu lầm nhưng tinh thần trách nhiệm chuyên nghiệp nghiêm túc, không vắn không vẹo của cảnh sát thành phố Ninh Hải cũng khiến tôi rất nể phục. Xin cảm ơn Cục trưởng Triệu đã đích thân chỉ huy quân, thái độ trách nhiệm của Cục trưởng Triệu làm cho tôi càng thêm tin tưởng vào an ninh và môi trường đầu tư của Ninh Hải.”

Chỉ vài câu nói nhẹ nhàng uyển chuyển, lửa giận đầy mình Triệu Đại Phong lập tức nhạt nhòa hầu như không còn. Vì thế ông ta cười ha hả: “Tiểu thư Chu khách sáo rồi. Cô là khách quý của Ninh Hải chúng tôi, chúng tôi đâu dám thờ ơ với quý khách được. Cảnh cảnh sát bọn tôi chỉ lo là tiểu thư Chu xảy ra điều gì không hay ở đây thôi... Nếu đã không có việc gì thì tốt rồi, tất cả đều vui vẻ... Thu quân, thu quân! Ai ra tháo còng tay cho hai người kia đi, thái độ lễ độ chút, mời họ về cục điều tra rồi thả người.”

Còng tay của Diệp Hoan và Hầu Tử được tháo ra. Hai người liếc sâu vào mắt nhau một cái, phát hiện ra cả hai đều mang thần sắc hoảng hốt, tựa như vừa trải qua một cơn ác mộng, tỉnh mộng rồi lại như ban đầu.

Trước khi lên xe, Liễu Mi gọi Diệp Hoan lại.

Gương mặt nàng lạnh băng, không nói không rằng nhặt một khúc gỗ to dưới đất lên, ngay trước mặt mọi người, ngưng thần tĩnh khí rồi hét lớn một tiếng, tay phải chặt ra. Khúc gỗ theo đó mà gãy.

Diệp Hoan và Hầu Tử hai mắt dại ra ra như hai con cá chết...

Ném khúc gỗ gãy đi, Liễu Mi hung hăng ném chặt lấy áo Diệp Hoan, hạ giọng xuống nói một cách hung ác: “Quên nói i biết, bà đây là đai đen TaeKwonDo. Dạng gãy còm như mi, có mỗi hai con dao nhỏ mà muốn bắt cóc tổng tiền hử? Bà mà không vui thì ở trong bãi đỗ xe đã có thể đánh mi răng rơi đầy đất rồi.”

Diệp Hoan và Hầu Tử cùng gian nan nuốt nước bọt “Ưc”, rồi đồng thời lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy kính sợ và nịnh nọt.

“Hú” “Hú” Xe cảnh sát cuộn cuộn chạy nhanh về hướng Cục.

Giờ đã là bốn giờ rạng sáng nhưng đêm nay rất nhiều người không sao ngủ được. Tin tức Chu Mị được cảnh sát tìm thấy rốt cục truyền ra ngoài. Lúc này các quan chức hội đồng thành phố Ninh Hải đang đi lại bất an mới thu hồi tư tưởng lại.

Gặp chuyện nhưng không nguy, rất tốt!

Nhóm bốn người Diệp Hoan được mời vào cục. Cao Thắng Nam lấy lời khai của hắn. Có Chu Mị và Liễu Mi ủng hộ, Diệp Hoan tất nhiên sẽ không ngu đến mức tự thừa nhận mình bắt cóc tổng tiền, thế nên một mực khẳng định là bạn bè tụ tập đi dã ngoại. Cao Thắng Nam thấy Diệp Hoan khôi phục lại bộ dạng lác ca lác các vốn có, không khỏi tức đến nghiến răng.

Sau khi Chu Mị gọi mấy cuộc điện, chẳng bao lâu sau,

Sở cảnh sát tỉnh Giang Nam liền ban hành chỉ thị khen ngợi đội ngũ cảnh sát và đặc công tham dự lần hành động này, đồng thời cũng chỉ rõ án lần này là do hiểu nhầm của vệ sĩ, không phải là án bắt cóc, tất cả các cá nhân có liên quan đều được xem xét phóng thích.

Đây là sức mạnh của quyền thế, nó có thể lật lọng, biến đen thành trắng.

Hỏi cung không ra được gì, cảnh sát đành phải thả người.

Lúc Diệp Hoan và Hầu Tử đi ra thì trời đã gần sáng hẳn.

Nhìn lên vầng mặt trời đỏ mới mọc lên trên đỉnh đầu, Diệp Hoan vỗ mạnh lên vai Hầu Tử, cười nói: “Một ngày mới rồi, chúng ta còn có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không dễ dàng gì đâu!”

Hốc mắt Hầu Tử hơi ướt: “Anh Hoan! Trải qua chuyện tối hôm qua, em đột nhiên cảm thấy thì ra cuộc sống lẩn lộn rồi chờ chết vẫn là rất hạnh phúc.”

Diệp Hoan tràn đầy đồng cảm: “Đúng vậy, ‘lẩn lộn rồi chờ chết’ đủ nói lên rằng chúng ta sống cũng không tệ, rất hay.”

Hai anh chàng nhìn nhau mà cười, trong nụ cười có mấy phần thổn thức, mấy phần mờ mịt. Chỉ một ngày ngắn ngủi mà như đã có mấy đời.

Bọn họ đều dường như lĩnh ngộ được điều gì với cuộc sống, lại phẳng phất càng thêm mờ mịt.

Bọn họ đang sống, bọn họ còn trưởng thành.

Khoanh tay đi đến trước cổng Cục Công an, Diệp Hoan quay đầu lại nhìn vào tòa nhà sau lưng, thở dài mà nói: “Hy vọng các anh đây sau này không phải vào đây nữa...”

Hầu Tử mặt ủ mày chau nói: “Anh Hoan, thằng lỏi Trương Tam kia còn đang bị đồn công an giam đấy nghe đâu phải giam nửa tháng.”

Diệp Hoan suy nghĩ, nói: “Chúng ta đến cửa tiểu thư Chu. Ta cảm thấy cô nàng này rất ôn hòa, hơn nữa bối cảnh cực sâu. Chúng ta cứ đem chuyện này nói với cô ấy, xem cô ấy có đồng ý giúp đưa Trương TAM ra không.”

Hầu Tử vốn nghe Diệp Hoan như Thiên Lô sai đâu đánh đó, nên bèn gật đầu.

Hai anh chàng ngồi xổm xuống trước tòa nhà Cục Công an, vừa hút thuốc vừa chờ Chu Mị đi ra.

“Anh Hoan, tối qua em cũng nhìn ra có điểm gì đó là lạ rồi. Cô tiểu thư Chu kia có phải biết anh từ trước rồi không? Em thấy cô ấy đối với anh có phần giống như là bảo sao làm thế. Anh nói gì cô cũng đáp ứng đó, như thể sợ anh phật ý ấy. Mấy em trong phim JAV chúng ta xem cũng không nghe lời như thế đâu. Anh rốt cục có biết cổ không?”

Diệp Hoan nheo lông mày lại, cẩn thận suy nghĩ. Suy nghĩ đã rất lâu, hần mới nói: “Không nhớ rõ nữa rồi. Trở về tao phải lục tìm trong Sách Tầm Hoa đã, nhưng mà cũng không nhất định tìm ra được. Tao nhớ có một tối, tao uống ở bar nhiều quá, có hai cô gái dìu ta lên nhà trọ, quá rối rắm suốt đêm. Ta cũng không nhận ra hình dạng của các ẻm. Đến khi... tỉnh lại, các em đã đi rồi, nhưng ở dưới gối ta có đút một bao tiền, bên trong có hai nghìn đồng. Đây là ghi chép không rõ ràng duy nhất trong Sách Tầm Hoa...”

Hầu Tử muốn dựng cả mắt: “Vãi! Anh Hoan quá là trâu bò á, chơi tờ rý xăm còn kiếm được tiền. Tại sao lại có thể như vậy?”

Hầu Tử thêm thường ghen ghét vô cùng.

Diệp Hoan có vẻ hơi xấu hổ, da mặt dày cũng phải đỏ lên: “Cái đó... Ở trong bar tao vẫn luôn mồm bảo mình còn là xử nam. Hai cô nàng kia phỏng chừng là muốn ném vị gà tơ thế nào, ném xong rồi thì đương nhiên phải cho ít tiền chứ. Mày đi tiệm ăn cơm gà không phải trả tiền sao?”

Hầu Tử: “...”

Ngồi xổm ở cửa ra vào Cục Công an hơn nửa giờ, hai người thực sự cảm thấy rất nhàm chán, không hiểu Chu Mị và Liễu Mi vì sao vẫn chưa đi ra.

Đang lúc nhàm chán ngồi vẽ linh tinh, Hầu Tử nhìn thấy một loạt xe cảnh sát dừng trước tòa nhà không khỏi hai mắt sáng ngời, tươi cười rất gian.

“Hề, Anh Hoan, lúc ở bên ngoài nhà xưởng, mấy tên chết bầm kia thô lỗ với chúng ta như thế, ấn chặt đầu mình xuống, anh có thấy tức không?”

“Có chút không dễ chịu, nhưng cũng có thể chấp nhận. Khi đó chúng ta là đối tượng của ‘Công bộc nhân dân’ mà.”

“Em còn chưa hết tức đâu. Bọn nó chơi được thì mình cũng chơi, được không?”

“Mày muốn làm gì?”

Lúc Chu Mị và Liễu Mi bước ra khỏi tòa nhà Cục Công an đã là chín giờ sáng rồi.

Cục trưởng Trương Quốc Minh mời các nàng đến văn phòng của mình. Nhận được chỉ thị của lãnh đạo thành phố, Trương Quốc Minh không dám thờ ơ với Chu Mị, ở trong phòng làm việc bốc phét trắng trợn về hoàn cảnh đầu tư, tình hình trị an của Ninh Hải, đem Ninh Hải khoa trương thành cục vàng luôn.

Chu Mị và Liễu Mi đều là hạng đã từng trải nên treo lên vẻ mỉm cười, nhẫn nại ngồi nghe Trương Quốc Minh lải nhải không ngắt.

Lão này nói khoác liền nói một mạch mấy tiếng, cho đến khi hai cô gái sắp ngủ thiếp đi, Trương Quốc Vinh mới tiếc nuối tiễn các nàng đi ra.

Vừa ra khỏi tòa nhà, Chu Mị và Liễu Mi liền trông thấy một màn làm cho các nàng tức giận không thôi.

Chỉ thấy hai tay Diệp Hoan và Hầu Tử bị trói ngược ra sau, hai cảnh sát dẫn bọn họ đi vào trong nhà, Diệp Hoan cùng Hầu Tử không ngừng giãy dụa tru lên: “Hiếu lắm, hiếu lắm thôi!”

Khi đi ngang Chu Mị, Diệp Hoan như thấy cứu tinh, hét lớn lên: “Tiểu thư Chu, mau cứu tôi với! Mau cứu tôi với!”

Chu Mị tức giận vô cùng, ngăn hai người cảnh sát lại, lớn tiếng: “Không phải đã nói là không truy cứu sao? Các anh sao lại lật lọng?”

Một gã cảnh sát lạnh lùng nói: “Chuyện ở nhà xưởng chúng tôi không truy cứu thực, nhưng bọn họ lại mới gây án.”

Chu Mị hoảng hốt: “Cũng mới thả ra không được bao lâu, bọn họ lại gây án gì chứ?”

“Bọn hần vừa gây ra một vụ án có thể nói tội ác tày trời, thủ đoạn cực kỳ tàn độc, tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, xấu xa...”

Chu Mị sợ hãi. Tổ sư tên này, sao lại không an phận thế chứ?

“Rốt cục bọn họ đã làm gì?”

“Hai người bọn họ không ngờ lại dám đâm thủng lốp xe cảnh sát của chúng tôi.”

Chu Mị: “...”

Liễu Mi ngửa mặt lên trời thở dài, bất lực nói: “Các anh sao lại vừa vặn bắt được bọn họ vậy?”

Gương mặt người cảnh sát thoáng co quắp lại: “Có thể không vừa vặn sao? Lúc đó bọn tôi đang ngồi trên xe, nhìn thấy tận mắt bọn hần đâm lốp xe, đâm được cái nào kêu là khoái trá sung sướng, chả khác mẹ gì nổ pháo năm mới cả...”

Diệp Hoan và Hầu Tử cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, thừ ra như cá chết...

59. Chương 58: Bắt Quàng Là Họ

Diệp Hoan chưa bao giờ là một người an phận, việc đâm thủng lốp xe của người khác hần đã làm từ nhỏ đến lớn giống như xe nhẹ chạy đường quen. Điều này một phần cũng liên quan tới tính cách của Diệp Hoan, hần vô cùng hận người có tiền nhưng lại không có cơ hội dùng súng cao su bắn vỡ kính của những người nhà giàu, bởi vì hần nghe nói kẻ có tiền rất sợ chết, kính đều thay bằng loại chống đạn được, cho nên đâm lốp xe là một biện pháp thực tế mà lại tương đối an toàn.

Thế nhưng đâm thủng lốp xe cảnh sát đây lại là lần đầu tiên, hiển nhiên, lần đầu tiên làm đã bị bắt rồi.

“Chu tiểu thư, cứu ta... Ta lần sau không dám làm thế nữa!” Diệp Hoan vẻ mặt như đưa đám nói.

Chu Mị bất lực thở dài, Diệp Hoan chung quy cũng không làm cho người khác bớt lo, vừa mới được phóng thích chưa được bao lâu, lại bị bắt đi vào, chẳng lẽ về sau khi hần trở về gia tộc, đưa cho hần một người vị quan lớn công an bất cứ lúc nào cũng có thể thay hần dập tắt lửa hay sao?

Xoay người lại, Chu Mị nói với cục trưởng Trương Quốc Minh, người đang tiễn các nàng về: “Trương cục trưởng, chuyện này... ai, ông xem thế này có được không? Tập đoàn Đằng Long bày tỏ vẻ áy náy và cảm tạ với quý cục nguyện ý quyền tặng quý cục mười chiếc xe cảnh sát không ràng buộc bất cứ thứ gì ngài thấy thế nào?”

Đôi mắt Trương Quốc Minh mừng rỡ híp lại, xe bị đâm thủng lốp mà đổi lại được mười chiếc xe cảnh sát mới, đi đâu có thể tìm được loại tiện nghi như vậy? Khó trách lãnh đạo thành phố lại coi trọng tập đoàn Đằng Long như vậy, quả thật là giàu đến chảy mỡ.

Điều này giống như việc thuận nước đẩy thuyền nên Trương Quốc Minh đương nhiên sẽ không từ chối, gật gù giống như gà mổ thóc: “Không vấn đề gì, tôi cảm thấy nguyên nhân chuyện này khả năng là do hiểu lầm, thả người, thả người, khẩu cung cũng không cần hỏi, sự tình này bỏ qua.”

Đám cảnh sát tiến tới mở khóa còng tay cho Diệp Hoan và Hầu Tử. Diệp Hoan đuối lý hơn, muốn tức giận cũng không được, hấn nhấc chân đá vào người của Hầu Tử, vừa đá vừa mắng: “Đồ chó hoang! Ai bảo mày học không đến nơi đến chốn, đi khuyến khích ông mày đâm lóp xe cảnh sát, đúng là loại tiểu nhân gian trá điển hình, tao thực con mẹ nó hối hận năm đó vào thời điểm mày được nhét vào viện phúc lợi không một tay bóp chết mày!”

Hầu Tử trốn bên cạnh, chày cối cãi lại: “Anh Hoan, anh có nói lí lẽ không vậy? Em khuyến khích anh đâm thùng lóp xe nhưng mà vừa rồi anh đâm lóp xe rất hăng say mà, vị cảnh sát thúc thúc còn nói người đâm được cái nào là kêu lên khoái trá chính là anh mà...”

”Ông mày chẳng những đâm thùng lóp xe mà còn đi tiểu ở đằng sau cái xe...?”

Đỉnh đầu hai gã cảnh sát trở nên xám xịt...

Sau đó hai người Hầu Tử và Diệp Hoan nhao nhao lao vào nhau động thủ, người đánh ta một quyền ta đá người một cước, sau đó hai người càng đánh càng xa, mấy phút sau thân ảnh hai người đã biến mất ở toàn cao ốc cục công an.

Chu Mị đau đầu vuốt trán thở dài.

Liễu Mi mím môi, muốn cười nhưng lại dùng sức kìm nén lại.

Mười chiếc xe cảnh sát đương nhiên không phải là tặng không, Chu Mị tất nhiên có dụng ý của cô.

“Trương cục trưởng, vừa rồi hai người bạn của ta... Hai bọn họ đều là người tốt, có chút ầm ĩ, về sau bọn họ có gây ra họa gì thì kính xin Trương cục trưởng khoan hồng độ lượng.”

“Nhất định, nhất định nhìn bộ dạng này của bọn họ cũng không làm ra việc đại họa gì, điểm nhỏ nhất ấy có thể tha thứ được.” Trương cục trưởng cười đến ngoác cả miệng.

*****

Chu Mị và Liễu Mi cáo từ Trương Quốc Minh, vừa ra đến cổng chính cục công an đã bắt gặp Diệp Hoan và Hầu Tử mỗi người ngậm một điều thuốc, ngồi xổm ở bên ngoài cửa, buồn chán nhả ra ngậm khói trắng.

Chu Mị ngậy người ra một lúc, cười nói: “Các người thế nào lại không đánh nhau nữa? Vừa rồi không phải đánh nhau rất kịch liệt sao?”

Diệp Hoan nhếch miệng cười nói: “Đó là kế ve sầu thoát xác, vừa rồi quá lúng túng, chúng tôi đành phải dùng loại phương thức này để ly khai.”

Diệp Hoan là dân đen, hấn cũng có trí tuệ của dân đen.

Chu Mị cười quyền rũ: “Các anh ở chỗ này chờ tôi sao?”

Diệp Hoan gật đầu, nghiêm nghị nói: ”Chu tiểu thư, tôi cảm ơn thiện tâm của cô, chuyện này tôi thực ra không có tiện mở miệng, nhưng không thể không nói với cô, cái kia... Về sự tình tiền ...:

“Yên tâm, tôi bây giờ sẽ gọi điện thoại cho người mang tiền tới.”

Diệp Hoan thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Chu tiểu thư quả thật là người giữ chữ tín, là người tôn trọng đạo nghĩa, ăn ngay nói thẳng, thành thực mà nói việc con tin phối hợp như vậy không xuất hiện nhiều, nếu như không phải tôi hạ thủ là có mục đích thì tôi cô đã làm tôi xúc động không biết bao nhiêu lần rồi...”

Chu Mị che miệng cười nói: “Về sau nếu có khó khăn thì trực tiếp tìm tôi, không nên làm ra cái loại sự tình này, nói thật, tôi không thích nhà xưởng bỏ hoang chút nào, vừa tối vừa lạnh, gió lạnh từng cơn.”

Diệp Hoan vội vàng nịnh nọt cười: “Lần sau tôi nhất định trối cô ở khách sạn năm sao, phòng dành cho Tổng thống nhé...”

Hầu Tử ở bên cạnh quái gở xen vào: “Phòng dành cho Tổng thống, bị trối chặt, Hoan ca, khẩu vị của anh thật lạ nha...”

Diệp Hoan một cước đạp bay Hầu Tử.

Chu Mị dường như nghĩ tới hình ảnh nào đó đen tối, khuôn mặt đẹp trở lên đỏ bừng, khẽ gắt một tiếng, nói: “Đẹp rất tốt!”

Diệp Hoan gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Nói đến khó khăn, thực ra tôi còn một việc khó khăn...”

“Anh nói đi.”

“Tôi còn có một thằng em chơi với nó từ nhỏ đến lớn, hôm qua vì trộm cướp mà bị nhốt trong đồn công an...”

Chu Mị không chút do dự nói: “Không có vấn đề gì, tôi sẽ nói với Trương cục một tiếng, người bằng hữu kia của anh sẽ lập tức được phóng thích.”

Diệp Hoan và Hầu Tử thất thần.

Cô gái này chẳng lẽ là Bồ Tát chuyển thế hay sao? Xin gì được vậy.

Hầu Tử nhéo mắt liếc Diệp Hoan, không ngừng nháy mắt, trong ánh mắt hàm ý rất rõ ràng, một vị bằng hữu cầu gì được vậy, con mẹ nó mỹ nữ trước mặt dường như thiếu nợ tổ tiên người từ kiếp trước còn không tranh thủ tạo dựng mối quan hệ?

Diệp Hoan do dự, cuối cùng mang theo vẻ mặt khuất nhục như cúi đầu trước số phận, nhìn chăm chú Chu Mị, trong mắt hiện lên sự cảm kích và lòng biết ơn sâu sắc, nghiêm mặt nói: “Chu tiểu thư, nói thật, từ lần đầu nhìn thấy cô, tôi đã cảm thấy rất thân thiết, giống như người thân mà ta thất lạc nhiều năm, thân thể của tôi rất lành mạnh, là cô nhi, tôi nghe nói cha tôi chơi gái không may bị AIDS mà chết, cho nên tôi mới phải vào việc phúc lợi...”

Chu Mị đầu xám xịt: “...Anh nghe ai nói cha anh bị bệnh AIDS?”

Diệp Hoan lẩm bẩm nói: “Ta cảm thấy như vậy... Nhưng khi lần đầu tiên thấy cô, tôi liền phát hiện thì ra trên đời này tôi cũng không có cô độc, phẳng phất như gặp được thân nhân, nội tâm tôi trở nên ấm áp dường như được tưới mát bởi ánh sáng mặt trời, cái loại cảm giác hạnh phúc này hai mươi năm qua tôi chưa từng được hưởng qua...”

Hốc mắt Chu Mị dần dần trở nên ửng đỏ, nàng nảy sinh sự yêu thương vô cùng đối với người nam nhân này, nàng không cách nào quên được người nam nhân này trước hòng súng của cảnh sát mà không hề chùn bước kiên trì với tín niệm đạo nghĩa của chính mình, nửa bước cũng không có chút biểu lộ nhượng bộ.

“Diệp Hoan về sau anh có thể coi tôi như là thân nhân.” Vành mắt Chu Mị đỏ hoe, nức nở nói.

Diệp Hoan dường như cũng cảm động: “Cô đã nói vậy, tôi cũng không quá đáng, Chu tiểu thư, ta có yêu cầu một chút quá đáng...”

“Anh nói.”

Hai bàn tay Diệp Hoan co quắt xoắn với nhau, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, xấu hổ nói: “... Tôi có thể nhận cô là mẹ nuôi không?”

Chu Mị :“ ...”

60. Chương 59: Lộ Ra

“Mẹ nuôi?”

Chu Mị vốn dịu dàng hiền hòa cũng không nhịn được kêu lên thất thanh, đôi mắt đẹp trợn ra như lục lạc, ra sức trừng Diệp Hoan: “Anh muốn nhận tôi làm mẹ nuôi?”

Diệp Hoan không ngừng nháy mắt, nhìn rất gian.

Chu Mị trừng mắt với hắn trong chốc lát, sau đó... móc từ trong chiếc xác tinh xảo ra tấm gương soi, mang về mặt khăn trang và nghiêm túc chăm chú quan sát như nhà khoa học tìm vi khuẩn dưới ống kính hiển vi.

Chỉ cần là phụ nữ thì không có ai không lo dung nhan mình già đi. Từ “Mẹ nuôi” này có lực sát thương quá lớn với Chu Mị, vì nàng là người đẹp, mỹ nữ trong cánh phụ nữ.

Hồi lâu sau, rốt cuộc xác nhận chính mình vẫn đang xinh đẹp động lòng người, tươi trẻ đẹp đẽ thì Chu Mị mới buông tấm gương xuống, nhìn vào Diệp Hoan thở dài: “Tại sao anh lại muốn nhận tôi làm mẹ nuôi?”

Diệp Hoan có vẻ không tình nguyện lắm, chần chừ nói: “Vậy làm cháu nuôi cô à? Như thế không thích hợp lắm...”

Chu Mị: “...”

Diệp Hoan thấy Chu Mị không nói gì bèn than thở: “Độ chơi của nhà giàu nặng quá, không muốn tôi làm cháu à?”

Chu Mị nói rất chân thành: “Diệp Hoan, quan hệ giữa chúng ta cứ đơn giản chút thì hay hơn.”

Hầu Tử thấy Diệp Hoan bắt quàng người sang thất bại, chẳng chiếm được miếng gì, không khỏi vừa tức vừa vội, lườm Diệp Hoan một cái đầy khinh thường, rồi vội la lên: “Tiểu thư Chu, không nhận lão làm con nuôi cũng chẳng sao, xuất tiền cho lão cắt bao quy đầu nhé?”

Chu Mị: “...”

Diệp Hoan cả giận: “Nói ít chút có được không? Mở mồm ra là để lộ chỉ số thông minh của mình ngay.”

Chu Mị thở dài nói: “Nói chuyện chính đi Diệp Hoan. Tôi đã nói rồi, một triệu tôi sẽ đưa cho anh nhưng anh có thể nói cho tôi biết vì sao lại cần nhiều tiền như thế không?”

Về mặt Diệp Hoan trở nên ảm đạm.

“Tiểu thư Chu, tôi sẽ không lừa cô, một triệu đó rất quan trọng với tôi, đó là tiền để cứu mạng bé Ái.”

“Bé Ái là ai?”

“Nếu như cô có thời gian thì có thể đi với tôi đến bệnh viện xem thử. Hãy tin tôi, tôi thực sự không lừa tiền cô đâu.”

Chu Mị vội nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi tất nhiên tin anh... Được rồi, chúng ta tới bệnh viện xem sao nào.”

Diệp Hoan nở nụ cười, hẳn tin rằng chỉ cần Chu Mị thấy em Ái sẽ không thể bỏ mặc không đếm xỉa được. Bất kỳ ai trông thấy bé Ái ngây thơ trong sáng cũng sẽ không đành lòng để ông trời mang em đi mất. Điều này tức là bệnh tình của bé Ái sẽ không vì tiền mà chậm trễ trị liệu nữa.

“Được, tôi dẫn các cô đi.” Diệp Hoan sẵn khoải gật đầu.

Cả đêm lẫn lộn, cơ thể Diệp Hoan đã rất mệt mỏi. Chu Mị nhìn vào bóng lưng hơi còng xuống của hắn không cầm được xót xa.

“Diệp Hoan...”

“Ừ?”

“Sau này có gì khó khăn phải nói cho tôi biết, đừng một mình một mối gánh chịu như thế, được không?”

“Được.”

...

...

“Tiểu thư Chu, khó khăn gì cô cũng có thể giúp tôi ư?”

“Đúng thế.”

“Vậy cô cho tôi cắt bao quy đầu nha.”

“...”

Kinh thành.

Cố đô ngàn năm bọc lộ rõ khí tượng đế vương.

Hiện giờ kinh thành đã là một đô thị lớn trung tâm chính trị, kinh tế, lịch sử, văn hóa mang hơi thở hiện đại, quốc tế hóa.

Trong một biệt thự thanh nhã nằm sát vùng ngoại ô, bốn phía có đầy lính bảo vệ ôm súng đứng gác, từ xa đã có thể cảm thấy khí thế mạnh mẽ khiến người ta phải sợ, người trong nghề liếc cái đã biết, mật độ lính bảo vệ như thế ít nhất đạt đến chế độ bảo vệ cán bộ cấp quốc gia. Không phải người quyền cao chức trọng sẽ không đạt được loại đãi ngộ này.

Bên ngoài khẩn trương nhưng bên trong nhẹ nhàng, trong sân biệt thự, một người đàn ông xấp xỉ năm mươi đang cầm chiếc kéo nhỏ, chom hóm cắt tỉa cành lá ột cây lan hồ điệp quý giá, dáng vẻ nâng niu che chở như đang chăm sóc con cái mình.

Một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi đang bắt chéo chân ngồi ở cửa sân bên cạnh, nhàn nhã bưng chiếc ly tinh xảo, tao nhã húp trà.

“Chú ba, bác cả bên kia có hành động rồi, chú biết không?” Gã thanh niên đặt ly trà xuống, mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc, tỏ ra rất có văn hóa.

Người chú ba vẫn không ngừng tỉa tót cành lá, ông ta nhìn chăm chú vào chậu lan hồ điệp trước mắt, miệng thản nhiên nói: “Biết, thì sao?”

“Thành phố Ninh Hải be bé kia gần đây hơi bất ổn chú nhỉ.” Người thanh niên lại cười.

Chú ba lặng im không nói, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cây hoa lan, phảng phất như không để ý đến chuyện gì khác.

Gã thanh niên rất kiên nhẫn, nét cười trên mặt chưa từng mất, hơn nữa gã còn cười đến sáng lạn, rất có sức cuốn hút.

Một già một trẻ cứ vậy trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, rốt cục gã thanh niên có phần không còn kiên nhẫn nữa: “Chú ba, chú chẳng lẽ không hề đếm xỉa tới động thái gần đây của bác cả ư?”

Chú ba thở dài: “Mấy đứa nhóc tui bay đây, chuyện không đáng quan tâm lại cứ xoi mói, không biết nước đục thể nào cũng điên cuồng lao đầu vào. Chuyện của cha chú là thứ để ranh con cháu hỏi han hả?”

Người thanh niên vẫn đang cười, cười rất ngọt ngào: “Là một thành viên gia tộc, hỏi một câu cũng có sao đâu chú.”

Chú ba lạnh nhạt nói: “Tiểu Duệ, đừng có đấu trí với chú ba cháu đây, cháu còn non lắm. Lão Nhị mất sớm, cháu từ nhỏ không có cha, ông nội và cả nhà đều rất thương con. Nhiều năm rồi ta vẫn không có con nối dõi, đã coi cháu như con ruột, muốn đào tạo cháu. Có điều cháu đấy, tham vọng quá lớn.”

Lời châm biếm chẳng nặng chẳng nhẹ khiến Tiểu Duệ căng thẳng hẳn, gã vội vàng thu lại dáng tươi cười, cúi đầu nói: “Chú ba dạy rất phải, cháu xin ghi nhận.”

Người chú ba lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng: “Chủ nhà chỉ lập trường không lập thứ, đây là quy củ từ xưa. Bác cả cháu trở thành gia chủ là chuyện theo lẽ phải thế. Chút tâm tư của cháu, chú có thể nhìn ra thì bác cả chẳng lẽ không nhìn ra sai? Đừng có làm trò trước mặt bọn ta. Múa riu qua mắt thợ chỉ khiến người ta chê cười thôi.”

Tiểu Duệ cúi đầu lẳng lặng nói: “vâng, từ nay về sau Tiểu Duệ không dám nữa.”

Chú ba từ tốn nói: “Tính ra trong lớp trẻ, cháu cực kỳ có tiền đồ. Hơn hai mươi tuổi đã là phó phòng, dù có liên quan đến trong nhà nhưng cũng coi như cháu chăm chỉ cố gắng. Bác cả tuy là chủ nhà nhưng không hiểu sao vẫn không có con cái gì, mấy năm gần đây thân thể cũng không được tốt. Trong số con cháu được chăm chú đào tạo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cháu hẳn là có hi vọng nhất...”

Tiểu Duệ vẫn cúi thấp đầu, trong mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Chú ba nhìn thấy hết, không khỏi cười lạnh: “Có điều cháu không may mắn, chuyện này chẳng ngờ lại xảy ra biến cố ngoài ý muốn.”

Tiểu Duệ ngẩng đầu, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt nhưng nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, cười còn muốn sáng lạn, ngọt ngào hơn cả trước.

Chú ba bất giác nổi lên vẻ khẽ cười: “Chẳng vui vì gì, chẳng buồn vì chi, sự sảo này của cháu coi như ổn. Rốt cuộc hai năm rèn luyện cơ sở vừa qua không uổng rồi.”

“Tập đoàn Đăng Long là doanh nghiệp của thím cả cháu, gần đây liên tục hoạt động ở Ninh Hải. Ngay trong đêm qua, bác cả cháu đích thân gọi cho bộ trưởng Phương để tác động tới một vụ án bắt cóc tầm thường ở thành phố Ninh Hải. Mấy chuyện này cháu biết chứ?”

Tiểu Duệ gật đầu.

Chú ba cười đầy với ý vị sâu xa: “Vì sao cả bác và thím cả cháu gần đây đều đặt sự chú ý vào Ninh Hải chứ?”

Tiểu Duệ chần chừ nói: “Biểu hiện bên ngoài thì là vì con gái nuôi Chu Mị của thím cả, có điều cháu cả thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài...”

Chú ba cười nói: “Có thể xuyên qua bề ngoài nhìn tận bản chất, chứng tỏ cháu giỏi suy xét, không tệ... Chuyện này muốn nói thì phải bắt đầu từ hai mươi năm trước, khi đó cha cháu và bác cả đang đấu ta chết người sống. Thậm chí cha cháu lúc ấy đã nhận được sự ủng hộ của thế lực cả tộc, bác cả bị ép phải trốn đi thật xa. Ngờ đâu lúc cha cháu gần thành công lại bị bác cả lật bàn như kỳ tích, chuyển bại thành thắng. Biết nguyên nhân vì sao không?”

Trong ánh mắt Tiểu Duệ thoáng lộ ra vẻ thù hằn nhưng vẫn bình tĩnh lắc đầu.

Chú ba thở dài: “Cha cháu làm việc quá tận, căn bản không để cho người ta đường sống, đây là nguyên nhân thất bại lớn nhất của anh ấy. Tiểu Duệ, đó là bài học cha cháu để lại, cháu phải nhớ kỹ không được quên.”

Ánh mắt chú ba dần mơ màng, chìm đắm trong ký ức ngày xưa: “Hai mươi năm trước, bác cả và thím cả cháu bế đứa con vừa ra đời, bị cha cháu làm cho phải xa chạy cao bay. Về sau khi bác cả chuyển bại thành thắng, lúc trở lại trong tộc, ông ấy nói con ông đã chết non trên đường rồi...”

Chú ba nhìn Tiểu Duệ cười tủm tỉm, nói: “Cháu biết con của bác cả chết ở đâu không?”

Tiểu Duệ trầm mặc.

“Ninh Hải, con bác cả cháu chết ở thành phố Ninh Hải, ít ra là ông ấy nói như thế.” Chú ba cười rất hiền hòa.

“Hai mươi năm sau, trụ sở tập đoàn Đăng Long tuyên bố chuyển tới Ninh Hải, con gái nuôi Chu Mị của thím cả cháu liên tục tiếp xúc cùng người trẻ tuổi nào, trong đêm hôm qua bác cả cháu đích thân can thiệp vụ án địa phương, bảo vệ mạng người đó trước hòng súng cảnh sát...”

Ngữ khí chú ba càng trở nên bình tĩnh: “Cháu biết người đó bao nhiêu tuổi rồi không? Hai mươi tuổi, vừa tròn hai mươi tuổi, là một trẻ mồ côi không cha mẹ.”

Con người Tiểu Duệ chợt co rút lại nhỏ như cây kim.

“Chú ba, nếu như tên đó quả thực là con.... Chú ba, sợ rằng vũng nước trong nhà này càng khuấy càng đục rồi.”

Chú ba lại cầm kéo lên, cẩn thận tỉa lá cây hoa lan, thở dài phảng phất thờ ơ không để tâm: “Đúng thế, càng khuấy càng đục.”

Tiểu Duệ bình tĩnh nhìn chăm chú chú ba hẩn, không biết qua bao lâu, hẩn chợt nở nụ cười: “Chú ba, cháu biết nên làm thế nào rồi.”

Nói xong Tiểu Duệ đứng dậy cáo từ.

Ánh mắt chú ba vẫn nhìn chăm chăm vào hoa lan, chẳng hiểu sao cây kéo trong tay khẽ run rẩy, một đóa hoa lan hồ điệp màu tím bị ông cắt xuống.

“Đáng tiếc, ôi, đáng tiếc...” Chú ba thì thào và thở dài.

61. Chương 60: Vẫn Là Một Cuộc Đời

Chiếc Merc-Benz từ từ chạy về phía Bệnh viện Nhân dân số một của thành phố Ninh HarB.

Trong chiếc xe rộng rãi, Diệp Hoan móc từ túi quần ra một chiếc Cát Trắng mềm, thoáng do dự rồi lại dứt trở lại, về mặt có chút ngại ngùng.

Chu Mị thấy bộ dạng của Diệp Hoan liền khẽ cười, rút từ dưới bệ ngồi ra một cái hộp gỗ tinh xảo, mở nắp hộp ra, một loạt xì gà vàng xám đập vào mắt.

“”Muốn hút thì hút, có điều tốt nhất là mở cửa sổ xe ra. Thử loại này xem, nghe nói là nhập khẩu từ Cuba. Tôi không biết đàn ông các anh thích gì, cái này có lẽ không tồi đâu.”

Liễu Mi ngồi phía bên kia trừng mắt dữ tợn với Diệp Hoan một cái, nói: “Chu Mị, đừng cho hắn hút trong xe, ngạt hơi mà chết mất!”

Hai mắt Diệp Hoan tỏa sáng, không khách khí gì chụp luôn một bó xì gà to nhét vào trong túi áo, lại ném cho Hầu Tử ngồi ở ghế phụ lái một bó to nữa. Anh chàng nhà ta tất bật vết sạch xì gà có trong hộp.

“Hắc hắc, tôi xuống xe hút là được chứ gì? Xài không hết thì tôi lấy về vậy...” Diệp Hoan mang về mặt tham lam, diễn hình sự khôn khéo của tiểu thị dân.

Chu Mị hé miệng khẽ cười rồi chợt nói: “Diệp Hoan, thứ cho tôi mạo muội, nếu như... Tôi nói là nếu như anh có cha thì trong ấn tượng của anh, cha anh là dạng như thế nào?”

Diệp Hoan vội vàng nhét xì gà vào trong túi áo, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Thế mà còn phải hỏi? Nhất định là cả mặt cả người đầy phát ban, toàn thân lên mụn nước mà còn mầu mủ tèm lem, về mặt bất lực nằm trong đồng rác chờ chết...”

Chu Mị ngạc nhiên: “Sao anh lại nghĩ như thế?”

“Không phải bị AIDS đều thế cả ư?”

Liễu Mi thở dài nói: “Sức sinh này sao không bị sét đánh chết chứ?”

Chu Mị thoáng ảm đảm, có lẽ chỉ có nàng hiểu rõ tâm tư Diệp Hoan nhất.

Sự đau khổ bị cha mẹ vừa bỏ từ trong tâ ần sâu trong xương cốt anh ta, thời gian qua đi, sự đau khổ biến thành sự hận thù vô cùng với cha mẹ. Mai này...

Mai này gặp mặt nhau sợ rằng không dễ dàng.

Xe đến bệnh viện rồi, vệ sĩ cung kính mở cửa xe. Bốn người Diệp Hoan xuống xe đi vào tòa nhà bệnh viện.

...

...

Một giờ sau, Chu Mị và Liễu Mi mắt đỏ hoe, lau nước mắt đi ra.

“Diệp Hoan, tôi hiểu được nỗi khổ của anh rồi, anh rất khó khăn...” Chu Mị nức nở nói.

Diệp Hoan nhếch miệng cười, ý chua xót trong nét cười làm sao cũng không che giấu được: “Lá gan tôi thực ra rất bé, nếu như không phải bị dồn vào đường cùng, tôi thực sẽ không làm chuyện rơi đầu đó. Điều là em trai, em gái của tôi cả, đói rét, bệnh tật đều như dao cứa vào lòng tôi, đau đến nhò máu.”

“Bắt cóc hai cô thực sự là do bị ép không thể lui được nữa rồi. Thực sự xin lỗi. Lúc ấy nghe nói không đủ tiền chữa bệnh, bé Ái bị đuổi ra khỏi bệnh viện đến nơi, tôi suýt phát khùng. Cho nên...”

Chu Mị lau nước mắt, lắc đầu nói: “Anh đừng nói nữa. Diệp Hoan, bệnh của bé Ái sẽ được điều trị tốt, tôi cam đoan với anh đấy.”

Lúc này Diệp Hoan mới thực sự lộ ra vẻ tươi cười cảm kích: “Cảm ơn, thực sự tôi không biết biểu đạt lòng biết ơn của mình thế nào. Chỉ cần bé Ái có thể sống sót, bảo tôi quỳ lạy cô cũng được.”

Chu Mị nghiêm mặt nói: “Diệp Hoan, đừng dễ dàng quỳ xuống, đừng dễ dàng vứt bỏ danh dự, khốn cùng không nên trở thành lý do để quỳ xuống, danh dự quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nhất là danh dự của anh.”

Thở ra một hơi, Chu Mị chậm rãi nói: “Diệp Hoan, bệnh của bé Ái cũng không chỉ đơn thuần liên quan đến tiền, dù sao kỹ thuật chữa bệnh trong nước cũng rất kém, nhiều tiền hơn nữa cũng không thể tăng cao tỷ lệ trị khỏi bệnh cho em Ái. Bệnh máu trắng rất khó điều trị, tôi đề nghị đưa em Ái tới nước Mỹ tiếp nhận trị liệu, anh nghĩ sao?”

Diệp Hoan lắp bắp kinh hãi: “Mỹ á? Cái này... đắt lắm không? Tôi xem chừng một triệu có thể không đủ.”

“Vấn đề tiền anh không cần lo, tôi đã quyết định dùng danh nghĩa Tập đoàn Đăng Long thành lập một quỹ từ thiện, chi một khoản tiền từ thiện hai mươi triệu đô la, em Ái sẽ trở thành người đầu tiên được nhận sự trợ giúp của tổ chức này. Tôi sẽ thông qua con đường đặc thù chuẩn bị xong thị thực cho em Ái trong thời gian nhanh nhất. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì xé chiều ngày mai, em Ái đã có thể ngồi lên máy bay đi Mỹ, toàn bộ hành trình sẽ có bác sĩ cùng hộ lý chuyên môn cùng chăm sóc. Toàn bộ chi phí của em Ái ở Mỹ đều do Tập đoàn Đăng Long bọn tôi chịu trách nhiệm. Nếu như tình hình trị liệu tốt thì nửa năm sau em Ái sẽ về.”

Diệp Hoan và Hầu Tử sững sờ nhìn nhau.

Người ta đã giúp đến mức này rồi bọn hắn còn có thể nói cái gì chứ.

Hầu Tử lặng lẽ đứng vào người Diệp Hoan nói: “hay là bọn mình quỳ xuống nói tạ ơn chúa thượng đi”

Diệp Hoan tức quá đập hấn một phát: “Mày thẳng chó hoang này có thể ngậm miệng không hả? Mày mới mở mồm là ông đây liền cảm giác đẳng cấp của mình rơi vùn vụt xuống dưới.”

Diệp Hoan há to miệng muốn nói gì đó nhưng rồi lại thẹn thùng không nói ra.

Chu Mị rất hiểu hắn nên lườm qua hắn nói: “Mặc dù là tổ chức từ thiện nhưng bọn tôi không tiếp nhận dạng chuyện như gúp nam giới trưởng thành cắt bao quy đầu miễn phí đâu.”

Diệp Hoan vô cùng tiêu điều, thở dài ảm đạm nói: “Quả nhiên thế...”

Chuyện trị bệnh cho bé Ái đã được an bài thỏa đáng, Diệp Hoan và Hầu tử mang vẻ mặt cảm kích chào từ biệt Chu Mị và Liễu Mi.

Lúc này Liễu Mi lạnh lùng nói: “Ngày mai đi làm nhớ đừng tới muộn.”

Diệp Hoan ngơ ngác: “Đi làm? Cô không đuổi tôi hả?”

“Không có việc gì tôi đuổi việc anh làm chi?”

“Cô không sợ tôi lại thiếu tiền lại bắt cóc cô nữa à?”

Liễu Mi khinh thường cười: “Với dạng người như nhóc hử, một mình chị có thể chấp mười. Anh cứ nên chú ý đừng làm gì sai trong công ty, nếu không tôi đánh anh rằng rơi đây đấy!”

“Tôi ngày mai từ chức!”

“Không phê chuẩn!”

Hầu Tử giận dữ nói: “Anh Hoan, em đã sớm nói rồi, lên thuyền giặc xuống đâu có dễ.”

“Còn có, lúc anh bắt cóc bọn tôi phát rồ vạch sơn xe Merc, bồi thường sáu ngàn đồng, sẽ khấu trừ trong tiền lương của anh!”

Diệp Hoan không nói lời nào. Hai cô gái đứng chung một chỗ, Chu Mị thì như thiên sứ trên thiên đàng xuống cứu vớt mình, mà Liễu Mi lại như ác ma từ trong địa ngục nhảy ra kéo hẳn xuống vạc dầu, cùng là phụ nữ mà sao khác nhau nhiều quá vậy?

Sau khi bốn người tách ra, Chu Mị một mình lên xe trong sự tháp tùng của vệ sĩ. Trên đường đi tới thị ủy Ninh Hải, Chu Mị lấy di động ra bấm một dãy số.

“Phu nhân, Diệp Hoan đã đi về hoàn hảo không sút mẻ gì, hết thấy đều an toàn, người không cần lo lắng.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng Chu Dung có phần kích động: “Nó có khỏe không? Không khổ sở gì chứ?”

Chu Mị thở dài nhẹ nhẹ: “Phu nhân, anh ấy sống cũng không tốt, rất là nghèo, mà anh ấy nghèo túng bởi vì anh ấy gánh vác trách nhiệm quá nặng...”

Nói xong, Chu Mị cẩn thận kể lại nguyên nhân hậu quả của chuyện bắt cóc một lần.

Nói xong lời cuối, hai người phụ nữ hai đầu điện thoại đều bật khóc.

“Chúng ta để cho nó mang thân thể cực khổ, cuộc sống gian nan nhưng nó nhờ cực khổ mà tôi luyện được đảm đương, trách nhiệm, tâm huyết như một người đàn ông chân chính, trời thương con tôi ôi!”

Chu Mị nức nở nói: “Phu nhân, anh ấy không hỏ là con của người và chủ nhà, mai này người và chủ nhà nhất định sẽ tự hào vì anh ấy.”

“Vừa nghĩ tới nó phải ở bên ngoài lưu lạc chịu khổ, lòng ta như bị khoét rỗng ròi. Ta... ta mặc kệ rồi, ta sẽ đích thân đi Ninh Hải. Ta muốn tận mắt nhìn thấy nó, ở bên cạnh chăm lo cho nó...” Chu Dung càng nói càng kích động.

“Phu nhân... Tốt nhất tạm thời đừng đến, vùng nước trong nhà kia không phải người không rõ, mà trọng yếu hơn là... Diệp Hoan rất thù hận cha mẹ đã bỏ rơi mình, sợ rằng...”

Chu Dung không biết nói sao, loại thù hận khắc cốt này không phải nói và câu là có thể xóa bỏ, lúc này mà tùy tiện gặp mặt nó sẽ chỉ làm đôi bên sinh ra xung đột kịch liệt, quả thực không phải là thời cơ tốt để gặp mặt nhau.

Trầm mặc hồi lâu, Chu Dung chậm chậm nói: “Mị con, con giúp ta chăm sóc nó cho tốt nhé.”

“Vâng, phu nhân, đây là trách nhiệm của con mà.”

Diệp Hoan và Hầu tử trở về khu phố cổ. Nhìn cửa ngõ loang lổ quen thuộc, bậc thềm đá xanh kéo dài phủ đầy rêu, hai người thoáng chốc ngẩn ngơ.

Có một truyền thuyết kể về người học trò mê rượu, một ngày say mềm, người học trò có một giấc mộng. Trong mơ, người học trò đã trúng cử, ra làm quan nắm quyền nhưng do chiến sự thất bại lại bị cách chức trở về quê. Một giấc chiêm bao ba mươi năm, từ điểm khởi đầu mà đi, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát, cái gì cũng không đạt được, vẫn là một cuộc đời con người.

Diệp Hoan và Hầu tử đứng ở trước cửa ngõ quen thuộc, lúc này cũng sinh ra cảm giác như mơ giấc mộng Nam Kha.

Một ngày một đêm đi qua, bọn hắn đã trở về, không có gì khác trước, mà phảng phất như đã trải qua một đời người, mọi cảnh tượng như thường nhưng dường như rất nhiều việc không còn giống trước, rốt cuộc là khác ở chỗ nào, bọn hắn cũng không nói rõ được.

Hai người nhìn mặt nhau, Hầu tử chậm rãi nói: “Em không biết là chỗ nào khác, đã cảm giác như trải qua nhiều việc như vậy mà quay đầu lại móc túi mình vẫn là âm thanh leng xeng đó.”

Diệp Hoan gật đầu: “Đúng thế, chúng ta dường như trời sinh số bản cùng rồi. Ra ngoài làm mưa làm gió mà quay đít về... mẹ kiếp, vẫn là một con quỷ nghèo.”

“Tiểu thư Chu người ta đối với anh không bình thường đâu nhá, chủ động đưa các anh đây từ nhà lao ra, đưa em Ái đi Mỹ chữa bệnh, thành lập quỹ từ thiện gì gì đấy, tốt như mẹ đẻ mình, sao vừa rồi anh không thuận mồm xin nàng mấy chục triệu xài chơi? Em cảm thấy anh mà nói nhất định cô ấy sẽ cho.”

Diệp Hoan khẽ nói: “Tao cũng nghĩ là cô ấy sẽ cho nhưng vấn đề là nếu mày là tao, mày có dám mở miệng xin không? Người ta đã giúp đỡ nhiều như thế, bọn mình phải nên biết đủ, còn mở mồm sẽ ném mặt mũi xuống đất luôn.”

Hầu Tử bực bội nói: “Ông đây phát hiện cái đồ cốt khí này thực mẹ nó hại người rất ghê! Rõ ràng trong suy nghĩ còn quan trọng hơn mạng, lần nữa mãi không dám mở mồm, chết vì sĩ chỉ khổ mình.”

Diệp Hoan chán nản nói: “Đây chính là lý do vì sao tao dù có nghèo đến mức này cũng không chịu làm trai bao. Bị đàn bà ngủ xong còn dám xấu hổ mở miệng đòi tiền ư, gặp con em ngon còn nhin không được nhét hai trăm dưới gối, bản mình cũng con mẹ nói lỗ vốn luôn.”

“Được rồi, đừng nói nữa, nói cái là rơi lệ nhạt nhòa. Anh Hoan, tối nay ăn gì đây? Để ăn mừng bọn mình sống sót sau tai họa, đêm nay thế nào cũng phải làm bữa chứ nhỉ?”

“Ờ nhỉ, buổi tối ăn cái gì đây...”

Diệp Hoan ngửa đầu suy tư vấn đề rất bình dân này, suy tư thật lâu mà không có kết quả.

Quay đầu nhìn thấy gương mặt đỏ của Hầu Tử, rốt cuộc Diệp Hoan nảy ra linh cảm, vì thế vỗ đùi.

“Ăn thịt thủ lợn.”

62. Chương 61: Tên Trộm Khốn Khổ

Về đến nhà, vừa mở cửa liền trông thấy mặt cười hao gầy của Nam Kiều Mộc, chỉ ngần ngừ một ngày mà dường như tiêu tụy rất nhiều, vành mắt hơi đen, trên mặt còn treo ánh lệ, thân hình gầy yếu khẽ run run, làm cho người ta vô cùng thương xót.

Thấy hai người Diệp Hoan bước vào cửa, đôi mắt đẹp đang âm thầm của Nam Kiều Mộc sáng ngời lên, duỗi hai tay ra bước lên hai bước như thể muốn ôm Diệp Hoan vào lòng, rồi không biết tại sao lại dừng, hai cánh tay đã duỗi ra lại từ từ để xuống nhưng bộ ngực sữa phập phồng dồn dập đã lạng lẽ bán rẻ tâm tình kích động lúc này của cô.

Làm cho gương mặt lạnh lại, Nam Kiều Mộc nhìn quét từ trên xuống dưới hai người, nói: “Các anh cuối cùng đã trở lại. Cảnh sát không làm khó các anh chứ?”

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: “Làm sao em biết bọn anh vào cục công an?”

“Cảnh sát Cao gọi điện nói cho em biết. Các anh thực sự là to gan lớn mật, lại dám bắt cóc con gái nhà giàu. Em biết các anh hai mươi năm rồi mà sao chưa bao giờ biết được bọn anh có suy nghĩ như thế chứ hả?” Giọng của Nam Kiều Mộc có phần tức giận rồi.

“Sao mà em với cảnh sát Cao lại quen nhau?” Diệp Hoan rất ngạc nhiên với tốc độ kết bạn của phụ nữ.

Nam Kiều Mộc cả giận nói: “Đó không phải điều quan trọng! Diệp Hoan, xin anh về sau làm việc dùng chút đầu óc có được hay không? Anh không phải dân liều mạng, tại sao lại phải làm chuyện bỏ mạng như thế? Anh có biết mình suýt chút nữa đã bỏ mạng không? Nếu như anh chết, em... chúng ta làm sao bây giờ?”

Diệp Hoan: “...”

Ngoảnh đầu sang hướng khác, Nam Kiều Mộc trừng mắt với Hầu Tử: “Diệp Hoan thiếu suy nghĩ, anh cũng không biết lo lắng hả? Chẳng những không ngăn anh ấy mà còn đồng lõa, đầu óc anh để cho lừa dối rồi hả? Từ nhỏ đến lớn, Diệp Hoan làm gì mấy anh cũng theo đuôi như mù, chuyện đại sự liên quan mạng người mà anh cũng mù mờ đi theo. Anh có biết phân sai trái chút nào nữa không? Anh có biết hai chữ ‘Ngu muội’ viết thế nào không hả?”

Hầu Tử ngăn ngó chìa tay vẽ trong không khí mấy cái, cuối cùng chán nản thở dài: “Chữ ‘muội’ không biết viết.”

Diệp Hoan bước hai bước, cách xa con hàng ngu si này tí, khỏi bị lây bệnh.

Nam Kiều Mộc dữ tợn trừng mắt với Diệp Hoan: “Về sau, lúc liều mạng hãy vì người thân của mình mà nghĩ một chút, anh xảy ra chuyện rồi nhiều người cả đời sẽ mất đi niềm vui. Cho dù tính mạng bé Ái có thể cứu về rồi nhưng anh vì em nó mà mất mạng, anh cảm thấy sau này em nó có thể vui sống cả đời sao?”

Nam Kiều Mộc mắng xong một chập liền quay vào phòng. Lúc quay người, vài giọt nước mắt lóng lánh lạnh lẽo yên nhỏ xuống, rơi trên đất vỡ tan như hoa tuyết.

Diệp Hoan và Hầu tử nhìn nàng đóng sầm cửa lại, đứng trong phòng trầm mặc mất một lúc.

Không biết qua bao lâu, Hầu Tử mới khẽ nói: “Ài, anh Hoan, cái miệng con bé Kiều Mộc này càng ngày càng lợi hại, bắt đầu trách mắng em đã xấu hổ hận không thể tự sát. Anh Hoan anh cẩn thận nhớ lại một chút, khi bé mình làm gì nó, chọc thế nào mà nó không chào đón...”

Về mặt Diệp Hoan cũng nghiêm chỉnh lại, cẩn thận suy nghĩ nửa ngày mới dữ tợn trừng mắt với Hầu Tử, cả giận nói: “Tao nhớ ra rồi. Lúc tám tuổi, thằng chó hoang mày cắt cái quần hoa em nó thích nhất toe tua. Lúc ấy Kiều Mộc khóc suốt ba ngày. Nhất định chuyện đó em nó mang thù rồi. Liên lụy đến tao với Trương Tam cũng thù, hai đứa tao bị mày liên đới! Mày thằng súc sinh này!”

Hầu Tử vội vàng lắc đầu, nói rất quả quyết: “Không thể như thế được! Một cái váy quan trọng cái áo gì chứ, nó làm sao còn có thể ôm hận.”

Nói xong, Hầu Tử nhử đầu lông mày suy tư một hồi lâu, sau đó vỗ đùi cái đét: “Nhất định là do anh! Năm chín tuổi, anh cản Kiều Mộc ở nhà vệ sinh nữ rồi lột quần em nó ra, muốn coi cho rõ vì sao nữ thì ngồi đái. Chắc chắn Kiều Mộc nhớ kỹ chuyện này đấy, sự trong trắng thơ ngây bị anh chà đạp, nó có thể không hận anh ư?”

Diệp Hoan lắc đầu: “Không có khả năng. Kiều Mộc là song thực sĩ, em nó nhất định có thể lý giải sự tò mò khi nhỏ lúc đó của tao. Đáng lý em nó phải khen ngợi thái độ nghiên cứu khoa học cẩn thận, cụ thể chứ sao có thể hận tao được?”

“Lòng đàn bà còn bé hơn con mắt, khó bảo đảm nó không ôm thù. Anh Hoan, hay là anh cũng cho em nó lột quần anh ra là được. Không thể để nó tàn phá mình thế được đâu! Bị nó đả kích thêm vài lần chắc anh em mình đi nhảy lầu thật...”

“Cút! Thằng em là vũ khí nóng, không dính đồ mặn không về vỏ, sao có thể dễ dàng cho người ta thấy?”

Hai người Diệp Hoan trở về không bao lâu thì Trương Tam cũng trở về.

Thằng này bị công an giam cả ngày, xem ra chịu không ít giày vò. Chu Mị đúng là người giữ lời hứa, quả nhiên vớt được hân ra ngoài.

Ba anh chàng gặp mặt nhau mà phảng phất như cách một kiếp, thốn thức xong dĩ nhiên là ôm đầu kêu khổ một phen.

Buổi tối, Hầu Tử đi ra ngoài mua vài bình rượu tạp. Nam Kiều Mộc mặt lạnh tanh nhưng vẫn xuống bếp làm mấy món cho bọn hân, dần mạnh mẽ lên bàn ăn một cái, hừ lạnh một tiếng lại quay thẳng trở về phòng.

Chắc là cơn giận của con bé này chưa tan.

Ba anh chàng mở rượu ra, không nói hai lời liền trăm phần trăm.

Đây mới thực sự là sống sót sau tai họa, nhớ tới đêm qua đối mặt với vô số họng súng của cảnh sát, còn suýt chút nữa bị cảnh sát bắn gục, Diệp Hoan và Hầu Tử không kìm được cơn hoảng sợ.

Thứ như dùng khí tới thật nhanh mà đi cũng rất chóng, có lẽ vì máu nóng nhất thời mà vũ bàn bay ra nhưng sau đó nhớ lại sẽ cảm thấy khó tưởng tượng nổi lúc ấy mình lấy đâu ra dũng khí lớn như thế?

Trên đời người thực sự thấy chết không sờn dù sao cũng là số rất ít, khó kiếm nhất chính là người chết vì đại nghĩa, có một khắc không sợ hãi cái chết như thế mới thực sự là một mặt chói lọi nhất trong tính người. Không sợ chết cũng chẳng hề đáng để kính nể, đáng kính nể ở chỗ rõ ràng sợ chết nhưng vì nghĩa không thể chùn bước đối mặt cái chết. Thế giới vì có những con người đó nên chẳng khiến người ta tuyệt vọng.

Ba anh chàng đại nạn không chết, đồng loạt chạm cốc chúc mừng.

Hầu Tử kể lại chi tiết sự việc tối qua, Trương Tam nhin không được rơi lệ.

“Anh Hoan, anh là người đàn ông đường đường, em không bằng anh được, cạn nào!”

Diệp Hoan hiểu kỳ nói: “Tam, mày thì sao? Làm sao mày bị tóm?”

Trương Tam dường như bị chạm vào vết thương lòng, hốc mắt liền đỏ hoe.

“Chút xui xẻo đâu thể trách xã hội chứ.” Trương Tam thổn thức không thôi.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Trương Tam bi thống nói: “Em thấy bệnh viện thông báo thúc dục nên dứt khoát dần lòng, định đến tới làm một chuyến lớn. Suy nghĩ rất lâu mới chọn mục tiêu là ở đại học Ninh Hải...”

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: “Đại học? Mày tính trộm của sinh viên? Sinh viên thì có bao nhiêu tiền?”

“Anh cũng đừng có xem thường sinh viên thời giờ. Bố mẹ nuông chiều, một đám được cưng từ bé, giàu đến chảy mỡ. Lén lút vào mấy phòng ngủ kiếm mấy chục nghìn không thành vấn đề đâu.”

“Sau đó thì sao?”

Về mặt Trương Tam ảo não: “Em buổi tối khệnh khạng đi vào đại học Ninh Hải. Một người bảo vệ ra chào, hỏi em là ai. Em bịa bừa ra một cái tên đi qua, đi chưa được mấy bước lại có một người bảo vệ hỏi em từ đâu tới đây. Mới trả lời xong, người bảo vệ thứ ba hỏi em đi đến đâu... Anh Hoan, anh coi quả đúng là trường đại học, ngay cả câu hỏi của bảo vệ cũng con mẹ nó mang đầy tính triết học, em coi như hoàn toàn phục luôn rồi! Bộ não cả đêm đều cân nhắc ba vấn đề nhìn như đơn giản nhưng thực rất sâu sắc này. Đúng thế, chúng ta là người thế nào? Chúng ta từ đâu tới đây và sẽ đến đâu? Ba cái vấn đề này Platon nghĩ không ra, Aristoteles ngẫm chẳng đến, Nietzsche cũng bó tay...”

Diệp Hoan và Hầu Tử trán nổi gân xanh: “Đại ca, người chỉ là một tên trộm mà thôi...”

Trương Tam mất hứng nói: “Trộm thì sao? Trộm thì không thể sâu sắc sao?”

“Bỏ qua ba vấn đề triết học này đi. Sau đó thì sao? Mày có trộm được không?”

Trương Tam thở dài nói: “Sau đó em đi vào khu nhà ký túc cao tầng, liên tục có bảo vệ tới hỏi em các thứ khác nhau nhưng đều bị em bịa chuyện qua mặt. Cứ như vậy vừa đi vừa trả lời câu hỏi như thể chơi trò vượt ải, một đường hát vang tiến mạnh. Nhưng về sau em dần nhận ra không ổn, sao ánh mắt những người bảo vệ kia nhìn em như thể phòng trộm thế nhỉ...”

Diệp Hoan cả giận: “Nói nhảm, mày vốn là một thằng trộm. Mà lúc đó thấy phong phanh không ổn sao mày không tranh thủ mà chuồn đi?”

Trương Tam vô đầu, về mặt không cam lòng: “Nhưng sau khi em lần lượt trả lời thành công các câu hỏi của bảo vệ, em cảm thấy rất có thành tựu, còn nhin không được muốn một đường vượt ải chém tướng, phá đảo cái trò chơi này.”

Hai người: “...”

“Thực tế đối phó bảo vệ rất thuận lợi, chỉ là lúc đến ký túc xá xong mới xảy ra chút ngoài ý muốn...”

“Cái gì ngoài ý muốn?”

“Vừa mới bắt đầu cạy khóa đã bị sinh viên phát hiện, rồi một nhóm sinh viên xông tới. Lúc ấy ông đây để gan ngoài bụng, móc dao găm ra dọa bọn nó...”

“Rồi sao nữa?”

Trương Tam chán nản nói: “Đệt! Đừng nói nữa. Không biết những sinh viên đó ai bắt đầu trước mà không ngờ mỗi người đều rút ra một con dao nhỏ ra chĩa vào người em. Hơn chục con dao sáng loáng đấy, ông đây sợ tới nhũn cả chân, lập tức quỳ xuống nhận tội xin tha. Bọn sinh viên này cũng chẳng phải tay vừa, lột sạch mấy đồng sót trong túi quần em rồi mới gọi bảo vệ bắt em vào đồn công an.”

Từ từ quét mắt qua hai người, Trương Tam mang trên mặt vẻ đau thương cực độ, nước mắt sắp trào ra: “Sau này em hỏi thăm chút, sinh viên trong tòa nhà đó đều là ngành pháp y, ai cũng có một con dao giải phẫu. Số ông đây sao mà khổ như vậy chứ?”

Trương Tam than vãn mấy câu vận mệnh bất công xong, men rượu xông lên não, uất ức say ngã trên bàn.

Hai người thật lâu không nói gì.

Sau một hồi lâu, Diệp Hoan trầm giọng nói: “Tuy tao không biết cha mẹ Trương Tam là người ra sao nhưng tao biết rõ nhóm máu cha mẹ nó.”

“Cha mẹ nó có nhóm máu gì?”

“Nhóm B.”

“Vì sao thế?”

Diệp Hoan nhìn Trương Tam gục xuống bàn ngủ say, buồn buồn nói: “Chỉ có hai người có nhóm máu B mới có thể sinh ra một đứa con nhóm 2B như thế.”

63. Chương 62: Nhà Họ Thắm Ở Kinh Đô

Mặt phía nam núi Tiểu Kinh ở ngoại ô kinh đô.

Khe núi bị san ra thành một mảnh đất bằng rộng rãi chiếm diện tích mấy chục mẫu. Trên nền đất dựng lên một tòa nhà kiểu nhà vườn xưa của Trung Quốc. Từ sư tử đá giữ cửa cho đến bình phong bên trong, hành lang uốn lượn, nhà thủy tạ, phòng khách, chái nhà...vv không có gì không lộ ra phong cách cổ kính của nhà cửa Trung Quốc cổ điển. Bên ngoài khu nhà có lớp lớp cảnh sát bảo vệ, canh gác nghiêm ngặt, bất cứ loại xe nào chạy đến cách năm trăm mét trên đường vào khu đền thờ công đức to lớn đó đều phải xuất trình giấy tờ, trải qua kiểm tra nghiêm ngặt rồi mới cho phép xuống xe đi bộ mà vào. Khu đền thờ này được các gia đình quyền thế ở kinh đô gọi là “Đền xuống ngựa”, thật tựa như “Quan văn hạ kiệu, quan võ xuống ngựa” lúc đại thần tiến vào Tử Cấm Hoàng Thành thời cổ.

Nhà họ Thắm là dòng họ lừng lẫy nhất Trung Quốc. Dòng họ này từ lúc lập quốc đến nay đã cho ra ba vị thượng tướng, bốn cán bộ cấp quốc gia, bảy vị bộ trưởng. Cho tới thế hệ hiện nay, con cháu chi chính, chi phụ giữ chức trọng trong phủ thị chính ở các tỉnh khắp cả nước. Ngoại trừ điều đó ra, những người cầm quyền tay chân cũ thuộc họ Thắm lại càng vô số kể. Nếu lấy thân cây để hình dung thì không thể nghĩ ngờ họ Thắm là một gốc cây cổ thụ trăm năm, cành lá sum xuê, đan chen phức tạp. Chủ nhà một đời tiếp một đời cố gắng kinh doanh phát triển, quyền thế nhà họ Thắm lại càng mạnh thêm, được gọi là “Họ quyền thế nhất Hoa Hạ” cũng không hề quá đáng chút nào.

Khu nhà cổ dưới chân núi Tiểu Kinh là nhà tổ của họ Thắm, đã tồn tại từ triều Thanh, trải qua vô số cuộc chiến thử thách vẫn sừng sững bất động trong dòng chảy lịch sử bất tận, chứng kiến bao cuộc phong ba ở mảnh đất Trung Quốc này. Trong thời kỳ đặc biệt, dòng họ Thắm cũng không nằm ngoài ngoại lệ, chịu sự đả kích của phái tạo phản. Phái tạo phản dựa vào lá cờ “Phá bốn cũ” kêu gào muốn thiêu rụi khu nhà cổ họ Thắm. Hai vị lão thượng tướng tức giận đùng đùng, tay cầm hai thanh đao tướng quân Nhật Bản thu được hồi kháng chiến, giơ đao đứng hiên ngang trước khu nhà cổ. Phái tạo phản muốn phát động tấn công, hai lão tướng liền tấn công vào thế trận địch như mãnh hổ xuống núi, ngay tại chỗ chật rùng đầu hai kẻ thủ lĩnh phái tạo phản, treo cao trước đền thờ công đức. Hành động này đã làm kinh sợ nhóm tiểu tướng Hồng Vệ Binh có ý đồ bất chính với họ Thắm, vì thế phái tạo phản đã rút đi như thủy triều.

Chuyện này đã cuộn lên sóng to gió lớn ở Nam Hải, lúc ấy lãnh tụ và thủ tướng đều vẫn còn, hai người gặp mặt nói đến chuyện này, lãnh tụ khẽ cười khổ, chỉ nói một câu: “Người nhà họ Thắm thật sự tính nóng như lửa, đảm khí giống như năm xưa.”

Vì sao lãnh tụ nói lời này?

Bởi vì họ Thắm trong thời kỳ kháng chiến, bảy người con em trong dòng họ ôm lòng nhiệt huyết đền nợ nước, xép bút nghiên theo việc binh đao, ung dung mà chết. Trong đó ba người con em đầu gia nhập Bát Lộ, bốn người sau vào trường quân sự Hoàng Phố. Sau này do chiến đấu dũng cảm đã thăng lên đoàn trưởng

trường, rồi đến thiếu tướng sư trưởng. Chiến dịch Từ Châu, quân đội Chiến khu V triệu tập hơn mười sư trưởng quyết chiến với quân Nhật. Bốn anh em họ Thắm cùng lên một chiến trường giết địch, cuối cùng đạn hết gạo cạn, tướng sĩ dưới trướng bốn sư hy sinh anh dũng cho tổ quốc. Bốn người dù chết không hàng lần lượt tự sát, hy sinh vì nghĩa lớn. Nghe nói khi biết tin báo tử sét đánh của bốn bị ái tướng, Ủy Viên Trưởng đã rơi lệ và tự tay viết tặng bốn chữ “Cả nhà trung liệt”, sai người đưa tới khu nhà cổ của họ Thắm để biểu dương khí phách nhà họ Thắm.

* Bát Lộ Quân (chữ Hán: 八路军) là lực lượng quân sự do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo. Trong thời kỳ Quốc - Cộng hợp tác. Đội quân này được biên chế lại thành Quốc dân Cách mạng Quân Đệ thập bát Tập đoàn quân (第十八集团军), về danh nghĩa thuộc chính phủ Trung Hoa Dân quốc, thực tế vẫn do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo, hoạt động từ năm 1936 đến 1947. Cùng với Tân Tứ quân, Bát Lộ Quân được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Ba người con em họ Thắm gia nhập Bát Lộ cũng không kém cạnh, từ phía sau chiến trường đánh cho quân Nhật nghe tin đã sợ mất mật, ở biển khu Tấn Sát Ký đã nhiều lần tổ chức chiến dịch phản kích, chiến thuật binh pháp xuất sắc khiến tướng lĩnh quân Nhật nhức đầu vô cùng, treo giải thưởng đầu của ba anh em cao tới một trăm ngàn đồng bạc. Từ đó có thể thấy được mức độ thống hận lẫn sợ hãi của quân Nhật với ba anh em họ. Lúc ấy lãnh tụ đang ở Duyên An đã từng nhiều lần vui vẻ gọi ba anh em là “Ba hổ tướng nhà họ Thắm”.

Hai vị lão tướng họ Thắm trong bối cảnh đặc thù như thế chém đầu hai thủ lĩnh phái tạo phản, ấy thế nhưng lãnh tụ chỉ bằng quơ một câu liền bỏ qua, có thể thấy được lãnh tụ cũng khá bao che nhà họ Thắm.

Thủ tướng cố ý bảo vệ nhà họ Thắm nên lời này câu lãnh tụ đã được truyền ra.

Vì câu nói này mà nhà họ Thắm có thể tồn tại qua thời kỳ đặc biệt đó.

Sau này Đặng Tiểu Bình lên nắm quyền, bình ổn quốc gia, nước Trung Quốc non trẻ rút cuộc bừng lên sức sống. Ba vị lão tướng họ Thắm cùng các đại thần nhân cơ hội tái nhậm chức. Cuối cùng nhà họ Thắm cũng sống lại trên mảnh đất từng nhuộm máu chiến đấu anh dũng này.

Hiện giờ họ Thắm đã thành một đại tộc quyền thế, con cháu phân bố khắp giới chính trị, quân sự, kinh doanh, còn có một vị bóng cả còn sống. Cụ ông họ Thắm trấn giữ ở khu nhà cổ có uy lực chẳng khác gì đạn hạt nhân, trong mắt người ngoài đã là cực độ hiển hách phú quý.

Có điều nhà giàu sâu thẳm, trong vẻ ngoài rạng rỡ lại ẩn chứa nhiều điều tối tăm không muốn ai biết.

Ông cụ già rồi, từ lâu đã mờ nhạt trong mắt người đời. Chủ nhà thế hệ này là con cả Thắm Đốc Lễ của ông cụ.

Trong đêm tĩnh mịch, Thắm Đốc Lễ đang gọi điện cho Chu Dung.

Hai mươi năm trước, vì biến cố trong nhà họ Thắm, để bảo vệ con mình, Thắm Đốc Lễ đã đành phải vứt bỏ đứa con còn trong tã. Vợ chồng ông ta vì thế mà bất hòa, hai người ở riêng cũng hai mươi năm rồi. Có điều Thắm Đốc Lễ vẫn thương nhớ bà, trong tối ngoài sáng có nhiều chiều cổ với Tập đoàn Đảng Long nên Tập đoàn Đảng Long mới có thể phát triển thịnh vượng như bây giờ.

“Dung em, việc Tập đoàn Đảng Long di chuyển trụ sở em đã tiến hành quá phô trương, khiến ột vài người khá chú ý.” Giọng Thắm Đốc Lễ rất trầm thấp.

“Phô trương sao? Tôi từ lâu đã không có quan hệ gì với người nhà họ Thắm, tôi có phô trương hay không liên quan gì nhà họ Thắm chứ?”

Thắm Đốc Lễ nhượng mảy một cái, trầm giọng nói: “Cho dù anh và em ly thân nhiều năm nhưng trong mắt người ngoài em vẫn là vợ của Thắm Đốc Lễ này. Em nói có liên quan hay không?”

Chu Dung lạnh lùng nói: “Anh tưởng tôi thích thú làm vợ anh lắm chắc? Nếu không phải năm đó ông cụ ra mặt can thiệp tôi đã ly hôn anh hai mươi năm trước rồi.”

“Dung em, gần đây Ninh hải xảy ra rất nhiều chuyện, nhất là Tập đoàn Đảng Long di chuyển trụ sở cực kỳ hấp dẫn người ta chú ý. Trong nhà hiện giờ có không ít người đã sinh nghi, có lẽ bọn họ sẽ phát hiện sự tồn

tại của Diệp Hoan... Không, không phải có lẽ mà nhất định.”

“Phát hiện ra thì sao? Thắm Đốc Lễ, anh giờ đã là chủ nhà họ Thắm không lẽ còn co rúm tay chân mà nhìn như trước hả?”

Thắm Đốc Lễ thở dài một hơi: “Dung em không hiểu, tới trình độ như anh rồi mỗi một bước phải cẩn thận từng ly từng tí, một bước sai lầm đều dẫn tới hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào anh, bọn họ đợi anh xuất hiện sơ hở rồi hợp sức tấn công. Hiện tại anh hẳn nhìn thỏa hiệp đều là để chuẩn bị ai này Diệp Hoan trở về nhà họ Thắm.”

“Tôi không hiểu rốt cuộc những chính khách như anh đang tính toán cái gì, tôi chỉ muốn nói cho anh biết Diệp Hoan là con của tôi, nhà họ Thắm các anh không chấp nhận nó không sao cả, tôi sẽ giữ nó bên người, sau này cũng không liên quan gì với anh. Tập đoàn Đằng Long của tôi to lớn như thế, dù nó là một đứa phá gia chi tử cũng đủ cho nó phá trăm tám mươi năm.”

Giọng của Thắm Đốc Lễ thoáng nóng nảy: “Cái gì gọi là không hề liên quan với anh? Diệp Hoan không phải là con anh sao? Em đưa nó về bên người, người khác sẽ dễ dàng đoán ra quan hệ giữa nó và anh. Khi đó dù em có tuyên bố nó và nhà họ Thắm không hề liên quan thì em cho rằng những kẻ kia sẽ bỏ qua cho nó sao? Quả thực là ngây thơ!”

Chu Dung sững lại, sau đó hỗn hển nói: “Thắm Đốc Lễ, anh đúng là không có tiền đồ, hai mươi năm qua rồi mà anh vẫn chưa dọn dẹp được mấy cái chuyện trong nhà. Con chúng ta còn đang bên ngoài chịu khổ, uống cho anh ngồi ở vị trí hiển hách như thế mà ngay cả con mình cũng không bảo vệ được, anh còn là đàn ông không? Tôi nói cho anh biết, cho anh thêm thời gian một tháng, trong vòng một tháng anh coi nổi niêu xoong chảo trong nhà cái nào đáng đập thì đập, đáng quẳng thì quẳng, một tháng sau đưa con về kinh đô. Nếu như anh làm không xong, tôi sẽ lập tức bán Tập đoàn Đằng Long đi, làm thị thực cho tôi với con, hai mẹ con tôi xuất ngoại ở cả đời, một mình anh cứ canh chừng quyền lực của anh mà chết già đi.”

Cộp!

Điện thoại bị đập. Thắm Đốc Lễ nhìn chăm chăm vào điện thoại không nói gì, cười khổ vài tiếng lại thở dài một cái sượt.

Ông ta biết rõ lúc này Chu Dung thực sự hạ tới hậu thư ỉnh, nếu như trong vòng một tháng không giải quyết anh em con cháu đối địch với mình thì Chu Dung tuyệt đối nói được làm được. Nếu như quả thực bà ấy làm thị thực xuất ngoại thì e rằng cả đời ông ta không thể gặp lại con trai rồi.

Việc dọn dẹp trong gia tộc phải tiến hành nhanh hơn!

Ngồi trong phòng đọc sách suy tư cẩn thận một hồi, Thắm Đốc Lễ cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện. Ông ta trầm giọng nói: “Phó bộ trưởng Triệu hả? Ông Lưu Bí thư tỉnh Xuyên Bắc cáo bệnh rồi, chuyện này anh biết chưa? Tiếp quản vấn đề này đi. Chỉ cần có năng lực xuất chúng, phương pháp mục tiêu thích hợp, toàn tâm vì dân làm việc, ai làm cũng được. Tất nhiên chúng ta phải để ý đến thái độ của người dân, tuyển chọn thận trọng và kỹ lưỡng. Như vậy đi, anh đi hỏi qua ý kiến của Bộ trưởng Thắm Đốc Trí xem anh ta có người nào đề cử không. Không cần phải băn khoăn, đây chính là ý của tôi, chú ý xử lý nhé.”

“...”

Không biết qua bao lâu, Thắm Đốc Lễ nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, khước miệng lộ ra nụ cười phức tạp.

Chính trị như đánh cờ, đối quân, chuyển quân, thậm chí là thí quân* đều là một loại chiến thuật, nhưng có thể bảo vệ trung cung không bị tấn công thì có mất một góc, một phía cũng không quá quan trọng, có đôi khi thỏa hiệp cũng có thể đạt tới mục đích cuối cùng.

*Ở đây tác giả chơi chữ “tử” có nghĩa là quân cờ vừa có nghĩa là “con cái”.

Ngồi lẳng lặng một hồi, Thắm Đốc Lễ lại nhắc điện thoại lên, lúc này giọng của ông ta trở nên thân thiết hơn nhiều: “Chú năm hả? Có chuyện làm phiền chú đây, anh muốn mượn một người của chú với tư cách cá nhân. Ừ, muốn để anh ta đi Ninh Hải bảo vệ một người giúp anh, một người rất quan trọng với anh. Chú năm, chú đường đường là trung tướng quân lý đơn vị bảo vệ kinh đô, đứng tướng dưới tay như mây, chú đừng có dấu hàng, cấp cho anh người tốt nhất...”

64. Chương 63: Tình Địch Dụng Mặt

Trong cuộc sống có rất nhiều việc khiến người ta buồn khổ, nói thí dụ như...không có tiền.

Đau hơn cả chuyện không có tiền chính là ở bên cạnh một kẻ lắm tiền nhiều của. Kẻ đó đối xử với mình tốt như mẹ ruột, nhưng vị con ruột này vẫn cứ...không có tiền

Diệp Hoan có đôi khi thật muốn nhéo mặt mình mấy cái. Quả thực Chu Mị đối với hắn quá tốt. Diệp Hoan cảm thấy cho dù là mẹ ruột chỉ sợ cũng không tốt được như vậy. Nào là đưa bé Ái qua Mĩ chữa bệnh, nào là lập quỹ từ thiện gì đó...

Con người khi nào mới có thể biểu hiện ra lòng lương thiện như vậy

Chính là khi có tiền

Đặc biệt là lúc nhiều tiền đến độ nó trở thành một chuỗi số dài đến vô nghĩa, sự lương thiện sẽ đến với bạn, ví như sửa đường xây cầu, phát cháo miễn phí...vv Có thể khẳng định, một kẻ ngay cả bụng mình còn chưa lo nổi sẽ tuyệt đối không thừa sức đi giúp đỡ người khác

Kẻ giàu và người nghèo khác nhau ở chỗ kẻ có tiền tự biến mình thành Bồ Tát sống, mà người nghèo chỉ có thể đem mình làm Nê Bồ Tát.

(Trung Quốc có câu tục ngữ “Nê Bồ Tát quá hà, tự thân nan bảo” Dịch: Bồ Tát bằng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân. Ý nghĩa: Bồ Tát độ chính mình còn chưa được, làm sao độ người khác)

Mà giờ kẻ có tiền và người nghèo đang đứng cùng với nhau.

Hôm nay là ngày đưa bé Ái sang Mĩ chữa bệnh. Từ sáng sớm, Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc cùng mấy người bạn nổi khổ đã chờ ở sân bay quốc tế

Hôm nay, Chu Mị ăn mặc khá đơn giản. Cô mặc sơ mi trắng, quần bò xanh lơ ôm sát khoe ra cặp đùi thon dài duyên dáng, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xám tro. Khuôn mặt trắng trẻo không son phấn toát lên vẻ thanh nhã trẻ trung tựa như mấy cô bé nhà bình dân, vừa xinh đẹp lại gần gũi

Kỳ quái là mỗi lần Diệp Hoan gặp Chu Mị đều có cảm giác dường như phong cách ăn mặc của nàng khá khiêm tốn. Quần áo giày dép đều là loại bình dân theo kiểu hàng bán vỉa hè 50 đồng một bộ khuyến mại thêm cả bút tất....

Đáng giận hơn là cho dù là loại hàng vỉa hè rẻ tiền nhất, mặc lên người Chu Mị đều mẹ nó trông như người mẫu thời trang Paris dẫn đầu xu hướng thời trang thời thượng. Mỹ nữ chính là mỹ nữ, mặc cái gì cũng đều khí thế mười phần.

Chu Mị vừa bước vào đại sảnh, ánh mắt gian tà của Diệp Hoan đã lập tức trườn lên cặp đùi thon dài quyến rũ khiến cho người ta say mê quên cả lối về. Hắn say sưa ngắm đến nước miếng chảy xuống cũng không biết.

Nam Kiều Mộc nhìn theo hướng Diệp Hoan, ngoảnh lại thấy hắn híp mắt trưng ra vẻ háo sắc quen thuộc. Nàng liền biết cô gái vừa đến chính là tiểu thư Chu xinh đẹp, tốt bụng mà Diệp Hoan và Hầu Tử thường nhắc đến. Nam Kiều Mộc lập tức căng thẳng, cả người cứng ngắc tựa như một con mèo khi cảm giác được nguy hiểm.

Chu Mị ung dung bước đến trước mặt bọn họ. Đôi mắt đẹp nhìn quanh một lượt, giống như không phát hiện ra Diệp Hoan. Chu Mị chìa tay phải về phía Nam Kiều Mộc

Hai bàn tay xiết chặt, Chu Mị mỉm cười “ Nam Kiều Mộc phải không? Cô là bạn thanh mai trúc mã của Diệp Hoan, đã có hai bằng thạc sĩ chuyên ngành vật lý và y khoa của đại học Ninh Hải?”

Nam Kiều Mộc thấy Chu Mị nói cười niềm nở, địch ý cũng tản bớt. Cô rất nhanh điều chỉnh lại nét mặt, cười nhẹ “Diệp Hoan nói về tôi như vậy sao? Còn cô chính là Chu Mị mà Diệp Hoan và Hầu Tử thường ca ngợi, người có lòng tốt đưa bé Ái qua Mĩ chữa bệnh phải không?”

Chu Mị lại cười “Diệp Hoan đã nói vậy về tôi sao? Trước kia tôi cứ luôn cho rằng đám phụ nữ trí thức nhất định trông rất xấu xí, ví dụ như đeo một cặp kính to xụ che hết nửa khuôn mặt, ăn mặc lôi thôi, gương mặt đờ đẫn. Hôm nay gặp cô tôi mới biết hóa ra câu nói ‘tài mạo song toàn’ là có thật”

Nam Kiều Mộc cũng cười “Trước kia tôi cũng cho rằng phụ nữ lắm tiền nhất định vừa xấu vừa béo, hơn nữa tính tình xảo trá, hống hách. Hôm nay thấy cô tôi mới phát hiện hóa ra mỹ mạo, phú quý, thiện lương, ba từ này có thể cùng tồn tại.”

Hai cô gái vừa gặp mặt liền thối phởng lẫn nhau, nhưng dưới lời lẽ hoa mỹ lại ẩn ngầm đấu đá.

Diệp Hoan thở dài “ Lần đầu tiên phát hiện ra mình lại lắm chuyện như vậy...”

Không lâu sau, một chiếc xe cứu thương màu trắng đỗ lại trước cửa sảnh vào.

Bé Ái mặc quần áo bệnh nhân ngồi trên xe lăn, được vài bác sĩ, y tá khiêng xuống. Mấy vị bác sĩ và điều dưỡng người Mĩ rất nhanh tiến lên tiếp nhận người bệnh.

Bé Ái ánh mắt mở to đầy bất an. Nhiều người xa lạ vây quanh khiến cho cô bé rất không thoải mái. Cái miệng nhỏ nhắn mím lại chực khóc đến nơi.

Con người to đen lấy tìm kiếm chung quanh. Bé Ái nhìn thấy Diệp Hoan đứng cách đó không xa, hai mắt sáng ngời, gơ bàn tay trắng trẻo mồm mím lên rồi rít vậy “Anh Hoan! Anh Hoan!”

Diệp Hoan nở nụ cười, tiến về phía cô bé. Bé Ái bật khóc, hét lớn “Anh Hoan mau tới cứu em! Bọn họ muốn mang em đi bán!”

Diệp Hoan cười càng đậm, ngồi xổm xuống trước mặt bé Ái. Tay hần nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của bé Ái, dịu dàng nói “Nhóc Ái ngoan! Bọn họ không phải bán em đâu. Họ mang em đến một nơi rất xa để chữa bệnh...”

Bé Ái mang vẻ mặt không tình nguyện: “Rất xa là bao xa? Em còn được trở về không?”

“Đương nhiên có thể. Chờ em chữa khỏi bệnh sẽ được trở về. Khi nào em về anh Hoan sẽ nhào lộn cho em xem”

“Anh Hoan...chúng ta tìm đâu ra tiền chữa bệnh?” Bé Ái lo lắng hỏi.

Diệp Hoan thở dài, tìm đâu ra tiền chữa bệnh... Quá trình này quá phức tạp đi. Thật không biết giải thích với một cô bé chín tuổi như thế nào.

Diệp Hoan chỉ chỉ Chu Mị đang đứng cách đó không xa, đoạn ghé vào tai bé Ái thì thầm “Em có nhìn thấy bà chị xinh đẹp kia không?”

Bé Ái gật đầu.

Diệp Hoan đau thương nói “Vì kiếm tiền chữa bệnh cho em, anh Hoan đã bán mình cho bà chị ấy. Bà chị xinh đẹp đó nói nếu như bé Ái không nhanh khỏi bệnh thì mỗi ngày chị ta sẽ dùng roi da quất anh tám lần. Trừ phi bé Ái chữa bệnh xong nhanh chóng trở về, bằng không anh Hoan mỗi ngày chỉ có thể sống trong nước sôi lửa bỏng...”

“ ....”

“ ....”

Trên đường băng phía sau trung tâm điều khiển mặt đất, các chuyên viên và điều dưỡng người Mĩ đang khiêng bé Ái không ngừng khóc lóc lên máy bay.

Chu Mị nhìn chiếc máy bay vút lên bầu trời, nhỏ dần rồi biến mất giữa những đám mây trắng xốp. Cô quay đầu nghi ngờ hỏi “Bé Ái trước khi đi vừa khóc vừa nhìn tôi thù hận giống như nhìn kẻ thù vậy. Con bé làm sao vậy?”

“Hành tây. Bé Ái sáng nay ăn phải hành tây” Diệp Hoan nặng nề nói.

Đội bé Ái khuất khỏi tầm mắt, mọi người đều tự tản đi.

Chu Mị rời đi trước. Việc di chuyển trụ sở tập đoàn Đăng Long đến Ninh Hải khiến nàng có một núi công việc cần giải quyết.

Đám người Diệp Hoan bắt một chiếc taxi về nhà.

Trên xe, Hầu Tử nét mặt đăm chiêu, khẽ nói “Anh Hoan, chúng ta về sau phải làm sao? Vẫn cứ sống không lý tưởng vậy sao?”

Diệp Hoan tay chống má, cười nhẹ tênh “Thì cứ thế thôi! Loại người như chúng ta đời này khó có khả năng phát tài lớn được. Những ngày sau này cứ an ổn mà sống. Tìm một công việc thu nhập ổn định, tích cóp chút tiền để dành phòng khi. Xa hơn nữa thì tìm lấy một, hai cái lý tưởng nho nhỏ mà phấn đấu. Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua”

Nam Kiều Mộc ngồi ở ghế trước lòng mày khẽ nhíu lại, lơ đãng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng,

Rất nhiều người khi còn sống đều ước mơ những điều ngoài tầm với, những lý tưởng mù quáng, những hoài bão xa vời, kỳ thật đều là tự xây lâu đài cát ỳnh. Một thằng đàn ông 20 tuổi cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu, có thể hiểu được chân lý này đã là phi thường đáng quý rồi. Không có lý tưởng ư? Một kẻ ngay cả chuyện cơm ngày ba bữa cũng không thể lo nổi lại còn ngực ôm chí lớn thì quả là nực cười.

Trương Tam hỏi “Anh Hoan, thế lý tưởng nhỏ của anh là gì?”

Diệp Hoan cười hắc hắc “Lý tưởng của anh so với hai đứa mày thoát tục hơn nhiều. Nếu như đời này anh có thể tích cóp được mấy vạn đồng liền gửi ngân hàng, tìm một người vợ không chê anh, sinh một đứa con không quá ngốc nghếch cũng không cần quá thông minh. Vậy là đủ rồi.”

Hầu Tử bĩu môi “Lấy một người vợ không chê mình. Cái này mà cũng gọi là lý tưởng à?”

“So với mày vẫn còn tốt hơn. Anh đây còn muốn lấy vợ, mày thì sao? Mày ấy à, đoán chừng chỉ có thể tự lấy tay phải của mình thôi”

Trương Tam nghe vậy hắc hắc cười quái dị.

Hầu Tử trầm mặc một hồi rồi thản nhiên nói “Tay trái”

“Hả?”

“Tay phải bạn cầm chuột rồi, chỉ còn tay trái rảnh thôi...”

65. Chương 64: Xích Mịch

Cuộc sống cứ thế trôi qua bình thản.

Bần cùng nhưng hài lòng. Tiền đâu phải tiêu chuẩn đo đặc hạnh phúc duy nhất. Đối với Diệp Hoan mà nói, có công việc đủ để mình không chết đói, có mấy người anh em sống chết với nhau, còn có một người đẹp ở cùng nhà mỗi ngày, cuộc sống như vậy là tốt lắm rồi. Diệp Hoan là người biết chừng mực, hẳn biết cách quý trọng mọi thứ đang có.

Làm quan thì mong mình thăng chức, buôn bán thì ước phát tài, làm thuê thì muốn chủ tăng lương thưởng...vv Trên đời này hy vọng của đa số người đều không tách rời với tiền tài và quyền lực. Diệp Hoan là lưu manh, mà sở dĩ lưu manh gọi là lưu manh là vì loại người này không có lý tưởng gì hoặc là nói không có lý tưởng quá cao vời, ăn cơm no bụng là được, ngủ có cái giường là ổn, tiền bạc đủ thỏa mãn nhu cầu cơ bản nhất là xong. Loại người này có lẽ không ôm chí lớn nên khiến bọn họ sống chân thật hơn kẻ khác nhiều.

Sống chân thật cũng đã là tốt lắm rồi, ít nhất như vậy không phụ lòng chính mình.

Sự kiện bắt cóc tổng tiền đã qua, ấy thế nhưng việc này đã gây ra rung động lớn trong các quan chức cao tầng các cấp. Một vụ án bắt cóc thông thường sao lại khiến bộ công an tự mình gọi điện ra lệnh tuyệt đối không cho phép cảnh sát nổ súng bắn hạ bọn cướp chứ?

Một chuyện nhìn có vẻ ngẫu nhiên nhưng ý nghĩa ẩn bên trong lại không tầm thường tí nào. Quan chức các cấp biết rõ tình hình đang suy tư, bọn họ đã chuyển ánh mắt về phía thành phố Ninh hải, dời lên tên con đồ phạm tội bất cóc mà vẫn toàn vẹn vô sự, trong ánh mắt tràn đầy băn khoăn.

Dưới hồ tĩnh lặng, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Còn Diệp Hoan vẫn đang chẳng hay chẳng biết gì, bình thần trải qua cuộc sống lặng sóng của hắn.

Với địa vị hiện nay của hắn đương nhiên không biết ẩn tình này, không biết rất nhiều quan chức đang đau khổ suy tư vì hắn, đau khổ tìm hiểu ý đồ chân chính của cấp trên.

Bản thân Diệp Hoan thì nghĩ chẳng hề phức tạp gì. Chuyện quá khứ đã trôi qua rồi, cảnh sát không truy cứu, hai con tin bị bắt cóc cũng không khởi kiện, quá tốt.

Vì thế Diệp Hoan mặt dày mày dạn tiếp tục đến làm ở Công ty Hồng Hổ.

Bà chủ xinh đẹp đã nói không đuổi việc hắn thì đương nhiên Diệp Hoan cũng sẽ không nỡ bỏ công việc lương cao như thế.

Hắn đang cố gắng tạo ra một cuộc sống hạnh phúc mua bánh bao ăn một cái, ném một cái.

Mấy hôm nay Liễu Mi đi làm rất sớm, cơ bản đều là sớm hơn một giờ, sau đó ôm hai tay đứng ở bên cạnh máy quét thẻ ở cửa chính công ty, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, im lặng chờ đợi.

Nhân viên công ty bị nụ cười của nàng làm cho sợ nơm nớp như thể chuột thấy mèo. Không thể trách nhân viên công ty nhát gan được, quả thực nụ cười của Liễu Mi quá đáng sợ. Ai cũng biết bối cảnh xã hội đen của Công ty Hồng Hổ, chỉ có điều Công ty Hồng Hổ là doanh nghiệp chính quy đảng hoàng, công nhân viên mà Liễu Mi thuê đều là thành phần tri thức chuyên môn, tuyệt không cho phép trong công ty xuất hiện điểm gì liên quan tới giang hồ. Thế nhưng mấy ngày nay thì khác, bà chị cả bang phái xã hội đen này không biết uống nhầm thuốc gì mà mỗi ngày đều đứng canh bên máy quét thẻ như thể thợ săn chờ thỏ mắc bẫy, mang vẻ mong chờ cùng nụ cười xấu xa. Các nhân viên đều run hết cả đầu.

Đồng hồ sắp chỉ đến 9 giờ, vẻ tươi cười của Liễu Mi càng lúc càng đậm, vẻ xấu xa cũng càng lúc càng rõ. Trên mặt bà chủ sát phạt quyết đoán mà lại xuất hiện vẻ mặt này đúng là dễ thương đến cực điểm.

Tại mấy giây cuối khi đồng hồ sắp điểm vang chín tiếng chuông, Liễu Mi không hề nén nổi cảm giác hưng phấn, quyết đoán nói với bộ phận quản lý nhân sự: “Giờ làm việc đến rồi, nhanh cất máy quét thẻ đi. Hôm nay ai không quét thẻ đúng giờ toàn bộ đều tính trễ, tháng này khấu trừ hai trăm đồng tiền lương.”

Lời còn chưa dứt thang máy đã kêu lên “Tính toong” giòn vang. Một giọng nói hỗn hển hét lên: “Chốt tội mất tề, chốt tội mất tề. Ya mê tề, ya mê tề...”*

* Chờ một chút, Chờ một chút! Đừng mà, đừng mà

Trong ánh mắt trở ra ngạc nhiên của Liễu Mi và quản lý nhân sự, một dáng người cao to hò hét lao đến, tiếp đó dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai cắm thẻ nhân viên vào máy quét thẻ.

Cạch!

8 giờ 59 phút 56 giây.

Khuôn mặt hưng phấn của Liễu Mi lập tức sụp xuống, tỏ vẻ thất vọng khôn nguôi.

Trong sự kiện bất cóc, Liễu Mi đã có nhận thức mới về tên lưu manh lác ca lác các này. Cô nàng khó mà tưởng được một kẻ lưu manh nhìn có vẻ nhân phẩm rất tệ này không ngờ lại lặng lẽ gánh vác lấy trách nhiệm nặng nề như vậy, đáng vẻ dâm tiện bình thường và hình tượng chói lọi khoảnh khắc đó chồng chéo, đâm sầm vào nhau tạo ra chấn động rất lớn cho tư tưởng của Liễu Mi. Vì thế Liễu Mi dần dần nảy sinh khát vọng hiểu rõ hắn.

Một người phụ nữ muốn hiểu rõ một người đàn ông, đó là điều báo trước cho sự trầm luân, chỉ có điều bản thân Liễu Mi không nhận ra thôi.

Thế nhưng khi cuộc sống khôi phục lại sự yên bình, hình tượng cao thượng lấp lánh của Diệp Hoan biến trở lại dáng vẻ lông ba lông bảy bừa bãi ngả ngớn, trong lòng Liễu Mi dần dâng lên một ngọn lửa không tên, cô

cảm thấy cái thằng cha này thích giả bộ quá thể, rõ ràng là một người chính trực, lương thiện, vì sao nhất định phải giả dạng thành vô lại lưu manh khiến người ta chán ghét thế? Tên này có bị bệnh không nhỉ?

Sự tò mò đầy bụng lại biến thành lửa giận bùng bùng, Liễu Mi không cầm lòng được muốn chinh đồn Diệp Hoan, bắt đầu từ chuyện quét thẻ đi làm mỗi ngày. Nàng biết rõ Diệp Hoan là một người rất lười biếng ưa thích ngủ nướng, tới trễ là chuyện cơm bữa.

Bởi thế trong Công ty Hồng Hổ mới xuất hiện một màn khiến nhân viên thấp thỏm lo sợ. Mỗi sáng sớm, Liễu tổng dù bận vẫn thản nhiên cười mĩa, ôm hai tay trước máy quét thẻ chờ quỹ lương nào đó, sau đó quang minh chính đại khấu trừ tiền lương của hắn, thưởng thức biểu cảm quăng quại đau đớn kia.

Ai mà ngờ được Liễu tổng lạnh lùng y nghiêm cũng có một sở thích biến thái như thế.

Diệp Hoan quần áo xộc xệch, tóc rối như cỏ dại, lau mặt đầy mồ hôi mỉm cười với Liễu Mi.

Liễu Mi liếc nhìn hắn một cái, hậm hực nói: “Dáng vẻ đi làm không nghiêm túc thì thôi còn hét lên dâm tiện như thế. Về sau trong công ty không được nói tiếng Nhật.”

“Liễu tổng, nắm thêm một loại ngoại ngữ cho thấy tố chất cao của nhân viên công ty chúng ta, đáng lẽ cô phải cảm thấy vui mừng mới đúng chứ.” Diệp Hoan cợt nhả.

“Anh học tiếng Nhật từ đâu?”

“Tối qua mới học, lại còn nóng hổi hập..” Diệp Hoan cười thật dâm dăng.

Liễu Mi thấy vẻ tươi cười này của hắn liền đoán được nhất định đáp án rất khó nghe, vì thế ném ra một câu: “Sau này, người đi làm không nghiêm túc phạt tiền!” Nói rồi liền bước vào văn phòng.

Diệp Hoan cười toe toét, nhìn theo bóng lưng uyển chuyển mê người của Liễu Mi. Hắn cười rất sáng khoái: “Đúng là bà cô. Vì đi làm nên sáng nay ông đây ngay cả đồ lót cũng không kịp mặc lo chạy đến. Dám trừ tiền lương của tôi, tôi nhảy lầu chết cho cô xem.”

Sau đó hắn cúi đầu xuống nhìn hai tay mình, vẻ tươi cười dần trở nên dâm dăng.

“Hầu Tử nói không sai. Quả nhiên tay phải nắm chuột, chỉ có tay trái rảnh rỗi. Cuộc sống là phải có chút kiến thức, họ Liễu khẳng định không biết được điều này, quả đúng dốt nát kém cỏi, đáng xem thường...”

Nghĩ lại thì người ta thuộc xã hội thượng lưu, không nhất định phải biết được kiến thức đó. E rằng các nàng dùng đều dùng gây điện tự động, so với loại dân nghèo như Diệp Hoan chỉ biết xem video Nhật Bản cao hơn không ít bậc. Nghĩ đến đó, Diệp Hoan lại trở nên chán nản, thở dài điều hui vô hạn, ngán ngẩm vào làm kiếm lương.

Ngay lúc Diệp Hoan bước ra ngoài thì phòng làm việc của Liễu Mi có một gã khách không mời mà đến - anh trai Liễu Mi, Liễu Trạch.

Liễu Mi vừa thấy gã, cặp lông mày thanh tú liền cau chặt lại, lạnh lùng hỏi: “Anh tới làm cái gì?”

Liễu Trạch không trả lời, cứ đứng nhìn ngắm bài trí trong văn phòng. Thấy chiếc bàn làm việc dành cho Diệp Hoan, Liễu Trạch cười hắc hắc quái dị nói: “Em gái, đây là trợ lý chủ tịch mà cô mời tới hử? Chắc chắc, cô đối với thằng nhóc đó không tệ nhỉ, lại còn đưa cả nó vào trong công ty, ngay cả vị trí làm việc cũng đặt ở phòng cô. Em gái, ông già trao quyền cầm lái công ty cho cô cũng không phải để cô nuôi trai tơ, công nhiên ve vãn đàn ông con trai đâu.”

Liễu Mi tức đến run cả người, khuôn mặt phẳng phất phủ lên một lớp sương lạnh, cả giận nói: “Liễu Trạch, tôi làm gì cũng biết chừng mực, khi nào đến phiên anh chen miệng vào? Còn dám nói hươu nói vượn, có tin tôi cho anh cái bạt tai không?”

Liễu Trạch cười lạnh: “Thằng nhóc này tên Diệp Hoan nhỉ? Chuyện Vương Sạn giết người bị làm hỏng là do nó làm hả? Liễu Mi, cô không vừa đâu nhỉ. Chẳng những không trừng phạt nó, trái lại còn đem sắp xếp nó vào công ty làm việc. Giúp người ngoài bắt nạt anh em của chúng ta, cô cảm thấy có tư cách ngồi ở cái ghế này hả? Cảm thấy các anh em dưới trưởng sẽ phục mình sao?”

Liều Mi lạnh lùng nói: “Giết người đền tội là hợp lẽ trời phép nước. Anh nghĩ đây vẫn còn là cái thời vác dao bầu đi cướp địa bàn hả? Bây giờ cái gì cũng phải nói đến pháp luật cả. Vương Sạn giết người đương nhiên phải đền tội, liên quan gì đến người khác? Anh em ở dưới nào không phục thì bảo đến tìm tôi. Liều Mi tôi sẽ nói chuyện với bọn họ! Hơn nữa, sắp xếp Diệp Hoan vào làm việc ở công ty là ý của cha. Anh có gan thì đến hỏi thẳng cha ấy. Nếu như anh không dám thì có cần tôi gọi điện hỏi giúp thử không?”

Đưa Liều Tứ Hải ra, Liều Trạch lập tức ỉu xiu. Tay công tử này bình sinh sợ nhất chính là cha mình, không những vì thủ đoạn quản lý nghiêm khắc của cha hắn mà quan trọng hơn là cha hắn nắm chặt nguồn kinh tế của hắn. Nhờ đâu làm ông già khó chịu cắt đứt nguồn kinh phí của hắn thì mai sau lấy tiền đâu mà ăn chơi?

Trầm mặc một hồi, Liều Trạch cười lấy lòng nói: “Em gái đừng có nóng, anh chỉ là thuận miệng nói thể thôi. Nếu là ý của cha thì anh sẽ không đề cập đến nữa. Chúng ta không đáng vì một nhân viên rẻ mạt mà làm tổn thương tình anh em.”

Liều Mi càng bất mãn: “Nhân viên rẻ mạt? Liều Trạch, anh ỉnh là quý tộc sao? Trong mắt tôi, nhân viên rẻ mạt này còn cao quý hơn anh nhiều. Anh xách giày cho người ta cũng không đủ tư cách đâu.”

Liều Trạch mày rậm dựng lên, lại thở dài một hơi nhịn xuống, nói chuyển sang đề tài khác: “Em gái, hôm nay anh tới là có việc muốn bàn với cô.”

Liều Mi nhìn hắn chằm chằm cảnh giác: “Chuyện gì?”

“Nghe nói Hồng Hổ chúng ta và Tập đoàn Đằng Long hợp tác rồi. Em gái đây cũng thật là lợi hại, bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào miếng thịt béo đó, ấy thế mà cô âm thầm một hơi nuốt mất...” Liều Trạch cười hắc hắc nói.

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Liều Mi dần mất đi kiên nhẫn.

“Là thế này, công tử Từ Giang của thị trường Từ Thắng Trị thành phố Ninh Hải chúng ta cô biết chứ?”

“Không biết.”

“Từ Giang nghe nói gần đây công ty chúng ta hợp tác với Tập đoàn Đằng Long tỏ vẻ rất hứng thú và muốn cùng tham gia. Phương thức tham gia cụ thể là đưa một công ty tư nhân sát nhập vào, trở thành công ty con dưới trướng Công ty Hồng Hổ chúng ta. Sát nhập công ty tư nhân này chúng ta không cần tốn một xu, hơn nữa Công ty Hồng Hổ chúng ta được khống chế 51% cổ phần, phía Từ Giang giữ 49%. Điều kiện tiên quyết là trong dự án hậu cần hợp tác với Tập đoàn Đằng Long phải có sự tham gia của công ty này. Mặt khác, công ty tư nhân này phải chiếm được 50% số định mức hàng hóa mà Tập đoàn Đằng Long giao cho chúng ta. Thời gian là năm năm. Năm năm vừa qua, Từ Giang sẽ rút cổ phần, bán theo giá thị trường cho Công ty Hồng Hổ. Em gái, đây chính là chuyện tốt vô cùng, tương đương với tặng không chúng ta một công ty tư nhân đấy.”

Liều Mi tức đến đỏ rần mặt: “Tặng không một công ty tư nhân á? Liều Trạch anh có não hay không thế? Anh có nghĩ tới hay không, một cái doanh nghiệp vô duyên vô cớ tham gia vào trong dự án hợp tác với Đằng Long, còn muốn chiếm 50% định mức thị trường thì tương đương với chúng ta trong vòng năm năm phải đưa 50% lợi nhuận hai tay tặng không cho người khác. Anh có biết khối nhuận này nhiều như thế nào không? Năm năm sau rút cổ phần chỉ còn lại một cái công ty rách mà thôi, đáng được mấy đồng? Đây là anh đang tự đốt nhà mình đấy anh biết không? Hồng Hổ chúng ta được ích lợi gì từ cái này?”

Sắc mặt Liều Trạch trở nên khá khó coi. Gã lạnh lùng nói: “Từ Giang là con trai thị trường. Chúng ta hợp tác với hắn rồi, về sau Công ty Hồng Hổ sẽ tìm được núi dựa ở Ninh Hải. Bất kể là ở giới chính trị, giới kinh doanh hay hắc bạch đạo, Từ Giang đều là đồng minh mạnh của chúng ta. Lợi ích rõ ràng như thế chẳng lẽ cô nhìn không thấy à?”

Liều Mi tức giận bật cười: “Núi quái gì? Đồng Minh? Thảo nào cha không yên lòng giao công ty cho anh quản lý. Từ Giang dùng một cái công ty rách đã muốn cùng Hồng Hổ kiếm một chén canh. Hắn khinh Liều Mi tôi cũng óc heo như anh chắc? Loại âm mưu thâm độc chiếm đoạt trắng trợn như thế mà nghĩ tôi không nhìn ra được chắc? Hợp tác cùng Đằng Long là việc làm ăn lớn nhất trước mắt của công ty chúng ta. Hắn chiếm 49% cổ phần trong cuộc làm ăn này, trong vòng năm năm, cái công ty con đó sẽ dựa vào lợi nhuận

Đặng Long mang đến cho chúng ta phát triển lớn mạnh. Nói một cách khác, hắn sẽ chiếm được gần một nửa cổ phần Công ty Hồng Hổ. Lúc đó, nếu như hắn đề nghị tăng vốn góp, sau đó tăng cao tỉ lệ cổ phần trong công ty thì về sau công ty này sẽ dần chuyển sang họ Từ rồi, nhà họ Liễu chúng ta sẽ làm thế nào đây?”

Đang nói chuyện, Liễu Mi chợt chững lại, hoài nghi nhìn chằm chằm Liễu Trạch hỏi: “Không phải anh cùng hắn đạt thành hiệp nghị bí mật nào, dùng cách này để đạt được mục đích quản lý Hồng Hổ chứ hả? Liễu Trạch, anh đang đùa với hổ đấy. Chỉ cần một sơ sẩy sẽ bị Từ Giang gặm chẳng thừa chút xương. Bọn hắn từ nhỏ đến lớn lên trong âm mưu đấu đá, anh chơi không lại những con em cha ông này đâu.”

Sắc mặt Liễu Trạch càng lúc càng khó coi, thậm chí trở nên tái nhợt luôn. Hắn âm trầm nói: “Liễu Mi, mặc dù công ty do cô quản lý nhưng tôi là anh ruột cô, cũng mang họ Liễu như cô, sao cô có thể nghi ngờ anh? Từ công tử đưa ra chỉ là một hợp đồng hợp tác làm ăn rất thông thường, đâu có phức tạp như cô suy diễn? Vì sao tôi đưa ra đề nghị có lợi cho công ty phát triển mà cô cũng chê trách đủ điều vậy? Dựa vào đâu mà công ty chỉ có thể do cô quyết định, còn tôi ngay cả quyền đưa ra một đề xuất cũng không có? Cô và ông già coi tôi là cái gì? Loại rồi hơi chỉ biết ăn, phá gia chi tử tiêu xài hoang phí sao?”

Liễu Mi khoanh tay không nói gì, lạnh lùng nhìn gã, trong ánh mắt lộ ra thông tin rất rõ ràng, quả thực cô coi Liễu Trạch là dạng ăn no rồi phá.

Cuộc nói chuyện giữa hai anh em kết thúc không vui vẻ.

**

Sắp đến giờ làm việc buổi chiều, Diệp Hoan ôm một thùng pháo dây, pháo hoa lên la lên lút đi vào công ty. Thấy mọi người không chú ý, hắn lặng lẽ đem thùng giấu ở trong mấy thứ đồ linh tinh trong nhà vệ sinh.

Cô nàng Liễu Mi kia gần đây hình như đến tháng, khắp nơi gây sự với hắn. Thùng pháo này không thể để ả phát hiện ra được, nếu không hậu quả tất nhiên sẽ bị phạt tiền, mà kết cục cuối cùng nhất định là Diệp Hoan nhảy lầu chết cho ả xem.

Chết có nặng tựa Thái Sơn cũng có nhẹ tựa lông hồng. Vì cấn xé với một người đàn bà mà chết, chết như thế ngay cả một cọng lông cũng không bằng.

Giấu kỹ chiếc thùng rồi, Diệp Hoan liền đi về hướng văn phòng chủ tịch.

Hắn vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra thì cảnh cửa gỗ dễ dàng đã bị người ở bên trong giật vào. Một bóng người tức giận bồng bồng và hắn đụng vào nhau tơi bời.

Diệp Hoan hét thảm một tiếng, bụm mũi ngồi chồm hồm xuống, lệ rơi đầy mắt.

Liễu Trạch đụng phải hắn cũng bị cụng trán đau đến mức phải ngồi chồm hồm xuống như Diệp Hoan, ôm lấy trán kêu thảm thương.

Kế đó hai người đồng thời ngẩng đầu lên, đồng thanh mắng: “Mẹ mày bị bệnh à?”

Mắng rồi hai người ngẩn người. Liễu Trạch hí mắt, âm trầm nói: “Thằng nhóc mày chính là Diệp Hoan hả?”

Diệp Hoan cũng hí mắt lại, nhìn gương mặt đối diện có mấy phần tương tự Liễu Mi này lập tức đoán được thân phận của gã: “Anh chính là anh trai của Liễu Tổng?”

Liễu Trạch chợt cả giận nói: “Biết tao rồi mà còn dám đụng tao. Chó chết, chán sống rồi hử?”

Diệp Hoan không nhịn được tức, cười lạnh nói: “Thằng chó hoang nhà mày trở về thấp hươu khấn vái đi. May mà mày không đụng phải thằng em tao, không thì chột mày thủng một lỗ trào máu rồi!”

Liễu Trạch ngẫm nghĩ lát mới hiểu ra câu ẩn ý khoe khoang không biết ngượng này càng thêm bực: “Con mẹ mày muốn chết...”

“Liễu Trạch!” Liễu Mi đứng ở phía trong cửa phòng lạnh giọng hét lớn.

Liễu Trạch hậm hực hừ một tiếng, liếc chòng chọc vào Diệp Hoan đầy thù hận, rồi đột nhiên khề cau mày, chẳng thềm đầu vô mồm với Diệp Hoan nữa mà ôm bụng bước nhanh về phía nhà vệ sinh công ty.

Diệp Hoan như chú gà trống mới đá thắng, nhìn vào bóng lưng vội vàng của Liễu Trạch cười lạnh: “Sợ rồi sao? Sợ tới mức trốn vào nhà vệ sinh luôn rồi.”

Liễu Mi dữ tợn trừng mắt với hắn một cái, nói: “Anh bớt làm linh tinh, không nhanh bắt đầu làm việc đi!”

Diệp Hoan ngồi trong phòng làm việc càng nghĩ càng thấy một ngọn lửa giận bốc lên phừng phừng. Con chó này, đã bị đụng còn bị mắng, ông mày có khi nào ăn thiệt như thế đâu? Nhà giàu thì sao? Ông đây phải chịu trút giận của bọn nhà giàu ư? Dựa vào cái gì!

Liễu Mi nhìn Diệp Hoan phập phồng lồng ngực dồn dập, thở dài buồn bã nói: “Diệp Hoan, anh đừng chấp gì anh ta. Ông anh của tôi này từ nhỏ được nuông chiều nên tính tình rất khăm, có điều nhân phẩm của anh ta vẫn... Hài!”

Xem ra Liễu Mi cũng thực sự không thể không để ý gì tự trọng mà đi thối phòng Liễu Trạch. Người anh này của cô hoàn toàn là kẻ vô dụng, một điểm sáng sủa tí cũng tìm không ra.

Con người Diệp Hoan đảo một vòng, kể đó hắn điềm nhiên như không có gì cười nói: “Liễu tổng cô cứ yên tâm, tôi là nhân viên của công ty, bị thiếu gia mắng một, hai câu cũng không sao. Dù sao tôi nhận tiền công của cô mà... Á! Báo cáo Liễu tổng, tôi muốn đi đại!”

Nói xong, Diệp Hoan chạy vọt đi như làn khói ra khỏi văn phòng.

Liễu Mi ngăn người rồi thở dài thườn thượt. Thuê một tên vô lại lại thô bỉ thế này, cả ngày đối mặt với hắn, ngày nào đó cũng trở nên thô tục như hắn thì làm sao giờ.

Diệp Hoan không nói dối Liễu Mi, hắn đi vệ sinh thật, có điều hắn cầm theo một dây pháo đi vào...

Lòng khoan dung của Diệp Hoan không lớn gì cho cam, có thể nói là rất hẹp hòi, chịu thiệt nhất định phải lấy lại danh dự tại chỗ. Nói cho dễ nghe thì cái này gọi là “Ăn oán rõ ràng”, nói khó nghe thì là “Có thù tất báo”.

Nên dĩ nhiên động cơ tiến vào toilet của Diệp Hoan rất không trong sáng.

Trong toilet rất rộng rãi. Từng phòng nhỏ độc lập được ngăn ra, trên cửa có nắm tay.

Diệp Hoan gõ cửa phòng này sang phòng khác, khi gõ đến phòng thứ ba, từ bên trong vang lên tiếng mắng rất hống hách: “Cút ngay! Gõ trống tang mẹ mày hả? Không thấy bên trong có người hử?”

Xác định rồi, là thằng cù lẩn Liễu Trạch.

Diệp Hoan cười không tiếng xấu xa, lấy một cây chổi rơm cán gỗ ở góc tường ra, nhẹ nhàng gác ngang trên tay nắm cửa phòng để khóa trái nó lại.

Xoẹt một tiếng, bật lửa đốt lên chùm pháo trong tay. Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, Diệp Hoan phi thường nhanh nhẹn quăng pháo đi, ném thẳng vào trong phòng bên. Gần như ngay lập tức, pháo bùng nổ mạnh lên ở trong phòng kế bên. Lăn trong tiếng pháo rùn trời là một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng như thể thuyền nhỏ dập dềnh chìm xuống giữa biển động: “Thằng chó nào đó... Bùm bùm... Ah. Cứu với!! Bùm bùm...”

Thừa dịp nhân viên khác của công ty chưa chạy tới, Diệp Hoan liền chạy vọt ra khỏi toilet.

...

...

Liễu Trạch rốt cục đã được cứu ra. Lúc các nhân viên vội vàng xách gã ra ngoài, toàn thân gã bốc khói, người đen như than, bộ âu phục cao cấp bị nổ cho tả tơi, mặt mũi tay chân có vô số vết thương, vừa mở miệng là khói bốc ra.

Liễu Mi vô tình hay cố ý liếc nhìn Diệp Hoan một cái rồi phân phó nhân viên đưa Liễu Trạch đi bệnh viện.

Diệp Hoan nhìn vào cửa thang máy đang chậm rãi khép lại, nói với vẻ mặt vô tội: “Liễu tổng, có phải ông anh này của cô lúc bé sốt chấy hồng não rồi không? Người khác đi nhà cầu là đi ị nhưng ông lại ở trong nhà cầu chơi đốt pháo. Chuyện ngốc xít như thế mà cũng làm được, thực nghịch ngợm.”

Nói rồi Diệp Hoan chợt cắt đi vẻ mặt nịnh nọt, hơi sảng giọng giận dữ nói: “Con em nó, cô không quản lý gì cả hử?”

Hai mắt Liễu Mi phóng hỏa: “...”

66. Chương 65: Ánh Sáng Bị Thiếu

Trong văn phòng, Liễu Mi nheo nheo mắt nhìn chăm chăm Diệp Hoan “Đừng có nói với tôi là việc Liễu Trạch bị thương không liên quan gì đến anh”

Diệp Hoan không hề do dự gật đầu “Đương nhiên là có liên quan tới tôi, pháo trong nhà vệ sinh là chính tôi đốt đấy”

Liễu Mi thở dài: “Anh gây họa rồi đó biết không? Liễu Trạch cùng các anh em trong bang Hồng Hổ trước kia quan hệ rất mật thiết, đều là một đám chỉ biết đánh đấm. Quan trọng hơn là Liễu Trạch rất nịnh bợ đám quan chức thành phố này, có thể nói hần chơi với cả hai phe hắc bạch. Anh lại...”

Diệp Hoan nhếch miệng, khóe môi kéo lên có chút ngang tàng.

“Sợ cái gì! Đều là hai bả vai không một cái đầu, còn sợ sống không nổi sao. Tôi chỉ có mỗi cái mạng quèn này thôi, có bản lĩnh thì đến lấy đi!” Diệp Hoan vỗ ngực dôm đốp, bộ dáng ngang tàng bất khuất.

Liễu Mi khóe miệng khê giương lên. Không biết vì sao, cô vừa ghét bỏ lại vừa yêu thích tên Diệp Hoan hỗn đản này đến kỳ lạ. Ngày đó hắn đứng trước cửa khu nhà máy bỏ hoang, đối mặt với vô số họng súng cảnh sát, cũng oai phong như vậy. Đàn ông bất khuất đều khiến phụ nữ say mê.

Trút bỏ vẻ ngoài tí tởn cười đùa kia, anh ta đang che giấu một linh hồn thâm trầm ra sao?

Người đàn ông này...bí ẩn, rắc rối chẳng thể đoán ra

Liễu Mi cố tình lườm hắn một cái. Mặc dù trong lòng yêu thích hắn, cô cũng không muốn biểu lộ ra ngoài. Nếu không, dựa vào tính tình cá chớn của tên này, chỉ sợ về sau hắn sẽ được đăng chân lên đăng đầu.

“Nếu anh không sợ thì tôi không nói gì nữa. Sau này Liễu Trạch trả thù thì anh tự lo lấy, tôi coi như không biết”

Diệp Hoan ngậy ra một lúc, trôn trối nhìn Liễu Mi, khóe miệng trề ra, nhảy tới trước bàn làm việc của Liễu Mi, thần sắc oai phong vù một cái biến thành vẻ mặt cầu xin nịnh bợ: “Liễu tổng, cô không thể mặc kệ tôi được. Tôi vừa rồi chỉ là vớt chút mặt mũi thôi. Kỳ thật tôi đã sợ đến mức sồn ra quần rồi. Liễu tổng... tôi phát hiện vừa rồi mình quá xúc động, không để ý hậu quả, cô giúp tôi xin lỗi anh trai cô được chứ?”

Liễu Mi: “...”

Tên đàn ông này... không, tên tiện nhân này thật khiến người ta đứng là chẳng biết đảng nào mà lần!

Trong bệnh viện.

Liễu Trạch quần băng kín từ đầu đến chân, trắng toát như xác ướp Ai Cập, nằm trên giường bệnh đau đớn rên rĩ.

Chuông điện thoại reo, Liễu Trạch cố sức cầm lấy điện thoại. Dây số quen thuộc trên màn hình đập vào mắt làm hắn rùng mình, lập tức bấm nút nhận cuộc gọi

“Từ thiếu gia”

Giọng nói Từ Giang âm trầm lạnh lẽo “Nghe nói anh phải vào viện? Chuyện gì xảy ra thế?”

Gương mặt Liễu Trạch run rẩy, cắn răng nói “Không có gì, một tên nhân viên ở công ty Hồng Hổ chơi xỏ tôi, tôi nhất thời chủ quan..”

Liễu Trạch không ngốc. Cho dù Diệp Hoan ném pháo xong lập tức trốn khỏi hiện trường nhưng cả công ty Hồng Hổ không có kẻ nào có can đảm chơi khăm hắn ngoại trừ Diệp Hoan.

“Anh xem lại mình đi, Liễu Tứ Hải năm đó danh tiếng lừng lẫy, thâu tóm cả Ninh Hải. Thế mà anh lại để một tên tiểu tốt chơi xỏ đến mức như vậy” Từ Giang trước nay nói chuyện với Liễu Trạch chưa bao giờ khách khí. Liễu Trạch ở trước mặt hắn vốn không có tư cách được khách khí.

Liễu Trạch lộ ra vẻ mặt khuất nhục, gương gạo nói: “Chuyện này xin Từ thiếu gia giữ bí mật dùm, nếu lộ ra ngoài sau này tôi chẳng mặt mũi nào gặp người khác”

“Được rồi, chuyện này tôi giúp anh xử lý. Một nhân viên quèn mà thôi, cũng chẳng cần tốn sức. Anh tìm người dạy cho hắn một trận, đánh xong tôi nhờ mấy cảnh sát đến quy tội ấu dâm lên đầu hắn, phán hắn vài năm tù. Việc này liền xong. Điều tôi quan tâm là chuyện cổ phần của tôi ở công ty Hồng Hổ, anh thương lượng với em gái anh thế nào rồi?”

Thần sắc Liễu Trạch càng đáng ghét: “Từ thiếu gia, tôi...không biết phải nói thế nào...thương lượng không được thuận lợi lắm. Cha tôi đem hết quyền lực giao cho nó, tôi hiện giờ tư cách lên tiếng cũng không có, nó cứ một mực làm ngơ”

Đầu bên kia điện thoại, Từ Giang vẻ mặt xem thường nhưng ngữ khí vẫn ôn hòa như trước: “Cố gắng tranh thủ tình cảm một chút đi. Đừng quên, đây là tôi đang giải quyết rắc rối giúp anh, để anh giành lại quyền quản lý công ty. Chính anh không cố gắng thì tôi giúp anh còn ý nghĩa gì nữa? ”

“Từ thiếu gia, nếu không... anh ra mặt nói chuyện với nó được không?” Liễu Trạch thấp thỏm nói

Từ Giang cười lạnh, tên Liễu Trạch này thần kinh rồi, khó trách đến tuổi này vẫn chỉ là một thằng phá gia chi tử, dùng thân phận hiện tại của Từ Giang sao có thể tự mình ra mặt? Cái danh phận con trai ngài thị trưởng thật quá khó dùng.

Làm một kẻ con ông cháu cha, mặc dù có thể tha hồ dựa hơi mà ăn chơi kiêu chác, cha chú hắn cũng không quản bọn hắn làm cái khỉ gió gì nhưng quan trọng nhất là không được dính líu vào mấy chuyện bê bối, nếu cần thì phải điều khiển kẻ khác để đạt được mục đích. Tự mình ra mặt thương lượng ư? Vứt vứt mặt mũi ngài thị trưởng đi đâu?

“Liễu Trạch, yên tâm dưỡng thương đi. Anh là anh em tốt của tôi, anh bị người khác uất ức, tôi giúp anh lấy lại công đạo” Từ Giang nhàn nhạt nói xong liền cúp máy.

Liễu Trạch nghe đối phương cách một tiếng ngắt điện thoại, cũng cười lạnh.

Từ Giang có chủ ý gì, hắn so với ai khác đều tinh tường hơn. Muốn một ngụm nuốt hết công ty Hồng Hổ, Từ Giang hắn còn chưa đủ tuổi.

Nghĩ nghĩ, Liễu Trạch bấm một dãy số khác, ngữ khí oán độc: “Điều tra rõ một thằng tên là Diệp Hoan ở công ty Hồng Hổ, sau đó tìm người phết hắn đi!”

Diệp Hoan hồn nhiên không biết bản thân sắp lâm vào một loạt rắc rối.

Chủ nhật không cần đi làm. Hầu Tử, Trương Tam sáng sớm nhàn rồi không có việc gì, chết sống kéo Diệp Hoan ra khỏi giường.

Diệp Hoan đỡ đỡ mặc quần áo, lại đỡ đỡ mặc cho hai đứa kéo ra ngoài cửa. Mãi cho đến khi hai cái bánh quẩy và một ly sữa đậu nành nằm yên vị trong bụng, Diệp Hoan mới phảng phất từ trong mộng tỉnh lại. Hắn nhìn quanh một vòng, phát hiện mình đứng trên đường cái, sợ tới mức kêu to một tiếng: “Ah! Mình sao lại ở chỗ này? Không phải còn đang ở trên giường sao? ”

Trương Tam vô lực nhìn Hầu Tử nói: “Nhìn bộ dạng này của ông tao đã nghi ngờ mà, hai cái bánh quẩy cùng ly sữa coi như cho chó ăn rồi...”

Diệp Hoan ngáp một cái, liếc Trương Tam hỏi thăm: “Mày hôm nay cũng nghỉ à?”

Trương Tam bĩu môi: “Thành phần tri thức có thể nghỉ ngơi, ăn trộm vì cái gì không thể nghỉ ngơi? Quần chúng nhân dân vất vả cả tuần đợi đến ngày cuối tuần sum vầy. Sao em có thể phá tan khoảnh khắc tốt đẹp của họ?”

“Dưới góc độ lương tâm mà nói, mày có thể so sánh với đạo soái Sở Lưu Hương được đấy. Cơ mà dưới góc độ tay nghề thì mày làm cháu trai của đạo soái cũng không đủ tư cách. Đi bẻ khóa nhiều năm như vậy mà

ngay đến một tên tham quan cũng chưa từng trộm qua, quả thực là ví dụ thất bại điển hình trong tài liệu giảng dạy...”

Hầu Tử cười hí hửng tiếp tục đả kích: “Năm ngoái, thằng cháu trai này thật vất vả cạy khóa nhà một lão quan. Sờ mó lục lọi cả buổi, sổ tiết kiệm, kim cương tiền vàng cái gì cũng không có, đành ôm lấy một cái hộp về nhà. Không phải nói mấy tên tham quan đều có hộp đen, bên trong cất trữ tiền đen sao. Kết quả mở ra xem, không ngờ là tro cốt mẹ lão quan đó... Nó sợ hãi mật, nửa đêm lén lút quay lại đó, cung cung kính kính đem cái hộp đặt trước cửa nhà tên quan kia. Còn mẹ nó đặt bên trên một phong thư xin lỗi, trở về nhà vài ngày không ăn nổi cái gì, lại còn mẹ nó vừa nhìn thấy thứ gì trắng trắng, bột bột liền phát sốt...”

Trương Tam bị đả kích tối tăm mặt mày, giận dữ nói: “Đang là cuối tuần đấy, tao không làm quần chúng nhân dân mất vui, bọn mày cũng đừng làm cho tao mất vui. Còn nói nữa tao trở mặt đấy! ”

“Tri sĩ cận hồ dũng*, không tệ! Bé Tam lúc này mới là thanh niên bình thường nha”

* Trích lời của Khổng Tử, biết nhìn nhận những điểm xấu của bản thân mới trở nên mạnh mẽ

Diệp Hoan lại ngáp một cái, lười biếng nói: “Tụi mày kéo anh ra giữa đường cái đứng thế này là để nghe hai đứa mày cãi nhau vô nghĩa à”

Hầu Tử cười hí hí: “Anh Hoan, ngủ nhiều chán lắm, chúng ta ra ngoài tản bộ đi...”

“Tản bộ đi đâu?”

Hầu Tử mỉm cười không nói, trên mặt lộ ra vẻ bí ối. Cái vẻ mặt này giống như bệnh lây nhiễm, rất nhanh trên mặt Diệp Hoan và Trương Tam cũng bí ối y hệt.

...

...

Cái chuyện đi dạo này thực chất là ba người chạy đến mấy trung tâm thương mại lớn, ngồi ở khu ghế nghỉ sát chân cầu thang cuốn. Nếu có em gái nào mặc váy đi lên thang cuốn thì cả ba chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể thấy hết quang cảnh bên trong váy. Ba người thường đặt cược xem em gái đó mặc quần lót màu gì...

Mấy loại chuyện lưu manh này bọn hần đã làm nhiều lắm rồi. Không khoa trương khi nói rằng với nghiên cứu lâu năm của cả ba về các kiểu dáng, xu hướng, họa tiết, chất liệu quần lót, các công ty đồ lót nữ có lẽ nên mời bọn hần đến làm nhà thiết kế.

Ba tên lưu manh tiến vào trung tâm thương mại, ngồi chễm chệ trên ghế băng. Kết quả là Diệp Hoan tà nhãn thâm hậu nhất nên thắng liên tiếp. Hầu Tử và Trương Tam không phục, lại đổi chỗ khác. Ba người cười đùa nhốn nháo một hồi rồi lại lang thang trên đường cái ngắm nghía phố phường. Màn đêm lặng lẽ buông xuống theo từng bước chân của họ, thêm một cuối tuần nữa lại bị bọn họ tiêu phí.

Nói cho cùng, bọn hần đều là những kẻ tầm thường không ôm ấp mộng tưởng cao sang, cứ tà tà sống qua từng ngày. Một người ăn no cả nhà không đói bụng, dù sống lãng phí cả đời cũng là chuyện rất bình thường.

Cả bọn quyết định trở về nhà. Nam Kiều Mộc gọi điện thoại nói đã nấu cơm, chờ bọn hần về nhà đánh chén.

Khu trung tâm mua sắm phía tây quảng trường, một chiếc xe khách lớn lẳng lẳng đổ bên lề đường, rất nhanh hấp dẫn ánh mắt ba người. Bởi vì trên nóc xe có một đèn đèn nê-ông thật lớn, ánh đèn pha màu đỏ rực rỡ giữa nền trời đen “Hiển..tinh”

Diệp Hoan chấn động: “Đàn ông bây giờ uống quá nhiều sữa bột độc hại hay sao thế? Nhân loại cần tỉnh trùng đã đến tình trạng bức thiết thế này, một chiếc xe hiển tinh trùng lại ngang nhiên đỗ giữa nơi phồn hoa nhất thành phố chúng ta”

Hầu Tử, Trương Tam vẻ mặt không tưởng tượng nói: “Khó trách bây giờ nữ lưu manh ngày càng nhiều, phụ nữ bây giờ chẳng những thiếu nợ mà còn thiếu tinh nữa..”

Diệp Hoan tròn mắt đảo một vòng, có chút động tâm rồi: “Nghe nói một lần hiển tinh có thể được trợ cấp 300 đồng, ba chúng ta cùng hiển, cộng lại là 900 rồi...”

Hầu Tử, Trương Tam liếc nhau: “Rùng mình vài cái liền có 900 đồng ư?”

“Đúng, nghe nói các bác sĩ rất nhiệt tình, thời điểm hiến tinh còn cho chúng ta vào một phòng riêng, cung cấp phim con heo miễn phí để chúng ta phát tiết hết mình...”

Diệp Hoan nội tâm khẽ động, nhìn chăm chăm chiếc xe khách một hồi rồi dùng ngữ khí rất chân thành tâm sự với các chiến hữu: “Hai chú, anh muốn trong vòng một năm mua nhà, làm phiền hai chú rồi. Nếu như chúng ta tận lực mà nói...”

Lời còn chưa nói xong, Hầu Tử cùng Trương Tam đầy mặt đau thương u oán...

“Anh Hoan, chết người đấy!”

“Vậy là đồng ý rồi nhé”

...

...

Ba người thương lượng một hồi, nhất trí đồng ý rằng mờ đến miệng mèo không thể không ăn. Muốn trong vòng một năm mua nhà thì 900 đồng hôm nay giá nào cũng phải kiếm vào tay.

Vì vậy bọn hắn lén lén lút lút bước nhanh lên xe khách.

Bên trong xe có một chiếc giường, bên cạnh bày biện một ít dụng cụ. Một nam bác sĩ ngồi cạnh cửa xe, nhìn thấy ba người trèo lên xe, liền nhanh nhẹn cầm lấy bút, nhàn nhạt hỏi: “Cơ thể các anh có chỗ nào bất ổn không? Có mắc bệnh gì không?”

Ba người vội vàng lắc đầu: “Chúng tôi chẳng những khỏe mạnh mà còn rất to dài”

Bác sĩ có chút khó hiểu: “To dài?”

Ba người vẽ mặt bí ối, nháy nháy mắt với bác sĩ. Đàn ông đều hiểu cái nháy mắt này.

Bác sĩ khẽ run rẩy, mặt trắng toát.

Lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa, cuối cùng bác sĩ chìa ba tờ biểu mẫu sức khỏe: “Các anh điền vào mẫu này, sau đó lấy một ít máu để xét nghiệm. Nếu như không có vấn đề gì thì nửa tiếng sau sẽ tiến hành hiến máu”

Bọn Diệp Hoan ngơ ngác: “Hiến máu? Không phải hiến tinh sao?”

Bác sĩ cũng lắp bắp kinh hãi: “Ai bảo các anh là hiến tinh?”

“Biểu hiệu trên mũ xe anh không phải đã ghi rõ ràng sao?”

Bác sĩ nghĩ nghĩ một lát, vỗ đùi đét một cái, nói: “Móa! Trên bảng hiệu là dòng chữ “Hiến máu quang vinh, tinh thần tương ái” nhưng mấy hôm nay dây điện bị hỏng, chỉ còn mỗi chữ Hiến và chữ Tinh là phát sáng thôi...”

Ba người: “...”

Cái này mẹ nó là lừa bịp điển hình mà.

67. Chương 66: Sát Cơ Chợt Hiện

Hiến tinh và hiến máu là hai khái niệm khác nhau. Ít nhất dưới góc độ thù lao mà nói, hiến máu không có trợ cấp, đơn thuần là làm tình nguyện, hiến xong còn phải trở về tắm rửa phục hồi, mà hiến tinh chỉ cần rùng mình vài cái...

Ba người Diệp Hoan chần chờ, chuẩn xác mà nói là muốn rút lui.

Cả bọn hắc hắc gượng cười hai tiếng, tìm cách đánh bài chuồn. Chuyện không lợi ích gì bọn hắn tuyệt đối không làm. Về phần tương thân tương ái gì đó... tấm lòng của bọn Diệp Hoan chỉ giới hạn trong phạm vi viện phúc lợi, ra khỏi phạm vi này thì xin miễn cho.

Bác sĩ mong mỗi nhìn ba người: “Hiển chứ? Hiển xong sẽ có giấy chứng nhận hiến máu tình nguyện, còn có quà tặng đi kèm nha...”

Diệp Hoan huých tay Hầu Tử, há mồm nói dối: “Chúng tôi đột nhiên nhớ ra có việc gấp, bà xã hẳn lúc này có lẽ đang cầm sừng hẳn. Chúng tôi đang đi bắt gian phu dâm phụ. Việc này gấp gáp, không thể chậm trễ được...”

Hầu Tử phối hợp ăn ý, lập tức một bộ dáng chán chường, ngửa mặt lên trời ảm đạm thở dài: “Gia đình bất hạnh...”

“Được rồi, được rồi. Người như các cậu tôi cũng thấy nhiều rồi. Thấy hiến tinh thì chạy phọt rầm đến, thấy hiến máu thì trốn còn nhanh hơn thỏ. Sau này các cậu tai nạn bất ngờ, xem có ai tới cứu, rồi sẽ mất máu mà chết thôi” Ánh mắt bác sĩ đầy khinh bỉ, trào phúng.

Diệp Hoan bị ánh mắt này đâm đến phát đau.

Mẹ kiếp, hiến máu thôi chứ gì! Hơn sáu mươi cân của bố liền đặt hết vào đây.

Diệp Hoan ngồi phịch xuống ghế, vỗ bàn đét một cái, hùng hục khí thế: “Lão tử hiến trước hai cân máu cho nóng người”

Bác sĩ: “...”

Trương Tam, Hầu Tử: “...”

“Hai... hai cân?”

“Đúng, hai cân” Diệp Hoan hiềm được khi phóng khoáng “Lấy chứng nhận và quà tặng ra đây... cho nhiều quà một tí”

Bác sĩ nổi giận: “Cậu coi đây là nơi mua bán máu heo à? Rút xong hai cân, tôi trực tiếp nhét cậu vào quan tài đấy”

“Thế nhiều nhất có thể là bao nhiêu?”

“Với người lần đầu tiên hiến máu thì tối đa là 400cc, nếu vượt quá thì có thể nguy hiểm đến tính mạng”

“Vậy 400cc đi”

Điền xong biểu mẫu, xét nghiệm máu, bác sĩ chuẩn bị dụng cụ sẵn sàng

Hầu Tử nghiêng người lén lút nói: “Anh Hoan, anh suy nghĩ cho kỹ, đừng nghe lời báo chí TV tuyên truyền, máu bị mất đi phải rất lâu mới bù lại được, tổn thương nguyên khí đó”

Diệp Hoan cắn răng lạnh lùng nói: “Tổn thương thì tổn thương, lão tử không thể để người ta khinh bỉ. Vì chúng ta nghèo hèn đã bị xem thường không ít rồi, nếu như bị xem thường cả nhân phẩm thì chúng ta sống còn ý nghĩa gì nữa? Hiến!”

Bọn Hầu Tử không khuyên nữa. Diệp Hoan là người rất có chủ kiến, từ nhỏ đến lớn, bất luận sự tình gì của cả bọn đều là hẳn quyết định, nói một không hai.

Nửa tiếng sau, bác sĩ làm xong các xét nghiệm cho Diệp Hoan, huyết dịch khỏe mạnh, không có vấn đề gì, vì thế lấy ra một cây kim vừa to vừa dài, ấn ấn cánh tay Diệp Hoan tìm tĩnh mạch rồi nhanh như chớp xuyên kim vào. Diệp Hoan sợ hết hồn, theo bản năng rút tay lại, tru lên như giết heo: “Á Á...”

Tiếng kêu cao vút, thê lương, vang vọng mãi không thôi...

Bác sĩ vẻ mặt thống khổ, vịn vịn hai tay: “Cậu kêu cái gì”

“Á... đau chết ông rồi...”

“Cậu có chỗ nào mà đau” Bác sĩ trán đầy mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Vừa rồi kim đâm phải tay tôi, can gì đến cậu mà đau hử?”

Diệp Hoan: “...”

Hầu Tử, Trương Tam mặt đen lại, cười cười giải vây: “Lần đầu tiên hiến máu nên hồi hộp, vất vả cho bác sĩ rồi, chúng ta làm lại đi”

Bác sĩ thở hổn hển, muốn mắng vài câu thô tục, lại sợ Diệp Hoan nửa đường đào ngũ, đành nhịn xuống, đi lấy một bộ kim tiêm mới.

“Lần này đừng có rụt lại nữa, tôi thực hoài nghi các cậu đây là đến hiến máu hay đến quấy rối...” Bác sĩ bắt màn lăm bắm

Lần này bác sĩ tiến hành rất thuận lợi, kim tiêm nhẹ nhàng len vào tĩnh mạch, từng dòng máu đỏ tươi truyền vào trong túi đựng máu. Thời gian một điều thuốc đã hút được đầy một túi.

Diệp Hoan sắc mặt nhợt nhạt, không rõ là suy yếu hay là sợ hãi, ngồi cứng đờ như tượng. Chốc chốc lại liếc sang túi huyết tương, mắt thấy sắp đầy một túi, Diệp Hoan mặt mày tái trắng, hai mắt từ hoảng sợ dần trở nên ảm đạm, trán vã mồ hôi, nhẩn nhẩn thật lâu mới phun ra mấy chữ: “Fuck! Hôm nay mới biết, hóa ra lão tử... thấy máu là choáng”

Nói xong Diệp Hoan quyết đoán ngã ra hôn mê bất tỉnh...

Ba người trong xe sợ xanh mặt.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Bác sĩ gấp đến độ sắc mặt còn tái hơn cả Diệp Hoan. Ông cụ này mà xảy ra chuyện thì hẳn phải gánh chịu trách nhiệm.

Hầu Tử dậm chân nói: “Bác sĩ mau truyền máu cho hắn đi, trả lại máu cho hắn”

Bác sĩ không nói hai lời, lại bắt đầu truyền máu cho Diệp Hoan, đem hết nhiệt huyết và tấm lòng tương thân tương ái của Diệp Hoan trả về không thiếu một giọt nào.

Không biết qua bao lâu, dưới nỗ lực kịch liệt lay gọi của Trương Tam và Hầu Tử, Diệp Hoan cuối cùng cũng tỉnh lại. Hắn mờ mịt suy yếu nhìn xung quanh, khàn khàn nói: “Tôi chưa chết sao?”

Hầu Tử khóc không thành tiếng: “Anh Hoan, anh cuối cùng cũng sống lại từ vũng máu rồi”

Bác sĩ tức đến run rẩy, ba tên lưu manh này hôm nay đến đây tuyệt đối là muốn phá quán.

“Không việc gì nữa rồi, đi mau đi” Bác sĩ không thèm nhẩn nhẩn nữa, lập tức đuổi người.

Bọn Hầu Tử cũng cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng, vội vàng nâng Diệp Hoan dậy. Diệp Hoan lão đảo ra đến cửa xe, chợt dừng lại, phảng phất nhớ ra cái gì, quay phắt lại, lấy bấy chìa tay ra trước mặt bác sĩ...

Bác sĩ vẽ mặt cảnh giác: “Cậu muốn gì?”

“Quà tặng... quà tặng...” Diệp Hoan thều thào như người hấp hối

Bác sĩ trợn mắt, mặt tái đi, quyết đoán ném cho hắn một gói quà, phẩy tay như đuổi ruồi, ghét bỏ nói “Sau này đừng có đến đây nữa nhé!”

Diệp Hoan suy yếu cười, đầy thỏa mãn, ba người lão đảo rời đi, vô cùng hớn hỏ...

...

Bắc Kinh.

Thẩm Duệ ngồi trên bậc tam cấp trong vườn hoa sau nhà Thẩm Đốc Nghĩa, vẽ mặt ôn nhuận hơi mỉm cười, thân thiết mà phóng khoáng.

Thẩm Đốc Nghĩa tay bưng một chậu hoa lan xanh pha trắng, miệng ngâm nga khe khẽ, yêu thích không rời tay.

Thẩm Duệ ngồi rất ngay ngắn, tựa như học sinh ngồi học trên giảng đường, chăm chú nghe từng lời giảng. Ở trong mắt trưởng bối, hắn vẫn luôn là đứa trẻ nhỏ nhả lễ độ, có học thức, có phong thái.

“Chú ba, chậu Lan Hồ Diệp lần trước chú lỡ tay cắt đứt rồi, thật đáng tiếc. Cháu mới tìm được cây Biện Lan này. Nghe nói cây hoa lan này hoàn toàn sinh trưởng hoang dại, cực kỳ hiếm thấy, mọc trên đỉnh núi băng. Hội đấu giá địa phương ra giá đến 400 vạn...”

Thẩm Đốc Nghĩa nhíu mày khiển trách: “Đừng có nhắc đến tiền bạc, hoa cỏ thanh khiết, dính đến tiền bạc sẽ làm dơ bẩn nó”

Thẩm Duệ khẽ cười nhận lỗi: “Vâng, chú ba. Cháu mỗi ngày mải mê công việc, thành ra tục khí mất rồi”

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn nâng niu chậu Biện Lan, cảm khái: “Lan là quân tử trong các loài hoa. Cả đời ta hao hết tâm lực leo lên đến vị trí này, rất nhiều chuyện không thể quang minh chính đại, có đôi khi ngẫm lại, thấy mình không bằng cả một cây hoa bé nhỏ này. Thật đáng xấu hổ...”

Thẩm Duệ rùng mình, lưng dựng thẳng, vẻ mặt suy tư. Hắn đang nghiền ngẫm ý tứ trong câu nói của chú ba, là ngẫu nhiên than thở hay muốn ám chỉ ai? Là bác cả đang đầu đá dữ dội với anh em trong nhà hay ám chỉ chính hắn? Chuyện không quang minh chính đại rốt cuộc là chuyện gì?

Thẩm Duệ lên được vị trí này cũng hiểu rõ mỗi câu nói của người khác thường thường là ý ở ngoài lời, đây cũng là quy tắc bất thành văn lưu truyền cả ngàn năm qua trong giới chính khách Trung Quốc. Có khi một câu nói tưởng như hời hợt, thoáng qua lại chứa rất nhiều thâm ý. Nếu như không thể nắm bắt được thì cơ hội liền tuột khỏi tay.

Dù sao Thẩm Duệ vẫn còn quá trẻ, hơn hai mươi tuổi đã là phó phòng, hoàn toàn là dựa vào thế lực gia tộc mà đi lên. Cách suy nghĩ, kinh nghiệm, ứng xử thì gia tộc không thể cho hắn, tự bản thân hắn phải trải nghiệm mà lĩnh ngộ.

Thẩm Duệ suy nghĩ hồi lâu vẫn không rõ ràng tầng ý nghĩa bên dưới, đành cẩn thận hỏi: “Ý của chú ba là...”

Thẩm Đốc Nghĩa thần nhiên liếc hắn một cái rồi lại thu về trên cây Biện Lan: “Ta chẳng có ý gì cả”

Thẩm Duệ cười khổ. Trong các chú bác trong nhà, hắn thân nhất với chú ba. Đáng tiếc chú ba lẫn lộn trong chính trường quá lâu, đã hình thành thói quen không bao giờ nói thẳng suy nghĩ, kể cả với đứa cháu này.

Không biết tại sao, Thẩm Duệ luôn cảm thấy hắn và chú ba có một màng ngăn cách vô hình, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời. Chú ba lòng dạ quá thâm sâu, Thẩm Duệ chưa từng nắm được tâm tư chú.

“Chú ba, mấy ngày trước bộ trưởng Phương bộ công an tự mình can thiệp vào một vụ án bắt cóc con tin ở Ninh Hải. Đầu sở bọn cướp cháu đã tra được, hắn tên là Diệp Hoan, không nghề nghiệp, tính tình lêu lổng, đang sống cùng một người phụ nữ. Bọn hắn và hai gã thanh niên nữa quan hệ rất thân thiết, thường xuyên đi lại. Trước kia Diệp Hoan thường giả trò lừa đảo kiếm sống, hiện tại đang đi làm ột công ty cỡ trung...”

Thẩm Duệ nở nụ cười, ôn hòa nói: “Giống như phỏng đoán của chú ba, Diệp Hoan cùng ba người kia đều là trẻ mồ côi. Hai mươi năm trước hắn được tìm thấy trước cửa viện phúc lợi Ninh Hải, vào đúng khoảng thời gian mà nhà bác cả lưu vong...”

Thẩm Đốc Nghĩa đang mân mê cánh hoa trắng sữa mỏng manh, ngón tay ngừng một chút, rồi lại điềm nhiên như không, tiếp tục thưởng thức

Hai chú cháu trầm mặc hồi lâu...

Thẩm Duệ lên tiếng tiếp tục câu chuyện: “Cháu nghĩ Diệp Hoan mười phần chính là... Chú ba, nếu để cho bác cả đem hắn về nhà, sau này chỉ e bác cả nhìn cũng không nhìn chúng ta lấy một cái. Thừa dịp chuyện này còn chưa công khai ra, không bằng...”

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn im lặng không nói, đôi mắt chăm chú nhìn chậu hoa, tựa như đang nhìn một giai nhân tuyệt thế.

Thẩm Duệ chờ đợi phản ứng của hắn, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ôn hòa lễ độ nhưng không che dấu được đôi mắt nồng đậm sát khí.

“Nghe nói lính đánh thuê Việt Nam thân thủ rất tốt, hơn nữa lại trọng danh dự, dù hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng sẽ không bán đứng cổ chủ. Chú ba, cháu sẽ không để lại dấu vết gì...”

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn không tỏ thái độ

Sau khi Thẩm Duệ rời đi, Thẩm Đốc Nghĩa mới chậm rãi thả chậu lan xuống mặt bàn đá, khẽ thở dài.

Đứa cháu này, bề ngoài tao nhã lễ độ nhưng tính tình ngoan độc y như cha hần. Đuổi tận giết tuyệt thật sự không phải biện pháp tốt.

68. Chương 67: Vô Tình Lại Hữu Tình

Ba người Diệp Hoan về đến nhà, Nam Kiều Mộc đã làm xong một bàn đầy đồ ăn chờ bọn họ.

Thấy Diệp Hoan được dìu về mặt mày tái nhợt, Nam Kiều Mộc kinh hãi không thôi. Sau khi hỏi ra nguồn cơn câu chuyện, cô vừa bực mình vừa buồn cười, muốn châm biếm mấy câu nhưng nhìn bộ dạng Diệp Hoan mặt lử, lòng lại mềm nhũn.

Thật là làm cho người ta không thể an tâm được...

Hầu Tử và Trương Tam thấy thức ăn đầy bàn, sớm đã thèm đến nước miếng thấm đầy áo, vội quăng Diệp Hoan ra ghế rồi nhón mấy miếng bỏ vào miệng.

Thừa dịp Nam Kiều Mộc xuống bếp bưng súp, Hầu Tử cười nói: “Anh Hoan, phụ nữ như Kiều Mộc chẳng những bằng cấp cao, thu nhập tốt, còn có tài nấu ăn tuyệt đỉnh, tương mạo thì không cần nói. Có thể nói là xuống được phòng bếp, ra được phòng khách. Anh thật không động tâm sao?”

Diệp Hoan nhào người trên ghế, thều thào nói: “Quá quen thuộc rồi, ngại xuống tay...”

Trương Tam xì một tiếng, khinh thường nói: “Anh dám nghĩ mà không dám làm sao?”

Diệp Hoan thở dài một tiếng: “Nói không động tâm là giả. Cho dù động tâm, nếu như đổi lại là bọn mày, bọn mày sẽ theo đuổi Kiều Mộc sao?”

Hầu Tử, Trương Tam cùng đồng thanh: “Đương nhiên rồi!”

Diệp Hoan nhếch mép, chậm rãi nói: “VẬY bọn mày sai rồi. Một người đẹp tài mạo song toàn như thế, nghe nói bọn con trai trong đại học Ninh Hải theo đuổi Kiều Mộc xếp hàng dài cả cây số. Những thằng đó có ai không phải tiền đồ sáng lạng, tiền của dư thừa. Anh dựa vào cái gì theo đuổi cô ấy? Anh mày tư cách gì theo đuổi?”

Trương Tam không cho là đúng: “Nhiều người theo đuổi như vậy nhưng Kiều Mộc vẫn cam tâm tình nguyện chen chúc với anh trong cái xóm rách này. Mỗi ngày đi làm phải chuyển đến hai, ba tuyến xe buýt. Bao năm nay người ta nửa câu phàn nàn đều không có, anh chẳng lẽ mù rồi sao? Anh nói xem Kiều Mộc có tâm tư gì?”

Diệp Hoan gầy gầy cọng rau trong đĩa, thở dài: “Chính vì cô ấy có ý với anh, anh mới không dám theo đuổi. Hạng người như chúng ta, cả ngày lêu lổng, đến tờ tiền chẵn cũng không có. Ngay cả mời cô ấy đi xem phim cũng chẳng làm được. Người ta xinh đẹp, tài năng vậy mà đi theo tên lưu manh như anh quả thực, con mẹ nó, bông hoa lài cấm bãi cứt trâu...”

“Kiều Mộc xứng đáng có được người đàn ông tốt chứ không phải đứa nghèo hèn như anh. Anh theo đuổi cô ấy chính là hại cả đời cô ấy. Anh mày không ngại hại phụ nữ cả thế giới nhưng không thể hại Kiều Mộc. Bởi vì cô ấy là người thân của chúng ta, không thể làm cô ấy tổn thương...” Diệp Hoan ngữ khí thâm trầm, mang theo vài tia bất đắc dĩ.

Đúng vậy, địa vị, bằng cấp, thu nhập...

Chênh lệch lộ lộ như vậy, muốn trốn tránh cũng không được. Ở cái xã hội này, ngay cả tình yêu cũng là thứ xa xỉ, đã không yêu nổi thì cũng chỉ có thể lựa chọn lui bước, để cho nàng tìm một tương lai tốt đẹp hơn.

Hầu Tử, Trương Tam nhìn nhau, cảm khái nói: “Kiều Mộc đối xử với anh như vậy mà anh vẫn cứ ngây ngốc. Bọn em vẫn cho là anh chậm tiêu, không nhận ra tình cảm của Kiều Mộc. Hóa ra không phải anh không biết mà là cố ý trốn tránh?”

Diệp Hoan cô đơn cười: “Anh mày lẫn lộn tình trường nhiều năm như vậy, cũng coi như cao thủ. Kiều Mộc có tình làm sao anh không nhận ra. Yêu không nổi thì cũng đừng hại người ta. Người ta không chê anh là vì chữ tình. Anh né tránh người ta cũng là vì chữ tình...”

Lời còn chưa dứt, trong bếp đột nhiên truyền ra một tiếng “Choanh!” giòn vang.

Ba người vội vàng chạy tới, đã thấy bát canh đổ úp trên mặt đất, nước súp trộn lẫn mảnh bát vỡ tung tóe trên nền nhà.

Nam Kiều Mộc cuống quýt dọn dẹp, giọng nói nghèn nghẹn: “Xin lỗi, xin lỗi! em..em trượt tay”

Nam Kiều Mộc hấp tấp xoay người, tránh né ánh mắt mọi người. Nhưng ba người đã tinh tường nhận thấy thân thể mềm mại khẽ run rẩy, vài giọt nước lấp lánh trườn theo gò má bay về phía sau, rơi trên mặt đất vỡ tan như một giấc mộng chưa nở đã chợt héo tàn.

Nam Kiều Mộc thu dọn xong liền vội vàng trở về phòng, đóng chặt cửa.

Phòng khách, Hầu Tử, Trương Tam nhìn Diệp Hoan đầy khiêu trách

“Còn nói không tổn thương nó, hiện giờ thì tổn thương rồi”

Hầu Tử nghiêng đầu nghĩ ngợi sâu xa, bất đắc dĩ nhìn Trương Tam nói: “Cái tương lai tốt đẹp, vân vân, tao nghe không hiểu, tao chỉ biết là anh Hoan đã đắc tội Kiều Mộc. Sau này sợ là chúng ta không được ăn thức ăn con bé làm...”

Tương là vô tình nhưng lại hữu tình.

Nam Kiều Mộc ngồi một mình trong gian phòng tối tăm. Cả người run rẩy, nước mắt thấm ướt cả khuôn mặt, hai tay cật lực bịt miệng, khóc nức không thành tiếng. Bóng tối ngự trị khắp gian phòng, lạnh lẽo, thê lương như trái tim cô lúc này.

Bên cạnh giường, bức ảnh cô chụp cùng Diệp Hoan phát ra ánh sáng dịu dịu. Trong ảnh, Diệp Hoan miệng ngậm thuốc, nghiêng đầu khoác vai cô, bộ dạng ngông nghênh. Còn cô, ngả vào người hắn khẽ mỉm cười, từ đáy mắt ánh lên hương vị hạnh phúc.

Nam Kiều Mộc cứ si ngốc ngẩn nhìn gương mặt khiến cô vừa yêu vừa hận, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Nam Kiều Mộc vốn không phải người dễ biểu lộ cảm xúc. Dù vui sướng hay thương tâm, cô cũng chỉ núp mình trong bóng tối tự khóc lại tự cười. Cô gái tài hoa mà mọi người biết kỳ thật vô cùng sợ hãi thế giới này, chỉ có nép trong đôi cánh của Diệp Hoan, cô mới cảm thấy an toàn. Từ nhỏ đến lớn, Diệp Hoan vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô, chưa bao giờ để cô thất vọng.

Diệp Hoan, tại sao anh cứ coi mình thấp hèn như vậy? Tương lai tốt đẹp ư? Tiền? hay là thân phận địa vị? Anh dùng việc cự tuyệt để che dấu cái tự ti của người nghèo sao?

Nếu không có anh ở hiện tại, em lấy đâu ra tương lai?

Nam Kiều Mộc khóc đến ruột gan như đứt ra từng khúc, vết thương hằn để lại cho cô thật lớn, thật đau đớn biết bao.

Cô tựa đầu, thẫn thờ nhìn vầng trăng nhàn nhạt treo ngoài cửa sổ. Cô phảng phất nghe được một giọng nói non nớt.

“Anh Hoan, người ta không muốn làm cô dâu của Hầu Tử, em muốn làm cô dâu của anh” Nam Kiều Mộc năm tuổi bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất

“Anh đã cưới em một lần rồi. Lần này đến lượt Hầu Tử cưới em. Nghe lời, nghe lời!” Diệp Hoan rành mạch ra lệnh.

“Không cho phép! Em chỉ làm cô dâu của anh Hoan thôi!!” Nam Kiều Mộc oa oa khóc lớn.

Diệp Hoan bất đắc dĩ: “Được rồi, được rồi. Anh sẽ cưới em thêm lần nữa. Hầu Tử, cút sang một bên! Hết việc của mày rồi”

Nam Kiều Mộc nín khóc, mỉm cười hài lòng.

“Anh Hoan...sau này lớn lên, anh sẽ thật sự cưới em sao?” Nam Kiều Mộc chín tuổi mở to đôi mắt ngây thơ, tràn ngập chờ mong hỏi.

“Con bé ngồi trên chúng ta lần kiểm tra nào cũng đạt đến 90 điểm. Con nhóc đó mỗi lần đều dùng lỗ mũi nhìn các anh. Quá khinh người mà! Kiều Mộc nếu mỗi lần kiểm tra đều đạt được 100 điểm, lớn lên anh sẽ cưới em”

Nam Kiều Mộc hưng phấn gật đầu, quyết tâm nói: “Vậy được, mỗi lần kiểm tra em nhất định sẽ đạt được 100 điểm”

...

Nam Kiều Mộc giấu mặt trong chăn, tâm hồn thiếu nữ mong manh như bị một cánh tay vô hình tàn bạo rạch một vết lớn, máu tươi đầm đìa, đau đến không cách nào hô hấp.

Diệp Hoan, anh còn nhớ lời hứa năm đó không?

Em đã làm được, anh thì sao?

...Chỉ sợ anh đã quên rồi

Vô lại! Đồ vô lại!

...

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Diệp Hoan mở cửa, bật đèn. Gương mặt đáng ghét hiện lên trong đôi mắt Nam Kiều Mộc.

Bắt gặp tia lửa điện của Nam Kiều Mộc, da đầu Diệp Hoan tê rần, hắc hắc gượng cười: “Chỉ là vỡ bát canh thôi mà, làm gì khóc thành như vậy. Anh có trách em đâu...”

Nam Kiều Mộc: “...”

Diệp Hoan ho nhẹ, lúng túng nói: “Còn... đồ ăn đã dọn lên bàn rồi, mọi người đều chờ em ra cùng ăn”

Nam Kiều Mộc tức giận lườm hằn: “...”

“Người là sắt, cơm là thép. Chỉ khóc không ăn, bụng sẽ đói đến phát sợ. Ăn xong lại khóc mới gọi là thoải mái...”

Trầm mặc ba giây, Nam Kiều Mộc bùng nổ

Vèo một tiếng, một cái gối ôm phấn hồng bay ra, đập bộp lên mặt Diệp Hoan làm hắn thoáng lão đảo.

Nam Kiều Mộc dịu dàng, thanh tĩnh mọi ngày lệ rơi đầy mặt, gào thét nói “Lăn ra ngoài! Đồ hỗn đản nói không giữ lời!”

Rầm!

Cánh cửa phòng lần nữa bị hung hăng đóng lại.

Diệp Hoan hơi giật mình đứng ngẩn người ngoài cửa, vẻ mặt không hiểu ra sao.

Hầu Tử hích hích vai, cười tà: Anh Hoan, anh làm gì Kiều Mộc thế? Sao lại nói chuyện không giữ lời rồi?”

Diệp Hoan vò đầu bứt tai, suy tư thật lâu mới hung hăng vỗ đùi, vẻ mặt ảo não: “Tao biết rồi, hôm nay lúc Kiều Mộc gọi điện bảo chúng ta về, có dặn tao mua một bình dấm chua. Tao lúc ấy đáp ứng rồi lại quên phéng mất”.

69. Chương 68: Sai Càng Thêm Sai

Đến tận khi Diệp Hoan chuẩn bị đi làm, Nam Kiều Mộc vẫn không đoái hoài đến hắn. Từ bé đến giờ, Diệp Hoan rất nhiều lần chọc giận Kiều Mộc nhưng tính cô dễ nóng chóng nguội. Ngủ một giấc, hôm sau thức dậy cả hai lại chuyện trò như chưa từng tranh cãi.

Nhưng lần này chắc Kiều Mộc giận lắm rồi, vừa sáng ra đã mang vẻ mặt muốn giết người khiến Diệp Hoan hốt hoảng, da đầu tê rần. Hắn quýnh quáng rửa mặt rồi chán chường đi xuống lầu.

“Đứng lại! hõn đản” Nam Kiều Mộc từ phía sau giật giọng.

Diệp Hoan sững lại, quay người cười gượng gạo.

Nam Kiều Mộc chỉ vào bát mì đang bốc khói nghi ngút trên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Ăn đồ bên ngoài nhiều dầu mỡ, không muốn chết sớm thì ăn hết bát mì rồi mới được đi”

Diệp Hoan ngoan ngoãn ngồi xuống ăn mì.

Sống chung mấy năm nay, Nam Kiều Mộc đã quen ỷ lại vào hắn mà hắn cũng đã quen được cô chăm sóc. Ăn, mặc, ngủ, nghỉ đều được Nam Kiều Mộc lo lắng cẩn thận chẳng khác nào vợ hiền trong nhà.

Diệp Hoan xì xụp vừa ăn vừa húp nước thật ngon miệng. Nam Kiều Mộc ngồi đối diện lặng lẽ nhìn hắn, chăm chú mà âm áp.

“Diệp Hoan...”

“Ủm?”

Nam Kiều Mộc ần ần thở dài: “Bao năm qua, anh đặt em ở vị trí nào trong lòng anh? Là bạn thanh mai trúc mã, em gái máu mủ tình thâm, hay là...”

Diệp Hoan tay đang gấp một nhúm mì trong tô chợt ngừng lại. Hắn vẫn một mực lẩn tránh vấn đề này, cuối cùng vẫn né không được. Đây là lần đầu tiên Nam Kiều Mộc hỏi thẳng hắn.

“Anh cảm thấy hạnh phúc của em chính là cuộc sống giàu có, đi xe xịn, ở biệt thự, lấy một bạch mã hoàng tử thân phận cao quý sao? Đây là cái anh gọi là hạnh phúc ư?” Nam Kiều Mộc từng bước ép hỏi.

Diệp Hoan trầm mặc không trả lời.

Thấy Diệp Hoan vẫn im lặng, Nam Kiều Mộc trở nên kích động: “Anh dựa vào cái gì tự tiện định nghĩa hạnh phúc cho em? Anh cho rằng anh là gì của em?”

Diệp Hoan đặt đũa xuống bàn, tay phải vén cổ áo tay trái lên, lộ ra một cái đồng hồ đeo tay được vẽ bằng bút bi, hoảng sợ la lên: “Ai nha! 9h sáng nay công ty có cuộc họp quan trọng, không thể thiếu anh được. Anh phải đi liền đây.”

Nam Kiều Mộc trợn mắt nhìn nét bút bi nguệch ngoạc trên tay hắn, vừa lo vừa giận.

“Anh... anh thật là...”

Nam Kiều Mộc lập tức đứng bật dậy, nắm cổ tay hắn lôi xềnh xệch đến vòi nước cọ rửa.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao vẫn còn làm mấy trò trẻ con thế này” Cô bực tức dí trán hắn một cái.

Diệp Hoan cười gượng: “Sáng nay thực sự có cuộc họp, muộn mất rồi, anh phải đi đây”

Nói xong, Diệp Hoan biến ra khỏi nhà như một làn gió.

Nam Kiều Mộc lặng lẽ nhìn bộ dạng hoang mang sợ hãi của hắn. Còn lại một mình, cô chậm rãi ngồi xuống băng ghế dài trong phòng khách. Hồi lâu sau, cô đột nhiên phì cười, hai hàm răng trắng lộ ra cùng lúc với những giọt nước đang thi nhau tràn ra khỏi mí mắt. Nước mắt chảy càng nhiều, nụ cười cũng càng sâu. Vui sướng và chua xót đan xen hòa lẫn. Đây mới là hương vị của hạnh phúc.

Diệp Hoan, những thứ này chỉ anh mới có thể mang đến cho em.

Ra khỏi nhà, Diệp Hoan chen chúc trên xe buýt, đổi qua hai tuyến xe mới đến tòa cao ốc trụ sở Công ty Hồng Hổ.

Liễu Mi cô nương dạo này luôn chăm chăm nhìn hắn đầy hiềm ác. Diệp Hoan dù lưỡi biếng ham ngủ cũng không dám đi làm trễ nữa. Cái này quan hệ trực tiếp đến tiền lương hàng tháng của hắn. Bụng đói thì gối phải bò, Diệp Hoan rất thiếu tiền nên hắn cũng chẳng ngại bò gối.

Chu Mị gần đây ít đến công ty Hồng Hổ. Diệp Hoan xem ti vi thấy Chu Mị dạo này bận tối mắt vì chuyện di chuyển trụ sở Tập đoàn Đằng Long. Cô nàng trông hơi gầy đi, có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho hắn. Giọng nói trong điện thoại tươi vui, dịu dàng, còn nói gần nói xa rằng rất có cảm tình với hắn.

Diệp Hoan đã sớm hoài nghi, không phải cô nàng này nhìn trúng hắn chứ? Chu Mị rõ ràng bận rộn đến gầy cả người mà vẫn không quên gọi điện cho hắn. Kể có tiền thật đúng là giỏi, vừa kiếm tiền vừa câu dẫn trai đẹp đều thật tận tâm.

Diệp Hoan quyết định kiên trì thêm một thời gian nữa. Nếu như cô nàng Liễu Mi kia vẫn tiếp tục ngày ngày rình rập, bắt chẹt hắn thì ông đây liền phải mông bỏ việc, cùng lắm thì để Chu Mị bao nuôi, an nhàn làm một tên trai bao lắm tiền.

Diệp Hoan lòng đầy ai oán, lững thững bước đến cổng công ty. Mở đồng hồ ra xem, còn hai mươi phút nữa mới đến giờ làm việc. Hôm nay đi làm hơi sớm. Lúc này ở nhà, Diệp Hoan mới ăn được vài miếng đã bị mấy câu hỏi của Nam Kiều Mộc dọa chạy mất dạng, đến công ty bụng vẫn lửng lửng. Hắn quyết định đi sang đầu ngõ đối diện mua mấy cái bánh bao.

Đối diện Công ty Hồng Hổ là một ngõ cụt, bên trong có mấy quán mì và điểm tâm sáng. Trước cửa quán bánh bao, một người đàn ông cao to đang đợi ông chủ gói bánh cho hắn.

Diệp Hoan không bỏ lỡ cơ hội để phát huy tố chất lưu manh đã được tôi luyện hàng ngày. Hắn rất tự nhiên vươn tay cầm luôn gói bánh bao ông chủ vừa gói xong, vứt xuống hai tờ tiền lẻ, liếc người đàn ông kia một cái, hơi hợt nói: “Thật xin lỗi nha người anh em, đang vội, để tôi mua trước đi, lần sau sẽ ưu tiên cho anh trước”

Diệp Hoan vừa xoay người bước đi liền có chuyện xảy ra. Một vệt sáng trắng nhanh như chớp lao về phía gáy Diệp Hoan. Diệp Hoan lúc này đang xoay lưng về phía người đàn ông vạm vỡ vừa bị hót tay trên. Hắn đột nhiên cảm giác lông tơ sau gáy dựng lên, theo bản năng ngồi thụp xuống. Vệt sáng sượt qua đầu, vài sợi tóc là đã bay xuống.

Diệp Hoan kinh hãi quay đầu lại, người đàn ông vừa rời mắt mày dử tợn, trong tay cầm một con dao nhỏ sắc bén chuyên dùng trong quân đội. Thân dao phát ra ánh sáng lạnh lạnh, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra sát khí nồng đậm như thể đã nếm qua rất nhiều máu tươi.

Gã đàn ông nhe răng cười, chậm rãi tiến đến gần Diệp Hoan. Ông chủ quán mặt trắng bệch, sợ tới mức ôm đầu ngồi thụp xuống đất, nép mình trong quầy hàng mà run cầm cập.

“Chỉ chen ngang một tí thôi, không đến mức như vậy chứ?” Diệp Hoan ghen ngào.

Gã đàn ông không nói lời nào, vẫn từng bước áp sát Diệp Hoan. Ánh mắt gã nhìn Diệp Hoan như mèo vờn chuột, vừa trêu ghẹo mà lại nồng đậm sát ý.

Bịch!

Diệp Hoan không chút đắn đo quỳ sụp xuống. Hai tay nâng gói bánh bao, đưa lên quá đỉnh đầu, một lòng kính cẩn.

“Anh hùng tha mạng, em sai rồi. Em xin trả lại gói bánh bao cho anh” Diệp Hoan khóc lóc khẩn cầu “Mới sáng sớm, mọi người đều tâm tình tốt, hà tất động dao động kéo làm gì...”

Vèo!

Lại một dao xẹt qua, Diệp Hoan vội ngã ngửa ra sau, thoát hiểm trong gang tấc. Sắc mặt Diệp Hoan dần trở nên nghiêm trọng, hắn phát hiện đối phương không phải đùa, hơn nữa gã tuyệt đối không chỉ định đâm

một cái rồi thôi. Người này ngay từ đầu đã muốn lấy mạng mình.

Lúc này Diệp Hoan chẳng còn tâm tư đâu mà nghĩ ngợi xem tên điên này là do ai phái tới. Việc quan trọng trước mắt là bảo vệ được cái mạng nhỏ này đã.

Diệp Hoa cầm gói bánh bao ném vào giữa mặt gã đàn ông. Gã đưa tay đón đỡ, Diệp Hoan liền thừa cơ lao người tới, muốn chui qua háng gã đàn ông rồi chạy vọt ra khỏi ngõ.

Ý tưởng tốt, bất quá sự thật thường tàn khốc.

Diệp Hoan đã đánh giá thấp phản ứng của gã. Hắn vừa chui đầu qua đũng quần, gã đột nhiên khép hai chân lại, kẹp đúng cổ Diệp Hoan

“Á á....buông..buông ra, đứt cổ rồi! đứt cổ rồi!” Diệp Hoan kêu thảm thiết

Gã đàn ông nhe răng cười, hai cái đùi cứng như thép càng khép chặt. Lưỡi Diệp Hoan thè dài ra, mặt mày nhanh chóng đỏ tấy lên, dần chuyển thành màu đỏ tím. Diệp Hoan kinh sợ, ý thức lúc này phi thường tỉnh táo. Giờ phút này, hắn phải vùng vẫy vì mạng sống của chính mình.

“Con mẹ mày!!” Diệp Hoan mắng to một câu, đột nhiên ngóc đầu lên, dùng sức đâm đầu vào nhị đệ của gã đàn ông. Nhị đệ là bộ phận rất yếu ớt, gã cũng không ngoại lệ. Gã cảm thấy dưới háng đau điếng, hai chân vô thức buông lỏng. Hai tay bụm lấy đũng quần, rên lên đau đớn.

Diệp Hoan xoa đỉnh đầu, hắc hắc cười lạnh: “Đồ khốn kiếp, mày nếu như kẹp vào bụng tao thì hôm nay thật đúng là không trùng trị được mày...”

Lời còn chưa dứt, gã đàn ông ngẩng phắt lên, đôi mắt vằn đỏ nồng đậm sát khí, ánh mắt như lang sói nhìn chằm chằm Diệp Hoan. Diệp Hoan thất kinh, lão đảo lùi ra sau, lồm cồm bò dậy chạy thật nhanh ra đầu ngõ.

“Có ai không? Cứu mạng! Giết người rồi!!!” Diệp Hoan vừa chạy vừa kêu gào thảm thiết, đằng sau, gã đàn ông tức giận đuổi sát.

Giờ đi làm buổi sáng, ngoài đường người xe qua lại tấp nập. Diệp Hoan vừa chạy vừa la to náo động một vùng, nhưng không có ai ra tay cứu giúp.

“Còn đứng đấy mà nhìn à! Không cứu người thì cũng giúp tôi báo cảnh sát chứ, đồ không có đạo đức... Á, cứu mạng với!!!”

Diệp Hoan cầm đầu chạy về phía trước, không biết đã chạy bao lâu, cũng không biết chạy tới nơi nào. Khi Diệp Hoan sắp hao hết thể lực, một đám thanh niên ăn mặc sặc sỡ nhảy ra chặn đầu.

Người cầm gậy, kẻ cầm dao bầu, sắc mặt dữ tợn đột nhiên nhảy ra ngăn cản hắn. Nếu phải dùng một câu để miêu tả đám người kia thì chính là bốn từ “Tuyệt không lương thiện”

Một tên thanh niên khoảng trên dưới hai mươi tuổi, cổ tay xăm hình con rồng xanh, móc từ trong túi áo ngực ra một cái ảnh chụp. Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Diệp Hoan, ngữ khí bất thiện: “Mày chính là Diệp Hoan?”

Diệp Hoan hai hàng lệ tuôn rơi. Lão tử hôm nay bước chân nào ra cửa thể này. Một thằng sát thủ còn chưa giải quyết xong, đột nhiên lại có thêm một đám nữa. Lão tử thật khiến người ta chán ghét như vậy sao?

Diệp Hoan mau lẹ giặt bức ảnh trong tay tên thanh niên. Trong ảnh là Diệp Hoan vẻ mặt ti tiện, đang ngồi cùng đám Hầu Tử trên băng ghế dài dưới thang cuốn, ghé cổ nhìn trộm quần lót con gái nhà người ta.

Cho nên mới nói, làm người lúc cần mua bán thì nên đi sớm một chút, không nên chen ngang chen dọc, lúc đi dạo phố phường càng không nên nhìn trộm quần lót phụ nữ. Nếu không sẽ có báo ứng, hơn nữa hai cái báo ứng còn đồng thời kéo nhau đến...

Trong giây phút khẩn cấp này, Diệp Hoan có cảm giác như thể Phật Tổ ngộ đạo...

Diệp Hoan cuống quýt xé vụn bức ảnh, ném xuống đất rồi trợn mắt nhìn đám du côn trước mặt: “Mắt mày có bệnh à? Tao giống tên khốn kiếp Diệp Hoan kia ở chỗ nào?”

Đám người ngẩn ngơ, muốn nhìn lại ảnh chụp để xác nhận, lại phát hiện ảnh đã bị Diệp Hoan xé nát rồi.

Gã đàn ông phía sau đã đuổi kịp, chậm rãi tiến lên, chặn đứng đường lùi của Diệp Hoan. Diệp Hoan đột nhiên quay phắt lại, chỉ tay về phía gã tổ cáo: “Hắn mới là Diệp Hoan. Lão tử chẳng qua chỉ vụng trộm với mẹ vợ hắn vài lần thôi mà tên khốn này cầm dao đuổi lão tử chạy năm con phố rồi”

Mọi người càng ngơ ngác...

Gã đàn ông tiến đến một khoảng cách nhất định cũng đứng lại, nghi ngờ nhìn đám du côn trước mặt, không rõ ý định của đám du côn này. Hai bên cứ giằng co như vậy, không biết nên tiến hay lùi. Bầu không khí căng như dây đàn.

Diệp Hoan lặng lẽ lẩn vào trong đám du côn, núp sau một tên to con rồi bất ngờ hét lớn: “Còn đứng đơ ra đây làm gì, xông lên đập tên Diệp Hoan khốn kiếp kia đi!!”

Mọi người sực tỉnh, thoát khỏi trạng thái giằng co, ai nấy cầm vũ khí hăng hái bao vây gã đàn ông cao lớn.

Gã thấy tình huống chuyển biến xấu, nóng nảy hô lên: “Đợi đã! Kẻ vừa hô mới là Diệp...”

Tiếc rằng, khí thế chiến đấu của đám người đã được tiếng hét vừa rồi lên dây cót, cực kỳ kích động, chẳng ai còn tâm tư nghe xem gã nói gì.

Gã phút chốc lâm vào thế bị động, gương mặt vặn vẹo bi phẫn. Có điều gã dường như đã quen với những tình huống bị bao vây nên bình tĩnh thủ thế, mắt đảo quanh đám người. Một đám ác lang quần chiến một con mãnh hổ. Tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết. Đám lưu manh lần lượt bị đánh bay ra ngoài, lại bò dậy, hung hăng chạy vào bên trong. Cuối cùng, con mãnh hổ không thắng nổi một đám ác lang. Gã bị đám du côn không rõ chân tướng đập ngã xuống đường. Trên người vô số vết thương, máu tươi chảy đầy trên đất. Gã giãy dụa vài cái rồi nằm úp sấp trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Tựa như đã phối hợp ăn ý, ba gã cảnh sát không hiểu từ đâu đúng lúc xuất hiện ở hiện trường ẩu đả. Bọn họ hỏi cũng không hỏi, lập tức chỉ vào gã đàn ông đã bất tỉnh trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Người này gây chuyện đánh nhau, làm mất trật tự trị an, cần phải tạm giam thẩm vấn theo luật định. Ô, lại còn mang theo vũ khí thô sơ. Các anh em, công tay hắn lại rồi gọi xe cứu thương. Còn mấy người, toàn bộ về đồn thẩm vấn”

Vỡ kịch khôi hài đã hạ màn. Diệp Hoan trốn trong một góc nhỏ gần đó vẫn chưa thỏa mãn. Hắn đột nhiên sờ bụng, lẩm bẩm nói: “Chạy nửa ngày, đói bụng rồi, đi mua cốc sữa đậu nành vậy... Lần này nhất định sẽ xếp hàng”

70. Chương 69: Thiên Uy (phần Đầu)

Trên đường trở về công ty, Diệp Hoan vừa đi vừa sợ hãi

Diệp Hoan, một tên lưu manh nhỏ nhoi tầm thường, cuộc đời không có biến cố lớn lao gì, nhỏ bé như một bông hoa trong cả rừng hoa, nhiều nhất cũng chỉ thối lên được cái bong bóng nho nhỏ. Ai lại trả giá lớn như vậy để thuê người tới giết một kẻ như hắn?

Diệp Hoan tự thấy hai mươi năm qua bản thân sống rất có chừng mực, cũng rất ít đắc tội với người khác, với ai cũng trưng ra bộ mặt tươi cười. Nếu như suy nghĩ kỹ càng mà nói thì ngoại trừ Liễu Trạch - Anh trai Liễu Mi - hắn không có kẻ thù nào khác.

Đám thanh niên chặn đầu hắn lúc này tám chín phần mười là được Liễu Trạch phái đến báo thù, kể cả ba tên cảnh sát xuất hiện sau đó cũng có liên quan đến Liễu Trạch. Đây hẳn là kẻ liên hoàn, chém hắn vài nhát rồi vận dụng quan hệ ngầm, phán hắn vài năm tù giam. Nếu hôm nay không phải gã đàn ông vạm vỡ kia ở đâu chui ra làm bia đỡ đạn, không biết bây giờ hắn sẽ ra sao.

Vấn đề là... gã đàn ông đó là do ai phái tới? Minh đến cùng là chộc phải ai rồi chứ? Nếu như không phải mình nhanh trí dùng chiêu tá lực đả lực, chỉ sợ lúc này đã bị gã đó cắt cổ. Diệp Hoan vừa nghĩ đến gã đàn ông với đôi mắt âm lãnh hung ác như sói, liền nhịn không được rùng mình một cái.

Diệp Hoan thật hoang mang.

Hắn chỉ là một tên lưu manh đường phố, chưa trải qua nhiều sóng to gió lớn. Mặc dù trước kia cũng có những lúc vì lý do này kia mà liều mạng, nhưng khi đột nhiên có người muốn lấy mạng hắn, trong lòng hắn thực sự sợ hãi.

Ngoại trừ Liễu Trạch, còn có ai thù hận hắn nữa?

Sự việc càng thần bí, càng làm cho người ta hoảng sợ.

Lần này ám sát thất bại nhưng lần sau thì sao? Lần sau còn có ai tới không? Hắn liệu có thể bảo vệ mình và những người thân an toàn không?

Diệp Hoan bỗng nảy sinh một ham muốn chạy khỏi thành phố này ngay lập tức.

Di động của hắn bất ngờ vang lên. Diệp Hoan giật thót, run rẩy ấn nút nghe. Đầu dây bên kia, Liễu Mi giọng điệu mừng rỡ như bắt được vàng

“Hà hà..! Diệp Hoan, hôm nay anh đến muộn. Anh rút cuộc cũng đi làm muộn. Phạt 200 đồng...”

Diệp Hoan thật tức giận. Mụ đàn bà thôi kia! Ông vừa bị anh trai mụ thiếu chút nữa hại chết. Mụ còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Liễu gia thật không có kẻ nào tốt!

“Liệu tổng, là như thế này, vừa rồi tôi đang đứng mua điểm tâm trước cổng công ty, tự nhiên có một gã bất thành linh rút dao chém tôi, sau đó lại có một đám lưu manh muốn hành hung tôi...”

“Lại muốn lừa tôi hả! Vừa sáng sớm, anh lại làm chuyện gì rồi?”

“Bởi vì lúc mua điểm tâm tôi không có xếp hàng...”

“...”

Bắc Kinh.

Giữa trưa, sau khi Thẩm Duệ nhận một cú điện thoại, sắc mặt trở nên rất khó coi. Ngay cả phó bộ trưởng Lưu chào hỏi hắn, hắn cũng chỉ tùy tiện gật đầu qua loa, trái ngược với hình tượng thân thiện, nhã nhặn thường ngày.

Đã thất bại?

Lính đánh thuê Việt Nam là sát thủ trời sinh. Sao có thể thất bại? Không biết đám người phía dưới đang làm cái gì?

Bước tiếp theo nên đi như thế nào? Ấn nhấn một thời gian hay tìm kiếm sự giúp đỡ trong gia tộc? Thẩm Duệ biết rõ, mấy chú bác trong Thẩm Gia chia làm ba phe, đều không phục việc bác cả lên làm gia chủ, hiện giờ đang đấu đá nhau rất quyết liệt.

Núi Tiểu Kinh, khu nhà cổ Thẩm gia.

Điện thoại trong phòng đổ chuông, Thẩm Đốc Lễ bắt máy, nhàn nhạt lên tiếng “A lô!”

Thẩm Đốc Lễ lặng lẽ nghe đầu dây bên kia báo cáo, lông mày dần dần nhíu lại, sắc mặt tái đi.

Rầm!

Hắn giận dữ đập tay lên bàn, nghiêng răng nói: “Giữa ban ngày ban mặt lại có kẻ dám trắng trợn truy sát Diệp Hoan sao? Thật vô pháp vô thiên! Nó có bị thương không?”

“Không có, cậu ấy chỉ bị kinh hãi. Theo điều tra, lần ám sát này có đến hai đội ngũ, trong đó có một đội là hắc bang ở Ninh Hải, đội khác chỉ có một người, thân phận không rõ nhưng thân thủ rất giỏi...”

Thẩm Đốc Lễ vung tay chém vào khoảng không trước mặt: “Điều tra cho ta! Tìm hiểu rõ ràng lập tức nói cho ta biết”

Cúp điện thoại, Thẩm Đốc Lễ nặng nề ngồi trở lại ghế, mồ hôi lạnh trên trán rịn ra, chảy dần xuống gò má. Nguy hiểm thật!

May mà thằng bé cái khó ló cái khôn, vừa hay gặp lửa bỏ tay người, nếu không hôm nay cái mạng nhỏ đã xong đời rồi...

Vui mừng vừa nhen lên, trong lòng Thẩm Đốc Lễ đã toát ra lửa giận ngập trời.

Việc hấn luôn lo lắng cuối cùng đã xảy ra. Hấn chỉ không ngờ tới bọn chúng lại ngoan độc như vậy, vừa ra tay liền dùng sát chiêu đuổi tận giết tuyệt, không chút nào để ý đến tình cảm anh em nhiều năm.

Thẩm gia nhà cao cửa rộng, bên ngoài thì phú quý giàu sang, quyền thế khuynh đảo. Có ai biết ở bên trong đã lạnh lẽo đến tận xương tủy, lạnh đến trái tim cũng đóng băng hết cả rồi.

Là ai hạ sát thủ với Diệp Hoan? Là mấy anh em phe đối lập hay là con cháu nào đó không cam lòng để Diệp Hoan trở về?

Không lâu sau, chuông điện thoại lại reo vang.

“Cựu thủ trưởng, đã điều tra được. Kẻ thân thủ giỏi kia chính là lính đánh thuê Việt Nam. Hấn sau khi bị cảnh sát bắt về đã tự sát. Đám còn lại được Liễu Trạch phái tới trả thù. Liễu Trạch từng có xung đột với Diệp Hoan. Cuối cùng là ba tên cảnh sát tham gia vụ việc cũng đã bị bắt giam. Bọn họ là do Từ Giang, con trai thị trưởng thành phố Ninh Hải phái tới nhằm vu tội cho Diệp Hoan...”

Thẩm Đốc Lễ nở nụ cười, ánh mắt lạnh băng, giọng nói như ngâm trong nước đá: “Hắc bang? Con trai thị trưởng? Một Ninh Hải nho nhỏ, thật sự là nước cạn nhiều rùa nhĩ...”

Người ở đầu dây kia rùng mình, vội vàng nói: “Cựu thủ trưởng, tôi đã biết nên làm thế nào”

Thẩm Đốc Lễ nhàn nhạt ừ một tiếng, ra chỉ thị: “Điều tra đến cùng. Không được nương tay”

“Vâng!”

Ở thế giới mà Diệp Hoan đầy xa lạ, sắp sửa xảy ra những biến đổi to lớn. Hết thấy mọi chuyện, đều là vì hấn.

Buổi chiều hôm xảy ra vụ truy sát trên phố, bên trong hội quán dành cho những nhân vật nổi tiếng của thành phố Ninh Hải. Từ Giang cầm một ly rượu vang, ưu nhã lắc nhẹ thứ dung dịch đỏ thắm bên trong, trên mặt ẩn hiện nụ cười.

“Liễu Mi của Hồng Hồ có vẻ không hiểu chuyện. Tìm mấy người, cảnh tỉnh cô ta một chút. Cái bánh ngọt Đẳng Long lớn như vậy, Hồng Hồ không thể nuốt trọn một mình được, sẽ phá vỡ quy củ.

Một gã trông có vẻ quan chức gật đầu, cười nói: “Việc này không khó. Dân tâm như sắt, quan pháp như lô. Dù cứng rắn đến mấy cũng sẽ bị nó nung chảy. Công thương, thuế vụ, hải quan... muốn tìm phiền toái cho Hồng Hồ thật sự rất đơn giản”

Từ Giang vẫn nhàn nhã nhìn ly rượu “Tên Liễu Trạch vô dụng kia tôi không trông cậy được rồi. Dứt khoát tự mình động thủ đi. Xử lý lưu loát một chút, đừng để cho người ta bắt thóp, liên lụy đến thể diện lão già nhà tôi”

Từ Giang vừa dứt lời liền vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Mấy nhân viên cảnh sát mặc cảnh phục, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, đi đến trước mặt Từ Giang, cẩn thận đánh giá hấn một phen rồi nói: “Xin hỏi anh có phải Từ Giang không?”

Từ Giang ngẩn người, gật đầu.

Viên cảnh sát đứng đầu chìa ra tờ lệnh vẫn còn thơm mùi mực “Đồng chí Từ Giang, anh bị tình nghi gây nguy hại cho trật tự trị an thành phố Ninh Hải. Mời anh theo chúng tôi về thẩm tra. Mong anh hết sức phối hợp”

Từ Giang sững người. Từ nhỏ đến lớn hấn chưa bao giờ trải qua chuyện thế này.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Phản ứng đầu tiên của Từ Giang là hoảng hốt kêu lên: “Cha tôi làm sao rồi?”

Đối với các thế lực trong thành phố này mà nói, cha hấn chính là người điều khiển cao nhất. Hôm nay cảnh sát dám động vào hấn cho thấy cha hấn đã xảy ra chuyện rồi.

Viên cảnh sát không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hấn.

“Các anh là người của phòng nào?” Từ Giang không còn bộ dáng khoan thai như trước nữa, ánh mắt vẫn đỏ trợn trừng, khàn giọng hỏi

“Chúng tôi là người của ban thanh tra”

Tim Từ Giang lập tức lạnh lẽo.

Ban thanh tra bình thường không được dùng quyền hành pháp. Một khi ra tay thì nhất định là có vụ án lớn.

Cha hấn có phải bị người ta đẩy xuống không? Hoặc là nói... Chính hấn đã chọc tới người nào rồi?

“Vị đồng chí này, Cục trưởng Cao của các người là chú họ của tôi. Tôi có thể gọi điện cho Cục trưởng Cao được không?” Từ Giang nở nụ cười cứng ngắc.

“Không cần thiết. Lệnh bắt giữ anh là do chính Cục trưởng Cao ký lệnh. Anh tìm ông ấy cũng vô dụng”

Gã quan chức ngồi cùng Từ Giang thấy tình thế không ổn, vội vàng đứng lên, cười khan nói: “Các vị đồng chí có việc cứ từ từ làm, tôi đi trước...”

“Thực xin lỗi! Anh cũng không thể đi. Chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến vụ án của Từ Giang. Chúng tôi phải đem các anh cách ly thẩm vấn” Cảnh sát dang một tay ra, ngăn cản hấn.

Từ Giang đã hoàn toàn chết lặng, trong đầu ngàn vạn suy nghĩ hỗn độn. Hấn không nghĩ ra được rốt cuộc kẻ đứng sau màn là thần thánh phương nào?

Giọng nói trong đầu cứ không ngừng gào thét: “Đến cùng là ta đã chọc tới người nào rồi? Đã chọc tới ai chứ?”

71. Chương 70: Thiên Uy (phần Cuối)

Từ Giang bị bắt chỉ là sự khởi đầu ột chuỗi sự kiện.

Thiên uy quá lớn, sóng gió khuấy đảo giới chính khách, hết thủy đều vì một tên lưu manh nhỏ bé vô danh.

Khi Từ Giang bị bắt, thành ủy Ninh Hải đang tổ chức cuộc họp thường kỳ.

Bầu trời u ám, mây đen vần vũ bao phủ thành phố Ninh Hải, áp suất thấp làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt, bức bối.

Thị trưởng Từ Thắng Trị thu hồi ánh mắt đang vẫn vơ ngoài cửa sổ. Hấn lắc lắc đầu, đem tâm tư đặt trở lại cuộc họp.

Không biết tại sao hôm nay mí mắt hấn giật giật liên hồi, nóng ruột, bất an vô cớ.

“Anh Từ! Anh Từ, đến lượt anh phát biểu rồi” Bí thư Trương Thành Thái lấy ngón tay khê gõ lên bàn hai cái, nhắc nhở.

Từ Thắng Trị rung mình, vội vàng lấy lại tinh thần, cười cười xin lỗi Trương Thành Thái.

Hai người hợp tác đã nhiều năm. Ủy ban nhân dân và hội đồng thành phố, mỗi bên một nhiệm vụ nhưng lại hợp tác thật ăn ý. Không khí hòa thuận như vậy trên chính trường là cực kỳ hiếm thấy. Điều đó cũng giúp cho Từ Thắng Trị thuận lợi phát huy tài năng, củng cố vị trí. Từ Thắng Trị thực sự cảm kích Trương Thành Thái. Quan hệ của hai người dù là trong công việc hay cuộc sống cá nhân đều rất thân thiết.

Chính trường vốn dĩ không có bạn bè thực sự, chỉ có những bè phái cùng chung lợi ích. Từ Thắng Trị và Trương Thành Thái lại vượt ra khỏi quy luật này. Hai người thậm chí xem nhau như tri kỷ. Ở trong cái vòng tròn lợi ích phức tạp họ lại có thể cùng thỏa hiệp, chiếu cố lẫn nhau. Đúng là một hiện tượng hiếm thấy trong giới chính khách Trung Quốc.

Từ Thắng Trị vẫn luôn trân trọng mối giao tình này.

Hắn hắng giọng, chậm rãi nhìn một lượt các cán bộ đang ngồi trong phòng họp, phong thái uy nghiêm dần dần hiển hiện.

“Hội nghị sẽ tiến hành thảo luận vấn đề thứ ba. Cục trưởng lâm nghiệp Hoắc Trường Giang do vấn đề về sức khỏe không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ, vị trí cục trưởng cục lâm nghiệp hiện tại đang để trống. Hôm nay các đồng chí cùng bàn bạc xem ai phù hợp tiếp nhận chức vụ này”

Phòng họp rơi vào im lặng.

Trương Thành Thái nâng chén trà, mở nắp, thổi nhẹ, tựa như không để tâm đến vấn đề vừa nêu. Mí mắt chậm rãi giương lên, thản nhiên liếc Từ Thắng Trị một cái.

Từ Thắng Trị vừa lúc bắt được ánh mắt này, hơi sững người.

Lão Trương hôm nay làm sao vậy? Ánh mắt này...đột nhiên lạnh đậm hơn trước rất nhiều. Loại ánh mắt này hắn chưa bao giờ thấy qua.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ Thắng Trị lập tức nghĩ đến tâm trạng bất an vô cớ của mình, âm thầm nặng nề.

Hắn quyết định sau buổi họp sẽ hẹn Trương Thành Thái ra ngoài gặp mặt.

“Khụ...Các đồng chí nếu chưa có đề xuất gì, tôi sẽ mở đầu trước. Cục Lâm nghiệp có ảnh hưởng rất quan trọng với thành phố chúng ta. Khu vực rừng cây vùng ngoại ô chiếm diện tích lớn, mặc dù trọng điểm hiện nay của thành phố là công nghiệp hóa song song với đô thị hóa. Nhưng cũng cần duy trì dải đất xanh của thành phố, không để đất màu bị trôi. Đây cũng là bảo vệ môi trường trong lành cho con cháu chúng ta. Vị trí cục trưởng cục Lâm nghiệp, tôi đề cử một người, chính là đồng chí Thường Khang, phó cục trưởng cục Lâm nghiệp. Đồng chí Thường Khang đã làm phó cục trưởng nhiều năm, trình độ nghiệp vụ cao, tư tưởng Đảng đạt chuẩn, lại biết cách duy trì sự đoàn kết giữa các thành viên trong cục, cũng thường xuyên báo cáo kịp thời các vấn đề phát sinh. Có thể nói là tác phong nghiêm cẩn, am hiểu nghiệp vụ. Tôi cho rằng đây là một ứng cử viên rất phù hợp. Tôi đề cử đồng chí Thường Khang vào chức vụ này cũng là căn cứ trên nguyện vọng của tập thể cán bộ và quần chúng nhân dân.” Từ Thắng Trị nói liền một hơi mới ngừng. Hắn bưng chén trà trước mặt lên nhấp một ngụm.

Mọi người trong phòng họp gật gù, chum đầu vào thảo luận, đại đa số là vẻ mặt đồng tình.

Đây cũng chẳng phải vấn đề gì cần tranh cãi. Trong ban lãnh đạo thành phố Ninh Hải, thị trưởng và bí thư đứng cùng một phe. Vấn đề thị trưởng đưa ra chắc hẳn cũng là ý tứ của bí thư Trương. Mọi người hiển nhiên là không dám làm trái ý hai vị lãnh đạo.

Đề cử này đang chuẩn bị được thông qua, trong phòng họp đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm:

“Tôi không đồng ý với đề cử này”

Phòng họp vốn đang rì rầm bàn bạc lập tức lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào nơi phát ra tiếng nói, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ lại là bí thư Trương?

Bí thư Trương sao đột nhiên lại phản đối? Ý kiến này hẳn và thị trưởng Từ không có bàn bạc trước sao?

Từ phó bí thư đến phó thị trưởng, chính ủy đều trợn mắt há miệng nhìn.

Tình huống bất thường rồi!

Hai vị lãnh đạo mâu thuẫn nhau. Ninh Hải sẽ có một ngày đầy sóng gió

Mọi người đều bàng hoàng, cố gắng tiêu hóa tin hiệu phi thường rõ ràng này.

Lòng Từ Thắng Trị chìm vào đáy cốc.

Trong lòng hắn dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, dự cảm xấu ngày càng rõ ràng. Hắn dám khẳng định nhất định đã có chuyện xảy ra, mà chuyện đó có liên quan trực tiếp đến hắn.

“Anh Trương, việc này chúng ta không phải...”

Từ Thắng Trị còn chưa nói xong, Trương Thành Thái đã lạnh lùng phẩy tay ngăn lại, chặn lời Từ Thắng Trị.

Trương Thành Thái nhấn giọng: “Việc cục trưởng cục Lâm nghiệp tạm thời gác lại đã. Tôi muốn tuyên bố một việc: Tỉnh ủy, Chính ủy và phòng công an tỉnh đã đồng thời truyền lệnh xuống, từ hôm nay trọng điểm công việc của thành phố Ninh Hải sẽ chuyển sang việc cần quét các tệ nạn xã hội. Việc này cần làm thật mạnh tay.

Phòng công an tỉnh đã phái một tổ công tác đến Ninh Hải đôn đốc việc thực hiện. Vì vậy, để việc chỉ huy được thống nhất, tôi sẽ đảm nhiệm vị trí đội trưởng đội chống tệ nạn, chính ủy Dương sẽ làm phó đội trưởng. Đội chống tệ nạn sẽ rà soát toàn bộ các tụ điểm ăn chơi trên địa bàn, những khu vực khả nghi, hẻo lánh cũng cần tiến hành đột kích cần quét. Đối với những phần tử xã hội đen, có tiền án tiền sự hoặc những nơi mua bán mại dâm cần nghiêm khắc trừng trị, tuyệt không nương tay. Chúng ta cần tạo ra một môi trường trị an hoàn toàn sạch sẽ, lành mạnh để trải đường cho việc di dời tập đoàn Đảng Long trong tương lai”

Lại thêm một chuỗi tin tức khiến mọi người khiếp sợ đến ngáy dại.

Bên trên sao lại đột nhiên yêu cầu cần quét tệ nạn xã hội? Trước đó một chút dấu hiệu cũng không thấy, điều này rất không phù hợp với phong cách làm việc của Tỉnh ủy.

Càng làm cho người ta choáng váng chính là đội chống tệ nạn mới thành lập có bí thư Trương, chính ủy Dương, nhưng lại hoàn toàn gạt bỏ thị trưởng Từ ra ngoài. Đây lại là tín hiệu gì?

Từ Thắng Trị trầm mặc, hai bàn tay đặt trên bàn hội nghị khẽ run lên.

Hiện tại hắn khẳng định rằng đã xảy ra chuyện. Hắn rốt cuộc đã làm sai điều gì? Hay là đã vô tình đắc tội với vị lãnh đạo tỉnh nào?

Nỗi sợ hãi như thủy triều tới tấp đánh vào lòng hắn...

Từ Thắng Trị miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Tỉnh ủy ra chỉ thị rất đúng đắn, rất kịp thời. Môi trường trị an của Ninh Hải cần phải điều chỉnh lại. Tôi đại biểu cho hội đồng thành phố hoàn toàn ủng hộ và sẽ toàn lực phối hợp. Tiếp theo, chúng ta sẽ tiếp tục phân nghị sự...”

Trương Thành Thái lại lần nữa ngắt lời hắn: “Hội nghị hôm nay sẽ dừng ở đây thôi, các đồng chí, tan họp. Thị trưởng Từ, Tỉnh ủy phái phó bộ trưởng Lý xuống gặp anh, đang chờ ở văn phòng anh rồi. Anh trở lại văn phòng đi...”

Từ Thắng Trị trân trân nhìn Trương Thành Thái. Trương Thành Thái thái độ lạnh lùng, không nhìn ra chút manh mối nào, chỉ là trong lơ đãng hơi lộ ra vài phần áy náy, vài phần không nỡ lại vài phần kiên quyết...

Bầu không khí như cô đặc trong phòng họp, mọi người hoang mang, lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Sóng gió đánh tới Ninh Hải rồi.

...

“Đồng chí Từ Thắng Trị, tôi đại diện cho hội đồng tỉnh ủy thông báo với anh một tin: Ban lãnh đạo tỉnh Giang Nam và hội đồng tỉnh ủy đã bàn bạc và quyết định bãi miễn thị trưởng Từ Thắng Trị, nguyên thị trưởng thành phố Ninh Hải. Tất cả các chức vụ khác của đồng chí Từ Thắng Trị đều tạm thời cách chức chờ đợi sắp xếp của Tỉnh ủy” Phó bộ trưởng Lý chậm rãi tuyên bố xong, thâm ý nhìn Từ Thắng Trị một cái rồi đi thẳng ra cửa.

Từ Thắng Trị chết đứng tại chỗ, mặt mũi trắng bệch, trong đầu bùng nổ vô số câu hỏi.

Hắn biết rõ cái gọi là “Chờ đợi sắp xếp của Tỉnh ủy” chỉ là một câu nói cho có. Khi bãi miễn hắn mà không đồng thời bổ nhiệm chức vụ mới đã nói lên rằng con đường chính trị của hắn đã chấm dứt từ giờ phút này.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? Hẳn rồi cuộc đã làm sai cái gì?

Hoang mang và sợ hãi như một bàn tay vô hình hung hăng vặn xoắn trái tim hắn.

Không biết qua bao lâu, Từ Thắng Trị toàn thân run lên, chạy như điên đến phòng làm việc của Trương Thành Thái. Hắn thô bạo đẩy cửa “Rầm!” một cái. Từ Thắng Trị nho nhã phong độ trong quá khứ đã biến mất không còn, hiện giờ chỉ có một Từ Thắng Trị giận giữ điên cuồng như con sư tử bị thương, hắn đập hai tay lên mặt bàn làm việc của Trương Thành Thái, trừng đôi mắt vằn đỏ nhìn người đang ngồi, gần giọng chất vấn: “Vì sao? Lão Trương, hết thấy là vì cái gì?”

Trương Thành Thái sắc mặt trầm tĩnh mà lạnh lùng, im lặng nhìn Từ Thắng Trị hai tay nắm chặt đến nổi gân, cả người run lên không ngừng được. Nghĩ đến quan hệ tốt đẹp giữa hai người, Trương Thành Thái buồn bã thở dài

Sự hợp tác ăn ý sau này sẽ không bao giờ có nữa....

Chính trường chỉ có lợi ích, không có bạn bè. Quy luật vẫn tồn tại từ xưa đến nay, cuối cùng đã ứng nghiệm trên người bọn họ.

Dù cho quan hệ sâu đến đâu, cuối cùng cũng không thể đi tiếp một đường.

Sau lưng Trương Thành Thái là quyền thế cao vợi vợi, bất cứ ai hoặc cái gì xúc phạm tới lợi ích của bọn họ, đều sẽ bị dẹp bỏ sạch sẽ, kể cả là vị thị trưởng thành phố Ninh Hải này.

Hai người mặt đối mặt, bất động nhìn nhau không nói một lời.

“Anh Trương, tôi chỉ muốn một lý do thôi...chỉ cần một đáp án mà thôi...” Từ Thắng Trị hốc mắt ẩm ướt, giọng nói chưa bao giờ cầu khẩn đến vậy.

Trương Thành Thái thở dài lắc đầu, âm trầm nói: “Lão Từ, anh đừng truy vấn nữa. Thượng cấp sắp xếp như vậy đương nhiên là có lý do của họ. Về nhà nghỉ ngơi đi...”

“Anh Trương, nể tình mối quan hệ tốt đẹp bao năm nay của chúng ta, van anh nói cho tôi biết!”

“Lão Từ, anh...anh về nhà hỏi đứa con trai Từ Giang của anh đi” Trương Thành Thái cuối cùng vẫn không đành lòng tuyệt tình.

Con mắt Từ Thắng Trị bỗng nhiên trợn to: “Từ Giang? Nó làm sao? Nó đã làm chuyện gì? Đã đắc tội người nào?”

Trương Thành Thái lắc đầu, duỗi một ngón tay chỉ lên trời, cười khổ: “Đừng hỏi! Thiên uy không lường được. Con của anh chọc vào đại họa rồi...”

Từ Thắng Trị lão đảo suýt ngã, tâm tư như rơi vào lỗ đen không đáy...

...

Chiến dịch càn quét tệ nạn xã hội thành phố Ninh Hải diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Đến buổi tối hôm Diệp Hoan bị tập kích, cảnh sát Ninh Hải phối hợp với lực lượng đặc công sục sạo khắp thành phố.

Rất nhiều phần tử xã hội đen đã rơi vào lưới pháp luật, cũng bắt được mấy tên tội phạm truy nã. Tất cả các tụ điểm ăn chơi đều bị đóng cửa tra xét, đặc biệt là các KTV (quán karaoke), trung tâm giải trí và phòng tắm hơi dưới danh nghĩa của công ty Hồng Hồ.

Các sản nghiệp đen của Hồng Hồ đều bị phía cảnh sát một kích quét sạch toàn bộ gốc rễ.

Sáng ngày thứ hai, công ty Hồng Hồ nhận được lệnh từ hội đồng thành phố yêu cầu tạm ngừng kinh doanh để điều tra. Đồng thời, Liễu Trạch vẫn đang điều trị tại bệnh viện đã bị cảnh sát áp giải về phỏng vấn, sau đó bắt giam.

Đã kích quá bất ngờ khiến cho nữ chủ tịch Liễu Mi ngây ngẩn.

Sóng gió ngập trời, vừa là ân trạch cũng là thiên uy.

72. Chương 71: Chu Dung Đến Ninh Hải

Bắc Kinh

“Nghe nói Diệp Hoan bị ám sát ở Ninh Hải” giọng Chu Dung lạnh như băng

Thẩm Đốc Lễ có chút đau đầu, âm thầm thở dài. Tin tức này khó có thể giấu diếm nhưng mà...hắn còn chưa chuẩn bị xong

“Phải. Thằng bé bị đâm, nhưng mà không có bị thương. Thằng nhóc này cơ trí lắm. Những kẻ liên quan đến chuyện này đều bị anh bắt lại xử nặng rồi”

Giọng điệu Chu Dung vẫn êm ái nhẹ nhàng như sự tĩnh lặng trước cơn bão: “VẬY là, Diệp Hoan vận số thật may mắn. Có lẽ lần sau bị đâm, nó cũng có thể chạy thoát. Chúng ta cứ nên tin tưởng vào vận may của nó. Không cần quan tâm nó bị ám sát bao nhiêu lần, đúng không?”

Thẩm Đốc Lễ cười khổ. Hắn rất hiểu chuyện này một khi Chu Dung biết được thì nhất định nổi trận lôi đình. Hắn đã tận lực ém nhem tin tức mà vẫn bị cô ấy nghe được.

“Dung nhi, anh không giấu em nữa. Thẩm gia đã có người biết về sự tồn tại của Diệp Hoan. Chủ mưu lần ám sát này là người của Thẩm gia. Anh đã bảo chú năm phái một đặc công giỏi nhất đến bảo vệ thằng bé”

Chu Dung hít sâu một hơi, âm trầm nói: “Tôi thì vẫn nghĩ rằng con của chúng ta chỉ có tự chúng ta bảo vệ mới có thể an toàn. Thẩm Đốc Lễ, anh không dám nhận đứa con này thì tôi tới nhận. Ngày mai tôi sẽ làm thị thực. Tôi sẽ mang Diệp Hoan ra nước ngoài định cư. Hai mẹ con tôi không thể trêu vào người Thẩm gia thì ít nhất cũng có quyền lẫn trốn chứ?”

Thẩm Đốc Lễ gương gao phân trần: “Em nói gì vậy, thằng bé cũng là con trai anh. Em và nó ra nước ngoài sống, còn anh thì vứt đi đâu? Em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Anh bây giờ không dám nhận nó là vì thời cơ còn chưa đến. Nó ở gần anh sẽ càng nhiều nguy hiểm. Hai mươi năm rồi, em cho rằng anh không muốn nhận lại đứa con ruột thịt của mình sao? Em cho rằng anh sắt đá như thế sao?”

Chu Dung bùng nổ. Bà gào rú trong điện thoại: “Thẩm Đốc Lễ! Anh không cần phải lấy cớ này nọ. Mấy chuyện bẩn thỉu trong nhà anh không có nữa điểm quan hệ đến hai mẹ con tôi. Anh là cái đồ nhu nhược! Đồ nhu nhược!”

Thẩm Đốc Lễ im lặng chịu đựng. Đúng vậy. Hắn là kẻ nhu nhược. Hắn nhẫn nhịn suốt hai mươi năm dài vẫn chưa có được kết quả mong muốn. Có lẽ, hắn không nên làm cái chức gia chủ này. Nếu hắn không phải gia chủ, mái ấm nhỏ của hắn sẽ vẫn đang đoàn tụ quây quần hưởng thụ hạnh phúc.

Đỉnh cao quyền lực so với mái ấm gia đình cái nào nặng, cái nào nhẹ?

Thẩm Đốc Lễ mê mang. Ngũ thập nhi tri thiên mệnh (có nghĩa là khi người ta tới 50 tuổi mới có thể thông suốt chân lý của tạo hoá, tức là hiểu được mệnh trời) Hắn đã có được quyền thế cũng đã ném trải cái giá thấm khốc của quyền thế.

“Thẩm Đốc Lễ, tôi sẽ đi Ninh Hải. Tôi muốn gặp Diệp Hoan. Hai mươi năm rồi, mẹ con cũng nên gặp lại nhau rồi. Anh không cần cản tôi. Vì thằng bé, tôi dù mất mạng cũng phải đối đầu với Thẩm gia các anh. Diệp Hoan dù không làm thái tử Thẩm gia cũng vẫn là thái tử của tập đoàn Đăng Long. Từ khi thành lập công ty đến giờ, tôi vẫn luôn nắm giữ 100% cổ phần công ty chính là đợi một ngày tôi có thể đem cả cơ nghiệp này giao cho nó” Chu Dung chưa bao giờ kiên định như thế.

Thẩm Đốc Lễ trầm mặc một hồi, thở dài: “Dung nhi, em đi gặp thằng bé, anh không ngăn em. Thẩm gia đã có người biết, anh có giấu diếm cũng không còn ý nghĩa. Anh ở đây sẽ dốc sức vì nó mà dọn sạch chướng ngại. Nó là con trai Thẩm Đốc Lễ này, người Thẩm gia phải thừa nhận nó”

...

Ngày hôm sau, sân bay thành phố Ninh Hải đón chào chuyên cơ của tập đoàn Đăng Long.

Chu Dung xuất hiện trong sự bảo vệ của các vệ sĩ, nhẹ nhàng bước xuống cầu thang.

Bí thư Ninh Hải Trương Thành Thái cùng với trợ lý chủ tịch tập đoàn Đăng Long Chu Mị đứng đón dưới chân cầu thang. Phạm vi 500m xung quanh chuyên cơ được bảo vệ nghiêm ngặt, đội ngũ nghênh đón Chu Dung chỉ có hai người Trương Thành Thái và Chu Mị.

Trương Thành Thái bước lên, cung kính cúi đầu chào hỏi: “Thẩm phu nhân, nhiều năm không gặp, phu nhân vẫn trẻ trung như xưa. Chào mừng phu nhân đến Ninh Hải”

Chu Dung khẽ gật đầu: “Làm phiền bí thư Trương rồi. Diệp Hoan được anh âm thầm chiếu cố nhiều năm nay. Tôi rất cảm kích!”

Trương Thành Thái rùng mình. Diệp Hoan dường như có quan hệ rất mật thiết với Thẩm gia. Lời nói của Thẩm phu nhân nghe sao cũng giống như người mẹ đang thay mặt con mình thể hiện lòng biết ơn. Hắn từng nghe nói con trai của cựu thủ trưởng chết trẻ, lại không thấy xác, chẳng lẽ Diệp Hoan...

Một câu nói thản nhiên, bên trong lại chứa đựng rất nhiều tin tức. Trương Thành Thái lắc lắc đầu, một gia tộc khổng lồ đương nhiên sẽ có vô số bí mật. Hắn không thể biết mà cũng không dám biết quá nhiều.

Chu Mị tiến lên cung kính đỡ tay Chu Dung vào trong chiếc xe được lắp kính chống đạn.

Cửa xe đóng lại, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

“Diệp Hoan đang ở đâu?” giọng điệu Chu Dung có chút vội vàng

“Anh ấy vẫn tốt, chỉ là hai ngày gần đây tâm trạng hơi xấu...”

“Tâm trạng xấu? Vì sao? Kẻ nào tổn thương nó?” Chu Dung cuống quýt

Khóe miệng Chu Mị hơi vểnh lên, mắt nheo nheo: “Bởi vì anh ấy bị thất nghiệp...”

Chu Dung ngẩn ra: “Thất nghiệp? Thằng bé không phải đang làm việc ở cái công ty Hồng Hổ gì đó sao?”

“Vốn là vậy. Nhưng mấy hôm nay công ty Hồng Hổ bởi vì có liên quan đến chuyện Diệp Hoan bị ám sát nên bị chính quyền cưỡng chế tạm dừng kinh doanh để điều tra. Việc hợp tác với Đăng Long chúng ta cũng tạm thời bị đình chỉ. Diệp Hoan là trợ lý giám đốc Hồng Hổ nên cũng tạm thời thất nghiệp”

Chu Dung dở khóc dở cười: “Náo loạn vậy à...Tiểu Mị, lập tức sắp xếp giúp ta. Ta muốn gặp nó”

Chu Mị hơi chần chờ nói: “Phu nhân gặp anh ấy lúc này...e là không ổn lắm”

“Vì sao?”

“Diệp Hoan...dường như rất thù hận cha mẹ anh ấy. Con nghĩ phu nhân hẳn là hiểu được cảm giác của anh ấy. Chuyện nhận thức nhau chỉ có thể từ từ tiến hành, không thể nóng vội. Nếu không Diệp Hoan rất có thể sẽ phản ứng tiêu cực. Đến lúc đó e là mất nhiều hơn được”

Chu Dung sững người, mắt nhòa lệ

“Đứa nhỏ này...Hai mươi năm nay...đã làm khổ nó rồi...”

“Phu nhân đừng quá thương tâm. Kỳ thật phu nhân vẫn có thể dùng phương thức khác từ từ tiếp cận Diệp Hoan”

“Phương thức khác nào?”

“Nói thí dụ như...” Chu Mị nhìn Chu Dung, khẽ cười tinh nghịch “...thu phục những người bên cạnh anh ấy”

...

“Con mẹ nó chứ, lại thất nghiệp!” Diệp Hoan ôm đầu rên rỉ.

Hầu Tử ngồi một bên thắc mắc: “Anh không phải là thành phần trí thức nhỏ của Hồng Hổ sao? Lẽ nào đã bị bà chủ Liễu đuổi việc rồi?”

Diệp Hoan chán nản nói: “Không nghe tin tức sao? Chính phủ gần đây cần quét tệt nạn xã hội, công ty Hồng Hổ bị niêm phong rồi?”

Hầu Tử có chút hả hê cười nói: “Ngu ngốc! Ngay cả thành phần trí thức cũng làm không được”

Diệp Hoan thở dài: “Đáng buồn nhất là anh mày đi làm được một tháng rồi. Vừa đúng đến ngày được cầm tiền lương thì Hồng Hồ bị niêm phong...Mày nói xem có phải công ty Hồng Hồ cấu kết với chính quyền cố ý chọn đúng ngày anh mày lĩnh lương thì đến niêm phong không?”

Hầu Tử bĩu môi: “Công ty lớn như vậy mà cổ tình bị niêm phong chỉ vì quỵt một tháng lương của anh thôi á?”

Diệp Hoan ngẩn ngơ thở dài: “Anh cũng nghĩ khó có khả năng này”

“Công ty bị niêm phong rồi, bà chủ Liễu xinh đẹp làm sao bây giờ?”

“Không biết, có lẽ đang sốt ruột lắm”

“Một mỹ nữ như vậy, anh cam lòng để cho nàng sốt ruột thế à? Sao anh không giúp nàng?”

Diệp Hoan bực mình: “Tao là một thằng lưu manh thì giúp thế nào? Chính quyền người ta sẽ nghe một thằng lưu manh nói sao?”

Diệp Hoan nói xong, thở ra một hơi dài, mặt mày suy tư. Tuy rằng Liễu Mi ngày thường đối với hắn lạnh lùng, quát nạt, lại thường cố ý phạt lương hắn. Nhưng ở chung lâu ngày cũng có chút cảm tình. Hiện giờ Hồng Hồ bị niêm phong, Diệp Hoan hơi lo lắng cho cô gái bướng bỉnh quật cường kia.

“Anh Hoan, nếu thật muốn giúp nàng...anh có thể đi tìm Chu Mị nha. Em thấy Chu Mị đó bối cảnh rất sâu. Lần trước ra khỏi cục công an, ngay cả cục trưởng đều tỏ vẻ nịnh bợ cô ấy. Cô ấy đối với anh lại nhất mực nghe lời, anh đi năn nỉ Chu Mị, cô ấy nhất định giúp anh rồi”

Diệp Hoan do dự: “Năn nỉ Chu Mị?...Nếu cô ta muốn anh dùng thân thể làm điều kiện trao đổi, anh nên chấp nhận hay không chấp nhận?”

Hầu Tử ưỡn ngực, bàn tay vỗ bôm bốp lên ngực đầy khí thế: “Nếu cô ta không thả anh, em tình nguyện xông lên thay thế!”

“Cái đồ chó hoang đập không chết” Diệp Hoan cười mắng

Diệp Hoan nghĩ nghĩ một lúc, âm thầm quyết định, lần sau đi gặp Chu Mị sẽ khơi gợi chuyện công ty Hồng Hồ bị niêm phong ra thương lượng thử xem sao. Dù sao ở cạnh Liễu Mi lâu nay, chuyện bắt cóc tổng tiền lần trước đã được cô ấy giúp đỡ, coi như hắn nợ Liễu Mi một ân tình. Chỉ là không biết Chu Mị có chịu nể mặt hắn hay không

“Anh Hoan, bây giờ anh tạm thời không có việc gì làm, không bằng ở nhà chơi game bán trang bị với em. Em cho anh một tài khoản level 70, cộng thêm một bộ trang bị cực xịn, anh em ta liên thủ chiến đấu, tuyệt đối là vô địch nha...”

Diệp Hoan liếc hắn một cái, chậm rãi nói: “Muốn anh mày ngồi lì với cái máy tính, ngày ngày vô vọng chờ đợi không biết đến ngày tháng năm nào mới xuất hiện một kẻ muốn mua trang bị ấy à? Nói thực, anh mày không đủ can đảm...”

Hầu Tử xụ mặt: “Cái này quan hệ gì đến can đảm?”

“Đương nhiên có quan hệ, mày can đảm hơn anh nhiều...”

Hầu Tử hớn hở khiêm tốn: “Đâu có, đâu có...”

“Anh nói thật, người như mày lẫn lộn giang hồ tới bây giờ vẫn còn sống sót, mày nói xem mày can đảm hay không can đảm? Anh nếu là mày, đã sớm mẹ nó nhảy lầu tự vẫn rồi. Nếu đem cuộc đời mày viết thành tiểu thuyết, người ta vừa đọc xong sẽ đập bàn nói “Một tên ngu ngốc như vậy lẫn lộn giang hồ bao năm vẫn sống được, chúng ta vì cái gì mà không sống được tốt hơn?” Mày nói xem, chuyện xưa của mày có thể cảm động biết bao nhiêu người? Tỷ lệ tự tử hàng năm của Trung Quốc ta sẽ giảm được bao nhiêu người?”

Hầu Tử lệ rơi đầy mặt: “Anh Hoan, xin anh đừng nói nữa. Anh nói thêm câu nữa em thật sự đi nhảy lầu chết cho anh xem”

73. Chương 72: Phát Tài Bất Ngờ

Buổi tối, Diệp Hoan gọi điện cho Liễu Mi

Kỳ thật Diệp Hoan vốn là người lương thiện, làm việc cho Liễu Mi gần một tháng, dù ít dù nhiều cũng có chút cảm tình. Hơn nữa, khi xảy ra vụ bắt cóc tổng tiền, Liễu Mi đã giúp hắn rất nhiều. Nếu như không phải cô ấy làm giả lời khai với cảnh sát thì có lẽ giờ này Diệp Hoan và Hầu Tử đang gặm bánh ngô trong tù rồi.

Cô nàng Liễu Mi này tuy rằng thường ngày luôn thích gây phiền toái cho hắn, giọng điệu lạnh lùng, lại thỉnh thoảng khấu trừ tiền lương của hắn khiến hắn hận không thể trực tiếp nhảy lầu uy hiếp. Nhưng mà nghĩ lại thì ngoại trừ những việc không vui, những lúc khác cũng không tệ. Liễu Mi có thể không được xem là bà chủ tốt nhưng là một cô gái tốt. Những lúc phạt hắn thường lén lộ ra nụ cười đắc ý, đôi mắt cong cong lấp lánh niềm vui trông rất lém lỉnh.

Hiện tại công ty bị niêm phong, dù hắn không có năng lực giúp đỡ chuyện gì nhưng gọi điện an ủi vài câu cũng là việc nên làm.

Diệp Hoan vẫn luôn coi mình thuộc tầng lớp quân tử cao quý đã bị mai một trong thành phố này. Thật không biết hắn nhốt ở đâu ra cái ảo tưởng kỳ quái đó.

“Liệu tổng, cô ổn chứ?” Diệp Hoan hiếm khi nói được mấy lời nhỏ nhẹ, dịu dàng qua điện thoại.

Liễu Mi ngây ra một lúc, khàn giọng mệt mỏi đáp: “Tiện nhân? Anh là ai?”

Diệp Hoan mất hứng: “”Aizz, Sao tự nhiên lại mắng chửi thế chứ? Tôi đây hảo tâm gọi điện thoại an ủi cô..”

Liễu Mi vội vàng tỏ ý xin lỗi: “Thật ngại quá! Cái kia là tên tôi đặt cho số điện thoại này, nhất thời quên mất....Là Diệp Hoan phải không?”

Diệp Hoan: “...”

Con mụ này, công ty bị niêm phong thật đáng đời mà.

Một tia thương cảm ít ỏi trong lòng Diệp Hoan giờ đã lặn mất tăm.

“Liệu tổng, công ty bị đóng cửa tôi cũng cảm thấy rất buồn bã, cô cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Kỳ thật cứ mãi làm một phụ nữ mạnh mẽ cũng không phải điều tốt. Cô cứ thử sống như những người phụ nữ bình thường khác. Mỗi ngày dạo chơi phố phường, mua sắm quần áo, mỹ phẩm. Hết tiền tiêu thì tìm lấy một ông chồng coi tiền như rác để hắn bao nuôi cô cả đời. Loại dễ tìm nhất là mấy thằng cha đại gia sắp gần đất xa trời. Một khi phát bệnh thì cách nào cũng không cứu lại được, chờ cô trở thành quả phụ rồi cô sẽ hiểu cuộc sống của quả phụ tốt đẹp biết chừng nào. Một quả phụ được thừa kế tài sản lớn lại càng thêm tốt đẹp...”

Liễu Mi lạnh lùng chặn lại Diệp Hoan đang thao thao bất tuyệt: “Diệp Hoan, lời này của anh là đang an ủi tôi sao?”

“Đương nhiên là an ủi, chẳng lẽ tôi an ủi còn không đủ rõ ràng sao?”

Liễu Mi thở dài: “Diệp Hoan, tôi hôm nay thật sự không còn sức lực nữa đâu, nếu như anh ngoại trừ an ủi ra không có chuyện gì khác, vậy thì...”

Nói đến đây, Liễu Mi đột nhiên khựng lại.

Công ty Hồng Hổ bị niêm phong, anh trai Liễu Trạch của cô cũng đồng thời bị bắt giam, tất cả tụ điểm ăn chơi trên danh nghĩa Hồng Hổ đều bị buộc đóng cửa. Cảnh sát cũng tạm giam không ít người trong bang phái. Lần này chính quyền rõ ràng là nhắm vào Hồng Hổ. Không biết anh trai cô đã gây ra họa gì? Mấy ngày nay cô đi khắp nơi dò hỏi vẫn không có kết quả.

Về sau Liễu Mi tìm đến Chu Mị vốn ngày thường cũng là chỗ đi lại thân thiết. Không ngờ Chu Mị lại từ chối khéo, nói chuyện này cô ta không nhúng tay được. Chu Mị thấy Liễu Mi gấp đến phát khóc, lòng mềm

nhũn, đành phải mơ hồ nói một câu “Biết đâu người có thể giúp cô giải quyết đống lộn xộn này vẫn luôn ở bên cạnh cô”

Liễu Mi lúc ấy nghe xong cũng không để trong lòng, nhưng hôm nay Diệp Hoan gọi điện khiến cho cô bỗng tỉnh ra.

Người có thể giúp đỡ mình vẫn luôn ở bên cạnh mình...Gần đây người ở cùng cô nhiều nhất hình như chỉ có tên Diệp Hoan tiện nhân này thôi...

Liễu Mi liên tưởng đến thái độ chăm sóc và ưu ái của Chu Mị với Diệp Hoan ngầm cho thấy thân phận của Diệp Hoan không tầm thường. Ý tứ của Diệp Hoan có thể tác động đến quyết định của tập đoàn Đằng Long, thậm chí sáng hôm đó Diệp Hoan bị vây đánh, buổi chiều cùng ngày chính quyền lập tức phát động chiến dịch càn quét tệ nạn xã hội...

Một loạt những manh mối được xâu chuỗi lại, đầu óc Liễu Mi âm ỉ bùng nổ

Chẳng lẽ hết thảy...đều có liên quan đến Diệp Hoan?

Từ lâu cô đã cảm thấy thân phận Diệp Hoan không đơn giản, bây giờ lại càng thêm khẳng định.

Nghĩ tới đây, nội tâm Liễu Mi dấy lên hy vọng, trống ngực không tự chủ được đập nhanh hơn

“Diệp...Diệp Hoan, anh...có thể giúp tôi một chuyện được không?” Liễu Mi gian nan mở lời

“Có chuyện gì Liễu tổng cứ việc ra lệnh”

“Chuyện công ty Hồng Hổ bị niêm phong...anh có thể giúp tôi một chút không?”

“Liễu tổng, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ thì giúp cô như thế nào?”

Giọng Liễu Mi nghẹn ngào: “Tôi cũng không biết nữa, tôi hiện giờ sức cùng lực kiệt rồi..Công ty bị đóng cửa, kế hoạch hợp tác với Đằng Long bị hoãn lại, cha tôi đổ bệnh bất ngờ, tất cả những người quen biết trước kia giờ tránh tôi như tránh tà, cuộc sống của tôi bị đảo lộn hết rồi...”

Diệp Hoan trầm mặc, trong lòng không khỏi thương xót cho cô gái quật cường này.

“Liễu tổng, mọi việc rồi sẽ ổn thôi, cô đừng khổ sở quá. Cô nói đi, muốn tôi giúp cô như thế nào?”

Liễu Mi cười khổ: “Kỳ thật tôi cũng không biết anh có thể giúp tôi chuyện gì. Có lẽ tôi quá tuyệt vọng nên cách gì cũng muốn thử. Chuyện Hồng Hổ bị niêm phong tôi nghe nói là từ trên tỉnh chỉ thị xuống..Thôi, coi như tôi chưa nói gì hết, ngày mai tôi lại đi nhờ cậy người khác. Tâm huyết cả đời của cha tôi không thể hủy trên tay tôi được”

Diệp Hoan chân thành nói: “Liễu tổng, trong những người tôi quen biết, thân phận cao quý nhất chỉ có tiểu thư Chu Mị. Ngày mai tôi gọi điện cho cô ấy, nhờ xem chuyện này cô ấy có thể ra tay giúp không?”

Liễu Mi im lặng thật lâu, cảm động nói: “Diệp Hoan..cảm ơn anh! Bất kể có nhờ được hay không thì tôi đều cảm ơn anh”

“Đừng nói cảm ơn, tôi còn thiếu cô một ân tình mà, lần này coi như là đền đáp lại cho cô”

Liễu Mi nở nụ cười nhẹ nhõm: “Anh muốn nói vụ bắt cóc tổng tiền sao? Kỳ thật tôi cũng chỉ là thuận miệng nói mấy câu mà thôi, không tính là ân tình gì”

Đầu dây bên kia, Diệp Hoan mờ mịt nói: “Liễu tổng đang nói gì thế? Tôi nói nợ ân tình của cô là nói chuyện tôi không cần thận nhìn thấy cô hai lần lộ hàng mà. Quần lót nhỏ thật đáng yêu, không thể không nhìn nha...”

Liễu Mi: “...”

Cúp điện thoại, tâm trạng Diệp Hoan tốt lên rất nhiều

Giúp đỡ người khác là cội nguồn của niềm vui. Lời này thật không sai. Chỉ là không biết Chu Mị có chịu giúp hay không? Tuy rằng Diệp Hoan biết rõ Chu Mị luôn cố ý quan tâm mình, thường ngày nói gì nghe

nấy, nhưng mà chuyện công ty Hồng Hổ bị niêm phong là chuyện lớn, có thể giúp được hay không thật khó nói.

Diệp Hoan vừa định dứt điện thoại vào túi thì Trương Tam gọi tới. Vừa ấn nút nghe, Trương Tam đã xổ một câu: “Đi ăn cơm, chúng ta hôm nay ra tiệm ăn”

Diệp Hoan bĩu môi: “Không có tiền”

“Em có, đi ra đi, cứ ăn thả phanh, ba anh em ta hôm nay tha hồ nếm thử sơn hào hải vị” Trương Tam hào phóng mời mọc.

Diệp Hoan ngẩn người: “Thằng nhóc mày thành nhà giàu mới nổi rồi à? Lấy tiền ở đâu?”

“Anh mặc kệ đi, có tới hay không nào? Nhà hàng hải sản Long Ký, anh không đến, em với Hầu Tử mặc kệ đấy”

“Móa nó, gia đình nào mà xui xẻo dữ vậy, bị mày mở trúng kho tiền à? Chờ anh!”

Mở đến miệng mèo mà không húp thì đúng là ngốc. Anh em đồng chí phát tài, không đem hân ăn chết thì như thế nào xứng với hai chữ tri giao?

Diệp Hoan gọi điện thoại báo cho Nam Kiều Mộc. Cô nói buổi tối phải ở lại trường làm thí nghiệm không đi được, thế nên Diệp Hoan vẫy taxi chạy tới nhà hàng hải sản.

Trương Tam, Hầu Tử đã sớm ngồi đợi bên trong.

Trương Tam vẻ mặt đắc ý, ngồi bắt chéo chân rung rung đùi, khoe miệng nhếch nhếch, xem ra vừa kiếm chác được không ít

Diệp Hoan ngồi xuống hồ hởi nói: “Đợi nhiều năm như vậy, thằng nhóc mày cuối cùng cũng chuột sa chính gạo, thật đáng mừng...”

“Nói cái gì đó, em chỉ có chút tài vặt thôi, nhưng mà tiền này là tiền sạch nha”

“Phát tài như thế nào? Nói nghe coi, cộng đồng cùng nhau làm giàu mới là vương đạo chứ..” Diệp Hoan chà chà hai bàn tay, vẻ mặt tham lam. Hai chữ “phát tài” đối với hắn có lực hấp dẫn không gì sánh kịp

Trương Tam thần bí cười hắc hắc: “Đánh chết em cũng không nói, dù sao tiền này là sạch sẽ. Hai người cứ vững dạ mà ăn, tuyệt sẽ không có cảnh sát nửa đường nhảy ra bắt bớ đâu”

“Nói nhảm, anh mày chỉ là cùng ngồi ăn, muốn bắt thì cũng bắt mình mày thôi chứ.. Thằng nhóc, mày rốt cuộc mò được bao nhiêu?”

“Việc này cũng không nói, hai người đoán đi” Trương Tam tươi cười rất vô sỉ

Diệp Hoan và Hầu Tử không thèm hỏi thêm câu nữa, vỗ bàn quát to: “Phục vụ đâu, cho gọi món!”

Ăn hải sản như thế nào, cả ba đều không có kiến thức vì thế chọn lung tung các loại bào ngư, cá hồi, tôm hùm...Lại gọi thêm hai bình rượu Ngũ Lương Dịch. Diệp Hoan, Hầu Tử suy đoán đầy đầu nhưng cũng không làm chậm tiến độ ăn uống.

Ba người uống tới khi mặt đỏ tai hồng. Trương Tam cầm ly rượu đứng lên, loạng choạng nói: “Các anh em, bữa cơm hôm nay...hai người, hai người nhất định phải để em mời. Nhiều năm như vậy, các anh chiều cổ em rất nhiều. Anh em chúng ta tình thâm ý trọng...Không nói nữa, cụng ly nào! Trăm phần trăm! Hôm nay em mời khách, ai cũng không được tranh trả tiền với em...người nào tranh, em liền trở mặt...”

Diệp Hoan cũng uống tới lằng lằng, ha ha cười nói: “Yên tâm, bọn anh tuyệt không tranh với mày. Nếu mày để anh trả tiền anh mới trở mặt với mày đó..”

Ba người ngửa cổ uống cạn chén rượu, thở dài một hơi, Trương Tam ha ha cười hai tiếng, vỗ bàn: “Rượu ngon!”

Sau đó...

Phanh!

Trương Tam nghiêng ngả đổ gục xuống sàn nhà...

Diệp Hoan cười phá ra: “Thằng nhãi này tửu lượng vẫn kém cỏi thế, lần nào cũng là nó gục trước...”

Hầu Tử cười theo, lúc sau cảm thấy không ổn, thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói với Diệp Hoan: “Anh Hoan, nó gục rồi thì ai trả tiền?”

Mặt Diệp Hoan cứng ngắc, nhỏ giọng nói: “Lật nó lại, nó mời khách khăng định trong túi có mang tiền”

Hai người lần mò túi quần Trương Tam lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong chỉ có hơn 10 đồng kèm theo một cái thẻ vàng lạ lẫm. Ba người quá thân thiết nên Diệp Hoan và Hầu Tử biết rõ Trương Tam thường xuyên ngay cả 100 đồng tiền mặt cũng không có nổi, mấy thứ thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng các loại lại càng vô duyên....tấm thẻ vàng này là ở đâu ra?

Lúc này muốn hỏi cũng không được, cả hai mặt mày căng thẳng, hơi men bay mất bảy phần, đầu rịn mồ hôi

Không có tiền mặt, thẻ vàng lại không biết mật mã...Ai trả tiền?

Diệp Hoan liếc Hầu Tử, bi thương cảm khái: “Người xưa nói “Thiên hữu bất trắc phong vân” quả nhiên chẳng sai chút nào...” (trời có mưa gió bất ngờ, ý là thế sự biến thiên ,không thể biết trước)

Hầu Tử dậm chân: “Mau nghĩ biện pháp đi anh Hoan. Hôm nay mà không trả được tiền là chúng ta chết chắc đó...”

Diệp Hoan lúc này thật muốn nuốt sống Trương Tam

“Hầu Tử trên người mày có bao nhiêu tiền?”

“Đừng hỏi em trên người có bao nhiêu tiền. Bữa hải sản này, lại thêm hai bình Ngũ Lương Dịch, cộng lại hơn 3000 đồng, anh cảm thấy chúng ta có thể móc ra được chừng ấy tiền sao?”

Diệp Hoan cũng cuống rồi, hắn biết rõ Trương Tam có tiền, nếu không sẽ không gọi bọn hắn đi ăn tiệm. Thế nhưng thằng nhãi này đã say bất tỉnh nhân sự, mật mã thẻ vàng lại không biết, phải đi đâu lấy tiền đây?

Suy tư hồi lâu, Diệp Hoan cắn răng giơ tay vẫy vẫy: “Phục vụ, mang giúp tôi một chậu nước lạnh đến đây”

Nhân viên phục vụ mở miệng bưng một chậu nước đến.

Diệp Hoan trước sự tò mò của người phục vụ, hung hăng nắm tóc Trương Tam, sau đó...ấn cả đầu hắn vào trong chậu nước lạnh

Nhân viên phục vụ kêu lên sợ hãi khiến khách ở các bàn bên cạnh chú ý

Diệp Hoan không quan tâm đến ánh mắt kinh dị của mọi người, chìm đầu Trương Tam trong chậu nước mấy giây, lại nhắc lên lắc lắc, như phe phẩy động bức cung người Địa Hạ Đẳng, hung thần ác sát quát: “Khai ra mật mã thẻ vàng!”

Trương Tam không phản ứng, Diệp Hoan lại lần nữa chìm đầu hắn xuống rồi nhắc lên: “Mau nói mật mã thẻ vàng ra!”

Các thực khách và nhân viên phục vụ trong sảnh vẻ mặt hoảng sợ nhìn ba người

“Mày có nói hay không? Hầu Tử đâu, lấy kim đâm nát tay nó, không có kim thì lấy kẹp. Làm nhanh đi!”

“Ồi!”

Rất nhanh, ông chủ nhà hàng đầu đầy mồ hôi chạy tới

“Hai quý khách, có chuyện gì từ từ nói, xin hết sức bình tĩnh. Hôm nay tôi xin trả thay cho anh bạn này. Bữa ăn này của mấy vị miễn phí, toàn bộ miễn phí...”

Diệp Hoan ngẩng đầu, hung dữ nhìn ông chủ

Ông chủ sợ tới mức lông mao dựng đứng, run rẩy lui về sau một bước, run giọng nói: “...lại...lại biếu thêm ngài hai bình rượu Ngũ Lương Dịch”

‘Thật chứ?’ Giọng điệu Diệp Hoan u ám

“Thật sự!” Ông chủ vội vã gật đầu

Mặt mày Diệp Hoan lập tức tươi sáng như ánh mặt trời

“Hầu Tử, đỡ Trương Tam, chúng ta đi!”

74. Chương 73: Suy Đoán Về Thân Thế

Trương Tam được khiêng về nhà, sau khi ngủ một giấc thật đã, cuối cùng cũng tỉnh rượu. Hắn bị bọn Diệp Hoan dẫn ột trận tới bờ.

Về phần tấm thẻ vàng trên người Trương Tam, hắn cũng đành phải khai thật.

Thẻ vàng kia quả là có được một cách trong sạch, là một người phụ nữ tặng cho Trương Tam.

Chiều hôm qua Trương Tam đang đi khảo sát địa hình, thăm dò xem gia đình nào sơ sẩy để tới đến viếng thăm. Một chiếc xe Rolls-Royce màu đen bóng loáng chọt đỗ xích bên cạnh hắn. Cửa xe mở ra, một người phụ nữ tuổi trung niên bước ra, gương mặt đoan trang, ăn mặc giản dị nhưng không giấu được vẻ quý phái đặc trưng của người có tiền. Bà ta tới trước mặt Trương Tam hỏi một câu rồi đưa cho hắn cái thẻ vàng này.

“Hỏi một câu liền được luôn cái thẻ vàng? Bọn có tiền có phải đều bệnh hết rồi không?” Diệp Hoan giật mình há hốc. Hắn không thể lý giải nổi hành động của bà già lẩm của này.

Trương Tam liếc mắt xem thường: “Anh Hoan, anh phải hiểu là việc tặng thẻ không liên quan gì đến câu hỏi. Cho dù em không trả lời thì tấm thẻ này vẫn là của em”

“Vô duyên vô cớ, không quen không biết tự nhiên người ta phải ày tiền chác?”

Trương Tam vênh mặt, hớt hốt chồm tóc lưa thưa, nói: “Tuy rằng em lớn lên không bô trai bằng anh nhưng so với anh thì Trương Tam này có nội tâm hơn. Người ta là nhận ra nội tâm xuất chúng của em, thật sự là vạn người có một...Được rồi, em cũng chẳng biết bà ta vì cái quái gì mà cho em tiền tiêu, nhưng mà cứ cho là em cầm, ngu sao không cầm”

“Đúng vậy, làm người quan trọng nhất là phải biết mình là ai ...mà bà già đó hỏi mày vấn đề gì?”

Trương Tam chăm chú nhìn Diệp Hoan, một lúc sau nói: “Bà ấy hỏi em là nếu như cha mẹ ruột của Diệp Hoan xuất hiện trước mặt cậu ấy thì Diệp Hoan sẽ có phản ứng gì?”

Diệp Hoan ngẩn người: “Sao tự nhiên lại nhắc đến anh?”

Trương Tam nhún vai: “Bà ấy chỉ nói mỗi câu đó”

Diệp Hoan ngơ ngác

Cha mẹ ruột? Đây là có chuyện gì? Một phụ nữ lạ hoắc đi tìm Trương Tam, đưa cho hắn một cái thẻ vàng rồi hỏi vấn đề kỳ quái như vậy...

“Bà ta không phải đang đùa giỡn mày chứ? Cho dù muốn hỏi vấn đề này cũng có thể trực tiếp đến hỏi anh mà?” Diệp Hoan cười, nụ cười hơi tiều tuỵ.

Trương Tam thò tay vào túi móc cái thẻ ra, giơ lên hươ hươ trước mặt, thẻ vàng phản chiếu ánh đèn sáng lấp lánh. Hắn cười nói: “Anh đã từng thấy kẻ nào lấy cái thẻ vàng xịn ra làm trò đùa chưa? Biết trong đó có bao nhiêu tiền không? Em đã đi ngân hàng kiểm tra rồi. Cho dù có người lấy 50 vạn đồng đùa giỡn em, nể mặt mũi của tiền, em cũng tình nguyện bị người ta đùa”

Trương Tam thu lại nụ cười, nhìn Diệp Hoan thật sâu, nghiêm túc nói: “Anh Hoan, cô nhi không phải nứt từ đá ra. Chúng đều có cha có mẹ. Cha mẹ ruột của anh có lẽ đã thật sự tìm đến rồi...”

Diệp Hoan dờ dẩn nghe, không biết phải nói gì

Hầu Tử ngồi một bên như có điều suy nghĩ: “Nếu như vậy thì mấy sự việc kỳ lạ lúc trước cũng đã có lời giải thích rồi. Anh Hoan, Chu Mị kia là người có tiền, hơn nữa lai lịch không nhỏ. Hàng ngày chúng ta xem tin tức thường thấy cô ta xuất hiện cùng các vị lãnh đạo thành phố. Cô ta đối với anh lại hết mức chiều chuộng, muốn gì được nấy. Anh nói cho cùng thì chỉ là một đứa trẻ mồ côi nghèo mạt rệp, người ta dựa vào cái gì mà vô duyên vô cớ đối tốt với anh như vậy chứ?”

“Chúng ta bắt cóc tổng tiền, tính chất nghiêm trọng như thế, người ta chỉ nói mấy câu linh tinh liền đem chuyện này dẹp yên. Anh Hoan, bây giờ suy nghĩ lại thì chuyện này đúng là kỳ quặc đó...”

Trương Tam phụ họa: “Chu Mị này xem ra hơn phân nửa là đến Ninh Hải vì anh Hoan. Thân phận cô ta là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Đằng Long. Tập đoàn Đằng Long lại đột nhiên ăm ỉ di chuyển trụ sở tới thành phố Ninh Hải. Nếu như nói cô ta tới đây vì anh Hoan vậy chuyện di dời trụ sở chẳng lẽ là bởi vì...”

Hai người suy đoán một hồi, chợt khiếp sợ cùng nhìn sang Diệp Hoan.

Hầu Tử và Trương Tam tuy bị cái nghèo vây hãm nhưng bản tính thông minh. Vấn đề được bọn hắn phân tích vài câu liền thấy ra bản chất.

Diệp Hoan nhếch môi cười lạnh: “Hai đứa bọn mày chó ngáp phải ruồi nên phát điên rồi à? Sao không đoán mạnh dạn hơn một chút, dứt khoát nói luôn tao là con trai vị lãnh đạo trung ương nào đó đi”

Hầu Tử cau mày: “Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Đằng Long là một phụ nữ, hơn nữa họ lại có chính phủ chống lưng. Đây là chuyện mọi người đều biết, nếu phân tích theo logic này thì anh Hoan à, anh rất có thể đúng là con của vị lãnh đạo trung ương nào đó đấy...”

Nụ cười trên mặt Diệp Hoan dần cứng ngắc, sắc mặt khó coi: “Bọn mày mơ mộng hão huyền quá rồi đấy. Tập đoàn Đằng Long? Lãnh đạo trung ương? Chúng ta là cô nhi tỉnh lẻ, là người nghèo, cái thân phận này cả đời không thoát khỏi được. Cá chép có thể vượt vũ môn sao?”

Trương Tam vung vẩy chiếc thẻ vàng, nghiêm mặt nói: “Anh Hoan, 50 vạn này thật sự tồn tại, chẳng lẽ đây cũng là mơ mộng hão huyền sao? Còn có...”

Trương Tam nhìn Diệp Hoan mặt mũi sầm sì, biểu tình ngày càng khó coi, chậm rãi nói: “...lúc người phụ nữ kia bước xuống xe, em thoáng trông thấy Chu Mị ngồi bên trong”

Trong gian nhà nhỏ, ba người đàn ông ngồi lặng lẽ, bầu không khí trầm mặc không tiếng động. Bên cửa sổ, gió nhẹ thổi làm đu đưa góc rèm cửa, cơn gió như muốn thổi tan bức màn che giấu sự thật suốt bao năm tháng dài.

Diệp Hoan sắc mặt u ám, không biết đang nghĩ gì

Hầu Tử tò mò hỏi Trương Tam: “Thế câu bà ấy hỏi, Diệp Hoan nhìn thấy cha mẹ ruột sẽ phản ứng gì, mày trả lời thế nào?”

“Tao nói, Diệp Hoan sẽ nện chết bọn chó hoang ấy”

“...Đúng vậy, đáp án rất khách quan”

...

Diệp Hoan một mình trở về phòng, hắn cần yên lặng suy nghĩ

Mặc dù ngoài miệng không muốn thừa nhận nhưng những lời nói của Hầu Tử, Trương Tam đã khắc sâu vào lòng hắn. Hơn nữa hắn không phải kẻ ngu, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, xâu chuỗi các sự việc lại, hắn đã sớm hoài nghi, chỉ là hắn cứ để trong lòng không nói ra thôi.

Từ khi Chu Mị tới Ninh Hải, cuộc sống bình lặng của Diệp Hoan liền nổi sóng gió. Chủ động hoặc bị động, hắn luôn có cảm giác sau lưng mình có một cánh tay vô hình đang đẩy hắn về phía trước. Đôi tay này muốn đẩy hắn đi đâu thì hắn cũng không rõ ràng được

Cho đến hôm nay chuyện Trương Tam vớ được tấm thẻ vàng, loại cảm giác này liền trở nên rõ ràng

Chẳng lẽ thật sự là cha mẹ ruột của hắn tìm đến?

Diệp Hoan cười khỏ, những giấc mơ hồi nhỏ cứ dần biến thành sự thật rồi sao?

“Cha mẹ ruột” ba từ xa xôi đến thế, cảm giác như là cụm từ thuộc về kiếp trước, kiếp này không có duyên xuất hiện trong cuộc đời hần, thế mà...

Chuông điện thoại chói tai cắt đứt suy nghĩ của Diệp Hoan. Cái tên Chu Mị nhấp nháy trên ô màn hình cũ nát.

Mặt mũi Diệp Hoan càng trầm xuống, sóng gió thời gian gần đây đều có dấu tích của người phụ nữ này. Cô ta rốt cuộc là ai? Tiếp cận mình có mục đích gì?

“Alo?” Diệp Hoan ấn nút nghe, ừ ề nói

Giọng nói Chu Mị vô cùng dịu dàng, cô gái này luôn khiến cho người ta mê muội như thế.

“Diệp Hoan, anh làm sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

“Không có gì, ngủ không đủ giấc thôi...”

Chu Mị cười khê: “Vì sao lại ngủ không đủ? Gặp rắc rối gì sao?”

“Nói đến rắc rối thì đúng là có một việc, Chu tiểu thư, cô có biết chuyện công ty Hồng Hổ bị niêm phong không? Nói thật, Liễu tổng và cô không phải xa lạ gì, hiện giờ Hồng Hổ gặp tình cảnh như vậy, Chu tiểu thư xem có thể nào...”

Chu Mị nghiêm túc nói: “Chuyện công ty Hồng Hổ bị tra xét tôi đã sớm biết rồi, Diệp Hoan, anh hy vọng tôi ra tay giúp đỡ Liễu Mi sao? Anh chắc chứ? Sáng hôm đó đám người tập kích anh là do anh trai Liễu Mi, Liễu Trạch cử đến. Liễu Trạch đã bị bắt, nghe nói sẽ bị xử án nặng, anh thật sự muốn bỏ qua cho công ty Hồng Hổ sao?”

Diệp Hoan ngẩn người, cười nhẹ, cô gái Chu Mị này đúng là nhiều mảnh khoe, biết chuyện hần bị tập kích cũng chẳng có gì lạ, nhưng mà nghe ý tứ của cô ta thì chuyện cần quét tệt nạn xã hội mấy ngày nay ở Ninh Hải đường như cũng có liên quan với hần...

Diệp Hoan cảm thấy cuộc sống của mình ngày càng rối loạn, loạn đến mức làm cho hần chết lặng. Nếu như hần thật sự vẫn còn cha mẹ ruột, bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì?

“Tôi vẫn muốn. Liễu Trạch là Liễu Trạch, Liễu Mi là Liễu Mi. Làm người cần ân oán phân minh, chuyện công ty Hồng Hổ vẫn mong Chu tiểu thư thả cho họ một đường lui” Diệp Hoan thở dài nói.

Chu Mị trầm mặc một lúc, lên tiếng: “Được, đây là việc nhỏ. Tôi sẽ làm tốt. Công ty Hồng Hổ ngay ngày mai có thể hoạt động trở lại, hơn nữa việc hợp tác với Đằng Long sẽ được nối lại, không có bất cứ thay đổi gì”

Diệp Hoan nhẹ nhàng thở ra, đầy cảm kích: “Cảm ơn cô, Chu tiểu thư. Lâu nay cô vất vả vì tôi nhiều quá”

Chu Mị cười duyên: “Anh đừng cảm ơn, tôi không nhận nổi đâu. Diệp Hoan này, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

“Khoảng một tháng”

“Diệp Hoan, một tháng qua, anh cảm thấy tôi đối xử với anh có tốt không?”

“Tốt, tốt giống như mẹ ruột vậy, trừ việc không cho tôi cắt bao quy đầu, những việc khác đều rất tuyệt”

Chu Mị đen mặt, sắc giọng: “Làm sao anh cứ một hai đòi cắt...cái kia thế? Thô thiển quá đi! Diệp Hoan, tôi đối với anh tốt như vậy, nếu như tôi có một thỉnh cầu...anh có thể nhận lời tôi không?”

Diệp Hoan vỗ ngực, giọng chắc nịch: “Không vấn đề, chỉ cần cô yêu cầu, núi đao biển lửa cũng không nề hà”

Chu Mị cười khúc khích: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, tôi làm sao nỡ để anh lên núi đao xuống biển lửa chứ...”

Lời vừa nói ra, cả hai đều im lặng

Diệp Hoan nhếch nhếch miệng, hiện lên nụ cười

Lời này..chắc chắc! nghe thế nào cũng giống như tình nhân đang làm nũng. Chu Mị này thật sự vừa mắt hẳn sao?

Đầu dây bên kia, Chu Mị tự biết mình nói có chút mập mờ, hơi xấu hổ ho khan mấy tiếng: “Diệp Hoan, tôi muốn mời anh ăn bữa khuya, không biết tôi có được vinh hạnh này không?”

Vừa nhắc đến ăn uống, da đầu Diệp Hoan tê dại: “Chu tiểu thư, cô sẽ không uống rượu say rồi ngã gục ra, sau đó bắt tôi đi thanh toán tiền chứ? Nói thực là tôi gần đây rất nghèo...”

Chu Mị ngẩn người, cười tươi như hoa: “Sao anh lại nói thế? Anh thấy tôi giống loại người đó sao?”

Diệp Hoan cười gượng: “Cũng tại vì người bên cạnh tôi không tên nào đáng tin cậy cả, thường xuyên làm ra mấy chuyện rất ức chế. Mọi người đều say mình ta tỉnh, tình huống này thật rất bị thống đó”

“Anh yên tâm, đã nói mời anh thì nhất định mời” Chu Mị hơi ngừng lại, do dự nói: “...Diệp Hoan, chỗ tôi có thêm một vị khách, có thể cùng dùng bữa với chúng ta không? Có thêm nhiều mối quan hệ cũng là việc tốt”

Diệp Hoan tay nắm điện thoại khẽ run, chợt liên tưởng đến người phụ nữ bí ẩn tự nhiên tặng Trương Tam tấm thẻ vàng...Là bà ấy sao?

Bà ta...là ai?

Còn ta...là thế nào?

Diệp Hoan nhắm mắt, giọng nói hơi run rẩy: “Được”

75. Chương 74: Sao Muộn Trở Về Nhà?

Ngon đèn màu lam nhàn nhạt chiếu xuống một gian phòng to lớn vắng vẻ. Ở một góc sảnh, chiếc piano trắng phát ra những giai điệu du dương lắng mạn. Người bồi bàn mặc chiếc áo bành tô phẳng phiu, trên áo sơ mi trắng thắt một cái nơ đen ôm sát cổ, tay bưng khay thức ăn lướt qua từng chiếc bàn, ưu nhã như một chú mèo không phát ra một tiếng động nhỏ.

Nơi này là nhà hàng Pháp cao cấp nhất thành phố Ninh Hải, những người lui tới đây đều là những nhân vật kiệt xuất tiếng tăm ở Ninh Hải.

Tối nay, nhà hàng Pháp này ngừng kinh doanh. Toàn bộ nhà hàng đã được chủ tịch tập đoàn Đằng Long bao hết. Gian phòng lớn ngoại trừ một người bồi bàn và người đánh đàn dương cầm thì không còn ai khác.

Ngoài cửa, hơn mười vệ sĩ mặc đồ đen đứng thành hai hàng, thái độ sẵn sàng hành động, sắc mặt họ lạnh lùng nghiêm túc tạo cho người khác cảm giác áp lực.

Đúng bảy giờ tối, một đoàn xe con dừng trước cửa nhà hàng, giữa đoàn xe là một chiếc Rolls-Royce đen bóng sang trọng. Cửa xe mở ra, Chu Mị bước xuống xe, vòng sang bên đối diện, mở cửa xe cho Diệp Hoan rồi lùi ra sau một bước. Cô đứng thẳng người, đầu hơi cúi, dùng thái độ kính cẩn của kẻ dưới hầu hạ thiếu gia.

Diệp Hoan lẳng lặng nhìn hành động của Chu Mị. Hắn thở dài, cũng không vì những hành động này mà thụ sủng nhược kinh. Đối với thân thể của mình, Diệp Hoan đã suy đoán được ít nhiều. Hắn nghĩ có lẽ tất cả mọi bí mật sẽ được mở ra vào tối nay.

Chờ mong và oán hận cô đọng hai mươi năm nay không có chỗ phát tiết, còn cả những đau thương và chua xót, rất nhiều tư vị vào giờ phút này cứ cuộn trào trong lòng hắn.

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn cánh cửa xoay mạ vàng đầy hoa lệ của nhà hàng. Hắn biết rõ, đằng sau cánh cửa này là một thế giới hoàn toàn khác.

“Diệp Hoan, mời xuống xe. Tối nay cả nhà hàng đã được bao hết, chỉ có ba người chúng ta thôi, lúc ăn cơm sẽ được yên tĩnh một chút” Đôi mắt đen của Chu Mị luôn quan sát hần, thấy người hần khẽ run, cô thầm thở dài.

Diệp Hoan...hần đâu phải kẻ ngốc. Có lẽ hần đã đoán được ít nhiều, cuộc gặp gỡ tối nay sẽ có kết quả như thế nào đây?

Diệp Hoan ăn mặc rất bình thường, áo jacket xám, quần bò bạc phơ dính một ít tro bụi, một đôi giày cũ kỹ nhiều vết rạn dính mấy vệt bùn. Trang phục này vô cùng đối lập với nhà hàng to lớn trước mặt, cũng giống như hần và thế giới phù hoa này, đều không thể dung hòa.

Bàn tay đặt trên ghế da siết lại, Diệp Hoan nhìn thăm xe mềm mại dưới chân, chậm chạp không dám bước chân ra.

Chu Mị không hề thúc dục, cô chỉ lẳng lặng nhìn hần, trong mắt có phức tạp lại xen lẫn một chút thương yêu, an ủi.

Thân là con trai độc nhất của gia chủ, là thái tử Thẩm gia, một bước này phải do hần tự mình quyết định bước ra.

Tất cả mọi người đều lặng lẽ nhìn Diệp Hoan, bốn phía không một tiếng động.

Diệp Hoan muốn cười nhưng miệng nhếch thế nào cũng nhếch không ra. Điều hần muốn làm kỳ thật rất đơn giản: thản nhiên bước xuống xe, xuyên qua cánh cửa kia, đi vào bên trong, nơi có đáp án cho thắc mắc hai mươi năm của hần.

Cuộc đời con người có những lúc thật hồ đồ. Diệp Hoan oán hận cha mẹ mình, hần luôn muốn biết vì sao họ đem hần vứt bỏ. Thế mà khi đáp án đã bày ra trước mắt, hần lại không dám đi vạch trần. Hần rất sợ. Hần sợ cái gì chính hần cũng không biết.

Chu Mị nhìn Diệp Hoan ngồi trong xe do dự, rối rắm. Lòng cô đau xót, nước mắt lại tuôn rơi.

“Diệp Hoan, kỳ thật...bữa cơm này không ăn cũng được, tôi chở anh về nhà” Chu Mị ghen ngào nói. Cô thật không đành lòng nhìn bộ dạng thống khổ của Diệp Hoan. Người đàn ông này đã gánh chịu quá nhiều khổ sở, không nên lại thêm một vết thương mới trên người hần.

Diệp Hoan nghe vậy, từ rối rắm liền tĩnh lại. Hần nhoẻn miệng cười, dùng giọng điệu thản nhiên, ngạo nghễ nói: “Như vậy sao được? Cô đã nói là mời khách, không thể đến nơi lại đuổi tôi về thế chứ. Nhà hàng cao cấp như vậy là lần đầu tiên tôi được đến đây”

Diệp Hoan nói xong, bước chân xuống, dáng đi trầm ổn, dứt khoát đi đến cánh cửa xoay, bước vào. Cửa xoay nhẹ nhàng chuyển động, đưa một Diệp Hoan trôi nổi trong thế giới nghèo hèn tiến vào nơi phồn hoa rực rỡ.

Chu Mị nở nụ cười đầm nước mắt, một bước này, cuối cùng hần đã quyết định bước ra.

Chu Mị nhìn hai hàng vệ sĩ đứng trước cửa, nghiêm túc dặn dò: “Các người trông coi nơi này, không cho phép bất kỳ kẻ nào đi vào quấy rầy”

Đám bảo tiêu đồng loạt đáp lời: “Vâng”

Chu Mị lau khô nước mắt, trên mặt hiện ra một nụ cười đẹp nhất rồi sải bước đuổi theo Diệp Hoan.

...

Chu Mị đi vào, trông thấy Diệp Hoan đang đứng đối diện Chu Dung. Hai người mặt đối mặt, thân hình đều khẽ run rẩy.

Giai điệu du dương không lời của chiếc dương cầm che lấp đi sự trầm lặng giữa hai người.

Chu Dung nước mắt nhạt nhòa, ngây ngốc nhìn đứa con trai nhưng nhớ suốt hai mươi năm, đôi mắt tham lam ghi dấu gương mặt hần, nhìn kỹ mỗi một tấc da thịt, quan sát từng dấu vết vết vằn tang thương trên người hần. Nước mắt Chu Dung như hai chuỗi vòng trân châu cứ liên miên không dứt.

Hai mươi năm vất vả đã tạo nên một người đàn ông trưởng thành. Điều khiến Chu Dung đau lòng nhất là trong suốt quá trình trưởng thành của hắn không có hình bóng cha mẹ, hoàn toàn chỉ có một mình hắn bươn bả mà sống. Những khổ sở, đau đớn, vất vả ...hắn chỉ biết lặng lẽ chịu đựng, còn bà thì không thể tham gia vào cuộc sống của con trai.

Không thể tham gia vào cuộc sống của con cái là bi ai lớn nhất của người làm cha mẹ.

Những năm này hắn trải qua như thế nào? Một đứa trẻ mồ côi bị xem thường khinh rẻ, vì sinh tồn hắn đã phải nhận quá nhiều khuất nhục, khi bị khinh nhờn hắn tìm ai thổ lộ, bị uất ức hắn tìm ai sẻ chia...hết thấy đều chỉ biết cắn răng một mình, lại không có nửa điểm bóng dáng của cha mẹ, sao mà bất hạnh, sao mà bi thương.

Diệp Hoan mím môi, mặt không biểu tình nhìn người phụ nữ trước mặt, thân hình run rẩy.

Người phụ nữ khóc không thành tiếng này có lẽ chính là đáp án hắn tìm kiếm hai mươi năm.

Đứng trước mặt bà, Diệp Hoan chỉ cảm thấy thân thể lạnh buốt.

Oán trách, thống hận, chua xót...những cảm xúc này cứ luôn cuộn trào trong đầu hắn.

Hắn từng lập vô số lời thề rằng nếu như một ngày gặp được cha mẹ mình, hắn nhất định phải thống mạ, đánh đập...vân vân.. nhưng giờ thực sự gặp được, Diệp Hoan nhìn thấy Chu Dung đau đớn tận cõi lòng, mấy lời thề trong quá khứ đều bay biến cả. Hắn hiện tại một câu cũng không thể nói ra miệng.

Những năm này cũng biết tôi vất vả sao? Đã không muốn nuôi nấng tôi, tội gì phải đưa tôi đến cuộc đời này? Năm đó vì cái gì phải vứt bỏ tôi?

Có vô số thắc mắc nhưng hắn bây giờ cái gì cũng không muốn hỏi nữa, chỉ im lặng đứng đối diện Chu Dung, nhìn người phụ nữ này vì hắn mà khóc đến đứt từng khúc ruột nhưng hắn lại không chút biểu cảm, phẳng phất như đang nhìn một người xa lạ.

Hai người cứ đứng nhìn nhau quên hết thời gian, Chu Mị xoa xoa má lau đi nước mắt, cổ cất giọng vui vẻ: “Chúng ta ngồi vào bàn thôi, ngồi xuống cùng trò chuyện”

Diệp Hoan nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, ánh mắt thâm trầm nhìn Chu Mị. Chu Mị bị ánh mắt trông rỗng của hắn nhìn sang, nội tâm đau xót. Cô vươn tay nhẹ nhàng khoác cánh tay Diệp Hoan, nửa vịn nửa kéo hắn đi vào bên trong.

Ba người ngồi xuống bàn, người phục vụ bưng lên nhiều món khai vị ngon miệng và một đĩa hoa quả nhập khẩu.

Chu Dung và Chu Mị đều không có tâm trạng ăn uống, cứ ngồi chăm chú nhìn Diệp Hoan, hai đôi mắt không chớp lấy một cái, giống như sợ khi họ khép mắt xuống rồi Diệp Hoan sẽ đột nhiên bốc hơi mất.

Diệp Hoan cầm dao đĩa, ngượng nghịu cắt miếng thịt bò trong đĩa, dao cứ trượt ra ngoài.

Chu Dung vội vàng bưng đĩa sang trước mặt mình, cẩn thận giúp hắn cắt thịt bò thành từng khối nhỏ vừa ăn, nước mắt bà vẫn chưa ngừng chảy.

Hai mươi năm, đây là lần đầu tiên bà được làm một chuyện gì đó cho con trai mình.

Nước mắt từng giọt lại từng giọt lặng lẽ rơi vào chiếc đĩa đựng bò bít tết.

Diệp Hoan nhận lại đĩa, trầm mặc xiên một miếng thịt, cho vào miệng.

Người phục vụ mở một chai rượu vang đỏ Bordeaux Lafite

Chu Dung vươn tay cầm chai rượu, tự mình rót vào ly cho Diệp Hoan

Diệp Hoan cứ cầm đầu ăn, không quan tâm tới chuyện gì.

Suốt bữa ăn, ba người một mực im lặng, không có giới thiệu, không có hàn huyên thăm hỏi, bầu không khí nặng nề đè nặng trong lòng.

Ăn được vài miếng, Diệp Hoan đẩy cái đĩa ra, miệng nhếch lên, nói câu đầu tiên từ khi bước vào nhà hàng: “Khó ăn”

Chu Dung vội vàng: “Con muốn ăn gì, cứ nói với ta”

Diệp Hoan lạnh lùng liếc bà một cái, không trả lời, cầm ly rượu lên uống một ngụm

Uống xong dùng tay áo lau miệng, liếm liếm giọt rượu đọng bên mép, nhướn mày nói: “Rượu này cũng khó uống, chua”

Diệp Hoan nói xong, đặt ly rượu xuống bàn, chậm rãi quan sát xung quanh. Bên trong nhà hàng bài trí sang trọng, khéo miệng lại nhếch lên nụ cười trào phúng

“Cái chỗ này quả thật không dành cho tôi...”

Chu Mị thấy Diệp Hoan có vẻ tức giận, trong lòng quỳnh lên, vội vàng nói: “Diệp Hoan, nếu anh ăn không quen thì chúng ta không ăn nữa. Mình đi ăn quán, thực ra chúng tôi đều thích ăn ngoài quán xá hơn”

Chu Dung vẽ mặt khấn trương, gật đầu

Diệp Hoan từ chối cho ý kiến, lại liếc Chu Dung một cái, mặt không biểu tình đứng dậy.

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy về khu nhà cũ. Xe dừng trước cửa ngõ, gần đấy có một quán ăn nhỏ bên lề đường. Quán rất đông đúc, chủ quán người đầy mỡ hôi, miệng ngậm điều thuốc, một tay hút chảo, một tay nhanh nhẹn đảo thức ăn bên trong. Thức ăn ma sát với lòng chảo mỡ phát ra tiếng xèo xèo, mùi thức ăn lan tỏa, hòa trộn cùng mùi khói bếp, mùi thuốc lá xen lẫn hương rượu nhẹ nhẹ trong không khí.

Ba người xuống xe. Chu Mị ra hiệu cho đám vệ sĩ chờ bên ngoài rồi bước vào quán, chọn một bàn tương đối sạch sẽ.

“Ông chủ, ấy món ngon ngon, thêm hai chai rượu xái” (rượu xái: rượu nước thứ 2, nhạt hơn, rẻ tiền hơn)

Trong quán ăn nhỏ, Diệp Hoan như khôi phục lại một chút sức sống

Chu Dung hốc mắt vẫn hồng hồng, nghe Diệp Hoan gân cổ hét gọi món, bà lại không nhịn được mà rơi lệ.

Thằng bé... dường như chỉ khi ở trong môi trường nghèo khó mới cảm thấy thoải mái.

Chu Dung nhìn chiếc bàn đầy dầu mỡ cùng những vết bẩn in dấu sự cũ kỹ, lòng bà lại càng đau nhức. Bao năm qua thằng bé luôn sống trong hoàn cảnh như vậy sao?

Nghe Chu Mị nói có đôi khi Diệp Hoan ngay cả tiền để ăn một bữa trong cái quán lề đường này cũng không có nổi. Nó...rất cuộc khổ sở đến mức độ nào?

Rau cải rất nhanh được mang lên, bốc hơi nghi ngút. Ông chủ dẫn mạnh xuống bàn, liếc mắt đánh giá Diệp Hoan: “Hôm nay không cho chịu đâu đấy”

Diệp Hoan vội vàng chỉ chỉ Chu Mị, cười hắc hắc: “Hôm nay cô ấy trả tiền, yên tâm, tuyệt không ăn chịu đâu”

Chu Dung nghe đến đây, nước mắt lại cuộn cuộn chảy.

“Diệp Hoan, bao năm nay....ta, ta...năm đó...” Chu Dung còn chưa nói dứt lời đã khóc đến thở không ra hơi.

Diệp Hoan bình tĩnh mở nắp chai rượu, giữa cổ tu ực một ngụm lớn, đặt mạnh chai rượu xuống bàn, khà ra một hơi. Hắn ăn vài miếng rau cải rồi đặt đĩa xuống, cười lớn nói: “Hôm nay rượu chất lượng kém quá, uống hơi văng đầu, tôi ra ngoài hít thở không khí một lát, hai người cứ ăn trước đi”

Nói xong, Diệp Hoan bước nhanh ra khỏi quán.

Chu Dung lặng lẽ đi theo phía sau hắn, nhìn thấy Diệp Hoan ngồi xổm trước cửa ngõ. Hắn cúi đầu, bả vai run rẩy không ngừng

Chu Dung đầm ngực, khóc nức nở, hô lên: “Diệp Hoan!”

Diệp Hoan quay đầu lại, trên mặt có hai hàng nước mắt, hắn sụt sịt khóc như một đứa trẻ.

Diệp Hoan nhìn Chu Dung khóc lóc thương tâm, hần nâng tay quạt má, cố gắng nặn ra một nụ cười. Nước mắt cứ lau xong lại chảy ra, lau thế nào cũng không lau khô được.

“Tôi thật sự rất muốn nói cho bà biết.. những năm qua tôi sống như thế nào. Tôi cũng rất muốn hỏi bà...tại sao bây giờ bà mới xuất hiện...” Diệp Hoan thân hình lão đảo, ánh mắt thật mệt mỏi và đau đớn.

Chu Dung vừa khóc vừa lắc đầu: “Thật xin lỗi, Diệp Hoan, thật xin lỗi...”

Nói xong, Chu Dung nhào tới ôm chầm lấy Diệp Hoan. Bà như dùng hết sức lực cả đời ôm Diệp Hoan thật chặt.

Diệp Hoan vẫn cứ run rẩy, nước mắt thấm ướt hết khuôn mặt. Những năm tháng gian khổ trước kia đến giờ phút này như đã tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng của hần. Diệp Hoan mềm nhũn quỳ trên mặt đất, gục đầu vào lòng Chu Dung, để nước mắt tùy ý chảy dài.

Trong đầu hần đột nhiên hiện ra một câu thơ cổ khi còn bé Kiều Mộc từng dạy hần.

“Trĩ tử khiên y vấn, quy lai hà thái trì.”

(Trĩ tử khiên y vấn,

Quy gia hà thái trì?

Cộng thuyền tranh tuế nguyệt,

Doanh đắc mấn như ti?

Dịch thơ:

Trẻ con vin áo hỏi:

Sao muộn trở về nhà?

Giành với ai năm tháng

Chỉ còn tóc trắng pha?

76. Chương 75: Lại Có Sự Cố

Điều cơ bản nhất trong đời người là gì?

Gia đình, cha mẹ, con cái và hạnh phúc của bản thân

Mỗi người trong cuộc đời đều không thiếu được những yếu tố này. Những điều mà mọi người coi là hiển nhiên thì Diệp Hoan lại vô cùng xa lạ.

Khi còn bé, lúc trên đường đi học về, Diệp Hoan vừa nắm góc áo ông viện trưởng vừa khóc gọi ba, gọi mẹ. Ông viện trưởng gạt nước mắt ôm hần trở về viện phúc lợi, hần khóc đến thiếp đi. Một ngày lại một ngày như thế, đến khi Diệp Hoan năm tuổi đã bắt đầu có những hiểu biết non nớt về thế giới này, kể từ đó hần không còn nhắc đến hai từ “Ba – Mẹ” nữa.

Bởi vì hần không có.

Không nhắc đến không có nghĩa là không đau, không có nghĩa là không hận. Càng lớn lên, những oán giận của hần dần dần ẩn đi. Hần đã chấp nhận những nỗi đau đó không tan biến hoàn toàn, hần chỉ chôn giấu nó ở sâu trong tâm hồn, càng vùi càng sâu.

Vận mệnh là thứ khiến người ta vừa hận vừa yêu giống như ả kỹ nữ. Nàng níu lấy cổ mỗi người, buộc người ta phải làm theo sự sắp xếp của nàng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Diệp Hoan đã khuất phục rồi.

Hôm nay gặp mặt Chu Dung, nỗi đau ẩn vùi nhiều năm dưới đáy tim Diệp Hoan bị khuấy lên, ào ạt như Hoàng Hà vỡ đê không gì ngăn cản được.

Hắn hận người phụ nữ này.

Hắn hận bà ta khiến cho hắn phải hứng chịu hai mươi năm ủy khuất và khổ cực. Hắn càng hận khi mà hắn vừa mới có được một chút ổn định sau bao khó khăn, quần bách, bà ta lại đột nhiên từ nơi nào xuất hiện khuấy đảo cuộc sống của hắn.

Diệp Hoan rất muốn chửi ầm lên, muốn dùng hết thảy những lời lẽ thô tục mà hắn biết để tổn thương bà. Hắn thậm chí còn muốn xông lên tát bà ta một cái thật đau, xả cho hết oán giận tích lũy suốt hai mươi năm của mình.

Nhưng khi hắn chứng kiến người phụ nữ trước mặt này khóc lóc đến ruột gan như đứt ra từng khúc thì hắn lại mềm lòng. Miệng hắn cứ mấp máy mãi không nói ra được một lời.

Hai mươi năm đau khổ oán giận, giờ phút này hóa thành một tiếng “..thôi ” ảo não.

Không tiếp nhận cũng không mắng chửi, Diệp Hoan lựa chọn trầm mặc.

Hắn không nói lời nào quay đầu bước đi, bỏ lại Chu Dung thút thít ở đầu ngõ.

Ở một góc tối tăm gần đó, lão Vương chủ nhà trọ thân hình khom xuống, lặng lẽ dõi theo bóng lưng Diệp Hoan kiên quyết rời đi, còn lại một mình Chu Dung run rẩy ôm mặt khóc nức từng tiếng thương tâm. Lão Vương rơm rớm nước mắt, lắc đầu, âm thầm thở dài một tiếng.

Khúc mắc của hai mẹ con này thật không dễ dàng cởi bỏ.

Diệp Hoan lầm lũi cất bước trong con hẻm nhỏ tăm tối, thân hình chao đảo. Hắn rất mệt, rất mệt mỏi! Hắn chỉ muốn trở về nhà thật nhanh, nằm lên giường ngủ một giấc. Có lẽ khi hắn tỉnh lại sẽ phát hiện tất cả đều chỉ là một giấc mơ hoang đường. Tỉnh mộng rồi hắn sẽ lại là Diệp Hoan lông bông của ngày trước.

Một người khi gặp phải chấn động tinh thần nghiêm trọng chính là lúc phòng tuyến tâm lý đặc biệt yếu ớt. Hắn thậm chí muốn đi về nhà hỏi Nam Kiều Mộc rằng: Nếu như nàng không chê hắn nghèo khổ, ít học... thì hắn với nàng sẽ ghép thành một đôi, cả đời này an an ổn ổn mà sống bên nhau.

Suy nghĩ trong đầu Diệp Hoan lúc này rất hỗn loạn, có hoang đường, có khó hiểu, có thống khổ cũng có vui vẻ, thoải mái. Tất cả cứ xoay vòng vòng khiến đầu hắn như muốn nứt ra.

Phải trở về ngủ một giấc!

Ngay lúc Diệp Hoan mải mê với những suy nghĩ trong đầu thì biến cố đột nhiên xảy ra.

Một tia sáng nhoáng lên giữa màn đêm kèm theo một tiếng nổ khê. Diệp Hoan cảm thấy đầu nhói một cái như kiến đốt. Hắn cúi đầu nhìn thấy trên đùi mình có một lỗ máu nhỏ, từng giọt máu đỏ thẫm không ngừng trào ra, chảy thành dòng men theo đầu gối đi xuống. Lập tức Diệp Hoan cảm thấy chân phải tê dại. Thân hình ngã gục xuống nền đất, trong miệng buột ra tiếng chửi thề “ĐCM! Chuyện quái gì thế?”

Lão Vương nấp trong góc tối cũng đồng thời nghe được âm thanh trầm đục kia. Gương mặt to béo ngưng trọng, thậm chí không ổn, thân hình mập mạp phi ra ngoài nhanh như tên bắn.

Âm thanh này lão Vương quá quen thuộc, là tiếng súng giảm thanh. Kẻ địch đang ẩn nấp trong phạm vi 200 mét, chờ đợi thời cơ ám toán Diệp Hoan.

Vương lão đầu không dám chần chờ, tung người nhảy đến trước mặt Diệp Hoan. Lợi dụng vách tường và thân thể hắn làm lá chắn, vây Diệp Hoan vào chính giữa. Lão ôm lấy hắn lần một vòng. Hai người vừa lăn khỏi, lập tức truyền tới vài tiếng súng. Mặt đất nơi hai người vừa đứng xẹt lên vài tia lửa điện, bụi đất bốc lên.

Lão Vương dùng lưng mình ngăn đạn, ôm chặt Diệp Hoan lăn thêm mấy vòng nữa.

Chạy được hai bước, lão Vương kêu lên một tiếng đau đớn. Phần lưng đã trúng đạn, gương mặt núng nính toát mồ hôi lạnh. Lão cắn răng, nuốt xuống một ngụm máu, kiên trì chạy về phía trước.

Chỉ cần đưa Diệp Hoan đến đầu ngõ, chỉ cần đưa đến đầu ngõ....

Nói ra thì dài, thực tế mọi chuyện phát sinh rất nhanh, từ lúc phát ra tiếng nổ đầu tiên đến lúc lão Vương ôm Diệp Hoan chạy trốn chỉ mất mấy giây đồng hồ.

Chu Dung vẫn đang khụy xuống khóc lóc ở đầu ngõ, nghe tiếng động, ngẩng lên. Bà nhìn thấy Diệp Hoan nằm bất động trong ngực lão Vương, còn lão Vương thần sắc tái nhợt, chật vật chạy trốn. Chu Dung ngậy ra một lúc mới kịp phản ứng, bà gào lên thảng thốt:

“DIỆP HOAN —“

“Người đâu! Mau bảo vệ Diệp Hoan... bảo vệ anh Vương. Nhanh!”

Vài trăm mét bên ngoài, hơn mười tên vệ sĩ lập tức hành động nhưng đã không còn kịp...

...

Ở một chỗ khác gần đầu ngõ, một gã đàn ông hai tay cầm súng giảm thanh, chậm rãi bước ra. Đêm đen như mực, khuôn mặt lẫn khuất không rõ hình dạng, chỉ có hai con mắt lóe lên phản chiếu ánh đèn đường phía xa xa. Hắn như một ác ma thu hồn từng bước một tiến gần đến chỗ lão Vương và Diệp Hoan. Nhiệm vụ của hắn là lấy mạng Diệp Hoan, đương nhiên, hắn cũng không ngại tiện tay trừ khử thêm một kẻ cản đường.

Chăm đồ lia tới thân hình mập mạp đang gian nan chạy trốn. Gã cười lạnh liếc nhìn đám vệ sĩ phía xa đang cấp tốc chạy tới.

Quá chậm! Với khoảng cách này, các người có thể chạy thoát khỏi viên đạn của ta sao?

Ngón tay đặt lên cò súng. Trước tiên gã sẽ bắn chết lão già béo kia rồi thuận tay bắn một phát vào đầu con mồi. Hoàn thành xong nhiệm vụ, gã sẽ đào tẩu ngay đêm nay, một triệu đô la liền thuận lợi thu vào túi.

Khoảnh khắc gã ấn cò súng xuống, một chuyện bất ngờ lại xảy ra.

Sau lưng gã đột nhiên xuất hiện một bóng người quỷ mị. Bóng người không chút do dự tung một cước vào eo gã. Eo là chỗ chí mạng, không thể không tránh. Gã sát thủ cảm giác sau lưng thoáng qua tiếng gió, nhanh chóng nghiêng người sang phải. Né được đòn ám toán nhưng lại để vuột mất cơ hội tốt nhất để giết lão Vương, gã sát thủ mím môi để lộ vẻ ảo não.

Bóng người quỷ mị đó dường như không có ý định buông tha gã. Chân vừa tiếp đất liền chuyển mình, trên tay nhoáng lên hóa quyền thành đao, hung hăng bổ xuống động mạch cổ của gã.

Chỉ một chiêu này, gã sát thủ liền nhận ra Bất Quyền đặc trưng của bộ đội đặc chủng Trung Quốc. Quả nhiên uy mãnh vô cùng.

Xa xa tiếng bước chân đám vệ sĩ ngày càng gần, gã sát thủ không dám ham chiến, chống tay làm trụ, một chân quét ngang. Sau đó mượn lực nhảy lên bờ tường, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

...

Ở đầu ngõ, lão Vương lão đảo ôm Diệp Hoan ngã vật xuống đất. Lão giãy dụa vài cái, máu ở khóe miệng không ngừng trào ra.

Diệp Hoan chỉ bị trúng đạn ở đùi, mặc dù rất đau nhưng không đáng ngại.

Chu Dung như nổi điên, ôm lấy Diệp Hoan, kinh hoàng kêu to “Diệp Hoan, Diệp Hoan! Con đừng làm mẹ sợ!”

Chu Mị nghe tiếng chạy đến, thấy biến cố như vậy, lập tức chỉ huy đám vệ sĩ “Nhanh! Gọi xe cứu thương, bảo vệ phu nhân và thiếu gia, cả chú Vương nữa. Tất cả triển khai cảnh giới cấp 1”

Đám vệ sĩ đứng bao quanh bốn người, ai nấy mặt mày nghiêm trọng, tay lăm lăm súng, canh gác cẩn mật.

Chu Mị có học qua cách sơ cứu. Cô ngồi xổm cạnh Diệp Hoan, lấy khăn lụa đang quàng trên cổ xuống, buộc quanh đùi Diệp Hoan ngăn không áu chảy quá nhiều. Sau đó đi đến trước người lão Vương, cẩn thận kiểm tra phần lưng trúng đạn của lão. Một lúc sau, Chu Mị nhẹ nhõm thở phào “Thật may, viên đạn bắn chệch về mé sườn, chưa tiến sâu vào cơ thể, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng...”

Hết thấy mọi chuyện vừa xảy ra, Diệp Hoan đều thu vào trong mắt. Hắn lạnh lùng liếc Chu Dung một cái, nhẹ đẩy bà ra rồi chậm chậm lết đến bên cạnh lão Vương. Nhìn thấy lão Vương bộ dạng suy yếu, vũng máu trên mặt đất mỗi lúc một lan rộng, Diệp Hoan đã ngã lăn ra.

“Chú Vương... chú xả thân bảo vệ cháu như vậy, có phải vì sợ cháu chết đi rồi, sau này không có ai chịu thuê phòng của chú nữa hay không? Khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng như vậy sao? Chú yên tâm! Sau này 500 đồng tiền thuê nhà mỗi tháng, cháu tuyệt đối không khất nợ nữa.”

77. Chương 76: Trên Bàn Giải Phẫu

Diệp Hoan và lão Vương được đưa đến bệnh viện.

Chu Dung và Chu Mị không đợi được xe cứu thương, lập tức dùng xe riêng đưa hai người đến bệnh viện lớn nhất thành phố Ninh Hải. Trên đường đi, hai người phụ nữ chốc chốc lại đưa mắt nhìn nhau, hiện lên trong mắt đối phương là gương mặt hoảng hốt, lớp trang điểm nhòe nhoẹt bởi những vệt nước mắt. Nhưng giờ phút này không ai còn lo nghĩ đến nhan sắc của mình.

Diệp Hoan chỉ bị trúng một viên đạn vào đùi nhưng máu tử liền tâm. Sắc mặt Chu Dung cũng trở nên trắng bệch lạ thường. Bà nắm chặt lấy tay Diệp Hoan, sống chết không chịu buông ra. Chu Dung thấy con mình hàng lông mày nhíu chặt, môi mím lại nên chịu đau đớn, nước mắt bà lại rơi như mưa.

Bà quay lại, thấy mặt lão Vương cũng tái nhợt như tờ giấy, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

“Anh Vương, những năm qua...cám ơn anh! Thảm gia cảm ơn anh!”

Lão Vương hốc mắt hoen nước, nghẹn ngào nói “Phu nhân, mẹ con hai người đã nhận mặt nhau, tôi...nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành. Thực xin lỗi! Phu nhân...đến giờ phút cuối cùng, vẫn không thể bảo vệ thiếu gia chu toàn...”

Chu Dung vẫn nắm tay Diệp Hoan, cảm động nói “Anh đã làm rất tốt rồi. Đây là việc ngoài ý muốn, ai cũng không thể ngờ tới. Anh Vương, anh đã vì Thảm gia mà cống hiến cả đời, Thảm gia nhất định bù đắp cho anh, để anh an dưỡng tuổi già an nhàn, yên vui”

Diệp Hoan mơ mơ hồ hồ nghe được cuộc nói chuyện của hai người, gắng gượng mở mắt hỏi “Hai người đang nói gì vậy? Hai người quen nhau sao?”

Chu Dung khóc không ra tiếng, bi thương nhìn Diệp Hoan “Diệp Hoan, bao năm qua ta và ba con thật sự có nỗi khổ riêng. Sau này ta sẽ từ từ kể cho con nghe. Chú Vương bấy lâu nay nhận lệnh ba con âm thầm bảo vệ chăm sóc cho con. Suốt hai mươi năm dài đó Diệp Hoan. Sau này con nhất định phải đối tốt với chú ấy. Chú Vương khi ở đỉnh cao sự nghiệp vẫn tình nguyện mai danh ẩn tích, ẩn nấp trong thành phố Ninh Hải này, hoàn toàn là vì con...”

Lão Vương suy yếu khoát tay “Đại trượng phu một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Hai mươi năm nay chưa coi là gì...”

Diệp Hoan kinh ngạc, ngây ngốc nhìn chăm chăm lão Vương. Hắn không thể tưởng tượng được lão già mập mạp, mặt mũi thật hiền lành phúc hậu này lại là vệ sĩ riêng của hắn. Khó trách lúc trước lão Vương một hai đòi đem phòng cho hắn thuê, khó trách lão Vương luôn tỏ ra quan tâm chăm sóc hắn, ánh mắt lão Vương nhìn hắn trĩu mến như đang nhìn con cháu ruột thịt của chính mình...

Hết thấy thắc mắc đến nay đã được giải đáp

“Chú...luôn âm thầm bảo vệ cháu sao?” Diệp Hoan vẫn nghi ngờ hỏi

Lão Vương ho khan, chậm rãi gật đầu.

Diệp Hoan ngây ngẩn thêm một lúc rồi sau đó giận tím mặt, ngồi bật dậy nắm chặt vạt áo lão Vương quát to “Lão già chết tiệt này! Nếu là bảo vệ tôi, vì cái gì mà mỗi tháng còn thu tiền thuê nhà của tôi? 500 đồng đây! Ông rốt cuộc là bảo vệ tôi hay là hại tôi hả? Ông có biết mấy năm nay tôi hề thấy mặt ông đâu như thấy Diêm vương đến đòi mạng không? Trả tiền thuê nhà lại cho tôi!!”

Chu Dung vội vàng kéo hẳn lại “Diệp Hoan, chú Vương đang bị thương đó, con đừng động vào chú ấy...”

Diệp Hoan hậm hực buông tay. Lão Vương ho khùng khục một hồi, suy yếu cười “Người trẻ tuổi vẫn nên rèn luyện nhiều mới tốt. Ta nếu như cho cháu ở miễn phí sẽ hình thành thói quen xấu với sự trưởng thành của cháu. Ta sao có thể phụ lòng kỳ vọng của cha mẹ cháu?”

Diệp Hoan bi phần “Vây chú cũng không nên thu những 500 đồng một tháng chứ. Chú còn không biết là cháu rất nghèo sao?”

Lão Vương vô tội nhìn hẳn “Cái giá này là do chính cháu đưa ra, ta không hai lời đáp ứng luôn. Khi đó trông cháu như trúng giải độc đắc, mừng mừng rỡ rỡ nhanh như chớp dón vào ở , cháu quên rồi sao?”

Diệp Hoan “...”

Con người, chính là ngu xuẩn thế đấy. Cứ luôn tự làm khó bản thân.

Chiếc xe nhanh như chớp lao đến trước cửa phòng cấp cứu. Một đám bác sĩ, y tá đã nhận được thông báo, sớm chờ sẵn ngoài cửa, dùng cánh cửa thương khiêng hai người tới ngay phòng phẫu thuật.

Cho đến khi đèn hiệu cả hai phòng mổ đều sáng lên ánh sáng đỏ, Chu Dung mới thở dài một hơi, thần thờ nhìn cánh cửa phòng mổ. Chu Mị dìu bà ngồi xuống băng ghế đợi ở sát tường, thấp giọng an ủi.

Trong phòng mổ, y tá lột bỏ quần của Diệp Hoan, đặt hẳn nằm ngửa trên bàn giải phẫu. Diệp Hoan mất máu nhiều nên đầu óc hơi choáng váng, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Hẳn nằm im nghiêng rằng chịu đựng đau đớn. Ánh đèn pha sáng rực chiếu vào làm hẳn lóa mắt, đành nhắm mắt lại. Bác sĩ, y tá bên cạnh qua lại bận rộn.

Diệp Hoan nằm được một lúc đột nhiên mở bừng mắt ra, phảng phất nhớ ra điều gì đó. Hẳn cắn răng từ từ nhò dậy. Ê-kip mổ giật mình kinh hãi “Anh làm gì thế? Mau mau nằm xuống!”

Diệp Hoan không để ý đến lời can ngăn, cúi đầu xem xét vết thương của mình....

Đám bác sĩ gấp đến độ dậm chân mắg “Anh mau nằm xuống đi! Nếu chậm trễ việc phẫu thuật thì anh tự chịu trách nhiệm đấy nhé!”

Trên đùi Diệp Hoan có một lỗ máu rất chườg mắ, máu đã đông lại đỏ thẫm nhuộm đầy cả chân. Khóe miệng Diệp Hoan run rẩy, thần sắc bị thương, đưa mắt nhìn đám bác sĩ y tá một lượt rồi nức nở nói “...Mịa, đùi anh nham nhở hết rồi!”

Tập thể y tá, bác sĩ “....”

“Nham nhở hết cả rồi! Lúc trước vừa trắng lại vừa mịn...”

“...”

Diệp Hoan mặc kệ một phòng đầy người, đưa tay khê khàng gầy gầy nhị đệ của mình, thấp thỏm hỏi “...nhị đệ không bị trúng đạn chứ?”

“...”

Hẳn dùng tay vỗ về chơi đùa một lát, nhị đệ liền ngóc đầu dậy, oai phong lẫm liệt. Diệp Hoan nhìn đệ đệ đầy yêu thương “Làm nhị đệ sợ hãi rồi, đại ca thực xin lỗi...”

Cả phòng “...”

Vài nữ y tá mặt đeo khẩu trang kín mít, then thùng nghiêng đầu đi, không đành lòng nhìn tình huống đầy tính biếm họa này.

Trưởng khoa Ngoại thở dài, quay đầu nói với bác sĩ gây mê “Tiêm cho hẳn một mũi để hẳn ngậm miệng lại”

Bác sĩ gây mê vừa định tiêm xuống, một nữ y tá bỗng nhiên la hoảng lên “Nguy rồi! Người bệnh không có nhịp tim, không có huyết áp cũng không có mạch đập! Tình huống nguy hiểm!”

Diệp Hoan ngồi ở trên bàn giải phẫu nghe như sét đánh ngang tai, kinh hãi thốt lên “Nói đùa gì vậy! Lão tử bây giờ chẳng lẽ là cương thi!?”

Một y tá lớn tuổi trong nhóm trách mắng “Sở Tuyết, ông đo tuột khỏi người bệnh nhân rồi thì làm sao hiển thị chỉ số được. Cô la lên như thế sẽ dọa bệnh nhân sợ”

Diệp Hoan lung lay sắp đổ, sắc mặt càng thêm tái nhợt “...Các người đều đã hù tôi sắp chết rồi!”

Y tá tên Sở Tuyết cúi gầm mặt, xấu hổ nói với Diệp Hoan “Thực xin lỗi! Tôi là y tá thực tập bên nội trú vừa được điều chuyển tới, thực xin lỗi...”

Không biết là do vừa trải qua nhiều biến cố bất ngờ hay vì mất máu quá nhiều, Diệp Hoan cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể lung lay rồi đổ gục xuống bàn giải phẫu, hoàn toàn ngất đi.

Đám bác sĩ y tá trong phòng hận không thể vỗ tay nhiệt liệt ăn mừng tiện nhân kia cuối cùng đã chịu nằm yên.

Bác sĩ gây mê cười cười hỏi đùa vị trưởng khoa “Trưởng khoa, còn cần gây mê nữa không? Hay là thôi đi nhỉ”

Vị trưởng khoa thở dài “Vẫn cứ tiêm cho hắn một mũi đi. Chẳng may hắn đau quá tỉnh dậy, lại cầm nhị đệ kiểm tra cả buổi, ai chịu nổi?”

Kíp mổ nghe đến đây đều nhất loạt gạt đầu đồng ý.

78. Chương 77: Hậu Phẫu

Đèn phòng mổ vẫn sáng rực màu đỏ chói mắt

Bên ngoài, đám vệ sĩ đã phong tỏa toàn bộ tầng lầu này, Chu Dung và Chu Mị được đặt trong tầm bảo vệ nghiêm ngặt nhất.

Thành phố Ninh Hải xảy ra sự kiện đầu súng đương nhiên kinh động đến cảnh sát. Trưởng cục công an Trương Quốc Minh như kiến bò chảo nóng. Đạo này làm sao vậy? Hết vụ án lớn này đến vụ án lớn khác thì nhau xảy ra, tất cả đều dính líu đến tập đoàn Đằng Long. Cứ thế này về sau phải sống ra sao đây?

Tâm tình Chu Dung rất tồi tệ. Bà lệnh cho vệ sĩ ngăn hết đám cảnh sát điều tra ở dưới lầu. Lòng bà lúc này chỉ có Diệp Hoan, sao còn tâm trí ấy việc vật vãnh kia. Sự việc cũng đã xảy ra rồi, ghi chép nhiều thêm nữa thì có tác dụng gì? Có thể làm cho đời con bà lành lại sao?

Không lâu sau, một người đàn ông cao lớn mặc trang phục rằn ri, vai không đeo quân hàm, chậm rãi bước đến trước mặt đám vệ sĩ. Từ trong túi áo ngực lấy ra một tấm thẻ ngành, vệ sĩ chặn chờ một chút rồi chạy đến xin chỉ thị. Chu Dung suy nghĩ rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Người đàn ông lấy lại thẻ ngành, đi đến trước mặt Chu Dung, điềm tĩnh nhìn thẳng bà rồi Ba~~ một tiếng, đưa tay lên trán, thực hiện nghi thức chào theo kiểu quân đội “La Nghị, cấp bậc thượng úy, đại đội trưởng bộ đội đặc chủng thuộc cánh quân Giải Phóng Nhân Dân Trung Hoa, nhận mệnh lệnh của ngài Thẩm Trung thực hiện nhiệm vụ bảo vệ ngài Diệp Hoan. Mời phu nhân ra chỉ thị!”

Chu Dung ngẩng đầu nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi “Thẩm Trung? Là chú năm đã ra lệnh sao?”

“Báo cáo phu nhân, đúng là vậy”

“Vừa rồi ở trong ngõ, người đơn đấu với sát thủ là anh sao?”

Khuôn mặt La Nghị hiện lên vẻ xấu hổ “Đúng vậy, sát thủ rất am hiểu địa hình nơi đây. Tôi vốn định bắt sống hắn nhưng lại để cho hắn chạy thoát. Thực xin lỗi phu nhân!”

Chu Dung lộ ra vẻ cảm kích “Không hổ là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, thân thủ rất xuất sắc. Tình huống lúc đó tôi đều nhìn thấy rõ ràng, anh đã làm rất tốt. Nếu như không có anh kịp thời ngăn cản thì sát thủ chắc chắn sẽ nổ súng, tính mạng Diệp Hoan ắt gặp nguy hiểm. Rất cảm ơn anh, thượng úy La”

La Nghị nghiêm người “Đó là sứ mạng của tôi, phu nhân không cần cảm ơn”

Chu Dung quay đầu nói với Chu Mị vẫn đang ngồi cạnh “Hãy tặng thượng úy La một tấm chi phiếu 200 vạn để tỏ lòng cảm tạ”

“Thực xin lỗi phu nhân. Tôi chỉ đang chấp hành nhiệm vụ được giao. Tôi là quân nhân, không thể tùy tiện nhận ban thưởng ngoài. Mong phu nhân thông cảm”

Chu Dung cười nhẹ “Là tôi sơ sót, thật xin lỗi! Diệp Hoan đang được phẫu thuật ở bên trong. Thời gian tới nhờ anh tiếp tục bảo vệ nó. Sát thủ đã chạy thoát nhưng rất có thể sẽ quay lại ám sát Diệp Hoan. Tình huống hiện giờ rất nguy hiểm, mong thượng úy La không nên chủ quan”

“Vâng, phu nhân!..Phu nhân, vừa rồi tôi cùng sát thủ so đấu, có vẻ hẳn không phải người bản quốc. Từ động tác đón đỡ xem ra hẳn hẳn là lính đánh thuê Việt Nam

Lông mày Chu Dung nhíu lại, lẩm bẩm nói “Lính đánh thuê Việt Nam...”

Bà cười lạnh một cái, cầm điện thoại gọi cho Thẩm Đốc Lễ, ngữ khí lập tức trở nên lạnh băng, cau kỉnh...

Nửa tiếng sau, Thẩm gia ở Bắc Kinh

Thẩm Đốc Lễ đặt điện thoại xuống bàn, xoa xoa khuôn mặt mệt mỏi, cười khổ

Mảng nhếch hần suốt nửa giờ đồng hồ, tính tình Dung nhi vẫn hết như trước. Đất nước này người dám mắng hần đã miệng như vậy cũng chỉ có mình nàng.

Tin tức Diệp Hoan bị thương làm tim Thẩm Đốc Lễ đau nhói, làm cha làm mẹ có ai không đau xót con mình.

....Đến lúc phải đi Ninh Hải một chuyến rồi, nhìn xem thằng con trai hai mươi năm không gặp lớn lên thế nào.

Việc lính đánh thuê Việt Nam hai lần ám sát đã khiến Thẩm Đốc Lễ nhận ra rằng thân phận của Diệp Hoan đã bại lộ. Thế cân bằng ở Thẩm gia sắp bị phá vỡ khiến nhiều kẻ đứng ngồi không yên, bởi vậy mới đưa tới họa sát thân cho Diệp Hoan.

Đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà bao năm qua Thẩm Đốc Lễ không dám nhận lại Diệp Hoan. Nếu như đã bại lộ thì hẳn sẽ công khai cho tất cả cùng biết.

Thẩm Đốc Lễ khẽ nhếch môi, trong mắt tỏa ra hàn ý. Lần đi Ninh Hải này, trước hết hẳn muốn cho những kẻ khác một lời cảnh cáo, sau là công bố thân phận của Diệp Hoan.

Sau khi có danh phận, Diệp Hoan mới có thể an toàn hơn. Bọn họ có thể tùy tiện giết một Diệp Hoan lang thang đường phố, nhưng sẽ phải cố kỵ ra tay với thái tử Diệp Hoan cao quý của Thẩm gia.

Không biết đợi bao lâu, đèn phòng phẫu thật vụt tắt. Diệp Hoan nằm yên lặng trên giường bệnh được các y tá đẩy ra. Chu Dung và Chu Mị vội vàng nhào tới, khẩn trương hỏi han “Bác sĩ, thằng bé không sao chứ?”

Vị trưởng khoa chậm rãi tháo khẩu trang xuống, thái độ vô cùng khách khí. Hơn nửa đêm, viện trưởng đột ngột gọi tới đánh thức, yêu cầu trưởng khoa Ngoại như hẳn tự mình chủ trì phẫu thuật, cho thấy bệnh nhân này thân phận không tầm thường.

“Không còn việc gì nữa rồi. Viên đạn đâm sâu vào đùi 2 cm, đầu đạn đã được lấy ra. May mắn viên đạn không cắt đứt tĩnh mạch, nếu không sẽ rất phiền toái cho việc vận động sau này. Bệnh nhân chỉ cần nằm điều trị khoảng một tháng là có thể khôi phục như thường”

“Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ!” Chu Dung nức nở nói

Diệp Hoan được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt, Chu Dung và Chu Mị cả đêm săn sóc hần.

Cho đến khi trời sáng, Diệp Hoan mới ung dung tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà trắng như tuyết một lúc. Nửa ngày sau, hần bỗng nhiên cả kỉnh, hai tay lần vào trong đũng quần sờ sờ, sau đó lộ ra vẻ mặt an tâm, thở dài một hơi.

Nhị đệ vẫn còn, may quá!

Chu Mị ngồi chếch bên giường bệnh, biết Diệp Hoan vừa làm gì, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, tức giận lườm hần một cái.

“Diệp Hoan, anh không có việc gì chứ? Có chỗ nào không thoải mái thì nói cho tôi biết” Chu Mị ân cần hỏi han

Diệp Hoan lắc đầu “Ồn cả rồi, cô ở đây chăm sóc tôi suốt đêm sao? Cảm ơn cô!”

Chu Mị hé miệng cười “Chăm sóc anh cả đêm, ngoài tôi ra còn một người khác nữa. Anh có phải cũng nên cảm ơn bà ấy không?”

Đang nói, cửa mở ra, Chu Dung bưng một hộp cơm bằng gỗ trạm trổ tinh xảo đi vào phòng bệnh, thấy Diệp Hoan đang nhìn nòng, liền mừng rỡ nói “Con cuối cùng đã tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn mẹ gọi bác sĩ tới không?”

Diệp Hoan lắc đầu, phớt lờ nhìn Chu Dung...

Chu Dung mở hộp cơm ra, dịu dàng nói “Diệp Hoan, mẹ biết con thích ăn cay. Nhưng bây giờ con đang bị thương, bác sĩ dặn không thể ăn đồ cay nóng. Mẹ vừa rồi mượn phòng bếp bệnh viện tự tay nấu cho con một bát cháo gà. Nhiều năm rồi mẹ chưa xuống bếp, không biết mùi vị thế nào. Con ăn một chút nhé, có được không con?” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Chu Dung nhìn Diệp Hoan vừa yêu thương, lại mang vài phần cầu khẩn.

Diệp Hoan thầm than. Tha thứ hay không tha thứ? Vấn đề này vẫn luôn giày vò hần. Đón nhận ánh mắt van nài của Chu Dung, lòng Diệp Hoan mềm nhũn, khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Dung cực kỳ vui mừng, cẩn thận bưng chén lên, dùng thìa bạc nhẹ nhàng khuấy khuấy rồi thổi thổi, múc một thìa cẩn thận đưa tới bên miệng Diệp Hoan.

Diệp Hoan há miệng nuốt miếng cháo, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Hai mươi năm rồi mới được ăn đồ mẹ ruột nấu cho. Mùi vị của mẹ, hóa ra lại thơm ngon như vậy.

Một loạt tiếng bước chân ầm ỉ vang lên bên ngoài phòng bệnh đã giải cứu nỗ lực duy trì khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Hoan. Nam Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam cùng nhau bước vào.

“Diệp Hoan, anh sao rồi? Sao lại vào bệnh viện?” Nam Kiều Mộc nước mắt nước mũi tèm lem, gấp gấp hỏi

Hầu Tử cùng Trương Tam cũng nôn nóng “Anh Hoan, gần đây anh gặp vận rủi gì vậy chứ, sao hết đồn cảnh sát lại đến bệnh viện thế này? Chẳng lẽ anh ra ngoài chơi bởi với phụ nữ gặp đúng nàng nào đến tháng sao?”

Diệp Hoan phì cười “Tên chó hoang này, mày mới đến tháng ấy, thấy lão tử bị thương cũng không biết nói câu nào may mắn chút”

Hầu Tử ngó nghiêng liền nhìn thấy Chu Dung ngồi cạnh giường bệnh đang mỉm cười nhìn bọn họ, kinh ngạc nói “Vị này chính là...”

Trương Tam nghi ngờ nói “Chẳng lẽ thật là dì cả?” (Đây là một kiểu chơi chữ. Ở Trung Quốc, dì cả là tiếng lóng của “đến tháng”)

Hầu Tử đập hần một cái, cả giận nói “Câm miệng!”

Thấy Diệp Hoan sắc mặt thờ ơ, không có ý giải thích, Chu Dung thầm thở dài, thần sắc ảm đạm. Chu Mị rất biết ý, cười giải vây “Vị này chính là...người thân của Diệp Hoan”

Hầu Tử, Trương Tam giật mình ngoảnh lại, sau đó nhìn Diệp Hoan vừa hâm mộ vừa đố kị. Diệp Hoan lúng túng, mấp máy môi định nói lại thôi. Chu Dung mặt mày tươi tỉnh, không phủ nhận cũng coi như chấp nhận. Đây là một dấu hiệu tốt.

Ba người Nam Kiều Mộc sau một hồi hỏi han kỹ lưỡng về thương thế của Diệp Hoan, cuối cùng thở phào một cái, đem tim nhét lại vào trong ngực. Trương Tam vỗ vỗ vai Diệp Hoan an ủi “Anh Hoan, được đó nha! Lần này anh bị thương là do trúng đạn, thật oai phong!”

Diệp Hoan che mặt thở dài “Trương Tam, lúc rảnh rồi thì đi theo học hỏi Hầu Tử với Nam Kiều Mộc một chút đi. Không biết an ủi người khác thì dứt khoát câm miệng đi, anh cũng không trách mày”

Hầu Tử cười hì hì “Anh Hoan, ba chúng em vừa nhận được tin của Chu tiểu thư liền vội vàng chạy đến. Mọi người đều tới thăm anh, anh nói xem anh có cảm động không?”

Diệp Hoan khước miệng co quắp, thống khổ nói “..Cảm động..”

79. Chương 78: Chuyện Mẹ Chồng Và Hai Nàng Dâu

Ba tên đàn ông tán gẫu cười đùa trên giường. Đầu bên kia phòng bệnh, mấy phụ nữ cũng chuyện trò rất vui vẻ.

Chu Dung và Chu Mị không ngừng đánh giá Nam Kiều Mộc, bốn con mắt tỉ mỉ nghiền ngẫm từ đỉnh đầu đến ngón chân không chừa một phân tấc nào. Nam Kiều Mộc da đầu run lên, đứng ngồi không yên. Cô biết người phụ nữ trung niên trước mặt này chắc hẳn là mẹ ruột của Diệp Hoan. Theo lẽ thường mà nói thì hôm nay chẳng khác nào con dâu ra mắt mẹ chồng.

Nàng dâu này hiện giờ đang rất xấu hổ cũng rất hối hận.

Sớm biết sẽ gặp tình huống này thì lúc ở nhà, Nam Kiều Mộc sẽ trang điểm cẩn thận, mặc bộ đồ đẹp nhất mới đi đến đây. Cô hiện giờ mặc bộ đồ ngủ nhàn nhúm, chân xỏ đôi dép bông phía trên thêu hình hai con thỏ trắng, tóc tai rối loạn. Sớm nay nhận được điện thoại của Chu Mị, cô hoảng hốt bật dậy, chạy một mạch đến đây.

Nam Kiều Mộc trong lòng thấp thỏm, sống mũi rịn mồ hôi, tay chân không biết để chỗ nào, chốc lại gơ tay vén tóc, chốc lại hạ tay vịn về góc áo.

Ba người phụ nữ không hện mà cùng im lặng. Không biết qua bao lâu, Chu Dung vui vẻ mở lời:

“Cháu là Nam Kiều Mộc, bạn thanh mai trúc mã của Diệp Hoan phải không? Nghe nói cháu từ nhỏ đã là nữ thần đồng của viện phúc lợi, có hai bằng thạc sĩ vật lý và y khoa, hiện giờ đang làm giảng viên ở đại học Ninh Hải. Cháu đang sống cùng Diệp Hoan ở khu nhà cũ nhỉ?”

Nam Kiều Mộc lại càng khẩn trương. Dường như Chu Dung biết hết mọi thứ về cô. Cô giống như một đứa bé trần trụi trước mặt bà ấy.

Chu Dung biết Nam Kiều Mộc bối rối, tiến lên lôi kéo tay cô. Bà rút chiếc vòng ngọc phỉ thúy để vương tinh xảo đang đeo trên cổ tay, thản nhiên đeo vào tay Nam Kiều Mộc.

Nam Kiều Mộc cả kinh. Cô tuy rằng cũng thuộc tầng lớp bình dân như Diệp Hoan nhưng cô biết giá trị chiếc vòng ngọc này tối thiểu cũng vài trăm vạn đồng. Lễ vật xa xỉ như thế này cô không nhận nổi. Hiện giờ cô và Diệp Hoan lại không danh không phận, càng không thể thu nhận.

Nam Kiều Mộc định từ chối, lại bị Chu Dung nắm tay không buông. Bà tươi cười với Nam Kiều Mộc, trong nụ cười lộ ra ý tứ không cho phép cự tuyệt “Cầm đi! Những năm qua cháu chăm sóc Diệp Hoan, hi sinh vì nó nhiều như vậy. Nó có thể không tim không phổi nhưng ta không thể coi như không biết. Đây là quà gặp mặt cho cháu, cho dù giá trị nhiều hay ít, hãy trân trọng tâm ý của ta”

Chu Dung không hổ là người lèo lái cả tập đoàn lớn. Lời này nói ra vừa thân mật mà không mất đi uy nghiêm của trưởng bối, lại như có như không đem Diệp Hoan thu về dưới tay.

Nam Kiều Mộc rất nhanh đã bị thu phục. Cô vừa cảm động vừa chua xót, vành mắt lóng lánh ánh lệ.

Chu Dung chỉ chỉ Chu Mị, cười nói “Vòng tay này vốn có một đôi đấy. Chiếc còn lại là tặng cho Chu Mị. Từ giờ hai đứa mỗi người giữ một chiếc. Diệp Hoan là đàn ông. Đàn ông lúc thì rất sâu sắc nhưng đôi khi rất không hiểu chuyện. Từ thằng bé tám tuổi đến ông già tám mươi đều không ngoại lệ. Cho nên, hai đứa sau này hãy giúp ta chăm sóc nó, khi nó không hiểu chuyện thì giúp ta khuyên bảo nó nhé, được không nào?”

Lời này nói ra lại càng phải nghiền ngẫm rồi.

Chu Mị và Nam Kiều Mộc đều hiểu được ý nghĩa của đôi vòng tay. Hai cô gái bên ngoài cười ưu nhã nhưng sâu trong mắt lại ánh lên tia sáng lạnh lẽo. Chu Dung như không nhận ra điều đó, liếc Nam Kiều Mộc, thân mật trách yêu cô “Nhìn cháu này! Cháu nhất định là lo lắng cho Diệp Hoan quá nên vội vàng hấp tấp chạy

đến đây, chẳng kịp sửa sang gì phải không? Kiều Mộc, phụ nữ chúng ta không nên quá chú tâm đến đàn ông. Lũ đàn ông đều là kẻ vô tâm, quá quan tâm đến họ sẽ khiến họ không biết quý trọng chúng ta. Phụ nữ phải khiến cho đám đàn ông vì chúng ta mà lo đứng lo ngồi, đấy mới là bản lĩnh của phụ nữ... Đi nào, ta đưa cháu ra ngoài mua vài bộ quần áo. Không được từ chối! Cháu cứ coi như cùng ta ra ngoài dạo chơi”

Chu Dung quay sang Chu Mị, vẫn bộ dáng tươi cười như cũ “Tiểu Mị, ta cũng lâu rồi chưa mua quần áo cho con. Ba người chúng ta cùng đi dạo phố đi. Để cánh đàn ông ở đây chuyện trò”

Ba người phụ nữ cứ như vậy ríu rít kéo nhau đi. Nam Kiều Mộc đã hoàn toàn bị thu phục, cung kính đỡ một tay Chu Dung. Chu Mị thì quàng tay bên kia. Mà Chu Dung thì nghiêm nhiên coi mình là thái hậu, mặc người dưới cung kính rước đi

Đoạt quyền, phân hóa, lôi kéo, thu phục. Các phương pháp này đều được nhà mưu lược đại tài Chu Dung phát huy vô cùng tinh tế, nhuần nhuyễn.

Ba gã đàn ông ngồi trên giường bệnh đã sớm ngưng cười đùa, trợn mắt há mồm xem đám phụ nữ đưa đưa đẩy đẩy ...

Hầu Tử gian nan nuốt nước miếng, cảm khái nói “Anh Hoan, em nói thật anh đừng mắng, mẹ ruột này của anh...thật đúng là yêu nghiệt!”

Trương Tam ra sức gật đầu ủng hộ. Diệp Hoan cũng gật gù vài cái, ngẫm lại cảm thấy không đúng liền trừng mắt nhìn Hầu Tử “Có mày yêu nghiệt ấy. Cả nhà mày đều yêu nghiệt”

Huyền não một hồi, ba người quay mặt nhìn nhau. Hai ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện, cuộc sống của Diệp Hoan bị đảo lộn hoàn toàn, Hầu Tử và Trương tam cũng không tránh khỏi liên lụy. Cuộc sống của cả bọn từ nay về sau sẽ không còn như xưa được nữa.

Diệp Hoan ủ rũ đem những chuyện đã xảy ra kể lại một lần. Bọn Hầu Tử trợn mắt há mồm, không tin nổi tai mình

“Mẹ ruột anh thật sự là chủ tịch Chu của tập đoàn Đằng Long á? ĐCM! Lão tử vẫn nghĩ loại tình huống này chỉ có trong phim thần tượng Hong Kong thôi chứ, không ngờ lại xảy ra với người nhà mình. Anh Hoan, sau này anh có thể mua bánh quẩy rồi ăn một cái, ném một cái rồi...” Trương Tam hâm mộ nói.

Diệp Hoan mặt lạnh liếc hần “Mày cảm thấy anh nên nhận người mẹ giàu có này, sau đó vui vui vẻ vẻ làm một tên quý tử tiêu tiền như nước à?”

Trương Tam nhún vai “Sự tình đã đến nước này, anh còn có thể làm gì? Mắng bà ấy, đánh bà ấy...anh ra tay nổi không? Lại càng không thể chối bỏ bà ấy. Anh là con trai nhà giàu. Đây là sự thật. Sau này cuộc sống của anh cũng không quay lại như trước kia được nữa”

Diệp Hoan gằn giọng “Hai mươi năm trước bọn họ nói vứt liền vứt, hai mươi năm sau họ nói nhặt liền nhặt. Họ xem anh mày là cái gì? Họ có thêm bận tâm đến cảm giác của tao không?”

Hầu Tử này giờ vẫn im lặng suy tư, chợt lên tiếng “Có một vấn đề rất quan trọng anh còn chưa nói. Hai mươi năm trước họ vì sao lại vứt bỏ anh? Biết đâu họ có nỗi khổ tâm gì đó chẳng?”

Diệp Hoan ngây ngẩn rồi lập tức khùng lên “Tao mặc xác họ có uẩn tình gì! Dù sao tao cũng không phải đồ chơi của họ, cần thì tìm, chán lại vứt”

Hầu Tử đi guốc trong bụng Diệp Hoan.

“Anh quên hỏi chứ gì?”

Diệp Hoan cả giận “ĐM, đui trúng đạn còn có tâm tư đi hỏi chuyện hai mươi năm trước sao?”

“Vậy giờ anh định làm thế nào?” Hầu Tử nhàn nhã ngoáy tai.

“Không nhận! Kiên quyết không nhận!”

Oán giận tích tụ suốt ngần ấy năm đầu thể lập tức tiêu trừ. Diệp Hoan vẫn cảm thấy không cách nào tha thứ cho Chu Dung. Hần hốn hển một lúc rồi nghiêng răng nghiêng lợi “Phản đồ Nam Kiều Mộc kia! Một chiếc vòng tay đã mua chuộc được cô ta. Đáng xấu hổ!”

Diệp Hoan nổi giận đùng đùng, ác liệt nhìn Hầu Tử, Trương Tam “Tội mày không được học cô ta! Nghe chưa! Nếu không đừng trách tao không coi tội mày là anh em!”

Hai người gật như mổ thóc.

“Anh đã không muốn nhận bà ấy, em sẽ trả lại mấy tấm chi phiếu hôm trước bà ấy tặng em” Trương Tam vỗ ngực, nghĩa khí nói.

Diệp Hoan hài lòng gật đầu.

Hầu Tử thở dài nói “Anh đã không muốn nhận thì chắc chắn sẽ không dùng tiền của bà ấy. Hiện tại có một vấn đề, anh có muốn biết không?”

“Vấn đề gì?”

“Anh bây giờ an nhàn nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, có y tá riêng hầu hạ cả ngày. Lúc xuất viện, anh định chi trả khoản tiền thuốc men này thế nào? Em đoán không có một, hai chục vạn thì anh đừng hòng bước ra khỏi cửa bệnh viện”

Diệp Hoan câm nín. Ba người nhìn nhau rồi thở dài một hơi. Tên lưu manh vất vả lắm mới biểu hiện ra một chút tiết khí, lại bị một đồng tiền bức tử anh hùng hảo hán. Kết quả là anh hùng ngã ngựa, hảo hán vùi thây.

Trương Tam nghĩ ngợi rồi hung ác nói “Anh Hoan, nếu không thì chúng ta nghĩ biện pháp bắt cóc tổng tiền mẹ ruột anh đi. Bắt bà ấy giao ra ít tiền. Tiền đó coi như chúng ta lao động kiếm ra. Anh lấy tiền đó đi thanh toán viện phí”

Hầu Tử chậm rãi cho ý kiến “Phương pháp giải quyết không tệ, rất sáng tạo. Nhưng mà quá con mẹ nó cầm thú rồi. Heo chó không bằng, có hơi thiếu đạo đức ...”

Diệp Hoan không nói hai lời, giơ tay đập Trương Tam một trận. Ngẫm lại cảm thấy chưa hết giận, lại hung hăng cho Hầu Tử mấy đấm.

...

Cả bọn đánh đấm, cười đùa một hồi. Hầu Tử, Trương Tam muốn về nhà. Hai người vừa mở cửa, đã thấy Diệp Hoan cầm một chiếc khăn tay không biết móc đâu ra, bắt chước động tác của kỹ nữ thanh lâu trong phim, vờ mặt thẹn thùng, uốn éo vẫy vẫy chiếc khăn.

“Hai vị đại gia đi nhé! Lần sau lại đến chơi nha...”

Trương Tam rất phối hợp, nháy mắt với Diệp Hoan một cái, giọng điệu dâm dăng “Tiểu Lăng hàng họ ngon lắm. Lần sau ta lại tới tìm nàng”

Em gái y tá Sở Tuyết tay bưng khay dụng cụ vừa hay bước tới cửa, nghe thấy một màn này liền nổi hết gai ốc

Bịch!

Kim tiêm, thuốc nước rơi vỡ tan tành.

80. Chương 79: Tên Nó Là Diệp Hoan!

“Dâm tặc!” Sở Tuyết phẫn nộ kêu lên khiến động tác của ba người khựng lại...

“Các người..., các người thật vô sỉ! Các người đang làm gì đó?”

Hầu Tử chẳng nói chẳng rằng kéo Trương Tam đi mất. Trong phòng bệnh, Sở Tuyết lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan. Hai mắt Diệp Hoan như phát sáng thẳm sâu “Con em này lớn lên thật xinh đẹp!”. Hai mắt đen láy, sống mũi thật thẳng, bờ môi đỏ mọng xinh xắn, lúc cười làm hiện rõ hai lúm đồng tiền thật sâu.

“Ngọt!” Sau một hồi đánh giá, Diệp Hoan kết luận. Thân thể nàng tỏa ra khí chất ngọt ngào như một cái bánh vừa mới ra lò. Y phục màu trắng vừa vặn ôm lấy người càng tôn lên những điểm lồi lõm gợi cảm trên cơ thể. Đôi chân ngọc ngà ẩn hiện dưới đôi tất chân màu sữa ngà, cặp đùi thon dài lấp ló đầy mê hoặc.

Diệp Hoan nuốt nước miếng đánh ực, khép chặt hai chân trên giường, hướng mắt nhìn nhị đệ như muốn lễ phép đứng dậy chào hỏi y tá.

“Các người vừa mới làm gì đó?”

Diệp Hoan gượng cười đáp: “Diễn kịch.”

“Các người tính âm mưu chuyện gì?”

“Chúng ta vừa diễn cảnh Càn Long đi dạo quanh kỹ viện ấy mà.”

“Thật hay giả đó? Vì sao lại phải diễn kịch?” Sở Tuyết nghi ngờ hỏi.

Diệp Hoan trầm ngâm một lúc mới làm mặt nghiêm túc đáp: “Vì muốn hun đúc tình cảm sâu đậm nên tham gia biểu diễn văn nghệ thanh niên đó.”

Sắc mặt Sở Tuyết đang lạnh như băng liền tan chảy, khuôn mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Thật không nghĩ người lại bỏ công bỏ sức như vậy. Rốt cuộc thì người làm gì? Viết kịch bản, làm đạo diễn hay diễn viên?”

Diệp Hoan im lặng không biết nói gì, trong đầu than thở “Cô nàng này thật xinh đẹp nhưng chỉ số thông minh thì... Ông trời thật khéo toan tính, chẳng để cho nàng hoàn mỹ cả đôi đường”.

Sau vài câu hàn huyên qua lại, Sở Tuyết quay lưng lại chỗ y tá đang đứng, cầm chổi bắt đầu quét dọn sàn nhà bị vương bẩn lúc bôi thuốc và tiêm, sau đó đổ mới nước thuốc, bưng chén đĩa đi vào phòng bệnh.

“Quý ông này đã được tiêm rồi.” Sở Tuyết mỉm cười.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm từ mặt đến ngực nàng.

“Người nhìn cái gì đó?” Sở Tuyết lấy tay che ngực, ánh mắt bối rối nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan nheo mắt, nhìn băng tên trên ngực nàng thì thầm: “Sở Tuyết...” sau đó nở nụ cười tươi, chậm rãi nói: “Càng nhìn càng thấy quen thuộc. Tối hôm qua, người dọa tôi khiến tôi suýt ngất khi làm giải phẫu là cô đúng không?”

Sở Tuyết trầm mặc không đáp, hai gò má càng lúc càng thêm ửng hồng.

Diệp Hoan thấy vậy thì ung dung bảo: “Y tá Sở này, cô đem bệnh nhân dọa muốn ngất xỉu thì dù gì cũng nên xin lỗi một câu chứ?”

Sở Tuyết đỏ mặt, hướng Diệp Hoan khom người: “Thực xin lỗi! Lúc ấy là tôi sơ sót, mong anh bỏ qua cho”. Sau đó rất nhanh thay đổi thái độ, nhếch miệng cao giọng: “Chỉ dọa anh chút xíu anh đã ngất xỉu, đàn ông như vậy thật quá vô dụng!”

Diệp Hoan ngẫm nghĩ thấy nàng ta nói cũng có lý nên bảo: “Được rồi, chuyện đó bỏ qua đi, tôi cũng không truy cứu nữa.”

Sở Tuyết chun mũi chu mỏ, đôi má lúm đồng tiền hiện ra càng thêm mê người. Đột nhiên, Diệp Hoan nhăn nhó, ngộ nguây không yên. Sở Tuyết thấy vậy thì quan tâm hỏi. “Anh làm sao vậy? Vết thương đau trở lại hay không thoải mái ở đâu?”

Diệp Hoan ngượng nghịu: “Là tôi... muốn đi tiểu!”

Sở Tuyết đỏ mặt, ngồi xuống lúi từ gầm giường ra bình đựng nước tiểu đưa cho Diệp Hoan. Diệp Hoan nhận lấy nhưng ngoáy ngoáy trong chăn cả buổi mà không xong đành phải cười khổ nhìn Sở Tuyết: “Tôi chưa dùng thứ này bao giờ, nằm thế này không thể đi tiểu được a...”

Nữ y tá khấn khoản: “Tôi dìu anh tới toa lét nhé? May là anh ở phòng tự chọn nên có nhà vệ sinh riêng đó”. Nói rồi tiến tới nâng người Diệp Hoan dậy và đỡ xuống giường. Diệp Hoan thả chân xuống đất rồi cứ thế tập tễnh đi vào toa lét. Cánh cửa từ từ đóng lại phía sau.

Một lúc lâu sau.

“Sao anh vẫn chưa đi tiểu xong vậy?”

“Tay tôi bị đau... Cô giúp ta đưa ‘nó’ ra khỏi quần đi!”

“Anh...anh...”

“Nhanh lên, tôi sắp tiểu ra quần rồi...”

“Anh là đồ vô lại!”

Một lát sau, trong toa lét vang lên tiếng nước chảy xiết.

Qua một lúc lâu nữa...

“Y tá...”

“Tôi là Sở Tuyết.”

“Em Sở, em cảm thấy ‘nó’ thế nào? Hoàn hảo? Uy vũ? A...đừng...”

*

Tại Thẩm gia ở kinh thành, hôm nay không khí vô cùng nào nhiệt. Toàn bộ nam nữ của Thẩm gia cùng tề tựu, ngay cả ông cụ đã lâu không xuất hiện cũng được Thẩm Đốc Lễ mời ra.

“Đốc Lễ, cho tôi hỏi: đứa nhỏ Thẩm Duệ nhà lão hai sao lại bị anh điều chuyển từ văn phòng tới tận cái huyện nghèo khó ở Tây Bắc? Anh làm vậy là có ý gì?” Ông cụ Thẩm đã gần chín mươi tuổi nhưng lưng eo thẳng tắp, toàn thân vẫn tỏa ra khí thế của bậc tướng quân uy vũ hơn người.

Trong phòng khách được bài trí theo hơi hướng cổ điển, mọi người trong Thẩm gia đều ngược nhìn Đốc Lễ.

Những người có tư cách cùng ngồi với người của Thẩm gia không nhiều, không có người nào mà không phải là chấp chương lương giới quân chính, không thì cũng là những nhân vật kiệt xuất. Hội nghị quan trọng đưa ra nhiều quyết sách quan trọng thế này, chỉ có những nhân vật cốt cán của Thẩm gia mới được góp mặt, những thành viên trọng yếu nhưng khác họ cũng không đủ tư cách.

Thẩm Đốc Lễ chậm rãi nhìn mọi người, khí thế lẫm liệt. “Cha à, con bố trí như vậy là có tính toán cả đó. Hôm nay gọi mọi người về là có hai việc muốn tuyên bố và xin ý kiến.”

Mọi người trong phòng nghe được nhất thời đều trở nên trang nghiêm, hơi cúi người về phía trước lắng nghe. Chuyện có thể làm cho gia chủ của Thẩm gia phải trịnh trọng rào đón như thế nào phải chuyện đùa? Nhất định phải là chuyện gì đó kinh thiên động địa!

“Chuyện thứ nhất, mấy năm gần đây, nước ta chuyển hướng tập trung về vùng Tây Bắc. Chuyện này là do ta cùng đồng chí chủ tịch trong hội đồng thường trực cùng nghiên cứu dưới sự tham vấn của các chuyên gia về mọi lĩnh vực, từ kinh tế, địa lý tới lịch sử... Thẩm Duệ bị tôi đưa tới Tây Bắc làm huyện trưởng cũng là có ý cả. Hắn còn trẻ tuổi, nhất định phải rèn luyện qua thực tế, trải qua khó khăn của người dân mới có thể vì dân mà ra sức. Quan trọng hơn là, chỉ có trải qua thực tế rèn luyện hắn mới biết làm việc tới nơi tới chốn, tránh được sai sót về sau.”

Mọi người nhìn ông cụ vẫn giữ bộ dạng trầm mặc không thay đổi gì liên nhao nhao gật đầu đồng ý, nhưng cũng có không ít người lại âm thầm cười đầy ý tứ.

Dù Thẩm Đốc Lễ không nói thẳng ra nhưng ai cũng biết, chuyện trọng đại như vậy không thể vô duyên vô cớ mà diễn ra được. Bên trong nhất định có uẩn khúc. Thẩm Duệ nhất định đã làm sai chuyện gì đó nên mới bị chủ nhà lưu đây đến cái huyện nghèo khó kia.

Trong mắt lão ba Thẩm Đốc Nghĩa lóe lên một tia hào quang rồi lập tức trở lại bình thường.

“Anh cả nghĩ thế thật có đạo lý, em tán thành cả hai tay. Đứa nhỏ Thẩm Duệ này mồ côi cha từ sớm nhưng rất có ý chí, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư không nhỏ, là người thông minh lanh lợi, chính là nên đưa tới địa phương như vậy để tôi luyện thêm...” Thẩm Đốc Nghĩa mỉm cười hiền lành bảo.

Thẩm Đốc Lễ bưng chén trà rồi chậm rãi nhấp một ngụm.

Mọi người đều không thấy được, Thẩm Đốc Nghĩa ngoài mặt thì nói đồng ý nhưng bên trong chỉ sợ lại có ý khác. Rõ ràng Thẩm Duệ mồ côi cha mẹ mà chủ nhà lại giáng chức đưa tới địa phương xa xôi nghèo khó như vậy, việc này thật không có hậu.

Trong nội đường, không khí nhất thời bỗng trở nên lạnh lẽo. Ông cụ Thẩm hơi nhăn hàng mi trắng liếc nhìn Thẩm Đốc Nghĩa không biểu lộ gì, rồi lại nhìn Thẩm Đốc Lễ: “Đốc Lễ, anh nói tiếp chuyện thứ hai đi.”

Thẩm Đốc Lễ liền đứng thẳng người, nhìn qua một lượt mọi người trong Thẩm gia đang có mặt ở đây rồi chậm rãi nói: “Chuyện thứ hai chính là, con trai của tôi vẫn còn sống. Nó lưu lạc trong nhân gian hai mươi năm qua, tên nó là Diệp Hoan!”

Nhìn một lượt những gương mặt đang sững sờ xung quanh, Thẩm Đốc Lễ gần từng chữ: “Ngày mai, tôi muốn đi thành phố Ninh Hải rồi đón nó trở lại Thẩm gia!”

81. Chương 80: Cha Con Lần Đầu Gặp Mặt!

Ba người Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam ngồi ở trên mặt cỏ ở dưới khu nhà nội trú bệnh viện.

Hầu Tử rút ra một điều Cát Trắng mềm định đưa cho Diệp Hoan nhưng lại ngần ngại.

“Anh Hoan, anh đang bị thương hút thuốc được không?”

Diệp Hoan vươn tay giật lấy điều thuốc ngậm lên môi mắng: “Mồm ông đâu có bị thương, sao không hút thuốc được? Thằng Tam, câm!”

Vì thế ba người ngồi ở trên bãi cỏ phun mây nhả khói, chẳng thèm để ánh mắt trách cứ của bác sĩ, y tá đi qua đi lại.

“Anh Hoan, vô duyên vô cớ lại bị thương, chuyện này anh có nghĩ qua chưa? Đứa nào có thù lớn với anh thế nhỉ?” Hầu Tử hỏi.

Diệp Hoan không ngu ngốc, chuyện trúng đạn lần này hẳn đã sớm đoán được tám, chín phần mười, cộng với chuyện bị tấn công trong ngõ nhỏ đối diện Công ty Hồng Hổ và việc mới đây mẹ đẻ tìm đến nhận hắn, những chuyện này xâu chuỗi lại không quá khó để nghĩ ra đáp án.

“Mẹ tao là người có tiền, lai lịch cha tao phỏng chừng cũng không nhỏ. Có lẽ sự xuất hiện của tao đã phá vỡ cân bằng vòng tròn lợi ích của bọn kia, cho nên có người nhất định phải giết tao.” Diệp Hoan thâm trầm nói.

Hầu Tử cuống lên: “Thế thì nguy rồi! Anh Hoan, nghe nói thằng sát thủ lần trước đã trốn thoát rồi, anh phải cẩn thận chút đấy, như kiểu anh thì dù có cơ thể Chấn Hổ cũng không xua được số xui xẻo. Dù giờ thân thể anh rất khủng nhưng vẫn chưa có chút xíu khí chất của nhân vật chính gì cả. Em nói thật anh cũng đừng giận, loại như anh trong phim nhiều nhất chỉ có thể sống hai tập...”

Diệp Hoan thở dài: “Tao chưa bao giờ biết đến loại chó đại sửa ra tiếng người!”

Trương Tam lúng ba lúng búng nói: “Anh Hoan, em cảm thấy... Hay là mình cứ chạy trốn đi. Ba người chúng ta cùng với Nam Kiều Mộc chạy đến một chốn không ai biết một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống. Anh Hoan, nhận mẹ đẻ rồi anh chính là người có tiền, nhưng mà trong nhà giàu lắm ân oán thị phi, có tiền cũng phải có mạng mà xài mới được...”

Hầu Tử ngẫm nghĩ một lúc mới gật đầu nói: “Trương Tam nói có lý đấy. Anh Hoan, anh suy nghĩ cho kỹ đi, bọn em nghe theo anh.”

Diệp Hoan im lặng.

Hắn có thể tưởng tượng nếu quả thật sau khi nhận cha mẹ rồi, về sau trong cuộc sống sẽ gặp phải không biết bao nhiêu chuyện gây hại ám sát. Dầu thế thì thứ hắn để tâm cũng không phải chuyện này, hắn đang đấu tranh có muốn tha thứ cho cha mẹ hay không. Lòng thù hận nhiều năm như vậy vẫn không chống lại được khát vọng máu mủ tình thâm bên trong xương tủy.

Dù hận cha mẹ mình như thế nào thì Diệp Hoan cũng không thể không thừa nhận rằng hắn quá cần tình thân.

Dùng sức lắc lắc đầu, Diệp Hoan nói: “Tao trước tiên phải biết rõ vì sao hai mươi năm trước bọn họ lại vứt bỏ tao, hiểu rõ chuyện này rồi tao lại quyết định có nhận họ hay không, giờ chúng ta quan trọng nhất là kiếm tiền.”

Hai người ngẫm nghĩ, cảm thấy lời Diệp Hoan rất có lý

“Kiếm bằng cách gì?”

Diệp Hoan nhìn xung quanh bãi cỏ nói: “Chọn ngày không bằng đụng độ*, làm ngay ở đây đi, biện pháp cũ, đụng đòi**!... Nhóc Tam, đi tìm cây gậy đập cho chân Hầu Tử cà nhấc, như thế mới thật...”

*Nguyên văn là (Giả nhật bất như chàng nhật), nghĩa là “Chọn ngày không bằng ngày tình cờ”. Chàng nhật còn có nghĩa là xung đột, đụng độ.

**Nguyên văn là , nghĩa là giả vờ đụng xe để ăn vạ đòi tiền.

Hầu Tử sợ quá nói: “Anh Hoan, anh vốn cà nhấc rồi còn đập chân em làm gì chứ?”

**

Thẩm Đốc Lễ cuối cùng đã đáp chuyện cơ tới Ninh Hải.

Cũng giống như Chu Dung, Thẩm Đốc Lễ đến cực kỳ bí mật, ngoại trừ thủ hạ cũ Trương Thành Thái cũng không thông báo cho các quan chức khác. Đi cùng với ông là thư ký riêng Lưu Tư Thành và mười mấy người cảnh vệ*** thuộc Cục Cảnh vệ trung ương được gọi là “Bảo vệ Trung Nam Hải”

Sân bay Ninh Hải đã được quân đội phong tỏa cẩn thận, bất kể ai cũng không thể xuất nhập. Những nơi có vị trí cao và dễ dàng mai phục xung quanh sân bay cũng đã bị cảnh sát tiếp quản. Sân bay Ninh Hải hôm nay có thể nói là ngay cả con ruồi lạ cũng không bay vào được.

Bí thư thị ủy Ninh Hải Trương Thành Thái đứng ở giữa sân bay lớn nhìn chuyên cơ của lãnh đạo từ từ đáp xuống, trong lòng kích động khó có thể nói nên lời.

Người trong máy bay kia chính là chỗ dựa lớn nhất của ông ta trong quan trường, cũng là người cầm đầu vòng tròn quyền lực thần bí kia. Vinh nhục cả đời Trương Thành Thái đều phụ thuộc vào một lời của lão lãnh đạo. Ông ta khát vọng gần gũi lãnh đạo, càng khát vọng sai bước bước vào vòng tròn quyền lực thần bí kia, chứ không chỉ là con tốt không tên ở ngoài vòng tròn đó.

Máy bay đáp xuống, cảnh vệ mở cửa khoang ra. Máy người cảnh vệ bước xuống phi cơ trước, cẩn thận kiểm tra một lần bốn phía xung quanh xác nhận bảo đảm an toàn, lúc này Thẩm Đốc Lễ mặc bộ áo khoác đen mới nghiêm nghị từ từ đi ra khỏi khoang máy bay.

Trương Thành Thái đã sớm chờ dưới chân cầu thang. Thấy Thẩm Đốc Lễ xuống, gương mặt ông ta lộ vẻ tươi cười, bước nhanh đến vờn hai tay.

“Lão lãnh đạo, chào mừng ngài đến Ninh Hải thị sát chỉ đạo, một đường vất vả.”

Thẩm Đốc Lễ gật gù đầu, nói khá thâm ý: “Thành Thái, hai năm qua cũng vất vả cho anh rồi.”

“Hắn phải thế, hắn phải thế. Tôi làm chưa được trọn vẹn, xin lão lãnh đạo phê bình.” Trương Thành Thái có phần sợ hãi nói.

Thẩm Đốc Lễ nhìn xa xăm, thản nhiên nói: “Dụng tâm làm việc là tốt rồi.”

Một câu nói thản nhiên lại khiến Trương Thành Thái cả người ứa mồ hôi lạnh, liên tục gật đầu xưng phải.

“Đi thôi, đi Bệnh viện Nhân dân số một xem xem.” Thẩm Đốc Lễ bước thẳng lên xe.

**

Đoàn xe chạy không nhanh không chậm, nối đuôi kéo dài đi về hướng Bệnh viện Nhân dân số một.

Một giờ sau, đoàn xe tới trước cửa bệnh viện. Cảnh vệ xuống xe, phối hợp với cảnh sát địa phương phong tỏa bệnh viện chu đáo.

Thẩm Đốc Lễ xuống xe đứng ở cửa bệnh viện, lòng vốn đã thành giếng cạn nay lại cuộn sóng như biển động.

Hai mươi năm rồi, ông vẫn cứ rần rần lòng, chẳng đoái hoài đến con nhưng mỗi ngày mỗi đêm, không một khắc nào không nhớ đến nó. Hôm nay sắp gặp lại, không biết sao người đã quen đối mặt chuyện lớn như ông lúc này lại e sợ, đứng ở cửa bệnh viện chần chừ không dám bước vào.

Trương Thành Thái cung kính nói: “Anh ta ở phòng cao cấp ở khu nội trú”, rồi lặng lẽ lui một bước, không cần nhiều lời nữa.

Thẩm Đốc Lễ trầm mặc, cố gắng áp chế trái tim phảng phất sắp nhảy ra khỏi lồng ngực này, có điều hô hấp bất giác thoáng dồn dập lên, hốc mắt cũng dần trở nên ướt át.

Một bước này ông ta có phần sợ phải bước ra.

Trầm mặc không biết bao lâu, Thẩm Đốc Lễ phát tay giãn cảnh vệ bên người và thư ký riêng ra, quay đầu nói với Trương Thành Thái: “Thành Thái này, trước anh đi với tôi một chút, nói chút về kết quả và khó khăn công việc anh gặp phải trong hai năm qua ở Ninh Hải đi. Ừm, đi dạo ở sân cỏ bên ngoài khu nội trú đi.”

Trương Thành Thái ngăn người rồi lập tức gật đầu: “Vâng. Lão lãnh đạo, trong hai năm qua, kinh tế của thành phố Ninh Hải có thể nói là phát triển vượt bậc, điều này thì người dân cả thành phố đều rõ như ban ngày...”

Thẩm Đốc Lễ chỉ về phía trước nói: “Vừa đi vừa nói chuyện.”

“Vâng, thành phố Ninh Hải hai năm gần đây kinh tế bình quân hàng năm đều giữ vững sự tăng trưởng ổn định. Đây là nhờ có ủy ban nhân dân ra sức nâng đỡ doanh nghiệp địa phương, hơn nữa tích cực mời gọi đầu tư...”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Thẩm Đốc Lễ thỉnh thoảng gật gù, buông vài lời chỉ thị phù hợp, Trương Thành Thái thì vội vàng gật đầu ghi nhớ.

Bất tri bất giác hai người đã đi tới trên con đường nhỏ trải đá vụn trong bãi cỏ khu nội trú.

Lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trước mặt nhoáng lên một bóng người, tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

“Ôi trời ơi, chân của tôi! Gãy chân tôi rồi!” Một gã trẻ tuổi mặc quần áo bệnh nhân ôm lấy cái chân quần đầy băng bông kêu la vẳng trời vẳng đất.

Trương Thành Thái nheo mắt lại chợt cảm thấy không ổn. Lão lãnh đạo và ông ta cùng trò chuyện đã bảo cảnh vệ xung quanh lui ra, hiện giờ đột nhiên xảy ra việc, Trương Thành Thái chẳng cần nghĩ ngợi gì vội bước lên trước, cản ở trước mặt Thẩm Đốc Lễ.

Về mặt Thẩm Đốc Lễ không thay đổi, ông ta bước nhanh sang một bên.

Người mặc quần áo bệnh nhân chính là Diệp Hoan. Thấy con dê béo muốn chạy đi, hấn sốt ruột quá nên xông nhào lên phía trước, ôm chặt lấy đùi Thẩm Đốc Lễ kêu gào: “Ông đừng tôi bị thương còn muốn chạy à? Không có cửa đâu! Bồi tiền đây! Không bồi tôi chết ở đây cho xem!”

Trương Thành Thái hoảng lên, cất giọng gọi lớn: “Cảnh vệ!”

Hầu Tử và Trương Tam đứng lúc chạy đến khuyên can. Thái độ hai người hiền lành, miệng liên tục nói: “Được rồi, được rồi, nể mặt tôi đi...”

Trương Thành Thái bực bội dùng sức hất ra cánh tay đang lôi kéo của Trương Tam, cá giận nói: “Lôi lôi kéo kéo cái gì? Đừng đụng vào tôi!”

...

Trong cảnh hò hét la gào om sòm, ví tiền của Thẩm Đốc Lễ và Trương Thành Thái bị Trương Tam đút vào trong túi quần của mình.

Còn Diệp Hoan thì đang ôm đù Thẩm Đốc Lễ khóc đến đen trời tối đất.

82. Chương 81: Cha Con Xích Mịch

Chuyện phát sinh rất bất ngờ. Chẳng mấy chốc cảnh vệ của Thẩm Đốc Lễ đã chạy đến.

Cả đám cảnh vệ rất sợ, vội vàng bảo vệ lấy Thẩm Đốc Lễ, mấy người cảnh vệ khác thì xốc nổi Diệp Hoan lên, tiện tay tặng hấn cái công.

Trong cơn hỗn loạn, Thẩm Đốc Lễ vô tình liếc mắt qua Diệp Hoan một cái. Sắc mặt ông ta chợt thay đổi hoàn toàn, tay run run chỉ vào Diệp Hoan, nói không nên lời: “Cậu... Cậu là...”

Trương Thành Thái lúc này cũng nhận ra Diệp Hoan, vội vã khoát tay với thư ký riêng Lưu Tư Thành của Thẩm Đốc Lễ: “Đừng bắt, đừng bắt! Hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

Thẩm Đốc Lễ mang vẻ mặt kích hướng về phía cảnh vệ phất phất tay nói: “Tôi không sao, các anh đừng làm bị thương cậu ta, lui ra xa chút đi.”

Lưu Tư Thành và nhóm cảnh vệ nghe lời lui ra.

Nhìn dáng vẻ tuấn tú của Diệp Hoan, hốc mắt Thẩm Đốc Lễ liền đỏ lên, cơ thể bất giác run run.

Quả đúng là nó, đúng là nó!

Trên đường nét gương mặt phẳng phất vẫn có thể nhìn ra được dáng vẻ Thẩm Đốc Lễ lúc trẻ.

Thẩm Đốc Lễ xúc động đến không kìm được lòng bước về trước hai bước, giang hai tay tựa hồ muốn ôm Diệp Hoan vào ngực, nhưng lại nghĩ ở chỗ công cộng này thân phận của mình không thể quá mức thất thố, vì thế chứng người lại.

Ba người Diệp Hoan vốn bị cảnh vệ bắt ngờ xông tới dọa cho hết hồn, giờ thấy nhóm cảnh vệ lui ra sau, dũng khí của Diệp Hoan trút đầu hết. Xem ra vị trước mặt này rất có thể là nhân vật lớn không thể trên vào.

Thế nhưng giờ có nhiều người vây quanh thế này, làm sao mà rút lui được đây?

Lúc này, người vây xem bên ngoài khu nội trú càng lúc càng nhiều. Bác sĩ, y tá và bệnh nhân vây quanh thành một vòng lớn.

Bờ môi Diệp Hoan run lên, nước mắt rơi xuống.

“Các ông ức hiếp tôi...” Diệp Hoan đau buồn quá thể.

Quần chúng vây xem luôn thông cảm với kẻ yếu, dồn dập xuất ra ánh mắt đồng cảm. Trong đám người có mấy người cảm thấy bộ dạng Thẩm Đốc Lễ nhìn khá quen mắt, dường như thường xuất hiện trong bản tin trên tivi. Nhưng đây là Ninh Hải chứ không phải kinh đô, mọi người cũng không suy xét thêm.

“Các ông nhiều người như thế mà ức hiếp một người què như tôi...” Diệp Hoan méo miệng khóc như mưa.

Thẩm Đốc Lễ và Trương Thành Thái mím chặt môi, cười khổ thở dài.

“Tôi từ nhỏ đã không có mẹ, cha là kẻ tồi tệ, không những mê cờ bạc lại còn nghiện hút, về sau nhiễm AIDS mà chết rồi...” Diệp Hoan lau nước mắt, chậm rãi tâm sự.

Sắc mặt Thẩm Đốc Lễ dần dần phát xanh.

“Một kẻ đáng thương như tôi đây, sao các ông lại nhấn tâm ý người đồng thể mạnh mà ức hiếp tôi chứ? Đụng người ta không bồi thường ông còn muốn đánh tập thể tôi, lương tâm các ông bị chó ăn rồi ư? Tôi còn là một người què mà...” Diệp Hoan khóc rống, tuôn trào nước mắt.

Những người xem dồn dập quăng ánh mắt giận dữ, trách móc về phía Thẩm Đốc Lễ và Trương Thành Thái. Điều này khiến thư ký của Thẩm Đốc Lễ và nhóm cảnh vệ cũng xanh cả mặt.

Ngay trong thời khắc xấu hổ đó, một giọng nữ sắc nhọn từ bên ngoài đám người truyền tới.

“Thẩm Đốc Lễ, ông đang làm gì đó?”

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy một quý bà trung niên xinh đẹp đang cả người phùng phật bốc lên sát khí, ra sức chen từ bên ngoài đám đông vào, bên cạnh là hai vị mỹ nữ sắc nước hương trời một trái một phải ôm chặt lấy tay bà. Đám đông nhanh chóng tách ra một con đường.

Chu Dung dẫn theo hai cô gái mới từ trên phố trở về, vừa về tới dưới lầu nội trú đã trông thấy một màn này.

Ông chồng trên danh nghĩa của bà dẫn theo một đám cảnh vệ vây quanh con bà, còn con trai bà trên đùi quần đầy băng bông, ngồi co quắp trên đất vừa khóc vừa lau nước mắt...

Một màn này thực sự rất khó để người ta không hiểu lầm.

Chu Dung giận còn hơn cả giận dữ rồi, chẳng quản cái chi chi cả, nhe nanh giơ vuốt về phía Thẩm Đốc Lễ hệt như một con sư tử cái.

“Đám bắt nạt con tôi hả. Thẩm Đốc Lễ, tôi liều mạng với lão già không nhân tính nhà ông.”

Chu Dung nhào tới không nói thêm gì, móng tay rất dài lưu lại năm vết cào trên cổ Thẩm Đốc Lễ.

Các cảnh vệ sợ hết hồn nhưng bị thư ký riêng Lưu Tư Thành mang về cười khổ ngăn lại.

Thanh quan khó dứt việc nhà chớ đừng nói chi là việc nhà của thủ trưởng. Lưu Tư Thành dĩ nhiên sẽ không dính vào chuyện vui này.

“Cô... Cái bà này sao không nói lý lẽ gì thế hả? Tôi chưa làm gì nó cả, cô sao lại ra tay với tôi?” Thẩm Đốc Lễ vừa bực vừa tức, sắc mặt xanh đỏ bất định.

“Thẩm Đốc Lễ, nhiều năm như thế không có gặp con trai, lần đầu đến anh liền trưng cái bộ vũ phu với nó, có dạng bố như anh sao?” Chu Dung tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Bố?” Diệp Hoan, Hầu Tử và Trương Tam hoảng sợ, đồng thanh nói.

Thẩm Đốc Lễ quay đầu lại, nhìn lướt qua ba người rồi hướng về Chu Dung lạnh lùng nói: “Rốt cục năm đó cô sinh cho tôi mấy đứa?”

Tòa nhà khu nội trú đã bị phong tỏa.

Phòng bệnh riêng Diệp Hoan nằm được bảo vệ nghiêm ngặt, cảnh vệ Cục Cảnh vệ trung ương và vệ sĩ Tập đoàn Đảng Long đã bao vây phòng bệnh ba lớp trong ba lớp ngoài.

Lần gặp gỡ đầu tiên của cha con không được vui vẻ cho lắm.

Ít nhất thì trong lòng Thẩm Đốc Lễ đầy một bụng tức mà không biết trút lên ai cả.

Chu Dung bảo mọi người ra khỏi phòng bệnh rồi cũng lui ra ngoài. Giây phút đóng cửa lại, khóe mắt bà đã ứa. Bà để không gian phòng bệnh lại cho hai cha con. Chu Dung hiểu rõ những năm gần đây mặc dù Thẩm Đốc Lễ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn nhớ đứa con trai này đến muốn phát điên.

Thời tiết bên ngoài rất đẹp. Ánh mặt trời trải đầy mỗi góc ngách trên hành lang.

Khóe miệng Chu Dung tràn đầy vẻ tươi cười.

Có lẽ mùa xuân sắp tới rồi.

Trong phòng bệnh.

Nhìn vào Diệp Hoan chẳng hề tỏ vẻ xấu hổ, Thẩm Đốc Lễ không khỏi cả giận hừ một tiếng.

Dù là đã sớm biết thằng nhóc ngỗ ngược này chuyên trộm gà cắp chó, lừa gạt bắt chẹt không từ việc xấu nào, ông cũng thông hiểu được con mình vì mưu sinh mà phải khổ tâm làm một ít chuyện xấu, song khi sự tình chân chính xảy ra ở trước mặt mình, Thẩm Đốc Lễ vẫn nhịn không được tức giận phừng phừng.

Những năm qua không lẽ không ai dạy cho nó phải đi con đường đúng đắn sao?

Đụng đời không ngờ đụng ngay người cha nó, trên đời có chuyện gì còn trái ngược hơn chuyện này ư?

Nghĩ tới đây, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan của Thẩm Đốc Lễ phun ra lửa.

Diệp Hoan quệt miệng chẳng hề để ý dáng vẻ. Kể từ khi biết được người đàn ông trước mặt này là cha ruột của mình, một chút cảm giác xấu hổ của hắn lập tức tan thành mây khói. Thậm chí hắn hối hận tại sao vừa rồi không thừa cơ chưa rõ thân phận thật không thẳng tay tát cho ông ta một cái.

Thẩm Đốc Lễ dè lửa lòng xuống, ảm đạm thở dài.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách Diệp Hoan. Dù sao chỉ là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, từ nhỏ không có cha mẹ ở bên ân cần dạy dỗ, sau này lớn lên nhân sinh quan hời hợt cũng là chuyện bất đắc dĩ. Mai này lại từ từ dạy nó lại.

Thở dài một hơi, Thẩm Đốc Lễ bình tĩnh nói: “Diệp Hoan, ta là cha con. Thật xin lỗi, những năm qua cha để mặc mình con ở Ninh Hải khiến con chịu nhiều đau khổ. Cha rất xin lỗi.”

Diệp Hoan hừ lạnh.

Tuy rằng hận bọn họ nhưng không so sánh thì không biết yêu ghét thế nào. Dem so sánh thì hiện tại Diệp Hoan có hảo cảm với Chu Dung hơn, ít nhất bà sẽ trưng bản mặt như người chết như lão già trước mắt này, nhắc đến chuyện bỏ rơi hắn mà thoải mái như đang ăn củ cải.

Diệp Hoan quyết định không hận Chu Dung nữa, chuyển sang hận lão.

Giọng Thẩm Đốc Lễ thâm trầm: “Năm đó, cha và mẹ on sinh ra con...”

“Đợi một chút, rốt cục là ông sinh ra tôi hay là mẹ tôi sinh ra tôi?”

Thẩm Đốc Lễ nhíu mày: “Đương nhiên là mẹ của con sinh ra con...”

Diệp Hoan ngẩn ngơ rồi giận tím mặt, xông lên trước nắm chặt áo Thẩm Đốc Lễ: “Nói như vậy là ông dè mẹ tôi?”

Thẩm Đốc Lễ nhất thời không kịp phản ứng xấu hổ thốt lên: “Rất xin lỗi...”

Sau đó lấy lại tinh thần gạt phăng tay của Diệp Hoan ra, cả giận nói: “Ta không dè mẹ mày thì ở đâu ra mày?”

83. Chương 82: Bí Mật Của Thẩm Gia

Diệp Hoan là một tên vô lại... vốn dĩ là thế.

Một tên vô lại thỉnh thoảng mở mồm phun ra vài câu vô lại thực sự là chuyện rất bình thường, rất hợp lý.

Diệp Hoan chẳng hề cảm nhận được mình vô lại lắm, nhưng hiển nhiên cách nhìn của Thẩm Đốc Lễ không giống với hắn.

Từ lúc gặp lại Diệp Hoan tới giờ, trong đầu Thẩm Đốc Lễ nảy lên một suy nghĩ kiên định: “Thằng nhóc này cần giáo dục lại.”

Thẩm Đốc Lễ rất trấn trở. Một thằng ngỗ ngược thế này bước vào khu nhà cổ họ Thẩm sẽ quậy cho trong nhà gà bay chó chạy đến mức nào đây?

Thẩm Đốc Lễ ngồi đối mặt với Diệp Hoan, chăm chú nhìn cốt nhục chảy dòng máu của ông. Ông có thể dễ dàng nhìn ra chút thù địch và lạnh nhạt trên gương mặt rất giống gương mặt mình lúc trẻ này.

Chuyện này không thể trách nó được. Dù cho năm đó có bất đắc dĩ thế nào thì đối với một thanh niên hai mươi tuổi mà nói, chung quy vẫn là cha mẹ có lỗi với nó.

Điều Thẩm Đốc Lễ muốn làm hiện giờ là hóa giải thù hận trong lòng Diệp Hoan. Có lẽ sẽ không phải là chuyện một sớm một chiều, nhưng chỉ cần dùng tấm lòng rộng mở với nó, tin rằng một ngày nào đó ông sẽ đợi được cảnh một nhà ba người cùng tận hưởng cuộc sống đoàn viên.

Ngày đó ông đã trông chờ quá lâu rồi

“Diệp Hoan, hai mươi năm trước theo quyết định của ta, ta và mẹ con đã để con lại trước cửa viện phúc lợi nhân dân số một thành phố Ninh Hải. Đó là sự thật, ta không phủ nhận sự thật này.” Thẩm Đốc Lễ từ tốn nói.

Diệp Hoan hừ lạnh: “Đã biết chắc là do ông quyết định, phụ nữ không làm ra được chuyện vô tình như thế.”

Thẩm Đốc Lễ thở dài: “Chẳng lẽ con không muốn hỏi xem vì sao năm đó chúng ta phải vứt bỏ con ư? Vì sao ta và mẹ con vốn là người Bắc Kinh lại phải chạy tới tận Ninh Hải chứ?”

“Không muốn biết, chuyện đó liên quan gì tới tôi?” Diệp Hoan lạnh lùng nói.

Thẩm Đốc Lễ không để bụng phản ứng của Diệp Hoan, nhẫn nại nói tiếp: “Diệp Hoan, con vốn mang họ Thẩm. Nhà họ Thẩm chúng ta từ triều nhà Thanh đã là danh gia vọng tộc, ..., kéo dài trăm năm. Trong thời kháng chiến, nhà họ Thẩm trước sau cho ra bảy vị tướng quân, trong đó có bốn người rời quê tham chiến chết trận sa trường, hi sinh oanh liệt vì tổ quốc. Sau khi lập nước, nhà họ Thẩm trải qua thời kỳ bấp bênh gian nan nhất. Cho tới nay, họ Thẩm đã là dòng họ hiển hách của Trung Quốc. Hiện tại, con cháu họ Thẩm có nhiều người nắm quyền cao chức trọng trong quân đội, chính giới, kinh tế, phục vụ quốc gia và dân chúng đất nước này.”

Diệp Hoan có phần mất kiên nhẫn nói: “Ông nói với tôi mấy thứ này làm gì? Những thứ này đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Thẩm Đốc Lễ nghiêm túc nhìn hấn, trầm mặt gần từng chữ: “Ta cho con biết những thứ này là muốn con hiểu mang họ Thẩm là chuyện vinh quang tự hào đến mức nào. Bậc cha chú con vì quốc gia này đầu rơi máu chảy, ôm đầy nhiệt huyết đền nợ nước, vì nghĩa chẳng chùn bước, hy sinh oanh liệt. Bốn vị thiếu tướng lão thành họ Thẩm hi sinh cho tổ quốc, Tướng Giới Thạch đích thân đề tặng bằng vàng “Cả nhà trung liệt“. Ba vị thượng tướng khác, năm xưa cũng được tôn xưng là “Thẩm gia tam hổ tướng“. Con có thể không nhận người cha này nhưng con không cách nào thay đổi thực tế mình là con cháu nhà họ Thẩm. Nếu là con cháu họ Thẩm, tổ tiên họ Thẩm đã đổ máu vì quốc gia này thì hậu bối phải khắc ghi trong lòng.”

Diệp Hoan động dung, bờ môi mấp máy rồi lại cúi đầu im lặng không nói.

Trầm mặc một hồi, Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn Thẩm Đốc Lễ cười lạnh:

“Vứt bỏ con cái cũng là truyền thống quang vinh của Thẩm gia sao?”

Thẩm Đốc Lễ sắc mặt buồn bã nói: “Cây lớn nhiều cành ung, Thẩm gia ngày nay có thể nói thịnh vượng đến cực điểm, nhưng mặt trái của sự thịnh vượng đó là cho con cháu Thẩm gia ngày càng tham lam quyền thế và lợi ích. Lòng tham trong con người không thể lấp đầy, đã có quyền lại muốn quyền lớn hơn. Để có được nó thậm chí không tiếc ruột thịt tương tàn.”

Hai mươi năm trước, ta vì không chấp nhận một cuộc hôn nhân chính trị, kiên quyết lấy Chu Dung xuất thân bình dân làm vợ khiến người trong gia tộc phản đối kịch liệt. Phản đối việc kết hôn cũng chỉ là cái cớ, chủ yếu vì ta là con trai trưởng trong nhà, nhất định sẽ kế thừa vị trí gia chủ, những người anh em khác của ta không cam lòng. Nhân cơ hội này, bọn họ mượn gió bẻ măng. Khi đó cha của ta, cũng chính là ông nội con cũng rất không đồng tình với cách làm của ta, gần như là cắt đứt quan hệ cha con với ta. Rốt cuộc ta đành phải mang theo mẹ và đứa con vừa mới ra đời, một nhà ba người đi xa tránh họa. Em trai của ta, tức là chú hai của con nhất định không buông tha, phái người ngàn dặm đuổi giết. Trên đường đi, chúng ta nhiều lần gặp nguy hiểm thiếu chút nữa là mất cả tính mạng”

Diệp Hoan tỏ vẻ không tin: “Bịa, đúng là bịa, ông đang kể phim truyền hình hả? Giờ là thời đại hòa bình làm sao có chuyện đuổi giết ngang nhiên như thế? Giết người là ngồi tù một gông đó.”

Thẩm Đốc Lễ cười lạnh: “Con từ nhỏ lớn lên ngoài phố phường, đối với chuyện trong giới thượng lưu biết được bao nhiêu? Ta cho con biết, quyền thế càng lớn thì tay dính máu càng nhiều. Những kẻ tiểu dân tỉnh lẻ không bao giờ tưởng tượng nổi đâu. Con cho rằng tranh quyền đoạt lợi chỉ là hô hào bỏ phiếu bầu cử, ai được nhiều phiếu thì kẻ ấy thắng sao? Con xem giới thượng lưu quá đơn giản rồi, từ xưa tới nay, con đường đi đến ngai vàng luôn được xây bởi xương trắng và máu tươi”

Diệp Hoan nghe đến nín thở.

Cái thế giới phồn hoa đó rốt cuộc là cái dạng thế giới gì vậy? Hẳn quả thực không định nghĩa nổi.

“Nếu ta chết ở bên ngoài, chú hai con nghiễm nhiên sẽ thành gia chủ Thẩm gia, cho nên hẳn truy sát ta không chết không thôi. Ta và mẹ con lang bạt tới tận Ninh Hải, bọn ám sát cũng đã theo sát nút, lưỡi hái tử thần đã kề ngay trên cổ. Khi đó ta đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng ta không muốn cả nhà chúng ta cùng chết tức tưởi như vậy. Cho nên ta đã ra một quyết định lớn. Ta bí mật đem con gửi lại Ninh Hải, còn ta và mẹ con bất chấp tất cả chạy về phía bắc...”

Thẩm Đốc Lễ nhìn về mặt Diệp Hoan, trong mắt hiện vẻ dịu dàng hiếm thấy: “Con trai, đừng trách ta nhẫn tâm. Tình thế lúc đó quá nguy cấp, ta làm như vậy hoàn toàn là vì muốn bảo vệ con. Thật sự, không có điều gì quý hơn mạng sống. Khó khăn hay khốn khổ đều là những thứ đời người rồi sẽ trải qua. Con khi đó vẫn chưa đầy tháng, chỉ vừa mới bước vào thế gian này, ta rất sợ ngay cả những khổ đau đó con cũng không có cơ hội nếm trải. Sao ta có thể nhẫn tâm lìa con cùng xuống hoàng tuyền được”

Diệp Hoan im lặng, đã nghe được đáp án mong mỏi suốt hai mươi năm. Lúc này, hẳn cảm thấy cái vỏ cứng rắn lạnh lùng của mình đang từng chút bị hòa tan.

Đúng vậy, trong tình thế đó, hẳn có thể trách ai được? Hành động tàn nhẫn đó càng cho thấy tình cảm sâu nặng của cha mẹ dành cho đứa con trai là hẳn. Nếu như đổi vị trí, nếu như hẳn ở địa vị của cha hẳn, hẳn sẽ lựa chọn thế nào?

Diệp Hoan nghĩ tới nghĩ lui chỉ cảm thấy hẳn cũng sẽ quyết định như vậy.

“Cuối cùng ông vẫn thoát chết, trở về được gia tộc. Vì sao suốt hai mươi năm qua không trở lại đón tôi?”
Diệp Hoan hỏi ra thắc mắc cuối cùng trong lòng hẳn.

Thẩm Đốc Lễ cười khổ: “Ta và mẹ con dù thoát chết nhưng ta vẫn phải ẩn nhẫn suốt hai mươi năm, cho đến tận bây giờ ta vẫn còn phải nhẫn nhịn... Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật mười năm vì báo thù diệt quốc, không phải khoa trương nhưng ta cũng không hề nhẹ nhàng hơn Câu Tiễn. Ta ẩn nhẫn suốt hai mươi năm, không dám tìm con, càng không dám gặp con, biết rõ con sống khổ sở cũng không dám lên lút hỗ trợ con. Kẻ địch quá lợi hại, chỉ một chút xiu dầu vết thôi liền sẽ bị bọn hẳn phát hiện. Cho nên ta chỉ có thể mất điếc tai ngơ, chỉ có như vậy, con mới được an toàn”

“Vậy vì sao bây giờ các người lại đột nhiên đến nhận tôi, đây là ý gì?”

“Rất đơn giản, gần đây con bị ám sát hai lần đúng không?”

Diệp Hoan vội vàng gật đầu

Thẩm Đốc Lễ mỉm môi: “Chúng ta tới nhận con là bởi vì con đã không được an toàn nữa rồi...”

Diệp Hoan căng thẳng, miệng đắng chát

“Thân phận của con đã bại lộ, ta còn mẹ con không thể giả vờ thêm nữa, nếu không cái mạng nhỏ của con sớm muộn cũng bị chúng lấy mất. Nếu như đã bại lộ, vậy ta sẽ hoàn toàn công khai cho tất cả mọi người biết...” Thẩm Đốc Lễ tròng mắt nhìn Diệp Hoan. Đây là con trai ruột của hẳn, là đứa con trai duy nhất của hẳn trên đời này.

“Con trai, năm xưa ta vứt bỏ con là vì bảo vệ con. Hai mươi năm không đến nhận con cũng là vì bảo vệ con. Hiện tại, ta và mẹ con đến nhận con vẫn là vì bảo vệ cho con. Hết thấy những điều chúng ta làm đều là nghĩ cho con. Ở đời không có cha mẹ nào nhẫn tâm được với con cái. Bao năm nay mẹ con mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, chịu đựng đau thương không dám đến gặp con, sợ đưa tới họa sát thân cho con. Ta không mong con có thể hiểu hết nỗi khổ của chúng ta nhưng ta không muốn con oán hận cha mẹ. Con có thể hận toàn bộ người trong thiên hạ nhưng không thể hận cha mẹ con, bởi vì chúng ta yêu con hơn tất cả

mọi thứ trên đời này. Không thể hiện không có nghĩa là không yêu, con không thể bởi vì tình yêu vô hình này mà hận chúng ta”

Thẩm Đốc Lễ nói xong, hốc mắt hồng hồng. Ông hít sâu một hơi, hơi hơi nghiêng đầu, cố gắng đè xuống cảm xúc cuộn trào trong lòng.

Cha con hai người im lặng thật lâu.

Diệp Hoan muốn nói câu gì đó, lại không biết phải nói gì

Tựa như thời gian trôi qua không thể níu giữ, oán hận cả đời theo từng lời Thẩm Đốc Lễ mà dần dần tiêu tán

Diệp Hoan rất muốn tiếp tục oán hận. Hai mươi năm nay hắn dựa vào oán hận mà sinh tồn đến ngày hôm nay. Một khi không còn oán hận, tâm hồn hắn chỉ còn lại trống rỗng. Hắn không cam lòng, rất không cam lòng, không muốn dễ dàng tha thứ cho bọn họ như thế.

Thế nhưng mà...nhìn Thẩm Đốc Lễ tóc bạc đã nhiều bằng tóc đen, môi mím lại kiềm chế cảm xúc, Diệp Hoan không đành lòng, nội tâm hắn lúc này đang giằng co dữ dội

Thẩm Đốc Lễ thấy Diệp Hoan do dự, trong lòng tê tái, cười lớn nói: “Mà thôi, hôm nay nói cho con biết những chuyện này là muốn giải thích nguyên nhân năm đó. Con thông cảm cũng được, không thông cảm cũng được. Sự thật chính là như vậy, con cứ từ từ suy nghĩ, không cần gấp gáp. Nói chuyện khác đi!”

Dừng một chút, Thẩm Đốc Lễ nói: “Lần này ta và mẹ con đến Ninh Hải, ngoài chuyện nhận lại con, ta vốn định đem con trở về Thẩm gia. Nhưng hiện giờ ta cảm thấy nên hỏi ý kiến con trước. Con có nguyện ý quay trở về Thẩm gia với ta hay muốn tiếp tục ở lại Ninh Hải?”

Diệp Hoan vội vàng lắc đầu nguầy nguậy: “Thẩm gia bị ông nói giống như Diêm Vương điện, tôi dương thọ còn chưa hết, tạm thời không muốn đến đó đâu!”

Thẩm Đốc Lễ: “...”

Ông thở dài cam chịu: “Vậy con muốn tiếp tục ở lại Ninh Hải sao?”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút, nói: “Tôi hiện tại thân phận khác biệt rồi đúng không?”

Ông gật đầu: “Mẹ con gây dựng cho con cả gia sản kếp xù như vậy, đời này con tha hồ hưởng thụ rồi. Đáng tiếc ta chỉ là nhân viên công vụ, không có tài sản...”

“Tôi có thể mang theo cầu nô tài ra ngoài đường đùa giỡn con gái nhà lành sao?” Diệp Hoan mong đợi hỏi

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu: “Quyền lực của ta là nhân dân cấp cho. Không cho phép con ở bên ngoài khi dễ người khác, bêu xấu uy tín của ta. Đây là vấn đề nguyên tắc, ta không thể làm trái nguyên tắc”

Diệp Hoan hơi có chút thất vọng, ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi: “Tôi có thể cầm tiền của mẹ bao nuôi mấy nữ mình tinh xinh đẹp không?”

Thẩm Đốc Lễ nghiêm khắc cảnh cáo: “Thế lại càng không được, gia phong Thẩm gia truyền đời mấy trăm năm nay, nghiêm cẩn, lễ nghĩa. Sao có thể làm ra chuyện bại hoại gia phong như vậy được”

“Gánh hai thùng phân trên đường phố, thấy ai không vừa mắt liền dội ột gáo?”

“Không cho phép làm chuyện mất thể diện”

“Mỗi ngày đến hộp đêm nện tiền chơi gái?”

“Không cho phép qua lại với phụ nữ phong trần”

“Mua bánh quẩy ăn một cái lại ném một cái?”

“Không cho phép lãng phí!”

Diệp Hoan nổi giận: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, ông đang bồi dưỡng tôi thành chủ tịch nước đấy à?”

Thẩm Đốc Lễ day trán, kiềm nén nói: “Chí hướng thật vĩ đại, nhưng mà đừng lấy chuyện này ra đùa, con không phải con nhà bình thường”

“Vậy xuất tiền cho tôi cắt bao quy đầu được chứ hả?”

Thẩm Đốc Lễ im lặng nhìn Diệp Hoan, sau một lát trầm giọng nói: “Cái này có thể được”

“Bao quy đầu của tôi quá dài đều là do gien của ông làm hại” Diệp Hoan cầu nhàu.

84. Chương 83: Tâm Nguyện Thẩm Kín

Diệp Hoan có rất nhiều tâm nguyện nhưng vì đủ loại nguyên nhân, chủ yếu là lý do kinh tế, mà những tâm nguyện này cho đến giờ vẫn chưa được hoàn thành.

Những tiếc nuối trong cuộc đời, có những thứ không cách nào bù đắp, cũng có những thứ vẫn còn cơ hội thay đổi.

Diệp Hoan rất mừng là có thể thực hiện được điều mong mỏi nhất cả đời hắn: cắt bao quy đầu.

Hơn nữa, người giúp hắn thực hiện tâm nguyện lại chính là cha ruột hắn.

Đương nhiên, Diệp Hoan cũng không có ý định cảm ơn ông ta. Trong logic của hắn, việc cắt bao quy đầu thuộc về trách nhiệm của người làm cha mẹ sau khi sinh hắn ra. Mua cái máy giặt quần áo còn được bảo hành sửa chữa ba năm nữa là. Việc xuất tiền cho con ruột cắt cái bao quy đầu thật sự là việc thiên kinh địa nghĩa.

Thấy cơ mặt Thẩm Đốc Nghĩa giật giật liên hồi, Diệp Hoan nhẫn nhịn tâm tình mừng rỡ, thận trọng thăm dò: “Ông thật sự nguyện ý xuất tiền cho tôi cắt bao quy đầu đấy chứ?”

“Nguyện ý” Thẩm Đốc Lễ cảm thấy ê cả răng

“Vậy chọn dịch vụ cắt bao quy đầu loại 800 đồng nhé?”

“Được”

Diệp Hoan ngay cả lúc cha con nhận nhau còn không thêm rơi một giọt lệ, lúc này hốc mắt ẩm ướt.

Diệp Hoan xúc động dâng trào, vạch cái quần bệnh nhân rộng thùng thình ra, thâm tình nhìn nhị đệ bụ bẫm kháu khỉnh đang oai hùng ngẩng đầu. Diệp Hoan vô hạn yêu thương nói: “Nghe thấy chưa? Nhị đệ, rốt cuộc...đã có thể sửa áo không cổ thành áo cổ bẻ rồi, có cao hứng không?”

Đầu nhị đệ to ra một chút, tuy rằng không nói chuyện nhưng nhìn ra được nó thật cao hứng.

Thẩm Đốc Lễ đen mặt, cả người khẽ run rẩy “...”

...

Vậy là sau lần trúng đạn lúc trước, Diệp Hoan lại một lần nữa được đẩy vào phòng giải phẫu.

Lúc này hắn ôm tâm tình mừng rỡ như điên mà hăng hái đi vào

Y tá chăm sóc đặc biệt Sở Tuyết mặt mày sầm sì cùng một đám bác sĩ, y tá đẩy Diệp Hoan mặt mũi rạng rỡ đi vào phòng giải phẫu.

Diệp Hoan nằm trên giường miệng cười không khép lại được, chỉ hận không thể nhảy xuống tự mình chạy vào cho nhanh.

Chu Dung, Chu Mị và Nam Kiều Mộc nghe tin Diệp Hoan phải phẫu thuật hốt hải chạy đến

“Làm sao vậy? Có chuyện gì thế? Diệp Hoan lại xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao phải làm phẫu thuật?” Chu Dung sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, suýt chút xụi lơ trên mặt đất

Hai cô gái trẻ đôi mắt rưng rưng, lo lắng nhìn chằm chằm Thẩm Đốc Lễ

Thẩm Đốc Lễ mặt đỏ đến mang tai, ho khan mấy lần mới ồm ồm nói quanh co: “Chuyện của đàn ông, phụ nữ mấy người không cần biết”

Chu Dung ngẩn người, bắt đầu dùng ngữ khí sắc lạnh tra hỏi: “Họ Thẩm kia! Anh có ý gì? Con tôi xảy ra chuyện mà anh bảo tôi đừng để ý đến là sao?”

Chu Mị và Nam Kiều Mộc cũng nhìn hẩn

Thẩm Đốc Lễ thở dài, tiến đến bên tai Chu Dung thì thầm mấy câu

Mặt Chu Dung lập tức hồng lên, phì cười một tiếng, sau đó lại ghé vào tai hai cô gái thì thầm một hồi

Hai cô gái sắc mặt đỏ như gạch cua, vẻ mặt kỳ quái quay đầu nhìn cánh cửa phòng mở rồi thở dài một hơi, cùng khẽ cười.

Thẩm Đốc Lễ nhìn ra ngoài cửa sổ, diềm đạm nói: “Chiều nay anh muốn đến ủy ban thành phố Ninh Hải một chuyến. Mấy vị bí thư tỉnh ủy và tỉnh trưởng Giang Nam nghe nói anh đến Ninh Hải nên đã đến ủy ban thành phố chờ gặp anh. Không gặp mặt bọn họ một lần cũng khó ăn nói. Buổi tối một nhà chúng ta...”

Nói đến đây, Thẩm Đốc Lễ ngừng lại, quay đầu nhìn nhìn Chu Mị và Nam Kiều Mộc, sửa lời: “...cả tiểu Chu và tiểu Nam, còn cả hai người bạn chí cốt của Diệp Hoan nữa, một nhà chúng ta ăn một bữa cơm đoàn viên đi”

Chu Mị và Nam Kiều Mộc mắt sáng lên, bốn chữ “một nhà chúng ta” này không phải là tùy tiện nói ra, đặc biệt với một người lãnh đạo cấp trung ương như Thẩm Đốc Lễ. Nếu ông đã tính cả các nàng vào, vậy ý nghĩa của bữa cơm này....

Hai cô gái liếc nhau, trong ánh mắt thấp thoáng ý tứ cạnh tranh kín đáo.

Chu Dung gật đầu: “Được rồi, anh đi nhanh về nhanh”

Tuy rằng hai vợ chồng bởi vì chuyện Diệp Hoan mà ly thân nhiều năm, nhưng khi xử lý chuyện chính sự, bà cũng giữ mặt mũi cho chồng. Đây là vì Thẩm Đốc Lễ bao năm qua vẫn một mực chung tình với bà, mà nguyên nhân lớn nhất vẫn là năm đó ông vì bà mà không tiếc trở mặt với gia tộc.

Hành lang bên ngoài khu giải phẫu, Chu Dung lôi kéo Nam Kiều Mộc ngồi xuống băng ghế, vỗ nhẹ nhẹ tay nàng cười nói thân mật: “Kiều Mộc này, ta biết cháu là một đứa trẻ thông minh. Cháu ở bên Diệp Hoan nhiều năm như vậy, lại có tình cảm với nó, cháu cảm thấy Diệp Hoan là người như thế nào?”

Nam Kiều Mộc hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một chút rồi thành thật nói: “Diệp Hoan không phải người tốt nhưng cũng không tính là người xấu. Anh ấy thoát nhìn giống một tên lưu manh nhưng thực tế anh ấy sống rất tình cảm với mọi người...Diệp Hoan rất phức tạp...nhiều năm như vậy nhưng cháu dường như vẫn không hiểu được rõ anh ấy”

Chu Dung nở nụ cười. Trong lòng bà là cảm giác tự hào của một người mẹ về con cái mình. Loại cảm giác này còn thỏa mãn hơn ký được một hợp đồng trị giá vài tỷ.

“Kiều Mộc, bao năm qua bác và cha Diệp Hoan thiếu nợ nó quá nhiều. Bác muốn bù đắp cho nó nhưng lại không biết phải bù đắp như thế nào. Tập đoàn Đằng Long này là bác gây dựng vì Diệp Hoan, sau này sẽ hoàn toàn thuộc về nó. Kiều Mộc, con là đứa trẻ thông minh, vừa lý trí lại vừa tình cảm, có học thức, quan trọng là con rất hiểu Diệp Hoan, con cảm thấy Diệp Hoan liệu có chấp nhận bù đắp của bác và cha nó không?”

Nam Kiều Mộc khó xử, chầm chậm lắc đầu: “Bác gái, cháu không biết nên trả lời bác thế nào, nhưng cháu cảm thấy Diệp Hoan sẽ không dễ dàng tiếp nhận phần bù đắp này của hai bác. Tuy rằng Diệp Hoan bình thường hay tham mấy món lợi nhỏ, còn xem tiền như mạng. Nhưng anh ấy sẽ không tùy tiện tiếp nhận số tiền tài lớn như vậy. Cho dù là cha mẹ ruột chỉ sợ cũng không được. Đó là nguyên tắc sống của anh ấy....”

Nam Kiều Mộc áy náy nhìn Chu Dung: “Nguyên tắc làm người của anh ấy vốn rất khó hiểu. Thật sự cháu cũng không biết được anh ấy sẽ có phản ứng gì?”

Chu Dung thờ người, ánh mắt ảm đạm.

...

Nửa tiếng sau, phòng giải phẫu đột nhiên truyền ra âm thanh náo động.

Diệp Hoan cà nhấc xuất hiện, tay bụm lấy bộ vị, vẻ mặt kinh hoảng, liêu xiêu chạy ra.

Ba người cả kinh, đều đứng bật dậy khỏi băng ghế, ồa đến trước mặt hấn xoắn xuýt: “Anh làm sao vậy?”

Bị bao vây bất ngờ, Diệp Hoan hoảng hốt lùi một bước, đến khi nhìn thấy Nam Kiều Mộc trong đám người, hấn vội vàng hô to: “Kiều Mộc! Nhanh! Dẫn anh về nhà! Nơi này quá cmn dọa người rồi!!!”

“Đến cùng là có chuyện gì?”

Diệp Hoan vẻ mặt đưa đám, mếu máo nói: “Vừa rồi lúc làm giải phẫu, còn chưa bắt đầu, anh chợt nghe thấy cô y tá họ Sở kia an ủi, cô ta nói: Đừng sợ, không phải sợ, tay đừng run, phải trấn định....đây chỉ là một cuộc giải phẫu đơn giản thôi...”

Ba người ngạc nhiên: “Y tá nói có sai đâu, người ta an ủi anh là việc tốt mà?”

Diệp Hoan run giọng: “Tốt cái gì! Nếu như là nói với anh thì tốt thôi, nhưng lời này là y tá kia nói với bác sĩ mổ...”

Ba người: “...”

“Các người không biết đâu, nhị đệ sợ tới mức chút nữa tè ra quần rồi...”

85. Chương 84: Bảng Hữu Chân Chính

Bên ngoài phòng giải phẫu.

Diệp Hoan đang lúc khóc lóc kể lể cảnh ngộ bất hạnh của mình, y tá Sở Tuyết vội vàng chạy ra.

“Anh chạy ra đây làm gì? Không phải muốn phẫu thuật sao? Ra ngoài này làm gì chứ?” Sở Tuyết bất mãn nói.

Chu Mị sắc mặt có chút khó coi: “Gọi trưởng khoa ngoại của các chị tới đây phụ trách mổ”

Diệp Hoan lắc đầu nguầy nguậy, sợ hãi nói: “Không làm nữa, tôi vừa suy nghĩ cẩn thận rồi. Kỳ thật không cắt bao quy đầu cũng không sao, giữ ấm tốt, trông lại có kiểu dáng thời thượng...”

Mọi người: “...”

Ngay cả kiểu dáng cũng lôi ra bàn được, mọi người còn có thể nói cái gì?

...

Đến buổi chiều, Cao Thắng Nam đã lâu không gặp, xách giỏ hoa quả xuất hiện trước phòng bệnh của Diệp Hoan.

Cao Thắng Nam mặc đồng phục cảnh sát oai phong, phối hợp với dáng người dong dỏng, ánh mắt sắc bén lão luyện, anh khí bình bình. Người khác vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành.

Diệp Hoan là lưu manh, mà lưu manh bẩm sinh trong tâm khảm đã e sợ cảnh sát. Hấn vừa nhìn thấy Cao Thắng Nam liền khẽ rùng mình, ngó người cả buổi mới cẩn thận hỏi: “Cảnh sát Cao...tôi gần đây có phạm tội gì sao?”

Cao Thắng Nam nửa cười nửa không, neho mắt nhìn Diệp Hoan: “Anh sợ cảnh sát đến vậy cơ à? Chẳng lẽ thật là có tật giật mình?”

Diệp Hoan cười ha ha, phẩy tay: “Tôi không phải kẻ trộm, Trương Tam mới là kẻ trộm. Cô muốn bắt thì đi bắt nó đi”

Cao Thắng Nam lúc lắc giỏ hoa quả trong tay, cười nói: “Nghe nói anh bị thương, chẳng lẽ cảnh sát thì không thể đi thăm bạn bè bị bệnh sao?”

Diệp Hoan lúc này mới yên lòng, nụ cười đã tự nhiên hơn: “Đương nhiên có thể, có điều lần sau cô tới có thể đừng mặc cảnh phục không? Nói thật, mỗi lần nhìn thấy đồng phục cảnh sát tôi lại có phản xạ muốn bỏ chạy...”

Cao Thắng Nam nhăn mũi, lườm hằn: “Anh đó! Chuyện tốt thì ít, chuyện xấu thì nhiều. Người bình thường có ai nhìn thấy cảnh phục liền chạy chứ?”

Diệp Hoan gãi mũi, cười gượng: “Đương nhiên cũng có lúc tôi không sợ cảnh phục...”

“Lúc nào?”

Diệp Hoan chỉ cười không nói, tròng mắt nháng qua ý dâm dăng.

Đương nhiên là thời điểm mặc cảnh phục để tăng tình thú trên giường rồi.

Cao Thắng Nam nhìn đuôi Diệp Hoan quần đầy băng trắng, cô khẽ thở dài

Không biết từ lúc nào người đàn ông này đã ở lì trong lòng cô. Từ đêm đầu tiên gặp gỡ, đến vụ án ở ngân hàng, một người tầm thường lại có dũng khí lớn lao quyết liều mạng với tên cướp, rồi cái người đàn ông hèn mọn mà vĩ đại ấy lại dám bắt cóc Chu Mị và Liễu Mi, tuyệt vọng mà bi tráng đối diện với vô số họng súng...

Trên đời, có những người đến bạc tóc vẫn xa lạ, cũng có những người vừa gặp mà như đã thân. Diệp Hoan đó cứ từng bước từng bước để lại dấu ấn thật sâu trong tim cô.

Có lẽ cô đối với Diệp Hoan chỉ là chút thiện cảm mỏng manh. Cô ưa thích những người đàn ông giàu nhiệt huyết, vì niềm tin của mình mà khinh thường thế nhân. Một Diệp Hoan như thế làm cho cô động tâm không thôi. Hôm nay gặp lại Diệp Hoan, cô mới biết bản thân đối với hắn đã không còn chỉ là chút thiện cảm ban đầu...có một thứ gì đó đã vượt qua giới hạn.

Cao Thắng Nam ngẩng nhìn Diệp Hoan, ánh mắt thoáng chút u oán: “Diệp Hoan, anh có xem tôi là bạn bè không?”

Diệp Hoan ngẩn người: “Lời này là ý gì?”

“Anh bắt cóc Chu Mị vì tiền, nhưng vì sao khi đó anh không tới tìm tôi?”

Diệp Hoan cười gượng: “Cái đó hình như không thích hợp lắm, bắt cóc cảnh sát tội càng thêm tội, điểm này tôi vẫn biết chừng mực”

Cao Thắng Nam chán nản: “Ai bảo anh bắt cóc tôi? Tôi là nói vì sao anh không đến vay tiền tôi. Tôi đã từng nói nếu anh có khó khăn gì có thể đến tìm tôi. Chẳng lẽ anh quên rồi sao?”

“Đương nhiên không quên. “Có khó khăn, tìm cảnh sát” mấy câu này viết đầy trên các biển báo công cộng. Nhưng mà cô cũng là người làm công ăn lương, khi đó tôi cần những 100 vạn đồng, có thể mở miệng hỏi cô hay sao? Cảnh sát cũng đâu phải cái gì cũng có thể giúp chứ?”

Cao Thắng Nam hừ một tiếng: “Làm sao anh biết tôi không có 100 vạn? Cho dù tôi không có thì anh trai tôi...” Cô đột nhiên ngừng lời, hung hăng trừng hằn một cái: “Dù sao anh chính là không xem tôi là bạn bè!”

Diệp Hoan giơ ngón cái lên, khen nức nở: “Cô thật là người bạn trượng nghĩa quá đi! Không tìm cô vay tiền cô còn mất hứng...”

Cao Thắng Nam nheo mắt: “Vậy anh nói đi, anh xem tôi là bạn bè sao?”

“Đương nhiên!”

“Xem tôi là bạn bè, vì sao bị thương không báo cho tôi biết”

Diệp Hoan cảm thấy bờ môi khô nứt: “...”

“Nếu như tôi không nhìn thấy hồ sơ vụ án đầu súng ở Ninh Hải mấy hôm trước, tôi còn không biết là anh bị thương đây”

Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm Diệp Hoan, hai mắt như hai quả cầu lửa đốt đến cháy cả quần áo hắn

“Cảnh sát Cao, là như vậy, hôm đó tôi đang xào rau trong nhà, đột nhiên phát hiện hết xì dầu...”

Diệp Hoan bịa chuyện rất thành khẩn

Cao Thắng Nam nhú chặt lông mày: “Cho nên?”

Diệp Hoan vỗ đùi: “..cho nên tôi không thể không đi mua thêm xì dầu. Ai ngờ vừa đi đến đầu ngõ, chẳng hiểu ra sao tự nhiên ăn một viên đạn. Việc mất mặt như vậy, tôi còn công bố thiên hạ làm gì chứ?”

Cao Thắng Nam nghiêng răng nghiêng lợi thò tay vặn xoắn lỗ tai hắn: “Tôi cho anh nói dối này! Nếu không phải anh đang bị thương thì tôi còn đánh anh đến không biết đường về nhà luôn ấy”

Hai người đang giằng co thì Chu Dung bước vào. Bà thấy con trai đang tranh cãi ầm ĩ với một nữ cảnh sát xinh đẹp. Mắt Chu Dung sáng lên, tiếp đó liền híp lại thành một khe nhỏ, trong mắt vừa mừng rỡ vừa phiền não

Con trai bà thật có duyên với phụ nữ. Bà còn đang bận so kè xem nên chọn Chu Mị hay Nam Kiều Mộc làm con dâu thì đã lại xuất hiện thêm một nữ cảnh sát.

...Cặp vòng tay thủy tinh để vương đó quý hiếm vô cùng, đi đâu tìm thêm một cái nữa để tặng đây?

“Diệp Hoan, vị cảnh sát xinh đẹp này là...?” Chu Dung dò hỏi

“Là bạn con” Qua mấy ngày ở chung, Diệp Hoan đã biết được nỗi khổ tâm của cha mẹ nên không còn lạnh nhạt với Chu Dung như trước nữa. Chẳng qua cái từ “Mẹ” này vẫn cứ tắc nghẹn ở yết hầu, không làm sao gọi ra được

Cao Thắng Nam thấy có người đến, cuống quýt buông lỗ tai Diệp Hoan ra. Khuôn mặt cô đỏ rần, lắp bắp nói: “Chào..chào phu nhân”

Nói xong, Cao Thắng Nam đánh mắt sang Diệp Hoan ý dò hỏi

Diệp Hoan gượng gạo nói: “Bà ấy là..là..mẹ của tôi”

Cao Thắng Nam điếng người

Còn Chu Dung nước mắt thoáng cái ào ra như đê vỡ

Mẹ!

Lần đầu tiên con trai bà ở trước mặt người ngoài thừa nhận bà.

Khoảnh khắc này, lòng Chu Dung ngập tràn hạnh phúc

Cao Thắng Nam kinh ngạc nhìn Diệp Hoan. Cô biết rõ Diệp Hoan là trẻ mồ côi, sao tự nhiên lại vọt ra một người mẹ thế?

Diệp Hoan cười hắc hắc: “Trẻ mồ côi thì cũng là được người ta sinh ra, không phải nứt từ trong tảng đá, có mẹ cũng là chuyện bình thường mà”

Cao Thắng Nam trừng mắt một cái sau đó mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu cung kính chào hỏi: “Chào bác gái”

Chu Dung lau nước mắt, chớp chớp đôi mắt sưng đỏ hỏi Diệp Hoan: “Cô ấy là bạn của con sao?”

Diệp Hoan gật đầu: “Vâng, là bạn”

“Là bằng hữu chính thức sao?”

“Đương nhiên là bạn bè thật sự rồi”

Mắt Chu Dung ngày càng sáng lên

Văn học Trung Hoa bác đại tinh thâm, hai chữ “bằng hữu” này có nhiều tầng ý nghĩa. Chu Dung và Diệp Hoan hiển nhiên là hiểu hai từ này theo nghĩa khác hẳn nhau.

Cao Thắng Nam bị Chu Dung ngấm trái ngấm phải một hồi, có lúc lại nhìn chăm chú vào vòng 3 nảy nở của cô. Cao Thắng Nam không ngồi nổi nữa, cả đời cô chưa bao giờ bị người nào sẫm soi lộ liễu như vậy

Cô ngượng ngùng quay đầu nói với Diệp Hoan: “Anh chịu khó dưỡng thương, mấy hôm nữa tôi sẽ lại đến thăm...”

Chu Dung vội nắm lấy tay cô, cười nói thân thiết: “Chớ vội đi, Diệp Hoan còn phải dưỡng thương một thời gian, rảnh rồi cháu đến với nó nhé...”

Chu Dung vừa nói vừa lẹ làng đeo vào ngón tay thon dài của Cao Thắng Nam một chiếc nhẫn lục phỉ thúy để vương trông rất đắt tiền.

Chu Dung vỗ vỗ tay Cao Thắng Nam, nụ cười như gió xuân: “Quà lần đầu gặp mặt cho cháu. Tuy nó không quý giá bằng vòng tay nhưng nó là vật gia bảo của Thảm gia đã truyền đời mấy trăm năm rồi. Năm đó là bà nội Diệp Hoan tự tay đeo cho ta đấy. Cháu đừng từ chối”

Cao Thắng Nam vốn đang định từ chối nhưng vừa nghe nói là của gia bảo, hơn nữa trong lời nói của Chu Dung lộ ra ý tứ “tín vật truyền cho con dâu”, cô lại như ma xui quỷ khiến mà ngậm miệng. Sắc mặt biến thành màu cà chua, cô cúi đầu e lệ, yên lặng nhận phần lễ vật bất thường này, khóe miệng vô thức giương lên.

Chu Dung kéo Cao Thắng Nam ngồi xuống, thân mật trò chuyện, hai mắt vẫn một mực quan sát đánh giá. Nội dung câu chuyện càng lúc càng đi sâu vào đời tư, ví như trong nhà có mấy người, cha mẹ làm nghề gì, công việc có tốt không, ngày sinh tháng đẻ bao nhiêu...

Diệp Hoan ngồi một bên càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ

Không phải là mẹ đã hiểu lầm cái gì chứ?

Đúng lúc này, Nam Kiều Mộc và Chu Mị bước vào phòng, nhìn thấy Chu Dung đang thân mật nắm tay trò chuyện với Cao Thắng Nam, còi báo động trong đầu hai cô gái rung lên mãnh liệt. Sắc mặt vô thức trở nên khấn trương.

Chu Dung vẫn làm như không biết, cười nói thân thiết với Cao Thắng Nam: “Tối nay cả nhà ta cùng nhau ăn cơm, cháu đến rồi thì ở lại đi, đừng về vội”

Cao Thắng Nam mắc cỡ, nghe vậy vừa ngẩng đầu lên định từ chối thì nhìn thấy vẻ mặt đề phòng của Chu Mị và Nam Kiều Mộc

Không biết sao, lời cự tuyệt đã ra đến đầu lưỡi lại đột nhiên biến thành ngọt ngào đáp ứng

Diệp Hoan lén nhìn Nam Kiều Mộc, thấy mặt cô nhuộm một màu âm u nhàn nhạt, trong lòng âm thầm kêu khổ

Chuyện này để ẹ nhúng tay vào, càng làm càng rối.

Chuyện rắc rối hơn còn ở phía sau.

Nhóm phụ nữ đang ngồi quây quần nói chuyện phiếm chợt lại có người gõ cửa phòng bệnh.

Liễu Mi hơi dựa vào cạnh cửa, váy trắng, áo khoác trắng, giày cao gót khê gõ nhịp xuống sàn, nhẹ nhàng cất tiếng: “Xin hỏi...đây là phòng bệnh của Diệp Hoan phải không?”

Phòng bệnh yên lặng như tờ....

Đôi mắt xéch mé người của Liễu Mi đảo một vòng, liền trông thấy Diệp Hoan vẻ mặt ngốc trệ đang nằm trên giường bệnh

Liễu Mi lập tức không quan tâm mấy người khác đang ngồi trong phòng, sải bước đến cạnh giường Diệp Hoan, hung hăng néo lỗ tai hắn, sẵn giọng: “Tên hỗn đản này, công ty Hồng Hổ đã hoạt động trở lại được nhiều ngày rồi, tại sao lại không đi làm hả? Khấu trừ 500 đồng tiền lương của anh”

Chu Dung ngồi đó, hai mắt đăm đăm, lúng túng hỏi: “Diệp Hoan, vị này là...”

“Bạn con”

Diệp Hoan đứng đắn bổ sung: “Thật sự là bạn bè”

“Lại...lại một bằng hữu chân chính nữa?” Chu Dung gian nan nói

“Đúng, bằng hữu chân chính!” Diệp Hoan liếc Chu Dung: “Mẹ thích tặng đồ gia bảo như vậy, có còn nữa không? Cầm một thứ tặng cho cô ấy đi còn gì”

Chu Dung mờ mịt: “..a...không còn”

“Không có nhẫn với vòng tay thì vòng cổ cũng được mà” Diệp Hoan nhắc nhở

Mắt Chu Dung sáng lên, trở tay tháo chiếc vòng cổ phỉ thúy sáng bóng, vui vẻ nói: “Con không nói thì mẹ suýt quên, cô gái này thật đẹp, lần đầu gặp mặt. Cháu đeo cái này lên đi, không cho phép từ chối. Chiếc vòng này là năm đó ba Diệp Hoan tặng cho bác làm vật đính ước. Tội nay cháu rảnh không, cùng ăn một bữa cơm gia đình.....”

Diệp Hoan: “...”

Cốc! cốc! cốc!

Cửa ra vào lại truyền đến tiếng gõ cửa

Chu Dung đến đầu cũng không dám ngoảnh lại, phát điên nhìn chằm chằm Diệp Hoan: “Con đến cùng là có bao nhiêu bằng hữu chân chính hả? Ta thật sự là không còn đồ gì để tặng nữa đâu?”

Y tá Sở Tuyết đứng cạnh cửa yếu ớt nói: “...bệnh nhân đã đến giờ châm cứu”

86. Chương 85: Bữa Cơm Đoàn Viên

Trong phòng bệnh, Chu Dung và Diệp Hoan vẽ mặt sầu não. Ánh mắt của Kiều Mộc, Chu Mị, Cao Thắng Nam như dao găm thi nhau khoét thịt hần. Chỉ có Liễu Mi vẫn duy trì vẻ mặt hứng thú nhìn tới nhìn lui.

Không khí trong phòng như nén lại, yên tĩnh đến mức làm Diệp Hoan cảm giác mình đang nằm trong hầm mộ.

Hiện giờ hần quả thật rất muốn chui vào trong mộ...

Diệp Hoan thề, hần ngoại trừ có tình cảm vượt trên mức bình thường với Nam Kiều Mộc, người đã ở bên hần từ nhỏ. Ba cô gái Chu Mị, Cao Thắng Nam và Liễu Mi hần không có tình cảm gì đặc biệt. Dù rằng các nàng đều là những mỹ nữ trăm ngàn người có một, nhưng tình cảm là thứ cần nuôi dưỡng từng ngày, ngoài Kiều Mộc, hần với các nàng kia chưa từng có ý muốn không an phận

Các nàng với hần cũng không phải quá quen thuộc

Nhưng điều phiền toái bây giờ là các nàng dường như có suy nghĩ không an phận với hần. Đến cùng là hần đã làm chuyện gì khiến các nàng hiểu lầm là hần có ý với các nàng vậy chứ?

Diệp Hoan vò đầu bứt tai mãi mà vẫn không lý giải được

Chu Dung thấy con trai mặt mày u ám, bà cũng khẽ thở dài, nhưng mà tiếng thở dài này lại xen lẫn cả một chút tự hào.

Diệp Hoan được nhiều cô gái tốt để ý như vậy đủ thấy thằng bé lớn lên thật anh tuấn, mị lực, ưu điểm vô số. Bằng không sao lại có nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ.

Trong mắt người mẹ thì con mình luôn luôn hoàn mỹ, kể cả nhà lãnh đạo tài ba của Đảng Long cũng không phải trường hợp ngoại lệ

Sự yêu thương phải nén nhịn suốt hai mươi năm, một khi bùng phát thì như sông Hoàng Hà vỡ đê. Chu Dung hiện giờ chính là như vậy. Việc lựa chọn ai làm con dâu cũng là một việc vừa khổ não vừa hạnh phúc, đương nhiên, nếu con bà thích hết mấy cô gái này thì cứ đón hết về làm con dâu. Cơ nghiệp khổng lồ như tập đoàn Đảng Long còn sợ không nuôi nổi mấy cô con dâu này hay sao?

Mỗi người một suy nghĩ riêng khiến không khí trong phòng bệnh lại càng tĩnh lặng. Cho đến khi Thẩm Đốc Lễ được cảnh vệ vây quanh bước vào phòng, bầu không khí đó mới bị phá vỡ.

Thẩm Đốc Lễ vừa vào cửa đã nói một tràng: “Đi thôi, đến giờ cơm rồi. Anh đã bảo Lưu Tư Thành bao hết hội sảnh khách sạn Hilton. Hôm nay một nhà chúng ta...” Thẩm Đốc Lễ nghẹn lời. Hắn ngạc nhiên phát hiện ra có bốn vị mỹ nữ như hoa như ngọc đang ngồi trong phòng bệnh con trai hắn. Ba người dùng ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm con hắn, người còn lại thì hăng hái ngó trái ngó phải.

Không khí vô cùng quỷ dị.

Thẩm Đốc Lễ dày dặn kinh nghiệm lập tức đã phân tích được tình huống. Một màn trước mắt này nhất định là tình huống tranh giành tình ái mà đối tượng hắn là con trai hắn.

Là một người đàn ông truyền thống, Thẩm Đốc Lễ liền hung hăng trừng mắt với Diệp Hoan.

Bốn cô gái thấy Thẩm Đốc Lễ xuất hiện, nhao nhao đứng lên

Cao Thắng Nam và Liễu Mi vừa thấy Thẩm Đốc Lễ thì không khỏi ngẩn ngơ. Gương mặt người này các nàng đã quá quen thuộc, một gương mặt thường xuyên xuất hiện trong chương trình tin tức. Chẳng lẽ hắn lại là...

Hai cô gái quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Hoan, vẻ mặt khiếp sợ

“Ta đến khách sạn trước, mấy người...” Thẩm Đốc Lễ hươ hươ ngón tay vào bốn cô gái, không biết nên chỉ vào ai, ngón tay hươ lung tung hết như thầy cúng đang xua đuổi tà ma, sau một hồi đành bất đắc dĩ nói: “...đều cùng đi đi”

Thẩm Đốc Lễ hàm hồ ném lại một câu rồi quay người đi thẳng.

Chu Dung liếc mấy cô gái một vòng quan sát phản ứng các nàng rồi đi theo Thẩm Đốc Lễ. Khi ra cửa bà cũng không quên gửi cho Diệp Hoan một ánh mắt trêu chọc.

Phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Hoan và bốn cô gái. Diệp Hoan mặt mày nhăn nhó còn khổ sở hơn phải uống thuốc đắng.

Hắn trầm mặc một hồi, khô khốc nói: “Cao cảnh quan chắc công việc bề bộn, không có thời gian dùng cơm đâu nhỉ? Có hãy hết lòng phục vụ nhân dân ...”

Cao Thắng Nam gằn giọng: “Anh đang nói tiếng người sao? Công việc cảnh sát đúng là bận bịu nhưng hôm nay tôi vừa hay được nghỉ. Bữa cơm này tôi không thể không ăn!”

Diệp Hoan: “...”

Diệp Hoan quay đầu nhìn Liễu Mi, vẻ mặt đáng thương: “Liễu tổng, công việc của cô chắc cũng bề bộn, lại nói chúng ta không phải rất thân thiết...”

Liễu Mi cười tủm tỉm đón lời: “Không thân cũng không sao, cùng nhau ăn bữa cơm bồi đắp tình cảm. Từ hôm nay chúng ta bắt đầu làm thân đi”

Diệp Hoan xoay đầu về hướng Chu Mị và Kiều Mộc. Hai cô gái im lặng không nói gì nhưng lại làm như vô ý vuốt ve chiếc vòng tay phỉ thúy mà Chu Dung đã tặng các nàng...

Mùi thuốc súng lan tỏa khắp nơi...chỉ chờ chờ bạo nổ

Diệp Hoan nghiêng răng: “Đi! Đều mẹ nó đi hết đi! Ăn chết các người đi!”

Có lần Diệp Hoan được một lão mù xem bói đạo trên cầu vượt tính mệnh cho. Lão bấm chỉ tay cả buổi rồi phán rằng đời này hắn phạm mệnh đào hoa. Diệp Hoan cười không khép miệng lại được, không tiếc thưởng cho thầy bói năm đồng.

Trước kia hắn cho rằng mệnh cách đào hoa là một việc rất đáng tự hào. Ít nhất đời này hắn không lo không lấy được vợ. Thực tế, mấy năm gần đây, Diệp Hoan lặn lội trong chốn tình trường quả thật như cá gặp nước.

Mãi cho đến hôm nay hắn mới biết mệnh phạm đào hoa thực ra cũng không phải là tốt. Lão già tướng số còn nói đây là một kiếp nạn, cần làm lễ, bùa chú hóa giải gì gì đó. Hắn lúc đó còn bận cười sung sướng như thằng ngốc, không rảnh để ý.

...

Hội sảnh của khách sạn Hilton được bài trí hoa lệ. Trên trần có một chùm đèn thủy tinh thật lớn đang tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng bằng bạc màu thủy ngân soi rọi từng góc nhỏ trong sảnh.

Vệ sĩ của Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung đã kiểm soát toàn bộ hội sảnh, chia làm hai hàng đứng gác trước cửa ra vào. Cả hội sảnh mênh mông chỉ kê một chiếc bàn tròn lớn ở khu vực trung tâm. Thẩm Đốc Lễ im lặng ngồi ở vị trí chủ nhà. Chu Dung ngồi bên cạnh, nét mặt tươi cười quan sát bốn cô gái trước mặt. Bà càng nhìn càng thấy thuận mắt, người nào cũng xinh đẹp, giỏi giang.

Thẩm Đốc Lễ mặt mày âm trầm, không nói lời nào.

Hắn không có thành kiến gì với bốn cô gái, chỉ đang tức giận Diệp Hoan. Hắn vốn là người theo tư tưởng truyền thống, lại là người trong giới chính khách, sợ nhất là mấy chuyện rắc rối tình cảm này. Cho dù đối tượng tranh chấp là con trai hắn cũng không được.

Thẩm Đốc Lễ lạnh lùng nhìn một vòng, chủ động lên tiếng: “Con còn có hai người bạn thân nữa mà? Sao không gọi bọn họ tới?”

Diệp Hoan mặt mày đau khổ, liếm liếm cái miệng khô khốc, giận giữ nói: “...Bữa cơm này đã đủ rối loạn rồi, không cần gọi bọn họ tới thêm phiền nữa”

Thẩm Đốc Lễ đương nhiên hiểu ý hắn. Bốn cô gái mặc dù không mở miệng nói chuyện nhưng ánh mắt nhìn nhau đều nãy lửa, sắc mùi sùng tạc. Ngay cả người ngoài cuộc như hắn còn cảm thấy rõ ràng. Bữa cơm này đúng thật là khó ăn!

“Mang thức ăn lên đi!” Thẩm Đốc Lễ ra hiệu

Rất nhanh, phục vụ đã bưng lên một bàn thức ăn phong phú.

Mấy cô gái ở trước mặt Thẩm Đốc Lễ có chút rụt rè. Dù sao vị đang ngồi trước mặt chính là nhân vật tai to mặt lớn, là người cầm cân nảy mực chính sự quốc gia, ăn một bữa cơm cũng phải giữ ý từng li từng tí. Đồng thời các nàng cũng mừng cho Diệp Hoan có thể nhận lại cha mẹ ruột. Từ nay về sau hắn không bao giờ còn là cô nhi nữa. Cha mẹ hắn đều là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng khắp Trung Quốc, sau này Diệp Hoan sẽ không còn thiếu ăn thiếu mặc, không còn phải khổ não vì kiếm tiền nữa.

Chu Dung cầm chén rượu đứng dậy, bốn cô gái cũng đứng lên theo.

“Hôm nay là ngày vui của gia đình chúng ta. Hai mươi năm rồi, một nhà chúng ta đã có thể ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên. Cảm tạ ông trời đã che chở. Ta..ta..thật hạnh phúc!” Chu Dung nói xong, mắt lại ngấn nước.

Thẩm Đốc Lễ nhìn sang Diệp Hoan, sắc mặt hơi đỏ lên, nâng chén nói: “Nào, mừng một nhà đoàn tụ! Cạn ly!” Dứt lời, ngửa đầu uống cạn chén rượu

Tim Diệp Hoan đập mạnh, hốc mắt cũng đã phấp phỏng. Hắn đứng lên, tay cầm chén rượu, bày ra một bộ dạng lưu manh quen thuộc

“Tôi..tôi không biết nói gì. Cảm tình thâm, nhất khẩu muộn. Xem tôi đây!” Diệp Hoan ngửa đầu, chuẩn bị dốc cạn chén rượu

“Khoan đã!” Chu Dung và Thẩm Đốc Lễ đồng thời lên tiếng

Diệp Hoan khó hiểu nhìn hai người

Chu Dung đoạt lấy chén rượu trên tay Diệp Hoan, vội vàng nói: “Vết thương còn chưa khỏi, bác sĩ nói không được uống rượu, con đổi đồ uống khác đi”

“Chút xíu này thì ăn thua gì chứ..”

Thẩm Đốc Lễ nghiêm mặt: “Hồ đồ! Thân thể là của mình, lúc đang dưỡng thương mà uống rượu gì chứ. Không cho phép uống!”

Diệp Hoan trừng mắt nhìn lại hắn, sắc mặt cũng trầm xuống

Chu Mị vội vàng lên tiếng hòa giải: “Tất cả mọi người không uống rượu là được rồi. Dừng bữa! Dừng bữa thôi! Diệp Hoan, cho anh cái đùi gà nè, ăn gì bổ nấy...”

Diệp Hoan thèm thuồng nhìn đùi gà. Ở bệnh viện cả ngày chỉ được uống nước ăn cháo, khó có dịp được ăn mặn, cuối cùng cũng có thể ăn một bữa cho đã thèm rồi

Diệp Hoan chỉ vừa liếm môi đã thấy Nam Kiều Mộc thò đũa vào bát hấn gấp cái đùi gà ra, lạnh lùng nói: “Tôi học ngành y đây. Đùi gà đối với người đang dưỡng thương quá nhiều dầu mỡ, hại nhiều hơn lợi. Vẫn nên ăn thứ thanh đạm thì hơn”

Chu Mị hơi biến sắc

Cao Thắng Nam vui vẻ gấp một miếng củ cải trắng bỏ vào bát Diệp Hoan: “Ăn củ cải trắng tốt nè! Nhiều vitamin!”

Liễu Mi cũng không quên góp một tay vào trò vui. Cô gấp bỏ miếng củ cải trong bát hấn, thay bằng một khúc cá: “Đàn ông không ăn nhiều thịt cá thì sao khôi phục được cơ thể khỏe mạnh? Hấn cũng không phải con thỏ, ăn củ cải trắng làm gì chứ?”

“Ăn cá có gì tốt....”

“abcxyz...”

“abcxyz.....”

Bốn cô gái cứ thế tranh cãi gay gắt trên bàn ăn

Thẩm Đốc Lễ vẫn ngồi bất động, Chu Dung ráng nhin cười

Diệp Hoan....vẻ mặt ngốc trệ, mắt lờ ra như cá chết

Không biết cãi nhau bao lâu, cuối cùng Diệp Hoan vỗ bàn rầm một cái, hoàn toàn bạo phát: “Mấy mẹ đàn bà các người im miệng hết cho tôi! Có để cho người khác sống không? Con mẹ nó, ai rảnh tay thì bóp chết tôi luôn đi!”

Mấy cô gái lập tức cúi đầu, ngậm miệng.

Trong mắt Thẩm Đốc Lễ lúc này mới hơi lộ ra thần sắc khen ngợi. Con trai hấn mặc dù hơi trắng hoa nhưng vẫn còn làm chủ được cục diện, không để cho con dâu cười lên đầu.

Chu Dung lại càng hài lòng. Con trai bà đúng thật là càng nhìn càng thuận mắt, lúc giận giữ trông cũng khá phách như vậy. Hơn nữa cũng không phải loại đàn ông sợ vợ.

Diệp Hoan dùng dùng đứng dậy, quay người khập khiễng bỏ ra ngoài.

Chu Mị vội vàng hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Lão tử đi tiểu, cô muốn quần sao?”

“Có muốn tôi giúp anh một tay không...”

“Giúp gì? Giúp lôi tiểu đệ của tôi ra à? Ngồi xuống ăn cơm của cô đi, ít quần chuyện người khác thôi!” Diệp Hoan hùng hùng hổ hổ biến mất khỏi hội sảnh

Hấn đang rất phẫn hận. Cùng người nhà ăn một bữa cơm đoàn viên, một chuyện đơn giản như vậy lại bị mấy người phụ nữ kia biến thành võ đài giao chiến náo loạn hết cả!

Bữa cơm này không thể nào ăn nổi rồi!

Trong hội sảnh, Thẩm Đốc Lễ đặt đũa xuống bàn, ánh mắt quét qua bốn cô gái, như có như không mà nói một câu:

“Nước chảy mới có thể thành sông...”

Mấy cô gái rùng mình, có chút hiểu được...

Thẩm Đốc Lễ quay sang Chu Dung: “Dung nhi, ngày mai anh phải trở lại Bắc Kinh rồi. Còn rất nhiều việc phải làm, Diệp Hoan không muốn cùng anh về Thẩm gia, vậy tạm thời cứ ở lại Ninh Hải. Em giúp anh khuyên nó. Em phải thêm người bảo vệ nó, việc ám sát ở đầu ngõ lần trước đã để sát thủ chạy thoát. Theo như luật lệ của giới lính đánh thuê, đã tiếp nhận nhiệm vụ thì nhất định phải hoàn thành, cho nên anh lo thời gian này chúng sẽ tiếp tục hành động. Việc này không thể xem nhẹ...”

Đang nói, vệ sĩ của Chu Dung vội đi đến, vẻ mặt hoảng sợ: “Chu tổng, không thấy Diệp tiên sinh đâu cả...”

Mọi người cả kinh, đồng thời đứng bật dậy.

“Nó chạy hướng nào?”

Vệ sĩ lắc đầu: “Diệp tiên sinh từ nhà vệ sinh lên vào phòng bếp rồi theo cửa sau chạy đi...”

“Cái gì? Bên ngoài...bên ngoài nguy hiểm như vậy, thằng bé sao có thể...” Chu Dung quỳnh lên

“Diệp tiên sinh lúc đi qua phòng bếp còn...cầm theo một con gà quay...” Vệ sĩ lúng ta lúng túng nói

“Gà...gà quay?”

“Đúng vậy, mấy người đầu bếp có nói bọn hần không biết Diệp tiên sinh là ai nên muốn cướp lại con gà. Diệp tiên sinh...hần..cẩn phao câu gà sống chết không chịu nhả ra, còn đập đầu bếp một cước. Đầu bếp nói hần cứ như một con chồn, miệng ngậm gà, chạy nhanh như chớp...”

87. Chương 86: Lòng Này Yêu Người

Diệp Hoan chạy.

Bên trong đại sảnh, Thẩm Đốc Lễ, Chu Dung cùng tứ nữ chỉ biết lo lắng mà nhìn nhau.

Một bữa cơm đoàn viên đang an ổn lại bị tứ nữ vì tranh giành Diệp Hoan mà khiến cho cả đại sảnh không vui. Nhân vật chính là Diệp Hoan lại không thấy bóng dáng khiến cả 4 người đều cảm thấy áy náy.

Dù đang rất lo lắng cho Diệp Hoan nhưng Chu Dung cũng không đành lòng thấy các nàng bất an nên miễn cưỡng an ủi :

- Đừng nóng vội, có thể nó chỉ đi ra ngoài một chút, sẽ lập tức trở về.

Cao Thắng Nam cắn cắn môi dưới, sau đó đội mũ cảnh sát, đứng lên nói:

-Cháu ra ngoài tìm anh ấy

Nói xong liền như một cơn gió đi ra cửa.

Thẩm Đốc Lễ cùng Chu Dung nhìn nhau cười khổ, hần cho toàn bộ cảnh vệ cùng bảo tiêu đi tìm kiếm Diệp Hoan, đến giờ cũng chưa thể tìm được, một mình nhà đầu Cao Thắng Nam có thể làm được gì ?

Nam Kiều Mộc cúi đầu xuống không nói lời nào, sắc mặt lại có chút tái nhợt.

Không ai hiểu rõ Diệp Hoan hơn nàng, kể cả cha mẹ của hần cũng không bằng.

Nàng biết rõ tại sao Diệp Hoan đột nhiên lại chạy trốn.

Diệp Hoan là một người yêu tự do, nếu hoàn cảnh xung quanh cho hần cảm giác gò ép, khiến hần cảm thấy áp lực, hần sẽ phản kháng hoặc trốn đi.

Lý do khiến Diệp Hoan cảm thấy gò ép và áp lực, không chỉ bởi vì việc tranh giành tình nhân. Nam Kiều Mộc biết rõ, còn có một nguyên nhân sâu xa hơn.

Cuộc sống đơn giản bị quấy rối, từ cảnh nghèo khó bước chân vào phồn hoa vô tận, tất cả đều thay đổi. Ngày ngày có xe đưa đón, cẩm y ngọc thực, quyền thế tiền tài nắm trong tay, chẳng khác một giấc mộng nam kha.

Những thứ không có trong hiện thực, trong mộng đều có thể sở hữu, tình thân tình bạn, tình yêu, đều mặc hần quyết định. Cái kẻ bị người người khinh thường, vùng vẫy giữa ranh giới sống và chết, người cô nhi chán nản đó, đột nhiên nhận được vô tận yêu thương.

Sao có thể thích ứng, sao có thể không mê mang ?

Nam Kiều Mộc vì hần mà cảm thấy đau lòng, Diệp Hoan vẫn chỉ là Diệp Hoan cùng cô lớn lên trong cô nhi viện, quật cường, kiên nghị, lại mang theo một chút trách nhiệm. Hần giấu vấn đề không thể giải quyết đó tận sâu trong đáy lòng. Thứ mà người khác có thể thấy được, vĩnh viễn là gương mặt tươi cười xán lạn.

Tất cả mọi người tựa hồ đều quên rằng một người đang sống trong hoàn cảnh này đột nhiên chuyển đến sống trong hoàn cảnh khác luôn cần có thời gian để thích ứng. Nếu hần không thể thích ứng với phồn hoa trước mắt, lại không đành lòng thương tổn người bên cạnh, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Hần có thể trốn đi đâu ?

Nam Kiều Mộc lặng lẽ nở nụ cười. Ngoại trừ địa phương ôn hòa mà quen thuộc đó , hần còn có thể trốn tới nơi nào?

Nam Kiều Mộc đứng lên nói: “Bác trai, bác gái, con cũng đi ra ngoài tìm anh ấy.”

Chu Mị và Liễu Mi nhìn nhau, cũng đồng loạt đứng lên : “Chúng con cũng đi.”

Chỉ trong chốc lát tất cả đều đi ra ngoài tìm Diệp Hoan.

Thẩm Đốc Lễ nhìn Chu Dung, cười khổ :“Có lẽ bữa cơm đoàn viên này, chỉ còn thừa lại hai chúng ta rồi”

Chu Dung khóe miệng mang theo nụ cười, lại giả vờ rằng mình đang u sầu, giận dữ nói: “Nhiều nữ hài như vậy , về sau biết tuyển ai làm con dâu đây, thật sự là phiền chết em rồi . . .”

Thẩm Đốc Lễ nghiêm mặt: “Em cũng đừng có nuông chiều nó quá, chuyện tình cảm nhất định phải nghiêm túc, sao có thể xem như trò đùa ? Anh chờ xem em và thằng bé sau này sẽ làm thế nào !”

“Không cần anh quan tâm! Tập đoàn Đằng Long lớn như vậy , còn sợ nuôi không nổi mấy đứa con dâu hay sao?”

“ . . . ”

...

Nam Kiều Mộc đoán không sai, Diệp Hoan trốn khỏi phồn hoa, trở về nhà cũ.

Hần ưa thích nơi này, hần cảm thấy chỉ có nơi đây là chính thức thuộc về mình.

Hần thật sự là người kỳ lạ, cảm y ngọc thực cảm thấy không quen, hết lần này đến lần khác lại thấy xóm nghèo mới tốt.

Hần đã quen với nghèo khó, sợ hãi cuộc sống phồn hoa xa lạ, lúng túng không biết giải quyết thế nào.

Sợ hãi và bất an.

Thật ra hần đang e sợ điều gì, ngay cả bản thân hần cũng không rõ.

Phòng ngủ đơn sơ lộn xộn, Diệp Hoan nhanh chóng ngồi xuống trước máy vi tính cũ nát. Hần gõ từng chữ từng chữ, thỉnh thoảng lại lấy tay gãi lòng bàn chân, trong miệng ngậm điều thuốc, khói thuốc làm hần cay mắt nhưng vẫn chăm chú nhìn vào màn hình

Trên màn hình đang hiển thị một file word, một tiêu đề bắt mắt hiện lên, ” Tuần tú lang quân tâm phương phổ ”.

”Cùng ngày cùng tháng cùng năm . Có bốn nữ nhân đồng thời tỏ tình với lão tử, cảm thấy thực buồn rầu ah, biết chọn ai bây giờ ?

Yêu nhất chính là Kiều Mộc, bất quá tính cách của Kiều Mộc thật sự quá lạnh nhạt, chắc sẽ không biết rên rỉ, nữ cảnh sát cũng không tệ, mặc đồng phục vào nhìn rất đẹp, chẳng qua nếu muốn nàng cùng ta mặc đồng phục làm chuyện abcxzy, chắc chắn nàng sẽ không đáp ứng, rất có khả năng còn đánh ta một trận..

Trên giao diện Tầm phương phổ Diệp Hoan từng bước từng bước bình luận bốn người. Đột nhiên vỗ mạnh bàn phím, ác thanh mắng một câu: "Con bà nó! Mình thế mà còn có lòng dạ nghĩ đến mấy chuyện này !

Vừa nghĩ tới ánh mắt u oán và ủy khuất của Nam Kiều Mộc, Diệp Hoan đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Chu Mị, Cao Thắng Nam, Liễu Mi, các nàng có tình cảm với hắn, Diệp Hoan có thể nhìn ra được.

Thế nhưng các nàng có biết cái gì gọi là tình yêu ?

Các nàng có thể vào lúc sáng sớm, nấu xong bữa sáng trước khi hắn thức dậy, sau đó thành linh xốc chăn, đập hắn xuống giường ?

Các nàng có thể vào lúc hắn hút thuốc bị ho khan, sẽ nhấn chặt đôi mi thanh tú, lặng lẽ giấu đi thuốc lá và bật lửa, sau đó cách một khoảng thời gian thật lâu mới trả lại cho hắn ?

Các nàng có thể vào lúc hắn bất lực nhất sẽ vỗ vai hắn cười nói "Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi" ?

Các nàng có thể mỗi ngày đổi ba chuyến xe bus vội vàng đi làm rồi ra về, cũng chỉ vì có thể cùng hắn ngồi trong phòng khách lẳng lẳng xem TV, sau đó cùng hắn nói mấy câu nhảm chán ?

Một cô gái vốn nên có được hào quang vạn trượng, vì hắn mà buông tha vinh quang, chen chúc trong một gian phòng nát, nắm tay nhau xem thương hải tang điền của thế giới qua cửa sổ. Nam Kiều Mộc, tựa như người được sinh ra để dành cho Diệp Hoan hắn, cho dù nghèo khó hay phú quý, nàng vẫn luôn như bóng dáng của hắn, không hề rời xa, thế nhưng lại không có danh phận.

Cái gì gọi là tình yêu?

Cái này cmn mới gọi là tình yêu!

Những cô gái khác có hiểu không?

Bên trong căn nhà nhỏ, Diệp Hoan như Phật tổ ngồi dưới cây Bồ Đề, đột nhiên ngộ ra đại đạo.

Hiểu rõ được lòng mình, Diệp Hoan trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Phật Đà ngộ đạo, vì Phật Đà bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

Còn Diệp Hoan hắn? Hắn cũng bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

Thành ma hay thành Phật, chỉ trong nhất niệm.

Tiếp nhận hay cô phụ, cũng chỉ trong nhất niệm.

Diệp Hoan yêu cô gái này, yêu Nam Kiều Mộc, chỉ đơn giản như vậy.

Hít một hơi thuốc thật sâu, Diệp Hoan mỉm cười lấy điện thoại di động ra, mở máy, sau đó nhấn một dãy số đã vô cùng quen thuộc.

"Kiều Mộc, anh đã về, về tới nhà của chúng ta" Diệp Hoan cười nói.

Đầu bên kia điện thoại, thanh âm của Nam Kiều Mộc vẫn bình thản giống như thường ngày : "Vâng, em biết rõ anh nhất định sẽ về nhà."

Trầm mặc. . .

"Kiều Mộc, nếu như em không chê anh là một tên hỗn đản, chúng ta yêu nhau đi." Hốc mắt Diệp Hoan có chút ướt át.

Đầu bên kia điện thoại không có tiếng đáp, một lát sau, mơ hồ có tiếng khóc truyền đến.

Diệp Hoan cười khổ: "Lời tỏ tình của anh làm em khó chịu vậy sao?"

"Không phải, Diệp Hoan..., không phải là vậy, chỉ là em đã chờ những lời này của anh quá lâu rồi, lâu đến nỗi em không nhớ rõ thời gian nữa, em... em..." Tiếng khóc nức nở của Nam Kiều Mộc càng lúc càng rõ ràng, rõ ràng đến mức Diệp Hoan cũng không nhận được mà xót xa cô.

Hai buồng nhỏ liền sát nhưng lại như xa tận chân trời, tình yêu của Nam Kiều Mộc luôn thật nhỏ bé, thật bình lặng.

“Diệp Hoan, em vẫn luôn luôn yêu anh, thế nhưng những năm qua em vẫn luôn không mở miệng, em sợ anh không tiếp nhận em, em sợ anh sẽ tránh mặt em, em càng sợ ngay cả quyền ở bên cạnh anh cũng không còn. Những năm qua, em đã vì anh mà lặng lẽ rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần, Diệp Hoan, em cuối cùng cũng đợi được đến khi anh nói ra những lời đó, trước khi em trở nên già nua, em có thể đợi được rồi...”

Diệp Hoan hốt mắt cũng đã đỏ lên: “Kiều Mộc, thực xin lỗi, anh đúng là một tên khốn kiếp, đã làm trẻ nãi quá nhiều tuổi thanh xuân quý giá của em . Mấy năm nay anh vẫn luôn mê muội. Anh chỉ là một tên lưu manh, anh sợ anh không xứng với em, anh sợ tương lai tươi sáng của em sẽ bị hủy hoại trong nỗi lo lắng về cơm áo gạo tiền. ”

“Diệp Hoan, em biết rõ anh là một tên hỗn đản, thế nhưng người em yêu lại chính là cái tên hỗn đản như anh, trên đời này thứ gì gọi là trời sinh một đôi ? Diệp Hoan cho dù anh không có đồng nào nhưng trong mắt em, anh mới là người đàn ông đội trời đạp đất, chỉ có người như anh mới là trời sinh một đôi với em, Nam Kiều Mộc em cả đời này nguyện vì anh mà tính toán củi gạo dầu muối !”

Hai người đều nói ra xong tâm sự giấu kín, đều nở nụ cười, là nụ cười mang theo nước mắt.

Những năm qua, tất cả mọi người đều đau khổ, đều không thể sống tốt.

“Diệp Hoan, đêm nay sao đột nhiên tỏ tình với em ?” Kiều Mộc nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Hoan trên mặt mang theo nụ cười :

“Xem thấu phồn hoa, đột nhiên nghĩ thông suốt.”

Một câu nói bình đạm, tuy là được nói ra trong miệng một người thanh niên mới hơn 20 tuổi, tuy rằng nhìn núi vẫn là núi, nhưng đã mang theo một phần tang thương khi trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

Nam Kiều Mộc không nói, cô hiểu người đàn ông này, trên đời này chỉ có cô mới có thể hiểu hắn.

Trong điện thoại, Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng hát lên một bài ca dao quen thuộc trong ký ức của hai người, là bài " Việt Nhân Ca ". Cô đã từng hát trước mặt Diệp Hoan rất nhiều lần, đáng tiếc Diệp Hoan vẫn không thể học thuộc, lại càng không thể hiểu nổi thâm ý trong đó.

“Núi này có cây, cây không cành, lòng này yêu người, người chẳng hay. . .”

Diệp Hoan lắng tai nghe tiếng hát nhẹ nhàng của cô. Hai người ở hai đầu điện thoại cùng nhắm mắt, hưởng thụ phút giây yên bình và ấm áp. Trên mặt nở nụ cười, thế nhưng nước mắt lại chảy dài.

Nam Kiều Mịch ghen ngào hát không thành điệu

Diệp Hoan không phải không biết hát, hắn chỉ là luôn trốn tránh.

“Kiều Mộc, em có còn nhớ mỗi năm em thường gấp cho anh rất nhiều hạc giấy không ? Anh luôn nhét chúng dưới giường, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua ”

“Đương nhiên nhớ rõ” Nam Kiều Mộc thở dài thật sâu.

Diệp Hoan lau nước mắt, cười nói: “Nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều, ngày mai chúng ta đem chúng đi bán được không?”

“Vì sao?”

"Bán mấy con hạc giấy đó, nếu đủ chín đồng, ngày mai anh và em đi tới cục dân chính làm giấy đăng ký kết hôn được không ?

Nam Kiều Mộc lặng người, sau đó cầm di động ngồi xổm xuống đường, không hề quan tâm hình tượng mà khóc òa.

88. Chương 87: Thêm Một Bạn Gái

Đây là thời đại của những tín ngưỡng bị sụp đổ, tuổi thanh xuân luôn cuồng vọng, chỉ tin vào tình yêu.

Trong biển người, mọi người chạy khắp mọi nơi, tìm kiếm thứ gọi là “chân tình”.

Thế nhưng có mấy kẻ có thể hiểu rõ thứ được gọi là chân tình ?

Thế giới càng phồn hoa, sự cám dỗ ngày càng nhiều, mọi người cảm thấy không hạnh phúc với sự ảm áp nơi gia đình nên chia tay, ly hôn, tranh giành con cái, chia tài sản. Rõ ràng không muốn bình yên trong phồn hoa, lại lấy danh là “Đi tìm chân tình”.

Hai chữ tình yêu này, bị lời nói của thế nhân biến nó thành một thứ phạm tục , không đáng một đồng.

Diệp Hoan muốn kết hôn với Nam Kiều Mộc, hẳn muốn cưới nàng, muốn từ nay về sau cả hai cùng nhau già đi. Cho dù sau này nàng là bông hoa đã héo tàn, rụng đều rụng hết, thì trong lòng Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc vẫn là nữ hài đã sợ hãi nắm lấy góc áo của hắn, sau đó vui vẻ chơi đùa cùng hắn trong cô nhi viện.

Bên trong phù hoa tìm chốn yên tĩnh, đây là điều mà Diệp Hoan hiểu được trong nhân sinh của mình. Năm nay hắn 20 tuổi, Nam Kiều Mộc cũng đã 20 tuổi.

“Kiều Mộc, anh muốn kết hôn em! Cho dù là tên nghèo hèn, hay là con nhà giàu, anh đều muốn cưới em !”

Lời của Diệp Hoan bên trong điện thoại trở nên kích động.

Nước mắt của Nam Kiều Mộc không ngừng rơi, vừa rơi nước mắt vừa dùng sức gạt đầu: “Được, Diệp Hoan, cho dù anh là tên nghèo hèn hay là con nhà giàu, trong mắt em anh vẫn chỉ mãi là Diệp Hoan, nếu không phải là anh thì em sẽ không cưới !”

“Kiều Mộc, em đang ở đâu? Anh muốn gặp em!” Trong lòng Diệp Hoan tràn đầy ý nghĩ yêu thương.

“Em đang đứng trên quảng trường nhân dân,vừa ăn cơm xong đang định về nhà tìm anh.”

“Chờ anh!” Diệp Hoan cúp điện thoại, chạy như bay ra khỏi nhà.

Yêu ai thì muốn đi gặp người đó. Tình yêu vốn chỉ đơn giản như vậy.

Nam Kiều Mộc nghe được âm thanh trong điện thoại, nước mắt hạnh phúc tuôn như mưa.

Trên quảng trường, một đám trẻ con đang hát ca dao cổ:

“..Người cưới ngựa trúc đến, chạy quanh đùa mai xanh. “

*Bài này là Trường Can Hành của Lý Bạch

Cao Thắng Nam lái xe, gương mặt có chút thâm trầm.

Nàng cảm thấy ảo não lại tự trách.

Việc làm hồng tiệc gia đình của Diệp Hoan tối nay cũng có phần của nàng. Không biết kiềm nén sự ghen tuông khiến ọi việc trở nên tệ hại.

Cao Thắng Nam hiện tại đã xác định, nàng thật sự thích Diệp Hoan rồi.

Có lẽ. . . so với thích còn nhiều hơn một chút.

Nàng thích thời khắc hắn nói năng ngọt xớt, luôn làm nàng vui vẻ.

Nàng thích hắn khi hắn vì trách nhiệm không quan tâm tới sống chết, luôn làm nàng rung động.

Nàng cảm động khi hắn luôn vì sinh tồn mà giãy dụa, luôn khiến nàng kính trọng hắn và cảm thấy đau lòng.

Còn nhiều lắm, những lý do khiến nàng yêu hắn, không biết tự bao giờ, trong lòng nàng đã có hình bóng của Diệp Hoan. Vô tình mở ra nội tâm khép kín của nàng, như một tên trộm, lấy mất lòng nàng, còn mang về mặt đăc chí xấu xa cười với nàng.

Cao Thắng Nam nắm tay lái, khoe miệng nở một nụ cười thật tươi.

“Tên hỗn đản này” Cao Thắng Nam thì thào mắng, không nhìn được mà đỏ mặt.

Dùng sức cầm tay lái, cái miệng nhỏ nhắn của Cao Thắng Nam khép lại, trong đôi mắt dịu dàng hiện lên vẻ kiên định.

Trong biển người thấy được một khối ngọc thô chưa được mài dũa, nhất định phải có được hắn, sau đó phải trói hắn đến lễ đường, cùng nàng kết hôn!

Không quan tâm hắn là lưu manh hay là thiếu gia, nam nhân tốt thì nhất định phải nắm chắc, Diệp Hoan, Cao Thắng Nam ta nhất định có được!

Cao Thắng Nam theo trường phái hành động phái, nghĩ là làm!

Sau khi Diệp Hoan chạy khỏi bữa tiệc, hắn sẽ đi đâu ?

Suy tư một hồi, Cao Thắng Nam rất nhanh có được đáp án, nàng là là cảnh sát, dĩ nhiên là giỏi về phân tích.

Ngoại trừ ngôi nhà cũ đơn sơ kia, hắn còn có nơi nào để đi chứ?

Nhanh chóng xoay tay lái, xe cảnh sát trên con đường lớn sau khi thực hiện một động tác quay đầu hoàn mỹ, nhanh chóng chạy về khu nhà cũ trong thành phố.

Cùng lúc đó, Chu Mị cùng Liễu Mi cũng không hẹn mà cùng nhau vội vàng chạy tới nhà cũ của Diệp Hoan.

Nữ nhân đều là động vật thông minh, việc cân nhắc tâm lý của nam nhân là tài năng trời sinh của họ.

Loại tài năng này đôi khi rất đáng sợ.

Diệp Hoan vui vẻ hát một ca khúc nào đó mà bản thân hắn cũng không nhớ tên, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Giờ phút này tâm tình của hắn thật sự là vô cùng vui vẻ.

Tình cảm nhiều năm không xác định, hôm nay lại vô cùng thoải mái như lũ khách phiêu bạt lâu năm về tới cố hương.

Hắn muốn hét lên thật to, hắn muốn cho toàn thể giới này biết, Diệp Hoan hắn muốn kết hôn cùng Nam Kiều Mộc!

Khi hắn bình tĩnh, hắn nhanh lấy điện thoại, nhấn dãy số mà hắn luôn không muốn gọi.

Điện thoại vừa được kết nối, Diệp Hoan liền hưng phấn kêu lên: “Mẹ, nhanh nhanh chuẩn bị đi, con trai của mẹ muốn kết hôn, tiệc rượu, tiền lì xì cùng phòng tân hôn, không thể thiếu thứ nào!”

Bụp!

Diệp Hoan cúp máy.

Chu Dung nắm điện thoại, nhăn mặt.

Con trai muốn kết hôn, lại gọi một cú điện thoại không đầu không đuôi, rốt cuộc là muốn kết hôn với ai ?

Chu Dung kinh ngạc, lắp bắp hỏi Thẩm Đốc Lễ, dùng ngữ khí không thể nào tin được hỏi : “Ông có nghe không ? Diệp Hoan nó vừa gọi tôi là mẹ, có đúng không?”

Thẩm Đốc Lễ chậm rãi gật đầu, sự vui vẻ đọng đầy trong đáy mắt.

Nước mắt của Chu Dung tuôn ra như suối.

Che mặt, nước mắt chảy dài, trước mặt Thẩm Đốc Lễ, Chu Dung cứ khóc như đứa bé.

Dưới bóng đêm âm u trong khu nhà cũ, mọi thứ chìm trong bóng tối, Diệp Hoan lại giống như đang đi dưới ánh mặt trời, hát vài câu rồi nhanh chóng đi vào ngõ nhỏ.

Biến cố lại một lần nữa xảy ra trong ngõ nhỏ.

Một chút ánh sáng lướt qua cổ của Diệp Hoan, sát khí nồng đậm tỏa ra trong im lặng.

Da đầu Diệp Hoan tê rần, sự cảnh giác trời sinh khiến Diệp Hoan may mắn dựa vào phản ứng của thân thể mà nhanh chóng thoát được ánh sáng chết người này.

Trong lúc sợ hãi, Diệp Hoan mở to hai mắt, trong mắt là sợ hãi và tuyệt vọng, hét to lên , sau đó quay đầu chạy trốn.

Lại bị người khác đuổi giết rồi!

Nước mắt bị phần của Diệp Hoan nhanh chóng chảy ra, hắn rốt cục tạo nên tội ác tày trời gì mà lại bị người khác hết lần này đến lần khác đuổi giết?

Sau lưng, một thân ảnh mang theo sát khí hiện ra, trong tay cầm đao mang theo ánh sáng lạnh lẽo chạy tới, lướt qua cổ của Diệp Hoan.

Cửa ngõ ngay trước mắt, chân Diệp Hoan lại bị thương, tốc độ căn bản không nhanh.

Mạng, chỉ còn lại một đường!

Diệp Hoan thở hổn hển chạy, hắn thậm chí không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được hàn ý ở sau lưng, lưỡi hái của tử thần đã giơ lên cao, chuẩn bị lấy đi tính mạng của hắn.

Rắc!

Tiếng súng vang lên rõ ràng ở sau lưng khiến Diệp Hoan hoàn toàn tuyệt vọng.

Cửa ngõ cách hắn chỉ có vài mét, nhưng vài mét này, nhưng lại xa xôi như chân trời, trong lúc nguy cấp, trước mắt bỗng nhiên vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Diệp Hoan, chạy mau!

"Ai? Ta là cảnh sát, các người mau bỏ súng xuống!"

Diệp Hoan như nghe thấy được tiếng trời, nước mắt tuôn như mưa.

Cứu tinh! Bò Tát!

Lúc này Diệp Hoan thiếu chút nữa quỳ xuống lạy Cao Thắng Nam.

Cao Thắng Nam đứng ngay cửa ngõ, con mắt xinh đẹp hoảng sợ mở to, Diệp Hoan nở nụ cười như trút được gánh nặng. Sau lưng hắn là nòng súng lạnh như băng, có thể thấy được những tia lửa toát ra từ hòng súng. Trong mắt nàng tất cả đều giống như một bộ phim điện ảnh, hình ảnh quay chậm, mọi thứ đều tuyệt đẹp thế nhưng lại đầy tuyệt vọng.

"Diệp Hoan, coi chừng!"

Cao Thắng Nam không chút suy nghĩ, chạy lên ôm lấy Diệp Hoan, sau đó lại đẩy hắn xuống mặt đất...

Phanh!

Tiếng nổ súng vang lên.

Cao Thắng Nam kêu lên đau đớn, máu từ cánh tay phải chảy ròng ròng.

Viên đạn thiếu chút nữa lấy đi tính mạng của Diệp Hoan đã bắn vào tay phải của Diệp Hoan.

Cao Thắng Nam cắn răng, sau đó gian nan dùng tay trái kéo Diệp Hoan dậy, đưa hắn vào góc tường, hai người mô hôi đầy mình co rúc ngồi dưới đất, chưa kịp thở ra thì đã nghe tiếng chân của sát thủ đang đi đến gần.

Cao Thắng Nam nâng Diệp Hoan lên, khập khiễng đi qua một cái ngõ nhỏ khác.

May mắn Diệp Hoan sống ở đây, đối với đường tắt ở nơi đây vô cùng quen thuộc, cả hai như cá gặp nước mà trốn trong ngõ nhỏ.

Trong khi chạy trốn, Diệp Hoan nhìn cánh tay phải đang không ngừng chảy máu của Cao Thắng Nam, cảm động nói: “Cảm ơn cô, Cao Thắng Nam, cô chính là người tái sinh cho tôi ”

“Anh cầm miệng cho tôi! Hôn dẫn! Đừng có xem tôi là cảnh sát, cảnh sát không có nghĩa vụ đỡ đạn cho anh!” Cao Thắng Nam hung dữ nói.

“Thế nhưng cô lại đỡ đạn giúp tôi.” Diệp Hoan thật sự rất cảm động.

“Vương bát dẫn, anh không ngoan ngoãn ở nhà, chạy khắp nơi làm gì? Không biết tình cảnh của anh rất nguy hiểm sao?”

“Ta muốn đi tới quảng trường nhân dân . . .”

“Đi tới đó làm gì?”

“Ta muốn cầu hôn với Kiều Mộc. . .”

Thân hình đang chạy trốn của Cao Thắng Nam đột nhiên dừng lại, tức giận nhìn chằm chằm Diệp Hoan, cao giọng nói: “Cầu hôn?”

“Đúng vậy, ta quyết định, muốn kết hôn cùng Kiều Mộc!” Diệp Hoan hạnh phúc cười.

“Tôi vừa mới đỡ đạn cho anh, tên súc sinh nhà ngươi lại muốn cùng người khác kết hôn?” Cao Thắng Nam tức giận rồi.

Diệp Hoan sững sờ: “Cái này. . . 2 việc này có liên quan gì nhau?”

“Đương nhiên là có quan hệ!” Gương mặt Cao Thắng Nam ửng đỏ, lạnh lùng nói: “Luật hôn nhân của nước ta quy định, nam tử muốn kết hôn không được nhỏ hơn 22 tuổi, năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Diệp Hoan trong nháy mắt líu lưỡi: “. . .”

Móa! Sao lại quên mất việc này rồi !

Lấy lại tinh thần, Diệp Hoan cầu xin nói: “Đại tỷ, chuyện này chúng ta đợi chút nữa thảo luận được không? Bây giờ chúng ta là đang bị đuổi giết đây !”

“Không phải chúng ta, mà là anh.” Cao Thắng Nam chịu đựng đau đớn ở cánh tay phải lạnh lùng nói.

“Cô là cảnh sát đấy, chúng ta không cần phải thảo luận luật hôn nhân vào lúc này đâu ?” Nước mắt của Diệp Hoan sắp rơi xuống rồi.

“Chuyện này phải nói rõ ràng ngay lúc này!” Cao Thắng Nam lạnh lùng nói: “Diệp Hoan, anh muốn làm trái luật hôn nhân sao ?”

Diệp Hoan: “. . .”

Nghe tiếng bước chân của sát thủ càng ngày càng gần Diệp Hoan lau nước mắt rồi đổi giọng nói: “Tôi đi quảng trường nhân dân gặp bạn gái tôi, cái này chắc cô sẽ không phản đối ha ?”

Sắc mặt Cao Thắng Nam dịu xuống, gật đầu nói: “Tuy tôi không khuyến khích người trẻ tuổi yêu sớm, nhưng pháp luật cũng không quy định bao nhiêu tuổi mới có thể yêu đương nên chuyện này anh có thể lách luật.”

Diệp Hoan nước mắt ào ào tuôn: “. . .”

Hai người tiếp tục trốn trong ngõ hẻm . . .

Không biết đã chạy bao lâu, hai người dừng lại bên trong ngõ, dùng miệng thở, để tránh tạo ra âm thanh khiến sát thủ chú ý.

Bốn phía đều yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi cả hai có thể nghe được tiếng đập của trái tim người kia.

“Diệp Hoan, chúng ta sẽ chết sao?” Trong bóng tối, thanh âm run rẩy của Cao Thắng Nam truyền đến.

Sống chết trước mắt, Cao Thắng Nam vẫn như một người bình thường, sợ hãi cái chết, càng sợ sau này không thể gặp lại Diệp Hoan.

“Chúng ta sẽ không chết, chúng ta nhất định sẽ sống sót!” Con mắt của Diệp Hoan tỏa ra ánh sáng giữa bóng đêm.

Thật lâu sau. . .

“Diệp Hoan, anh thật sự quyết định để Nam Kiều Mộc làm bạn gái của anh sao?”

“Đúng vậy, tôi yêu cô ấy, nên muốn làm người yêu của cô ấy.”

“Cái kia. . . tôi thì sao?”

Diệp Hoan: “. . .”

Cao Thắng Nam u oán nói: “Diệp Hoan, anh chưa từng nghĩ tới tôi sao ? Trong lòng anh chẳng lẽ không có tôi ??”

Diệp Hoan: “Cái này. . .”

Nếu như là trước kia, Diệp Hoan tất nhiên không chút do dự lắc đầu. Nhưng hôm nay, Cao Thắng Nam vì hắn mà nhận một viên đạn, tay phải còn đang chảy máu, nếu hắn cự tuyệt, thế hắn chẳng phải là tên súc sinh sao?

“Cao cảnh quan, thực xin lỗi, tôi đã có bạn gái.”

Lời nói còn chưa dứt liền bị Cao Thắng Nam đã ngắt lời: “Diệp Hoan, anh thật sự muốn Nam Kiều Mộc trở thành bạn gái?”

“Thật sự”

“Thật sự?” Thanh âm của Cao Thắng Nam đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Thật sự.” Diệp Hoan cắn răng nói.

Không hề báo trước, dưới háng đột nhiên bị nắm chặt, Nhị đệ bị một bàn tay nhỏ mà hết sức có lực nắm lại, lực đạo càng lúc càng lớn.

Mồ hôi lạnh trên trán của Diệp Hoan chảy ra.

“Dù sao hôm nay chúng ta cũng không sống nổi, tôi hỏi lại anh một lần nữa, anh thật sự muốn Nam Kiều Mộc trở thành bạn gái anh ?” Cao Thắng Nam vô cùng lạnh lùng hỏi.

“Thật. . . Thật sự. . .”

Lực đạo càng lúc càng lớn, Diệp Hoan thậm chí có thể nghe được tiếng nỉ non của Nhị đệ, Cao Thắng Nam mỉm cười: “Được rồi, tôi đây đổi lại cách nói, Diệp Hoan, anh muốn tôi trở thành bạn gái của anh không?”

Diệp Hoan đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rốt cục chịu không nổi, nhanh chóng gật đầu: “Nguyện ý! Đ****!”

Đồ đàn bà thú vị , mau buông tay đi, Nhị đệ sắp bị cô bẻ gãy rồi

89. Chương 88: Chiến Đấu Trên Đường Phố

Diệp Hoan cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng rối loạn.

Chẳng những năm lần bảy lượt bị người ta đuổi giết, lại còn thêm một khoản nợ tình khổng lồ.

Đúng là mệnh phạm đào hoa mà!

“Đàn bà thú vị, có thể nói lỏng tay ra một chút được không ?” Diệp Hoan mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cao Thắng Nam chậm rãi buông tay ra, trong mắt xuất hiện một tia cười đắc ý.

” Diệp thiếu gia xin chúc mừng anh, sau này anh liền có hai người bạn gái tạm thời, thật là có phúc ghen. Em thấy cao hứng thay cho anh đó .”

“Cô nói tạm thời là có ý gì ?” Diệp Hoan đột nhiên có cảm giác bất thường.

” Tạm thời có nghĩa là trước mắt em và Kiều Mộc đều là bạn gái của anh. Nhưng mà bạn gái chính thức thì chỉ có một thôi, em cùng cô ấy cạnh tranh công bằng. Ai thắng thì ở lại, ai thua thì sẽ phải rời đi”

Diệp hoan trợn mắt há hốc mồm, thì ra ngay từ đầu cô nàng đã nhắm vào cái chủ ý chết tiệt này rồi.

Cao Thắng Nam nhìn hẩn chằm chằm:” Anh sẽ không cho rằng cả đời này có thể cưới đồng thời hai vợ chứ ?”

“Nhị đệ nói nó không hề thấy áp lực, không biết ý các cô thế nào... ?”

” Nếu vậy em sẽ cắt phéng nó đi, như vậy em cũng sẽ không thấy áp lực nữa... Đàn ông kẻ nào cũng giống nhau, cứ luôn ôm mộng năm thê bảy thiếp.”

Diệp Hoan lắc đầu nói: ” Tôi khẳng định là Kiều Mộc sẽ không đáp ứng chuyện này đâu.”

Cao Thắng Nam bĩu môi, xem thường nói: ” Cô ấy không đáp ứng đồng nghĩa với việc chủ động rút lui.”

“Tôi có thể đổi ý không? Chuyện này quá hoang đường!”

“Anh dám đổi ý, em sẽ lại đánh anh cho tới khi anh đồng ý lần nữa mới thôi. Anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

Diệp hoan khóc không ra nước mắt.

Hẩn hiện tại rất muốn lao ra ngoài ngõ, bảo tên sát thủ cho hẩn một phát vào đầu để chết càng nhanh càng tốt. Cái gì bạn gái, cái gì lão bà, đều đi làm quả phụ hết cmn đi ...

Cao Thắng Nam sau khi nói ra tình cảm của mình cảm thấy thật nhẹ nhõm, nhìn về phía Diệp Hoan ánh mắt hiện ra sự vui vẻ.

Diệp Hoan cảm giác thấy có gì đó không đúng, hẩn cảm thấy ánh mắt của Cao Thắng Nam như một con báo, lập lòe tia sáng xanh nguy hiểm. Còn hẩn chính là một con linh dương ngây thơ ngác đã lọt vào mắt kẻ săn mồi.

Rất đáng sợ, cảm giác này rất là đáng sợ !

Tuy vậy, bây giờ sống chết trước mắt, tên sát thủ vẫn đang lũng lục hẩn trong cái ngõ nhỏ lắt léo như mạng nhện này. Diệp Hoan không có thời gian dây dưa với mấy chuyện tình cảm rối rắm này, bảo toàn tính mạng đã rồi hãy nói sau.

“Làm sao bây giờ? Sát thủ không biết núp ở chỗ nào, chúng ta có thể chạy thoát khỏi hẩn không ?” Diệp hoan khẩn trương nói.

Khuôn mặt của Cao Thắng Nam hơi tái đi, cô cảm thấy cánh tay phải bị thương đã dần tê liệt.

“Phải liều mạng thôi!” Cao Thắng Nam cắn răng nói.

“Cô là cảnh sát mà, tại sao lúc này không nổ súng bắn hẩn? Đúng rồi, súng của cô đâu?”

Cao Thắng Nam trừng mắt nhìn hẩn: “Hôm nay là ngày nghỉ của em, cầm theo súng để làm gì? Cho dù không nghỉ, nếu như không làm nhiệm vụ thì toàn bộ súng cũng phải giao lại cho cục để cất giữ.”

Diệp Hoan hoàn toàn tuyệt vọng, sau này trước khi ra đường thật sự là phải xem kỹ ngày Hoàng Đạo. Có lẽ hôm nay bất tự của hẩn xung đột với toàn thể giới .

“Cô nói thử xem, nếu giờ chúng ta đi ra đầu hàng thì sát thủ có thể tha cho chúng ta hay không?” Diệp hoan lòng tràn đầy mong đợi hỏi.

Cao Thắng Nam liếc xéo lấy hẩn: “Nếu muốn anh có thể đi ra thử xem sao.”

Trời đã về khuya, mọi người đều đã chìm trong mộng đẹp. Trong ngõ nhỏ không gian yên ắng. Cách đó không xa mơ hồ truyền đến vài tiếng chó sủa .

Yên tĩnh!

Yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh làm cho sự sợ hãi sâu trong đáy lòng cứ lớn dần, lớn dần

Hai người trốn ở một góc vắng vẻ nào đó trong hẻm, không dám di chuyển.

Tuy sát thủ không tìm thấy hai người, nhưng bọn họ cũng không biết sát thủ đang ở nơi nào hết .

Kẻ địch ẩn nấp mới là nguy hiểm và kinh khủng nhất.

Có nhiều lần, Diệp Hoan lấy hết dũng khí muốn kéo Cao Thắng Nam cùng liều chạy ra khỏi ngõ nhỏ. Nhưng là trong lòng sợ hãi tới mức không dám nhích chân ra.

Nếu như lao ra đúng lúc đụng phải sát thủ với nòng súng lạnh như băng, chết như vậy cũng quá oan uổng rồi.

Cao Thắng Nam lúc này cũng không nghĩ ra được chủ ý gì, thậm chí trông cô còn sợ hãi hơn Diệp Hoan

Cô là cảnh sát nhưng cũng là một người phụ nữ. Một người phụ nữ ở bên người yêu thì luôn luôn có thói quen ỷ lại người đàn ông của mình.

“Diệp hoan, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Có mang điện thoại không? Tranh thủ gọi đơn vị của cô gửi một lực lượng lớn đến để hỗ trợ đi”

“Điện thoại em để ở trên xe rồi, lúc này anh bị bị sát thủ đuổi giết em không kịp cầm theo.”

“Điện thoại của tôi cũng hết pin rồi, cái gì mà pin dùng đến 100 ngày. Kết quả là dùng không tới một ngày, mẹ nó! Ba cái hàng fake này hại chết lão tử rồi.” Diệp hoan thì thào mắng. (Dân TQ mà cũng xài hàng fake ah ? Hư cấu thật)

“Chẳng lẽ chúng ta bây giờ chỉ có thể ở chỗ này chờ chết sao? ”Cao Thắng Nam tuyệt vọng.

“Lão tử còn chưa có vợ đó, sao có thể chết được chứ!” Diệp hoan lẩm bẩm, ý chí khao khát được sống trở dậy mãnh liệt.

“Cho dù phải chết Nhị đệ cũng phải ngẩng lên trời, lão tử liều mạng với người”

Cao Thắng Nam nhìn hần cười, cô thích cái tính cách này của hần.

“Diệp hoan thật kỳ lạ, em đột nhiên cảm thấy nếu như hai chúng ta cùng chết ở chỗ này em thấy cũng lãng mạn đấy chứ, phải không ? Thật bi đảm! Cũng giống như hoàng hôn vậy, cuối cùng đều lưu lại cho thế giới một vòng lửa đỏ” Cao Thắng Nam sắc mặt tái nhợt, mí mắt càng lúc càng khép lại.

Diệp hoan cảm thấy da đầu tê rần: ” Chị cả ah, giờ là lúc nào rồi mà còn nói những lời đó chứ. Bình thường mà nói những lời này sẽ có người khen chị là nghệ sĩ đó. Nhưng trước tiên có thể bảo toàn tính mạng rồi sau đó hãy cân nhắc hoàng hôn làm thế nào lưu lại cho thế giới một vòng lửa gì đó có được không ?”

Diệp hoan hiện tại đã xác định cô nàng cảnh sát này không đáng tin cậy. Cô ấy làm sao có thể tốt nghiệp trường cảnh sát được nhỉ?

Cao Thắng Nam bất mãn trừng hần, nói: “Sát thủ bây giờ không biết đang rình rập chúng ta ở nơi nào, anh làm thế nào phá vỡ được cục diện giằng co này ?”

Diệp hoan giọng trầm lại nói: “Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất, chúng ta sẽ dụ hần tới đây, sau đó giết hần!”

“Sát thủ có súng, chúng ta không có súng, dụ sát thủ tới anh không phải là muốn chết sao?”

Diệp hoan cười lạnh: “Không có súng thì chúng ta chỉ có một con đường chết hay sao? Bàn về việc đánh nhau trong hẻm nhỏ thì anh đây chính là chuyên gia đó. Sát thủ càng lợi hại thì các biện pháp của dân thường lại càng không ngờ tới , thắng bại vẫn là 5-5 đấy.”

Cao Thắng Nam gật đầu nói: Tốt, em nghe theo anh.”

Diệp Hoan cẩn thận nghe ngóng động tĩnh, sau đó nhặt một viên đá nhỏ dùng sức ném ra ngoài. Như đánh hơi được điều gì đó tiếng bước chân dồn dập của sát thủ rất nhanh truyền đến.

Diệp Hoan sắc mặt suy sụp gần như muốn khóc: “Cái thân thể này chưa có chuẩn bị cho tình huống như vậy!”

“Sát thủ so với anh còn kiên nhẫn hơn, không giết được anh thì sẽ không bỏ qua ”

“Lão tử không ngủ với vợ của hần, tại sao lại không chịu buông tha cho ta?” Diệp Hoan đau buồn nói.

Hai người nói chuyện, tiếng bước chân của sát thủ đã càng ngày càng gần.

Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan khóc như nhà có tang, đột nhiên nở nụ cười. Một nụ cười tuyệt mỹ kinh diễm.

Khẽ vuốt mặt Diệp Hoan, Cao Thắng Nam nhẹ nhàng nói: “Diệp hoan, không có súng anh không nên liều mạng,hãy cùng những người khác sống cho thật tốt, biết không ?”

Diệp hoan ngơ ngác: “Cô có ý gì? ”

Chỉ vào một cái ngã ba ở trước mặt, Cao Thắng Nam nói: “Khi sát thủ tiến lại gần em sẽ chạy về hướng bên trái để đánh lạc hướng. Chân anh bị thương hãy chạy hướng bên phải, chạy đến khi ra khỏi con hẻm. Khi nào thấy đường lớn anh sẽ an toàn. Cách đây khoảng 500m có một đồn công an.”

Anh hãy nhớ sau khi chạy thoát phải tranh thủ thời gian báo công an.

Nói xong không đợi Diệp Hoan phản ứng, Cao Thắng Nam nhìn hần thật sâu rồi lao vội đi như một mũi tên.

Diệp Hoan kinh hãi, vội vã chạy theo cô nhào lên nắm được một góc áo của cô hung hăng kéo cô trở lại. Thân thể hai người mất cân bằng cùng ngã xuống.

Cùng lúc đó, một tiếng súng vang lên nặng nề ngay tại chỗ Cao Thắng Nam vừa đứng.

“Xú bà nương, cô bị điên rồi! Tôi đã nói là có biện pháp xử lý hần cô lại làm cái gì vậy? Cô cho rằng có thể lấy thân mình đỡ đạn cho tôi sao? Đầu óc có bị bệnh không?” Diệp hoan giận tím mặt mắng to.

Cao Thắng Nam sắc mặt tái nhợt tuyệt vọng, giận dữ nói: “Diệp Hoan, hần có súng chúng ta chạy không thoát đâu. Biện pháp của anh dù có tốt nhưng mà cũng không nhanh bằng đạn được.”

“Biết cái gì gọi là tập kích bất ngờ không? Chính là đánh lén, đánh lén hiểu không?”

“Như thế nào là đánh lén? ”

Diệp hoan không đáp hỏi ngược lại: “Tay phải cô hiện đang bị thương, nếu để cho cô đối phó với một người không có lực đánh trả, cô có thể trong bao lâu đánh gục hần ?”

“Nếu như đối phương thân thể tổ chất cường tráng nhưng không cách nào đánh trả thì có thể sẽ mất 5 đến 6 giây. Anh hỏi cái đó làm gì?”

“Năm đến sáu giây? Tốt, tôi sẽ nghĩ biện pháp để làm cho sát thủ không có năng lực đánh trả trong năm đến sáu giây, cô hãy nhân cơ hội đó khống chế hần.”

Cao Thắng Nam nóng nảy: “Anh không được huấn luyện cận chiến, như thế nào có thể làm cho hần mất đi năng lực đánh trả, anh không nên mạo hiểm như vậy.”

“Nếu không mạo hiểm chúng ta đêm nay đều phải chết! ”

Diệp Hoan im lặng lắng nghe tiếng bước chân trong ngõ nhỏ, trợn mắt nhìn về phía Cao Thắng Nam ra hiệu, sau đó đi vào một con đường tắt ở phía sau.

Cao Thắng Nam hồi hộp, mở to hai mắt nhìn thấy Diệp Hoan đi vào con đường tắt biến mất không thấy gì nữa.

Tiếng bước chân của sát thủ dần tới gần, Cao Thắng Nam thủ thế tay trái nắm chặt.

Nếu như Diệp Hoan đánh lén thất bại, mình sẽ liều mạng với sát thủ. Chết một người so với chết 2 người dù sao vẫn còn tốt hơn.

Kiếp này còn chưa biết hương vị tình yêu như thế nào, chết đi thật là không cam lòng. Cao Thắng Nam nhìn lên bầu trời đêm trong mắt hiện lên vài phần kiên định và không nỡ.

Tình thế càng ngày càng nguy hiểm, sát thủ hiện tại đã đi tới góc bên cạnh, mà Cao Thắng Nam thì trốn ở góc bên kia. Hai người cách nhau không quá hai mét, tạo nên một cuộc đối đầu, chỉ cần lộ ra 1 chút hai người có thể mặt đối mặt, sát khí càng lúc càng đậm.

Sát thủ cầm chặt súng, khóe miệng lộ ra 1 nụ cười lạnh.

Việc mà gã muốn làm đêm nay đó chính là săn và giết.

Đối với 2 người bọn họ mà nói thì đã là như cá nằm trong chậu, ăn chắc rồi.

Khi trên trán hai người nở 2 bông hoa máu thì nhiệm vụ của gã coi như hoàn thành.

Hiện tại điều gã muốn làm là bước ra ngoài, sau đó bóp cò.

Trong hẻm đúng là hang ổ của Diệp Hoan, con đường tắt này đêm nay sẽ giúp hắn tìm thấy một con đường sống.

Tình thế Cao Thắng Nam đang ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Hoan hóp bụng lại, ngừng thở, quỷ mị đi đến sau lưng sát thủ không một tiếng động.

Sát thủ đưa lưng về phía hắn, tập trung vào việc giết Cao Thắng Nam.

Có thể khẳng định, tên sát thủ này chưa từng nghe qua một câu thành ngữ của Trung Quốc “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau”.

Chim sẻ đã rón rén tiếp cận sát thủ, nhưng mà gã dường như chưa phát hiện ra, sự chú ý của gã hoàn toàn hướng về Cao Thắng Nam. Như thế nào cũng không nghĩ ra Diệp Hoan lợi dụng địa hình sẵn có lảng lạng vòng ra phía sau.

Tại thời điểm chỉ còn khoảng một mét, Diệp Hoan chợt lo lắng

Như thế nào mới có thể làm cho tên sát thủ này không thể phản kháng đây ?

Đánh vào đầu? Không thuận tay.

Vặn cổ? Lại càng không thể. Chỉ có bộ đội đặc chủng trong phim ảnh mới có thể làm được, Diệp Hoan chưa từng học qua.

Đá vào Nhị đệ? Nếu như hắn có thì cũng là ở phía trước, suy tính một lát ánh mắt của Diệp Hoan sáng lên.

Hắn đột nhiên nghĩ đến khi còn bé thường cùng bọn Hầu Tử chơi một trò.

Trò chơi này rất sexy rất bạo lực, nhưng mà dùng với tên sát thủ này thì đúng là rất hợp thời.

Mẹ nó, coi như người toàn thân đều là thép, là gỗ, không lẽ lỗ nhị của người cũng có tập võ sao ?

Diệp Hoan nở nụ cười tà ác.

Hai bàn tay đan vào nhau duỗi ngón trở ra, cân nhắc một chút có lẽ người nước ngoài sẽ lớn hơn so với người ở trong nước. Hắn lại đem ngón giữa kết hợp với ngón trở, sau đó hướng về phía lưng sát thủ ngay tại lỗ nhị lấy hết sức hung hăng đâm một cái.

Phốc!

“Ohhhhhh” con mắt của sát thủ lòi ra như muốn nổ tung, bùm lấy lỗ nhị của mình phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Mau! Mau! đến phiên cô!” Diệp Hoan kêu to

Cao Thắng Nam nhảy ra phối hợp với Diệp Hoan, một cước đá rơi súng của tên sát thủ, sau đó một trận quyền cước không dứt, tạm thời làm mất đi năng lực chống cự của gã

Cho đến khi ngã xuống đất ngất đi, hai tay gã vẫn còn túm lấy bộ hạ không ngừng run rẩy.

90. Chương 89: Khắc Phục Hậu Quả

Trong ngõ nhỏ, Cao Thắng Nam tay cầm dây phơi quần áo, lưu loát trói chặt tên sát thủ. Cô thu lại súng của hắn, nhìn tên sát thủ té trên mặt đất liên tục run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt của Cao Thắng Nam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

” Anh dùng biện pháp gì khiến hắn mất đi năng lực đánh trả vậy? ” Cao Thắng Nam hiếu kỳ hỏi.

Vừa rồi cô trốn ở góc bên kia, Diệp Hoan ra tay cô cũng không thấy được.

Diệp Hoan lộ ra nụ cười tà ác, cười hắc hắc nói: “Bạo cước, đã từng nghe qua chưa ?”

“Cái gì gọi là bạo cước ?”

Diệp Hoan khép lại hai ngón giữa, làm động tác chọc về phía cô. Với vẻ mặt bỉ ổi của hắn, Cao Thắng Nam liền hiểu ngay lập tức.

“Người... cái đồ dơ bẩn, hạ lưu !” Cao Thắng Nam vẻ mặt đầy tức giận.

Cả hai gặp nạn không chết, sau khi thở phào một hơi Diệp Hoan quay lại bộ dáng lưu manh: “Tôi không có chọc cô, cô có thái độ như vậy là sao ?”

Khuôn mặt Cao Thắng Nam hiện lên một tia đỏ ửng, hung hăng xì một tiếng khinh bỉ, quay mặt đi không để ý tới hắn.

Diệp Hoan nhìn sát thủ nằm trên mặt đất, trong lòng không khỏi toát ra một cỗ lửa giận.

Chuỗi ngày sống yên ổn chính là bị tên khốn khiếp này phá hư. Mà thôi, nếu như hắn không xuất hiện thì lão tử làm sao vô duyên vô cớ mọc ra nhiều bạn gái như vậy. Giờ thì tốt rồi, phải giải thích thế nào với Kiều Mộc đây? Cô ta cứ dính theo mình, làm sao mà đuổi đi được ?

Rất nhiều phiền não quần lấy hắn, tất cả đều là bị gã sát thủ kia làm hại !

Diệp Hoan trong lòng tức giận, đi tới chỗ tên sát thủ nhắc chân hung hăng đạp xuống nhị đệ của gã. Diệp Hoan không ngừng giẫm, tên sát thủ gào thét, ngất đi tỉnh lại hết lần này đến lần khác.

Cao Thắng Nam thấy sát thủ bị Diệp Hoan làm như vậy, vội vàng kéo hắn lại:

“Được rồi, được rồi anh đã phê hắn rồi” .

Diệp Hoan thở hổn hển mắng: “”Móa, con mẹ nó người bắn lén lão tử, lão tử liền chọc toét lỗ nhị người, phê nhị đệ của người, nhìn xem đến cùng ai cao hơn ai .”

Nói xong Diệp Hoan ngừng lại, dường như nhớ tới chuyện thâm nào đó từng trải qua, vô thức che hạ thân, nhìn Cao Thắng Nam bằng ánh mắt u oán.

Cao Thắng Nam chuyển ánh mắt nhìn qua nơi khác, hé miệng cười thầm, hai má ửng đỏ.

“Diệp Hoan, giẫm chỗ đó của hắn, chẳng lẽ thực sẽ làm mất đi năng lực chống cự sao ?” Cao Thắng Nam rốt cục vẫn không nhịn được hiếu kỳ.

Diệp Hoan cười đắc ý: ” Hậu môn và nhị đệ của nam nhân đều giống nhau, đều là địa phương trọng yếu nhất, chỗ đó mà chọc một phát là nghiêm trọng đấy,cô sẽ cảm thấy lực phủ ngũ tạng toàn bộ nhộn nhạo lên, ngay cả hít thở cũng khó khăn, dù là sát thủ được huấn luyện nghiêm khắc cũng chưa có khả năng luyện tới đó, toàn bộ thân thể lần lượt đều mềm nhũn ra. Cô nói hắn đào đâu ra năng lực đánh trả? Nếu cô không tin, lại đây thử một phát xem thế nào?”

Cao Thắng Nam phẫn nộ mắt trợn lên: “Người dám! lão nương liền phê ngươi luôn! ”

Dừng một chút, Cao Thắng Nam lại hiếu kỳ nói: “Làm sao anh biết chộc chỗ đó sẽ làm cho hấn mất đi lực chống cự ? ”

Ánh mắt đặc ý của Diệp Hoan lập tức trở nên đau thương, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trời xanh, ảm đạm thở dài: “Đau đớn, chỉ có tự bản thân thử nghiệm qua mới hiểu được.”

Cao Thắng Nam cũng thở dài, vỗ vai hấn.

.....

Diệp Hoan gọi cảnh sát và xe cứu thương, cũng báo cho Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung biết. Thẩm Đốc Lễ cùng Chu Dung nghe tin con trai lại bị mưu sát. Hai người hốt hoảng, vội vàng ra lệnh vệ sĩ lái xe đến đón Diệp Hoan, lại bị Diệp Hoan cự tuyệt.

Cao Thắng Nam vì đỡ đạn cho hấn mà bị thương hấn phải tự mình đưa cô vào bệnh viện, nếu không cũng quá vô tâm rồi .

Xe cứu thương được đưa đến, Cao Thắng Nam được đưa lên xe. Hiện trường cũng đã bị cảnh sát bao vây, sát thủ cũng đã bị bắt.

Diệp Hoan đi theo lên xe cứu thương, xe khởi động hấn ngồi lung lay trong xe. Lôi điện thoại di động ra, do dự một hồi rồi lại cất vào túi.

Cao Thắng Nam nhìn thấy hấn như vậy, cô đưa điện thoại của mình cho hấn, nói: “Anh là lo lắng cho Nam Kiều Mộc vẫn còn đang chờ ở đó ư ? Gọi điện thoại cho cô ấy, sau đó anh đi tới chỗ cô ấy đi. Em chỗ này không cần lo lắng, cánh tay bị vết thương nhỏ thôi mà”

Diệp Hoan lắc đầu, cười nói: “Được rồi, anh đưa em đến bệnh viện trước đã, em là vì anh mà bị thương. Lúc này anh cũng không thể mặc kệ em được”

Cao Thắng Nam nhìn hấn chăm chú, nói: “Diệp Hoan, đàn ông chung quy vẫn mong muốn nắm thê bảy thiếp, thế nhưng trong xã hội hiện đại, cho dù phụ nữ nguyện ý cùng chia sẻ một người đàn ông, anh có bao giờ nghĩ, làm một người đàn ông như vậy cũng rất khổ sở hay không ?

Diệp Hoan cúi đầu không nói.

”Người bên này muốn ở cùng anh, người bên kia cũng muốn anh an ủi. Anh thực có thể làm mọi việc thuận lợi sao? Tranh giành tình nhân thì phải làm sao? Cãi nhau đánh nhau thì phải làm sao? Anh muốn thấy những điều đó sao?

Anh muốn nắm thê bảy thiếp, anh xem phụ nữ chúng em là gì? Đồ chơi sao? Bình hoa sao? Nhiều hơn một, hai món đều không sao cả ư?”

Cao Thắng Nam thao thao bất tuyệt, càng nói càng hiên ngang lắm liệt, ánh mắt khinh bỉ nhìn Diệp Hoan, như đang nhìn một kẻ cầm thú , giọng điệu càng nói càng kịch liệt.

Diệp Hoan thật sự nhịn không được, ngẩng đầu nhìn cô, âm thanh trầm muộn nói: “Fuck, em muốn làm rõ ràng, nhưng anh cho tới bây giờ không nghĩ tới nắm thê bảy thiếp, là em không nên xen vào giữa anh và Nam Kiều Mộc, lúc ấy em cầm lấy nhị đệ của anh để uy hiếp, anh dám không đáp ứng sao?”

Cao Thắng Nam trách mắng 1 hồi đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, ánh mắt vừa thẹn vừa phẫn nộ, như dao xéo từng tác thịt của Diệp Hoan.

Diệp Hoan rút cổ lại không dám lên tiếng, chết chếng với ánh mắt chẳng khác gì tên sát thủ vừa rồi.

Xe cứu thương đã đến bệnh viện, Diệp Hoan đem Cao Thắng Nam vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu chỉ có hai gã trực ban, Cao Thắng Nam bị thương ở cánh tay nên nhất định phải mổ lấy viên đạn ra. Vì vậy Diệp Hoan không còn cách nào phải gọi cho Chu Dung, vận dụng quan hệ khẩn cấp gọi chủ nhiệm khoa ngoại về bệnh viện làm phẫu thuật cho Cao Thắng Nam.

Đến lúc này Diệp Hoan mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa ngồi xổm ở ngoài phòng giải phẫu hút được nửa liều thuốc, Thảm Đốc Lễ cùng Chu Dung liền vội vã chạy đến.

“Diệp Hoan, con không sao chứ?” Chu Dung đi tới kéo cánh tay của hắn, lo lắng dò xét hỏi .

Thảm Đốc Lễ đứng ở sau lưng vợ không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt đầy vẻ khấn nguyện .

Diệp Hoan lắc đầu cười nói: “Con không sao, ngoại trừ chân bị thương có chút đau nhức, còn không có chuyện gì nữa rồi. ”

Chu Dung lo lắng, cẩn thận kiểm tra qua một lúc, sắc mặt tái nhợt mới khôi phục một chút hồng hào.

“Con làm mẹ sợ muốn chết! Về sau phải nghe lời mẹ, đừng chạy loạn khắp nơi, biết không?” Chu Dung quả trách đánh nhẹ hắn một cái.

Diệp Hoan từ đáy lòng cảm thấy được cha mẹ quan tâm quả nhiên là điều tuyệt vời nhất trên đời. Hai mươi năm qua hắn chưa một lần được biết đến, cảm giác như con thuyền lênh đênh trên biển đã tìm được một bến đậu an ổn, từ nay về sau không cần phải lo lắng mưa gió bên ngoài nữa

Thảm Đốc Lễ trầm giọng nói:“Diệp Hoan, có thật là tối nay bị sát thủ ám sát không ?”

“Có, nhưng người đã bị bắt vào đồn cảnh sát rồi ”

Thảm Đốc Lễ nhíu mày thì thảo tự nói:“Đuổi tận giết tuyệt, thủ đoạn không khỏi quá độc ác, trước sau đã đến hai lần, chẳng lẽ cũng đều là một người ..”

Diệp Hoan nhìn Thảm Đốc Lễ nói: “Tôi là người trẻ tuổi không hiểu chuyện, có lẽ một hôm nào đó hơi quá chén, ngủ với lão bà nhà ai đó nên người ta mới không tha muốn giết chết tôi chẳng”

Thảm Đốc Lễ kinh ngạc nói:“Còn có việc này sao? Là thật hay giả? ”

“Đương nhiên là giả rồi ! Ông làm quan lớn như vậy mà, ai sai khiến sát thủ tới giết tôi, ông không chính mình đi điều tra hả ? Loại chuyện này xảy ra thêm mấy lần nữa, hai người chuẩn bị người đầu bạc tiền người đầu xanh đi ”

Cả đêm phải lo lắng, sợ hãi, bây giờ Diệp Hoan rất nóng nảy.

Thảm Đốc Lễ tức giận đến run người nhìn Chu Dung nói :” Em xem, em xem thái độ của nó vậy là sao hả !!”

Chu Dung đương nhiên đứng về phía con trai, nghe thấy thế bà hung hăng trừng mắt nhìn Thảm Đốc Lễ cả giận nói:“Những chuyện như thế này đều là do Thảm gia các người gây ra, con trai tôi nói sai sao? Ông dám nói chuyện đó với Thảm gia các người không có quan hệ gì sao?”

“Cái gì mà Thảm gia các người, hai người chẳng lẽ không phải người của Thảm gia sao ?”

Chu Dung lạnh lùng nói:” Không có chuyện đó, tôi họ Chu, cùng Thảm gia đều không có một chút quan hệ”

Diệp Hoan cùng mẹ phối hợp rất ăn ý, cũng lạnh lùng nói:“Tôi họ Diệp, cũng không có quan hệ với Thảm gia .”

Thảm Đốc Lễ :

Cùng Chu Dung chờ ở cửa phòng phẫu thuật đợi Cao Thắng Nam đi ra. Lúc này nhìn đồng hồ treo trên tường đã là 2 giờ sáng rồi.

Diệp Hoan trong lòng quỳnh lên, Nam Kiều Mộc nhà đầu gối kia chắc vẫn đang ở quảng trường nhân dân chờ hắn, âm ỉ cả đêm cũng không kịp gọi điện thoại cho cô ấy.

Diệp Hoan nhờ Chu Dung kêu tài xế lấy xe chở mình, chạy như bay đến đường Nhân Dân.

Tới được quảng trường, trời lúc này cũng đã khuya. Vài ánh đèn đường lóe ra mờ nhạt chiếu lên đêm đông dịu hiu .

Diệp Hoan ngưng mắt nhìn xung quanh, ở bức tượng phía Tây quảng trường, một bóng hình cô đơn nhưng lạnh lùng lẳng lặng đứng im hồi lâu. Đường như cùng pho tượng hợp làm một thể. Nam Kiều Mộc tuyệt nhiên vẫn chưa phát hiện ra hắn.

Diệp Hoan hốc mắt ẩm ướt, trong nội tâm mơ hồ có chút đau đớn.

Nha đầu ngọc này, vẫn một mực chờ tới bây giờ, thật sự đúng là ngọc ngém. Bước nhanh tới, Diệp Hoan cởi áo ngoài khoác lên cho Nam Kiều Mộc.

Nam Kiều Mộc vẻ mặt vui sướng, thân hình có chút run rẩy nhưng vẫn vui vẻ cười nói: “Anh đã đến rồi!”

Diệp Hoan kéo lấy cô ôm vào trong lòng, ôm thật chặt. Đường như hề buông ra là cô sẽ bay đi xa khỏi hắn.

Đêm nay xảy ra quá nhiều sự tình, hắn cũng không biết làm như thế nào mở miệng giải thích với cô. Vì không muốn cô lo lắng nên chuyện sát thủ hắn sẽ không nói ra.

“Kiều Mộc, thực xin lỗi, anh đã tới trễ...”

Nam Kiều Mộc dán mặt trong lồng ngực Diệp Hoan, lắng nghe nhịp đập của trái tim hắn. Cô tham lam ngửi mùi hương trên người hắn, lặng lẽ nở nụ cười hạnh phúc

“Không sao, anh đã tới, cho dù hơi trễ một chút cũng không sao, miễn tới là được rồi.”

Diệp Hoan nở nụ cười.

Tuyết bắt đầu rơi, muôn ngàn bông tuyết trắng tinh lặng lẽ bay múa giữa không trung

Góc phố đêm đông, dưới ánh đèn đường, một đôi tình nhân đang ôm nhau, dường như họ đã lãng quên cả thế giới.

Họ là những người trẻ, họ đang yêu nhau

91. Chương 90: Tương Lai

Quảng trường tuyết trắng nằm giữa con đường Nhân Dân yên tĩnh.

Diệp Hoan ôm chặt Nam Kiều Mộc, bông tuyết tinh khiết đậu trên tóc, phủ trắng bờ vai hai người. Tuyết dần tan ra, thấm ướt lớp áo khoác, có chút lạnh nhưng trong lòng thì ấm áp

Nam Kiều Mộc đã quen với mùi của Diệp Hoan

Hai mươi năm trước, cô bị cha mẹ vứt bỏ khi vẫn còn là một đứa bé nằm trong tã lót, được người ta đem tới Viện Phúc Lợi.

Khi đó, cô được sắp xếp nằm cùng giường với Diệp Hoan, cùng nhau khóc, cùng nhau cười.

Từ lúc đó, cô đã dưỡng thành thói quen hít thở hương vị của Diệp Hoan

Hương vị cỏ cây nhàn nhạt lúc nào cũng hấp dẫn cô đến mê muội

Cô cùng Diệp Hoan chập chững tập đi, cùng nhau ôm bình sữa mút lấy mút để, cùng nhau dùng ánh mắt ngây thơ hồn nhiên tò mò đánh giá cái thế giới xa lạ rộng lớn này.

Ngay cả bọn họ cũng không biết rằng, hai đứa trẻ đó hề không nhìn thấy nhau liền khóc toáng lên. Ngay cả lão viện trưởng cũng phải than thở hai đứa bé này tương lai ắt có duyên phận với nhau.

Một câu của lão viện trưởng đã trở thành sấm truyền.

Hiện tại bọn họ đứng cùng một chỗ, ôm chặt nhau, dường như đã hòa vào làm một. Bọn họ, tuy hai mà một.

Trên đời này có quá nhiều kiểu tình yêu chớp nhoáng, thứ tình yêu mau nóng chóng nguội.

Người ta bởi vì lạ lẫm mà cả thấy mới lạ, bởi vì mới lạ mà thu hút lẫn nhau, lại bởi vì mến nhau mà thất vọng, chia tay, mỗi người tiếp tục đi tìm bến đỗ mới.

Cứ thế người ta chìm đắm trong cái vòng tròn luẩn quẩn của tình cảm không cách nào thoát ra được.

Thật may Diệp Hoan và Nam Kiều Mộc đã tìm ra nhau.

Do dự, tránh né nhiều năm như vậy, thế nhưng đã định là có duyên với nhau, thì sẽ ở bên nhau. Đó chính là duyên phận.

Diệp Hoan nắm hai vạt áo khoác, bao bọc cả người Nam Kiều Mộc vào bên trong

“Lạnh không?”

Nam Kiều Mộc lắc đầu, hai má hây hây lạnh, mắt lấp lánh, cười nói: “Không lạnh”

Diệp Hoan thu hết vào trong mắt, trùi mền nhéo mũi cô: “Con bé ngốc!”

Nam Kiều Mộc mỉm cười ngọt ngào, động tác này đã quá quen thuộc với cô. Trước đây hẳn cũng thường xuyên nhéo mũi cô như vậy. Đến khi cô trưởng thành, đậu thạc sĩ thì Diệp Hoan không còn làm động tác thân mật ấy nữa.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, khắp quảng trường toàn một màu trắng, nhiệt độ xuống thấp.

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn trời đêm, nói: “Chúng ta về nhà thôi”

Nam Kiều Mộc gật đầu.

Hai bảo tiêu Chu Dung phái tới đang đứng cách đó không xa. Hai lần bị mưu sát hụt, Chu Dung vô cùng lo lắng cho sự an toàn của con trai mình.

Nam Kiều Mộc thoáng nhìn thấy thần sắc lãnh đạm của hai bảo tiêu, bước chân bỗng khựng lại.

Bây giờ Diệp Hoan đã tìm được cha mẹ rồi, đã là thiếu gia đứng trên vạn người, sau này sẽ đứng bên trong cái vòng tròn thượng lưu cao vợi đó. Hắn và cô tương lai sẽ như thế nào?

Đó là một vấn đề không cách nào lãng tránh.

“Diệp Hoan, anh đã nghĩ tới tương lai của anh chưa? Sau này anh định như thế nào? Anh muốn làm gì?”

Diệp Hoan lắc đầu: “Anh chưa từng nghĩ tới, nói thật, gần đây cuộc sống rối loạn, đến bây giờ anh vẫn chưa bình tĩnh lại được. Với anh mà nói, việc nhận lại cha mẹ ruột chỉ có một chỗ tốt duy nhất chính là các em trai em gái của chúng ta sau này không phải lo ăn lo mặc nữa rồi...”

Nam Kiều Mộc lại mỉm cười lần nữa.

Cô không nhìn lầm Diệp Hoan, ẩn dưới vẻ cười đùa tưng tưng ấy là một tấm lòng trung nghĩa.

“Đúng nhỉ, sau này thiếu tiền, mấy đứa cũng không cần phải ra ngoài nhặt vỏ chai bán lấy tiền nữa” Nam Kiều Mộc dựa vào Diệp Hoan, dịu dàng nói

Diệp Hoan hưng phấn: “Kiều Mộc, anh đột nhiên nghĩ tới, sau này chúng ta sẽ xây thêm một cái viện phúc lợi nữa, thu dưỡng thêm nhiều trẻ con bị bỏ rơi. Chúng ta sẽ xây dựng mấy ký túc xá thật lớn, bên trong có điều hòa, tivi, máy tính. Sau đó lại xây một tòa nhà lớn để dạy học, thuê thầy giáo dạy bọn chúng học hành, lại thuê bảo mẫu có lương tâm để chăm sóc mấy đứa bé, thuê bác sĩ riêng chuyên chữa bệnh ấy đứa bị bệnh bẩm sinh hoặc mấy đứa trẻ bị tàn tật...”

Diệp Hoan càng nói càng cao hứng, thần sắc kích động, ánh mắt sáng ngời, đến hai gò má cũng đỏ cả lên.

Nam Kiều Mộc âm thầm thở dài, tình cảm của hắn với viện phúc lợi không phải sâu đậm bình thường nữa. Hắn đã coi đó là nhà của mình. Một đứa con khi đã trưởng thành, đủ lông đủ cánh, điều chúng muốn làm nhất chính là vun đắp cho ngôi nhà của mình, để nơi đó càng ấm áp hơn, càng đầy đủ hơn.

Diệp Hoan vẫn thao thao bất tuyệt về những ý tưởng của hắn, ánh mắt đã lâu lắm rồi chưa tràn đầy khát khao như vậy.

Diệp Hoan vốn thuộc trường phái hành động, nói là làm.

“Kiều Mộc, điện thoại anh hết pin rồi, đưa điện thoại của em cho anh”

Nam Kiều Mộc lấy trong túi xách ra đưa cho hắn.

Diệp Hoan bấm số gọi Chu Dung, khẩu khí lập tức biến thân thành phường phá gia chi tử: “Mẹ, mẹ có rất nhiều tiền đúng không?”

Đầu bên kia, Chu Dung ngẩn người: “Đúng”

“Nhiều tiền đến tiêu xài không hết phải không?”

“À...trên lý thuyết thì đúng là như vậy”

“Vậy mẹ không ngại để con tiêu xài hộ một chút chứ?”

“Không ngại...” Chu Dung xám mặt, con trai bà sao càng nói càng khó hiểu thế?

Diệp Hoan hưng phấn nói: “Vậy thì tốt quá, mấy chuyện kiếm tiền con không rành chứ chuyện tiêu tiền con đây rất lành nghề đấy. Mẹ, con có một kế hoạch, một kế hoạch khổng lồ”

Sau mười phút đồng hồ, Diệp Hoan bưng bưng phần chần chừ khiến lời nói ra hơi lộn xộn nhưng Chu Dung vừa nghe đã hiểu.

“Ý con là muốn xây thêm viện phúc lợi, bên trong có tòa nhà dạy học, ký túc xá, lại mời thêm giáo viên, bác sĩ, bảo mẫu gì đó. Con định như vậy phải không?”

“Đúng, ý con chính là như vậy”

Chu Dung khẽ thở dài: “Con trai à, một mảnh đất với vài tòa nhà mà con nói là kế hoạch khổng lồ ư?”

Diệp Hoan ngạc nhiên: “Vậy còn chưa đủ khổng lồ sao? Sẽ tốn rất nhiều tiền đó!”

Chu Dung tiếp tục thở dài.

Con trai bà thật sự không biết rõ khối lượng tài sản của tập đoàn Đằng Long. Kỳ thật, chính xác mà nói đến bản thân Chu Dung cũng không rõ ràng lắm. Bà chỉ biết nếu trên đường tình cờ nhìn thấy mấy vạn đồng rơi trên đất, bà cũng không buồn nhặt. Không phải vì khinh thường, mà vì đó không phải hành động mang lại lợi ích lớn nhất, thay vì mấy giây đồng hồ phí hoài khi bà cúi người nhặt tiền, tập đoàn Đằng Long đã kiếm ra cho bà cả trăm vạn.

Có một tổng giám đốc tập đoàn khác đã từng trêu bà rằng nếu như bà muốn kiếm tiền mua một con Ferrari, bà chỉ cần ngồi yên vài phút là đã đủ tiền mua nó.

Lời nói mặc dù hơi khoa trương nhưng cũng không xa sự thật bao nhiêu

Trong mắt Chu Dung, cái được gọi là một kế hoạch tài chính lớn ít nhất cũng phải vài tỷ đồng. Thế mà Diệp Hoan lại coi chút việc nhỏ ấy thành sự tình to lớn nhường nào...

Phong cách và kiến thức của con trai bà cần phải củng cố lại rồi.

Chu Dung rất vui mừng, Diệp Hoan đã bắt đầu đòi tiền bà. Điều này cho thấy Diệp Hoan đã chính thức coi bà là mẹ. Trái tim thẳng bé đã dần dần mở ra với bà. Một điều nữa khiến bà vui mừng hơn chính là con trai bà là một người đàn ông có trách nhiệm. Lần đầu tiên xin tiền bà lại không phải dùng cho bản thân hắn.

“Diệp Hoan, kế hoạch con nói hơi mơ hồ, những chuyện này tiến hành không khó, chúng ta không thiếu tiền, cũng không thiếu nhân sự, nhưng cần có một kế hoạch với trình tự rõ ràng. Ví dụ như mời một chuyên viên dự án ước tính đại khái nguồn vốn cần thiết. Sau đó lập ra một ngân sách riêng cho dự án này. Thuê một chuyên gia quản lý ngân sách, khống chế sát sao từng khoản mục thu chi từ lúc bắt đầu đến khi hoàn thành viện phúc lợi. Sau đó nữa cần thêm một người chuyên chịu trách nhiệm quản lý các sự vụ thường ngày như hành chính, hậu cần, giáo dục, y tế...”

Hai mắt Diệp Hoan mở lớn. Hắn không nghĩ tới chỉ xây dựng một viện phúc lợi mà lại phát sinh nhiều thứ đến vậy.

Ngừng một chút, Chu Dung chậm rãi nói: “Diệp Hoan, báo ân là việc tốt, nhưng con phải thực hiện với thái độ nghiêm túc và chuyên nghiệp mới có thể khiến những điều con muốn làm được thực hiện trọn vẹn. Nếu

không làm nghiêm túc, một việc vốn tốt đẹp sẽ bởi vì quản lý lỏng lẻo mà xuất hiện kẻ hở, tạo thành tham ô hoặc lười biếng. Khi đó chuyện này sẽ không được toàn vẹn, trong lòng con tất nhiên cũng sẽ lưu lại tiếc nuối...”

“Kế hoạch này của con rất tốt, mẹ sẽ giúp con huy động những người chuyên nghiệp đến phụ trách. Nguồn vốn ban đầu tạm thời là 200 triệu, về phần người quản lý ngân sách, mẹ đề cử Chu Mị. Con bé rất giỏi giang, mấy năm nay ở bên cạnh mẹ đã học được nhiều kỹ năng. Để con bé chịu trách nhiệm sẽ không có vấn đề gì”

Diệp Hoan hớn hở, liên tục nói cảm ơn.

Chu Dung im lặng một hồi, dịu dàng nói: “Diệp Hoan, ngoại trừ việc xây dựng viện phúc lợi, bản thân con không có nhu cầu gì sao?”

Diệp Hoan ngẩn người, phản xạ có điều kiện, bật thốt lên: “Ai nói con không cần gì, nhu cầu của con còn lớn hơn nhiều...”

“Nói đi, con muốn cái gì...?”

Diệp Hoan nhìn nhìn cái điện thoại cũ rách trên tay, sầm mi khổ kiếm nói: “Ít nhất mẹ có thể mua cho con một chiếc điện thoại quả táo không?”

“Ý con muốn nói Apple?” Chu Dung vừa bật mình vừa buồn cười

Cái này thực sự là điều Diệp Hoan chờ mong: “Đúng vậy, quả táo 4s đó, phải là loại hai sim hai sóng nha, bên trong có nhiều nhạc chuông như là Tâm Thần Bất Định nè, Trên Mặt Trăng nè, rồi Lương Hồ Diệp nè, vân..vân... càng nhiều càng tốt...”

Còn “hai sim hai sóng” nữa, Chu Dung bó tay rồi. Đứa con trai ngốc này của mình bao năm nay chỉ chuyên dùng hàng nhái thôi sao.

Từ lúc gặp lại nhau đến giờ, Diệp Hoan chỉ toàn nằm bệnh viện, Chu Dung đã quên đưa thẻ tín dụng cho hắn. Hai mươi năm sống khổ khó, cũng nên để hắn thoải mái tiêu xài rồi. Cho dù Diệp Hoan bây giờ xài tiền như nước, phá gia chi tử làm phá sản cả tập đoàn Đằng Long, chỉ cần con trai bà cao hứng thì bà cũng vui vẻ đáp ứng.

Chu Dung thấy Diệp Hoan có vẻ muốn cúp điện thoại liền vội vàng nói: “Chậm đã, Diệp Hoan, mẹ còn có chuyện muốn hỏi”

“Chuyện gì?”

“Tối nay con gọi điện nói muốn kết hôn, muốn chúng ta chuẩn bị tiệc rượu nhưng ít ra con cũng phải nói ẹ biết con cuối cùng là muốn kết hôn với ai chứ?”

Diệp Hoan nghe vậy, tim liền trùng xuống, gương mặt ác ma của Cao Thắng Nam lúc ẩn lúc hiện trong đầu hết sức ghê rợn.

Trót chọc vào bà trần tình này, giờ hắn cũng không biết làm sao. Cô gái đó hồi mới quen thấy rất được, sao mà càng lúc càng giống như mụ điên? Phải cự tuyệt nàng ta thế nào đây?

Diệp Hoan chợt dạ liếc Nam Kiều Mộc vẫn đang ngồi bên cạnh, lớn tiếng nói: “Kết hôn gì chứ? Mẹ không biết năm nay con mới hai mươi tuổi sao, theo luật còn chưa tới tuổi kết hôn đâu. Chẳng lẽ mẹ muốn con vi phạm luật pháp mà tảo hôn sao?”

“Nhưng ít nhất con cũng nói cho cha mẹ biết rốt cuộc là con muốn tỏ tình với ai chứ”

“Vớ...cùng vớ...” Diệp Hoan càng lúc càng loạn, lén lút nhìn Nam Kiều Mộc, xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi. Hắn khe khẽ lẩm bẩm: “Nào đã xác định rốt cuộc là cùng với ai đâu, con trở về bóc thăm cái đã...”

92. Chương 91: Bạch Mã Vương Tử

“Diệp Hoan, tương lai của viện phúc lợi chắc chắn sẽ trở nên tốt đẹp, thế nhưng tương lai của anh thì sao ?”

Bên trong xe Mercedes màu đen, Nam Kiều Mộc đang ngồi trên ghế da rộng rãi thoải mái, nhìn mọi thứ bên ngoài cửa sổ lướt qua thật nhanh, trong lòng rối loạn.

Diệp Hoan cũng nhìn phong cảnh nhanh chóng biến mất bên ngoài qua cửa sổ. Bên trong xe là nội thất xa hoa quý giá, bên ngoài là đèn đường lập loè đổi màu. Trước sau chiếc Mercedes là xe của bảo tiêu chăm chú chạy theo, tựa như thái tử, thanh thế mênh mông, khiến nhiều người qua đường phải dừng chân lại quan sát.

Diệp Hoan cười khổ, đây là cuộc sống của người có tiền sao? Bản thân mình thật sự thích cuộc sống như vậy sao?

Vỗ chiếc ghế da thật dễ chịu mình đang ngồi, Diệp Hoan trào phúng cười nói: "Em nghĩ tương lai của anh có phải là cứ như thế này không? Mỗi ngày không làm bất cứ việc gì, hoặc là để cho anh đỡ buồn, mẹ sẽ mở một công ty nhỏ cho anh chơi đùa, cũng có thể là đi tới trường đại học nào đó lấy vài cái bằng tốt nghiệp về."

Sau đó, trở về tiếp quản Tập đoàn Đằng Long, cả ngày mang vẻ mặt tươi cười giả dối, cùng mấy kẻ có tiền nâng ly cạn chén. Còn bao dưỡng thêm mấy nữ minh tinh, ném một cọc tiền qua, muốn các nàng đi hướng Đông các nàng không dám đi hướng Tây. . . Kiều Mộc, em cảm thấy cuộc sống như vậy có thể xem là hạnh phúc không?"

Nam Kiều Mộc lắc đầu: "Không phải là hạnh phúc, mà là thống khổ."

"Vì sao? Lúc chúng ta nghèo khó không phải cả ngày đều nghĩ về những việc có thể làm sau khi có tiền hay sao?" Diệp Hoan cười nhạt.

"Bây giờ không giống như lúc trước, lúc chúng ta nghèo khó, nghĩ rằng khi có tiền thì muốn làm việc gì thì làm việc đó. Vì chúng ta không có tiền nên nghĩ thế nào cũng được, chỉ là để giải buồn, thế nhưng bây giờ chúng ta có tiền rồi, có thân phận có địa vị, khi mà anh chính thức có được vinh hoa phú quý, anh tuyệt đối sẽ không làm những việc năm đó anh muốn làm."

Người ở giai tầng nào, chắc chắn sẽ có suy nghĩ thuộc về giai tầng đó, có một điều có thể khẳng định, đó là những mong muốn ban đầu của anh sẽ không giống với những mong muốn bây giờ."

Nam Kiều Mộc dừng lại nhìn Diệp Hoan, nàng hiểu hắn còn hơn cả bản thân mình.

Diệp Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thán: "Có lẽ, anh sẽ đi tới Bắc Kinh, sau đó sẽ ở bên trong nhà cũ Thẩm gia, có người giúp việc, có bác sĩ, bảo tiêu, vô số người nịnh bợ, ở bất kỳ nơi đâu đều là trung tâm . . ."

Nam Kiều Mộc lắc đầu: "Diệp Hoan, anh chắc chắn sẽ không thể sống một cuộc sống như vậy."

"Vì cái gì chứ? Em sợ anh đòi bại sao?"

"Không phải, anh có những điều mà anh luôn kiên định bảo vệ nó, nên em chưa bao giờ hoài nghi anh sẽ trở thành một người hư hỏng. Diệp Hoan, anh là một người yêu tự do, không ai trên đời này có thể lấy đi tôn nghiêm và tự do của anh."

"Bắc Kinh là một cái lồng sắt, Thẩm gia lại là một cái lồng sắt khác nhỏ hơn, một chú chim yêu tự do nếu như bị nhốt trong lồng, chắc chắn sẽ có ngày nó chết đi trong buồn bực. Diệp Hoan, anh có thể làm bất cứ chuyện gì anh muốn, nhưng em hi vọng, lựa chọn của anh sẽ mang đến hạnh phúc cho anh. Cuộc sống có thể vui vẻ mới hoàn hảo, mới không mang lại tiếc nuối. . ."

Diệp Hoan do dự, không biết nên giải quyết thế nào: "Lựa chọn của anh rốt cục là gì? Làm sao mới có thể khiến cuộc sống của anh có thể vui vẻ? Kiều Mộc, em đã từng nói với anh, có một người thanh niên ở nước Anh, trúng giải thưởng xổ số lớn liền tự sát. Dù lúc đó mọi người đều nghĩ anh ta đã có một tương lai tươi sáng . . ."

Nam Kiều Mộc gật đầu: "Đúng vậy, đó là một câu chuyện có thật, bởi vì anh ta đã không còn mục tiêu phấn đấu cho cuộc sống, thứ mà anh ta muốn, anh ta đều có được, không biết tiếp theo nên làm gì. Sống mà không có mục đích sẽ rất trống rỗng, thống khổ. Những thứ này đủ để lấy đi sinh mạng của một con người."

Khoác tay Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc khẽ nghiêng đầu tựa vào vai hắn, nhẹ giọng nói: “Diệp Hoan. . . Em luôn hi vọng anh có thể vui vẻ mà sống, nếu như phú quý từ trên trời rơi xuống này khiến anh không vui thì em thà để anh trở về làm kẻ nghèo hèn nhưng không phải lo lắng chuyện gì, còn chúng ta vẫn sống trong căn nhà cũ nát chỉ tốn 500 đồng một tháng, anh mỗi ngày sẽ ngâm thuốc lá lang thang khắp nơi, còn em sẽ vì anh mà nấu cơm và giặt quần áo. . .”

Diệp Hoan nhiều ngày rối loạn, nghe Nam Kiều Mộc nói xong, đầu óc đã trở nên sáng suốt.

Trong cuộc sống của con người có rất nhiều thứ quan trọng như sự nghiệp, tình yêu, tình thân, lý tưởng. . . Những thứ này đều rất quan trọng, nhưng thứ quan trọng nhất là gì ?

Hạnh phúc!

Thứ quan trọng nhất chính là hạnh phúc!

Vậy phải làm sao mới có thể vui vẻ ? Làm chuyện mình muốn làm, nói lời mình muốn nói, tìm được người mình yêu, cả một cuộc đời, niềm vui không dứt.

Những thứ này là vui vẻ của Diệp Hoan.

Giờ phút này, Diệp Hoan đã tìm được mục tiêu cuộc sống của mình.

Hắn không còn cảm thấy hoang mang bối rối trước hoàn cảnh mới nữa, cuộc sống của hắn sẽ ngày càng đặc sắc hơn. Bởi vì Diệp Hoan sẽ làm những chuyện khiến hắn cảm thấy vui vẻ, dù là nghèo khó hay phú quý cũng không ảnh hưởng tâm trạng của hắn.

Hắn chính là hắn, hắn là Diệp Hoan, một người có xuất thân cao quý, nhưng lớn lên nơi đầu đường xó chợ, hắn vẫn là một tên lưu manh không quan tâm bất cứ thứ gì .

Diệp Hoan bình tĩnh nhìn gương mặt trắng trẻo giờ đây đã đỏ ửng của Nam Kiều Mộc, hắn bỗng nhiên hôn lên mặt của nàng một cái thật kêu, cười to nói :

“Em nói đúng, cmn Bắc Kinh cùng Thẩm gia đều lặn hết! Có liên quan gì đến anh đâu ? Vừa nhận lại anh liền muốn mang anh về, không có cửa! Ngoại trừ việc sinh anh ra họ cũng đâu làm gì khác ? Dựa vào cái gì mà muốn can thiệp cuộc sống của anh ? Anh không đi Bắc Kinh! Đây chính là điều anh muốn!”

Nam Kiều Mộc bỗng nhiên bị Diệp Hoan hôn, mặt đẹp đỏ bừng, hung hăng đánh hắn một cái, nói: “Chuyện vốn không có gì lại bị anh nói thành vô cùng khó nghe!”

Chiếc Mercedes vẫn đi về hướng khu nhà cũ, không khí nặng nề đã không còn, trong xe ngoại trừ niềm vui chỉ còn tiếng cười thoải mái.

. . .

Ngày hôm sau, khi Diệp Hoan còn chưa tỉnh ngủ, bảo tiêu đã tới gõ cửa.

Diệp Hoan vẫn sống trong căn nhà cũ, Chu Dung vốn muốn mua cho hắn một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố để hắn, Nam Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam chuyển vào sống, Diệp Hoan nghe được không chút do dự liền cự tuyệt.

Diệp Hoan luôn là Diệp Hoan, cho dù giàu có hay nghèo khổ thì hắn vẫn luôn kiên trì thói quen sống của mình, không muốn bất kỳ ai phá hỏng nó.

Dụi đôi mắt còn chưa nhìn rõ của mình, Diệp Hoan mở cửa, nhìn bảo tiêu đang cung kính đưa cho hắn mấy tấm thẻ vàng ngân hàng cùng một chiếc Iphone 4S.

Con mắt Diệp Hoan lập tức mở to.

Giật mình nhận lấy thẻ vàng cùng điện thoại, khi hắn còn chưa lấy lại tinh thần, bảo tiêu lại lấy ra hơn mười bộ trang phục các loại, sau đó lại cung kính đặt chúng trong tủ quần áo đơn sơ của Diệp Hoan.

“Diệp thiếu gia, phu nhân nói, buổi chiều ngài Thẩm sẽ trở về Bắc Kinh, đi Bắc Kinh hay ở lại Ninh Hải đều do thiếu gia quyết định, nếu như ngài muốn ở lại Ninh Hải thì phu nhân hi vọng hôm nay ngài sẽ đi tới sân bay tiễn cha ngài.”

Bảo tiêu nói xong liền đi ngay.

Diệp Hoan chớp mắt mấy cái, như người bị mộng du đi về giường, sau đó tiếp tục ngủ.

Khi hần ngủ đến giữa trưa, lúc Nam Kiều Mộc đã đi làm, Diệp Hoan bị chuông điện thoại di động đánh thức.

“Alo?” Diệp Hoan ngái ngủ nói.

“Diệp Hoan, em là Cao Thắng Nam.” Bên kia điện thoại vang lên một âm thanh thô bạo.

Cơn buồn ngủ của Diệp Hoan hoàn toàn biến mất, ngay lập tức ngồi dậy, giọng nói trở nên bén nhọn: “Cô muốn gì?”

“Hỗn đản! Anh nói như vậy là ý gì? Nhìn thấy quỷ sao?” Cao Thắng Nam hận không thể nường theo sóng điện thoại mà đi qua đá Diệp Hoan một cái.

“Tôi vừa mới ngủ dậy... Vừa rồi gặp ác mộng.”

Cao Thắng Nam lạnh lùng nói: “Tối qua sau khi em làm phẫu thuật xong sau lại không thấy anh ở đó?”

“Tôi đi tìm Kiều Mộc . . .” Diệp Hoan thành thành thật thật nói: “Em ấy vì chờ tôi, đã đứng trong gió lạnh nguyên một buổi tối.”

“Anh. . .” Cao Thắng Nam cố gắng đè sự tức giận của mình xuống, chậm rãi nói: “Diệp Hoan, anh nói xem, em. . . có đẹp không?”

“Đẹp!” Diệp Hoan vừa ngáp dài vừa nói: “Cô đẹp tựa như một nữ thần. . .”

“Thành thật một chút đi! Anh nói thật trung thực cho em, Diệp Hoan, em đẹp không?”

“Em thật sự rất đẹp. . . Chị hai, có thể cho tôi ngủ tiếp được chưa?” Diệp Hoan nói.

“Anh thấy em thật sự rất đẹp? Không phải lừa gạt em? Vậy anh nói xem em đẹp tới mức nào?” Cao Thắng Nam đột nhiên cảm thấy rất vui.

Diệp Hoan thở dài, sao người phụ nữ nào cũng thích hỏi như thế này? Khen họ một chút, lại bắt mình khen nhiều hơn, ham hư vinh!

Trong đầu đang suy nghĩ nên tìm từ nào thích hợp, Diệp Hoan cẩn thận nói: “Đẹp tới trình độ nào? Nếu như đẹp là một loại tội lỗi thì người đẹp một chút sẽ phạt 5 năm tù, người đẹp hơn sẽ phạt 10 năm tù, người vô cùng xinh đẹp thì phạt tù chung thân. Còn về vẻ đẹp cô. . .”

Cao Thắng Nam há hức hỏi: “Em thì thế nào?”

“Tuyệt đối là bị xử bắn, như thế này thì cô biết cô đẹp tới trình độ nào rồi ha?”

Cao Thắng Nam đang mừng rỡ, bỗng nhiên giận dữ nói: “Hỗn đản, anh đây là khoa trương để em vui lòng hay là chê cười em? Nếu như em có súng, người đầu tiên em bắn là anh. Diệp Hoan, anh nếu như cảm thấy em rất đẹp, tại sao anh luôn né tránh em? Chẳng lẽ em đáng sợ tới vậy?”

Nói xong câu cuối cùng, giọng của Cao Thắng Nam trở nên u oán.

“Cao Thắng Nam, tôi thật không nghĩ ra tôi có điểm nào có thể hấp dẫn cô. . .” Diệp Hoan thở dài.

“Bởi vì anh như một người đàn ông chân chính nên mới hấp dẫn em. . .” Diệp Hoan, tính cách của em có chút mạnh mẽ, đôi khi em hỏi cũng không hỏi thì đã thay người khác đưa ra quyết định, giống như chuyện tối hôm qua vậy. Nhưng em không hối hận, em là người nghĩ gì nói đó, trong lòng em, anh chính là bạch mã vương tử mà em đã tìm kiếm bao lâu nay. . .”

Diệp Hoan vẻ mặt đưa đám nói: “Trên đời này làm gì có nhiều ngựa trắng như vậy, tôi thật ra là một con lừa. . .”

“Anh cho dù là một con lừa thì trong lòng em anh vẫn là bạch mã vương tử!” Cao Thắng Nam bướng bỉnh nói.

“Cao Thắng Nam, cô đừng kỳ vọng nhiều ở tôi, bản thân tôi cũng biết mình là một tên khốn khiếp. Bạch mã vương tử không phải là thứ đáng tin, không tin cô hỏi thử đi, vương tử sống chung với công chúa, sau này không phải đều biến thành mấy con rùa hết sao?”

Cao Thắng Nam nghiêng răng ken két: “. . .”

93. Chương 92: Tiễn Biệt Ở Sân Bay

Lời này hẳn nói thật đúng, hẳn chính là đồ con lừa!

Cao Thắng Nam nắm chặt nắm đấm, ánh mắt oán hận

Cổ nhân nói: “Đàn gãy tai trâu” thật không sai.

Cao Thắng Nam rất muốn cùng Diệp Hoan nói vài câu thân mật, kéo gần khoảng cách, kết quả là bị Diệp Hoan chọc đến hồ đồ mất.

Cao Thắng Nam tay cầm điện thoại, không khỏi thấy lòng chua xót.

Cô biết rõ Diệp Hoan tại sao trốn mình, cô cũng biết rõ Diệp Hoan tại sao phải trốn mình.

Nếu so thời gian với Nam Kiều Mộc thì cô đã thua, thua từ hai mươi năm trước.

Ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã không kịp thể hiện sự ôn nhu của mình với Diệp Hoan, rất có thể Diệp Hoan sẽ xa lánh cô.

Cao Thắng Nam một bụng u ám, trên đời này có một số việc chỉ cần không ngừng cố gắng thì sẽ có ngày nhận được quả ngọt, còn có một số chuyện thì cho dù có cố thể nào cũng nhất định phí công .

Cao Thắng Nam cầm điện thoại trong tay, trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Diệp Hoan cho rằng cô đã cúp máy rồi mới nghe được tiếng thở dài của cô.

“Diệp Hoan, hôm nay em ra viện sẽ tới cục làm luôn.”

“Hôm nay ra viện sao? Tôi nói Cao cảnh quan này, vết thương trên tay em còn chưa lành hẳn mà đã vội đi làm. Đừng liều mạng như vậy chứ! Em phải cho những tên tội phạm có thời gian nghỉ xả hơi nữa chứ.”

” Diệp Hoan, anh đây là đang quan tâm em sao ?”

“Anh là vì những phần tử phạm tội lên tiếng bất bình thôi. Em nói xem bọn họ có oan ức không, vất vả phạm tội không chọc ai mà lại đi chọc trúng phải em, làm như vậy chẳng khác nào không muốn sống nữa!”

Cao Thắng Nam hét lên:” Diệp Hoan...!”

Cao Thắng Nam cắn cắn môi dưới, nói:” Anh mấy ngày nay ở bên Nam Kiều Mộc, chuyện của hai ta thì sao ? Em sẽ không để yên đâu anh cứ chờ xem .”

Nghe điện thoại xong, Diệp Hoan chết lặng, khóe miệng mếu máo như muốn khóc.

.....

Buổi chiều, tại sân bay quốc tế.

Thẩm Đốc Lễ phải trở lại Bắc Kinh, ở tại Ninh Hải chờ đợi một vài ngày đã là cực hạn của ông, thân là người lãnh đạo quốc gia không thể dành nhiều thời gian với con trai.

Cửa ra vào đại sảnh vào đã bị giới nghiêm, cảnh sát được trang bị vũ trang xem xét và phong tỏa toàn bộ.

Thẩm Đốc Lễ một thân âu phục đứng trong quán cà phê ở đại sảnh phía tây đang cùng Tỉnh ủy Giang Nam Dương Thanh Phong và tỉnh trưởng Lưu nói lời tạm biệt.

Thẩm Đốc Lễ mỉm cười bắt tay họ, thỉnh thoảng nói vài lời. Dương Thanh Phong cùng Lưu tỉnh trưởng liên tiếp gật đầu, đem chỉ thị được giao ghi nhớ từng câu, thái độ kính cẩn bộc lộ trong lời nói.

Chu Dung, Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc cũng đứng cách đó không xa. Diệp Hoan nhìn Thẩm Đốc Lễ trầm ổn bộ dáng uy nghiêm, ngay cả một tỉnh trưởng đứng trước mặt ông cũng kính cẩn như vậy. Diệp Hoan trong nội tâm nhin không được than thở.

Chu Dung tựa hồ cũng bị bộ dạng trầm ổn uy nghiêm của Thẩm Đốc Lễ mê hoặc. Một người đàn ông chín chắn, uy nghiêm như vậy luôn luôn hấp dẫn phụ nữ. Hơn hai mươi năm trước chính vì điều này mà Thẩm Đốc Lễ đã chiếm được trái tim bà.

“Diệp Hoan, nhìn thấy bộ dáng của cha con bây giờ, con có thấy ngưỡng mộ không ?” Chu Dung dường như mê say lắm bầm nói.

Diệp Hoan lắc đầu cười nói: ” Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, hâm mộ là hâm mộ, nhưng con không thích cuộc sống như vậy.”

Chu Dung thâm ý nói: ”Ngàn năm trước Tần Thủy Hoàng đi tuần có ngàn vạn nghi thức, uy phong lắm lắm. Lưu Bang và Hạng Vũ lúc ấy vẫn còn là những người dân áo vải đứng trong đám người bàn luận.

Lưu Bang nói: ” Đại trượng phu phải như thế chứ!”

Hạng Vũ lại nói: ” Ta muốn thay thế hần”

Diệp Hoan con muốn làm Lưu Bang hay là Hạng Vũ?”

Diệp Hoan thốt lên :” Con muốn làm một người có nhiều vợ.”

Nam Kiều Mộc tức giận hung hăng véo hần một cái.

Chu Dung bật cười, đứa nhỏ lớn lên ngoài đường phố, mỗi ngày qua đi đều phải vật lộn đấu tranh mà sinh tồn. Nếu hỏi về chí hướng của nó chỉ sợ thật sự sẽ cảm thấy nó là kẻ không ôm chí lớn, nói với nó những điều này vẫn còn quá sớm. Vẫn phải đợi tới lúc chín mùi, để cho cha nó tự mình truyền chí hướng cho nó.

Có rất nhiều thứ bậc làm cha làm mẹ cần tự mình bồi dưỡng cho con cái như thế giới quan, giá trị quan, cùng rất nhiều đạo lý làm người. Bà và Thẩm Đốc Lễ đã chậm trễ việc này hơn hai mươi năm. Một thời gian dài lẩn lộn giữa đời, Diệp Hoan đã tự hình thành nên thế giới quan, cùng giá trị quan hơi lệch lạc, muốn uốn nắn không phải ngày một ngày hai là được.

Tại quán cafe, Dương Thanh Phong và Lưu tỉnh trưởng đã cùng Thẩm Đốc Lễ bàn bạc xong, hai người bắt tay Thẩm Đốc Lễ cáo từ.

Thẩm Đốc Lễ xa xa vẫy tay với Diệp Hoan, ý bảo hần đi qua.

Diệp Hoan nhìn Chu Dung bĩu môi :“Mẹ nhìn kia, thái độ của ông ta như là đang ở trên đường kêu một chiếc taxi vậy.”

Chu Dung khề đầy hần, nghiêm giọng nhắc nhở: “Nhanh đi đi! Cha mẹ gọi con cái thì còn cần phải thái độ gì hả?”

Diệp Hoan đi tới chỗ ba người, nhìn thoáng qua Dương Thanh Phong và Lưu Tỉnh Trưởng. Hai người kinh ngạc quan sát Diệp Hoan, cảm thấy tướng mạo Diệp Hoan khá giống với Thẩm Đốc Lễ lúc trẻ. Cả hai thâm rùng mình, yên lặng đem tin tức trọng yếu này ghi tạc vào trong lòng.

Thẩm Đốc Lễ nhìn chăm chú Diệp Hoan rồi chậm rãi đi tới cạnh hần, trong mắt hiện lên một cái nhìn sâu sắc.

Thất lạc hai mươi năm rồi, rốt cục cũng tìm được nó, dùng hết tất cả năng lực, chỗ dựa trong gia tộc, thậm chí là thỏa hiệp nhượng bộ để nhận lại con. Cuối cùng Thẩm lão gia cũng miễn cưỡng đáp ứng để cho nó trở lại khu nhà cũ Thẩm gia (nhà tổ tiên để lại), đáng tiếc đứa con trai này rất có chủ kiến, hoàn toàn không chịu sự nghe theo sắp xếp của ông, điều này làm cho Thẩm Đốc Lễ cảm thấy mệt mỏi.

Ông có thể ra lệnh cho bốn phương, các đại tướng trấn thủ nơi biên cương ở trước mặt ông cũng không dám thờ ơ, nhưng ông lại không có cách nào làm cho đứa con trai độc nhất này của ông ngoan ngoãn nghe lời.

Nhiều năm qua Thẩm Đốc Lễ đã không còn biết đến cảm giác thất bại này rồi.

Vẫy tay gọi Diệp Hoan ngồi xuống, Thẩm Đốc Lễ hỏi: ” Uống chút gì không ?”

“Tuỳ ý, cà phê đi.” Diệp Hoan nhìn xung quanh đánh giá quán cà phê.

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu: “Cà phê không tốt đối với cơ thể, con còn trẻ uống nhiều trà có thể thanh tâm tĩnh khí. Tổ tông chúng ta đã truyền thừa lại một kho báu cho lớp hậu bối, chúng ta nên gìn giữ nó. Chỉ nói riêng về lịch sử đã lâu đời hơn thứ cà phê đắng chát kia không biết bao nhiêu lần”

“Ngồi chỗ này uống thì ai trả tiền?” Diệp Hoan thỉnh linh cắt đứt lời ông.

Thẩm Đốc Lễ ngăn người, tiếp theo bật cười:” Ta sẽ trả tiền.”

“Vậy thì uống trà” Diệp Hoan là một người rất hiền hòa, người khác mời khách, hẳn chưa bao giờ đưa ra ý kiến.

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu cười khổ, tư duy của con trai quá linh hoạt, chính mình thật là theo không kịp.

Thẩm Đốc Lễ gọi hai ly trà Long Tỉnh Tây Hồ rất bình thường. Ông trầm tư nhìn ly trà nóng bốc hơi, thật lâu không lên tiếng.

Diệp Hoan cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù biết Thẩm Đốc Lễ là cha mình nhưng trên người ông luôn tỏa ra uy áp làm cho hắn như ngồi trên đồng lửa, toàn thân không thoải mái, như bị một toàn núi lớn đè nặng ở trong lòng.

Ngồi một hồi lâu, Thẩm Đốc Lễ ngược lên nhìn Diệp Hoan, chậm rãi nói:“Con quyết định không cùng ta về Bắc Kinh sao ?”

Diệp Hoan không cần suy nghĩ liền lắc đầu.

Nghe Thẩm Đốc Lễ từng nói qua một số bí mật của Thẩm gia, Diệp Hoan đối với Thẩm gia thật là không có ấn tượng tốt. Cái khu nhà cũ tổ tiên để lại đã hơn trăm năm tựa như một con quái thú nham hiểm. Chính mình cái gì cũng không biết liền cắm đầu vào, đoán chừng sẽ bị những người thân thích bên trong khu nhà cũ đó gặm nhấm đến nỗi ngay của xương cốt cũng không còn. Làm gì có chuyện yên tĩnh thoải mái như Ninh Hải này được.

Không đi, kiên quyết không đi.

Thẩm Đốc Lễ thở dài, giọng điệu khó hiểu nói: ”Hôm nay chỉ có hai cha con, ta cũng có vài lời muốn nói thẳng. Theo như sắp xếp của ta là muốn đem con tới một trường đại học nào đó ở Bắc Kinh để đào tạo thật tốt, sau đó đi thi nhân viên công vụ, tại đó rèn luyện một vài năm. Năm ba mươi tuổi sẽ để con tới văn phòng Bộ Ngoại Giao đảm nhiệm một chức vị cán bộ tỉnh.

Sau đó Thẩm gia sẽ đem tất cả tài nguyên cùng mối quan hệ để giúp cho con, nếu như con theo con đường làm quan thì ta dám cam đoan con sẽ không phải đi một bước quanh co nào cả. Toàn bộ Bắc Kinh không có lãnh đạo hay thủ trưởng nào có thể làm khó dễ con, tiền đồ của con tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió. Trải qua vài thập niên Thẩm gia cũng có tích góp tài nguyên và mối quan hệ toàn bộ con đều có thể sử dụng.”

Diệp Hoan cúi đầu không nói.

Thẩm Đốc Lễ vẽ lên một kế hoạch chi tiết về tương lai của hắn, thật tỉ mỉ, thật chói lọi.

Thế nhưng....

Diệp Hoan ngẩng đầu, nhìn Thẩm Đốc Lễ cười nhẹ: “Tương lai của tôi, tại sao phải để ông sắp đặt?”

Thẩm Đốc Lễ ngữ khí có chút trầm giọng: “Bởi vì ta là cha của con.”

“Làm cha thì có thể sắp xếp cuộc sống của con trai mình sao?”

“Ta sẽ luôn để tâm chiếu cố con, có ta con sẽ bớt được rất đoạn đường quanh co”

“Không đi đường quanh co thì cuộc sống nhất định sẽ hoàn mỹ sao?”

Thẩm Đốc Lễ hít sâu một hơi, cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng.

Đứa con trai này, luôn làm cho ông cảm thấy bất lực, nếu như là một cán bộ nào đó dám nói chuyện như vậy với ông thì sớm bị ông diệt rồi .

“Diệp Hoan, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau, được không?” Thẩm Đốc Lễ bắt đắ dĩ nhìn hắ, lông mày nhú lại:” Vì sao ta và con từ lúc gặp mặt tới bây giờ luôn không thể hòa thuận được vậy ?”

Diệp Hoan tựa như an ủi vỗ vỗ tay của hắ. ” Ngàĩ Thẩm à, ngàĩ cần phải thành thật tự kiểm điểm mình một chút.”

Thẩm Đốc Lễ tay phải rục rịch như muốn đánh hắ.

“Diệp Hoan, con là người của Thẩm gia, vô luận con có nguyện ý thừa nhận hay không đều không thể tránh được sự thật này. Vì cái gì con không muốn cùng ta quay về Thẩm gia. Con nhìn xem có ta ở đây nhất định sẽ bảo vệ con chu toàn, con đến tốt cùng là sợ cái gì ?”

Diệp Hoan kiên định lắc đầu:“Cửa nhà giàu sâu như biển, tôi chỉ là một cây cỏ dân dã, thân thể dù có cao đến đâu, nhưng qua nhiều năm thói quen cùng với tính cách chắc là sẽ không sửa được. Ông cảm thấy người như tôi ở với Thẩm gia mãi mãi được hay không? ”

“Con cũng nên thích ứng với hoàn cảnh mới, không lẽ con nghĩ tính cách này đã tốt rồi không cần sửa đổi hay sao? ”

Diệp Hoan nháy mắt cười đáp: “Tại sao phải sửa? Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, cả ngày nghiêm nghị, cứng nhắc giống như ông mới là tốt sao? Tôi sinh ra đã là đầu gỗ, nếu bức tôi sinh hoạt giống như ông thì một ngày tôi cũng không sống nổi.”

Thẩm Đốc Lễ thở dài, vỗ trán nói: “Được rồi, vậy hãy nói cho ta biết, con định ở lại Ninh Hải làm gì? Tiếp tục cả ngày không có việc gì làm cứ chơi bời lêu lổng vậy sao? ”

“Ai nói tôi không có việc làm” Diệp Hoan khẽ nói: “Tôi gần đây rất bận rộn xây dựng thêm nhà của tôi, công việc rất là bề bộn đấy.”

“Cái gì mà nhà? Con ở đâu ra mà có nhà? ”

“Là viện phúc lợi đó. Mẹ chi tiền, tôi đến giám sát việc cải tạo viện phúc lợi”

“Ngoại trừ cái này ra, con còn ý định làm gì nữa? ”

Diệp Hoan kinh dị mở to mắt: “Chuyện này đã là rất lớn rồi, tôi làm việ chẳng phân biệt được ngày đêm đây này.”

Thẩm Đốc Lễ không nói gì, ông lo lắng nếu nói thêm một câu nữa chính mình không khống chế được mà một phát tát chết đứa con trai này mất.

Diệp Hoan cũng trợn trắng mắt mà nhìn ông.

Hai cha con càng nói càng cụt hứng, không khí càng lúc càng kém vui.

Rất xa, có tiếng của Hầu Tử cùng Trương Tam truyền đến: “Anh Hoan, bọn em ở chỗ này, xin lỗi trên đường kẹt xe, bọn em tới chậm. ”

Diệp Hoan đứng bật dậy, cao hứng vẫy tay gọi hai người.

Hầu Tử cùng Trương Tam vừa mới chuẩn bị tiến lên, lại bị cảnh vệ của Thẩm Đốc Lễ ngăn lại.

Theo quy định của cục cảnh vệ trung ương, người xa lạ tiếp cận phải cẩn thận soát người đảm bảo lãnh đạo an toàn.

Vì vậy hai gã cảnh vệ xuất ra máy quét, quét tới quét lui trên người Hầu Tử và Trương Tam.

Hầu Tử cùng Trương Tam phối hợp vươn hai tay ra để cho bọn họ quét, Trương Tam hăm mộ: “Chắc chắc, mày xem cha của anh Hoan tiền hô hậu ủng, cmn quá là uy phong! ”

Hầu Tử bĩu môi nói: “Mày nói xem tương lai một ngày nào đó anh Hoan có phải cũng phô trương như thế này không? ”

“Khó mà nói, nếu như anh Hoan nguyện ý thì tương lai chắc chắn sẽ là lãnh đạo, giống như trong phim ảnh lúc nào cũng có đám sát thủ mang súng dài nhắm vào các đại nhân vật, hễ có lệnh liền headshot, đầu lãnh đạo sẽ nổ tung như pháo...”

Cảnh vệ đang lục soát nghe vậy ngừng đầu, ánh mắt cảnh giác liếc bọn hắn.

Trương Tam nói xong một hồi, hứng trí bừng bừng. Hắn đột nhiên kéo cổ áo bên phải lên gần miệng, bắt chước mấy sát thủ trong phim, khẽ nói với cổ áo của mình: “Mục tiêu đã xuất hiện, mục tiêu đã xuất ...”

Lời còn chưa nói xong, Trương Tam lập tức bị tên cảnh vệ đang soát người bổ nhào tới. Gã cảnh vệ bên cạnh hô to: “Báo động cấp một!”

Đại sảnh chợt huyền não âm ỉ

Cả sân bay đại loạn.

94. Chương 93: Mục Tiêu Mới

Mọi chuyện diễn ra rất đột ngột.

Trương Tam cùng Hầu Tử đồng thời bị cảnh vệ hạ gục, các cảnh vệ khác cũng lập tức bao vây quán cà phê. Hai gã cảnh vệ hộ tống Thẩm Đốc Lễ tới nơi an toàn, mà Trương Tam cùng Hầu Tử thì bị công tay, nhanh chóng bị đưa vào phòng an ninh của sân bay để thẩm vấn.

Trương Tam, Hầu Tử kêu khóc như đang giết heo, hét lớn: “Anh Hoan, em sai rồi, cứu em với!”

Diệp Hoan mặt mũi biến sắc, cầm chén trà trong tay ném về phía cảnh vệ, mắng to: “Dám bắt huynh đệ của ta, ta liều mạng với các ngươi!”

Sân bay càng lúc càng loạn.

Nửa giờ sau.

Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam ủ rũ đứng trước mặt Thẩm Đốc Lễ vẻ mặt lúng túng, xấu hổ.

Thẩm Đốc Lễ lạnh lùng nhìn bọn hắn, ánh mắt quét tới quét lui lên người cả ba.

“Nói như vậy, cái này thật sự chỉ là hiểu lầm, bọn họ chính là người sống từ nhỏ đến lớn cùng với con ?” Thẩm Đốc Lễ lạnh nhạt nói.

Diệp Hoan cũng lạnh lùng liếc bọn hắn, sau đó thở dài: “Tuy rằng tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật lại đúng là như vậy. Tôi cũng rất hận chính mình, tại sao lại quen biết hai con hàng này!”

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu thở dài, nói với cảnh vệ: “Hủy bỏ báo động cấp 1, không nên làm dân chúng ở trong sân bay bất an.”

Cảnh vệ cúi chào rời đi.

Lúc này thư ký riêng Lưu Tư Thành đi tới báo cáo, chuyên cơ đã chuẩn bị tốt bất kỳ lúc nào cũng có thể cất cánh.

Thẩm Đốc Lễ gật đầu, nhìn thoáng qua phía Chu Dung.

Đứng dậy đi tới lối đi dành cho khách VIP, Thẩm Đốc Lễ quay người lại nhìn Diệp Hoan, trong nội tâm có chút không cam lòng, cũng có chút tức giận.

Ngưng mắt nhìn về sau hơn nửa ngày, Thẩm Đốc Lễ trong lòng thầm quyết định.

Nhất định phải nghĩ biện pháp khiến Diệp Hoan quay về khu nhà cũ Thẩm gia.

Nó là con trai của Thẩm Đốc Lễ ông, tương lai là người nối nghiệp Thẩm gia, làm sao có thể để cho nó một mục lưu lạc ở bên ngoài, thậm chí ngay cả cửa nhà mình mở về hướng nào cũng không biết.

Mấy năm nay ông vất vả sắp đặt, bày mưu tính kế hoàn toàn là vì ngày trở về của Diệp Hoan, hiện tại đường đi đã được dọn dẹp xong rồi nhưng Diệp Hoan lại không chịu đi lên con đường mà ông đã chuẩn bị, cái này làm sao có thể được.

Thẩm Đốc Lễ cả đời sát phạt quyết đoán không có chuyện dễ dàng tha thứ cho sự nổi loạn nhất thời của con trai. Hai mươi năm khổ tâm sắp xếp, bố trí càng không thể uống phí.

Thẩm Đốc Lễ trầm tư nhìn Diệp Hoan thật lâu, rồi cùng thư ký riêng và đám cảnh vệ tiến vào lối đi riêng.

Đưa mắt nhìn chuyên cơ từ từ cất cánh, Diệp Hoan lúc này mới quay đầu lại.

Hầu Tử cùng Trương Tam đầu cúi xuống thật thấp, đầu quả thực sắp chui vào trong quần rồi.

Diệp Hoan thở dài, vỗ vai Trương Tam nói lời thăm thía: “Tiểu Tam à, sau này đừng có thiếu não như thế nữa được không?”

Trương Tam từ từ nhắm hai mắt, xấu hổ gật đầu.

Ngồi trên xe trở về thành phố, Chu Dung lôi kéo Nam Kiều Mộc cùng Chu Mị ngồi chung một xe, Diệp Hoan cùng Hầu Tử, Trương Tam ba người ngồi một chiếc xe khác.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen phóng nhanh như bay trên đường. Hầu Tử và Trương Tam háo hức sờ soạng các đồ vật cao cấp được bài trí trong xe, miệng khen tấm tắc, bọn hán cả đời cũng chưa có ngồi qua một chiếc xe nào cao cấp như vậy, lúc này nhìn ông Lưu tiến vào vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Diệp Hoan cũng có ngồi xe này mấy lần, lên xe liền nhìn xung quanh tìm kiếm quầy bar nhỏ.

“Anh Hoan, anh tìm cái gì vậy?”

Diệp Hoan không ngần ngại đầu lên, vừa lần sờ vừa nói: “Lần trước ngồi trên xe Chu Mị anh sờ một cái liền lấy ra một hộp xì gà CuBa, lần này sờ mãi không thấy gì hết là sao?”

“Đại ca tìm xì gà làm gì vậy? Không lẽ anh thích cái hương vị đó?”

“Anh mày không thích, nó không như thuốc lá, khó ngửi chết được. Anh muốn biếu cho lão viện trưởng mấy điếu để ông ấy ném thử một lần. Bao năm nay, mỗi ngày ông ấy đều ngậm cái tẩu thuốc giả bộ làm Kỷ Hiểu Lam, chắc chắn ông sẽ thích mấy điếu xì gà CuBa này”

Ba người sờ soạng hết các chỗ trong xe, tài xế ngồi phía trước nhìn không được đành phải hỏ tâm nói cho bọn hán biết, xì gà ở phía sau quầy bar trong ngăn kéo nhỏ.

Tìm ra xì gà, Diệp Hoan cho cả cái hộp đựng vào trong áo khoác

Ba người lúc này mới dừng lại.

Diệp Hoan nhìn hai người nói: “Anh em chúng ta đã lâu ngày không có đi tới viện rồi ha? Hai ngày này có phải hay không nên bớt chút thời gian đi thăm lão viện trưởng và các em trai em gái của chúng ta. Chuẩn bị bước sang năm mới rồi, xem trong viện còn thiếu thứ gì chúng ta tới giúp chuẩn bị một chút”

Hầu Tử không nói hai lời, lập tức gật đầu đồng ý, ba người đều từ Viện Phúc Lợi đi ra, đối với viện phúc lợi cảm tình sâu đậm vô cùng

Trương Tam vẻ mặt như gặp nạn nói: “Anh Hoan, kỳ thật em cũng muốn trở về đó, nhưng lão viện trưởng lại nói em không có việc gì thì đừng trở về.”

“Vì cái gì?”

Trương Tam mặt đưa đám nói: “Lão già nói đáng em lăm la lăm lét nhìn không may mắn, nhìn nhiều dễ gặp tai vạ”

Nghe vậy ba người đều trầm mặc.

Thật lâu, Diệp Hoan vỗ vai Trương Tam, thâm trầm nói: “Lão viện trưởng lo lắng cũng có lý do của lão, còn mày, đợi chúng ta đi vào trong viện sẽ bày một lư hương hướng phương Bắc để lễ bái”

“Không vấn đề gì! ”Trương Tam rất sáng khoái đáp ứng “ Em có thể nhân tiện đem ảnh đen trắng của anh bày ở chính giữa không ?”

Diệp Hoan cười mắng: “Dm! Tám mươi năm sau ày tha hồ đem ảnh anh treo lên mà bái.”

Trong xe không có phụ nữ, mỗi người phì phèo một điếu thuốc, vừa hút vừa nói chuyện phiếm.

Hàn huyền vài câu, Diệp Hoan bỗng nhiên sắc mặt nghiêm chỉnh nói:

“Hầu Tử, Trương Tam chúng ta về sau đừng chơi bởi lâu lỏng nữa, trước mắt có một chuyện, ba chúng ta phải cùng nhau làm tốt nó.”

“Chuyện gì? ”

Diệp Hoan trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, chậm rãi nói: “Chúng ta sẽ xây dựng thêm viện phúc lợi, sau đó mời nhiều giáo viên, thầy thuốc, bảo mẫu. Cho lão viện trưởng thăng chức để cho lão quản lý đám người đó, sẽ làm cho lão rất là vui vẻ đây.

Hầu Tử cùng Trương Tam ngậy ra một lúc, sau đó hoan hô lên.

“Anh Hoan, từ nhỏ đến lớn cuối cùng anh cũng đã làm được một việc có ích.” Trương Tam trên mặt vui mừng nói .

Diệp Hoan giận dữ, bóp cổ Trương Tam ra sức gõ đầu hắn: “Lão tử trước kia không phải là một người có ích sao? Thằng nhóc mày ngứa da hả?”

Hầu Tử hưng phấn xoa tay cười nói: “Anh Hoan, chuyện này anh định làm thế nào đây?”

“Ý của anh là như vậy, anh sẽ đến tòa thị chính và cục nhà đất mua lại hơn mười mẫu đất xung quanh viện phúc lợi, sau đó gọi đội xây dựng đến tiến hành đo đạc, quy hoạch. Xây ba tòa ký túc xá, một tòa lầu dạy học, còn xây dựng một vườn ươm ah, phòng phục hồi chức năng, phòng chữa bệnh, phòng chăm sóc sức khỏe, nhà ăn, phòng làm việc... làm cho hoàn chỉnh. Những đứa trẻ bị vứt bỏ về sau có chuyên gia chăm sóc, mấy đứa bị tàn tật cũng có phòng chuyên môn để khôi phục lại, bị bệnh cũng không cần phải đi tới bệnh viện, chúng ta có bệnh viện riêng của mình, chúng ta có thể mua một ít thiết bị chữa bệnh cao cấp, mời một vài chuyên gia trong nước, về sau bệnh nặng cũng không cần đến bệnh viện.”

“Còn gì nữa không? ”

Diệp Hoan ánh mắt càng ngày càng sâu xa, đắm chìm trong tưởng tượng về tương lai của viện Phúc Lợi.

”Còn có nhà ăn, phải xây lớn một chút, về sau hằng năm viện phúc lợi sẽ tiếp rất nhiều những đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, về sau mỗi ngày ba bữa cơm, bữa nào cũng có thịt có đồ ăn. Có những phòng đọc sách rộng rãi, sáng sủa, phòng ngủ trong ký túc xá phải thoải mái, dễ chịu.

Sau này những đứa trẻ này trưởng thành, đứa nào năng khiếu học hành, chúng ta sẽ cho bọn chúng học tiếp Đại học tiếp tục đào tạo cho tốt. Còn những đứa không có thiên phú thì chúng ta sẽ cho nó học một nghề nào đó có thể nuôi sống chính mình, tất cả học phí chúng ta sẽ trả, tương lai từ trường học đi ra bọn nó sẽ đường đường chính chính đứng ngang hàng với những người khác trong xã hội, không bao giờ vì bản thân là cô nhi không có chỗ dựa mà bị người ta khinh bỉ, bắt nạt..”

Hầu Tử cùng Trương Tam lắng lắng nghe, hốc mắt dần ẩm ướt.

Bọn hắn đã hiểu được suy nghĩ của Diệp Hoan, kỳ thật rất đơn giản, Diệp Hoan chẳng những muốn cấp cho tụi em trai, em gái một cái áo, chén cơm, còn muốn cho bọn chúng quyền làm người.

Nghĩ đến những ủy khuất và đau đớn cả ba tự mình trải qua nhiều năm qua, Trương Tam bỗng nhiên gục đầu xuống khóc lớn thành tiếng.

Hầu Tử dùng sức lau nước mắt, nói: “Anh Hoan, anh cần chúng em làm cái gì, anh cứ việc nói một tiếng.”

Diệp Hoan nói: ”Trước mắt mẹ anh sẽ thành lập một ngân sách cho viện phúc lợi, thủ tục này rất phức tạp nên giao cho Chu Mị xử lý, sau đó đợi tập đoàn Đằng Long rót ngân sách vào, ba người chúng ta, còn có Chu Mị và Nam Kiều Mộc, đều phải giám sát chuyện này cho tốt. Không cho phép có chuyện tham ô hay là công trình kém chất lượng xảy ra.

Những người khác anh không tin tưởng, chỉ tin được hai đứa, trước mắt việc quản lý ngân sách này anh đoán chừng hai đứa mà xem cũng không hiểu nên để cho Chu Mị cùng Nam Kiều Mộc quản lý. Về phương diện xây dựng công trình, hai đứa phải cố gắng kiểm soát cho tốt. Đây là xây nhà ở cho em trai em gái chúng ta. Nếu ăn bớt ăn xén là làm hại bọn chúng.”

Hầu Tử cùng Trương Tam không chút do dự liền gật đầu.

“Yên tâm đi anh Hoan, em trước kia cũng đã làm công nhân ở công trường, đứa nào dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu thì em sẽ tát chết nó.”

Hầu Tử hiểu kỳ hỏi: “Chúng ta đều được phân công công việc, anh Hoan sẽ làm cái gì?”

Diệp Hoan gác hai chân lên ghế, ra dáng như con nhà giàu, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả khói, nói: “Anh sẽ quản lý bốn đứa mày.”

Xe ô tô chạy băng băng trên con đường ra khỏi sân bay, Trương Tam nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cách đó không xa là Phổ Tế Tự thấp thoáng trên lưng chừng núi, bỗng nhiên nói: “Anh Hoan, anh có cảm thấy chúng ta gần đây rất xui xẻo hay không?”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử đồng thời ngẩn người, hồi tưởng lại việc đầu tiên là đụng phải nữ cảnh sát, sau đó là vụ ở ngân hàng, tiếp theo bị xã hội đen tìm tới cửa, tiếp nữa là chuyện của bé Á bị bệnh, bắt đắ dĩ phải bắt cóc tổng tiền. Hai lần bị ám sát, chân bị trúng đạn... cả ba cân nhắc cẩn thận những chuyện xui xẻo đã gặp gần đây.

Hai mặt nhìn nhau một hồi, Trương Tam chỉ về phía Phổ Tế Tự nói: “Chúng ta liên tục xui xẻo như vậy, có nên đi vào miếu Bồ Tát đốt nén hương, cúng chút tiền nhan đèn không? Bồ Tát nhận tiền rồi sẽ giúp chúng ta trừ họa, về sau sẽ không gặp chuyện xui xẻo nữa.”

Hầu Tử mắng: “Bồ Tát nghe được lời này của mày sẽ vả ày toác miệng ra đấy.”

Diệp Hoan vỗ vào đùi: “Đúng là gần đây quá xui rồi, phải đi vào trong miếu đốt hương thôi.”

Chiếc Mercedes theo lệnh mới rẽ vào con đường đi tới Phổ Tế Tự

Cả ba hào hứng bước vào trong chùa, liền cảm giác thấy bầu không khí không đúng, sau khi nghe ngóng cả ba đều xanh mặt quay đầu đi ra ngoài.

Một phương trượng vừa mới viên tịch (chết)

95. Chương 94: Co Dãn Thật Tốt

Nhóm người Diệp Hoan gần đây đều cảm thấy sa sút tinh thần.

Đi xuống Quý Môn Quan dạo một vòng, khiến họ cảm thấy rằng quãng thời gian khó khăn vẫn còn chưa kết thúc.

Trở về thành phố, đoàn xe rầm rộ đi tới khu nhà cũ rồi dừng lại, ba người Diệp Hoan cùng bốn người Nam Kiều Mộc xuống xe.

Chu Dung kéo tay Diệp Hoan, thở dài: “Con vì sao luôn không đến nơi khác ở? Diệp Hoan con giờ đây đã là thiếu gia nhà giàu, có lẽ con không thích thói quen tiêu tiền như nước của những tên phá gia chi tử, nhưng con cũng không cần đối xử với bản thân mình như vậy? Ít nhất thì con cũng phải chọn nơi ở tốt một chút, mấy tấm thẻ hôm trước mẹ đưa cho con có cái còn mấy triệu, có cái còn hơn 100 triệu, con muốn làm thế nào thì làm thế đó, sao lại để bản thân chịu thiệt thòi?”

Diệp Hoan cười gian: “Con cũng đâu định ủy khuất chính mình...”

Vươn tay chỉ vào ông Lý bán bánh quẩy đầu ngõ, Diệp Hoan thấp giọng nói: “Mẹ thấy người đó không?”

Chu Dung dù nghi hoặc nhưng cũng gật đầu.

Diệp Hoan tạo dáng như con nhà giàu, nói :“Ngày mai con đi mua bánh quẩy của hân tuyệt đối sẽ không trả giá, hơn nữa còn ở trước mặt hân ăn một cái ném một cái, nếu như hân còn chưa rung động, con sẽ mua sữa đậu nành của hân, uống một ly đổ một ly, để hân quỵ dưới chân của con hahaha”

Chu Dung không còn lời gì để nói: “...”

Hầu Tử cùng Trương Tam gạt đầu thật mạnh, vẻ mặt kích động.

Chu Dung để lại hơn mười tên bảo tiêu lần lượt canh gác ở các nơi gần khu nhà cũ, nghiêm túc bảo vệ sự an toàn của Diệp Hoan, bà mới an lòng lên xe.

Cho dù Chu Dung muốn ở lại cùng Diệp Hoan, nhưng từ lúc tổng bộ của tập đoàn Đằng Long chuyển đến Ninh Hải thì có rất nhiều chuyện cần một tổng giám đốc như bà đến để giải quyết.

Chu Dung đã quyết định, sau khi Đằng Long chuyển đến Ninh Hải, bà sẽ mang Diệp Hoan đến Đằng Long để hân quen thuộc với cách thức hoạt động của tập đoàn, rồi sẽ giao lại Đằng Long cho hân.

Diệp Hoan chẳng những là thái tử của Thẩm gia, mà còn là thái tử của Tập đoàn Đằng Long. Trong lòng Chu Dung luôn hi vọng Diệp Hoan cách Thẩm gia càng xa càng tốt, tình hình đấu tranh nội bộ mấy năm nay của Thẩm gia bà hiểu rất rõ, nên bà không mong muốn Diệp Hoan tiến vào Thẩm gia. Người của Thẩm gia đều là sói, chắc chắn sẽ ăn tươi Diệp Hoan đến một mảnh xương cũng không còn.

Cả đời cơm no áo ấm đã đủ rồi, tại sao lại luôn muốn theo đuổi thứ quyền lực hư vô kia? Chu Dung không muốn con trai mình sẽ đi lên con đường đó.

Đây chỉ là một mong muốn đơn giản của một người làm mẹ đối với con cái của mình..

Vì niềm hi vọng này, Chu Dung đã dốc hết sức để kiếm tiền, để sau này con trai của bà cho dù là phá gia chi tử thì số tiền bà kiếm được cũng đủ cho hân tiêu xài phung phí cả đời.

Suy nghĩ của một người mẹ luôn đơn giản như vậy đấy, thế nhưng lại ngập tràn yêu thương.

Chu Mị ở lại, chỉ vì một câu nói muốn mở rộng viện phúc lợi của Diệp Hoan mà khiến rất nhiều người phải vì hân mà bận rộn.

Đây chính là sức mạnh của tiền tài và quyền lực.

Trong phòng khách nho nhỏ của phòng trọ tồi tàn, Diệp Hoan ngậm điều thuốc, híp mắt nhìn Chu Mị đang đi tới đi lui trước mặt mình nói về việc mở rộng cô nhi viện.

“Có 2 chuyện cần làm đầu tiên là thành lập quỹ từ thiện, theo như quy mô sau này của cô nhi viện, thì tương lai sẽ có khoảng hơn 1000 cô nhi, chi phí cho việc ăn mặc, chữa bệnh, học tập sẽ là con số rất lớn. Rất nhiều thứ cần dùng tiền, hơn nữa đây là một công việc lâu dài. Muốn có đủ số tiền đủ để nuôi dưỡng hơn một ngàn cô nhi, việc thành lập quỹ từ thiện là vô cùng cần thiết, anh dự định sẽ sử dụng nguồn lực nào, Diệp Hoan ?

“Số tiền kia có phương án nào để kiếm ra chưa?”

Chu Mị gạt đầu nói: “Đã có phương án rồi, tập đoàn Đằng Long là tập đoàn có quy mô lớn trong nước lẫn quốc tế nên việc nuôi dưỡng 1000 cô nhi hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn nữa chúng ta không nhất định phải sử dụng tiền của bản thân, mà hàng năm chúng ta có thể tổ chức một vài buổi tiệc từ thiện, sau đó dùng danh tiếng của Đằng Long để kêu gọi quyền góp từ xã hội... ”

Con mắt của Diệp Hoan nheo lại, nhìn đôi chân thon dài quyến rũ của Chu Mị, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, muốn uống một cốc nước...

“Ý của cô là, số tiền thành lập quỹ tốt nhất là do những người thuộc tầng lớp thượng lưu muốn làm người tốt quyền góp, để giảm áp lực về tài chính của chúng ta, đúng không ?”

Chu Mị gạt đầu, lại giải thích thêm: “Không hoàn toàn là gánh vác áp lực của chúng ta. số tiền kia tuy không nhỏ, nhưng tập đoàn Đằng Long vẫn có thể chi trả được. Còn về việc kêu gọi quyền tiền, thứ nhất là để giảm bớt áp lực, thứ hai là muốn lợi dụng sự kiện này để tăng thêm danh tiếng cho tập đoàn. Để cho xã hội biết được việc làm từ thiện của chúng ta, việc này đối với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại.”

Diệp Hoan cười nói: “Các người cũng quá gian xảo đi, chẳng những để người khác bỏ tiền, mà còn muốn lấy đi danh tiếng của họ”

Chu Mị cười quyến rũ nói: “Trên thương trường này, chuyện xấu nếu như làm tốt thì sẽ thành chuyện tốt, còn chuyện tốt nếu như làm không tốt thì sẽ biến thành chuyện xấu. Lấy góc độ của chúng ta mà nói, thì tất nhiên sẽ hi vọng có nhiều người tới quyên tiền cho phúc lợi viện, chỉ cần trong một bữa tiệc từ thiện, đấu giá vài món đáng giá hoặc không đáng giá thì sẽ có khoảng vài chục triệu được chuyển tới tài khoản của viện phúc lợi, có sao không làm?”

Diệp Hoan gật đầu thật mạnh: “Được rồi, tôi quyết định dùng hình thức quyên tiền để giải quyết vấn đề thành lập quỹ từ thiện, tập đoàn Đằng Long tuy không thiếu số tiền kia, nhưng làm một đứa con trai như tôi cũng không thể tiêu xài tùy tiện tiền trong nhà. Nếu như là tiền của những kẻ giàu chầy mỡ kia, tôi đây không ngại.”

Chu Mị nói tiếp: “Chuyện thứ hai, nếu như anh quyết định xây dựng phúc lợi viện, nhất định phải nhanh chóng mua 10 mẫu đất xung quanh viện phúc lợi, nếu là những mảnh đất đã có chủ thì có chút phiền toái. Chúng ta phải cho người thương lượng việc mua lại đất hoặc phái nhân viên của phòng kinh doanh đàm phán cùng chủ đất, thuyết phục họ đem đất trống nhường lại.”

“Những việc này chỉ mình cô có thể hoàn thành không? ”

Chu Mị gật đầu nói: “Vấn đề cũng không lớn, em có thể làm tốt.”

Diệp Hoan nhìn cặp đùi lúc ẩn lúc hiện của Chu Mị, cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

Lúc này Nam Kiều Mộc bưng trà từ phòng bếp ra cho hai người.

Lúc đưa trà cho Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc thấy hắn luôn nhìn ngấm đùi của Chu Mị, trong lòng cảm thấy chua xót, nên lặng lẽ đưa tay nhéo hông Diệp Hoan...

Diệp Hoan con mắt mở to.

“Chu tiểu thư, đôi tất chân của cô rất đẹp, mua ở đâu thế ?” Diệp Hoan vô cùng nghiêm túc hỏi.

Chu Mị ngẩn người, sau đó gương mặt đỏ lên, hỏi: “Anh hỏi việc này làm gì ?”

Diệp Hoan ngây người một hồi, sau đó làm ra một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, trước mặt hai người, hắn đột nhiên vươn tay ra, đặt trên đùi của Chu Mị rồi vuốt ve.

“Co dân rất tốt...” Diệp Hoan nhịn không được mà tán thưởng:

“... Kiều Mộc, em cũng mua một đôi thế này đi? ”

Chu Mị và Nam Kiều Mộc đều ngây người:“....”

96. Chương 95: Về Nhà

Diệp Hoan dám thề với trời là hắn không có bất cứ ý nghĩ đen tối nào với cặp chân của Chu Mị

Suy nghĩ lúc ấy của hắn thực sự rất trong sáng. Hắn chỉ cảm thấy đôi tất đen của Chu Mị rất đẹp, nếu như đi lên chân Nam Kiều Mộc, lại mặc thêm một cái quần sooc ngắn thì nhất định sẽ làm cho hắn thật mãn nhãn.

Dáng người Kiều Mộc mảnh khảnh, đôi chân thon dài, tiếc là nàng quá bảo thủ, không bao giờ chịu mặc quần tất mỏng. Việc này cũng khiến Diệp Hoan mấy năm qua ảo não không thôi.

Trong phòng khách, hai cô gái mắt tròn to, mồm há hốc. Chu Mị giật bắn người, tay bụm miệng, không dám tin nhìn hắn.

Tên này lại dám ngang ngược chiếm tiện nghi của cô như vậy, trong đầu hắn đến cùng là đang nghĩ ngợi cái gì?

Nam Kiều Mộc oán hận nhìn Diệp Hoan, hiện tại cô rất muốn cầm chén trà nóng bỏng trên bàn gọi lên đầu hắn

Ba người lúng túng nhìn nhau

Không biết qua bao lâu, Diệp Hoan gượng gạo thở ra một câu: “Tôi thật tình muốn mua một đôi tất chân như vậy cho Kiều Mộc...”

Hai cô gái không nói lời nào, Chu Mị xấu hổ mặt hơi hồng lên, trong mắt lấp lánh ánh vui

Nam Kiều Mộc nhìn biểu hiện của Chu Mị, càng thấy tức giận, một cảm giác nguy cơ chợt xuất hiện lên trong lòng

“Buồn tiểu quá, phải đi nhà wc cái, hai người cứ tự nhiên nhá” Diệp Hoan lúng túng một hồi mới nhớ ra kể thứ 36

Diệp Hoan nấp trong nhà wc không biết bao lâu, đến khi nghe thấy bên ngoài không còn tiếng nói chuyện mới rón rén ló đầu ra

Chu Mị đã ra về, Nam Kiều Mộc đứng khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn hắn

“Trốn trong nhà wc lâu như vậy để làm gì hả?”

“Đi ị”

“Thật sao?”

Diệp Hoan cảm lạnh mặt mười giây đồng hồ mới lắp bắp phọt ra một câu: “Dùng phân làm chứng!”

...

Chu Mị làm việc rất hiệu quả, dựa vào bối cảnh chính trị và tiếng tăm của tập đoàn Đằng Long, chưa đến ba ngày đã thành lập xong ngân sách. Ngân sách được thành lập trên danh nghĩa tổ chức phi lợi nhuận thuộc thành phố Ninh Hải, chuyên tài trợ cho các công việc của viện phúc lợi nhân dân thành phố Ninh Hải. Nguồn vốn ban đầu do tập đoàn Đằng Long rót vào 3000 vạn đồng. Nhân sự quản lý tài chính, truyền thông, dự án...rất nhanh được lập ra.

Chu Mị mời Diệp Hoan đặt tên cho quỹ này. Diệp Hoan suy nghĩ thật lâu liền lấy tên là “Quỹ Hoan Nhạc” (quỹ vui vẻ)

Một cái tên rất bình dị nhưng ẩn chứa tất cả tình thương và kỳ vọng của Diệp Hoan với bọn trẻ.

Con người ta sống trên đời có lúc giàu sang có khi bần hàn, có lúc khỏe mạnh có khi ốm đau, hoặc thành công hoặc thất bại...những điều này đều rất bình thường. Thế nhưng niềm vui là vô giá. Cho dù ở trong hoàn cảnh nào đi nữa, chỉ cần có thể giữ cho bản thân được vui vẻ, duy trì được thái độ lạc quan với đời. Cả đời này đã sống không uổng.

Hai ngày sau, Quỹ Hoan Nhạc chính thức được thành lập tại Ninh Hải.

Nghi thức thành lập rất đơn giản, theo mong muốn của Diệp Hoan, tập đoàn Đằng Long không tuyên truyền quảng bá trước dư luận.

Diệp Hoan nghĩ rằng mục đích thành lập quỹ này là để cải tạo viện phúc lợi, nhân tiện móc túi mấy đại gia bụng phệ thừa tiền kia, thật sự không nên khiến cho dư luận xôn xao

Diệp Hoan là một tên lưu manh, một tên lưu manh không có chí hướng cao xa. Điều hắn muốn chỉ đơn giản là báo đáp viện phúc lợi, báo đáp cho gia đình của hắn. Đối với hắn đây là chuyện phải làm

Con cái phụng dưỡng cha mẹ cần phải huênh hoang tuyên truyền quảng cáo sao?

Trước khi bắt đầu triển khai dự án này, Diệp Hoan, Nam Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam dắt nhau trở về viện phúc lợi

Cổ nhân nói “Vinh quy bái tổ, áo gấm về làng”

Bốn người Diệp Hoan không hề có ý niệm áo gấm về làng, ngân sách đã thành lập xong nhưng tin tức cải tạo viện phúc lợi còn chưa hề nói cho lão viện trưởng biết. Hôm nay, Diệp Hoan trở về là muốn cho ông một bất ngờ lớn, để ông thật cao hứng, thật hạnh phúc.

Đã lâu rồi chưa về thăm các em trai em gái, bốn người còn đang ngồi trên xe nhưng tâm trí đã bay về đến cửa viện.

Chiếc Mercedes đen đều đều lăn bánh, tâm tình Diệp Hoan càng lúc càng kích động khó yên.

Tâm nguyện ấp ủ nhiều năm đến hôm nay cuối cùng đã có thể hóa thành hiện thực. Bọn trẻ từ nay về sau sẽ không còn phải chịu đựng ánh mắt rẻ rúng kỳ thị của người ngoài. Bọn trẻ sẽ được ở trong phòng lớn ấm áp, được ăn thức ăn phong phú, được ngồi trong phòng học rộng rãi sáng sủa...

Khi người khác truy cầu danh lợi, Diệp Hoan lại đem phần trách nhiệm này trở thành mục tiêu sống của mình

Viện phúc lợi nhân dân Ninh Hải nằm trong một khu đất hoang vắng ở ngoại ô phía Tây thành phố. Đó là nơi tiếp giáp giữa nông thôn và thành thị. Gần đó có một phiên chợ nhỏ. Xe cộ từ các tỉnh đi vào Ninh Hải phải đi qua tuyến đường này vì thế các lái xe thường đỗ ở đây ăn uống nghỉ ngơi. Những xe tải lớn bị cấm vào nội thành ban ngày nên lái xe thường la cà đến tối mới rời đi. Phiên chợ ngày càng nhộn nhịp kéo theo nhiều cửa hàng mọc lên, đặc biệt là các quán ăn. Việc đó cũng đem lại chút thu nhập cho bọn trẻ ở viện phúc lợi.

Nếu dạo một vòng quanh chợ sẽ dễ dàng chứng kiến mấy đứa trẻ, lớn có nhỏ có, thừa dịp các quán ăn đông khách, khi mà thực khách đã ăn uống no nê, chúng nhanh chóng lên vào nhặt các vỏ lon bia, các chai rượu đã uống hết.

Mấy thứ này đem bán cho tiệm thu mua phế phẩm, vỏ chai bán được 2 hào, lon bia được 1 hào.

Bọn trẻ trong viện phúc lợi là khách quen của tiệm đồng nát. Những người qua lại thường xuyên thấy chúng ra vào nơi đây. Mấy đứa bé mũi dài thò lò, bàn tay bé xíu đen đúa đứng ngoài tiệm cẩn thận đếm từng hào trong tay, đếm xong liền gom tiền đưa cho đứa lớn hơn. Đứa lớn dắt dúi đứa bé hớn hỡ chạy về viện, đem tiền đặt vào tận tay lão viện trưởng không thiếu một hào.

Lão viện trưởng trong lòng hồ thẹn nhưng vẫn gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười. Bọn trẻ thấy ông cười liền reo hò thích chí.

Hầu như mỗi đứa bé ở viện phúc lợi đều lớn lên như vậy.

Đó là một đại gia đình nghèo khó mà mỗi đứa trẻ đều tận tụy dâng hiến từng xu từng hào.

Đó là một đại gia đình ấm áp mà mỗi đứa trẻ cho dù phiêu bạt ở bất cứ nơi đâu cũng luôn thương nhớ và ghi khắc trong tim.

Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua rất nhanh, Diệp Hoan nhìn thấy phiên chợ quen thuộc, quán ăn quen thuộc, còn có cả ông chủ tiệm đồng nát đáng hận nhưng không thể không nhờ cậy.

Diệp Hoan nhìn mãi ra ngoài cửa xe, đôi mắt hấp háy, viền mắt ẩm ướt

Sau này hẳn tuyệt sẽ không để bọn trẻ lê la ngoài chợ như đám ăn mày, chịu đựng lời mắng chửi của chủ quán ăn và ánh mắt kỳ thị của khách nhân chỉ vì mấy vỏ chai một hào, hai hào.

Anh Hoan sẽ lấy lại cho bọn em tư cách đứng hiên ngang giữa đời!

Đôi mắt Nam Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam cũng hồng hồng. Mỗi người đều miên man trong ký ức của mình.

Cái phiên chợ nhỏ nhộn nhịp này đã tặng cho bọn hắn quá nhiều cay đắng, khổ sở. Một lần nữa nhìn lại nó khiến những ký ức không vui khi xưa cứ cuộn trào trong lòng.

Không cần nhớ lại cũng không muốn nhớ lại

Diệp Hoan nhịn không được vỗ vỗ vai lái xe: “Phiền anh lái xe nhanh một chút”

Xe vừa tăng tốc, Diệp Hoan chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc vừa khóc vừa chạy vội.

“DỪNG XE!” Diệp Hoan rống lên, khỏe mắt như nứt ra.

Lái xe không dám chậm trễ, vội vàng phanh gấp. Chiếc Mercedes dừng lại trong tích tắc, Diệp Hoan mở cửa xe lao ra

Cách đó không xa, một bé gái ăn mặc rách rưới đang cuống quýt chạy trốn. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nét kinh hoàng, nước mắt ướt đầm má, nước mắt vì thân thể chạy trốn xóc nảy mà vung vẩy ra cả sau vai. Phía sau bé là một con chó săn màu đen dữ tợn đang vừa đuổi vừa sủa vang. Bé gái vừa chạy vừa khóc, trong tay vẫn gấu gao cầm chặt một vỏ chai bia.

Một người một chó đuổi nhau om sòm khu chợ, đằng sau truyền đến một tràng tiếng cười đầy ác ý. Một nam một nữ đang khoanh tay đứng trước cửa quán cơm. Bọn họ tươi cười trào phúng, khoái trí tựa như đang xem diễn xiếc.

Diệp Hoan biết bọn họ. Họ là đôi vợ chồng mở quán cơm nhỏ trong khu chợ, buôn bán khá đắt hàng. Khi xưa bọn trẻ trong viện phúc lợi vào trong quán đó nhặt vỏ chai thường bị quát mắng đuổi đi, có đôi khi còn bị bọn họ đánh đập.

Những kẻ buôn bán rất tính toán, một hai chai bia trong mắt họ cũng là tiền. Họ không cam lòng bị bọn trẻ lấy đi nên sẽ tranh đoạt lại. Trẻ con thì vẫn là trẻ con, vĩnh viễn là kẻ yếu, bị đánh, bị mắng cũng chỉ có thể quệt nước mắt yên lặng bỏ đi.

Diệp Hoan chỉ nhìn thoáng qua đã biết rõ đầu đuôi sự việc

Bé gái bị chó săn đuổi theo là một đứa trẻ trong viện, tên là Tiểu Thanh. Tiểu Thanh cũng giống như Tiểu Ái, thích hát thích nhảy, lanh lợi đáng yêu vô cùng, giống như một thiên sứ thuần khiết.

Thiên sứ xuống nhân gian lại phải chịu khổ đau như thế...tim Diệp Hoan quặn thắt

“Tiểu Thanh! Mau chạy đến chỗ anh! Nhanh” Diệp Hoan la lên, dang hai tay nghênh đón

Con chó săn đã đuổi sát đằng sau, Tiểu Thanh hai mắt nhắm lệ, mờ mịt nhìn theo tiếng gọi. Bé trông thấy Diệp Hoan, khuôn mặt bé bỗng quật cường lập tức suy sụp, bật khóc thành tiếng

“Anh Hoan!!!”

Diệp Hoan quỳ xuống, hai tay ôm lấy Tiểu Thanh. Hầu Tử và Trương Tam đã sớm nhặt hai cục gạch ven đường, ra sức đập vào đầu con chó. Con chó hét thảm một tiếng, đầu đầy máu chạy mất.

Tiểu Thanh được Diệp Hoan ôm chặt vào lòng, khóc đến thương tâm. Bàn tay nhầy nhụa vết chó cắn vẫn nắm chặt cái chai không buông.

Diệp Hoan ôm Tiểu Thanh, nước mắt cũng chảy xuống.

“Anh Hoan, anh dẫn bọn em đi nhặt vỏ chai đi. Những người kia thấy bọn em nhỏ liền khi dễ bọn em. Có anh ở đây bọn em không phải sợ nữa” Tiểu Thanh méo mào nói.

Diệp Hoan gạt đầu, nghẹn ngào nói: “Sau này các em không cần đi nhặt vỏ chai nữa. Anh Hoan sẽ cho các em một cuộc sống thật tốt. Anh Hoan thề!”

“Thật vậy sao? Thật sự không cần đi nhặt vỏ chai nữa hả anh?” Nụ cười bừng sáng nở trên khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt.

“Thật! Sau này anh Hoan sẽ cho các em ở trong phòng thật lớn, có điều hòa, có TV, có dì bảo mẫu làm cơm cho các em ăn, có thầy giáo dạy các em học, có người dạy các em nhảy múa..”

“Hay quá! Hay quá!” Tiểu Thanh vỗ tay cười khanh khách.

Đặt Tiểu Thanh xuống, Diệp Hoan nắm lấy bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt chai bia, âm trầm đi về phía đôi vợ chồng chủ quán cơm

Ông chồng hiển nhiên không thêm bận tâm, miệng ngậm điếu thuốc mĩa mai cười: “Sao thế? Bị chó đuổi sợ quá nên đem cái chai trả lại cho tao hả?”

Diệp Hoan cũng cười: “Đúng, tôi tới trả cái chai cho ông, sau này cũng sẽ không tới quán ông nhặt vỏ chai nữa”

Ông chồng vươn tay: “Đưa đây, tao phiền nhất cái lũ ăn mày chúng mày. Viện phúc lợi mở chỗ nào không mở lại mở đúng chỗ này. Thực con mẹ nó xúi quẩy!”

Diệp Hoan mắt vẫn đỏ, hung hăng nện cái chai lên đầu lão.

Phanh!

Ông chồng hét thảm một tiếng, máu tươi bắn ra. Hầu Tử ở bên cạnh không biết lại tìm đâu ra một cục gạch nữa, đập thẳng vào mặt lão, không đợi lão cảm giác được đau nhức, Trương Tam cầm phần đá một cước khiến lão bay ra ba bốn mét, đổ gục trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Một loạt động tác được ba người phối hợp vô cùng ăn ý, chỉ hai giây đã giải quyết xong đối tượng.

Mụ vợ đứng ngốc tại chỗ, nửa ngày sau mới phản ứng, thê lương hét lên: “Aaa giết người!!!”

Diệp Hoan giơ tay lên, lại từ từ hạ xuống, nghiêng rằng nói: “Nếu không phải viện trưởng dạy chỗ chúng tao không được đánh phụ nữ...”

Nam Kiều Mộc bước lên, dang tay tát thẳng vào cái mặt phì lù xấu xí của mụ vợ

BA~~!

Năm ngón tay đỏ hồng lần trên má mụ ta

Nam Kiều Mộc tựa như thấy bẩn, còn chùi chùi tay. Cô quay lại đối diện với ba khuôn mặt đang ngốc trệ, chậm rãi nói: “Viện trưởng không có dạy em không được đánh phụ nữ”

97. Chương 96: Về Nhà

Bà chủ quán bị Nam Kiều Mộc tát một cái thì ngậy người nhìn cô thật lâu rồi la hét như mỗ heo.

Mấy người dân sinh sống gần đó có quen biết với ông chủ quán cơm định tiến lên hỗ trợ, lại thấy sau lưng bốn người Diệp Hoan không biết từ lúc nào đã xuất hiện vài người áo đen, thân hình cao lớn, nhìn có vẻ rất hung dữ, khí thế toát ra khiến người ta sợ hãi.

Đám người đang định tiến lên, thấy thế liền quyết định đứng xem, cho dù thế nào cũng không chịu đứng ra giúp đỡ.

Bà ta la hét thật lâu, sau đó cảm thấy có chút không ổn. Ánh mắt phẫn nộ của Diệp Hoan tựa như muốn đánh bà thêm một trận, nên bà ta nhanh chóng im lặng. Bà ta len lén kéo lê chồng mình vào nhà, đóng chặt cửa.

Diệp Hoan xoay người ôm lấy Tiểu Thanh, dùng tay áo lau đi nước mắt và vết bẩn trên mặt cô bé, quay đầu nhìn đám người đang vây quanh bọn họ, trong đó có những người là lái xe từ nơi khác đến, có người là chủ tiệm cơm, chủ tiệm tạp hóa, tất cả đều mang theo vẻ e dè nhìn về phía hắn.

Diệp Hoan nhìn mọi người, những tháng năm thơ ấu đau thương như một cuộn phim cứ phát đi phát lại trong đầu.

Đề lại những cảm xúc đang dâng lên không ngừng trong lòng mình, Diệp Hoan ôm Tiểu Thanh, lớn tiếng nói với những người xung quanh: “Chúng tôi là cô nhi, trời không nuôi, đất không dưỡng, nhưng chúng tôi không trộm cắp, càng không ngửa tay xin xỏ các người. Có thể mặt mũi chúng tôi lấm lem, tay của chúng tôi bụi bẩn, nhưng trong lòng mỗi người chúng tôi đều vô cùng trong sạch! Chúng tôi không phải ăn mày, trước kia không phải, về sau lại càng không phải! Đừng dùng thứ ánh mắt đó để nhìn chúng tôi, những đứa trẻ trong viện phúc lợi đều là người đường hoàng! Ngoại trừ thân thể ra, chúng tôi không kém cỏi hơn bất kỳ ai cả!”

Ba người Nam Kiều Mộc đứng sau lưng Diệp Hoan nhìn bờ vai run rẩy của hắn, nước mắt không biết từ lúc nào rơi xuống như mưa.

Ôm chặt Tiểu Thanh, Diệp Hoan xoay người đi lên xe.

“Anh Hoan, chúng ta không phải ăn mày phải không ạ?” Tiểu Thanh chớp chớp đôi mắt to, nhỏ giọng hỏi Diệp Hoan.

Diệp Hoan trịnh trọng gật đầu: “Chúng ta không phải ăn mày, sau này chúng ta chắc chắn sẽ có một cuộc sống còn hạnh phúc hơn người khác!”

...

Đoàn xe đi khỏi khu chợ, chạy về viện phúc lợi cách đó không xa, bên trong những bức tường lụp xụp, một tòa nhà cũ đứng sừng sững như một ông lão đang cố kéo dài chút hơi tàn, dùng thân thể già cỗi để bảo vệ lòng tin suốt mấy chục năm qua chưa từng thay đổi.

Những đứa trẻ có thân thể cơ hàn lần lượt lớn lên, đi khỏi cô nhi viện, sau đó lại có những đứa bé còn đang khóc trong tã lót được ôm vào.

Hết năm này đến năm khác, tòa nhà cũ chứng kiến biết bao sự ấm lạnh của thế gian, biết bao nhiêu nụ cười và nước mắt đã gửi lại nơi này

Đây là nơi mà người đời thường lãng quên, nhưng những đứa trẻ đi ra từ nơi này thì chưa bao giờ lãng quên nó. Ngoại trừ thiếu thốn về vật chất, nơi đây vẫn luôn tràn đầy hạnh phúc, mà sự hạnh phúc bên trong nghèo khó này lại càng khó có được.

Bốn người Diệp Hoan thấy xe đang chạy tới gần tòa nhà cũ, hốc mắt dần đỏ lên, nhớ đến tiếng mắng vang dội của viện trưởng, khóe miệng cong lên.

Bốn người nhìn nhau, trong mắt ngập tràn niềm vui.

Về nhà.

Đoàn xe dừng lại trước cửa viện phúc lợi, một đám nhóc vây quanh, chỉ chỉ trỏ trỏ vào chiếc Mercedes rồi ồn ào bàn tán.

Diệp Hoan ôm Tiểu Thanh đi xuống xe, thở một hơi dài.

Bọn nhỏ e ngại nhìn chằm chằm Diệp Hoan, không ai dám tiến lên nói chuyện.

Diệp Hoan khóe miệng cong lên thật sâu, lớn tiếng nói: “Mấy đứa nhóc hư này, mới mấy ngày đã quên mặt anh rồi sao?”

Bọn nhỏ lúc này mới vui vẻ nói to.

“Anh Hoan! là anh Hoan!”

“Anh Hoan cùng chị Kiều Mộc về rồi!”

“Tớ đi gọi viện trưởng ...”.

Diệp Hoan cười ha ha, đi tới ôm lấy một đứa bé, mặc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nó có bản hay không, dùng sức hôn chụt một cái lên má.

Hầu Tử cùng Trương Tam hậm hực đi ở phía sau, Hầu Tử cầm hận nói nhỏ: “Đám ranh con này, trong mắt chỉ có anh Hoan của chúng, chúng ta đứng sờ sờ chỗ này thì không thèm quan tâm. Cứ như chúng ta là người chết ấy...”

Trương Tam tức giận gật đầu: “Đúng vậy!”

Một đám nhóc con vây quanh Diệp Hoan, líu ríu đi vào sân sau.

Mảnh sân nhỏ phía sau tòa nhà cũ có một căn nhà gỗ nhỏ, là nơi ở của viện trưởng.

Mọi người cười cười nói nói đi đến trước nhà gỗ, thân hình đã còng xuống của viện trưởng chậm rãi đi ra, giọng nói của ông vẫn sang sảng, mắng lớn: “Đám nhóc con này tới đây làm gì?”

Bọn nhỏ chẳng hề e sợ ông, vẫn vui cười như cũ.

Diệp Hoan cười tiến lên phía trước nói: “Viện trưởng, Tiểu Hoan Tử chúc người mạnh khỏe.”

Hắn nói xong liền chu miệng tặng cho lão viện trưởng một nụ hôn gió

Lão viện trưởng hí mắt nhìn Diệp Hoan, khẽ nói: “Thì ra là tên ranh con nhà ngươi, lần trước là trêu con chó ta nuôi, lần này ngươi định gây tai họa cho ai?”

“Sao ông nói thế, một người hiền lành như con, sao có thể gây tai họa cho người khác? Việc con chó là do ngoài ý muốn, con có nhiều ưu điểm thế sao không thể khen con vài câu chứ?”

Viện trưởng cười mắng: “Thằng nhóc này thì có ưu điểm cái rắm! Từ nhỏ đến lớn có ngày nào không gây chuyện để ta phải giải quyết, may mắn con đi ra ngoài sớm, bằng không ta chắc chắn sẽ tổn thọ 10 năm.”

Diệp Hoan không vui: “Sao có thể? Khi con còn ở đây, ông cũng hưởng lợi không ít mà?”

Ông trừng mắt: “Ta đây hưởng phúc của con? Đồ khỉ! Mái tóc này của ta hơn phân nửa là bị con làm cho bạc trắng đấy.”

Diệp Hoan cười gian nói: “Trí nhớ của ông quá kém, lúc con cùng bọn Hầu Tử được 10 tuổi đi ăn trộm gà, trộm được hơn 10 con, đem về làm thức ăn ấy đấy nhóc, con nhớ ông ăn có vẻ rất ngon mà?”

Lão viện trưởng tức giận đến râu mép cũng vểnh lên: “Đồ khỉ! Lúc đó ta bị mấy đứa làm tức chết, sao có thể ăn gà mà mấy đứa trộm?”

Nói xong lão viện trưởng lại cười khúc khích, cố làm ra vẻ nghiêm túc: “Ta cũng chỉ ăn thử chút ít, xem coi có chín hay không, để tránh ấy đứa nhóc bị tiêu chảy thôi mà.”

Mọi người cười ha ha.

Lão viện trưởng xụ mặt nói: “Mấy đứa còn cười! Ta đâu có dạy mấy đứa chuyện này, là đi theo ai học mấy thứ này hả?”

“Viện trưởng à, gia đình mà chúng con trộm gà buổi sáng đã đánh người trong viện ta nên chúng con mới ăn trộm gà để trả thù, chúng con đâu thể mặc cho người khác khi dễ được?”

“Ăn trộm gà không nói, thế nhưng còn ghi lại mấy dòng chữ trên tường nhà người ta, là đứa nào làm?”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử đồng thời chỉ vào Trương Tam.

Trương Tam cười ngượng ngùng: “Từ xưa đến nay đạo tặc không phải đều lưu lại danh tính sau khi trộm được bảo vật sao, con cũng làm theo người xưa thôi.....”

Lão viện trưởng tức giận đá hấn một cái: “Hề nhắc tới chuyện này đến giờ ta vẫn còn cảm thấy giận, lúc đó con đã viết cái gì trên tường hả?”

Trương Tam chột dạ: “Người ăn trộm gà: Alibaba cùng bốn mươi tên cướp...”

Lão viện trưởng cả giận: “Con năm đó cũng coi nhiều truyện cổ tích quá ha? Viết một dòng dài như vậy, con có biết cuối cùng người khác gọi các con thế nào không?”

“Người ta gọi thế nào?”

Lão viện trưởng liếc Trương Tam, chậm rãi nói: “Người ta trực tiếp đặt biệt danh cho con là ”Đạo tặc thối“”

Trương Tam tái mặt :...

Hầu Tử than thở với Diệp Hoan: “Thằng nhóc Trương Tam này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn cố gắng phát triển sự nghiệp vĩ đại của hắn, chưa từng từ bỏ”

Diệp Hoan gật đầu khen ngợi: “Tinh thần bền bỉ thật đáng khen, Tam Nhi đúng là không tầm thường nha”

...

Mọi người quây quần trong căn nhà gỗ của lão viện trưởng, rôm rả chuyện trò.

Không khí vô cùng ấm áp, ánh mắt mọi người nhìn lão viện trưởng đều tràn đầy thương mến.

Ông khó tính, lại thích la mắng người khác, mấy đứa trẻ thỉnh thoảng phạm lỗi có thể sẽ bị ông đánh vào mông nhưng trong mắt mọi người, ông luôn là bờ lưng có thể chống chọi mọi thứ, là người giữ vị trí quan trọng nhất trong lòng đám trẻ.

Nhưng ông đang dần dần già đi, năm tháng để lại những dấu vết tang thương trên khuôn mặt, hơn 20 năm nay, tóc trắng của ông càng ngày càng nhiều, sống lưng cứ năm này cong hơn năm kia, trách nhiệm trên vai vẫn cứ nặng thêm. Suốt 20 năm nay, thân hình ông dần biến hóa, từ khỏe mạnh thành già yếu, thể nhưng trong lòng những đứa trẻ của viện phúc lợi, ông vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Những đứa trẻ đi khỏi phúc lợi viện để kiếm sống đều vì đau lòng cho người cha trên danh nghĩa này, cho dù đang làm trong ngành nghề nào, cho dù thu nhập ít thế nào, thì hàng năm vẫn luôn đều đặn gửi tiền về viện phúc lợi dù chỉ là vài trăm đồng hay mấy ngàn đồng. Tuy không thể giải quyết những khó khăn của việc nuôi sống hơn 100 đứa trẻ, nhưng những đồng tiền đó mang theo những hi vọng được họ gửi gắm, hi vọng lão viện trưởng không phải dùng thân thể đã gần đất xa trời của mình, ngửa tay xin tiền của bọn người giàu.

Bất hạnh của đám trẻ là việc bị cha mẹ bỏ rơi từ trong tử tử.

May mắn của đám trẻ là trong thế giới lạnh lẽo này, gặp được một người cha tốt như lão viện trưởng.

Một người có thể vì chúng mà vứt bỏ tự tôn của mình. Chúng gặp được ông là may mắn của chúng.

Lão viện trưởng như thường lệ lấy tẩu thuốc, sau đó nhanh chóng bỏ một nắm thuốc vào.

Diệp Hoan nhanh chóng từ trong túi lấy ra một điếu xì gà Cuba, đưa tới trước mặt lão viện trưởng: “Ngài già rồi, không nên dùng món đồ chơi này nữa, không tốt cho thân thể. Đây là hàng chính hãng của Cuba, hơn trăm đô la một điếu đó.”

Lão viện trưởng có chút giật mình: “Cái thứ đen thui như vậy lại hơn 100 đô la? Kẻ có tiền thật đúng là hết nói.”

Diệp Hoan dùng kéo cắt bỏ đầu của xì gà, châm lửa xong thì đưa cho lão viện trưởng, cười gian nói: “Vì sao mắc như vậy dĩ nhiên là có nguyên nhân của nó. Tất cả đàn ông trên thế giới này vì sao đồng ý bỏ ra chừng ấy tiền, ông nghe xong nguyên nhân, chắc chắn sẽ càng thích thứ này.....”

Lão viện trưởng hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Nguyên nhân gì?”

Diệp Hoan cười quái dị nói: “Con nghe nói, xì gà Cuba có giá tiền cao là vì vỏ của mỗi điếu xì gà đều được chà xát trên đùi của xử nữ, lấy kinh nghiệm nhiều năm của ông có nghĩ thấy mùi hương của xử nữ không? Điếu thuốc này rất thích hợp cho người già độc thân như ông đó nha, hít một hơi là lập tức cứng lên...”

“Khục khục khục...” lão viện trưởng bị nghẹn, ho đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

98. Chương 97: Người Cha Già

Lão viện trưởng đập Diệp Hoan mấy cước, ho khan một hồi mới ngừng được.

Lão viện trưởng hí mắt nhìn nhìn Nam Kiều Mộc, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái.

” Đứa nhỏ Kiều Mộc này ngày càng xinh đẹp, chẳng những xinh đẹp, học vấn cũng cao, trong đám trẻ ở viện chỉ có Kiều Mộc đọc sách giỏi nhất, hai bằng thạc sĩ, chắc chắn. Nếu ở thời phong kiến cũng coi là song trạng nguyên rồi, sẽ được làm quan, được cưỡi ngựa trắng, cài hoa hồng dạo phố thật khoa trương.. giỏi lắm! giỏi lắm!”

Nam Kiều Mộc được lão viện trưởng tán dương có chút ngượng ngùng, đỏ mặt nói: “Người con muốn cảm ơn nhất chính là viện trưởng ngài đó. Năm đó nếu ông không chu cấp nhiều tiền cho con học đại học thì con nào có ngày hôm nay...”

Lão viện trưởng gượng cười: “Nha đầu ngọc, còn bày đặt khách sáo với ta, muốn cảm ơn thì con cũng đừng cảm ơn ta, nói thật, năm đó dù biết con rất có chí học hành nhưng mà mình ta cũng không lo nổi tiền cho con lên đại học. Người con phải cảm ơn là Diệp Hoan kia...”

“Khụ khụ khụ!...” Diệp Hoan khẩn trương, ho khan không ngừng, chặn lời lão viện trưởng.

Nam Kiều Mộc là lạ nhìn Diệp Hoan, nói: “Cảm ơn anh ấy? Vì sao? Học phí năm đó...không phải ông nói đó là học bổng khuyến học của bộ giáo dục trao tặng sao?”

Lão viện trưởng hơi xấu hổ ho khan, sau đó khoát khoát tay nói: “Đều qua nhiều năm như vậy rồi, ta cũng không nhớ được rõ ràng... không nói cái này nữa. Diệp Hoan, tìm được đối tượng nào chưa?”

Diệp Hoan liếc Nam Kiều Mộc, hắc hắc cười không ngừng.

Khuôn mặt Nam Kiều Mộc ửng đỏ, khẽ cúi đầu.

Lão viện trưởng sống lâu thành tinh, thấy thái độ của hai người liền minh bạch hết thấy. Ông vui vẻ cười to: “Lúc các người còn nằm trong tã lót ta đã từng nói rồi mà, hai đứa trẻ này duyên phận sâu, nhìn xem, bị ta nói trúng rồi phải không? Tên hỗn đản Diệp Hoan này còn ngoan cố nói với ta cái gì con thỏ không ăn cỏ gần hang...”

Diệp Hoan chắt phác cười: “Cỏ bên ngoài gặm hết rồi, còn không phải đói bụng làm liều sao...”

Nam Kiều Mộc tức giận, hung hăng véo hấn hai cái.

Lão viện trưởng vui mừng nhìn hai người đùa giỡn, trên mặt cả hai dần dần phớt hồng, mắt lấp lánh ánh vui.

Hai đứa trẻ vô tư, thanh mai trúc mã, tình yêu thuần khiết và trân quý như vậy trên đời thật sự ít có, hi vọng bọn hắn có thể hảo hảo quý trọng.

Lão viện trưởng vừa hút xì gà vừa nhìn Diệp Hoan nói: “Bốn đứa các con thật lâu không có trở về, như thế nào đột nhiên hôm nay lại trở về thăm ta?”

Bốn người nhìn nhau, nhao nhao cười trộm, Diệp Hoan cười hắc hắc nói: “Con đến tặng viện trưởng một ngạc nhiên lớn...”

“Ngạc nhiên của tiểu tử ngươi đều biến thành kinh hoàng trong mắt lão tử, nói đi các người lại ở bên ngoài gây tai họa rồi hả?”

“Lão viện trưởng~~ Tiểu Hoan Tử gần đây phát tài rồi...” Diệp Hoan xấu hổ nói.

Lão viện trưởng cười nhạo: “Con lại kiếm tiền phi nghĩa hả? Chút bản lãnh của con chỉ toàn dùng vào trộm gà bắt chó, không bị chính quyền tóm được coi như con may mắn. Con thì có thể phát tài cái gì chứ?”

“Con thật sự phát tài mà, trước đó vài ngày con mua xổ số liền trúng ngay giải độc đắc, vài trăm vạn đây này.”

Lão viện trưởng ngẩn người, tiếp đó cười mắng: “Tiểu tử ngươi lại lừa gạt ta, trúng thưởng đúng không? Đem tiền lấy ra ta nhìn tận mắt tiền giấy đỏ rực ta mới tin, lời ngươi nói lão tử một chữ đều không tin.”

Diệp Hoan cười hắc hắc, nháy mắt với Hầu Tử, Hầu Tử từ dưới bàn lôi ra một cái cặp da nhỏ, mở ra, bên trong bày đầy ắp tiền mặt đỏ rực. Đây là số tiền hôm qua Diệp Hoan báo ngân hàng xuất ra, vừa đúng 50 vạn tiền mặt.

Lão viện trưởng ngây người.

Bốn người cười khúc khích nhìn lão viện trưởng

Lão viện trưởng ánh mắt ngọc trệ nhìn chằm chằm vào cái này rương tiền mặt, không biết qua bao lâu, run rẩy nói: “Đây... Đây là... trộm được sao?”

Bốn người lắc đầu.

“Bắt cóc ? Lừa gạt?”

Bốn người tiếp tục lắc đầu.

Lão viện trưởng mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng: “...các con tự in ra sao?”

Bốn người “.....”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Chúng con cũng muốn in lắm nhưng quốc gia không cho ấy....”

“Nói nhảm! Ta cũng không đáp ứng!” Lão viện trưởng cảm giác huyết áp vọt lên cao rồi.

Nửa tiếng sau, dưới sự giải thích của Nam Kiều Mộc, lão viện trưởng mới đem ánh mắt ngốc trệ nhìn về phía Diệp Hoan: “Con... tìm được cha mẹ ruột của con rồi hả?”

Diệp Hoan gật đầu.

Lão viện trưởng hốc mắt đỏ hồng, lẩm bẩm nói: “Tốt rồi! tốt rồi! Tìm được là tốt rồi. Trong thiên hạ này lớn lao nhất là lòng cha mẹ, dù vứt bỏ hay nhận lại thì cũng luôn luôn có lý do nào đó, luôn luôn có nỗi khổ tâm mà thôi, tốt quá!”

Dừng một chút, lão viện trưởng nói: “Nói như vậy, cha mẹ con rất có tiền sao?”

Diệp Hoan gật đầu cười nói: “Có rất nhiều tiền, tiêu ba đời cũng không hết nha.”

“Vậy là tốt rồi, sau này con cũng không cần lại đi làm mấy việc trộm cắp nữa rồi. Nếu thuận tiện còn có thể giúp đỡ mấy đứa bạn nể khổ này một chút. Nói thực ra, trong đám trẻ địa ra ngoài kiếm sống, ta lo lắng nhất chính là mấy đứa các con. Nguyên một đám không làm việc đàng hoàng, trong bụng chỉ toàn ý nghĩ xấu, sớm muộn cũng bị bắt vào ăn cơm tù, hiện tại tốt rồi...” Lão viện trưởng thì thảo lẩm bẩm.

Diệp Hoan cười nói: “Lão viện trưởng, con sẽ giúp hết mấy đứa bạn này, chuyện ở viện phúc lợi con cũng lo hết toàn bộ”

Lão viện trưởng ngẩn ngơ: “Thế là ý tứ gì?”

Diệp Hoan nhìn gương mặt tang thương của lão viện trưởng, trong lòng dâng lên trăn trăn tiếc thương. Hai mươi năm nay Diệp Hoan đều coi ông cụ này như cha ruột của mình.

Cha đã già rồi, gánh nặng cơm áo của hàng trăm đứa trẻ vẫn đặt lên vai cha. Lão viện trưởng tươi trẻ khỏe khắn ngày nào, giờ đã sáu mươi tuổi, ấy thế mà vẻ tang thương lại giống hệt mấy cụ già tám mươi.

Cha như một ngọn nến, cố gắng đốt sáng chính mình để chiếu sáng vô số trẻ mồ côi.

Cái ngọn nến này đã sắp tàn lụi, khi nó tắt hẳn, mấy em trai em gái biết tìm ánh sáng nơi đâu?

Vành mắt Diệp Hoan đỏ lên, nhẹ nhàng nói: “Con định xây dựng lại viện phúc lợi, xây thêm vài toà vừa lớn, mấy ký túc xá hiện đại, lầu dạy học, còn có phòng điều trị, phục hồi chức năng vân...vân, sau đó sẽ đón thật nhiều trẻ con bị mất cha mẹ đến đây chăm sóc. Đây là một công trình khổng lồ...”

Lão viện trưởng lắp bắp nói: “Xây dựng lại.. Con, con có biết cần dùng bao nhiêu tiền hay không?”

“Biết rõ, con đã thành lập một quỹ cứu trợ chuyên phục vụ cho viện phúc lợi chúng ta, gọi là quỹ Hoan Nhạc, đã có ba nghìn vạn đồng được rót vào ngân sách”

Lão viện trưởng ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, thật lâu không nói gì, đôi mắt già nua đục ngầu dần dần hiện lên một vòng lệ quang.

Hốc mắt Diệp Hoan cũng ẩm ướt, kéo tay lão viện trưởng, cười lớn nói: “Viện trưởng à, sau này ông không còn phải rầu rĩ về cơm ăn áo mặc cho bọn trẻ nữa rồi. Bọn chúng sẽ không phải ăn đói mặc rách nữa bởi vì con đã có tiền rồi, con đã có rất nhiều tiền rồi...”

Lão viện trưởng nghẹn ngào một hồi rồi nức nở nói: “Cái này....có thật không vậy?”

Diệp Hoan nghiêm túc gật đầu: “Thật sự!”

“Tiểu tử ngươi thề không có gạt ta đi? Không phải cố ý trêu chọc lão già này chứ?”

“Viện trưởng ơi con không có nhảm chán như vậy đâu.”

Lão viện trưởng run run đứng lên, ngửa đầu nhìn tòa nhà ba tầng cũ kỹ trước mặt, thân hình già cả thoáng lảo đảo, mấy người Diệp Hoan vội vàng đỡ ông.

Lão viện trưởng đẩy mọi người ra, chậm rãi đi về phía căn nhà gỗ nhỏ

“Ta... Ta muốn ngủ một chút.”

Lão viện trưởng chậm rãi đi vào trong nhà.

Diệp Hoan lo lắng nhìn theo, đang muốn tiến lên đỡ ông, lại bị Nam Kiều Mộc ngăn cản.

Nam Kiều Mộc lau nước mắt, nức nở nói: “Diệp Hoan, cứ để cho viện trưởng ngủ một giấc đi. Ông ấy... quá mệt mỏi rồi, mệt mỏi nhiều năm như vậy, nên được nghỉ ngơi.”

Đúng vậy, nhiều năm như vậy vì cơm ăn áo mặc, chữa bệnh, đến trường của đám trẻ, lão viện trưởng phải kéo lê cái thân tàn đến ăn xin từng nhà, cầu khẩn đám nhà giàu, vứt bỏ hết tôn nghiêm cùng hạnh phúc cá nhân để lấy được vài đồng đảo mất liền xài hết, rồi lại tiếp tục mặt mo đi xin xỏ

Tất cả chỉ xuất phát từ một tấm lòng nhân từ mà thôi

Ông thật là vất vả.

Mặc dù vất vả như thế lại vẫn không thể lo đủ ăn đủ mặc cho tội nhỏ, ông có thể nào không sầu lo? Có thể nào không héo mòn?

Diệp Hoan yên lặng nhìn bóng lưng già nua của lão viện trưởng, từng chút đi vào nhà, bóng lưng gầy gò như thế nhưng trong mắt mấy người Diệp Hoan lại sừng sững như núi, cao lớn như bầu trời

Nước mắt lặng lẽ chảy đầy khuôn mặt, Diệp Hoan môi mím thật chặt, lặng yên cúi thấp lưng bái bóng lưng lão viện trưởng, Nam Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam cùng bọn nhỏ trong viện cũng làm theo.

Một bái này là để tôn kính người đàn ông vĩ đại

Một bái này là để cảm tạ người cha già kính yêu

Lão viện trưởng không hề biết, ông vẫn từng bước đi vào nhà, đóng cửa lại

Rất nhanh, trong phòng truyền đến một tiếng khóc già nua vỡ òa, trong tiếng khóc mang theo mọi mệt cũng mang theo vui sướng, thanh thản...

99. Chương 98: Trách Nhiệm Nặng Nề

Trong cuộc sống này, có lúc thấy được ánh mặt trời rực rỡ, cũng có lúc chúng ta nhìn thấy những góc khuất âm u.

Khi chúng ta đứng dưới ánh mặt trời để tắm nắng, đâu biết rằng ở góc tối âm u nào đó, rất nhiều người đang vì sự sống còn của mình mà cố gắng, ánh sáng chưa từng chiếu đến những nơi đó, họ bị mọi người quên lãng, họ khát vọng ánh sáng của mặt trời.

Mỗi người trên thế giới này đa phần đều vì bản thân họ mà sống, lại có những người, chỉ sống vì người khác.

Họ không cần sự báo đáp của bất cứ ai, chỉ luôn yên lặng hy sinh, vì trách nhiệm trên vai mà không quan tâm tới bản thân họ, ngày qua ngày, khi hao hết cuộc sống của mình trong việc hy sinh thầm lặng này, họ trở thành tro tàn.

Lão viện trưởng chính là người như vậy.

Ông không cảm thấy bản thân ông vĩ đại, tính tình ông không tốt, thích hút thuốc uống rượu, còn rất thích lớn tiếng la mắng người khác, ông có vô vàn khuyết điểm mà những người bình thường hay mắc phải, thế nhưng có một điểm mà bất kỳ ai cũng phải ngưỡng mộ, đó chính là sự yêu mến của ông đối với bọn nhỏ. Vì những đứa trẻ của phúc lợi viện, ông không lập gia đình, cũng không có con cái, ông thường nói, nếu ông cưới vợ, thì chính là đang làm hại đời con gái của người ta, nếu có con cái, thì càng làm hại con cái.

Cuộc đời của ông cũng không dư dả tiền bạc, vì mỗi một đồng tiền ông có đều dùng cho việc của phúc lợi viện, thân thể ngày càng xuống dốc, thế nhưng ông vẫn luôn cố gắng duy trì công việc này.

Một người thật sự vĩ đại, sẽ không bao giờ cảm thấy mình vĩ đại, người đó chỉ luôn cảm thấy mình đang làm chuyện nên làm, vậy thôi.

Màn đêm dần dần buông xuống, trong nhà gỗ nhỏ của lão viện trưởng, Diệp Hoan và mọi người vội vàng bày biện những món ăn phong phú lên bàn, Hầu Tử mở nắp một bình Ngũ Lương Dịch, Kiều Mộc thì đang ở trong bếp nấu món ăn cuối cùng.

Sau khi lão viện trưởng khóc xong, cảm xúc cũng đã ổn định, ngồi trên ghế, hỏi: “Mấy đứa nhóc trong viện. . .”

Diệp Hoan cười nói tiếp: “Đã sắp xếp xong xuôi, con nhờ người đi mua thịt, hơn 10 con gà, còn mua cá và trứng gà, muốn một đầu bếp trong chợ về nấu cơm cho bọn nhỏ, chúng nó đang trong tuổi lớn, ăn nhiều thịt cũng không có vấn đề gì.”

Lão viện trưởng chậm rãi gật đầu: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lúc trước muốn cho tụi nhỏ có bữa ăn ngon chỉ có thể vào lúc ngày lễ hoặc tết, hôm nay coi như ăn tết.”

Diệp Hoan cười nói: “Lão viện trưởng, quan niệm này của người bây giờ phải thay đổi rồi, sau này, mỗi bữa ăn của bọn nhỏ đều sẽ như vậy, ngày nào cũng có cá có thịt, người đừng quên, con bây giờ không thiếu tiền.”

Lão viện trưởng liên tục gật đầu: “Đúng vậy, con hiện tại không thiếu tiền. . . Có câu châm ngôn thế này, nghèo sinh gian kế, phú trường lương tâm, tên nhóc con có tiền rồi, lương tâm rốt cục được chó nhả ra, thật tốt.”

Diệp Hoan không vui: “Người nói gì thế, con đây cho dù là lúc nghèo khó thì lương tâm cũng đâu có bị chó ăn đâu. . .”

Lão viện trưởng cười ha ha, vỗ vai Diệp Hoan nói: “Đây là khen con đó!”

“Có ai khen người khác như người không? Thà không khen còn hơn.”

Lão viện trưởng quay đầu, nhìn thấy dáng cười của Trương Tam, có chút đau lòng lắc đầu: “Trương Tam, mỗi lần nhìn con lòng của ông đều cảm thấy buồn, con nói xem bao nhiêu năm qua con lớn lên thế nào? Lúc nhỏ lén lút, lớn lên vẫn lén lút như cũ, sau này sao có thể tìm vợ đây. . .”

Trương Tam liên tục gật đầu: “Lớn lên không tốt, con biết sai, con đang cố gắng kiểm điểm. . .”

Nhìn Diệp Hoan, Trương Tam nói tiếp: “Hoan Ca nói, sẽ cho con tiền để đi qua Hàn Quốc để phẫu thuật toàn thân, cố gắng chỉnh lại thành bộ dáng người thích nhất. . .”

Lão viện trưởng tỏ vẻ yên lòng: “Tốt tốt tốt, con nhất định phải chỉnh thành bộ dáng mà ai cũng thích, đừng có chỉnh thành khuôn mặt bánh nướng của Hàn Quốc, nó còn tệ hơn bộ dạng lén lút bây giờ của con.”

Quay đầu lại nhìn Diệp Hoan, lão viện trưởng quan tâm hỏi: “Con thì sao? Bao cát chưa?”

Diệp Hoan nín nọt cười: “Nhị đệ nói, nó thích như cũ, hơn nữa bây giờ vẫn còn cần giữ ấm...”

“ . . . ”

“ . . . ”

Mọi người một bên uống rượu một bên nói cười vui cùng vô cùng.

Tâm trạng của lão viện trưởng hôm nay rất tốt, trách nhiệm nặng hơn ngàn cân nhiều năm qua ông gánh trên vai giờ đây có thể đặt xuống, cả người nhẹ nhõm hẳn, vì hơn 100 đứa trẻ trong phúc lợi viện, cả đời hẳn luôn phải lo cái này lo cái kia, hôm nay rốt cục có thể thoải mái uống rượu mà lòng không lo lắng.

Ngửa đầu uống cạn một chén rượu, lão viện trưởng nói: “Rượu ngon, rượu ngon ! Loại rượu Ngũ Lương Dịch ông đã lâu không được uống, lúc trước nếu mua một bình rượu thì ngày mai chỉ có thể nhịn đói. . .”

Diệp Hoan cười nói: “Lão viện trưởng, về sau người có thể uống thoải mái, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu ngài uống chán rượu trong nước thì con sẽ mua rượu ngoại cho người uống, như Volka, Bordeaux, Chateau Lafite, Heidsiek, .. người muốn loại nào thì sẽ có loại đó.”

Hầu Tử đứng ở một bên nói: “Đúng, nếu người lớn tuổi thế này rồi mà vẫn còn năng lực, con sẽ tìm cho người hai mỹ nữ, người muốn làm gì thì làm. . .”

Lão viện trưởng lấy chiếc đĩa gỗ lên đầu Hầu Tử một cái thật mạnh, cười mắng: “Ranh con, dám trêu đến đầu của ông, có phải là gần đây thiếu đòn?”

Diệp Hoan cười gian nói: “Tụi bây không hiểu ông ấy gì hết, nhiều năm như vậy, mỹ nữ đối với ông ấy đều là mây khói, có thấy được bàn tay có đầy bàn tay của ông ấy không ? Cho dù là người đẹp tới cỡ nào, thì cũng không thể nào vượt qua bàn tay tinh xảo của ông ấy đâu. Hầu Tử, về chuyện này thì mày có dùng hết sức cũng không theo kịp. . .”

Hầu Tử cúi đầu nhìn mình tay mình, thở dài.

Lão viện trưởng ngậy người, sau một lúc mới hiểu được ý của Diệp Hoan, vô cùng tức giận nên đưa tay lên đánh đầu Diệp Hoan.

Nam Kiều Mộc xấu hổ nên gương mặt trở nên đỏ bừng, dùng tay nhéo thật mạnh lên đùi Diệp Hoan dưới mắt bàn.

Diệp Hoan mừng rỡ cười ha ha, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Nơi đây mới nhà của hắn, người ở đây mới là người thân của hắn, chỉ có ở đây mới là nhà của hắn.

Bữa cơm này mọi người ăn rất thoải mái, uống rất nhiều rượu, ngay cả Nam Kiều Mộc trước nay không uống rượu cũng cùng Diệp Hoan cụng ly uống vài ngụm khiến khuôn mặt trở nên đỏ rực, vô cùng xinh đẹp.

Lão viện trưởng lại uống cạn một chén rượu, xúc động thở dài: “Diệp Hoan, nói thật, ông rất cảm tạ con, mở rộng viện phúc lợi, để cho tụi nhỏ không lo về việc ăn mặc, con đây là đang cứu hơn 100 mạng người, con là ân nhân cứu mạng của tụi nó, nếu nói theo thời xưa, ông đáng lẽ nên quỳ xuống cảm ơn con. . .”

Gương mặt Diệp Hoan lập tức thay đổi: “Lão viện trưởng, người ngàn lần vạn lần đừng nói lời đó, người xem con là ai? Con không phải cũng là người của phúc lợi viện sao? Người sao có thể nói những lời xa lạ đó?”

Lão viện thở dài nói: “Những đứa trẻ từ nơi đây đi ra đời đều có lương tâm, cho dù có nhiều hay ít tiền thì hàng năm đều cố gắng gửi tiền về giúp ông, trong số những đứa trẻ ở đây thì con là người cố gắng nhất, trước kia con bị bệnh, không có tiền mua thuốc vì lấy tiền đó mua tiền ấy đứa nhỏ.

Đứa nào bị bệnh, con ngay lập tức đưa nó vào cái nơi ăn thịt người là bệnh viện, bốn người các con vốn không có tiền nhiều, lại mua điều hòa cho ký túc xá, còn chữa bệnh cho Tiểu Ái, tuy ông không biết là các con lấy tiền ở đâu, nhưng chắc chắn phải rất khó khăn mới có thể kiếm được. . .”

Lão viện trưởng lấy tay áo lau đi nước mắt, nói: “. . . Ông đã già rồi, lớn tuổi rồi, nên có rất nhiều chuyện không đủ sức lực để làm. Ông muốn lấy cái mặt này đi xin tiền từ thiện của bọn nhà giàu càng ngày càng khó, bọn họ nói ra những lời khó nghe ông còn không nói, nhưng những người chịu cho tiền cũng không nhiều.

Đôi khi bọn họ bận rộn công việc, ông phải đợi thật lâu mới gặp được, vừa gặp mặt liền vút cho ông vài tờ tiền, rồi không nói thêm lời nào như đuổi ăn mày, ông vẫn phải cẩn thận nhặt lên, cung kính nói lời chào cùng lời cảm ơn với họ. Lưng ông ngày càng cong xuống là do mấy năm qua ông phải cúi đầu trước người khác. . .”

Bốn người Diệp Hoan trong lòng có một cảm giác chua xót khó nói thành lời.

”Ông thường nói với bọn nhỏ, làm người phải có chí khí, có cốt khí, có liêm sỉ, cho dù thế nào cũng không được cầu xin bố thí của người khác. Bọn nhỏ rất hiểu chuyện, đều làm những điều này cũng tốt, thế nhưng hết lần này đến lần khác chính bản thân ông lại không làm được điều này.

Ông cũng là đàn ông, nếu như không còn con đường nào khác, sao ông có thể làm chuyện đó? Thế nhưng, sự thật tàn khốc, đây là thế giới mà tiền tài là thứ đứng đầu, kẻ có tiền lớn nhất, ông nếu như vì cốt khí mà không nịnh bợ, không tươi cười, không cúi đầu, họ sao có thể đưa tiền cho chúng ta? Không có tiền thì sao có thể nuôi sống hơn 100 người trong cô nhi viện?

Có khi ông không thể lấy được tiền, trong viện tiền tài cạn kiệt, nhìn những đứa nhỏ 5,6 tuổi cúi đầu nhặt chai bia, nhặt báo hự, tất cả đều bẩn như ăn mày, trong lòng ông đau đến chảy máu.

Tụi nhỏ cho dù có đói thế nào thì cũng nói là không đói dù bụng đã kêu lên, mùa đông gió lạnh thổi qua, tụi nó run rẩy không ngừng nhưng vẫn nói không lạnh, tụi lại một chỗ truyền hơi ấm cho nhau, mỗi lần như thế, ông đều thấy đau lòng và xấu hổ. Con xem đi, tụi nhỏ có đứa nào không hiểu chuyện? Tụi nó thông minh đáng yêu cỡ nào, ông lại không bảo đảm được sự ấm no cơ bản nhất cho tụi nó. . .”

Lão viện trưởng nói xong, đột nhiên khóc lớn.

Diệp Hoan vành mắt đỏ lên, vỗ vai lão viện trưởng nói: “Lão viện trưởng, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt hơn, tụi nhỏ sau này sẽ không chịu khổ, con cam đoan với người!”

Lão viện trưởng lau nước mắt, sau đó nhìn Diệp Hoan, nghiêm nghị nói: “Diệp Hoan, tương lai của bọn nhỏ, bây giờ ông giao lại cho con, con bây giờ có tiền, đừng để cho tụi nhỏ bị lạnh, bị đói, cố gắng cho tụi nó được đến trường, học thành tài rồi thì cuộc sống sau này sẽ tốt hơn. . .”

Diệp Hoan dùng sức gật đầu.

Giờ khắc này, Diệp Hoan từ tay của lão viện trưởng, nhận lấy phần trách nhiệm nặng nề này.

Lão viện trưởng hôm nay rất vui, ông uống say, lúc khóc lúc cười, như một người điên.

Bốn người Diệp Hoan luôn cùng ông khóc, cùng ông cười, cho đến khi ông ngủ thật say.”

” ...”

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Hoan còn đang ngủ, Chu Mị gọi điện thoại cho hắn.

“Diệp Hoan, việc mở rộng viện phúc lợi có chút vấn đề. . .”

Diệp Hoan mở mắt, ngay lập tức tỉnh ngủ.

“Vấn đề?”

“Vấn đề chính là hơn 10 mẫu đất ở xung quanh phúc lợi viện, năm trước chúng đã được người khác mua, ý định xây sân Golf, em đã đi đàm phán với họ về việc chuyển nhượng lại số đất, thế nhưng ngay cả cửa còn chưa vào được đã bị đuổi ra, em tra được chút thông tin, họ có lai lịch không nhỏ.”

Diệp Hoan ngây người.

Người có thể khiến Chu Mị nói ra câu “Lai lịch không nhỏ”, rốt cục là ai?

100. Chương 99: Lai Lịch Lớn

Trong điện thoại, Chu Mị kể lại sự việc một cách ngắn gọn.

Sự việc rất đơn giản, mười mẫu đất xung quanh viện phúc lợi đã được chính quyền địa phương nhượng lại ột người tên là Dương Tổ, thời hạn sử dụng là bốn mươi năm, tiền chuyển nhượng là 300 vạn đồng.

Diệp Hoan nhíu mày: “Chúng ta trả 400 vạn đem miếng đất kia mua về không phải được rồi sao? 400 vạn không đủ thì 500 vạn.”

Chu Mị giận dữ nói: “Không được, người ta căn bản không có đem mấy con số đó để vào mắt, không chỉ là hơn mười mẫu đất này, hắn còn muốn tập hợp tất cả đất đai nơi này để xây dựng sân Golf, anh biết không, một sân Golf tiêu chuẩn quốc tế cần rộng ít nhất 2000 mẫu. Công trình đầu tư mấy tỷ đồng, anh cho rằng người ta sẽ nhìn đến mấy trăm vạn của anh sao?”

Diệp Hoan buồn rầu gãi gãi đầu: “Cái tên họ Dương đó có phải bị bệnh không? Làm gì không làm, tự nhiên chạy đến nơi này mở sân Golf? Đốt nhiều tiền như vậy không thấy hoảng sao?”

“Dương Tổ không có khả năng tự xoay sở được nhiều tiền như vậy, chắc hẳn mấy nhà đầu tư hùn vốn cùng Dương Tổ đã lên dàn xếp với chính quyền. Về phần tại sao muốn chọn chỗ này là vì sân Golf cần xây dựng trên địa hình có loại đất lẫn cát, loại đất này có thể cung cấp đủ chất dinh dưỡng để trồng các thảm cỏ cao cấp. Bọn họ đã thuê các chuyên gia thăm dò, toàn bộ tỉnh Giang Nam này chỉ có nơi đây là thích hợp nhất”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Người ta đã không chịu bán, tôi chẳng lẽ còn có thể vót cổ bắt hắn phải giao đất sao? Được rồi, Chu Mị, cô tìm kiếm xem ở Ninh Hải có chỗ nào phù hợp, chúng ta dời viện phúc lợi đến đó”

Chu Mị nói: “Dương Tổ kia cũng nói như vậy, không biết hắn dùng phương pháp gì mà thuyết phục được chính quyền đem cả mảnh đất của viện phúc lợi nhượng lại cho hắn. Hắn đã cảnh cáo chúng ta mau chóng di dời viện phúc lợi, nếu không hắn sẽ kêu người đến phá hủy tòa nhà.”

Diệp Hoan trợn mắt, máu trong người sôi lên, ầm ầm xông lên não

“Cô bảo hắn phá thử xem! Vốn lão tử cũng định chuyển ỏ đây nhưng thằng chết tiệt họ Dương kia dám nói vậy thì lão tử nhất định không đi nữa!”

Đầu bên kia điện thoại, Chu Mị trong giọng nói mang theo vài phần vui vẻ: “Diệp Hoan, anh bây giờ càng ngày càng khí phách nha!”

Diệp Hoan cười đắc ý: “Tôi đây chỉ là cáo mượn oai hùm chút thôi, không có tập đoàn Đằng Long của mẹ đỡ lưng thì tôi lấy đâu ra lực lượng tranh đấu với người khác? Nhà họ Thẩm của ông già kia làm quan lớn như vậy mà mượn tên dùng một chút cũng không chịu, thật là tôi tức chết, mẹ vẫn là nhất!”

Chu Mị nghiêm túc nói: “Càng ở địa vị cao, càng phải chú ý. Những việc nhỏ này nếu làm tùy tiện sẽ khiến đối thủ có lý do để công kích ngài ấy. Diệp Hoan, anh đừng trách gia chủ, ngài ấy có nỗi khổ tâm mà”

“Tôi chỉ tùy tiện nói chút thôi, làm như tôi thêm khát mấy thứ quyền lực đó ấy. Bao năm qua tôi đều dựa vào sức mình sống đến giờ này, chẳng có nửa điểm dính dáng đến ông ấy”

“Diệp Hoan, chuyện xây dựng viện phúc lợi anh định thế nào? Muốn di dời viện hay đàm phán lại với Dương Tổ? Em sẽ nghe lời anh”

“Không đi! Dựa vào cái gì muốn chúng tôi đi? Chẳng những không chuyển, hơn mười mẫu đất xung quanh viện, tôi nhất định phải buộc hắn nhả ra!”

Chu Mị thần nhiên nói: “Dương Tổ kia là con trai của bí thư tỉnh ủy tỉnh Giang Nam Dương Thanh Phong”

Diệp Hoan ngây dại.

Thằng này thật đúng người nhà quan lớn điển hình rồi.

Diệp Hoan ngây ngẩn chốc lát, hơi có chút hỗn hển: “Con trai làm loạn như vậy mà cha hắn cũng mặc kệ không quản sao?”

Chu Mị thở dài: “Đây hiện thực xã hội mà, anh cũng từng gây chuyện ầm ĩ nhưng gia chủ có từng quản anh chưa?”

Diệp Hoan ngẫm lại, cũng yên lặng thở dài

“Diệp Hoan, anh thực không có ý chuyển đi sao? Nếu như chuyển đi nơi khác thì mọi chuyện có thể giải quyết rất đơn giản”

Diệp Hoan cắn răng: “Không chuyển! Lúc cần nhân nhượng sẽ nhân nhượng, lúc không nên nhượng bộ thì lão tử nửa bước không lùi!”

Chu Mị nghiêm túc nói: “Tốt, vậy chúng ta sẽ không nhượng bộ.”

“Chu Mị, bí thư tỉnh ủy Dương Thanh Phong kia, hắn có lai lịch thế nào?”

Diệp Hoan lớn tiếng mạnh mẽ một hồi nhưng vẫn có chút lạnh gáy. Là bí thư tỉnh ủy đó, hấn làm gì có lá gan lớn dám tranh đấu với con trai quan lớn. Nếu là trước kia thì người ta đuổi một ngón tay út cũng đủ di chết hấn.

Chu Mị hiểu ý Diệp Hoan, nói: "Từ xưa đến nay trên quan trường, việc kéo bè kết phái luôn là chuyện tất yếu, hiện tại cũng giống như vậy, Dương Thanh Phong khuynh hướng cũng chưa rõ ràng. Hấn trèo lên vị trí này hoàn toàn là dựa vào bản thân nỗ lực từng bước một đi lên đây. Đương nhiên, ở Bắc Kinh cũng có người đỡ lưng cho hấn nhưng bản thân hấn cũng là một kẻ rất lợi hại. Hấn dường như chưa từng dính vào vụ bê bối nào cho nên ở Bắc Kinh xảy ra mấy lần biến cố lớn cũng không chút ảnh hưởng đến con đường làm quan của hấn. Trước mắt gia chủ chưa hoàn toàn khống chế được Thẩm gia nên vẫn một mực muốn lôi kéo Dương Thanh Phong. Lần này ngài ấy đến Ninh Hải, một là để nhận lại anh, hai là, em cảm thấy có khả năng gia chủ muốn tranh thủ chiêu dụ Dương Thanh Phong về dưới trướng ngài ấy

Lời này của Chu Mị làm cho Diệp Hoan càng rung mình.

Mặc dù Diệp Hoan luôn tỏ ra lạnh nhạt với người cha này, nói chuyện cũng rất láo toét, không có chút tôn kính nào nhưng Thẩm Đốc Lễ dù sao vẫn là cha hấn, hấn làm con cũng không thể rước thêm phiền toái cho cha mình..

Mấy việc chính trị Diệp Hoan cũng không rõ ràng lắm, hấn đối với quan trường cũng chính trị hoàn toàn lạ lẫm, mấy quan lớn chiến nhau như thế nào hấn càng không hề có khái niệm. Diệp Hoan có một xuất thân cao quý, nhưng bản chất hấn vẫn là kẻ dân dã, đối với cái gọi là quyền mưu thủ đoạn hoàn toàn không biết gì cả.

Suy tư hồi lâu, Diệp Hoan chần chờ nói: "Giả dụ như tôi liều mạng với cha Dương Tổ...thì ai lợi hại hơn..?"

"Anh!" Chu Mị không chút do dự nói.

"Vậy tôi có thể đi liều mạng với cha hấn không?"

"Không thể!" Chu Mị trả lời càng kiên quyết hơn.

Diệp Hoan tức mình: "Tôi phát hiện ra cái người nha mới nhận này một chút giá trị lợi dụng cũng không có, còn khiến tôi thêm phiền, không nhận nữa! Về sau tôi sẽ đổi sang họ mẹ!"

"Diệp Hoan..."

"Hửm?"

"Người khác đều nói anh hỗn đản, em trước kia một mực không tin..."

"Ngừng! Lời phía sau không cần phải nói nữa, tôi biết rõ tôi là cái mặt hàng gì, cô không cần nhắc nhở tôi. Chuyện này tạm để đó đã, qua mấy ngày nữa tôi đi tìm Dương Tổ nói chuyện, cô cứ tiếp tục lo việc quyền tiền từ thiện đi"

...

Sau khi Quỹ Hoan Nhạc thành lập, Nam Kiều Mộc liền dứt khoát bỏ luôn công việc giảng viên tại đại học Ninh Hải, toàn tâm toàn ý giúp Diệp Hoan quản lý quỹ.

Một mặt là vì sự nghiệp của người yêu nên Kiều Mộc hiển nhiên muốn đem hết khả năng giúp hấn, một phương diện khác, Kiều Mộc cũng từ viện phúc lợi đi ra, hiện tại có một cơ hội tốt như vậy để đám trẻ thoát khỏi khổ cảnh, cô càng muốn tận tâm tận lực.

Các công việc quản lý ngân sách, Chu Mị cùng Nam Kiều Mộc phối hợp rất ăn ý, ít nhất nhìn từ bên ngoài xem ra rất ăn ý, Chu Mị phụ trách đối ngoại, ví dụ như về các chỉ tiêu của viện phúc lợi, thủ tục hợp pháp hóa quỹ Hoan Nhạc, xã giao với chính quyền vân...vân, còn Kiều Mộc thì phụ trách thống kê sổ sách và quản lý công nhân

Đương nhiên, bất luận là năng lực làm việc hay phương diện sắc đẹp, cả hai đều ngầm cạnh tranh với nhau. Hai cô gái đẹp thì không cách nào thực sự trở thành bạn bè, cho dù là tâm địa thiện lương thì sâu trong đáy lòng các mỹ nhân luôn ẩn giấu lòng kiêu hãnh, cho nên khi đột nhiên xuất hiện một đối thủ khác, các nàng sẽ sinh ra tâm lý đề phòng và ganh đua.

Đây là thiên tính của phụ nữ, không có ngoại lệ.

Bởi vì tổng bộ Tập đoàn Đảng Long vẫn còn đang xây dựng nên văn phòng quỹ Hoan Nhạc tạm thời đặt tại công ty Hồng Hổ.

Quyết định này khiến cho Diệp Hoan rất là hối hận.

Lúc trước Chu Mị đề nghị thuê văn phòng ở công ty Hồng Hổ, Liễu Mi sau khi biết chuyện rất cao hứng, liên tục gật gù “Tốt, tốt.” Vì vậy quỹ Hoan Nhạc thuê một tầng của công ty Hồng Hổ với cái giá rẻ bất ngờ.

Kết quả, văn phòng chính thức đi vào hoạt động, Diệp Hoan mới cảm nhận được cái gì là một bên lửa nóng, một bên nước lạnh

Vừa mới tiến vào văn phòng, Diệp Hoan còn chưa kịp thể hiện hình tượng một ông chủ uy phong lẫm liệt trước mặt các nhân viên, Liễu Mi đã đằng đằng sát khí chạy xuống lầu, véo lỗ tai hắn xách lên công ty Hồng Hổ, ép buộc hắn không được đi muộn về sớm, răn dạy hắn phải nghiêm túc hoàn thành vai trò trợ lý riêng của giám đốc. Diệp Hoan mấy lần lén chạy ra ngoài đều bị Liễu Mi hung hăng chạy xuống xách tai lên lầu.

Diệp Hoan cảm thấy nữ nhân này tâm địa thật hiểm ác, dù sao không cho hắn xuống lầu làm ông chủ cũng không nên bắt hắn lên lầu làm của riêng chứ, loại phụ nữ này lấy về nhà tuyệt đối là tuýp phụ nữ hại chồng hại con.

Sau nhiều lần bị xách tai, kế hoạch xây dựng hình tượng ông chủ uy nghiêm của Diệp Hoan đã hoàn toàn phá sản, vì vậy hắn dứt khoát lười nhác cả hai bên.

Trong văn phòng Nam Kiều Mộc, Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam mỗi người ngậm một miếng thuốc, bắt chéo chân nói chuyện phiếm.

So với Liễu Mi thì Nam Kiều Mộc rõ ràng khoan dung với Diệp hơn nhiều, trên bàn trà trong văn phòng cô lúc nào cũng để sẵn một cái gạt tàn thuốc và mấy bao Bạch Sa

Diệp Hoan có tiền rồi nhưng nhiều năm hút thuốc, khẩu vị vẫn không thay đổi, bao Bạch Sa mềm mại vẫn là loại thuốc hắn thích nhất.

Nam Kiều Mộc hiểu rõ hắn, cũng rất thích chuyện hắn một mực không thay đổi thói quen.

Không quan tâm chuyện thân phận thay đổi, một mực kiên trì với thói quen lâu nay của mình cho thấy người đàn ông này sẽ không có mối nối cũ, cái này đối với Nam Kiều Mộc mà nói là một chuyện tốt.

Hầu Tử cùng Trương Tam hôm nay coi như là người phụ trách hạng mục xây dựng viện phúc lợi, mỗi người đều vận một bộ đồ tây đất tiền nhưng khiến cho người ta thở dài chính là hai con hàng này vẫn co ro cúm rúm hệt như trước, không “đàng hoàng” lên được chút nào.

Hầu Tử xem xét sổ sách Nam Kiều Mộc làm.

Không thể không thừa nhận, thiên tài vẫn là thiên tài, đặt ở nơi nào cũng đều dương quang chói lọi, thạc sĩ vật lý và y khoa, giờ chuyển sang làm kế toán cũng vẫn giỏi giang như vậy.

“Làm rất tốt...” Diệp Hoan lật giở đồng sổ sách, tặc lưỡi tán thưởng.

Hầu Tử cùng Trương Tam vẻ mặt đồng tình gật gù.

“... Bất quá xem chẳng hiểu gì.” Diệp Hoan ngay sau đó bồi thêm một câu.

Hai người kia quảng cho hắn một ánh mắt xem thường: “Xem không hiểu mà anh ra sức khen ngợi cái gì?”

Diệp Hoan khép lại sổ sách, chậm rãi nói: “Từng nghe chim hót chưa?”

“Nghe rồi”

“Êm tai không?”

“Êm tai ”

“Nghe hiểu gì không?”

Hầu Tử cùng Trương Tam: “...”

101. Chương 400: Yêu Khí

Trên sân thượng.

Nam Kiều Mộc nằm trong ngực Diệp Hoan, gió đêm lạnh nhưng lại rất yên tĩnh, đêm hôm nay trăng tròn nhưng không có sao.

Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng mỉm cười, hiện ra dáng vẻ vui sướng.

Cô thích được nhìn bầu trời về đêm, lại càng thích được nằm trong lòng Diệp Hoan để ngắm trời đêm. Hồi nhỏ Diệp Hoan cũng thường hay ôm cô như vậy, nhưng đáng tiếc là sau khi lớn lên hẳn cùng với cô dần bất hòa, từ đó về sau mỗi đêm nhìn lên bầu trời, chỉ có một mình cô lẻ loi.

Bây giờ Nam Kiều Mộc cũng đã tìm lại được cảm giác năm xưa.

Thật may mắn biết bao nhiêu, cô cùng với Diệp Hoan không còn xa cách nữa.

Như vậy đã là rất hạnh phúc rồi, chỉ hy vọng cứ như thế này càng lâu càng tốt.

Khoảng thời gian tươi đẹp này nhất định phải kéo dài, Nam Kiều Mộc quyết tâm muốn như thế.

Trong lòng Diệp Hoan sẽ chỉ có mỗi cô, tuy rằng phụ nữ bên cạnh hẳn càng ngày càng nhiều, nhưng không một ai có thể giành hẳn khỏi cô, nếu như đây là một trận chiến của các bóng hồng thì Nam Kiều Mộc đã chiến thắng từ hai mươi năm trước.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Nam Kiều Mộc nhếch cười.

Người đàn ông đó chính là... của cô.

“Diệp Hoan, hôm trước em tới cảm ơn lão viện trưởng đã cho em học phí để đi học đại học, nhưng lão viện trưởng lại muốn em đi cảm ơn anh, đây là có ý gì?”

Nam Kiều Mộc là một người phụ nữ thông minh, sớm đã phát hiện điều gì đó không đúng.

Diệp Hoan ngẩn người, tiếp theo cười khan nói: “Ông cụ uống nhiều quá nên nói mê sảng rồi, chuyện em đi học đại học đâu có liên quan gì tới anh. Riêng học phí không đã hết mấy vạn rồi, em cảm thấy anh có thể đào ra được sao?”

Nam Kiều Mộc nhìn hẳn bằng ánh mắt nghi ngờ, nói: “Thực không liên quan tới anh sao? lão viện trưởng theo em biết không phải là người hay ăn nói lung tung đâu.”

“Thực là không có liên quan tới anh, thời điểm em học đại học thì cũng là lúc anh đi làm trai bao mà, lúc kia thật sự là nghèo muốn điên rồi, lúc nằm mơ cũng thấy mình đếm tiền, trong đầu lúc nào cũng lẩm bẩm pháp quyết tu tiên.”

“Pháp quyết tu tiên với tiền thì có liên quan gì?”

Diệp Hoan trợn mắt, ba ngón tay bấm pháp quyết, một bộ dáng đạo cốt tiên phong hai mắt nhắm hờ thì thắm: “Tiền trong ngân hàng Nông Nghiệp, ngân hàng Công Thương, ngân hàng Kiến Thiết mau mau đến đây!”

Nam Kiều Mộc cười khúc khích, hung hăng đánh hẳn một cái: “Cái này mà anh cũng coi là tiên thuật hả, nếu thế thì anh chính là thần tiên bất chính rồi.”

Diệp Hoan cười cười, ôm Nam Kiều Mộc vào trong lòng, Kiều Mộc nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực hẳn, nghe thấy nhịp đập của con tim cảm giác được hạnh phúc ngập tràn.

“Diệp Hoan, chúng ta có thể sống đến đầu bạc được không?” Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên là có thể, tháng chín năm sau chúng ta sẽ kết hôn, tháng mười thì em sinh cho anh một tiểu tử mập mập.” Diệp Hoan nói chắc như đinh.

Nam Kiều Mộc mở to mắt: “Kết hôn một tháng liền sinh con? Như vậy mà cũng có thể được hả?”

Diệp Hoan mờ ám nhìn chằm chằm vào nơi sau này sẽ phình to ra, bàn tay không thành thật chậm rãi xoa lên.

“Có chí ắt làm nên, chúng ta bây giờ bắt đầu cố gắng, chín tháng sau nhất định sẽ có một tiểu tử mập mập từ trong bụng em chui ra, chào ôi mềm thật! Em đem meo chua giấu bên trong rồi hả?”

Nam Kiều Mộc ngẩn người, lập tức liền hiểu ngay ý của Diệp Hoan, hung hăng hất cánh tay của hắn xuống: “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Em không đồng ý cái hành động ăn cơm trước keng kia đâu.”

Diệp Hoan đột nhiên trở nên rất thành khẩn: “Hãy tin tưởng anh! Cả anh và em đều rất ghét cái hành vi ăn cơm trước keng chẳng khác nào cầm thú kia.”

Nam Kiều Mộc vẻ mặt ửng đỏ, hơi thở có chút hỗn loạn, liếc mắt nhìn hắn: “Vậy vừa rồi sao bàn tay của anh lại không thành thật một chút nào hết vậy?”

“Anh chỉ muốn kiểm tra một chút, không biết cái nốt ruồi đỏ có còn ở chỗ cũ hay là chạy sang bên trái mất rồi? ”

Nam Kiều Mộc lấp bắp kinh hãi: “Làm sao anh biết em có một cái nốt ruồi ở bên phải? ”

“Từ lúc 14 tuổi thì anh đã biết rồi.”

“Làm sao anh biết?”

“Chuyện này Hầu Tử với Trương Tam không có nói cho em biết, lúc trước phòng tắm của nữ sinh có một cái khe nhỏ , mỗi lần tới giờ tắm rửa thì bọn anh đều chạy tới quan sát, không chỉ có em mà toàn bộ cơ thể nữ sinh của viện phúc lợi đều đã được bọn anh kiểm định qua. Hơn nữa đều được bọn anh xếp thứ tự cả, trong suy nghĩ của anh em rất vinh dự nhận được danh hiệu tài mạo song toàn, chúc mừng em! Dù vậy, đồng chí Kiều Mộc cũng không nên kêu ngạo, cần tiếp tục giữ vững phong độ nha!”

Nam Kiều Mộc bị Diệp Hoan chọc giận đến mặt mũi đỏ bừng.

“Vậy người xếp thứ nhất là ai?” Nam Kiều Mộc nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Hoan trầm mặt, gương mặt rúm rỏ, giọng điệu thâm trầm nói: “Chính là Trương đại thẩm nấu cơm cho chúng ta. Em không biết đâu, anh chỉ vừa liếc mắt nhìn một cái là thiếu chút nữa đã bị mù mắt. Báo hại anh suốt cả năm không dám nhìn cái khe đó nữa. Mẹ nó, giờ nhớ lại vẫn còn thấy không chịu nổi...”

Diệp Hoan còn chưa dứt lời, Nam Kiều Mộc liền xông tới đánh hắn:

“Anh là kẻ dâm dăng, cầm thú, hỗn đản, sao anh có thể vô sỉ đến cỡ này được chứ?”

Tiếng cười đùa ầm ĩ trên ban công phá vỡ sắc đêm yên tĩnh.

Tình yêu tuổi trẻ như rượu ngon, toát lên một hương thơm nồng đậm.

.....

Sáng ngày thứ hai.

Diệp Hoan mặc một bộ âu phục đi vào một công ty tên là “Ngôi sao”.

Căn cứ vào điều tra của Chu Mị, công ty Ngôi sao này là sản nghiệp của Dương Tổ, bắt quá bởi vì con cái của quan chức không được phép kinh doanh, nên đại diện pháp lý của công ty là một người hoàn toàn không liên quan, nhưng thực tế Dương Tổ hoàn toàn nắm giữ công ty trong tay.

Diệp Hoan không thể không tới.

Viện phúc lợi cần xây dựng lại, Dương Tổ cũng muốn tu sửa sân đánh Golf, hai bên vì thế xảy ra xung đột với nhau trên khu đất xây dựng đó. Diệp Hoan bản thân là người đại diện pháp lý của Quỹ Hoan Nhạc, Dương Tổ địa vị lại không nhỏ, chuyện này Diệp Hoan phải tự mình ra mặt để thương lượng rồi.

Chu Mị vốn định đi cùng hắn, nhưng lại bị Diệp Hoan đuổi về.

Thân là một người đàn ông, Diệp Hoan muốn giữ thể diện mình, đi nói một chút chuyện mà cũng cần phải có trợ lý đi cùng để tăng thêm sĩ khí thì chẳng ra làm sao.

Hạng mục kinh doanh của công ty Ngôi sao rất nhiều, vật liệu thép, nguồn năng lượng, nhập khẩu ô tô, hải quan.... hầu như không chỗ nào là không có, nói về phạm vi kinh doanh, tựa hồ nổi tiếng ngang với tập đoàn Đằng Long, nhưng công ty này có quy mô rất nhỏ.

Đây cũng là một phương pháp kiếm tiền phổ biến của đám quan viên, lôi kéo những lão hồ có trình độ, kết giao mật thiết với các quan chức cấp cao. Những chuyện cần phải được sự chấp thuận của chính phủ tự nhiên được thông qua một cách dễ dàng.

Con cháu quan lớn đa số cũng không phải lũ đần, bọn họ đều hiểu rằng có tiền là một chuyện tốt, cũng hiểu được quyền lực là một thứ có thời hạn sử dụng, cho nên cẩn tắc vô áy náy, mọi việc đều không nên tự mình thực hiện.

Con cháu quan lớn đa số cũng không phải những kẻ vênh vang ngỗ ngược, nếu có thì con đường làm quan của cha bọn hắn sớm muộn cũng bị bọn hắn làm cho sụp đổ. Thế cho nên, yên lặng giấu mình là sự lựa chọn khôn ngoan.

Dương Tổ hiển nhiên rất có tố chất làm một kẻ con ông cháu cha.

Ai cũng không biết rõ ràng về hắn, một ngày hắn làm những gì, chỉ biết người này có rất nhiều tiền, ngay cả những người bạn có quan hệ thân thiết hỏi hắn có chính xác bao nhiêu tiền, Dương Tổ cũng chỉ cười cười không trả lời.

Loại chuyện này đương nhiên là không thể để cho người bên ngoài biết, cho dù là chính cha của bọn họ, bởi vì những chuyện này không thể đem ra ngoài sáng, tiền tài được tích lũy trong quá trình cướp đoạt, chôn giấu rất nhiều sự ti tiện, tội ác, thậm chí là thủ đoạn máu tanh của thể gian, nếu như đem ra ngoài ánh sáng chắc chắn Dương Tổ sợ là chết không có chỗ chôn.

Cha của Dương Tổ là một cái cây đại thụ, còn hắn là một cái cây nhỏ, và có lẽ Dương Tổ cũng không phát hiện trong lúc vô tình đã dựa vào chất dinh dưỡng của cây đại thụ, quần quanh nó càng lúc càng chặt và có xu hướng leo thẳng lên.

Mặt tiền của công ty Ngôi Sao rất nhỏ, điều này cũng rất hợp với tính cách của Dương Tổ.

Quá phô trương dễ gặp chuyện không may, biết vừa đủ thì mới có thể tồn tại lâu dài.

Diệp Hoan đang đứng dưới lầu của công ty Ngôi Sao, ngửa đầu hí hóp mắt dò xét trong chốc lát, sau đó sửa sang lại quần áo, sắc mặt trầm ổn đi vào.

Nhân viên lễ tân ở đại sảnh rất đẹp, trên gương mặt nở một nụ cười chuyên nghiệp, Diệp Hoan vừa bước vào văn phòng liền đi tới chỗ lễ tân.

Nhân viên liền chào đón.

” Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai? Tôi có thể giúp được gì cho ngài?”

“Tôi đến tìm tổng giám đốc của các vị, Dương Tổ tiên sinh.” Diệp Hoan không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Nhân viên lễ tân mỉm cười lễ độ: “Thực xin lỗi, Dương Tổ tiên sinh không phải là giám đốc của công ty chúng tôi, đó là bằng hữu tổng giám đốc, hiện tại không có ở trong công ty.”

Diệp Hoan cười lạnh, vị con cháu của Dương gia này làm việc thật khôn khéo, không có chút sơ hở, không để cho cha hắn có thêm chút phiền toái nào.

” Dương Tổ lúc nào về công ty?”

“Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài họ gì? Có hẹn trước với Dương tiên sinh hay không?”

“Tôi không có hẹn trước, tôi tìm Dương Tổ là vì công việc của sân Golf. Công ty mấy người sao có thể làm việc ngang ngược như vậy chứ? Hảo hảo làm tốt việc nhập khẩu xe, thép, than đá không được sao? Như thế nào chuyện gì cũng thích nhúng một tay vào hết vậy? Đầu này bán một lượng lớn hàng hóa, đầu kia đã thu được một sân bóng rồi, cổ nhân có nói, làm việc thì phải tính toán, sao có thể bữa bãi lộn xộn như thế...”

” Thừa tiên sinh”

Nhân viên lễ tân không thể không cắt ngang Diệp Hoan đang lải nhải, nhưng vẫn giữ nụ cười nói:

“Dương tiên sinh trước mắt không ở trong công ty, ngài có thể hay không xin lưu lại danh tính cùng số điện thoại, nếu như Dương tiên sinh đến tôi sẽ thông báo giúp ngài.”

Diệp Hoan bĩu môi một cái: ” Thôi đi, cô đừng có nói dối, cô mà chuyển mới là lạ. Được rồi nếu như Dương tiên sinh không có ở đây, tôi đi trước ngày mai lại tới.”

Diệp Hoan quay người đi ngay trong tích tắc, nhân viên lễ tân hiện lên một vẻ xem thường, vừa lúc bị hấn bắt gặp.

Trong nội tâm Diệp Hoan bắt đầu thấy tức giận.

“Diêm Vương dễ nói, tiểu quỷ khó hầu” cái công ty rắc rối này cũng tựa như nha môn thời xưa, từ sắc mặt nhân viên có thể nhìn ra trong công ty là có mùi gì đó.

Hình như là yêu khí

Đi xuống dưới lầu, Diệp Hoan nghĩ đến chuyện vừa rồi bị nhân viên lễ tân xem thường, càng nghĩ càng thấy trong lòng tức giận.

Đầu cầu thang hẹp dài, Diệp Hoan trước sau nhìn quanh một vòng thấy xung quanh im lặng, nghĩ ngợi một chút, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

Kéo khóa quần xuống, móc ra nhệ đệ thô đen đáng yêu, Diệp Hoan cầm nhệ đệ chìa thẳng lên biển hiệu của công ty Ngôi Sao, một giây sau, một dòng nước tiểu màu vàng đậm đặc như phọt ra từ súng bắn nước cao áp xối xả tưới lên biển hiệu.

Tiểu xong, Diệp Hoan rung mình một cái, lắc lắc, thu thần khí trở lại, phủi đất nghênh ngang rời đi.

Có yêu khí thì lão tử dùng nước tiểu để phá yêu pháp của người, ngày mai lại đến so chiêu với người tiếp

102. Chương 101: Tự Do

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, Diệp Hoan nhiều lần đi tới công ty Ngôi sao, nhưng lần nào cũng bị người khác ngăn cản.

Dương Tổ căn bản không muốn gặp hắn.

Dương Tổ thân là đệ nhất nha nội của tỉnh Giang Nam, đương nhiên không phải ai muốn gặp thì đều có thể gặp. Lúc Diệp Hoan báo tên, lại không nói ra thân phận của mình, hai chữ “Diệp Hoan” rõ ràng không đủ để được lọt vào mắt của Dương công tử, chuyện Dương Tổ khinh thường Diệp Hoan là quá bình thường.

Sau nhiều lần đi tìm Dương Tổ nhưng bị từ chối, cơn giận của Diệp Hoan càng ngày càng lớn.

Thời điểm tâm nguyện nhiều năm sắp thành hiện thực lại phát sinh ra vấn đề lớn, muốn giải quyết nhưng lại không thể tìm thấy đối phương, Diệp Hoan sớm đã buồn bực trong lòng, hắn như là một kho thuốc nổ, chỉ cần chạm vào một chút thì sẽ bị nổ tan xác.

“Ngày mai tìm cho tôi một ít thuốc nổ, ông đây nổ nát cái công ty đó, xem hắn ta còn không muốn gặp tôi không.”

Bên trong văn phòng thuộc Quỹ Hoan Nhạc của Chu Mị, Diệp Hoan đập bàn thét lên.

Chu Mị khoanh tay, lạnh nhạt nhìn hắn:” Thuốc nổ là hàng cấm, bắt quá nếu anh muốn có, thì em có biện pháp tìm cho anh. Anh xác định là anh cần thuốc nổ?”

Diệp Hoan hực hơi, thở dài: “Tôi cũng chỉ thuận miệng mà nói ra thôi, cô làm sao xem nó là thật.”

Gương mặt Chu Mị vẫn như cũ, nói: “Phu nhân đã nói cho em, trên nguyên tắc, tất cả yêu cầu của anh em phải tìm cách để hoàn thành, cho dù là hợp lý hay không.”

“Được rồi, yêu cầu của tôi lúc này chỉ là nhất thời tức giận rồi nói ra thôi, cũng không thể làm theo vậy được, cô nói xem bây giờ thì chúng ta phải làm thế nào mới có thể gặp mặt Dương Tổ?”

”Thì sử dụng bộ phận PR của tập đoàn Đằng Long đó, làm thế nào để giải quyết việc này và những vấn đề bỗng nhiên phát sinh thì bộ phận PR có biện pháp riêng của họ. Còn thân phận của anh thì tạm thời không nên tiết lộ, để tránh khiến chuyện này ngày càng trở nên rắc rối. Nếu như không thể dùng tới thủ đoạn trong buôn bán để giải quyết thì chuyện này sẽ trở thành tranh đấu trong quan trường.

Diệp Hoan gật đầu, chán nản nói: “Cô nói xem thằng nhóc Dương Tổ kia dựa vào cái gì mà cả thái tử của Thẩm gia như tôi lại ngay cả cửa cũng không thể đi vào, hai người đều là nha nội mà, đúng không? Nếu nói về gia thế thì có lẽ là gia thế tôi tốt hơn hẳn một chút mà? Sao tôi cảm thấy tôi khổ hơn hẳn nhiều?”

Chu Mị khẽ cười nói: “Bởi vì so với hẳn thì anh sống sạch sẽ hơn.”

“Bộ hẳn không thích tắm rửa hả?”

“...”

“Cô không phải vừa nói là cho dù tôi có yêu cầu thế nào thì cô đều đáp ứng, có phải không?”

“Hừ”

Diệp Hoan háo sắc cười, nói: “Vậy có thể kéo váy cao thêm một chút để tôi nhìn đùi của cô không?”

“Được thôi, lúc em từ trên sân thượng nhảy xuống, anh có thể thoải mái xem thi thể của em.”

...

Việc xây dựng thêm phúc lợi viện vì việc tranh chấp đất mà phải trì hoãn.

Chu Mị phái bộ phận PR xử lý việc này đồng thời cũng đem lực chú ý đặt ở công tác chuẩn bị buổi tiệc từ thiện.

Diệp Hoan trở về những ngày tháng nhàn rỗi, ngày ngày đứng trong căn nhà cũ, người không có chí lớn thì chỉ muốn ăn không ngồi rồi và chờ chết, trước kia còn vì sống sót mà cố gắng, giờ đây Diệp Hoan đã có cuộc sống đầy đủ điều kiện, có đầy đủ tư cách để ăn ngủ chờ chết.

Có đôi khi mọi thứ đều không làm, mọi thứ đều không muốn, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà đầu óc trống rỗng ngẩn người, thật ra cũng là một việc khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Người hiện đại có nhịp sống quá nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả việc ngẩn người cũng trở nên xa xỉ. Lúc nhìn bộ người khác, có bao giờ nghĩ rằng tại sao lại bận rộn? Vì sao phải cúi đầu? Nếu như trong lòng ngay cả một nơi tĩnh lặng cũng không có thì bận rộn có ý nghĩa gì?

Vận mệnh như dây quay, người đời như con quay, dây không ngừng rút, con quay không ngừng chuyển.

Trên đời này hầu hết mọi người đều vì cuộc sống mà bận rộn, thế nhưng có ai chịu dừng lại, yên tĩnh suy nghĩ và nghỉ ngơi, khiến cho tâm trạng ổn định lại, sau đó dọn hành lý, tiếp tục lên đường?

Diệp Hoan bây giờ đang ở ngẩn người, nhưng tâm trí thì không thể nào yên lặng được.

Cuộc sống, trách nhiệm, lý tưởng, còn có rất nhiều thứ không muốn nghĩ tới, nhưng lại không cách nào trốn tránh, chẳng hạn như Thẩm gia ở Bắc Kinh...

Sau khi xây dựng thêm phúc lợi viện, tương lai của bọn nhỏ đã có nơi để dựa vào, khi đó hẳn, chuyện nên làm đã làm, tâm nguyện nên kết thúc thì đã kết thúc rồi, vậy sau này hẳn nên sống thế này? Chẳng lẽ thật sự sống trong căn phòng ngồi ăn rồi chờ chết?

Tâm tính Diệp Hoan đã già dặn, nhưng hẳn còn rất trẻ, mười năm sau, nếu như quay đầu lại, phải chăng sẽ cảm thấy đã ngày hôm nay đã sống uống phí ?

Thẩm gia, cho dù là thân nhân hay địch nhân, thì cũng không thể để một hậu bối có thân phận quan trọng lưu lạc ở ngoài, ngoại trừ việc chú ý cái gọi là thể diện của danh gia vọng tộc, quan trọng hơn là Diệp Hoan đã bị kéo vào một vòng tròn đấu tranh vì lợi ích rất lớn, cho dù hấn nguyện ý hay không thì hấn nhất định sẽ bị kéo vào trong vòng tròn này. Người thân nâng đỡ, kẻ địch chèn ép, vì muốn hấn trở về nhà cũ, chỉ khi đứng đối mặt với kẻ địch mới có thể chiến đấu và hạ gục hấn.

Khoảng thời gian tự do như hôm nay, Diệp Hoan còn có thể hưởng thụ bao lâu?

Lúc Hưu Tử cùng Trương Tam đến, Diệp Hoan còn đang suy nghĩ về cuộc sống của mình.

Hai người cũng không gõ cửa, vừa bước vào liền ngồi lên giường sắt, bắt chéo chân, còn tùy tiện hơn lúc ở trong nhà mình.

“Hoan Ca, truyện của anh đã có chương mới chưa? Em chờ đã lâu lắm rồi, đừng chậm chạp như thế này.” Hưu Tử có chút gấp gáp.

“Chương mới cái khỉ, đây là nhật ký, nhật ký mà hiểu không? Nhật ký thì chỉ có mình tao được xem thôi...”

“Ai có thể viết nhật ký lại viết thành hoàng thư như anh chứ? Thật ra sau khi mà bắt đầu viết nhật ký của anh thì mọi trang web chuyên đăng hoàng thư đều đang chờ vị đại thần như anh ra chương mới đó...”

Diệp Hoan tức giận nói: “Tụi bây hôm nay tới đây là để chọc giận tao phải không?”

Trương Tam cười nói: “Không phải, chúng em mới từ quỷ từ thiện đi tới đây, cái cô Chu Mị kia thật sự rất thông minh, mà không phải muốn gặp mặt Dương Tổ sao? Cô ấy định mời tất cả những người có tiếng tăm tới để dự buổi tiệc từ thiện, nếu vậy thì đệ nhất công tử của Giang Nam không có khả năng không tới. Đến lúc đó không phải là anh có thể gặp hấn rồi sao, cái này gọi là thỉnh quân nhật ứng...”

Diệp Hoan tức giận, gõ mạnh đầu Trương Tam: “Đã nói với mà bao nhiêu lần, phải chịu khó đọc sách, đọc sách! Cứ há miệng nói bừa, liên lụy đến đẳng cấp của lão tử cũng bị mà kéo xuống theo, phải gọi là ‘Thỉnh quân nhập ứng’ ” không phải là ‘thọc ứng’ ... ”

(Giải nghĩa: Võ Tắc Thiên sai Lai Tuấn Thần đến thăm vấn Chu Hưng, nhưng Chu Hưng không hay biết. Lai Tuấn Thần hỏi Chu Hưng rằng: “Nếu phạm nhân không chịu thú tội thì làm sao?” Chu Hưng nói: “lấy một cái lu, cho phạm nhân vào đấy, đốt lửa chung quanh, sợ gì nó không chịu nói” Lai Tuấn Thần làm theo cách ấy buộc Chu Hưng cúi đầu nhận tội. Người đời sau nhắc đến câu “Thỉnh quân nhập ứng (ứng là cái lu/vò)” là ám chỉ ý nghĩa tích truyện này.)

Trương Tam ôm đầu kêu lên: “Nhập và thọc không phải cùng một ý tứ sao ?

Diệp Hoan khựng lại, kỳ thật hấn cũng đang tự hỏi hình như hai chữ này ý nghĩa giống nhau a?

Sau đó, Diệp Hoan càng tức giận, hấn cảm thấy quyền uy bản thân bị nghi ngờ, mãnh liệt gõ đầu Trương Tam.

“Văn Nhã! Văn nhã mà có hiểu không? Người cổ đại nói chuyện khăng định văn nhã hơn kẻ mù chữ như mà, thời điểm bọn hấn lên giường với bà xã, sẽ khom mình, vái chào rồi nói: “Nương tử xin cho lão công tiến nhập nàng...” Đó, nghe xem, lời này mới văn nhã làm sao. Nếu như mà hỏi thẳng bà xã: “Bà nương, lão tử muốn thọc ngươi...” Mà xem bà xã mà có vả vớ alo mà không?”

Trương Tam dường như hiểu ra điều gì đó, lại ngơ ngác mà hỏi: “Nhưng...mấy người cổ đại vì sao không thọc phụ nữ mà lại muốn đi thọc lu vậy?”

Vấn đề này quá thâm ảo rồi, thâm ảo đến nỗi Diệp Hoan mặt mũi phát tím, một chữ cũng không trả lời được.

Hưu Tử đi ra hoà giải: “Người xưa đều quá biến thái, bây giờ chúng ta có thể không thảo luận văn học mà thảo luận những thứ thực tế hơn được không?”

Diệp Hoan nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nhìn Hưu Tử.

“Thảo luận cái gì?”

Hầu Tử dâm dăng cười: “Gần đây nhiều chuyện như vậy, khó khăn lắm mới có được một ngày rảnh rỗi, có phải là nên tới ngay chỗ thang máy để ngồi không?”

Hai người nghe xong, con mắt sáng rực.

...

Cả ba người hú hét đi ra cửa.

Nếu như Chu Mị đã tìm được cách để gặp mặt Dương Tổ thì Diệp Hoan cũng có thể thoải mái hơn phần nữa.

Trước kia Chu Mị phái ra bộ phận PR của Đằng Long nhưng vẫn không thể gặp mặt Dương Tổ, lúc đó Chu Mị cũng cảm thấy có chút bất ngờ, đáng lẽ ra dùng danh nghĩa của Đằng Long thì việc gặp bí thư Tỉnh ủy cũng không khó khăn lắm, chỉ cần thông báo hoặc hẹn trước là được, thế nhưng muốn gặp con trai của bí thư lại khó như lên trời.

Hiện tại đám nha nội, bản thân không có quan chức, chỉ có hậu trường to lớn, giống như cáo mượn oai hùm, coi mình như là thần linh bao quát mọi người, lại không nhận ra rằng bản thân thật ra chỉ là một con ký sinh trùng bám trên cơ thể của người khác.

Bất luận là ấn tượng của Diệp Hoan đối với bọn nha nội này là như thế nào thì giờ phút này hẳn biết mình có thể gặp mặt Dương Tổ thì cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Ba người ra cửa, Diệp Hoan ồn ào nói:” Tao hiện giờ có tiền rồi, nếu đã chơi thì phải thấy máu. Hôm nay chúng ta cược, 4 đồng, ai nói trúng dung mạo thì người đó lấy được tiền!”

“Đi!”

Vì vậy, trong trung tâm thương mại của Ninh Hải, xuất hiện 3 tên quần áo chỉnh tề nhưng vẻ mặt hèn mọn, trên mặt nở nụ cười háo sắc, ánh mắt thường xuyên hướng tới những nữ nhân trẻ tuổi. Lúc sau thì ngang nhiên nằm trên ghế dài dưới thang máy, ngửa mặt nhìn những nữ nhân được thang máy cuốn từ trên xuống dưới, thần sắc nhàn nhã và say mê.

Cuộc sống thì tốt đẹp cỡ nào!

Diệp Hoan nheo mắt, chăm chú nhìn vào cảnh đẹp mà người khác không thể nào nhìn được, mỉm cười.

Ngay lúc đó, đột nhiên Hầu Tử cùng Trương Tam lại lộ ra vẻ mặt thờ dài, nhìn Diệp Hoan một cái rồi sau đó quay đầu chạy.

Diệp Hoan đang nằm ở trên ghế dài cảm thấy mặt mình đang bị một chiếc giày cao gót dẫm lên.

“Ai đó? Buông tay... À không, là lấy chân!” Diệp Hoan giận dữ hô lên.

Giọng nói lạnh băng quen thuộc vang lên: “Anh đang làm gì đó? Mau cùng tôi đi tới cục cảnh sát để khai báo tội của anh...Đồ lưu manh!”

103. Chương 102: Tình Cờ Gặp Gỡ

Diệp Hoan sống đến nay đã vô số lần bị người ta gọi là “lưu manh”, bắt đầu từ khi hắn còn bé nhìn lên nữ sinh đi tiểu, cái danh xưng đó đã đồng hành với hắn cho tới ngày nay.

Bản thân Diệp Hoan cảm thấy không sao cả. Hắn không cảm thấy “quân tử” là danh xưng cao quý cũng không cảm thấy “lưu manh” là mang ý khinh thị. Diệp Hoan chính là một người như vậy. Chỉ cần hắn cảm thấy chuyện gì đó nên làm thì hắn sẽ làm, không quan tâm đến cái gì mà đạo đức, khuôn phép, lương tâm....cho nên hắn vẫn điềm nhiên đứng dưới thang cuốn nhìn đồ lót phụ nữ nhưng cũng dám vì trách nhiệm mà đi bắt cóc tổng tiền.

Hiển nhiên, hôm nay không phải ngày may mắn của Diệp Hoan. Dưới thang cuốn, hắn đụng phải một người hắn không muốn gặp nhất. Cô gái này chẳng những mắng hắn là “lưu manh” lại còn khuyến mại thêm cả từ “thối”

Diệp Hoan ra sức đẩy đôi giày cao gót đang tiếp xúc thân mật với mặt hắn, dưới ánh mắt phẫn nộ của Cao Thắng Nam, hắn gượng đứng dậy, lúng túng cười cười.

Con bé này thật đúng là chủ nghĩa anh hùng quá đà, nhòm váy một tí thì đã làm sao? Phụ nữ mặc váy ra đường không phải là để cho đàn ông ngắm sao? Lão tử không có ngang nhiên đi tọc váy phụ nữ đã được xem là đứng đắn lắm rồi.

Diệp Hoan giật mình kinh hãi, chỉ ra sau lưng Cao Thắng Nam, hoảng sợ kêu to: “Em gái cô không mặc quần áo chạy ngoài đường kìa!! Trần chuồng cả người...”

Cao Thắng Nam tóm cổ áo Diệp Hoan, ghé lại gần, gầm gừ nói: “Thôi diễn trò đi, lão nương không có em gái, Diệp Hoan, tên lưu manh thối nhà anh lại rơi vào tay tôi. Đi! Theo tôi đến đồn cảnh sát!”

Diệp Hoan cầu khẩn: “Cảnh sát Cao, tôi chỉ nằm nghỉ ngơi trên băng ghế một chút, đâu có phạm tội gì lớn chứ?”

Cao Thắng Nam cười lạnh: “Anh thật sự chỉ nằm đây nghỉ ngơi sao? Mắt mở to sẫm soi đủ các thể loại màu sắc, bộ dạng đó của anh mà dám nói là nghỉ ngơi à?”

Diệp Hoan cười nhạt, mang mấy phần châm chọc: “Tôi vì nhân dân phục vụ quá mệt mỏi, thỉnh thoảng cũng phải được thư giãn một tí chứ...”

“Anh vì nhân dân phục vụ lúc nào hả?”

“Tôi không gây thêm phiền toái cho nhân dân chính là vì nhân dân phục vụ”

Cao Thắng Nam im lặng nhìn Diệp Hoan, bỗng nhiên phì cười

“Lâu rồi không gặp, anh vẫn cứ càn rỡ như trước. Muốn tôi không bắt anh đến đồn cảnh sát cũng được, chỉ cần...”

“Chỉ cần thế nào?”

Cao Thắng Nam đưa tay nhìn đồng hồ, thản nhiên nói: “Cũng tối rồi, tôi hết giờ làm xong cũng đang đi loanh quanh mấy chỗ, nếu như gặp anh rồi thì anh theo tôi đi quán bar uống vài chén. Tôi đang lo không có nơi nào giết thời gian đây”

Cô nói xong liền lôi kéo Diệp Hoan rời đi

Diệp Hoan nhìn trước ngó sau một vòng, đúng như hắn dự đoán, chẳng hề tìm được chút tung tích nào của Hầu Tử và Trương Tam

“Hai thằng nhãi này!” Diệp Hoan lầm bầm oán hận

Diệp Hoan bị Cao Thắng Nam lôi xềnh xệch cả đoạn đường, hắn giãy giụa nói: “Cảnh sát Cao này, uống rượu thì miễn đi. Cô xem chúng ta cũng không phải rất thân thiết, rồi lại nói, tôi vốn tửu lượng không được tốt, nhớ ra uống say rồi làm gì cô thì...”

Cao Thắng Nam không buồn quay đầu lại, hờ hững đáp lời: “Chúng ta đã cùng nhau trải qua sinh tử, sao lại nói là không thân thiết? Còn về tửu lượng của anh, nếu anh không sợ chết thì cứ làm mấy chuyện kia với tôi đi, lão nương hồi ở trường cảnh sát là quán quân môn vật lộn đấy. Anh mà động tay, lão nương cam đoan sẽ khiến mẹ anh nhìn thấy anh sẽ lập tức gọi vệ sĩ...”

“Vì sao...”

“Bởi vì anh đã bị tôi đánh đến mẹ anh cũng không nhận ra được anh nữa...”

“...”

Ở phía tây quảng trường Ninh Hải có một quán bar tên là Cựu Tâm. Quán bar này không ồn ào, xập xình như những quán khác, mặc dù không có nhiều khách ra vào nhưng khách đến nơi đây đều mặc âu phục đắt tiền, có nhiều người là quản lý ở mấy công ty gần đó, hết giờ làm ghé qua ngồi nhâm nhi một lát. Ông chủ quán bar là người rất phong độ lại từng trải, khí chất đó và những câu chuyện của ông như khơi gợi tâm tư của mỗi người. Vì thế, dưới ánh đèn màu lam mờ nhạt, giữa tiếng dương cầm sâu lắng vắng vắng, các vị khách ngồi tụ lại trên quầy bar rì rầm trò chuyện. Khung cảnh có vài phần văn nhả.

Cao Thắng Nam kéo Diệp Hoan đi vào quán bar, thuận thực tìm một chỗ cạnh quầy pha rượu, thuận miệng gọi một chai Volka, dường như cô rất quen thuộc với người pha chế

Phục vụ đang định mở nắp chai rượu, Diệp Hoan đã nhanh tay lẹ mắt ngăn lại

“Chậm đã! Trước khi khui rượu phải nói cho rõ: hôm nay là ai mời khách?”

Cao Thắng Nam trừng mắt: Diệp Hoan, anh bây giờ đã là thiếu gia nhà giàu rồi, sao vẫn còn vất cổ chày ra nước như vậy?”

“Có tiền và coi tiền như rác là hai chuyện khác nhau. Là cô kéo tôi tới chỗ này uống rượu, không thể lừa tôi chứ?” Diệp Hoan vẫn nghiêm túc giữ vững hình tượng con buôn khôn khéo, cò kè mặc cả

Cao Thắng Nam bị chọc tức đến bật cười: “Anh đó, đúng là hết thuốc chữa rồi, vừa hồ đồ vừa keo kiệt, thật không biết tôi xem trọng anh ở điểm nào nữa...Được rồi, tôi trả tiền là được phải không? Anh cứ mở rộng bụng mà uống cho đã đi”

Hai mắt Diệp Hoan sáng lên, quay ngoắt đầu, hăng hái nói với người phục vụ: “VẬY chúng tôi không uống Volka nữa, trên đời này có mấy người uống Volka mà phát tài chứ? Chúng tôi uống Hennessy, cái loại đẳng sau có một dấu X và một vòng tròn ấy, đúng đúng, uống loại đó...”

Phục vụ chần chờ nhìn ý Cao Thắng Nam, cô cũng bất đắc dĩ cười cười, tên đàn ông này lúc nào cũng chọc người khác tức đến nghiến răng...không...phải là tức đến muốn đâm ột phát

“Theo lời anh ta đi, ột chai Hennessy, thêm vài viên đá nữa” Cao Thắng Nam lên tiếng

Diệp Hoan nhấp một ngụm rượu màu hổ phách cay nóng xen lẫn cảm giác mát lạnh, rượu trôi vào dạ dày, cảm giác nóng và lạnh đan xen nhau thật kích thích, Diệp Hoan thở khà một cái, vô cùng thoải mái

Cao Thắng Nam thành thực hơn Diệp Hoan nhiều, cô ngửa cổ, nốc một hơi cạn cốc rượu.

Diệp Hoan nhếch miệng cười nói: “Giờ mới biết có tiền thật tốt, ít nhất thì Hennessy uống ngon hơn rượu xái nhiều”

Cao Thắng Nam nhìn hần, cười nhẹ: “Anh đã là người có tiền rồi, còn nhiều tiền hơn đa số mọi người trên đời này, không cần phải dùng ngữ khí hâm mộ để nói câu đó đâu”

“Mẹ tôi là người có tiền nhưng tôi không phải, tôi vẫn là người nghèo...” Diệp Hoan cười cười

“Không biết vì sao mà trước giờ tôi rất thù hận mấy kẻ có tiền, thời thế đổi thay, hôm nay tôi lại trở thành kẻ có tiền, hiện giờ tôi thậm chí còn tự bài xích chính mình...”

Diệp Hoan xoay xoay cốc rượu, nửa cười nửa tự giễu: “Kiều Mộc nói với tôi cảm giác chối bỏ bản thân này là một dạng bệnh tâm lý. Trước kia rõ ràng thù hận cái giai cấp tư sản đó như vậy, ấy thế mà bỗng nhiên thân phận của tôi ngày hôm nay lại đứng ở phía kẻ thù. Kiều Mộc nói quan điểm sống của tôi không cách nào thích ứng được với hoàn cảnh mới này nên sinh ra chứng ngại tâm lý, như cổ nhân nói là “tâm ma”...ha ha! Mẹ kiếp, lão tử từ nhỏ đến lớn chẳng bao giờ đau bệnh gì, hiện giờ lại mắc bệnh tâm lý. Bệnh tâm lý là cái thứ quỷ gì chứ?”

Cao Thắng Nam lẳng lặng nghe Diệp Hoan tâm sự, lòng cô mềm đi như muốn đem luồng hơi ấm này bao bọc người đàn ông trước mặt

Đúng vậy, một kẻ lưu manh nhỏ bé tâm thường, sống cuộc sống nghèo khó nhưng yên ổn, thậm chí hần rất hài lòng với cuộc sống bình lặng ấy của mình. Nhưng vận mệnh trêu chọc đưa tới cho hần một người cha, một người mẹ, đưa đến cho hần tiền bạc và danh vọng, đẩy hần vào thế giới thượng lưu xa lạ chán ghét kia...những điều đó xung đột với quan điểm sống của hần

Nếu là một người bình thường chắc có lẽ sẽ mừng rỡ đón nhận hết thảy, coi đó như là trời cao ban ân

Nhưng Diệp Hoan không phải người bình thường, hắn có cổ chấp và tín niệm riêng của mình, bởi thế khi đứng giữa hai làn đường, hắn bối rối không biết phải giải quyết thế nào, cứ giằng giụa trong mớ suy nghĩ rối rắm.

Hắn lo lắng sau này cuộc sống đổi thay, hắn sẽ từ từ đánh mất chính mình.

104. Chương 103: Cao Thắng Nam Bày Tỏ

Con người trong một lúc không thể tiếp nhận được tất cả các biến hóa của vận mệnh, từ nghèo trở thành giàu, từ giàu trở nên nghèo, ai cũng muốn có một địa vị cao quý, không cam chịu thua thiệt so với người khác, nhưng người có can đảm chống lại vận mệnh mới là một dũng sĩ thật sự.

Diệp Hoan không muốn làm dũng sĩ, quá mệt mỏi, nhưng hắn cũng không muốn nghe theo an bài của thượng đế.

Hắn hi vọng có thể tiếp tục cuộc sống bình lặng như hiện tại, cho dù nghèo khó cũng được, hắn không muốn thay đổi chính mình, cho dù có tiền hay không có tiền, hắn vẫn sống như trước kia, vẫn hút Cát Trắng, vẫn hùng hồn nói về việc mua bánh quẩy ăn một cái ném một cái nhưng luôn tiếc không dám làm. Mỗi sáng sớm mang đôi dép cũ, mắt nhắm mắt mở chạy tới chỗ bán bánh quẩy của lão Lý, một đồng tiền bánh nhất định phải mặc cả tám hào, cho dù lão Lý nhiều lần muốn cho hắn vào chảo mà chiên lên.

Một đám vệ sĩ không phân biệt ngày đêm lần lượt chia nhau ra canh giữ ở khắp các nơi, cẩn thận quan sát tất cả các nhân vật khả nghi, ánh mắt của bọn họ đều hướng về một người trẻ ăn mặc lôi thôi, mà lúc này người trẻ đang mặc cả tới nổi văng cả nước miếng với Lão Lý vì một cái bánh quẩy.

Bức biếm họa này mặc dù nhìn rất chói mắt nhưng hắn cảm giác được hắn thực sự tồn tại.

Đó là Diệp Hoan, một người không muốn thay đổi, hoặc có thể nói là sợ phải thay đổi gốc rễ

Trong quán rượu Cự Tâm, Cao Thắng Nam nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, ánh mắt của cô rất lợi hại, dường như muốn xuyên thấu nội tâm của hắn, nhưng lại bị một cánh cửa ngăn cản không cách nào nhìn được vào nơi sâu nhất.

Cao Thắng Nam là một người phụ nữ dám yêu dám giận, khi cô giận thì rất mãnh liệt, yêu cũng như thế.

Cô thích Diệp Hoan, vì thế không chút xấu hổ mà tuyên bố với mọi người.

Trả qua mấy lần gặp gỡ, Cao Thắng Nam biết rõ người đàn ông này rất đáng để nàng yêu, hắn như một vô rượu làm cho phụ nữ phải say đắm, hắn như một ly cà phê đắng chát nhưng mùi hương thơm nồng, hắn càng giống như một lọ thuốc độc, biết rõ uống vào là sẽ chết nhưng lại khiến phụ nữ tình nguyện uống cạn ...

Cao Thắng Nam cười khở, trước kia người ta nói, đàn ông không hư đàn bà không yêu, cô một mực xì mũi coi thường, phụ nữ làm sao có thể yêu đàn ông hư, phụ nữ có chỉ số thông minh thấp như vậy sao?

Cuối cùng cô cũng hiểu được, câu tục ngữ được lưu truyền rộng rãi, tất nhiên có nguyên nhân của nó.

Một nữ cảnh sát với tinh thần trượng nghĩa mãnh liệt lại yêu một tên lưu manh càn rỡ phất phơ, mà càng buồn cười hơn chính là tên lưu manh này lại không chấp nhận tình cảm của cô.

Trong lòng có tâm sự nên tửu lượng của Cao Thắng Nam tăng lên không ít, chai rượu mạnh đã uống hết một nửa, cô vẫn cảm thấy mình chưa say.

“Diệp Hoan anh bây giờ đã không giống lúc trước, đã là người thuộc một giai cấp khác, có nghĩ tới cuộc sống sau này sẽ như thế nào hay không?” Cao Thắng Nam nhìn hắn, ánh mắt của cô rất đẹp, đen láy thuần khiết.

Diệp Hoan ngậy ra một lúc: “Cô muốn cùng tôi nói chuyện cuộc sống tương lai ở chỗ này sao?”

Cao Thắng Nam nở nụ cười, thích thú: “Anh có phải hay không cảm thấy em thích anh, cho nên bây giờ cùng anh nói chuyện tình yêu sẽ vô tình hạ thấp giá trị của Nam Kiều Mộc, sẽ đem ưu điểm của em tăng lên một chút, làm cho trong lòng anh thương em nhiều hơn vài phần, vì em thấy điềm báo trước sẽ có cuộc chiến dành chồng trong tương lai.”

Diệp Hoan muốn gạt đầu nhưng lại ngừng, cầm chén lên uống cạn, che giấu sự lúng túng.

Cao Thắng Nam nhìn thẳng vào mắt Diệp Hoan chậm rãi nói tiếp: “Diệp Hoan, anh đừng xem nhẹ em, em không phải là loại phụ nữ tầm thường, Nam Kiều Mộc tốt, em chưa bao giờ phủ nhận, càng không muốn hạ thấp cô ta, nhưng mà Nam Kiều Mộc quá ngốc. Yêu anh vô điều kiện, thậm chí mất đi sự phán đoán, anh có nói gì, làm gì cô ấy cũng đều chấp nhận. Em với cô ta không giống nhau, em rất thích anh, thích cái tính cách kiên quyết dũng cảm, có trách nhiệm đảm đương mọi chuyện, nhưng em cũng chán ghét cái tính háo sắc hèn mọn bỉ ổi, cà lơ phất phơ, em đối với anh cũng không phải là thích toàn bộ mà đều có lựa chọn hết đấy.”

Diệp Hoan đang nhìn Cao Thắng Nam, hai người biết nhau lâu như vậy nhưng có lẽ chỉ đến giây phút này Diệp Hoan mới chính thức nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ trước mặt.

Chậm rãi nhấp một ngụm rượu, hai má Cao Thắng Nam dần dần đỏ lên giống như một bông hoa đào diễm lệ thoát tục.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu lên gương mặt trắng nõn của cô, lộ ra một loại mị lực kỳ dị, thần bí mà xinh đẹp.

Ở trong quán rượu ánh mắt của cô đã không nhìn rõ được nam hay nữ, giọng nói khàn khàn trầm thấp thì thảo thổ lộ hết mọi thứ:

“Diệp Hoan, những lần chúng ta ở chung thực sự là rất ít, mỗi lần gặp nhau đều là ở hai bên đối lập, em cũng chưa bao giờ từng nói thích anh, thích anh là vì anh làm em cảm động, làm em rung động, đối với anh sinh ra sự hiếu kỳ, chính nó đã thúc đẩy làm em không ngừng điều tra để hiểu rõ về anh, cuối cùng em cũng không khổng chế được tình cảm của mình, nói em không bao giờ nghĩ tới anh thì thật ra em đang gạt anh thôi.”

”Không nói dối anh, gia thế của em cũng không tệ, xuất thân trong một gia đình quân nhân, cha em cũng đã từng đi lính, sau khi xuất ngũ liền được phân công vào cục cảnh sát, mười năm công tác hôm nay đã là cục trưởng cục công an tỉnh Giang Nam. Được ảnh hưởng từ cha nên lúc nhỏ em đối với quân nhân có một loại sùng bái như là anh hùng vậy!”

Em từng ước mơ bạch mã hoàng tử tương lai của em nhất định phải oai hùng, là người thiếu niên anh hùng ở trong vạn người, thế nhưng tại nơi hào nhoáng này khi mà mọi người đều mất niềm tin vào nhau, làm thế nào tìm được một người hùng như vậy? Cho đến ngày hôm đó, tại vụ án trong ngân hàng em đã gặp anh...”

Cao Thắng Nam hốc mắt ướt ướt: “Khi đó anh bất chấp nguy hiểm liều mình đánh nhau với bọn cướp, thời điểm cảnh sát xông vào anh còn đang bóp cổ tên cướp, khản giọng kêu to trả tiền, lúc đó trong lòng em dường như bị thứ gì đó đập vào, ủng hộ sự can đảm của anh cũng đau lòng vì nỗi bi thương của anh. Một giọng nói trong tâm trí nói cho em biết người đàn ông này không giống với những người đàn ông khác, đó là một người đàn ông phi thường. Em muốn tìm hiểu hắn, muốn biết vì sao hắn cười, vì sao hắn khổ, khi hắn vui vẻ, lúc hắn bi thương và cả những nỗi đau của hắn...”

Nước mắt liên tục chảy xuống trên khuôn mặt của Cao Thắng Nam, cô mờ mịt nhìn Diệp Hoan, trong ánh mắt là nhân nhật bi thương:

“Diệp Hoan, anh biết không? Em cứ từng bước một đi vào cái nhà tù do chính mình tạo nên, mà anh càng trốn tránh càng làm cho em rơi xuống vực sâu, khiến cho em biết được tương tư đau khổ đến nhường nào...”

Từng lời từng lời kèm theo nước mắt được thổ lộ ra hết, làm Diệp Hoan trầm mặc rung động không ngừng

Hắn không nghĩ tới Cao Thắng Nam lại dành tình nhiều tình cảm đến vậy. Một nữ cảnh sát nghĩa hiệp, như thế nào lại phải lòng một tên lưu manh?

Hắn không nghĩ ra, hắn cũng không biết mình có cái gì tốt, nếu như có hắn nhất định sẽ tính cho ra bản thân mình có ưu điểm gì, nhưng vào thời điểm cấp bách đó, hắn chỉ là một thằng ngốc với những nỗ lực tuyệt vọng để sống sót mà thôi.

Giờ này phút này, một nữ cảnh sát xinh đẹp đang giải bày là cô yêu hắn say đắm, Diệp Hoan cảm giác chổ nào đó trong nội tâm đã bị kích thích rồi.

Một thằng đàn ông trong đời phải đối mặt với rất nhiều sự dỏ từ tiền bạc, quyền thế, mỹ nữ, còn có dục vọng muốn đoạn tuyệt mà không được.

Lúc này Diệp Hoan đang cố hết sức chống lại sự dỏ này, hắn biết rõ lúc này nếu hắn gật đầu, Cao Thắng Nam bị hơi men kích thích nhất định sẽ không để ý mà lao lên ôm lấy hắn mà hôn hít. Trong quán rượu sẽ có một màn trình diễn làm cho nhiều người đàn ông đỏ mắt ghen ghét

Hắn có thể dễ dàng trở thành nam diễn viên chính trong mấy đoạn phim hay chiếu trên TV.

Tình, đối với đàn ông là sự dỏ chí mạng, so với tiền bạc cùng quyền lực càng làm cho trái tim hao mòn không nhận ra.

Diệp Hoan chẳng qua chỉ là người bình thường, hắn phải thành thật mà thừa nhận trong phút chốc hắn đã dao động.

Hắn không phải là người đàn ông tàn nhẫn, hắn không đành lòng khiến bất kỳ người nào phải thất vọng, hắn sợ hãi khi phải chứng kiến ánh mắt đau khổ của người khác mà không giúp.

Hàm răng cắn chặt, hình dáng Nam Kiều Mộc giản dị mà xinh đẹp chột nháng lên trong đầu Diệp Hoan.

Hắn cảm thấy toàn thân run lên, trong lòng liền trấn tĩnh lại.

Không thể phụ lòng Nam Kiều Mộc, trên đời này có ai quan trọng hơn người con gái đó ?

Cắn cắn đầu lưỡi, Diệp Hoan nhìn lên hai má ửng hồng của Cao Thắng Nam, chậm rãi nói:

“Cao cảnh quan, không, Thắng Nam, em thực sự là một cô gái tốt, có tấm lòng lương thiện, có tinh thần trượng nghĩa, em xứng đáng có được bất kỳ người đàn ông nào, rất nhiều người ngưỡng mộ em, kể cả anh. Nếu như bây giờ còn độc thân thì anh sẽ rất vui mà nhận lời ngay, thế nhưng thực sự xin lỗi anh đã có Kiều Mộc, xin lỗi em anh thực không thể.”

Đôi mắt đẹp của Cao Thắng Nam lập tức ảm đạm, như một đám mây đen che khuất ánh trăng, thế giới của nàng trở nên tăm tối.

Cười khổ một tiếng, Cao Thắng Nam cầm ly rượu lên uống cạn một hơi.

Tửu nhập sầu tràng (Rượu vào buồn ra), đau nhói cõi lòng.

“Nam Kiều Mộc, đúng vậy, anh đã có Nam Kiều Mộc rồi, cô ấy là một cô gái tốt, em biết rất rõ, cô ấy lại là bạn thanh mai trúc mã của anh, anh là người thích gây chuyện, những năm qua. đi theo anh cô ấy nhất định đã rất vất vả. Vị trí của anh trong lòng cô ấy chắc chắn là quan trọng nhất, em có tình cảm với anh thì sao? Làm sao có thể so sánh được với cô ấy. Em thua không oan, em thua bởi vì nhập cuộc quá muộn, nếu đây là trận chiến của những người phụ nữ, thì tại hai mươi năm trước em đã thua rồi ...”

“Anh rất xin lỗi, Thắng Nam.” Diệp Hoan cúi thấp đầu nói.

Cao Thắng Nam lắc đầu, cười rất tự nhiên, miệng thì cười nhưng không che giấu được hết sự tổn thương trong lòng

“Anh không cần nói xin lỗi em, trong tình yêu không ai thực sự có lỗi, hết thấy là tự nguyện, anh cự tuyệt em là rất đúng, nếu như anh vì em mà phụ Nam Kiều Mộc, thì em cũng sẽ nghi ngờ ánh mắt của mình có chính xác hay không. Nếu hôm nay anh vì em mà phụ lòng Nam Kiều Mộc thì sau này ai biết sẽ không vì những người khác mà phụ lòng em? Diệp Hoan, em không nhìn lầm người, anh là người đàn ông tốt, em tự hào về ánh mắt của mình.”

Cao Thắng Nam cười, không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Sâu trong tim, Diệp Hoan thật sự khó chịu, muốn mở miệng an ủi vài câu lại không biết nói cái gì, vì giờ phút này nói cái gì cũng dường như là dối trá.

Hai người trầm mặc uống rượu, bỗng nhiên điện thoại Diệp Hoan vang lên.

Thấy máy hiện lên dãy số điện thoại quen thuộc, Diệp Hoan lộ ra bộ dáng ôn hòa tươi cười.

“Alo? ”

“Diệp Hoan, đã muộn rồi trên đường về hãy cẩn thận một chút, hay là gọi vệ sĩ tới đón anh.”

“Không cần, anh ngồi taxi về, không có chuyện gì đâu, đừng làm lớn chuyện như vậy, anh thực sự không quen.”

“Được rồi, vậy anh cẩn thận một chút, đừng để em lo lắng, buổi tối muốn ăn một chút gì không? Em xuống bếp chuẩn bị cho!”

“Không cần, em ngủ trước đi, anh rất nhanh sẽ trở về.”

“Được, em để đèn chờ anh.” Âm thanh của Nam Kiều Mộc làm trái tim Diệp Hoan an tĩnh lại.

Nhà là gì?

Nhà là một căn phòng, ở bên trong có một người phụ nữ thấp đèn chờ đợi người đàn ông của cô ấy trở về.

Đó mới chính là nhà.

Diệp Hoan hiện tại muốn về nhà.

Cao Thắng Nam men say dạt dào, đôi mắt đẹp lưu luyến nhìn Diệp Hoan.

“Nam Kiều Mộc gọi hả?”

Diệp Hoan gật đầu cười không nói.

Cao Thắng Nam khoát tay nói: “Nhanh về nhà đi, đừng để cho cô ấy phải chờ lâu, nếu như cự tuyệt em thì chớ nên phụ cô ấy, không được để cho hai người phụ nữ phải đau khổ, biết không?”

Diệp Hoan tiếp tục gật đầu: “Anh đưa em về trước.”

“Không cần, đã lâu em không uống rượu, để em ngồi một chút nữa, em tự về nhà cũng được.”

Nhìn Diệp Hoan mặc thêm áo khoát, vội vàng rời khỏi quán rượu, nụ cười trên mặt Cao Thắng Nam thu lại, từng giọt nước mắt to như hạt châu liên tục chảy xuống.

Bên trong quán rượu khúc dương cầm du dương truyền đến bên tai cô, là khúc nhạc cô thích nhất Mộng hôn lễ

Cầm cốc rượu đầy, Cao Thắng Nam lại uống một hơi cạn sạch, rượu cùng với nước mắt, mặn đắng.

“Người khiến ta rơi lệ là người ta yêu

Người rơi lệ vì ta là người yêu ta

Người lau khô nước mắt cho ta là người cùng ta đi hết kiếp này.

Diệp Hoan, em lúc nào cũng hy vọng ba người này đều là anh...”

105. Chương 104: Hồng Mai Nở Rộ

Đi ra khỏi quán bar, dưới ánh đèn neon lộng lẫy, những nữ nhân quyến rũ đang dùng gương mặt xinh đẹp của mình để hấp dẫn người qua đường.

Gió đêm rất lạnh, Diệp Hoan kéo cao cổ áo khoác, thở ra khói trắng.

Tâm trạng sau khi từ chối một cô gái xinh đẹp là gì?

Diệp Hoan không thể nói rõ, nhưng hẳn biết đó nhất định không phải là vui sướng.

Có bất đắc dĩ, có thoải mái, còn có vài phần buồn bã.

Để từ chối một cô gái xinh đẹp và tốt bụng, chỉ có trời mới biết cần phải có bao nhiêu nghị lực và quyết tâm.

Diệp Hoan thậm chí không biết mình làm cách nào để nói ra câu từ chối, làm cách nào để đứng lên và đi khỏi quán bar.

Đứng ngoài quán bar, Diệp Hoan buồn bực thở dài vô cớ, lại không áy náy nở nụ cười.

Trước đây hẳn có nghe qua một câu đố xưa, nội dung là khi đi trên một con đường mà hai bên đều là hoa tươi, chỉ được qua đi một lần duy nhất, yêu cầu là phải hái đóa hoa lớn nhất, đẹp nhất.

Câu đố này khiến rất nhiều người phải đau đầu, ai cũng không biết đóa hoa mình chọn có phải là đóa hoa đẹp nhất, lớn nhất hay không, cũng không biết phía trước phải chăng còn có bông hoa lớn hơn, đẹp hơn.

Trong chốc lát, Diệp Hoan đột nhiên cảm thấy mình đã đáp án cho câu hỏi này.

— chỉ cần bản thân cảm thấy đó là bông hoa lớn nhất, đẹp nhất, hơn nữa có thể mang nó cùng mình đi hết con đường, thì nó chính là bông hoa lớn nhất, đẹp nhất.

Nam Kiều Mộc, là bông hoa lớn nhất, đẹp nhất thuộc về Diệp Hoan hẳn.

Trong cuộc sống của con người, có thứ đã định sẵn là thuộc về mình, có thứ phải quyết đoán bỏ qua.

Chúng ta không thể có được tất cả những thứ tốt đẹp, chỉ có thể quyết định thứ nào là thứ quan trọng nhất, để dùng hết sức giữ gìn.

Hét lên một tiếng thoải mái, Diệp Hoan chỉnh cổ áo, muốn gọi một chiếc taxi.

Nhìn qua lớp kính, Diệp Hoan thấy Cao Thắng Nam đang ngồi bên quầy bar, bờ vai run run, rơi nước mắt.

Đôi chân vừa muốn rời đi vì thế mà dừng lại.

Cuối cùng hẳn cũng không thể nhẫn tâm bỏ cô ở lại.

Bên trong ngõ hẻm tối tăm, cô đã cứu mạng hắn, giờ đây, lại bị hắn bỏ lại trong quán rượu, một mình rơi lệ bi thương.

Diệp Hoan cảm thấy bản thân mình lúc này chính là cầm thú.

Diệp Hoan đứng ở ngoài cửa oán hận dậm chân, sau đó ảo não thở dài một tiếng, quay người đi vào trong quán bar.

Không chấp nhận lời tỏ tình của Cao Thắng Nam cũng được, nhưng không thể để một người con gái đơn độc ở đây. Tuy rằng cô có khả năng một chọi mười, nhưng giờ phút này lại say như vậy, ai biết có bị người khác lợi dụng hay không?

Coi như hắn hôm nay học tập Lôi Phong, đưa cô về nhà.

Có lẽ hết đêm nay, hắn và Cao Thắng Nam đã không thể gặp lại nhau...

Đi đến bên quầy bar, gương mặt Cao Thắng Nam đỏ ửng, say đến không biết gì.

Diệp Hoan thở dài, vừa định dìu Cao Thắng Nam ra ngoài, lại bị bartender gọi lại.

“Vị tiên sinh này, hóa đơn của hai vị là 4600 đồng, cảm ơn.”

Diệp Hoan ngẩn người, sau đó gương mặt của hắn bắt đầu vắn vẹo.

Chết tiệt! Không phải là nói mời khách sao? Hết như Trương Tam, tới lúc tính tiền thì ngắt...

Thật muốn đè đầu Cao Thắng Nam xuống nước lạnh, để cô ta tỉnh lại mà tính tiền.

Trước mặt bartender, Diệp Hoan cũng không thể thò tay lấy tiền trong ví của con gái, nên hắn mang về mặt đau xót mà lấy tấm thẻ vàng mà mẹ hắn cho, tiền này hắn một đồng cũng không dám xài, không ngờ hôm nay trong chớp mắt lại mất tới vài ngàn...

Bi phần dậm chân, Diệp Hoan tràn đầy thống khổ đưa thẻ vàng ra, bartender phải dùng hết sức lực mới lấy được thẻ từ trong tay hắn.

Diệp Hoan nhìn giá bên trên hóa đơn, lòng đau như cắt...

Hơn bốn nghìn, không biết có thể mua bao nhiêu cái bánh quẩy?

Diệp Hoan hồn nhiên đã quên rượu hôm nay toàn do hắn gọi.

“Này! Tỉnh! Nhà của cô ở đâu? Tôi làm sao mới đưa cô về được?”

Cao Thắng Nam mềm nhũn nằm trên quầy bar, không có chút phản ứng nào.

Bartender đồng tình nhìn hắn, yên lặng một lát, sau đó tốt bụng nói: “Tôi nếu như là anh, sẽ đưa cô ấy tới khách sạn, sau đó làm chuyện bla bla bla”

Diệp Hoan vui vẻ, sau lại giận dữ: “Ý kiến hay... **!”

“Rốt cuộc là ý kiến hay hay là **?”

“Mướn phòng là ý kiến hay, bla bla bla là **.”

“...”

Nửa khiêng nửa nâng đem Cao Thắng Nam nhét vào taxi, Diệp Hoan sau đó cũng ngồi lên xe.

Tài xế taxi qua kính chiếu hậu nhìn Diệp Hoan, ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

“Tài xế, tìm khách sạn.”

Tài xế lên ga, ghen tị nói: “Người anh em, vận may không tệ nha, hiện tại trong quán rượu rất khó để tìm được một người xinh đẹp như vậy, tối nay cậu hạnh phúc rồi...”

Diệp Hoan vẻ mặt nghiêm túc giải thích: “Tài xế anh đã hiểu lầm, kỳ thật quan hệ của 2 chúng tôi rất thuần khiết, cô ấy là mẹ nuôi của tôi...”

Lái xe về mặt hèn mọn: “Còn chưa uống được sữa mà đã kêu là mẹ, cậu cũng nóng lòng quá đi?”

Diệp Hoan: “...”

Taxi chạy đến một khách sạn năm sao, Diệp Hoan nhận lấy ánh mắt khinh thường của bảo an và tiếp tân, dùng CMND thuê phòng.

Thời điểm quét thẻ Diệp Hoan thật muốn khóc thành tiếng.

Hắn thề lần sau tuyệt không mang thẻ vàng đi ra ngoài, xui chết được!

Hắn muốn nhanh chóng đưa nữ nhân phiền toái là Cao Thắng Nam vào phòng, sau đó về nhà, giờ đã muộn rồi, Nam Kiều Mộc nhất định sẽ lo lắng.

Ngay sau khi tiếng chuông thang máy vang lên, Diệp Hoa mở cửa phòng, cách bày trí vô cùng xa hoa, sơn son thiếp vàng, khắp nơi tỏa ra khí chất quý tộc, giữa phòng là một đài phun nước lớn, hắn có thể nghe được tiếng nước róc rách phát ra từ đó.

Có tiền thật tốt...

Diệp Hoan thật muốn ném Cao Thắng Nam ra ngoài cửa, sau đó một mình hưởng thụ nơi này.

Cố sức đem Cao Thắng Nam tiến vào phòng ngủ, ném lên mặt giường, Diệp Hoan lấy tay lau lau mồ hôi trên trán.

Cuối cùng cũng giải quyết xong cái người phiền toái này, giờ thì để cô ấy ở đây ngủ cho tới khi tỉnh rượu, nhiệm vụ hoàn thành.

Vừa mới chuẩn bị cất bước ly khai, trên giường, Cao Thắng Nam mơ mơ màng màng thì thảo: “Nước, nước...”

Diệp Hoan lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh, cho Cao Thắng Nam uống.

Sau khi uống nước, Cao Thắng Nam đã có chút tỉnh táo, nhìn chung quanh, hỏi: “Đây... là ở đâu?”

“Là khách sạn, tôi cố ý dẫn cô đến đây để cưỡng gian cô.” Diệp Hoan tức giận nói.

Cao Thắng Nam nghe được hai chữ “Cưỡng gian”, hai mắt trở nên sắc bén.

“Chỉ đùa một chút mà.” Diệp Hoan cười yếu ớt .

Hắn còn chưa quên thân thủ khủng bố của nữ nhân này đâu, nếu như cô ta coi là thật, hắn chết chắc rồi.

Phủ tay, Diệp Hoan đứng lên nói: “Tốt rồi, cô đêm nay ngủ ở đây, tiền phòng tôi đã thanh toán xong, ngày mai sẽ lấy hóa đơn tìm cô, còn có hóa đơn quán bar cô cũng phải trả tiền lại cho tôi, tôi nói cô có muốn ngất thì cũng phải trả tiền trước chứ...”

Vừa nói, Diệp Hoan vừa đi về phía cửa phòng.

Sau lưng truyền đến âm thanh khàn khàn của Cao Thắng Nam: “Diệp Hoan, không phải là anh đã đi trước rồi sao? Sao lại quay trở lại?”

“Tôi đây còn không phải là không an tâm để cô một mình trong quán bar sao? ”

“Anh”... Không an tâm em?” Giọng Cao Thắng Nam có chút chần động.

“Ừ... Cô nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói, tôi về trước.”

Cửa phòng vừa mở ra, lại bị một lực lớn cản lại.

Phanh!

Diệp Hoan sợ run người, quay đầu liền thấy đôi chân thon dài của Cao Thắng Nam đang đạp trên cửa, cách mặt hắn vài cm.

Nữ nhân này, chân thật đẹp, hơn nữa vô cùng dẻo dai.

“Thắng Nam... Cảnh sát Cao, cô làm gì thế? Tôi cũng đâu có trêu chọc cô” ” Diệp Hoan nuốt nước miếng nói.

“Không được đi! Anh trêu chọc em rồi!” Cao Thắng Nam cong môi, lộ ra vẻ nữ tính hiểm thấy.

Diệp Hoan híp mắt, thấy ánh mắt của cô đỏ bừng, đầy tơ máu, tràn đầy cảm giác xâm chiếm, tựa như... tựa như ánh mắt nhìn con linh dương của sư tử cái.

Diệp Hoan da đầu run lên, hạ thân như đang bị cái gì niết lại, kêu lên: “Cô muốn gì?”

“Làm!”

Cao Thắng Nam xách cổ áo của Diệp Hoan, ném hắn lên giường...

Mặt trắng bệch, hắn cầu khẩn nói: “Cảnh sát Cao, cô muốn làm gì? Tôi đâu có làm gì đắc tội cô, đưa cô tới khách sạn thật ra là vì không biết nhà cô ở đâu, động cơ vô cùng thuần khiết...”

Cao Thắng Nam trong cơn say toát ra vẻ quyến rũ , liếm đôi môi đỏ mọng, nói: “Em biết rõ động cơ của anh rất thuần khiết, chỉ là động cơ của em với anh không thuần khiết...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Hoan như con mèo nhanh chóng chạy tới cửa ra vào.

Cao Thắng Nam nhanh tay nắm được cổ áo của Diệp Hoan, lần nữa ném hắn lên giường.

Diệp Hoan lần nữa lại bị ném lên giường.

Nước mắt của hắn thật sự chảy xuống rồi...

Cái này là đạo lý gì? Học Lôi Phong là sai sau?

“Cô cuối cùng muốn làm gì?”

Cao Thắng Nam không đáp, thân thể mềm mại ngồi trên người Diệp Hoan, sau đó bắt đầu lột đồ của hắn.

Diệp Hoan hiện tại rốt cục biết Cao Thắng Nam muốn làm gì rồi.

Nàng muốn ngủ với hắn.

Nữ nhân điên này!

Diệp Hoan bắt đầu giãy dụa : “Không muốn! Cao Thắng Nam, cô tỉnh lại cho tôi, tôi hôm nay ...tối tháng...ặc.. không phải...”

“Ít nói nhảm! Để bà đây cởi cho anh!”

“À thật sự đừng... Tôi về sau không còn mặt mũi gặp mũi gặp người khác.”

“Đừng nhúc nhích! Em bảo đảm sẽ không nói ra ...”

“ ... ”

“ ... ”

Một cơ thể trần trụi đang ở trên người Diệp Hoan.

Diệp Hoan... Cứng ngắc.

Một lần, hai lần...

“Tha cho tôi đi, thật sự không được...” Diệp Hoan suy yếu cầu xin.

“Thêm một lần nữa!”

Ba lần.

Không biết qua bao lâu, Diệp Hoan tỉnh lại.

Cao Thắng Nam đã vào phòng tắm.

Trên chiếc giường trắng, có một vệt màu đỏ.

Diệp Hoan méo miệng, nước mắt khuất nhục chảy xuống .

Thừa dịp Cao Thắng Nam đi vào phòng tắm, Diệp Hoan lấy điện thoại, gọi 110.

“Các anh nhanh tới cứu tôi, tôi... Tôi bị người... làm nhục!” Nước mắt Diệp Hoan theo gương mặt chảy xuống.

“Cái gì? Tôi là nam, nam không thể bị làm nhục sao?” Diệp Hoan lau nước mắt, khóc đến ruột gan đứt đoạn, cho dù bên đầu kia điện thoại không thấy hắn, hắn vẫn run rẩy vươn bốn ngón tay: “Bốn lần, bốn lần ah! Nhị đệ cũng bị trầy rồi...” Thật sự! Các anh phải tin tưởng tôi, đối phương là một nữ lưu manh, là con sâu làm rầu nồi canh trong đội cảnh sát của các anh, các anh phải giúp tôi nêu cao chính nghĩa...” “...Cái gì? Vì cái gì? Dựa vào cái gì?... , tôi không bị điên, không báo sai, tôi thật sự bị làm nhục, các anh...Số hiệu của anh là gì? Tôi muốn kiện anh...”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng tí tít..

Diệp Hoan mở mắt nhìn điện thoại, nước mắt càng chảy càng nhiều...

Phanh!

Cửa phòng tắm mở ra, Cao Thắng Nam cởi áo tắm,lộ ra thân thể vô cùng quyến rũ.

“ ... Thêm một lần nữa!”

106. Chương 105: Tỉnh Mộng

Hừng đông, Cao Thắng Nam tỉnh lại

Một đêm điên cuồng làm cho nàng cảm thấy trên người rất không thoải mái, xương cốt rã rời, dưới thân nóng rất đau nhức

Cao Thắng Nam cả kinh, vén chăn lên, trên giường có một bông hoa máu nở rộ nhìn thấy mà giật mình. Cao Thắng Nam kinh ngạc ngẩn người một hồi, dần nhớ lại trận phóng túng đêm qua. Dưới sự kích thích của rượu, nàng mãnh liệt phát tiết tình cảm và dục vọng lên người Diệp Hoan.

Rượu chết tiết!

Cao Thắng Nam ảo não cắn môi dưới, trong mắt đầy kinh hoàng cùng xấu hổ, nhớ lại tình cảnh đêm qua Diệp Hoan dùng bộ dạng đáng thương đau khổ cầu khẩn rồi lại nhẫn nhục chịu đựng, nàng lại nhin không được muốn cười.

Nàng thần thờ nhìn đóa hồng mai chói mắt trên giường, khe khẽ thở dài, nước mắt đột nhiên tràn ra.

Thứ quý giá nhất đã trao cho người xứng đáng. Nàng không hối hận, chỉ là sau này phải làm sao bây giờ? Diệp Hoan, Kiều Mộc và cả nàng đều bị cuốn vào trong vòng tròn ba người luẩn quẩn này. Chẳng lẽ thật sự để Diệp Hoan quen cùng lúc hai người phụ nữ sao?

Đương nhiên không được! Quá hoang đường!

Cao Thắng Nam lập tức chối bỏ ý nghĩ này.

Mà thôi, coi như đêm qua là một hồi mộng xuân, những chuyện đã xảy ra liền quên hết đi...

Cao Thắng Nam cắn môi dưới, nhìn Diệp Hoan đang ngủ say, khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, yên bình mà thuần khiết như một đứa trẻ ngây thơ. Những dấu vết của phổ phường và năm tháng tang thương như dần phai nhạt đi, chỉ có phần lưng hiện đầy những vết sẹo lớn nhỏ, có vết dài đến hơn 10cm, có vết đã mờ phai chỉ còn lại những ngấn trắng mờ nhạt

Cao Thắng Nam chăm chú nhìn

Một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi đã trải qua những chuyện gì mà phải hứng chịu nhiều vết thương như vậy?

Nàng có chút đau lòng, muốn vươn tay vuốt ve những miệng vết thương dữ tợn này, cũng rất muốn lay tỉnh hắn để hỏi lại lịch những vết thương đó, nàng biết rõ mỗi vết thương đều là một cái câu chuyện, có thể là một câu chuyện về một thanh niên vùng vẫy cầu sống, cũng có lẽ là một câu chuyện rất đổi bình thường, hay sẽ là một câu chuyện thấm đẫm máu và nước mắt của hắn.

Tim Cao Thắng Nam ần ần làm đau, nơi sâu nhất trong tâm khảm khẽ khàng bị khơi lên

Phụ nữ thích những câu chuyện tang thương, lại càng thích những người đàn ông có quá khứ

Nàng biết rõ nàng đã xong, nàng càng ngày càng thích người đàn ông này.

Nếu như không có Kiều Mộc thì thật là tốt biết bao...

Kiều Mộc thật hạnh phúc khi có được trái tim của hắn

Cao Thắng Nam lẳng lặng dừng ở khuôn mặt ngủ say của Diệp Hoan, say sưa ngắm nhìn hàng lông mày khí khái, đôi mi cong dài, đôi môi khẽ nhếch....tựa như đang thưởng thức một tác phẩm tuyệt thế, nước mắt nàng cứ lặng lẽ tuôn rơi

Hắn là của Kiều Mộc.

Nghĩ đến điều đó, lòng nàng lại quặn lên từng hồi. Nàng đã trao cho hắn thứ trân quý nhất. Đoạn tình cảm này còn chưa kịp bắt đầu đã phải chấm dứt, tất cả sẽ chỉ còn là những kỷ niệm, bởi...nàng và hắn không có “sau này”

Tiếng khóc khẽ khàng đánh thức Diệp Hoan, người hắn giật giật, mơ màng tỉnh lại

Cao Thắng Nam nhìn thấy hai đồng tử đen láy của Diệp Hoan chĩa về phía mình, nàng cả kinh hô lên một tiếng, lùi phắt ra xa, khuôn mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa kịp lau cũng nhanh chóng hiện lên hai rặng mây đỏ

Diệp Hoan im lặng mấy giây rồi buồn bã nói: “Cô khóc cái gì? Người nên khóc phải là tôi đây này? Tối hôm qua tôi khóc đến cạn cả nước mắt rồi, cầu khẩn giây dựa đều không có tác dụng gì, cô vẫn cứ tàn bạo chà đạp tôi. Cầm thú!”

Cao Thắng Nam gất gao cắn môi, khuôn mặt đã chuyển thành màu đỏ tím không biết là xấu hổ hay phần nộ.

Diệp Hoan vén chăn lên, nhìn bãi máu chói mắt trên giường

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn chốc lát, chỉ vào ga giường ury khuất nói: “Xem đi, đều là máu đó...”

Cao Thắng Nam nhin không được nói: “Máu đó là của tôi...”

“Có lẽ cũng có cả của tôi nữa... Cô tối hôm qua thật thô lỗ...”

Cao Thắng Nam nghe không nổi nữa, nàng thâm nghĩ tranh thủ thời gian thoát khỏi cái chỗ này.

Diệp Hoan vẫn tiếp tục lải nhải: “Tối hôm qua cô làm tôi tổn thương ghê gớm như vậy, không thể cứ như vậy mà cho qua, cô dù thế nào cũng phải đền bù cho tôi chứ? Tôi muốn...”

Diệp Hoan nói còn chưa dứt lời, Cao Thắng Nam đã sợ tới mức chạy ào ra khỏi phòng, gấp gáp vút lại một câu: “Anh không cần chịu trách nhiệm với em, chuyện tối qua coi như chưa từng xảy ra”

Phanh!

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lưu lại mùi hương đầy ám muội.

Diệp Hoan lần mò cái điện thoại quả táo (iphone) mà Chu Dung tặng cho hần, lẩm bẩm nói: “Không thể để cho nữ lưu manh này nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, ta phải chụp ảnh lưu lại chứng cứ.”

Tách! Tách!

Diệp Hoan nhắm ngay Nhị đệ chụp một pô.

Nhìn Nhị đệ khoẻ mạnh kháu khỉnh trong ảnh, Diệp Hoan thoả mãn gật đầu.

“... Nhân tiện chụp thêm cho Nhị đệ mấy tấm ảnh nghệ thuật”

Tách! Tách!....

Trong phòng liên tiếp vang lên tiếng bấm máy xen lẫn tiếng tán thưởng bỉ ổi của người nào đó

“.....”

****

Công ty Ngôi Sao

Dương Tổ cùng mấy quản lý cấp cao của công ty chậm rãi đi vào văn phòng

Dương Tổ năm nay bước sang tuổi ba mươi, tướng mạo bình thường, trên người tản mát ra khí thể thành thực, trầm ổn. Loại khí thể này rất phức tạp, là do tiếp xúc với cha hần nhiều năm, đám thuộc hạ lại hết sức phục tùng cung kính vị đệ nhất công tử này khiến hần dần dưỡng thành. Khí chất này có chút giống uy nghiêm của kẻ làm quan nhưng lại nhiễm thêm vài phần tà khí, tựa như trong một khu đất đột nhiên mọc ra một cái cây biến dị, sẽ khiến người ta không phải kính sợ mà là sợ hãi.

“Mấy ngày ta không có ở công ty, mọi chuyện vẫn bình thường chứ? ” Dương Tổ nhàn nhạt hỏi.

Một gã quản lý vội vàng gật đầu nói: “Hết thấy bình thường, không có bất kỳ sự tình gì phát sinh. ”

Dương Tổ gật đầu: “Vậy là tốt rồi, nhớ kỹ, ta chán ghét hết thấy phiền toái, phiền toái lớn hay nhỏ ta đều rất ghét, nếu xảy ra chuyện gì các người phải nhanh chóng dọn dẹp cho ta, ta chỉ muốn nghe những tin tức tốt. ”

Vài tên tâm phúc kính cẩn nói: “Đã biết, Dương thiếu gia. ”

“Dương thiếu gia, tập đoàn Đăng Long phái một đoàn ngoại giao tới công ty tìm ngài nhiều lần. Ngày hôm qua bọn hần lại đưa tới một thiệp mời. Cuối tuần này tập đoàn Đăng Long tổ chức một bữa tiệc từ thiện tại Ninh Hải, muốn mời ngài tham dự. ”

Dương Tổ nghe vậy sắc mặt có chút âm u: “Tập đoàn Đăng Long... Nghe nói tập đoàn này tại Bắc Kinh rất có bối cảnh, ta biết rõ bọn họ là vì mảnh đất ngoại ô phía tây Ninh Hải mà đến, hần là không có ý tốt gì...”

“Vậy mảnh đất đó...”

Dương Tổ kiên quyết nói: “Mảnh đất kia tuyệt không thể nhả ra! Ta và mấy thương gia ở Hoài Tây đã đập vào đó mấy tỷ đồng, sân golf cũng sắp sửa khởi công rồi. Mảnh đất kia nằm đúng vị trí trung tâm sân golf. Lại nói, chính quyền địa phương đã sang nhượng lại mảnh đất đó cho ta, nay bắt ta nhường lại thì chẳng phải ném vài tỷ đồng vào trong nước hay sao?

”Vâng, như vậy bữa tiệc từ thiện tiệc, chúng ta sẽ khéo léo từ chối lời mời của tập đoàn Đăng Long chứ ạ?

Dương Tổ nghĩ nghĩ, nói: “Tập đoàn Đăng Long lai lịch không nhỏ, nghe nói sau lưng họ chính là Thẩm gia ở Bắc Kinh. Cha ta đã hơn năm mươi tuổi, chỉ thắng thêm một cấp nữa là sẽ tiến vào trung ương rồi, không thể quá đắc tội Đăng Long, nếu không sau này gặp mặt sẽ khó ăn nói. Bữa tiệc tối nay ta vẫn sẽ đi một chuyến”

“Dương thiếu gia, mấy ngày nay còn có một thanh niên trẻ tuổi đến tìm ngài mấy lần, tên hần là Diệp Hoan, hần cũng là vì mảnh đất kia mà đến..”

Dương Tổ ngẩn người, trong đầu tinh tế tìm tòi một lần, lẩm bẩm nói: “... ‘Diệp Hoan’ Trong tỉnh có họ Diệp lãnh đạo sao? Bắc Kinh cũng không có gia tộc họ Diệp nào ”

“Dương thiếu gia, tên Diệp Hoan này ăn mặc rất lôi thôi, hơn nữa miệng đầy lời thô tục, xem ra không giống mấy người tầng lớp trên như ngài...”

Dương Tổ mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Hóa ra không phải giới thượng lưu, các người cảm thấy ta quá rảnh rỗi hay sao? Mấy chuyện vớ vẩn như vậy nói với ta làm gì?”

Đám quản lý biến sắc, nhao nhao cúi đầu nói xin lỗi.

“Sân golf phải lập tức khởi công, các người đến nói chuyện với viện phúc lợi kia, cho bọn hần một ít kinh phí để bọn hần dọn đi rồi mau chóng phá dỡ tòa nhà xập xệ đó đi. Nhớ kỹ! phải giải quyết trong hòa bình, tốt nhất là khiến họ tình nguyện rời đi, đừng gây phiền toái cho cha ta”

“Dương thiếu gia, nếu như bọn hần không chịu chuyển đi thì phải làm thế nào? ” một gã quản lý hỏi.

Dương Tổ không nói chuyện, lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái.

“Hừ... vậy thì lập tức phái người giải quyết sạch sẽ”

Đám quản lý vội vã gật đầu: “Vâng, tôi biết rõ nên làm thế nào”

Dừng một thoáng, Dương Tổ bỗng nhiên nhú mày: “Vừa rồi đi qua bảng hiệu công ty, không hiểu sao ta lại ngửi thấy mùi khai khai như mùi nước tiểu?”

...???...

107. Chương 106: Chính Thức Xuất Hiện

Khi Diệp Hoan về đến nhà, Nam Kiều Mộc vẫn còn ngồi ở phòng khách chờ hần.

Trời đã sáng nhưng vẫn còn thấy được ánh đèn trong phòng khách, Nam Kiều Mộc đang ngủ gật, lâu lâu lại cố mở mắt để nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường ở trong phòng khách.

Lúc Diệp Hoan mở cửa đi vào, khuôn mặt tiều tụy của Nam Kiều Mộc ngay lập tức hiện ra vẻ mặt vui mừng.

“Tối hôm qua anh nói là sẽ rất nhanh trở về nhà, kết quả là đi một đêm không về, gọi điện thoại cho anh lại không được, anh cả đêm đã làm gì?”

Diệp Hoan thấy bộ dạng lo lắng của cô, trong lòng rất áy náy

Tuy nói chuyện tối qua là hấn bị động, cũng không phải xuất phát từ tâm nguyên của hấn, nhưng sau tất cả mọi chuyện hấn vẫn thấy có lỗi với cô vì những chuyện đã xảy ra.

Trách ai đây? Cao Thắng Nam? Cô ấy là một người phụ nữ yêu hấn nhưng không được đáp trả, trong giây phút bị rượu cồn làm cho kích thích bộc lộ ra tình cảm của mình mà thôi, cô ấy làm như vậy là sai sao?

Diệp Hoan ngay lúc này không biết nên làm cái gì, tình yêu của hấn và Nam Kiều Mộc vốn rất đơn giản, nhưng bây giờ đột nhiên có nhiều chuyện như vậy xảy ra, nên nói cho Kiều Mộc biết hay sao? Lỡ Kiều Mộc bị tổn thương thì làm sao bây giờ?

Diệp Hoan không muốn làm tổn thương cô, khi yêu một người thật lòng thì sẽ không nói ra những lời nói làm tổn thương tới đối phương.

Diệp Hoan quyết định dấu chuyện này, đây là một lựa chọn bất đắc dĩ vì trong lòng hấn Nam Kiều Mộc là người quan trọng nhất.

Về phần Cao Thắng Nam...

Diệp Hoan thở dài, tối hôm qua chỉ là ngẫu nhiên sinh ra chuyện tình một đêm thôi, quên đi coi như là xong.

Đón nhận ánh mắt lo lắng của Nam Kiều Mộc, Diệp Hoan bĩu môi nói: “Kiều Mộc, anh tối qua gặp được kỳ ngộ.”

“Kỳ ngộ gì? Trên đường đi gặp phải một lão ăn mày, sau đó lão bán cho anh một quyển bí tịch Như Lai Thần Chú để sau này anh có thể bảo vệ hòa bình thế giới hả?” Cái miệng nhỏ nhắn của Nam Kiều Mộc chưa bao giờ tha cho người nào.

“Không có chuyện vô nghĩa như vậy, tối qua trên đường về anh đụng phải một nữ lưu manh uống say, anh nghĩ trong đầu là phải giúp người làm niềm vui, nhờ đâu cô gái đó uống say bị người khác lợi dụng thì biết làm sao? Vì vậy anh đưa cô ấy đến khách sạn và thuê cho cô ấy một phòng.”

Nam Kiều Mộc lộ vẻ nghi ngờ: “Anh sẽ không nói cho em biết, cô gái đó không bị người khác lợi dụng nhưng lại bị anh lợi dụng rồi phải không?”

“Làm gì có chuyện đó, anh lúc đó suy nghĩ rất thuần khiết nhưng nào ngờ khi bước vào phòng thì cô gái kia lại trưng ra vẻ mặt dữ tợn.”

“Về mặt dữ tợn?”

“Đúng, cô ta, cô ta không phải là người mà là cầm thú!” Diệp Hoan đau buồn, hấn cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt.

“Anh bị cô ta làm gì?”

“Anh bị cô ta cưỡng hiếp!” Diệp Hoan ôm chầm lấy Nam Kiều Mộc gào khóc.

Nam Kiều Mộc mắt tròn trắng “...”

“Thật sự, không nói dối em, anh bị cưỡng hiếp nhiều lần, mỗi lần là một tư thế khác nhau đến nỗi nhị đệ bị trầy cả da, không tin anh móc ra cho em xem..”

Tay Diệp Hoan vừa mới lần xuống quần, Nam Kiều Mộc chợt lắc người, thoát ra khỏi vòng tay của hấn, cũng không quay đầu lại nói: “Cái lý do này của anh so với lý do bảo vệ hòa bình thế giới càng vô nghĩa hơn, nếu như em tin anh thì chắc đầu óc em có vấn đề, được rồi, mặc kệ là tối qua anh đã làm gì, trở về là tốt rồi, em đi ngủ, mệt chết đi được...”

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn Nam Kiều Mộc đóng chặt cửa.

Ta đây coi như là nói thật mà? Cô ấy sau này sẽ không trách mình chứ?

Haizz, dù sao thì mình cũng nói thật rồi.

Diệp Hoan dùng suy nghĩ của một tên lưu manh tự nhủ.

...

Khách sạn Hilton ở Ninh Hải

Hội trường lớn ở tầng năm đã được tập đoàn Đăng Long bao trọn để tổ chức một bữa tiệc từ thiện do tập đoàn Đăng Long và quỹ Hoan Nhạc cùng nhau chủ trì.

Từ lúc xế chiều toàn bộ hội trường đã được thu xếp ổn thỏa, tập đoàn Đăng Long cử ra một lượng lớn nhân viên PR, nhân viên hành chính tiến hành những chuẩn bị cuối cùng.

Tới giờ G, một hàng xe Mercedes màu đen yên lặng đậu trong con hẻm của khu phố cổ.

Diệp Hoan cùng Nam Kiều Mộc mặc lễ phục dạ hội quý phái, hai người nắm tay nhau chậm rãi đi ra.

Chu Dung đứng trước cửa xe, nhìn chăm chú hai người tay trong tay, con mắt không khỏi sáng ngời, khóe miệng lộ ra nụ cười, tiếp theo lại vô tình hay cố ý liếc nhìn Chu Mị đứng bên bộ váy tươi cười không thay đổi.

Bộ váy tươi cười lúc nào cũng hiện hữu trên mặt Chu Mị, nhìn thấy hai người nắm tay nhau, không biết sao trong nội tâm chưa xót, đáng về tươi cười dần trở nên miễn cưỡng.

Sớm nghe nói bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng khi thấy hai người nắm tay cùng nhau xuất hiện, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, bởi vì sao thì chính cô cũng không biết rõ.

Diệp Hoan hôm nay mặc một bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi màu trắng trên cổ buộc một cái nơ đen sa tanh tinh tế, dưới chân giày da đen bóng, phối hợp với khuôn mặt vốn đã đẹp trai kia, cả người tỏa ra khí chất phong lưu tuấn mỹ, phong thái tao nhã như một công tử chính hiệu.

Nam Kiều Mộc mặc một bộ lễ phục dạ hội lộ vai màu đen, ở phía trước được trang trí một đóa hoa rất lớn, vừa vẹn che đủ xuân quang trắng nõn như tơ lụa ở phía trước ngực, nhưng vẫn tràn đầy nét quyến rũ.

Chu Dung đi lên phía trước, kéo tay Nam Kiều Mộc khoa trương nói: “Đây đâu phải là một cô gái nữa, thật đúng là một thiên thần!”

Giọng điệu của Chu Dung bây giờ so với lúc trước đã thân mật hơn nhiều rồi, bắt đầu từ lúc nhìn thấy Diệp Hoan nắm tay Nam Kiều Mộc, Chu Dung liền đem Nam Kiều Mộc trở thành con dâu của mình, trong lúc nói chuyện, bên cạnh rất nhanh có trợ lý dâng lên một cái hộp màu đen.

Mở hộp ra, bên trong có một cái vòng cổ do mấy nghìn viên kim cương nhỏ tạo thành, mặt dây hình trái tim của vòng cổ là một viên kim cương khổng lồ. Các viên kim cương đã được chế tác khéo léo, nhìn có thể biết được viên kim cương này có lượng cara rất lớn.

Chiếc vòng cổ kim cương nằm yên lặng trong chiếc hộp nhung màu đen, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Nam Kiều Mộc hết sức ngạc nhiên nhìn nó, bị ánh sáng của nó hấp dẫn, đến hô hấp cũng ngừng lại.

Chu Dung đưa cái hộp cho Diệp Hoan nói: “Đeo lên cho Kiều Mộc đi. Kiều Mộc, con mặc bộ váy lộ vai này rất đẹp, nhưng nhất định phải phối hợp với một chiếc vòng cổ hoàn mỹ mới có thể càng thêm tỏa sáng, có như thế thì tất cả phụ nữ trong bữa tiệc sẽ nhìn con bằng ánh mắt hâm mộ hoặc ghen ghét, hiểu không?”

Nam Kiều Mộc lúng túng nói: “Bác gái, cái này.... quá quý trọng rồi, con không dám nhận..”

Diệp Hoan lại hoàn toàn không khách khí lao tới, cầm viên kim cương lớn nhất đặt ở trong miệng cắn một cái.

“Mẹ, cái này hình như không phải là loại tiêu chuẩn Bát Tâm Bát Tiễn* nha?”

(Thuật ngữ chuyên ngành kim cương, tên tiếng anh là Hearts & Arrows, là một kiểu cắt gọt kim cương kỹ thuật cao. Quan sát Kim cương Bát Tâm Bát Tiễn bằng kính chuyên dụng sẽ thấy hiệu ứng ánh sáng phản chiếu hình 8 mũi tên hướng ra cân đối trên mặt đỉnh, và tương tự, 8 trái tim chụm vào tâm sẽ hiện ra khi

quan sát mặt sau viên kim cương để đảm bảo trong bất kì điều kiện ánh sáng nào, viên kim cương cũng khoe được vẻ đẹp lấp lánh gấp nhiều lần so với những viên kim cương có cách cắt truyền thống)

Chu Dung tức giận gõ đầu hấn một cái, nói: “Liếc cái gì, ta là người keo kiệt như vậy sao?”

Kéo tay Nam Kiều Mộc lại, Chu Dung cười nói:

“Đừng nghe đứa nhỏ này nói mò, viên kim cương này nha, là mấy năm trước Tổng Thống của một tiểu quốc Nam Phi tặng cho ta đấy, quốc gia đó trong thời gian chiến loạn, tập đoàn Đằng Long đã giúp bọn họ xây dựng lại rất nhiều hạng mục sau chiến tranh. Cho nên Tổng Thống tặng viên kim cương này cho ta để tỏ lòng biết ơn. Viên kim cương này tại Nam Phi rất là nổi tiếng vì hiện nay lượng kim cương có độ tinh khiết cao không còn nhiều, ở Châu Phi tên gọi của nó là Khắc Lỗ Tác La, nghĩa là nước mắt thiên thần. Ta đã nhờ một nghệ nhân có tiếng làm thành chiếc vòng cổ này.”

Diệp Hoan nghe xong xuất xứ của chiếc vòng cổ quý giá này, không nói hai lời lập tức đem nó đeo lên cần cổ trắng nõn của Nam Kiều Mộc.

“Kiều Mộc à, em phải cẩn thận, đừng làm mất nó, nó đổi được rất nhiều bánh tiêu đấy” Diệp Hoan tha thiết dặn dò.

Mọi người chuẩn bị lên xe, Chu Dung nhìn lướt qua Chu Mị, liền kéo Nam Kiều Mộc lên chiếc Lincoln phía trước, để cho Diệp Hoan và Chu Mị ngồi cùng một xe.

Đoàn xe lăn bánh, trong xe thoải mái dễ chịu, đôi mắt xinh đẹp của Chu Mị đánh giá Diệp Hoan, thấy hấn rất không được tự nhiên liên tục uốn éo người, lúc thì kéo nơ, lúc thì gãi gãi trên cổ, dường như toàn thân có rận bò vậy.

Chu Mị cười khúc khích, đưa tay cẩn thận giúp hấn chỉnh nơ cho ngay ngắn, cười nói: “Được rồi anh chàng đẹp trai, anh rất tuần tú, đêm nay nhất định sẽ hấp dẫn được rất nhiều sự chú ý của phụ nữ, đừng đứng ngồi không yên như vậy, đêm nay anh là nhân vật chính đấy.”

Diệp Hoan cười vui vẻ: “Kẻ có tiền đúng là có nhiều tật xấu, nói từ thiện liền từ thiện, chỉ cần đem ngân phiếu đi làm từ thiện chẳng phải là được rồi sao? Cần gì phải làm một bữa tiệc như thế này làm gì? Chẳng lẽ kẻ có tiền thích ăn uống, vui chơi trong bữa tiệc từ thiện sao?”

Chu Mị bắt đầu dĩ thử dài: “Diệp Hoan, anh không nên cả ngày đem từ ”kẻ có tiền” treo trên miệng. Em biết rõ anh hận những kẻ có tiền, nhưng bây giờ anh cũng ở trong cái vòng luẩn quẩn này rồi, nếu như vẫn giữ thái độ thù hận như vậy với những người đó, về sau anh ở trong cái hội này sẽ khó mà bước đi xa được. Thân phận anh không cách nào thay đổi được, nếu như không có cách nào thay đổi, vậy vì cái gì không thử thích ứng với cái thân phận này, chính thức hòa nhập với nó?”

Diệp Hoan giống như cười mà không phải cười: “Nói như vậy, tôi nên theo chân bọn họ kẻ vai sát cánh, xưng huynh đệ, tụ tập mới gọi là hòa nhập?”

Chu Mị tích cực nói: ”Diệp Hoan, em không phủ nhận, cái giới này nó dơ bẩn và tệ hại, rất nhiều thế gia muốn lớn mạnh buộc phải dùng những thủ đoạn ti tiện, không thể nào quang minh được. Nhưng xã hội thượng lưu vẫn luôn tồn tại, anh không có cách nào cải biến được nó. Quốc gia của chúng ta, kể cả giới chính trị cùng kinh tế đại bộ phận quyền lực đều nắm giữ ở trong tay bọn họ, bọn họ có quyền ăn nói, mà thân phận của anh ở trong giới này có thể xem như là vạ người ngưỡng mộ.

Trong tương lai mỗi một câu, thậm chí là một động tác của anh đều có rất nhiều người bình phẩm, phân tích bởi vì anh là người của Thẩm gia, anh bất luận là ngôn ngữ hay cử chỉ đều đại biểu cho Thẩm gia, mặc kệ anh có nguyện ý hay không, trên người của anh đã mang dấu ấn của Thẩm gia. Anh không thể hòa nhập được vào cuộc chơi này thì anh sẽ phải bị đào thải, em là lo lắng anh sẽ nóng nảy.”

Chu Mị nói một hồi khiến Diệp Hoan trầm mặc.

Qua thật lâu, hấn mới trầm giọng nói: “Chu Mị, tôi có cách suy nghĩ của mình, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nếu như tôi không dung hợp được với cuộc chơi này, tôi cũng sẽ không thỏa hiệp nhượng bộ, tôi sẽ chống lại đến cùng, nếu như chống đỡ không được nữa thì tôi sẽ chọn cái chết. Dù bất cứ khi nào hay ở bất cứ nơi đâu, tôn nghiêm của bản thân vẫn là quan trọng nhất.”

Đang nói chuyện, đoàn xe đã dừng lại trước khách sạn Hilton.

Tiệc từ thiện tối nay quy mô rất lớn, mời rất nhiều người trong giới chính trị, giới kinh doanh còn có minh tinh ngành giải trí tham gia.

Trên thảm đỏ chưa có một bóng người nào, nhiều phóng viên, camera đã đứng kín ở cả hai bên.

Chu Mị ngồi trong xe, nhìn chăm chú người thanh niên phổ phưởng có xuất thân cao quý này. Mặt mũi hắn nghiêm nghị bất khuất, thần sắc trầm ổn, Chu Mị nở nụ cười tươi như một đóa hoa.

“Diệp Hoan, bắt đầu đêm nay anh chính thức bước vào vòng tròn quyền quý này, em rất chờ mong biểu hiện của anh, chờ anh đem cái thế giới này khuấy đến điên đảo, phong vân biến sắc luôn”

“Diệp Hoan anh đã chuẩn bị xong chưa?”

108. Chương 107: Va Chạm

Cửa xe mở ra, Diệp Hoan đi xuống xe, trên môi là nụ cười ôn hòa.

Vô số phóng viên tài chính và kinh tế giải trí đang chụp ảnh, đây là lần đầu tiên Diệp Hoan xuất hiện trước mắt công chúng.

“Diệp Hoan, anh chuẩn bị xong chưa?”

Câu nói của Chu Mị vẫn còn vang bên tai.

Dưới ánh đèn flash và vô số ánh mắt ngỡ ngàng, Diệp Hoan đứng trước thảm đỏ, sợ hãi không biết làm sao.

Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị thật tốt để tiến vào một thế giới hoàn toàn khác? Nơi đó vô cùng xa xỉ, tiêu tiền như nước, tràn ngập quyền thế, tiền tài, người đẹp, cũng che giấu thật nhiều ti tiện, ác độc, còn có lòng người gian trá...

Chuẩn bị xong chưa?

Diệp Hoan trong lòng tự hỏi chính mình.

Hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ hãi cái khoảnh khắc mình đặt chân lên thảm đỏ sẽ không bao giờ có thể trở lại là hắn khi xưa, sợ hãi hắn sẽ không thể chống lại sự hấp dẫn mà chìm đắm trong xa hoa sung sướng. Hắn càng sợ mất đi những thứ hắn đang có, bạn bè, người yêu, còn có lòng tin mà có lẽ trong mắt người có tiền thì nó vô cùng ngây thơ và buồn cười.

Ngơ ngác đứng trước thảm đỏ, các phóng viên vẫn không ngừng chụp ảnh, Diệp Hoan bắt đầu run rẩy.

Một cánh tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vòng qua tay hắn.

Nam Kiều Mộc nhìn Diệp Hoan rồi nở nụ cười thật tươi: “Diệp Hoan, em sẽ ở bên anh, mãi mãi như vậy. .”

“Mãi mãi bên anh?” Diệp Hoan thấp giọng nói.

Kiều Mộc gật đầu: “Mãi mãi bên anh.”

Giờ khắc này, mọi sợ hãi trong lòng Diệp Hoan đều tan biến, nỗi băn khoăn trở thành sự phóng khoáng ngất trời. Dưới ánh đèn máy ảnh, Diệp Hoan cười lớn, trong ánh nhìn của nhiều người thần nhiên nắm tay Nam Kiều Mộc bước lên thảm đỏ.

Trầm ổn mà kiên định.

Chẳng phải chỉ là bắt đầu có liên quan tới quan chức và kẻ có tiền hay sao? Bọn họ cũng đâu phải có hai thằng nhị đệ, ông đây sao phải sợ?

Chu Dung cùng Chu Mị đi phía sau Diệp Hoan thấy hắn từ e ngại biến thành tự tin thì nhìn nhau mỉm cười.

Trùng cán nát kén, phá kén mà ra, biến thành bướm bướm xinh đẹp bay lượn dưới ánh mặt trời. Con đường tương lai rất gian khổ lại dài đằng đẵng, con bướm bướm này có thể bay qua biển cả mệnh mông hay không?

Chu Dung vui vẻ bước nhanh hai bước, dưới mắt của tất cả phóng viên cùng quan khách, khoác cánh tay còn lại của Diệp Hoan.

Trong giây lát tất cả mọi người đều ngây ngốc, liền sau đó, ánh đèn huỳnh quang liên tục nhấp nháy, hình ảnh này trong nháy mắt được vô số phóng viên chụp lại.

Người trẻ tuổi này là ai? Vì sao Chu tổng tài của tập đoàn Đằng Long lại thân mật khoác tay hắn? Vì sao trước kia trong giới tài chính và kinh tế người này lại chưa từng xuất hiện? Hắn có địa vị như thế nào?

Vô số nghi vấn xuất hiện trong tâm trí của mọi người, khung cảnh nhất thời yên tĩnh, sau đó là tiếng bàn tán, rồi âm thanh gọi điện thoại vang lên, khắp nơi trở nên ồn ào náo động.

Một cái khoác tay của Chu Dung đã tự tay đưa Diệp Hoan lên đỉnh cao quyền lực.

...

Bước những bước trầm ổn, Diệp Hoan cùng Chu Dung và Nam Kiều Mộc đi lên thăm dò rồi đi vào cửa xoay của khách sạn Hilton, bỏ mặc tất cả tiếng nghị luận của phóng viên ở bên ngoài.

Thang máy đi thẳng lên tầng năm, nơi tổ chức buổi tiệc. Cửa thang máy mở ra, bốn người Diệp Hoan chậm rãi đi vào đại sảnh được trải thảm, các tân khách đang trò chuyện bỗng chốc yên tĩnh, tất cả mọi người chăm chăm vào Chu Dung cùng với người trẻ tuổi mà bà đang khoác tay.

Khách mời đêm nay đều là những nhân vật kiệt xuất của giới chính trị và kinh doanh, đối với người thường xuyên xuất hiện trên báo chí và các bảng tin tức như Chu Dung thì tất nhiên không xa lạ gì, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi trong khoảng thời gian ngắn đã đưa Tập đoàn Đằng Long vào top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới, rất nhiều người trong giới đã coi nàng là thần tượng của mình.

Mà người trẻ tuổi Chu Dung đang khoác tay. . .

Trong sự yên tĩnh, mọi người hai mắt nhìn nhau, thắc mắc về thân phận của Diệp Hoan.

Nhìn theo thái độ của Chu Dung đối với hắn, thì nhất định là một nhân vật quan trọng, thế nhưng dù là giới kinh doanh hay là giới chính trị, không ai nhận ra thân phận của Diệp Hoan.

Hắn là ai?

Trong sự nghi hoặc của mọi người, Chu Dung kéo tay Diệp Hoan, đi lên hai bước. Bà nhìn đại sảnh đang chìm trong im lặng, mắt phượng hàm uy, vô cùng sắc bén nhưng vẫn không mất đi vẻ tao nhã.

Sau một hồi im lặng, Chu Dung nhìn Diệp Hoan, dùng giọng điệu thương yêu của một người mẹ hiền, nói với tất cả những kẻ quyền quý trong đại sảnh.

“Hắn là Diệp Hoan, con trai của tôi.”

Cả đại sảnh xôn xao!

Tuy rằng mọi người ở đây đều nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu, có tố chất cao, nhưng khi nghe được câu giới thiệu đơn giản của Chu Dung đều không thể kìm lòng mà thể hiện ra sự ngạc nhiên.

Chu Dung có con? Tại sao trước kia không hề có tin tức? Diệp Hoan này xuất hiện từ lúc nào?

Phú hào và tinh anh trong giới kinh doanh hí mắt, tuy không thể hiện cảm xúc nhưng trong lòng lại nhanh chóng xuất hiện nhiều suy tính.

Tất cả cổ phần của Tập đoàn Đằng Long đều do Chu Dung sở hữu, nếu như Diệp Hoan là con của Chu Dung thì đêm nay bà công bố thân phận của Diệp Hoan, có phải chẳng muốn nói hắn là người mà bà sẽ bồi dưỡng để thừa kế tập đoàn? Tập đoàn Đằng Long ở giới kinh doanh trong nước có địa vị quá lớn, có hàng ngàn mối lợi ích gắn liền với những phú hào ở đây, nếu như sau này hắn tiếp nhận vị trí của Chu Dung, ai có thể biết được hắn có thể thay đổi tình hình kinh doanh trong nước hay không?

Những người đến từ Bắc Kinh hoặc lãnh đạo Tỉnh ủy thì tâm tình càng không ổn định.

Họ đều biết, Tập đoàn Đảng Long có Thẩm gia chống lưng, hơn nữa Chu Dung lại là vợ của Thẩm Đốc Lễ, nếu như Diệp Hoan là con của Chu Dung, chẳng phải là nói hần cũng là con của Thẩm tổng lý?

Đây mới thực sự là Hoa Hạ đệ nhất thái tử ah.

Chu Dung đưa nhi tử lên sân khấu, có phải là tín hiệu mà Thẩm gia phát ra cho người ngoài? Tương lai, Thẩm gia có lẽ sẽ đem tất cả nhân mạch cùng tài nguyên để giúp cho vị thái tử này, cố gắng giúp hần trở thành gia chủ đời tiếp theo?

Mà những cô gái chưa lập gia đình ở đây đều dùng ánh mắt sáng rỡ nhìn Diệp Hoan.

Diện mạo tuấn lãng, thân hình cao dong dỏng, nụ cười mê người, quan trọng hơn, hần chính là thiếu gia của tập đoàn Đảng Long. . .

Đây quả thực là bạch mã vương tử trong mơ!

Còn Nam Kiều Mộc và Chu Mị đang đứng bên người Diệp Hoan nghiêm nhiên trở thành kẻ thù chung của các cô gái, hưởng thụ vô số ánh mắt ghen ghét.

Nhưng mà sau khi so sánh bản thân mình với hai người họ thì hầu hết mọi người đều cúi đầu tự ti.

Bạch mã vương tử đương nhiên phải đứng cùng công chúa cao quý, rất hiển nhiên, bạch mã vương tử đã tìm được công chúa của hần, hơn nữa còn tìm được những hai người, so với hai vị công chúa sắc nước hương trời này, các nàng giống như bác gái lao công trong hoàng cung. . .

Trong đại sảnh tràn ngập tiếng bàn tán, mọi người đều đang cố gắng tiếp thu tin tức này, dùng góc độ cá nhân mà suy đoán ý nghĩa của tín hiệu mà Đảng Long và Thẩm gia đưa ra, còn có suy nghĩ xem việc này có ảnh hưởng tới lợi ích của mình không, có người mỉm cười, có người ủ rũ, có người bình thản.

Diệp Hoan mỉm cười, nghiêng đầu thấp giọng hỏi Chu Mị: “Đây là xã hội thượng lưu?”

Chu Mị cười gật đầu.

Diệp Hoan bĩu môi: “Sao tôi cứ cảm giác thấy tiếng gậy bàn tính nhỉ? Tích tích cạch cạch, họ đang tính xem tôi nặng bao nhiêu sao?”

“Bọn họ nếu như không luôn mang theo bàn tính thì sao có thể dẫn thân vào xã hội thượng lưu” Chu Mị cười đầy thâm ý.

Diệp Hoan nghĩ nghĩ, chân thành nói: “Tôi không thích nơi này.”

Chu Mị cười nói: “Em cũng không thích, nhưng chúng ta đã đứng ở đây rồi.”

Diệp Hoan thở dài, xem ra chính mình thật sự bần nhão không thể trát tường, người khác thì mong muốn được sống trong xã hội thượng lưu, mà mình lại không chút thích thú, chỉ muốn chạy đi.

Kế tiếp, Chu Dung đưa hần đi khắp nơi chào hỏi các vị chính khách, các tổng giám đốc.

Mọi người đối với Diệp Hoan rất nhiệt tình. Bắc Kinh Thẩm gia, Tập đoàn Đảng Long, hai danh hiệu vô cùng chói mắt treo trên đầu Diệp Hoan, hần hoàn toàn có tư cách hưởng thụ cảm giác như trăng sáng được những vì sao vây quanh.

Diệp Hoan đành phải máy móc tươi cười bắt tay với bí thư a, bộ trưởng b, thị trưởng c, thư ký d. . .

Chu Dung như một con gà mẹ đang bảo vệ con, đứng bên người Diệp Hoan, giới thiệu mọi người cho hần biết, thỉnh thoảng lại nhìn sắc mặt hần, bà rất sợ con trai không vui, bà biết rõ Diệp Hoan cho tới bây giờ cũng không có xem mình như người của xã hội thượng lưu, cho dù hần có xuất thân cao quý cỡ nào, bên trong hần luôn cố chấp xem mình như người đầu đường xó chợ.

Muốn thay đổi quan niệm này không phải chuyện của ngày một, ngày hai.

Lúc này, một thân hình cao lớn xuất hiện trước mắt Diệp Hoan, chủ động bắt tay Diệp Hoan, cười nói: “Diệp thiếu gia, ngài khỏe chứ? Tôi là Dương Tố.”

Diệp Hoan ngẩn người, híp mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn người trước mặt.

Dương Tổ bắt tay sau đó liền nhanh chóng buông ra, nâng ly rượu lên thật nhẹ, Diệp Hoan cũng cười rồi cùng hân khê cụng ly.

Uống cạn một ly Champagne, Dương Tổ nở nụ cười ôn hòa, nói: “Không thể tưởng tượng được thành phố nhỏ như Ninh Hải lại ngọa hổ tàng long, Thẩm gia công tử thế mà lại đích thân tới đây, nếu hôm nay tôi không tới đây, thì đã bỏ mất dịp may rồi.”

Diệp Hoan cười đầy giả tạo: “Ngài Dương khách khí rồi, kỳ thật trước đây, tôi và ngài đã nhiều lần bỏ lỡ nhau rồi.”

Dương Tổ nhú mày: “Ah? Phiền ngài chỉ giáo?”

“Tôi đã tới công ty Ngôi Sao của ngài rất nhiều lần, nhưng đều không gặp được ngài. Ngài nói xem có phải là đã bỏ lỡ nhiều lần hay không?”

Dương Tổ kinh ngạc: “Diệp thiếu gia đến công ty Ngôi Sao tìm tôi ư? Tôi đây thật sự không biết, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Diệp Hoan nhìn thẳng hân, chậm rãi nói: “Tôi đến công ty Ngôi Sao tìm ngài là muốn xin ngài tha cho tôi một mạng...”

Dương Tổ giật mình nói: “Anh nặng lời rồi, Diệp thiếu gia vì sao nói vậy?”

“Công ty Ngôi sao của anh đã mua một mảnh đất ở ngoại ô phía Tây, mảnh đất đó vốn là của viện phúc lợi, không biết anh Dương đây có thể nể mặt tôi, bán lại mảnh đất đó cho tôi không? Tôi có thể ra giá cao hơn, dù gấp 5 lần cũng không thành vấn đề.”

Gương mặt của Dương Tổ không đổi, lắc đầu cười khổ nói: “Nói ra thì Diệp thiếu gia có lẽ không tin, nhưng công ty Ngôi Sao cũng không phải là của tôi. Người khác nói tôi ỷ vào gia thế mở công ty để vơ vét tiền của, những điều này đều là tin đồn sai sự thật. Cha tôi quản con cái rất nghiêm, tuyệt đối không để tôi làm bậy. Công ty Ngôi sao là của bạn tôi, tôi chẳng qua chỉ là một cố vấn nho nhỏ mà thôi.”

Nụ cười của Diệp Hoan ngày càng lạnh.

Kể có tiền nói dối quả nhiên rất giỏi, ít nhất thì biểu cảm rất phù hợp, như Đông Phương Bất Bại nói mình không phải là đàn ông, thật sự rất thành khẩn.

“Ngài Dương có thể thương lượng lại không? Thật ra các anh xây sân golf, xung quanh có hơn 2000 mẫu đất, các anh muốn làm gì cũng được, tôi chỉ cần 10 mẫu để xây dựng viện phúc lợi thôi, anh có thể gờ cao đánh khê hay không?”

Dương Tổ đương nhiên không biết xuất thân của Diệp Hoan, vì vậy buồn bực nói: “Hơn mười mẫu đất. . . Diệp thiếu gia định dùng nó làm gì?”

Diệp Hoan cười khổ: “Cứ coi như là tôi buôn bán, anh Dương có thể nể mặt được không?”

Dương Tổ lấy làm áy náy, nói: “Thật sự có lỗi, Diệp thiếu gia, công ty không phải là của tôi, tôi không có quyền quyết định. Hơn nữa hạng mục xây sân golf là do tổng giám đốc cùng một số công ty ở Hoài Tây liên hợp đầu tư, đã đầu tư mấy trăm triệu. Diệp thiếu gia là cậu ấm của Đằng Long, vài trăm triệu trong mắt anh không là gì nhưng đối với công ty Ngôi Sao thì lại là một con số lớn, tôi sợ bọn họ sẽ không đồng ý. . . Diệp thiếu gia, tôi rất khó hiểu, anh cần 10 mẫu đất ấy để làm gì? Có thể cho tôi biết không?”

“Không phải buôn bán. . . Là tôi mong viện phúc lợi có thể tiếp tục hoạt động thôi.”

“Tôi thật không nghĩ ra, viện phúc lợi chuyển tới đâu chẳng được, sao nhất định phải ở đó?”

Nụ cười của Diệp Hoan trở nên cứng ngắc: “Bởi vì bọn nhỏ trong viện phúc lợi không phải chó, không thể để cho người khác tùy tiện đuổi đi nơi khác. Tụi nó có hơi tham lam, ngoại trừ muốn cơm no áo ấm, bọn nhỏ còn muốn có nhân cách và tôn nghiêm.”

Dương Tổ ngẩn người, nụ cười của hân cũng trở nên cứng ngắc.

Nói đến nước này, việc thương lượng đã không thành, hai người vì vậy mà cười lớn rồi cụng ly, sau đó lướt qua nhau.

Chu Dung vẫn đứng cách đó không xa, yên lặng nhìn biểu hiện của Diệp Hoan, lúc này bà mới thở dài một hơi.

Chu Dung vỗ nhẹ vai Diệp Hoan, cười nói: “Đúng vậy, tuy biểu cảm chưa thuần thực nhưng con đã làm rất tốt. Trong giới này chính là như vậy, cho dù giao tiếp với ai thì cũng phải cười cười nói nói, dù cho người đứng đối diện là kẻ thù không đội trời chung của con thì con vẫn phải xem hân thân thiết như là anh em ruột thịt. Diệp Hoan, mẹ luôn lo lắng con sẽ đi qua tát hân một cái, không nghĩ tới con nhịn được ”

Diệp Hoan cười lớn nói: “Con lúc này cũng muốn dùng mặt hân để lau để giày, nhưng trong tay đang cầm ly, xoay người không tiện. . .”

Chu Dung khẽ cười nói: “Chuyện của viện phúc lợi từ từ tính sau, mẹ sẽ nói với ba con, để ông ấy ra mặt giải quyết. . .”

Diệp Hoan quả quyết lắc đầu, nói: “Việc nhỏ như vậy đừng nói với cha, chỉ là 10 mẫu đất. Ông ấy đường đường là người đứng đầu nội các lại ra mặt xử lý chuyện này, nói ra cũng không vẻ vang, mẹ, chuyện này con sẽ tự mình giải quyết.”

Chu Dung vui mừng cười nói: “Tốt, để mẹ xem năng lực của con trai mẹ thế nào. Mọi chuyện cũng đừng quá vội vàng, đến đúng thời điểm thì chuyện tự nhiên cũng thành công, con hiểu chứ? Có khó khăn thì nói với mẹ.”

. . .

Thật vất vả mới thoát khỏi những người cố ý đến làm quen, Diệp Hoan một mình rời khỏi đại sảnh, đi xuống tầng một định hút thuốc, hít thở không khí.

Tiệc tối còn chưa bắt đầu, bốn phía đã nổi lên vị giả tạo, Diệp Hoan ở nơi đó cảm thấy thật không quen.

Nếu để hân cả đời sống như thế này, Diệp Hoan cảm thấy mình khẳng định chết sớm, dù sống thì cũng không vui.

Hân không thuộc về giới này, cho dù hiện tại hay tương lai.

Diệp Hoan đi đến bãi đỗ xe, lấy ra một thuốc, châm lửa, rít một hơi, trong đầu suy nghĩ rối rắm.

Dương Tổ. . .Tên khốn này chết sống không chịu đồng ý. Hơn 10 mẫu đất của viện phúc lợi chẳng những không mua được, ngay cả nhà cũ cũng phải dời đi nơi khác. Lúc trước hân không có năng lực, cũng không có thân phận, bị người khác đuổi đi cũng không sao, nhưng bây giờ chính mình đã là đại thiếu gia, vì sao còn bị người khác đuổi tới đuổi lui? Ông đây là trời sinh bị người khác đuổi đi hay sao?

Diệp Hoan càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng buồn bực.

Hít mạnh một hơi, càng nghĩ càng giận, bây giờ hân muốn xì lốp xe người khác.

Chuyện của viện phúc lợi có thể từ từ giải quyết, ông đây muốn trút giận một chút chắc cũng được đi?

Diệp Hoan gọi một bảo vệ lại, hỏi: “Xe của Dương Tổ đỗ ở đâu? Tôi là thư ký của hân, muốn lấy chút đồ.”

Bảo an nghi hoặc nhìn hân, không nói lời nào.

Diệp Hoan khẽ vươn tay, đưa hân mấy tờ tiền.

Tên bảo an không chút do dự vươn tay, chỉ vào chiếc xe ở xa nói: “Xe Dương thiếu gia ở hàng thứ ba, Mercedes-Benz màu đen.”

Diệp Hoan theo hướng bảo an chỉ, tìm được hàng thứ ba, sau đó trợn tròn mắt.

Hàng thứ ba tuy có Mercedes, bất quá là hai chiếc, song song để cùng một chỗ, đều là màu đen, căn bản không biết chiếc nào mới là của Dương Tổ .

Đang lúc hân bắt đầu buồn bực, đột nhiên nghe được tiếng nước róc rách.

Diệp Hoan nghiêng đầu nhìn liền thấy một thanh niên trẻ tuổi đang “giải quyết nỗi buồn” lên chiếc Mercedes bên trái, ngúng nguẩy trái phải, có vẻ thỏa mãn thích ý, vô cùng vui sướng.

Diệp Hoan ngậy ra một lúc, sau đó nở nụ cười, không biết chủ xe kia tại sao đắc tội hắn mà bị trả thù thế này, tính ra tên này cũng là nhân tài, cũng có chút giống mình.

Người trẻ tuổi nghe thấy có người đang cười, kinh ngạc quay đầu nhìn chung quanh, thấy Diệp Hoan cười không ngừng, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, sau đó ra dấu im lặng.

Diệp Hoan hiểu ý gật đầu, hai chiếc Mercedes, người tuổi trẻ kia đã xử lý một cái, còn một cái vẫn chưa bị gì.

Nguyên tắc làm người của Diệp Hoan là thù giết nhằm chứ không bỏ sót.

Nếu như cái bên phải này là của Dương Tố thì sao?

Vì vậy Diệp Hoan gật đầu với người trẻ tuổi, sau đó kéo khóa quần, nhắm ngay xe bên phải, bắt đầu nhả đạn.

Đối phương thấy hành động của Diệp Hoan, sắc mặt thay đổi, vừa muốn lên tiếng, Diệp Hoan đã xử lý rồi.

Người trẻ tuổi đen mặt, muốn nói gì đó, rốt cục thở dài, ảm đạm không nói.

Hai người đồng thời “giải quyết nỗi buồn” với 2 chiếc giống nhau, tuy không nói gì, nhưng rất hòa hợp, rất hữu hảo, chỉ thiếu mỗi phát biểu cảm nghĩ thôi.

Cũng không lâu lắm, hai người đồng thời run lên hai cái, lộ ra thần sắc thoải mái, nhét Thần Khí vào trong quần. Hai bàn tay vừa đỡ Nhị đệ nắm chặt tay nhau:

“Đồng chí ah! Cuối cùng tôi đã gặp được anh rồi!” Người trẻ tuổi ngũ khí kích động.

Diệp Hoan cũng kích động không thôi: “Một mình chiến đấu hằng hái nhiều năm, rốt cuộc đã tìm được tổ chức, anh cũng là kẻ thù của Dương Tố?”

Người trẻ tuổi càng kích động: “Đúng!”

“Nhả đạn thoải mái như vậy, anh bị Dương Tố cướp vợ sao?”

“... Không có.”

“Tôi họ Diệp, Diệp Hoan, anh tên gì?”

Người trẻ tuổi ha ha cười cười: “Tôi biết rồi. Lúc nãy trong sảnh tiệc đã nhìn thấy anh, thiếu gia của Tập Đoàn Đăng Long. Tự giới thiệu cái, tôi họ Lưu, Lưu Tử Thành. Cha Dương Tố là Bí thư Tỉnh ủy, cha tôi là tỉnh trưởng Lưu Diệc Liên, bọn họ là chiến hữu, tôi cùng Dương Tố là kẻ thù không đội trời chung.”

Diệp Hoan giật mình: “Phức tạp quá, như vậy có nghĩa là chiếc xe mà anh giải quyết mới là của Dương Tố phải không?”

Lưu Tử Thành gật đầu.

Diệp Hoan ha ha cười nói: “Vậy là tôi nhầm rồi, không biết chiếc xe này là của tên gốc nào nữa...”

Gương mặt của Lưu Tử Thành thoáng run rẩy, sau đó chỉ vào mặt mình nói: “Chiếc xe đó là của tên gốc tôi đây.”

“...”

109. Chương 108: Đệ Nhị Công Tử

Diệp Hoan hiện tại xấu hổ cực kỳ.

Không ngờ lại lấy đá đập chân mình rồi!

Lưu Tử Thành sắc mặt có chút ủy khuất, quay đầu nhìn vệt nước tiểu bắt mắt đọng trước mũi xe, ảm đạm thở dài không nói.

Diệp Hoan lại càng xấu hổ, xoa xoa tay cười gượng: “Xảy ra nhầm lẫn thế này, thật xin lỗi...Hay là tôi đi tìm cho anh hai nhân viên vệ sinh giúp anh rửa xe nhé?”

Lưu Tử Thành rầu rĩ nói: “Không cần, xe này là tôi mượn của người khác, tôi lái thẳng đến tiệm rửa xe cũng được... Tôi nói Diệp huynh đệ này, mùi nước tiểu của anh thật nồng đậm đấy, xem ra gần đây trong người tích súc không ít nộ khí nhỉ? ”

“Đều là bị thằng oắt Dương Tổ kia chọc tức mà thành”

Lưu Tử Thành xoa cằm đánh giá xe Dương Tổ, đột nhiên lấy lại tinh thần

“Một bãi nước tiểu cũng không phát tiết hết oán khí được, tôi đi tìm thêm mấy thứ nữa tặng cho hần”

“Đi!” Diệp Hoan vốn cũng có ý này.

Lưu Tử Thành xách ra một cái hộp công cụ từ cốp xe phía sau, lấy ra hai cái dùi trong hộp, mỗi người cầm một cái, sau đó...

Trong bãi đỗ xe liên tiếp vang lên thanh âm trầm đục, bốn cái lốp xe Mercedes của Dương Tổ đều bị đâm thủng.

Còi chống trộm ô tô vang lên inh ỏi, hai người nhìn nhau cười cười, sau đó nhanh chân bỏ chạy. Cả hai cầm đầu chạy đến hành lang khách sạn, thở hổn hển nhìn nhau cười ha ha.

Diệp Hoan nhìn Lưu Tử Thành, ánh mắt càng ngày càng thưởng thức.

Cùng là con ông cháu cha nhưng Lưu Tử Thành này có vẻ ngay thẳng hơn Dương Tổ nhiều, ân oán rõ ràng, hành xử phóng khoáng, Diệp Hoan cảm thấy hần rất hợp khẩu vị của mình, đúng là đồng chí chung một tổ chức.

Hai người đi đến sảnh nghỉ của khách sạn, ngồi xuống ghế sa lon mềm mại, Diệp Hoan lấy ra bao Cát Trắng chia cho Lưu Tử Thành

Lưu Tử Thành nhận lấy xem xét, vui vẻ thốt lên: “Ôi, là Cát Trắng bao mềm, đã lâu lắm rồi chưa hút lại loại này. Hồi còn làm lính trong quân ngũ, đội trưởng chúng tôi yêu thích nhất loại thuốc này đấy”

Diệp Hoan nghe xong những lời này liền quyết định cho Lưu Tử Thành vào danh sách yêu thích của hần

“Dương Tổ là đệ nhất công tử ở tỉnh ta, anh là đệ nhị công tử. Hai người rốt cuộc là có thâm thù gì?”

Lưu Tử Thành rút một hơi thuốc dài, bĩu môi nói: “Đệ nhất, đệ nhị chó má gì, cha của hần là Bí Thư tỉnh ủy, hần cũng nghĩ mình là Bí Thư luôn rồi chắc. Tôi đây nhìn không vừa mắt cái tên Dương Tổ đối trá đó. Ngoài miệng lúc nào cũng hô hào hần chỉ là công dân bình thường, cha hần làm quan không liên quan gì đến hần..v..v..Cái kiểu ăn nói quan cách của hần còn ra vẻ hơn cả cha hần. Tôi nhổ vào!”

Diệp Hoan cười nói: “Bởi vì người ta đối trá nên kết thù với anh luôn à?”

“Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy, hừ hừ, được rồi, chuyện này nói ra cũng dài, không đề cập nữa. Diệp huynh đệ, yền hội tối nay tôi có hỏi thăm qua rồi, lai lịch của anh thật không nhỏ nha, thiếu gia của Đảng Long lại còn là con trai của ngài Thẩm. Ở Bắc Kinh tôi cũng có nhiều người quen, sao chưa từng nghe nói qua nhân vật thần long như anh nhỉ. Nói thật xem, anh nằm vùng trong dân gian bao lâu rồi? Có mục đích gì thế?”

Bộ dáng Lưu Tử Thành tự tiểu phi tiểu khiến Diệp Hoan cười đến càng vui vẻ.

Tên nhóc này dò hỏi tin tức cũng có ý tứ như vậy, rất phóng khoáng nhưng bên trong lộ ra vài phần giáo hoạt, trong giọng điệu trêu tức lại có mấy phần thâm trầm. Đám con ông cháu cha này xem ra cũng không phải đèn càn đầu

Diệp Hoan ghé vào bên tai Lưu Tử Thành, hạ giọng thần bí nói: “Tôi ẩn mình trong dân gian hai mươi năm rồi, bởi vì tôi phải gánh vác một sứ mệnh thần thánh vĩ đại....”

Lưu Tử Thành nhú mày, hứng thú hỏi: “Sứ mạng gì thế?”

“Anh có thể thề không nói cho người khác biết không?”

“Tôi thề!”

”Tôi ẩn mình hai mươi năm là vì mua bánh bao cho Thẩm tổng lý (tổng lý: chức vụ Người đứng đầu nội các)....

“Bánh bao?”

“Ừ, Thẩm tổng lý rất thích ăn một loại bánh bao nhân thịt ở Ninh Hải cho nên sau khi sinh tôi ra, ông ấy phái tôi đi thâm nhập vào quần chúng nhân dân bí mật tìm kiếm tung tích của nơi sản xuất bánh bao nhân thịt đó...”

Lưu Tử Thành mặt mày nghiêm túc, kính nể nói: “Nhẫn nhục gánh vác trách nhiệm nặng nề. Hiếu tâm của anh thật đáng tôn vinh!”

“Anh tin thật hả?”

Lưu Tử Thành ung dung nói: “Tôi là kẻ đàn mới đi tin”

Tuy hai người có hảo cảm với nhau nhưng chỉ vừa mới quen biết, đương nhiên sẽ không nói hết ngọn ngành. Giao tình còn chưa tới mức độ đó, quá thẳng thắn chính là đầu óc có bệnh

Hai người nói chuyện tào lao một hồi liền đứng dậy đi lên yến hội trên tầng năm, Lưu Tử Thành cho Diệp Hoan một tấm danh thiếp. Danh thiếp mạ vàng, được in rất tinh xảo, trên đó viết “Chủ tịch công ty TNHH văn hóa ẩm thực Hạo Nguyệt”

Diệp Hoan cười cười: “Công ty của Dương Tổ gọi là Ngôi Sao, còn công ty anh tên là Hạo Nguyệt (trắng sáng). Anh đúng là người quyết không chịu thiệt...”

Lưu Tử Thành cười nói: “Tôi không giống thằng dối trá kia. Tôi làm người thẳng thắn, hận là hận, yêu là yêu. Nói thật ra, cơ nghiệp này của tôi ké nhờ ít ánh sáng của ba tôi nên đến giờ vẫn một đường thuận lợi, nhưng tôi làm ăn không trộm cắp, không lừa gạt, không giống Dương Tổ vì lợi nhuận mà có thể bán rẻ lương tâm. Làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trình tiết! hừ!”

“Dương Tổ thật xấu như vậy sao?”

Lưu Tử Thành cười nói: “Diệp huynh đệ, cái giới này quan trọng nhất là các mối quan hệ. Anh phải cảnh giác nhiều hơn, nhất là thằng nhóc Dương Tổ, cẩn thận bị nó ăn tươi nuốt sống đó. Cha hần thắng quan càng lớn thì thủ đoạn kiếm tiền của hần càng độc ác. Mấy năm nay rất nhiều hạng mục công trình ở Giang Nam, còn cả năng lượng, ô tô, vật liệu xây dựng các loại, chỉ cần hể kiểm ra tiền thì hần đều mò tay tới. Tàn nhẫn nhất chính là chỉ cần hần ra tay thì không cho phép người khác mó vào. Ngoài miệng thì hô nhân nghĩa đạo đức, trên thực tế người bị hần làm cho tan nhà nát cửa cũng không ít đâu”

Diệp Hoan lắng lắng nghe, sắc mặt có chút ngưng lại.

Nếu như Lưu Tử Thành nói là sự thật, theo như tính tình của Dương Tổ, mảnh đất của viện phúc lợi chỉ sợ khó mà lấy lại được. Dù cho lấy lá bài tẩy Thẩm Độc Lễ ra, vứt bỏ mặt mũi trong giới thượng lưu thì sau này sẽ kết thêm một cường địch

Chuyện này phiền toái không nhỏ ah...

Hai người vừa chuyện trò vừa trở về sảnh tiệc, bước vào cửa, ánh mắt mọi người liền chú mục vào cả hai.

Dương Tổ bưng ly Champagne đứng trong đám người, thấy Diệp Hoan cùng Lưu Tử Thành thân mật trò chuyện. Mặt Dương Tổ nhanh chóng hiện lên một tia âm ngoan rồi lập tức khôi phục lại bộ dáng thanh tao nho nhã, mỉm cười, tiếp tục cùng người bên cạnh hàn huyên.

Diệp Hoan cùng Lưu Tử Thành hẹn lần gặp mặt sau rồi tách ra, đều tự mình đi tìm người quen xã giao.

Trong góc, Hầu Tử, Trương Tam diện cả cây ô phục đen chui ra.

Diệp Hoan cười nói: “Hai đứa đến đây lúc nào? Nhìn bọn mày mặc ô phục chẳng tự nhiên gì cả, chỉ thiếu mỗi cái dây thừng tròng lên cổ để người ta dắt đi nhào lộn nữa thôi...”

Hầu Tử gượng gạo kéo kéo cái nơ, nói: “Quần áo kiểu này em mặc thực không quen, chẳng thoải mái bằng quần đùi áo ba lỗ”

Diệp Hoan phát tài, tự nhiên sẽ không bạc đãi hai thằng em chí cốt. Chu Dung cho Diệp Hoan mấy tấm thẻ vàng, hắn cũng không xem trong đó có bao nhiêu tiền, liền chia cho Hầu Tử, Trương Tam và Nam Kiều. Một mỗi người một thẻ. Hiện tại, tính tổng số tiền gửi ngân hàng của ba đứa cũng phải lên đến trăm vạn đồng.

Chu Dung cũng biết con trai bà rất thân thiết với đám Hầu Tử nên hễ cho Diệp Hoan cái gì cũng sẽ chia làm bốn phần. Bộ ô phục hai đứa đang mặc chắc hẳn cũng là do Chu Dung sai người mang tới.

Trương Tam cẩn thận nhìn Diệp Hoan vài lần, cười nói: “Anh Hoan, anh chắc chắn lại làm chuyện xấu rồi.”

Diệp Hoan kinh hãi: “Làm sao mày biết?”

“Trên mặt anh viết rõ rành rành đây này.” Trương Tam hắc hắc cười.

”Đánh rắm! Mày cả ngày lăm la lăm lét, sao trên mặt không có viết hai chữ ‘ăn trộm’ ?” Diệp Hoan phản bác lại

“Em phát hiện ra một quy luật, Hầu Tử hễ xem phim sex xong, mặc kệ hắn có giả bộ điềm nhiên thế nào, em cũng có thể nhìn ra được. Trên mặt phải của nó có một cái bớt nhỏ màu đỏ. Mỗi lần xem phim sex xong, cái bớt đỏ đó sẽ nhạt đi, con mẹ nó, hết như thủ cung sa của nó vậy ...”

Hầu Tử mặt đỏ tới mang tai, tức giận đập Trương Tam một cái

“Không chừng cái bớt kia đúng là thủ cung sa của Hầu Tử ..ha ha” Diệp Hoan nói xong vô thức sờ lên mặt mình “Mặt anh cũng có bớt sao?”

“Anh Hoan không giống nó. Mỗi lần anh làm chuyện xấu xong, khóe mắt trái sẽ nhếch nhếch lên”

Diệp Hoan đập hắn một cái, cười mắng: “Thằng nhãi này, có mắt mày nhếch ấy, cái này của lão tử gọi là ‘ lương tâm không phai mờ’ vẫn còn có thể cứu vãn”

Hầu Tử hiếu kỳ nói: “Anh Hoan, sắc mặt anh không được tốt, làm sao vậy?”

Diệp Hoan quay đầu liếc Dương Tổ phía xa, giảm thấp thanh âm nói: “Tên họ Dương đó không chịu nhượng bộ. Hơn mười mẫu đất của viện phúc lợi, hắn chẳng những không chịu để cho, còn muốn chuyển luôn viện phúc lợi đi.”

Hầu Tử cùng Trương Tam nghe xong giận dữ: ”Dựa vào cái gì! Viện chúng ta đã ở đó mấy chục năm rồi, hắn dựa vào cái gì nói một câu liền muốn đuổi chúng ta đi?”

Diệp Hoan thở dài: “Cái thế đạo này, kẻ nào có quyền kẻ ấy có tiếng nói, chẳng lẽ mày còn không hiểu sao?”

“Anh Hoan, anh cũng đâu có kém gì hắn, anh đấu với hắn đi!”

Diệp Hoan gật gật đầu, nói: “Chuyện này anh cũng sẽ không nhượng bộ. Chúng ta chịu nhục bao năm nay, bây giờ thân phận chúng ta cũng không kém tên họ Dương đó bao nhiêu. Mảnh đất quanh viện phúc lợi anh mày nhất định không để mất”

Hầu Tử hung dữ thấp giọng nói: “Hay em trối hắn lại, bảo hắn dùng mười mẫu đất kia để chuộc thân?”

Diệp Hoan thở dài: “Mày vẫn không khá lên chút nào cả. Nhớ kỹ, lưu manh không có tiền và lưu manh có tiền không thể hành xử giống nhau được ?”

Hầu Tử uể oải nói: “Vậy anh nói xem phải làm sao bây giờ?”

Diệp Hoan liếc Dương Tổ, trầm giọng nói: “Muốn đối phó với kẻ địch, trước hết phải hiểu rõ chúng. Chúng ta trước tiên phải thăm dò tường tận thân thế, lai lịch của Dương Tổ, tìm hiểu xem thực chất cái sân Golf ấy như thế nào, hần sấm vai gì trong vở kịch này?”

Diệp Hoan đang nói liền nhìn thấy phía xa có một thân ảnh duyên dáng. Hần biến sắc, vội vàng quay lưng lại

“Anh Hoan, anh gặp quỷ à?”

“Câm miệng! Bà La Sát kia đang ở đây.”

“Cao Thắng Nam?” Hầu Tử quay đầu ngoác chung quanh: “Đây không phải bữa tiệc từ thiện sao? Bà La Sát đó đến đây làm chi?”

Trương Tam vẻ mặt có tật giật mình: “Sẽ không phải là tới bắt ăn trộm chứ? Lâu rồi em có làm vụ nào đâu...”

Diệp Hoan bực bội gắt: “Đây là xã hội thượng lưu, cũng không phải trên xe buýt, ở đâu ra ăn trộm?”

“Em đây không phải sao? Anh Hoan, em chột dạ còn hiểu được, anh chột dạ cái gì?”

Diệp Hoan ảm đạm thở dài: “Buổi tối mấy ngày trước, nàng ta uống say rồi thú tính đại phát...”

Hai người kinh hãi: “Anh bị cô ta...”

Diệp Hoan gật đầu, khoe miệng co quắp, vô hạn khuất nhục nói: “Anh mày vốn không đồng ý, nhưng mà cô ta khỏe quá...”

110. Chương 109: Gặp Lại Cao Thắng Nam

Đêm nay Cao Thắng Nam không mặc đồng phục cảnh sát mà mặc một bộ lễ phục dạ hội màu hồng hoa lệ. Chiếc váy được thiết kế phần eo bó sát, kết hợp với thân váy dài chấm đất càng tôn lên thân hình thanh mảnh, thướt tha của cô. Phần ngực mở sâu xuống khiến vô số ánh mắt nam giới đổ dồn về bờ ngực trắng như tuyết đó.

Cao Thắng Nam cầm một ly Champagne trên tay, mỉm cười nhã nhặn từ chối những người đàn ông tiến đến làm quen. Cô đứng ở trong sảnh đảo mắt nhìn chung quanh liền thấy mấy người Diệp Hoan đang đứng giữa sảnh. Khuôn mặt Cao Thắng Nam đỏ lên, ánh mắt vội càng nhìn về nơi khác, tim đập loạn như nai con đi lạc.

Một đêm lạc thú đó làm cô đến bây giờ mỗi khi hồi tưởng lại đều cảm thấy tim đập mạnh. Những ngày qua, cô lúc nào cũng thấy xấu hổ và giận giữ, không ngừng tự hỏi mình đêm hôm đó sao có thể làm ra việc to gan đến vậy? Lúc đó thật sự là uống rượu say hay bị trúng tà? Quả thực quá ... quá không biết xấu hổ!

Cho dù cố ý hướng ánh mắt về nơi khác nhưng Cao Thắng Nam nhìn không được giả lơ đành quay đầu lại như thể tình cờ liếc nhìn Diệp Hoan, sau đó lại quay nhìn đi chỗ khác, sau đó lại liếc nhìn lại, sau đó nữa...

Cứ thế ngoảnh đi ngoảnh lại

Hần hôm nay. . . thật sự rất tuần tú.

Từ đó đến giờ cô chưa từng thấy qua Diệp Hoan mặc lễ phục, không nghĩ tới khi hần mặc vào trông thật anh tuấn tiêu sái, mỗi cử động đều mang phong thái phong lưu ngang tàng, đủ để làm mê đắm bất kì người phụ nữ nào tối nay, kể cả cô.

Cao Thắng Nam vừa nghĩ tới thân hình cường tráng ẩn trong bộ lễ phục đẹp đẽ quý giá đó đã từng triền miên với, thân mật liên kết, cô liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân nóng lên như bị phỏng.

” Sắc nữ! Thật không biết xấu hổ!” Cao Thắng Nam tự mắng mình.

Diệp Hoan đứng cách đó không xa nhìn thấy Cao Thắng Nam, lông mày hơi nhíu lại.

Con mụ đó tối nay ăn mặc mát mẻ như vậy để làm gì?

Hắn cảm thấy trong người đột nhiên không thoải mái, không rõ nguyên nhân là gì, không liên quan tới tình cảm mà chỉ là một loại bệnh chung của đàn ông mà thôi. Phụ nữ đã từng quan hệ xác thịt với hắn đi ra ngoài cũng nên ăn mặc kín đáo chút. Hôm nay cô ta ăn mặc hở hang lộ liễu như vậy, chẳng lẽ đối nghề làm hàng V.I.P công sở rồi hả?

Tâm lý Diệp Hoan vốn dĩ còn có chút sợ hãi nhưng đụng đến chủ nghĩa đại nam tử của hắn, chuyện đã xảy ra còn không sợ thì còn chuyện gì phải sợ nữa? Cô ta chẳng lẽ dám ngủ với đám đàn ông này trước mặt hắn sao?

Diệp Hoan lấy lại tinh thần, cầm ly rượu đi tới chỗ Cao Thắng Nam.

Hầu Tử với Trương Tam đều đỏ mắt hâm mộ.

“Nhìn xem kìa, anh Hoan đúng là anh Hoan, mỹ nữ mà nhìn thấy anh ấy giống như là ăn trúng xuân dược vậy..” Hầu Tử xoa xoa miệng nói: “Nói thật bây giờ hai chúng ta có tiền rồi, muốn gái đẹp tới quyến rũ không phải cũng đơn giản sao!”

Trương Tam khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Mày với anh Hoan có thể so sánh được hay sao? Mày phải đợi mỹ nữ tới quyến rũ còn anh Hoan lại được mẹ dâng mỹ nữ tới tận cửa.”

Hai người nói xong nhìn về phía Chu Mị với Nam Kiều Mộc đang đứng ở một góc trong đại sảnh, sau đó thở dài.

“Bây giờ chuyện tình cảm của bọn họ rồi như chỉ gai, không biết anh Hoan sau này sẽ sắp xếp như thế nào?”

Diệp Hoan đi đến trước mặt Cao Thắng Nam quét mắt khắp người cô, nói giọng mỉa mai: “Ăn mặc mát mẻ như vậy cô định tới nay múa thoát y hả? ”

Vẻ mặt xấu hổ của Cao Thắng Nam lập tức biến mất, cô liếc nhìn hắn rồi cười lạnh: “Anh mặc bộ đồ cứng nhắc như vậy, đêm nay định lên diễn ảo thuật hả? ”

Diệp Hoan chán nản, nhìn xung quanh một hồi, nhỏ giọng nói: “Nữ lưu manh! Cô hăm hiếp tôi nhiều lần như vậy, tôi đã lưu lại chứng cứ để kiện cô ra tòa rồi. ”

Khuôn mặt của Cao Thắng Nam từ đỏ chuyển sang tím.

“Cô có muốn thương lượng một chút để giải quyết chuyện này hay không? ”

“Anh. . . Anh muốn như thế nào?” Cao Thắng Nam lắp bắp hỏi, khí thế hùng hổ của cô đã bị câu nói của Diệp Hoan đè bẹp

“Rất đơn giản, hẹn một ngày nào đó . . . cô để cho tôi hăm hiếp lại cô một lần.”

Cao Thắng Nam cắn răng: “Anh có tin là tôi sẽ đập anh một trận ngay trước mặt đám người nơi đây không?”

Thời điểm hai người đang cãi vã, chùm đèn lớn bên trong đại sảnh đột nhiên tắt phụt, tiếp theo một hồi nhạc du dương vang lên.

Trên sân khấu, một cô gái mặc váy trắng bắt đầu kéo đàn vi-ô-lông, làn điệu du dương của đàn vi-ô-lông làm cho tiếng huyền não dần dần chìm xuống.

Một khúc nhạc được tấu xong, người MC chủ trì bữa tiệc mặc một chiếc áo đuôi tôm cầm micro bước lên sân khấu.

“Thưa quý vị, xin chào tất cả mọi người, hoan nghênh các vị đã đến với đêm từ thiện do tập đoàn Đăng Long cùng quỹ Hoan Nhạc hợp tác tổ chức. ”

”Mục đích của bữa tiệc tối hôm nay là quyên góp tiền từ thiện cho các cô nhi trong viện phúc lợi đệ nhất nhân dân Ninh Hải, để bọn trẻ có một cuộc sống hạnh phúc, khỏe mạnh, không còn cảnh ăn đói mặc rách.

Đêm nay tất cả các vị ở đây đều thuộc tầng lớp tinh anh trong xã hội chúng ta, nhân tài kiệt xuất đứng đầu của các ngành nghề, chúng ta thành công là dựa vào sự cần cù và trí tuệ để tạo ra lợi nhuận. Chúng

tôi hy vọng các vị có thể lấy câu nói “lấy từ xã hội, báo đáp cho xã hội” trở thành một chuẩn mực đạo đức, cống hiến tấm lòng cho xã hội, vì những cô nhi đáng thương kia bị ốm đau quần thân, vì sự no ấm của các bạn trẻ mà bỏ ra một chút tâm sức. Cảm ơn mọi người! ”

MC nói xong, dưới đài lập tức nổi lên một tràng vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Diệp Hoan cười ghé sát tai Hầu Tử và Trương Tam nói: “Gã MC này cũng nhanh mồm nhanh miệng đấy, rất tốt.”

MC đứng trên sân khấu nói tiếp: “Không thể phủ nhận, sự chênh lệch giàu nghèo vẫn còn đang tồn tại trong xã hội này, có nơi thì đầy ánh nắng mặt trời, cũng có nơi còn chưa tìm thấy ánh sáng. Tại những nơi mặt trời chiếu không tới được, rất nhiều người đang giãy giụa sống trong nghèo khó.

Trên khắp nước ta có rất nhiều cô nhi bị cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ khi còn đang trong tã lót. Bạn trẻ bị vứt bỏ bởi rất nhiều nguyên nhân, bởi vì thân thể bệnh tật hoặc không trọn vẹn, bởi vì không phải là con trai không thể nối dõi tông đường hoặc là sau khi bị lừa gạt qua tay nhiều người không đem tới lợi ích thì bị đưa tới viện phúc lợi...

Những đứa nhỏ đó chỉ là một đám trẻ bị người đời lãng quên, bởi vì kinh phí viện phúc lợi có hạn nên bạn trẻ thường xuyên phải đối diện với cảnh ăn không đủ no mặc không đủ ấm, một bữa cơm rất hiếm khi được nhìn thấy thịt, một hệ thống sưởi ấm nho nhỏ vào mùa đông là một việc xa xỉ vô cùng. Để không tạo thêm gánh nặng cho viện phúc lợi, bạn trẻ thường xuyên ăn mặc tiết kiệm, thậm chí đi làm việc vặt trong khả năng của mình để kiếm về những khoản thu nhập nho nhỏ cho viện phúc lợi...”

Giọng nói trầm ấm, da diết của MC làm cho nhiều phụ nữ trong đại sảnh không thể kiềm lòng mà chảy nước mắt vì thương cảm.

Khi người dẫn chương trình chuẩn bị nói tiếp thì trong đại sảnh bất ngờ vang lên một giọng nói:

“MC, ông nói thật hay giả vậy? Bây giờ là thời buổi nào rồi, làm gì còn những người phải giãy giụa trong nghèo khó chứ! Ông cũng quá khoa trương rồi! ”

Âm thanh rất chói tai, Diệp Hoan cùng Hầu Tử cảm giác như đầu bị nổ tung, hàn quang trong mắt lóe lên, quay đầu nhìn về chính giữa đại sảnh.

Đó là một người đàn ông trông rất bình thường, mặc một bộ lễ phục đẹp đẽ đứng trong sảnh, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng.

Diệp Hoan và Hầu Tử bị nụ cười của hắn làm đau nhói.

Người đàn ông nói xong, thoáng quay đầu cười mỉm với người bên cạnh.

Kẻ đứng bên cạnh hắn không phải ai khác, chính là Dương Tổ

Đám người Diệp Hoan đồng thời giật mình. Cao Thắng Nam nghiêng người, thấp giọng giải thích: “Người vừa nói tên là Hòa Tuyền, là con trai của cục trưởng Xây Dựng. ”

Trong mắt Diệp Hoan lập tức tỏa ra ánh lửa. . .

111. Chương 110: Nơi Ánh Mặt Trời Không Chiếu Tới

Bên trong đại sảnh, Diệp Hoan mím môi, trong mắt là lửa giận ngút trời.

Người dẫn chương trình cũng ngây người một lúc. Hắn quay đầu nhìn nhân viên bộ phận hành chính của tập đoàn Đăng Long, xác định đó không phải là tiết mục được sắp xếp trước, vì vậy chỉ có thể cười lớn nói: “Vị tiên sinh này, lời nói của tôi hoàn toàn là sự thật, tình hình của viện phúc lợi Ninh Hải ra sao, nếu như ngài có thể đi tới đó nhìn, ngài nhất định sẽ tin tưởng.”

Trong đám người, con của sở trưởng sở Kiến Thiết tỉnh là Mao Tuyền như là có ý muốn phá rối, cười lạnh nói: “Tận mắt nhìn thấy nhất định sự thật hả? Tôi thuê một căn phòng cũ dọn đến ở, sau đó nói với mọi người tôi rất nghèo, mong mọi người giúp đỡ, mọi người đồng ý không?”

Người dẫn chương trình không nói được gì.

Sự việc ngoài ý muốn làm hấn trở tay không kịp, hấn không nghĩ tới một bữa tiệc từ thiện bình thường lại có người tới phá hoại, cho dù hấn nhanh trí, nhưng lúc này cũng không nói được gì. Người trong bữa tiệc không phải giàu có thì cũng là người quyền quý, trong tình huống hấn không hiểu rõ chi tiết, hấn cũng không dám tùy tiện đắc tội người khác.

Mọi người bắt đầu bàn tán xì xào

Cho dù Mao Tuyền nói mấy câu không đầu không đuôi, nhưng khi mọi người nghe được lại cảm thấy như có thâm ý, có vẻ như phía sau buổi tiệc từ thiện này có một tấm màn đen bí ẩn khiến mọi người do dự.

Người phụ trách chuẩn bị bữa tiệc là Chu Mị khề nhừ mảy. Cô nhìn sang người quản lý, nét nghiêm khắc được ngấm thể hiện trong đôi mắt quẩn rừ

Quản lý ngậy ra một lúc, âm thầm kinh hoảng nhưng rất nhanh lại ổn định tâm trạng. Hấn ra dấu cho người bên cạnh. Tập đoàn Đằng Long là tập đoàn lớn, có người chuyên môn xử lý những sự cố ngoài ý muốn như thế này. Họ sẽ xử lý hoặc che dấu để mọi chuyện có thể phát triển theo đúng kế hoạch định trước.

Vài nhân viên nhanh chóng lên bục nhận lấy microphone, khéo léo chuyển sang chủ đề khác.

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra, một giọng nói già nua vang lên khắp đại sảnh.

“Người dẫn chương trình không nói dối, những đứa trẻ trong viện phúc lợi quả thật là không được ăn no mặc ấm, hơn nữa còn không có sách đọc, ngay cả tiền chữa bệnh cũng không có. Lời cậu ta nói đều là sự thật, tôi đây có thể dùng thân phận viện trưởng để chứng minh!”

Mọi người giật mình quay đầu lại.

Lão viện trưởng bước chậm chậm, tay trái dắt Tiểu Thanh, cô nhóc từng nhặt lon bia trên phố rồi bị ông chủ thả chó đuổi theo. Hai người một già một trẻ chậm rãi đi lên sân khấu.

Hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Thanh nắm tay lão viện trưởng thật chặt, ánh mắt rơm rớm không thể che dấu vẻ sợ hãi.

Diệp Hoan đứng trong đám người, trong lòng rối bời, đầu óc lại trống rỗng.

Có chuyện gì vậy? Tại sao mọi chuyện đang tốt đẹp lại trở nên thế này?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, lão viện trưởng dắt Tiểu Thanh đi lên sân khấu. Ông chậm rãi nhìn một vòng đại sảnh, cười khổ nói:

“Những người có mặt tại buổi tiệc tối hôm nay đều là người giàu sang phú quý, lão già như tôi đứng ở đây thật sự đã làm phiền mọi người rồi. Tôi đến lâu rồi, nhưng luôn đứng ở một nơi vắng vẻ, sợ mọi người thấy lão già như tôi sẽ làm vậy bẩn thân phận của mọi người. Nhưng đến lúc này thì tôi không thể không nói ra vài câu ...”

Lão viện trưởng hứng chịu ánh mắt dò xét của đám đông, thân hình không còn khỏe mạnh lại càng thêm cong xuống.

“Lúc này có một vị tiên sinh nói không tin còn có người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Tôi có thể nói cho ngài biết, đây là sự thật. Tôi là viện trưởng viện phúc lợi suốt ba mươi năm nay, trong quãng thời gian này, tôi luôn không có đủ tiền để nuôi sống bọn nhỏ, là tôi vô dụng, nên mới để chúng phải chịu khổ, tôi lại không có cách nào, tôi.. thật sự có lỗi với chúng.”

Lão viện trưởng ghen ngào nói, nước mắt không kiềm được lăn dài trên má

“Các vị có tiền, tôi không biết mọi người đã sống như thế nào, nhưng tôi chưa bao giờ mơ tưởng có thể sống giống như các vị ở đây. Có lẽ vì các vị được ăn ngon mặc đẹp, nên không tin trên đời này có người phải sống trong cảnh khổ rách áo ôm. Tôi không thể trách mọi người được, dù sao chúng ta thuộc về những tầng lớp

khác nhau. Hôm nay tôi vốn không nên đến đây nhưng tôi chỉ muốn quỹ Hoan Nhạc có thể tiếp tục duy trì, để bọn nhỏ có thể ăn nhiều thịt hơn một chút, có thể mua thêm mấy bộ quần áo mới... ”

Lão viện trưởng đứng trên sân khấu nghẹn ngào, nói không thành lời.

Diệp Hoan đứng giữa đại sảnh, nước mắt đã rơi đầy mặt, hét lớn: “Lão viện trưởng, ông đừng nói nữa!”

Lão viện trưởng nghe thấy tiếng Diệp Hoan, nhưng chậm rãi lắc đầu: “Không, ta muốn nói, những khổ cực mà bọn nhỏ phải chịu, đều là vì người viện trưởng vô năng như ta.”

Sau đó ông tiếp tục nói với mọi người trong đại sảnh: “Tôi vô dụng, tôi thấy có lỗi với bọn nhỏ, nhưng tôi không cho phép mọi người hoài nghi sự khổ cực của chúng nó. Chúng tôi không lừa gạt mọi người, tôi tuy nghèo nhưng không hèn mọn, nếu như chúng tôi có tiền thì có gì phải xin tiền của mọi người? Cái chúng tôi cần không nhiều, cũng chỉ dám mong có thể sống sót mà thôi.”

Dưới sân khấu, nhân viên quan hệ xã hội của tập đoàn Đằng Long đã mở máy chiếu, đưa những bức ảnh lên màn hình lớn trong đại sảnh.

Ánh mắt của mọi người như bị hút vào đó.

Lão viện trưởng nghiêng đầu nhìn những đứa trẻ xanh xao, gầy yếu nhưng lại nở nụ cười thật tươi trong bức ảnh, nước mắt lại chảy ra.

“Tám hình này là A Tùng, hai chân của nó lúc mới sinh đã bị liệt nhưng nó lại là đứa có tính cách sáng sủa nhất. Tám năm trước, nó được phát hiện trong đồng rác, lúc đó, chỉ thiếu chút thôi thì mạng nó đã không còn...”

“Người trong hình này tên là Tiểu Tuệ, năm nay con bé đã được 5 tuổi. Thân thể nó khỏe mạnh, không bị tàn tật nhưng có lẽ bởi vì nó là con gái nên lúc nó còn ở trong tã lót đã bị cha mẹ vứt bỏ. Nó là một đứa nhóc hướng nội, trầm lặng, ít nói nhưng rất cần cù. Nếu nó nhìn thấy nơi nào bị bẩn sẽ lập tức lau sạch chỗ đó, thấy quần áo bẩn của mọi người sẽ lặng lẽ mang đi giặt sạch, tuy rằng động tác thật vụng về...”

“Còn đây là Tiểu Thanh, chính là đứa bé đứng bên cạnh tôi, tính cách rất hiếu động, thích hát lại thích múa. Nó luôn mong sau này có thể mặc váy công chúa màu trắng để múa cho anh Hoan của nó xem...”

Màn ảnh lóe lên, hiện ra tám hình của khoảng mười mấy đứa trẻ gầy yếu đang ngồi trên bàn, trước mặt mỗi đứa đều có một cái chén nhỏ, trên bàn là 4 món rau dưa đơn giản, không hề có một món mặn nào.

Lão viện trưởng vừa chảy nước mắt, vừa giới thiệu tiếp.

“Đây là bữa cơm hằng ngày của bọn nhỏ, chúng nó ngày ngày đều ăn thế này, nhưng chưa bao giờ chê bai. Chúng nghèo nhưng đã được dạy không bao giờ tranh giành tranh đoạt đồ của người khác. Mỗi một đứa trẻ được nhận vào viện, tôi đều dạy chúng phải biết nói cảm ơn, phải biết quý trọng những thứ chúng đang có. Nhiều năm sau, khi chúng rời khỏi viện, bước vào đời, tôi lại nói lại những lời này. Suốt 30 năm nay, đứa lớn đi, đứa nhỏ vào, không bao giờ tôi quên dạy chúng điều đó. Những lúc nhìn bọn nhỏ ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, tôi ngồi xổm trong góc tường lặng lẽ khóc, chúng liền vây quanh an ủi tôi, nói với tôi: “Viện trưởng ơi, chúng cháu không lạnh, chúng cháu không đói, ..ông..ông đừng khóc mà...” ”

Lão viện trưởng không thể nói tiếp thêm nữa,. Ông che hai tay lên mặt khóc nức nở

Tiểu Thanh thấy ông khóc, cũng khóc theo.

Dưới sân khấu, rất nhiều người vụng trộm quệt nước mắt, trong đại sảnh chốc chốc lại vang lên tiếng sụt sịt.

Diệp Hoan, Hầu Tử cùng Trương Tam khóc không thành tiếng.

Lão viện trưởng ngừng một lúc, sau đó cao giọng nói:

”Tôi nói những lời này chỉ để ọi người biết được, trên thế giới này, có những nơi mà ánh mặt trời không thể nào chiếu đến, nơi đó chỉ có đói khát và rét lạnh, tuy rằng mọi người không biết tới nó, nhưng nó vẫn luôn tồn tại! Tôi không gạt tiền của mọi người, bởi vì chúng tôi thực sự rất cần tiền!

Những đứa trẻ ở đây không cách nào kiếm ra tiền để nuôi sống mình, chúng chỉ có thể ngược đãi mắt trong suốt ngóng trông đồ ăn và quần áo mà tôi đưa đến cho chúng. Hôm nay, quý Hoan Nhạc đã cho tụi nhỏ một cơ hội để chúng có thể ăn no mặc ấm, tôi thật sự rất quý trọng cơ hội này. Vì buổi tiệc hôm nay, chúng đã vui mừng đến mất ngủ, nếu tôi trở về mà không thể tìm được nguồn tài trợ, sao tôi có thể chịu được ánh mắt thất vọng của chúng?”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, tiếng khóc vẫn quanh quẩn.

Dương Tổ nheo mắt, trong mắt là vẻ chán ghét.

Trong mắt hắn, cuộc sống này có sự phân chia giai cấp rõ ràng, nên hắn không thích cái khung cảnh cảm động này, nhất là người tạo ra khung cảnh cảm động này lại là một tên viện trưởng viện phúc lợi dễ tiện.

Mao Tuyền thấy Dương Tổ vẫn im lặng bèn bước lên một bước, cao giọng nói: “Những lời ông nói đúng là rất xúc động, nhưng làm sao tôi biết được đó là thật hay giả?”

Lão viện trưởng còn chưa nói lời nào thì Tiểu Thanh đứng bên cạnh ông chợt buông tay ông ra, tiến về phía trước. Trong ánh nhìn của mọi người, cô nhóc run rẩy cắn môi ghì lại nước mắt, sau đó đứng đưa thân thể, bắt đầu nhảy.

“Tổ quốc là vườn hoa của chúng ta, vườn hoa có đóa hoa thật tươi....”

Tiểu Thanh vừa hát vừa múa, giọng ca trong trẻo xen lẫn sợ hãi và tủi thân vang vọng trong đại sảnh yên tĩnh.

Tiểu Thanh còn rất nhỏ nên bé không hiểu được thế giới của người lớn. Bé chỉ biết lúc này lão viện trưởng đang bị người ta làm khó dễ, nên bé dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ ông, để giúp các anh chị em trong viện phúc lợi có thêm thức ăn và quần áo mới.

Tiểu Thanh hết múa lại hát, thanh âm nghẹn ngào không thành lời nhưng vẫn kiên cường múa tiếp.

Rất nhiều người đã bật khóc thành tiếng.

Tối hôm nay là một đêm khó quên đối với họ

Tối hôm nay họ đã hiểu được sự khó khăn trong cuộc sống.

Diệp Hoan nắm chặt tay, đột nhiên hét to.

“Đủ rồi! Tiểu Thanh, dừng lại!”

Tiểu Thanh ngừng lại, run rẩy nhìn gương mặt đầm nước mắt của Diệp Hoan, sự tủi thân kiềm nén cả đêm bùng phát ra

“Anh Hoan ... Em không thích chỗ này, anh đưa em về nhé, được không anh?” Tiểu Thanh meo meo khóc.

Diệp Hoan tiến lên vài bước, nhảy lên sân khấu. Hắn nhìn nước mắt nhạt nhòa trên mặt lão viện trưởng, tim như bị một bàn tay vô hình cào xé, đau tới không thở nổi.

“Viện trưởng, sao phải khổ như vậy! Tại sao phải làm vậy!”

Diệp Hoan khóc lớn: “Không phải ông luôn nói với con, làm người phải có tôn nghiêm. Không kiêu ngạo không siểm nịnh, cho dù khó khăn tới mức nào, cũng nhất định phải đứng thẳng lưng, thể nhưng tại sao ông lại cúi đầu trước bọn họ chứ?”

“Viện trưởng, chúng ta không ngại tay xin tiền quyền quý này nữa. Con cố gắng làm mọi chuyện không chỉ mong muốn bọn trẻ có thể ăn no mặc ấm, mà còn để chúng có thể giữ được nhân cách quý giá!”

Diệp Hoan nghiêng đầu nhìn những người quyền quý phía dưới, vừa chảy nước mắt vừa nói to: “Chúng tôi không phải là ăn mày! Chúng tôi cũng cầu xin tiền của các người! Sau này, không cần các người quyền tiền nữa. Các người muốn cho hay không cũng không sao cả. Tiền chu cấp cho phúc lợi viện, tập đoàn Đảng Long sẽ tự chi trả!”

112. Chương 111: Lộet Xác

Diệp Hoan mặc kệ ánh mắt xung quanh, quỳ xuống trước mặt Tiểu Thanh, nắm lấy vai cô bé: “Tiểu Thanh, em phải nhớ kỹ, chúng ta là cô nhi nhưng chúng ta không phải thằng hề! Chúng ta không cần phải làm xiếc để xin ăn. Người khác có thể cúi đầu trước hoàn cảnh nhưng chúng ta nhất quyết không. Tôn nghiêm của chúng ta còn trân quý hơn những kẻ khác, Tiểu Thanh, em đã hiểu chưa?”

Tiểu Thanh giương đôi mắt đẫm lệ nhìn Diệp Hoan, mờ mịt gật đầu.

Lúc đứng dậy, Diệp Hoan bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thân thể như không còn sức lực.

Bữa tiệc từ thiện tối nay vốn được tổ chức với một mục đích tốt đẹp, cuối cùng lại thành ra như vậy thật sự vượt quá dự liệu của hắn. Nếu như bắt hắn phải hy sinh lòng tự trọng để đạt được mục đích thì hắn tình nguyện không tổ chức buổi tiệc này. Hắn không thích lão viện trưởng và Tiểu Thanh bị người ta quan sát như động vật trong sở thú, đáng hận hơn nữa là bọn họ lại dùng ánh mắt nhìn kẻ lừa đảo để quan sát.

Diệp Hoan đã từng nếm trải rất nhiều đau khổ và cay đắng để bảo vệ tôn nghiêm của mình nhưng hắn vẫn luôn một mực kiên trì tín niệm ấy. Ngay cả những lúc cận kề cái chết hắn cũng chưa từng cúi đầu, hiện giờ hắn đã có tiền rồi, vì cái gì còn phải cúi mình trước người khác.

Diệp Hoan đứng trên sân khấu lạnh lùng quét mắt khắp gian phòng, đáy mắt chợt lóe lên khi chạm đến ánh mắt Dương Tổ

Mao Tuyền đứng bên cạnh Dương Tổ, vẻ mặt hồ hững tựa như mọi chuyện không liên quan gì tới mình.

Diệp Hoan siết chặt tay, xoay người bước xuống sân khấu, lao đến trước mặt Mao Tuyền. Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Diệp Hoan giơ tay lên ngang mặt Mao Tuyền

BA~~!

Một cái tát vang dội.

Mao Tuyền bụm mặt, con mắt trợn to, trên má phải lập tức hiện ra năm dấu tay đỏ hồng

“Mày....mày dám đánh người...!”

Diệp Hoan không buồn nhìn gã, coi gã như một thứ súc sinh không đáng bận tâm. Khi giơ tay tát Mao Tuyền, ánh mắt Diệp Hoan vẫn gắt gao nhìn thẳng Dương Tổ.

Đại sảnh lặng như tờ, khoảnh khắc này mọi người như đều đồng loạt nín thở, ngay cả lông mi cũng không nở chớp một cái.

Mao Tuyền cảm tức muốn đánh trả nhưng nhìn thấy khuôn mặt nổi gân xanh phối hợp với đôi mắt lạnh lẽo lộ hung quang của Diệp Hoan, gã do dự, cuối cùng vẫn e sợ không dám vụng động.

Gã biết rõ nếu bây giờ đánh trả lại, tên điên này rất có thể sẽ giết gã.

Thật lâu sau, Dương Tổ bỗng nhiên nở nụ cười hết sức nho nhã

“Diệp thiếu gia đánh hay lắm! Kẻ này và những thành phần bại hoại trong giới thượng lưu nên sớm bị thanh trừ mới phải. Khách quý đêm nay đều là những người giàu lòng nhân ái, nơi đây không chào đón những phần tử có ý đồ xấu, cố tình quấy phá. Mao Tuyền, cậu còn mặt mũi ở lại chỗ này sao? Còn không mau cút ra ngoài!”

Mao Tuyền trở mắt nhìn Dương Tổ, không tin vào tai mình

“Dương thiếu gia, không phải là anh bảo...” Dương Tổ thản nhiên cắt ngang lời gã, giọng điệu lạnh lùng xa lạ: “Mao Tuyền, cậu còn không đi chẳng lẽ định chờ bảo vệ đến lôi cậu ra sao?” Mao Tuyền ngậy người, thấy trong mắt Dương Tổ lạnh lẽo như băng

Mao Tuyền khẽ rùng mình, gã thù hận liếc Diệp Hoan một cái rồi quay đầu đi ra phía cửa. Từ đầu đến cuối Diệp Hoan vẫn trầm mặc nhìn chằm chằm Dương Tổ

Dương Tổ có chút không được tự nhiên, nụ cười hơi sượng đi: “Diệp thiếu gia hào sảng, khí phách lại có tình có nghĩa, tôi rất bội phục...”

Diệp Hoan lạnh lùng nhìn Dương Tổ nửa ngày, cuối cùng nhếch miệng cười “Dương thiếu gia tâm cơ thâm trầm, giỏi bày mưu tính kế, tôi cũng rất bội phục...”

Hai người nhìn nhau cùng cười to nhưng ý cười không vào nổi đáy mắt.

Dương Tổ nâng ly rượu nói với người xung quanh “Đêm nay có thể chứng kiến một màn cảm động như vậy, thật là vinh hạnh! Đáng tiếc tôi không phải đại gia, gia đình cũng chỉ là nhân viên công vụ ăn lương nhà nước, không có bối cảnh lớn như tập đoàn Đằng Long để cho tôi thoải mái tiêu xài. Như vậy đi, tôi xin đi đầu tiên góp 10 vạn đồng để bày tỏ tâm ý. Cúi đầu giúp buổi tiệc từ thiện tối nay thả một con săn sắt để bắt mấy con cá rô. Mong rằng những quý vị thiện tâm có tài lực hùng hậu sẽ góp chút lòng thành để thể hiện sự quan tâm tới những cô nhi kia”

Đã có đệ nhất công tử Giang Nam khởi xướng, mọi người đều nhanh chóng móc ra chi phiếu trên người, loạt soạt ghi vào những con số.

Từng tờ chi phiếu tới tấp chui vào chiếc hòm quyền tiền đặt trên sân khấu.

Buổi đầu giá từ thiện kế tiếp cũng tiến hành rất thuận lợi, buổi tiệc nhanh chóng đi đến phần hạ màn.

Dương Tổ sửa sang lại quần áo, mỉm cười chào tạm biệt Chu Dung và Diệp Hoan. Hắn hữu ý vô ý nhìn thoáng qua Diệp Hoan rồi cười nói với Chu Dung: “Mấy năm nay không gặp dì Chu, dì vẫn trẻ đẹp như xưa. Ba cháu dặn cháu thay ông ấy hỏi thăm sức khỏe Thẩm tổng lý”

Chu Dung thành thực đáp lời: “Anh Dương thật có lòng! Khi nào rảnh rồi nhất định phải tới Bắc Kinh chơi vài ngày nhé, Thẩm gia hoan nghênh cháu tới làm khách”

Dương Tổ gật đầu: “Nếu như đến Bắc Kinh, cháu nhất định sẽ đến Thẩm gia chào hỏi, nghe lời răn dạy của bác Thẩm...”

Dương Tổ nghiêng đầu nhìn Diệp Hoan, ánh mắt đầy thành khẩn: “Diệp thiếu gia, tôi rất lấy làm tiếc chuyện tối nay, mong anh không để trong lòng. Tôi nghĩ chúng ta vẫn có thể trở thành bạn bè, mấy việc nhỏ nhặt này đâu thể ảnh hưởng tới giao tình của chúng ta. Anh nói có đúng không?”

Diệp Hoan gật đầu cười nói: “Đúng vậy, chúng ta có thể trở thành bạn bè cho nên tôi lại lần nữa mặt dày muốn nhắc lại với Dương thiếu gia chuyện mười mẫu đất quanh viện phúc lợi. Dương thiếu gia có nguyện ý nhường lại không? Tôi tình nguyện trả gấp bốn, năm lần để mua lại...”

Dương Tổ hơi do dự. Hắn đang cân nhắc được mất. Uy danh hiển hách của Thẩm gia làm hắn kiêng kị. Hắn đang cân nhắc có nên vì việc này mà đắc tội với Thẩm gia? Quyền lực của hắn đều đến từ cha hắn, nếu như vì chuyện này mà khiến Thẩm gia có khúc mắc với cha hắn thì có đáng không?

Suy đi tính lại, Dương Tổ đành thở dài

Việc xây dựng sân golf liên hệ đến rất nhiều người, hiện tại đã ném vào đây vài tỷ đồng, nếu như lúc này buông tay thì thiệt hại không chỉ là tiền của mà thanh danh của hắn trong giới thượng lưu sẽ bị tổn hại nghiêm trọng

Dương Tổ không thể lui được nữa

Dương Tổ nặng nề thở dài: “Diệp thiếu gia, tôi thật sự không muốn không nể mặt anh thế nhưng công ty Ngôi Sao không thể nhường lại mảnh đất này, việc này liên lụy đến lợi ích của rất nhiều người...”

Diệp Hoan biết rõ chuyện này nhất định sẽ phải làm căng. Mâu thuẫn giữa hắn và Dương Tổ đã không có cách nào hóa giải.

Dương Tổ cáo từ, đi đến cửa ra vào sảnh tiệc. Diệp Hoan đột nhiên lớn tiếng nói: “Dương thiếu gia, mảnh đất kia Diệp Hoan ta nhất định phải lấy được”

Dương Tố hơi dừng lại, rồi lại như không nghe thấy gì mà bước tiếp ra ngoài.

Hai mẹ con im lặng một hồi lâu, Chu Dung thở dài nói: “Diệp Hoan, con có lẽ nên học hỏi một vài thứ rồi...”

Diệp Hoan sững sốt: “Vì sao? ”

Chu Dung nhìn Diệp Hoan bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương: “Con có từng nghĩ vì sao suốt bao năm qua con luôn phải sống lận đận như vậy? Thậm chí bây giờ con đã có gia thế hiển hách cũng không cách nào ngăn được những chuyện đau buồn xảy đến? Kể cả chuyện phát sinh tối nay...”

Diệp Hoan lắc đầu, vấn đề này hẳn đã suy nghĩ hai mươi năm nhưng vẫn một mực chưa tìm được đáp án.

”Con à, chúng ta muốn sống sót trên cõi đời này nhất định phải biết một số kỹ năng sinh tồn. Những kỹ năng đó không nhất định phải là tri thức trong sách vở nhưng mà trong cuộc sống cần phải dùng tới. Ví như con trước kia vì miếng ăn mà phải sử dụng một số thủ đoạn trộm cắp, đó là do hoàn cảnh bắt buộc con phải làm chuyện đó.

Tình huống hiện tại cũng như vậy nhưng lần này hoàn cảnh đòi hỏi con phải học hỏi những kỹ năng sinh tồn khác, có như thế con mới có thể vận dụng trí tuệ của mình để đạt được mục đích khi làm bất kỳ việc gì, mới có thể như cá gặp nước trong thế giới này. Con sẽ bình an sống đến già, còn có năng lực bảo vệ những người thân của mình. ”

Diệp Hoan hiểu được chút ít: “Con sẽ phải học cái gì? ”

Chu Dung mỉm cười: “Thứ con cần học vô cùng nhiều, ví dụ như kỹ năng giao tiếp, kỹ năng vận dụng trí tuệ để đánh bại đối thủ, làm thế nào để tranh giành lợi ích nhiều hơn kẻ khác. Thậm chí một ít binh pháp cổ đại con đều nên học. Những thứ đó đã được truyền thừa nghìn năm thì nhất định có đạo lý của nó, nắm được những điều đó con mới có năng lực bảo vệ những người bên cạnh không bị tổn thương chứ không đơn giản chỉ là thô lỗ cho người ta vài cái tát, như vậy căn bản không thể giải quyết được vấn đề gì cả. Diệp Hoan con thấy ta nói có đúng không? ”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút, gật đầu.

Trải qua chuyện tối nay, hẳn cũng đã dần dần lĩnh ngộ được chút ít cái gì gọi là nhân sinh. Đối với cái vòng luẩn quẩn trong giới thượng lưu này, hẳn đã hiểu rõ được một chút. Ở nơi này vũ khí quan trọng nhất chính là một bộ mặt cười.

Đối với bằng hữu, cười

Đối với kẻ địch hoặc bất kể là có quen biết hay không cũng phải cười

Mặc kệ tâm trạng tệ đến thế nào nhưng khi cần cũng phải lập tức tươi cười vui vẻ.

Đây là một cuộc chơi rất rõ ràng.

Diệp Hoan không thích quy tắc của cái trò chơi này nhưng hẳn không thể thay đổi được quy tắc đó nên chỉ có thể tập thích ứng mà thôi.

Tiếp theo chính là thủ đoạn và trí tuệ.

Lôi kéo bạn bè như thế nào? Đối phó với kẻ địch ra sao? Làm cách nào để mỉm cười khi đang tranh giành lợi ích? Làm sao để ‘miệng nam mô bụng bồ dao găm’... những thứ này đều phải cần đến thủ đoạn và trí tuệ

Diệp Hoan đã dần dần nhận ra rằng không chỉ lăn lộn trên đường phố mới là sinh tồn

Đường phố có cách thức sinh tồn của đường phố, quyền lực cũng có phương thức sinh tồn của nó. Dù đều là sinh tồn nhưng việc tranh giành quyền lực càng khốc liệt và tàn ác hơn đường phố nhiều.

Chu Dung nhìn vẻ mặt trầm tư của Diệp Hoan, thương yêu nói: ”Diệp Hoan, mẹ không đành lòng phá hư lối tư tưởng thuần khiết của con. Cha mẹ nào cũng hy vọng con mình lương thiện và sống có trách nhiệm. Thế nhưng dù sao thì mẹ cũng không thể bao bọc con cả đời được, thế gian này có nhiều điều đáng ghê tởm mà con cần phải đối mặt. Nếu con không học được chút kỹ năng sinh tồn hữu dụng, tương lai làm sao có thể bảo vệ mình, bảo vệ người thân bên cạnh đây?

Con có hai người huynh đệ tốt là Hầu Tử và Trương Tam, có bạn gái xinh đẹp như Nam Kiều Mộc, còn có lão viện trưởng và đám trẻ trong viện phúc lợi. Con xem, có thật nhiều người ở bên cạnh con. Thế nhưng trong mắt những kẻ có quyền thì bọn họ chẳng là cái gì cả, bọn họ là những kẻ yếu mà sống chết của kẻ yếu thì nằm trong tay của kẻ mạnh, con hiểu chứ?

Con nếu không thể học cách sinh tồn trong giới này thì tương lai có năng lực gì để bảo vệ bọn họ? Chuyện đêm nay mẹ đều nhìn thấy hết, Dương Tổ chỉ cần dùng một ánh mắt, Mao Tuyền liền bước ra làm hỗn loạn bữa tiệc, làm cho lão viện trưởng không thể không ra mặt giải thích, làm cho Tiểu Thanh không thể không nhận hết âm ức về mình, mà con cũng bị hấn làm cho kích động phải dùng tới nắm đấm.

Diệp Hoan, con là một đứa trẻ thông minh, nếu như con học được một số kỹ năng xử lý rắc rối thì sự việc đêm nay con đã có thể uyển chuyển hóa giải mà không làm tổn thương bọn họ”

Diệp Hoan khắc sâu trong lòng từng lời, từng lời Chu Dung khuyên bảo. Về mặt Diệp Hoan như dần dần giác ngộ được ánh sáng.

Hắn không thích giới thượng lưu này, thật sự rất không thích. Hắn không cảm giác được nửa điểm thân thiết ở nơi đây, còn không bằng ngồi ở phòng trọ cũ nói chuyện phiếm với bọn Hầu Tử, tuy trong lời nói đôi lúc sẽ chêm thêm vài từ lóng tục tiêu dao dăng nhưng trong lòng bọn hắn đều rất sạch sẽ, rất tự tại.

Thế nhưng trong cuộc sống có những điều không phải một câu không thích là có thể tránh né được.

Diệp Hoan đã không phải là Diệp Hoan của ngày trước, vận mệnh ban cho hắn một thân phận cao quý, vì cái thân phận này, cuộc sống của hắn đã không còn trở lại như lúc trước, muốn trốn tránh thì cũng khó mà được!

Nếu như hắn có được một ít năng lực xử lý biến cố, có đầy đủ kinh nghiệm cùng kiến thức và những mối quan hệ trong giới thì chuyện tối nay còn có thể phát sinh sao?

Một câu nói của Chu Dung khắc sâu trong lòng hắn: “Sống chết của kẻ yếu đều nằm trong tay kẻ mạnh, con nếu không thể học được cách sinh tồn trong giới này thì tương lai làm sao có năng lực bảo vệ bọn họ?”

Đúng vậy, hắn lấy cái gì để bảo vệ người thân thiết của hắn đây? Tiền tài và quyền thế, nếu như một ngày nào đó cha mẹ hắn mất đi những thứ này, Diệp Hoan dùng cái gì để gánh vác sứ mạng này đây?

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Hoan bỗng nhiên chậm rãi gật đầu, nhìn qua Chu Dung nói: “Mẹ, con hiểu rồi, con sẽ học!”

Chu Dung nở nụ cười, mắt lấp lánh ánh nước.

Chu Dung hiện tại cũng không phải mù quáng nuông chiều Diệp Hoan, bà là một người phụ nữ trí tuệ. Trong tình thương của bà ngoài cưng chiều còn có cả sự khôn ngoan và lý trí

Chu Dung vỗ vỗ vào ghế lái phía trên, yêu cầu đoàn xe dừng lại.

Chu Dung kéo Diệp Hoan ra khỏi xe, bảo lái xe ngồi ra đằng sau để cho Diệp Hoan ngồi vào vị trí lái. Bà cẩn thận cài chặt dây an toàn cho hắn, sau đó ngồi vào bên ghế phụ lái.

“Con à, bài học đầu tiên ta muốn dạy con là kỹ năng lái xe. Con biết không, việc lái xe cũng tựa như triết lý sống ở đời. Con phải nắm chắc tay lái, lúc nào nên quẹo, lúc nào nên quay đầu, phải biết rõ ràng mình cần đi hướng nào, không nên mãi mê ngắm cảnh ven đường mà đánh mất chính mình. Thời điểm tình hình giao thông tốt thì chạy nhanh, giao thông kém thì chạy chậm lại, quan trọng nhất là lúc con gặp tình huống bất lợi hay là nguy hiểm, con phải học được cách đạp chân phanh kịp thời”

Thần sắc Diệp Hoan giống như ngộ ra điều gì, trong mắt Chu Dung lộ ra vẻ triu mến.

“Con trai, những năm qua mẹ vẫn luôn mơ đến một ngày có thể dạy cho con hết những thứ mẹ biết. Mẹ sợ con sẽ bị vấp ngã trong cuộc sống, sợ con sẽ đi phải đường vòng, sợ con bị người khác khinh thường, cho nên mẹ nhất định phải dạy cho con bản lĩnh chạy trốn, đồng thời cũng muốn dạy cho con bản lĩnh bảo vệ mình. Những điều con muốn học thì chỉ có mẹ và cha là không hề giữ lại mà dạy hết cho con thôi.” Diệp Hoan gật mạnh đầu.

Chu Dung cười ôn hòa: “Bây giờ con đạp lên bộ ly hợp, nhấn cái nút màu đỏ ở phía dưới tay lái, máy sẽ nổ. . .”

Diệp Hoan chần chờ nói: “Mẹ không cài dây an toàn sao? ”

Chu Dung lắc đầu mỉm cười khích lệ.

“Mẹ tin tưởng con của mẹ sẽ không làm mẹ thất vọng, sẽ không làm mẹ bị thương, Diệp Hoan, mẹ tin tưởng con. . .”

Diệp Hoan trầm mặc nhấn vào nút khởi động, chiếc Mercedes phát ra tiếng nổ trầm thấp.

Lúc này, Diệp Hoan cảm thấy tâm tình mình dần dần lột xác, như kén hóa bướm.

Chu Dung hốc mắt ẩm ướt, tâm nguyện nhiều năm đã thành hiện thực, bà đã tự tay dắt con trai tập tễnh bước đi những bước đầu tiên trong đời

113. Chương 112: Thượng Binh Phạt Mưu

Về đến nhà, Hầu Tử và Trương Tam vội vàng thay bộ âu phục đắt đỏ ra. Hai đứa vừa nhe răng trợn mắt xoa xoa quai hàm mỗi nhừ vừa kêu oai oái

“Mẹ nó, kể có tiền mỗi lần dự tiệc đều làm mấy chuyện như vậy à? Ai cũng cầm một ly rượu lắc lư đi khắp nơi, hề thấy người quen liền cụng nhẹ một cái. Một ly rượu cụng mấy chục cái mà vẫn chưa uống hết ly, bọn họ uống rượu không có chút tinh thần nào hết” Trương Tam hùng hổ nói.

Hầu tử cũng gật đầu phụ họa: ” Chẳng những uống rượu khổ sở như vậy rồi, ngay cả ăn uống cũng phải giữ sĩ diện nốt, chậm rãi cắn từng miếng, từng miếng giống như là đang ăn nhân sâm vậy. Lão tử ở bên cạnh sốt ruột đến nỗi chỉ muốn tìm cách nhét vào mồm giúp bọn hắn..”

Trương Tam vừa soi gương vừa xoa xoa quai hàm đang bị đau nhức, than thở: “Cả đêm phải cố gắng tươi cười, tao đột nhiên phát hiện mặt mình trông rạng rỡ hẳn lên”

Trương Tam với tay kéo đầu Hầu Tử tới gần, hai người chụm đầu nhìn vào gương, Trương Tam chỉ vào tấm gương, thiết tha nói: “Nhìn xem, nhìn xem, có giống không? Giống không? ”

Hầu Tử ngơ ngác: “Giống cái gì?” “Giống hai thằng đàn á? ”

“Im đi thằng chó. ” Hầu Tử đá Trương Tam một phát.

Trương Tam tiếp tục soi gương, giọng lo lắng nói: “Ngẫm lại anh Hoan tìm được cha mẹ ruột, sau này phải thường xuyên sống trong cái giới đó. Chúng ta tham dự một đêm thôi đã thấy khó chịu như vậy, anh Hoan ngày nào cũng phải lăn lộn trong giới đó làm sao mà chịu được?”

Hầu Tử cười nói: “Mày chớ xem thường anh Hoan, trước kia chúng ta nghèo chúng ta không thể tưởng tượng được cuộc sống của người giàu có như thế nào? Nhưng bây giờ anh Hoan có tiền rồi, anh sẽ là người tích cực trả thù xã hội. Đám nhà giàu kia cứ từ từ thưởng thức tư vị xui xẻo đi! ”

. . .

RẦM!!

Đêm khuya, trên đường phố truyền đến một tiếng vang lớn.

Một chiếc Mercedes- Benz màu đen đụng vào một căn nhà buôn bán ngoài chợ trời, chiếc xe tông vào cửa hàng đến 2,3 mét khó khăn lắm mới dừng lại được.

Ông chủ cửa hàng phản ứng rất nhanh, khi vừa nghe thấy tiếng xe lao tới đã vội vàng dán sát người vô tường, trông như một bức tranh được treo tường ngày tết. Sắc mặt trắng bệch, hai mắt hoảng sợ mở to, trong miệng còn ngậm nửa liều thuốc hơn nửa ngày không thốt ra được một tiếng.

Trong xe truyền ra tiếng kêu hoảng sợ của Diệp Hoan: “Mẹ, mẹ không sao chứ? ”

Giọng nói buồn bực của Chu Dung vang lên: “Mẹ không sao, không có bị thương. ”

Cửa kính bên ghế lái từ từ hạ xuống, Diệp Hoan ngo ngoáy trong mớ lồng phồng của túi khí an toàn, cầm nắm đồng trong tay, thò ra ngoài cửa xe đưa tới trước mặt ông chủ.

“Ông chủ . . . lấy cho bao Cát Trắng. ”

Diệp Hoan nói trệu trạo không rõ nghĩa vì mặt đã bị túi khí ép tới nỗi biến dạng.

Chủ quán vẫn chưa hoàn hồn trở lại, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh: “...Chú em làm ra động tĩnh lớn như vậy chỉ vì mua một bao Cát Trắng à? ”

Diệp Hoan do dự một chút, khó khăn móc trong quần ra thêm năm đồng nữa.

“À không . . . lấy 2 bao Cát Trắng. ”

Ông chủ ” . . . . ”.

Mấy tên vệ sĩ từ bên ngoài nhanh chóng chạy tới cứu Diệp Hoan và Chu Dung ngồi bên ghế lái phụ thoát khỏi túi khí an toàn.

Chu Dung sửa sang lại tóc tai, thở dài nói: “Diệp Hoan chuyện học lái xe con nên luyện tập nhiều mới được, từ từ rồi sẽ khá lên. Ông chủ quán này, chúng tôi chẳng may tông vào cửa tiệm của ông, thư ký của tôi sẽ chịu trách nhiệm bồi thường tổn thất cho ông”

Chủ quán run run lấy tay lau mồ hôi lạnh thở dài một hơi: “Bồi thường thì dễ, quan trọng là về sau lái xe cẩn thận nên cẩn thận một chút. Mẹ nó ta còn tưởng rằng các người hùng hổ như vậy là muốn xông đến cưỡng gian chứ”

“.....”

Diệp Hoan ngồi trong một phòng khách đã cũ, mặc một bộ áo ngủ bằng nhung dày màu phấn hồng, trong miệng ngậm điều thuốc, hí hóp nghe Chu Mị giảng bài.

Diệp Hoan cần phải học hỏi rất nhiều thứ. Chu Dung thiết kế riêng cho hắn một kế hoạch học tập. Muốn tồn tại được trong giới này có một số kiến thức nhất định phải nắm rõ mới có khả năng cạnh tranh cùng người khác

.

Bài học Chu Mị giảng hôm nay chính là binh pháp.

“Tôn Tử nói ‘thượng binh phạt mưu, kì thứ phạt giao, kì thứ phạt binh, kì hạ công thành, công thành chi pháp, vi bất đắc dĩ’ ” (1) Chu Mị nhìn cách ngồi của Diệp Hoan cười khổ giải thích: “Ý của Tôn Tử trong câu đó là dụng binh cách tốt nhất là dùng mưu lược để thắng đối phương, thứ đến là cô lập ly gián đối phương, thứ nữa là dùng binh lực tấn công, hạ sách mới là trực tiếp công thành. Đó là cách bất đắc dĩ khi không còn cách nào khác. Những lời này vẫn còn được áp dụng ở thời kỳ của chúng ta. Ví dụ như khi anh xung đột lợi ích với người khác thì nên giải quyết như thế nào? Cách tốt nhất chính là tìm cách nào không ảnh hưởng đến hai bên mà vẫn lấy được lợi ích về tay. Nếu không được hãy cùng đối phương thương lượng phân chia lợi ích. Nếu không thể đi đến thống nhất thì sẽ trực tiếp cạnh tranh với đối phương, dùng thực lực của mỗi người để tranh giành lợi ích”

Diệp Hoan hiểu được chút ít gật đầu: “Nói đơn giản là nếu như người khác xung đột lợi ích với tôi thì việc làm đầu tiên là nghĩ cách nắn tay trên, nếu như không được thì mời người đó đến uống trà đàm phán, nếu không được nữa thì chỉ còn cách đánh nhau, ý của cô có phải là như vậy không? ”

Chu Mị suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ gật đầu: “Anh có thể hiểu là như vậy. ”

(Nói thêm một chút, Tôn Tử còn có một số câu nữa như : “Chủ bất khả dĩ nộ nhi hưng sư, tướng bất khả dĩ ôn nhi chí chiến, hợp vu lợi nhi động, bất hợp vu lợi nhi chỉ” . Một quân vương không thể nhất thời nóng nảy mà tiến binh, một vị tướng soái không thể nhất thời tức giận mà xuất chiến. Nếu phù hợp với lợi ích đất nước thì hành động, nếu ngược lại thì dừng ngay lại.

“Dĩ trí đãi loạn, dĩ tĩnh đãi hóa, thử trí tâm giả dã” . Lấy sự nghiêm chỉnh của quân mình để đợi sự hỗn loạn của quân địch, lấy sự trấn tĩnh đợi sự hỗn loạn của kẻ địch. Đó là biện pháp trấn địch lòng quân.

“Dĩ cận đãi viễn, dĩ dật đãi lao, dĩ bảo đãi cơ”. Trong chiến trận chọn vị trí đón kẻ thù từ xa tới, lấy nghỉ ngơi chống lại sự mệt mỏi, lấy ăm no chống lại sự đói khát của quân địch.)

Diệp Hoan dù sao vẫn là Diệp Hoan, lối suy nghĩ dân dã không thể nào trong một thời gian ngắn mà thay đổi được.

Diệp Hoan thấy mình lý giải chính xác không khỏi cười đắc ý: “ Binh pháp Tôn Tử này nằm đó lẫn lộn trên đường phố tôi cũng đã sử dụng qua rồi. ”

Chu Mị trợn mắt: “. . . Anh không nên đùa cợt với lịch sử. ” Chu Mị nói thêm vài câu, liền thông báo kết thúc bài học hôm nay.

Diệp Hoan miệng ngâm điều thuốc trầm tư suy nghĩ.

“Chu Mị cô nói xem tôi và Dương Tổ có được coi là đang xung đột lợi ích không? ”

Chu Mị gật đầu: “Đương nhiên, hai người đang tranh đoạt lợi ích chính là mười mẫu đất xung quanh viện phúc lợi”

“Cô cảm thấy loại xung đột này có thể hóa giải trong hòa bình không? ”

Chu Mị lắc đầu cười khổ: “E là hơi khó, cho dù anh đem Thẩm tổng lý ra để dè dặt hấn, chỉ sợ hấn cũng không chịu thua. Người thuộc tầng lớp cao như anh và hấn, dùng thân thể của cha mẹ để dọa người không phải là biện pháp hay. Dương Tổ đã nhìn trúng điểm này của anh cho nên hấn mới nhất quyết không chịu nhường mảnh đất đó. Quy tắc của trò chơi này anh không thể phá vỡ được, bởi vì cha của anh sẽ không vì một câu nói của anh mà đụng tới Dương Thanh Phong. Bọn họ chỉ coi trọng đại cục, chút chuyện đó của hai người đối với họ chỉ là đám trẻ con tranh giành khóc nháo mà thôi.”

Diệp Hoan hí mắt cười nói: “Nói cách khác, Dương Tổ càng không có khả năng mang cha hấn ra dọa tôi. Hiện tại tôi và hấn có cùng một xuất phát điểm đúng không?”

“Đúng, theo đạo lý thì đúng là như thế. ”

“Vậy tôi có thể dùng kế “Thượng binh phạt mưu” để cùng chơi với tên Dương Tổ kia, lấy mảnh đất kia về tay đúng không? ”

“Đúng. ”

Diệp Hoan nghiêm túc nói: “Chu Mị, tôi cần trợ giúp của cô. ”

“Anh cứ nói. ”

“Cô có cách nào. . . kiểu như thu thập, trao đổi các thông tin tình báo không?”

“Có, tập đoàn Đằng Long từ lâu đã thành lập một phòng ban chuyên thu thập các thông tin tình báo thương mại, hiện giờ thương trường như chiến trường, một doanh nghiệp nếu không có thông tin tình báo chuẩn xác thì làm sao có thể tồn tại được đây? ”

“Tôi muốn phòng thông tin tìm hiểu thật chi tiết về tên Dương Tổ cùng cái sân golf chó má kia. ”

Chu Mị rất sảng khoái gật đầu: “Anh chính là thiếu chủ của tập đoàn Đằng Long, anh đề ra bất cứ yêu cầu gì em cũng sẽ cố gắng làm cho bằng được. ”

Lời nói này của Chu Mị khiến nội tâm Diệp Hoan khê rung động. Hấn hí mắt nhìn đôi chân thon dài ẩn hiện trong chiếc quần tất đen mỏng

Thấy cặp mắt Diệp Hoan gian xảo liếc liếc, khuôn mặt của Chu Mị đỏ lên ý thức được mình nói sai lời vì vậy lúng túng ho một tiếng, cất sách vở vội vàng rời khỏi nhà Diệp Hoan.

Phòng khách nhỏ rơi vào tĩnh lặng

Nam Kiều Mộc trốn trong phòng bếp giả vờ cắt hoa quả nhưng tai vẫn động lên nghe ngóng mọi hoạt động ở phòng khách. Nam Kiều Mộc thấy Chu Mị đã đi về liền lập tức đi ra.

Cô nhìn thấy vẻ mặt ám muội của Diệp Hoan, thùng giấm chua đầy ắp trong bụng liền vọt thẳng tới cổ họng

Nam Kiều Mộc sầm soi một hồi, tức giận xông lên trước chỉ vào đũng quần Diệp Hoan.

“Khốn nạn! Anh vậy mà đã cứng ngắt rồi? ” Diệp Hoan mặt mũi biến sắc cãi chày cãi cối: “Không có cứng, không có cứng. ”

“Không cứng thì đó là cái gì?”

Diệp Hoan liều mạng thò tay đem Nhị đệ đang hùng dũng bẻ cong xuống, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, mặt mũi đều tím tái, nghiến răng thốt ra mấy tiếng run rẩy: “Em xem, đâu có cứng, đâu có cứng?”

114. Chương 113: Liên Ngô Kháng Tào

Hai ngày sau, Chu Mị đã mang đến tin tức.

“Dương Tổ, năm nay 31 tuổi, là con trai độc nhất của Dương Thanh Phong, thư kí Tỉnh ủy Giang Nam, đã kết hôn và có một đứa con gái nhưng không chung tình với vợ, ở ngoài bao nuôi một nữ minh tinh và một nữ thư kí, tài sản cá nhân không rõ, số tiền hiện có khoảng một tỷ. Cuộc sống và công việc, y luôn khiêm nhường, tính cách trầm ổn, cụ thể đã kiểm soát được hơn năm công ty, nhưng đại diện pháp nhân của công ty đều không phải là hắn. Trên danh nghĩa, sân golf ở ngoại ô phía tây Ninh Hải do công ty Tinh Thần triển khai xây dựng nhưng thực tế là do năm vị cổ đông cùng bỏ vốn rồi giao cho Dương Tổ ra mặt triển khai hoạt động, không nắm được tình hình phân chia cổ phần cụ thể, ngoài ra, bốn vị cổ đông là bốn vị chủ tịch của xí nghiệp phương Tây...” Chu Mị đem báo cáo điều tra dài dòng đọc nửa tiếng mới xong.

Chu Mị đưa báo cáo đến trước mặt Diệp Hoan, nhún vai nói: “Hiện giờ chỉ có thể tra được bấy nhiêu thôi, mấy thứ cụ thể như tài sản thật của hắn, phân chia cổ phần của sân golf sẽ được từ từ điều tra, nhưng mấy tin tức kia có ích với anh sao?”

Diệp Hoan nghiêm túc nhìn báo cáo, một lúc lâu vẫn không nói.

Một thời gian sau, hắn mới ngẩng đầu quét mắt nhìn Chu Mị.

“Chu Mị...”

“Vâng?”

“Tôi từng thấy một đôi tất màu đen thêu hoa ở trên mạng, cô đi vào chắc chắn rất đẹp, hơn nữa giá cả hợp lý, một đôi chỉ cần mười lăm đồng...”

Chu Mị xoa trán thở dài: “Diệp đại thiếu gia, chúng ta nói việc chính được không? Anh muốn xem thì sao không bảo Kiều Mộc mặc cho anh xem? Tôi là ai chứ?”

Nói đến câu sau, giọng điệu của Chu Mị pha lẫn một chút vị chua mà ngay cả cô cũng không phát hiện.

Diệp Hoan cúi đầu, đau lòng nói: “Cô ấy không tốt với tôi, không chịu mặc cho tôi xem...”

Chu Mị liếc mắt xem thường.

“Thế thì đáng tiếc! Chuyện nhà của anh tôi không muốn xen vào. Chỗ Dương Tổ anh còn muốn điều gia gì thêm không?”

“Không cần, người như thế sẽ ẩn mình rất sâu, tiếp tục điều tra cũng không hắn sẽ bắt được điểm yếu gì của hắn...”

Chu Mị nghiêm túc nói: “Dương Tổ này không phải người thường, anh đừng xem nhẹ hần, rất ít khi hần lấy uy danh của cha hần dương oai ra ngoài. Hần giải quyết công việc đều là dựa vào những giao tình của hần với các cục trưởng trong tỉnh, và đám con cháu quan chức nhà nước. Mấy năm nay hần đã âm thầm bện ra một mạng lưới khổng lồ liên kết chặt chẽ với đám con ông cháu cha này, chỉ cần một người bị tổn hại đồng nghĩa với việc tất cả đều bị tổn hại. Anh đối đầu với Dương Tổ tương đương với việc đối đầu cùng cả đám con cháu quan chức ở tỉnh Giang Nam... Anh hiểu chứ?”

Diệp Hoan cười nói: “Tôi chỉ muốn hơn mười mẫu đất mà thôi, có nghiêm trọng vậy sao?”

Chu Mị nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, hơn mười mẫu đất là việc nhỏ, nhưng thứ đám thiếu gia kia quan tâm ngoài tiền bạc còn có thể diện. Nếu mười mẫu đất kia nhường cho anh, sân golf của họ có thể không mở được, tổn thất nhiều không nhắc đến nhưng bọn họ sẽ cảm thấy anh đang cản trở con đường kiếm tiền của họ, xã hội bây giờ, chặn đường tiền tài cũng không khác gì giết người thân, thế nên cho dù sự việc không lớn cũng sẽ gây thù lớn với họ.”

“Yên tâm, tôi sẽ không hành động lỗ mãng. Cô không biết từ sau khi được học binh pháp, tôi đã lột xác thành một nhà quân sự kiệt xuất sao? Kể thượng binh phạt mưu đó, tôi sẽ nghĩ cách âm thầm ép hần không thể không ngoan ngoãn dâng trả lại mảnh đất cho tôi, hơn nữa một cái rằm cũng không dám thả ra”

“Ừ, anh suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

Diệp Hoan sờ cằm, híp mắt cười: “ ‘Hội con cháu quan chức Giang Nam’ à, thú vị đấy! ha ha”

...

Đám con ông cháu cha này vẫn luôn ngang nhiên tồn tại từ xưa đến nay

Trước kia Diệp Hoan rất khinh thường đám này, cho rằng bọn họ là một đám ký sinh trùng chuyên chাম mút quyền lực nhưng thật bi ai, bây giờ Diệp Hoan cũng đã thành một phần tử trong đó, hơn nữa còn là siêu cấp con ông cháu cha.

Đương nhiên, không phải tất cả bọn họ đều là ký sinh trùng, Diệp Hoan cảm thấy bản thân mình rất hiền lành, Lưu Tử Thành cũng không tệ.

Buổi tối, Diệp Hoan nhận được cuộc gọi của Lưu Tử Thành, muốn mời hần ăn cơm.

Diệp Hoan vui vẻ nhận lời.

Nói thật, trong giới quan chức thượng lưu này, ấn tượng của Diệp Hoan với Lưu Tử Thành là tốt nhất, mỗi giao tình cùng nhau nhả đạn ngày nào hần vẫn còn khắc cốt ghi tâm.

Phía bắc thành phố Ninh Hải có một nhà hàng tên là “Kim Ngọc Đường”.

Nhà ăn rất sang trọng, đèn thủy tinh treo cao ở đỉnh phòng lớn, trong phòng có hơn trăm cái bàn lớn đặt ngay ngắn, bàn ghế theo phong cách cổ xưa, đều là bàn Bát Tiên truyền thống (bàn vuông to, kê tám chiếc ghế) hoa văn trên ghế được điêu khắc tinh tế rồi phủ lên một lớp sơn đỏ sậm bóng loáng

Trong rạp, một nữ phục vụ nhan sắc mặn mà đổ đầy hai chén rượu Ngũ Lương Dịch rồi cẩn thận múc hai chén súp ba ba đặc sánh.

Lưu Tử Thành ngửa đầu uống một chén súp, sau đó bưng rượu lên cười nói: “Lên nào! Diệp huynh đệ, hai chúng ta cạn một chén.”

Diệp Hoan cười, cụng ly với hần rồi uống một hơi cạn sạch.

Lưu Tử Thành cũng không khách khí, hô vang một tiếng rồi bắt đầu ăn uống thả cửa, thái độ ăn thùng uống vại như vậy làm Diệp Hoan hơi dờ người, mắt thấy chiếc đĩa của Lưu Tử Thành trong mâm lên lên xuống xuống không ngừng nghỉ, Diệp Hoan cũng không cam chịu mà tham gia tranh đoạt.

Hai người ăn uống như hai con sói bị bỏ đói suốt nửa tháng, không biết qua bao lâu, hai người mới khó khăn ngừng miệng, tựa lưng vào ghế ngồi ợ một cái thỏa mãn.

Lại cụng ly lần nữa, Lưu Tử Thành híp mắt cười nói: “Không tồi, Diệp huynh đệ, trên bàn cơm có thể nhìn ra tính cách của một người, anh rất hợp khẩu vị của tôi.”

Diệp Hoan vỗ bụng nói: “Còn biết làm sao, nếu tôi không mãnh liệt một chút, phỏng chừng đồ ăn trên bàn không kịp ăn được miếng nào... Nhưng tôi nói này, không phải anh mời khách sao? Trước kia chỉ những lúc tôi đi ăn ké ở tiệc cưới mới có đáng về ”bụng đói ăn quàng” thế này.”

Lưu Tử Thành ha ha cười: “Đương nhiên là tôi mời, Kim Ngọc Đường này là do tôi mở. Anh cũng đừng chê cười, khi ăn cơm tôi chính là như vậy, thói quen này hình thành từ hồi ở trong quân ngũ, lúc đó chỉ cần chậm một chút thì sẽ không còn miếng nào.”

“Kim Ngọc Đường, tên không tồi, chẳng qua nghe không giống nhà hàng mà lại giống tiệm châu báu.”

“Không có cách nào khác, bây giờ người có tiền rất tục tĩu, anh muốn đặt một cái tên dễ nghe, phong nhã gì gì đó, người ta sẽ không thêm để ý, họ chỉ yêu thích Kim, Bạc, Ngọc, nghe tục tằn như khí thế.”

Lưu Tử Thành vỗ vỗ bụng, bảo nữ phục vụ đem đồ ăn thừa trên bàn dọn đi rồi đem bảy, tám món khác lên.

“Diệp huynh đệ, bây giờ chúng ta ăn thêm lần nữa, vừa nãy chúng ta chỉ mới ăn điểm tâm thôi.”

Diệp Hoan: “...”

Đổi mặt Lưu Tử Thành ăn nhiều như thế, hẳn cảm thấy áp lực rất lớn.

Hai người lại uống cạn thêm mấy chén rồi nhàn nhả gấp đồ ăn, Lưu Tử Thành từ tốn nói: “Nghe nói anh trở mặt với Dương Tổ ở buổi tiệc từ thiện đêm đó?”

“Làm sao anh biết?”

“Ở trước mặt nhiều tân khách như vậy, câu lớn tiếng nói với Dương Tổ ”Mảnh đất kia Diệp Hoan tôi đã chọn rồi...” Bây giờ mấy bại gia tử đó đã truyền khắp tỉnh Giang Nam. Diệp huynh đệ, anh quyết tâm muốn đối đầu với Dương Tổ rồi phải không?”

Diệp Hoan lấy ra bao Cát Trắng, ném cho Lưu Tử Thành một điếu, hai người châm lửa, rít thuốc nhả khói.

“Trở mặt hay không tôi không quan tâm, cho dù người khác nói thế nào, tôi chỉ muốn mảnh đất đó, nếu Dương Tổ không chịu nhường, trở mặt thì trở mặt, ai sợ ai?” Mắt Diệp ánh lên vẻ tàn bạo

Lưu Tử Thành giơ ngón cái lên: “Tốt, có khí phách! Nếu anh có thể xử lý được hẳn, lão tử tặng luôn anh một ngôi biệt thự, xem như là cảm ơn anh vì dân trừ hại.”

Diệp Hoan hí mắt nghiêng người nhìn hẳn: “Để làm gì? Anh muốn lấy tôi làm bia đỡ đạn à? Anh với Dương Tổ cũng không có giao tình, sao không tự dạy dỗ hẳn?”

Lưu Tử Thành thở dài nói: “Nếu tôi có năng lực dạy dỗ hẳn, đã sớm con mẹ nó động thủ, còn chờ anh trở mặt với hẳn sao? Hẳn ta làm việc kín kẽ cẩn thận, trước kia tôi dùng quan hệ ngầm điều tra hẳn rất lâu nhưng cũng không tra được điều gì. Người giúp tôi điều tra hẳn sau một tháng đã bất ngờ bị tai nạn xe cộ, tàn tật cả đời. Tên họ Dương đó xuống tay quá độc ác, bình thường luôn làm ra vẻ quân tử gặp ai cũng tươi cười hòa ái nhưng vừa ra tay liền hạ sát chiêu, sau đó xóa sạch dấu vết không thể nào tìm ra chứng cứ.”

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: “Có việc này tôi muốn hỏi, anh vì sao lại kết thù với Dương Tổ? Xem dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của anh, chẳng lẽ hẳn bắt cóc con anh sao?”

Lưu Tử Thành hí mắt, rít một hơi thuốc, vẻ mặt trở nên đau đớn.

Lưu Tử Thành yên lặng hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bốn năm trước, cha tôi được đề bạt làm thị trưởng Giang Nam, khi đó cha của hẳn - Dương Thanh Phong đã là bí thư Tỉnh ủy, quan hệ của hai người nước sông không phạm nước giếng, không có khúc mắc nào đáng kể. Nhưng tôi và Dương Tổ từ lúc quen biết đã thấy không hợp nhau. Anh cũng biết tính cách của tôi ngay thẳng, yêu là yêu, hận là hận, tôi không quen nhìn cái kiểu dối trá của hẳn, đám con cháu quan chức mỗi lần tụ tập, thái độ của tôi với hẳn đều tôn trọng nhưng không gần gũi. Nhiều lần hẳn lấy lợi ích dụ dỗ, tôi đều một mực tránh né. Anh biết đấy, trong cái hội này đều dựa vào chức quan của cha chú mà phân thứ bậc, bọn hẳn đều ham hư vinh, thích sĩ diện nên không thể chịu được người khác không phục tùng mình. Cho nên vị đệ nhất công tử đó cứ như vậy mà hận tôi”

“Sau đó thì thế nào?”

“Sau đó ông già nhà tôi thấy tôi bị đám quý tử đó chèn ép, sợ tôi gặp chuyện không may nên ông tổng tôi vào bộ đội, nói là muốn rèn luyện phẩm tính của tôi. Trước khi nhập ngũ tôi có một người bạn gái, gọi là tiểu Khiết, tiểu Khiết là một cô gái rất thuần khiết. Khi tôi mới vào bộ đội, cô ấy thường gọi điện, viết thư cho tôi, ai ngờ hai tháng sau đột nhiên không còn tin tức. Khi đó tôi là tân binh, không thể về nhà thăm người thân, đành phải liên tục gọi điện cho cô ấy. Sau này một người bạn nói cho tôi biết tiểu Khiết đã chết.”

Thái độ đùa cợt của Diệp Hoan dần dần thay đổi: “Chết sao? Chết như thế nào?”

Hốc mắt Lưu Tử Thành đỏ lên, trầm giọng nói: “Người bạn đó nói với tôi rằng, sau khi tôi đi bộ đội, Dương Tổ không biết vì muốn trả thù tôi hay coi trọng nhan sắc của tiểu Khiết mà tiếp cận cô ấy nhiều lần nhưng tiểu Khiết một mực không đáp ứng. Sau đó có một lần tên họ Dương ấy đến thẳng công ty tiểu Khiết làm để chờ cô ấy, Tiểu Khiết định từ chối nhưng lúc đó có nhiều người, không muốn làm hấn ta bẽ mặt nên cô ấy đành đi theo. Đêm đó...Dương Tổ bỏ thuốc mê vào đồ uống của Tiểu Khiết, hấn mang cô ấy tới khách sạn rồi...cưỡng hiếp. Khi Tiểu Khiết tỉnh lại, Dương Tổ yêu cầu cô ấy chia tay với tôi nhưng Tiểu Khiết nhất định không chịu. Thù tính của Dương Tổ nổi lên, hấn lại đè cô ấy ra cưỡng hiếp, cuối cùng Tiểu Khiết không chịu nổi nhục nhã mà nhảy từ cửa sổ tầng 20 xuống”

“Dương Tổ thấy người đã bỏ mạng như vậy cũng không dám ở lại. Hấn nhanh chóng chuẩn bị khách sạn, sau đó không biết hấn dựa vào quan hệ gì mà chuyện này được che giấu. Cha mẹ Tiểu Khiết được bồi thường hơn mười vạn, chuyện này dừng lại tại đây như một làn gió lướt qua. Nhưng có một lần Dương Tổ uống say, nhắc lại việc này với mấy kẻ thân cận hấn, rồi có vài người bên trong truyền ra nên tôi mới biết được những chi tiết này...”

Hốc mắt Lưu Tử Thành đỏ bừng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm

Diệp Hoan âm thầm thở dài.

Thế gian có rất nhiều chuyện đáng ghê tởm, giờ lại thêm một chuyện, mặt trời chiếu khắp nơi nhưng những nơi tăm tối trên thế gian vẫn đếm hoài không hết.

Diệp Hoan nhìn Lưu Tử Thành, xem thường nói: “Anh là một người đàn ông trưởng thành, còn là con trai chủ tịch tỉnh, bạn gái mình bị người ta cưỡng hiếp đến chết, anh cũng không có cảm xúc nào sao?”

Lưu Tử Thành đột nhiên ngẩng đầu, kích động nói: “Ai nói tôi không có cảm xúc? Lúc tôi nghe nói đến việc này, tôi bất chấp bị mang danh ‘đào binh’ từ quân doanh chạy về định làm thịt tên họ Dương khốn kiếp kia. Kết quả tên họ Dương kia nghe được tin đã lập tức rời khỏi tỉnh thành tránh sóng gió. Khi tôi chạy đến nhà hấn âm ỉ một phen, Dương Thanh Phong sống chết không tin con mình làm chuyện này, hấn nghĩ tôi cố ý vu oan hãm hại con hấn nên gọi điện cho Dương Tổ tra hỏi, thằng chó kia tiêu hủy hết các bằng chứng trong khách sạn, còn mua chuộc nhân chứng, đêm đó ở căn cứ hiện trường không có chứng cứ xác minh, khiến tôi càng giống như đang vu oan hãm hại hấn. Cũng bởi vì chuyện này nên thời gian đó Dương Thanh Phong và ông già tôi rất căng thẳng. Sau đó ông già tôi thấy tôi mất lí trí nên sai cảnh vệ trói tôi lại, đưa trở lại quân doanh. Ông ấy nói với tôi muốn báo thù thì đầu tiên phải học được chữ Nhẫn, phải có đủ kiên nhẫn để chờ đợi thời cơ...”

Lưu Tử Thành ngẩng đầu nhìn Diệp Hoan, nước mắt hấn rơi như mưa: “Tôi nghe theo lời ông ấy... cho tới bây giờ, tôi đã nhịn suốt bốn năm, bởi vì đợi cơ hội có thể báo thù Dương Tổ! Bốn năm qua, không một ngày nào tôi dám quên Tiểu Khiết đã chết oan ức thế nào, thù này tôi nhất định phải trả!”

“Không đợi cơ hội nữa sao?” Khi Diệp Hoan hỏi ra những lời này, lại phát hiện miệng mình rất đáng ăn đòn.

Lưu Tử Thành nhìn chằm chằm Diệp Hoan, tơ máu đỏ bừng che kín mắt.

“Không! Tôi đợi được rồi, vào đêm tiệc khi tôi gặp anh, tôi đã cảm giác được cơ hội của tôi đã đến.”

Trong lòng Diệp Hoan dần dần sinh ra một cỗ dự cảm kỳ lạ: “Anh. . . có ý gì?”

Trong mắt Lưu Tử Thành tràn đầy điên cuồng và chờ mong: “Diệp huynh đệ... Giết chết hấn! Anh chơi chết hấn đi!”

” ĐCM!! ”

Diệp Hoan đứng phắt dậy đi ra ngoài, bây giờ hắn mới phát hiện mình đang uống rượu cùng một thằng điên, không ngờ còn uống đến say sưa như vậy. . .

Lưu Tử Thành tay lạnh mắt lệ giữ chặt hắn, buồn bã khẩn cầu: “Anh Diệp, đừng đi mà. . .”

“Lưu tiên sinh, chúng ta cũng không thân thiết, bữa cơm tối nay để tôi tự trả được không?” Diệp Hoan cũng buồn bã khẩn cầu.

“Anh Diệp, anh hãy nghe tôi nói hết, đừng đi. . .”

Diệp Hoan bỏ ngay cái ý nghĩ đó: “Mời tôi ăn một bữa cơm đã muốn sai tôi học Kinh Kha hành thích Tần vương à? Anh cho tôi là thằng đàn sao? Thái tử Đan người ta lúc nhờ vả Kinh Kha ít ra cũng phải hai em út tối rót rượu, ca hát cho hắn nghe. Anh còn keo kiệt hơn cả thái tử Đan...”

“Vậy tôi tìm hai em út cho anh...”

“Cút!”

Lưu Tử Thành vừa không ngừng cầu xin vừa dùng sức lôi kéo Diệp Hoan ngồi xuống,

“Tôi không bảo anh trực tiếp giết hắn, việc phạm pháp đó tôi chắc chắn sẽ không làm.”

Diệp Hoan dần hiểu ra: “Anh muốn giết hắn một cách hợp pháp? ”

Lưu Tử Thành cười nói: “Anh Diệp, suy nghĩ của hai chúng ta có chút giống nhau đó, người ta nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, anh có đồng ý với tôi không? ”

“Cái tình huống kia cần phải xem lại, bây giờ anh cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, có lẽ kẻ thù của kẻ thù của tôi còn ác hơn đối phương...”

“Nói thật anh đừng giận, từ buổi tiệc từ thiện hôm đó tôi đã cố ý hỏi thăm một chút về anh, anh vì việc của viện phúc lợi mà ở đây đúng không? Anh có tình cảm đặc biệt với viện phúc lợi đúng không? Cho nên anh mới có thể quăng một món tiền khổng lồ để cải tạo viện phúc lợi, mà đối với Dương Tố tôi càng hiểu rõ hơn, tên kia đầu tư vài tỷ đồng để xây dựng sân golf, anh muốn hơn mười mẫu đất kia trong khi hắn ta đã quy hoạch xong tất cả, đó là một dự án mang lại lợi nhuận rất lớn nên hắn chắc chắn sẽ không nhường mảnh đất đó cho anh. Anh với hắn đã tạo thành mâu thuẫn không cách nào hóa giải, bắt buộc phải đối đầu với nhau. Anh Diệp, tôi cảm thấy lúc này anh cần phải có đồng minh. ”

“Tôi cảm thấy kết đồng minh không có tác dụng gì. Chúng ta chỉ mới biết nhau được hai ngày, gặp nhau không quá hai lần. Chẳng lẽ anh lại thực sự thẳng thắn nói rõ ngọn ngành với tôi giống như muốn truyền bá khắp thế giới, sợ người khác không biết anh muốn giết Dương Tố. Cứ cho là tôi muốn tìm đồng minh cũng không dám tìm anh, quá con mẹ nó không đáng tin cậy.”

Lưu Tử Thành cười nhạt một tiếng: “Làm việc với nhau quan trọng là phải có lòng tin, phải thẳng thắn với nhau, đã là đồng minh mà còn che giấu bí mật như vậy chẳng phải sẽ lục đục nội bộ hay sao? Hơn nữa chuyện giữa tôi và Dương Tố đã sớm truyền đi khắp nơi, không có gì gọi là bí mật. ”

Lưu Tử Thành rất thẳng thắn, giao tình hay không giao tình trước hết vứt qua một bên, hai bên đều cùng một kẻ địch, hai người hợp tác với nhau không ai chịu thiệt cả.

Cái gì gọi là tình hình?

Cái này chính là tình hình.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào mắt của Lưu Tử Thành, tỉ mỉ ngẫm nghĩ một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Anh cảm thấy chúng ta nên hợp tác như thế nào? ”

Lưu Tử Thành hai mắt tỏa ra hào quang: “Anh chịu trách nhiệm đối phó với Dương Tố, tôi sẽ cố gắng thu thập một ít chứng cứ phạm tội lúc trước của hắn, sau đó tìm một cơ hội hủy hoại hắn khiến hắn trọn đời không sống dậy được, anh thấy như thế nào? ”

Diệp Hoan xoa lấy cằm, không trả lời liền, một lúc sau dường như suy nghĩ được điều gì: “Có chút quen quen. . . Bây giờ chúng ta không phải giống như ”Liên Ngô kháng Tào” trong Tam Quốc sao? ”

Lưu Tử Thành vỗ mạnh đùi: “Đúng, chính là vậy. ”

“Sao tôi lại cảm thấy lúc này anh như Tôn Quyền vậy, không đáng tin cậy chút nào?”

Lưu Tử Thành nói với vẻ cực kì chân thành: “Đợi sau này anh hiểu tôi rồi, nhất định anh sẽ nhận ra trên đời này không có người nào đáng tin cậy hơn tôi đâu.”

“Tôi vẫn cảm thấy không mấy an toàn...”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Đặt 1000 vạn tiền thế chấp ở chỗ tôi, nếu ngày nào đó tôi phát hiện anh không đáng tin cậy, tiền thế chấp đó miễn hoàn trả.”

...

Hai người thỏa thuận đến đêm khuya mới nói lời tạm biệt.

Trên đường về nhà, Diệp Hoan cảm thấy trong người bứt rứt không yên, tối nay dường như không ít súp ba ba, có lẽ ban đêm sẽ chịu tội rồi.

Diệp Hoan chép miệng tiếc nuối, Kiều Mộc cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi một thứ không tốt là quá bảo thủ. Lần nào cô ấy cũng không để cho tay hần chạm đến khu vực dưới rốn, tuy bây giờ hai người ở chung một nhà, nhưng nhiều lần cũng chỉ mới tiến đến giai đoạn hai, không có cách nào tiến thêm dù chỉ nửa bước, không giống Cao Thắng Nam mạnh mẽ phóng khoáng một chút nào...

Cao Thắng Nam...

Không hiểu sao trong đầu Diệp Hoan lại hiện lên tư thế oai hùng hiên ngang kia. Diệp Hoan lắc đầu thật mạnh, ném hình ảnh của Cao Thắng nam ra ngoài.

Một thời mộng xuân cũng đã trôi qua, phải một lòng yêu thương Kiều Mộc, cô ấy mới là cô gái đáng để hần trân trọng nhất.

Thôi, về nhà thử lần nữa xem, xem thử đêm nay có vượt rào thành công không, chẳng lẽ không thể thành công?

Đưa cánh tay trái xoa xoa mớ tóc bù xù, thần sắc Diệp Hoan trở nên ảm đạm...

Dù sao Hưu Tử lưu rất nhiều ảnh trong máy tính của hần, nếu không thành còn có cái dùng tạm...

Đặt chân vào nhà, Kiều Mộc còn chưa quay về, có lẽ còn đang kiểm tra sổ sách.

Hưu Tử mặt như đưa đám ngồi trước máy tính trong phòng của hần, rơi nước mắt xoay tròn con chuột, vừa vọc máy tính, vừa lau nước mắt. Trước bàn máy tính là một đồng khăn giấy đã dùng qua.

Diệp Hoan hiểu kỳ hỏi: “Mày khóc cái gì vậy? Lại xem phim Hàn à? Lần nào xem phim Hàn cũng tốn một đồng giấy ăn của anh mày”

Hưu Tử thấy Diệp Hoan đang lại gần thì quay đầu nhìn hần, miệng méo xệch, ồa lên khóc thật to.

“Anh Hoan... Hôm nay em gây họa đến chết rồi!”

“Sao vậy?”

“Hôm nay em tháo ổ cứng ra mang đi quét bụi, kết quả, mẹ nó! Vừa mới sấy tay một cái đã rơi xuống đất hư mất, chả xem được gì nữa...” Hưu Tử khóc, vô cùng đau khổ.

Đầu óc Diệp Hoan trở nên mờ mịt: “Nếu rơi xuống đất thì đi mua cái khác, mày bây giờ có thiếu tiền đâu”

Hưu Tử kích động nói: “Cái này không liên quan gì đến tiền! Trong ổ cứng đó chứa toàn bộ JAV em sưu tầm suốt hai năm qua, mẹ nó, tất cả mất hết rồi!”

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Nếu như vậy thì rất đáng khóc...”

Hầu Tử khóc rống lên: “Cảm giác này giống như hai quả trứng của mình bị bể ra ấy...”

115. Chương 114: Hữu Tình Hay Vô Tình

Mỗi người đều có một quan điểm sống khác nhau

Đối với một trạch nam như Hầu Tử thì phim X chính là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống nên Diệp Hoan vô cùng thông cảm với Hầu Tử, dù sao thì cái ổ cứng HDD kia đã cùng hắn vượt qua không biết bao nhiêu đêm dài cô quạnh.

Diệp Hoan vẫn luôn có một thắc mắc, nếu như sau này Hầu Tử có bạn gái, thì lúc đêm xuống, hắn sẽ chọn máy tính hay chọn bạn gái ? Người bình thường thì sẽ có lựa chọn bình thường, nhưng đáp án của Hầu Tử... chắc chắn sẽ không bình thường. Diệp Hoan biết Hầu Tử lâu như vậy, nên hắn hiểu rõ rất, theo như logic của Hầu Tử, thì trên giường chỉ có một người, còn trong máy tính lại có hàng ngàn người, Hoàn phi Yến sáu, muốn tư thế nào, có tư thế đó....

*Hoàn phi, Yến sáu - ý chỉ Dương quý phi béo, Triệu Phi Yến gầy

Ai là đàn ông thì đều biết, cái cảm giác trứng nát so với côi lòng tan nát thì còn đau hơn, vì thế Diệp Hoan chỉ có thể vỗ vai hắn an ủi: ” Hầu Tử, mày tốt nhất nên đi kiểm phụ nữ đi, nếu tìm con gái nhà lành thì đúng là hại đời người ta, cho nên tao thấy tốt nhất là mày nên tìm gái bao đi, vui vẻ cùng người ta hai tháng, biết đâu có thể an ủi cái .. trứng nát của mày.”

Hầu Tử nức nở nói: ” Em không cần! Em muốn ổ cứng HDD của em! Bên trong có biết bao nhiêu ca sĩ, người này so với người kia còn xinh đẹp hơn, em còn đi tìm gái làm gì?”

Diệp Hoan thở dài, quả nhiên là vậy

Nam nhân, đề tiện như thế đấy.

Diệp Hoan cũng quyết định mặc kệ hắn, nhìn quanh trong nhà chỉ có một mình Hầu Tử nên hỏi: ” Trương Tam đâu?”

Hầu Tử vẫn chìm trong nỗi đau trứng nát, câu được câu không nói: ” Trương Tam lại bị bắt rồi.....”

Diệp Hoan chấn động: “Nó làm gì mà lại bị bắt?”

” Tối qua, Trương Tam lại đi ăn trộm, nó trộm được một cái Iphone 5S, lúc về còn khoe khoang với em.....”

Diệp Hoan tức giận: ” Chúng ta bây giờ có tiền rồi, nó còn ăn trộm làm gì?”

“Thói quen nghề nghiệp nhất thời khó sửa, chẳng qua giờ đổi tên từ nghề nghiệp trở thành sở thích thôi, cho nên nó mới ngứa tay ngứa chân.”

Diệp Hoan im lặng thở dài: “...”

” .....Nếu nó còn có thể trở về khoe khoang với mày thì nghĩa là đã có thể trốn được, thế nào còn bị bắt?”

Hầu Tử thở dài: “Nó trộm được Iphone 5S rồi, thấy dễ quá nên quay trở lại tính làm phát nữa, nhưng họ đã mai phục sẵn nên nó vừa tới đã bị bắt quả tang.”

Diệp Hoan cảm thấy muốn khóc: “Nó quay lại muốn trộm cái gì?”

Hầu Tử ngửa đầu nhìn trời, chầm chậm nói: “Nó quay lại để trộm sạc điện thoại .”

Diệp Hoan: “...”

“Chuyện lớn như vậy sao mày không nói với tao sớm?” Diệp Hoan dậm chân nói.

Hầu Tử buồn bã nói: ” Em cảm thấy đau lòng vì ổ cứng HDD của em bị hư, sao có thể lo lắng tới cái chuyện nhỏ nhặt này....”

Diệp Hoan thở dài lấy điện thoại ra, sau đó bấm số.

” Alo, Chu Mị, giúp tôi bảo lãnh người từ trong đồn cảnh sát ra.....”

” Ai?”

” Một thằng đàn.”

.....

20 phút sau.

Có người gọi điện cho Diệp Hoan, từ trong điện thoại vang lên một giọng nữ lạnh lùng.

” Diệp Hoan, bây giờ anh đến ngay cục cảnh sát thành phố, em sẽ giúp bảo lãnh bạn anh, giờ thì anh đến đây ký tên để nhận người.”

Diệp Hoan ngẩn người, không kịp phản ứng: ” Ai thế?”

“Bà đây chính là người mấy hôm trước cưỡng gian anh!”

“Tít - tít...”

Diệp Hoan cúp điện thoại, cuối cùng hắn cũng nhớ ra người kia là ai.

Ký ức nhục nhã...

Trong phòng thẩm vấn của cục công an thành phố....

Diệp Hoan ký tên lên giấy bảo lãnh, sau đó cùng Hầu Tử đưa Trương Tam ra ngoài.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Cao Thắng Nam mặc đồng phục cảnh sát, lạnh lùng nhìn Diệp Hoan.

” Diệp thiếu gia, bây giờ nước lên thuyền lên, bạn anh xảy ra chuyện, cục trưởng tự mình nhấn thả người, xem ra anh bây giờ thật oai phong nhỉ.”

Diệp Hoan chấp tay thành quyền, cười khan: “Tất cả đều nhờ bằng hữu giang hồ giúp đỡ...”

Cao Thắng Nam tức giận, hung hăng đập tay hắn, nói: ” Anh còn nói, tôi thấy anh như vậy liền cảm thấy giận, hận không thể bóp chết anh, mau cút đi!”

Diệp Hoan, Hầu Tử cùng Trương Tam, ba người mang biểu cảm ngượng ngùng rời đi.

Lúc ra khỏi cục cảnh sát, Diệp Hoan nhìn Trương Tam rồi thở dài: ” Lão Tam à, tao thật sự muốn quỳ xuống lạy mày đó...”

Trương Tam ngẩn người, sau đó có chút sợ hãi : ” Em sao chịu nổi cái quỳ của anh, anh muốn nói gì thế?”

“Tao là muốn quỳ xuống cầu xin mày, xin mày sau này đừng làm những việc như thế này nữa, được không?”
Diệp Hoan buồn bã nói với Trương Tam.

Mặt Trương Tam hiện lên nét xấu hổ: “Em sẽ cố, sẽ cố.....”

” Tao thực sự không hiểu được, lúc trước bọn mình thiếu tiền, mày đi cạy cửa kiếm sống thì còn hiểu được, nhưng bây giờ đã không còn thiếu tiền như xưa, tại sao mày còn làm những việc đó?”

Trương Tam cúi đầu không nói.

Hầu Tử đang đứng bên cạnh lúng túng nói: ” Anh Hoan à, những lời em sắp nói anh nghe nhưng tuyệt đối không được tức giận, thật ra từ khi anh nhận lại cha mẹ, rồi trở thành người có tiền, em cùng Trương Tam có cảm giác không được tự nhiên như xưa...”

Diệp Hoan ngẩn ngơ, nói: ” Tại sao? Tao trở thành nhà giàu mới nổi khinh thường tụi mày? Tao lên giọng kể cả với tụi mày hay là khoe khoang của cải?”

“Không phải, anh vốn không thay đổi, anh đối xử với tụi em vẫn như trước kia, đối với việc anh có tiền chúng em cảm thấy rất vui nhưng nếu đổi lại là anh, bạn thân của anh trở nên giàu có, còn anh lại là một người nghèo khó, tiền sinh hoạt đều là dùng của bạn thân thì anh sẽ nghĩ thế nào??”

Diệp Hoan không cần nghĩ ngợi nói: ” Có chuyện gì chứ, bao nhiêu năm qua, đứa nào dư dả một chút không phải hai người kia đều như sói đói mà nhào qua sao? Năm trước tao vô tình trúng vé số, kiếm được hơn

một vạn, hai tên cờ hó tụi bây không phải cũng ăn chục tiền của tao hơn một tháng sao, hại tao lúc đó ngay cả tiền để đi tán gái cũng không có...”

Hầu Tử giận dữ nói: “Bọn em có thể dùng tiền của anh một ngày, một tháng, nhưng đâu thể nào dùng tiền của anh suốt đời? Bọn em cũng là đàn ông, tuy rằng không có chí hướng gì lớn, nhưng vẫn có những mong muốn nho nhỏ. Bọn em muốn cố gắng tìm một công việc tốt để làm, sau này tìm người yêu, mua nhà, kết hôn rồi sinh con. Nếu như mỗi khi tụi em không có tiền lại thò tay để xin anh, dù anh không quan tâm số tiền đó nhưng tụi em lại không thể yên lòng mà nhận.”

“Mấy ngày nay chuyện đất đai của phúc lợi viện bị chậm trễ chưa khởi công, em mỗi ngày vẫn cứ cày game kiếm tiền, Trương Tam thì vẫn đi móc túi, trộm vặt. Cái thẻ vàng mà anh cho tụi em vẫn còn đặt y cũ trong ngăn kéo, dù bọn em có tiền thì vẫn không đi ra ngoài tiêu xài phung phí, bởi vì bọn em không muốn dùng tới số tiền đó...”

Diệp Hoan nghe xong cảm thấy kinh ngạc, rồi lại im lặng không nói lời nào.

Tuy rằng lời Hầu Tử nói không được mạch lạc lắm nhưng ít nhất cũng giúp Diệp Hoan hiểu rõ những gì hắn muốn nói.

Lúc xưa ba người có địa vị ngang hàng, đều là người nghèo nên khi xài tiền của nhau thì không lo lắng gì cả, hơn nữa còn xài rất thoải mái, của bạn thân cũng là của ta.

Nhưng khi trong ba người có một người thân phận khác đi, cao hơn 2 người khác, họ sẽ cảm thấy không còn thoải mái như xưa, xài một đồng tiền cũng cảm thấy phồng tay.

Tôn nghiêm, thứ Hầu Tử và Trương Tam muốn chính là tôn nghiêm

Hai người họ không muốn lúc nào cũng phải nhờ vả Diệp Hoan, bởi họ hiểu, nếu như họ muốn tình bạn tốt đẹp này tồn tại mãi mãi thì không thể thò tay xin tiền Diệp Hoan. Mỗi một lần thò tay xin tiền, sẽ khiến tình bạn giữa họ mất đi một phần. Dù Diệp Hoan không ngại, nhưng trong lòng họ chắc chắn sẽ có sự ngăn cách, nó giống như một con quỷ, sẽ phá hư tình bạn giữa họ, đến lúc đó, cái còn lại chỉ là sự nịnh nọt dối trá .

Ba người biết nhau từ khi còn nhỏ, cùng nhau trưởng thành, so với anh em ruột còn thân thiết ơn, mỗi lần viện phúc lợi có chuyện gì, lão viện trưởng ngay cả hỏi cũng lười hỏi, lập tức bảo họ tụt quần xuống rồi đánh vào mông, không thêm truy cứu là lỗi của ai.

Tình cảm như vậy, trên thế gian đâu mấy ai có được.

Nếu như chỉ vì tiền tài mà trở nên xa cách thì trên đời còn có chuyện gì có thể đau lòng hơn?

Trương Tam mấp má môi, lúng ta lúng túng nói: ” Anh Hoan à, anh đừng giận, bọn em không xài tiền của anh không phải là do bọn em xem anh là người xa lạ, mà là do bọn em không muốn vì tiền bạc mà giữa chúng ta có khúc mắc. Thân phận của anh không tầm thường, sau này nhất định sẽ có rất nhiều người nịnh nọt anh, em cùng Hầu Tử chỉ là muốn sau này, khi anh trở nên nổi tiếng rồi thì bọn em có thể tự hào vỗ ngực nói một câu ‘Đó là người cùng tôi trưởng thành, là bạn bè tốt nhất của tôi’ chứ không phải là cúi đầu nói ‘Tôi là người hầu của Diệp tiên sinh’ .....”

Diệp Hoan vành mắt đỏ lên.

Vì tình bạn mà bỏ qua tiền tài, có mấy ai làm được? Vì không muốn mất đi một người anh em mà cam tâm sống trong cảnh nghèo khó, anh em có tiền, họ không có mong muốn gì cao cả, chỉ mong trước mặt người đó, có được một phần tôn nghiêm.

Tình bạn không sâu sắc như tình thân, cũng chẳng đậm đà như tình yêu, nó giống như một ly nước sôi để nguội, cho dù thử bao nhiêu lần cũng không biết có vị gì, nhưng lại không thể thiếu, không thể thiếu được.

Thứ bình thường nhất mới là thứ chân thật nhất.

Diệp Hoan mở to mắt , cố gắng giữ cho nước mắt không rơi xuống, sau đó đột nhiên đánh Trương Tam và Hầu Tử một cái, cười mắng:“Tụi bây chính là trời sinh nghèo khó, ông đây biết tụi bây tám kiếp rồi, ngày

mai tao lấy lại thẻ vàng. Sau khi giải quyết xong chuyện đất đai của viện phúc lợi, tụi bây hãy tới công trường để làm việc, cố mà kiếm tiền để mua nhà cưới vợ!”

Hầu Tử và Trương Tam xoa đầu, rồi lộ ra vẻ tươi cười nhẹ nhõm sau khi buông xuống tảng đá luôn treo nặng trong lòng bấy lâu. Ba người ôm vai nhau, Diệp Hoan thấp giọng nói: ” Tụi bây nghe đây, dù thân phận của anh là gì, có bao nhiêu người bạn địa vị cao quý, nhưng người có thể khiến anh thả lỏng không một chút cảnh giác thì chỉ có hai đứa bây!”

Ba người đi ra khỏi cửa, liền thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ xích trước mặt, cửa mở, hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp.

“Lên xe!” Cao Thắng Nam nói với ý không phép từ chối.

Ba người ngây người một lúc, Hầu Tử cùng Trương Tam nhìn cô, sau đó cảm thấy có chút không ổn nên nhanh chóng tìm cớ trốn đi trước, không để ý tới sự níu kéo của Diệp Hoan.

Trên ghế lái, Cao Thắng Nam chớp mắt mấy cái, nói: “Anh muốn tự mình lên xe, hay là muốn bị em nhét vào xe ? Về trước là rượu mời, về sau là rượu phạt, anh muốn uống rượu mời hay rượu phạt?”

“Nếu được thì tôi muốn chọn rượu mời chỉ là dạo gần đây tôi muốn kiêng rượu!” Diệp Hoan than thở mở cửa rồi lên xe.

Xe cảnh sát khởi động, từ tốn đi về phía trước.

Cao Thắng Nam nắm tay lái nhìn thẳng phía trước, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Diệp Hoan, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười.

” Diệp Hoan, lần trước ở bữa tiệc từ thiện, anh cùng Dương Tổ dường như có xung đột rất lớn, là vì chuyện gì thế?”

Diệp Hoan hơi bất ngờ nói: “Sao cô biết được....”

Ngay sau đó Diệp Hoan lập tức hiểu ra.

Cao Thắng Nam gia thế cũng không tệ, bố là cục trưởng cục cảnh sát của thành phố, cũng xem như là một thành viên của nhóm quần là áo lượt

Diệp Hoan thở dài, sau đó chậm rãi kể cho Cao Thắng Nam chuyện hôm đó.

Cao Thắng Nam lái xe, hỏi: “Vậy xem ra mâu thuẫn của hai người chủ yếu là vì mười mẫu đất đó?”

Diệp Hoan gật đầu: “Tôi thật ra chỉ muốn lấy mười mẫu đất đó, nhưng Dương Tổ lại mãi không chịu nhường, hơn nữa y còn muốn chúng tôi phải di dời viện phúc lợi.”

“Không còn cách nào khác để thương lượng sao?”

“Không còn, thật ra lúc đầu tôi vốn muốn chuyển đi nơi khác, nhưng sau đó lại thay đổi suy nghĩ.”

“Vì sao?”

Diệp Hoan cười nhạt, trong nụ cười hiện ra tia kiên quyết: “Vì tôn nghiêm, trẻ mồ côi cũng là người, chứ không phải là con chó nhỏ mà những kẻ có tiền đó muốn đuổi thì đuổi.”

Cao Thắng Nam không nói lời nào, tiếp tục lái xe.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng.

” Diệp Hoan, Dương Tổ đang cố gắng điều tra anh, người hấn nhờ đang làm trong cục cảnh sát, em có một người bạn, ngày thường cậu ta hay đi chung với đám công tử, hấn vô tình nói với em mấy ngày nay Dương Tổ đang điều tra về một người họ Diệp, rất có khả năng chính là anh.”

Diệp Hoan cười nói: “Xem ra tên này cũng giống tôi, biết được đạo lý ”Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng“. ”

Cao Thắng Nam liếc hần, nói: “Anh đang muốn khoe khoang anh biết binh pháp chứ gì?”

Diệp Hoan khiêm tốn cười nói: “Còn biết làm sao, gần đây tôi chỉ đọc có binh pháp thôi, sau này sẽ đọc thêm nhiều loại khác để khoe khoang với cô. Nhìn vậy thôi cứ tôi có nhiều ưu điểm lắm, tôi chẳng những có một bàn tay trái linh hoạt, tiếng Nhật của tôi cũng khá, hơn nữa tôi cũng có thể phát âm chuẩn rất nhiều từ...”

Cao Thắng Nam hung hăng liếc Diệp Hoan, gương mặt đỏ lên, tỏ vẻ cô đã hiểu lời của Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, Dương Tố không phải người tốt, anh nhất định phải cẩn thận với hắn ta, vì hắn ta là người âm hiểm nên dám công tử ở Giang Nam rất sợ hắn. Có người nói trước đây hắn ta đã từng giết người, tuy rằng không biết đó là thật hay giả nhưng anh nhất định phải cảnh giác.” Cao Thắng Nam nghiêm túc nói với Diệp Hoan.

Diệp Hoan gật đầu.

” Diệp Hoan, anh cần em giúp gì không? Chỉ cần không trái với nguyên tắc ....” Cao Thắng Nam cắn môi, do dự một lát rồi nói: “Được rồi, cho dù có hơi trái với nguyên tắc em cũng muốn giúp anh.”

Diệp Hoan thực sự cảm động, một người luôn tuân thủ nguyên tắc như Cao Thắng Nam mà có thể nói ra những lời như thế này, thật sự không dễ dàng... Cô gái này, thật khờ...

” Vì sao giúp tôi?” Diệp Hoan mở miệng hỏi, lời nói vừa thốt ra hắn liền cảm thấy hối hận, hắn quả nhiên là gần đây không bị ăn đánh cho nên mới nên mới hỏi câu này.

Cao Thắng Nam đạp phanh xe thật mạnh, sau đó nghiêng đầu nhìn chỗ khác, rồi lại nhìn Diệp Hoan, tình cảm sâu đậm trong mắt của cô ngay cả người mù lòa cũng có thể thấy rõ.

Diệp Hoan gượng cười nhìn theo hướng khác, không dám nhìn vào mắt Cao Thắng Nam. Bây giờ hắn đã có Kiều Mộc, chẳng thể đón nhận tình cảm của người khác.

Cao Thắng Nam thấy Diệp Hoan tránh né ánh mắt của mình, trong đôi mắt to là sự mất mát, cô nhìn về phía trước, một lần nữa khởi động xe, trong mắt ngập đầy bi thương

Trong xe, không khí trầm mặc làm người khác không thể thở nổi cắn nát lòng cô.

Cao Thắng Nam tự cười giễu bản thân mình.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, cô tội gì phải thế.....

.....

Thành phố Giang Châu .

Tỉnh Giang Nam cách thành phố Ninh Hải khoảng 2 tiếng đồng hồ chạy xe.

Bên trong khu biệt thự nội ô ở thành phố Giang Châu, Dương Tố ngồi ở trong biệt thự nhú mày, cho thấy lúc này tâm trạng của hắn ta không tốt.

Hạng mục sân golf vốn đang tiến hành thuận lợi, đột nhiên lại nhảy ra một người Thẩm gia phá đám.

Dương Tố rất bức bối, người như Diệp Hoan hắn ta chưa bao giờ để vào mắt, nhưng hắn phải thừa nhận rằng danh hiệu Thẩm gia đã khiến hắn kiêng kỵ, hắn không biết nếu bây giờ hắn không quan tâm mặt mũi của Diệp Hoan thì Thẩm gia sẽ làm gì ?

Nhưng nếu như hắn nhượng bộ thì vài tỷ đồng đã đầu tư chắc chắn sẽ trôi theo nước, trong số tiền đó, có hơn 100 triệu là tự bản thân hắn bỏ ra, tổn thất quá lớn, lớn đến nỗi hắn không thể chịu nổi.

Hơn nữa chuyện hắn xung đột cùng Diệp Hoan đã lan khắp giới thượng lưu ở Giang Nam, nếu như hắn chịu thua, thể diện của đệ nhất công tử tỉnh Giang Nam như hắn phải để đâu? Mọi người có phải sẽ dùng ánh mắt cười nhạo để cười nhạo hắn?

Tiền tài cùng thể diện, hai thứ mà Dương Tố coi trọng nhất, sẽ cùng với sự nhượng bộ mà biến mất, nên Dương Tố sao có thể nhượng bộ?

Trong lúc Dương Tố đang buồn bực, điện thoại của hắn vang lên.

Hai nữ minh tinh được hân bao dưỡng lặc lư thân thể quyến rũ của họ, đưa điện thoại đến cho hân thuận tiện dứt cho hân một trái nho.

Dương Tổ bực tức phun nó ra, lạnh lùng quát cô ta:” Cút!”

Nữ minh tinh còn muốn cong môi lên để làm nũng nhưng thấy đôi mắt lạnh lẽo của Dương Tổ, cô ta sợ đến nỗi run lên, mặt trắng bệch, không dám nói thêm nữa câu, lập tức đi lên lầu.

Điện thoại được kết nối, Dương Tổ nhàn nhạt nói một tiếng “Alo”.

” Dương thiếu gia, bây giờ có thể nói chuyện không?”

” Có thể, anh nói đi.”

“Tôi là người truyền đạt lời của chủ công ty Hoài Tây, hạng mục sân Golf của anh, chúng tôi đã đầu tư hơn 100 triệu, tới giờ đã hơn 2 tháng mà chưa có tiến triển gì, ông chủ của chúng tôi muốn hỏi là đã có vấn đề gì xảy ra.”

Dương Tổ khẽ cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là có chút rắc rối nhỏ nhưng tôi rất nhanh sẽ xử lý, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu khởi công.”

” Dương thiếu gia, tôi biết rõ anh không thích rắc rối, ông chủ của tôi cũng giống anh, để đầu tư hạng mục này, năm người chúng ta đã tốn không ít tiền, anh nhất định phải làm tốt, đừng để chúng tôi gặp phiền toái.....”

Dương Tổ thu hồi nụ cười, lông mày nhăn lại, hỏi:” Chẳng lẽ các anh không tin tưởng tôi ư, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên hợp tác? Trong tỉnh Giang Nam này, không có thứ gì có thể gọi là rắc rối trong mắt tôi.”

” Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, chúng tôi sẽ đợi hồi âm của anh.”

Dương Tổ cúp điện thoại, gương mặt tối đi. Hân bực bội xoa đầu, sau đó lại đi tới đi lui trong phòng khách như một con thú đang tức giận chuẩn bị chiến đấu.

Diệp Hoan..... Thẩm gia..... sao hết lần này tới lần khác đều là hân!

Dương Tổ dừng bước lại, rất nhanh khôi phục lại sự tỉnh táo, tỉnh táo đến đáng sợ.

Dương Tổ lấy điện thoại di động bấm một dãy số rồi lạnh lùng ra lệnh:” Ngày mai khởi công, cho dù người trong viện phúc lợi có muốn chuyển đi hay không cũng phải ép bọn họ đi. Nói cho lão viện trưởng đó biết, tôi sẽ đền cho họ 20 mẫu đất ở khu phía đông Ninh Hải. Sau khi họ dọn đi lập tức phá bỏ nơi đó! Nhớ kỹ, nếu như bọn họ không chịu đi thì khiêng họ đi, nhưng tuyệt đối không được làm họ bị thương, biết chưa?”

116. Chương 115: Thử Hộ

Cao Thắng Nam đưa Diệp Hoan đến đầu khu nhà cũ. Cô mở cửa xe cảnh sát, sắc mặt rất khó coi trừng mắt liếc hân một cái, sau đó liền lái xe rời đi.

Hầu Tử và Trương Tam đang ngồi xỏm hút thuốc trước ngõ, thấy cửa xe cảnh sát mở ra, hai người liền nở một nụ cười xấu xa.

“Anh Hoan ngẫu quá! Được đưa đón bằng BMW của cảnh sát đúng là không chê vào đâu được, rất lợi hại à nha!”

Diệp Hoan ỉu xìu nói: “Lợi hại cái gì chứ, có biết anh mày ngồi trong đó có cảm giác gì không? Giống hệt như một tên tội phạm bị cảnh sát áp giải ấy. Cô ta cố tình làm cho tao mất mặt, trên đường liên tục hú còi, gương mặt này của anh mày thiếu chút nữa là giấu trong đống quần rồi. ”

Hầu Tử với Trương Tam cười to: “Vây là anh vừa được đưa đi thị chúng một vòng. Anh Hoan, anh cũng giỏi nhần nhện thật! ”

Diệp Hoan cười đắc ý, nói: “Anh mày là loại người biết nhện nhục hay sao? Tao đang ngồi ở trong xe rồi, tự nhiên nhảy xuống cũng không phải là biện pháp hay, vì thế nên tao dứt khoát hạ kính xe xuống, thò đầu ra ngoài đường hô to để ọi người nhìn rõ gương mặt này. Tao nói tao đã bị một người phụ nữ cường hiếp thể thắm, mọi người sau này chớ nên đi theo những kẻ lạ mặt. Thế là cô ta lập tức tắt còi đi, kéo cửa kính lên rồi vội vàng đưa tao trở về”

Hầu Tử cùng Trương Tam ngẩn người, sau đó cười ha ha.

“Anh Hoan, đôi khi anh cũng thật là lưu manh đấy. ”

Diệp Hoan thuận tay lấy điều Cát Trắng được kẹp trên lỗ tai của Hầu Tử, châm lửa rồi ngồi xỏm xuống góc tường nói chuyện phiếm với nhau

Trương Tam chậm rãi nhả ra một làn khói, nói: “Anh Hoan, anh cùng Kiều Mộc đã xác lập quan hệ rồi nhưng vị nữ cảnh sát kia cũng có tình cảm với anh . . ”

Hầu Tử tiếp lời nói: “Không chỉ nữ cảnh sát đó, còn có Chu Mị, còn có Liễu tổng giám đốc của Hồng Hồ nữa. Cô ta mỗi lần gặp anh đều trừng mắt giương oai nhưng em nhìn thấy được họ đều rất có cảm tình với anh. . ”

Trương Tam tiếp lời: “Nhiều phụ nữ như vậy, anh định xử lý như thế nào đây? Kiều Mộc lớn lên cùng với chúng ta, anh không thể làm chuyện có lỗi với con bé. ”

Diệp Hoan bất mãn nói: “Anh mày là cái loại đó sao? Cô ấy vất vả đi theo tao như vậy, tao làm sao có thể phụ lòng cô ấy? Máy người kia thì đành giả ngu cho qua thôi”

“Anh Hoan, mấy cô kia thì dễ nói nhưng mà cảnh sát Cao đã làm chuyện kia với anh, anh cũng làm ngơ cho qua luôn hả? ”

“Cũng chỉ còn cách đó thôi, bọn mày cũng biết là cô ta cưỡng bức tao đó, tao không kiện cô ta đã là rất tử tế rồi. Tao cứ nghĩ tới đêm đó là lại thấy đau đốn âm ỉ đây này...”

“Là tim đau hay trứng đau? ”

“Đều mẹ nó đau cả!”

Ba người ngồi xỏm ở ngoài ngõ nói chuyện một hồi lâu. Nam Kiều Mộc từ bên ngoài trở về, một tay ôm rất nhiều sổ sách, tay kia cầm theo một cái túi đựng rất nhiều đồ ăn.

Diệp Hoan thấy vậy lập tức đập điều thuốc chạy tới đưa tay nhận lấy đồng sổ sách cùng đồ ăn trên tay cô.

“Lần sau nếu đói bụng thì gọi người ta mang tới, em không cần phải như vậy, khổ cho em quá. ” Diệp Hoan yêu thương nói.

Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Như vậy sao được? Đồ ăn bên ngoài ai biết nó có sạch hay không? Đồ mình tự làm dù sao cũng yên tâm hơn. Mọi người ăn vào sẽ không bị độc hại. ”

Hầu Tử với Trương Tam liếc nhau, nhanh chóng lui vào trong nhà.

Nam Kiều Mộc xoa cánh tay bị mỏi rồi khoác tay Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, lúc đi trên đường em thấy cảnh sát Cao chở anh về nhà. ”

Tim Diệp Hoan thất lại, vội vàng nói: “Kiều Mộc anh với cảnh sát Cao. . . ”

Nam Kiều Mộc ngăn hấn, cười cười nói: “Không cần giải thích, em biết rõ hai người chỉ là bạn bè, cô ấy đã giúp anh nhiều việc, em tin tưởng anh. ”

“Diệp Hoan thân phận của anh giờ không giống như trước, cần phải kết bạn nhiều một chút. Cho dù ở đẳng cấp nào thì có nhiều bạn đều không có gì xấu, sau này anh gặp khó khăn thì mới có người đứng ra giúp đỡ anh. Nam hay nữ đều tốt cả, anh đừng để ý, em không phải là loại phụ nữ bụng dạ hẹp hòi, sẽ không vì những chuyện đó mà ăn dấm chua đâu. ”

Diệp Hoan trong lòng cảm động, Kiều Mộc của hắn thật trong sáng, thuần khiết. Diệp Hoan chân thành nói: “Kiều Mộc, em là người quan trọng nhất trong lòng anh. ”

Nam Kiều Mộc siết cánh tay Diệp Hoan chặt hơn, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai của hắn, hé ra một nụ cười ngọt ngào.

Ánh nắng vàng mơ rải đầy con hẻm nhỏ, khắc họa hình bóng của hai người lên con đường lát đá xanh, hai cái bóng kéo dài dường như hòa vào làm một không thể tách rời.

....

Đêm khuya, chuông điện thoại reo lên chói tai.

Diệp Hoan mắt nhắm mắt mở, cái kính nhắc máy lên.

Hắn vừa nghe xong hai câu, con mắt đột nhiên trợn to, trong mắt hắn hiện lên những tơ máu đầy phẫn nộ.

“Lão viện trưởng bị người ta đánh? Có người phá hủy viện phúc lợi? ”

Đầu dây bên kia lại nói thêm vài câu, Diệp Hoan cúp điện thoại, như một mũi tên phóng ra khỏi giường.

Hắn vừa mặc xong quần áo thì cửa phòng ngủ bị Nam Kiều Mộc đẩy ra.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Là điện thoại của ai thế anh? ”

Sắc mặt Diệp Hoan xanh mét nhưng cố tỏ ra vẻ không có gì nói: “Không có gì, em cứ ngủ tiếp đi, anh có việc phải ra ngoài một chút. ”

Nam Kiều Mộc kéo lấy tay áo của hắn, nghiêm nghị nói: “Có phải viện phúc lợi đã xảy ra chuyện hay không? Diệp Hoan, viện phúc lợi cũng là nhà của em, em cũng có quyền được biết rõ, nói cho em biết! ”

Diệp Hoan hơi do dự một chút, trầm giọng nói: “Đúng vậy, có người muốn phá hủy viện phúc lợi của chúng ta, đám người kia nửa đêm đuổi lão viện trưởng cùng tất cả bọn trẻ ra ngoài. Bọn chúng mang máy ủi và cần cẩu đến muốn dỡ bỏ viện phúc lợi, Lão viện trưởng định nói lý với bọn chúng thì bị tụi nó đánh chảy máu. ”

Trong mắt của Nam Kiều Mộc hiện lên vẻ đau xót, cô quay vào trong phòng mặc thêm một chiếc áo khoác, vội vã đi theo Diệp Hoan.

Đi ra bên ngoài, Diệp Hoan gọi điện thoại thông báo cho Hầu Tử với Trương Tam. Chu Dung phái thêm đến hơn mười tên vệ sĩ để bảo vệ hắn, chuẩn bị xe xong liền nhanh chóng chạy đến viện phúc lợi

Diệp Hoan ngồi ở trong xe, con mắt phun ra lửa, hai hàm răng nghiến ken két, hai tay nắm thành nắm đấm run lên nhè nhẹ.

Dương Tố!

Giờ thì cóc cần khách sáo giả dối nữa, phải trực tiếp ra tay thôi.

Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay đang rung vì tức giận của hắn. Tuy vẻ mặt cô rất lo lắng nhưng âm thanh vẫn điềm đạm như mọi ngày

“Diệp Hoan, không nên gấp, những lúc thế này không được hành động tùy tiện. Khi đối mặt với biến cố, trước hết anh phải giữ cho đầu óc tỉnh táo. ”

Diệp Hoan nhìn cô một cái, phẫn nộ chao đảo trong lòng liền hòa hoãn lại.

“Kiều Mộc, anh đột nhiên phát hiện mình thật thất bại. ” Diệp Hoan đầu gục đầu xuống, sa sút tinh thần.

“Anh một lòng muốn làm gì đó cho viện phúc lợi để lão viện trưởng và bọn trẻ được sống tốt hơn một chút. Anh muốn cho bọn nó được ở trong những căn phòng lớn, không lo ăn lo mặc, có điều kiện chữa bệnh, học hành, sau này có thể đường đường chính chính làm người. Chúng sẽ không vì mình là cô nhi mà cảm thấy tự ti, bị người khác xa lánh. Kiều Mộc, anh thật sự chỉ muốn bọn nó được sống tốt, thế nhưng tại sao bọn chúng lại phải chịu đựng nhiều khổ sở hơn vì anh chứ? ” Tinh thần của Diệp Hoan sa sút làm Nam Kiều Mộc rất đau lòng.

“Diệp Hoan, anh không nên tự trách mình, chuyện này không liên quan tới anh, anh là người lương thiện, bọn chúng là ác quỷ. Anh không nên đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu của mình. Diệp Hoan, hãy bình tĩnh nghĩ lại lúc trước chúng ta không có gì cả mà vẫn gắng gượng chống đỡ được mọi chuyện, hiện tại anh đã có được rất nhiều thứ, vì sao lại mất tinh thần? Diệp Hoan trong mắt em là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, không phải là kẻ đáng thương chỉ biết oán trách bản thân. ”

Diệp Hoan ngẩn đầu, nhìn vào đôi mắt đẹp dù lo lắng nhưng vẫn tràn đầy sự cổ vũ, hai mắt Diệp Hoan vốn đang ảm đạm dần dần lấy lại ánh sáng

....

Cùng lúc đó ở sân của viện phúc lợi.

Ánh sáng đèn pha sáng rọi của hai chiếc máy ủi đất chậm rãi lia về phía trước, trước sân viện phúc lợi có mười mấy đứa nhỏ trên người chỉ mặc một cái áo mỏng đứng run rẩy trong gió rét. Dù trong mắt đã đóng đầy nước nhưng vẫn kiên cường nhìn thẳng vào ánh đèn pha

Chiếc máy ủi như mấy quả núi nhỏ cứ lừ lừ tiến đến, bọn trẻ tay nắm tay đứng chặn trước sân hoàn toàn không để ý đến sự uy hiếp của cái chết càng lúc càng đến gần.

Trong đám đó, một đứa bé bởi vì sợ hãi mà bật khóc, đứa lớn hơn định kéo nó ra ngoài nhưng nó quật cường lắc đầu, quệt nước mắt trên mặt rồi bập bẹ nói: “Ông viện trưởng đã từng nói làm người phải có khí phách, em sợ lắm nhưng em sẽ không lùi bước! ”

Câu nói như một lời cổ vũ lớn lao, đám trẻ đang đứng xa xa e dè nhìn máy ủi sắp húc ngã tường viện phúc lợi, từng bước từng bước một đi đến tụ tập ở trước cửa ra vào. Những bàn tay bé bỏng đan vào nhau tạo thành bức tường thịt cản trước mũi xe, run rẩy nhưng quyết không lùi bước

Máy ủi như không quan tâm đến đám nhóc trước mặt, vẫn lừng lững áp sát

Những đứa nhóc gan trong đám khóc lớn lên nhưng vẫn không xê dịch nửa bước.

“Ông viện trưởng đã nói nơi đây là nhà của chúng ta. Nếu như bị húc đổ, về sau chúng ta sẽ không còn nhà nữa, vì nhà, chúng ta không thể lui!” Đứa lớn nhất vừa khóc vừa động viên lũ trẻ

Một thân hình nằm rạp trên mặt đất, hai bàn tay bé xíu dính đầy bùn đất đang nỗ lực kéo lê thân mình, từng chút từng chút bò tới phía cuối đoàn người

Nó tên là Tiểu Dũng, năm nay mới sáu tuổi, bị bệnh bại liệt từ lúc nhỏ.

Bọn nhỏ vừa khóc vừa nắm lấy tay nhau. Bức tường người chỗ cao chỗ thấp như một con đê yếu ớt lặng lẽ chờ đợi dòng nước lũ cuồng bạo của thế gian

Cách đó không xa, lão viện trưởng trên trán dính máu, thần sắc tuyệt vọng, đau khổ thảm thiết cầu xin một gã đeo kính mặc âu phục. Tên đeo kính sắc mặt hừng hờ lắc đầu, sắc mặt già nua của lão viện trưởng càng lúc càng đau khổ. Ông yên lặng lau nước mắt, đầu gối khê cong quỳ xuống.

Ông vô thức ngoái đầu nhìn thấy bọn nhỏ nắm tay ngăn trước máy ủi. Lão viện trưởng khóe mắt nứt ra, lo lắng kêu to: “Tất cả đều rút về cho ta! Tụi bây muốn chết sao? Đây là chuyện của người lớn tụi bây đừng xen vào! ”

Bọn nhỏ như không nghe thấy tiếng quát tháo của ông, vẫn một mực đứng giữa sân không di chuyển nửa bước.

Một tên du côn trẻ tuổi đứng cạnh tên đeo kính đáng tiền lên, không nói hai lời vung tay đánh lão viện trưởng một bạt tai.

“Lão già, mau gọi mấy đứa ranh con khốn kiếp kia tránh ra, bằng không tao chỉ còn cách tăng hết công suất mà vượt qua thôi, đến lúc đó tai nạn chết người xảy ra thì đừng trách tao không nói trước, các người có chết cũng không biết tới đâu mà kêu oan đầu! ”

Lão viện trưởng bị tát mạnh đến nỗi mắt nổi đom đóm, thân thể chao đảo ngã vật xuống đất bất tỉnh.

Tên đeo kính nhú mày, thản nhiên nói: “Kêu người kéo tụi oắt đó ra, thời gian không có nhiều, tranh thủ phá sập tòa nhà này đi. ”

Khoảng hai mươi tên lưu manh này giờ vẫn đứng sau gã đeo kính đen lập tức vượt lên lôi kéo lũ trẻ

Bọn trẻ giơ nắm tay nhỏ lên phản kháng lại, một bên đánh một bên khóc nhưng vẫn không chống cự được những thân thể lực lưỡng kia, bức tường người yếu ớt lập tức tan rã để lại trên sân những tiếng gào khóc đến xé tim.

Diệp Hoan không ngừng thúc giục lái xe, bất chấp vượt đèn đỏ chạy hết tốc lực tới viện phúc lợi chỉ trong một tiếng đồng hồ.

Khi bọn hắn vào đến trong sân của viện phúc lợi, cảnh tượng trước mắt là sự phần nộ đau đớn nhất mà hắn từng trải qua.

Giây phút này, Diệp Hoan cảm giác tim mình bị vỡ vụn ra.

Hắn một mực kiên trì tín niệm, một mực che chở thiên đường này nhưng hiện tại lại bị người ta ngang ngược giẫm đạp.

Trong mắt phun ra lửa giận phần nộ cực độ, Diệp Hoan mở cửa xe thuận tay cầm lên một viên gạch ở trên mặt đất, toàn thân toát ra sát khí hùng hực. Hắn không nói một lời áp sát một tên du côn đang lôi kéo bọn nhỏ, hung hăng đập viên gạch vào đầu gã

Gã hét lên một tiếng rồi gục ngã.

Toàn cảnh chợt yên tĩnh.

Bọn nhỏ hai mắt đầm lệ nhìn Diệp Hoan giống như thiên thần hạ phàm, thoáng ngẩn ngơ sau đó xuất hiện tiếng khóc rung trời.

“Anh Hoan! Anh Hoan cứu chúng em với!!! ”

Diệp Hoan sắc mặt xanh mét, hai hàm răng nghiến muốn vỡ ra, trong mắt là một mảnh lạnh, đập ngược lại tên du côn phía sau.

Hầu Tử với Trương Tam hốc mắt cũng đỏ ạch, bắt chước cầm lên mấy viên gạch đi theo sau Diệp Hoan.

Mười tên vệ sĩ ở phía sau thấy Diệp Hoan liều mạng ẩu đả, sợ vị thiếu gia này bị thương cũng xắn tay áo gia nhập vào cuộc chiến.

Bọn vệ sĩ đều trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, thân thủ giỏi hơn bọn côn đồ rất nhiều, quyền cước vừa xuất ra hơn phân nửa bọn cô đồ trong nháy mắt bị quật ngã, bụng lấy chỗ đau lấn qua lấn lại kêu rên.

Diệp Hoan nắm chặt cục gạch hai mắt đỏ bừng tiếp tục tìm kiếm mục tiêu công kích.

Tình cảnh càng lúc càng hỗn loạn, đứa trẻ lớn nhất trong đám liền kéo mấy đứa bé hơn né ra xa tránh tên bay đạn lạc

Diệp Hoan từ lúc xuống xe đến giờ vẫn chưa nói câu nào, hắn chỉ dùng hành động để biểu đạt sự phần nộ trong lòng. Hắn giờ phút này như một con sư tử điên cuồng cắn xé những tên côn đồ kia.

Một cái ống sắt hoen rỉ xuất hiện hung hăng đánh xuống đỉnh đầu Diệp Hoan. Tên vệ sĩ đứng cạnh Diệp Hoan lạnh tay lẹ mắt phi thân tiến lên đưa tay ra đỡ, đau đớn kêu lên một tiếng, tay còn lại như thiếu điện duỗi ra một trảo chặt xuống, tên cô đồ hét thảm một tiếng cả hai cánh tay đã bị bẻ thành hình dạng kì dị.

Diệp Hoan nhìn thấy tên vệ sĩ đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, trong mắt lộ ra vài phần cảm kích, rốt cuộc cũng khôi phục lại một chút tỉnh táo.

Lúc này bọn côn đồ đã được chỉnh đốn sạch sẽ, nguyên một đám nằm rạp trên mặt đất đau đớn kêu rên không thôi, gã đeo kính đen đứng giữa sân sợ hãi trợn tròn mắt, hai chân run lấy bầy.

Diệp Hoan chậm rãi đi về phía hắn, khóe miệng cười lạnh.

BA~!

Một cái tát thật mạnh vào mặt, chiếc kính bị đánh văng đi.

“Mày là thằng cầm đầu phải không? ” Diệp Hoan hỏi câu hỏi đầu tiên từ khi xuống xe.

Tên đeo kính run rẩy gật đầu, lại sợ hãi lắc đầu.

“Tôi . . Tôi chỉ là quản lý. . ”

BA~!

Cái tát thứ hai.

“Là Dương Tổ sai mày đến phá hủy viện phúc lợi phải không? ”

Người đàn ông hèn nhát vô lực gật đầu.

BA~!

Cái tát thứ ba.

“Tao hỏi, mày phải trả lời! ”

“Đúng vậy, đúng vậy, là Dương thiếu gia bảo tôi đêm nay làm! ”

Diệp Hoan mím miệng, không nói thêm lời nào, dồn hết sức tát thêm mấy cái nữa, tên đeo kính kêu gào thảm thiết, miệng ú ớ cầu xin tha thứ.

Không biết tát bao nhiêu cái, cho đến khi Diệp Hoan cảm giác tay mình tê dại, mặt tên đeo kính cũng sưng giống như đầu heo, Diệp Hoan mới dừng lại.

Hắn nhìn lão viện trưởng nằm còng queo trên mặt đất, thần trí nửa tỉnh nửa mơ, mi mắt hấp háy nhiều lần, tim Diệp Hoan đau xót, ánh mắt vốn hòa hoãn lại bắt đầu ngưng tụ sát khí.

Diệp Hoan lạnh lẽo nhìn bọn côn đồ nằm lăn qua lăn lại trên đất: “Mới vừa rồi là ai đánh viện trưởng, bước ra cho tao! ”

Bọn côn đồ đang kêu rên nghe vậy lạnh sống lưng, tiếng Diệp Hoan càng lớn lại càng không ai dám đứng ra nhận.

Đứa nhỏ lớn nhất trong đám chỉ vào một tên côn đồ, giọng căm hận nói: “Anh Hoan, chính là nó đánh, em tận mắt nhìn thấy. ”

Bọn nhỏ nhao nhao gật đầu.

Diệp Hoan nhìn tên côn đồ đó, nhếch môi nở nụ cười đầy sát khí.

Cầm lấy cây sắt Hầm Tử đưa, Diệp Hoan đi tới trước mặt tên côn đồ, chậm rãi đánh giá toàn thân hắn, ánh mắt như là tên đồ tể đang đánh giá một con lợn chuẩn bị giết mổ.

Tên côn đồ sắc mặt tái nhợt nằm run rẩy trên mặt đất, cuối cùng không chịu nổi, sợ hãi khóc ré lên.

“Người anh em! Người anh em! Chuyện gì cũng từ từ nói, là tôi sai, tôi đáng chết! Tha cho tôi đi, sau này cậu sẽ gặp nhiều điều may mắn. . . ”

Nói còn chưa dứt lời, ống sắt trong tay Diệp Hoan liền đập mạnh xuống hai chân hắn

Rắc!

Âm thanh của tiếng xương cốt bị gãy vang lên, tên côn đồ kêu thảm một tiếng liền ngất đi.

Diệp Hoan vẫn chưa có ý dừng tay, chậm chạp dạo quanh một vòng, sau đó cầm ống sắt nện xuống lần nữa.

Răng rắc, răng rắc!

Hai tay hai chân hắn đều đã bị đánh gãy nát.

Ném ống sắt qua một bên, Diệp Hoan đốt một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, sau đó lấy điện thoại rồi bấm một dãy số.

“Alo, Dương thiếu gia phải không? Tôi là Diệp Hoan, phong thủy ở mảnh đất viện phúc lợi có vẻ không hợp với ngài rồi. Đám người ngài phải đến chẳng hiểu sao lại nằm la liệt trong sân viện phúc lợi đây này. Ngài kêu người tới thu dọn đi nhé, tôi muốn nói với ngài một câu nữa. . .”

“Cái gì? ” Giọng của Dương Tổ không giấu hết phần nộ và kinh hoảng.

“Bố mày chính là tổ tông mười tám đời nhà mày! Con chó đẻ, mày cứ chờ đấy!”

117. Chương 116: Rễ Cỏ Và Con Quan

Diệp Hoan cúp điện thoại, tâm tình vẫn cứ buồn rầu .

Hắn và Dương Tổ đã hoàn toàn trở mặt rồi, như vậy cũng tốt. Hắn ghét nhất là mấy thứ lễ nghi dối trá trong xã hội thượng lưu, rõ ràng hắn hận không thể một đao đâm chết y nhưng lại không thể không ra vẻ tươi cười. Một đám chỉ chăm chăm duy trì phong độ, ngoài cười mà trong không cười, thú vị lắm sao?

Con người sống trên đời phải yêu ghét rõ ràng, ân oán rõ ràng, yêu thì yêu ãnh liệt, hận liền sảng khoái mà hận, như vậy sống mới vui vẻ được. Diệp Hoan vẫn luôn sống như vậy, hắn cùng với người xã hội thượng lưu không thể ở chung một chỗ với nhau, hắn không học được loại dối trá kia, trong lòng cực kỳ phản cảm với kiểu dối trá như vậy.

Đám lưu manh lẫn lộn trên đất vô cùng kinh hoảng, chúng dất nhau rời đi. Diệp Hoan đứng ở trước cửa viện phúc lợi, mắt nhìn chăm chăm xe ủi đất cùng cần cẩu đang nhanh chóng di chuyển.

Viện phúc lợi khôi phục lại vẻ yên ắng như lúc trước, chỉ là trước cửa có vẻ ngổn ngang lộn xộn, đôi chỗ còn nhìn thấy vết máu, vết máu hòa vào bùn đất lộ ra màu đỏ nhàn nhạt, không biết là máu của bọn trẻ hay của đám côn đồ?

Diệp Hoan tiến lên vài bước, ngồi xổm ở trước mặt lão viện trưởng.

Nam Kiều Mộc kiểm tra thương thế cho lão viện trưởng, lấy ra ít băng vải từ trong hộp sơ cứu băng bó cho ông. Lúc này lão viện trưởng cũng dần dần tỉnh lại, nhìn đám người Nam Kiều Mộc, Diệp Hoan vây ở bên cạnh, lão viện trưởng cười cười, mệt mỏi suy yếu.

Trong lòng Diệp Hoan rất đau xót. Viện trưởng đã phải trả giá quá nhiều, vì bọn trẻ, ông ấy đem tâm huyết cả đời mình đặt ở viện phúc lợi. Lão viện trưởng cả đời cùng khổ quẫn bách, đến lúc tuổi già còn bị hành hạ như vậy. Nếu như trên đời có thứ gọi là công bằng thì vận mệnh đã rất không công bằng với ông ấy.

Lão viện trưởng nằm trên đất, hơi thở gấp gáp hỗn loạn. Kiều Mộc cùng Diệp Hoan hợp lực đưa ông ấy ngồi dậy.

“Đau chết lão tử!” Đây là câu đầu tiên mà lão viện trưởng mở miệng nói.

Diệp Hoan cười lớn nhưng trong lòng vô cùng chua xót. Hắn cố gắng vui đùa để hóa giải cảm giác chua xót này.

“Lão viện trưởng, lời thoại của ông không đúng rồi, lúc ông mở mắt ra hắn là nên run lấy bầy, móc trong túi ra hai hào lẻ, câu đầu tiên phải nói đứt quãng: ”Đây là kinh phí hoạt động tháng này, mau mau giao chỉ phiếu cho ta.”

Nam Kiều Mộc chảy nước mắt cũng cười khúc khích, tức giận mà đập hắn một cái thật mạnh.

Lão viện trưởng ngẩn người, sau đó hùng hồn mắng “Thằng nhóc, ngươi cố ý rửa ta chết sớm phải không? Đợi đến khi lão tử cử động được, ta nhất định đánh chết ngươi!”

Mọi người cười nói thêm vài câu, bọn trẻ dần xúm lại vây quanh lão viện trưởng và Diệp Hoan, khóc lóc trách cứ, bao nhiêu sợ hãi và oan ức suốt một đêm đến lúc này đều trút ra hết cả.

Lão viện trưởng rưng rưng nước mắt, tay run rẩy mơn trớn đỉnh đầu bọn trẻ, nhìn thấy bọn nhỏ chịu ủy khuất, lão viện trưởng lắc đầu thở dài, vẻ mặt đau xót.

Thanh Lôi/ Tiểu Thanh lôi kéo tay lão viện trưởng, đau lòng nhìn đến cái trán đang quần bằng gạc của ông. Bé chu miệng thổi mấy hơi vào gương mặt đang bị che kín bởi nước mắt kia, dùng chất giọng trẻ con kiên cường nói “Viện trưởng gia gia không đau, không đau nha, đau cũng không được khóc, vậy mới là bé ngoan...”

Lão viện trưởng dùng sức/ nâng tay lau đi nước mắt, cười nói “Không khóc, viện trưởng gia gia không khóc.”

Lão viện trưởng đứng lên nhìn đồng hồ nát ở trước cửa, lắc đầu một cái, than thở “Nghệp chương mà! những người này thật là! Người đời làm việc gì đều có trời cao chứng kiến, bọn họ sẽ gặp báo ứng.”

Nói xong liền dẫn bọn nhỏ bắt đầu dọn dẹp cửa viện.

Diệp Hoan mím môi xuất thần nhìn bóng lưng già nua của lão viện trưởng, bỗng nhiên nói “Lão viện trưởng, bọn họ sẽ có báo ứng, trời không làm thì con sẽ làm!”

Diệp Hoan phái người thuê hai chiếc xe buýt từ nội thành, Diệp Hoan đưa lão viện trưởng cùng toàn bộ đám trẻ vào bệnh viện trung tâm trong thành phố kiểm tra thân thể. Nếu ai bị thương tích thì chữa trị, không có thì nhân cơ hội kiểm tra sức khỏe luôn cũng tốt.

Diệp Hoan ngồi vào bên trong Mercedes, lẳng lặng suy nghĩ, sau liền lấy điện thoại di động ra, rất không tình nguyện bấm một dãy số.

Điện thoại mới vừa kết nối, Diệp Hoan nhanh chóng nói ngay “Có người khi dễ con trai ông, giúp tôi loại bỏ Dương Thanh Phong đi. Tôi đi gọi người trừng trị con trai hắn!”

Đầu điện thoại bên kia, Thẩm Đốc Lễ ngăn người rồi giận dữ nói “Con nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

” Ông là người đứng đầu nội các cơ mà, loại bỏ một bí thư Tỉnh ủy chắc không có vấn đề gì chứ?”

Thẩm Đốc Lễ cả giận nói “Ồ đồ! Quyền lực của ta là người dân cho, nhân dân cho ta quyền lực không phải vì giúp con giải quyết ân oán cá nhân, sau này chớ nói loại chuyện vô lý này với ta!”

“Vậy những người khác đến bắt nạt tôi thì làm sao bây giờ?”

“Con đừng nói với ta, ta không quan tâm, phải làm sao là chuyện của bản thân con, sau này ta tuyệt đối không cho phép con cáo mượn oai hùm...”

“Thực sự là tự dất vàng lên mặt mình, tôi là hồ ly, ông là hổ rõ ràng không phải cùng một loài, tôi làm sao lại là con trai của ông chứ? Thật nghi ngờ” Diệp Hoan bắt đầu lẩm bẩm.

Thẩm Đốc Lễ: “... ..”

Tại sao mỗi lần ông nói chuyện với con trai là luôn có một loại thôi thúc muốn tát cho nó mấy phát?.

“Còn có việc gì không? Không có chuyện gì thì ta cúp máy, ta rất bận.”

Trong điện thoại, Diệp Hoan trầm mặc một hồi, bỗng bị thương nói “...tôi chắc chắn không phải do ông sinh ra.”

Thẩm Đốc Lễ: “... ..”

“Cha ruột tuyệt sẽ không nhẫn tâm với con trai mình như vậy, thấy con mình bị người ngoài bắt nạt nhưng lại bỏ mặc, cho nên tôi hẳn không phải do ông sinh ra” Diệp Hoan ủy khuất chỉ trích: “Nhất định là năm đó mẹ tôi cùng với hoàng đế Càn Long ở ven hồ Đại Minh sinh ra tôi”

Sắc mặt Thẩm Đốc Lễ từ đen chuyển sang xanh: “... ..”

“Ông là bố dượng tôi...” Cuối cùng Diệp Hoan đưa ra lời kết luận.

“Câm miệng! Tên khốn này!” Thẩm Đốc Lễ gào thét lên.

Thẩm Đốc Lễ hít một hơi thật sâu, ý vị nói “Diệp Hoan, ta không biết con gặp phải chuyện gì ở bên ngoài, việc của đám trẻ các con, ta không muốn để ý tới. Công việc của ta rất bận, không có thời gian giúp con

giải quyết hết mọi việc. Hơn nữa con đã trưởng thành, là đàn ông đã có gan làm thì phải có khả năng giải quyết chuyện mình gây ra, đây mới gọi là nam nhân chân chính. Nếu như con dựa vào danh nghĩa của ta mà rêu rao khắp nơi, con cho rằng con có thể rêu rao được bao lâu?”

Thẩm Độc Lễ nói xong một tràng , khoe miệng bỗng nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Nếu như con nguyện ý đến Bắc Kinh, trở về Thẩm gia thì sự việc có thể sẽ dễ giải quyết hơn. Diệp Hoan, con suy tính một chút xem thế nào? Con là người của Thẩm gia, đây là sự thật không cách nào thay đổi, con cũng đâu thể lưu lạc bên ngoài cả đời, cuối cùng cũng phải trở về cội nguồn.”

Diệp Hoan trầm mặc chốc lát, chậm chậm nói: “Thẩm tổng lý, tôi cùng ông không thể tìm được tiếng nói chung, vậy gặp nhau không bằng hoài niệm trong tâm tưởng thôi, bye bye”

Thẩm Độc Lễ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, ngây người một hồi lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Thằng bé hồ đồ này...”

....

Sau khi Diệp Hoan cúp điện thoại, ngồi trong xe hút một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu. Lông mày vặn vẹo trở thành chữ Xuyên.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ làm sao đối phó Dương Tổ để y ngoan ngoãn giao nộp mảnh đất. Chu Mị bỗng gọi điện tới

“Diệp Hoan, anh không sao chứ? Nghe nói Dương Tổ phái người đi phá hủy viện phúc lợi, anh có bị thương không?” Chu Mị lo lắng nói.

“Tôi không sao, nhóm lưu manh đó bị chúng ta đánh chạy rồi. Chu Mị, có thủ đoạn hợp pháp nào có thể thu về mười mấy mẫu đất xung quanh viện phúc lợi không?”

“Cái này rất khó.” Chu Mị chậm rãi nói “Chuyện về mảnh đất em đã điều tra từ lâu, viện phúc lợi của các anh được mọi người xưng tụng là viện phúc lợi số một ở Ninh Hải, vốn là do cục dân chính Ninh Hải cai quản. Viện phúc lợi thành lập ở thập niên 70, ngay từ thời điểm đó quyền sở hữu đã thuộc cục dân chính Ninh Hải, sau này bởi vì vị trí cách xa vùng ngoại thành nên cục dân chính đã bàn bạc rồi quyết định nhượng lại mảnh đất đó cho chính quyền địa phương xã. Năm ngoái, Dương Tổ lại đến chính quyền xã thuê lại, vì lẽ đó theo pháp luật mà nói, Dương Tổ có quyền xử lý hợp pháp đối với mảnh đất này, thời hạn là bốn mươi năm. Nếu như muốn tìm cách lách luật thì thực sự rất khó”

Diệp Hoan buồn bực thở dài “Nói như vậy, Dương Tổ đến phá nhà tôi là hợp pháp, mà tôi cùng đám vệ sĩ đánh đuổi bọn lưu manh kia để bảo vệ nhà mình là phạm pháp?”

Âm thanh Chu Mị có chút ý cười “Từ góc độ luật pháp mà nói, đúng là như vậy.”

“Lẽ nào tôi lại phạm pháp? Mẹ nó! Người khác hủy đi nhà của tôi là hợp pháp, tôi không cho người khác phá nhà tôi trái pháp luật, đi chỗ nào nói rõ lý lẽ đây?”

“Diệp Hoan, có thể suy xét chuyện này từ những phương diện khác, trên phương diện pháp luật, anh không có bất kỳ phần thắng nào!”

Cho dù đối phương thuê một luật sư vừa ráo bằng tốt nghiệp cũng đủ sức khiến anh thất bại thảm hại.

Trong lòng Diệp Hoan bỗng dâng lên một trận bức tức, hắn thực sự rất ghét loại cảm giác này, không có cách nào khống chế được nó, khí lực trong người không có chỗ để phát ra.

Cắn răng, trong mắt Diệp Hoan lộ ra ánh sáng điên cuồng, lâu rồi không gặp kẻ khốn nạn, sức lực bắt đầu trào dâng rồi.

“Nếu phạm pháp, vậy lão tử đành chấp nhận phạm pháp thôi, ngược lại rận quá nhiều thành ra không ngứa nữa!” Diệp Hoan lầm bầm nói.

Chu Mị không nghe rõ “Hả? Anh nói cái gì?”

“Chu Mị, cô biết ở Ninh Hải, Dương Tổ có sản nghiệp cố định nào không? Công ty hoặc là phòng ở gì đó...”

” Tình báo sở thương mại đã tiến hành điều tra hẳn, Dương Tổ tổng cộng nắm giữ sáu công ty, trong đó công ty Tinh Thần đặt tại Ninh Hải, phần lớn bất động sản và biệt thự đều ở Giang Nam, ở Ninh Hải cũng có một toà biệt thự của hẳn. Diệp Hoan, anh muốn làm gì?” Trong lòng Chu Mị dâng lên cảm giác bất an.

Diệp Hoan cười lạnh nói “Lập tức ghi rõ địa chỉ biệt thự của hẳn ở Ninh Hải cho tôi. Mặt khác, an bài cho tôi hai xe xúc đất, tôi muốn dùng ngay lập tức!”

Chu Mị cảm nhận được sắp có phiền toái, vị đại thiếu gia này, một khắc cũng không thể khiến người khác khỏi lo được.

“Diệp Hoan, đến cuối cùng anh muốn làm gì? Nói cho em biết được không? Bây giờ là xã hội pháp chế, anh cũng không thể gặp thêm rắc rối, mọi việc vẫn nên ngấm tới hậu quả trước khi làm.”

Diệp Hoan trầm mặc một hồi, nói “Chu Mị, cô có nhớ đã đưa cho tôi một cuốn binh pháp không?”

“Có nhớ”

“Khổng Tử nói: ‘Thượng binh phạt mưu, kì thứ phạt giao, kì thứ phạt binh, kì hạ công thành, công thành chi pháp, vi bất đắc dĩ’ ta nhớ chính xác không?”

”Đến cùng là anh có ý kiến gì? Phạt mưu đã không thể nào, phạt giao cũng thất bại, hiện tại còn lại chỉ có thể công thành thôi.

“Biết tại sao tôi cần dùng máy xúc đất không?”

“Không biết!” Chu Mị mơ hồ hoảng sợ, vị tổ tông chuyên gây chuyện này đến cùng muốn làm gì chứ?

Diệp Hoan cười đến rạng rỡ: “Lão tử muốn đi công thành!”

... ..

Diệp Hoan là rẽ cỏ, là lưu manh, là rẽ cỏ bên trong lưu manh.

Lưu manh không phải quân tử, chưa bao giờ chú ý đến bất kì thứ gì. Người ta nói “Quân tử báo thù, mười năm không muộn”, lưu manh có thù oán tất báo, nhất quyết phải báo hơn nữa phương thức trả thù rất ngay thẳng.

Người phá nhà ông mày, ông mày liền đến phá nhà mày!

Cha không chịu vận dụng quyền lực, không sao cả, Diệp Hoan còn có một người mẹ rất nhiều tiền.

Chu Mị mang theo tâm tình bất an lo lắng, do dự rất lâu. Cô bắt đầu dĩ thử dài, đành làm theo như lời Diệp Hoan dặn dò.

Chu Mị dùng di động nhắn địa chỉ biệt thự của Dương Tổ ở Ninh Hải cho hẳn, sau đó bắt đầu gọi điện thoại tìm thuê máy xúc đất.

Được lắm, chết tử tế còn không muốn!

Bởi vì việc di dời tổng bộ tập đoàn Đằng Long đến Ninh Hải là một công trình khổng lồ nên công ty kiến trúc dưới danh nghĩa của tập đoàn cũng đã sớm tiến vào Ninh Hải. Công ty xây dựng không bao giờ thiếu máy xúc đất và cần cẩu.

Bốn giờ sáng, hai chiếc máy xúc đất công suất lớn ầm ầm chạy trên đường lớn Ninh Hải, đi đến ngoại thành phía đông, khu biệt thự dành cho người giàu có.

Diệp Hoan mang theo đám vệ sĩ, một đoàn xe đỗ trước khu biệt thự, quan sát từ xa.

Đám vệ sĩ xuống xe, xếp hàng ngang trước cửa khu biệt thự, hai máy xúc đất phát ra âm thanh ầm ầm, to lớn chậm chạp, như muốn nuốt sống người ta.

Điện thoại Diệp Hoan vang lên, Chu Dung gọi tới. Chu Mị sợ Diệp Hoan gây đại họa nên không nhin được mà báo cho phu nhân.

“Diệp Hoan, con làm sao vậy? Nửa đêm gọi hai máy xúc đất, con muốn làm gì?” Trong lời nói của Chu Dung cũng có chút cấp bách.

Diệp Hoan trầm mặc một chút, chỉ nói đơn giản một câu nói “Mẹ, con trai mẹ bị Dương Tổ khi dễ, cha nói ông mặc kệ, không quản chuyện của con”

Chu Dung đang đầy bụng lo lắng nhất thời lửa giận phùng phùng, tâm tình che chở con trai lại trỗi dậy

“Quyết định làm thật sao? Con suy nghĩ kỹ chưa?” Chu Dung lẳng lặng hỏi.

“Đã suy nghĩ kỹ.”

Trước đây bị người khác khi dễ mà không báo đã là thiệt thòi, về sau lại bị ức hiếp vẫn không dám trả, vậy thì có khác nào vẫn như trước kia?

Lúc này, giọng nói của Chu Dung ở đầu kia điện thoại trở nên sắc bén : “Quyết định mọi việc rồi thì làm ngay đi, con trai. Chỉ cần đừng tổn hại đến mạng người, mọi thứ còn lại mẹ sẽ chịu trách nhiệm thay con.”

Cái gì gọi là con hư tại mẹ? Chính là cái này đây!

Diệp Hoan cảm động hít hít cái mũi, trong lồng ngực liên tiếp cảm nhận được tình thân ấm áp, hạnh phúc.

Diệp Hoan cúp điện thoại, một người bảo vệ của khu biệt thự hoảng hốt đi tới, thấy Diệp Hoan uy phong lẫm liệt đi vào cùng vệ sĩ, ánh mắt không có chút thiện ý nào, đội trưởng bảo an chật vật nuốt nước miếng một cái, cười bồi nói “Vị tiên sinh này, đêm hôm khuya khoắt, các người tới đây có chuyện gì?”

Diệp Hoan nghiêm mặt nói: “Biệt thự số 4 ở chỗ nào?”

Đội trưởng đội bảo an ngần người, vô thức chỉ tay về phía sau, một tòa biệt thự ba tầng trang trí hoa lệ sừng sững hiện ra trong màn đêm.

“Tiên sinh, đến cuối cùng là các người muốn làm gì vậy?” Đội trưởng bảo an thật muốn khóc, hắn đã nghĩ thấy được mùi vị phiền toái, mùi vị rất nồng đậm.

Diệp Hoan ôm lấy vai đội trưởng bảo an, tươi cười chỉ vào biệt thự số 4 nói: “Anh có biết là căn biệt thự kia vi phạm kiến trúc không?”

“Không biết...”

“Đợi đến khi tôi giúp các anh sửa chữa một chút, anh sẽ cảm thấy khu vực này nhìn thuận mắt hơn nhiều” Diệp Hoan cười cười, tựa như một thiên sứ hiền lành.

Phất phất tay, Diệp Hoan chỉ vào biệt thự, nói với cận vệ “Phá tan cửa ra, cưỡng chế mọi người bên trong tới sân cỏ tập hợp.”

Nhóm vệ sĩ lập tức hành động theo chỉ thị

Đội trưởng bảo an cuống lên: “Các người, các người không được phép đi vào! Các người muốn làm gì? Tôi sẽ báo cảnh sát a!”

Đám vệ sĩ không hề để vào tai, tiếp tục xông thẳng vào khu biệt thự.

Mấy tên bảo an liều tiến lên ngăn cản, bị đám vệ sĩ nhoáng cái quật ngã xuống đất

Đội trưởng đội bảo an ghen ngào nói: “Vị tiên sinh này, anh rốt cuộc là ai?”

“Lôi Phong! Lôi Phong ta sẽ giúp các người sửa chữa lại kiến trúc!” Diệp Hoan trầm ổn nói.

118. Chương 117: Phá Hủy

Lúc này đội trưởng đội bảo vệ đang khẩn cầu Diệp Hoan, Diệp Hoan cùng vệ sĩ không chút khách khí giẫm đạp lên đám cỏ hùng hổ đi vào đại sảnh của khu biệt thự số 4. Bên trong biệt thự tối om không một ánh đèn, đám vệ sĩ bật đèn lên, phân thành mấy tổ lục soát toàn bộ khu biệt thự, không lâu sau bên trong truyền ra tiếng gào thét như đang giết heo.

“Các người là người nào? Muốn làm gì? Đây là nơi ở riêng, Tỉnh ủy Dương thiếu gia. . . Ah!!!”

Nói còn chưa dứt lời, một gã đàn ông tuổi khoảng ba mươi, trên người chỉ mặc đồ lót đã bị vệ sĩ thô lỗ kéo lê tới ngoài cửa.

Đội trưởng đội bảo an mặt mũi suy sụp, gần như muốn quỳ lạy Diệp Hoan: “Vị tiên sinh này, hần là bằng hữu của tỉnh ủy Dương, Dương thiếu gia là ai các người biết không?”

Diệp Hoan thần sắc có chút cổ quái nhìn đội trưởng đội bảo an: “Tôi đương nhiên biết rõ Dương thiếu gia, hôm nay tôi chính là vì hần mà đến.”

Đội trưởng đội bảo an không nói thêm nữa.

Người này biết rõ thân phận Dương công tử mà còn dám đến tận cửa gây sự, điều này nói rõ hần không phải người bình thường, thân phận của hần tuyệt đối không thấp hơn Dương thiếu gia. Hần căn bản không sợ Dương Tổ.

Đội trưởng đội bảo an than thở, thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn, việc đêm nay hần không xử lý được, tất nhiên sẽ bị Dương Tổ giận chó đánh mèo, bát cơm chỉ sợ giữ không được.

Trước cửa biệt thự, gã đàn ông mặc đồ lót kêu lên như tiếng heo bị mổ: “Các người muốn làm gì? Có ai không! Cứu mạng! Mau báo cảnh sát! Có ăn cướp!!”

Lúc này đám vệ sĩ lại kéo thêm hai người hầu từ trong biệt thự, cũng thô lỗ lôi bọn họ ra bãi cỏ trước cửa.

Một gã vệ sĩ vội vàng đi đến bên người Diệp Hoan nói: “Diệp thiếu gia, chúng tôi đã lục soát khắp biệt thự, chỉ tìm được ba người này”

”Chắc chắn chứ? Không được bỏ sót

“Chắc chắn”

Diệp Hoan nở nụ cười, xắn tay áo lên, chỉ vào đại sảnh hoa lệ của biệt thự số 4, như một đại tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã trên chiến trường, lớn tiếng nói: “Công thành! Phá hủy cái phòng rách nát này cho ta!”

Đội trưởng đội bảo an yếu ớt mà nói: “Năm trước vừa xây dựng đấy, không phải cái phòng rách nát.”

Diệp Hoan vừa trừng mắt: “Tôi nói nó rách nát thì nó chính là rách nát...! Chẳng những rách nát lại còn vi phạm kiến trúc! Thích ý kiến hả?”

Đang lúc hai người nói chuyện, hai chiếc máy xúc công suất lớn vận sức chờ phát động giống như binh sĩ tiên phong trên sa trường, rầm rầm xông lên, hướng về đại sảnh biệt thự số 4

Gã đàn ông bị túm ra khỏi biệt thự ngừng kêu khóc, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm cái máy xúc đang ầm ầm lao tới. Anh bạn này có lẽ ngày thường quen sống an nhàn sung sướng, chưa từng gặp qua những chuyện thế này nên cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, đến khi máy xúc công suất lớn cách hần không đến 10m, hần mới kịp phản ứng, lăn vội qua một bên, lại bắt đầu gào thét ngang trời

“Các người. . . coi trời bằng vung! bảo vệ, mau báo cảnh sát!”

Rất nhanh, máy xúc đã chạy đến trước cửa biệt thự.

Tiếng huyên náo đánh thức không ít gia đình trong khu nhà giàu. Mấy người ở chỗ này đều là người có tiền có thế, đã trải qua không ít sóng gió nhưng chuyện náo động như đêm nay bọn họ mới lần đầu tiên chứng kiến. Mấy người thấy tình huống không ổn, nhanh chóng gọi 110 (Giống 113 ở)

Đội trưởng đội bảo an cũng thừa dịp Diệp Hoan không chú ý, vụng trộm gọi điện cho Dương Tổ, việc này quá nghiêm trọng, hẳn không có biện pháp nào ngăn cản chuyện này, nhưng nếu như ngay cả việc cho biết Dương Tổ cũng không làm, chén cơm của hắn thật sự giữ không được.

Ngay lúc Diệp Hoan chuẩn bị cho người phá hủy biệt thự, Dương Tổ cũng vừa kịp gọi điện tới.

Trong điện thoại, giọng nói Dương Tổ vừa sợ vừa giận, mang theo vài phần không dám tin.

Chuyện vạch mặt nhau trong giới thượng lưu thì có, nhưng làm đến mức này thì là lần đầu

Dương Tổ thật rất tức giận.

“Diệp Hoan, anh lái máy xúc chạy đến cửa biệt thự của tôi là có ý gì? Anh muốn làm gì?”

Diệp Hoan hút thuốc, rít sâu một hơi, khoan thai cười nói: “Mày không phải mới vừa muốn phá hủy viện phúc lợi của tao đó sao? Giờ tao đến phá biệt thự của mày, Dương thiếu gia có gì chỉ giáo?”

“Anh. . . Diệp Hoan, anh là người Thẩm gia, cũng là hậu duệ của danh môn quý tộc, làm chuyện này khác nào như tên du côn? Một chút quy củ cũng không có sao? Anh có muốn giữ lại thể diện của Thẩm gia không?”

Diệp Hoan cười ha ha: “Tao vốn chính là du côn, chẳng lẽ bây giờ mới biết được? Còn nói về chuyện quy củ, mày nửa đêm vô thanh vô tức đến phá viện phúc lợi của tao giờ lại còn nói quy củ với tao sao? Hiện tại mày mới nói quy củ có trễ quá không?”

Dương Tổ ghen lời, nửa đêm lên phá dỡ viện phúc lợi đúng là hắn ra lệnh. Cho dù vậy thì việc phá dỡ viện phúc lợi cũng là chuyện hợp pháp. Nhưng Dương Tổ không quan tâm mặt mũi Diệp Hoan, tự tiện gọi người đến phá dỡ cũng đã là vi phạm quy củ trong giới. Dương Tổ vốn định tiền trăm hậu tấu, tạo thành chuyện đã rồi, sau đó mới đi xin lỗi Diệp Hoan, thuận thể cho bọn hắn một khoản đền bù tổn thất, không nghĩ tới viện phúc lợi không phá được mà ngược lại khiến Diệp Hoan chạy đến cửa gây chuyện.

Người trong giới thượng lưu phần lớn là con ông cháu cha, dựa vào cha chú nên trọng nhất là thể diện. Dương Tổ lên gọi người đi phá viện phúc lợi là tát vào mặt mũi người ta. Nếu như đổi thành cậu ấm khác thì dù bị hắn tát cũng phải nhẫn nhịn chừa mặt cho hắn đánh. Nhưng đối phương là Diệp Hoan - con của người đứng đầu nội các, Thẩm tổng lý nhi tử, việc này có chút phiền phức.

Thở thật sâu, Dương Tổ ôn tồn nói sang khía cạnh đạo lý: “Diệp Hoan, chuyện hủy đi viện phúc lợi, tôi thừa nhận tôi làm mà không có cân nhắc, tôi và anh đều không phải người thường, chuyện này chúng ta có thể ngồi xuống vui vẻ nói chuyện hay không?”

Diệp Hoan rất sáng khoái gật đầu: “Được, tôi với anh vui vẻ nói chuyện.”

Dương Tổ vui vẻ, còn chưa nói lời nào, Diệp Hoan lại bồi thêm một câu: “. . . Chờ tôi phá xong biệt thự của anh, chúng ta mới ngồi nói chuyện vui vẻ được”

Dương Tổ giận dữ, có loại cảm giác nhục nhã khi bị trêu đùa, sau đó bình tĩnh nói: “Diệp Hoan, anh đây là định triệt để trở mặt rồi hả?”

“Đương nhiên là trở mặt rồi, bằng không thì tao nửa đêm kéo hai chiếc máy xúc đến trước nhà mày là để tặng quà mừng thọ mày sao?” Diệp Hoan cười lạnh.

“Mày. . . Mày có gan thử xem! Họ Diệp kia, mày thật dám phá biệt thự của tao thì tao đổi sang họ của mày!” Dương Tổ hỗn hển gào rú, cuối cùng đã mất đi phong độ vốn có.

Diệp Hoan nở nụ cười, cười thật ngọt ngào.

Hắn như nam chính trong phim thần tượng đứng gần biển rồi gọi điện thoại (co nữ chính), đưa điện thoại di động giơ lên cao cao, ra lệnh cho người lái máy xúc bắt đầu phá dỡ. Hắn lại áp điện thoại vào tai, thâm tình nói với điện thoại: “Con nuôi à, con nghe thấy chưa. . .”

Hai bộ máy xúc công suất lớn khởi động, như hai cánh tay của người khổng lồ không lưu tình chút nào thẳng tắp cắm vào vách tường trong biệt thự, dễ như trở bàn tay, không gì ngăn cản nổi

Ầm ầm! Ầm ầm!

Những món đồ trang trí trong ngôi biệt thự thì nhau rơi xuống, những món ở dưới đất thì lung lay sắp đổ.

“Nghe thấy không?” Một âm thanh từ xa vọng tới. Giọng nói Diệp Hoan mơ màng không rõ.

Dương Tố nghe thấy tiếng nổ truyền đến từ đầu dây bên kia điện thoại, hai mắt nhắm tịt lại, khuôn mặt bắt đầu run rẩy không ngừng.

Xong! Biệt thự trị giá năm trăm vạn đã bị phá hủy.

“Diệp Hoan... Chuyện này chưa xong đâu.” Dương Tố giống như con thú bị thương, khổ sở trầm thấp rống lên.

Giọng nói Diệp Hoan cũng trở nên lạnh lẽo: “Dương Tố, lần sau nếu người còn dám phá hoại viện phúc lợi của ta, ta sẽ lái máy xúc đến thẳng trụ sở tỉnh ủy, phá hủy văn phòng của cha người.. Đây không phải là uy hiếp, lão tử một khi đã quyết, bất kể chuyện gì cũng dám làm, nếu không tin thì người có thể thử xem.”

Tiếng còi báo động thê lương cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh.

Cục cảnh sát ra tay, bắt giữ Diệp Hoan cùng đám vệ sĩ.

Sự việc đêm nay gây ra động tĩnh quá lớn, cảnh sát cũng không có khả năng lơ đi.

Biệt thự của Dương Tố bị cần cẩu giật tung cả nóc nhà, vốn là một khu biệt thự lộng lẫy nay lại thành một đồng phế tích. Công ty bất động sản cũng có mời các kĩ sư công trình đến xem qua, nhưng là tòa đã nhà hoàn toàn đã bị phá hủy, không có cách nào sửa chữa lại.

Diệp Hoan ngồi ở trong xe cảnh sát, đưa mắt nhìn ra khung cảnh không ngừng lướt qua ngoài cửa xe với tâm trạng buồn bực, không kiềm được thở dài một tiếng.

Con mẹ nó, lại đến đồn cảnh sát lần nữa.

Gần đây hình như hắn đặc biệt có duyên với đồn cảnh sát, cứ năm ngày ba bữa lại phải đến đây.

Tâm tình Diệp Hoan có chút lo sợ, cái này là đưa dê vào miệng cọp a, không biết nữ cảnh sát lưu manh Cao Thắng Nam kia có thẩm vấn hắn hay không? Nữ nhân kia cũng thật đáng sợ, nếu lỡ như cô ta đem hắn trói ở trên ghế tra khảo, ở dưới váy lấy roi da ra, hắn nên phản kháng hay đầu hàng luôn?

Mang theo tâm tình bất an, xe cảnh sát chạy đến cảnh cục, một nhóm cảnh sát đi tới áp Diệp Hoan cùng đám hộ vệ xuống xe, đi lên lầu hai vào phòng thẩm vấn.

Trong lòng Diệp Hoan không ngừng cầu nguyện Thượng Đế, đừng để hắn đụng phải nữ lưu manh kia, trăm ngàn lần không cần...

Và rõ ràng, Thượng Đế hôm nay nghỉ phép.

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Hoan vừa ngồi xuống ghế, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân lẹ tẹ, một bóng dáng thanh tú cao gầy đi đến.

Cao Thắng Nam vỗ trán thở dài: “Đêm nay xảy ra chuyện âm ỉ lớn như vậy thì ra là do anh, anh cứ sềnh ra một chút là gây họa...”

Diệp Hoan cười gượng: “Cô có thể coi như tôi chưa làm chuyện gì mà thả tôi ra không...”

Cao Thắng Nam lườm hắn một cái, dùng giọng điệu ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ nói: “Lúc anh làm việc này có tính toán trước không hả?...Dùng máy xúc phá hủy biệt thự nhà người ta, anh có đầu óc để suy nghĩ không mà làm như thế? Có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không?”

“Nghiêm trọng? Động đến chính quyền?”

“Nói thừa! Dương Tố đã đến văn phòng của phó cục trưởng cục công an đánh tiếng, yêu cầu nghiêm trị tội phạm, lấy lại công bằng cho hắn. Bây giờ chắc hắn cũng đang trên đường chạy tới trụ sở tỉnh ủy. Anh giáng cho hắn một cái tát này cũng quá nặng rồi, Dương Tố rất phẫn nộ, đoán chắc hắn cũng đã chuẩn bị kiện lên cha hắn, việc này chỉ sợ là rất khó giải quyết.”

Cao Thắng Nam nặng nề thở dài, người này vừa ra tay chính là ác liệt như vậy căn bản không chừa lại đường lui cho người khác. Ai cũng biết, phần nộ sẽ đánh mất lý trí, ngày thường Dương Tổ phong độ nhẹ nhàng, kiềm chế mười phần, nhưng suýt nữa hôm nay lại bị Diệp Hoan làm cho phát điên?

Diệp Hoan vẫn như cũ, bộ dáng thong dong không thêm để ý tươi cười: “Kiện thì kiện, cùng lắm nhốt tôi vài năm, sau này tôi lại được thả ra. Giải tỏa được bức bối, ngồi tù vài năm cũng đáng giá.”

Cao Thắng Nam lại lườm hắt một cái, nói: “Anh thích ngồi tù như vậy sao? Chỉ sợ muốn ngồi cũng ngồi không được, chuyện này đã gây loạn rất lớn. Anh cho rằng vì sao Dương Tổ lại đi thẳng đến trụ sở tỉnh ủy cáo trạng? Bởi vì mẹ anh đã bắt đầu ra tay rồi, bây giờ chắc đã kinh động đến toàn bộ tỉnh ủy. Dương Tổ muốn trước khi mọi chuyện rùm beng, đến gặp cha hấn chứng minh hấn vô tội. Anh đó, quả thật là có bản lĩnh, mỗi lần gây rối đều kinh thiên động địa như vậy.”

Diệp Hoan cười nói: “Thật là xấu hổ, hơn nửa đêm còn làm phiền cô đích thân đến thăm vấn tôi... Ai da, cô không phải là đặc biệt đến thăm vấn tôi đó chứ? Thăm vấn tôi có thể khiến cô vui vẻ vậy sao?”

Cao Thắng Nam tức giận đến mức hận không thể vọt tới trước mặt hấn, mạnh mẽ đập hấn một cước.

“Tên khốn không có lương tâm, tôi nghe nói anh xảy ra chuyện, mới vội vàng chạy về cục cảnh sát, sợ người khác thăm vấn không biết thân phận của anh, lại gây khó dễ để anh chịu khổ... Tên khốn kiếp này!” Cao Thắng Nam rưng rưng hơi ngắn lẹ

Diệp Hoan rung mình, vội vàng nhận sai: “Thực xin lỗi, tôi không biết... Ai, tôi tự nhận mình là một người rất hoàn mỹ, chỉ có cái miệng là ăn nói không được tốt, cô cũng đừng chấp nhặt với tôi.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Cao Thắng Nam vẫn một mực nghiêm nghị, ngữ khí lạnh như băng nói “Giải quyết công việc trước. Anh, họ tên.”

“Diệp Hoan.” Mắt nhìn người của Diệp Hoan rất tốt, biết rõ lúc này không thể chọc cô tức giận.

“Tuổi.”

“Hai mươi.”

“Nghề nghiệp.”

“Không nghề nghiệp... Không đúng, có nghề, có nghề! Tôi là ông chủ của quỹ Hoan Nhạc.”

Khóe miệng Cao Thắng Nam hơi nhếch lên, muốn cười nhưng phải nhịn xuống, gương mặt vẫn nghiêm túc nói: “Đặc điểm nhận dạng.”

“Đặc điểm?” Diệp Hoan ngắn người, theo bản năng sờ sờ mặt mình, ngây ngốc nói:

“... Mặt trái xoan.”

119. Chương 118: Càng Lúc Càng Nghi Ngờ

Trong căn phòng thăm vấn, Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm vào hấn.

Cô rất muốn hiểu rõ người đàn ông này, hiểu rõ hỷ nộ ái ố của hấn, hiểu rõ từng ly từng tí về hấn. Nhưng hấn lại không muốn cô tìm hiểu, lúc nào cũng có ý trốn tránh cô, cho dù hai người phát sinh quan hệ tới mức này, cô vẫn không có chỗ đứng trong lòng hấn.

Trong cuộc sống của mỗi người đều sẽ có đủ loại thất vọng, người ta yêu thích nhưng lại không chiếm được hoặc dù đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, đây cũng là một sự bất lực trong cuộc sống hiện tại.

Gần trong gang tấc nhưng lại như xa tận chân trời, dù có thể đưa tay chạm đến nhưng lại vĩnh viễn không cách nào nắm bắt.

Trái tim Cao Thắng Nam tràn đầy bi ai và bất lực.

Cô cảm thấy rất ủy khuất nhưng cũng biết điều này là đáng đời mình, đồng thời trong thâm tâm lại hận Diệp Hoan vô tình.

Tâm tư của con gái rất khó hiểu, thậm chí ngay cả bản thân họ cũng không hiểu được mình.

Đương nhiên Diệp Hoan lại càng không hiểu.

Hắn vẫn như người không có tim phổi, thản nhiên cười nói: “Cảnh sát Cao, chúng ta là người quen cũ, những vấn đề này cô đều biết cả, tại sao còn hỏi lại? ”

Cao Thắng Nam nghiêm mặt nói: “Thái độ nghiêm chỉnh! Ai quen biết với anh? ”

“Như thế nào lại không quen, quen đến mức cùng nhau đi thuê phòng rồi, cô còn muốn như thế nào mới gọi là quen biết? Hey, cô cũng đừng cố tình lừa đi, đây là vết nhơ mà cô không cách nào rửa sạch được...”

Diệp Hoan dương dương đắc ý cười: “Tôi đã lưu lại hình ảnh của Nhị đệ, tôi đã nắm được nhược điểm của cô rồi. ”

Khuôn mặt Cao Thắng Nam đỏ ửng lên, ánh mắt toát ra vẻ xấu hổ cùng với phần nộ đan xen vào nhau: “Câm miệng! Nói lại lần nữa thử xem! Ai . . Ai có nhược điểm? ”

Diệp Hoan nghĩ lại, cái nhược điểm đó là chính bản thân hắn, thế nhưng đây là do hắn tự chụp, thực sự mà nói chưa đủ để coi chừng gì cả.

“Tôi có chứng cứ, nhưng mà không gây khó dễ cho cô được. . . ” Diệp Hoan vẻ mặt chán nản nói.

Cao Thắng Nam: “. . . ”

Diệp Hoan ngồi trong phòng thẩm vấn được một lúc, Chu Dung -Tổng giám đốc tập đoàn Đăng Long chậm rãi lái chiếc Rolls-Royce tới Ủy ban thành phố Ninh Hải.

Lúc trước vì Diệp Hoan bị tập kích cho nên thị trưởng trước của Ninh Hải bị từ chức, trên tỉnh điều tới một vị thị trưởng mới để chèo lái cái gánh hát này. Nhưng thư ký thị ủy Trương Thành Thái vẫn ngồi ở vị trí cũ không bị xê dịch, gần đây trong tỉnh đã có lời đồn Trương Thành Thái có lẽ sẽ tới trường Đảng trên tỉnh để học tập.

Trong quan trường ở Trung Quốc, học tập ở trường Đảng là một tín hiệu rất rõ ràng. Có hai loại người được học ở trường Đảng, một loại là sắp rời khỏi cương vị từ đó sẽ không thể đứng lên được nữa, còn một loại là con đường làm quan rộng mở sắp được thẳng tiến.

Thực tế giấy thông báo của Ban Tổ Chức Tỉnh ủy đã được đưa tới tay của Trương Thành Thái, ông biết rõ tờ giấy này đại biểu cho cái gì.

Thẩm Đốc Lễ cuối cùng vẫn chưa quên Trương Thành Thái, muốn tạo tiền đề để cho ông rời khỏi Ninh Hải.

Chu Dung đi vào văn phòng thư ký thị ủy đúng lúc Trương Thành Thái vẫn đang làm việc.

Thư ký mời Chu Dung đi vào văn phòng, Trương Thành Thái ngẩn người tiếp theo lộ ra dáng vẻ tươi cười đứng dậy nghênh đón Chu Dung.

“Thì ra là Thẩm phu nhân, phu nhân tới ủy ban sao lại không báo sớm cho tôi một tiếng? ”

Chu Dung cười nhẹ, nói: “Trương thư ký, muộn như vậy vốn không nên quấy rầy ngài mới phải, nhưng vì có chuyện gấp nên tôi phải tự mình đi một chuyến, là do đứa con trai không hiểu chuyện của tôi . . . ”

Trương Thành Thái ngẩn người, nụ cười có chút đau khổ.

Lại là Diệp Hoan, tên tiểu tử này không thể ngồi yên vài ngày hay sao? Sắp tới Trương Thành Thái sẽ đi vào trường Đảng học tập, hắn không thể chờ mình rời đi rồi hãy gây chuyện được sao?

Tự nhiên trong nội tâm của Trương Thành Thái có một loại dự cảm bất thường, có thể làm cho Thẩm phu nhân tự mình ra mặt, chỉ sợ Diệp Hoan gây ra họa không nhỏ.

“Thẩm phu nhân, tôi chịu ơn dẫn dắt của Thẩm gia, phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó. ”

“Diệp Hoan đã phá hủy một ngôi biệt thự của người ta. ”

Trái tim Trương Thành Thái xiết chặt: “Chẳng lẽ gây ra án mạng? ”

“Không, không có chuyện đó. ”

Thương Thành Thái thả lỏng người cười cười: “Không xảy ra án mạng là tốt rồi, hủy đi một căn nhà, nói thì khó nhưng cũng không phải không có . . .”

Chu Dung chen ngang nói: “Nhưng ngôi biệt thự mà nó phá chính là của con trai Dương tỉnh ủy”

Trương Thành Thái nghẹn lời, khuôn mặt đỏ bừng như bị người ta bóp cổ

Chu Dung im lặng nhìn ông: “Lão Thẩm ở nhà rất nghiêm khắc với bản thân, việc này tôi không dám cho ông ấy biết. Nếu như Trương thư ký thấy chuyện này khó giải quyết thì coi như xong, tôi chỉ còn cách gọi cho ông ấy thôi! ”

Mặt của Trương Thành Thái lúc đỏ, lúc trắng.

Những lời vừa rồi là có ý gì? Đó chính là những lời để khảo nghiệm mình.

Thông tin đi đến trường Đảng học tập còn nóng hổi, mà hiện tại con trai của ân nhân đang gặp nạn người chẳng lẽ dám từ chối? Nếu mà từ chối, chờ sau khi học tập ở trường Đảng trở về chắc chắn sẽ có một vị trí nhàn rỗi ở văn phòng nghiên cứu lịch sử Đảng bộ đang chờ.

Trương Thành Thái hiểu rất rõ, cho dù Diệp Hoan có chọc thủng trời, đắc tội với Ngọc Hoàng Thiên Đế thì ngay lúc này ông cũng vẫn phải kiên trì đứng về phía Diệp Hoan, trong quan trường vị trí mình đứng sẽ quyết định hướng phát triển tương lai, cũng quyết định tới tiền đồ chính trị của chính mình.

Trương Thành Thái không chút do dự lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Dương Sách.

. . . . .

Tại lầu một trụ sở chính của Tỉnh ủy Giang Nam.

Lầu một là nơi ở của Bí thư Tỉnh ủy Dương Thanh Phong.

Ở trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Ánh mắt sắc bén của Dương Thanh Phong đang nhìn Dương Tổ một mực cung kính ngồi ở trước mặt.

Dương Thanh Phong năm nay năm mươi lăm tuổi, những năm tháng ẩn nhẫn hoặc chém giết trên quan trường đã tôi luyện cho ông thành một người có tính cách kiên định. Năm đó thời điểm ông bắt đầu sự nghiệp chỉ là một trưởng thư ký Huyện với những bước đi cẩn thận trên con đường quan trường. Ông là một người có kỷ luật rất nghiêm ngặt trong công việc và cuộc sống. Có thể ngồi vào vị trí Bí thư Tỉnh ủy này ngoài trừ kinh nghiệm quan trường phong phú và sự khôn ngoan còn cần phải có bản lĩnh kiên cường, tác phong nghiêm túc không ai có thể bắt bẻ được.

Dương Thanh Phong luôn luôn làm tốt mọi việc, từ trưởng thư ký Huyện đến Bí thư Tỉnh ủy. Ông cũng nghiêm khắc yêu cầu người trong nhà không được gây chuyện sinh sự bên ngoài làm ảnh hưởng tới danh tiếng của ông.

Nhưng mà Dương Thanh Phong dù sao cũng là một người đứng đầu tỉnh. Mỗi ngày có biết bao nhiêu công việc phải xử lý, có biết bao nhiêu hội nghị được mở ra, sợ rằng không ai có thể tưởng tượng nổi, cho nên ông không dành được nhiều thời gian dạy dỗ con cái mình. Dương Tổ ở trước mặt ông luôn rất lễ nghĩa, cẩn kệm hiểu chuyện khiến ông dần không để ý tới việc giáo dục Dương Tổ. Dương Thanh Phong hầu như không biết được con trai mình làm những việc gì ở bên ngoài.

Chính vì điều đó đã sinh ra tính tình ngang ngược của thế hệ sau, những người này hình thành tính cách như vậy cũng không hoàn toàn do cha mẹ dung túng mà nguyên nhân lớn nhất chính là do địa vị của bậc cha chú làm ảnh hưởng. Bởi vậy khi bọn họ sinh ra đã cảm giác mình có tài trí, ưu việt hơn người. Để duy trì được cảm giác ưu việt này phải cần đến quyền thế và tiền tài. Làm sao để kiếm được quyền thế và tiền tài? Đường nhiên là dựa vào danh tiếng của cha chú hoặc dòng họ rồi!

Vì vậy cảm giác về sự ưu việt dần trở nên vụn vặt, hóa thành tham vọng càng ngày càng lớn về quyền thế cùng tiền tài. Tham vọng không ngừng dần khiến cho hầu hết con cháu quan lại đều giống như dã thú hung tàn thô bạo và không hề có đạo đức.

Đương nhiên, phần lớn thời điểm bọn họ đều thể hiện là người nho nhã, được trải qua giáo dục tuyệt vời, sở hữu được nhiều kỹ năng sống tốt đẹp, nhưng một khi bóc đi lớp mặt nạ nho nhã bên ngoài thì sẽ nhìn thấy gương mặt thật hung ác dữ tợn bên trong.

Dương Tổ chính là một ví dụ điển hình.

Hai cha con không nói gì một lúc lâu.

Dương Thanh Phong im lặng nhìn con trai mình, nói: “Nói như vậy, đêm nay người ta phá nhà của con, toàn bộ mọi việc là do người ta sai, con không có nửa điểm trách nhiệm nào phải không? ”

Dương Tổ có chút lo lắng: “Cha, con từ nhỏ lớn lên trước mặt của cha, cha thấy con là loại người thích gây chuyện thị phi hay sao? ”

Dương Thanh Phong cười nhạt một tiếng.

Ông không có già mà hồ đồ, đương nhiên sẽ không tin những lời nói vừa rồi, ông biết rất rõ sức mạnh của hai chữ quyền lực. Con trai của Bí thư Tỉnh ủy, đi đến đâu cũng như mang theo một tấm biển vàng trên mặt. Ông rất phản cảm con cái dựa vào danh tiếng của ông để khoe mẽ. Số cán bộ cấp dưới nịnh nọt bợ đỡ người trên nhiều lắm, người ta ăn no rừng mỡ tự nhiên đi chọc giận con hấn hay sao?

Một cây làm chẳng nên non, câu này tất nhiên có nguyên do của nó.

Dương Thanh Phong đột nhiên cảm thấy đứa con trai đang ngồi trước mặt mình có chút gì đó lạ lẫm, lạ ở chỗ nào thì dường như nhìn không ra.

Giờ phút này cái ông muốn biết không phải là chuyện Diệp Hoan đã phá hủy căn nhà của con mình, mà là một chuyện vừa mới lóe lên trong đầu làm ông sợ hãi.

Con trai ông những năm vừa qua ở bên ngoài rốt cục là đã làm những chuyện gì? Nó có phải giống như ở trước mặt mình, ở trước mặt người khác cũng nho nhã, lễ độ hay không? Hay là bộ dạng kính cẩn ở trước mặt mình tất cả đều chỉ là vờ vịt?

Dương Thanh Phong cảm giác chính ông cũng không hiểu nổi con trai mình.

Tối nay căn nhà bị người ta phá hủy, ông lại liên tưởng đến cái chết của một cô gái tên Tiểu Khiết có dính líu đến con trai ông mấy năm trước, khi đó con trai của tỉnh trưởng còn đến tận nhà ông náo động một trận. Xưa nay Dương Thanh Phong luôn là người tư duy cẩn mật, không thể không sinh ra nghi ngờ những lời nói của con trai mình.

Ánh mắt Dương Tổ có chút sợ hãi khi nhìn thấy vẻ mặt của cha mình.

Sắc mặt Dương Thanh Phong rất trầm tĩnh, nhìn không thấu được ông đang nghĩ chuyện gì.

Bởi vì không biết mới cảm thấy sợ hãi.

Dương Thanh Phong nhẹ nhàng gõ lên bàn trà, chậm rãi mở miệng nói: “Mọi chuyện chưa điều tra rõ ràng, trước tiên cứ kêu người thả con trai Thẩm tổng lý ra trước đã. . ”

Dương Tổ nóng nảy nói: “Cha. . ”

Ánh mắt trầm tĩnh của Dương Thanh Phong bỗng nhiên giống như mũi tên sắc bén, xuyên thủng tâm tư của Dương Tổ.

“Con khẳng khẳng không muốn buông tha, chuyện đến cùng là như thế nào? ”

“Con. . .” Dương Tổ mồ hôi đầy đầu, lúng ta lúng túng không biết nói gì.

. . . . .

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Hoan vẫn còn ở cùng một chỗ với Cao Thắng Nam, không khí yên ắng bỗng vang lên tiếng điện thoại.

Hắn vừa mới nhắc máy, giọng nói hưng phấn của Lưu Tử Thành phát ra.

“ĐCMN! Diệp huynh đệ rất lợi hại đó! Dám phá hủy căn biệt thự đó, đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người lợi hại như Diệp huynh đệ đó! Lão đại, anh sau này sẽ là lão đại của tôi, tôi chỉ có một chữ thôi, bội phục, bội phục! ”

Diệp Hoan miễn cưỡng cười: “Những lời này tôi nghe sao không thấy thoải mái vậy? Cảm giác như mình trở thành con khỉ làm xiếc, anh Lưu rất mãn nguyện khi đùa giỡn tôi phải không? ”

Lưu Tử Thành hưng phấn nói: “Lão đại, tôi thật sự rất bội phục anh, về sau có chuyện như vậy nhất định phải nói cho tôi biết để cùng tham gia, việc như thế không thể thiếu phần tôi được, người ta sống cả đời là vì cái gì? Phải làm việc gì đó bá đạo mà người khác nằm mơ cũng không nghĩ là chúng ta dám làm, đó mới gọi là ngẫu. . .”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút nói: “Bây giờ không có sẵn phương tiện. . .”

“A?”

“Ăn cứt, anh làm được không? Anh ngẫu thử một lần cho tôi xem. ”

“.....”

120. Chương 119: Khổng Chế

Lưu Tử Thành nói chuyện tào lao cả buổi trong điện thoại mới biết được Diệp Hoan hiện giờ đang ở trong đồn cảnh sát. Hắn ngáy ra một lúc nói: “Anh cứ ở đó tôi sẽ đến giúp anh. ”

Diệp Hoan nói: “Không cần, anh không cần phải làm cái gì cả tôi tin chắc Dương Tổ sẽ không để tôi ngồi trong đồn cảnh sát lâu đâu. . .”

Những lời này vừa nói ra chẳng những Lưu Tử Thành ở đầu bên kia điện thoại ngáy ra mà Cao Thắng Nam ngồi trong phòng thẩm vấn cũng nhìn hắn bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Tại sao? ”

Diệp Hoan cười nhạt một tiếng, nói: “Những phán đoán này của tôi rất đáng tin cậy. Khi còn bé tôi hay gây chuyện, lão viện trưởng không quan tâm là đúng hay sai đều lôi tôi ra đánh ột trận. Vì bị đánh nhiều nên tôi rút ra được một kinh nghiệm sống, đó chính là che đậy. Bất luận tôi có để ý hay không tên Dương Tổ này cũng mong chuyện không có bị lộ ra, tới nay tôi phá hủy nhà của Dương Tổ chuyện gây ra động tĩnh quá lớn Dương Tổ không giấu được, vì điều gì mà y phải vội vàng đến văn phòng Tỉnh ủy? Bởi vì y muốn ếm mọi chuyện đến mức thấp nhất, chứng tỏ trong lòng y chột dạ! Trong chuyện này y đuối lý nên y muốn nhân lúc Dương bí thư chưa biết chuyện mà kể tội kẻ địch trước mặt cha y để bưng bít sự thật. Con trai bí thư tỉnh ủy Giang Nam thì giỏi lắm sao? Tính là cái thá gì!”

Lưu Tử Thành mặt mũi xám xịt nhăn nhai cả buổi mới nói ra được hai chữ: “Lão đại. ”

Diệp Hoan vui vẻ: “Lão đại? Không thành vấn đề. Tôi gây ra chuyện lớn như vậy mặc dù không biết Dương bí thư muốn xử lý như thế nào, coi như là vì bao che cho con mà hồ đồ nhưng mà trong Tỉnh ủy có biết bao con mắt nhìn chăm chăm vào, anh cảm thấy ông ta vẫn dám ngang nhiên bao che cho con trai hay sao? Chuyện này có liên quan tới Dương Tổ, đặc biệt thân phận của tôi không giống với dân thường. Anh cảm thấy ông ta sẽ làm như thế nào? ”

Lưu Tử Thành cười hắc hắc, hắn cũng thuộc diện con ông cháu cha, biết rõ các quy tắc trong giới quan trường nên nghe qua liền hiểu

Diệp Hoan nhìn Cao Thắng Nam chớp chớp mắt cười quái dị nói: “Cho dù tôi có muốn ngồi tù nhưng chỉ sợ cũng không ngồi được. Chuyện này hẳn là sẽ chấm dứt bằng phương pháp hòa giải dân sự. ”

Cao Thắng Nam tức giận nói: “Anh khẳng định là người ta sẽ không tới làm phiền anh sao? ”

Diệp Hoan nháy mắt mấy cái cười nói: “Cho dù người lớn hay trẻ nhỏ thì người gây chuyện đều có chút chột dạ. Dương Tố lúc này cũng giống như tôi lúc còn nhỏ, cô có tin chỉ cần tôi gọi điện thoại cho tên tiểu tử Dương Tố kia, y sẽ lập tức chịu thua. ”

“Gọi cho Dương Tố? ”

“Đúng. ”

Diệp Hoan cúp điện thoại của Lưu Tử Thành rồi bấm số gọi Dương Tố.

Dương Tố mặt mũi xám xịt từ văn phòng Tỉnh ủy đi ra.

Diệp Hoan đoán không sai, Dương Thanh Phong không muốn chuyện bé xé ra to, ngoại trừ muốn bảo vệ thanh danh của mình, quan trọng hơn là Dương Thanh Phong không muốn vì chuyện này mà xảy ra va chạm không đáng có với Thẩm gia ở Bắc Kinh. Thẩm Đốc Lễ lần trước tới Ninh Hải cũng từng nói xa nói gần tỏ ý thân cận, con cáo già thành tinh như Dương Thanh Phong làm sao có thể không hiểu ý tứ của Thẩm Đốc Lễ.

Thẩm Đốc Lễ mời chào đúng thời điểm Dương Thanh Phong đang đắn đo, vì chỗ dựa lớn nhất của ông tại Bắc Kinh là Lý phó chủ tịch sắp hết nhiệm kỳ, như bầu trời đã ngã về chiều, hẳn là không thể tiếp tục đắc cử trong nhiệm kỳ kế tiếp. Nếu như Dương Thanh Phong còn muốn con đường làm quan tiến lên thêm được một bước nữa thì bắt buộc phải tìm kiếm một chỗ dựa mạnh mẽ hơn. Thẩm gia cây lớn rễ sâu, không thể nghi ngờ là một lựa chọn tốt nhất, chẳng qua là chỗ dựa cũ vẫn còn ngồi ở đó, hơn nữa nghe nói Thẩm gia đang nội chiến kịch liệt. Dương Thanh Phong đương nhiên sẽ không tiếp nhận nhánh ô-liu* của Thẩm Đốc Lễ vào thời điểm này

(* Việc sử dụng các nhánh ô liu như một biểu tượng của hòa bình trong nền văn minh phương Tây đã có ít nhất từ thế kỷ thứ 5 trước Công nguyên. Cây ôliu được đại diện rất nhiều, nhưng người Hy Lạp cổ đại tin rằng nó cũng xua đuổi được những linh hồn ma quỷ. Các nhánh ô liu là một trong những vật tượng trưng của Eirene, nữ thần của hòa bình (mà người La Mã gọi là Pax), trên đồng tiền xu thời đế chế La Mã. Ví dụ mặt trái của đồng tiền xu của đại đế La Mã Vespasian từ Alexandria cổ Hy Lạp 70-71 AD, cho thấy Eirene đứng thẳng, bàn tay phải cầm một nhánh ô liu.)

Bây giờ không nhận không có nghĩa là sau này cũng không, Dương Thanh Phong đang chờ đợi thời cơ. Ấy vậy mà con trai ông lại xung đột với con của Thẩm Đốc Lễ, đây là điều mà ông không muốn thấy nhất. Cho dù tương lai ông không chọn Thẩm Đốc Lễ thì ông cũng không muốn xảy ra va chạm với Thẩm gia. Mấy chuyện này trong mắt Dương Thanh Phong chỉ như hạt vừng, không nên vì chuyện nhỏ nhặt như thế mà làm náo loạn, người sống trong quan trường tính toán được mất cũng giống như thương nhân trên thương trường. Nếu như ông tiếp tục truy cứu chắc chắn sẽ bị thua lỗ, lựa chọn tốt nhất là dừng ở đây. Dương Tố chỉ có tổn thất một căn nhà nhưng sau chuyện này thế bị động lại hóa thành chủ động. Thẩm gia sẽ nhớ kỹ sự nhân nhượng này của Dương Thanh Phong, tương lai chọn chủ để phò tá cho dù là không chọn Thẩm gia thì cũng không đến nỗi trở mặt thành thù, về sau gặp nhau cũng sẽ không có khúc mắc.

Một chuyện vốn dĩ là bất lợi nhưng nếu sẵn sàng lùi một bước thì bất lợi sẽ biến thành có lợi .

Dương Thanh Phong có được ngày hôm nay cũng chính nhờ vào bản lĩnh xoay chuyển tình thế, biến khó khăn thành cơ hội, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Thẩm Đốc Lễ muốn Dương Thanh Phong về dưới trướng của mình.

Vì vậy Dương Tố nhanh chóng bị cha y đuổi ra ngoài, đương nhiên y không biết được những toan tính của Dương Thanh Phong. Trong mắt của Dương Tố, Dương Thanh Phong là người cha luôn làm cho người khác nhìn không thấu, người khác vĩnh viễn cũng không biết ông đang nghĩ cái gì.

Dương Tố hiện giờ cảm thấy may mắn vì sự tình không bị truy cứu, y thành công bưng bít mọi chuyện. Với sự khôn khéo của cha y, nếu ông thực sự để mắt đến thì những chuyện xấu của y đều có thể bị ông nhìn ra, dù không đoán được toàn bộ thì cũng trúng đến bảy, tám phần.

Trên màn hình điện thoại hiện lên cái tên làm Dương Tổ không khỏi ngẩn người, suy nghĩ một chút sau đó nghe máy.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói sung sướng của Diệp Hoan vang lên: “Dương thiếu gia không bị cha mắng chứ chứ? ”

“Diệp Hoan, coi như hôm nay mi thắng, Dương Tổ ta sẽ khắc ghi trong lòng suốt đời không quên. Diệp Hoan, thế giới này nhỏ bé lắm, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau thôi! ” hai mắt Dương Tổ trợn ngược lên.

“Ai zà, gặp nhau không bằng hoài niệm, tao có muốn thì cũng không thể gặp được mày vì tao còn đang bị nhốt trong đồn cảnh sát. Còn không mau đánh tiếng để người ta thả tao ra đi ”

Dương Tổ nở nụ cười: “Muốn tao tìm người giúp mày sao? Diệp Hoan mày bị ngu hả? Mày không cảm thấy nói những lời đó rất vớ vẩn sao? ”

“Tuyệt đối không vớ vẩn! ”

Diệp Hoan cười hì hì nói: “Tao đang rất muốn được tự do đây. Ra ngoài rồi tao sẽ đi tới văn phòng Tỉnh ủy để gặp bác Dương. Tao mến mộ đại danh bác Dương đã lâu, phận làm con cháu có thật nhiều chuyện muốn tâm sự với ông ấy. Tao tin là bác Dương cũng sẽ hận đã gặp tao quá muộn, không thể sớm kết thành tri kỷ, không chừng còn cùng tao đập đầu kết bái huynh đệ cũng nên. Lúc đó nhớ gọi tao một tiếng “chú” đó ”

“Mày. . .” mặt Dương Tổ thoáng đỏ lên rồi tái đi.

Nếu như Diệp Hoan đến gặp cha của y thì không biết hẳn sẽ phun ra những lời nói nhảm nhí thế nào nữa? Dương Tổ chỉ cần đoán thôi cũng biết được.

Đầu Dương Tổ sắp sửa bị nổ tung rồi.

Nếu thực sự để cho cha mình gặp hẳn, không nói những chuyện lộn xộn trước kia chỉ cần nói chuyện vì miếng đất kia mà dẫn tới tranh chấp, đuổi hết tất cả đám cô nhi ra ngoài để xây dựng sân golf, kèm theo cái miệng thêm mắm thêm muối của Diệp Hoan... Dương Tổ nhin không được rùng mình một cái.

“Diệp Hoan mày đừng có xằng bậy, nhà của tao không chào đón mày! ” Dương Tổ trầm giọng quát, xen lẫn vài phần hoảng loạn.

Diệp Hoan lẩm bẩm nói: “Không phải người Trung Hoa đều rất hiếu khách sao? Chỉ tới nhà thôi mà cũng keo kiệt như vậy, con mẹ nó chứ cái gì mà đệ nhất công tử Giang Nam. Phì! ”

Dương Tổ chán nản.

Không thể không nói, vận khí của Dương Tổ thật không tốt , từ nhỏ đến giờ hẳn chỉ giao tiếp với các quan lớn và thương nhân, chưa từng tiếp xúc với loại nhân vật đường phố như thế này. Đối phương ra tay đều không theo quy củ trước giờ khiến Dương Tổ bị loại đấu pháp vô lại này làm cho rối tung.

Hai người đều im lặng, dù không nói lời nào nhưng tay vẫn cầm điện thoại như đang phân cao thấp với nhau.

Cuối cùng Dương Tổ không chịu nổi nữa.

“Tôi sẽ nói người thả anh ra, hy vọng anh hiểu chuyện một chút, đừng bôi nhọ tôi trước mặt Thẩm gia các người. ”

Diệp Hoan thỏa mái cười to: “Đa tạ Dương thiếu gia nói giúp, lòng dạ Dương thiếu gia thật là rộng lượng hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Quả nhiên là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc. Tôi thật muốn học tập theo Dương thiếu gia. ”

Những lời này giống như những cái bạt tai hung hăng đánh vào mặt Dương Tổ khiến hẳn cảm giác hai má bỏng rát mà chỉ có thể cắn răng không lên tiếng.

Diệp Hoan cúp điện thoại, lập tức giọng nói hiếu kỳ của Cao Thắng Nam vang lên: “Vừa rồi vì sao anh không đề cập đến chuyện miếng đất kia? ”

Diệp Hoan lắc đầu cười nói: “Cô biết Dương Tổ đã đổ biết bao nhiêu tiền vào miếng đất kia không? Hơn một trăm triệu! Đây không phải là số tiền nhỏ, đêm nay tôi đã tấ y một cái khá mạnh rồi. Nếu như còn mở miệng đòi miếng đất kia cũng đồng nghĩa với việc cướp tiền của Dương Tổ, bất luận là ai cũng sẽ liều mạng chống trả lại đó. Làm người không nên đuổi tận giết tuyệt như vậy, nếu không sẽ không có phúc về sau đâu. ”

“Vậy anh không muốn tranh giành mảnh đất kia nữa à? ”

“Đương nhiên là vẫn phải giành lấy chứ, tôi đây là muốn đợi ặt của y hết sưng rồi mới tấ cho y thêm một phát nữa. ”

Cao Thắng Nam căng thẳng liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Giây phút này cô cũng không nhịn được mà thương hại Dương Tổ. Y ăn ở như thế nào mà lại xui xẻo như vậy, chọc ai không chọc lại chọc trúng một tên ác bá số một như thế.

Diệp Hoan rút điều thuốc châm lửa rồi nhả khói : “Cảnh sát Cao không phải ngồi đây thẩm vấn tôi sao? Tiếp theo nên tra khảo đi chứ? Sao lại cùng tôi nói chuyện tào lao thế kia! ”

Cao Thắng Nam hung dữ liếc hẩn một cái: “Tra khảo cái rắm, nói chuyện từ nãy giờ chắc chắn phía trên đã có chỉ thị xuống rồi, tên ác bá nhà anh lập tức sẽ được thả ra, còn cần thiết phải tra khảo sao? ”

Quả nhiên như vậy, Cao Thắng Nam vừa dứt lời cục trưởng Trương Quốc Minh đầu đầy mồ hôi đi vào phòng thẩm vấn.

Trương Quốc Minh thái độ rất nhiệt tình giống như người một nhà vừa bước vào liền niềm nở.

“Oh, Diệp tiên sinh mấy hôm nay không có tới chỗ chúng tôi rồi, dạo này vẫn khỏe chứ? ”

Trương Quốc Minh có thể lên làm cục trưởng cục cảnh sát tự nhiên là có vài phần nhân lực. Từ lần trước chứng kiến Chu Mị kính cẩn với Diệp Hoan, Trương Quốc Minh liền ghi tạc hình dáng của Diệp Hoan ở trong lòng. Thêm nữa chuyện đêm nay gây ra động tĩnh lớn như thế nhưng vừa rồi mới nhận được điện thoại muốn ông lập tức thả người. Tự nhiên Diệp Hoan trong lòng ông lại nặng lên vài lần.

Hủy đi căn biệt thự mấy trăm vạn của người ta, lại còn là biệt thự của con trai Dương tỉnh ủy mà vẫn không có việc gì. Cái này chứng tỏ địa vị của Diệp Hoan tất nhiên không nhỏ.

Trương Quốc Minh thu lại nụ cười rồi nhìn Cao Thắng Nam nói: “Căn cứ theo chỉ thị của văn phòng thị chính thành phố, chuyện khu biệt thự phát sinh đêm nay có lẽ xuất phát từ hiểu lầm, cô mau đi làm thủ tục bảo lãnh cho Diệp tiên sinh đi. ”

Sau khi nở nụ cười lấy lòng với Diệp Hoan, Trương Quốc Minh đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Cao Thắng Nam khoanh tay trước ngực nhìn Diệp Hoan nhú mày, vẻ mặt ‘quả nhiên là thế’

Chưa được năm phút đồng hồ, Trương Quốc Minh lại hối hả chạy vào.

“Thắng Nam không cần phải làm thủ tục bảo lãnh nữa, văn phòng thị chính lại gọi điện thoại tới bảo chúng ta phải lập tức thả người. ”

Trương Quốc Minh còn chưa nói hết câu, điện thoại lại vang lên.

Ông vâng dạ vài câu, nhìn về phía Diệp Hoan ánh mắt tràn đầy vẻ cổ quái cùng kính sợ,

“Cục trưởng Cao vừa mới gọi điện chỉ thị chúng ta thả người. ”

Sắc mặt Cao Thắng Nam cũng trở nên cổ quái, cục trưởng Cao chính là ba của cô nhưng sao lại cũng dung túng cho tên tiểu ác bá này? Tình huống gì thế này?

Hai người còn chưa lấy lại tinh thần thì điện thoại Trương Quốc Minh lại vang lên lần nữa.

Trương Quốc Minh vẻ mặt khốn khổ nhìn Diệp Hoan nói: “Tiểu tổ tông à, cậu đi mau đi, điện thoại của tôi sắp nổ rồi! ”

Diệp Hoan dù bận vẫn ung dung chỉ Cao Thắng Nam: “Tôi còn muốn cùng cảnh sát Cao ôn lại một vài chuyện cũ. ”

Trương Quốc Minh bất chấp tất cả lôi Diệp Hoan ra ngoài cửa: “Cũ với mới gì nữa, nếu cậu không đi mau thì một chút nữa mấy lãnh đạo kia sẽ đích thân tới, đi mau! đi mau! Thắng Nam mau tiễn Diệp tiên sinh ra ngoài. Hai người muốn nói chuyện tình yêu thì chọn đại chỗ nào cũng được nhưng đừng có ở trong đồn cảnh sát là được rồi. Đây không phải là nơi ôn chuyện cũ! ”

Trương Quốc Minh miệng nói tay đẩy tiễn Diệp Hoan ra ngoài đồn cảnh sát như tiễn một “Ôn thần ” vậy.

121. Chương 120: Thua Và Thắng

Chương 120:

Diệp Hoan vừa ra khỏi cục cảnh sát, Hầu Tử và Trương Tam nghênh ngang tiến đến, Nam Kiều Mộc đứng ở cách đó không xa, nhẹ mỉm cười.

Ba anh em họ thời gian này không nhớ rõ nổi đã ra vào đồn cảnh sát bao nhiêu lần. Tâm trạng từ hoảng sợ cũng dần trở nên bình tĩnh, Diệp Hoan cảm thấy nếu cứ tiếp tục duy trì như vậy thì rất nguy hiểm, không biết chừng sau này bọn họ sẽ cảm thấy đứng ngồi không yên nếu lâu lâu không được vào đồn cảnh sát.

“Hai đứa mày về sau đến đón anh có thể tỏ ra vui vẻ hơn chút không? Anh không cần bọn mày phải vừa hát vừa múa, đốt pháo chúc mừng nhưng ít nhất cũng đừng xụ cái mặt như kiểu hận anh mày không thể ngồi trong đó thêm vài năm vậy...” Diệp Hoan bắt măn oán trách

Trương Tam nhếch môi cười nói: Anh Hoan, anh vào đồn cảnh sát nhiều lần đến nỗi em cũng phải nghi ngờ có khi nào cái đồn cảnh sát này là do anh mở ra không? Muốn vào hay ra cũng tùy ý anh, thật sự chẳng còn tí cảm xúc nào. Không bằng lần sau anh thử đổi sang bệnh viện đi, để bọn em kích thích cảm xúc”

Diệp Hoan giơ chân đạp Trương Tam một cái: “Biến! Thằng nhãi mồm thối này! Mày thử nhập viện một lần xem, đảm bảo anh mày sẽ chuẩn bị ày luôn cả hộp đựng tro cốt, hơn nữa anh mày cam đoan sẽ thể hiện cảm xúc cực kỳ mãnh liệt”

Hầu Tử cười hỏi: “Anh Hoan, lần này là ai thả anh ra thế?”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút rồi kể: “Lần này có không ít người can thiệp đâu, cái gì mà văn phòng thị chính, thư ký thị ủy, cục trưởng cục cảnh sát, còn cả Dương Tổ nữa”

Hai người giật mình: “Dương Tổ thả anh ra á? Y...không bị bệnh chứ?”

Diệp Hoan cười hắc hắc, giải pháp lần này hơi phức tạp, với chỉ số thông minh của bọn hắn thì khó mà giải thích rõ ràng

“Dù sao thì cũng đã xong, kết quả lần này anh mày khá hài lòng, anh phá hủy biệt thự của hắn mà hắn còn phải dặn dò đồn cảnh sát cung kính thả anh ra. Cái tát này thật là đã tay mà, đúng không?” Diệp Hoan dương dương đắc ý nói

Hầu Tử, Trương Tam chăm chú nhìn Diệp Hoan, ánh mắt sùng bái, giờ ngón tay cái lên

“Anh Hoan, còn chuyện mảnh đất phải làm sao giờ?” Hầu Tử hỏi đến vấn đề quan trọng nhất

Diệp Hoan ngừng cười, trầm ngâm một lát, cảm tức nói: “Mảnh đất đó đương nhiên phải là của anh mày! Anh mày nhất định phải giật nó khỏi tay Dương Tổ”

“Giật thế nào?”

“Trở về nhà anh sẽ bảo Chu Mị dạy thêm về binh pháp, anh sẽ tìm kiếm biện pháp từ trong đó. Phải công nhận là cái ông Tôn Tử ở cổ đại kia phản kích người khác rất có nghề, khó trách ông ta được gọi là Tôn

Tử, đúng thật là tôn tử! Nếu xuyên không đến hiện tại, anh đoán trứng của ông ta cũng đặc biệt hiếm có...”
(một cách chơi chữ)

“ ... ”

Lúc ba gã đàn ông túm tụm chém gió, Nam Kiều Mộc bước đến gần Cao Thắng Nam. Trên mặt hai cô gái đều là vẻ tươi cười, chẳng qua mặt Cao Thắng Nam hơi đỏ lên, nụ cười có hơi gượng gạo, nhìn thế nào cũng thấy có mùi vị chột dạ

Cô không thể không chột dạ, cô gái trước mắt này mới là bạn gái chính thức của Diệp Hoan mà cô thì không danh không phận, lại còn cố tình làm chuyện đó với bạn trai người ta...Ai ở trong địa vị này cũng đều cảm thấy không được tự nhiên

Cũng không biết cái tên khốn kia có biết giữ mồm giữ miệng không? Nếu như hần thật sự đã thú nhận rồi thì lúc này Cao Thắng Nam chỉ còn nước tìm cái kẻ dốt nào đó mà chui vào...

Trong lòng Cao Thắng Nam trăm mối tơ vò, Nam Kiều Mộc dịu dàng cười cười: “Cảnh sát Cao, lại gặp nhau rồi, cô có thấy tình huống này rất quen thuộc không?”

Cao Thắng Nam đề xuống bất an trong lòng, đôi mắt xinh đẹp khê đảo, nở nụ cười

“Đúng vậy, lần đầu tiên Diệp Hoan vào đồn cảnh sát cũng là tôi tiễn ra. Tên khốn kia định lừa đảo lại lừa đúng cảnh sát, khi đó cũng là mấy người đứng đón hần ở đây”

Hai cô gái nói đến đây thì cùng bật cười

Cao Thắng Nam càng cười càng thấy lòng ảm đạm

Đời người nếu chỉ như lúc vừa gặp gỡ, nếu như không có những chuyện cũ trước kia thì cô cũng sẽ không lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan ngày hôm nay

Ở trước mặt Nam Kiều Mộc, Cao Thắng Nam cảm thấy mình là một kẻ thất bại. Người ta còn chưa hề ra tay mà mình đã thua thảm hại

Cô không chỉ thua bởi tình cảm thanh mai trúc mã hai mươi năm, cô còn thua bởi tâm ý tương thông giữa hai người bạn họ. Bạn họ đều hiểu rõ đối phương, Diệp Hoan và Nam Kiều Mộc tuy hai mà một. Nam Kiều Mộc tựa như chiếc bóng của Diệp Hoan, luôn luôn lặng lẽ theo sau hần, không cần biết người đàn ông này gây ra bao nhiêu tai họa, làm ra bao việc có lỗi, chiếc bóng vẫn một mực không rời bỏ hần. Cho dù Diệp Hoan bị cả thế giới vứt bỏ, khi hần quay đầu lại vẫn thấy cô mỉm cười đứng phía sau.

Cao Thắng Nam đã tự hỏi lòng vô số lần liệu cô có thể làm được như Nam Kiều Mộc không?

Cô không dám khẳng định.

Tính cách quyết định vận mệnh, cũng quyết định duyên phận. Cao Thắng Nam không phải kiểu phụ nữ an phận, cam tâm tình nguyện làm một cái bóng lặng lẽ.

Mỗi lần cô thấy hai người họ đứng cạnh nhau, đều sinh ra một loại ảo giác rằng Diệp Hoan sinh ra để dành riêng cho Nam Kiều Mộc và Nam Kiều Mộc cũng đã định sẽ thuộc về Diệp Hoan. Trong hai người nếu thiếu đi một thì bức tranh nhân sinh của họ cũng đều sẽ trở nên không trọn vẹn.

Thất bại bởi một cô gái như vậy, Cao Thắng Nam thấy không oan

Người đàn ông đó, số mệnh an bài sẽ không thuộc về cô...Cao Thắng Nam khê nở nụ cười đắng chát

Hai cô gái trò chuyện không lâu, có một số việc trong lòng ai cũng hiểu nhưng lại không thể nói ra, nói ra rồi sẽ không còn thú vị nữa

Nam Kiều Mộc làm sao không biết vị nữ cảnh sát xinh đẹp này từ lâu đã nhòm ngó người đàn ông của cô.

Phụ nữ lúc đối mặt với tình địch mà ra sức khoe khoang thắng lợi của mình là hành vi ngốc nghếch nhất. Điều đó cho thấy cô ta sẽ không phải là người thắng lợi sau cùng, người ham hư vinh như vậy không đáng được đàn ông yêu.

Người phụ nữ thông minh sẽ biết thu liễm cảm xúc, sẽ biết mỉm cười điềm nhiên như không hề hay biết, sẽ biết cách ít phải ra mặt mà vẫn thu được thắng lợi về mình

Nam Kiều Mộc hiển nhiên là một người phụ nữ thông minh

“Tên đó thật làm cho người ta phải đau đầu mà...” Nam Kiều Mộc khẽ cắn môi, mỉm cười bao dung

Cao Thắng Nam cũng cười, cười đến thật đáng chất: “Quả thực là muốn điên đầu, năm ngày ba bữa lại vào đồn cảnh sát ngồi. Tên đó đã trở thành khách Vip của đồn chúng tôi rồi đấy”

Nam Kiều Mộc cười khúc khích rồi nghiêm túc nhìn Cao Thắng Nam: “Mọi người đều là bạn bè, sau này xin nhờ cô chiếu cố anh ấy. Cô cũng biết cái tính cách ngang tàng kia, một lời không hợp liền gây rắc rối, tôi nghĩ sau này Diệp Hoan vẫn sẽ thường xuyên đến thăm đồn cảnh sát. Nếu không có cô, tôi sợ anh ấy về sau sẽ phải chịu thiệt”

Cao Thắng Nam gật đầu, trong cục cảnh sát cũng có nhiều người ưa sử dụng phương pháp bạo lực để hỏi cung đối tượng tình nghi, Nam Kiều Mộc lo lắng cũng không thừa

“Cô yên tâm, có tôi ở đây, hắn sẽ không bị làm khó dễ”

Nam Kiều Mộc vui vẻ cầm tay cô, Cao Thắng Nam vô thức muốn tránh nhưng nén lại được, vẻ mặt hơi mất tự nhiên

“Cảm ơn cô! Cô cũng biết thân phận của Diệp Hoan, càng cao quý bao nhiêu thì cũng sẽ hiểm ác bấy nhiêu. Anh ấy rất cần bạn bè hỗ trợ, tôi và mấy người Hầu Tử, Trương Tam xuất thân nghèo hèn, nhiều lúc lực bất tòng tâm. Sau này nhờ cô giúp đỡ cho anh ấy có được không?”

Cao Thắng nam nhìn đôi mắt trong sáng của Nam Kiều Mộc, nhẹ gật đầu

Diệp Hoan đứng tán phét với Hầu Tử và Trương Tam nhưng ánh mắt không ngừng chiếu về phía hai cô gái. Trong lòng hắn run như cây sậy, mồ hôi lạnh vã ra

Hai người kia không biết đang nói chuyện gì? Bà tám Cao Thắng Nam sẽ không tổ cáo chuyện đêm đó rồi trực tiếp tuyên chiến với Kiều Mộc chứ? Nếu là thật thì cuộc sống sau này của hắn nhất định sẽ đặc sắc lắm đây

Phải nhanh chóng tách hai người đó ra, nói nhiều tất nói hớ, miệng của phụ nữ rất xui xẻo, động một cái là liền lỗ miệng

Diệp Hoan bước vài bước đến trước mặt hai người, cười khan: “Kiều Mộc, chúng ta về nhà nghỉ ngơi thôi, anh đói bụng”

Nam Kiều Mộc biểu tình bất đắc dĩ, cười cười với Cao Thắng Nam

Cao Thắng Nam nửa cười nửa không nhìn hắn: “Diệp thiếu gia lại nhà! Cửa lớn của cục cảnh sát lúc nào cũng rộng mở chào đón anh”

Diệp Hoan vuốt vuốt mũi, cười gượng

Chết tiệt! Cái miệng đúng là thối mà. Giọng điệu hệt như bà chủ kỹ viện....

.....

Trở lại căn hộ quen thuộc, ba gã đàn ông nhào lên chiếc sofa cũ kỹ trong phòng khách, thỏa mãn thở phào một hơi

Nam Kiều Mộc cầm tiền ra chợ mua thức ăn. Diệp Hoan nói đói bụng, cô liền vội vàng đi mua đồ về nấu. Nam Kiều Mộc vẫn luôn chăm sóc Diệp Hoan như vậy đấy

Hầu Tử nói: “Anh Hoan, chuyện lần này đúng là hả lòng hả dạ, bất quá anh đã hoàn toàn kết thù với tên Dương Tổ kia, vụ lấy lại mảnh đất chỉ sợ khó càng thêm khó rồi nhỉ?”

Diệp Hoan buồn khổ thở dài: “Anh cũng không biết. Anh hỏi Chu Mị rồi, viện phúc lợi của chúng ta vừa vận nằm ngay trung tâm sân golf. Nói cách khác, nếu như hắn chấp nhận trả mười mẫu đất đó cho chúng ta cũng đồng nghĩa với việc hủy bỏ toàn bộ dự án sân golf này. Hơn một tỷ đồng đầu tư vào đó cũng sẽ

trôi theo dòng nước, khó trách thằng nhãi Dương Tổ kia chết sống không chịu. Nó như thế cũng coi như rất kiềm chế rồi, nếu là anh mày thì đã con mẹ nó liều mạng luôn rồi”

“Lập trường bất đồng, cách xử sự đương nhiên cũng không giống nhau, đây là chuyện thường ở đời”

Diệp Hoan tiếp tục nghiền ngẫm: “Bọn nhà giàu đánh một cú bóng liên tiêu hết mấy vạn đồng. Không có sân golf ở đây thì bọn họ cũng vẫn có nhiều trò tiêu khiển khác, dù sao bọn họ cũng chẳng thiếu tiền. Chúng ta thì không giống như vậy, chúng ta chỉ có một cái viện phúc lợi, nếu không có nó thì hơn một trăm đứa trẻ sẽ phải ngủ ngoài đường, cho nên việc này chúng ta quyết không thể nhượng bộ. Cho dù là kết bao nhiêu thù oán với Dương Tổ thì cũng phải đòi lại mảnh đất rồi từ từ tính”

“Làm thế nào để đòi được?”

Diệp Hoan cười mà không nói

Hiện giờ Lưu Tử Thành vẫn không ngừng thu thập chứng cứ phạm tội của Dương Tổ, bản thân hắn cũng đã nghĩ được biện pháp. Rễ cỏ có trí tuệ của rễ cỏ, loại trí tuệ này có lẽ không cao sang quý phái nhưng nhất định có thể đánh y trở tay không kịp

Hầu Tử, Trương Tam chăm chú nhìn Diệp Hoan một hồi, chợt cười cười quái dị: “Anh Hoan, cảnh hai hổ gặp nhau thiệt không dễ chịu nhỉ? Vừa rồi lúc hai người đó nói chuyện với nhau, em thấy anh suýt són cả ra quần ấy...”

“Mày mới són ra quần ấy, tao làm sao phải...chỉ có...Mẹ kiếp! Anh mày đúng là són cả ra quần thật!” Diệp Hoan nhảy dựng lên rồi lại rụt người cảm thán

Hai người cười ha ha

Hầu Tử hâm mộ: “Anh Hoan sát gái như vậy, tại sao đến giờ em với Trương Tam vẫn là lưu manh cô đơn chứ? Anh truyền thụ cho bọn em mấy đường cơ bản đi”

Diệp Hoan liếc xéo Hầu Tử: “Kinh nghiệm? Trăm nghe không bằng một thấy. Anh nghĩ mày cứ ra đường vớ đại em nào đấy còn đáng tin cậy hơn”

Trương Tam hưng phấn nói: “Em cũng đi! Hầu Tử, hai ta cùng đi”

Diệp Hoan lắc đầu, nói lời thăm thía: “Tiểu Tam à, không phải anh trai đả kích mày đâu nhưng mà đáng về Hầu Tử còn miễn cưỡng bắt được mấy bé gái cận thị. Hầu Tử dù không đẹp trai nhưng mặt mũi người ta trông còn đoan chính, mày nhìn lại mày xem...”

Trương Tam mất hứng: “Em làm sao?”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút, giảng giải: “Anh nói thế này ày dễ hiểu, nếu Hầu Tử tham gia đóng mấy cảnh nóng, có lẽ trên sân khấu người ta còn để thừa lại một ngọn đèn. Khán giả còn miễn cưỡng nhìn thấy hai diễn viên đè nhau. Còn bộ dạng mày vừa lên sân khấu thì ngay cả biển báo lối thoát hiểm cũng bị mày dập tắt. Mấy tiết mục nóng bỏng không khác gì vật lộn với tử thần, quá đáng sợ đi! Mấy người sản xuất chương trình không làm gì có lỗi với mày, mày tội gì phải làm khó người ta...”

Hầu Tử ở bên cạnh ngắt lời Diệp Hoan: “Anh Hoan, đừng nói nữa, Tiểu Tam khóc rồi”

122. Chương 121: Thế Giới Nha Nội

* nha nội: đám con cháu quan chức nhà nước

Thành phố Giang Châu .

Trong lúc nữ minh tinh xinh đẹp đang nằm trong lòng ngực Dương Tổ làm nũng thì chuông điện thoại của y vang lên.

” Dương thiếu gia, tôi là Lý tổng ở Hoài Tây, bây giờ chúng ta nói chuyện được không?”

Dương Tổ có chút bực bội vuốt trán, thản nhiên nói: “Anh cứ nói.”

” Dương thiếu gia, công trình sân Golf ở ngoại ô Ninh Hải sao đến giờ mà vẫn chưa khởi công? Bọn tôi đã bỏ không biết bao nhiêu tiền vào đó đấy, khi anh khuyến khích chúng tôi đầu tư thì nói là sẽ lập tức khởi công, sau một năm thì có thể khai trương và lấy về được lợi nhuận, chẳng lẽ anh chỉ là hứa suông?” Giọng điệu của Lý tổng có phần nóng nảy.

Dương Tổ nhẫn nại nói khẽ: ” Lý tổng, anh đừng lo lắng, chỉ là chuyện có chút phức tạp, tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong hết rồi, chẳng qua công tác di dời gặp chút khó khăn, có một viện phúc lợi ở ngay trung tâm sân Golf, nhưng nhất quyết chịu dời đi, kéo dài tới giờ...”

Ông chủ Lý nở nụ cười: ” Dương thiếu gia, anh đây là nói đùa với tôi sao? Ninh Hải là một thành phố thuộc tỉnh Giang Nam đó, anh thân là đệ nhất công tử của tỉnh Giang Nam, một cái viện phúc lợi nho nhỏ sao có thể làm khó anh, anh nói thật cho tôi biết là có chuyện gì xảy ra, chúng ta cùng nhau bàn bạc cách giải quyết ”

Trong mắt Dương Tổ hiện lên vài phần âm u, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: ” Dương Tổ tôi là loại người nói được mà không làm được sao? Thật sự là có một viện phúc lợi không chịu di dời nên hạng mục mới mãi không thể khởi công.”

Lý tổng nghe thấy giọng điệu của Dương Tổ thì biết y nói thật, dù sao trước đây ông đã hợp tác với Dương Tổ vài lần cho nên cũng có thể hiểu vài phần về cách làm người của Dương Tổ.

“Một viện phúc lợi không chịu di dời? Họ có bối cảnh, đúng không?” Lý tổng cẩn thận hỏi.

“Họ đúng là có bối cảnh, hơn nữa cũng không phải nhỏ, tôi không làm gì được họ.”

Lý tổng không nói gì, nếu như ngay cả Dương Tổ cũng không thể làm gì được thì bối cảnh lớn đến cỡ nào chứ?

Sau khi im lặng, ông ta nói: “Dương thiếu gia, chuyện này gặp phải khó khăn tôi không trách anh nhưng chúng tôi là thương nhân, cái chúng tôi muốn là lợi nhuận, chuyện này nhờ anh mau chóng giải quyết, nếu không chúng tôi chỉ còn cách rút vốn, đầu tư kinh doanh là để kiếm lời, nếu đã không có lợi ích, chúng tôi sẽ không làm, mong anh hiểu cho.”

Dương Tổ cúp điện thoại, gương mặt lộ ra vẻ lạnh lùng chưa từng có....

.....

Sau khi Diệp Hoan rời khỏi cục cảnh sát, Lưu Tử Thành liền hẹn gặp hắn .

Diệp Hoan hiểu rất rõ, người ta là đang muốn tung hô mình, không đi không được.

Trong nhà hàng Kim Ngọc Đường của Lưu Tử Thành, hai người gặp nhau, không ngoài dự kiến của Diệp Hoan, vừa gặp mặt Lưu Tử Thành liền kêu hắn là “lão đại”.

Nếu như so sánh về độ thù hận thì Lưu Tử Thành tuyệt đối hận Dương Tổ hơn Diệp Hoan, dù sao thì việc Dương Tổ hại chết người yêu của Lưu Tử Thành là chuyện không thể nào có thể xóa nhòa, khi Diệp Hoan phá nát nhà y thì người hă giận nhất chính là Lưu Tử Thành.

Lưu Tử Thành luôn mồm kêu Diệp Hoan là “lão đại”, cho dù Diệp Hoan tuổi nhỏ hơn thì vẫn gọi một cách rất vui vẻ.

Diệp Hoan cảm thấy rất sung sướng, phá nát biệt thự của đệ nhất công tử, sau đó thu đệ nhị công tử làm đàn tôi, trên đời này còn có chuyện gì trâu bò hơn chuyện này?

Sau khi uống được khá nhiều rượu, một cô phục vụ dung mạo xinh đẹp đưa món súp ba ba lên, Diệp Hoan không thể đợi được mà nâng lên uống.

Nói thật, nhà hàng của Lưu Tử Thành cùng những nhà hàng khác không khác nhau lắm nhưng món ba ba hầm cách thủy ở đây thật sự rất ngon, mùi vị đậm đà lại còn rất thơm nên Diệp Hoan rất thích nó.

Sau khi uống hết một chén, Diệp Hoan đột nhiên nói: “Sao trong súp này không có trứng rùa? Tôi thấy người khác lúc măng chửi người thường hay măng là vương bát đản này nọ nhưng còn chưa thấy được hình dạng của trứng rùa ra sao.....”

Lưu Tử Thành bị Diệp Hoan hỏi khó, im lặng thật lâu rồi nói: “Trong đây ngoại trừ của tôi với anh thực tìm không ra cái trứng nào đâu.”

“Quên đi.”

Hai người uống thêm một chén thì ngừng, sau đó mỗi người hút một điếu thuốc. Trong khói thuốc lượn lờ, hai người bắt đầu bàn đến chuyện chính

” Dương Tổ làm việc rất cẩn thận, không để lại chứng cứ nào, khắp các thành phố ở Giang Nam y đều đã vươn tay đến, thu gom vật liệu xây dựng rồi bán giá cao cho chính phủ để xây dựng các công trình công cộng...Y không cần ra mặt, chỉ với một cú điện thoại là có thể bàn xong mọi chuyện, quan hệ của hắn trải rộng khắp, không chỉ thế, y còn đầu cơ trực lợi việc bán qua tay ô tô...”

Diệp Hoan nói: “Tên này kiếm tiền đến điên luôn rồi sao? Việc buôn bán ô tô làm sao có nhiều lợi nhuận được?”

Lưu Tử Thành cười lạnh: ” Vũng nước này rất sâu, anh không hiểu đâu. Việc bán qua tay ô tô thật sự rất có lời, chẳng hạn như xe ô tô của chính phủ, theo quy định thì xe công vụ giá không được quá 180.000, lượng khí thoát ra không được quá 1.8 lít cho nên rất nhiều xe chính phủ, kể cả xe cao cấp vừa mới mua đều không thể mang ra sử dụng. Dương Tổ có mặt mũi lớn, dùng giá thấp để mua mấy chiếc xe đó rồi bán ra bên ngoài với giá cao, lợi nhuận có thể lên đến 300% hoặc 400%. Ví dụ là BMW thế hệ 3 có giá 400.000, bởi vì không hợp quy định, nên Dương Tổ dùng 100.000 để mua về rồi đèo tới xưởng sửa chữa chỉnh lại đồng hồ công tơ mét về mức 0 km, móng má lốp sơn xe, tân trang lại nội thất ô tô, sau đó mất thêm 100.000 nữa là có thể bán lại, anh nói có được nhiều lợi nhuận không?”

Diệp Hoan trợn mắt: “Cmn thật phi pháp!”

Lưu Tử Thành nở nụ cười khó lường, trong vẻ thần bí lại mang theo vài phần mỉa mai.

“Nếu muốn lẫn lộn trong xã hội này, chúng ta không chỉ dựa vào gia thế mà còn phải có thực lực của bản thân. Ai cũng biết rằng, cha mẹ chúng ta không thể làm quan cả đời nên phải thừa lúc họ còn có quyền lực mà tranh thủ kiếm tiền, “có quyền làm cái gì cũng dễ, hết quyền làm cái gì cũng khó” câu nói này rất thịnh hành trong giới chúng ta. Dương Tổ là ví dụ tiêu biểu trong đó, y kiếm tiền gần như điên cuồng, bởi y hiểu rõ đạo lý người đi trà lạnh, đợi lúc cha y không còn nắm quyền thì ai còn quan tâm đến đệ nhất công tử như y?”

Diệp Hoan im lặng không lên tiếng.

Những lời Lưu Tử Thành nói khiến hắn hiểu sâu sắc hơn về giới nha nội* này.

(nha nội: đám con cháu quan chức nhà nước)

Có phải bản thân mình sau này cũng sẽ trở thành người như Dương Tổ?

“Anh thì sao? Thân là đệ nhị công tử, anh chắc cũng kiếm được không ít đâu?” Diệp Hoan hiếu kỳ hỏi.

Lưu Tử Thành lắc đầu cười nói: “Sau khi tôi tốt nghiệp cấp 3 thì đã bị ông già đá đi bộ đội, xuất ngũ xong lại bị ném vào đại học, vất vả học hành xong mới cảm thấy sung sướng vô cùng, tôi cũng vốn định nương theo uy phong của ông già mà kiếm chút tiền. Về sau tôi có lên nhận một cái đồng hồ Rolex bằng vàng do nhân viên cấp dưới của ba tôi tặng, chưa đeo nóng tay đã bị ông già phát hiện, ông ấy không nói lời nào liền tát tôi một phát, cái tát đó khiến tôi nhớ mãi, từ đó tôi không dám nhận quà của người khác nữa, càng không dám dùng danh tiếng của ông để kiếm tiền .....”

Lưu Tử Thành dựa lưng vào chiếc ghế ngồi xa hoa, cười nói: “Nhà hàng này là tôi mượn tiền chiến hữu để mở, hơn nữa tôi còn không dám mở dưới mí mắt của lão già mà phải chạy tới tận Ninh Hải này. Sau này không biết vì sao lại bị cán bộ nào đó làm việc trong chính quyền thành phố biết được nhà hàng này là của tôi, thế là sau này để chính quyền thành phố tiệc tùng hoặc chiêu đãi đều đến chỗ này, cũng vì thế nơi này

mới trở nên nổi tiếng. Nói trắng ra thì tôi vẫn là kiếm tiền dựa trên danh tiếng của lão già, chỉ là tôi không cưỡng cầu, không chủ động mà thôi.”

Lưu Tử Thành nhìn Diệp Hoan thật chăm chú rồi lên tiếng: ” Tôi biết rõ anh là con trai của Thẩm tổng lý, cũng biết anh từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, mới nhận lại Thẩm tổng không lâu, hơn nữa anh còn rất phản cảm với giới thượng lưu này. Nhưng Diệp Hoan à, cho dù có chấp nhận hay không, anh vẫn luôn là người của giới thượng lưu, người trong cuộc có nhiều lúc không thể làm theo ý mình được, hơn nữa giới thượng lưu cũng như tất cả các nhóm người khác, có tốt có xấu, anh nên thử tiếp nhận nó, nếu như không thể tiếp nhận, vậy thì hãy thay đổi nó!”

“Thay đổi? Cậu nói là tôi thay đổi cả cái giới nha nội này?” Diệp Hoan có chút giật mình, tên này chắc là uống nhiều quá rồi.

Lưu Tử Thành cười nhẹ, ung dung nói: ” Thẩm gia ở kinh thành là thế gia truyền thừa hơn 100 năm. Trước đây, có 7 vị tướng quân, 4 người chết trên chiến trường. Trong cuộc đại cách mạng văn hóa, hai vị Thẩm lão gia tử đã đứng trước đền thờ Thẩm gia, một dao chém đứt đầu hai tên thủ lĩnh rồi treo lên trước cửa đền. Từ đó, không có tên trộm nào dám tới gần Thẩm gia, ngay cả tay áo của Thẩm lão gia tử cũng không dám đụng tới. Diệp Hoan, anh cũng là con cháu Thẩm gia, sao không có khí thế của Thẩm lão gia tử năm xưa?”

Diệp Hoan lắc đầu, muốn thay đổi những tên phá gia chi tử đó là không có khả năng, hẳn không có năng lực cao như thế

Lưu Tử Thành nói xong thì cũng hiểu được những lời mình nói là vớ vẩn, vì thế nên bật cười lắc đầu: ” Được rồi, coi như tôi chưa nói, tôi thật ra chỉ là quá thất vọng với hiện thực mà thôi nên mới mong anh có thể thay đổi nó, dù là một ít thôi cũng tốt.”

Diệp Hoan bưng chén rượu lên, nghiêm túc nói: ” Tử Thành à, anh là người tốt, là người đáng để kết bạn, năm xưa lão viện trưởng từng nói với tôi, người mạnh thì quan tâm thiên hạ, kẻ yếu thì quan tâm bản thân, năng lực của chúng ta quá yếu ớt, không thể thay đổi thứ gì cả, chúng ta chỉ quan tâm bản thân thì đã tốt rồi.”

Lưu Tử Thành cười lớn rồi phóng khoáng nói: “Nói rất hay! Chén rượu này, kính cho câu ”chỉ quan tâm bản thân!”

Hai người một hơi cạn sạch, nhìn nhau cười, nụ cười thoải mái.

Rượu uống đã xong, Lưu Tử Thành xoa xoa tay, nói: “Cơ ăn cũng xong rồi, Diệp lão đại, bây giờ chúng ta đi hoạt động một chút chứ?”

” Hoạt động gì ?”

Lưu Tử Thành nở nụ cười gian: “Đi KTV, tìm hai em gái xinh đẹp làm tay vịn, một người để hát, một người để sờ, tôi biết một câu lạc bộ tư nhân cũng không tệ, trong đó toàn là sinh viên trường nghệ thuật, buổi tối đi làm thêm...”

Diệp Hoan bĩu môi: “Thôi đi, tôi không có hứng thú. Việc tán gái quan trọng nhất chính là có được trái tim chứ không phải là dùng tiền mua thân thể, rất vô nghĩa”

Diệp Hoan hiếu kỳ hỏi Lưu Tử Thành: ” Cậu thường xuyên làm những chuyện như thế này sao?”

“Ít lắm, sau lần đầu thành đàn ông thì tôi rất ít đi chơi bên ngoài. Anh thì sao? Lần đầu khi nào? ” Lưu Tử Thành hí mắt cười hỏi.

Diệp Hoan ngẩng đầu, gương mặt trở nên u oán.

“Tôi hả... lâu lắm rồi.”

Lưu Tử Thành kinh ngạc hỏi: ” Sớm lắm sao? Anh phá thân thể nào? Cùng mối tình đầu hả?”

” Mối tình đầu cái khỉ! Năm đó, tôi đang chờ bạn ở nhà ga, đang lúc nhàm chán thì có một bà chị xinh đẹp ngoắc tay với tôi, tôi cũng rất lễ phép, ngốc nghếch tiến vào...”

Lưu Tử Thành trợn mắt: ” Sau đó thì sao?”

Diệp Hoan run rẩy vài cái rồi buồn bã nói: “Đương nhiên là tôi bị cô ta chà đạp, đem đầu tiên, chỉ cần nhớ lại là cảm thấy đau lòng. Sau khi chà đạp tôi xong, cô ta còn đòi tiền của tôi, lúc đó trên người tôi ngay cả một đồng tiền cũng không có, cô ta không cam lòng lục soát, cuối cùng....đuổi tôi ra ngoài.”

Lưu Tử Thành ngây ngốc một lúc lâu rồi thở dài: “Ăn chực được thịt gà mà còn u oán như vậy, anh cmn thật sự là ăn mày còn đòi xôi gấc đó!”

123. Chương 122: Bước Ngoặt

Diệp Hoan và Lưu Tử Thành ăn uống xong đang chuẩn bị rời đi, Lưu Tử Thành nghe xong một cú điện thoại sau đó sắc mặt liền thay đổi, vừa vui mừng vừa kích động.

Cúp điện thoại, Lưu Tử Thành kéo Diệp Hoan ngồi xuống ghế kích động nói: “Anh đoán thử xem là tôi vừa nhận điện thoại của ai? ”

“Mẹ của anh sinh thêm một em trai tranh giành gia tài với anh, kết quả hôm nay đi bệnh viện thử máu phát hiện đứa nhỏ đó không phải là em trai ruột của anh, mà đứa bé càng lớn trông càng giống chú Vương nhà bên...” Diệp Hoan không cần suy nghĩ nói.

Lưu Tử Thành ngây ra một lúc, sau đó dở khóc dở cười nói: “Diệp lão đại, anh có phổi không vậy? Sao lại nói những lời gây tổn thương như thế, mẹ của tôi nghe được chắc sẽ tẩm quất anh một trận ra trò đó. ”

Diệp Hoan ung dung nói: “Có chuyện thì cứ nói, có rắc thì cứ phóng, chớ học theo đàn bà mà đoán này đoán nọ, thấy có buồn nôn hay không? ”

Lưu Tử Thành hưng phấn nói: “Chúng ta đã có thể tóm được gáy của Dương Tổ. ”

Diệp Hoan ngây ngốc một lát rồi kinh hãi: “Là thật hay giả? Anh không phải nói tên gia hỏa này làm việc rất cẩn thận chặt chẽ hay sao? ”

Lưu Tử Thành cười nhạt: “Cho dù cẩn thận đến đâu thì Dương Tổ cũng chỉ là người phạm không phải siêu nhân, làm sao có thể tránh khỏi sai lầm, sao chúng ta không thể tóm gáy lão được chứ?”

Diệp Hoan mặc dù không hiểu cũng hưng phấn xoa xoa tay vội la lên: “Hắn có điểm yếu gì bị anh tóm được vậy? ”

“Đại khái là năm trước, một thành phố ở phía bắc tỉnh Giang Nam xảy ra một vụ thảm án, anh có nghe nói qua chưa? ”

Diệp Hoan gãi gãi đầu: “Dường như có chút ấn tượng, sự việc làm huyền não cả tỉnh cũng được đưa lên cả TV, hung thủ không phải đã chết rồi hay sao? ”

“Hung thủ đúng là đã chết rồi, bị cảnh sát bao vây sau đó nổ súng tự sát, nhưng vụ án đó không phải đơn giản như vậy, chỉ vì hung thủ tự sát nên tất cả manh mối đều bị mất hết cho nên cảnh sát mới kết thúc vụ án một cách qua loa. ”

Cả người Diệp Hoan run lên: “Không lẽ thảm án đó có quan hệ với Dương Tổ? ”

“Không chỉ có liên quan mà là do chính y chỉ điểm! ” Trong mắt Lưu Tử Thành hiện lên vẻ phấn nộ.

“Làm sao anh biết? ”

Lưu Tử Thành nhìn Diệp Hoan không nói gì.

Diệp Hoan hiểu ra, Lưu Tử Thành đã điều tra Dương Tổ bốn năm, mặc dù là có chút thu hoạch nhưng khổ nỗi không có chứng cứ mà thôi. Có lẽ Lưu Tử Thành nhận được tin này từ các kênh tình báo rất bí mật nên không thể dễ dàng nói ra như vậy.

Sắc mặt Diệp Hoan dần dần nghiêm túc: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nói rõ một chút đi. ”

Lưu Tử Thành châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Năm ngoái có một vị phú thương cùng hợp tác với Dương Tổ xây dựng một công trình trong thành phố, mọi thứ đều do người này chi tiền, mà Dương Tổ chỉ có cổ phần trên danh nghĩa. Hắn chịu trách nhiệm giải quyết một số thủ tục phát sinh, kể cả quy định giá đầu thầu, nghiệm thu của chính phủ... Tuy rằng phi pháp nhưng lợi nhuận lại tuyệt đối lớn. Sau khi công trình hoàn thành, Dương Tổ lại tăng tỉ lệ cổ phần trên danh nghĩa, nói trắng ra là muốn lấy thêm tiền. Nhưng tên phú thương đó không đồng ý, lúc trước giá cả như thế nào đã nói rõ ràng làm gì có chuyện nói tăng là tăng được! Vì vậy chuyện trở nên căng thẳng, tên phú thương kia tuyên bố đã nắm giữ không ít chứng cứ phạm tội của Dương Tổ, muốn kiện y ra tòa ”

Diệp Hoan thở dài nói: “Vì vậy tên phú thương kia đã rước họa sát thân tới ỉn? ”

Lưu Tử Thành gật đầu, nói: ”Đúng vậy, tên phú thương kia thật sự đã đánh giá thấp vị công tử con ông cháu cha kia rồi. Một hôm tối trời, trong một căn biệt thự vùng ngoại ô của tên phú thương có một người đàn ông 54 tuổi cầm súng ngắn xông vào nhà giết chết toàn bộ người trong gia đình bao gồm mẹ, vợ và hai đứa con gái của hắn. Tiếng súng vang tới nhà của hàng xóm và họ đã báo công an. Thời điểm tên sát thủ đang lục soát phòng của tên phú thương thì bị cảnh sát bao vây vì thế hắn liền rút súng tự sát. Điều trùng hợp chính là đêm đó tên phú thương đi tiếp khách cả đêm không về nhà nên tránh được kiếp nạn. Sau khi nghe tin cả nhà bị giết hại, tên phú thương cầm hết tiền mặt chạy đến một nơi chuyên buôn lậu ở vùng duyên hải, hắn vượt biên đến Hồng Kông trốn vài ngày, sau đó không biết hắn dùng biện pháp gì chạy tới Đông Nam Á, hai năm qua vẫn chui lủi không dám về nước.

Ánh mắt Diệp Hoan toát ra ánh lửa, nghiêng răn nói: “Họa bất cập kê nhi, Dương Tổ đúng là một tên súc sinh!”

Lưu Tử Thành thở dài: “Vốn là một gia đình hạnh phúc, bị Dương Tổ làm cho tan cửa nát nhà, tên đó tạo nghiệt quá lớn rồi. ”

“Tên phú thương đó thật sự nắm chứng cứ trong tay sao? Đó là loại chứng cứ gì có thể khiến Dương Tổ đi vào chỗ chết được? ”

“Có thể, tên phú thương kia hợp tác cùng với Dương Tổ rất nhiều lần, quan hệ rất tốt. Có rất nhiều chuyện người khác không biết nhưng tên phú thương đó lại biết, thậm chí còn cùng tham dự vào, chủ yếu là Dương Tổ đã hạ quyết tâm giết người diệt khẩu, nguyên nhân chủ yếu là tên phú thương đó đã biết quá nhiều bí mật nên tên đó phải chết.”

“Bây giờ anh biết rõ địa chỉ cụ thể của tên phú thương kia hay sao? ”

“Biết rõ, vừa rồi là một vị chiến hữu cũ của tôi gọi điện tới, tên đó vừa mới được thăng cấp lên sĩ quan. Người trong nhà điều hắn đến đại sứ quán Indonesia ở Đông Nam Á làm đặc phái viên ngoại giao. Lúc trước tôi đã dặn dò tên đó giúp tìm kiếm tung tích của tên phú thương kia, vừa rồi tên đó gọi điện thoại tới nói là đã tìm được tung tích của tên phú thương đó. Ở Medan Sumatra, chẳng qua là giờ hắn sống không được tốt lắm. ”

“Bị làm sao? ”

Lưu Tử Thành cười khổ nói: “Cả nhà của tên phú thương đó bị giết, một mình lưu vong ở nước ngoài, đã kích lớn như vậy làm cho tên phú thương đó rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa điên, hai năm qua dựa vào tiếp tế của người Hoa ở địa phương đó sống qua ngày.. ”

Diệp Hoan thất thần nói: “Ý của anh là người đó đã điên rồi? ”

“Nếu như tên phú thương đó không điên, vì cái gì mà hai năm qua không gửi chứng cứ phạm tội của Dương Tổ về nước để báo thù cho người nhà? ”

Diệp Hoan vỗ đùi nói: “Tên đó bị điên rồi thì còn cái rắm gì nữa! Ở đâu mà ra chứng cứ lật đổ Dương Tổ?”

Lưu Tử Thành nói: “Tôi đã nói chiến hữu của mình tìm một chỗ để cho tên đó ở lại, mời bác sĩ tới chăm sóc thật tốt cho tên đó, chỉ hy vọng tên đó có thể khôi phục thần trí, giao chứng cứ phạm tội của Dương Tổ

cho chúng ta. ”

Diệp Hoan thở dài: “Trước mắt chỉ có thể như vậy, ngày mà tên phú thương đó tỉnh lại cũng chính là ngày tử của Dương Tổ! ”

Lưu Tử Thành không nói gì, trầm tư suy nghĩ điều gì đó, tay nắm lại thành nắm, hốc mắt hơi ướt.

Có lẽ Lưu Tử Thành đang nghĩ tới cái chết năm đó của cô người yêu Tiểu Khiết.

Diệp Hoan không rõ ràng lắm, hần đột nhiên cảm thấy hoảng hốt

Tại sao trên thế gian có nhiều người âm hiểm như vậy? Mặt tối đó làm cho lòng người sợ hãi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào nó. Nó hoàn toàn khác biệt với ánh mặt trời rạng rỡ, nó làm cho người ta ngột ngạt khổ sở, như những tù nhân lê lét qua từng ngày chuộc tội trong nhà giam chật hẹp. Tình người bị quyền thế cùng tiền tài dụ dỗ đường như đã hoàn toàn tan biến, thiện lương và đạo đức đã trở thành những ranh giới quá đổi mong manh

Hai người trầm mặc ngồi trong nhà hàng, mỗi người một tâm tư, không còn hứng thú nói thêm chuyện gì

Qua thật lâu, Diệp Hoan đứng lên cáo từ.

Hần đột nhiên cảm thấy rất mệt.

Hần muốn trở về nhà ngủ một giấc, muốn nhìn ngắm gương mặt trong sáng thuần khiết của Nam Kiều Mộc. Cô sẽ lắng đọng pha cho hắn một ly trà nóng rồi hai người cùng xem TV, ngẫu nhiên sẽ ôn lại chuyện khi bé, cả hai cũng có thể không nói gì, cũng không làm gì khác, chỉ đơn giản yên lặng hưởng thụ thời gian trôi qua mà thôi.

Dù là làm gì cũng tốt, ít nhất tốt hơn trăm ngàn lần so với bây giờ

124. Chương 123: Mê Mang

Diệp Hoan mơ màng đi ra khỏi Kim Ngọc Đường, chiếc Mercedes đang mở cửa chờ hắn nhưng hắn lại không bước lên xe. Hắn vô lực phát phát tay ý bảo tài xế đi về trước, hắn muốn yên tĩnh một mình.

Hắn không biết mình làm sao nữa! Phải chăng hắn say rồi hay là quá mệt mỏi? Hắn cảm thấy lòng mình bây giờ rất muộn phiền.

Khi hắn càng đi sâu vào vòng tròn quyền quý này thì càng cảm nhận được cái lạnh lẽo đến thấu xương, bản thân mình như muốn rơi vào vực sâu không thấy đáy.

Diệp Hoan khẽ cười châm biếm. Không phải nói quyền lực chính là thiên đường ư? Tại sao hắn thấy mình như đang tiến vào địa ngục vậy?

Địa vị càng cao quý bao nhiêu thì máu tanh càng thấm đẫm bấy nhiêu. Quyền lực cùng tiền tài đều nhuộm màu máu tươi, lẽ nào hào quang đó là dùng máu tươi và xương trắng tạo ra?

Nếu đúng là như vậy, Diệp Hoan tình nguyện lựa chọn nghèo khó.

Chỉ ít thì nghèo khó cũng cho hắn vui vẻ và thông dong. Hắn có thể mặc quần áo cũ thả người trên mặt cỏ cảm thụ ánh mặt trời ấm áp, có thể vui vẻ ngâm nga vài câu hát vu vơ, có thể phì phèo một điếu Cát Trắng năm đồng một bao rồi tự tại phun từng vòng khói thuốc lên không trung, còn có thể kéo mấy anh em vào xì xụp trong quán ăn lề đường, có thể không kiêng dè mà lớn tiếng cười hoặc thoải mái mắng chửi người khác.

Những thứ hắn yêu thích, những người hắn quý trọng, nhóm quyền quý đó có thể tìm được sao? Ngoại trừ tính toán cùng giết chóc thì còn lại cái gì?

Tâm Diệp Hoan càng ngày càng lạnh.

Ninh Hải về đêm vẫn ồn ào tấp nập, người người qua lại, ngựa xe như nước. Mọi người ăn diện đẹp đẽ, vui vẻ đi đến những bữa tiệc trong cuộc đời họ

Nhưng Diệp Hoan lại tìm không thấy niềm vui sướng ấy, vui vẻ dường như đã vụt biến mất khỏi cuộc đời hắn

Châm một điếu thuốc, Diệp Hoan hít một hơi thật sâu. Hắn lững thững đạp bước trên lối dành cho người đi bộ trong thành phố. Hắn thò tay vào trong áo lấy ra chiếc điện thoại di động, theo bản năng mà bấm số gọi cho Nam Kiều Mộc.

“Diệp Hoan, làm sao mà anh vẫn chưa trở về?” Giọng nói của Kiều Mộc lúc nào cũng êm ái như vậy

“Kiều Mộc, anh...anh không biết mình làm sao nữa.” Diệp Hoan buồn bực nắm tóc.

Nam Kiều Mộc trầm mặc một chút, lẳng lặng nói: “Diệp Hoan, anh đang không vui!”

Cô dùng câu khẳng định. Nhiều năm ở chung, cô rất hiểu hắn, hiểu đến mức chỉ cần nghe giọng nói cũng có thể đoán được tâm tình của hắn.

Diệp Hoan thở thật dài: “Đúng, anh đang không vui. Kiều Mộc, anh đang suy nghĩ nếu có thể quay trở về mấy tháng trước đây, khi đó dù không có tiền nhưng mỗi ngày chúng ta đều sống bên nhau thật vui vẻ, không cần nói gì, chỉ lẳng lặng cùng ngồi trong phòng khách xem tivi, đó cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng từ khi anh có cha mẹ, anh cảm giác cuộc sống của anh rối loạn hoàn toàn, anh thật sự không thích cuộc sống như thế này. ... Kiều Mộc, chúng ta đi đi, đi đến một nơi không ai biết chúng ta, lại cùng trải qua những tháng ngày bình thản an nhàn như trước đây.”

“Diệp Hoan, nếu như anh muốn đi em sẽ đi cùng anh! Anh đi đến đâu, em theo đến đó... Nhưng mà Diệp Hoan, anh có thể trốn đi đâu? Cuộc sống đã không còn như trước, anh không có cách nào thay đổi nó nữa. Anh có thể giãy dụa phản kháng nhưng anh không thể trốn tránh nó bởi vì anh vốn trốn không thoát!”

Diệp Hoan thất vọng mất mát, lẩm bẩm thở dài: “Đúng vậy, anh có thể bỏ chạy đến nơi nào đây...”

Diệp Hoan ngốc nghếch nở nụ cười, lẳng lặng nói “Kiều Mộc, vừa rồi là anh bị điên, kỳ thực anh gọi điện thoại chỉ là muốn nghe giọng em một chút, chỉ như vậy thôi.”

Nam Kiều Mộc đau lòng, cô làm sao không biết người đàn ông của cô đang khổ sở. Cô biết rất rõ hiện giờ Diệp Hoan đau khổ và bế tắc nhưng cô lại không có cách nào giúp hắn .

“Diệp Hoan, nhanh về nhà đi, em ở nhà chờ anh.”

Việc duy nhất cô có thể làm cho hắn là bật đèn lên, rọi sáng con đường về nhà, cho hắn một tổ ấm an bình

“Ừm, anh về nhà đây.”

Trái tim lạnh lẽo của Diệp Hoan bởi vì một chữ “Nhà” trở nên ấm áp.

... ..

Đêm khuya, một bóng dáng lẻ loi đang vội vã trở về nhà

Diệp Hoan đi tới đầu ngõ liền mỉm cười, hắn nhìn thấy trong ô cửa sổ sáng đèn có một bóng dáng xinh đẹp đang đợi chờ hắn.

Nhà là bến đậu của người đàn ông

Khi họ mệt mỏi và tổn thương, điều đầu tiên nghĩ đến là muốn trở về nhà

Diệp Hoan bước nhanh hơn, hắn rất muốn thả người trên ghế sofa cũ trong phòng khách, gồi lên chân Nam Kiều Mộc, cùng lẳng lặng xem TV hoặc là ngủ một giấc thật ngon để ngày mai tỉnh lại không còn nhớ đến những thứ tồi tệ nữa.

Đầu ngõ mỗi lúc một gần hơn, một luồng ánh sáng đột nhiên chiếu rọi.

Biến cố đột ngột xuất hiện!

Một chiếc xe tải màu trắng lao thẳng đến Diệp Hoan.

Đầu xe đã gần trong gang tấc, Diệp Hoan thất thần, hoàn toàn phản ứng không kịp nữa.

Tốc độ của chiếc xe tải rất nhanh, dường như đã tính sẵn đường đi và tốc độ của Diệp Hoan, chỉ đợi Diệp Hoan từ đường cái đi vào đến đầu ngõ là lập tức phóng ra.

Ánh sáng đèn pha chói lóa khiến phản ứng trì trệ.

Diệp Hoan ngậy dại trong một khoảnh khắc

Chiếc xe tải cách hắn càng ngày càng gần tựa như lưỡi hái của tử thần đang chậm rãi chém xuống thân thể hắn.

Đầu óc Diệp Hoan trống rỗng.

Đầu óc Diệp Hoan trống rỗng.

Phút giây sinh tử, một bóng người to béo xông đến, động tác nhanh như chớp giật, chớp lấy cánh tay Diệp Hoan, vận sức quăng hắn vào trong ngõ

ẦM!

Xe tải gào thét lao đi, loạng choạng như say, trong chớp mắt liền không thấy tăm hơi.

Trong chớp mắt, lưỡi hái tử thần đã sượt qua da Diệp Hoan

Diệp Hoan nằm ở bên trong ngõ với tư thế quái dị, tận đến giờ phút này hắn mới bắt đầu có phản ứng.

“ĐCM! Có người muốn hại tôi!!!” Diệp Hoan vừa giận vừa sợ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh trong người ào ào thấm ướt bên ngoài.

Một giọng già nua giễu cợt vang lên: “Đúng vậy, cậu đã nhận ra rồi cơ à, xem ra không ngốc.”

Diệp Hoan vừa quay đầu nhìn đã thấy chủ nhà trọ của hắn, người đã âm thầm chiếu cố bảo vệ hắn nhiều năm. Lão Vương đứng ở ngoài ngõ, thở phào quan sát hắn

“Lão Vương... khụ.. chú Vương, vừa rồi là chú đã cứu tôi sao?”

Mặt mũi lão Vương tái nhợt, lúc này mới khôi phục lại chút máu, hừ hừ, nói: “Không phải ta thì còn ai? Tiểu tử thú vị, vừa rồi suýt chút nữa là cậu mất mạng đấy biết không? Mẹ cậu không phải người theo bảo vệ cậu sao?”

“Đêm nay tôi muốn đi một mình, bọn họ vướng tay vướng chân nên tôi đã bảo họ về trước.”

Wang lão đầu tức giận đến mức lắc đầu liên tục: “Đúng là đồ không hiểu chuyện! Đồ không hiểu chuyện! Kẻ địch ở bốn phía mà cậu lại bất cẩn như vậy, đúng là làm ba mẹ cậu tức chết? Cậu có biết không hiện tại có rất nhiều người sợ cậu xảy ra chuyện, cũng có rất nhiều người hận không thể băm cậu thành nhiều mảnh đó?”

Diệp Hoan giật mình nói: “Có người hận tôi như vậy ư?”

“Hừ! Người ta mong cậu chết không phải vì hận cậu mà là hận thân phận hiện giờ của cậu, có hiểu hay không?”

Dừng một chút, Vương lão đầu nói tiếp: “Gần đây cậu đã đắc tội với người nào? Chuyện vừa rồi, cậu có hoài nghi người nào không?”

Diệp Hoan gật đầu, vệc đêm nay nếu như không phải người của Thẩm gia làm, thì kẻ chủ mưu phía sau chỉ có một... Dương Tố.

Tiền tài cùng lợi ích đã mê hoặc hắn, làm hắn thật sự điên cuồng rồi.

Mắt Diệp Hoan toát ra lửa giận, lấy điện thoại di động gọi vào số của Dương Tố.

Giọng nói Dương Tố vang lên, mang theo mấy phần kinh hoảng: “Alo?”

Diệp Hoan lạnh lùng nói: “Dương thiếu gia, tao gọi điện thoại ày là muốn nói ày biết tao vẫn còn sống”

“ ... ”

Dương Tố không lên tiếng, hô hấp bỗng dồn dập lên.

“Còn nữa, mảnh đất đó tao nhất định phải lấy lại!” Ngữ khí Diệp Hoan càng nói càng trở nên kịch liệt. Diệp Hoan dữ tợn nghiêng răng nói: “Họ Dương kia, tốt nhất là mày nên giết chết tao đi, nếu mày không giết được tao thì tao sẽ giết chết mày đấy!”

Cúp điện thoại, Diệp Hoan thở dài một hơi, nhìn về phía Vương lão đầu với ánh mắt tràn đầy cảm kích.

“Chú Vương, cảm ơn chú! Đêm nay cảm ơn chú lại cứu tôi một mạng...” Diệp Hoan thành khẩn vịn phần lõi kéo tay Vương lão đầu nói.

Vương lão đầu phẩy tay nói: “Được rồi, cũng là thằng nhóc cậu mạng lớn. Hơn nửa đêm, ta vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài dạo một vòng rồi trở lại ngủ, vừa vịn thấy cậu gặp nguy hiểm, bằng không thì đêm nay mạng cậu liền giao luôn tại đây rồi”

Diệp Hoan càng cảm kích thật sâu nói: “Chú Vương, sau này tôi sẽ báo đáp chú thật tốt. Nói thật là trước đây tôi đặc biệt hận chú nhưng chú đừng trách tôi. Khi đó tôi không hiểu chuyện, người lại nghèo, mỗi tháng lúc chú tới thu tiền thuê trọ, tôi thật hy vọng chú không cẩn thận té từ trên cầu thang xuống phải nhập viện mấy năm...”

Vương lão đầu: “ ... ”

Vương lão đầu đang do dự có nên khen hắn đã hiểu chuyện hay là nên cho hắn một cái tát.

“Chú Vương à, tôi sai rồi...” Diệp Hoan tự mình sám hối:

“Tôi không có việc làm, không có nguồn thu nhập , nhưng chú lại mặc kệ gió mưa, tháng nào cũng đều đặn đến thu tiền nhà, khi đó tôi thật sự rất hận chú. Chú còn nhớ trận mưa đá to năm đó không, vẫn nhớ chứ? Hạt mưa to bằng ngón cái, đập vào trên đầu chắc chắn sẽ ngất luôn ấy! Trong gió bão như thế mà chú vẫn gõ cửa thu tiền của tôi, chú có thiếu tiền đâu, sao tính ham tiền vẫn cứ theo mãi như thế!”

Vương lão đầu tức run rẩy cả người: “Đó là bởi vì nhà ta ở ngay bên dưới nhà cậu, đi vài bậc cầu thang là đến, làm gì phải bước ra ngoài trời!”

“Ở lâu mới rõ lòng người....! Chú Vương, tôi trước đây nhìn sai chú rồi, còn làm rất nhiều chuyện có lỗi với chú, chú chớ để ở trong lòng, khi đó tôi trẻ tuổi, không hiểu chuyện...” Diệp Hoan chân thành bày tỏ với lão Vương

Lão Vương trầm mặc một hồi, mặc dù biết thế nào ông cũng sẽ bị tặng xông nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Cậu đã làm chuyện gì có lỗi với ta?”

Diệp Hoan nhìn ông một cái, ánh nhìn rất chột dạ, cười khan nói: “Tốt nhất là chú đừng hỏi nữa, chú lớn tuổi rồi, tâm tình bình thản mới có thể sống lâu được...”

“Không được, hôm nay thằng nhóc thối nhà cậu cần phải nói cho rõ ràng ra!” Vương lão đầu mạnh giọng nói.

“Tôi nói rồi chú không được tức giận nhé...”

“Bảo đảm không tức giận.”

Diệp Hoan thấy không lay chuyển được ông, đành thận trọng nói từng từ một: “Chú biết đâu chú làm sao mà trọc không?”

“Không biết.”

Lão Vương cắn răng, có một loại linh cảm không lành.

“Trước đây chú có một thói quen xấu là đem xà phòng thơm nước gội đầu gì gì đó đặt bên ngoài cầu thang, bởi vì mấy món đó rẻ tiền, kẻ trộm cũng không thèm nhặt...”

“Rồi sao?”

“Sau đó... Có một lần chú đi thu tiền nhà khiến lòng tôi đau đến run rẩy, thế là tôi lấy một chút thuốc rụng tóc đổ vào dầu gội...” Diệp Hoan thận trọng khoa tay một cái, giơ một bàn tay và một ngón trỏ: “tỉ lệ 5-1, tuyệt đối không dám đổ nhiều hơn.”

Sắc mặt lão Vương đen lại, vô thức sờ soạng da đầu, ảm đạm thở dài nói: “Chẳng trách tóc của ta càng gội càng ít đi... Còn gì nữa không?”

“Còn có...năm ngoải, không phải chú có nuôi một con chó trong vườn sao? Có một lần tôi nộp tiền thuê nhà xong chẳng còn tiền ăn cơm liền lạng lẽ đập chết con chó tên Ngạo Ngạo kia rồi bảo Hầu Tử, Trương Tam nấu một nồi lẩu. Thằng nhóc Trương Tam kia rất thiếu đạo đức, lại đặt tên nồi lẩu là Nồi lẩu Ngạo Ngạo. Tôi nói không thích hợp, vạn nhất ngày nào đó chú lại nuôi một con chó tên là Nước Tiểu thì làm sao đặt tên cho nồi lẩu được? Hầu Tử nói đến lúc đó còn quản nó tên là cái gì ngạo chứ...”

Sắc mặt Vương lão đầu từ đen thay đổi sang đỏ, bắt đầu thở dồn dập: “Còn gì nữa không?”

“Còn mấy việc nhỏ nữa là trộm của chú hai con cá ướp muối thịt khô, dạy con quạ Bát Ca nói mấy câu chửi tục, lén đem dưa chuột đắp mặt của Hàn quả phụ ở lầu bốn cắt thành mảnh xào cho chú nhắm rượu, còn làm bậy trong vò rượu thuốc...”

Thấy sắc mặt lão Vương bắt đầu nổi gân xanh, Diệp Hoan vội vàng bổ sung: “Nước tiểu đồng tử*! là nước tiểu đồng tử chính hiệu, chính thằng Hầu Tử tiểu ra, uống đại bổ.” (* ý của Diệp Hoan là xử nam .=!)

Wương lão đầu: “...”

Diệp Hoan tựa như chiếc máy hát được nhấn nút, cứ thao thao bất tuyệt nói: “Tôi cảm thấy có lỗi với chú lắm. Có một lần tâm tình tôi thực sự buồn bực liền kêu Trương Tam cạy cửa nhà chú, sau đó dùng bàn chải đánh răng giúp chú cọ bồn cầu, xong lại thả lại bỏ vào chỗ cũ.”

Sắc mặt Vương lão đầu đã biến trở thành màu xanh đậm, thân thể mập mạp không ngừng run run.

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa...”

Diệp Hoan im miệng, nhìn Vương lão đầu với ánh mắt hổ thẹn vừa mang theo một điểm đồng tình: “Chân tướng lúc nào cũng luôn tàn khốc đến máu chảy đầm đìa... Tóm lại, chú Vương, tôi sai rồi, sau này tôi không bao giờ hại chú nữa...”

Diệp Hoan chuyển đề tài, lập tức nói sang chuyện khác: “Bất quá nói thật, những năm gần đây, lão gia ngài chẳng bao giờ thấy bệnh tật hay đau nhức gì, vẫn bình yên vô sự sống đến bây giờ, khiến chúng tôi bội phục sát đất thân thể cường hân đầy tố chất của chú đấy. Chú còn mạnh mẽ hơn cả vua bọ cạp, thậm chí chúng tôi còn quyết định lập một cái tiểu đội bàn bạc xem đến cùng là làm thế nào mới có thể đưa chết chú”

Wương lão đầu thở thật dài, vẻ mặt đầy hối hận: “Vừa rồi đáng lẽ nên để xe đụng chết thằng nhóc khốn kiếp này, tôi lại cứu cậu làm gì chứ, khốn nạn thật...!”

... ..

Diệp Hoan về đến nhà nhưng Nam Kiều Mộc còn chưa ngủ, cô khoác một cái áo mỏng, ngồi ở trong phòng khách chờ hân.

Diệp Hoan đau lòng ôm lấy cô, ôn nhu nói: “Đi ngủ đi, anh về nhà rồi.”

Nam Kiều Mộc gật gật đầu, đầu nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực hân, nghe nhịp tim hân đập ổn định mạnh mẽ, Kiều Mộc thích ý khép mắt lại.

“Diệp Hoan, lúc vào cửa sắc mặt anh không tốt, làm sao vậy?”

Diệp Hoan do dự một chút, vẫn quyết định không nói chuyện Dương Tổ phái người ám hại hân cho cô biết.

Thế giới của Nam Kiều Mộc rất tươi sáng, thế giới của cô chỉ có thể có hoa tươi cùng ánh mặt trời, không nên để cô nhìn thấy một thế giới có quá nhiều máu tanh cùng dơ bẩn như vậy.

“Không có gì, chắc do buổi tối cùng Lưu Tử Thành uống nhiều rượu quá thôi.”

Thân thể mềm mại của Nam Kiều Mộc uốn một cái, nhóm dậy muốn xoay người đi vào bếp: "Em đi làm chén canh giải rượu cho anh, uống xong rồi ngủ, không ngày mai lại đau đầu."

"Kiều Mộc..." Diệp Hoan kéo cô lại, ôm lấy, hai tay vòng qua eo thon nhỏ, nhẹ đặt cằm lên đôi vai mỏng của cô. Hắn hít ngửi mùi hương thơm ngát quen thuộc trên người Kiều Mộc, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Kiều Mộc, đừng nhúc nhích, cứ ngồi như vậy cho anh ôm một lúc..." Diệp Hoan nỉ non nói.

Kiều Mộc ngẩn người, sau đó cười nhẹ. Bàn tay nhỏ nhắn vòng eo Diệp Hoan, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, động tác vô cùng dịu dàng khiến Diệp Hoan cảm giác như một đứa bé đang nằm trong lòng mẹ, bình yên, dịu dàng.

Đời người chỉ cần như vậy đã rất đầy đủ rồi, tại sao có người còn vì cướp đoạt mấy thứ quyền lực cùng lợi ích mà không chừa thủ đoạn, thậm chí không tiếc giết chết cả nhà người khác, bọn họ đến cùng là vì cái gì?

Vấn đề này khiến Diệp Hoan rất khó hiểu.

Hắn ngày càng lạ lẫm với thế giới phồn hoa này, lại luôn vô thức dùng lập trường của mình mà đánh giá thiện ác trong đời.

Trong lòng rối loạn, Diệp Hoan nhắm mắt lại. Hắn dường như lại thấy chiếc xe tải nhỏ với ánh đèn pha chói mắt âm âm lao về phía hắn.

Khuôn mặt thâm trầm độc ác của Dương Tổ chợt lóe lên trong đầu Diệp Hoan.

Vẻ mặt Diệp Hoan đầy sợ hãi, áo ướt đầm mồ hôi lạnh.

... ..

Diệp Hoan ngủ một giấc đến trưa hôm sau mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Kiều Mộc đã đi lo liệu ngân sách cho Quỹ Hoan Nhạc nhưng cô đã để sẵn cho hắn sửa đậu nành cùng bánh quẩy đang còn nóng hổi đặt ở trên bàn phòng khách.

Diệp Hoan mới vừa ăn vài miếng, Chu Mị liền tới.

Mỗi ngày thứ tư, mẹ Chu Dung đều định ra kế hoạch học tập cho hắn.

Ngày hôm nay vẫn học binh pháp, Diệp Hoan đối với những ngành học khác không hề hứng thú, riêng đối với binh pháp cổ đại là cực kỳ ưa thích. Hắn thường thường không biết xấu hổ mà khoe khoang mình là Chiến Thần cổ đại chuyển thế, nhưng hắn không bao giờ nhận mình là binh pháp gia Tôn Tử, danh tự quá khó nghe, lấy mắt người còn thấy ngại.

Diệp Hoan vừa ăn bánh quẩy vừa ngâm một điều thuốc lá, lười biếng nói: "Ngày hôm nay cháu trai kia lại nói lời gì hại người?"

Chu Mị bắt đầu dĩ thử dài: "Tôn tử là một nhà binh pháp, một nhà quân sự vĩ đại nhất Trung Quốc, sống cách đây mấy nghìn năm. 'Tôn' là họ người ta, vì người cổ đại muốn tỏ lòng tôn kính đối với Thánh Hiền nên ở trong họ thêm một chữ 'Tử', chẳng hạn như Khổng Tử, Mạnh tử. Những lúc thế này, anh phải nói đúng là 'Tôn tử' chứ không phải 'Cháu trai kia', nghe thật kỳ cục..."

"Thêm chữ 'Tử' là vì biểu đạt tôn kính? Không phải chứ?"

"Có cái gì không đúng?"

"Quý Tử Nhật Bản và Bổng Tử Cao Ly cũng là cách gọi tôn kính sao? Cái đám chó Nhật đấy có mỹ danh hay quá..."

Chu Mị: "....."

(- Người Trung Quốc gọi người Hàn là Cao Ly bổng tử (; Bổng tử vốn có nguồn gốc tiếng Hàn là Bangja [ ], chỉ đám người nô bộc, phục dịch, hoặc con của kỹ nữ với nhà quan)...

- Người Trung Quốc gọi người Nhật là Quý Nhật (/ Nhật Bản quý tử)

Cô rất muốn dùng binh pháp mạnh mẽ gõ đầu của hắn, nhìn xem đến cùng bên trong mớ lộn xộn có nảy ra được ý tưởng gì

“Tập trung nghe giảng! Thái độ nghiêm chỉnh một chút! Hiện tại tôi là giáo viên, anh là học trò, có học sinh nào lên lớp vừa cắn bánh quẩy vừa uống sữa đậu nành như anh không?” Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Mị hiện lên sự cứng rắn.

Diệp Hoan hai mắt sáng ngời, tình cảnh này thật quen thuộc. Trong phim, trong mấy phim con heo của Nhật Bản, các nữ giáo viên đều tỏ ra lạnh lùng nói mấy câu như vậy sau đó vừa giảng bài cho học sinh nam vừa bắt đầu cởi quần áo...

Bất quá lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, hắn sợ Chu Mị giận dữ và xấu hổ quá sẽ nhảy từ lầu hai xuống mất

“Hôm nay tôi muốn dạy anh một trong ba mươi kế sách tên là ‘Rút củi dưới đáy nồi’”. Cái gọi là rút củi dưới đáy nồi nghĩa đen là chỉ nếu không muốn cho nước trong nồi sôi mạnh thì ta chỉ cần rút bớt củi dưới đáy nồi đi, đã không còn nhiệt lượng, nước trong nồi tự nhiên dừng sôi. Khi dùng cho binh pháp chính là nói ở trong tình thế nguy cấp bất lợi, sử dụng mưu lược xác định chỗ dựa lớn nhất của kẻ địch sau đó tìm cách tiêu diệt nó làm cho kẻ địch mất đi phương hướng, không còn gì để dựa vào. Khi địch mất đi ưu thế thì ta sẽ dễ dàng xoay chuyển cục diện.”

Diệp Hoan nghe Chu Mị thao thao bất tuyệt giải thích, trong đầu lại không ngừng suy tư so sánh.

Chỗ dựa của kẻ địch, chỗ dựa của Dương Tổ là ở đâu? Hắn dựa vào đâu mà chiếm ưu thế?

Không biết qua bao lâu, khóe miệng Diệp Hoan khóe miệng bỗng nhiên cong lên, độ cong càng lúc càng lớn.

Rút củi dưới đáy nồi... Thú vị!

125. Chương 124: Cha Con Cao Thắng Nam

“Rút củi khô dưới đáy nồi ra, nồi nước không còn sôi nữa. Câu ‘rút củi đáy nồi’ ý tứ là như vậy hả?”

Chu Mị gật đầu : “Không sai! ‘Củi khô’ ở đây chúng ta có thể hiểu là ưu thế của địch nhân. Ví dụ như cuối thời Đông Hán trong trận Quan Độ, Viên Thiệu quân lính nhiều lương thực dồi dào, đó là ưu thế của Viên Thiệu. Ngược lại, Tào Tháo binh ít lương thực thiếu thốn, nếu như cùng Viên Thiệu liều mạng phân cao thấp phần thắng là quá nhỏ. Vì thế Tào Tháo đã đem quân tập kích bất ngờ kho lương trọng yếu của Viên Thiệu ở Ô Sào, bằng một mũi lửa đã thiêu rụi kho lúa của Viên Thiệu. Đại quân của Viên Thiệu hay tin vô cùng hoảng sợ, quân tâm bất an, lúc này Tào Tháo đem quân quyết chiến với Viên Thiệu, đại quân của Viên Thiệu đã không hề còn ý chí chiến đấu, tự động sụp đổ. Kết cục Tào Tháo lấy ít địch nhiều, giành được thắng lợi.”

Diệp Hoan mơ hồ suy nghĩ, dưới giải thích của Chu Mị hắn càng thêm rõ ràng hơn.

“Ưu thế của Dương Tổ là cái gì?”

Chu Mị nói: “Dương Tổ có điểm mạnh là tiền tài và quyền lực, nhưng hai điểm này cũng không hẳn tính là ưu thế của hắn, bởi vì anh cũng không hề kém hơn hắn, chỉ là anh chưa có một danh phận chính thức mà thôi. Chính quyền địa phương đã đem mảnh đất đó nhượng lại cho Dương Tổ, nên hắn có ưu thế là quyền hợp pháp xử trí mảnh đất đó.”

Diệp Hoan trầm tư nói: “Cô nói xem nếu như xây dựng kiến thiết sân Golf, thì tổng cộng cần đầu tư vào bao nhiêu tiền?”

Chu Mị suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu chiếu theo tiêu chuẩn quốc tế của sân Golf 18 lỗ sợ rằng... ít nhất ... phải hơn năm sáu trăm triệu.”

“Dương Tổ hắn có nhiều tiền như vậy sao?”

“Không có, theo điều tra của chúng ta, bản thân Dương Tổ có lẽ có khoảng trên dưới một trăm triệu, còn lại do mấy phú thương Hoài Tây chung tay góp vốn. Năm sáu trăm triệu là khoản đầu tư quá lớn, Dương Tổ không có khả năng một mình hoàn thành hạng mục này, dù sao cha y cũng là Bí thư tỉnh ủy, vốn riêng quá nhiều sẽ làm đối thủ chú ý. Y không muốn việc này gây ra tai tiếng, bớt làm cho cha y gặp phiền toái hơn nữa y cũng không cần bỏ ra nhiều tiền như vậy.”

Mắt Diệp Hoan càng lúc càng sáng, hần cấn thận suy nghĩ một hồi nói: “Chu Mị, cô giúp tôi hẹn với mấy vị phú thương Hoài Tây kia, tôi muốn gặp mặt bọn họ, nếu thích hợp có thể đem thân phận của tôi tiết lộ cho bọn họ, tôi nghĩ bọn họ không thể không nể mặt. Nhớ kỹ, việc này tuyệt không để cho Dương Tổ biết.”

“Anh muốn làm gì?”

“Rút củi lửa của Dương Tổ, làm cho hắn không đun được nồi nước này.”

Diệp Hoan há miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn.

....

Tỉnh Giang Nam, thành phố Giang Châu.

Đại viên của cục trưởng cục Công an tỉnh.

Miệng Cao Thắng Nam hơi hơi vểnh lên, thỉnh thoảng nghiêng mắt liếc về mặt uy nghiêm của cha cô Cao Kiến Quốc.

Cao Kiến Quốc năm nay 50 tuổi, xuất thân từ quân nhân sau khi xuất ngũ được phân công vào cục Công an. Hai mươi năm nay, bằng khả năng của lính trình sát, trực giác nhạy bén và tư duy tinh tế nên ông đã phá được không ít vụ án lớn trong tỉnh, nhiều lần được khen thưởng, quan trường cũng có chút suôn sẻ. Nhờ vào hào quang nhiều lần lập công dần dần ông đã leo lên vị trí cục trưởng cục Công an tỉnh.

Tính tình Cao Thắng Nam không sợ trời không sợ đất, cô chỉ kính sợ duy nhất người cha này, bởi vì cả đời Cao Kiến Quốc không thể nào sửa đổi được bản tính quân nhân, thế nên ông cũng đồng thời tạo nên một Cao Thắng Nam dũng mãnh nhanh nhẹn giống như tính cách của mình.

Đêm nay, Cao Thắng Nam vốn đang trực ban ở cục Công an thành phố Ninh Hải thì bị cha mình điện tới gọi về Giang Châu.

Cao gia vô cùng bình thường, Cao Kiến Quốc rèn luyện ở bộ đội nhiều năm, làm quan rất mực thanh liêm, tác phong cuộc sống vô cùng đứng đắn nghiêm cẩn làm cho không người nào có thể bắt bẻ, có hai người con cũng không hề thua kém cha, con trai làm kinh doanh, con gái làm cảnh sát, người trong nhà luôn giữ được tình cảm hòa thuận, là một gia đình khiến người khác phải hâm mộ.

“Cha, trong cục còn nhiều việc, cha vội vã gọi con về làm gì vậy?” Cao Thắng Nam bất mãn thầm thì.

Cao Kiến Quốc mắt hồ sinh uy, trừng liếc một cái, rồi mới mở miệng giọng nói như chuông đồng: “Nhóc con không biết học hỏi, từ nhỏ đến lớn đã như đàn ông, cha cô gọi cô về cô còn không vui sao?”

Cao Thắng Nam bất đắc dĩ cười: “Rất vui, đương nhiên là con rất vui, cha, ách.., con còn chưa xin phép nghỉ.”

Cao Kiến Quốc xì một tiếng khinh miệt, nói: “Xin nghỉ cái chim!(DG: bên trên vừa hết lời khen xong sụp đổ cả hình tượng) Nhóc con, trong cục thiếu cô chẳng lẽ cả thành phố Ninh Hải thiên hạ đại loạn sao, lúc đầu đáng ra không nên cho cô học trường cảnh sát, là phụ nữ phải nên giống mẹ cô thành thật ở nhà nấu cơm giặt giũ sinh em bé, đây mới là chuyện đáng làm của phụ nữ, phá án bắt phạm nhân là việc của đàn ông, cô dính vào làm cái gì!”

Cao Thắng Nam không phục hơi hơi bĩu môi nhưng cũng không dám phản bác, hình tượng Cao Kiến Quốc thiết huyết cường ngạnh đã được xây dựng và ảnh hưởng quá sâu trong lòng cô, dù bị chửi hay giáo huấn thì nhiều lắm cô cũng chỉ dám lẩm bẩm trong đầu một câu “Quân phiệt, phong kiến thối.”

“Cha, cha gọi con về rốt cuộc có việc gì? Từ Ninh Hải đến Giang Châu, lái xe cũng mất bốn tiếng rồi, con rất mệt.”

Cao Kiến Quốc hừ, nói: “Cô vận khí tốt, có người chịu lấy rồi, mẹ cô cũng không cần lo cô đến già cũng không gả được ra ngoài nữa...”

Cao Thắng Nam kinh ngạc mở to mắt: “Ý cha là sao?”

“Nhớ lúc cô còn bé chúng ta thường xuyên đến nhà bác Lưu không?”

“Nhớ rõ.”

“Bác Lưu và ta là chiến hữu cũ, bây giờ ông ấy đang là phó tư lệnh quân khu tỉnh Giang Nam, con của hân gần đây mới từ nước ngoài du học trở về, quay về nước với tấm bằng tiến sỹ, từ nhỏ đã thích cô, vẫn nhớ mãi không quên. Ta và bác Lưu cũng vui vẻ kết thân gia, ách..., nếu như người không phản đối...”

Cao Thắng Nam có chút quyết liệt cắt đứt lời của Cao Kiến Quốc: “Cha, con phản đối!”

Cao Kiến Quốc liếc mắt Cao Thắng Nam một cái, vẻ mặt không thay đổi, ông đã dự liệu trước phản ứng của cô, hai năm nay vợ ông lắm nhảm rất nhiều lần, nào là con gái luôn giữ vững lập trường, nói cái gì mà chính mình nhất định phải tìm người tâm đầu ý hợp, tìm không được thì cả đời không lấy chồng....

Hừ hừ, Cao Kiến Quốc nói tiếp: “Được, người không thích thư sinh du học nhiều chữ nghĩa cũng được, vậy con trai của Triệu chính ủy quân khu tỉnh hiện là phó đội trưởng đại đội đặc chủng, năm nay 27 tuổi, mạnh mẽ vũ dũng, tố chất quân sự vững vàng, trong luận võ toàn quân nhiều lần đoạt được thành tích vẻ vang, nếu như tại thời cổ đại còn được xưng tụng là ”Dũng quan tam quân ...”

*Dũng quan tam quân: đại ý là dũng mãnh nhất trong quân đội.

Cao Thắng Nam lại một lần nữa cắt đứt lời cha, nói: “Cha, con không đồng ý!”

“Cô... con của Trương thúc thúc hiện giờ là đặc phái viên quân sự trong đại sứ quán Việt Nam, thân thủ trắng kiện bất phạm, thông thạo nhiều ngôn ngữ trong đó có tiếng Việt, từng mấy lần hóa giải xung đột với Việt Nam bằng con đường ngoại giao, giúp đất nước không thiệt thòi trên trường quốc tế...”

“Cha, con không đáp ứng!”

Bầu không khí đã bị phá hỏng, Cao Kiến Quốc rút cuộc cũng nổi dóa.

Phanh!

Cao Kiến Quốc đập mạnh tay xuống bàn, hét lớn: “Văn không thích, võ không thích, văn võ song toàn cũng không thích, cô muốn cái dạng ra làm sao?”

Cao Thắng Nam bướng bỉnh ngạnh cổ gượng gạo nói: “Việc của con thì con sẽ tự mình làm chủ, mọi người đừng có can thiệp!”

“Cô cả ngày ở bên ngoài chạy lung tung, tuổi trẻ để người làm chủ, rồi đến lúc già bảy tám mươi tuổi không gả được. Cô là con gái của tôi, tôi không quản thì ai quản?”

“Cha, hiện tại là thời đại nào rồi, cha vẫn cho rằng cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy như xã hội phong kiến xưa sao?”

Cao Kiến Quốc thở hổn hển, tức giận đến mức nở một nụ cười: “Tốt, tốt! Tôi không phong kiến, tôi cho cô dân chủ, cô nói xem có thích loại nam nhân như thế nào, lão tử đi tìm cho cô, lão tử cầm súng dí đầu vác hân đến trước mặt cô, được hay không?”

“Cha, cha vẫn không hiểu, nếu con muốn đàn ông thì con sẽ tự mình tìm, không cần cha hỗ trợ!”

Cao Kiến Quốc nghe vậy càng trở lên giận dữ: “Cô cho rằng tôi không biết tâm tư quỷ quái của cô ư? Từ nhỏ đến lớn chỉ thích các anh hùng, tầm mắt đều cao hơn người khác, bây giờ là thời đại hòa bình lấy đâu ra anh hùng cho cô?”

Cao Thắng Nam trầm mặc, ánh mắt kiên nghị.

“Cha à, thời đại hòa bình cũng có anh hùng, chỉ cần con thích, hân chính là anh hùng của con!”

Cao Kiến Quốc bị lời nói của con gái làm cho ngây ngốc một hồi... sao nghe có vẻ là lạ vậy?

“Thắng Nam, con đã có đối tượng rồi sao?” Cao Kiến Quốc chậm rãi hỏi.

Cao Thắng Nam cười khở, lắc đầu, giờ phút này nàng xúc động chỉ muốn nhào vào ngực cha mình mà khóc, khóc cho hết đau khổ và ủy khuất trong lòng.

Làm cảnh sát nửa đời người, Cao Kiến Quốc nhìn thấy bộ dạng con gái sầu khổ, tinh thần sa sút trong đầu cũng thầm đoán được.

“Có đối tượng thì dắt về để cho cha mẹ nhìn một cái, nếu như không có, vừa rồi ta đưa ra ba người, con chọn ra một người rồi thử tìm hiểu, cho con một tháng, một tháng sau mà không có đáp án, cha sẽ đến chào hỏi lão Trương và lão Triệu ở cục thành phố, đình chỉ công tác của con.”

Cao Thắng Nam rất nhanh phục hồi lại tinh thần, cả giận: “Cha,cha không phải là đang lạm dụng quyền hạn làm việc tư sao?”

Cao Kiến Quốc uy nghiêm trừng hai mắt: “Tôi lạm dụng quyền hạn làm việc riêng đó, rồi sao? Tôi không cho con gái mình làm cảnh sát thì như thế nào? Trị an Ninh Hải thiếu cô thì đại loạn sao? Một tháng , tôi cho cô thời gian một tháng, cô tự xử lý đi!”

“Con không chịu! Con ở bên ngoài tùy tiện tìm một người đàn ông, sinh một đứa con rồi đá hẩn đi, đem cháu ngoại về cho cha mẹ, để xem mấy người thanh niên tài tuấn kia còn dám cưới một người phụ nữ sinh con hoang không!” Cao Thắng Nam không chút yếu thế phản kháng nói.

Cao Kiến Quốc nở nụ cười nhạt: “Nếu như cô làm được chuyện này, hôn nhân đại sự của cô lão tử đời này cam đoan không đề cập tới một chữ!”

“Đây là cha nói!”

...

Chu Mị theo yêu cầu của Diệp Hoan, dùng danh nghĩa của tập đoàn Đằng Long yêu cầu bốn vị phú thương hợp tác cùng Dương Tổ xây dựng sân Golf đến Ninh Hải.

Yêu cầu vừa gửi đi, đã có trả lời họ cần cân nhắc vài ngày rồi quyết định.

Lúc này, Dương Tổ lại làm ra một sự kiện không được đẹp đẻ cho lắm, hẩn gọi đội thi công công trình vào chiếm giữ vị trí sân Golf, bắt đầu cho trải thảm cỏ cao cấp trong sân xung quanh viện phúc lợi. Dương Tổ đã được giáo huấn không dám động đến viện phúc lợi, nhưng đội thi công làm ra bộ dạng muốn bao vây lại, dường như muốn đem viện phúc lợi cô lập ở trung tâm sân Golf, không khác gì bức ép lão viện trưởng phải di dời.

Vì thế, giữa những bãi cỏ xanh mênh mông bát ngát trải lên, viện phúc lợi già nua lẻ loi trơ trọi im lặng đứng giữa trung tâm, màu cỏ xanh biếc đầy sức sống hòa với tuổi xế chiều già nua của viện phúc lợi tạo thành sự đối lập màu sắc đánh sâu mãnh liệt vào thị giác, một cảnh quan khác lạ, thậm chí dẫn tới không ít nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp và nghiệp dư lái xe đến vùng ngoại ô để chụp ảnh.

Phương pháp Dương Tổ bày ra lần này cho thấy ý tuyệt không thỏa hiệp, mà kẻ xuất thân phố phường như Diệp Hoan tự nhiên sẽ không yếu thế.

Lập tức Diệp Hoan điều ngay một đội thi công từ công ty xây dựng ở tổng bộ mới kiến thiết của tập đoàn Đằng Long, triển khai xây dựng tường vây xung quanh viện phúc lợi,quây tròn hơn mười mẫu đất trong bản đồ quy hoạch sân golf. Hẩn cũng bắt đầu xây dựng thêm công trình cho viện phúc lợi.

Đội thi công hai bên cứ như vậy mà làm, nước sông không phạm nước giếng, Dương Tổ trải qua giáo huấn, Diệp Hoan cũng không muốn nhiều chuyện, vì thế đội thi công song phương đều yên ổn, bảo trì một loại bình tĩnh quỷ dị.

Diệp Hoan biết rõ, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ được giải quyết, hơn nữa sẽ được giải quyết ngay trước mắt.

Hôm nay Lưu Tử Thành gọi điện thoại cho Diệp Hoan, trong điện thoại hẩn thần bí nói cho Diệp Hoan rằng đã tìm được vị phú thương bị Dương Tổ làm cho tan cửa nát nhà từ Đông Nam Á đưa về nước, trước

mắt đang ở bệnh viện tâm thần thành phố Ninh Hải tỉnh dưỡng, đồng thời mời bác sĩ kinh nghiệm phong phú trị liệu, ngày nào đó trị khỏi bệnh cho hắn cũng là ngày tận thế của Dương Tổ.

Một cái lưới lớn vô thanh vô tức chậm rãi ụp xuống Dương Tổ...

Mọi việc đều đã an bài thỏa đáng, điều cần làm là chờ đợi, chờ đợi một thời cơ thích hợp, thời cơ có thể một cước đạp chết Dương Tổ.

Vì thế Diệp Hoan lại nhàn rồi.

Sân thể dục nhân dân thành phố Ninh Hải, Diệp Hoan đút cho bảo vệ 200 đồng, sau đó nhờ lái xe mà mẹ đưa tới lái chiếc Jetta mới đến bảy phần vào sân thể dục, lái xe vừa ngừng Diệp Hoan lập tức đuổi tài xế đi.

“Anh Hoan, anh đưa bọn em tới đây làm gì?” Trương Tam ngừng một chút, tiếp theo vẻ mặt hiểu ra: “Anh Hoan, có phải anh không thể chịu được cái đám cầu thủ trong đội tuyển quốc gia, muốn mua một đội bóng về thay thế cho đám chân thối kia không?”

Diệp Hoan cười nhạo: “Lão tử nhiều tiền cho dù tình nguyện bị thiêu cũng không mua một đội bóng, ngó một đám đội tuyển quốc gia như lũ cháu trai động đực, kỹ thuật cùi bắp không biên giới, ảo tưởng cmn như siêu sao ngoại hạng Anh, ông mày chỉ thích xem chúng nó làm dáng, xem chúng nó mất mặt xấu hổ.”

“Kìa người tài xế đưa chúng em tới bỏ xe ở lại làm chi vậy?”

Diệp Hoan chỉ vào chiếc Jetta vẫn còn gần như mới kia, cười nói: “Dạy bọn mày lái xe.”

“Lái xe là môn kỹ thuật sống, đôi tay nắm vô-lăng tựa như nắm giữ cuộc đời mình, ý chí quyết định đến phương hướng của cuộc đời con người, tình hình giao thông tốt thì tăng tốc, xấu kém thì đi chậm lại, quan trọng nhất là khi trong cuộc sống gặp một chút bất lợi hoặc là thời điểm nguy hiểm, chúng ta cần học được cách trong giây phút khẩn cấp kịp thời phanh lại...”

Diệp Hoan ngồi ở ghế lái, hai mắt thâm thúy, hắn đem những lời mà Chu Dung dạy nhắc lại không sai một chữ

Hầu Tử ngồi ở ghế lái phụ, Trương Tam ngồi phía sau, sắc mặt hai người đều tái đi

“Anh Hoan, mấy kiến thức này anh cứ trực tiếp làm mẫu, tụi em nhìn một lần là hiểu..”

“Tốt, tất cả cài dây an toàn lên ...”

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh...

“Anh Hoan, cài dây vào sẽ an toàn thật sao?” Hầu Tử dè dặt nói từng chữ một.

Diệp Hoan hai mắt nhìn thẳng, sắc mặt lạnh lùng, khóe mắt không dễ phát giác co giật giật.

Không khí... không sai biệt lắm.

Hầu Tử liên tục dùng dây an toàn quấn quanh cổ một vòng lại một vòng, thần sắc hết sức khẩn trương.

Diệp Hoan lé liếc hắn một cái: “Hầu Tử, mày định đi tìm chết sao?”

Hầu Tử: !!!

Hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Hoan nghiêm túc gật đầu: “Ngồi vững vào, phải ghi nhớ lái xe chính là đơn giản như vậy, xe như đời người, cuộc đời chúng ta phải do chúng ta nắm lấy...”

Miệng vừa nói xong, tay liền khởi động xe, nới lỏng bàn đạp ly hợp, gạt cần, động tác liên tục thành thục, vô cùng tiêu sái ...

Bên trên chiếc xe Jetta phát ra âm thanh chói tai, sau đó chiếc xe chạy vèo ra ngoài, vang theo tiếng thét lên kinh hãi tới cực điểm của ba người.

Phanh!

Đầu xe đâm mạnh vào hàng rào trên lối đi của sân thể dục.

Khói xanh từ trong xe bốc lên, Trương Tam ngữ khí tuyệt vọng: “Anh Hoan, cuộc đời của chúng ta e rằng chỉ có con đường chết thôi aaa...”

Diệp Hoan hồn hển về đến nhà, vừa bước vào cửa, đã bị bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Nam Kiều Mộc nghịch ngợm áp vào cổ, bàn tay lạnh lẽo khiến toàn thân Diệp Hoan run lên.

“Lạnh thế sao?” Kiều Mộc lập tức rút tay về.

Diệp Hoan nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh cóng, dịu dàng cười mắng: “Đừng động đây, tay lạnh như vậy, để anh làm cho nó ấm lại...”

Nam Kiều Mộc khoe miệng lộ ra nụ cười ấm áp, nhưng dần dần nụ cười cứng lại.

Diệp Hoan cầm bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó... nhét vào trong đũng quần hần.

“Còn lạnh không? Nhị đệ rất ấm áp nhỉ?” Diệp Hoan ôn nhu vô hạn hỏi

126. Chương 125: Rút Củ Dưới Đáy Nồi (phần 1)

Hình ảnh đó kết thúc bằng tiếng hét như heo bị mổ của Diệp Hoan.

Nam Kiều Mộc nắm nhị đệ của Diệp Hoan, kéo từ phòng khách vào phòng ngủ, sau đó cô phủ tay rời đi, bóng lưng vô cùng thông dong tiêu sái.

Diệp Hoan đột nhiên cảm thấy thật ra Kiều Mộc không phải lúc nào cũng đều ôn nhu như nước, thỉnh thoảng cũng có trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như lúc này.

Khi Diệp Hoan ngồi trong phòng ngủ trợn mắt chịu đựng sự đau đớn từ nhị đệ truyền đến thì nhận được điện thoại từ Cao Thắng Nam.

“Thánh thể khỏe, trăm vạn tuế, Cao ái khanh hãy bình thân...” Diệp Hoan cười hì hì, cọt nhả nói

“Diệp Hoan, anh nghiêm túc một chút sẽ chết à?” Cao Thắng Nam thở dài.

“Cảnh sát Cao, cô cứ ba lần năm lượt gọi điện cho tôi thế này sẽ khiến tôi cảm thấy mình như là nhân viên trực điện thoại của sở cảnh sát đó”

Trong điện thoại, giọng Cao Thắng Nam mang theo vài phần mệt mỏi: “Diệp Hoan, anh có rảnh không? Em muốn cùng anh uống chút rượu. . .”

Diệp Hoan nghe xong thì sắc mặt thay đổi, cô thể mà còn muốn tôi uống rượu cùng cô, lần trước ông đây chính vì uống rượu với cô mới bị thất thân, chuyện này tôi vẫn còn chưa dám nói cho Kiều Mộc biết, giờ cô còn muốn dụ dỗ tôi đi uống rượu cùng cô?

“Cảnh sát Cao, cô thấy đó, ngoại trừ những lần tôi bị bắt vào cục cảnh sát rồi được cô thả miễn, hai chúng ta thật ra cũng đâu thân thiết mấy đúng không? Việc uống rượu đó coi như bỏ đi, quán bar đâu phải nơi tốt lành gì, đàn ông vào đó là để tìm kiếm kích thích, còn phụ nữ vào đó thì chắc là đã chịu đả kích, cô đang yên đang lành tại sao lại muốn vào đó?” Diệp Hoan cố gắng dùng phương pháp uyển chuyển nhất để từ chối.

Giọng Cao Thắng Nam lộ ra một chút không kiên nhẫn: “Anh sao lại nói nhảm nhiều vậy, có phải là đàn ông hay không? Bây giờ anh nói một câu, đến hay không?”

“Không đi!” Diệp Hoan cứng rắn cự tuyệt: “Chuyện lần trước của tôi và cô là một sai lầm, tôi không muốn nó lặp lại lần nữa, như thế là có lỗi với Kiều Mộc.”

Giọng Cao Thắng Nam trở nên buồn bã, lảm bảm: “Kiều Mộc. . . Đúng rồi, anh còn có Kiều Mộc nữa, em không. . .”

Cao Thắng Nam chỉ nói được một nửa thì tắt.

Diệp Hoan ngồi trong phòng ngăn người.

Hắn tự nhận mình không phải người đa tình, nhưng. . . vì sao khi nghe được giọng nói ảm đạm kia của Cao Thắng Nam thì trong lòng lại cảm thấy chua xót và đau đớn?

Đời này hắn đã quyết định ở bên Kiều Mộc, yên ổn sống bên nhau cả đời, nhưng giờ đây tại sao lại vì những cám dỗ bên ngoài mà xao động?

Nhưng. . . Cao Thắng Nam có thật chỉ là một loại cám dỗ?

Từ lần đầu tiên gặp nhau đến giờ, hắn và Cao Thắng Nam đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, từ vụ cướp ngân hàng cho đến lần hắn bắt cóc con tin, cô nàng cảnh sát tình cờ gặp gỡ này đã lặng lẽ bước vào cuộc sống của hắn.

Sự ngang ngược của cô, sự chính nghĩa của cô và cả những tình cảm mà cô giấu trong lòng. . .

Diệp Hoan lại nhớ tới câu đố tràn ngập tính triết lý kia: Nếu cuộc sống là một con đường với những bụi hoa tươi đẹp ở hai bên, nếu chỉ có thể chọn một bông hoa lớn nhất và đẹp nhất, bạn sẽ chọn bông hoa nào?

Hắn đã chọn Kiều Mộc rồi, còn có thể chọn người khác sao?

Từ khi khoảng thời gian yên bình bị phá vỡ, bên người hắn bắt đầu xuất hiện nhiều bóng hồng, ngoại trừ Cao Thắng Nam, còn có Chu Mị - người luôn giúp hắn giải quyết những hậu họa mà hắn gây ra, cũng là trợ thủ không thể thiếu của, còn Liễu Mi không có việc bận lại gọi điện cho hắn, dù là mắng hay cười thì tình cảm cũng đọng đầy trong từng câu chữ, đến cả người ngốc cũng có thể hiểu được tâm ý của cô. . .

Diệp Hoan cười khổ, chẳng biết từ lúc nào lại có nhiều người thích hắn như thế?

Chẳng lẽ thật sự là nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu sao?

. . . Người thì nhiều như vậy, nhưng cũng chỉ có một nhị đệ thôi.

Diệp Hoan cúi quần, nhìn nhị đệ ưu sầu hỏi: “Nhị đệ, mày thích ai?”

Nhị đệ cũng mềm nhũn, hiển nhiên là nó cũng đang khổ não.

. . .

Buổi chiều, Chu Mị gọi điện thoại tới.

Bốn vị tổng giám đốc Hoài Tây đã quyết định lên đường tới Ninh Hải gặp mặt Diệp Hoan. Chu Mị đã nói với họ rằng họ không nên đường hoàng xuất hiện mà nên bí mật bay đến Ninh Hải.

Lập trường của người làm ăn vốn rất mơ hồ, nếu phải định nghĩa về lập trường của họ thì nó chính là lợi ích, lợi ích mới chính là thứ mà họ theo đuổi cả đời.

Dương Tổ mặc dù là đệ nhất công tử của tỉnh Giang Nam, là một nha nội danh tiếng lừng lẫy nhưng nếu y không thể cho họ lợi ích họ muốn thì họ cũng không coi trọng y nhiều hơn cái bình nước tiểu.

Huống chi người mời họ là thiếu gia của tập đoàn Đằng Long, bối cảnh chính trị của Đằng Long trong thương trường ai mà không biết, bốn vị giám đốc lại là những người có địa vị cao trong thương trường thì việc đó cũng không tính là bí mật gì với họ. Họ đều biết Chu Dung là vợ của Thẩm tổng lý, nếu thế thì Diệp Hoan chẳng phải là con trai của Thẩm tổng lý sao? Nghĩ vậy, nên họ không có lý do gì để từ chối lời mời của Diệp Hoan, dù họ không thể đắc tội Dương Tổ nhưng nếu nói về gia thế thì họ càng không thể đắc tội Diệp Hoan.

Cho nên, dù không biết lý do Diệp Hoan mời họ đến Ninh Hải nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng thì họ vẫn quyết định đi đến đây.

Thương trường và quan trường có rất nhiều chỗ giống nhau, thứ mọi người coi trọng nhất chính là danh dự, hôm nay họ nể mặt Diệp Hoan cũng chính là gieo một thiện duyên cho tương lai của họ sau này.

Ninh Hải về đêm lộng lẫy muôn sắc màu, một chiếc xe Lincoln màu đen dài không nhanh không chậm lướt đi trên đường lớn. Trước và sau nó là 3 chiếc Mercedes-Benz đen chạy băng băng tràn ngập khí thế, khiến người đi đường phải dừng chân mà ngóng trông đầy ngưỡng mộ.

Bên trong xe Lincoln, Diệp Hoan một thân trang phục không nhìn ra nhãn hiệu, ngón giữa đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy hiếm thấy, tóc được chải chuốt tỉ mỉ cẩn thận, gương mặt trẻ tuổi lộ ra nét uy nghiêm và lạnh lùng.

Chu Mị mặc một bộ váy dạ hội dài màu đen, mắt không chớp nhìn vào Diệp Hoan, đôi mắt dịu dàng đang dần chìm đắm vào khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tĩnh và kiên cường.

Đây mới thật sự là bộ dáng mà thái tử Thẩm gia nên có, đây mới là phong phạm một người đứng trên vạn vạn người.

Diệp Hoan cảm thấy không được tự nhiên nên vươn tay nói lỏng cổ áo, nói: "Tôi nhất định phải mặc bộ quần áo ngu ngốc này để đàm phán với người khác sao?"

Diệp đại thiếu gia vừa mới mở miệng, liền phá vỡ những ảo vọng tốt đẹp của Chu Mị.

Chu Mị tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Trên thương trường, mọi người đều quen được nước lấn tới, hơn nữa ánh mắt của họ rất sắc bén, chỉ cần nhìn một cái thì sẽ biết được anh có thực lực hay không, cho nên lúc anh đàm phán với họ nhất định phải cao giọng hơn, nếu như anh nhún nhường thì họ sẽ không coi chúng ta ra gì. Ví dụ, Tập đoàn Đằng Long đã từng kêu gọi hợp tác cùng một tập đoàn lớn ở nước ngoài, lúc ấy có đồng thời bốn công ty cùng cạnh tranh với chúng ta, họ cũng có thực lực, nhân mạch, tài nguyên và chế độ quản lý tương đương ta, nhưng cuối cùng thì tập đoàn Đằng Long đã chiến thắng, anh biết lý do tại sao không?"

"Không biết."

"Bởi vì khi phu nhân đích thân tham gia cuộc đàm phán, họ đã phát hiện một chiếc đồng hồ cổ vô cùng quý giá của hiệu Patek Philippe trên cổ tay của bà, những người trong nghề liếc mắt liền nhận biết được giá trị khổng lồ của nó lên đến mấy vạn đô la. Đối tác của ta từ chiếc đồng hồ đã nhận thấy phu nhân là người nghiêm túc, không khoe khoang mà lại có thực lực, cho nên cuối cùng chúng ta đã có được phần hợp đồng quan trọng đó."

Diệp Hoan tán thưởng: "Không thể tưởng được mẹ tôi lại lợi hại như vậy. . ."

Chu Mị trong mắt hiện lên vẻ sùng bái, nói: "Phu nhân như là một thư viện rộng lớn, đáng được người khác dùng thời gian cả đời để tìm hiểu. Phu nhân từng nói, phụ nữ lúc trẻ, không cần ngại việc kiêu ngạo vì nhan sắc, nhưng cũng đừng cho rằng chỉ cần có dung mạo xinh đẹp thì sẽ có thể có được cả một đời hạnh phúc. Muốn có hạnh phúc, phải có đủ học thức và tài năng, còn phải có tính cách như loài mèo, mới có thể vĩnh viễn khiến nam nhân quan tâm mình.."

"Mèo?"

Chu Mị nói: "Mèo, luôn ưu nhã và cao ngạo, tưởng chừng như không quan tâm tới bất kỳ thứ gì, nhưng đôi khi, chúng có thể như một đứa trẻ làm nũng trong ngực anh, chờ anh yêu thương. Nhưng lúc anh đang chơi đùa với nó thì nó sẽ đột nhiên dùng bộ móng vuốt sắc bén của mình để tấn công anh rồi bỏ đi đầy cao ngạo. Cuối cùng, khi anh cảm thấy đau đớn thì nó lại quay về, liếm tay anh an ủi, rồi nhỏ nhẹ kêu hai tiếng meo meo với anh. . ."

Chu Mị nói xong thì chớp chớp mắt nhìn Diệp Hoan cười nói: "Anh có thích người như vậy không?"

Diệp Hoan vuốt mũi cười khỏ, không thể phủ nhận, người phụ nữ như vậy cực kỳ mê hoặc đàn ông. Một người phụ nữ không thể nắm bắt sẽ kích thích ham mê chinh phục của họ. Đặc biệt là một người phụ nữ có tính cách như loài mèo thì có thể khiến người đàn ông trong quá trình chinh phục phụ nữ lại trở thành người bị chinh phục.

"Nếu như tôi gặp được một cô em như vậy thì chắc chắn sẽ không dài dòng mà lập tức xxx cô ấy, cho dù sau này tôi có thể chinh phục được cô ấy hay không thì tôi cũng không chịu thiệt." Diệp Hoan cười gian.

Chu Mị bất đắc dĩ thở dài: "Tư duy của anh quả thật không giống như tư duy của người bình thường."

Diệp Hoan cười xấu xa hỏi Chu Mị: "Cô có giống mèo không?"

Chu Mị phản xạ có điều kiện lập tức lùi khỏi Diệp Hoan một khoảng rất xa, vẻ mặt đề phòng nói: “Em bị dị ứng với súc vật!”

“Là tôi hay là mèo?”

“Cả hai!”

127. Chương 127: Quyết Chiến

Tâm tình Dương Tổ đang vô cùng tốt thì ngay sau khi nhận được điện thoại của Lý tổng, sắc mặt y trở nên âm trầm vô cùng dọa người.

“... Dương thiếu gia, thật sự xin lỗi, bên Diệp thiếu gia gây áp lực cho chúng tôi, muốn chúng tôi từ bỏ hạng mục sân Golf phía tây Ninh Hải, chúng tôi thật sự không dám nhúng tay vào vũng nước này, sớm biết miếng đất kia phiền toái như vậy, chúng tôi tuyệt sẽ không quăng một phân tiền vào, Dương thiếu gia, hy vọng cậu có thể thông cảm...”

“Diệp Hoan uy hiếp các ông sao?” Dương Tổ nghiêng răng kèn kẹt.

“Cho dù có uy hiếp hay không, mấy người chúng tôi cũng đều quyết định rút khỏi hạng mục này, Dương thiếu gia, thật sự xin lỗi.”

“Các ông sợ Diệp Hoan, chẳng lẽ không sợ tôi sao?” Dương Tổ bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, rốt cuộc y lộ ra vẻ mặt dữ tợn, ngôn ngữ cũng lột bỏ hoàn toàn lớp vỏ ngoài dối trá.

Lý tổng kêu khổ nói: “Dương thiếu gia...Các người thần tiên đánh nhau, chớ liên lụy đến phàm nhân chúng tôi gặp nạn đi, chúng tôi chỉ là thương nhân bình thường, không có tư cách cùng các ngài tham gia vào những chuyện này, vũng nước Ninh Hải này quá đục rồi, cả cậu và Diệp Hoan chúng tôi đều không thể trên được, buông tha cho chúng tôi đi...”

“Lý tổng, ông đừng quên cha tôi vẫn là bí thư tỉnh ủy Giang Nam, nếu như các ông vẫn còn muốn làm ăn ở Giang Nam, tốt nhất nên suy nghĩ lại kỹ càng, những lời vừa rồi tôi coi như chưa nghe thấy.”

“Dương thiếu gia, tôi nói thật với cậu này, Diệp thiếu gia nói, bây giờ thân cậu cũng là Nê bồ tát quá giang*, cậu đã bị Diệp thiếu nắm trong tay rồi...”

(*Nê bồ tát quá giang: Nê bồ tát là tượng Phật bằng đất. Có câu “Nê bồ tát quá giang, tự thân nan bảo” – Tượng Phật bằng đất qua sông, tự thân khó bảo toàn. Ý ở đây chỉ bản thân còn lo không xong, làm sao đi lo được chuyện của người khác.)

Dương Tổ cười to: “Ta bị nắm thóp? Ta đi ngay đứng thẳng, có cái gì mà để cho hấn nắm được trong tay? Quả thực nực cười!”

“Dương thiếu gia, năm kia trong thành phố Trung Giang xảy ra một vụ thảm án diệt môn, hình như có liên quan tới cậu? Diệp thiếu gia nói, người phú thương duy nhất thoát được một kiếp kia đã được bí mật đưa về trong nước... Chỉ sợ...”

Dương Tổ cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, hai mắt không tự chủ được trợn to, gương mặt tuần tú thoáng chốc trắng bệch như giấy nến, toàn thân túa ra mồ hôi lạnh.

“Đã nghe qua...nhưng có gì liên quan tới ta? Bịa đặt, Diệp Hoan hấn dám bịa đặt! Hấn làm ô uế thanh danh của ta...”

Lý tổng khề thở dài: “Dương thiếu gia, có phải bịa đặt hay không chúng tôi không có cách nào nhận định, cậu... tự giải quyết cho tốt, sau việc này hy vọng chúng ta còn có cơ hội hợp tác.”

Hiện tại, đầu óc Dương Tổ đang bị kích động, y cũng không nhắc lại chuyện hạng mục sân Golf nữa, bởi vì có việc còn phiền toái hơn chuyện này, hạng mục sân Golf kia nhiều lắm thì tổn thất một chút tiền tài, nhưng mà sự việc kia... đủ để lấy mạng của y!

Diệp Hoan... thực sự đem người kia về nước sao?

Dương Tổ cảm giác toàn thân mình đang run rẩy, nếu như lời Lý tổng nói là sự thật, ngày tận thế của y đã đến ngay trước mắt rồi.

30 năm qua, Dương Tổ an nhàn làm một cậu ấm, cuộc đời y không mấy khi gặp khó khăn. Y sống như loài ký sinh trùng hấp thu quyền thế của cha y làm chất dinh dưỡng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Loại người cả đời thái bình suôn sẻ thường sẽ yếu ớt, lúc gặp nghịch cảnh thì càng gian nan hơn người khác.

Lặng lặng ngồi trong phòng hồi lâu, Dương Tổ run run bấm điện thoại.

“Tra... giúp tôi một người, điều tra ghi chép nhập cảnh của hắn...”

....

Một hồi độ sức sinh tử giữa các nha nội dần dần mở màn.

Chu Mị vững chãi ngồi trong chiếc xe Lincoln, quét mắt nhìn Diệp Hoan một chút, cười nói: “Anh tiết lộ với bốn vị tổng giám đốc kia vụ thảm án diệt môn, người phú thương kia may mắn sống sót về nước, lời này chỉ sợ không phải là anh lỗ miệng a? anh cố ý sao?”

Diệp Hoan gật đầu: “Tôi muốn truyền tin tức này đi, tốt nhất là đến lỗ tai Dương Tổ.”

“Vì sao? Như vậy không khác nào đả thảo kinh xà?”

“Đao đã kề trên cổ y, tôi không tin Dương Tổ biết tin này rồi y sẽ không làm ra động tác nào, chờ cho y hành động trước, chúng ta mới có thể nắm lấy sơ hở, cho y một kích trí mạng...”

Diệp Hoan cười thoáng nhìn qua Chu Mị, nói: “Muốn làm cho địch nhân diệt vong, trước tiên phải khiến y điên cuồng, ván cờ này đang dở đến tận bây giờ, cần y hí khúc Liên Hoa Lạc* rồi.”

(* Hí khúc Liên Hoa Lạc: là một trong những vũ đạo dân gian đại biểu cho tỉnh Hà Bắc. Nó lưu truyền ở Thương Châu. Mùa đông nhàn rỗi, mọi người thường xuyên tập luyện, đến mười năm tháng giêng sẽ diễn xuất, tiễn đưa năm cũ chào đón năm mới, chúc mừng mùa thu hoạch.)

Chu Mị mở to hai mắt, phảng phất như không nhận ra Diệp Hoan.

...Từ khi nào Diệp Hoan có tâm kế như vậy? Thâm trầm khiến người khác phải sợ hãi.

“Chu Mị, cả đời này tôi không có suy nghĩ hại người khác, nhưng Dương Tổ... y phải chết!” Trong mắt Diệp Hoan lộ ra sự kiên định ... Giang hồ có quy tắc của giang hồ, thế nhưng y lại phát điên, diệt cả nhà người ta, phụ nữ và trẻ con thì có tội gì? Loại súc sinh này sao có tư cách sống ở trên đời?”

“Diệp Hoan, Dương Thanh Phong là đối tượng mà cha anh ra sức lôi kéo, anh xuống tay với con của Dương Thanh Phong, sợ rằng hậu quả...” Chu Mị muốn nói lại thôi.

“Nếu như cha tôi vì tranh quyền đoạt thế mà bùng bít vô số tội ác trên tay Dương Tổ, người cha máu lạnh vô tình như vậy không nhận cũng được!”

Chu Mị cười khổ không thôi.

Giang Nam sợ rằng sẽ xảy ra một hồi biến đổi lớn, có thể nhìn thấy rõ ràng việc này chắc sẽ gây ra chấn động lớn đối với bố cục tỉnh Giang Nam. Thẩm tổng lý, ông sẽ quyết định như thế nào đây?

Lúc này điện thoại của Diệp Hoan vang lên.

Lưu Tử Thành gọi tới, nói cho Diệp Hoan, theo như tin tức dò xét được từ phó bí thư tỉnh ủy, ba ngày sau, bí thư tỉnh ủy Dương Thanh Phong và Lưu tỉnh trưởng cùng nhau đến thành phố Giang Châu, thăm hỏi các cán bộ lão thành đã về hưu.

Đây là lịch trình đã được định trước từ nhiều năm nay, chương trình được an bài trong vòng một ngày vào đầu hoặc cuối mỗi năm, mấy vị chính quyền tỉnh ủy sẽ đi đến sở hữu trí thăm hỏi, tổ chức một buổi tiệc trà, cùng nhóm các cán bộ về hưu họp mặt, nhiều năm trôi qua, việc này đã thành hoạt động thường niên của chính quyền Tỉnh ủy.

“Ba ngày sau...Ba ngày sau, chúng ta sẽ tử chiến một trận với Dương Tổ!” Ánh mắt Diệp Hoan nồng đậm sát cơ.

....

Ba ngày có thể làm những gì?

Ba ngày có thể tổ chức một hôn lễ lãng mạn, cũng có thể mài thành một thanh đao giết người.

Sáng sớm ba ngày sau, đám người Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam và Lưu Tử Thành tụ tập trong một gian phòng nghỉ tại sở hữu trí thành phố Giang Châu. Trong phòng còn có một người ngồi yên, thảnh thọa cười ngây ngô như kẻ điên thảnh thọa lại chảy nước miếng. Kẻ điên này chính là Trần Quý, người phú thương từng bị Dương Tổ làm cho tan cửa nát nhà, phải đơn độc lưu lạc đến Đông Nam Á.

Bốn người ngồi hút thuốc trong phòng, Hầu Tử thảnh thọa ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Trần Quý đang cười ngây ngô, hoang mang nói: “Anh Hoan, chiêu này có tác dụng không? Làm sao mà anh biết bốn vị giám đốc kia sẽ nói cho Dương Tổ biết chuyện về vụ thảm án diệt môn?”

Diệp Hoan rít một hơi rồi nhả ra một cột khói dài: “Có chừng bảy thành nắm chắc, nếu bọn họ muốn tự bảo vệ mình, không muốn Dương Tổ trả thù thì chỉ có thể nói việc này ra để dời đi sự chú ý của Dương Tổ. Dương Tổ hơn phân nửa đã biết chúng ta nắm trong tay lá bài có thể lấy mạng y bất cứ lúc nào rồi.”

“Cho dù y biết Trần Quý trong tay chúng ta, nhưng làm sao anh biết hôm nay Dương Tổ nhất định sẽ đến sở hữu trí này?”

Diệp Hoan ấn đầu Hầu Tử xuống, tức giận nói: “Đầu đất, mày thử dùng đầu óc một chút được không? Cả cái tỉnh Giang Nam này, Dương Tổ sợ nhất là người nào? Là cha của y, cho nên y lo nhất Trần Quý đột nhiên bị chúng ta đem đến trước mặt cha y. Ba ngày qua, cha y chỉ ra ngoài làm việc một lần duy nhất chính là hoạt động tới thăm hỏi sở hữu trí vào hôm nay, y có thể không cùng tới sao?”

Lưu Tử Thành hút thuốc, trầm giọng nói: “Bệnh đa nghi của Dương Tổ quá nặng... Đa nghi có chỗ tốt, cũng có chỗ xấu, tôi dám khẳng định, hôm nay nhất định y sẽ thua bởi chính bệnh đa nghi của mình.”

Lưu Tử Thành hít một hơi sâu, không lên tiếng nữa, hốc mắt đột nhiên đỏ lên.

Bốn người trẻ tuổi tụ tập trong một căn phòng nhỏ chuẩn bị tạo ra một scandal khiến quan trường Giang Nam biến đổi lớn.

Đúng tám giờ sáng, bảo vệ được sắp xếp bên ngoài sở hữu trí thông qua bộ đàm báo cáo có mấy người về mặt khả nghi dạo qua một vòng bên ngoài rồi vội vàng rời đi.

Diệp Hoan và Lưu Tử Thành liếc mắt nhìn nhau một cái.

Xem ra Dương Tổ quả nhiên đã nảy sinh nghi ngờ, sớm phái người tới tìm hiểu thực hư rồi.

Lúc đồng hồ điểm chín giờ, một loạt xe của tỉnh ủy lần lượt đi đến, theo sau là vài chiếc xe săn tin truyền thông của tỉnh. Đoàn xe thanh thế to lớn tiến đến sở hữu trí dưới sự hộ tống của xe cảnh sát

Dương Thanh Phong hôm nay mặc một bộ trang phục bình thường, vừa xuống xe camera đèn flash nháy không ngừng, ông mỉm cười, chậm rãi vẫy tay thăm hỏi các phóng viên.

Tiếp theo, Lưu tỉnh trưởng cũng xuống xe về mặt mỉm cười vẫy tay, bước chân cơ hồ tụt lại so với Dương Thanh Phong nửa bước.

Trên sân trong sở hữu trí, Dương Thanh Phong đơn giản nói với mấy phóng viên mấy câu, đại ý là chính quyền tỉnh ủy vô cùng quan tâm các vị cán bộ lão thành đã nghỉ hưu, cảm ơn các ông đã hết lòng vun đắp cho lĩnh vực kinh tế, văn hóa, giáo dục của Giang Nam, đã có cống hiến cực lực lớn vân vân....

Trong đám đông huyên náo, Dương Tổ mặc một bộ tây trang màu đen, đi theo đám đông chậm rãi di chuyển, ánh mắt quét nhìn xung quanh lộ ra sự sợ hãi tột độ kèm theo vẻ tuyệt vọng, khuôn mặt trắng bệch như người sắp chết.

Y phảng phất có một loại dự cảm, hôm nay là tận thế của mình.

Sau lưng dường như có một đôi mắt âm trầm chăm chú nhìn y, y quay phắt đầu lại nhưng chỉ nhìn thấy một đám đông xôn xao náo nhiệt, đôi mắt âm trầm ẩn hiện càng làm cho y sờn hết cả gai ốc.

Diệp Hoan đứng trước cửa sổ tầng hai, mang theo vài phần thương xót nhìn Dương Tổ đang kinh hoàng tuyệt vọng ở dưới, y thầm than không thôi.

Lưu Tử Thành tiến lên, vỗ vỗ vai của y, nói: “Loại người này không đáng để đồng tình.”

Diệp Hoan thở dài: “Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất ban đầu... Làm người trong sạch vẫn tốt hơn, ban ngày được đứng thẳng, buổi tối được ngủ ngon.”

Tính cách Diệp Hoan mặc dù có chút hỗn đản, nhưng hẳn không phải là loại đười ươi tận giết tuyệt, làm người vĩnh viễn nên lưu lại một con đường sống cho đối phương nhưng với Dương Tổ là ngoại lệ.

Nếu hẳn tha thứ cho Dương Tổ, chỉ sợ cả đời này hẳn sẽ không thể tha thứ cho chính mình, người không ngủ ngon được chính là hẳn.

Dưới cửa vào sở hưu trí, Dương Thanh Phong trả lời phỏng vấn xong tiểu ý dạt dào, cùng với mấy vị lãnh đạo tỉnh ủy chậm rãi đi vào.

Diệp Hoan cắn răng, nói: “Thời điểm đến rồi, anh em chuẩn bị động thủ.”

Nói xong Diệp Hoan và Lưu Tử Thành đi ra ngoài.

Dưới tầng tiếng người huyên náo, các phóng viên vây quanh theo sau mấy vị lãnh đạo đang thăm hỏi cán bộ đã nghỉ hưu. Dương Thanh Phong mỉm cười không ngừng bắt tay thân thiết với người khác, thăm hỏi vài câu, thỉnh thoảng cười ha ha vài tiếng, vô cùng thân thiện.

Lưu Tử Thành kéo Diệp Hoan chen vào đám người, cảnh vệ canh giữ bên ngoài biết thân phận Lưu Tử Thành là quý tử của tỉnh trưởng nên để cho bọn họ đi vào.

“Cha.” Lưu Tử Thành lúi cúi kéo Diệp Hoan đến trước mặt Lưu Diệc Liên.

Lưu Diệc Liên khoảng hơn 50 tuổi, tóc mai hai bên đã có sợi bạc, tướng mạo vô cùng uy nghiêm.

Ông nhìn thấy con mình, có chút ngoài ý muốn: “Mày tới đây làm gì?”

Lưu Tử Thành cười hắc hắc nói: “Đi chơi thôi, con nghe nói Hồng Tân Lâu có món cá sốt đậu rất được, con mang bạn tới đây nếm thử.”

Lưu Diệc Liên dùng một ngón tay chỉ vào y, khẽ nói: “Mày đó, suốt ngày chỉ biết ăn, cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng.”

Giấy lát thấy Diệp Hoan, Lưu Diệc Liên lấp bắp kinh hãi.

Ngày tiền bước Thẩm tổng lý rời Ninh Hải, ông và Dương Thanh Phong đều đã gặp Diệp Hoan ở phi trường, có ấn tượng rất sâu với hẳn. Sao Diệp Hoan lại đánh bạn với con ông?

Diệp Hoan vô cùng lễ phép cúi đầu chào Lưu Diệc Liên: “Lưu tỉnh trưởng, ngài khỏe chứ, cháu là Diệp Hoan.”

Nghe Diệp Hoan báo họ tên, Lưu Diệc Liên càng khẳng định, trên mặt lộ ra sự vui vẻ: “Xin chào, đồng chí Diệp tuần tú lịch sự, giỏi giang hơn tiểu tử hỗn trưởng nhà ta nhiều.”

Dương Thanh Phong đang thân mật trò chuyện cùng một lão đồng chí nghe được sự tình bên này, liền quay đầu lại nhìn Diệp Hoan, cười vui nói: “Tiểu Diệp, ta cũng biết cháu, haha, lão Lưu nói không sai, quả nhiên là tuần tú lịch sự, con cháu Thẩm gia đúng là nổi bật, đều không phải tầm thường”

Dương Thanh Phong bắt chuyện, thấy Diệp Hoan và Lưu Tử Thành đứng cùng một chỗ, nghĩ đến bọn họ có khúc mắc với Dương Tổ thì thăm than trong lòng.

Đột nhiên, sau lưng Dương Thanh Phong truyền đến tiếng nói hơi hoảng loạn của Dương Tổ: “Cha..”

Dương Thanh Phong quay người, nở nụ cười: “Ba đưa các con hóa ra hẹn nhau ở đây sao? Không thì sao tất cả đều đến?”

Dương Tổ miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt mỉm cười, nhìn về phía Diệp Hoan, ánh mắt mang theo vạn phần cầu xin sự thương xót, y lúc này nào có nửa điểm phong phạm của đệ nhất công tử? Quả thực giống như chó nhà tang cùng đường hết lối.

Diệp Hoan hiểu rõ hàm nghĩa trong ánh mắt Dương Tổ, hần cười hắc hắc, chuyển mắt qua chỗ khác.

Không nói đến vô số huyết án trên tay Dương Tổ, nếu như hôm nay hần tha cho y một lần, tương lai y há không động tay động chân với hần và Lưu Tử Thành? Đánh rắn không đánh đập đầu sẽ bị nó cắn trả, đạo lý này Diệp Hoan vẫn biết.

Lưu Tử Thành cười lạnh, ánh mắt nhìn Dương Tổ giống như nhìn một xác chết, trong mắt có khoái ý và điên cuồng cũng xen lẫn vài phần thống khổ.

Bầu không khí giữa ba người rất quỷ dị. Dương Thanh Phong đã trải qua bao sóng gió tất nhiên là nhận ra được, ông nhú nhú mày, thừa dịp mọi người không chú ý, nghi hoặc liếc mắt nhìn Dương Tổ một cái.

“Cha, có thể...có thể về nhà sớm một chút được không? Con, con hôm nay có chút việc muốn nói với cha.” Dương Tổ nói khẽ.

Dương Thanh Phong cau mày: “Không được, không thấy ta có chính sự sao? Có chuyện gì chờ ta về rồi nói.”

“Cha...” Thanh âm Dương Tổ tràn đầy tuyệt vọng.

Y biết rõ, hôm nay Diệp Hoan và Lưu Tử Thành xuất hiện tại đây chắc đã nắm trong tay chứng cứ hạ bệ y.

Tình huống phát sinh quá nhanh, Dương Tổ ngay cả kế sách ứng phó còn chưa kịp suy nghĩ thì bọn họ đã đi trước một bước đẩy y đến vách núi.

Diệp Hoan tựa như xác nhận suy nghĩ của y, hần giống như làm ảo thuật, móc ra một tập tài liệu dày chỉ chít chữ từ trong túi. Hần đưa cho Dương Thanh Phong, dáng vẻ tươi cười nói: “Bác Dương, đây...”

Dương Tổ phát điên!

Cặp mắt của y đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm tập tài liệu trên tay Diệp Hoan, y vừa định tiến lên cướp đoạt thì đám người phía trước bỗng nhiên tách ra, Hầu Tử và Trương Tam một trái một phải hộ tống một người đàn ông trung niên miệng chảy nước miếng, không ngừng cười ngây ngô, từng bước một chậm rãi tiến đến.

Dương Tổ vừa thấy, bắt giắc phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

“Ah... Ông, ông thật sự đến rồi! Aa...”

Tiếng kêu thê lương hấp dẫn sự chú ý của đám người xung quanh.

Dương Thanh Phong bất mãn trừng mắt nhìn y, cả giận nói: “Dương Tổ, con làm cái trò gì vậy? Không nhìn xem đây là nơi nào, hô to gọi nhỏ không ra thể thống gì!”

Dương Tổ không để ý tới cha mình đang quát lớn, đôi mắt y lờ ra gắt gao nhìn chằm chằm Trần Quý, bộ dáng tựa như gặp quỷ.

Thế nào là có tật giật mình? Giờ phút này hình ảnh Trần Quý ngây ngô cười cợt trong mắt Dương Tổ giống như quỷ thần đang nhe răng cười mang theo cừu hận cực độ muốn lấy mạng y.

Y như thấy được oan hồn bốn người nhà họ đang lượn lờ bên cạnh Trần Quý, tiếng súng nổ quanh quần bên tai, tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc vang vọng trong đầu. Cảnh tượng kia trong mắt y đã sớm hóa thành một khung cảnh đỏ thẫm, mùi máu tanh buồn nôn chút nữa làm cho Dương Tổ nôn ra.

Dương Tố sụp đổ, hai mắt thần thờ, y giơ tay về phía trước, thê lương rống to: “Đừng tới đây! Người đừng tới đây! Ta không có giết các người, không phải là ta ra tay! Người giết các người đã chết rồi, oan có đầu nợ có chủ, các người đi tìm hân, hết thấy không liên quan tới ta...”

Sắc mặt Dương Thanh Phong tái nhợt, biết sự tình không hay, ông vội vàng lệnh cho bảo vệ đuổi hết đám phóng viên truyền thông ra ngoài, sau đó khóa cửa lại.

“Dương Tố! Hồn phách để đi đâu vậy hả? Rốt cuộc mày đang nói cái gì!” Dương Thanh Phong dữ dằn quát to.

Dương Tố hoàn hồn, hai mắt đỏ ngầu, chạy tới trước mặt Dương Thanh Phong quỳ xuống, nước mắt chảy ra: “Cha, cha! Cứu con! Con thật sự không có làm! Thảm án diệt môn Trung Giang không phải do con làm!”

Dương Thanh Phong nghe xong tâm thần chấn động, thân hình to lớn không kìm được lay động vài cái.

“Thảm án diệt môn ở Trung Giang năm đó ... có quan hệ gì với mày?” Dương Thanh Phong hai mắt cũng đỏ bừng, cắn răng hỏi.

“Không, không phải con làm!” Dương Tố lắc đầu phủ nhận, nhìn thấy tập tài liệu chứng cứ trong tay Diệp Hoan và kẻ sống sót Trần Quý, bao lời lẽ chối cãi phủ nhận đều không thể nói ra khỏi miệng.

Nhân chứng, vật chứng đều ở trước mắt, chối cãi liệu có tác dụng sao?

“Đúng là con, con thuê người làm, một trăm vạn, nhưng cha à, con không có tự mình ra tay, là bọn hân muốn hại con! Nhanh cứu con, cha...!”

Thân hình Dương Thanh Phong lung lay sắp đổ, sắc mặt ông còn tái hơn cả Dương Tố.

Xong rồi, thanh danh cả đời, vinh quang cả đời, quyền thế cả đời phần đấu cho tới nay ...

Tất cả đều hết rồi! Đã bị hủy hoại trong chốc lát!

Ngay cả đám người Lưu Diệc Liên đứng bên cạnh cũng khiếp sợ nhìn Dương Tố.

“Dương Tố, những năm qua, rốt cuộc mày đã gây ra những chuyện gì? Việc đã đến nước này, nói hết toàn bộ đi” Dương Thanh Phong đầu tóc rối bời, thở hổn hển nói.

“Cha, con thật sự không làm cái gì, cha phải tin tưởng con!”

Dương Thanh Phong gắt gao nhìn chăm chăm đứa con đang ôm lấy chân ông, đứa con trai từ nhỏ đã thông minh nghe lời, lanh lợi và hiểu biết. Giờ phút này ông cảm thấy y như một người xa lạ.

Dưới cái vỏ bọc ngoan ngoãn ấy là một linh hồn đáng ghê tởm đến thế nào...

Những năm qua, ông nỗ lực cân đo tính toán, tranh giành quyền lực, trải qua biết bao khó khăn mạo hiểm, tưởng rằng với sự thành công ấy, tiền đồ của mình quang vinh vô hạn, lại không nghĩ tới chờ ông ở phía trước quang vinh lại vách núi vạn trượng.

Dương Thanh Phong chưa từng trải qua thất bại nào ê chề như vậy, trong lòng ông tuyệt vọng khôn cùng.

Nhắm mắt lại, nước mắt ông giàn giụa, khóc không thành tiếng.

“Dương Tố, cha không cứu được con, con ...tự thú đi thôi.”

Cả người Dương Tố run bần bật, hai mắt trợn to, sau đó cất tiếng cười cuồng ngạo.

“Không cứu được con? Làm sao có thể? Cha là bí thư tỉnh ủy! Cha là Giang Nam đệ nhất nhân, tất cả mọi người phải nhìn sắc mặt của cha mà sống, làm sao không cứu được con? Chỉ cần một câu nói của cha thì cả Giang Nam ai dám bắt con?”

“Dương Tố, mày điên rồi! Quyền lực là do nhân dân ban cho, chỉ có thể dùng để phục vụ nhân dân, mày cho rằng tao là ai? Hoàng đế Giang Nam sao? Dương Tố, ý nghĩ của mày thật đáng sợ, là ai truyền bá ấy loại tư tưởng này?”

Dương Tố cười ha hả, tiếng cười không hề kiêng nể gì cả: “Là ai à? Chính là những kẻ cấp dưới của ông, nịnh bợ ông không được họ liền tới nịnh bợ tôi. Từ lúc tôi bắt đầu đi học họ đã tặng đồng hồ, tặng tiền, tặng xe, tặng cả phụ nữ. Khi chức quan của ông càng to, bọn họ cũng biểu xén ngày càng nhiều. Tôi mười sáu tuổi, bọn họ đưa tới cho tôi một đôi chị em song sinh mười bốn tuổi vẫn còn là xử nữ, tôi chơi các nàng suốt một đêm, đổi lại bọn họ chỉ nhờ tôi ra mặt giới thiệu với cục trưởng cục thuế, chỉ với một cú điện thoại là tôi đã làm được việc ấy. Bọn họ bỏ ra nhiều tâm tư như vậy chỉ để nịnh nọt, thứ quyền lực này giống như là ma lực, tôi có thể không nhận sao? Tôi vì sao lại không nhận chứ?”

Tim Dương Thanh Phong như chìm xuống vực sâu.

“Ông còn có thể làm quan bao nhiêu lâu nữa? Ông đã ngoài năm mươi tuổi rồi, còn có thể hô mưa gọi gió bao lâu? Quyền lực đều chỉ có một thời hạn nhất định, nếu như tôi không thừa dịp này vợ vét nhiều của cải, đến lúc ông về hưu thì tôi lấy cái gì nuôi sống bản thân? Đạo lý ‘nhân tẩu trà lương’* trên quan trường chẳng lẽ ông không biết? Làm chuyện ác thì sao? Giết vài người tính là cái gì? Quyền lực là vạn năng, nó có thể khiến ta hô phong hoán vũ, cũng có thể giúp ta che giấu hết thảy tội ác. Tôi lau hết vết máu trên tay thì vẫn là đệ nhất công tử Giang Nam ôn thuận nho nhã!”

(*Nhân tẩu trà lương - Người đi trà lạnh: ý nói lòng người dễ thay đổi. Khi người còn đương chức đương quyền thì còn giá trị, khi rời khỏi rồi thì không còn giá trị lợi dụng nữa, người khác liền không quan tâm nữa.)

Dương Tố nói không ngừng, hai mắt y tràn đầy tơ máu đỏ thẫm, khóe miệng dần dần trào bọt, ánh mắt tối tăm không thấy chút ánh sáng, hiển nhiên y đã triệt để điên loạn.

Nhiều năm chột dạ, cuộc sống của y càng ngày càng nhiều áp lực, vừa lúc Diệp Hoan xảo diệu thuận nước đẩy thuyền, y rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ.

Dương Thanh Phong tê liệt ngồi trên ghế, vô lực ra dấu cho cảnh vệ lôi Dương Tố đi

Phanh!

Dương Thanh Phong ngã sòng soài trên đất

Giây phút ấy khuôn mặt ông như già thêm chục tuổi.

Một người đàn ông nhiều năm thắng lợi trên quan trường, đến cuối cùng lại thua trong gia đình

Đến cuối cùng ông là người chiến thắng hay kẻ thất bại?

Diệp Hoan không hiểu, hắn càng chứng kiến nhiều chuyện lại càng không hiểu nổi cái thế giới hỗn độn này.

Dương Thanh Phong được bảo vệ dìu đi.

Đám người Diệp Hoan đứng yên bất động hồi lâu, không ai nói gì.

“Anh Hoan, tập tài liệu anh đưa cho bí thư Dương rốt cuộc là cái gì? Thật sự là tội chứng của Dương Tố sao?”

Diệp Hoan cười khổ: “Trần Quý đã bị điên, nào có chứng cứ gì giao cho chúng ta? Đây là tập giấy kiểm điểm mà lão viện trưởng bắt tao làm mỗi khi gây họa từ nhỏ đến lớn, tao cầm đến hù dọa Dương Tố thôi.”

Hầu Tử và Trương Tam cùng hít một hơi.

Lưu Tử Thành thở dài nói: “Y quả nhiên bị lừa.”

...

Ngày hôm sau truyền đến tin tức, Dương Tố hoàn toàn phát điên trong bệnh viện, luôn lảm nhảm lời lẽ bậy bạ. Buổi tối y nhân lúc bảo vệ trông coi lỏng lẻo, nhảy từ tầng bảy bệnh viện xuống, chết ngay tại chỗ.

Vài ngày sau, đài truyền hình tỉnh và báo chí cùng đăng một tin tức trên trang nhất.

Bí thư tỉnh ủy Dương Thanh Phong bị bệnh xin từ chức, tỉnh trưởng Lưu Diệc Liên tạm thời tiếp nhận vị trí quyền bí thư tỉnh ủy.

Ngày Dương Thanh Phong từ chức, không tổ chức tiệc chia tay với ban lãnh đạo tỉnh ủy. Hai vợ chồng mang theo tro cốt Dương Tổ, lặng lẽ rời khỏi thành phố Giang Châu trở về nông thôn.

Có lẽ, ông sẽ dùng phần đời ít ỏi còn lại để nhìn nhận lại cuộc đời mình.

Giới chính trị Giang Nam bắt đầu rung chuyển sau khi Dương Thanh Phong tuyên bố từ chức.

Diệp Hoan và Lưu Tử Thành nghe được tin tức này, hẹn nhau đi uống rượu.

Đêm hôm đó, bọn họ đều say khướt.

128. Chương 128: Chương 127: Dẹp Loạn

Dương Tổ chết đi không phải bắt đầu cũng vĩnh viễn không phải kết thúc.

Ngẫm nghĩ kĩ lại thì trên mảnh đất này không biết còn có bao nhiêu Dương Tổ đang ngủ đông. Một thể chế chính trị hoàn thiện mới có thể hạn chế việc lạm dụng quyền lực nhưng hiển nhiên đến nay vẫn còn khiếm khuyết.

Cái từ “con ông cháu cha” này, đó là kết quả sau cả một quá trình duy trì quyền lực.

Cuộc đời Dương Tổ là một bi kịch, cuối cùng bi kịch cũng kết thúc.

Mối thù lớn đã báo xong nhưng Trần Quý vẫn như cũ, không có chút cảm giác nào. Trần Quý vẫn cứ si ngốc điên cuồng.

Ngày thứ hai sau khi Dương Tổ chết, một mình Lưu Tử Thành đi tới khu nghĩa trang ở ngoại ô, đặt lên phần mộ của Tiểu Khiết một bó hoa tươi, sau đó ôm chặt tấm bia của Tiểu Khiết mà khóc suốt một ngày, khi trở lại đã say bất tỉnh.

Từ đó về sau, nụ cười của Lưu Tử Thành đều tràn đầy ánh mặt trời, không còn nhìn thấy một tia u ám nào nữa. Khúc mắc nhiều năm cuối cùng cũng theo cái chết của Dương Tổ mà tan thành mây khói. Trên đời có một loại hận thù mà không chết không thôi, chỉ khi kẻ thù chết đi thì bản thân mình mới có thể tái sinh.

Vì sao Dương Tổ lại đột nhiên phát điên? Y phát điên là thật hay giả? Tại sao nửa đêm y đột nhiên nhảy từ lầu bảy xuống? Đây là một câu hỏi vĩnh viễn không có câu trả lời.

Diệp Hoan có hỏi qua Lưu Tử Thành nhưng Lưu Tử Thành cắn răng không nói một câu.

Được rồi, cứ xem là như thế đi. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, trời không báo thì người cũng sẽ báo, Diệp Hoan xem như cái chết của Dương Tổ là một cái chết bình thường.

Còn Diệp Hoan thì sao?

Hắn còn đang tự mình tìm cách để kiếm sống. Hắn vẫn cố chấp dùng thân phận của thái tử sống trong tầng lớp bình dân.

Hắn như một thân cây cố chấp cắm rễ nơi đường phố, chỉ có ở đây hắn mới cảm nhận được bình yên tự tại, mới không cảm thấy mình lạc lối. Thành thật mà nói, trải qua chuyện Dương Tổ lần này, hắn càng thêm bài xích xã hội thượng lưu quyền quý.

Một thế giới chỉ có giết chóc và tranh cướp, không có chân tình cùng tình người ấm áp thì nơi đó tuyệt đối không phải là nơi hắn cần. Xã hội thượng lưu dù có bào ngư vi cá cũng không sánh được bánh quẩy thơm ngon của ông Lý ở đầu hẻm.

Hầu Tử, Trương Tam đều cười nhạo Diệp Hoan là trời sinh mệnh bần hàn, có giàu sang sung sướng lại không biết hưởng, Diệp Hoan rất tán thành điều này.

Nhân sinh có rất nhiều chuyện cần sự bạo gan nhưng Diệp Hoan là kiểu người cổ hủ, hắn chỉ muốn bình an yên ổn mà sống như hiện tại, như một ông lão tang thương cố chấp với quan điểm lá rụng về cội, chẳng muốn tốn sức lực để đi đâu cả.

Dương Tổ chết rồi, nhà và công ty của y đều bị niêm phong theo pháp luật, hạng mục sân Golf ngoại ô phía tây thành phố cũng bị hủy theo. Chu Mị liên hệ với chính quyền địa phương để mua lại hơn hai mươi mẫu đất xung quanh viện phúc lợi, bắt tay vào xây dựng.

Xung quanh viện phúc lợi đã trồng sẵn bãi cỏ cao cấp cho sân Golf, sau khi Diệp Hoan xem qua liền dặn dò đội thi công không nên phá hủy bãi cỏ này, vẫn cứ duy trì nguyên dạng và mời nhân viên chuyên môn đến chăm sóc.

Hắn hi vọng tương lai các em trai em gái có thể tự do vui đùa trên bãi cỏ để đón lấy nhiều ánh mặt trời hơn.

Hắn cảm thấy một người luôn được tắm mình dưới ánh mặt trời thì dù sau này có tồi tệ như thế nào đi nữa vẫn có thể giữ được chút ánh sáng lương thiện.

Đội thi công điều khiển các loại máy móc hạng nặng ra trận, công trình cải tạo viện phúc lợi chính thức được bắt đầu. Dựa theo kế hoạch cải tạo của Diệp Hoan, phía bắc của tòa nhà cũ sẽ xây mới ba tòa nhà hiện đại làm ký túc xá. Mỗi gian phòng rộng ba mét vuông dành cho hai người ở, kèm theo phòng tắm cùng phòng vệ sinh, bên trong có các thiết bị như điều hòa, TV, máy vi tính nhưng điều lệ bên trong là trẻ từ mười tuổi trở lên phải tự mình tắm rửa, giặt quần áo. Diệp Hoan yêu thương bọn trẻ nhưng cũng không thể quá nuông chiều làm hư chúng, chỉ có trẻ dưới mười tuổi hoặc thân thể tàn tật mới được bảo mẫu lo việc sinh hoạt cá nhân.

Phía tây tòa nhà cũ sẽ xây dựng một nhà ăn lớn có thể chứa được 800 người, căng tin do đội ngũ giáo viên cùng phụ trách quản lý, sẽ không giao ột cá nhân đơn lẻ nào. Phía đông sẽ là các lớp học, thư viện và các loại máy móc dụng cụ phục vụ giảng dạy. Phía nam là bệnh viện và phòng phục hồi chức năng chuyên dành cho những đứa trẻ tàn tật và bị bệnh

Nội thất bên trong tòa nhà cũ cũng được đổi mới hoàn toàn, sau khi ký túc xá xây xong thì nơi này sẽ trở thành nơi cư trú của các bác sĩ, giáo viên và bảo mẫu của viện

Tất cả tiến hành được đều đặn vào đấy, mỗi ngày nụ cười xán lạn như ánh mặt trời luôn nở rộ trên môi bọn trẻ. Chúng mở to đôi mắt trong trẻo tinh khiết nhìn ngó khắp nơi. Chúng nhìn xe thi công sân bãi bên cạnh, rồi cắn ngón tay tò mò quan sát những chiếc xe to lớn đang đào bới đất, mỗi khi đào lên một hố đất hay khi chôn xuống một cái móng đều khiến bọn nhỏ cười vui sướng trước sự thay đổi này.

Tiếng cười lan tỏa vào lòng công nhân đội thi công, được một đám trẻ ngây ngô ký thác hết tất cả hi vọng khiến họ càng thêm chăm chỉ dù có vất vả thêm một chút, đổ mồ hôi nhiều một chút cũng không hề gì. Mỗi lúc nghỉ ngơi, những đứa bé hiểu chuyện liền tranh nhau chen lấn đem trà nước đến cho các công nhân hoặc dùng bàn tay non nớt trúc trắc vỗ vai đám lưng cho họ. Nhóm bé gái dù e lệ nhưng rất hào phóng hát tặng họ mấy bài hát thiếu nhi vui tươi hoặc múa những điệu múa vụng về

Đội thi công vào nam ra bắc, xây dựng vô số công trình nhưng tại mảnh đất phía tây Ninh Hải này, bọn họ đã nhận được sự tiếp đãi và tôn trọng chưa bao giờ có. Từ đáy lòng bọn họ lần đầu tiên cảm thấy thứ gọi là “Tôn kính” hóa ra lại quý giá đến thế, thật làm họ cảm động.

Vì thế các công nhân ngày đêm ra sức làm việc, tiêu chuẩn chất lượng cũng càng thêm nghiêm khắc. Lần này, bọn họ không cảm thấy là mình đang xây dựng nhà cửa mà đang dùng từng viên gạch từng viên gạch xây nên lương tâm của mình.

Tình cảm giữa người và người đôi khi được tạo dựng chỉ đơn giản như vậy. Những người thuộc về tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội cũng hiểu rất rõ một điều rằng chỉ có chân tâm mới đổi được chân tâm.

Đạo lý đơn giản như vậy đến những người bình thường còn hiểu được thì tại sao những người có địa vị cao sang quyền quý lại không hiểu được. Có lẽ là bọn họ không muốn hiểu.

...

Diệp Hoan ngậm điều thuốc lá Cát Trắng, ngồi trên băng ghế nghỉ phía dưới cầu thang cuốn, ánh mắt gian tà thỉnh thoảng liếc nhìn lên trên, sau đó lộ ra nụ cười thỏa mãn rồi cụp mắt xuống. Lại có một bóng dáng thanh lệ mặc váy ngắn đi tới thang cuốn, Diệp Hoan nhanh chóng giương mắt lên nhìn, mãi cho đến thân ảnh biến mất không thấy nữa Diệp Hoan mới tiếp tục cúi người.

“Lông thật dài, lộ hết ra ngoài...” Diệp Hoan thấp giọng lẩm bẩm.

Hành vi xấu xa ấy cứ lặp đi lặp lại mà Diệp Hoan cũng không cảm thấy chán, hắn thích xem phong cảnh khác biệt, đặc biệt là phong cảnh dưới váy.

Chỉ là hôm nay hắn cảm thấy có chút tẻ nhạt. Công trình xây dựng viện phúc lợi đã bắt đầu, Hầu Tử cùng Trương Tam đều đi tới công trường để giám sát chất lượng công trình, Kiều Mộc xử lý chuyện ngân sách, mọi người đang rất bận rộn hơn nữa là vì hắn nên mới bận rộn như thế nhưng hắn lại bỏ bê công việc, vô mong một cái liềm không quan tâm mà chơi bởi lêu lổng ở đây.

Lại một bóng dáng mỹ lệ thướt tha đang mặc váy ngắn đi lên thang cuốn, Diệp Hoan giương mắt nhìn liềm cả kinh, sức sống cũng bắt đầu trỗi dậy.

Hắn đứng dậy đi lên thang cuốn, bước vài bậc liềm đứng ngay phía sau cô gái, nhẹ nhàng đặt móng vuốt lên cặp mông tròn đầy săn chắc trước mặt, chính khi lăm liếm mà nói: “Này cô bé, kinh nguyệt của em đến rồi, quần lót đều bị thấm đỏ, băng vệ sinh bán ở lầu một của siêu thị, để tôi dẫn em đi...”

Cô gái hoảng sợ kêu thét lên: “Lưu manh !!!!”

Diệp Hoan phát hiện mình nhiệt tình hơi quá, không thể làm gì khác hơn là lập tức chạy trốn chết, vẫn không quên quay đầu lại giãi thích một câu.

“Không phải lưu manh, là Lôi Phong!”

(Tên một anh hùng hiệp nghĩa, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha ^ ^)

Tiếng nói nhỏ dần, người đã chạy xa, bảo vệ cửa hàng đuổi theo nửa con phố nhưng cuối cùng vẫn không bắt kịp.

Diệp Hoan dừng lại ven đường thở hổn hển, sau đó cười ha ha, trong nụ cười lộ ra sự vui sướng thoải mái.

Hắn yêu thích cuộc sống như thế, dung tục mà lại bình thản, thi thoảng bốc đồng một chút rồi lại trở về bình thản

Hắn cảm thấy chỉ ở trong cuộc sống tự do tự tại như thế thì hắn mới có thể tiếp tục sống.

Diệp Hoan chỉ là một tên lưu manh đường phố khoác lên người lớp long bào sang trọng, chẳng thể nào trở thành thái tử cao quý

Tiếng cười vừa dứt thì tiếng điện thoại di động vang lên. Tiếng di động thật chói tai khiến người qua đường đều quay lại nhìn hắn.

“Gia gia, có thằng cháu trai gọi tới, gia gia, có thằng cháu trai gọi tới...”

Trên màn hình xuất hiện dãy số rất xa lạ, Diệp Hoan ung dung bắt điện thoại.

“Alo, Diệp Hoan phải không? Ta là cha anh.” Đầu bên kia điện thoại phát ra giọng nam trầm thấp.

Diệp Hoan ngẩn ngơ, tiếp theo giận tím mặt: “Tao mới là cha mày! Tao là ông nội mày luôn! Con bà nó! Ở đâu mày ra một thằng cháu trai thế này, có gan thì đến gặp mặt tao, tao đánh chết mày...”

Diệp Hoan hùng hổ chửi một tràng, đầu bên kia điện thoại chìm trong im lặng thật lâu...

Thật là... đầu bên kia điện thoại thở mộ hơi thật dài: “Diệp Hoan, ta là Thẩm Đốc Lễ”

Diệp Hoan ngẩn người, một lát mới lẩm bẩm mắng một câu: “Mẹ kiếp, hóa ra là cha mình thật...”

Thẩm Đốc Lễ: “...”

Hiện tại ông rất muốn đem đứa con trai này nhét lại trong bụng Chu Dung, sau đó sinh ra một đứa khác.

“Cái gì vậy chứ... Ông tự nhiên gọi điện thoại cho tôi làm gì?” Diệp Hoan cười mỉa, hai tiếng “Ba ba” này hẳn chưa từng gọi ra miệng, Thẩm Đốc Lễ không cho hẳn chút ấn tượng nào tốt cả.

“Ta đến Ninh Hải rồi. Anh thật là có bản lĩnh, náo loạn cả tỉnh Giang Nam đến mức này. Giờ anh đang ở đâu?”

Tim Diệp Hoan căng thẳng, Dương Tổ chết đi đã dẫn đến rất nhiều phản ứng dây chuyền, toàn bộ tỉnh Giang Nam đều bị hấn và Lưu Tử Thành quấy đến long trời lở đất. Khi Dương Thanh Phong từ chức có rất nhiều thế lực bắt đầu tranh đoạt quyền lực kịch liệt, Giang Nam không ngừng bốc lên khói thuốc súng, chốn quan trường phong vân biến sắc, những điều này hẳn đều đã nghe Chu Mị nói qua.

Rất hiển nhiên, Thẩm Đốc Lễ lúc này chạy đến Ninh Hải là muốn tìm hẳn tính sổ sao.

Lai giả bất thiện... (một câu cửa miệng của người Trung: người đến không có ý tốt)

“Tôi... Tôi không có ở Ninh Hải đâu, lão viện trưởng tìm được một bà vợ Campuchia, người vừa xinh đẹp lại chịu khó, mặc dù tuổi hơi lớn một chút nhưng thật sự là chuyện đáng mừng, chúng ta dự định đi Campuchia giúp ông ấy đón dâu...”

Diệp Hoan mặt không biến sắc, mở miệng ra nói dối.

Thẩm Đốc Lễ giận dữ cười: “Đồ hỗn trưởng, nói dối cũng không biết tìm chuyện nào đáng tin một chút. Ta đang ở khách sạn Hilton, mẹ anh cũng đã đến, mau mau lần tới đây cho ta!”

Diệp Hoan đợi đến khi nghe tiếng tí tí trong điện mới dám thở dài, vẻ mặt mất tinh thần tựa như đứa trẻ mới vừa gây họa không dám về nhà.

Không đi thì lão già sẽ càng tức giận, phải đi thôi... lại bị con trai chửi thành thằng cháu trai...

Từ lần nhận chức cách đây khoảng hai tháng, Thẩm Đốc Lễ lại tới tỉnh Giang Nam một lần nữa, lần này vẫn là âm thầm đến đây, không có thông báo cho chính quyền địa phương và truyền thông cho phóng viên. Hẳn không thể không đến.

Chính quyền Giang Nam đã bị Diệp Hoan náo đến gà bay chó chạy, bí thư tỉnh ủy đột nhiên từ chức, một số lượng lớn các quan chức từng cấu kết với Dương Tổ đều đồng loạt từ chức, tỉnh ủy Giang Nam đã làm lòng người bàng hoàng, bất an, mà tất cả những điều này đều do Diệp Hoan gây ra.

Diệp Hoan không có chức vụ gì nên thích quây là quây, dựa vào tấm biển vàng Thẩm gia thì cũng không ai dám động đến hẳn.

Thẩm Đốc Lễ quả thật tức giận đầy một bụng, bất quá ngấm lại liền cảm thấy buồn cười.

Con trai ông hết như một con mèo con nghịch ngợm, vờn rồi tung cuộn len rồi đá sang một bên mặc kệ, khiến cái thân già này phải ngàn dặm xa xôi đến đây giải quyết hậu quả cho hẳn.

Tại ủy ban nhân dân thành phố Giang Châu, Thẩm Đốc Lễ triệu tập các cán bộ tỉnh ủy mở ra cuộc hội nghị dài hai ngày. Đầu tiên để mọi người cùng thảo luận đánh giá lại việc Dương Thanh Phong từ chức, mọi người nhất trí cho rằng khi Dương Thanh Phong giữ chức bí thư tỉnh ủy Giang Nam đã có nhiều cống hiến lớn nhưng cũng đồng thời tồn tại nhiều mặt thiếu sót chẳng hạn như ở phương diện giáo dục con cái. Vì ông ta quản giáo không nghiêm dẫn đến con trai Dương Tổ ở bên ngoài hoành hành không coi pháp luật ra gì, cấu kết làm loạn, hy vọng các thường ủy viên lấy đó làm gương, không được dung túng con em mình.

Hội nghị kéo dài hai ngày, dưới sự trấn an của Thẩm Đốc Lễ, lòng người cũng dần bình ổn.

Mọi việc ở tỉnh ủy Giang Nam tạm thời được giải quyết, Thẩm Đốc Lễ lại không ngừng không nghỉ mà chạy tới Ninh Hải. Ông đã nghĩ thật kĩ rồi, nhất định phải dạy dỗ lại đứa con hỗn trưởng này.

Sảnh tiệc khách sạn Hilton đã được Chu Dung bao hết, bên ngoài có cảnh vệ canh giữ đến gió cũng thổi không lọt.

Căn phòng lớn chỉ có Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung ngồi đối diện nhau.

Lúc Diệp Hoan rụt rè xuất hiện ở cửa ra vào, hẳn nhìn thấy cái mặt mo thối hơn phân của Thẩm Đốc Lễ

Chu Dung thấy Diệp Hoan đi vào, vội vàng đứng dậy dắt tay hắn, cười tủm tỉm sờ sờ đầu của hắn. Con trai của bà đúng là càng nhìn càng yêu, ngay cả khi gặp rắc rối cũng biểu hiện ra sự lạnh lợi như vậy

Thẩm Đốc Lễ nghiêm mặt, hàm hừ một tiếng.

Diệp Hoan ngẫm lại, thấy mình không cần để ý đến ông ta, làm cũng đã làm rồi, ông ta muốn sao cũng chiều

Đẹp mớ suy nghĩ rồi rầm ra khỏi đầu, Diệp Hoan nghênh ngang ngồi đối diện với Thẩm Đốc Lễ, cũng không xem sắc mặt Thẩm Đốc Lễ thay đổi thế nào, thềm thường nhìn bàn của đồng trước mặt

Chu Dung cười nói: “Đây là của đồng chính công bắt ở hồ, con đến ăn thử xem...”

Diệp Hoan chảy nước miếng cười nói: “Đâu cần phải thử, nhìn đã thấy ngon... Phục vụ, làm thêm cho tôi mấy chục con của đồng, đóng gói mang về!”

Thẩm Đốc Lễ mặt lạnh, trầm giọng nói: “Anh còn có mặt mũi để ăn à! Anh nhìn xem mình đã gây ra bao nhiêu chuyện rồi? Thật là có bản lĩnh a, vừa ra tay liền náo đến long trời lở đất.”

Diệp Hoan ngẩn người, sắc mặt cũng không dễ nhìn chút nào.

Lão tử dựa vào trí tuệ của mình để đấu với Dương Tố, trận chiến này không cậy vào tiền của của mẹ cũng không cần đến quyền lực của ông, tất cả đều là tự tôi giải quyết, ông dựa vào cái gì nói đạo lý này kia.

Diệp Hoan phỉ tay, liếc mắt nhìn Thẩm Đốc Lễ, hừ một tiếng: “Đúng vậy, chuyện là do tôi làm đấy. Thế nào? Lợi hại không? Muốn xin chữ ký sao?”

Thẩm Đốc Lễ giận dữ, mạnh mẽ vỗ bàn một cái, nhìn Chu Dung quát: “Em xem đi, xem em đã sinh ra một đứa con trai ngoan thế nào!”

Chu Dung theo Thẩm Đốc Lễ nửa đời, mặc dù có nhiều oán hận với ông nhưng cũng không muốn thấy cha con bất hoà, bà không thể làm gì khác hơn là đứng ra hòa giải xoa dịu hai bên.

“Đốc Lễ, anh tức giận với con mình làm gì chứ? Cái tên Dương Tố kia xác thực không phải người tốt, gây ra nhiều chuyện xấu như thế chết là đáng, con trai đã làm gì sai chứ!”

Thẩm Đốc Lễ mạnh mẽ trừng Diệp Hoan một chút rồi khề hừ.

Chu Dung quay đầu nhìn Diệp Hoan, thấy mặt hắn đã dịu đi. Bà suy nghĩ một chút, cảm thấy nên làm dịu quan hệ cha con của hai người họ, muốn để con trai sùng kính cha mình một chút. Muốn có sự sùng bái thì cần phải kể ra một ít chiến tích của Đốc Lễ thời trẻ rồi.

Thế là Chu Dung có chút khoa trương cười nói: “Diệp Hoan, con có biết cha con là người thế nào không? Có biết không...”

Chu Dung còn chưa dứt lời, Diệp Hoan đã ngắt lời, hớn hờ chỉ vào Thẩm Đốc Lễ rạo rục nói: “Làm sao? Ông ấy không phải cha đẻ của con đúng không?”

129. Chương 129: Chương 128: Cha Con Tâm Sự(1)

Tiệc rượu khách sạn Hilton.

Thẩm Đốc Lễ tức giận tới mức toàn thân run lên.

Sớm đã biết thằng con này hỗn đản, những năm nay ông đã nghe qua nhiều, nhưng hôm nay ông mới chính thức được lĩnh giáo qua cái gì gọi là chân chính hỗn đản.

Thẩm Đốc Lễ không phải là người biết nén giận, đặc biệt người làm cho ông phát bực lại là con của mình.

Không ngoài dự đoán, ông chửi bới Diệp Hoan một cách không thương tiếc.

Với vị trí hiện tại của Thẩm Đốc Lễ, làm cho ông bức tức đến mức này, nhìn khắp thế giới cũng chỉ có thằng con trai này thôi.

Diệp Hoan cúi mặt xuống, không ngừng lau nước miếng trên mặt, tinh thần có vẻ hết sức sa sút.

Thừa dịp Thẩm Đốc Lễ dừng lại hít thở, Diệp Hoan nghiêng đầu, khe khẽ nói với Chu Dung: “Ông ấy thật sự là cha của con à?”

Chu Dung gật đầu.

Diệp Hoan tỏ ra vô cùng thất vọng.

“Mẹ, người cha này xấu...”

Chu Dung thở dài: “Không còn cách nào khác, con không thể lựa chọn cuộc sống khác...”

“Con bán ông ấy đi rồi mua một người cha mới có được không...”

Chu Dung nghiêm túc suy nghĩ: “Có thể được”

Thẩm Đốc Lễ lại bắt đầu hô hấp dồn dập, mặt mày trở nên đỏ bừng...

Chu Dung nhìn lướt qua hai cha con, trong lòng thở dài.

Người ta nói cha và con là oan gia từ đời trước, lời này quả thật không sai, hai người hễ ở chung một chỗ thì không khác gì nước với lửa, sau này phải làm thế nào đây.

Tốt hơn là để cho bọn họ một không gian riêng, để cho hai người tâm sự với nhau, biết đâu trò chuyện một chút lại có thể hòa hợp.

Vì vậy, Chu Dung đứng lên kiểm soát rời đi.

Sảnh tiệc rộng lớn chỉ còn lại hai người Diệp Hoan và Thẩm Đốc Lễ nhìn nhau chằm chằm, không ai tỏ ra vẻ yếu thế.

Nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm...

“Ôi! Mẹ kiếp, đau mắt chết đi được!” Diệp Hoan vờ vẻ trông mắt kêu to.

Thẩm Đốc Lễ nhìn vậy không khỏi cười lên.

Thằng con bố láo này đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười ...

Lâu sau, Thẩm Đốc Lễ phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, ông chậm rãi nói: “Thực ra, nếu như người khác làm như vậy với ta, ta đã sai người ném ra ngoài đường từ sớm rồi, cũng may anh là con của ta...”

“Hừ, nói thật nếu tôi mà là loại bất hiếu... người cha như ông, tôi một ngày đánh ba lần, cũng may tôi lòng dạ lương thiện...”

Thẩm Đốc Lễ thở dài: “Diệp Hoan, chúng ta không thể nói với nhau vài lời dễ nghe sao? Vì sao mà mỗi lần nói chuyện đều phải đối chọi gay gắt vậy?”

“Nếu như ông lúc ở trước mặt tôi không bày ra uy phong Người đứng đầu nội các đáng ghê tởm thì tôi sẽ cùng ông nói chuyện đàng hoàng. Tôi từ nhỏ đến lớn đã gan dạ, ông trời tôi cũng không sợ, thì sao phải sợ ông dựng râu tròng mắt?”

“Được rồi, hôm nay chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh một lần, ta không xem con là con trai, con cũng đừng coi ta là cha, chúng ta dùng thân phận ngang hàng nói chuyện, được không?”

“Tốt.”

Thẩm Đốc Lễ sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, chậm rãi nói: “Diệp Hoan, vụ việc Dương Tổ, trước tiên cha thừa nhận con làm rất tốt, không có sự trợ giúp tiền bạc của mẹ, cũng không ỷ vào quyền thế của cha, con và Lưu Tử Thành làm được đến mức này là rất không tồi, khi cha còn trẻ cũng không có được phần tâm trí này như con.”

Tiếp theo, ngôn ngữ Thẩm Đốc Lễ xoay chuyển, nói: “Nhưng mà, sự tình tuy giải quyết tốt đẹp nhưng con quá liều lĩnh, con đừng tỏ ra không phục, tất nhiên cũng vì ta không nói cho con chuyện tình ở Bắc Kinh. Hiện tại ở thủ đô tình thế bất lợi, Thẩm gia chúng ta là dòng dõi gia tộc hiển hách từ lúc kiến quốc đến nay, Thẩm gia hiển hách là vì vào thế hệ cùng thời ông nội con có mấy vị tướng quân vì quốc gia mà đổ máu trên chiến trường liều cả mạng sống của mình. Vinh quang của Thẩm gia hôm nay là do bọn họ phục vụ quân mình đổi lấy. Khi đó trên chiến trường, khói súng cuộn cuộn, đạn bay toán loạn, người nào tương lai còn sống sót thì sẽ thăng quan rất nhanh? Thế nhưng lúc đó tính mạng giống như cái thắt lưng đeo trên người, hôm nay còn không biết có thể sống đến ngày mai không? Những thứ khác như thăng quan phát tài, rạng danh gia tộc... căn bản là chưa từng nghĩ tới.”

“Thẩm gia có được như ngày hôm nay, là điều không dễ dàng, đáng tiếc cây lớn nhiều cành ung. Thẩm gia tuy rằng vẫn hiển hách như trước nhưng lòng người tham lam, lòng tham thì không đáy, tranh đoạt quyền lực diễn ra vô cùng gay gắt. Nói thật, chú ba và chú tư của con nhìn chằm chằm cha như hổ rình mồi, bọn họ cũng là người nắm giữ quyền hành, thế lực phe cánh tương đối hùng hậu, do đó trong nhiều chuyện cha và bọn họ khó có thể cùng nhất trí một cách giải quyết. Nên đây là lý do tại sao cha muốn tranh thủ sự ủng hộ của Dương Thanh Phong...”

Thẩm Đốc Lễ cười khổ, nói: “Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, không nghĩ tới sự việc lại náo loạn thành ra như vậy, mà thôi, việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích, giang sơn thay đổi người tài lại xuất hiện, Dương Thanh Phong đi rồi thì thôi. Nếu vì quyền lực mà làm cho con ủy khuất, chắc cả đời này con sẽ không nhận người cha như ta đúng không?”

Diệp Hoan đột nhiên cảm thấy áy náy.

Hắn không rõ những tranh đấu phức tạp ở tầng trên, mà nói thật, cho dù biết rõ hắn cũng sẽ không chần chừ lựa chọn đưa Dương Tổ vào con đường chết, con người không thể để quyền lực che mắt, chính nghĩa trên thế gian nhất định phải giữ gìn. Diệp Hoan thà rằng bản thân phải chịu thiệt thòi, chứ quyết không giống như đám người vô cảm nắm quyền thế dung túng tội ác.

Hắn chỉ là cảm thấy áy náy với Thẩm Đốc Lễ, bất luận việc này xuất phát từ nguyên nhân gì thì cuối cùng vẫn là hắn phá vỡ sự sắp xếp tỉ mỉ từ trước của ông.

“Tôi... Tôi xin lỗi...” Diệp Hoan lúng ta lúng túng một hồi lâu rồi ngẩng đầu dũng cảm nhìn thẳng Thẩm Đốc Lễ, lời nói tràn đầy sự kiên định: “Thế nhưng, chuyện này tôi không thấy hối hận, nam nhân làm việc, có chuyện cần làm, cũng có chuyện không nên làm, việc tôi đã làm thì quyết không thẹn với lương tâm.”

Thẩm Đốc Lễ bình tĩnh nhìn Diệp Hoan, ánh mắt dần trở nên ôn hòa, thậm chí lơ mơ mang theo vài phần vui vẻ.

“Tốt! Đàn ông Thẩm gia phải có khí phách này, dám làm dám chịu! Con người trong cuộc đời này, có thể làm rất nhiều chuyện sai lầm nhưng tuyệt đối không được hối hận vì những chuyện mình đã làm!”

Dừng lại một chút, Thẩm Đốc Lễ nói tiếp: “Bất quá, con có từng suy nghĩ lại sự tình Dương tổ dưới góc độ khác chưa?”

“Người cũng đã chết rồi còn ngẫm lại làm gì?” Diệp Hoan có chút bất mãn trước phương thức nói chuyện biến chuyển bất ngờ của Thẩm Đốc Lễ.

“Cha đã hỏi rõ ràng đầu đuôi chuyện này. Diệp Hoan, xây dựng thêm công trình cho viện phúc lợi là tốt nhưng con có nghĩ tới nếu như chuyện này không có con, những đứa trẻ ở viện phúc lợi kia bây giờ sẽ ở trong tình cảnh nào?”

“Chắc chắn là rất thảm, lúc trước Dương Tổ đền bù tổn thất bằng cách cấp cho viện hơn mười mẫu đất hoang, một bãi đất trống không có nhà, bọn nhỏ sẽ phải chịu khổ cực.”

Thẩm Đốc Lễ gật đầu nói: “Đúng vậy, vì có con nên sự tình không giống như vậy, chúng ta hãy nghĩ sâu xa một chút vì sao mà con của một bí thư tỉnh ủy lại có thể gây nhiều phiền toái cho hơn một trăm người ở viện phúc lợi như vậy? Vì sao một câu nói của tên đó làm cho nhiều người suốt nửa phải trôi giạt khắp nơi? Rốt cuộc là thứ gì đã khiến cho sự việc biến đổi ngày càng phức tạp, cuối cùng náo loạn ngày càng lớn?”

Diệp Hoan cúi thấp đầu, khuôn mặt không chút cảm xúc nói: “Quyền lực!”

“Đúng vậy, xét đến cùng, vẫn là hai chữ ‘Quyền lực’ mà thôi. Diệp Hoan, con có nghĩ tới không, nếu như trong tay con có đầy đủ tài lực, có đủ người cho con sử dụng, có quyền lực to lớn đủ để giúp con giải quyết mọi phiền toái, việc này đối với người khác mà nói muốn giải quyết phải gặp vô vàn khó khăn thì con chỉ cần một cuộc điện thoại có thể giải quyết? Dương Tố và con tại sao lại đối chọi gay gắt? Bởi vì nó thấy con xuất thân đường phố, mặc dù con là con cháu Thẩm gia thế nhưng con lại không có thực lực như những người đồng lứa, cho nên nó mới dám tranh chấp với con...”

Thẩm Đốc Lễ than thở: “Xã hội Trung Hoa, nói cho cùng vẫn là do tình cảm và quan hệ đan xen mà thành, tạo nên các phe cánh chính trị, việc dỡ bỏ nhà của dân chúng là một thủ tục đơn giản, chỉ cần một chút quan hệ đường tắt là làm được. Diệp Hoan, một mình con đơn độc giống như một cái cây nhỏ không có cành lá, hơn nữa trong thâm tâm con luôn hận thù những kẻ quyền quý. Vụ việc Dương Tố lần này con xử lý gọn nhẹ phần nhiều là do may mắn, lần sau nếu gặp sự việc tương tự con sẽ làm gì? Con cảm thấy may mắn sẽ theo con cả đời sao?”

Cha biết rõ con rất coi trọng viện phúc lợi và bọn nhỏ, bọn chúng không có chỗ dựa, nếu như không có con thì bọn trẻ phải chịu hoàn cảnh thê lương đến thế nào? Con không thể vứt bỏ bọn chúng thế nhưng chẳng lẽ cả cuộc đời này con định dựa vào sức lực của một mình con để bảo vệ họ? Con có năng lực bảo vệ bọn họ cả đời sao? Con mới hai mươi tuổi, có lẽ trong cuộc đời còn phải gặp rất nhiều Dương Tố, Lưu Tố, Trương Tố.. nếu như con không có sức mạnh, con sao có thể bảo vệ viện phúc lợi?”

Những lời này của Thẩm Đốc Lễ vô cùng thấm thía khiến Diệp Hoan có chút suy tư.

Đúng vậy, lần đầu tiên là may mắn, lần thứ hai xử lý khéo, lần thứ ba do vận khí ... Cuộc đời con người chẳng lẽ mỗi lần gặp khó khăn lại dựa vào những yếu tố này để vượt qua sao? Mình rốt cuộc dựa vào cái gì để bảo vệ bọn nhỏ?

Lúc trước, Dương Tố phách người cứng rắn tháo dỡ di dời, đáng vẻ lão viện trưởng và đám nhỏ kêu gào thống khổ đến giờ vẫn khắc sâu trong đầu, nếu như trong tay mình không có quyền lực, thì ai biết tình cảnh làm cho người ta xót xa như vậy sẽ xảy ra bao nhiêu lần nữa?

130. Chương 130: Chương 128-2: Cha Con Tâm Sự

“Ông rốt cuộc có ý gì?” Diệp Hoan không nhịn được hỏi.

Thẩm Đốc Lễ hết sức chăm chú nhìn Diệp Hoan : “Theo cha về Bắc Kinh, trở về Thẩm gia đi, ở đó con có thể học được rất nhiều thứ đồng thời cũng nắm giữ được nhiều thứ. Ở bên ngoài con có thể là người tự do từ bé sống trong rơm rạ, nhưng trong tay con lại nắm giữ được quyền lực không tưởng. Quyền lực này chỉ thuộc về con, không một kẻ nào có thể tranh đoạt được, con có thể làm bất cứ việc gì con muốn bao gồm cả việc bảo vệ viện phúc lợi... Đi khỏi Ninh Hải rồi, con sẽ thấy được thế giới bên ngoài rộng lớn đến nhường nào, con sẽ cảm thấy vô cùng kích thích, con sẽ biết thêm vô số người, có người cũng giống con xuất thân là con cháu quý tộc, cũng có người dựa vào địa vị của Thẩm Gia, và còn rất nhiều kẻ thù...”

Thẩm Đốc Lễ trầm trầm cười, nói: “Con người ta chỉ những lúc gặp khó khăn trắc trở mới có thể ngẩng đầu mà tiến lên, muốn đứng trên đỉnh cao thì phải làm được những việc mà người thường không làm được, sao cho kiếp sau không cảm thấy hối hận, chứ không phải làm một lão già bình thường co đầu rút cổ ôm lò sưởi phơi nắng ở một góc vườn... Diệp Hoan, đó không phải là cuộc sống mà con nên sống, con có thể trở thành hùng ưng bay lượn trên chín tầng trời, vì sao phải làm một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng?”

.....

Diệp Hoan như người mất hồn đi ra khỏi khách sạn, đầu óc hẫng giống như một mảnh hồn đơn.

Những lời của Thẩm Đốc Lễ vẫn quanh quẩn bên tai hắn.

“Diệp Hoan, cha mắc nợ con hai mươi năm, giá nào cha cũng phải dốc hết mọi thứ đền bù cho những cực khổ thiếu thốn của con trong suốt hai mươi năm qua. Tuy rằng, cha có địa vị cao đứng trên vạn người,

nhưng chưa bao giờ làm tròn chức trách của một người cha, và cũng không hiểu cảm giác chung sống với con cái của mình. Diệp Hoan, cha và con mỗi người nhặn nại một chút, sống chung với nhau, để cho nửa đời còn lại của lão già cô đơn này được hưởng thụ thứ tình cảm cha con xa xỉ, có được không?”

Diệp Hoan cúi thấp đầu, hẩn như chết lặng trong dòng người ngược xuôi trên đường lớn, không biết từ lúc nào, nước mắt tuôn rơi, hai mắt đỏ ửng.

Cho dù hẩn phải chịu hai mươi năm đau khổ, nhưng xương thịt này vẫn là lão già cô độc đó ban cho

Khi thấy cặp mắt uy nghiêm của Thẩm Đốc Lễ bộc lộ sự cầu khẩn hiếm gặp, Diệp Hoan cảm thấy lòng mình quặn lại.

Vì sao đến tận bây giờ hẩn vẫn không thể nào xóa bỏ được sự khao khát về gia đình? Vì sao khi thấy ánh mắt cầu khẩn của Thẩm Đốc Lễ lòng hẩn bỗng thật chua xót?

Diệp Hoan cũng chỉ là người bình thường, hẩn không thể hoàn toàn từ bỏ được mọi thứ, trong cuộc sống càng không thể tránh được thất tình lục dục* cũng không tránh được sự ràng buộc, mâu thuẫn giữa hận thù và tình thân dày vò.

*Thất tình lục dục: thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Hẩn nên làm hùng ưng bay lượn ở thế giới bên ngoài theo lời Thẩm Đốc Lễ hay vẫn cứ ở tại Ninh Hải canh giữ thiên đường của mình?

Diệp Hoan càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, đau đến mức không muốn nghĩ đến nữa.

...

Hẩn đang chuẩn bị về phòng thì Hầu Tử gọi điện thoại tới.

“Anh đang ở đâu?” Hầu Tử hỏi trực tiếp.

“Gần khách sạn Hilton.”

“Anh cứ đợi đấy, em đến.” Hầu Tử nói xong rồi cúp điện thoại.

Chưa đến mười phút sau, Hầu Tử đi taxi đến.

Diệp Hoan ném điều thuốc cho hẩn, hai người cứ thế ngồi xồm bên đường, vừa hút thuốc vừa rảnh rỗi ngắm đui các em gái qua lại

“Hôm nay mày không tới công trường sao?”

Hầu Tử hít một hơi khói thuốc, buồn bực nói: “Không đi, đi để lại thấy thằng ngu Trương Tam à.”

“Sao vậy?”

Hầu Tử lại hít một hơi thuốc, quay đầu lại nhìn Diệp Hoan với ánh mắt vô cùng hoang mang.

“Anh Hoan, anh còn nhớ lúc còn bé chúng ta nghịch ngợm chơi đùa, anh cầm gậy không cẩn thận đập mạnh một cái vào đầu Trương Tam, cú đó mạnh đến cỡ nào? Có phải từ đó trở đi đầu óc Trương Tam trở nên sida rồi?”

Diệp Hoan nhú lông mày nghĩ ngợi cả buổi, rồi hẩn không kiên nhẫn nhượng mắt nhìn Hầu Tử, nói: “Mày rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hầu Tử giận dữ, nói: “Hôm nay ở công trường, kiến trúc sư của Hàn Quốc đến, vẽ ra mấy bản thiết kế lên giấy. Thằng thân kinh Trương Tam không biết ăn phải cái gì, chạy đến chỗ thằng bồ tử Cao Ly kia nấn nấn bóp bóp mặt, rồi còn tỏ ra ngạc nhiên nói với em, bồ tử Cao Ly không nhất định là loại mặt tròn như cái bánh to, thằng bồ tử này mặt vừa dài vừa rỗ, cmn giống như là bánh rán...”

Diệp Hoan thống khổ nhắm hai mắt lại, thở dài một tiếng.

Khuôn mặt Hầu Tử dửng dưng nói tiếp: “May mắn, không những tên bổng tử Cao Ly đó không có so đo với Trương Tam mà còn nhiệt tình nói chuyện trời dưới đất cùng nó. Hai người ngôn ngữ bất đồng thể mà không biết thể nào có thể nói chuyện được với nhau, còn dùng khẩu hình ra hiệu, khoa tay múa chân...Hai người càng nói chuyện càng hợp, hận không thể tại chỗ cắt máu ăn thề kết bái huynh đệ, rồi lại hận gặp nhau quá muộn.. Sau đó, trước khi tên kia rời đi, y lấy ra một tờ giấy, hình như là muốn Trương Tam ký tên hoặc viết vài chữ làm kỷ niệm, làm bằng chứng cho tình hữu nghị. Trương Tam vô cùng cao hứng cầm bút xoát xoát viết mấy chữ, anh Hoan, anh có biết Trương Tam nó viết cái gì không?”

Diệp Hoan bùm mặt thở dài: “Nhất định viết ra dòng chữ làm nhục danh dự quốc gia...”

Khuôn mặt Hầu Tử trở lên co quắp, trì hoãn nói: “Cũng không đến mức làm nhục danh dự quốc gia, mà nếu khía cạnh tiêu cực mà nói,thằng đàn đó còn tăng thêm uy danh cho quốc gia...”

“Nó ghi cái gì?”

“Tình hữu nghị Trung – Bồng, bền vững muôn đời...”

Diệp Hoan: “.....! ”

“Tên bổng tử Cao Ly kia không biết xem có hiểu gì không mà thấy mừng rỡ lắm, cầm tờ giấy Trương Tam viết rồi đi... Anh Hoan, em thật sự không chịu được thằng đàn ấy rồi, em bắt nó ở lại công trường rồi tự ra ngoài giải sầu...”

Diệp Hoan thở dài: “Có người anh em khờ khạo như vậy, hàng ngày chúng ta nhường nhịn nó một chút.”

Hầu Tử gật đầu rất hiểu chuyện.

“Anh Hoan, soi đèn đẹp trên đường đủ chưa? Chúng ta đi tìm cái chơi một chút.”

“Chơi gì?”

Hầu Tử hưng phấn xoa xoa tay cười nói: “Đã lâu rồi không có đi quán net, Làm vài trận? Online nhé...”

Tìm đến một quán net tối tăm hỗn loạn, ở quầy thu tiền Diệp Hoan mới nhớ không mang theo CMND, hơn nữa hắn cũng không nhớ rõ số CMND của mình.

Hầu Tử tất nhiên không muốn bỏ dở giữa chừng, đối với một trạch nam* như hắn mà nói game còn quan trọng hơn tính mạng. Trên đời này, chuyện thống khổ nhất trong đời hắn không phải là thấy một mỹ nữ trần truồng nằm trên giường nhưng nhị đệ không cương nổi mà là vào quán net do không có chứng minh thư nên không được vào.

Mỗi người đều có một quan điểm riêng, Hầu Tử cũng đâu có khinh bỉ sở thích mặc đồ lót màu phấn hồng của Diệp Hoan đúng không?

Một lúc sau, Hầu Tử thần bí cười, trong tay cầm một mảnh giấy có ghi một dãy số chứng minh thư lạ lẫm.

“Đây là chứng minh thư của ai?”

Hầu Tử cười nham hiểm: “Của ai không cần biết, dù sao có cái để chúng ta vào là được rồi.”

Diệp Hoan nhún vai tỏ ra không có vấn đề gì cả, hắn không hề ham hố chơi game, chẳng qua anh em muốn chơi thì hắn vui vẻ tiếp thôi.

Nhập vào mã chứng minh thư, máy tính mở khóa. Chưa được mười phút, bên ngoài tiệm net vang lên tiếng còi xe cảnh sát, sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Bên trong quán net, tiếng bàn phím lạch cạch, tiếng chuyện trò huyền ảo đột nhiên im bật, yên lặng đến mức làm cho người ta sờn hết cả gai ốc...

Diệp Hoan đang chơi game vô cùng tập chung bỗng cảm thấy là lạ, ngẩng đầu lên, hắn không khỏi hít vào một luồng khí lạnh.

Hơn mười khẩu súng tiểu liên đen ngòm cùng chìa vào đầu hắn. Nhóm người mặc áo chống đạn giống như mười con mèo lớn đang bắt chuột, trong mắt họ toát ra sát khí làm cho Diệp Hoan tè cả ra quần...

Yên lặng đến quỷ dị...

Diệp Hoan vô thức mới vừa chuẩn bị đứng lên, biến cố xảy ra.

Thân thể vừa cử động... liền hoa lệ phủ phục xuống đất.

Diệp Hoan ra sức giãy dụa, hần nức nở hét lớn: “Chỉ là chơi game dùng mấy mảnh khốe gian lận chút thôi mà, tại sao bắt tôi? Tại sao? Lỗi đâu có nghiêm trọng đến vậy? Sau này tôi không làm thế nữa là được! Hầu Tử... mau gọi Chu Mị đến cứu tao!”

Bên trong quán net vô cùng hỗn loạn, trước mắt Diệp Hoan xuất hiện một cô gái thanh tú, mảnh mai.

Tiếng cô gái vô cùng quen thuộc dường như đang nín cười thản nhiên cất lên: “Buông hần ra, nhận nhầm người rồi...”

Diệp Hoan chưa bao giờ cảm thấy tức giận như lần này.

Chết tiệt, không thể chấp nhận được, làm ông mày tè cả ra quần.

Bị đám người thô lỗ xách lên, Diệp Hoan còn chưa kịp nổi bão thì Cao Thắng Nam trong bộ đồng phục cảnh sát hiên ngang, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Tuy rằng anh không phải là người chúng tôi muốn tìm, nhưng anh lại tùy tiện sử dụng số CMND của người khác, việc này chúng tôi vẫn phải truy cứu, đi, theo tôi về cục cảnh sát!”

Nửa giờ sau, Diệp Hoan và Hầu Tử ôm một bụng thắc mắc cuối cùng cũng đã rõ chân tướng sự việc.

Hai người cảm thấy buồn bực, còn đang không biết nên khóc hay nên cười thì Trương Tam gọi điện thoại tới.

Trương Tam vô cùng hào hứng vừa cười vừa nói qua điện thoại: “Anh Hoan, anh có xem tin tức chưa? Có một thằng ngốc vào quán net chơi game, không nhớ số CMND vì thế tùy tiện nhập đại một số chứng minh thư dán trên tường. Không ngờ cái số CMND đó là của một tên tội phạm đang bị cục công an truy nã, cho nên hần vừa mới mở máy liền bị định vị rồi lập tức tiến hành vây bắt, nghe nói thằng ngu đó và cả ông chủ quán net đều bị áp giải đến cục cảnh sát, haha...Anh thấy có buồn cười không? Thằng khờ này còn ngu hơn cả em...”

131. Chương 131: Mềm Lòng

Lần thứ bao nhiêu rồi?

Lần thứ bao nhiêu vào đồn cảnh sát rồi?

Diệp Hoan chỉ muốn giấu đầu vào đống quần, hần cũng chẳng muốn nhớ xem bao nhiêu lần nữa và cũng không có mặt mũi nào đi vào phòng thẩm vấn.

Hai người bị tách ra thẩm vấn. Hầu Tử đi trước Diệp Hoan, quay đầu lại áy náy nói: “Anh Hoan, em thật sự xin lỗi anh.”

Diệp Hoan này giờ vẫn dè dặt tức giận, giờ bị câu nói của Hầu Tử làm hần bùng phát hết ra. Hầu Tử vừa dứt lời, Diệp Hoan liền đáp cho Hầu Tử một nhát.

“Đầu bò, đưa mã CMND của tội phạm bị truy nã cho ông mày dùng, đầu óc mày bị thằng Trương Tam nhập rồi à? Thế éo nào mà còn ngu hơn cả nó? Ông bị mày làm cho tức chết!” Diệp Hoan tức giận mắng.

Hầu Tử khóc ròng nói: “Lúc ấy em thấy chuỗi mã CMND tươi sáng rõ nét dán ở trên tường, làm sao em biết được đó là mã CMND của tội phạm truy nã? Em còn tưởng rằng đó là do ông chủ tiệm net ưu ái phục vụ cho những đứa trẻ chưa đến tuổi thành niên chứ...”

Diệp Hoan tức giận, hung hăng đá thêm Hầu Tử một cú: “Chữ ‘truy nã’ lớn như thế mà không nhìn thấy? Mà bị lừa đá rồi à?”

Cao Thắng Nam đứng sau lưng Diệp Hoan cố nín cười, nghiêm túc nói: “Nghỉ phạm kia, anh thành thật cho tôi! Hiện tại chính là anh đá hấn, chứ không phải con lừa!”

Diệp Hoan quay đầu trừng mắt liếc cô một cái: “Tôi biết ngay chẳng trông mong cô nói tốt được câu nào về tôi...”

Vào phòng thẩm vấn, như thường lệ, Cao Thắng Nam lại là người hỏi cung Diệp Hoan.

Vừa vào cửa, Diệp Hoan chủ động ngồi vào ghế của nghi phạm. Hấn dựa vào chiếc ghế sắt, sau đó hấn ngoan ngoãn gơ hai tay ra, vẻ mặt cam chịu nói: “Còng tay.”

Cao Thắng Nam cười khúc khích: “Không ngờ rằng anh đã quen thói quen mui ở cục cảnh sát, năm ngày ba bữa ra ra vào vào. Cục có nên làm cho anh cái thẻ hội viên bạch kim không?”

Diệp Hoan im lặng, con mắt thoáng quét qua thân dưới của Cao Thắng Nam, ánh mắt hấn không có chút thuần khiết nào, đại thiếu gia ta không chỉ ra ra vào vào cục cảnh sát thôi đâu...

Cao Thắng Nam không chú ý ánh mắt của Diệp Hoan, nếu không đoán chừng cô sẽ vén tay áo lên đánh hấn một trận đòn tới tỗi.

Ánh mắt Cao Thắng Nam lộ ra vài phần vui vẻ, cô để bút xuống không có ghi chép. Trên bàn thẩm vấn, Cao Thắng Nam nâng cằm lên, cười nói: “Diệp Hoan, đây là lần thứ mấy được vào đây?”

Diệp Hoan thở dài, không nói lên lời.

Cao Thắng Nam dường như rất hào hứng, mỉm cười nói: “Mấy lần trước ít nhiều cũng có nguyên nhân, còn lần này anh đúng là xui xẻo, nói vậy thôi, nhưng rốt cuộc là loại lực lượng tinh thần nào chống đỡ mà các anh làm ra sự tình ngu ngốc bậc này?”

Diệp Hoan giương mắt liếc xéo nàng, bất mãn nói: “cảnh sát Cao, tôi phát hiện mồm miệng cô rất độc đấy, cô có thể nói lời tổn hại người ta như vậy sao?”

Cao Thắng Nam che miệng cười khẽ, đôi mắt đã nhú như trăng lưỡi liềm, bộ dạng hiên ngang tiêu sái của cô thoát nhìn có thêm vài phần đáng yêu.

Cao Thắng Nam cười vài cái, rồi hung hăng nói: “Đùa vậy thôi, giờ tôi bắt đầu thẩm vấn, anh thành thật khai báo, sự tình phát sinh như thế nào?”

Diệp Hoan than thở, hấn kể lại một lượt sự tình xui xẻo hôm nay.

Cao Thắng Nam mở to mắt, ngạc nhiên nói: “Tôi cũng đã gặp hai người kia mấy lần, nhìn qua rất lạnh lợi mà, hai người không đến mức như anh nói chứ?”

Diệp Hoan khổ sở nói: “Cảnh sát Cao à, tôi nói thế này nhé, nếu như ba người chúng tôi đi trên đường, sau lưng mà có ai đó hô to “thằng ngu” hai người bọn họ chắc chắn sẽ quay đầu lại nhanh nhất. Trương Tam có khi còn có thể hờn hờ đáp một tiếng.”

Cao Thắng Nam ngẩn ra, nghe xong cô cười lấy cười để, cười đến mức hít thở không thông, cười rơi cả nước mắt, khuôn mặt tươi như hoa dần dần biến mất, thay vào đó nước mắt càng ngày càng rơi nhiều. Cao Thắng Nam dùng tay xoa xoa mặt, lau mãi mà không hết, mặt cô lại lộ ra vẻ tươi cười, mang theo bảy phần buồn khổ.

Một người khiến cho cô cảm động, cũng có thể khiến cho cô cười, tại sao hết lần này đến lần khác người đàn ông này lại không thuộc về cô?

Nghĩ tới đây, bất giác nước mắt không ngăn được càng trào ra nhiều.

Diệp Hoan thấy Cao Thắng Nam rơi lệ, không khỏi luống cuống: “Cảnh sát Cao, tưởng mạo tôi đây không đến mức làm cô phát khóc chứ? Thật sự xấu như vậy sao?”

Cao Thắng Nam lắc đầu, khuôn mặt lại lộ ra vẻ tươi cười như trước.

Diệp cười chua xót của cô làm tâm trí Diệp Hoan co rúm lại.

Hắn hiểu tại sao Cao Thắng Nam lại khóc.

Con gái thường phàn nàn rằng người con trai không hiểu nước mắt của các cô. Thực ra, con trai không ngốc, chỉ là hiểu mà giả bộ không biết mà thôi, vì một khi thể hiện rằng mình đã hiểu thì sự tình sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều, ví dụ như hiện tại.

Diệp Hoan chán ghét những thứ phức tạp, cho dù là kẻ nghèo hèn hay thiếu gia nhà giàu hắn chỉ muốn yên ổn sống cùng với Kiều Mộc, sinh hai đứa con kháu khỉnh, cả nhà sống suôn sẻ cả đời. Viễn cảnh tương lai của hắn không có bất kỳ chỗ nào dành cho Cao Thắng Nam, hắn không muốn có một người đàn bà khác tham dự vào cuộc sống của hắn làm cho Kiều Mộc phải khổ tâm.

Cho nên Diệp Hoan chỉ có thể giả ngu.

Cao Thắng Nam khóc một lúc, sau đó qua loa lấy đồng phục cảnh sát lau nước mắt, cô hít mạnh một cái, đôi mắt đẹp đỏ bừng trừng Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, chúng ta quen nhau được hơn mấy tháng rồi đúng không?”

“Đúng.”

“Anh cảm thấy tôi thế nào?”

“Trước kia không phải khen cô đẹp rồi sao? Vẻ đẹp của cô đạt tới cấp bậc súng đạn bắn phá...”

“Chớ nói nhảm! Tôi hỏi anh là tính cách chứ không hỏi tướng mạo.”

“Rất... rất ác độc đó.” Diệp Hoan nghĩ ngợi nửa ngày mới khó khăn nói ra lời nhận xét.

Đáp án suy nghĩ rất lâu này của Diệp Hoan không thể nào làm thỏa mãn Cao Thắng Nam.

“Nếu như, nếu như ... Tôi nói là nếu như, trong cuộc đời anh không xuất hiện Kiều Mộc, anh có thể lựa chọn tôi không?” Hai mắt Cao Thắng Nam trực tiếp nhìn hắn.

Diệp Hoan nhìn xung quanh: “Đến giờ cơm rồi thì phải? Cục cảnh sát các cô có nuôi cơm không? Tôi không thích ăn thịt mỡ...”

Phanh!

“Diệp Hoan! Trực tiếp trả lời vấn đề của tôi! Đừng có cố tình trốn tránh!” Cao Thắng Nam cau kinh hét lớn.

Diệp Hoan theo bản năng cúi đầu: “Có thể...”

Diệp Hoan lấy lại tinh thần, mẹ kiếp, chết tiệt, nói chuyện yêu đương trong phòng thẩm vấn lại còn làm như chính nghĩa lăm lệt ép cung ông mày...

Hắn bắt mắt trừng mắt, nói: “Cảnh sát Cao, cô đây là bức cung hay là dụ cung?”

Cao Thắng Nam nghe được đáp án hài lòng, tâm hồn thiếu nữ có chút vui vẻ. Mặc dù người đàn ông này không thuộc về cô, nhưng cô biết mình cũng không thua Nam Kiều Mộc quá nhiều, nội tâm giống như đầm nước đọng không hiểu sao bắt đầu chậm rãi lung lay.

Có lẽ... có thể tranh giành?

Mắt cô lóe ra ánh sáng quỷ dị, trầm mặc một lúc, cô bỗng nhiên nói: “Diệp Hoan chúng ta quen biết lâu như vậy có tính là bạn bè không?”

Diệp Hoan ngẩn người, gật đầu nói: “Tất nhiên là bạn bè.”

Cao Thắng Nam cười cười, nói: “Nếu là bạn bè... có thể giúp tôi một chuyện không? Lấy tư cách cá nhân giúp tôi.”

Diệp Hoan giống như mắc bẫy, có vẻ không tình nguyện nói: “Còn phải xem là chuyện gì? Có khả năng giúp hay không..?”

... Ví dụ như bà cô này muốn cưỡng bạo hấn một lần nữa, cho dù liều chết cũng phải phản kháng. Không thể để cho nữ dâm tặc này thực hiện được!

Cao Thắng Nam không phát giác Diệp Hoan nghĩ tới những điều đen tối này, cô cười nói: “Việc tôi muốn anh giúp rất đơn giản, sẽ không làm anh phải khó xử.”

Diệp Hoan lúng ta lúng túng nói: “Chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa võ lâm, Cao cô nương có gì phân phó, cho dù nước sôi lửa bỏng...”

“Được rồi, được rồi, chớ có lảm nhảm nữa!” Cao Thắng Nam nhìn hấn, gần từng chữ: “Tôi muốn anh giả làm bạn trai tôi, theo tôi về nhà gặp cha mẹ, cho bọn họ đỡ nói nhiều, có được hay không?”

“Á!” Diệp Hoan sợ hãi nghe xong liền lập tức lắc đầu: “Không được, làm như vậy có lỗi với Kiều Mộc, tôi không thể đáp ứng... Cô bảo tôi làm cái này là vi phạm vào đạo nghĩa giang hồ rồi.”

Cao Thắng Nam nhìn hấn, hốc mắt dần dần trở thành phiếm hồng.

“Diệp Hoan, tôi thực sự rất khổ, cha mẹ gần đây giới thiệu một số thanh niên tuần tú giỏi giang làm quen. Hơn nữa cha tôi còn bức tôi làm tôi không có biện pháp nào, ông nói nếu như trong vòng một tháng mà không quyết định, ông sẽ bắt tôi từ chức, bắt tôi ngoan ngoãn về nhà lập gia đình... Diệp Hoan, tôi không muốn cuộc sống sau này của mình suốt ngày chỉ ở nhà chăm chồng dạy con, tôi vô cùng yêu mến cái nghề cảnh sát này, không muốn từ bỏ nó..”

Cao Thắng Nam nhìn lên, nước mắt cô đã rơi lã chã. Cô cầu khẩn: “Diệp Hoan, anh có thể không chấp nhận tôi, nhưng ít nhất tôi còn có thể tìm được niềm vui nhờ bận rộn công việc, ít nhất còn có thứ tôi yêu mến chưa rời xa tôi. Nếu như ngay cả công việc này cũng mất, cuộc sống của tôi còn có ý nghĩa gì?”

Diệp Hoan mím môi, trong lòng dường như có một khối mềm mại nhẹ nhàng đụng phải một cái.

“Diệp Hoan, việc này gấp gáp nên tôi chỉ có thể tìm anh, anh không thể giúp tôi được sao? Bỏ qua việc chúng ta từng có... từng có một đêm kia không nói đến, nhưng ít nhất chúng ta từng trải qua sinh tử hoạn nạn, loại trải nghiệm này không phải ai cũng có với nhau, anh xem những điều này có thể giúp tôi được không? Giả mạo làm bạn trai của tôi một thoáng chốc, để cho cha mẹ tôi không có giới thiệu những thanh niên kiểu mẫu kia đến làm phiền tôi, được không?” Cao Thắng Nam ngẩng mặt lên, bộ dáng cầu khẩn khổ sở làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Diệp Hoan im lặng, chậm rãi cúi đầu.

Cao Thắng Nam là người con gái quật cường bốc đồng, nếu như không gặp sự việc khiến cho cô cảm thấy tuyệt vọng không lối thoát thì sao cô phải hạ mình cầu khẩn xin hấn giúp đỡ?

Nghĩ lại trước đây hấn cùng cô cũng có nhiều giao tình, bất luận hấn phạm phải sự tình hay là gây họa thế nào đều là cô giúp hấn giải vây, thanh minh cho hấn. Thậm chí cô còn cứu hấn trước họng súng của sát thủ

Xưa nay có câu đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, cô nhờ hấn chuyện này, hấn có nên giúp cô hay không?

Giúp cô, thì không khỏi có lỗi với Kiều Mộc, không giúp thì hấn chẳng khác nào là cảm thù. Cô giúp hấn nhiều lần như vậy, vì sao mà ngay cả việc con con này hấn cũng không chịu giúp cô?

Diệp Hoan thở dài, lần đầu tiên trong đời hấn mới cảm thấy có loại sự tình khó khăn làm hấn tiến thoái lưỡng nan khó xử đến vậy.

“Tôi... Cho dù tôi đi gặp cha mẹ cô, chẳng lẽ về sau bọn họ không giục cô lấy chồng sao?”

Cao Thắng Nam buồn bã cười, nói: “Có thể kéo dài được được vài năm rồi tính sau, vài năm sau nếu như anh đối với tôi vẫn vô tình vô ý, tôi cũng không có hi vọng gì. Khi đó tôi tìm người nào yêu mến tôi rồi kết hôn, sống nốt cuộc đời bình đạm sau này, không phải rất tốt sao?”

“Tôi...” Diệp Hoan do dự, giây dụa.

“Diệp Hoan tôi hiểu tình cảm giữa anh và Kiều Mộc, hai người yêu nhau sâu đậm. Anh yên tâm tôi sẽ không phá hỏng nó, chỉ cần một lần giúp tôi về gặp cha mẹ, chúng ta từ này về sau không gặp lại, anh có thể thoải mái bên cạnh Kiều Mộc.”

Diệp Hoan suy nghĩ thật lâu, cuối cùng thở dài.

Hắn rút cuộc cũng không thể sắt đá cự tuyệt, lòng dạ hắn quá mềm yếu, thật sự hắn không thể cự tuyệt yêu cầu nhỏ nhỏ của người đã từng cứu mạng hắn.

“Chỉ là... Chỉ là về nhà cô gặp cha mẹ cô một lúc phải không? Về sau sẽ tôi sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Cao Thắng Nam gật đầu.

Diệp Hoan giống như Dương Bạch Lao ký vào khế ước bán đi con gái Hỉ Nhi*, hắn vừa nhắm mắt, mặt mũi tràn đầy thống khổ nói: “Được rồi! Cứ như vậy đi!”

* Trong bộ phim ‘Bạch mao nữ’ - Cô gái tóc trắng, Dương Bạch Lao và Hỉ Nhi là hai cha con sống nương tựa lẫn nhau. Địa chủ ác bá Hoàng Thế Nhân thấy Hỉ Nhi xinh đẹp muốn chiếm lấy cô. Vào đêm giao thừa hắn bắt buộc Dương Bạch Lao phải bán con của mình để giả nợ. Sau khi bán con gái, Dương Bạch Lao uống thuốc độc tự sát. Hỉ Nhi bị Hoàng Thế Nhân cưỡng hiếp trốn vào thâm sơn trải qua thời gian tóc cô trở thành trắng phau. Đại Xuân một thanh niên trong làng và Hỉ Nhi yêu nhau. Không cứu được Hỉ Nhi, Đại Xuân gia nhập vào Hồng quân. Hai năm sau theo binh sĩ về quê, tìm được Hỉ Nhi giải oan báo thù, hai người kết hôn sống hạnh phúc về sau.

Ánh mắt Cao Thắng Nam lộ ra hào quang mừng rỡ: “Thật không? Đàn ông nói lời phải giữ lời, lời hứa đáng giá ngàn vàng, anh sẽ không đổi ý chứ?”

“Quyết không đổi ý!”

Diệp Hoan mở mắt ra thấy Cao Thắng Nam không còn bộ dáng thảm thiết cầu khẩn như trước nữa, đổi lại vẻ mặt cô tràn đầy mừng rỡ tươi cười, trong mắt cô thậm chí còn hiện lên thần thái đắc ý.

Diệp Hoan trầm xuống.

Mẹ kiếp, vừa rồi không phải mình bị lừa giỡn chứ?

Hắn còn chưa kịp hối hận đã bị Cao Thắng Nam thô lỗ xách cổ áo lên: “Anh vừa rồi đã đáp ứng, xé chiều ngày mai đợi điện thoại của tôi, nếu như đổi ý, bà về sau gặp một lần đánh một lần! Nghe rõ chưa?”

Diệp Hoan:...

Đàn bà nha, đàn bà... Ông mày nếu như bị hại chết nhất định là do bị hại trong tay của đàn bà.

....

Hầu Tử đứng chờ ngoài hành lang. Diệp Hoan đi ra với vẻ mặt tái nhợt, đối lập phía sau hắn Cao cảnh quan khuôn mặt lại rạng rỡ sắc hồng, vẻ mặt thỏa mãn, lưỡi biếng đóng cúc cổ áo...

Tìm người bảo lãnh, nộp tiền phạt, thủ tục xong xuôi hết thấy, hai anh trai của chúng ta nơm nớp lo sợ đi ra khỏi cục cảnh sát lần thứ N.

Đến cửa lớn, Hầu Tử nghi hoặc không nhận được mở miệng.

“Anh Hoan, bộ dạng các người vừa rồi đi ra... Mẹ kiếp, không phải anh lại bị nữ cảnh sát đó cưỡng bức đó chứ?”

“Theo tâm lý, hoặc một góc độ nào đó mà nói, coi là như vậy.” Diệp Hoan chán nản.

“Anh Hoan, xin anh, lần sau anh mà bị nữ cảnh sát kia chơi thì la lên một tiếng, có gì em sẽ xông đến...”

....

Cao Thắng Nam nhìn theo bóng dáng hai người đi ra khỏi cục cảnh sát, bộ dáng Diệp Hoan cúi đầu ủ rũ khiến nàng vừa bực mình vừa buồn cười.

Hỗn đản này bày ra bộ dạng giống như người chết sao? Quay về nhà mình gặp cha mẹ mình thôi mà, nhìn bộ dáng hần giống như sắp đi pháp trường, hừ.. hần không thể kéo hần lại đập ột trận.

Đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô mở ra, hàm răng trắng nõn ngay ngắn lóe lên dưới ánh mặt trời.

Cô ngơ ngẩn đứng ở hành lang cục cảnh sát. Sau đó cô cắn môi, lấy điện thoại ra gọi cho Cao Kiến Quốc.

“Alo, cha, tan tầm ngày mai, cha bảo mẹ làm thêm vài món, con về nhà ăn cơm.”

Cao Kiến Quốc ngậy ra một lúc: “Về nhà thì về đi, còn làm thêm thức ăn làm gì?”

Khuôn mặt Cao Thắng Nam đỏ ửng lên, nhẹ nhàng nói: “Con.. Con mời khách tới.”

“Khách nào?” Cao Kiến Quốc không bỏ được thói quen cảnh sát, thích hỏi vấn đề cho rõ ngọn nguồn.

Cao Thắng khề hừ, bất mãn nói: “Không phải muốn con tranh thủ tìm bạn trai sao? Con đã tìm được, ngày mai dẫn hần về nhà, cho ngài gặp qua.”

Cao Kiến Quốc đơ người, lông mày nhíu lại: “Tự con tìm được bạn trai? Hần bao nhiêu tuổi? Quê ở đâu? Làm việc gì? Tác phong sinh hoạt đứng đắn không?... ”

“Được rồi, được rồi, cha làm như thẩm vấn phạm nhân không bằng, không nói nữa, con còn phải làm việc. Con nói cha biết, mai cha mà đeo cái bản mặt thối hù dọa tội phạm khiến hần sợ hãi thì về sau cha đừng có nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của con nữa!”

132. Chương 132: Lai Giả Bất Thiện*

Lai giả bất thiện: Người tới không có ý tốt

Cao Kiến Quốc kinh ngạc cúp điện thoại.

Tuy rằng con gái có người yêu là chuyện tốt nhưng sao có thể nhanh chóng mang về một người bạn trai như thế chứ, chuyện này thật sự quá trùng hợp rồi?

Cao Kiến Quốc có kinh nghiệm phá án nhiều năm nên có chút nghi ngờ, trước kia nếu nói tới việc yêu đương kết hôn, nó luôn qua loa ứng phó khiến ông không thể không ra tối hậu thư, lại không ngờ được chỉ sau vài ngày nó đã có bạn trai, chuyện này thật kỳ quái.

Cao Kiến Quốc ngồi trầm ngâm chốc lát, sau đó nở nụ cười khó lường.

Nha đầu, con dám gạt ba?

Diệp Hoan đứng trước cửa phòng Nam Kiều Mộc , tay muốn gõ cửa nhưng lại ngập ngừng, cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần.

Hần cảm thấy, nếu như nói cho Kiều Mộc biết chuyện hần giả mạo bạn trai Cao Thắng Nam đi gặp ba mẹ cô thì Kiều Mộc sẽ không vui, dù sao thì không có người phụ nữ nào có thể bao dung đến nỗi đồng ý cho bạn trai mình đi gặp ba mẹ của người con gái khác.

Họ đã ở bên nhau hơn 20 năm, Diệp Hoan rất hiểu Nam Kiều Mộc, hần có thể biết được phản ứng của cô khi hần nói ra việc này. Lúc đó, cô nhất định sẽ nở nụ cười chua xót rồi làm ra vẻ hào phóng nói đồng ý, nhưng sau đó nhất định sẽ ngồi trong phòng lặng lẽ khóc một mình.

Diệp Hoan không muốn thấy cô khóc, khi bạn thật sự yêu một ai đó, bạn sẽ không muốn thấy họ khóc, dù là khóc, thì cũng phải khóc vì hạnh phúc.

Diệp Hoan đứng trước cửa một lúc lâu rồi thở dài..

Hắn quyết định giấu chuyện này đi, dù sao cũng chỉ là đi gặp mặt ba mẹ của Cao Thắng Nam, gặp xong rồi, từ nay về sau không còn gặp lại. Chuyện này thật ra rất đơn giản, nếu nói thẳng ra, có thể khiến nó trở nên phức tạp hơn.

Không phải lúc nào nói thật cũng sẽ nhận được kết quả tốt, đặc biệt là trước mặt phụ nữ.

Khi Diệp Hoan còn nhỏ, đã từng nhìn lên con gái đi WC, sau đó còn khen móng của người đó rất trắng, kết quả là bị ăn đánh, từ đó về sau hắn đã biết được một đạo lý, đó là không thể quá thẳng thắn.

Diệp Hoan quyết định xong, định xoay người trở về phòng thì cửa phòng lại mở ra.

Kiều Mộc lặng lẽ nhìn hắn, đôi mắt đen thăm thẳm, trong suốt nhưng lại nhìn không thấy đáy khiến Diệp Hoan lập tức bị hút vào đó.

” Hình như hôm nay anh lại phải vào cục cảnh sát, có chuyện gì xảy ra sao?”

” Ngoài ý muốn! Hoàn toàn là ngoài ý muốn!” Diệp Hoan tranh thủ thời gian giải thích, thuận tiện mắng luôn Hầu Tử và Trương Tam.

Nam Kiều Mộc thở dài, nhưng trong giọng nói lại mang ý cười: “Các anh đó...Diệp Hoan, bây giờ em với anh đã yêu nhau rồi, Hầu Tử và Trương Tam có phải cũng nên đi tìm người yêu hay không? Họ có người yêu rồi, có lẽ sẽ không làm ra những chuyện như vậy nữa.”

Diệp Hoan nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: ” Việc này có chút khó khăn, phụ nữ bây giờ rất thực dụng, nếu như không nhà không xe mà muốn họ quan tâm thì không thể. Chuyện tiền bạc thì không khó, dù sao tiền của anh cũng chính là tiền của bọn họ, nhưng quan trọng hơn là bọn họ.....”

“Họ thì sao?”

” Hầu Tử là một trạch nam điển hình, thấy ca sĩ trên video thì mắt sáng lên, nhưng khi gặp người thật thì lại trở nên ngu ngốc, nói năng lắp bắp, ai có thể thích hắn đây? Trương Tam thì khỏi phải nói tới, chỉ cần nhìn thấy gương mặt của hắn thì có người phụ nữ nào chịu mở hai chân ra chứ...”

” ..Mở hai chân...” Nam Kiều Mộc ngây người một lúc, sau đó đánh Diệp Hoan mấy cái thật mạnh, cười mắng : ” Cái mồm thối này của anh ngày càng lợi hại, sao anh có thể nói bạn thân của anh như thế?”

Diệp Hoan cười cười nắm lấy đôi tay mềm mại của Kiều Mộc, để nó trọn trong lòng bàn tay mình, đôi mắt nóng rực khiến tim cô đột đập nhanh hơn, nên cô đỏ mặt cúi đầu xuống.

” Kiều Mộc....”

” Ừ?” Nam Kiều Mộc ngượng ngùng đáp.

“Chúng ta có phải là nên tiến tới bước tiếp theo không?” Trong mắt Diệp Hoan lóe lên sự ham muốn.

Mặt Kiều Mộc càng đỏ hơn..

” Bước ...bước gì chứ”

Diệp Hoan lộ ra vẻ mặt gian xảo, vô cùng không thuần khiết.

Kiều Mộc như một chú nai con đang sợ hãi, vội vàng đẩy hắn ra: ” Chuyện này... nhất định phải là sau khi kết hôn!”

Diệp Hoan lộ ra vẻ mặt suy sụp, oan ức nói: ” Sao em tàn nhẫn thế, lấy hãm cầu còn không chừa phân....”

Nam Kiều Mộc dừng một chút, lạnh lùng nhìn hắn: “Anh lớn lên giống chúng lắm sao?”

.....

Cao Thắng Nam quả nhiên không lừa Diệp Hoan, chiều hôm sau, một chiếc xe cảnh sát đậu trước đầu ngõ khu nhà cũ.

“Anh ra đi, em đang chờ anh dưới lầu, anh mau thay quần áo rồi đi với em.” Giọng Cao Thắng Nam vang lên trong điện thoại tựa như giọng của một vị tướng quân chỉ huy binh lính.

Diệp Hoan đau khổ thở dài: “Thật sự phải đi sao? Cô không suy nghĩ lại à?”

“Không cần, hơn nữa anh cũng không được đổi ý,, an đừng quên những gì anh đã hứa với em.” Cao Thắng Nam cứng rắn nói.

” Người ta....người ta hôm nay không được....” Diệp Hoan ngượng ngùng : ” Người ta hôm nay có cái kia....”

Cao Thắng Nam đen mặt, khó chịu nói: “Anh đừng có mà viện cớ, em cho anh 10 phút, bằng không em sẽ tự thân lên nhà anh mà tóm cổ anh xuống.”

Diệp Hoan thở dài nhận mệnh, nói: ” Được rồi, tôi ra ngay, nhưng tôi vẫn còn một vấn đề cuối cùng muốn hỏi cô.”

” Anh cứ hỏi.”

” Có thể không đi không?”

” Không thể.”

Xe chạy về phía thành phố Giang Châu, Cao Thắng Nam nắm tay lái, đôi mắt ẩn hiện sự vui mừng khó thấy, thỉnh thoảng lại nhìn về cái người đang không được tự nhiên ngồi kế bên mình.

” Trên người anh có rận hay sao mà cứ ngồi không yên thế kia?” Cao Thắng Nam không hài lòng nói.

Diệp Hoan mang về mặt đau khổ lên tiếng: “Cảnh sát Cao.....”

” Gọi em là Thắng Nam.” Cao Thắng Nam lạnh lùng nói.

” A?”

“Một lát nữa gặp bố mẹ em anh vẫn muốn gọi em là cảnh sát Cao sao? Đây giống xưng hô giữa người yêu với nhau sao?”

” Được rồi..... Thắng Nam, cô dù sao cũng là người chấp pháp cho nhân dân, sau này cô có thể không dùng đồ dùng của cơ quan vào việc riêng tư được không? Cô phải liêm khiết một chút chứ.....”

“Anh có ý gì?”

“Cô nói xem, cô đi đâu cũng dùng xe cảnh sát, đưa bạn trai về nhà cũng dùng xe cảnh sát, người khác thì thấy là cô đưa bạn trai về nhà nhưng tôi ngồi trên xe cứ có cảm giác như mình sắp bị xử bắn vậy. Thắng Nam cô có chắc là cô đưa tôi về nhà chứ không phải là đưa tôi tới pháp trường chứ ?” Diệp Hoan đáng thương nói.

Cao Thắng Nam trừng mắt, nói: ” Xe này là khi em tới làm trong cục cảnh sát thì được cục trưởng giao cho, ông ấy nói em muốn dùng thế nào cũng được, anh cho là em cần nó lắm ư? Anh của em tặng em một chiếc BMW em còn chẳng dùng đây.”

Diệp Hoan hít sâu rồi đạo: “Thật ra cô muốn gạt ba mẹ cô cũng không khó lắm đâu. Trong cục cảnh sát có biết bao nhiêu người, cô tùy tiện kéo theo một người được rồi, đâu nhất thiết là tôi chứ? Cảnh sát và lưu manh, cô không thấy rất không hợp sao? Tôi vừa tới trước mặt ba mẹ cô thì sẽ lòi đuôi ngay .”

Cao Thắng Nam khẽ nói: “Dù sao đàn ông đều là những tên khốn khiếp, tôi đây chọn một người tôi thấy thuận mắt hơn một chút được không?”

Diệp Hoan cười khổ nói: ” Tôi có chỗ nào để cô nhìn thuận mắt chứ?”

Cao Thắng Nam cười tủm tỉm nói: “Người bị tôi đè dễ dàng như thế trên đời chắc cũng có mình anh thôi.”

Diệp Hoan đỏ mặt, quay đầu nhìn quang cảnh ngoài cửa, môi run run, u oán nói:“Cô đừng có chạm vào vết thương lòng của tôi.”

Hai tiếng sau, xe cảnh sát không nhanh không chậm chạy vào nội thành Giang Châu.

Một đường thuận lợi, xuyên qua cổng chính trụ sở công an tỉnh, đi vào khu nhà ở của cán bộ

Khi gần đến nơi, Cao Thắng Nam như nhớ tới điều gì đó, đột nhiên giảm phanh, quay đầu nói với Diệp Hoan: "Anh lái xe đi."

Diệp Hoan ngạc nhiên nói: "Sao thế?"

Cao Thắng Nam cắn môi nói: "Trên đời này làm sao có đạo lý nữ lái xe, nam ngồi bên ghế lái? Ba em thấy em lái nhất định có ấn tượng không tốt với anh."

"Nhưng.....tôi không có bằng lái xe."

"Ba em là cảnh sát hình sự, không phải cảnh sát giao thông, ông sẽ không đòi bằng lái xe của anh." Cao Thắng Nam chắc chắn nói.

"Cô chắc không? Kỹ thuật lái xe của tôi rất tệ, một khi giảm ga thì không biết chiếc xe nó sẽ chạy hướng nào đâu....."

"Anh đừng nói nhảm nữa! Lái nhanh lên!"

Hai người đổi vị trí, Diệp Hoan ngồi trên ghế lái, khẩn trương khiến lòng bàn tay hần ướt đầm mồ hôi.

May mắn là kỹ thuật lái xe của hắn đã tốt hơn khi xưa, nên sau khi nhấn ga thì mọi thứ đều thuận lợi. Diệp Hoan theo hướng mà Cao Thắng Nam chỉ dẫn, chậm rãi lái xe đi sâu vào khu nhà ở cán bộ.

Rẽ qua khỏi cánh rừng nhỏ thì xuất hiện một ngôi nhà hai tầng, đó là nhà của Cao Thắng Nam. Căn nhà rất bình dị, phía trước cửa trồng một hàng cây ngô đồng xen lẫn giữa các bụi cây xanh mượt, lại thêm hai cây đào lâu năm, khiến người đến cảm giác thanh nhã như chốn thế ngoại đào viên.

Nhưng, ngày hôm nay căn nhà này không được yên bình lắm.

Diệp Hoan vừa chạy xe tới liền phát hiện trước nhà có một người đang đứng.

Một người đàn ông trung niên dáng vẻ cao lớn, đứng chắp tay sau lưng trông như một vị tuyệt thế kiếm khách thời xưa. Phong thái uy nghiêm đỉnh đặc, hai mắt như có điện, không giận mà lại lộ ra uy áp, ngay cả Diệp Hoan ở cách ông hơn 50 mét cũng có thể cảm nhận được sát khí toát ra từ người ông.

Đứng kế bên ông là một người phụ nữ đang mặc tạp dề, miệng nở nụ cười hiền hòa, thỉnh thoảng lại dùng tạp dề lau tay.

Còn có một người trẻ tuổi đứng sau họ mặc bộ âu phục màu đen, thoát nhìn thanh tú điềm đạm, điển hình của kiểu thư sinh mặt trắng, khi cười lên còn như mang theo vài phần ngượng ngùng.

Còn có một con chó săn lai sói màu đen vàng đang chạy quanh ba người, thỉnh thoảng lại kêu lên gâu gâu.

Mồ hôi trên trán Diệp Hoan càng tuôn ra nhiều hơn.

Người đứng giữa kia ..... chắc là ba của Cao Thắng Nam? Nhìn gương mặt ông như vậy, bữa cơm hôm nay chắc chắn là Hồng Môn Yến rồi.

Diệp Hoan sợ hãi, lưu manh chính là lưu manh, đối với cảnh sát luôn có một sự sợ hãi bản năng, huống chi còn là cục trưởng cảnh sát.....

Cao Thắng Nam nhẹ nhàng đẩy hắn, nói: "Anh ngơ ngác cái gì? Ba mẹ em cùng anh trai đều đi ra đón anh rồi, anh còn không mau lái xe qua?"

Mặt Diệp Hoan tái lại, nửa ngày sau mới run rẩy nói ra mấy chữ: "Lai giả bất thiện."

Cao Thắng Nam tức giận đánh hắn một cái: "Anh nói gì đó! Anh mới là khách đến nhà!"

Trước nhà, Cao Kiến Quốc vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào xe cảnh sát, phong thái uy nghiêm vẫn giữ nguyên nhưng lại nở một nụ cười lạnh.

"Tôi thật rất muốn nhìn xem người mà con nhóc kia mang đến rốt cục có bộ dạng gì, nha đầu thối này đến ngay cả ba nó mà nó cũng dám gạt!"

Cao phu nhân đứng kế bên đẩy ông một cái, nói: "Sao ông khẳng định là nó mang người yêu giả về? Nếu như là thật thì sao?"

Cao Kiến Quốc cười lạnh: “Mấy ngày trước nó còn nói là không có người yêu, sau khi tôi ra tối hậu thư cho nó thì nó lập tức dẫn ngay một anh người yêu về. Nó nghĩ tôi ngốc lắm ư? Tôi điều tra phá án mấy chục năm rồi, nếu như ngay cả cái trò trẻ con đó còn nhìn không ra thì tôi thật sự quá vô dụng rồi.”

Anh Cao Thắng Nam chen lời: “Ba, cho dù là thật hay giả, cha cũng đừng làm khó nó quá, dù sao thì con gái vẫn rất trọng sĩ diện.”

Cao Kiến Quốc hừ nhẹ một cái rồi không tình nguyện gật đầu.

Diệp Hoan nắm tay lái, càng lúc càng thấy hồi hộp, mồ hôi càng tuôn ra nhiều hơn nữa.

Hắn thậm chí còn muốn quay đầu xe chạy về Ninh Hải.

Hắn thật sự không nên đồng ý với Cao Thắng Nam, chuyện này nhìn thế nào cũng giống như một cái bẫy.

Cô ta chắc không phải là vì yêu mình rồi sinh ra hận, cố ý lừa mình đến đây để ba cô đánh mình một trận chứ?

Diệp Hoan không thể không dùng lòng tiểu nhân đi đo lòng nữ tử.

Cao Thắng Nam tức giận vỗ vai hắn, nói: ” Anh lại còn ngây ngốc ra đấy làm gì? Không mau lái qua bên kia đi?”

Diệp Hoan bất ngờ, vội vàng nói: “Được....”

Vì khẩn trương nên Diệp Hoan đạp mạnh chân ga, chiếc xe cảnh sát vốn đang từ tốn tiến tới đột nhiên lao vọt tới nhanh như tên rời cung.

Cao Kiến Quốc vốn đang đứng ung dung như tuyết thế kiêu khách Độc Cô Cầu Bại, chợt thấy xe cảnh sát đột nhiên ầm ầm lao tới, mặt ông biến sắc nhưng ông vẫn cố trấn định đứng nguyên, kinh nghiệm bao nhiêu năm sẽ không khiến ông chật vật tránh né một chiếc xe cảnh sát, dù là nó đang lao tới với tốc độ thật nhanh.

Năm mươi mét

Bốn mươi mét

Ba mươi mét....

Sắc mặt Cục trưởng Cao càng lúc càng trắng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi

Xe cảnh sát không có chút dấu hiệu nào cho thấy là nó sẽ giảm tốc độ .

Hai mươi mét

Mười mét....

Tên tiểu tử này muốn đâm chết ông!

“TRÁNH RA!!”

Cao Kiến Quốc vừa sợ vừa giận, không cam lòng cắn răng một cái, vội vã kéo vợ và con trai nhảy vào trong mấy bụi cây xanh....

Xe cảnh sát phóng vèo qua người họ.

Ba người Cao gia chật vật ngã dúm dui trong bụi cỏ, hình tượng kiêu khách cao thâm của Cao cục trưởng cũng không còn lại chút gì.

Trong xe, trái tim của Cao Thắng Nam thiếu chút nữa ngừng đập, cô thấy Diệp Hoan lái xe như gió thu cuốn lá vàng, quét cả ba mẹ và anh trai cô dúm dui vào bụi cỏ, mặt Cao Thắng Nam trắng bệch.

“Khốn nạn! Anh phanh lại cho em!” Cao Thắng Nam tức giận la lên.

Diệp Hoan toàn thân đổ mồ hôi, lập tức đạp phanh.

K-Í-T..T...T !!

Thanh âm chói tai vang lên giữa tiểu khu yên tĩnh, lớp xe ma sát với mặt đất để lại những vết dài màu đen trên mặt đường.

“Anh muốn đâm chết ba mẹ em phải không? Khốn nạn! Anh có biết lái xe hay không hả!”

Diệp Hoan toàn thân run rẩy, hẳn cũng cảm thấy hoảng sợ: “Tôi..tôi lúc này đạp nhầm..may là ba cô phản ứng nhanh nhạy...”

“Anh câm miệng, khốn nạn!” Cao Thắng Nam qua kính chiếu hậu nhìn thấy ba mẹ mình và anh trai chặt vật đứng lên từ bụi cỏ, không khỏi thở dài: “Xong rồi, mọi thứ đều bị anh phá nát hết rồi.”

Lúc này xe đã đi quá cửa nhà một đoạn dài, Cao Thắng Nam ngoái đầu nhìn thoáng qua rồi tức giận đánh Diệp Hoan một cái, nói: “Quay đầu xe! Trở về”

Diệp Hoan gạt đầu, định quay xe lại, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đạp trúng chân ga lần nữa.

Xe cảnh sát lại gào thét chạy trở về, phóng như tia chớp đến chỗ ba người của Cao gia vẫn còn đang chặt vật phải quần áo...

Cao Kiến Quốc ngẩn người, sau đó biến sắc, sợ hãi nói:” Lại nữa sao?”

Cao cục trưởng không hổ là nhân vật kiệt xuất của Giang Nam, lại một lần nữa giúp vợ con tránh xe.

“Nhảy đi!”

Ba người lại úp mặt vào bụi cỏ lần nữa.....

Nhưng con chó săn của Cao gia thì không được may mắn như vậy.

Nó nhìn thấy Cao Thắng Nam thì vô cùng vui mừng, quấy đuôi định nhào tới nghênh đón cô nhưng không ngờ chiếc xe do bạn trai giả mạo của cô lại hùng hổ tông trúng nó.

Rầm!

Ba người nhà họ Cao nằm trong bụi cỏ trơ mắt nhìn Diệp Hoan đè bẹp bảo bối nhà họ...

Anh Cao Thắng Nam đau lòng hét lớn: “Vượng Tài!”

Diệp Hoan nghe thấy âm thanh đó, cảm thấy gì đó không đúng, nên nhanh chóng đạp phanh.

Cao Kiến Quốc chặt vật đứng lên rồi chỉ vào xe cảnh sát, ông tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Các người thấy chưa? Đây là ra oai phủ đầu! Các người phải tỉnh táo mà nhìn cho kỹ tên đàn ông không rõ lai lịch mà Thắng Nam đưa về, đừng có xem thường nó, lai giả bất thiện!”

Diệp Hoan toát mồ hôi lạnh, tay nắm chặt tay lái, ánh mắt lồi ra như cá chết.....

Cao Thắng Nam ngồi cạnh, lấy tay che mặt, ai oán không ngừng, mắt đã chồm lệ

Hôm nay đúng là đi ra ngoài không xem lịch, tất cả mọi chuyện đều hỏng hết!

Chuyện khác cô không biết nhưng cô biết rõ ba cô yêu quý con chó Vượng Tài kia tới mức nào. Ông thường xuyên mang nó đi tản bộ ngoài sân, giống như tướng quân dẫn binh sĩ của mình đi tuần khắp thành trì. Không biết có phải là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng hay không nhưng tất cả mọi người trong nội viện đều xem nó là đứa con trai thứ hai của Cao gia.....

Hôm nay con rể tương lai đến nhà, việc đầu tiên là giết chết con trai của bố vợ, sau này.....

Còn có thể có sau này sao?

Hai người ngồi ngây ngốc trong xe, thời gian và không gian như dừng lại, ai cũng không dám xuống xe, càng không dám nhìn gương mặt còn xanh hơn bụi cỏ của Cao Kiến Quốc.

Nhưng dù đầu có co duỗi thế nào cũng không thoát được cây đao.

BA!

Cửa xe bị Cao Kiến Quốc giật ra.

Ông ngay lập tức tóm lấy cổ áo Diệp Hoan, lôi hẳn ra khỏi xe.

Cao Thắng Nam gấp gấp kêu một tiếng “Ba!”, cũng vội vàng xuống xe theo Diệp Hoan.

Cao Kiến Quốc giận đến nỗi cả gương mặt nhăn nhúm lại, tóm lấy cổ áo Diệp Hoan, ông nhìn kẻ thù giết con mình: “Ranh con, mau lấy bằng lái xe ra đây! ”

Diệp Hoan lo lắng, hẳn đào ở đâu ra cái bằng lái xe bây giờ, hẳn có bằng lái xe đâu.

Diệp Hoan quay đầu nhìn Cao Thắng Nam, giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Cô không phải nói ba cô không phải cảnh sát giao thông sao?”

Cao Kiến Quốc cười gằn: “Ông đây quyết định đổi nghề! Mau lấy bằng lái xe ra đây!”

133. Chương 133: Ánh Sáng Hư Ảo

Diệp Hoan rời Cao Gia... Cả nhà Cao Kiến Quốc ra đưa tiễn.

Cao Kiến Quốc vô cùng nhiệt tình với người anh em kết nghĩa này. Đặc biệt khi nhìn thấy Diệp Hoan và Cao Thắng Nam sóng vai đứng cùng một chỗ, ông rất cao hứng, mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Hình ảnh đó vô cùng hài hước, trên đời còn có cặp chú cháu nào giống như bọn họ sao?

Cao Kiến Quốc nắm tay Diệp Hoan, tình cảm nói: “Nhị đệ, nếu rảnh thì thường xuyên đến nhà anh chơi, chị dâu chú tay nghề không tệ. Ninh Hải cách Giang Châu không xa, lúc nào muốn tới, cứ nói với cháu gái chú một tiếng bảo nó đưa chú đến đây...Đừng có tự mình lái xe.”

Da đầu Diệp Hoan run lên, mỗi lần nghe Cao Kiến Quốc nhắc tới hai chữ “nhị đệ”, hẳn luôn có một loại cảm xúc bức bối muốn sờ vào đùi quần mình...

Hắn cảm thấy vô cùng kính nể Cao Kiến Quốc.

Lão già này âm thầm tính kế chia rẽ một đôi uyên ương, sau đó lại coi như không có gì, vẻ mặt vẫn vô cùng khoan hậu thân mật, vui vẻ. Ông hoàn toàn không để ý ánh mắt như muốn giết người của con gái, trong một đêm biến con rể thành em kết nghĩa. Hơn nữa, Cao Kiến Quốc không hề có chút gượng ép mà còn vô cùng tự nhiên với sự biến hóa thân phận này.

Diệp Hoan bỗng nhiên sáng tỏ một đạo lý: quan có chia tốt xấu nhưng xét về độ gian trá chỉ sợ cả hai loại không khác gì nhau. Bất luận quan tốt hay quan xấu nếu không gian trá họ không thể nào ngồi được vào chiếc ghế to hoặc nếu có chỉ sợ cũng không giữ được lâu.

Mấy người Cao Gia tha thiết vẫy tay, Cao Thắng Nam xanh mét mặt, đưa Diệp Hoan ra khỏi thành phố Giang Châu.

Tâm tình của cô giờ đây vô cùng phức tạp, cô chỉ muốn dừng lại cho Diệp Hoan một cái bạt tai, đánh hẳn một trận tới bời. Nhưng như thế cũng không đủ, cô còn muốn buông tay lái, đạp mạnh chân ga để hai người đồng quy vu tận.

Quá chủ quan! Cô quên mất mình chỉ là một cô bé mới hơn đôi mươi, bàn về thủ đoạn sao có thể so sánh với cha cô đã lăn lộn trong quan trường mấy chục năm?

Diệp Hoan ngồi kế bên, vẻ mặt có chút thẹn thùng.

Sự tình náo loạn đến tình trạng bây giờ đã sớm hoàn toàn đi lệch khỏi kế hoạch vạch sẵn, nó đã rẽ sang một phương hướng hoàn toàn khác ngoài tầm khống chế của hai người.

“Cháu gái...”

Diệp Hoan vừa mở miệng nhận được ngay ánh mắt muốn giết người của Cao Thắng Nam. Hẳn rất sáng suốt, đổi giọng: “Thắng Nam à, ba của cô thật là giống lưu manh! ”

“Nói gì đó? Muốn ăn đòn phải không?” Hai mắt Cao Thắng Nam bốc hỏa trừng mắt nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan cười nói: “Tôi không phải là giúp cô xả bớt một ít bức tức cảm phần sao? Cô nghĩ mà xem, một đôi uyên ương hạnh phúc là thế kết quả lại bị cha cô dùng một chầu rượu chia rẽ. Cha cô còn độc ác hơn cả bà mẹ của Thôi Oanh Oanh trong ‘Tây Sương Ký*’, cùng lắm người ta chỉ làm cho hai người họ kết bái huynh muội, cha cô ép tôi trở thành đồng lứa với ông ấy, cô xem ông ấy có còn là người a a...”

*Tây Sương Ký: để rõ hơn mời độc giả xem chi tiết tại: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Tây_sương_ký](http://vi.wikipedia.org/wiki/Tây_sương_ký)

Cao Thắng Nam dừng xe ở ven đường, sau đó hung hăng đánh hấn. Cô tức giận đến mức nước mắt rơi tuôn ra.

“Anh còn nói! Đều tại anh! Đều tại anh! Đã dặn anh đừng có uống, dặn anh không nên uống, anh nhấp môi thì chết à? Ba tôi đem bình rượu ngâm từ lúc ông ấy tham gia quân đội ra uống, anh cho rằng có thể uống giỏi hơn ông ấy sao?”

Diệp Hoan buồn bã ỉu xiu thở dài: “Đây là sự tình không thể từ chối, tôi còn tưởng ba cô đãi khách nhiệt tình, tôi không nghĩ tới ông ấy lại vạch ra âm mưu như vậy...”

Hai mắt Cao Thắng Nam đỏ bừng, oán hận nói: “Chuyện bây giờ thành thế này, anh nói phải làm sao đây?”

Diệp Hoan nghĩ nghĩ lo sợ nói: “Mấy ngày nữa tôi lại đến nhà cô, nói với ba cô tôi và ông ấy lý tưởng khác nhau, sau đó cùng ba cô ân đoạn nghĩa tuyệt, cô thấy thế nào?”

Cao Thắng Nam thở phào một cái, rồi mỉm cười, sau đó khuôn mặt cô trở nên nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Diệp Hoan, anh làm hỏng chuyện này, anh phải phụ trách, tôi không biết đâu...”

Diệp Hoan nóng nảy: “Tôi còn phải phụ trách thế nào? Tôi hỗ trợ cô rồi thậm trí giờ đã trở thành chú cô rồi, đoán chừng sau này cô phải xưng hô với tôi như bề trên đó...”

Cao Thắng Nam cả giận: “Chú, chú to nhỉ! Chuyện này đều là anh gây ra, anh lo mà dọn dẹp nó! Nếu như anh mà không làm được thì để đó cho tôi, bất quá biện pháp của tôi có thể sẽ làm cho anh không yên ổn được đâu!”

“Cô muốn thế nào?”

Cao Thắng Nam hừ hừ, không trả lời, một lần nữa khởi động xe, tiến về Ninh Hải.

...

Cao Thắng Nam đưa Diệp Hoan đến đầu khu Lão Thành rồi lái xe rời đi không thèm quay đầu lại.

Nữ cảnh sát xinh đẹp lúc này trong bụng tràn đầy tức giận không biết trút lên ai, đoán chừng đang đi đến võ quán nào đó luyện quyền cước.

Diệp Hoan mở cửa ra, thấy Nam Kiều Mộc đang nấu cơm trong phòng.

Diệp Hoan vào bếp, nhẹ nhàng nắm eo của cô kéo cô dựa vào ngực.

Nam Kiều Mộc không cần quay đầu lại, cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc giống như đã thân thuộc từ kiếp trước.

Cô khẽ tựa đầu vào vai Diệp Hoan, hơi thở ấm áp của Diệp Hoan làm cổ cô phấp phồng, hơi thở cũng có chút hỗn loạn.

“Cả đêm không về, đi đâu chơi đùa phải không?” Lời nói của cô không mang theo chút tức giận nào. Trước kia Diệp Hoan thường xuyên ra ngoài chơi, đôi khi ca hát, có khi ngồi net suốt cả đêm, cô cũng thành thói quen.

Diệp Hoan thỏa mãn, thở dài một hơi, nói: “Tối nay anh trải qua một việc hết sức ly kỳ, anh mới nhận một cô cháu gái rất hiểu chuyện chỉ là tính khí hơi nóng nảy một tý...”

Nam Kiều Mộc khẽ giật mình, lấy tay vỗ nhẹ hấn một cái, quả mắng: “Lại nói hươu nói vượn, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm, nhanh.”

Diệp Hoan vẫn ôm eo cô không có buông tay. Mỗi lần ở cùng một chỗ với Kiều Mộc, nội tâm hẳn cảm thấy vô cùng bình yên, tựa như mọi phiền não mệt mỏi đều tiêu tan. Không khí ấm áp yên tĩnh tràn ngập căn nhà nhỏ.

“Kiều Mộc, anh đời trước tích được bao nhiêu phúc phận đời này mới gặp được người con gái tốt như em...”

Kiều Mộc đẩy hẳn ra, hồi tiếc thở dài: “Đúng là em kiếp trước tạo nghiệt mới gặp phải anh, chứ có quan hệ gì tới việc anh tích phúc?”

“...”

Diệp Hoan nở nụ cười, đây là Kiều Mộc, cô luôn luôn giấu cảm xúc chân thật của mình ở trong lòng, không có cách nào biểu đạt, hai mươi năm nay vẫn luôn là vậy.

Nếu như trong cái đêm tuyết trắng ấy, Diệp Hoan không chủ động thổ lộ với cô chỉ sợ rằng quan hệ hai người bây giờ vẫn như cũ không hề tiến triển.

Diệp Hoan ôm thân thể mềm mại ôn nhu của Kiều Mộc nhưng trong đầu hẳn đột nhiên hiện lên bộ dáng xinh đẹp của Cao Thắng Nam.

Rất nhanh hẳn ngay lập tức gạt đi khuôn mặt không nên thuộc về vẫn.

Mặc dù không có giúp đỡ được cô ấy nhiều, nhưng sự tình đã qua, hẳn vào Cao Thắng Nam sau này nên đường ai nấy đi thôi?

Như vậy cũng tốt, giống như cá về với nước quên đi chuyện trên bờ, rất nhanh cô sẽ phát hiện trên đường vớ bữa một người đàn ông nào khác đều xuất sắc hơn hẳn, về sau cô sẽ quên hẳn không dây dưa với hẳn nữa.

Diệp Hoan có chút áy náy này, hẳn không biết có phải phụ lòng Cao Thắng Nam không, cũng không biết tại sao hẳn đã ôm Kiều Mộc còn nghĩ đến người khác, có phải cũng có lúc hẳn sẽ phụ Kiều Mộc?

Chính hẳn một mực muốn làm người đàn ông tốt, một lòng yêu Kiều Mộc, thế nhưng sự thật lại khác hoàn toàn với tưởng tượng của hẳn.

Vì sao hẳn lại mềm lòng với Cao Thắng Nam?

Diệp Hoan suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hẳn đưa ra một cái kết luận vô cùng miễn cưỡng: Có lẽ bởi vì hẳn bị cô chơi qua nhà?

Chẳng qua là... Sự tình thực sự kết thúc sao?

Bộ dáng phẫn hận không cảm lòng của Cao Thắng Nam khiến hẳn rùng mình.

“Sao vậy? Đang bình thường sao tự nhiên lại rùng mình?”

“Không sao cả, đột nhiên anh nghĩ tới một vấn đề, em của chú hai thì gọi là gì?”

“Chú ba?”

“Được rồi, chúng ta không đề cập tới cái này nữa, mấy cái vai về xưng hô này rất là mất cảm đó...”

....

Cao Thắng Nam lái xe cảnh sát chạy trên đường quốc lộ thành phố Ninh Hải.

Cô đang nhẩn nhẩn một cơn nộ khí rất lớn trong lòng. Cô vốn nghĩ sự tình được sắp xếp chu toàn, không ngờ lại dễ dàng bị cha hóa giải. Cô không cam lòng. Cô càng không thể trách Diệp Hoan vô dụng vì dù sao hẳn cũng chỉ là người còn trẻ mới hai mươi tuổi xét về tâm cơ thủ đoạn làm sao có thể là đối thủ của cha cô? Nhưng Diệp Hoan căn bản không hề quan tâm. Hẳn hoàn toàn chấp nhận kết quả đó, điều đó làm cô càng thêm chán nản.

Cao Thắng Nam vừa lái xe, không kìm được nước mắt tuôn rơi. Cô dừng xe lại ven đường gục mặt vào tay lái khóc một trận thống khoái. (DG: Khóc ít thôi bạn ơi, dịch mấy chương chương nào bạn cũng khóc 3-4 lần làm ỉn cũng muốn khóc)

Cô hận cha mình, hận Diệp Hoan vô tình, cô càng hận chính mình. Vì sao hết lần này tới lần khác lại yêu thương tên khốn khiếp như vậy?

Cho dù hiện tại trong cuộc sống hằng ngày cô có giỏi giang có mãnh mẽ cỡ nào thì trên con đường tình yêu cô chỉ là kẻ ăn xin hèn mọn (ý chỉ người thứ 3). Sự thật này làm cho cô vô cùng buồn bã, nhưng càng buồn hơn chính là cô không thể thay đổi được hiện trạng này.

Nữ nhân rất ngu ngốc, các cô thường trong bóng tối ảo tưởng tự vẽ ra hình một thứ ánh sáng hư ảo rồi lại tự mình ngu ngơ đi theo cái thứ ánh sáng hư ảo đó. Càng đi, càng đi các cô càng tin tưởng sâu sắc rằng cái thứ ánh sáng đó nhất định có thể đạt được. Vì vậy tuy rằng vất vả chưa xót nhưng các cô vẫn cố mỉm cười cắn răng tiếp tục theo đuổi. Trên đường đi chông gai không ngừng làm vết thương thêm chồng chất, nhưng đi đến điểm cuối vẫn như cũ không thấy dấu. Trong đầu các cô lại sinh ra một cái bóng ma không ngừng nhắc nhở bản thân mình: “Đi thêm vài bước, cố gắng thêm vài bước là có thể đến được với ánh sáng kia...”

Rất nhiều phụ nữ giống như vậy tự lừa gạt bản thân để rồi đánh mất đi tuổi trẻ, không oán không hối.

Trước khi gặp Diệp Hoan, Cao Thắng Nam không muốn làm loại nữ nhân như vậy, cô cho rằng loại nữ nhân ngu xuẩn này vô cùng buồn cười và đáng buồn.

Thế nhưng hiện tại...

Cao Thắng Nam gục mặt vào vô-lăng càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng thống khổ. Vàng ngọc, minh châu ư? Quyền thế giàu sang sao? Cô chưa bao giờ cần những thứ này. Cô chỉ cần một chút yêu thương chân thành từ hai bên mà thôi. Vì sao mà ở cái thời đại mà tình yêu nhan sắc phổ biến này, cô muốn có được một phần tình yêu như vậy lại không thể chạm tới?

Cao Thắng Nam hít sâu, lòng đau đớn như dao cắt, sau đó cô lau khô nước mắt, nỗ lực.

Cô là người phụ nữ kiên nghị, nếu muốn đồ vật gì thì phải hết sức tranh đoạt kể cả là tình yêu!

Chiếc xe cảnh sát trên đường lớn xinh đẹp giống như ngựa vung đuôi, quay đầu lại chạy băng băng về phía thành phố Giang Châu.

Hai giờ sau, Cao Thắng Nam về tới nhà. Cao Kiến Quốc tiễn Diệp Hoan về xong vẫn chưa đi làm, đang nghỉ ngơi ở nhà.

Cao Thắng Nam thô bạo đẩy cửa thư phòng, hai vành mắt đỏ bừng gất gao nhìn chằm chằm Cao Kiến Quốc.

Cao Kiến Quốc ngăn người: “Con làm sao vậy?”

“Vì sao không tiếp nhận anh ấy? Vì cái gì?” Cao Thắng Nam hét lên hỏi.

Cao Kiến Quốc nghiêm mặt: “Bởi vì nó không thích hợp với con.”

“Anh ấy có thích hợp với con hay không do cha quyết định hay sao?”

“Ta là cha con, ta có trách nhiệm không để con bị tổn thương!”

“Người làm con tổn thương hết lần này đến lần khác là cha!” Cao Thắng Nam chảy nước mắt --, hét to: “Vì cái gì mà không ủng hộ anh ấy? Tìm bạn trai là việc của con liên quan gì đến cha? Cha dựa vào cái gì mà ngang ngược cản trở?”

Cao Kiến Quốc không nhìn được cũng nổi giận cười lạnh nói: “Nó thật sự là bạn trai của con sao?”

Cao Thắng Nam ngẩn ngơ, nước mắt chảy càng nhiều, thân thể dần dần nhũn lại, cô chậm rãi ngồi xuống sàn nhà.

Người nhà không đồng ý cô cũng không quan tâm nhưng đáng buồn là tất cả đều do cô một bên tình nguyện còn Diệp Hoan hẳn yêu Kiều Mộc. Trong lòng hẳn không hề có chỗ của cô, đi đến nước này cả người nhà và Diệp Hoan đều chống lại cô.

Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao phải như vậy?

Nước mắt lại vô thanh vô tức chảy xuống, rơi xuống sàn nhà, đọng thành một mảnh óng ánh nước mắt.

Cao Kiến Quốc đau lòng dù gì vẫn là con gái của mình, sao ông có thể tàn nhẫn thấy cô thương tâm?

“Con gái à, con quá hồ đồ rồi!” Cao Kiến Quốc thở thật dài: “Không phải ta khoe khoang, con gái Cao Kiến Quốc ta lớn lên duyên dáng yêu kiều, chim sa cá lặn. Nhiều thanh niên tài giỏi tuần tú muốn theo đuổi con, con không nên thích một người như vậy? Nếu như cha đoán không sai, thằng Diệp Hoan chắc không làm việc đảng hoàng mà làm một tên lưu manh đúng không? Đầu tiên không nói tới việc cha đường đường là cục trưởng cục cảnh sát có mắt mặt hay không, nhưng con là một nữ cảnh sát tương lai rộng mở lại yêu một tên lưu manh chuyên gây chuyện, con có biết sự kết hợp này rất buồn cười không? Con cho rằng như vậy con có thể hạnh phúc sao?”

Cao Thắng Nam khóc lóc, lắc đầu: “Cha, cho dù anh ấy là lưu manh, nhưng trong lòng con, anh ấy là người đàn ông đội trời đạp đất, con đời này chỉ yêu mình anh ấy!”

Cao Kiến Quốc cả giận nói: “Con yêu nó, nó chắc đã yêu con sao?”

Cao Thắng Nam khẽ giật mình, cô gào thét khóc lên càng lớn.

Cao Kiến Quốc buồn bã thở dài: “Con gái à, quên nó đi, nam nhân trên đời ngàn vạn, tội gì phải thương tâm vì một kẻ không thèm để ý đến con? Cha cũng xuất thân nghèo khó nên cũng không quan trọng phải môn đăng hộ đối, nhưng hấn đối với con vô tình vô ý, con hà tất phải cưỡng cầu?”

Cao Thắng Nam ngừng khóc, ngơ ngẩn ngồi trên sàn nhà, không biết qua bao lâu, cô bỗng nhiên giật mình, đứng lên.

“Cha, hức... Tròng lòng của anh ấy có con, con tin rằng như vậy!” Cao Thắng Nam gật đầu khẳng định, giống như đang nói với chính bản thân mình. Cô lại lẳng lặng gật đầu.

Trong đầu cô hiện ra khuôn mặt tươi cười không đứng đắn. Còn có trong đêm kia, đối mặt với vô số họng súng của cảnh sát, hấn nở nụ cười tuyệt vọng giống như pháo hoa sáng chói mà ngắn ngủi. Nụ cười ấy trở thành ấn tượng khó phai khắc sâu trong lòng cô...

Nam nhân như vậy, cho dù tan nát cõi lòng vì hấn cũng đáng! (^^ Đàn bà a)

Cao Thắng Nam lau nước mắt qua loa rồi quay đầu rời đi.

Cao Kiến Quốc lớn tiếng nói: “Con muốn đi đâu?”

“Con đi tìm anh ấy!”

Cao Thắng Nam bước ra khỏi cửa không có quay đầu lại.

Khi bạn nhớ tới một ai, hãy đi tìm người đó, cuộc sống thật ra chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sau khi khóc một trận lớn, Cao Thắng Nam dường như tìm lại được dũng khí đã biến mất, một lần nữa cô lại vẽ ra thứ ánh sáng hư ảo ỳnh, kiên định bước theo.

Trên đường dù có bao chông gai, dù có bao gian khổ khó khăn, quyết không lùi bước! (Cố lên ^^)

Cao Thắng Nam không giống Nam Kiều Mộc. Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng ôn nhu không màng danh lợi, còn Cao Thắng Nam là ngọn lửa rực cháy. Cô giống như một con bướm bướm vĩnh viễn không học được sự yên bình, trừ khi bản thân nó bị đốt thành tro tàn.

134. Chương 134: Khi Phụ Nữ Lâm Vào Bước Đường Cùng

Diệp Hoan ngồi xổm xuống bên cạnh công trường xây dựng ở viện phúc lợi, trong miệng ngâm điệu thuốc, con mắt hơi híp lại, hai tay giấu trong tay áo. Hấn say sưa nhìn quang cảnh công trường đang thi công khí thế ngút trời đến ngơ ngác.

Công trình thi công tiến hành vô cùng thuận lợi. Khu đất xây dãy phòng dạy học đã được đào móng tốt chuẩn bị đổ bê tông. Công nhân lui tới làm việc ai cũng tỏ vẻ chuyên tâm. Xe trộn bê tông đã hoàn thành mẻ đầu tiên, bê tông được đổ xuống khung thép đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Sau lưng Diệp Hoan có vài người quản lý cấp cao của một số hạng mục công trình, bọn họ đến thử mạnh cũng không dám. Người nào người đấy đều kính cẩn đứng đó không nhúc nhích.

Người thanh niên trẻ tuổi quần áo lôi thôi lếch thếch, miệng ngậm điếu thuốc, híp mắt nhìn qua giống hệt một tên côn đồ điển hình nhưng trong mắt bọn họ không ai dám coi thường tên côn đồ này.

Bọn họ đương nhiên biết người trẻ tuổi này là thiếu gia của tập đoàn Đằng Long. Công ty xây dựng này chỉ là công ty con trực thuộc tập đoàn Đằng Long mà thôi.

Hầu Tử và Trương Tam ngồi song song cạnh Diệp Hoan. Ba người đồng loạt ngồi xổm xuống, đồng loạt ngậm lấy một điếu thuốc rồi cùng nheo mắt lại giống như ba người đi ra từ cùng một cái bụng mẹ.

Lát sau, Diệp Hoan quay đầu lại hỏi Hầu Tử: “Mày giám sát chất lượng thi công có ổn không?”

Hầu Tử gật đầu cười nói: “Anh Hoan, anh yên tâm. Đây là chúng ta xây nhà cho các em, em có thể vô tâm sao? Em tuy không hiểu mấy cái bản vẽ thiết kế nhưng em đã hỏi không ít kỹ sư, đồng thời mời một số chuyên gia kiến trúc già dặn kinh nghiệm phong phú. Em mời bọn họ tính toán tính khả thi của công trình, các ông ấy đều khen không dứt miệng. Theo như bọn họ nếu mấy tòa nhà này được thi công cẩn thận đúng như trong bản vẽ thiết kế thì tuyệt đối là công trình kiến trúc vững chắc nhất Ninh Hải, động đất cấp tám cũng không làm nó lung lay.”

Diệp Hoan gật gật đầu, quay sang hỏi Trương Tam: “Vật liệu công trình do mày giám sát, có sơ suất nào không?”

Trương Tam cười nói: “Không có bất cứ vấn đề gì. Tháng trước, quản lý hạng mục mua bán vật liệu trong lúc mua xi-măng nhận tiền hoa hồng bị em phát hiện. Sau khi em nói cho anh, thằng chó đó bị anh đuổi việc, từ đó về sau không có ai dám gian lận tiền mua vật liệu nữa.”

Diệp Hoan nở nụ cười nhẹ nhõm, xen lẫn vài phần tưởng tượng về tương lai.

“Trong vòng một năm, bọn em trai em gái có thể ở nhà cao tầng, được ngủ ở trong ký túc xá rộng rãi dễ chịu, có thầy cô dạy bọn chúng học, có bác sĩ chuyên chữa bệnh, bữa ăn có thịt có cá... Lúc đó bọn chúng chắc sẽ rất vui vẻ.”

Hầu Tử thở dài: “Chỉ tiếc em không thể không thể giả bộ ngây thơ, mặc kệ hết thảy, ở trong việc cùng với bọn em trai em gái ở trong cùng một phòng, mỗi ngày đều được ăn uống miễn phí... Chỉ sợ viện trưởng quát chết em.”

Trương Tam cười nhạo nói: “Viện trưởng chẳng thèm quát mày đâu. Mày to như con lợn, không biết xấu hổ mà còn ở chung một phòng với các em ấy? Không thấy ngượng à?”

Diệp Hoan cũng xem thường nói: “Mày đúng là không có tiền đồ! Mày có thể có chút chí hướng lớn hơn không?”

Hầu Tử nói nghiêm túc: “Nói thật, anh Hoan, sau khi công trình ở viện phúc lợi xây xong, nhân viên của quỹ Hoan Nhạc sẽ vào quản lý viện phúc lợi, tất cả đều được chiếu theo tư tưởng của anh mà áp dụng. Tài cán của bọn em cũng đã bỏ ra hết rồi, về sau chúng em làm gì đây? Chẳng lẽ lại giống như trước kia phát phơ không có mục đích cho tương lai?”

Diệp Hoan cười nói: “Nếu chúng mày đồng ý, tao sẽ ồi thằng mấy chục triệu, để bọn mày gửi tiền vào ngân hàng, mỗi tháng tiền lãi cũng đủ cho chúng mày ăn chơi thoải mái rồi.”

Hầu Tử và Trương Tam đều lập tức lắc đầu.

Vấn đề này trước kia ba người đã thảo luận qua. Hầu Tử và Trương Tam chắc chắn sẽ không nhận tiền của Diệp Hoan, hai người bọn họ cần tôn nghiêm bình đẳng chỉ có như vậy tình bạn ba người mới kéo dài được lâu.

Diệp Hoan suy nghĩ, nói: “Tao dứt khoát muốn mở cho chúng mày hai cái cửa hàng nha, tao cho chúng mày vay tiền được không?”

“Mở cửa hàng làm gì?”

Hai con người Diệp Hoan đảo đảo, hần cười xấu xa nói: “Tìm một dãy phố phồn hoa, hai thằng mày mở hai cửa hàng ở hai bên đường đối diện nhau, bên trong bán đồ giống nhau như đúc nhưng có điểm khác biệt nhau. Ví dụ như, Trong tiệm của Hầu Tử giá cả vô cùng đắt mà thái độ phục vụ khách hàng cũng kém, còn trong tiệm Dương Tam đồng dạng cũng là mấy thứ đồ đó nhưng giá cả phải chăng, mặt khách thái độ phục vụ khách hàng vô cùng tốt. Khách hàng bực tức đi ra từ cửa hàng của Hầu Tử sau đó lại thấy cửa hàng của Trương Tam so sánh về mọi thứ từ giá cả, chất lượng, đến thái độ phục vụ đều tốt hơn rất nhiều. Nếu bọn mày là khách hàng cho dù là nhu cầu mua hàng không cấp thiết nhưng vừa bực tức ở cửa hàng Hầu Tử như vậy chẳng lẽ lại không mua vài thứ trong cửa hàng của Trương Tam?”

Hầu Tử và Trương Tam suy tư, sau đó hai người sùng kính nhìn Diệp Hoan.

“Anh Hoan trâu bò nha, ở đâu mà anh nghĩ ra chiêu bài độc như vậy? Một bên vừa đùa giỡn khách hàng, một bên lại kiếm được tiền từ bọn họ.”

Diệp Hoan cười nói: “Thực ra lòng người cũng không khó đoán, bây giờ người tiêu dùng đều có một loại tâm lý thích bị coi thường. Nói ví dụ như ở một tiệm cơm nào đó, ông chủ trưng ra bộ mặt sổ với phân còn thối hơn, đối với khách hàng hồ hững, tỏ ra thái độ các vị thích ăn thì ăn không ăn thì thôi. Những điều này ngược lại khiến cho khách hàng sẽ chạy tới như đàn vịt, trước cửa xe ngựa dừng lại không ngớt. Cái này giống như danh kỹ thời cổ đại, kỹ nữ phàm có chút danh tiếng đều tự cao tự đại là bộ làm tịch bày ra bộ dáng liệt nữ trinh tiết thanh cao. Các nàng càng lạnh lùng thờ ơ, những vị tài tử phú thương theo đuổi các nàng càng càng mãnh liệt càng khát khao, bạc ngân phiếu liên tục không ngớt đập vào người các nàng. Những danh kỹ kia quả thật là hạnh phúc, làm kỹ nữ lại được dựng đều thờ trinh tiết, không cần dạng háng cũng có thể kiếm tiền...”

Hầu Tử hít một ngụm khói thuốc, nói: “Anh Hoan, anh nghiên cứu rất kỹ về lòng người nha.”

Trương Tam nghe Diệp Hoan nói xong..., ngửa đầu trầm ngâm nhìn chăm chú lên bầu trời, một cỗ linh cảm phát tài đột nhiên xuất hiện.

“Anh Hoan, anh xem.. Nếu như em cũng học danh kỹ thời cổ đại làm trai bao, sinh ý liệu có dồi dào không?”

Diệp Hoan và Hầu Tử ngạc nhiên nhìn Trương Tam.

Diệp Hoan im lặng một lúc, thờ dãi: “Tiểu Tam à, làm người phải biết tự lượng sức mình, chúng ta đừng làm những thứ quá khả năng của mình được không? Bộ dáng của mày mà đứng giữa với những thằng trai bao khô ngô tuần tú kia con mẹ nó chính là kẻ giữa bầy hạc à. Chỉ có mấy bà già khẩu vị nặng mới thêm để ý mày! Chén cơm này không nuôi được mày đâu, chết đói đấy...”

Hầu Tử không nỡ lòng nói: “Anh Hoan, nói ít đi, tổn thương nó...”

Ngừng một chút, Hầu Tử lại bổ sung: “...Kỳ thật thằng Tam nếu như muốn phát tài, nó có thể thương lượng với vườn bách thú, bảo bọn họ xây ày một gian giành động vật thời tiền sử. Mày ngồi trong lồng, du khách muốn thăm quan phải mua vé vào cửa. Tao ước chừng thu nhập một tháng cũng cỡ ba vạn, hơn nữa không cần bán thân, tôn nghiêm cũng do mày tự mình bảo vệ, chỉ là lúc đi đại có tý thẹn thùng, mày xem...”

Diệp Hoan vội vàng đẩy Hầu Tử một cái, nói: “Mày nói còn tổn thương nó hơn tao, không nói nữa, thằng Tam khóc rồi đây này.”

Thời gian bọn hần ăn không ngồi rồi không thể lại tiếp diễn. Cuộc sống của Diệp Hoan vừa mới bắt đầu, có tiền không có nghĩa là từ nay về sau vô tư, nằm trong đồng tiền chờ chết. Trong đời còn có nhiều chuyện đáng để bọn họ đi làm, có lẽ vì niềm tin gì đó, hoặc cũng có lẽ vì cái tâm tư sự nghiệp không rõ ràng kia.

Diệp Hoan không rõ ràng lắm tương lai mình sẽ làm cái gì, nhưng hần có dự cảm mơ hồ, tương lai của hần sẽ không an ổn như bây giờ.

Thẩm gia ở thủ đô tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hần. Ngay cả một gia tộc bình thường cũng không có chuyện để một người con cháu nào phải lưu lạc ở bên ngoài. Càng là gia tộc lâu đời, lịch sự văn hóa đúc kết càng

nhiều, lễ nghi quy củ trong nhà càng nghiêm ngặt. Bọn họ tuyệt đối sẽ không mặc kệ ngồi im mà nhìn Diệp Hoan ngang ngạnh bất kham ở ngoài. Gia tộc trăm năm, hai chữ ‘Quy củ’ là gốc rễ thành lập gia tộc, nhờ có nó mà trường tồn mãi sau này, cũng là phương thức quyết định sống còn giúp gia tộc hưng thịnh.

Sau khi thị sát một vòng công trường, Diệp Hoan một mình trở về nhà.

Trong nhà không có ai, Kiều Mộc đã đi tới quỹ Hoan Nhạc. Cô vô cùng quan tâm tới sự nghiệp của Diệp Hoan, thậm chí còn quan tâm hơn cả bản thân hẳn. Từ khi quỹ Hoan Nhạc được thành lập, số lần Diệp Hoan tới đó chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì vậy vô hình chung làm các nhân viên trong quỹ nảy sinh ấn tượng cao thâm thần bí về Diệp Hoan. Nhắc tới ông chủ mỗi người đều nghiêm nghị kính phục giống như thiên thần. Nhưng bọn họ không biết thiên thần này không có việc gì làm lại ngậm điều thuốc chạy tới tháng cuốn ở siêu thị, hèn mọn bỉ ổi ngắm quang cảnh dưới váy mấy cô gái xinh đẹp.

Diệp Hoan bật chiếc máy vi tính trong phòng, vừa chuẩn bị lên mạng tìm mấy trang web xem meo meo và đúi của mấy ca sĩ thì có tiếng gõ cửa.

Diệp Hoan mở cửa, Cao Thắng Nam vành mắt đỏ ửng đứng bên ngoài.

Diệp Hoan ngăn người: “Cô tới làm gì?”

Trên mặt Cao Thắng Nam còn vương một chút nước mắt, cô đảo mắt quét qua căn phòng, thái độ khác lạ, nhu hòa nói: “...Kiều Mộc không có ở nhà hả?”

Diệp Hoan vô thức lắc đầu: “Cô ấy tới quỹ Hoan Nhạc rồi.”

“Cô ấy... Lúc nào trở về?”

“Vẫn sớm mà, chắc là lúc cơm tối mới về.”

Diệp Hoan vừa dứt lời, vẻ mặt Cao Thắng Nam lập tức biến đổi. Cô thổ lộ đẩy Diệp Hoan vào rồi nhanh chóng lách mình vào căn phòng sau đó đóng mạnh cửa, thuận tay khóa trái cửa phòng.

Diệp Hoan kinh hãi che ngực, hẳn đột nhiên dự cảm thấy điều gì đó bất thường, giọng nói sợ tới mức biến đổi.

“Cô muốn làm gì?”

Vẻ mặt Cao Thắng Nam dữ tợn, lạnh nhạt liếc mắt nhìn hẳn: “Che lộn chỗ à?”

Diệp Hoan suy nghĩ thấy đúng vì vậy hai tay nhanh chóng che đũng quần, hẳn hoảng sợ tiếp tục hỏi: “... Cô muốn làm gì?”

Cao Thắng Nam mắt đỏ ửng, cắn môi, cả người đầy sát khí đi đến cạnh Diệp Hoan.

“Vì cái gì? Nói cho tôi biết vì cái gì!”

“Cái gì vì cái gì?”

“Rốt cuộc là vì cái gì!”

“Bà chị, em thật sự muốn nói cho bà chị vì cái gì, thế nhưng.. Cái gì là sự tình gì vậy?”

“Vì cái gì anh luôn vô tình với tôi? Vì cái gì mà lòng anh chỉ có Kiều Mộc, ngay cả một chỗ vị trí cũng không có tôi? Vì cái gì? Tôi lớn lên so với Kiều Mộc khó coi sao? Thân thể tôi không bằng cô ấy? Ngực tôi nhỏ hơn ngực cô ấy sao?” Cao Thắng Nam ép hỏi bắn liên hồi.

Diệp Hoan khó khăn nuốt nước miếng, đúng là cô tới không có ý tốt.

“Cái này... là cô ăn mặc không đẹp bằng Kiều Mộc.”

Đây không nghi ngờ chính là câu trả lời vô cùng bỗ láo.

Càng mất dạy hơn chính là Cao Thắng Nam lại tưởng thật... -__-

Cao Thắng Nam làm ra một hành động vô cùng to gan lớn mật. Cô thò tay từng chút từng chút một cởi bỏ từng cái cúc áo đồng phục cảnh sát, lộ ra chiếc áo sơ mi màu xám tro bên trong. Sau đó cô cởi bỏ nốt

cúc chiếc áo sơ mi ra làm Diệp Hoan vô cùng kinh ngạc. Ánh nắng mặt trời buổi chiều xuyên thấu qua khe cửa vào phòng, dưới ánh nắng bầu ngực tuyết trắng được nội y đen tuyền tôn lên vô cùng rực rỡ, hết sức làm cho kẻ khác si mê. Đôi gò bồng đảo run lên nhẹ tựa như muốn thoát ra khỏi trời buộc. Chiếc bra màu đen càng làm cho bộ ngực trắng nõn, lộ ra vài phần dụ hoặc trí mạng nhưng lại toát lên vẻ thánh khiết không nói lên lời.

Hai mắt Diệp Hoan lồi ra...

Cao Thắng Nam hôm nay bị làm sao vậy? Cô ấy bị cái gì kích thích thế?

“Cao... Cao cảnh quan, Thắng Nam, cô không sao chứ? Tôi chỉ tùy tiện nói đùa...” Diệp Hoan bị dọa trợn mắt, lắp bắp nói.

Cao Thắng Nam mang trên mặt một vệt nước mắt, cô buồn bã cười: “Nhìn đẹp không? Không chênh lệch so với Kiều Mộc chứ?”

Diệp Hoan thò tay, hần quyết đoán cầm áo sơ mi và đồn phục cảnh sát của cô kéo lên che hết đi cảnh xuân sắc trong phòng.

Hần thở dài một hơi, nói: “So sánh về cách ăn mặc, tôi thích cô mặc đồng phục cảnh sát hơn, thật đấy!”

Cao Thắng Nam bình tĩnh nhìn Diệp Hoan, nước mắt bỗng nhiên mãnh liệt trào ra.

“Diệp Hoan, anh biết không? Anh là đồ hỗn đản, là tên trộm cướp...”

“Trương Tam mới là trộm cướp...” Diệp Hoan yếu ớt phân biệt.

“Anh vô thức trộm đi lòng tôi, anh lại không thương tiếc vất bỏ, giẫm đạp nó. Diệp Hoan, kiếp trước tôi nợ anh cái gì để kiếp này ông trời tra tấn tôi như vậy? Tôi chưa từng nghĩ sẽ yêu một tên hèn mồn đê tiện, nhưng tôi hận chính mình dù biết rõ như vậy nhưng lại không thể nào quên...” Cao Thắng Nam che mặt, nước mắt rơi xuống xuyên qua khe hở.

Diệp Hoan mím môi, nghe nữ cảnh sát xinh đẹp thổ lộ hết buồn bã, hần cảm giác tim mình đau đớn quặn lại từng cơn.

Trách ai được? Là gặp nhau sai thời gian và địa điểm hay là gặp sai người? Cao Thắng Nam sai sao? Cô chẳng qua là đã yêu một người không nên yêu, vậy hần sai rồi sao? Hần chẳng qua là cố gắng duy trì trong đầu một chút tỉnh táo, cố gắng làm một người đàn ông tốt không phụ lòng Kiều Mộc.

Ai sai?

Ai cũng không sai cả, sai ở chỗ gặp nhau không đúng lúc, sai chính là phải gần một người mà duyên phận cuối cùng hóa thành dây dưa không thể hóa giải.

(Đọc chương mới nhất tại: bachngocsach.com)

Cao Thắng Nam khóc đến mức lê hoa đái vũ, ruột gan đứt từng khúc.

Hai người cách nhau vài gang tấc nhưng lại xa xôi giống như chân trời. Bên trong thế giới của hần, cô vĩnh viễn chỉ là khách qua đường. Hần chỉ thuộc về mình Kiều Mộc, vô luận cô cố gắng như thế nào, tỏ ra đáng yêu đuối cỡ nào, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Điều này làm cho người ta cảm thấy thật sự tuyệt vọng.

Diệp Hoan nhú mày, hần nhận không có xúc động kéo cô ôm vào trong ngực.

Cả đời người đàn ông phải đối mặt với rất nhiều cám dỗ. Cao Thắng Nam là người con gái xinh đẹp như thế, lại lương thiện chung tình với hần, không thể bàn cãi cô là cám dỗ mà hần khó chống lại nhất.

Trong đầu Diệp Hoan hiện lên khuôn mặt của Kiều Mộc, nước mắt thấp thoáng đang nhìn hần.

Diệp Hoan gắt gao cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho hần giữ được chút tỉnh táo cuối cùng.

Hần...Cuối cùng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu như hần vươn tay ra ôm Cao Thắng Nam, quan hệ ba người càng ngày sẽ càng phức tạp hơn. Diệp Hoan chán ghét thứ gì phức tạp. Hần muốn bên cạnh Kiều Mộc cả đời, vô ưu vô lo trải qua cuộc sống đơn giản không có sóng gió.

Diệp Hoan thở dài: “Thắng Nam, xin lỗi...”

Lời còn chưa dứt, Cao Thắng Nam đưa tay ngắt lời hần..., tâm tình cô kích động hét lớn: “Anh đừng nói! Van cầu anh, đừng nói... Em biết anh muốn nói gì, em thà rằng không nghe được bất kỳ cái gì, để cho em tiếp tục ảo tưởng, để cho em lại tự lừa gạt chính mình, lừa gạt bản thân rằng thực ra anh cũng yêu em, để cho em mang theo điều này tiếp tục tượng tượng tiếp tục cuộc sống của mình, được không?”

Cao Thắng Nam giống như trở lên điên cuồng, nước mắt không ngăn được chảy ra. Nước mắt loang lổ che kín khuôn mặt mà trước kia vốn vô cùng quyết đoán cương nghị.

Diệp Hoan lẳng lặng nhìn cô, trong mắt hiện nên sự nuối tiếc.

Hần không muốn thương tổn bất kỳ ai, đáng tiếc, hần thực sự làm người con gái này tổn thương sâu sắc.

Sống sai lầm trong ảo tưởng, cuộc sống của cô về sau sẽ thành như thế nào?

Cả người Diệp Hoan nhẹ nhàng run rẩy.

Hần đang sợ, hần sợ hãi chính bản thân mình đang hủy hoại một người con gái.

“Thắng Nam, cô không nên như vậy...” Diệp Hoan cúi thấp đầu, mềm yếu vô lực mà nói.

Lúc này, ánh mắt thê lương của Cao Thắng Nam dần dần thay đổi.

Cô giống như tỉnh lại từ trong một cơn ác mộng, sau đó lại rơi vào một giấc mơ hoàn toàn trái ngược.

Ánh mắt cô dần dần trở lên có thần sáng ngời, xen lẫn vài phần dứt khoát điên cuồng.

“Diệp Hoan, có lẽ em biểu đạt có vấn đề, nhưng em thực sự không biết nên nói với anh như thế nào, hy vọng anh không xem thường em. Em chỉ là người đàn bà vì yêu mà lâm vào bước đường cùng. Em muốn cuộc sống của mình lưu lại một đoạn trí nhớ đặc sắc điên cuồng, sau đó, em sẽ lẳng lặng rời đi...” Cao Thắng Nam nhìn chằm chằm Diệp Hoan, gần từng chữ.

Diệp Hoan đột nhiên ngẩng đầu, hần cảm thấy có cái gì đó không ổn.

“Cô muốn làm gì?”

Cao Thắng Nam đứng thẳng người, sau đó... Cô kéo xoát một cái bộ đồng phục cảnh sát, lộ ra thân hình thánh khiết trắng nõn như ngọc.

Cao Thắng Nam lau khô nước mắt, vẻ mặt tươi cười khác thường kỳ dị, rồi cô réo rất thảm thiết: “Diệp Hoan, nhìn kỹ em này...”

Diệp Hoan cả kinh nói: “Cao Thắng Nam, cô đến cùng là muốn làm gì?”

Cao Thắng Nam không đáp lời, điên cuồng chớp lóe trong mắt, sau đó... Thân hình cô thoăn thoắt như con báo, người lao về phía trước, chân gạt một cái, tay đẩy ra, một động tác làm Diệp Hoan ngã ngược.

Diệp Hoan kinh hãi kêu to.

Hần cuối cùng đã minh bạch điều tử này muốn làm gì rồi vì vậy hần ra sức giằng co.

“Cao Thắng Nam, con mẹ cô, cường bạo tôi một lần còn chưa đủ, cô còn muốn lần nữa, lão tử có chết cũng không để cô thực hiện được!” Diệp Hoan nghiêm nghị hét lớn.

Cao Thắng Nam không nói lời nào, giữ chặt hai tay Diệp Hoan, gắt gao đè lên.

Diệp Hoan vừa giận vừa sợ.

Lần đầu tiên có thể nói là lật thuyền trong khe, nhưng lần thứ hai là cái gì? Cô coi lão tử là tiểu thụ thụ, muốn cưới thì cưới sao?

Dưới sự phấn nộ, Diệp Hoan bộc lộ sức mạnh lớn nhất trong cơ thể, thân hình ra sức giãy dựa giằng co. Cao Thắng Nam vừa sơ hở, Diệp Hoan giãy dựa thoát ra.

Diệp Hoan thoát khỏi trói buộc, hấn nhanh nhẹn lặn đi xa tránh đi, sau đó thở hổn hển trừng mắt nhìn Cao Thắng Nam.

Trong mắt Cao Thắng Nam lóe lên, cô lại tiếp tục lao lên phía trước.

Diệp Hoan lộ ra vẻ mặt bi phẫn, chân đạp một cái, hấn cúi đầu xông tới Cao Thắng Nam.

“Đồ đàn bà thói! Lão tử liều mạng với cô! Thề sống chết không cho cô làm vậy bẩn tâm thân này!”

Cao Thắng Nam hừ lạnh một tiếng, người né sang một bên, sau đó cô nắm chặt cổ áo Diệp Hoan, chặn gạt một cái ...

...

...

Một hồi âm bùm bùm bịch bịch qua đi, căn phòng đột nhiên an tĩnh trở lại.

Ngay sau đó, âm thanh giống như heo bị chọc tiết vang lên không dứt.

“Cứu mạng - Lão tử trong sạch, a - Cô ... a ... con mẹ nó nhẹ một chút, dịu dàng một chút!”

...

...

Mấy ngày qua đi, lúc đêm khuya vắng người, Diệp Hoan xoa xoa hai chân bầm tím, ngồi trước máy tính, hấn gõ bàn phím kèm theo một chút nước mắt, một chút nước mũi.

“Lang quân tuần tú Tầm phương phổ”

“Ngày 26-2, ta ra sức chống cự mấy hiệp, cuối cùng không thể địch lại, bị gian dân thảm thương...”

“Ngày 27-2, ta ra sức chống cự mấy hiệp, cuối cùng không thể địch lại, bị gian dân thảm thương...”

“Ngày 1-3, Diệp Hoan à Diệp Hoan, mày con mẹ nó còn là đàn ông nữa không? Vì sao luôn bị người ta cười lên trên? Phải có chút mạnh mẽ của đàn ông, không thể tiếp tục như vậy được!”

“Ngày 2-3, ra sức chống cự mấy hiệp, cuối cùng không thể địch lại, bị gian dân thảm thương...”

“Ngày 3-3, bị gian dân thảm thương...”

....

135. Chương 135: Cha Mẹ Không Đợi

Lời ru vang vọng bốn bề

Mà câu hiếu đạo chưa hề trả xong

Mấy ngày sau đó, Cao Thắng Nam tựa như người điên. Mỗi ngày đều nhân lúc Kiều Mộc đi làm chạy tới nhà Diệp Hoan, viết truyện tìm vui, không sợ bị người khác làm phiền. Cô dường như đang tìm hạnh phúc của đời mình, nếu như Diệp Hoan không làm theo cô sẽ dùng vũ lực ép buộc hấn.

Một lần rồi một lần. . .

Diệp Hoan mang theo tâm trạng đau thương, mỗi ngày đều viết chương mới cho “Tầm Phương Phổ”, hơn nữa còn chuyển nó tới một thư mục ẩn mà Hầu Tử tìm không được. Chuyện này nhục nhã như vậy, hấn

không dám để cho người khác biết được. Nếu như Hầu Tử mà biết, hẳn thật không đoán được cái miệng thối đó sẽ phun ra câu chữ gì khiến người khác nội thương không nữa.

Diệp Hoan kéo quần xuống lộ ra nhị đế mềm nhũn. Hắn âu yếm nhìn nó, trong mắt đọng đầy nước.

“Nhị đế, mày cực khổ rồi, lần sau nếu như cô ta còn dám vấy bẩn tao nữa, tao sẽ bẻ gãy mày, chúng ta thà làm ngọc vỡ chứ quyết không làm ngói lành!” Diệp Hoan nghiêng răng nghiêng lợi thề thốt.

Nhị đế hoảng sợ run run hai cái, đương nhiên là nó rất không vui.

“Mày không có lòng tự trọng sao?” Giọng điệu của Diệp Hoan lộ vẻ rên rỉ không thành thép.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tên của Cao Thắng Nam hiện lên.

Diệp Hoan nhìn tên hiện trên màn hình, gương mặt tái xanh, lộ ra vẻ sợ hãi, do dự một lúc lâu rồi mới nhận điện thoại.

“Diệp Hoan, anh có ở nhà không?” Giọng nói của Cao Thắng Nam khàn khàn.

Diệp Hoan mở mắt to mắt lên, chẳng lẽ cô ta cảm thấy chỉ cười mình thì không thấy thỏa mãn nên hôm nay còn muốn dùng thêm roi da sao?

“Tôi không có ở nhà! Hôm nay tôi ở ngoài, hơn nữa mấy ngày sau cũng không về nhà.” Diệp Hoan trợn mắt nói dối.

Ở đầu dây bên kia, Cao Thắng Nam thở dài, nói: “Diệp Hoan, sau này anh không cần trốn em nữa ...”

Diệp Hoan căng thẳng: “Vì sao?”

“Cảm ơn sự giúp đỡ trong những ngày qua của anh. . .”

Diệp Hoan đỏ mắt: “. . .”

Tiếp đãi. . . Rõ ràng là cô cường *** tôi, cô còn nói là tôi giúp đỡ cô?

“Diệp Hoan, anh hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, em chỉ muốn lưu lại một phần ký ức quý giá về anh, sau đó lặng lẽ rời khỏi anh. . .”

Cao Thắng Nam như khóc như than, nghẹn ngào nói: “Diệp Hoan, em phải đi rồi, vài ngày trước, em đã nói với ba cho em chuyển công tác. Em sẽ đi tới nơi khác bắt đầu một cuộc sống mới. Thành phố Ninh Hải này khiến em vừa yêu vừa hận. Vì anh ở đây, nên em sợ mình càng lún càng sâu, em sợ em không còn là chính bản thân mình nữa. . .”

Đầu Diệp Hoan giống như bị cột gỗ dùng để gõ chuông chùa đập vào, đầu óc ong ong, miệng mở to nhưng lại nói không nên lời.

Thật lâu sau. . .

“Cô. . . cô chuyển công tác tới đâu?” Giọng nói Diệp Hoan cũng trở nên khàn khàn.

Cao Thắng Nam khóc, nói: “Em sẽ không nói cho anh biết, anh cũng không nên hỏi, để em có thể yên tĩnh rời khỏi đây. Anh cứ coi như em chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh. . .”

“Thắng Nam, cô có thể đừng vội vàng như vậy được không?” Diệp Hoan nóng nảy nói .

Diệp Hoan không hiểu sự cố chấp và đau lòng của Cao Thắng Nam.

“Diệp Hoan, anh hãy thương yêu Kiều Mộc thật nhiều, cô ấy là người xứng đáng để được anh yêu, anh đừng phụ bạc cô ấy. . .”

“Em hận ông trời, hận ông ấy đã để cho chúng ta gặp nhau quá muộn. . .”

Cao Thắng Nam nhẹ nhàng để lại vài câu nói, sau đó liền cúp điện thoại. Khi Diệp Hoan gọi lại cho Cao Thắng Nam thì cô đã tắt máy.

Diệp Hoan co người lại ngồi trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, trong lòng dâng lên một cảm giác đau lòng khó hiểu, tựa như có thứ gì đó quan trọng trong tính mạng của hắn đang dần mất đi. . .

Hắn rất muốn chạy ra ngoài ngay lập tức, đi khắp thế giới này để tìm Cao Thắng Nam, sau đó nói cho cô biết, thật ra không phải hắn không có tình cảm với cô, mà hắn còn có một thứ tình cảm sâu đậm hơn đang trói buộc hắn.

Hắn cũng muốn đắp chăn lên người, không suy nghĩ bất cứ thứ gì nữa, ngủ một giấc thật ngon. Sau khi tỉnh dậy, Cao Thắng Nam sẽ trở thành một đoạn nhạc thoáng vang lên, một người khách qua đường, một bí mật mà đợi đến lúc hắn già đi, hắn sẽ hồi tưởng về nó rồi mỉm cười.

Trong đời người luôn có những thứ rất khó để buông bỏ, nhưng không thể không buông.

Vì thế mà Cao Thắng Nam đã buông tay. . .

Nam Kiều Mộc về tới nhà, thấy trong nhà tối đen.

Cô kinh ngạc mở đèn lên, ngửi được mùi thuốc nồng nặc trong phòng, thấy Diệp Hoan dựa người vào vách tường, miệng đang ngậm điếu thuốc, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trần nhà.

“Diệp Hoan, anh bị gì thế?” Nam Kiều Mộc đã lâu lắm rồi không thấy được vẻ mặt này của Diệp Hoan.

Diệp Hoan thở dài thườn thượt, dụi tàn thuốc rồi đứng lên, nhanh chóng ôm Nam Kiều Mộc vào lòng.

“Không sao đâu, chỉ là vừa rồi anh cảm thấy có chút cô đơn, bây giờ thì không còn nữa rồi.” Diệp Hoan cười như không có chuyện gì xảy ra.

Nam Kiều Mộc tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, mãn nguyện nhắm mắt lại.

“Diệp Hoan, là do Cao cảnh quan đi rồi, đúng không?”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại như có một tiếng sấm vang lên trong đầu Diệp Hoan, hắn kinh ngạc nhìn Kiều Mộc, gương mặt trở nên tái nhợt.

“Sao em biết được?”

Kiều Mộc nhẹ nhàng cười: “Cao cảnh quan có nhắn cho em một tin, nói là cô ấy sẽ rời khỏi Ninh Hải, còn chúc chúng ta hạnh phúc.. em còn biết là mấy ngày nay cô ấy luôn đi tới nhà chúng ta, đúng không? ”

“Việc này em cũng biết?”

“Bởi vì mũi của em thính, chỉ cần trong nhà có hương thơm của người phụ nữ khác thì em sẽ phát hiện ra. Anh nói thật đi, hai người có làm việc gì có lỗi với tôi không?” Kiều Mộc lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm.

Sắc mặt Diệp Hoan càng ngày càng trắng.

“Kiều Mộc, anh không. . .”

Hắn nói còn chưa hết câu, liền bị Nam Kiều Mộc cắt ngang, trong mắt cô là vẻ phức tạp.

“Em chỉ đùa thôi, em vẫn luôn tin tưởng anh, luôn luôn là như vậy.”

Diệp Hoan im lặng không nói, tay càng ôm cô chặt hơn.

Vĩnh viễn không nên xem thường trí tuệ của phụ nữ! Họ vẫn luôn biết rõ mọi chuyện, chẳng qua người thông minh đều giả vờ mình không biết, nhưng nếu như đàn ông thật sự cho bọn họ là người ngốc mà lừa gạt, vậy thì người đàn ông này thật sự là người ngốc nhất thiên hạ.

“Kiều Mộc, anh muốn cùng em chúng ta tránh đi tất cả mọi buồn phiền, vĩnh viễn sống trong căn nhà nhỏ này, trải qua cuộc sống bình thường giản đơn. . .” Diệp Hoan như người đang mơ mà nỉ non với Nam Kiều Mộc.

Kiều Mộc nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Bình thần thật sự, không phải là trốn đi ồn ào, mà là tâm luôn phẳng lặng dù thân trong phồn hoa.”

Diệp Hoan gật đầu, thái độ về nhân sinh của Kiều Mộc, cũng giống như tính cách của cô, không tham không muốn, lạnh nhạt điềm tĩnh.

“Ân, Kiều Mộc, ước mơ lớn nhất của anh, là cùng sống bên em nắm tay em, chúng ta sống bên nhau đến già, tốt nhất là có thể nắm mắt vào cùng một ngày, đúng rồi, chúng ta cũng có thể nuôi một con thú cưng .”

Kiều Mộc bình tĩnh nói: “Nhà chúng ta chỉ có thể nuôi một súc sinh.”

Diệp Hoan nghĩ ngợi rồi chán nản nói: “Vậy thì nuôi anh đi.”

~Lão trạch* Thẩm gia, Bắc Kinh.

* Lão trạch: Khu nhà cũ do tổ tiên để lại.

Trong thư phòng mang đậm cảm giác cổ xưa, Thẩm Đốc Lễ và Thẩm Đốc Nghĩa ngồi đối diện nhau, hai người trên mặt mang nụ cười, thái độ thân thiết hòa thuận, nhìn thì có vẻ như là một cặp anh em không hề có mâu thuẫn.

Trên thực tế thì họ đúng là anh em ruột, chẳng qua là đã sớm mặt hợp ý không hợp.

Thẩm Đốc Nghĩa nâng chén trà màu xanh quý giá, nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ, chậm rãi nói: “Đại ca, hôm qua em thấy lão gia tử hình như không được khỏe lắm. . .”

Thẩm Đốc Lễ lãnh đạm nhìn y một cái, không nói gì.

Ở chung nhiều năm như vậy, thứ ông thu được duy nhất, là sự hiểu rõ đối với Thẩm Đốc Nghĩa. Ông biết, lão Tam sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này, chắc chắn còn có chuyện phía sau.

Quả nhiên, Thẩm Đốc Nghĩa dừng lại một chút, rồi lại chậm rãi nói: “Em đã mời Nghiêm lão tiên sinh xem bệnh cho bố. Ngài ấy nói lão gia tử là do lo lắng thành bệnh, trong người nóng nực. Nghiêm lão đã bốc mấy đơn thuốc, nhưng lão gia tử uống rồi mà vẫn không thấy khỏe hơn. Đại ca, Thẩm gia có thể đi tới bước này không dễ, lão gia tử nhất định không thể xảy ra chuyện. Chúng ta có nên mời bác sĩ tới khám cho bố không?”

Thẩm Đốc Lễ trong lòng cười lạnh, nhưng vẫn hòa theo lão Tam mà nói: “Lão gia tử xác thực không thể xảy ra chuyện. Hiện giờ những khai quốc nguyên lão còn sống không nhiều, lão gia tử còn ở đây, thì cái kinh thành này mới không bị quấy đục. Lão Tam, lời chú nói rất có lý, hay là như thế này đi, để anh nói với văn phòng viện Quốc Vụ để họ sắp xếp một tổ chuyên môn phụ trách chữa bệnh cho bố.”

Thẩm Đốc Nghĩa gật đầu, sau đó lại cau mày nói: “Trang bị thêm tổ chuyên môn chữa bệnh này cũng không thể làm cho bệnh của lão gia tử chuyển biến tốt đẹp. Bố lớn tuổi như vậy rồi, nhưng trong lòng còn có chuyện lo lắng thì dù có chữa thế nào cũng không khỏe được. Tâm bệnh cần tâm được.”

Thẩm Đốc Lễ ha ha cười nói: “Lão gia tử cách xa thế ngoại, không hỏi chuyện nhân gian sao lại có tâm bệnh.”

Thẩm Đốc Nghĩa lắc đầu, trầm giọng nói: “Em hỏi ông, ông nói trực tiếp là ông muốn có cháu.”

Thẩm Đốc Nghĩa ngẩng đầu nhìn thẳng anh mình, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Thẩm Đốc Lễ im lặng, trong lòng thở dài, lão Tam đã nói rất rõ, nếu như ông còn giả bộ như không biết thì lại trở nên tầm thường.

“Lão Tam, chú cảm thấy có nên để Diệp Hoan trở về Thẩm gia lão trạch không?”

Thẩm Đốc Nghĩa gật đầu: “Con cháu Thẩm gia, thế nào rồi cũng phải nhận tổ quy tông.”

Thẩm Đốc Lễ liếc nhìn lão Tam, rồi cả hai người cùng cười lớn.

Phản không khí căng thẳng trong thư phòng bị tiếng cười của 2 người che dấu, trở nên nhạt nhòa vô hình.

“Như vậy, để anh gọi nó về nhà, để nó gặp mặt ông nội, cũng như chú ruột.” Thẩm Đốc Lễ rất dứt khoát đáp ứng.

Thẩm Đốc Nghĩa không khỏi có chút ngoài ý muốn, hôm nay hẳn vốn chỉ muốn thăm dò, trước đây đại ca luôn rất khéo léo bỏ qua chuyện này, hôm nay sao lại nhanh như vậy lại đồng ý rồi?

Thẩm Đốc Nghĩa lấy lại bình tĩnh, rồi mỉm cười gật đầu: “Tốt, tốt, em không thể chờ tới ngày gặp mặt đứa cháu trai này rồi.”

Khu phố nghèo, thành phố Ninh Hải .

Ba người Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam và Kiều Mộc ngồi trong phòng khách xem tivi.

Trên TV đang chiếu “Tây Du Ký”, Diệp Hoan buồn chán ngáp một cái.

Hầu Tử sờ cằm như có điều gì suy nghĩ: “Phim này em coi từ nhỏ tới lớn, coi nhiều lần như vậy, em thấy thắc mắc một chuyện, bên trong hành lý mà Sa Tăng vác cuối cùng là chứa thứ gì. Bốn người họ nghèo như vậy đem thứ gì mà nhiều thế . .”

Diệp Hoan chấn động: “Vấn đề này có sáng tạo, tao nghĩ nếu như là kem đánh răng, khăn rửa mặt, cộng thêm con lừa nữa. Nếu như mà ở nơi hoang dã mà không có nơi ở thì họ ở đâu? Nhất định phải có lừa nữa.”

Suy nghĩ Trương Tam vẫn không bình thường như mọi khi: “Em nghĩ trong đó có lẽ là còng tay, roi da, vân vân và mây mây. Mọi người đừng thấy Đường Tăng đạo mạo như vậy, ông ta vừa gặp mặt Tôn Ngộ Không thì liền cho nó vấy da báo, chỉ vậy là biết được khẩu vị của người này rất nặng . .”

Mọi người không để ý hẳn.

Nam Kiều Mộc che miệng khẽ cười nói: “Em thấy có thể là thư tình mà con gái cả nước gửi cho Đường Tăng.”

Mọi người lắc đầu, đáp án này quá lãng mạn, so với đáp án của Trương Tam lại càng không đáng tin. Đường Tăng nếu dám tư tàng thư tình, còn không bị Phật Tổ đuổi sao, người xuất gia phải tứ đại giai không, sao có thể không tuân theo.

Cuối cùng Hầu Tử nói ra đáp án khiến mọi người hài lòng: “. . . Chắc đó là trang bị mà họ nhặt được khi đánh quái trên đường, thứ bình thường thì đem bán, đồ ngon thì giữ lại dùng.”

Trong lúc bốn người đang cười đùa, tiếng chuông điện thoại của Diệp Hoan vang lên.

Chu Dung gọi điện thoại tới, tiếng nói tràn đầy sự hoảng loạn.

“Diệp Hoan, vừa rồi Lưu Tư Thành - thư ký riêng của cha con gọi điện thoại ẹ, nói cha con vì làm việc mệt mỏi, ngắt trong phòng làm việc, đưa đến bệnh viện chậm. Bác sĩ nói là trúng gió, có nguy hiểm đến tính mạng, hiện tại còn đang nằm ở phòng phẫu thuật. . .”

Hai mắt Diệp Hoan mở to, gương mặt trở nên tái nhợt.

Sau đó hắn lộ ra vẻ tươi cười mà nói: “Mẹ, người đừng vội, con nghĩ chỉ là ông ấy nói dối để gạt chúng ta đến Bắc Kinh, người này xấu xa hơn chúng ta nghĩ nhiều . .”

Chu Dung nức nở nói: “Nếu như là thật thì làm sao bây giờ?”

Diệp Hoan không nói, gương mặt càng tái nhợt hơn.

Đúng vậy, nếu như là thật thì sao? Nếu như cha hắn hiện tại đang nằm trong phòng phẫu thuật?

Tình cảm của Diệp Hoan đối với Thẩm Đốc Lễ không tốt, hai người gặp mặt nhau thì cãi nhau, vô cùng không tốt, cứ như kiếp trước là oan gia. Hắn ghét Thẩm Đốc Lễ lúc nào cũng làm lớn mọi chuyện, ghét ông động một chút là dạy bảo hắn, càng ghét ông dựa vào thân phận cha hắn mà muốn thay đổi cuộc sống của hắn.

Hắn là người yêu tự do đích, bất kỳ ai cũng không thể đoạt đi tự do của hắn, dù là cha hắn cũng không thể.

Nhưng mà, dù hai người có bất hòa ra sao thì hai người cũng là cha con.

Trong người Diệp Hoan chảy dòng máu của Thẩm Đốc Lễ, đây là sự thật không cách nào phủ nhận, như tay với chân, huyết mạch tương thông. Khi Diệp Hoan đột nhiên nghe thấy chuyện xấu, tâm trạng liền chìm xuống đáy vực, cảm giác đau đớn vô cùng rõ ràng. Giờ khắc này hắn không quan tâm chuyện này là thật hay giả, hắn chỉ biết là bầu trời trên đầu hắn đang sụp đổ, tan thành từng mảnh.

Tình thân mất đi rồi lại có được, giờ đây lại mất đi lần nữa thì sẽ có cảm giác gì?

Diệp Hoan không suy nghĩ được gì nữa rồi.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, con muốn báo hiếu mà cha mẹ không đợi được.

Trong điện thoại, Chu Dung nức nở nói: “Mẹ đã gọi chuyên cơ đợi ở sân bay Ninh Hải, chuẩn bị cất cánh. Diệp Hoan, con thu dọn hành lý rồi cùng mẹ đi Bắc Kinh.”

Diệp Hoan bối rối đồng ý.

Diệp Hoan cúp điện thoại, đón lấy ánh mắt của bà người Hầu Tử, hốc mắt đỏ lên.

“Cha tao bị bệnh, hiện giờ đang nằm trong phòng phẫu thuật, tao. . .”

Nam Kiều Mộc giật mình mở to mắt, không chút do dự nói: “Anh phải đi Bắc Kinh ngay! Em giúp anh dọn đồ.”

Nói xong Nam Kiều Mộc xoay người chạy vào phòng.

Hầu Tử và Trương Tam cùng kêu lên: “Anh Hoan, bọn em đi cùng anh!”

Diệp Hoan tâm loạn như ma. Hầu Tử châm điều thuốc, nhét vào miệng hắn, Diệp Hoan hút một hơi sâu mới bình ổn được cảm giác rối loạn trong lòng.

“Anh Hoan, anh đừng vội, bác Trầm không có chuyện gì đâu.” Hai người vô lực nói câu an ủi.

Diệp Hoan lại hút một hơi, buồn bã cười nói: “Đời người vội vàng, mỗi người đều không ngừng cố gắng, nói rằng mình phải có thứ này, phải có thứ kia, lại quên đi việc quay đầu nhìn lại những thứ mình đã có. Đợi đến lúc nó đột nhiên rời khỏi bàn tay, bản thân mới cảm thấy hối hận, mới cố gắng tìm nó trở về, nhưng cố thế nào cũng không tìm lại được, như tình yêu, như tình thân. . .”

Hầu Tử cùng Trương Tam lắng lắng nghe tiếng thì thảo của Diệp Hoan, trong lòng bọn hắn cảm thấy chua xót.

“Là tại tao ích kỷ, tao luôn nói với ông rằng tao muốn có tự do, muốn có tôn nghiêm, muốn thứ này thứ kia. Nhưng lại chưa từng hỏi ông, hỏi ông có khỏe không, làm việc mệt không. Trong đầu tao luôn cho rằng ông là người sắt, giống như món đồ chơi tao cầm trong tay khi bé, chỉ cần tao nắm được nó, vĩnh viễn sẽ không mất đi nó. Những ngày qua đều vội vàng gặp ông, tao giờ đây thậm chí còn không nhớ rõ được khuôn mặt của ông, càng không nhớ đến mái tóc trắng của ông. Tao vẫn như đứa trẻ không hiểu chuyện, vì những oán hận năm xưa, mà tao mang tâm lý trả thù, cố ý chọc giận ông, cố ý làm ông khó chịu. Ông là cha của tao, mà tao, ngay cả một chén trà cũng chưa từng rót cho ông, tao. . .”

Trong lòng Diệp Hoan nổi lên hối hận và đau thương vô hạn. Nói xong, hắn khóc thật lớn.

136. Chương 137: Lộ Tẩy

Diệp Hoan từ phòng vệ sinh đi ra, hắn mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Người đàn ông đó đã bị hắn cho uống một ngụm nước trong bồn cầu. Nhưng kỳ quái là tầng lầu này của bệnh viện đã bị giới nghiêm, người đàn ông đó là ai mà lại có thể đi vệ sinh ở tầng này?

Ý nghĩ vừa lóe lên thì rất nhanh nó đã bị Diệp Hoan ném ra khỏi đầu, việc quan trọng nhất lúc này là đợi Thẩm Đốc Lễ tỉnh lại, những cái khác đều là việc nhỏ.

Hắn ló đầu ra cẩn thận quan sát một vòng, phát hiện cảnh vệ đang canh giữ tầng lầu cũng không chú ý tới hắn. Vì vậy hắn liền nhanh chóng ra ngoài, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra đứng ở cửa phòng bệnh.

Trên dãy ghế ở hành lang bên ngoài, Kiều Mộc và Chu Mị ngồi ở hai bên an ủi Chu Dung. Biểu hiện của ba người đều rất tiêu tụy, Chu Dung khóc đến mức mắt sưng đỏ, nước mắt lại không chịu ngưng.

Diệp Hoan mới vừa đứng ở cửa phòng bệnh thì điện thoại của thư ký Lưu Tư Thành vang lên.

Lưu Tư Thành nhìn Chu Dung lộ ra một nụ cười xin lỗi, sau đó đi tới một bên nhận điện thoại. Bên kia điện thoại mới vừa nói ra một câu, sắc mặt Lưu Tư Thành chợt thay đổi.

Lưu Tư Thành cung kính khom người, cẩn thận từng li từng tí cầm điện thoại đi tới trước mặt Diệp Hoan nói: “Diệp thiếu gia, Thẩm lão gia muốn trò chuyện cùng cậu.”

Diệp Hoan ngăn người: “Thẩm lão gia? Là ai vậy?”

Lưu Tư Thành biết được thân phận của Diệp Hoan, sắc mặt biến đổi dữ dội, mồ hôi toát ra không ngừng: “Là ông nội của cậu.”

“Không tiếp!” Diệp Hoan không nói nhiều lời liền cự tuyệt, ngoại trừ Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung, Diệp Hoan đối với những người khác trong Thẩm gia đều không có ấn tượng tốt bao gồm cả người ông nội chưa từng gặp mặt này. Từ khi Thẩm Đốc Lễ nói với hắn bí mật ẩn giấu nhiều năm của Thẩm gia, ấn tượng của hắn về người ông này ngày càng trở lên tồi tệ hơn.

Người được gọi là lão gia trưởng đức cao vọng trọng không thể thoái thác trách nhiệm khi để cho anh em trong nhà cãi cọ nhau, chia năm xẻ bảy.

Lưu Tư Thành kinh hãi đến biến sắc, Thẩm lão gia có thân phận gì? Ông ấy là công thần khai Quốc! Những năm gần đây không có tin tức về ông ấy là vì Thẩm gia lão đang ở ngôi nhà trong rừng trúc an dưỡng tuổi già. Mặc dù thế nhưng tên tuổi ông vẫn còn, đến cả những lãnh đạo cấp cao cũng phải nể ba phần mặt mũi. Người nào nghe tên cũng phải khiếp sợ, thậm chí là toàn quốc và thế giới đều biết, có ai lại dám trực tiếp từ chối ông ấy như vậy chứ?

“Diệp... Diệp thiếu gia, đây chính là Thẩm lão gia, là ông nội của cậu” Lưu Tư Thành sợ đến mức nói chuyện nói lắp ba lắp bắp.

Diệp Hoan không nhận được nói: “Vậy thì như thế nào? Tôi không quen ông ta, không tiếp điện thoại thì có làm sao? Ai nguyện ý làm cháu trai của ông ta thì cứ việc, tôi quen không được cái danh cháu trai này!”

Lưu Tư Thành cười khổ, ngược lại tôi thật ra rất muốn làm, nhưng lão nhân gia còn không đáp ứng đó thôi...

Lưu Tư Thành thấy biểu hiện Diệp Hoan rất kiên quyết, không có ý muốn nghe điện, Lưu Tư Thành liền thở dài, sau đó đi tới một bên thấp giọng cung kính nói: “Lão gia...”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của Thẩm lão gia không nóng không lạnh, nhẹ nhàng chất phác: “Tôi nghe thấy được hết rồi, bao nhiêu năm không có ai dám nói thế với tôi như thế. Tôi già rồi, đến cháu ruột cũng không chịu nhận...”

Lưu Tư Thành mồ hôi rơi như mưa, giọng nói tuy nhẹ nhưng lại như trùng cổ mạnh mẽ đập vào lòng người, đến người điếc còn nghe ra được là lão gia đang tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận.

Năm đó xuất binh đánh trận, ông ấy là tướng quân dũng mãnh chỉ huy ba quân, tính khí tự nhiên nảy sinh nóng nảy, một chút đã tức giận. Mặc dù tuổi tác ông ấy đã cao nhưng tính khí lại không hề thay đổi, Diệp Hoan dám nói thế với ông ấy thật là lá gan không nhỏ.

Dừng một chút, Thẩm lão gia nói tiếp: “Đốc Lễ sao rồi, nó có ổn không?”

“Lão gia, tổng lý mới vừa làm xong phẫu thuật không lâu, tình huống cụ thể thế nào còn phải chờ tổng lý tỉnh lại mới kết luận được.”

Thẩm lão gia nghe xong cũng không tỏ ra hốt hoảng, ngược lại rất bình tĩnh nói: “Nói cho bác sĩ phải tận lực chữa trị, nếu Đốc Lễ không sao thì cậu đưa Diệp Hoan đến lão trạch, tôi muốn thấy cháu tôi.”

Lưu Tư Thành lau mồ hôi lạnh rồi đáp ứng.

Lưu Tư Thành kính cẩn chờ Thẩm lão gia cúp máy, sau mới ngẩng đầu nhìn Diệp Hoan. Lưu Tư Thành còn chưa kịp nói gì thì Diệp Hoan phát hiện ra thân thể đang nhúc nhích của Thẩm Đốc Lễ.

“Ông ấy tỉnh rồi!” Diệp Hoan hưng phấn kêu to.

Hai bác sĩ trực vội vàng đi vào, mặc quần áo chống khuẩn, toàn thân che kín đi vào phòng bệnh.

Sau một lúc bận rộn kiểm tra sau, bác sĩ đi ra khỏi phòng, trên mặt mỉm cười với mọi người nói: “Tổng lý tỉnh rồi tạm thời không có gì trở ngại, bất quá thân thể rất suy yếu, cần tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

Chu Dung kích động nói: “Tôi muốn vào thăm ông ấy.”

Bác sĩ do dự một chút rồi nói: “Có thể nhưng tình hình hiện tại không thích hợp để nhiều người đi vào, tốt nhất một lần chỉ vào một người đồng thời không nên phát ra bất kỳ thanh âm gì. Tổng lý vừa tỉnh một lát rồi lại ngủ rồi, mọi người không nên quấy rầy ông ấy.”

Tâm trí Diệp Hoan trở nên kích động, cướp lời nói: “Tôi muốn vào trước!”

Chu Dung yên lặng một chút sau đó gật đầu đồng ý.

Điều bà bận tâm nhất chính là quan hệ bất hòa giữa hai cha con, bà hi vọng nhờ chuyện lần này mà có thể cải thiện mối quan hệ.

Sau khi khử trùng, Diệp Hoan mặc đồ chống khuẩn đi vào phòng bệnh. Ở bên trong phòng, Thẩm Đốc Lễ vẫn nhắm mắt, mang bình thở oxy.

Ngày thường ông chải tóc cẩn thận nhưng giờ chúng rối tung, trên mặt tái nhợt không chút máu, đôi môi khô khốc hơi tím tái, thậm chí lồng ngực hô hấp phập phồng giống như vô lực vậy.

Diệp Hoan lẳng lặng nhìn dáng vẻ suy nhược của Thẩm Đốc Lễ mà lòng hẫng không kiềm được đau xót, cuối cùng rơi lệ. Trong lòng hẫng không khỏi dâng lên cảm giác hối hận. Nước mắt liên tục rơi, Diệp Hoan nhìn Thẩm Đốc Lễ, trong miệng vẫn lẩm bẩm nhắc: “Lão già này, sao ông có thể làm ngơ thân thể không quan tâm chứ? Ông cho rằng không có ông thì trái đất sẽ không quay nữa sao?” Diệp Hoan dùng sức lau nước mắt, sau đó hẫng hít một hơi thật sâu.

Được rồi mất hay là mất rồi lại được, những điều này đã không còn trọng yếu nữa. Hẫng chỉ biết khi trải qua chuyện này, hẫng đột nhiên cảm giác thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều, cuộc sống nên quý trọng điều gì, điều gì là không thể dứt bỏ, so với bạn bè cùng lứa tuổi thì cảm xúc của hẫng chuyển biến rất nhiều.

Diệp Hoan run rẩy đưa tay ra nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Thẩm Đốc Lễ, nước nở nỉ non: “Tĩnh dậy đi, cùng lắm sau này tôi không cãi lời ông nữa. Trong trí nhớ và trong tim tôi còn khuyết thiếu tình thương của cha, tôi sẽ chờ ông đến bổ sung khiếm khuyết đó nhưng ông cứ nằm như vậy thì sao mà bù đắp cho tôi chứ? Ông đừng quên ông còn thiếu nợ tôi, nhất định kiếp này phải trả sạch sẽ. Nếu khoản nợ này ông không trả xong mà chết đi thì kiếp sau chắc chắn không được đầu thai đâu.”

Diệp Hoan cắn môi mặc cho nước mắt càng lúc chảy càng nhiều cũng không dám khóc thành tiếng, hẫng sợ quấy rối đến sự yên tĩnh trong phòng bệnh.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tiếng khóc nghẹn ngào của Diệp Hoan được hẫng chôn thật sâu trong lòng. Cuộc sống sau này có lẽ sẽ có rất nhiều điều tiếc nuối nhưng hẫng tuyệt đối không hi vọng phần tình thân này trở thành thứ làm hẫng phải tiếc nuối cả đời.

Chính như lời Thẩm Đốc Lễ răn dạy hẫng, con người cả đời này không thể biết khi nào mình làm sai nhưng nhất định họ không muốn làm những việc sai lầm để rồi hối hận cả đời, hối hận đại diện ềm yếu, khuất phục, ý chí không kiên định.

Lời nói của ông ấy vẫn còn văng vẳng bên tai. Hôm nay Diệp Hoan liền cảm giác được bản thân mình đã làm một chuyện sai lầm để giờ rất hối hận.

Cha không chịu tính thì con làm sao báo hiếu được đây?

Thẩm Đốc Lễ có lỗi gì? Nghĩ kỹ lại thì ông và Diệp Hoan chỉ là đang ở vào cùng một mối mâu thuẫn mà thôi.

Khi Diệp Hoan đang học tập làm thế nào để trở thành một đứa con hiếu thảo thì đồng thời Thẩm Đốc Lễ cũng học cách làm một người cha tốt nhưng tính cách song phương đều quật cường như vậy, không ai chịu thua ai. Hai cha con cứ dùng phương thức cứng rắn thử thách dò nhau, tiếp xúc nhau, mục đích cuối cùng cũng chỉ là học tập để hiểu nhau mà thôi.

Diệp Hoan nắm bàn tay lạnh lẽo của Thẩm Đốc Lễ, hấn nỡ nụ cười trong nước mắt mà bị ai khóc: “Kỳ thực ông đã làm rất tốt, thật sự rất tốt, là tôi khốn nạn. tôi luôn dặn mình không được quên hai mươi năm sống khổ sở kia, tôi sợ nếu như quên mất thì không còn oán hận các người nữa. Vậy thì cuộc đời của tôi sẽ trống không, mờ mịt bởi vì chút oán hận này là ý chí giúp tôi chống đỡ, tôi sợ khi oán hận biến mất tôi sẽ không biết làm thế nào. Thật ra... Tôi đã tha thứ cho các người. Ông mau tỉnh lại đi! Lão tử biết sai rồi, ông còn ngủ làm gì chứ!”

Diệp Hoan cúi thấp đầu, một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay Thẩm Đốc Lễ.

Trên giường bệnh, mí mắt không để gì cử động của Thẩm Đốc Lễ bỗng khẽ nhú một cái, bàn tay bị Diệp Hoan nắm lấy bắt tri bắt giác co giật hai lần. Diệp Hoan nhất thời dừng khóc, kinh ngạc nhìn chăm chú vào tay Thẩm Đốc Lễ tay, tiếp theo hấn dùng sức lau khô nước mắt rồi nhìn ông.

Vừa vặn vào lúc này mí mắt Thẩm Đốc Lễ lại khẽ nhẩn một cái, vô cùng nhẹ nhàng nhưng bị Diệp Hoan nhìn ra. Sau hồi lâu trầm mặc...

Thẩm Đốc Lễ chỉ mới tiến vào phòng bệnh lúc này, lúc này trong đầu Diệp Hoan hiện lên nghi vấn rõ ràng. Bệnh nhân giải phẫu thì sao có thể tỉnh lại nhanh như vậy? Không đúng, lão già này đang lừa gạt.

Thì ra ông ấy và bệnh viện thông đồng nhau để diễn một vở kịch lừa hấn! Thảo nào đường đường là tổng lý quốc gia ngã bệnh mà thái độ của những bác sĩ này lại khoan thai đến thế.

Diệp Hoan không ngu ngốc, hấn rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Sự tình này hấn đã đoán ra được bảy tám phần. Hấn một mực kiên quyết không chịu trở lại thủ đô, không chịu trở về Thẩm gia làm lão già này không có biện pháp, cuối cùng dùng chiêu này lừa hấn trở về.

Sau khi tự suy xét, trong mắt Diệp Hoan bốc ra ánh lửa tức giận. Lão già, không biết giả bộ bệnh càng đáng thẹn hơn sao? Con mắt Diệp Hoan dần dần nheo lại, trong con ngươi lộ ra mấy phần lạnh lẽo.

Diệp Hoan không thay đổi như cũ mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng trong ánh mắt hiện lên sự hỗn trưởng.

“Trước đây tôi quá khốn kiếp, một mực hỗn láo không quan tâm tới ông, hiếu kính với ông, xin lỗi... Ông nói đúng, cuộc sống không ai muốn làm chuyện gì để rồi hối hận, nếu như... Nếu như ông chết, tôi sẽ cùng mẹ tôi cố sống thật tốt, tôi sẽ hiếu kính với bà gấp mười gấp trăm lần. Đúng rồi, sau khi ông chết thì mẹ tôi trở thành quả phụ, tuy có thể không được nhưng tôi tính ẹ đi xem mắt, giúp bà tìm được một người đàn ông tốt, so với ông đẹp trai hơn. Tới ngày thanh minh hằng năm tôi sẽ để hai người bọn họ nắm tay tới viếng mộ ông, tôi tin ở dưới suối vàng ông nhất định mỉm cười.”

Mí mắt Thẩm Đốc Lễ đang đóng chặt bỗng nhiên giật mạnh một cái.

Diệp Hoan nói ra một lời hỗn trưởng vừa đứng một bên nhìn chăm chăm sắc mặt Thẩm Đốc Lễ, hấn phát hiện sắc mặt của Thẩm Đốc Lễ đã có dấu hiệu biến thành màu đen rồi.

Diệp Hoan nhếch miệng lên cười rồi hấn tiếp tục khóc nói: “Ông yên tâm, sau khi ông chết đi tôi sẽ đem ông đi hỏa táng rồi đem tro cốt rải xuống sông Trường Giang cùng Hoàng Hà. Tôi rải một phần ở sông Trường Giang, một phần ở sông Hoàng Hà, còn một phần sẽ trộn vào bột báp làm thành bánh bao bán cho người Nhật Bản. Ông chết rồi mà còn có thể lừa bọn Nhật Bản chết cùng thì dưới suối vàng ông có thể cười, hơn nữa còn là cười to nữa đó.

Sắc mặt Thẩm Đốc Lễ còn đen hơn Bao Công, mí mắt run run mấy lần.

Diệp Hoan một mực đang quan sát sắc mặt của Thẩm Đốc Lễ, hấn thấy ông ấy vẫn nằm ở trên giường không nói không động, hấn không khỏi cảm thấy bội phục.

Lão già này không hổ là lãnh đạo lớn, định lực rất thâm hậu nha.

Diệp Hoan cười gằn, xem ra hần cần phải cho Thẩm Đốc Lễ một chút kích thích, không làm vậy thì ông ấy nhất định không chịu tỉnh dậy, hiện tại mẹ còn đang ở bên ngoài kia khóc khổ sở vì ông ấy.

Đứng lên, Diệp Hoan lặng lẽ lấy xuống bình thở oxy, sau đó xoay người đưa lưng về phía mặt của Thẩm Đốc Lễ, dồn khí đan điền, thầm vận nội lực...

Phốc –

Một cái đánh rắm ập ủ trong ruột hơn nửa canh giờ cuối cùng cũng ra, khí lưu mạnh đến mức làm cho tóc của Thẩm Đốc Lễ cũng phải bay bay lên.

Ngay sau đó là một luồng không khí hôi thối tràn ngập căn phòng mà không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung được. Nó như một trận bão táp vô tình bao phủ cả phòng bệnh, mà ở vào tâm bão táp đó là mũi của Thẩm Đốc Lễ.

Mắt Thẩm Đốc Lễ bỗng nhiên mở ra, hai con ngươi đỏ lên, căng phồng, nước mắt tràn khóe mi, trông vô cùng thống khổ, nhìn ông ấy cứ như vừa nhận phải cực hình của phần tử khủng bố phản động ngăm vậy, thế mà ông vẫn cắn răng không chịu lên tiếng.

Diệp Hoan hít một hơi, mùi thối truyền đến chính hần cũng không chịu được mà sặc sụa một cái. Cuối cùng hần thực sự không chịu được phải quay đầu đi ra phòng bệnh. Đi đến phòng cửa, Diệp Hoan quay lại nhìn Thẩm Đốc Lễ gờ ngón tay cái lên, khen: "... Thật có cốt khí, tôi phục ông rồi."

Diệp Hoan vừa ra cửa, Thẩm Đốc Lễ nhúc nhích.

Thẩm Đốc Lễ run rẩy duỗi tay, vội vàng tìm chuông báo khẩn cấp. Ông chặt vật mờ mẫm, một tắc, lại một inch...

Rốt cục chạm được cái nút, ông không chút do dự nhấn xuống.

Lập tức một đám bác sĩ cùng y tá mang về mặt hốt hoảng vọt vào phòng bệnh, lúc này mặt Thẩm Đốc Lễ đã tái xanh rồi.

Mọi người chạy vội tới bên cạnh Thẩm Đốc Lễ nhưng lại bị mùi tanh hôi thối bay đến mũi, bọn họ đồng thời lui về phía sau một bước.

Thẩm Đốc Lễ nhìn chằm chằm đám bác sĩ và y tá, trong hàm răng phi thường lóe ra vài chữ ngắn gọn.

"Mở cửa sổ, mở quạt thông gió!"

Mọi người lại bận rộn một trận...

Không biết qua bao lâu, mùi thối dần dần tiêu tan, Thẩm Đốc Lễ mới dám từ tốn cẩn thận hít một hơi, tiếp theo hô hấp từng ngụm từng ngụm, cuối cùng chậm rãi nói ra: "Cái này mà gọi là đánh rắm sao, phải nói là *** phân mới đúng."

Cái rắm rũ áo qua đi, mọi chuyện êm đẹp cái cần nói cũng đã nói có những thứ không cần nói nhưng mọi người đều tự hiểu*

* Nguyên bản hán việt cả câu: Thí liễu phát y khứ, thâm tàng công dữ danh. Thâm tàng công dữ danh là một cụm từ được hiểu rộng ra dùng để hình dung những chuyện đã làm tốt đẹp nhưng lại không muốn người khác biết.

Diệp Hoan mang theo vẻ mặt nhẹ nhõm đi ra phòng bệnh. Nếu như vừa rồi đi vào hần mang theo vẻ mặt đau khổ nghiêm trọng bao nhiêu thì bây giờ trên mặt hần lại là một nụ cười lạ thường khác biệt.

Diệp Hoan thấy người đàn ông đứng trong hành lang nhìn rất quen mắt, cái đầu ẩm ướt của ông ta đang nhỏ nước, cả người bốc lên một mùi hôi thối, ông ta đang la lối cảnh vệ.

"Coi trời bằng vung! Quả thực là coi trời bằng vung! Các người làm cảnh vệ thế nào vậy hả? Thất trách! Thất trách nghiêm trọng! Toàn bộ các anh cần thay mới lại, không chỉ như thế, phải truy cứu trách nhiệm của các anh!"

Bên cạnh ông ta là mấy vị lãnh đạo trung niên đang cúi đầu, thành thật nghe ông ta chỉ bảo. Không ai dám thở mạnh, không ít cảnh vệ đang đi tìm kiếm ở mỗi phòng của tầng trệt.

Đứng ở phía sau người đàn ông này Chu Dung một mặt hồ hững, thấy Diệp Hoan đi ra Chu Dung mới lộ nụ cười, chỉ vào ông ta rồi nói: “Diệp Hoan, mau đến đây gặp Tam thúc của con.”

Ông ta bỗng nhiên xoay người, mặt đối mặt với Diệp Hoan.

“Là ông/cậu?” Từ trong miệng hai người phát ra một lời giống nhau.

137. Chương 138: Khát Vọng Nam Nhi

Thân hình Thẩm Đốc Nghĩa giống như run rẩy, vẫn là khuôn mặt lúc xanh lúc trắng khóc không ra nước mắt, ánh mắt ông ta giống như bốc lửa. Thậm chí Diệp Hoan có thể thấy lỗ mũi ông ta phun ra khói đen lơ lửng.

“Tôi sai rồi!” Diệp Hoan rất thức thời chủ động xin lỗi.

Chu Dung kinh ngạc mở to mắt, ngạc nhiên nói: “Con lại làm ra việc gì tai hại à?”

Diệp Hoan chột dạ nhìn Thẩm Đốc Nghĩa, cười khan nói: “Không thể gọi là việc tai hại được, đây chỉ là... một sự hiểu lầm vui vẻ.”

Thân hình Thẩm Đốc Nghĩa run lên càng mạnh hơn: “Ấn đầu tôi vào trong bồn cầu, anh xem chuyện này là một sự hiểu lầm vui vẻ.”

Con mắt Chu Dung càng mở ra to hơn, bà hoảng sợ thở ra một luồng khí lạnh.

Diệp Hoan giận dữ nói: “Tôi cũng không thể nói đó là giúp ông rửa mặt? Như vậy càng căng thẳng hơn đúng không?”

Thẩm Đốc Nghĩa tức giận đến mức thân hình lão đảo, mặt mo phình to giống như màu gan lợn.

“Anh..Anh...Tốt, tốt!” Thẩm Đốc Nghĩa xoay người, trừng mắt với Chu Dung nói: “Nó là Diệp Hoan?”

“Đúng, là nó.” Chu Dung cười nhạt một tiếng, rồi nhìn về phía Diệp Hoan với ánh mắt tràn đầy sự yêu thương. Trong mắt của người mẹ, con cái gặp rắc rối trông đều khả ái như vậy.

Thẩm Đốc Nghĩa cẩn thận đánh giá Diệp Hoan, nói: “Nó thật sự là con của chị và đại ca?”

“Đương nhiên.”

“Thân sinh à?”

Diệp Hoan ở một bên lạnh lùng xen vào: “Chẳng lẽ là con hoang?”

Thẩm Đốc Nghĩa: “...”

Thẩm Đốc Nghĩa tất nhiên là không truy cứu chuyện này nữa, tuy bị cháu ruột chơi một vỏ nhưng ông đã lớn tuổi lại đi so đo với bọn trẻ truyền ra ngoài ắt là bị người ta chê cười.

Thẩm Đốc Nghĩa hậm hực trừng mắt liếc Diệp Hoan một cái, rồi phẩy tay áo bỏ đi vào trong phòng bệnh thăm Thẩm Đốc Lễ.

Chu Dung khê động, bà vừa chuẩn bị theo vào liền bị Diệp Hoan cản lại.

“Sao thế?”

Diệp Hoan nhìn phòng bệnh, nói: “Đừng vào, không có gì hay ho đâu mẹ...”

“Cha của con...”

“Lão già này tốt lắm, ông ấy đang hưởng thụ hít thở bầu không khí phi thường mới mẻ, bên trong có một đồng người bên cạnh, mẹ đừng vào góp náo nhiệt thêm nữa.”

Chu Dung là người thông minh, vừa nghe bà đã nghĩ ra gì đó.

“Con nói là...” Chu Dung chần chờ bên trong còn mang theo vài phần khó tin.

Diệp Hoan khẳng định chắc chắn gật đầu với bà.

Chu Dung ngây ngốc một chút sau đó lập tức đứng dậy, tỏa ra một cỗ sát khí phóng tận trời xanh. Bà nhanh nhẹn phi thường uyển chuyển xoay người, đập cửa xông vào phòng bệnh giống như một con khủng long mẹ đang phun lửa.

Diệp Hoan mỉm cười, lẳng lặng nghe động tĩnh bên trong.

Rất nhanh, trong phòng bệnh truyền ra âm thanh rít gào của Chu Dung.

“Mẹ, quát chết lão già lừa dối kia đi ...”

Oanh!

Âm thanh vạch giường sụp đổ và tiếng hừ lạnh buồn bực thống khổ của Thảm Đốc Lễ kèm theo tiếng đám bác sĩ hộ lý kinh hô đan vào nhau vang lên.

Diệp Hoan không quan tâm phòng bệnh đại loạn, hần, Kiều Mộc, Hầu Tử, Trương Tam và Chu Mị năm người cùng nhau đi ra khỏi tòa nhà. Bọn họ đi đến mấy thềm đá trước phòng cấp cứu của bệnh viện thì dừng lại, Diệp Hoan thờ ơ đánh một cái rắm rồi ngồi lên bậc thang, rút ra vài điều thuốc trong túi rồi đưa cho Hầu Tử và Trương Tam mỗi thằng một điều, ba người cùng hút thuốc, ngồi cùng một chỗ thở ra một ngụm khói.

Kiều Mộc lẳng lặng cười, giống như Diệp Hoan, chậm chậm ngồi lên bậc thang, Chu Mị ở phía sau do dự một chút rồi rút cuộc cũng ngồi xuống.

Hầu Tử hít một ngụm khói thuốc: “Anh Hoan, bác Thảm ra sao? Sao lúc anh đi vào thì buồn phiền nặng nề như thế mà lúc ra anh lại mừng rỡ giống như lưu manh vậy, anh bất hiếu quá đi?”

Diệp Hoan cười mắng: “Mày mới là lưu manh! Lão già này không có việc gì làm, giả bộ bệnh. Ông ấy muốn dùng chiêu này để lừa tao vào Kinh, hừ hừ, một chút thủ đoạn nhỏ, ông ấy cho rằng có thể lừa gạt tao sao?”

Trương Tam nói tiếp: “Chẳng lẽ không lừa gạt được anh? Anh không phải giống như cái rắm điên chạy đến kinh thành sao?”

Diệp Hoan suy nghĩ, đúng vậy chính hần cũng bị mắc lừa, Thảm Đốc Lễ dùng bài cũ rích, nhưng không ngờ nó lại phi thường thành công.

Hầu Tử hiếu kỳ, nói: “Anh vạch trần bác Thảm sao?”

Diệp Hoan cười hắc hắc, cười vô cùng đắc ý: “Tao không làm cái gì cả, chỉ là thả ra một quả rắm vào trước mũi ông ấy, chỉ đánh một cái rắm mà thôi, lão già này dám lừa tao, tao phải cho ông ấy nếm một chút mùi vị đặc biệt...”

Hầu Tử vào Trương Tam mở to mắt, thở dài: “Anh Hoan, anh thật bố lão...”

Kiều Mộc và Chu Mi mắc cỡ đỏ mặt, rút cuộc cười khúc khích thành tiếng.

Hầu Tử cười nói: “Ông ấy trăm nghìn đáng cay giả bệnh lừa anh vào Kinh, làm gì phải khổ như thế chứ...”

Diệp Hoan cười lạnh nói: “Vốn là giả bệnh, nhưng giờ có thể ông ấy bị bệnh thật...”

“Có ý gì?”

“Mẹ tao đang trong phòng bệnh cho ông ấy một trận rồi. Chiếu theo sức chiến đấu và công kích của lão nhân gia thì tao đánh giá... ít nhất .. lão già đó chịu ít nhất 5 chỗ tổn thương nặng..”

Nhất thời mọi người trong lòng phát ra một tiếng than thở đối với Chu Dung.

“Anh Hoan, bác Thắm đã không có việc gì, kế tiếp anh có tính toán gì không? Ở kinh thành đợi, hay là lên đường về Ninh Hải?”

Diệp Hoan nghĩ nghĩ, thở dài: “Đến thì cũng đến rồi, chuyện đi đến lão trạch Thắm gia sợ rằng không thể tránh né nếu không người ta lại nói ta không hiểu chuyện vô giáo dục. Tao thì tao cũng không quan tâm lắm cái này nhưng chỉ sợ ông già nhà tao mất hết mặt mũi.”

Trương Tam lo lắng nói: “Anh Hoan, hiện tại Thắm gia chứng khí mù mịt, tình tình chó má này của anh không sợ đến đó ngay cả xương cũng bị cô dì chú bác nuốt không còn à?”

Diệp Hoan khinh miệt cười: “Nuốt thì nuốt, thua người không thua trận, hơn nữa, tao cũng không tin bọn họ dám ra tay với tao ở Thắm gia lão trạch.”

Hầu Tử cũng rất lo lắng, bất quá sự tình hấn lo hoàn toàn bất đồng với Hầu Tử.

“Anh Hoan, ... Anh sẽ không ra tay với bọn họ chứ? Chúng em hoàn toàn rõ ràng tính cách của anh, nếu họ mà làm anh nóng chỉ sợ anh trùm bảo tải cho họ một trận hay hạ xuân được... chuyện gì anh cũng làm ra được nha...”

Diệp Hoan cao ngạo ngẩng cao lỗ mũi: “Còn xem biểu hiện của bọn họ đã.”

Mấy người ngồi ngoài chưa được bao lâu, Lưu Tư Thành cũng đi xuống về mặt cổ quái mời Diệp Hoan đi lên phòng bệnh, Thắm Đốc Lễ muốn gặp hấn.

Diệp Hoan đi vào phòng bệnh, đám bác sĩ và hộ lí đều đã rời đi, ngay cả vị tam thúc mà hấn kết oán trong WC cũng không thấy bóng dáng. Trong phòng bệnh yên tĩnh, khéo miệng Thắm Đốc Lễ nhàn nhạt màu xanh, vành mắt bên trái hơi biến thành màu đen, ông thỉnh thoảng buồn bực hừ hừ hai tiếng thống khổ.

Diệp Hoan biết lúc này ông không còn giả bộ bị bệnh nữa, nhất định vừa rồi ông còn bị Chu Dung coi là bao cát, bị bà hung hăng giã ột hồi công phu.

Vì thế Diệp Hoan cười không phúc hậu tý nào, bộ dáng hả hê: “Đáng đời! Ai bảo ông giả bệnh!”

Thắm Đốc Lễ cười khổ nói: “Cha cũng là bất đắc dĩ, mẹ con phản ứng hơi thái quá một chút...”

“Mẹ tôi đâu?”

“Đánh cha xong, bà ấy dùng đúng bỏ đi rồi...”

“Mẹ sẽ không cảm thấy dùng tay chân đánh chưa đủ nên đi khắp thế giới tìm binh khí chứ?” Diệp Hoan lo lắng nói.

Thắm Đốc Lễ lúc này vẫn không quên bày ra kiểu cách nhà quan, phi thường trầm ổn lắc đầu: “Điều đó không có khả năng, không biết thì đừng nói, cha biết rõ tính tình của mẹ con. Bà ấy đánh cha một lần thì tuyệt sẽ không có lần thứ hai, bằng không thì ta cũng nhường nhịn nữa!”

Diệp Hoan: “...”

Được rồi, người đàn ông bị đánh tâm lý rất yếu ớt, mặt mũi ném đi vô luận thế nào cũng phải nhặt lại, kể cả người quyền cao chức trọng như Thắm Đốc Lễ cũng không ngoại lệ.

Diệp Hoan khó khăn lắm mới hiền hòa được một lúc không thì hấn lại chửi ông một lần nữa rồi.

Đương nhiên đây cũng là hấn lo lắng cho an toàn bản thân mình, vạn nhất nói tổn thương lão già này khiến ông tức giận xấu hổ tích nộ thì cho dù ông ấy không dám đánh mẹ nhưng khẳng định lão dám đánh thẳng con mình, đây là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Vì thế Diệp Hoan lấy cái ghế ngồi gần giường Thắm Đốc Lễ, từ từ nói: “Được rồi, ông giả bộ bị bệnh gạt tôi đến Kinh thành chuyện này tôi tha thứ cho ông, kể cả không tha thứ cũng không có biện pháp. Dù sao ông cũng là cha tôi, tôi không thể chửi hay đánh ông, tôi sợ bị sét đánh. Ông nói xem vì cái gì mà ông gạt tôi đến Kinh thành?”

Thẩm Đốc Lễ trầm mặc hồi lâu, nói: “Cha xin lỗi, con từng nói muốn tự mình sống cuộc sống tự do tự tại, mặc dù đối với con cuộc sống tự do tự tại chính là ngồi ăn rồi chờ chết, cuộc sống vô cùng nhảm nhí nhưng cha tôn trọng lựa chọn của con, thế nhưng lần này cha không thể lừa con đến đây.”

“Vì sao?”

Thẩm Đốc Lễ không đáp hỏi ngược lại: “Diệp Hoan, con có nghĩ hay không, con yêu thích cuộc sống như vậy, nhưng thật ra đó là con đang trốn tránh? Trốn ở khu Lão Thành mỗi ngày xem Thanh Vân, không có việc gì thì đi lang thang, rồi thỉnh thoảng đến xem tiến triển của công trình Viện phúc lợi. Một ngày rồi hai ngày, một năm rồi hai năm có lẽ con rất hài lòng về cuộc sống của mình, nhưng bốn năm năm, hay tám đến mười năm sau thì sao? Con mới là một người thanh niên 20 tuổi, con định từ này về sau chết già ở khu nhà kia, con không quan tâm đối với thế giới bên ngoài sao?”

Diệp Hoan trầm mặc không nói.

Thẩm Đốc Lễ than thở: “Cha biết, hai mươi năm qua con chịu không ít khổ cực. Con người ta càng thấu hiểu hiện thực thì càng cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa, sinh ra tư tưởng trốn tránh là điều bình thường. Lòng người dễ thay đổi, trò đời và lòng người đều nhìn thấu, còn có cái gì đáng giá để ình theo đuổi phấn đấu sao? Người xưa nói: ‘Nhấn bả phù danh, hoán liễu thiên châm đề xương’ (nỡ lòng nào lấy cái công danh phù phiếm để đổi lấy những thú vui cuộc đời) kỳ thật đây là một loại thái độ trốn tránh đối với cuộc sống.”

Thẩm Đốc Lễ bình tĩnh nhìn Diệp Hoan, trong ánh mắt hiện lên vài phần ôn nhu, con trai chảy trên người dòng máu của mình, chẳng những bộ dáng cực kỳ giống hần lúc xưa mà ngay cả tính cách cũng giống như lúc ông còn trẻ: cương quyết nhưng bình hòa kèm theo vài phần cứng rắn quật cường.

“Nhưng Diệp Hoan con cảm thấy trốn tránh như vậy có ý nghĩa sao? Chúng ta sống ở trên đời không phải là vì còn sống mà sống, mà chúng ta phải sống cho ra sống, sống đặc sắc, phải sống có tôn nghiêm, ít nhất chúng ta cũng phải có.. một mục tiêu cho cuộc sống. Mục tiêu này không cần quá to lớn, nhưng cũng không thể quá nhỏ bé. Đa số phụ nữ đều muốn được gã ột nhà khá giả, tìm được một người chồng thương yêu mình, an ổn sống cùng người yêu trải qua một cuộc sống gia đình bình dị hạnh phúc như thế là đủ nhưng chúng ta là đàn ông tuyệt đối không thể nghĩ như vậy! Nam nhi chí tại bốn phương, chí tại thiên hạ! Nhất định phải có khí khái bễ nghễ thiên hạ, phải có ý chí to lớn giữa trời đất! Danh tiếng được sử sách ghi danh, lan truyền đến tận vạn đời sau, có như thế mới không uổng công chúng ta sống một lần trong đời!” (Chém kinh thật ---)

“Cả ngày mặc kệ chính sự, trốn trong một xó vui chơi giả trí, cái này có khác gì người chết? Diệp Hoan, con mới hai mươi tuổi, những khát vọng những giấc mơ của con hiện tại con đều có điều kiện để thực hiện vì sao con lại không thực hiện chúng?”

Trong mắt Diệp Hoan lóe lên sự thê lương, rất khó tin trong mắt một người thanh niên hai mươi tuổi lại có ánh mắt tang thương đến thế.

Diệp Hoan mĩa mai cười, chậm rãi nói: “Ước mơ? Khát vọng? Hai tháng trước tôi chỉ là một kẻ liều mạng để sinh tồn, vì cuộc sống mà kẻ nghèo hèn này phải bôn ba, khi đó tôi đâu dám có ước mơ sao? Có tư cách gì mà đòi ý chí khát vọng? Điều tôi ước mơ duy nhất chỉ là không phải đói, mùa đông không bị lạnh, mỗi ngày được ăn no ba bốn bát cơm. Hai tháng sau, tôi gặp lại mẹ và chẳng biết tại sao trở thành con nhà giàu sang, sau đó thì sao? Kể có tiền phải trải qua cuộc sống như thế nào? Ông có phải thấy thân phận tôi như thuyền nước đẩy thuyền nên phải chung tay giữ gìn hòa bình thế giới?”

Thẩm Đốc Lễ thất vọng, bất đắc dĩ cười khổ: “Con à... Cha không mong con có khát vọng vĩ đại như vậy, cha chỉ hy vọng con đi khỏi Ninh Hải, mở to mắt ra xem thật kỹ thế giới bên ngoài. Sau đó, suy nghĩ thật tốt, ở nơi thế giới phồn hoa đặc sắc như này con nên làm những gì. Con còn trẻ không nên giấu mình ở căn nhà nhỏ bé ở Ninh Hải. thừa lúc trẻ khỏe vẫn còn kịp con hãy ở lại Kinh thành suy tính thật tốt lập kế hoạch cho cuộc sống của mình.”

Diệp Hoan cau mày nói: “Đây là mục đích ông kêu tôi đến Kinh thành? Để cho tôi ở đây sinh ra khát vọng, sau đó đi thực hiện nó?”

“Đúng: ” Thẩm Đốc Lễ nghiêm túc gật đầu.

“Ông không bị bệnh...” Diệp Hoan thốt ra lại vội vàng dừng lại.

Thẩm Đốc Lễ cười nhạt nói: “Cha không bệnh, đàn ông nếu không có khát vọng, sao xứng đáng làm đàn ông? Người nghèo kiếm miếng cơm manh áo, nhà giàu sống trong nhung lụa, nhà quyền quý thì giúp đỡ thiên hạ, những thứ này cũng có thể xem như khát vọng, chí hướng, mới giống một người còn sống!”

Diệp Hoan liếc mắt nhìn ông: “Ý ỉ? Ông nói gần nói xa, bóng gió. Ông nghĩ tôi không hiểu ư? Mắng tôi không giống người?”

Thẩm Đốc Lễ hiếm khi được dịp cười ha hả, lắc đầu nói: “Cha sao lại chửi mắng con? Con là con cha, nếu con không phải người thì cha là cái gì?”

Thẩm Đốc Lễ nghiêm mặt nói: “Lừa con đến Kinh thành còn có một mục đích, Thẩm gia không yên ổn, rồi loạn lộn xộn. Con ở Ninh Hải cách cha quá xa, cha lo lắng nếu có người gây bất lợi cho con thì cha không thể kịp chiếu cố con chu toàn. Nếu như con ở bên cạnh ta ít nhất không ai dám công khai đối phó con, con hiểu ý ta chứ?”

Diệp Hoan ngẩn người, như có suy nghĩ điều gì đó, sau đó hần chậm rãi gật đầu.

“Diệp Hoan, con là cốt nhục của Thẩm gia không có cách nào trốn tránh. Con vẫn chưa được nhận tổ quy tông... Trở lại lão trạch đi, gặp mặt ông nội và các chú bác. À vừa rồi chú ba của con có đến, đáng tiếc con không thể gặp chú ấy...”

Diệp Hoan ngắt lời nói: “Nếu như có người Thẩm gia không khách khí với tôi, về sau tôi có thể đánh không?”

Thẩm Đốc Lễ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Con trai của Thẩm Đốc Lễ không phải dễ bị bắt nạt như vậy, có thể đánh trả tùy thích hợp hay không, tất nhiên phải xem đó là chuyện gì đã.”

“Ví dụ như... Ngồi nhà vệ sinh còn hô to gọi nhỏ tôi là cái loại tạp chủng...”

“Việc này... Con không cần khách khí.” Thẩm Đốc Lễ do dự nói.

Diệp Hoan cười như mở cờ: “Vậy là được, Chú ba tôi đã gặp rồi, ông ấy ở trong WC...”

Thẩm Đốc Lễ chấn động: “Hai người quen nhau sao?”

“Ông ấy ngồi ị còn hô to gọi nhỏ tôi...”

138. Chương 139: Trở Về (1)

Bắc Kinh mùa đông thật lạnh. Thời tiết buốt giá khiến làn da khô sần nứt nẻ, tựa như những bức tượng sáp chực vỡ ra bất cứ lúc nào. Những cơn gió lạnh chốc chốc lại thổi qua mang theo từng trận lốc xoáy nhỏ nhỏ

Một đoàn xe dài khởi hành từ bệnh viện đi về phía ngoại ô

Thẩm Đốc Lễ và Diệp Hoan ngồi trong xe. Diệp Hoan mím môi, tay chân ngơ ngác

Thẩm Đốc Lễ nhìn hần, ánh mắt vui vui: “Sao vậy? Thấy sợ à?”

Diệp Hoan lắc đầu: “Không đến mức sợ hãi, chỉ là tôi đang nghĩ nhờ ông ra lệnh cho người trong nhà bịt hết tất cả bồn cầu lại, miễn cho vị chú ba kia ý lợi thế sân nhà lại sai người ấn đầu tôi vào bồn cầu...”

Thẩm Đốc Lễ: “....”

“Thẩm gia...đến cùng là gia tộc như thế nào?” Im lặng một hồi, lần đầu tiên Diệp Hoan chủ động mở miệng hỏi về chuyện Thẩm gia

Hai mắt Thẩm Đốc Lễ neho neho, ý cười rộng mở: “Thẩm gia vốn là dòng dõi thư hương truyền thừa mấy trăm năm. Tổ tiên chúng ta vào thời đại nhà Thanh đã có không ít người đỗ cử nhân, tiến sĩ, thậm chí có

một vị còn được đích thân hoàng đế Đạo Quang lựa chọn làm trạng nguyên. Thấm gia khi đó có thể nói là vô cùng vinh quang, người người ngưỡng mộ. Cho đến cuối thời nhà Thanh, triều đình sa đọa, dân chúng lầm than, triều đình bị ép buộc ký rất nhiều hiệp ước nhục nhã dâng tặng chủ quyền lãnh thổ cho bọn ngoại bang phương tây. Tổ tiên chúng ta lúc bấy giờ vẫn đang làm quan, mắt thấy đất nước đã mục nát đến tận gốc rễ, lại không có khả năng xoay chuyển tình hình nên tuyệt vọng từ quan, rút khỏi triều đình. Từ đó về sau lui về ở ẩn, không hỏi thế sự”

“Mấy chục năm sau, thế cuộc rung chuyển, khói lửa chiến tranh bùng phát khắp nơi nhưng con cháu Thấm gia vẫn không xuất đầu lộ diện, một mực đóng cửa đọc sách Thánh Hiền. Mãi cho đến đời của cha ta, khi đó tư tưởng tự do dân chủ mới mẻ của phương tây đã được truyền bá vào trong nước. Con cháu Thấm gia không còn chỉ đọc sách Thánh Hiền nữa mà bắt đầu có những lý tưởng riêng của mình. Bọn họ ngồi trong nhà tổ suy tư về vận mệnh tương lai của đất nước, tìm kiếm một con đường mới để quốc gia chúng ta lớn mạnh, bách tính được an cư lạc nghiệp. Tiếp tục đi theo chế độ Phong Kiến hay rẽ sang con đường Tư Bản Chủ Nghĩa, hoặc là bước lên con đường Cộng Sản...”

Thấm Đốc Lễ dừng một chút, trong giọng nói pha lẫn sự sùng bái và kính trọng: “Mấy vị cha chú của ta có tất cả bảy anh em. Mỗi người một tư tưởng khác nhau nhưng đều một lòng muốn phục hưng đất nước. Bảy anh em ra đi, mỗi người một con đường. Sau này khi kháng chiến hoàn toàn nổ ra, bọn họ vẫn mang trong mình bầu nhiệt huyết báo quốc, đánh đuổi ngoại xâm, bốn người gia nhập quân đội Hoàng Bộ, ba người khác vội vã chạy đến Thiểm Tây Diên An...”

Diệp Hoan ngắt lời: “Bọn họ không phải chỉ là thư sinh sao? Gia nhập quân đội sao có thể mang binh đánh giặc?”

Thấm Đốc Lễ cười nói: “Những người trí thức thời đó chỉ ngồi đọc sách nhưng Thấm gia không giống như vậy, con cháu Thấm gia chẳng những phải đọc sách Khổng Mạnh, còn nghiên cứu cả binh pháp thao lược, thậm chí cưỡi ngựa bắn cung đều tinh thông. Cái gọi là “Quân tử nghệ” chính là như vậy. Cho nên việc tiêu diệt ngoại bang đối với con cháu Thấm gia không phải là quá khó. Khi đó, bởi vì am hiểu binh pháp, lại được thấm nhuần nền giáo dục quân đội tân thời nên người Thấm gia rất nhanh chóng bộc lộ tài năng, trở thành mũi nhọn tấn công của quân ta...”

“Chuyện về sau này con cũng biết rồi đó, có bốn vị chết trận sa trường, hy sinh vì đất nước. Bọn họ dốc hết tâm lực vì đất nước, dùng tính mạng để giữ lấy tôn nghiêm cho cả dân tộc”

Thấm Đốc Lễ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khung cảnh phồn hoa vùn vụt trôi qua trước mắt. Ông cảm khái nói:

“Người ta nói “Anh hùng tạo thời thế” nhưng những người anh hùng đó thực sự nghĩ đến chuyện tạo thời thế sao? Lúc quốc gia nguy nan liền ra tay góp sức, chẳng lẽ là vì muốn tranh thủ thắng quan tiến chức hay sao?”

Trong xe, hai cha con rơi vào im lặng, tựa như đang lặng lẽ tiếc thương cho những năm tháng khói lửa đó, trong thế cuộc xoay vần, khói súng cuộn cuộn, người trước ngã xuống, người sau lại nhao lên, không màng sống chết, một lòng tranh cho được tự do, giành cho được tôn nghiêm.

(Ngoài lề một chút ^^: Nhà cách mạng Việt Nam lão thành Phan Trọng Quảng từng kể lại bài giảng của Hồ Chủ tịch thời kỳ 1925-1927:

“Còn nhớ một lần anh em thảo luận vấn đề “anh hùng và thời thế“. Người này nhấn mạnh anh hùng tạo thời thế, người kia nhấn mạnh thời thế tạo anh hùng. Bác (Bác Hồ) vẽ hai vòng tròn dính liền với nhau và giải thích: Không cải tạo được thời thế thì sao được gọi là anh hùng. Nhưng khi thời thế khách quan chưa cho phép thì có anh hùng nào mà thành công được. Anh hùng và thời thế như hai vòng tròn dính liền với nhau, liên quan mật thiết, tương tác với nhau không thể cắt rời.”)

Được sinh ra trong một gia tộc hào hùng như vậy, trong tim Diệp Hoan bắt giắc trào lên niềm tự hào. Cảm giác này thật kỳ diệu! Trên người mình chảy dòng máu của các vị anh hùng đó thật là một chuyện vinh quang vô cùng.

Thấm Đốc Lễ lặng lặng nhìn gương mặt nghiêm túc của Diệp Hoan, khẽ nở nụ cười

“Diệp Hoan, Thấm gia không quên con. Thời nay nói đến vinh dự gia tộc nghe có chút cổ hủ nhưng người

Trung Hoa chúng ta trước là “gia” sau mới là “quốc”. Tổ tiên đã trao tặng cho chúng ta danh dự lớn lao, sau này con hành sự cũng đừng làm những chuyện khiến các vị tổ tiên đó phải hổ thẹn. Dù ở đâu, dù làm gì con cũng phải luôn ghi nhớ con là người Thẩm gia. Đầu của chúng ta vĩnh viễn phải ngẩng cao, tôn nghiêm còn cao hơn sinh mệnh”

Diệp Hoan nghiêm túc gật đầu

Đoàn xe thẳng tiến đến một ngọn núi ở ngoại ô Bắc Kinh, men theo con đường nhỏ, quanh qua mấy khúc liền đến trước một khu nhà rộng lớn được xây theo lối cổ.

Từ cổng lớn phải đi thêm mấy trăm mét nữa mới vào đến nhà tổ. Đoàn xe dừng lại trước một tấm biển lớn bằng đá cẩm thạch. Đám vệ sĩ xuống trước mở cửa xe cho Diệp Hoan và Thẩm Đốc Lễ

Diệp Hoan tò mò ngược nhìn tấm biển. Thẩm Đốc Lễ cười giải thích:

“Tấm biển này chính là phần thưởng hoàng đế Đạo Quang ban tặng cho vị tổ tiên đã đỗ trạng nguyên. Khi cụ diện kiến hoàng thượng để trả lời vấn đáp, hoàng đế nghe được Thẩm gia là dòng dõi thư hương truyền thừa nhiều đời, đã có rất nhiều người đỗ đạt làm quan, ngài rất vui mừng, khen Thẩm gia biết cách dạy dỗ con cháu, là tấm gương cho trí thức trong thiên hạ. Vì vậy, ngài ban thưởng tấm biển bằng ngọc thạch, trên có đề chữ “Trạng Nguyên phùng”. Tấm biển được dựng ngoài khu nhà tổ Thẩm gia khiến triều thần ao ước không thôi”

Diệp Hoan đứng lặng trước tấm biển, gió lạnh vẫn gào thét từng hồi, bên tai hắn như văng vẳng tiếng trẻ con đọc sách, những đứa bé Thẩm gia khuôn mặt non nớt nghiêm túc lắng nghe lời phụ tử dạy bảo, thẩm nhuần tư tưởng Nho gia lấy thân mình đền nợ nước. Trên chiến trường khói lửa chống giặc ngoại xâm, giữa mưa bom bão đạn, thân hình cha ông hắn đứng sừng sững cho đến giọt máu cuối cùng, đến lúc chết đi vẫn phần nộ trừng mắt. Máu nóng nhuộm đỏ non sông, nhiệt huyết đó, phóng khoáng đó hòa vào nhau tạo nên những vần thơ hoa lệ mà tàn khốc, tạo nên những bản trường ca bi tráng hào hùng

Bao nhiêu năm trôi qua, vần thơ vẫn văng vẳng, lời ca vẫn văng vẳng...

Diệp Hoan đứng lặng thật lâu, bỗng nhiên hắn khom người xuống, cúi lạy thật sâu tấm biển cẩm thạch đó

Trăm năm tang thương, trăm năm bi tráng, tấm biển nếu có linh hồn đã nhìn thấy sự thăng trầm của gia tộc cổ xưa này. Thế hệ trước bước chân ra đi với một bầu nhiệt huyết, lúc trở về chỉ còn là những cỗ quan tài lạnh băng. Bọn họ đã hiến dâng sinh mệnh trân quý để đổi lại tôn nghiêm và tự do cho dân tộc mình.

Phật gia nói “Đại Vô Úy” chính là không sờn lòng khi độ hóa chúng sinh, giữ vững chính đạo, hàng yêu phục ma, nguyện để bản thân xuống địa ngục để đổi lấy an lạc của chúng sinh

Như thế, đã đủ xưng một tiếng – ANH HÙNG

139. Chương 140: Trở Về (2)

Đền thờ của Thẩm gia giờ đây không còn ở ngõ Trạng Nguyên nữa.

Quyền thế càng ngày càng lớn, nên nơi đây cũng từ ngõ Trạng nguyên mà đổi tên thành ngõ Hạ Mã (xuống ngựa).

Bởi vì Thẩm lão gia không thích tiếng động cơ của xe hơi làm phiền cuộc sống yên tĩnh của mình nên tất cả mọi người, dù là ai thì khi đến ngõ này đều phải tuân theo quy tắc “quan văn xuống kiệu, quan võ xuống ngựa” tất cả đều phải đi bộ vào, nên mới gọi là ngõ Hạ Mã.

Từ đó có thể biết được, quyền thế của Thẩm gia ngày nay đã lớn đến thế nào, chỉ cần một cái tên, đã có thể khiến thế gian phải nịnh nọt.

Diệp Hoan trước kia cảm thấy rất xa lạ với Thẩm gia, cũng bởi vì xa lạ, nên hắn không có chút cảm giác về nhà nào, ngược lại cảm thấy chán ghét nó. Vì chính những tranh đấu trong ngôi nhà này đã hại hắn phải lưu lạc hơn 20 năm.

Hôm nay hắn đứng ở trước ngõ của Thẩm gia, câu chuyện về sự hưng thịnh và suy yếu của gia tộc đã kéo dài hơn một trăm năm mà hắn nghe được qua lời nói của Thẩm Đốc Lễ như một trang giấy phủ đầy bụi được mở ra sống động trước mắt hắn. Những hình ảnh khiến lòng người rung động kia từng cái một hiện lên trong đầu hắn rồi nhẹ nhàng lướt qua.

Những chán ghét và bài xích của hắn đối với Thẩm gia giờ đây cũng đã phai nhạt đi một phần.

Thẩm Đốc Lễ nhìn dáng người thẳng tắp của Diệp Hoan khi cúi người chào, gương mặt láu cá lộ ra vẻ nghiêm túc chăm chú hiếm có, Thẩm Đốc Lễ lặng lẽ cười.

Hai người đứng chờ không bao lâu, liền có cảnh vệ đi tới, nghiêng người chào họ bằng lễ nghi quân nhân tiêu chuẩn, sau đó khách khí yêu cầu xuất trình giấy tờ, dù cảnh vệ biết Thẩm Đốc Lễ là ai thì vẫn nghiêm túc thi hành những quy định an toàn cơ bản.

Sau khi hoàn thành những thủ tục chứng minh thân phận, Thẩm Đốc Lễ vỗ vai Diệp Hoan, hai người cùng nhau đi tới cửa lớn của khu lão trạch.

“Hôm nay người lớn nhất Thẩm gia chính là cha của cha, ông nội của con, năm đó ông là người nhỏ nhất trong 7 anh em. Sau khi tòng quân, bởi vì ông có khả năng chiến đấu tốt nên được lãnh đạo giao cho trách nhiệm nặng nề, là chỉ huy công việc kháng chiến ở căn cứ Tấn Bắc. Ông sử dụng chiến thuật đa dạng, linh hoạt, khiến quân địch vô cùng đau đầu. Năm đó, chúng đã treo giải thưởng là 100000 đồng đại dương cho người giết được ông, từ đó có thể thấy được lòng thù hận của chúng đối với ông.”

Thẩm Đốc Lễ vừa nói vừa cùng Diệp Hoan chậm rãi đi tới lão trạch, trên mặt là nụ cười ôn hòa.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, họ đã đi tới cửa chính của lão trạch.

Trước bậc thềm làm bằng ngọc Bạch Hán, có hai bức tượng sư tử làm bằng đá được đặt, trên cửa lớn là 91 cây đinh vàng, hai cánh cửa có 2 chiếc chuông cửa cổ xưa. Trên cửa lớn là tấm bảng đen được viết chữ vàng, hai chữ “Thẩm phủ” như rồng bay phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ.

Thẩm Đốc Lễ cười rồi giải thích cho Diệp Hoan rằng năm đó là thầy của Đạo Quang Hoàng Đế đã viết, qua hơn 100 năm chiến tranh nhưng nó vẫn được giữ gìn nguyên vẹn cũng là một chuyện lạ.

Thẩm Đốc Lễ đứng trước cánh cửa làm bằng đá xanh, trong lòng có chút kích động.

Ông nhìn hơn 20 năm nay, cuối cùng thì giờ đây ông đã có thể nhận lại con trai mình, để con mình có thể đường đường chính chính lấy được danh nghĩa con cháu Thẩm gia, để nó có thể đứng trước cửa lớn của gia tộc có hơn trăm năm truyền thừa này, ông sao có thể không kích động?

Ông tốn bao nhiêu tâm tư, phí bao nhiêu sức lực còn không phải là vì ngày này sao?

“Diệp Hoan, mừng con về nhà.” Thẩm Đốc Lễ nhìn Diệp Hoan chăm chú, mắt ướt ướt.

Những năm qua khổ cực Diệp Hoan phải chịu không ít, thì ông chẳng lẽ lại không cảm thấy lòng mình chua xót?

Diệp Hoan vốn đang ngỡ người đứng, nhìn nhìn tâm trạng trào dâng của mình thì đột nhiên lại cười lớn rồi nhấc chân chạy vào cửa lớn Thẩm gia.

Bên trong, những bác sĩ đang bận rộn đi đi lại lại cùng với nhân viên phục vụ và cảnh vệ đều đồng loạt dừng chân, tò mò nhìn vào gương mặt xa lạ của Diệp Hoan.

Thẩm Đốc Lễ cũng đi vào theo, nhìn một lượt biểu cảm của mọi người, rồi thanh âm trầm thấp nhưng đầy uy nghiêm của ông vang lên.

“Đây là Diệp Hoan, con trai của Thẩm Đốc Lễ tôi!”

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng chuyện nhà của cấp trên không phải là điều mà họ có thể hỏi, vì vậy mọi người nhanh chóng cúi người xuống chào đầy lễ độ và cung kính: “Diệp tiên sinh.”

Diệp Hoan ngẩn ra, nghiêng đầu qua lặng lẽ hỏi Thẩm Đốc Lễ :“...Con có cần đưa họ tiền lì xì không ? ”

Thẩm Đốc Lễ dờ khóc dờ cười nói với hân “..... Không cần, ở nhà ta không có việc này. ”

Diệp Hoan không vui ” Lần đầu gặp mặt sao lại không đưa tiền lì xì chứ? ”

“Con muốn cho họ tiền cha cũng không phản đối. ”

“Không phải, ý của con là những trưởng bối của Thẩm gia khác nếu thấy con ít nhiều thì cũng phải thể hiện chút thành ý chứ ?”

Thẩm đốc lễ “.....”

Suy nghĩ của con trai ông quả nhiên không giống người bình thường.

Thẩm Đốc Lễ dẫn Diệp Hoan đi qua vườn cây ở tiền viện, đi thẳng đến nội đường. Trong đó là cả một rừng mai, qua mùa đông, hoa mai nở rộ, cánh hoa bay trong gió tạo nên cảnh xuân động lòng người.

Đi qua nội đường sẽ thấy một hồ nước nhỏ, ở ven một hành lang uốn lượn, trong hồ có một tòa thủy tạ trang nhã, tựa như một viên ngọc quý được khảm lên mặt hồ. Đi hết hành lang này sẽ đến một nơi khác, là một dãy núi nhỏ xanh tốt, dãy núi nhỏ này có một mảnh rừng trúc vô cùng rậm rạp, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua thì sẽ vang lên tiếng lá trúc xào xạc.

Trong rừng trúc đang lúc, một một căn nhà nhỏ cổ xưa, lúc ẩn lúc hiện, mái hiên xanh lẫm cùng màu xanh của trúc, hàng rào đơn sơ bao quanh căn nhà cùng với hồ nước nhỏ, lộ ra vài phần khoan thai thanh nhã.

Rất khó tưởng tượng rằng một vị tướng quân đã vì sự thống nhất của quốc gia cùng tôn nghiêm của dân tộc mà lập nên bao nhiêu công lao, khi về già lại sống trong căn nhà nhỏ đơn sơ này, như một người nông dân lặng lẽ sống hết quãng thời gian không còn nhiều lắm của cuộc đời mình.

Dĩ nhiên là nơi này không phải chỉ có một người là ông, trên thực tế nơi đây có cấu tạo là tứ hợp viện, trừ phía đông là nhà chính, những nơi khác đều là nơi ở của cảnh vệ và nhân viên y tế, họ đều sẵn sàng để thực hiện mệnh lệnh 24/24, như một chú chó săn trung thành, chờ đợi mệnh lệnh của lão gia tử.

Diệp Hoan nhìn ngôi nhà nhỏ phía xa, không khỏi thở dài.

Cái này cmn mới là sống, địa vị vô cùng hiển hách, cho dù đi tới đâu trên đất nước này cũng được người khác phục vụ, nhưng lại cam tâm tình nguyện sống trong một hoàn cảnh nghèo khó, không có chút liên quan nào cùng thế giới bên ngoài, như một con rồng vốn có bay lên chín tầng trời hô mưa gọi gió, lại ngủ gật trong một cái ao nhỏ.....

Cái gì gọi là cảnh giới cao nhất của trang bức? Chính là cái này.

Diệp Hoan hâm mộ chép chép miệng, lúc nào hân có thể đạt tới cái cảnh giới này thì đó là lúc hân thành công.

Thẩm Đốc Lễ mang Diệp Hoan đến gần tiểu viện, liền thấy được cánh cửa gỗ đã được đóng chặt.

Gương mặt vui vẻ của ông cứng lại, nhẹ nhàng nhíu mày.

Không lâu sau, một người bác sĩ đi ra, khách khí nói với ông rằng hôm nay lão gia tử không khỏe, không muốn tiếp khách, bảo hai người ngày khác hãy đến.

Thẩm Đốc Lễ ngăn người, gương mặt dần dần trở nên tái xanh, tay nắm thật thật chặt, nhìn cánh cửa gỗ thật lâu rồi nói với Diệp Hoan ” Nếu ông của con thân thể không khỏe, ba sẽ dẫn con nơi khác, chúng ta ngày khác hãy đến. ”

Diệp Hoan đứng ở sau lưng Thẩm Đốc Lễ không một tiếng động nở nụ cười, không lộ ra là vui hay giận, cứ như chẳng có việc gì.

Hân cũng không quan tâm Thẩm gia có nhận hân hay không, Diệp Hoan hân hai mươi năm qua sống khổ cực, nhưng lưng luôn thẳng tắp, dù bề thế nào cũng không cong được, tổ bối của Thẩm gia xứng đáng để hân kính trọng, nhưng không đáng để hân khom lưng.

Hơn nữa hân cũng biết lý do ông không muốn gặp hân.

Hai ngày trước khi Thắm Đốc Lễ giả bệnh, lão gia tử có gọi điện tới nói muốn gặp hẳn, lúc ấy hẳn vẫn đang lo lắng cho bệnh của Thắm Đốc Lễ, căn bản không quan tâm, ngay cả điện thoại của ông cũng không nghe. Người càng lớn tuổi thì càng coi trọng danh dự, vì thời gian của họ đã không còn nhiều, mặt mũi mất rồi biết khi nào mới tìm lại được. Mấy mươi năm qua có khi nào ông bị người khác làm ất mặt như thế đâu? Cho nên hôm nay ông không muốn gặp hẳn cũng là điều dễ hiểu, chắc chắn là ông còn giận.

Thắm Đốc Lễ cũng không phải người ngốc, việc của Diệp Hoan Lưu Tư Thành đã sớm nói cho ông biết, chỉ cần nghĩ chút là hiểu ngay, đồng thời cũng cảm thấy tiếc nuối.

Ông luôn muốn con trai có thể danh chính ngôn thuận trở về Thắm gia, tất cả đều theo đúng kế hoạch, nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố, nếu như lão gia tử không chịu thừa nhận Diệp Hoan, sao hẳn có thể coi là con cháu đúng nghĩa của Thắm gia?

Diệp Hoan cười nhạt, nói “Nếu lão gia tử không khỏe, ngày khác chúng ta trở lại đi, ... hồ nước đằng trước không tẻ, chắc nuôi nhiều cá lắm ? Hôm nào con sẽ mang tới đây ít thuốc nổ, nổ chết vài con cá thì có thể đem về nấu canh ...”

Lời vừa dứt, thì Diệp Hoan thấy rõ ràng rằng cánh cửa phòng cách hẳn không xa vốn đang đóng chặt run lên.....

Diệp Hoan nở nụ cười, hơn nữa còn rất vui vẻ.

“Quyết định vậy đi, nếu như may mắn, biết đâu lại có thể bắt được mấy con ba ba sống lâu, thứ đó quả thật vô cùng bổ dưỡng...”

Cánh cửa phòng càng run mạnh hơn. . .

Thắm Đốc Lễ cũng thấy rõ ràng mọi chuyện, nên dĩ nhiên dĩ cười gõ vào đầu Diệp Hoan một cái, nói: “Con đó...”

Diệp Hoan cứ như vậy mà tạm thời ở lại Thắm gia.

Từ khi Thắm Đốc Lễ tuyên bố việc Diệp Hoan là con trai ông, tất cả cảnh vệ, y tá, bác sĩ và nhân viên phục vụ đều biết rõ thân phận Diệp Hoan, họ đã làm việc ở đây lâu năm nên cũng biết được một số chuyện ở đây. Thắm gia nhìn thì có vẻ như bình thường hòa thuận, nhưng thật ra lại là một gia tộc trăm năm có dòng nước ngầm mãnh liệt, sự xuất hiện của Diệp Hoan, tương lai chắc chắn sẽ tạo nên một phen sóng to gió lớn.

Thần tiên đánh nhau, người phạm tất nhiên không thể tham gia, càng không muốn tham gia, việc lựa chọn trận doanh, là chuyện của những đại nhân vật, người làm thuê ở đây như họ không có tư cách tham gia vào.

Làm sao bây giờ ?

Gặp thần thì lạy, không cần biết có phải là Bồ Tát hay không.

Vì vậy tất cả mọi người đều không dám chậm trễ, luôn nở nụ cười chuyên nghiệp và thực hiện đúng chức trách của mình.

Mà những trưởng bối khác của Thắm gia, người thứ hai đã qua đời, chú ba lại bị Diệp Hoan đắc tội rồi, căn bản không muốn gặp hẳn, chú tư cùng hội cùng thuyền với chú ba nên cũng luôn tìm lý do để từ chối gặp mặt, người thứ năm thì hợp ý với Thắm Đốc Lễ nhưng do là tư lệnh của cảnh vệ quan của Bắc Kinh nên không thể dành thời gian để gặp đứa cháu lớn nổi tiếng đã lâu của mình.

Nói tóm lại, Diệp Hoan lần này trở về Trầm gia, Thắm Đốc Lễ không thể có được hiệu quả mà mình muốn, tựa như một viên đá nhỏ bình thường, ngay cả một lần sóng nhỏ cũng không thể tạo ra.

Điều này khiến Thắm Đốc Lễ cảm thấy rất lo lắng.

Xem ra để ọi người trong nhà chấp nhận đứa cháu mới xuất hiện này của Thắm gia còn tốn rất nhiều thời gian.

Diệp Hoan thì sao ?

Hắn đang nghĩ gì ?

Trên thực tế, mấy ngày qua Diệp Hoan ở Thẩm gia cơ bản không nghĩ ngợi gì cả.

Trời phải có mưa, gái phải gả chồng. Cmn làm nhĩ đệ vốn cứng rắn trở nên mềm luôn rồi, ngay cả đi cũng không xong, hấn quan tâm những thứ kia làm gì? Chỉ ở vài ngày rồi rời đi, khu nhà trầm lặng như vậy, đến tối 9h liền tắt đèn, khắp nơi tối đen, thành thật mà nói thì Diệp Hoan rất không thích khu nhà không có hơi người này.

Ngày thứ tư, khi Diệp Hoan đang ở trong phòng mà Thẩm Đốc Lễ sắp xếp cho hấn chơi trò chơi thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Diệp Hoan nhận điện thoại, trong lòng cảm thấy mừng rỡ.

Lưu Tử Thành vừa bay tới Bắc Kinh, hơn nữa vừa mới xuống máy bay đã gọi điện thoại cho hấn.

Diệp Hoan không nói hai lời, nhanh chóng thay đồ rồi chạy ra khỏi cửa, Thẩm Đốc Lễ cũng biết tính cách của Diệp Hoan không thể ngồi yên một nơi, mấy hôm nay để hấn ngoan ngoãn ở trong phòng nhất định khiến hấn chịu không nổi, vì vậy Thẩm Đốc Lễ không nói gì, phái hộ vệ và tài xế đưa Diệp Hoan ra ngoài, để hấn gặp mặt Lưu Tử Thành.

Hơn một giờ sau, Diệp Hoan chạy tới sân bay Bắc Kinh, nhìn thấy Lưu Tử Thành, Diệp Hoan cười lớn rồi tiến lên ôm y.

Lưu Tử Thành cũng cười vô cùng vui vẻ, không chút khách khí nắm hấn một cái thật mạnh .

Diệp Hoan nhìn hấn chăm chú, cười nói :“Tôi còn tưởng cậu không muốn lại tôi xong chuyện đó rồi chứ. ”

Thù lớn đã báo, nút thắt nhiều năm qua trong lòng Lưu Tử Thành giờ đây đã được tháo, thoải mái nói:“Nói bậy gì đó! Ông đây giống loại người qua cầu rút ván đó lắm sao? Chuyện của Dương Tổ em vẫn thiếu nợ anh, sau này dù có chuyện gì, núi đao biển lửa...”

Diệp Hoan chớp mắt mấy cái, cười nói tiếp :“Cậu ngay cả chân mày cũng không nhíu, nhất định sẽ vì tôi mà đi vào núi đao...? ”

Lưu Tử Thành hí mắt cười nói:“Em tuyệt đối không làm ! Anh coi em là thằng ngốc sao? Trả nợ cũng không phải chỉ có thể làm như vậy . ”

Dù đã lâu không gặp, nhưng Lưu Tử Thành vẫn là Giang Nam đệ nhĩ công tử tiêu sái bại hoại của ngày xưa, không, là Giang Nam đệ nhất công tử, khi Dương Thanh Phong kết thúc sự nghiệp trong quan trường của mình một cách ảm đạm thì cha Lưu Tử Thành cũng nhặt được một cái bánh từ trên trời rơi xuống, được thăng làm “Bí thư tỉnh ủy tạm thời”, nhưng quy tắc quan trường đã nói rõ, nếu như ông không vô tình đắc tội ai đó ở trung ương thì hai chữ “tạm thời” này rất nhanh sẽ không còn.

Diệp Hoan cùng Lưu Tử Thành cười to, sau đó Diệp Hoan liền lôi y lên xe, đi vào bên trong nội thành.

Diệp Hoan trà trộn ở tỉnh lẻ nhiều năm, tự nhiên có mắt nhìn không tệ, hấn nhìn ra được Lưu Tử Thành có chuyện muốn nói với hấn, giờ đây đến Bắc Kinh chắc chắn có mục đích, Diệp Hoan gần đây đi theo Thẩm Đốc Lễ cũng có chút thông minh, nên không hỏi hấn ngay lập tức. Sau khi kéo Lưu Tử Thành vào một nhà hàng sang trọng, hai người gọi một phòng cách âm, bảo cận vệ đứng canh ở ngoài cửa, sau khi ăn uống thì nổi hứng muốn uống rượu.

Bữa cơm này mang đậm chất Trung Quốc, hai người nói chuyện tào lao ở trời nam đất bắc, không có chủ đề. Diệp Hoan luôn bình thản, cười tủm tỉm mời Lưu Tử Thành ăn, cho đến khi hai người uống xong hai bình Ngũ Lương Dịch, vẫn như cũ nói nhảm, cười ha ha tới vô tâm vô phế.

Cuối cùng, cả hai người đồng thời say xỉn.

Đàn ông khi say thì sẽ làm một số chuyện khác thường, có người tìm gái, có người mắng sếp mình, có người cười to hoặc khóc rống, có người nói tâm sự trong lòng, có người lại làm trò hề...

Diệp Hoan và Lưu Tử Thành đương nhiên cũng không ngoại lệ.

.....

.....

Ánh mặt trời buổi sáng làm mắt Diệp Hoan thấy đau, hắn xoa đầu rồi ngồi dậy, vừa mở mắt thì thấy Nam Kiều Mộc đang lộ ra vẻ mặt vừa buồn cười vừa tức giận nhìn mình, hắn khó khăn đưa mắt nhìn một vòng, Diệp Hoan phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng vô cùng xa hoa.

“Đau quá a ...” Diệp Hoan nói :“... Không phải anh uống rượu cùng Lưu Tử Thành sao? Tại sao anh lại nằm ở đây ? ”

Nam Kiều Mộc bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho Diệp Hoan:“Còn đau không ? ”

Diệp Hoan vẽ mặt đau khổ nói :“Đau! Toàn thân anh đều đau...”

Diệp Hoan thấy được gương mặt mình trong gương, trợn tròn hai mắt, tức giận la lên.

“A, sao mặt anh lại sưng như thế này? Khốn khiếp, là ai thừa dịp ông đây uống say mà đánh ông? ”

Nam Kiều Mộc nhìn Diệp Hoan, vừa tức vừa buồn cười, không biết nên gõ đầu hắn một cái thật mạnh, hay là đau lòng cho vết thương của hắn.

“Anh biết tối qua anh đã làm gì không? ” Nam Kiều Mộc lạnh mặt nói.

Diệp Hoan ngẩn ra, sau đó vô cùng sợ hãi, không quan tâm việc Nam Kiều Mộc còn đang ở trước mắt mình mà kéo quần, sau đó sờ *cúc* mình mà nói:“... Hắn ta chắc không cưỡng gi* n anh đâu? Anh nhớ hắn đâu có sở thích này đâu...”

Nam Kiều Mộc trợn trắng mắt :“.....”

Diệp Hoan thấy cô không nói lời nào, vì vậy hắn cúi đầu nhìn nhị đệ của mình, bất an nói:“... Chẳng lẽ là anh cưỡng hắn ta? Anh nhớ anh cũng đâu có sở thích này đâu?”

Việc này cũng không trách Diệp Hoan được, sai lầm mà đàn ông phạm khi uống say, trách nhiệm nên quy về cho nhị đệ, nhưng trong phòng chỉ có 2 người đàn ông.....

Nam Kiều Mộc thấy Diệp Hoan càng đoán càng cách xa sự thật, nên không nhịn được mà đánh hắn một cái, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức giận nói:“Anh hay lắm! Tối qua hai người uống bao nhiêu rượu, anh có biết tại sao mà anh lại bị thương không ? ”

“Tại sao? ”

“Anh có biết là sau khi hai người uống say đã đánh nhau một trận ? ”

Diệp Hoan kinh hãi :“Đánh nhau ? không thể nào! Hai người bọn anh cũng có quan hệ không tệ mà .....”

“Quý mới biết tại sao đàn ông các anh uống say thì nghĩ gì! Hộ vệ của anh nói cho em biết, hôm qua anh uống say, đã chuẩn bị về khách sạn ngủ, kết quả anh muốn đi tính tiền, lại bị Lưu Tử Thành cản lại, hắn nói hắn muốn tính tiền, anh không chịu, hai người cứ vậy mà gây nhau, sau đó chính là đánh nhau, bọn hộ vệ nghe thấy tiếng đánh nhau, vừa đẩy cửa vào thì thấy Lưu Tử Thành đang đánh anh .....”

Diệp Hoan kinh hãi mở to mắt, miệng mở to, gương mặt có màu gan heo.

Nam Kiều Mộc mỉm cười, nói:“Hộ vệ của anh đương nhiên không thể không để ý tới, họ đâu có sợ ai, thấy anh bị đánh nên nhanh chóng nhào tới, đánh cho Lưu Tử Thành một trận...”

Diệp Hoan mím môi, mặt tái xanh:“.....”

Nam Kiều Mộc nhìn sắc mặt xám ngắt của Diệp Hoan, nhin cười ung dung nói:“Bây giờ Lưu Tử Thành đang nằm trong bệnh viện, ngay cả dấu giày trên gương mặt còn chưa được rửa sạch, anh có muốn thăm anh ấy không ? ”

Diệp Hoan :“.....”

140. Chương 141: Câu Lạc Bộ Cao Cấp

Diệp Hoan ngồi trong phòng chăm sóc đặc biệt, lông mày sụp xuống, vẻ mặt ngượng ngùng.

Lưu Tử Thành nửa nằm nửa ngồi trên giường, mặt mũi bầm dập, vẻ mặt bất thiện

Phàm là người uống rượu, có ai là chưa từng say. Thế nhưng say rượu cũng có nhiều cấp bậc. Thuở xưa, Trương Húc say rượu sáng tạo ra lối chữ cuồng thảo. Kiểu say đó khiến tài hoa nở rộ. Sau này, Võ Tòng uống rượu ngàn chén mới say, động vật được quốc gia bảo vệ bị hắn đánh đến không biết đường về. Kiểu say đó người ta gọi là anh hùng xuất thế, từ đó trở thành một câu chuyện say rượu nổi tiếng trong lịch sử. Chu Du giả say đùa giỡn Trương Kiên trong Quân Anh hội. Triệu Khuôn Dận dùng rượu để tước binh quyền, Tào Tháo - Lưu Bị nấu rượu luận anh hùng...

Mọi người nhận ra được điều gì không?

Nhân vật lớn đúng là nhân vật lớn. Không cần biết giả say hay là say thật đều sẽ làm nên việc lớn. Về điểm này thì người hiện đại đúng là kém xa các vị tổ tông rồi. Lưu Tử Thành chính là một minh chứng rõ ràng. Người ta uống rượu say làm việc lớn, còn hắn uống rượu vào lại bị đánh thảm hại

Đương nhiên, thủ phạm gây ra việc này chính là Diệp Hoan

Xuất phát điểm là tốt, hai người tranh nhau trả tiền, thể hiện phong phạm đàn ông, nhiệt huyết bừng bừng, ai dè kết cục lại hỏng bét...

Lưu Tử Thành hiện giờ trong lòng rất khó chịu, đổi lại là người khác ở vào tình cảnh này đều không thể nào bình tĩnh được.

Diệp Hoan ngồi trước giường bệnh, vuốt mũi, ngượng ngập nhìn Lưu Tử Thành. Trên mặt gã vẫn còn in nguyên một dấu giày, hắn nhin không được muốn phì cười nhưng lại sợ Lưu Tử Thành nổi điên nên đành nén nhin, giữ bộ mặt nghiêm túc. Bầu không khí trong phòng bệnh rất lúng túng

Diệp Hoan mở miệng bắt đầu trước: “Anh Lưu...Không biết phải nói thế nào...à, thật sự xin lỗi...”

Gương mặt Lưu Tử Thành co rúm lại, không biết có phải động đến miệng vết thương hay không mà thấy gã hít sâu một tiếng, ánh mắt u ám trừng Diệp Hoan

Diệp Hoan vội vàng nhận sai: “Là lỗi của tôi! Chuyện này đều là lỗi của tôi. Đám vệ sĩ của tôi không hiểu chuyện, bọn hắn không biết chúng ta đang tranh nhau trả tiền...”

Nhắc tới chuyện trả tiền, Lưu Tử Thành lại càng tức giận: “Thằng nhóc ngươi ra tay cũng thật ngoan độc, chẳng qua là trả tiền một bữa cơm thôi cũng chọc giận ngươi hả? Đám vệ sĩ của ngươi lại đánh ta thành thế này...”

Diệp Hoan cười cầu hòa: “Đắc tội, đắc tội, anh Lưu, khi đó chúng ta đều say, khó tránh khỏi có hơi nóng nảy. Anh đừng để trong lòng, như vậy đi, chờ anh xuất viện chúng ta lại đi uống một trận nữa, lần này tôi tuyệt không tranh với anh, nhất định để anh mời tôi, ai tranh là thằng khốn!”

Lưu Tử Thành sắc mặt dịu đi một chút, ngẩng người một lúc lại giận tím mặt: “Đánh rắm! Lão tử bị ngươi đánh phải nhập viện, đi ra còn phải mời ngươi ăn cơm, quá tiện nghi cho ngươi rồi! Dựa vào cái gì!”

Diệp Hoan tưởng tượng cũng thấy thế, người ta bị mình đánh thê thảm, đúng là không lý nào lại để cho gã mời cơm. Tiện nghi đã chiếm được rồi, chiếm xong còn khoe mẽ thì không thể ngồi nổi

“Tôi mời, tôi mời, anh Lưu khi nào ra viện cứ việc nói địa điểm, chỉ cần ở Bắc Kinh có thì dù là muốn ăn gan long gan phượng tôi cũng nhất định thắt đai anh. . .”

Nói xong Diệp Hoan vỗ ngực bùm bụp, cực kỳ mạnh miệng nói một câu: “ Anh em chúng ta mà còn so đo tiền bạc gì chứ!”

Lưu Tử Thành vẫn oán hận trừng mắt với Diệp Hoan. Gã im lặng một lúc rồi lại tức tối đập xuống giường mấy cái, bi phẫn nói: “Lần này chịu thiệt thòi, mà mẹ nó báo thù cũng không cách nào báo được, lão tử oan uống quá!”

Diệp Hoan đồng cảm vỗ vai an ủi: “. . . Hóa bị phần thành thức ăn đi, trở về tôi mua cho anh mấy thang thuốc bồi bổ xương cốt, đảm bảo bị đánh bao nhiêu cũng không hề hấn gì”

Lưu Tử Thành: “. . .”

. . .

Việc này dù sao Diệp Hoan cũng đuối lý, hấn rất tức thời với quả táo trên tủ đầu giường, sốt sắng gọt táo cho Lưu Tử Thành

“Anh Lưu, tối hôm qua chúng ta chỉ lo uống rượu đánh nhau, chính sự còn chưa nói, ‘Vô sự không lên Tử Cẩm Thành’ anh đường đường là đệ nhất công tử Giang Nam, sao không làm mưa làm gió tại Giang Nam, chạy đến Bắc Kinh làm gì vậy?”

Lưu Tử Thành hừ một tiếng, nói: “Đừng có gán ghép lão tử với cái danh hiệu buồn nôn đó. Tôi không giống như Dương Tố. Y thích nghe người khác gọi như vậy còn tôi hề nghe xong là thấy buồn nôn”

Diệp Hoan giơ ngón tay cái lên khoa trương nói: “Lưu công tử đúng là người có đạo đức, phong cách sống lại cao thượng. Nếu như chịu cai thuốc kiêng rượu thì tuyệt đối sống lâu hơn Dương Tố”

Lưu Tử Thành rất không khách khí móc trong túi quần Diệp Hoan ra một điều thuốc lá Cát Trắng, cũng mặc kệ trong phòng bệnh có được hút thuốc hay không, châm lửa, rít một hơi thật sâu

Khói thuốc lượn lơ trong không trung, sắc mặt Lưu Tử Thành suy tư

“Không nói chuyện của tôi nữa, cậu thì sao? Cậu trở về Thẩm gia rồi à?”

“Trở về rồi.”

”Mấy vị trưởng bối Thẩm gia kia có tổ thái độ gì với cậu không?”

“Không tổ thái độ gì, tôi căn bản là chưa có gặp bọn họ”

Lưu Tử Thành lắc đầu, nở nụ cười: “Không gặp mặt cũng là một cách tổ thái độ của bọn họ, người anh em, vụ nhận tổ quy tông của cậu chỉ e không được trót lọt rồi”

Diệp Hoan cũng không thất vọng: “Tôi cũng đếch cần. Trên đời này nếu muốn sống tốt thì muốn ăn là ăn, muốn chơi là chơi. Mấy vị trưởng bối bắt đại bác cũng không tới kia có muốn nhận tôi hay không thì tùy. Tôi đây không phải sống chỉ để nhận tổ quy tông”

Lưu Tử Thành thở dài: “Người anh em, cậu đúng là phóng khoáng, bội phục!”

Diệp Hoan thâm trầm cười nói: “Năm đó tôi một thân một mình, không có ai là người nhà cũng chẳng có đồng nào gửi ngân hàng. Cuộc sống dù có gian nan tôi vẫn thẳng lưng mà sống. Hiện tại tôi có cơm ăn, có áo mặc đã là hạnh phúc lắm rồi. Mấy vị thân thích quyền quý từ trên trời rơi xuống đó, tôi thật sự không có hứng thú với họ. Chẳng qua nể mặt ông già nên không thể không đến Thẩm gia điểm danh một tiếng”

Lưu Tử Thành lắc đầu nói: “Người anh em, suy nghĩ của cậu hơi cực đoan đó.”

Diệp Hoan cười tự giễu: ”Nếu tôi không cực đoan, làm gì đến nỗi nghèo mạt rệp suốt hai mươi năm? Nó ăn vào máu rồi, đừng hy vọng tôi giác ngộ được cái gì cả. Tôi vốn dĩ là con lừa bướng bỉnh, dù có bày ra bộ dạng xun xoe như thế nào cũng không thành được Thiên Lý mã:

Lưu Tử Thành ngây cả người, rồi bật cười thật lớn. Cười đã đời xong, gã chăm chú nhìn Diệp Hoan: “Người anh em, xem ra cậu phải ở lại Bắc Kinh này không ít thời gian đâu, dù sao cũng nhàn rồi, có dự định gì chưa?”

Diệp Hoan ngây ngốc một chút, nói: “Chưa có dự định gì hết.”

“Cậu có muốn làm chút gì đó để gây dựng sự nghiệp lớn không?”

Diệp Hoan bĩu môi một cái: “Thôi đi, anh còn đòi nói với tôi cái gì mà sự nghiệp lớn, anh cũng chỉ là ông chủ quán cơm mà thôi...”

“Được rồi, nói cách khác, cậu có muốn làm chút gì đó cho qua thời gian nhàm chán này không? Cậu suốt ngày ngây ngốc trong Thẩm gia nặng nề đó chỉ sợ cũng không thấy thoải mái gì?”

Gã vừa đổi cách nói chuyện, Diệp Hoan quả nhiên đã có hứng thú.

“Nói cụ thể hơn đi, kế hoạch thế nào?”

Lưu Tử Thành cười hắc hắc, nói: “Chuyện này còn cần cậu đứng ra xử lý mới được. Cậu là người Thẩm gia, ở Bắc Kinh này có ai dám không nể mặt cậu. Nếu cậu làm tốt việc này, sau này cậu không cần nhúng tay làm gì cả, đảm bảo mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió”

“Đến cùng là làm chuyện gì?”

Lưu Tử Thành nghiêm túc nhìn hắn, gần từng chữ: “Câu lạc bộ tư nhân cao cấp!”

Diệp Hoan lập tức đã minh bạch: “Là nơi một đám quan chức, đại gia tụ tập nói mấy chuyện vớ vẩn phải không?”

“Cậu không nên lý giải như vậy, dù chúng tôi chuyện phiếm, tán gẫu cũng đều có mục đích của nó”

“Cái này thật vô nghĩa! . . . Tôi nói anh Lưu này, chuyện này anh tìm lộn người thì phải? Tôi vừa mới chân ướt chân ráo đến Bắc Kinh, ngay cả người Thẩm gia còn không nhận ra tôi, tôi làm sao có mặt mũi ở nơi ngoa hồ tàng long này mà đòi mở câu lạc bộ hạng sang”

Lưu Tử Thành cười lắc đầu nói: “Xem ra cậu vẫn chưa hiểu rõ cục diện nơi đây, hoặc là nói, cậu vẫn còn quá coi thường cái danh Thẩm gia này”

“Có ý gì?”

“Vì sao người ta lại gọi Thẩm gia là đệ nhất phú hào Trung Quốc? Hai chữ phú hào này cũng không phải tùy tiện đặt ra mà trải qua mấy trăm năm lịch sử cùng bao thế hệ trước đốc lòng phát triển sự nghiệp. Huống chi, cái biển hiệu Thẩm gia đệ nhất phú hào vừa xuất hiện sẽ rung động tất cả những kẻ máu mặt. Một phần ba đất đai ở Bắc Kinh này thuộc về Thẩm gia, những kẻ dám không nể mặt Thẩm gia thật sự rất ít. Cậu là con trai của gia chủ đương nhiệm Thẩm gia, có thể nói đường đường là thái tử Thẩm gia. Không cần biết các trưởng bối khác có thừa nhận hay không thì đây cũng là một sự thật không thể phủ nhận.

Hơn nữa, cha cậu đã sớm trải sẵn đường cho cậu rồi. Tôi có vài người bạn ở Bắc Kinh, bọn hắn đều nói với tôi rằng Thẩm gia xuất hiện một thái tử gia xuất thân bình dân. Toàn bộ giới nhà nội đã lan truyền tin tức này. Cậu ngẫm lại xem, ngay cả một nhà nội ở nơi khác như tôi còn biết đến tin này, người khác làm sao có thể không biết? Cậu đừng tự coi nhẹ mình, nói thực ra, tên của cậu hiện giờ đã sớm lưu truyền khắp trong giới, chỉ là chính cậu không biết mà thôi...”

Diệp Hoan vuốt mũi, cau mày nói: “Tôi tự nhiên có cảm giác như bị vô số người nhớ thương ấy, tựa như tôi đi xe buýt, khi vừa lên xe liền phát hiện tất cả hành khách trên xe đều là ăn trộm, người nào cũng nhìn chằm chằm vào ví tiền của tôi...”

Lưu Tử Thành bật cười nói: “Không có khoa trương như vậy, ở trong giới này không có gì là bí mật, hễ gió thổi cỏ lay thì người biết chuyện đầu tiên không phải là những ông bố lắm tiền lắm quyền mà lại là những thằng con ông cháu cha. Bởi vì bọn họ còn trẻ tuổi, thanh niên trẻ tuổi thường thích tụ tập một chỗ bày trò bát quái, buôn chuyện này kia nên dễ dàng biết được những thông tin bí mật. Hơn nữa, bọn họ cũng không có ác ý gì với cậu, chỉ là rất hiếu kỳ thôi, đương nhiên trong đó cũng có không ít người lên sẵn kế hoạch nịnh bợ cậu, cũng có người tràn đầy địch ý với cậu.

“Đợi một chút, nịnh bợ thì tôi có thể hiểu được, nhưng sao lại có địch ý với tôi? Tôi còn chưa gặp bọn hắn, càng không có xung đột gì cả?”

Lưu Tử Thành nghĩ nghĩ, nói: “Tôi nói thế này cho cậu dễ hiểu, cậu biết loài chó chứ?”

“Nói nhảm, điệu bộ của lão tử là theo trường phái cầu học đây này”

“. . . Loài chó mỗi khi đi tiểu đều không cố định nơi nào, cũng không phải đứng tại chỗ tiểu ra liền một bãi mà phun vào khóm hoa này vài giọt, lại đến gốc đại thụ kia rưới thêm vài giọt khác, cậu biết tại sao không?”

“Chiếm địa bàn”

“Đúng, chiếm địa bàn.” Lưu Tử Thành gật gù, nói tiếp:

“Chúng dùng loại phương thức này nói cho con chó khác biết nơi này đã có nước tiểu của nó. Vì vậy địa bàn này đương nhiên là của nó. Con chó khác nếu như muốn tiểu ở chỗ này đương nhiên sẽ xảy ra xung đột đổ máu để tranh giành lãnh địa. Đạo lý này cũng áp dụng trong giới nhà nòi. Kẻ nào đó vốn có máu mặt trong Bắc Kinh này, những kẻ khác phải vây quanh nịnh bợ hắn, hắn đang thưởng thức cái cảm giác cao cao tại thượng này thì đột nhiên có con chó khác xông tới, bắn vài giọt nước tiểu trong địa bàn của hắn. Hơn nữa, con chó này còn là giống chó Ngao Tây Tạng cực kỳ hung dữ. Chủ nhân của địa bàn đó tất nhiên là không vui bởi vì con chó Ngao kia giọng khách át giọng chủ, đoạt đi danh tiếng của hắn. Sau này những kẻ kia đều xun xoe nịnh bợ con chó Ngao, còn ai nhớ đến hắn nữa. Cho nên mới nói, cho dù cậu không xung đột lợi ích với người khác nhưng người ta vẫn sẽ nảy sinh địch ý với cậu”

Diệp Hoan mặt âm trầm nói: “Đạo lý anh nói rất rõ ràng nhưng tôi phi thường không thích mấy kẻ thích ví von như anh.”

Lưu Tử Thành ha ha cười nói: “Vốn tôi có thể ví von nhã nhặn hơn, bắt quá mấy thằng chó hoang bảo tiêu của cậu hôm qua đánh tôi thê thảm như vậy, lão tử không đim hàng cậu vài câu thật sự trong lòng không thoải mái, được rồi, không để ý mấy trò ví von nữa, cậu hiểu được là tốt rồi”

“Được rồi, tôi đại nhân đại lượng, không so đo với anh, trở lại chủ đề chính, anh tại sao lại muốn mở câu lạc bộ tư nhân? Có ý nghĩa gì sao? Tôi không tin anh chỉ vì mục đích kiếm tiền, vùng nước Bắc Kinh này sâu như vậy, một kẻ ngoại lai như anh ở nơi này còn không bằng cái rắm, anh đến cùng là muốn làm gì?”

Lưu Tử Thành nhìn Diệp Hoan, nghiêm mặt nói: “Diệp Hoan, nếu như tôi nói với cậu rằng muốn chúng ta khai sáng sự nghiệp vĩ đại, chứng minh giá trị bản thân..vân vân.. mấy lời nói nhảm này cậu nghe xong nhất định sẽ trở mặt. Tôi đổi lại cách nói khác, chúng ta không thể chuyện gì cũng dựa vào gia đình, chúng ta phải có thể lực của mình, năng lực tự thân thuộc về riêng chúng ta. Khi gặp chuyện, chúng ta không cần thông qua trưởng bối trong nhà giúp đỡ cũng có thể điều động lực lượng để giải quyết vấn đề. Quyền lực hay tiền tài của cha mẹ chỉ bảo vệ được chúng ta một hai ngày, không bảo vệ được mãi mãi, chỉ có nắm quyền lực trong tay mới có thể được che chở cả đời. Tôi nói như vậy cậu có hiểu không?”

“Cũng hiểu được đại khái, bắt quá việc này có liên quan gì đến câu lạc bộ kia?”

“Cậu ngẫm lại xem, nếu như cậu mở ra câu lạc bộ này dưới danh nghĩa Thẩm gia, đám con cháu kia có thường xuyên ghé đến ủng hộ không? Đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để tạo dựng thế lực”

Lưu Tử Thành cười bí hiểm: “Vì sao giới thượng lưu thích mở tiệc rượu rồi lại trăm phương ngàn kế mời mấy nhân vật nổi tiếng, quyền quý đến? Vì sao mỗi người cầm một ly Champagne cả buổi tối uống không hết một ly, chỉ cầm ly rượu đi tới đi lui, nói giỡn với người này vài câu, chạm ly với người kia một cái. Đừng tưởng rằng hành vi này rất nhảm chán, thực tế, có rất nhiều mối quan hệ trong giới thượng lưu được hình thành từ một cái đụng ly đó. Đây chính là lý do vì sao giới thượng lưu thích các buổi tiệc rượu xã giao, bởi vì ở đó có rất nhiều tiềm năng để khai thác.

Những gương mặt quen thuộc hay lạ lẫm, những người muốn cung ứng hay tìm kiếm nhân lực, quyền lực, tiền bạc đều đã đạt thành giao dịch ở đây. Nó không giống với cuộc họp tổ dân phố, mặc dù bọn họ tán gẫu nhưng không có những câu nói nhảm hay đề tài thừa thãi, tất cả đều có mục đích, mà câu lạc bộ của chúng ta chính là một chỗ thích hợp để bọn họ thương lượng việc phân chia tài nguyên và thế lực...”

Nụ cười của Lưu Tử Thành dần mở rộng: “Cậu thử nghĩ xem, cậu là chủ nhân của chỗ đó, thân là chủ nhân, những giao dịch ngoài sáng trong tối đó thoát được ánh mắt cùng lỗ tai của cậu sao? Biết được càng nhiều chuyện, cậu sẽ càng được thông dong trong giới này, sẽ càng có nhiều thế lực và của cải cho cậu sử dụng. Không dám nói đây là sự nghiệp vĩ đại gì nhưng ít nhất nó sẽ trở thành một tấm lưới lớn bảo vệ tôi và cậu. Nếu như cậu thành công, cho dù những trưởng bối Thẩm gia không thừa nhận cậu đi nữa thì bọn họ cũng tuyệt đối không dám khinh thường cậu”

Diệp Hoan trầm mặc không nói.

Lưu Tử Thành nói nhiều như vậy đơn giản là vì muốn thuyết phục hẳn ra mặt xây dựng cái này cái gọi là câu lạc bộ cao cấp này

Nhưng mà. . . hẳn vẫn muốn biết Lưu Tử Thành đến cùng là có mục đích gì?

Diệp Hoan có ấn tượng khá tốt với Lưu Tử Thành, hai người phối hợp rất ăn ý trong vụ Dương Tổ, hơn nữa tính tình cũng hợp nhau, đều không câu nệ tiểu tiết lẫn bộ dạng cà lơ phất phơ, khác biệt chính là Diệp Hoan là dân lưu manh còn Lưu Tử Thành là binh sĩ chuyên gây rối

Trong cuộc đời tìm được một người bạn trò chuyện hợp ý đã không dễ dàng, đặc biệt là trong giới thượng lưu lọc lừa dối trá này, có thể tìm được một bằng hữu “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” lại càng không dễ.

Bằng hữu là bằng hữu nhưng vụ làm ăn này quá phức tạp, vùng nước Bắc Kinh sâu như vậy, không phải một tên con cháu như hẳn có thể nói khuấy là khuấy. Một khi mở ra câu lạc bộ kia sẽ đụng chạm đến lợi ích của những người khác, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng vốn có ở nơi này. Nói ngắn lại, một con chó Ngao Tây Tạng dù đứng mãi đến đâu, nếu không muốn bị một đàn chó hợp lại vây công thì trước tiên vẫn phải giả bộ cụp đuôi thuận theo một chút, không thể ngay lập tức nhe nanh trợn mắt, vừa lỗ mãng lại không lễ phép

“Tại sao là tôi?” Diệp Hoan vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào Lưu Tử Thành.

Lưu Tử Thành không tránh né ánh mắt Diệp Hoan, nghiêm mặt nói: “Ở Bắc Kinh này, trong những người tôi quen biết thì người có tiếng nói nhất là cậu. Cậu tuyệt đối có thực lực mở ra câu lạc bộ này”

“Vì sao đột nhiên muốn mở cái này? Anh định dẹp tiệm cơm kia à?”

“Bởi vì tôi cũng muốn có sự nghiệp của mình. . .” Thấy ánh mắt nghi ngờ của Diệp Hoan, Lưu Tử Thành ngượng ngùng sửa lời: “...Được rồi, tôi nói thật, tôi bị cha tôi đuổi rồi”

“Vì cái gì?” Diệp Hoan lấy làm kỳ lạ.

“Nhà hàng Kim Ngọc Đường tôi mở ở Ninh Hải không biết vì sao lại bị cha tôi biết được. Ông ấy nghe nói chính quyền thành phố Ninh Hải luôn dùng chỗ đó làm nơi mở tiệc chiêu đãi nên nổi giận lôi đình, lập tức cưỡng chế tôi phải đóng cửa nhà hàng rồi rao bán. Cẩm tiết tôi sau này không được kinh doanh buôn bán gì ở tỉnh Giang Nam hết...” Lưu Tử Thành buồn bã không thôi.

“Lão già nhà cậu thật sự là thanh liêm quá đi!” Diệp Hoan cười khúc khích, trong lòng bắt đầu nghiêm túc kính nể Lưu Diệc Liên.

Hắn nói tiếp: “Đồ chó hoang nhà anh lại còn mắng tôi là chó Ngao Tây Tạng, con mẹ nó, anh bây giờ chẳng phải là chó nhà tang hay sao? Hai anh em ta chẳng ai chê cười được ai cả”

Lưu Tử Thành thở dài: “Tôi cũng bức mình lắm rồi, không ở Giang Nam thì sao, anh đây chẳng thềm dựa vào danh tiếng của lão già vẫn có thể lăn lộn quật khởi, khi nào tạo dựng được sự nghiệp sẽ vác mặt về cho lão ấy mở mắt”

Diệp Hoan cười nói: “Được rồi, lăn lộn thì lăn lộn, dù sao tôi là chó ngao Tây Tạng, anh là chó nhà có tang, hai người chúng ta cùng lăn lộn theo cách của chó. Sau này cầu vận phát đạt, ai gặp cũng phải nể mặt, tự mình nắm giữ sức mạnh...Đúng rồi, con chó kêu thế nào nhỉ?”

Lưu Tử Thành thốt ra: “Gâu gâu.”

“Chó nhỏ thì sao?”

“Ô ô.”

“Chó ngao Tây Tạng?”

Lưu Tử Thành đắm chiêu, suy nghĩ hồi lâu rồi chém đinh chặt sắt nói: “Gâu gâu . . . Ba trát hắc!”

“Thật tài tình!” Diệp Hoan tán thán nói.

141. Chương 142: Chú Năm Thẩm Gia

Câu lạc bộ tư nhân không tính là mới mẻ, nếu nghiêm túc tìm hiểu về nguồn gốc của nó thì có lẽ nó đã tồn tại sau thời kì Xuân Thu Chiến Quốc rồi. Các nước chư hầu chỉ vì muốn mở rộng phạm vi lãnh thổ của mình mà không ngừng tạo ra ngọn lửa chiến tranh, đây là thời kỳ chiến tranh mở rộng nhất trong lịch sử. Bọn họ ra tay xa xỉ, vung tiền như rác để chiêu nạp nhân tài tứ phương thu về dưới trướng mình, lo ăn lo ở mà không cần họ phải làm việc. Đám người đó mỗi ngày ở trong nhà nghe hát, khiêu vũ, uống rượu đàng điếm, đám người này có bản lãnh hay không thì không rõ nhưng đạo đức tổ chất đã là hư hỏng.

Khi chư hầu gặp phải những vấn đề khó khăn thì trông chờ vào những nhân tài này có thể xoay chuyển giúp bọn họ. Và đương nhiên, những nhân tài đó thường ngày cũng không có được một xưng hô dễ nghe, gọi là “Thực khách”

Làm người ta bó tay chính là những nhân tài thời Chiến Quốc đó đều xuất thân từ “thực khách” nào là thích khách nổi danh, nhà binh pháp nổi danh, mưu sĩ nổi danh.... Những tòa nhà mà đám thực khách tá túc chính là hình thức cổ xưa nhất của câu lạc bộ tư nhân.

Câu lạc bộ tư nhân bây giờ phạm vi bao dưỡng thực khách được mở rộng hơn, cũng cao cấp hơn trước. Người ta có thể nói nó là nơi để chuyện phiếm tán gẫu, cũng có thể nói nó là nơi cung cấp các loại hình giao dịch, chính xác hơn một chút thì nó là nơi phát triển các mối quan hệ dựa trên sự gắn bó ràng buộc về mặt lợi ích. Bất luận là chân tình hay giả dối, ở bên trong câu lạc bộ tư nhân này chỉ cần đưa ra yêu cầu thì luôn có người giải quyết yêu cầu đó một cách hợp lí.

Đây là định nghĩa về câu lạc bộ tư nhân của Diệp Hoan.

Diệp Hoan không đọc sách nhiều nhưng trong thời gian ngắn hần có thể lý giải được cụm từ phức tạp như vậy thì nhất thời hần rất lấy làm kiêu ngạo vì sự thông minh của mình.

“Không phải chỉ là mở một quán tán dóc thôi sao? Quá dễ dàng, chuyện này tôi đáp ứng!”Diệp Hoan rất dứt khoát nói.

“Quán tán dóc.” Sắc mặt Lưu Tử Thành hơi khó coi, vốn định mở miệng sửa lại nhưng ngẫm kĩ lại vẫn nên im lặng thì hơn. Được rồi, kỳ thực nó đúng là một nơi để mọi người tán gẫu, không cần phải làm cho sự tình phức tạp lên, đơn giản một chút cũng rất tốt. Bất luận trong tương lai ông chủ sở hữu nó có định nghĩa ra sao cũng không quan trọng, chỉ cần làm cho nó thành công, thu hoạch được kết quả như mong muốn là được rồi.

Lưu Tử Thành cười nói: “Chuyện này hai anh em ta cùng hùn vốn đầu tư chứ?”

“Tất nhiên là vậy rồi.” Diệp Hoan khoan thai nói, xem như chẳng có gì.

“Người anh em phải tính toán rõ ràng, cổ phần phân chia thế nào?”

“Hừm, chuyện này đúng là cần phải thảo luận. Hiện tại tôi có tiền nhưng cũng không thể coi tiền như rác, anh nói ra điều khoản để tôi suy nghĩ. ”

Lưu Tử Thành suy nghĩ một chút, nói: “Tôi đã bán Kim Ngọc Đường đi, hơn nửa mấy năm qua cũng có dư một ít khoảng chừng ba mươi triệu, nếu muốn xây dựng chỗ này thành một nơi cao cấp thì ít nhất cũng phải cần hai trăm triệu...”

“Cái gì, mở cái quán tán dóc mà phải tốn đến hai trăm triệu?” Diệp Hoan sợ hết hồn, mặt mũi trắng bệch: “Đám phá gia chi tử các người là muốn lấy tiền ra đốt cho vui sao?”

Lưu Tử Thành buồn bực: “Chớ gộp tôi chung với bọn họ? Tôi phá cửa chỗ nào? Đám người kia cảnh đẹp gì mà chẳng từng xem qua, nếu cậu không chịu đập nhiều vốn xây cho hoành tráng thì chẳng ai muốn đến đâu? Đã thế thì chi bằng cậu tùy tiện tìm một cái quán nhỏ trong ngõ thuê lại đi, bày thêm vài cái đèn màu nho nhỏ, giá tiền chắc chắn sẽ rẻ hơn đấy. Cậu tự nghĩ xem, quán như thế thì có người muốn tới không? Bây giờ là thời đại kinh doanh buôn bán, không thả con săn sắt, sao bắt được cá rô, chúng ta không chịu bỏ tiền thì làm sao thu được kết quả. Hiện tại chuyện làm chơi ăn thật đã không còn thực tế nữa rồi, mọi người đều không phải trẻ ngốc, sẽ không dễ bị gạt như vậy.”

Diệp Hoan sờ sờ mũi, ngẫm lại lời nói của Lưu Tử Thành quả thực là có đạo lý. Nhưng vấn đề là Diệp Hoan không có nhiều tiền đến thế.

Khi còn ở Ninh Hải, Chu Dung đã cho hắn vài tấm thẻ vàng, thẻ kim cương, còn có cả tấm thẻ tín dụng do ngân hàng Thụy Sĩ phát hành, hạn mức chi tiêu cao nhất là một trăm triệu, mấy tấm khác phần lớn là vài triệu, còn có một thẻ tiết kiệm hơn chục triệu. Kế hoạch xây dựng viện phúc lợi, Diệp Hoan không muốn Chu Dung bỏ tiền nên tự đi rút bốn mươi triệu từ mấy tài khoản của hắn nhập vào quỹ Hoan Nhạc. Hiện tại tổng cộng tất cả tiền của hắn, trừ đi những khoản đã chi tiêu thì chỉ có khoảng bảy mươi triệu.

Chu Dung chắc không nghĩ tới con trai mình vừa mới cởi bỏ cuộc sống nghèo khổ lại tiêu tiền lợi hại đến vậy, tuy rằng hầu hết số tiền Diệp Hoan tiêu đi đều không phải cho bản thân. Lúc trước lý tưởng vĩ đại nhất của Diệp Hoan là mua bánh quẩy ăn một cái ném một cái nên có lẽ Chu Dung nghĩ từng đó tiền là đã thừa đủ thỏa mãn Diệp Hoan. Vì thế sau đó bà không nghĩ tới việc cấp thêm tiền cho hắn nữa.

Nhưng tính tình Diệp Hoan vốn quật cường, dù có sống chết gì cũng nhất quyết không chịu há miệng xin tiền của mẹ. Tiền của mẹ cũng đâu phải gió tự thổi tới. Mấy cậu ấm cô chiêu khác dùng đủ thủ đoạn bòn rút tiền của cha mẹ mà không thấy xấu hổ, còn Diệp Hoan cảm thấy rất ngượng ngùng.

Chi phí xây dựng nhà hàng những hai trăm triệu, Lưu Tử Thành có ba mươi triệu, Diệp Hoan có bảy mươi triệu. Hai người còn có một lỗ hổng tài chính một trăm triệu.

“Anh Lưu, chuyện mở nhà hàng e rằng khó thực hiện được vì thiếu vốn.” Sau khi rà soát lại vốn liếng của bản thân, Diệp Hoan khổ sở nói.

“Tại sao?” Lưu Tử Thành có chút thất vọng nói: “Cậu không phải là thiếu gia của tập đoàn Đằng Long ư? Thiếu tiền thì tìm cô Chu giúp là được...”

“Anh Lưu nói chuyện thái quá rồi”

Lưu Tử Thành: “...”

“Anh Lưu, anh không phải phá gia chi tử thì tôi cũng không phải là hạng đó nhé.”

Một câu buột miệng vừa khiến Diệp Hoan khó xử mà Lưu Tử Thành cũng không thể làm gì khác hơn là trầm mặc.

Ý tưởng về sự nghiệp chỉ vừa mới ra lò đã gặp phải nan đề khó giải quyết

Hai người im lặng một hồi, Diệp Hoan trầm giọng nói: “Còn thiếu một trăm triệu, để tôi suy nghĩ biện pháp xem sao.”

Lưu Tử Thành hiển nhiên không tin tưởng năng lực Diệp Hoan cho lắm, liếc mắt nhìn hắn: “Cậu có thể có biện pháp gì?”

“Rất đơn giản, đi khắp nơi nghe ngóng xem có cậu ấm nào bị cha đuổi khỏi nhà hay không...”

Lưu Tử Thành: “... ..”

Mấy ngày tiếp theo Diệp Hoan cũng không trở về Thẩm gia, hắn qua đêm trong một khách sạn năm sao trong thành phố. Đối với Diệp Hoan mà nói thì khu nhà tổ Thẩm gia quá ngọt ngào. Trưởng bối không chào đón chỉ là chuyện nhỏ nhưng sống ở một nơi dường như đoạn tuyệt với nhân thế, nơi mọi hy vọng đều bị ngăn cách bên ngoài bờ tường. Bên trong đó tràn ngập vô số giáo điều và gia quy. Nếu cứ sống trong bầu không khí như vậy thì Diệp Hoan cảm thấy mình sẽ đoán mệnh mất.

Thế là hắn dứt khoát ngụ lại ở khách sạn, lựa chọn loại ‘phòng cho tổng thống’ ở tầng cao nhất. Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam, Nam Kiều Mộc cùng ở chung. Sáng sớm mỗi ngày, Chu Mị mặc thường phục, che mặt đến gõ cửa phòng, dẫn cả bọn đi tham quan khắp các thắng cảnh ở Bắc Kinh: cổ cung, trường thành, Di Hòa Viên, Hương Sơn... Còn đi nếm thử nhiều đặc sản nổi tiếng như vịt quay Bắc Kinh, Lỗ Chử, lẩu dê, mì trộn nước tương ..vân vân.. Đám người Diệp Hoan ăn chơi thật sáng khoái

Có lẽ Thẩm Đốc Lễ cũng biết Diệp Hoan sống ở nhà tổ không mấy thoải mái nên ông cũng không hề yêu cầu Diệp Hoan trở về, mặc cho bọn họ du ngoạn khắp Bắc Kinh.

Tất cả dường như rất bình yên, một loại bình yên thật khác thường.

Thẩm lão thái gia dường như đã quên mất Diệp Hoan, ông ta không hề nhắc đến Diệp Hoan nữa. Mỗi ngày ông ta chuyên tâm trồng hoa nuôi cá, tự mình hưởng lạc, Diệp Hoan có trở về nhà hay không ông ta cũng không hỏi đến.

Lòng dạ Thẩm Đốc Lễ càng nôn nóng bất an, ông biết đây là dấu hiệu không tốt, nó mang ý nghĩa thân phận con cháu Thẩm gia của Diệp Hoan có thể không được thừa nhận.

Trên thực tế dấu hiệu này đã rất rõ ràng rồi, mấy anh em trong Thẩm gia cũng không nói đến vấn đề này nữa. Chú ba và chú tư của Diệp Hoan thấy thái độ cha mình hờ hững thì bọn họ cũng ăn ý phối hợp không để ý đến Diệp Hoan, không đề cập đến tên hắc, chính vì thế mà bọn họ cũng chẳng có ý định về lại Thẩm gia để nhìn mặt thằng cháu lớn bị lưu lạc bên ngoài này.

Sự tình cứ thế lâm vào giằng co.

Diệp Hoan thì vẫn vô lo vô nghĩ mà chơi đến khoái chí.

Hắn chẳng thèm để ý mấy người Thẩm gia kia có nhận hắn hay không. Một gia tộc mà nội bộ lục đục cắn xé lẫn nhau như vậy trong lòng hắn vô cùng bài xích. Thẩm gia không tiếp nhận hắn là tốt nhất, như thế hắn cũng sẽ không bị cuốn vào cuộc tranh đấu gia tộc một mỗi kia.

“Anh cũng không thể để sự tình giằng co mãi như vậy được..” Giữa hai hàng lông mày của Chu Mị ẩn giấu sự lo lắng.

Cô được Chu Dung nhận nuôi nhiều năm nên không thể tránh khỏi những mối liên hệ với Thẩm gia. Chu Mị biết cửa lớn nhà giàu sâu như biển, Thẩm gia có thể trở thành gia tộc giàu có bậc nhất tự nhiên có đạo lý của nó. Những người bên trong cánh cửa đó ai mà không nắm quyền cao chức trọng, ai mà không phải lão hồ ly giỏi bày mưu tính kế. Việc Thẩm Đốc Lễ đem Diệp Hoan về Thẩm gia đã phá vỡ sự cân bằng lợi ích đầy mẫn cảm này. Tự nhiên nhiều thêm một thằng cháu trai cũng chẳng phải điều gì to tát nhưng quan trọng ở chỗ nó lại là con trai của Thẩm Đốc Lễ. Ân oán năm đó, quyền lợi hiện tại và sự cân bằng trong tương lai, các nhân tố cứ chồng chất lên nhau, nhìn ở ngoài thì như mặt hồ tĩnh lặng nhưng bên trong chính là một cơn bão tố đáng sợ, mà Diệp Hoan chính là tâm cơn bão này.

Diệp Hoan đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, cười nhạt nói: “Tôi là một người đơn giản, người đơn giản thì không thích những chuyện phức tạp, vì thế làm sao mà gỡ bỏ cục diện bế tắc kia được, vấn đề phức tạp như vậy vẫn nên để cho những trưởng bối của Thẩm gia giải quyết thì hơn.”

Chu Mị ngẩn người, từ mơ hồ đột nhiên sáng tỏ một chút, cô thử dò xét nói: “Anh cũng là... người Thẩm gia, cũng có thể ra tay làm rõ cục diện bế tắc này mà?”

Diệp Hoan cười nói: “Danh không chính tất ngôn bất thuận, đây là đạo lý từ xưa. Tôi đến Bắc Kinh cũng đã nhiều ngày rồi, dù thế nào cũng phải có một lời phán xét chứ? Cục diện giằng co chỉ là tạm thời thôi, các người nóng ruột, kỳ thực bọn họ còn nôn nóng gấp đôi. Những người không hoan nghênh tôi, giờ này không biết đã suy nghĩ bao nhiêu biện pháp để tống khứ tôi đi, còn người hoan nghênh tôi chắc chắn cũng đang vắt hết trí óc để tìm cách đưa tôi đường đường chính chính trở thành thái tử cao quý của Thẩm gia. Nhưng bọn họ không hề biết tôi cũng chẳng mong mỗi cái Thẩm gia này, cho nên tôi bình thản hơn bọn họ nhiều, vì lẽ đó việc phá vỡ cục diện bế tắc này tất nhiên là để cho bọn họ tự làm”

Chu Mị suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Diệp Hoan hừ hừ nói: “Còn nói mình là một người đơn giản, nội tâm cũng cáo già không thua kém những người trong Thẩm gia, nói một đằng làm một nẻo. Đây cũng là nguyên nhân mấy ngày hôm nay anh vô lo vô nghĩ, chỉ chăm chăm rong chơi tối ngày sao?”

“Đúng vậy, tôi đang chờ bọn họ ra chiêu mà. Khi tôi tiến vào Thẩm gia thì hiểu rõ được vài chuyện, thế hệ trước chia làm hai phe cánh, lão đại, cũng chính là cha tôi cùng phe với chú năm, chú ba và chú tư cùng một phe, ông già đã đặt một chân vào quan tài kia đóng vai trò trọng tài. Các câu thủ chơi bản trong trận đấu, ông ta cũng không quan tâm. Trận đấu này giống như một trận bóng hỗn loạn. Sự việc nói trắng ra chính là như vậy”

Chu Mị cười khổ nói: “Anh kết luận rất đúng, nhưng trên thực tế ân oán của họ còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ rất nhiều, việc này còn liên quan đến cả người chú hai đã mất của anh.”

Diệp Hoan nháy mắt mấy cái, cười nói: “Chuyện trên đời tựa như mớ tóc rối vậy, bất kể là bù xù đến mức nào cũng chỉ cần cầm cây lược chải mấy cái là đầu lại vào đấy. Chuyện phức tạp là của thế hệ trước, chúng ta không cần quản. Chúng ta chỉ nhìn vào hiện tại, yêu chính là yêu, hận chính là hận, yêu thì lôi kéo còn hận thì tiêu diệt, sự tình vốn đơn giản như vậy thôi”

Chu Mị kinh ngạc quan sát hắn, một lát sau cô mới than thở: “Hiện tại em đã tin hoàn toàn vào cái gọi là gen di truyền rồi. Người nhà họ Thẩm quả nhiên là người nhà họ Thẩm, đợi một thời gian nữa Diệp Hoan anh cũng sẽ trở thành một con cáo tinh ranh cho xem.”

Diệp Hoan thở dài, nói: “Tôi không quan tâm mình có thành cáo hay không, tôi chỉ muốn sống tiếp thật tốt, có một người vợ yêu tôi, sinh mấy đứa con không cần phải quá thông minh nhưng cũng đừng quá ngờ nghệch, cứ an an ổn ổn sống hết kiếp này, như vậy là đủ rồi.”

Chu Mị nhìn khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh của Diệp Hoan, cô muốn mở miệng nói lại thôi.

“Diệp Hoan, anh đã bị quá nhiều người chú ý. Những mơ ước đơn giản này của anh có lẽ sẽ khó thực hiện. Với thân phận và địa vị bây giờ của anh thì khó mà lấy được Nam Kiều Mộc làm vợ”

Diệp Hoan sượng ngất: “Lẽ nào lấy vợ mà tôi cũng không làm chủ được sao?”

Chu Mị cười khổ nói: “Gia tộc càng lớn càng phải mở rộng quan hệ, khi anh được Thẩm gia thừa nhận là con cháu rồi thì một cuộc hôn nhân chính trị là không thể thiếu.”

Diệp Hoan mỉa mai cười nói: “Hôn nhân chính trị? Tôi muốn xem ai trong Thẩm gia dám quản chuyện hôn sự của tôi. Bọn họ muốn tìm cho tôi dạng vợ như thế nào?”

“Anh cảm thấy họ sẽ tìm cho anh một người vợ như thế nào?” Chu Mị nháy mắt hỏi.

“Về đến nhà vắng lặng, cơm nước thì nguội lạnh, chỉ có nửa thân dưới của vợ là nóng...Người vợ như thế này chẳng?”

Mặt Chu Mị đỏ bừng, cô oán hận trừng mắt Diệp Hoan, tức giận gắt một cái.

Diệp Hoan nghiêm túc giải thích: “Cái đàn ông cần chính là hai nửa đều nóng...”

... ..

Hai ngày ở Bắc Kinh chơi đến quên trời quên đất, cuối cùng Diệp Hoan nhận được điện thoại của Thẩm Đốc Lễ. Ông muốn Diệp Hoan về lại Thẩm gia. Sau khi được bảo vệ nghênh đón, một lần nữa Diệp Hoan lại trở về đây. Hắn bước xuống xe rồi tự mình đi đến khu nhà tổ.

Phong cảnh Thẩm gia Diệp Hoan đã nhìn đến phát chán, đối với người ngoài, Thẩm gia là một gia tộc cao quý xa xa không với tới, còn ở trong mắt Diệp Hoan đều là giả tạo phô trương. Bên này là một toà giả sơn, bên kia một cái bể nước, toàn những đồ vật không dùng được vào việc gì, trông thật chướng mắt.

Diệp Hoan nghĩ nếu lấy tiêu chuẩn đánh giá của một người dân bình thường ra xem thì khu nhà cũ kĩ này phải cho ngay một đồng thuốc nổ, nổ thành một bãi đất rồi sau đó xây lên căn nhà cấp bốn khang trang, khu vực phía sau cải tạo thành chuồng heo. Vậy là đủ sống.

Sương phòng phía đông nội đường là phòng của Thẩm Đốc Lễ. Diệp Hoan vừa mới tiến vào trong sân nội đường liền nhìn thấy một bóng người thon gầy đưa lưng về phía hắn, đang đứng trước cửa sương phòng phía đông. Hắn thấy ông ta cứ nhìn bồn hoa Kiềm Lan đến xuất thần, trong tay còn cầm vật gì đó.

Diệp Hoan hí mắt lại, bóng lưng này...rất giống với chú ba hắn đã từng gặp. Ông ta đứng trước cửa phòng cha mình làm gì vậy?

Lần đầu gặp gỡ giữa Diệp Hoan và chú ba không mấy vui vẻ, đương nhiên hai bên cũng không thể nào tồn tại cái gọi là hảo cảm.

Diệp Hoan thấy vậy liền nhanh tay nhanh chân phi lên, hắn thấy “chú ba” vẫn cứ đứng bất động bên bồn hoa, tựa như nhập định

Diệp Hoan không chút khách khí, duỗi thẳng chân đạp lên người ông ta một cái.

Kết quả là “chú ba” của Diệp Hoan liền duyên dáng cắm đầu vào bồn hoa. Lúc này Diệp Hoan cũng đã nhìn rõ thứ đồ ông ta cầm trong tay, thì ra là một bát canh ngân nhĩ.

“Này! Ông làm gì ở đây? Muốn nghe trộm phải không?” Diệp Hoan quát to một tiếng.

“Chú ba” lồm cồm bò dậy, rất nhanh xoay người lại nhìn Diệp Hoan, trong lòng Diệp Hoan giật thót. Đệt! Nhầm người rồi! Người này không phải chú ba.

“Cái này... thật không phải, tôi nhận lầm người, thật sự rất xin lỗi...” Diệp Hoan đỏ mặt lúng túng nói xin lỗi.

Người đàn ông vừa ăn một cước oan uổng của Diệp Hoan ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu cầm cái bát đã đổ gần hết, nhặt đám ngân nhĩ rơi đầy đất vào bát.

Diệp Hoan càng lúng túng, xoa xoa tay nói: “Ông đừng thu dọn nữa, nó bẩn rồi, dù nhặt lên cũng không ăn được, hay là để tôi bảo người làm cho ông một bát khác nhé?”

Lần thứ hai người kia ngẩng đầu nhìn hắn, thế rồi ông ta đứng lên, không nói tiếng nào liền đem bát canh ngân nhĩ chấm đất úp sập lên đỉnh đầu Diệp Hoan.

Diệp Hoan: “... ..”

Thẩm Đốc Lễ nghe thấy tiếng động, đi ra khỏi thư phòng, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Một người trung niên mặc thường phục, trên mặt đầy bùn đất, trợn mắt nhìn Diệp Hoan chằm chằm, mà Diệp Hoan thì đang đội một cái bát sứ trên đầu, trên mặt nhều nhện nước canh. Hai người đang nhìn nhau hằm hằm.

Thẩm Đốc Lễ day trán, thở dài một hơi, nói với người đàn ông trung niên: “Lão ngũ, hắn là cháu của chú đây, Diệp Hoan.”

“Diệp Hoan, người này chính là chú năm, là sĩ quan tư lệnh quân khu Bắc Kinh, Thẩm Đốc Trí.”

Diệp Hoan ngẩn người, hắn lập tức xoa bớt nước canh trên mặt rồi vội vàng tiến lên nắm lấy tay ông ta một cách nhiệt tình, vẻ mặt tức giận thoát biến thành vui vẻ nịnh hót “Thì ra là chú năm, thật sự là vinh hạnh cho cháu.”

Thẩm Đốc Trí hừ hừ, quay đầu nói với Thẩm Đốc Lễ: “Đại ca, hai mươi năm trước anh đã sinh ra cái thứ gì vậy

142. Chương 143: Huynh Hữu Đệ Cung

Chú năm Thẩm Đốc Trí là người em trai có quan hệ tốt nhất với Thẩm Đốc Lễ. Có thể nói hai người cùng chung một chiến tuyến

Thẩm Đốc Trí nhìn bề ngoài trẻ tuổi hơn Thẩm Đốc Lễ, trên người mặc một cây đen, cái eo lưng luôn thẳng tắp như một thanh lợi kiếm nằm trong vỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra tiêu diệt kẻ địch. Gương mặt ngăm đen, đôi mắt sáng như nhìn thấu nhân tâm, ngũ quan rắn rỏi cường tráng, hoàn toàn mang khí chất của một quân nhân chính hiệu.

Thẩm Đốc Trí đứng trước cửa thư phòng, sừng sững như một cây thương cắm trên mặt đất, thân hình cao lớn tỏa ra chính khí mãnh liệt, vẻ uy áp như thể tất cả mọi người trên thế gian đứng trước mặt hắn đều trở thành đạo chích.

Tên đạo chích Diệp Hoan hiện giờ bộ dáng chật vật, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.

Thật sự không ngờ được hắn lại đá Thẩm Đốc Trí ngã lộn nhào. Hắn còn tưởng rằng chú tam xấu tính kia đang rình mò nghe lén ngoài cửa phòng cha hắn chứ...

“Lũ lớn cuốn trôi miếu Long Vương mà” Nét mặt Diệp Hoan hỏ thẹn, lay lay tay Thẩm Đốc Trí

“Buông ra! Phận con cháu lại cứ nắm tay nắm chân bậc trưởng bối còn ra thể thống gì” Sắc mặt Thẩm Đốc Trí càng nhẩn nhúm

Diệp Hoan vội vàng buông tay, cười gượng: “...Cháu cũng đâu thể dập đầu với chú, đây không phải là nguyên rửa chú sao”

Thẩm Đốc Trí: “....”

Thẩm Đốc Lễ cười khỏ, lên tiếng hòa giải: “Chú nắm, đừng so đo với nó, thằng nhóc khó bảo này lẫn lộn bên ngoài hai mươi năm, không ai dạy nó quy củ, đá chú một cái đã là khách khí lắm rồi. Khi tôi gặp nó lần đầu, nó còn định trấn lột tôi ấy...”

Thẩm Đốc Trí bất mãn hừ một tiếng: “Em so đo gì với nó chứ. Anh cả, thằng nhóc này không phải tuýp an phận thủ thường, anh phải quản giáo cho tốt kéo về sau lằm đường lạc lối”

Diệp Hoan âm thầm thở dài, xem ra vị chú năm này không có ấn tượng tốt với hắn. Mà cũng đúng, người ta đường đường là sĩ quan tư lệnh lại bị cháu trai đá một cước đâm đầu vào bồn hoa, nếu là người khác cũng sẽ tức giận

Thẩm Đốc Trí xoay người, sắc bén nhìn Diệp Hoan: “Ta đã nghe nói về cậu từ rất lâu rồi, Diệp Hoan. Nhất cử nhất động của cậu ở Ninh Hải đều nằm trong tầm chú ý của chúng ta. Cậu đúng là đã làm mấy chuyện khá đẹp mắt ở Ninh Hải, chiến đấu với bọn cướp, hạ gục Dương Tổ, cũng có chút tài trí. Nhưng trong mắt ta, cậu thực ra không phải người tốt lành gì. Vì tiền mà bắt cóc người vô tội, điều này nói rõ ý thức chấp hành pháp luật của cậu quá mỏng manh, khuyết thiếu quan niệm về kỷ luật. Kiểu người như cậu, nếu đi về chính đạo có thể nói là hiệp sĩ hào hiệp, nếu rơi vào tà đạo thì chính là quân hại nước hại dân. Bất kể là loại người nào thì tóm lại đều kiểu người ưa gây chuyện, cho nên...”

Thẩm Đốc Trí xoay đầu nghiêm trọng nói với Thẩm Đốc Lễ: “Anh cả, tiểu tử này phải giao cho em. Em mang hắn về cải tạo lại”

Diệp Hoan biến sắc: “Như thế nào gọi là “cải tạo lại” ?”

“Tức là mau chóng huấn luyện cậu. Ta sẽ đưa cậu vào đại đội đặc chủng của ta, huấn luyện một, hai năm, đi làm mấy nhiệm vụ. Sau khi xuất ngũ đảm bảo cậu sẽ có hình dáng con người”

Diệp Hoan run rẩy nói: “Hình dáng cháu bây giờ cũng đâu có giống súc sinh”

Thẩm Đốc Trí kiên quyết khẳng định: “Chỉ có một người đàn ông đã từng đi lính mới được gọi là đàn ông chân chính. Bọn hắn có ý chí kiên định, khí lực cường tráng, có đầu óc tỉnh táo. Bộ dạng cậu bây giờ đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, bả vai bên cao bên thấp y hệt mấy tên lưu manh thu phí bảo kê sống qua ngày. Cần phải ném cậu vào quân đội để rèn luyện, dù cậu có là đồng sắt vụn cũng có thể luyện thành tinh cương.”

Giờ phút này, Diệp Hoan không còn sót lại chút hảo cảm nào với chú năm này. Thật con bà nó âm hiểm, chẳng phải chỉ đá ông một cái thôi sao? Lại muốn đem lão tử vào quân đội vờn chơi, Thẩm gia chẳng lẽ tìm không ra vị nào giống người bình thường một chút?

“Tôi không đi!” Diệp Hoan ngạnh cổ chống đối

Thẩm Đốc Trí cười lạnh: “Có đi hay không không phải do cậu quyết, cậu cho rằng đại đội đặc chủng của ta ai cũng có thể gia nhập sao? Nếu không phải bởi vì cậu là cháu ta thì sao Thẩm Đốc Trí ta phải thiên vị ném một tên phế vật thích gây họa vào một đại đội tinh nhuệ?”

“Vậy chú tích đức chút đi, đừng để tôi gây họa cho người khác mới phải”

“Không được ‘Địa ngục bắt không, thế không thành Phật’ trong mắt ta, địa ngục đã thừa ra thằng nhóc cậu rồi, lão tử không độ hóa cậu thì thật không phải với chúng sinh”

Lúc này, Diệp Hoan cực kỳ hoài nghi Thẩm Đốc Trí trước kia chẳng qua chỉ là chân trợ lý, cũng bởi vì cái miệng thối có lực sát thương quá lớn nên làm tư lệnh tiền nhiệm bị tức chết, ông ta mới ngồi lên được cái ghế tư lệnh.

Thẩm Đốc Trí tiếp tục thuyết phục Thẩm Đốc Lễ: “Anh cả, đứa nhỏ này cần phải để quân đội giáo dục lại, cứ giao cho em đi thôi”

Gương mặt Thẩm Đốc Lễ có hơi do dự

Diệp Hoan quá sợ hãi, trong quân đội gian khổ như thế nào hắn biết rõ. Ở đó tuy rằng không thiếu ăn thiếu mặc nhưng phải chịu huấn luyện cùng các kỳ khảo hạch kỹ thuật quân sự liên miên. Đại đội đặc chủng thì yêu cầu càng cao hơn nữa, đó tuyệt đối không phải là địa phương cho người ở, đi vào đó không chết cũng bị lột da.

Chết cũng không đi!

Diệp Hoan càng hoảng sợ thì càng phát ra ý thức sinh tồn mãnh liệt

Không sai, chính là ý thức sinh tồn, đối với hắn, bị vớt vào đại đội đặc chủng chính là đi tìm chết.

Diệp Hoan cúi người nhặt một cục gạch gần đó, giơ lên cao, vẻ mặt tuyệt vọng kêu gào: “Tôi không đi! Ai bắt tôi đi tôi liền...”

Thẩm Đốc Trí hí mắt, cười nhạo: “Ái chà! Cũng hung ác gớm. Thế nào? Muốn đập chết ta sao? Có gan thì ra tay đi, chỉ cần cậu chạm được vào người ta, ta gọi cậu là chú”

Hai chân Diệp Hoan xoắn lên, sợ hãi nhìn ông, sau đó...bàn tay cầm gạch nhắm ngay vào đầu mình, quát ầm lên: “Ai..ai bắt tôi nhập ngũ, tôi liền cho các người xem não người trông như thế nào!”

Thẩm Đốc Trí ngây ra, hiển nhiên ông không ngờ được thằng cháu trai này lại thiếu khí phách như thế. Để chống đối việc nhập ngũ, lại dùng phương thức vô lại vậy.

Thẩm Đốc Lễ thấy Diệp Hoan bày ra bộ dạng liệt nữ trình tiết gặp phải lưu manh, không khỏi cười khở mấy tiếng. Trong lòng cũng không đành, dù sao con trai ông đã chịu khổ nhiều năm như vậy, hà tất lại để cho hắn chịu đựng quân đội gian khổ nữa.

“Chú năm, bỏ đi, chuyện Diệp Hoan nhập ngũ cứ tạm gác lại đã” Thẩm Đốc Lễ nhìn thoáng qua vẻ mặt mừng như điên của Diệp Hoan, thâm ý nói: “...sau này nếu nó gây họa ở Bắc Kinh, ta đưa nó vào quân ngũ cũng không muộn”

Diệp Hoan giật mình, lão già này có ý khuất phục mình đây. Sau này mình nên ít xuất hiện để tránh cho ông ta bắt được nhược điểm.

Thẩm Đốc Trí hình như không cam lòng, nhìn Diệp Hoan khề nói: “Em thấy thằng bé hồ đồ này sớm muộn cũng sẽ gây chuyện. Anh cả, anh thật không muốn nó vào quân đội sao? Cần suy nghĩ kỹ, ngọc không mài không sáng”

Diệp Hoan vội nói: “Đừng mài, mài rồi tôi liền tan thành bột phấn mất. Vật liệu không đúng sao có thể tạo được thành phẩm”

Thẩm Đốc Trí hậm hực trừng hắn, bỗng nhiên ông vẫy tay gọi hắn: “Cậu đến đây”

Diệp Hoan vẫn cầm cục gạch trong tay, thành thật đi đến trước mặt ông

Thẩm Đốc Trí chỉ chỉ bồn hoa trước mặt, ra lệnh: “Ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía ta, đứng rồi...mông nâng lên một chút, cứ như vậy, đừng nhúc nhích”

Diệp Hoan còn chưa hiểu rõ ông ta định làm cái gì liền cảm thấy sau mông bị người ta đá mạnh một cái. Diệp Hoan ngã lộn nhào, đâm thẳng đầu vào bồn hoa đầy bùn đất, tư thế ngã y hệt như Thẩm Đốc Trí lúc trước.

Thẩm Đốc Trí đập xong, khoan khoái phỉ tay, cười nói: “Được rồi, hai ta huề nhau. Bây giờ ta thừa nhận cậu là cháu trai của ta”

Diệp Hoan giận tím mặt mà không dám nói gì, phun phì phì bùn đất trong miệng.

Đến giờ hắn lại biết thêm một việc, không phải người lính nào lòng dạ cũng rộng lớn, có những người lòng dạ nhỏ mọn hơn cả cái lỗ kim, cho dù người lính đã làm đến sĩ quan tư lệnh cũng không ngoại lệ

Có thể khẳng định vị chú năm này là một người vô cùng ghi hận, có thù tăt báo.

Không thể trêu vào liền tránh thật xa, đây là phương thức hành xử của Diệp Hoan

Chú năm này không phải dạng hiền lành gì, cho nên Diệp Hoan viện đại cái cớ nào đó rồi chạy vắt giò lên cổ.

Trong sương phòng phía đông, Thẩm Đốc Lễ ngồi đối diện với Thẩm Đốc Trí. Nhiều năm ở trong quân ngũ đã hun đúc nên phong thái Thẩm Đốc Trí lúc nào cũng sắc bén như một thanh đao, gương mặt cứng nhắc không có lấy một nét cười, cho dù là đang ngồi trước người anh cả mà ông yêu quý.

Thẩm Đốc Lễ quan sát em trai, đôi mắt ánh lên nét vui vẻ

Đứa em thứ năm này của ông khi còn bé tính tình không khác gì Diệp Hoan. Thẩm Đốc Trí ỷ vào gia thế, gây chuyện thị phi khắp nơi. Năm đó, hấn nghịch lửa trong thư phòng của cha, gây ra hỏa hoạn. Bao nhiêu sách cổ quý giá của cha đều bị cháy gần hết. Cha nổi giận lôi đình, tổng khứ hấn vào quân đội. Quân đội quả nhiên là một cái lò luyện người, không tới vài năm, một thằng nhóc ương bướng càn quấy đã trở thành một khối tinh cương thượng phẩm. Sau khi Thẩm Đốc Trí hoàn thành vô số nhiệm vụ bí mật liền được thăng chức, có lẽ cũng phần nào dựa vào thế lực của Thẩm gia nhưng bản thân hấn thật sự có bản lĩnh. Một đường thăng chức cho tới vị trí tư lệnh cảnh vệ quân. Cảnh vệ quân khu Bắc Kinh cũng tương đương với cấm vệ quân kinh thành thời xưa. Thẩm Đốc Trí có thể ngồi lên vị trí thủ lĩnh cấm vệ quân, đủ thấy chính phủ coi trọng Thẩm gia thế nào.

Trong cuộc đời, Thẩm Đốc Trí chỉ kính trọng hai người, một là lão thái gia Thẩm gia, hai là anh cả Thẩm Đốc Lễ.

Đối với lão thái gia là kính sợ, đối với Thẩm Đốc Lễ là kính yêu. Thẩm Đốc Lễ là một người anh cả mẫu mực, ít nhất trong mắt Thẩm Đốc Trí, người anh này vừa là anh vừa là cha. Khi bọn họ còn nhỏ, lão thái gia chấp chương quyền hành trong gia tộc, ngày nào cũng bận đến tối tăm mặt mũi, không có thời gian dạy dỗ con cái. Mẹ bọn họ qua đời sớm, Thẩm Đốc Lễ một mình gánh vác trách nhiệm gia trưởng trong nhà, dạy dỗ các em đọc sách, chơi đùa, ai có công thì thưởng, ai có lỗi thì phạt. Thẩm Đốc Lễ luôn cố gắng chăm sóc các em trai, đặc biệt là đứa em út Thẩm Đốc Trí. Mỗi lần ông gây họa, khi cha muốn phạt ông thì anh cả luôn luôn ra mặt, không nói một lời thay ông chịu tất cả trừng phạt

Trong Thẩm gia bây giờ, chỉ có Thẩm Đốc Lễ và Thẩm Đốc Trí mới thật sự được coi là ‘huynh đệ tình thâm’. Bọn họ là những người anh em có thể đào tìm đào phổi cho nhau

Thẩm Đốc Lễ thoát khỏi dòng ký ức đã rất xa xưa, lặng lẽ rút ra một điều thuốc Đại Hùng Miêu, châm thuốc, rít một hơi thật sâu.

“Anh cả, anh bắt đầu hút thuốc lá từ khi nào thế?”

Thẩm Đốc Lễ cười trừ: “Gần đây có nhiều chuyện phiền lòng, những lúc căng thẳng hút vài điều để giảm bớt áp lực”

Thẩm Đốc Trí vươn tay giành lấy điều thuốc trong tay Thẩm Đốc Lễ, dúm vào khay gạt tàn trên mặt bàn.

“Anh cả, anh nhiều tuổi rồi, sau này không nên động tới thứ độc hại này nữa, đừng gieo mầm họa cho thân thể” Lời quan tâm của Thẩm Đốc Trí luôn lộ ra chút cứng nhắc mất tự nhiên

Ông vợ luôn cả bao thuốc Đại Hùng Miêu trên bàn nhét vào túi quần mình, rồi mới ngồi xuống trước mặt Thẩm Đốc Lễ.

“Anh cả, anh chắc không phải phiền lòng vì chuyện quốc sự. Là chuyện Diệp Hoan phải không?”

Thẩm Đốc Lễ nhẹ gạt đầu, thở dài nói: “Cha không chịu thừa nhận nó. Chú ba và chú tư càng tỏ ra căm ghét nó. Thân làm huynh trưởng, tôi đã nhường nhịn rất nhiều, hiện tại tôi cảm thấy thật sự là nguy cơ trùng trùng...”

Thẩm Đốc Lễ trừng mắt, kiên định nói: “Anh cả, anh không thể lui bước nữa, diệt kẻ địch cần phải làm thẳng tay”

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu: “Bọn họ không phải là kẻ địch, là anh em”

“Anh em?” Thẩm Đốc Trí cười lạnh

“Hai mươi năm trước, anh và chị dâu liều chết quay về Thẩm gia, còn chưa tới cửa nhà đã liên tiếp bị ám sát. Nếu không phải em phải ra mắng đại đội trinh sát tinh nhuệ liều chết bảo hộ thì hai người sớm đã chết ngay trên ngưỡng cửa Thẩm gia rồi. Bọn họ có từng xem anh là anh em hay chưa?”

“Hai mươi năm nay, bọn họ luôn gây sức ép, ngoài sáng trong tối khắp nơi chống đối, khắp nơi cản trở, giằng bẩy hãm hại anh. Bọn họ coi anh là anh em sao?”

Thẩm Đốc Lễ cúi đầu, im lặng thật lâu, mắt ông dần ánh lên tia sáng tàn khốc, thở dài: “Chỉ mong chú ba, chú tư biết chừng mực một chút. Hôm nay tôi đã đưa được Diệp Hoan đến Bắc Kinh này. Nếu bọn họ dám chạm đến con tôi, đành phải để bọn họ nếm mùi đau khổ. Hai mươi năm ẩn nhẫn, không phải vì tôi sợ bọn họ mà vì tôi vẫn còn nghĩ đến tình thân, đừng dồn tôi đến mức phản thân tình còn sót lại này hóa thành sắt đá vô tận...”

Thẩm Đốc Trí vui mừng nở nụ cười: “Anh cả, anh nghĩ thông suốt là tốt rồi. Tối nay em đi gặp cha, xem xem đến cùng ý tứ cha thế nào?”

.....

“Hai trăm triệu? Con bà nó! Cái câu lạc bộ gì mà tốn nhiều tiền như vậy?” Hầu Tử há hốc miệng

Diệp Hoan kiên nhẫn giải thích: “Câu lạc bộ tư nhân cao cấp, chính là...nói thế nào nhỉ, dù sao anh mày cũng chưa từng vào nơi nào như thế, hẳn là có phòng nghỉ ngơi, phòng giải trí, phòng tắm rửa, có nơi để ăn uống rồi nói chuyện phiếm các kiểu...”

Hầu Tử suy nghĩ một chút, liền góp ý: “Anh Hoan, chỗ anh nói em đã từng vào rồi, được gọi là phòng tắm hơi massage, có em gái phục vụ trọn gói chỉ hết sáu trăm đồng”

Diệp Hoan khinh bỉ nhìn hắn: “Lăn đi, đồ nhà quê! Mày đừng đem cái nơi thiếu đứng đắn đó so sánh với câu lạc bộ của anh. Hơn nữa, giá mày nói là từ năm nào năm nào rồi. Bây giờ muốn có em gái phục vụ tối thiểu phải ba ngàn”

“Anh Hoan, anh mở cái câu lạc bộ đó đến cùng là có cái lợi ích gì?”

Diệp Hoan nhăn mày: “Anh cũng không biết có ích lợi gì, nhưng Lưu Tử Thành ba hoa chích chòe rất say sưa, đáng điệu thật sắc bén. Cứ mở một cái cũng không sao”

Hầu Tử sùng bái nhìn hắn: “Anh Hoan, em đặc biệt hâm mộ bộ dạng phá gia chi tử này của anh, chính là hình tượng mấy cao thủ coi tiền như rác. Em thích!”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Anh mày đang nghèo đói lắm đây, còn thiếu những một trăm triệu nữa, tao biết đi đâu kiếm đây?”

Hầu Tử cũng sầu muộn: “‘Hiển tình’ khẳng định không ăn thua gì, ba người chúng ta, cộng thêm Lưu Tử Thành chắc chỉ bắn đây được nửa cái đập chứa nước, độ khó quá cao...”

“Mày đừng ảo tưởng nữa được không? Mày cho rằng nhị đệ của chúng ta là súng bắn nước cao áp chắc. Lưu Tử Thành nói không sai, muốn đứng vững trong cái xã hội này thì không thể dựa mãi vào gia đình, phải có thể lực của riêng mình. Một trăm triệu là con số không nhỏ, anh phải suy nghĩ biện pháp gom góp...đúng rồi, Trương Tam đâu?”

Hầu Tử bĩu môi một cái, tổ giác: “Thằng Trương Tam đang nằm vật vã trong phòng kia kìa”

“Nó bị làm sao?”

“Thằng đàn đó hôm trước đi tản bộ quanh khách sạn, nhìn thấy một bé gái năm tuổi rất xinh xắn. Con nhóc kia bắt chước tư thế của Thủy Thủ Mặt Trăng, nói một câu: ‘Ta đại biểu ánh trăng trừng phạt người’. Thằng đàn Trương Tam không biết trúng tà gì mà cũng bắt chước tư thế đó, cười dâm dăng nói với đứa bé ‘Ta đại biểu mặt trời xx người’ Vừa dứt lời, ba ba đứa bé xuất hiện, đánh nó đến đầu nổi cục như Như Lai Phật Tổ. Bây giờ nó đang nằm rên rỉ trong phòng”

Diệp Hoan im lặng thật lâu, thở dài: “Thanh niên thời nay thật mạnh động, nhưng thằng đàn kia cũng hơi thái quá”

‘Còn không phải sao?’

143. Chương 144: Sự Nghiệp Kiếm Tiền.

Diệp Hoan và Hầu Tử vẫn luôn kính trọng thói quen bỏ dở nửa chừng của Trương Tam

Người bình thường đang làm việc gì đó lại bỏ ngang là chuyện bình thường. Nhưng người có thể kiên trì mỗi năm, mỗi tháng, năm ngày ba bữa như Trương Tam thì vô cùng hiếm hoi. Chỉ dựa vào điểm này thôi cũng khiến Diệp Hoan và Hầu Tử cùng kính trọng hẳn.

“Chỉ có thể nói rằng, Trương Tam có thể sống từ nhỏ đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi, nếu như sau này lúc nó đã già mà viết ra một quyển hồi ký thì quyển hồi ký này nhất định là một kiệt tác. Bản kiệt tác này không những có thể khích lệ những thế hệ sau mà còn có thể giảm đi một phần lớn tỷ lệ tự sát, ngay cả tên ngốc như Trương Tam còn có thể sống hơn hai mươi năm thì có chuyện gì trên thế giới này mà không thể chịu được?” Diệp Hoan phun khói, chậm rãi nói.

Phòng của Trương Tam vốn đang im lặng lại vang lên tiếng giường bị rung và cả tiếng rên rỉ thống khổ của Trương Tam

Hầu Tử nhìn vào gian phòng, liếm môi nói: “Hoan Ca, lời anh nói có hơi độc địa không?”

Diệp Hoan cười tủm tỉm nói: “Cái này sao có thể gọi là độc? Anh đây còn có lời nói độc hơn đây, cam đoan Trương Tam nghe xong nhất định sẽ nhảy từ trên cửa sổ xuống, tin không? ”

“Em đương nhiên tin anh, nhưng anh cũng nên tích đức chút đi.”

Lúc hai người đang nói chuyện, thì Lưu Tử Thành gọi điện thoại tới, nói y đang đợi Diệp Hoan trên quán trà ở lầu một của khách sạn.

Diệp Hoan thở dài, sau đó đứng lên đi ra khỏi phòng.

Lưu Tử Thành rất cố chấp với việc gây dựng sự nghiệp ở Bắc Kinh. Vì số tiền một trăm triệu còn thiếu kia mà mấy ngày nay y đi khắp nơi kêu gọi đầu tư nhưng hiệu quả lại không lớn.

Không đến Bắc Kinh không biết mình nhỏ bé, Giang Nam đệ nhất công tử nếu đặt ở Bắc Kinh, thật sự không thể tạo ra bao nhiêu sóng gió, mà Lưu Tử Thành lại không muốn ba mình xem thường, cho dù thế nào cũng không đồng ý để bạn bè ở Giang Nam giúp mình, quyết tâm muốn tạo dựng sự nghiệp cho ba mình nhìn thấy.

Lúc Diệp Hoan đến thì Lưu Tử Thành đang ngồi thẩn thờ trên ghế, hút thuốc một cách buồn bã, nhìn qua thấy như là người mắc bệnh nan y.

Diệp Hoan nở nụ cười, đi đến bên cạnh Lưu Tử Thành, vỗ vào vai hắn một cái thật mạnh :“Anh Lưu, anh phần chần lén một chút được không? Bộ dạng này của anh thật sự khiến người khác cảm thấy tuyệt vọng đó, trông còn buồn thảm hơn cả mấy tên chơi cổ phiếu bị lỗ... ”

Lưu Tử Thành giận dữ nói :“Cậu cũng đừng có chọc vào nỗi đau của anh, cậu cũng biết là hiện tại anh phiền thế nào mà? Mn, những tên bạn cũ trước kia quả nhiên không thể tin được, lúc trên bàn rượu thì luôn vỗ ngực thật mạnh nói có chuyện gì cũng sẽ giúp đỡ, giờ đây anh nói cần vay vốn đầu tư thì tất cả đều nhanh chóng chạy trốn, anh coi như là cũng hiểu được tấm lòng của bọn chúng, lòng người luôn dễ thay đổi, như người ta uống nước, nước vào trong miệng rồi mới biết ấm lạnh...”

Diệp Hoan cười nói: “Anh cho là tiền của họ đều là gió thổi tới sao, anh cần bao nhiêu họ cho bấy nhiêu? Thời buổi này đâu có nhiều người ngu, một trăm triệu đâu phải nói cho là cho. ”

Lưu Tử Thành thở dài: “Thế phải làm sao bây giờ? Không có tiền hay thiếu tiền đều không thể làm xong chuyện này.”

“Anh có ba mươi triệu, tôi có bảy mươi triệu. Một trăm triệu chẳng lẽ cũng không thể mở được câu lạc bộ này sao?”

Lưu Tử Thành bưng bình lắc đầu: “Không được, dù được nhưng đẳng cấp cũng thấp hơn nhiều so với dự đoán, cái đó gọi là tiền nào của nấy. Câu lạc bộ tư nhân là nơi là nơi gặp mặt của các cậu ấm, nơi có đẳng cấp thấp không thể nào khiến họ chú ý, có lẽ sẽ có người vì mặt mũi của Thẩm gia mà tới, nhưng cũng chỉ được một, hai lần chứ không thể kéo dài.”

Diệp Hoan vô thức gõ nhẹ lên bàn, nói: “Anh Lưu, câu lạc bộ này thật sự có thể kiếm tiền sao?”

Lưu Tử Thành chỉ tay thề thốt: “Nhóc con, cậu vẫn cứ không tin tưởng lợi nhuận của CLB. Vậy để anh nói cậu nghe, nếu CLB có những nét đặc sắc riêng, thì hàng năm đều có thể thu được lợi nhuận từ việc thu phí hội viên. Một CLB cao cấp có thể thu được khoảng hai vạn đô la phí hội viên. Đó là chưa kể tới những lợi nhuận khác như trung tâm tập thể hình, giải trí, vũ hội, tiệc tùng,... nếu như chúng ta làm tốt, có được khoảng một nghìn hội viên, thì không đến một năm đã có thể thu hồi vốn gốc”

Diệp Hoan kinh ngạc mở to hai mắt: “Cái này kiếm được nhiều tiền hơn cả đi cướp ngân hàng.”

“Cướp ngân hàng là gì chứ! Cậu cướp một cái xe chở tiền cùng lắm cũng chỉ có được khoảng hai, ba vạn đồng, còn phải liều mạng nữa, việc mở CLB này sẽ khiến người khác như kẻ điên mà tranh nhau đưa tiền vào túi cậu.”

“ . . So với việc móc túi trên xe buýt còn kiếm tiền nhanh hơn?”

“ . . Hai việc này hoàn toàn không thể so sánh với nhau cậu hiểu không?” Lưu Tử Thành đen mặt nói.

Diệp Hoan lẩm bẩm nói: “ . . Thế chắc phải kêu Trương Tam đến đây để nó nhìn thấy tiền đồ của nó ra sao.”

Lưu Tử Thành ung dung nói: “Đây chỉ là lợi nhuận bên ngoài, lợi nhuận bên trong còn phong phú hơn nhiều.”

“Lợi nhuận bên trong?”

Lưu Tử Thành thâm trầm cười cười, thấp giọng nói: “Người có thể đến câu lạc bộ hoặc là có tiền hoặc là có quyền, họ là người đứng trên đỉnh của xã hội này, có người là con cháu của lãnh đạo lớn, có người là chủ của công ty lớn. Nói thật, sau lưng họ đều là những hậu trường vững chắc và những khả năng khổng lồ, mỗi câu nói của họ, đều sẽ quyết định hướng đi tương lai của hai giới chính trị và kinh doanh. Nếu cậu là chủ của CLB, lại là Thẩm gia công tử, nhất định người khác sẽ giao thiệp với cậu, nhân mạch này, là tài nguyên cậu có thể dùng không hết, đây chính là thực lực lớn nhất mà cậu có thể nắm trong tay, thứ này cho dù là cậu có ngàn vàng cũng khó mà mua được.”

Diệp Hoan không phải kẻ ngu, ngay lập tức liền hiểu được ý của Lưu Tử Thành, vì vậy nheo mắt nhìn y, nói: “Anh từ Giang Nam chạy đến đây, nóng vội mở CLB này, chắc là cũng đã có áp ủ từ lâu rồi phải không?”

Lưu Tử Thành thản nhiên cười, thành thật thừa nhận nói: “Đúng vậy, câu lạc bộ tư nhân này, tôi đã nghĩ về nó từ mấy năm trước nhưng luôn không có cơ hội thích hợp để thực hiện, vì một nhà nội ở Giang Nam như tôi đi vào Bắc Kinh không được tính là cái gì hết, không có người giúp, lại không có bối cảnh, muốn mở CLB ở nơi tầng long ngoạ hổ như Bắc Kinh, so với lên trời còn khó hơn, cho tới lúc gặp được cậu, tôi đã biết, cơ hội tới rồi.”

“Cậu tuy cũng không quen biết ai ở Bắc Kinh nhưng sau lưng cậu là Thẩm gia, cậu lại là con trai của Thẩm tổng lý, bao nhiêu năm qua muốn kinh doanh tốt thì phải có hậu trường vững chắc. Tôi hiểu rất rõ, việc buôn bán trong nước chẳng qua là vì mặt mũi, chỉ cần cậu có mặt mũi, thì dù ngồi một chỗ cũng sẽ có người tới kết giao, thân phận quyết định địa vị, thân phận của cậu chính là thứ quan trọng nhất trong CLB của chúng ta.”

Diệp Hoan suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Tôi hiểu rồi, ý anh muốn tôi làm bình hoa đúng không? Chuyện gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần đứng trước cửa là tự nhiên sẽ có người đưa tiền đến đúng không? . . .”

Lưu Tử Thành khinh bỉ nói: “Cậu cũng đừng có tự khen mình, bộ dạng này của cậu, nói cậu là bình hoa chính là đang sỉ nhục cái bình hoa đấy . . . Cậu cùng lắm cũng chỉ là một cái tẩu thuốc.”

Diệp Hoan đen mặt : “Anh cũng đừng làm tôi mất mặt, tôi mà là tẩu thuốc à? Anh từng thấy cái tẩu thuốc nào trắng trẻo mịn màng như tôi chưa?”

“Được rồi được rồi, cậu muốn nói cậu là bình hoa tôi cũng không cần, dù sao thì cũng có ý nghĩa gần như vậy.”

Diệp Hoan vui vẻ: “Nếu theo lời của anh thì danh tiếng Thẩm gia rất đáng giá đúng không?”

“Vô cùng đáng giá, nếu như so với bình hoa, thì cái danh Thẩm gia này chính là bình hoa cổ làm bằng sứ Thanh Hoa. . .”

Diệp Hoan hứng khởi nói: “Thế còn tôi?”

Lưu Tử Thành liếc hần, chậm rãi nói: “Vừa rồi không phải nói rồi sao? Là tẩu thuốc.”

Diệp Hoan: “. . .”

Lưu Tử Thành dù thế nào cũng coi như là một thành viên của giới nhà nội, lời của y có thể tin tưởng được. Danh tiếng Thẩm gia ở Bắc Kinh lại có tác dụng lớn vậy thật sự khiến Diệp Hoan bất ngờ.

Nếu vậy thì CLB này sẽ coi cái danh hiệu Thẩm gia như trấn điểm chi bảo rồi, mà Thẩm gia lại là gia tộc có quyền lực chính trị lớn trong nước, nếu như quyền lực là thứ tài sản thuộc sở hữu của quốc gia, vậy việc này có được xem là hành vi phá hoại tài sản quốc gia không?

Chuyện này thật sự quá phức tạp, Diệp Hoan nghĩ mãi mà cũng không hiểu rõ, nên hần cũng lười nghĩ tiếp.

“Nói vậy thì mặt mũi của tôi ở Bắc Kinh cũng không nhỏ phải không ?”

Lưu Tử Thành nói: “Đương nhiên không nhỏ! So với cái cổ xay còn lớn hơn.”

Diệp Hoan không kìm lòng được mà xoa xoa mặt mình, mê mẩn nói: “Thì ra gương mặt này của tôi quan trọng như vậy, thế thì sau này tôi phải mua chút phấn, chăm sóc khuôn mặt này thật tốt”

Lưu Tử Thành: “. . .”

Y phát hiện không thể nào có cùng tư duy với tên này được, đầu óc hần luôn không suy nghĩ theo lối thông thường

Diệp Hoan trầm tư, lẩm bẩm nói: “Anh nói xem, nếu như tôi đứng trước cửa tiếp khách, không làm việc gì cả, chỉ cần cười thôi thì giá cả tính thế nào? Gương mặt quý giá như thế nỗ lực cười thì phải được trả tiền lương chứ?”

Lưu Tử Thành: “. . .”

“Mỉm cười năm mươi đồng, cười to một trăm đồng, cười ngây ngô hai trăm đồng. . . . Tôi mỗi ngày chỉ cần cười thôi chắc cũng có thể được hơn ba mươi ngàn, không làm gì mà đã có nhiều đó tiền rồi. . .”

Lưu Tử Thành lạnh lùng nói: “Cậu sao lại có tính cách như kỹ nữ thế kia? Nếu cậu không cảm thấy việc rao bán tiếng cười rất mất mặt thì sau khi CLB khai trương tôi sẽ để cậu đi tiếp khách.”

Diệp Hoan cười ha ha, sau đó liên tục vỗ vai y, nói: “Tôi chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi, nếu như muốn tôi bán tiếng cười, giá tiền đâu thế nào rẻ như vậy? Ít nhất cũng phải hơn một ngàn.”

Lưu Tử Thành thở dài: “. . .”

Thẩm gia sao lại có một tên quái dị thế này chứ?

“Việc thiếu một trăm triệu kia anh đừng quá nóng vội, tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Diệp Hoan trở nên nghiêm túc, trong lòng cũng dâng lên ý chí chiến đấu mạnh mẽ. Đương nhiên, việc khiến ý chí chiến đấu của hần dâng lên chính là lợi nhuận kiếm được so với việc cướp ngân hàng còn nhanh hơn. Lưu Tử Thành trước kia đã từng nói với Diệp Hoan về chuyện này nhưng không rõ ràng nên Diệp Hoan cũng không để trong lòng, giờ đây sau khi hần biết được lợi nhuận khổng lồ từ CLB nên đã động tâm.

Từ lúc nhận lại cha mẹ đến giờ, Diệp Hoan vẫn chưa làm được việc gì ra trò, việc xây dựng viện phúc lợi có thể miễn cưỡng tính là một việc, nhưng nó lại mang tính chất phi lợi nhuận, những thứ có thể mang đến tiền lời hẳn còn chưa làm được việc gì.

Thẩm Độc Lễ nói đúng, một người đàn ông ít nhất phải có chút bản lĩnh, không nhất định là phải đứng trên thiên hạ, nhưng nhất định phải có khả năng nuôi gia đình, đường đường là đàn ông đã trưởng thành, chẳng lẽ cả đời đều phải để mẹ nuôi? Lưu Tử Thành nhìn thấy ngọn lửa đang cháy trong mắt Diệp Hoan, y khẽ nở nụ cười, y biết Diệp Hoan lúc này muốn làm thật rồi.

Lưu Tử Thành vươn tay ra, nắm chặt tay Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, đây là lần thứ hai chúng ta hợp tác đúng không?”

Diệp Hoan cười nói: “Con người anh coi như đáng tin, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Lần thứ nhất hai người hợp tác đã kéo Dương Tổ xuống ngựa, lần thứ hai này sẽ tạo ra chuyện gì đây?

Chỉ có có trời mới biết.

. . .

“Một trăm triệu cuối cùng có thể làm được việc gì?”

Trong phòng tổng thống yên tĩnh của khách sạn, Diệp Hoan và Chu Mị đang nói chuyện.

Hôm nay Chu Mị mặc một bộ váy màu đỏ, đôi chân dài miên man dưới đôi tất đen, không biết là cố tình hay vô ý mà cứ lúc ẩn lúc hiện, làm mắt Diệp Hoan như sắp rớt ra ngoài.

“Một trăm triệu?” Chu Mị nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo vài phần quyến rũ, đôi mắt đẹp như cảnh liễu xanh vào mùa xuân, yếu ớt nhưng động lòng người.

“Một trăm triệu có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng còn phải xem là để làm chuyện gì, một trăm triệu đối với gia đình bình thường mà nói thì có thể giúp họ có cơm ăn áo mặc tới mấy đời, nhưng đối với tầng lớp thượng lưu mà nói thì nó cũng chỉ đủ cho họ đánh mấy ván bài mà thôi” Diệp Hoan gật đầu rồi suy nghĩ.

“Trước kia, tôi không có tiền đóng tiền nhà, nếu có được một trăm triệu, đại khái đủ để tôi trả. . .” Diệp Hoan trợn mắt, bắt đầu bấm tay tính toán.

Chu Mị nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Hoan nên cười khúc khích, nói: “Anh đừng có làm ra bộ dạng quái dị này nữa, một trăm triệu đủ để anh trả 16000 năm tiền nhà đấy.”

“Hơn 10000 năm. . .Tôi đây sống tới lúc nào mới đủ đây, nếu như đem đi mua thuốc lá Cát Trắng bao mềm chắc khoảng. . .”

Chu Mị không cần suy nghĩ mà nói tiếp: “Đủ cho anh mua hai mươi triệu bao đấy.”

Chu Mị im lặng một lát rồi nhướn đôi mi thanh tú lại, nói: “Anh đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?”

Diệp Hoan xấu hổ vuốt mũi, sau đó xoa xoa tay, cười khan: “Chu Mị, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, tôi đối xử với cô có tốt không?”

“Coi như cũng tốt, vừa đủ tiêu chuẩn.”

“Cô đi theo mẹ tôi cũng không ít năm rồi phải không? Chắc cô cũng có không ít tiền riêng nhỉ. . .”

Chu Mị thở dài nói: “Diệp Hoan, cho dù anh muốn mở miệng vay tiền, ít nhất cũng phải nói uyển chuyển một chút chứ, đừng như bọn bắt cóc đòi tiền chuộc thế, anh phải biết rằng trên thế giới này có hai thứ mà mỗi người phụ nữ sẽ không nói ra dù cho có bị giết chết, cái thứ nhất là tuổi tác, cái thứ hai là tiền riêng.”

“Không chắc đâu, những người có bộ ngực nhỏ sẽ có bí mật thứ ba, là số đo vòng một. . .”

Chu Mị: “. . .”

Diệp Hoan ngại ngừng cười, lặng lẽ nói: “Dạo gần đây tôi có chút khó khăn, muốn vay tiền của cô. . .”

Chu Mị cau mày nói: “Em nhớ lần trước phu nhân đã đưa cho anh rất nhiều tiền mà, dùng hết rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi là con nhà giàu mà, đương nhiên phải tiêu tiền như nước, vài ngày trước đã cùng vài vị tổng giám đốc đánh bài, thua hết tiền rồi. . .” Diệp Hoan mặt không đỏ mắt không chớp nói dối.

Chu Mị cắn môi dưới, oán giận đá Diệp Hoan một cái, nói: “Nói dối, cho anh nói dối này! Anh rốt cục có thể nói ra mấy lời thật lòng không? Còn đánh bài thua hết tiền, rất giỏi đấy.”

Diệp Hoan vẽ mặt đau khổ nói: “Dù sao tôi đang cần dùng tiền gấp, cô lại có nhiều tiền, chi bằng cho tôi mượn một trăm triệu đi, nửa năm sau tôi sẽ trả tiền lại cho cô.”

Chu Mị liếc hần, đôi môi anh đào nhỏ nhắn phun ra ba chữ: “Em không có.”

Chu Mị sau khi nói xong thì đứng dậy đi nơi khác, để lại cho Diệp Hoan một bóng dáng thướt tha mê người.

Diệp Hoan thở dài.

Phụ nữ, cho dù có tiền hay không, nếu tìm họ vay tiền tương đương với việc chiếm đoạt thân thể họ, người này so với người kia càng keo kiệt hơn, nhỏ là lọ dấm trong bếp, lớn là một trăm triệu tiền mặt. . . Cô không muốn cho tôi mượn tiền, thì tôi phải ép buộc cô thôi, để cô ngoan ngoãn giao tiền ra, hơn nữa cô còn có khả năng bị tôi tiền dâm hậu sát, đâu được lợi lộc gì, nếu ban đầu cho tôi mượn tiền luôn có phải tốt hơn không. . .

Đúng là tầm nhìn thiên cận!

144. Chương 145: Gặp Lại Liễu Mi

Vay tiền luôn luôn là một chuyện cực kỳ gian nan.

Diệp Hoan bây giờ có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Lưu Tử Thành, thực ra cái này cũng trách hần bình thường ăn nói quá ti tiện. Lúc nào hần cũng thật thật giả giả, làm cho người ta không biết lúc nào hần thật lòng, lúc nào hần lừa gạt. Chu Mị căn bản không xem lời hần nói là sự thật nên cô tự động quyết định không thềm đêm xỉa.

Hần tính toán, đánh giá độ thành thật của mình trong lòng Chu Mị là con số âm, giống như thằng bé rắm thối la hét “Sói đến đây” trong truyện ngụ ngôn.

Diệp đại thiếu gia khó khăn vất vả lắm mới nảy mầm chút tâm tư sự nghiệp nho nhỏ, ấy vậy mà còn chưa bắt đầu đã gặp khó khăn. Loại khó khăn này tất cả nam nhân có lòng muốn xây dựng sự nghiệp đều gặp phải: ‘Không có tiền’.

Đến bây giờ Diệp Hoan vẫn cảm thấy như mình đang mơ.

Mấy tháng trước kia, hần vẫn còn phát sầu vì vài đồng tiền thuê nhà, mỗi khi đến lúc nộp tiền nhà giống như là ngày chết sắp đến, ngay cả muốn phóng cái rắm cũng phải kẹp dít lại sợ kinh động đến lão già Vương chủ nhà. Vài tháng trôi qua, hần vẫn rầu rĩ, bất quá bây giờ hần phát sầu vì 100 triệu, nhìn thể nào cũng là nỗi ưu sầu thật cao cấp nha, vài ba đồng tiền thuê nhà trước kia sao có thể so sánh?

Hiện tại, Diệp Hoan đi đâu cũng bày ra khuôn mặt khóc lóc thảm thiết. Từ khi bước vào vòng xoáy giàu sang, cái khác học không xong nhưng cái loại khí chất sầu muộn này của giới thượng lưu hần đã học thật giống rồi, đều là buồn vì tiền. Do đó hần suy đoán, chả lẽ đám người thượng lưu mặt buồn rầu kia đều đang bị một khoản nợ khổng lồ đốt mông sao?

Thiếu tiền thì phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, từ ngày bước vào xã hội, hầu như ngày nào hần cũng trải qua cảnh vật đầu cá và đầu tôm, chưa từng trải qua sự giàu sang, trong trí nhớ vĩnh viễn thiếu tiền là nhiều nhất.

Giờ bàn tay đếm một vòng, những kẻ có tiền mà hần biết thì mẹ hần Chu Dung và Chu Mị, hai người này không trông cậy được rồi, Diệp Hoan mở không nổi miệng, còn một người là Liễu Mi nhưng đã lâu rồi không có liên lạc.

Sau khi công ty Hồng Hổ ở Ninh Hải bị tạm dừng hoạt động để điều tra, do có Diệp Hoan can thiệp nên mấy ngày sau liền hoạt động trở lại. Nhưng sau sự kiện đó, người phụ nữ mạnh mẽ này vô cùng quyết đoán giống như phong thái của một đại tiểu thư hắc bang, tay ngọc vung lên, triệt để đóng cửa tất cả các công ty dưới danh nghĩa Hồng Hổ có dính đến hắc đạo, ví dụ như các quán bar, vũ trường, cho vay nặng lãi... Những nhân viên làm việc ở đó đều bị đưa vào tổng công ty trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Sau đó chọn ra những người đứng đắn nghiêm chỉnh, thành thật làm công kiếm tiền.

Tái ông mất ngựa, chưa chắc đã phải là họa, đối với công ty Hồng Hổ mà nói, việc chính quyền Ninh Hải ra tay chấn chỉnh lại an ninh trật tự rất hợp ý Liễu Mi. Cô thuận thế cải tạo một bang phái xã hội đen nổi tiếng thành một công ty lớn nghiêm chỉnh. thực hiện tẩy trắng hoàn toàn.

Từ sau khi Diệp Hoan nhận lại cha mẹ, có liên lạc với Liễu Mi mấy lần. Khi biết tình trạng hiện tại của Hồng Hổ, hẳn vô cùng bội phục sự kiên nghị và quyết đoán của nữ cường nhân này. Việc làm quyết đoán này không khác gì dùng dao tự cắt đi khối u nhọt trên cơ thể, rất nhiều người đàn ông không thể làm được nhưng Liễu Mi lại làm được.

Cô nàng quyết đoán này... có lẽ sẽ quyết đoán xuất ra một trăm triệu chẳng?

Diệp Hoan đang suy nghĩ có nên điện thoại cho Liễu Mi để vay tiền hay không thì điện thoại vang lên.

Trên màn hình, dòng tên Liễu Mi nhấp nháy trên màn hình.

Diệp Hoan nở nụ cười, thế này mới gọi là tâm hữu linh tê (người có lòng thì suy nghĩ giống nhau, thường dùng để chỉ tình cảm giữa nam và nữ), đang định gọi thì cô ấy đã gọi tới trước rồi. Cô ấy chủ động gọi tới, cái này gọi là thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại đâm vào...

Diệp Hoan lập tức bắt, giọng nói thanh thúy đầy kiêu ngạo của Liễu Mi truyền đến

“Tiểu trợ lý, tiểu hôn đản, anh mấy tháng rồi không đi làm. Nói cho anh biết, tiền lương của anh đã bị tôi khấu trừ thành số âm, anh trả tiền tôi đi!”

Diệp Hoan kìm hoãn phiên muộn nói: “Sao cô không dứt khoát đuổi việc tôi cho xong?”

Liễu Mi hừ hừ, nói: “Nghĩ hay lắm, đuổi việc anh ai trả tiền tôi? Anh tính xem, lương mỗi tháng của anh là 4000 đồng. Anh bỏ việc một ngày sẽ khấu trừ 300 đồng, một tháng ba mươi ngày, anh bị khấu trừ 9000 đồng. Vậy là mỗi tháng anh phải nộp thêm cho tôi 5000 đồng. Đúng là một khoản thu vào không nhỏ nha. Cho nên, tôi không đuổi việc anh, anh cứ tiếp tục bỏ bê công việc đi, nhớ rõ mỗi năm nộp cho tôi 60.000 đồng tiền phạt”

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Tính toán thật rõ ràng nhỉ, đi ra ngoài đong nước mắm khẳng định sẽ không thiệt thòi...”

Liễu Mi khế nói: “Tính toán đơn giản như vậy tôi đương nhiên làm được, tôi còn chưa có tính bắt anh nộp tiền lãi suất nộp phạt chậm hàng tháng đấy..”

“Lão bản quả nhiên đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt...”

Liễu Mi cười đắc ý hai tiếng, sau đó bên kia trầm mặc một lúc, nửa ngày sau, truyền đến thanh âm u oán.

“Diệp Hoan, từ khi anh rời khỏi công ty, rất ít liên lạc với tôi, anh... anh có phải không xem tôi là bạn bè không?”

Diệp Hoan mãnh liệt nhảy dựng lên, thâm tình nói: “Liễu tổng, nói thật, tôi rất nhớ cô...”

“Thật chứ?” Trong giọng nói của Liễu Mi không hề nén được niềm hân hoan.

“Thật! Lâu như vậy không gặp cô, giọng nói và dáng điệu của cô luôn quanh quẩn trong đầu tôi, bám riết giống như quỷ vậy... Không đúng! Nó giống như mối tình đầu khác cốt ghi tâm không thể nào quên được...”

“Vậy sao anh không thường xuyên đến thăm tôi? Kể cả điện thoại cũng không thềm gọi.” Liễu Mi bất mãn nói.

“Tôi bận công việc thật mà...” Lời nói của Diệp Hoan mang theo một ý vị bất đắc dĩ rõ ràng, lý do vô cùng chính đáng mà những người thành công rất thích dùng

”Hừ hừ, anh lên làm ông chủ lớn rồi, chướng mắt người tiểu đả tiểu nháo(ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.) tôi đây rồi.

“Tôi nói thật. Tôi quả thực rất bận, vừa xong việc xây dựng viện phúc lợi thì lại có chuyện khác nảy sinh. Liễu tổng, cô cũng là một bà chủ thành công, cô có lẽ cũng hiểu được người thành công tựa như những con lừa vậy, cứ quay tròn trong cái vòng luẩn quẩn vĩnh viễn không bao giờ ngừng, thứ ăn vào là cây cỏ, thứ cho ra lại là sữa đậu nành...” (DG: Thanh niên lại lảm nhảm linh tinh)

“Được rồi, được rồi, bớt nói hươu nói vượn đi. Tiểu hổ dẫn, anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh”.

Diệp Hoan hắc hắc cười: “Không đúng dịp rồi, tôi không ở Ninh Hải, thật sự không lừa cô. Tôi đang ở Bắc Kinh..”

Liễu Mi cũng cười đắc ý: “Tôi biết anh không ở Ninh Hải, Chu Mị là chị em thân thiết với tôi, cái gì cũng nói cho tôi biết rồi, tôi đang ở Bắc Kinh đây này, Diệp đại công tử, đi ra gặp mặt tôi chứ.”

Diệp Hoan ngây ra một lúc, tiếp theo mừng rỡ nói: “Cô thực sự ở Bắc Kinh? Đi, tôi đi gặp cô ngay, tôi cũng muốn tha hương gặp cố tri.”

“Chúng ta gặp mặt ở đâu?” Thanh âm Liễu Mi cũng lộ ra vẻ mừng rỡ và kích động.

“Có một cửa hàng đồ ngọt ở gần khách sạn tôi ở, chỗ đó sữa đủ uống không tệ, uống gì bỏ đó, uống vào thì meo meo cũng sẽ lớn như trái sầu riêng vậy, cô nên uống nhiều một chút”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó truyền ra tiếng gầm diếc tai: “Meo meo của lão nương nhỏ hơn ai hả? Cần phải uống loại nước này sao? Tên khốn kia, người cứ chờ đó cho lão nương”

...

Diệp Hoan không quen đường xá Bắc Kinh, vì vậy hắn dứt khoát hẹn Liễu Mi quán trà ngay tầng một của khách sạn.

Ngồi chờ chưa đến hai mươi phút, Liễu Mi đã vội vàng đến.

Vừa thấy Diệp Hoan, Liễu Mi thoáng giật mình, tiếp theo cô giống như con sư tử cái giương nanh vuốt vọt lên, tóm lấy cổ Diệp Hoan, gõ bồm bộp vào đầu hắn.

“Tiểu hổ dẫn, tiểu lưu manh, lại dám chê lão nương ngực nhỏ, ngực lão nương nhỏ chỗ nào hả? Anh nói đi, anh nói đi!”

“Ôi... Dừng tay! Vỡ đầu rồi! Gõ nữa là thu phí nha! Gõ một cái một trăm triệu” Diệp Hoan lấy tay che đầu, hai tai đỏ bừng nhưng vẫn không quên đòi tiền.

Hai người vừa gặp mặt đã náo loạn một hồi làm không ít người phải ghé mắt nhìn.

Liễu Mi thấy mọi người đang nhìn, vội vàng buông lỏng tay, thẹn thùng lè lưỡi, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên.

Hai người ngồi xuống, lúc này Liễu Mi xấu hổ ho lên hai tiếng, đôi mắt đáng yêu chớp một cái nhìn chăm chăm Diệp Hoan.

Diệp Hoan không được tự nhiên, giả bộ nhìn xung quanh, thấy Liễu Mi vẫn chăm chú nhìn hắn, Diệp Hoan đứng ngồi không yên, khuôn mặt khôi ngô cũng đỏ lên, thân thể đột nhiên uốn éo, biểu tình ồm ồm: “Đáng ghét! Lão gia cứ nhìn người ta hoài à

”

Diệp Hoan bỗng nhiên giả gái làm Liễu Mi sợ tới mức suýt nữa táng cả chén trà trên tay vào giữa mặt hắn.

“Diệp Hoan, anh béo lên một chút đấy.” Liễu Mi sâu sắc nói.

Diệp Hoan cười vui nói: “Bây giờ không giống như lúc trước. Khi trước, một bữa cơm ở quán bình dân cũng không ăn nổi, lúc không có tiền, mua một mớ rau còn phải tiết kiệm ăn đến vài ngày. Mỗi ngày đều không khác gì dân chạy nạn ở Kosovo. Bây giờ có tiền, mỗi ngày đều ăn cá to thịt lớn, có thể không béo sao?”

(Để rõ hơn về Kosovo các bạn có thể tham khảo tại đây: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Kosovo](https://vi.wikipedia.org/wiki/Kosovo))

Liễu Mi sâu kín thở dài: “Nếu tôi quen biết anh thời điểm anh nghèo khó nhất, nhất định sẽ không để anh phải chịu cảnh như vậy...”

Nói được một nửa, cô đã dừng lại, chỉ phảng phất một tiếng thở dài xa xôi như từ kiếp trước.

Đời người không có nhiều cái ‘Nếu như’. Cái gọi là ‘Nếu như’ chẳng qua là một cách che đậy cho sự hối hận mà thôi

Trương Ái Linh từng nói: “Giữa ngàn vạn người, những người bạn muốn gặp đã gặp bạn, giữa ngàn vạn năm, giữa đồng hoang mênh mông của thời gian, không sớm một bước, không muộn một bước, vừa khéo đi tới, cũng không có lời nào khác để nói, chỉ khe khẽ hỏi một tiếng: ‘Ồ, em cũng ở đây à?’”

Trên đời nào có nhiều duyên phận vừa kịp lúc như vậy?

Một khoảnh khắc bỏ qua hoặc coi rẻ, một giây phút hiểu lầm hay do dự, duyên phận đã tuột khỏi tay, quay đầu muốn níu lại liền phát hiện ra lực bất tòng tâm.

Liễu Mi rất rõ ràng, cô đã bỏ lỡ mất Diệp Hoan, giờ đây khi cô có dũng khí đó, mới kinh ngạc phát hiện mình đã tới muộn mất rồi

Có lẽ, chậm không chỉ một bước mà là suốt hai mươi năm.

Ngoại trừ cười khổ và thở dài, cô còn có thể làm gì?

Diệp Hoan ngồi ở đối diện, đột nhiên thấy không khí lắng xuống, ánh mắt Liễu Mi lộ ra vẻ sầu não và tiếc nuối khiến hắn chấn động. Diệp Hoan vội vàng quay đầu đi, ho khan vài tiếng.

“Liễu tổng, nói thật, giờ cô gặp lại tôi vẫn rất đúng lúc...” Diệp Hoan chau mày, dùng ngữ khí thật êm ái: “Lúc đầu, cô quen biết tôi là lúc tôi bị nghèo khó vây hãm, hôm nay chúng ta gặp lại ở Bắc Kinh, cô đoán thế nào?”

Liễu Mi đè nén sầu não vào trong lòng, tinh thần phấn chấn hỏi: “Như thế nào?”

Diệp Hoan vỗ mạnh lên đùi, chán nản nói: “Lão tử lại mẹ nó khốn cùng rồi! Hơn nữa, còn là khốn cùng phiên bản 2.0!

145. Chương 146: Góp Cổ Phần

Dùng một từ để lí giải sự khốn cùng đó chính là ‘không có tiền’. Nhưng Liễu Mi lại không hiểu cái gì gọi là phiên bản khốn cùng vì tên này cứ thích mở miệng tạo ra từ mới.

“Khốn cùng còn có phiên bản nâng cấp sao?” Trong đầu Liễu Mi xuất hiện vô số dấu hỏi.

Diệp Hoan cụt hứng giải thích: “Trước đây, khốn cùng đơn giản vì thiếu mấy trăm ngàn tiền thuê nhà, không có tiền hút thuốc uống rượu, không có tiền ăn cơm, loại nghèo khổ này chỉ cần có một triệu là có thể giải quyết hoàn toàn, hơn nữa có thể làm cho tôi sống rất tốt...”

Liễu Mi có chút rõ ràng: “Hiện tại chỉ sợ một triệu cũng chẳng thể giải quyết được khốn cùng?”

Diệp Hoan dùng ánh mắt nóng rực nhìn Liễu Mi, khen: “Liễu tổng thực sự là người thông minh nhanh trí. Gần đây tôi đang suy nghĩ chuyện làm ăn nhỏ, cuối cùng cũng dự liệu được rồi, tôi đang định đầu tư làm một vũ lớn nhưng theo kết quả dự toán lại thiếu mất một trăm triệu”

Liễu Mi trợn to hai mắt, cả kinh nói: “Làm ăn nhỏ gì mà cần chi từng đó tiền? Thế này thật quá mạnh tay rồi?”

“Câu lạc bộ tư nhân, câu lạc bộ tư nhân cao cấp” Diệp Hoan cười hắc hắc nói.

Hắn không định giấu diếm chuyện này với Liễu Mi, dù sao chuyện này cũng là hắn đi nhờ người ta giúp đỡ, không phải sao? Đi nhờ vả, đầu tiên là thái độ của mình phải ngay thẳng, tuy rằng giao tình của hắn cùng Liễu Mi không sâu nhưng cũng tính là bạn bè. Nếu như một bên nhờ người, một bên che che giấu giấu không chịu nói thật, trong lòng chỉ lo người khác đoạt đi cơ hội buôn bán thì loại người này cả đời cũng chẳng phát tài nổi.

Liễu Mi ngăn người: “Câu lạc bộ tư nhân cao cấp?”

Liễu Mi là một nữ doanh nhân vô cùng thông minh, đôi mắt đẹp hơi xoay một cái, liền cười nói: “Chủ ý này e rằng không phải một mình anh có thể suy nghĩ ra được? Có người cùng làm chung đúng không?”

Diệp Hoan hơi kinh hãi, trong lòng hắn càng thêm nể phục Liễu Mi mấy phần. Tuổi cô ta còn trẻ nhưng lại có thể một mình quản lý tất cả các sản nghiệp của công ty Hồng Hổ, người phụ nữ này chắc chắn không đơn giản, tâm tư kín đáo cực kì.

“Đúng vậy, là chủ ý của Lưu Tử Thành, Lưu Tử Thành cũng như chúng ta đều là người tỉnh Giang Nam, cha hắn là quyền bí thư tỉnh ủy.” Diệp Hoan thành thật thừa nhận.

Liễu Mi nhẹ nhàng thở dài, cô ta nhìn Diệp Hoan bằng ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

“Diệp Hoan, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, thật giống như mơ vậy. Mấy tháng trước đây, anh vẫn còn là trợ lý của tôi, bây giờ nước lớn thì thuyền cũng lên, người anh giao thiệp đều là giới quyền quý, anh làm cho tôi cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ” Liễu Mi cảm thán.

Diệp Hoan cười gượng, hắn thuận tay đốt một điếu thuốc.

Nữ nhân này suy nghĩ cũng nhiều thật, đang nói tới chuyện tiền nong, cô ta lại quay sang cái gì mà xa lạ rồi quen thuộc, rốt cuộc ý tứ của cô ta là thế nào?

Liễu Mi nhếch mày nhìn bao thuốc ở trên bàn, chớp mũi ngửi được mùi thuốc lá quen thuộc thì không khỏi nở nụ cười xinh đẹp.

Đúng rồi, Diệp Hoan vẫn là Diệp Hoan, mặc kệ thân phận địa vị có thay đổi thế nào đi nữa thì vĩnh viễn hắn vẫn mang bộ dạng khốn nạn cả lơ phất phơ này, cả dáng dấp hút thuốc lá rở tiền không hề chú ý hình tượng này, hắn vẫn như trước đây.

Khóe miệng Liễu Mi giương lên một nụ cười rộng mở, nụ cười như một đóa hoa hồng đang nở rộ.

“Câu lạc bộ tư nhân...nghe tới quả thật rất được.”

Diệp Hoan vội vàng nói: “Đây là loại hình kinh doanh mới, tiền đồ rất rộng mở, chỉ cần có đẳng cấp cộng thêm tuyên truyền thì kiếm ra tiền vô cùng dễ dàng.”

Ánh mắt Liễu Mi híp lại, mắt sắc biến đổi liên tục, thái độ ẩn ý, khiến người ta không thể đoán ra câu trả lời.

“Diệp Hoan, ý của anh là muốn vay tiền của tôi?”

Diệp Hoan xoa xoa tay cười gượng: “Đúng vậy, bằng không tôi tới nơi này để làm gì? Mục đích chính là tới đây ép cô xuất tiền.”

Liễu Mi cười mắng: “Anh là tên khốn kiếp, còn muốn bắt cóc tổng tiền à? Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn dám đe dọa tôi, lão nương sẽ đập một cước phết anh ngay.”

Diệp Hoan nháy mắt, thử dò xét nói: “Tình hình kinh tế gần đây của Liễu tổng thế nào, trong tay còn dư dả chứ?”

Liễu Mi gạt đầu: “Một trăm triệu tôi có nhưng tôi không muốn cho mượn ”

Diệp Hoan nhần mặt, không ngờ Liễu Mi lập tức bổ sung một câu: “Tôi muốn dùng một trăm triệu này để góp cổ phần, ông chủ Diệp cảm thấy thế nào?”

Diệp Hoan cả kinh: “Góp cổ phần?”

Liều Mi bỏ vốn một trăm triệu, hần và Lưu Tử Thành gộp lại mới được một trăm triệu, cổ phần này phân như thế nào? Nếu như định cổ phần, chẳng phải Liều Mi chiếm một nửa sao?

Đôi mắt đẹp của Liều Mi theo dõi hần, dường như cô nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Hoan, cô khẽ cười nói: “Tôi bỏ ra một trăm triệu nhưng chỉ lấy 20%, số còn lại anh và vị Lưu thiếu gia kia tự thương lượng, thế nào?”

Diệp Hoan giật nảy mình, hần dừng một chút sau đó nghiêm nghị nói: “Liều tổng, chúng ta biết nhau lâu như vậy rồi, cô cũng biết tôi là người thế nào, một món lời nhỏ tôi cũng phải lấy. Lúc trước làm trợ lý cho cô, mấy đồ dùng trong văn phòng cô như bút ký tên, cốc giấy dùng một lần, giấy vệ sinh, dập ghim....tôi đều mang về nhà rất nhiều. Nhưng chuyện này tôi phải nói rõ ràng, cô bỏ ra một trăm triệu lại chỉ lấy 20% cổ phần, chịu cho tôi hưởng lợi lớn để bản thân thua thiệt, rốt cuộc thì cô có ý gì vậy chứ?”

Liều Mi im lặng nửa ngày, sau đó nở nụ cười, chỉ vào Diệp Hoan mắng mỏ: “Anh - tên tiểu hồn đản này, dám trộm nhiều đồ ở phòng làm việc của tôi như vậy. Tôi cứ thắc mắc tại sao mấy thứ văn phòng phẩm trong phòng tôi lại hết nhanh như vậy, làm hại bảo vệ trực đêm bị tôi mắng nhiều lần, quả nhiên cướp nhà khó phòng. Tôi nói loại trộm gà trộm chó như anh còn bày ra gương mặt quang minh lăm lệt, anh thật là cực phẩm khôn kiếp ”

Diệp Hoan nghiêm túc nói: “Chúng ta là bạn bè mà, bạn bè phải nên thẳng thắn với nhau, những thứ kia chỉ là vật lẻ tẻ, tôi định không nói chuyện này cho cô biết, cô còn nhớ cái áo lót màu hồng nhạt ở trong phòng nghỉ bị mất không?”

Liều Mi nhú mày, cẩn thận nhớ lại sự việc, tiếp theo khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, Liều Mi tức giận, cô ta thuận tay tóm lấy cái bật lửa trên bàn ném thẳng về phía Diệp Hoan.

“Khốn nạn! Đồ lưu manh! Đồ tôi tìm không thấy thì ra đều là anh lấy! Anh là tên biến thái, anh trộm nó làm gì? Có phải anh. . .”

Liều Mi nghĩ đến việc Diệp Hoan cầm đồ của mình rồi làm mấy hành vi bỉ ổi nào đó thì khuôn mặt xinh đẹp vừa xấu hổ vừa phẫn uất nhưng giữa hai hàng lông mày lại hiện ra một luồng xuân tình mê người, đôi mắt sáng lấp lánh, không giống như phẫn nộ, ngược lại trông như là vui thích”

Diệp Hoan không hiểu tâm tư phụ nữ lăm lăm nên vội vàng giải thích: “Hồi đó tôi còn nghèo mà, có câu ‘người nghèo chí ngắn, ngựa gãy lông dài’...”

“Nói việc chính! Anh lấy nó để làm gì?”

“Lúc đó tôi mới đến làm ở công ty Hồng Hổ, Kiều Mộc mua tặng tôi cái cà vạt cao cấp, tôi cũng muốn có quà gì đó để đáp lại cô ấy” Diệp Hoan nhỏ giọng nói.

Nét mặt vừa vui vừa xấu hổ của Liều Mi liền biến đổi, lần này cô ta thật sự phẫn nộ rồi.

“Vì lẽ đó mà anh trộm áo lót tôi mới mua để đi tặng cho người tình sao? Anh đem áo lót của tôi đưa cho Kiều Mộc?” Ngữ khí Liều Mi có chút lạnh lẽo.

Diệp Hoan không hề hay biết Liều Mi đang ở trong cơn tức giận, hần than thở nói: “Đáng tiếc Kiều Mộc không thích.”

Liều Mi càng phẫn nộ hơn: “Cô ấy lại không thích? Tại sao?”

Diệp Hoan cẩn thận nhìn cô ta một cái, hần vừa bất an vừa đắc ý nói: “Nó nhỏ hơn một số.”

ẦM!!

Liều Mi bạo phát, cô vơ cái túi LV đập liên tục vào Diệp Hoan.

“Khốn nạn! Đồ lưu manh! Sao mà không chết luôn đi!”

Thần nhiên đón nhận vô số ánh mắt hoảng sợ của khách xung quanh, phát tác cơn giận xong, Liều Mi mới hài lòng ngồi xuống. Cô nâng ngón tay ngọc nhỏ thon dài lên, tư thế ưu nhã nâng chung trà khẽ nhấp một hớp.

“Bây giờ trở lại đề tài chính, chúng ta nói chuyện nhập cổ phần.”

Diệp Hoan ngồi cúi đầu ủ rũ, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

“Chỉ nói chuyện thôi, không cho đánh người nữa.” Diệp Hoan yếu ớt yêu cầu.

Nhìn kiệt tác mà mình làm ra trong cơn giận, cảm giác tức tối cũng biến mất hẳn, tâm tình cô tốt hơn rất nhiều.

“Hiện tại tôi sửa đổi điều kiện, tôi bỏ vốn một trăm triệu và muốn lấy 30% cổ phần” Liễu Mi vừa nhắm nháp trà vừa từ tốn nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh trộm ‘ngực’ của tôi đưa cho người phụ nữ khác” Liễu Mi hung ác nói.

“Bởi vì tôi lấy một cái áo lót mà cô tặng 10% cổ phần?” Diệp Hoan không dám tin nhìn cô ta.

Liễu Mi cười híp mắt gật đầu: “Đúng, chính là vì như thế.”

“Được lắm, phụ nữ thật là đáng sợ” Diệp Hoan trần trối nhìn Liễu Mi. Hắn hối hận đến mức suýt chút nữa tự đánh mình một bạt tai ở ngay trước mặt cô ta.

Cái miệng thối! Không có chuyện thì nói ra làm gì? Không chỉ bị ăn đòn, lại còn bị mất mấy chục triệu đồng

Liễu Mi cười tủm tỉm, không chút hoang mang nói: “Một trăm triệu, lấy 30% cổ phần, ông chủ Diệp có đồng ý hay không?”

“Cô tin tưởng câu lạc bộ tư nhân có khả năng thu lợi sao? Lỡ không may thâm hụt tiền thì làm sao bây giờ?”

Liễu Mi cười nói: “Người khác mở câu lạc bộ chắc chắn tôi sẽ không góp vốn, bởi vì tôi không đánh giá cao. Bắc Kinh này là nơi ngọa hổ tàng long, chưa từng tồn tại quan hệ một cách bền vững, các câu lạc bộ khác đều bị phá sản nhưng nếu như anh làm chủ thì mọi chuyện lại khác.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh là người Thẩm gia. Trước kia tôi lui tới với tầng lớp trên, tôi cũng không biết Thẩm gia ở Bắc Kinh có bao nhiêu ảnh hưởng. Nhưng sau khi anh nhận cha mẹ, tôi đã cố ý hỏi thăm một chút”

Liễu Mi cười híp mắt nói: “Diệp thiếu gia, đừng xem thường người Thẩm gia, gia tộc của các người có ảnh hưởng cực kì lớn, cả giới chính trị, quân giới, giới kinh doanh, không chỗ nào mà không có ảnh hưởng. Diệp thiếu gia anh nếu muốn xây dựng sự nghiệp ở Bắc Kinh thì dễ như trở bàn tay, hơn nữa tôi tin tuyệt đối kiếm được không ít tiền, do đó tôi quyết định góp cổ phần.”

Tim Diệp Hoan nảy lên một cái, trọng lượng của Thẩm gia, Lưu Tử Thành đã nói với hắn, hiện tại Liễu Mi cũng nói giống vậy, lẽ nào Thẩm gia ở Bắc Kinh thật sự có máu mặt lớn như vậy sao?

Diệp Hoan khổ sở nói: “Kỳ thực ý định của tôi là đến vay tiền của cô, câu lạc bộ tư nhân dù sao cũng là hình thức kinh doanh mới, nguy cơ cũng không nhỏ... .”

Liễu Mi híp mắt, cười nói: “Diệp thiếu gia là không muốn chia cho tôi chén canh này sao? Câu lạc bộ tư nhân cũng không phải mới mẻ gì, từ thế kỷ mười bảy đã có, anh đang coi thường tôi thiếu kiến thức sao?”

“Mười... Thế kỷ mười bảy?” Diệp Hoan kinh ngạc không thôi.

“Hội viên đầu tiên của câu lạc bộ xuất hiện ở thế kỷ mười bảy tại một quán cà phê ở nước Anh. Nước ta có câu lạc bộ Mã Hội Hồng Kông, câu lạc bộ du thuyền có hơn trăm năm lịch sử. Một trăm năm trở lại đây, trong nước đã xuất hiện các mô hình ban đầu của câu lạc bộ tư nhân như câu lạc bộ Bắc Kinh- Trường An, câu lạc bộ Bắc Kinh – Châu Mỹ, câu lạc bộ ngân hàng,... đó đều là những câu lạc bộ tiếng tăm lừng lẫy. Hội viên đều là những nhân tài tinh anh ở các ngành nghề, thậm chí ở đó còn có thành viên của hoàng thất nước ngoài. Ở Ninh Hải chúng ta cũng có một vài câu lạc bộ tư nhân cao cấp, bản thân tôi cũng là một hội viên của những câu lạc bộ đó, anh cảm thấy tôi sẽ xa lạ với nó sao?” Liễu Mi nở nụ cười xinh đẹp.

Diệp Hoan cười nói: “Không nhìn ra Liễu tổng lại hiểu rõ câu lạc bộ tư nhân như vậy, đợi khi khai trương thì cô đến làm quản lý giúp tôi đi. Tôi bảo đảm chỉ lấy lợi tức, không tham dự kinh doanh ”

Liễu Mi xoay đôi mắt đẹp một cái, cười như không cười nói: “Lúc trước anh làm trợ lý cho tôi, hiện tại anh lại muốn tôi làm việc cho anh? Thực sự là phong thủy luân chuyển rồi. Nếu vậy ý anh là muốn tôi làm tổng giám đốc của câu lạc bộ này?”

Diệp Hoan hơi cười gượng, hần đột nhiên ý thức được, người này còn đang giữ chức chủ tịch công ty Hồng Hồ ở Ninh Hải thì còn lâu cô ta mới bỏ chức chủ này, làm gì còn có thời gian đi làm tổng giám đốc chứ!

“Xem như tôi chưa nói gì, cô là bà chủ lớn, tôi mời không nổi” Diệp Hoan then nói.

Vừa dứt lời, Liễu Mi lại đột nhiên tỏ thái độ: “Được, tôi sẽ đến đây nhận chức tổng giám đốc!”

Diệp Hoan giật nảy người, bật thốt lên: “Cô bị váng đầu à, khụ khụ, ngọc thể Liễu tổng không có việc gì chứ?”

Liễu Mi lườm hần một cái, nói: “Đầu óc tôi không có bệnh, làm sao? Tôi đáp ứng rồi nhưng anh lại không vui?”

Diệp Hoan than thở: “Tôi thật không hiểu cô đang suy nghĩ gì nữa? Cô định bỏ công ty Hồng Hồ ở Ninh Hải à?”

Liễu Mi cũng thở dài, đôi mắt đẹp nháy mấy cái, con ngươi thoảng chốc nổi lên một tầng sương mù làm người ta thương tiếc, âm thanh cũng trở nên nghẹn ngào như sắp khóc.

“Tôi vẫn không dám nói cho anh biết, kỳ thực là tôi từ Ninh Hải trốn đến đây ”

Diệp Hoan lại giật mình: “Cổ phần lỗ vốn? Công ty phá sản? Sau khi gây chuyện thì lái BMW bỏ chạy?”

Liễu Mi tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, dùng sức nguyền hần một cái: “Nói nhăng gì đấy? Tôi...tôi”

Cẩn môi dưới, Liễu Mi oán giận nghiêng mắt nhìn hần, u oán nói: “Tôi bị cha bức hôn, ông buộc tôi phải lấy con trai của bạn cũ, tôi không đáp ứng nên đã chạy trốn. Khi đến sân bay tôi mới phát hiện trời đất rộng lớn nhưng không có chỗ để đi. Sau đó tôi nhớ đến Chu Mị và anh đều ở Bắc Kinh nên quyết định đến đây nhờ vả hai người.”

Diệp Hoan nghi hoặc nhìn Liễu Mi: ”Thiệt hay giả? Cô đường đường là đại tiểu thư Hồng Hồ, chẳng lẽ cũng có lúc rơi vào đường cùng khốn quẫn như tôi sao?”

Liễu Mi vể u sầu não nề: “Cả hành lí tôi cũng không mang theo, trên người chỉ đem hai thẻ tài khoản đã vội vã trốn đi, hiện tại chắc là cha tôi đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ anh vẫn không tin tôi?”

“Nói thật, rất khó tin tưởng. Cô không nói tiếng nào đã đào hôn, thật không giống phong cách của cô.”

“Vậy anh cảm thấy phong cách của tôi là gì?”

“Theo như tính tình của cô thì sẽ cầm dao đến nhà vị hôn phu kia, một cước đạp hần lăn ra đất. Lột quần rồi dùng dao thiến hần, sau đó cầm Nhị đệ chấm máu viết lên tường một câu ”Người hoạn - Liễu Mi của Hồng Hồ” Cuối cùng cô ném Nhị đệ của hần đi rồi ngửa mặt lên trời cười ha ha hai tiếng, tiêu sái mà đi...”

Liễu Mi cười đến thở không ra hơi, sau đó khuôn mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc, hung hăng nói: ”Tôi biết ngay mồm chó sẽ chẳng thể nào nhả ra ngà voi! Anh coi tôi là loại người nào? Tôi là người sẽ đi hủy hoại nơi đó của đàn ông sao? Có ác tâm quá không?”

“Tóm lại, cô bị cha mình bức hôn là giả hay thật?”

Liễu Mi cười như không cười: “Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi không tin lắm, cô đừng trách tôi nói thẳng, nếu như tôi bị cha mẹ bức hôn, tôi sẽ không phản kháng, cho dù muốn chạy cũng phải nói rõ mọi chuyện với vị hôn thê không quen biết kia trước. Ngay cả chuyện gặp mặt còn chưa làm thì cô đã bỏ chạy rồi, thật tình...”

Đón lấy ánh mắt đang tóe lửa của Liễu Mi, Diệp Hoan ngừng miệng, hần bỗng nhiên nhận ra được, Liễu Mi không phải Cao Thắng Nam, khẩu vị không nặng như vậy.

“Khụ khụ, nói chính sự thôi! Liễu tổng hần không phải là người như vậy, chúng ta đang nói chuyện làm ăn mà, sao lại đổi thành đề tài hôn sự rồi? Tôi phải phê bình cô, thời điểm bàn việc làm ăn lại nói chuyện vô nghĩa.” Diệp Hoan nghiêm túc nói.

Liễu Mi: “Xí!... . .”

“Chuyện cổ phần quyết định vậy đi, cô bỏ vốn một trăm triệu, lấy 30%, Lưu Tử Thành bỏ vốn 30 triệu, chiếm 19% , ta bỏ vốn 70 triệu, chiếm 51%, phân chia như vậy các người không có ý kiến chứ?” Diệp Hoan nói bổ sung: “Kỳ thực phân chia như vậy là tôi chiếm lợi nhiều nhất, nhưng mà tôi cũng phải đem cái mặt mo của mình quy thành cổ phần. Gương mặt này của tôi cũng được xem là tài sản vô hình, đúng chứ?”

Liễu Mi sáng khoái nói: “Được, tôi không có ý kiến, việc làm ăn này đúng là không thể thiếu danh nghĩa của anh. Chúng ta sắp xếp thời gian mời hai vị luật sư, kí hợp đồng xong thì xem như mọi việc đã định”

Hiệu suất làm việc của Liễu Mi rất nhanh, không một chút trì hoãn, vừa nói vừa đứng lên, nói: “Tôi đi đến ngân hàng một chuyến, sau đó sẽ chuyển tiền cho anh.”

Nói xong Liễu Mi bỗng nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm Diệp Hoan lên, hơi nường mảy, thản nhiên cười nói: “Anh chàng đẹp trai, chị sẽ nhanh chóng đưa tiền cho cưng. Ngày mai chị lại tới tìm cưng.”

Dứt lời, Liễu Mi phớt lờ ánh mắt đờ đẫn của Diệp Hoan, cô ngênh ngang rời đi, lưu lại phía sau một mùi hương thơm ngát.

Rất lâu sau, Diệp Hoan mới sờ soạng mặt mình, lẩm bẩm nói: “Mẹ nó, làm sao lại có cảm giác như mình bị gái chơi vậy?”

Ồ? Tại sao lại như vậy?

146. Chương 147: Lại Đến Thẩm Gia

Tác phong làm việc nhanh nhẹn của Liễu Mi ảnh hưởng đến Diệp Hoan

Hần đi tìm Lưu Tử Thành, nói với gã chuyện góp cổ phần của Liễu Mi. Lưu Tử Thành vui mừng quá đỗi, hai mắt tỏa sáng, vội vàng muốn gặp vị nữ Bồ Tát cứu khổ cứu nạn trong truyền thuyết kia, bộ dạng gã xem chừng có ý định lấy thân báo đáp

Diệp Hoan đành phải nói cho Lưu Tử Thành biết việc cảm ơn này cần phải phân chia rõ ràng, Lưu Tử Thành phụ trách nói lời cảm ơn, còn hần phụ trách việc lấy thân báo đáp

Hai ngày tiếp theo, Lưu Tử Thành liên hệ với bạn bè ở Bắc Kinh lo liệu các thủ tục đăng ký kinh doanh ở cục Công Thương, lại đến cục thuế làm đăng ký khai thuế. Cuối cùng, chỉ cần tìm một địa điểm thu hút ở khu vực sầm uất nào đó rồi tiến hành thi công là xong

Liễu Mi đúng là người quyết đoán, rất nhanh cô đã đem 100 triệu đến, cũng mời luật sư viết xong hợp đồng phân chia lợi nhuận

Diệp Hoan và Lưu Tử Thành cùng đến ngân hàng, đem tất cả tiền gửi ngân hàng chuyển vào tài khoản của công ty.

Trong phòng VIP của ngân hàng, Diệp Hoan mặt buồn rười rượi ghi tất cả số tiền trong các tài khoản lên tấm chi phiếu. Vị quản lý ngân hàng cười rạng rỡ, tiếp nhận chi phiếu của Diệp Hoan, cười nói: “Cảm ơn Diệp tiên sinh đã mở tài khoản tại ngân hàng chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ cung cấp dịch vụ tốt nhất, tiện lợi nhất cho ngài...khụ! Diệp tiên sinh, ngài...ngài buông tay ra đi”

Sắc mặt Diệp Hoan đau đớn, môi mím chặt, tay ra sức nín giữ tấm chi phiếu, chết cũng không buông

Nụ cười của viên quản lý đã trở nên thật miễn cưỡng. Một người kéo một người giữ, thế cục lâm vào giằng co

Lưu Tử Thành lúng túng vỗ vai Diệp Hoan: “Chú em, buông tay ra đi, đây là chúng ta gây dựng sự nghiệp, sau này sẽ có thật nhiều lợi nhuận...”

Viên quản lý ngân hàng vuốt mắt mồ hôi, cắn răng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy”

Diệp Hoan bắt đầu nức nở: “Đây là tất cả của tôi ~”

“Không thả con săn sắt, sao bắt được cá rô”

“Săn sắt đã thả đi rồi, cá rô ở nơi nào...”

“Cá rô sẽ đến, tôi cam đoan sẽ có rất nhiều cá rô”

Lưu Tử Thành liên tục an ủi, Diệp Hoan hai mắt đầm lệ dần buông lỏng tay. Nhìn viên quản lý ngân hàng cầm tấm chi phiếu tiến hành chuyển khoản, Diệp Hoan cảm thấy như bị ai đó móc hết tim gan

“Anh Lưu...Tôi vẫn cảm thấy cướp ngân hàng chắc ăn hơn, không cần bỏ vốn, lợi nhuận cao” Diệp Hoan thiết tha chỉ tay vào một loạt quầy giao dịch trong ngân hàng

Bảo vệ ngân hàng lập tức cảnh giác, nắm chặt dùi cui điện.

....

Khu nhà tổ Thẩm gia

Thẩm lão gia đang ngồi ngắm người bên hồ nước trong rừng trúc. Hồ nước trong veo nhìn thấy đáy, cơn gió nhẹ thoảng qua gợi lên những gợn sóng lăn tăn lấp lánh dưới ánh nắng. Đàn cá lượn lơ dưới làn nước, thì thoảng lại có con quấy mình nhảy lên khỏi mặt hồ rồi tôm một cái, rơi trở vào trong nước.

Những con cá tràn đầy nhựa sống nhưng người ngồi bên hồ thì đã già cỗi

Mái tóc của Thẩm lão gia đã trắng như cước, ánh mắt sắc bén lợi hại cũng dần đục ngầu, sinh mệnh lay lắt như chiếc đèn cạn dầu, cố gắng duy trì một tia sáng sinh mệnh cuối cùng.

Mỗi lần nhắm mắt lại, ông như có thể nghe được những tiếng nổ lớn trên chiến trường tràn ngập khói súng. Ông đứng đó, tràn đầy chiến ý, tay vác súng không ngừng xông lên phía trước. Đồng đội bên cạnh không ngừng ngã xuống, lớp phía sau lại băng lên. Bọn họ đánh đâu thắng đó, bách chiến bách thắng, hy sinh tất cả để giữ gìn trọn vẹn giang sơn.

Anh hùng khi về già liệu còn lại gì ngoài những hồi ức về một thời hào hùng xưa cũ.

Những ký ức đó đã xa xôi lắm rồi, tựa như đã là chuyện kiếp trước. Hôm nay, ai có thể nghĩ rằng lão già ngồi ngắm người bên hồ nước lại chính là vị Khai Quốc tướng quân hung mãnh năm xưa.

Bên bờ hồ truyền đến tiếng bước chân khê khàng, Thẩm lão gia lập tức nhận ra. Tuy ông đã già nhưng tai vẫn thính, mắt vẫn còn tinh.

Lão tam Thẩm Đốc Nghĩa đến bên cạnh Thẩm lão gia, thấy ông mở mắt ra, Thẩm Đốc Nghĩa áy náy cười cười: “Cha,quấy rầy cha rồi”

Thẩm lão gia liếc mắt nhìn rồi lại khép mi, lạnh lùng nói: “Mấy anh em nhà anh cả ngày bận rộn không thấy bóng người, đến gặp ta thế này sao lại bảo là quấy rầy, ta phải nên cảm thấy vinh hạnh mới phải chứ”

Thẩm Đốc Nghĩa cuống quýt nói: “Cha nói nặng lời rồi, mấy anh em chúng con dù bận rộn nhưng chỉ cần tới nhà tổ là đều đến thăm cha mỗi ngày mà”

Thẩm lão gia thản nhiên nói: “Biết người biết mặt không biết lòng, các anh ở trước mặt ta thì một dạ hai vâng, ai biết trong lòng các anh tính toán điều gì? Lão già này đã sắp bước chân vào quan tài rồi nhưng ta có thể gây dựng nên cơ ngơi Thẩm gia như bây giờ, sau khi chết cũng có mặt mũi xuống gặp liệt tổ liệt tông. Còn các anh, không biết sau này khi chết đi có mặt mũi đi gặp ta không?”

Lời nói tuy nhẹ nhàng lại như một tiếng búa nện mạnh vào tai Thẩm Đốc Nghĩa, mặt ông hơi tái đi

“Cha, cha nói mấy câu này thật khiến con sợ hãi, xin cha dạy bảo con đi” Cho dù đã ở độ tuổi ngũ tuần nhưng trước mặt cha mình, Thẩm Đốc Nghĩa vẫn cung kính tựa như đứa trẻ con năm nào.

Nề nếp Thẩm gia nghiêm cẩn, mặc kệ thời thế đổi thay, con cháu Thẩm gia đều được nuôi dạy theo tư tưởng truyền thống, mấy anh em từ nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, chữ “Hiếu” đã sớm thâm nhập vào xương tủy con cháu Thẩm gia, suốt đời không dám quên”

Thẩm lão gia vẫn nhắm mắt, gương mặt xù xì như vỏ cây hiện lên nụ cười lạnh lùng: “Lão tam, anh đừng cho rằng ta bây giờ già rồi nên hồ đồ. Chẳng qua ta không muốn quản chuyện của các anh nhưng các anh cũng nên có chừng mực. Anh và lão tứ kéo bè kết phái khiến cho trong nhà chướng khí mù mịt, tưởng rằng ta không biết sao? Thẩm gia trăm năm truyền thừa, vì sao mỗi đời cần phải lập một vị gia chủ? Bởi vì muốn nhà cửa được ấm êm, không rơi vào tranh chấp hỗn loạn. Một quốc gia cần phải có hệ thống luật pháp hoàn thiện mới có thể cường thịnh, một gia đình cần phải có gia quy nghiêm khắc mới được ấm êm.”

Thẩm Đốc Nghĩa cúi thấp đầu, thành thành thật thật nghe cha mình răn dạy, rấ cũng không dám phóng ra cái nào. Một kẻ lẩn lộn quan trường như hần, giờ phút này đứng im như tượng, trán lấm tấm mồ hôi.

Thẩm lão gia chậm rãi nói: “Anh cả của anh tính tình trung hậu, rộng lượng, xông xáo thì chưa đủ nhưng khả năng gìn giữ cơ nghiệp trăm năm thì có thừa. Các anh đừng tưởng rằng đây là khuyết điểm, Thẩm gia hôm nay đã vận phần vinh quang, chỉ cần duy trì được như hiện trạng, không cần phải dẹt hoa trên gấm. Đây cũng là lý do vì sao ta quyết định chọn Đốc Lễ làm gia chủ đời này. Anh và lão tứ từ nhỏ đã không phục Đốc Lễ, cái gì cũng muốn tranh giành, đó không phải chuyện tốt. Thẩm gia không giống gia đình bình thường khác, hôm nay mỗi người các anh đều có thân phận hiển hách, nếu như nội bộ bất hòa sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia. Hy vọng các anh tự giải quyết cho tốt, ta không phản đối việc tranh đấu nhưng nhất định phải khống chế nó trong phạm vi có thể kiểm soát, một khi vượt quá giới hạn sẽ không tốt, lão tam, anh hiểu ý ta không?”

Mồ hôi Thẩm Đốc Nghĩa tuôn như mưa, văng dạt gập đầu.

Không khí rơi vào trầm lặng một lát, Thẩm lão gia rốt cục hơi hé mắt ra, nói: “Con trai của Đốc Lễ gọi là Diệp Hoan phải không?”

“Vâng.”

“Hừ, vẫn còn lấy họ Diệp, tiểu tử này là muốn đối chọi với ta đến cùng hả? Vốn là con cháu Thẩm gia, đổi về họ Thẩm lại không tình nguyện sao? Họ Thẩm bôi nhọ hần hả? Hần còn ở nhà tổ không?”

“Trước đó vài ngày đã vào trong thành phố dạo chơi rồi ạ.”

“Ngoại trừ dạo chơi, hần không có làm cái khác sao?”

Thẩm Đốc Nghĩa quan sát sắc mặt Thẩm lão gia, cẩn thận nói: “Nghe nói đang tìm người hợp tác mở câu lạc bộ gì đó”

“Trò chơi trẻ con”

Thẩm lão gia nhìn hần một cái, giống như cười mà không phải cười nói: “Anh có vẻ rất để tâm đến đứa trẻ đó, chuyện gió thổi cỏ lay xung quanh nó đều không thể qua được mắt anh”

Thẩm Đốc Nghĩa hoảng hốt, ngậm miệng không nói được lời nào

“Mà thôi, sao ta lại đi chấp nhặt với trẻ con chứ, càng già càng hướng về cội nguồn, đi nói với Đốc Lễ, bảo hần sắp xếp thời gian, ta muốn gặp Diệp Hoan”

. . . .

Diệp Hoan cùng Hầu Tử, Trương Tam ngồi ở khách sạn, vẻ mặt chán nản.

“Các huynh đệ, nói cho bọn mày biết một tin buồn, tao lại trở thành kẻ vô sản rồi...” Diệp Hoan than thở nói.

Sau khi đi ra khỏi ngân hàng cùng Lưu Tử Thành, Diệp Hoan bỗng nhận ra mình đã bị đánh trở về nguyên hình

Trương Tam bĩu môi nói: “Anh Hoan, tốc độ phá sản của anh cũng quá nhanh đi, bây giờ mới có bao lâu mà đã tiêu hết tiền rồi hả? Chiều theo tốc độ này của anh thì dì Chu có xây mười cái tập đoàn Đăng Long cũng không đủ cho anh giày xéo”

Diệp Hoan tức giận nói: “Tiền đó là tiêu cho mình tao đấy chắc? Đều mẹ nó, cống hiến cho xã hội, cần nhiều tiền như vậy, tao ngay cả một bộ cánh mới cũng chưa kịp mua. Việc xa hoa duy nhất được làm là mua bánh quẩy của lão Lý mà không thèm mặc cả, khiến cho lão già kia thật cao hứng, ngày hôm sau liền tăng giá quẩy. Lão ta nói ngay cả tên lưu manh Diệp Hoan còn không mặc cả, chứng tỏ lúc trước lão bán bánh quẩy giá quá thấp, sau này sẽ tăng lên một đồng hai. Khốn kiếp! Việc đó làm mấy hàng xóm quanh khu tức giận, cứ năm ngày ba bữa lại có bác gái ngồi ở đầu ngõ, cầm dép lê đập bồm bộp lên một cái hình nhân có ghi tên tao, con mẹ nó, tao giờ ra đường không dám ngẩng đầu nhìn ai”

“Anh Hoan, nhiều tiền như vậy, anh tiêu thế nào mà hết được?”

“Rất đơn giản, chỉ tiêu có hai món, tao rút hơn 40 triệu để xây dựng viện phúc lợi, chưa kể chi tiêu hằng ngày của quỹ Hoan Nhạc đều do Chu Mị lấy từ ngân quỹ của tập đoàn Đăng Long, bằng không thì tao sớm đã cháy túi lâu rồi. Khoản thứ hai là hùn 70 triệu để mở câu lạc bộ tư nhân với Lưu Tử Thành, hôm nay vừa chuyển tiền xong. Mới rồi nhìn số dư tài khoản, chỉ còn lại có một ngàn đồng, cộng thêm mấy trăm đồng tiền mặt trên người...”

“Lưu Tử Thành kia có đáng tin cậy không vậy? Nhỡ đâu hắn ôm tiền bỏ trốn thì sao?”

Diệp Hoan trợn mắt: “Dám! Lão tử treo cả tỉnh ủy Giang nam lên cột điện cao thế!”

Hầu Tử cùng Trương Tam hai mặt nhìn nhau, buồn rầu nói: “Làm sao bây giờ? Anh Hoan, mấy tấm thẻ anh cho bọn em, bọn em đã bàn với nhau, cảm thấy dùng tiền của dì Chu không thoải mái nên đã trả lại cho dì rồi. Dì Chu lúc ấy rất cảm động, khen chúng em nghèo mà có tiết khí. Thằng đàn Trương Tam tự nhiên lên cơn, đòi dì một hộp xì gà Tiểu Hồng Hoa, dì Chu không có, liền đổi cho hắn một hộp trà...”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Nói cách khác, mấy anh em chúng ta đều biến thành kẻ vô sản hết cả lượt?”

“Đại khái chính là như vậy.”

Trương Tam nói: “Anh Hoan, không có tiền sao anh không đòi dì Chu? Nếu anh mở miệng, dì ấy khẳng định sẽ cho anh, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu”

Diệp Hoan lắc đầu nói: “Tao không mở miệng được, hơn nữa, cả đời này cũng không định mở miệng xin tiền mẹ, bằng không sau này thành thói quen, tao sẽ thực sự biến thành thằng phá gia chi tử mất”

Hầu Tử tính một cái, nói: “Tiền bạc trên người chúng ta gom lại cũng vừa đủ mua bốn vé tàu về Ninh Hải, bắt quá chỉ có thể ngồi ghế cứng, ngay cả ghế mềm cũng không mua nổi”

“Người khác đều là áo gấm vinh quy về làng, chúng ta thất thủ trở về như vậy, bọn mày có thấy xấu hổ không?” Diệp Hoan bất mãn nói.

Hầu Tử cùng Trương Tam không nói lời nào, đều nhìn Diệp Hoan.

Ba người từ nhỏ đã tạo thành thói quen dù gặp bất cứ chuyện gì đều chờ Diệp Hoan quyết định.

Diệp Hoan suy tư nửa ngày, cắn răng nói: “Các anh em, gian khổ hôm nay, tươi sáng ngày mai. Hiện giờ tao dôn hết tiền mở câu lạc bộ kiếm tiền, không thể trở về được!”

“Không quay về chúng ta đành phải ngủ ngoài đường, mỗi ngày bới rác tìm đồ ăn, sau đó nhìn câu lạc bộ cao cấp của anh mọc từ mặt đất lên”

Diệp Hoan con mắt quay vài cái lập tức đã có chủ ý xấu.

“Trương Tam, buổi tối cùng tao đi một chuyến, chúng ta đi lượm mấy thứ mang bán, ít nhất cũng sống sót được qua thời gian này”

“Đi chỗ nào?”

Diệp Hoan âm hiểm cười nói: “Đi Thăm gia! Mấy ngày trước tao ở Thăm gia đã dạo quanh một lượt, có không ít đồ cổ niên đại trên trăm năm, tùy tiện cầm vài món cũng bán được khối tiền, chắc là đủ cho chúng ta ăn uống mấy tháng”

Hầu Tử cùng Trương Tam cùng hít vào một hơi.

“Anh...anh Hoan...anh nói Thăm gia...là Thăm gia nhà anh á?” Hầu Tử lấp bắp nói.

“Bằng không thì còn Thăm gia nào nữa?” Diệp Hoan vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Anh Hoan. . . anh. . .” Hầu Tử nhẫn nhịn cả buổi, nghẹn ra mấy chữ: “. . .Anh điên rồi à?”

Trương Tam ngửa mặt lên trời thở dài: “Súc sinh a. . .”

“Mẹ nó, ít nói nhảm đi, Thăm gia không chào đón tao, tao lấy vài ba món đồ thì làm sao? Lão tử vừa ra đời đã bị bọn hán đui giết khắp nơi, khoản nợ này tao phải tính toán với ai đây?”

Trương Tam hỏi vào vấn đề chính: “Anh Hoan, trộm đồ không khó, nhưng chúng ta đi vào kiểu gì?”

Diệp Hoan cười nói: “Nghênh ngang đi vào, cầm vài thứ, bỏ vào cốp sau ô tô, sau đó nghênh ngang đi ra.”

Trương Tam: “. . .”

Diệp Hoan cười tùm tùm vỗ vai Trương Tam, nói: “Yên tâm, mày cứ vững dạ nhật cho tao, có thể cầm bao nhiêu thì cầm bấy nhiêu. Tao không xem mình là người ngoài, mày cũng đừng xem mình là người ngoài. Coi như giúp tao dọn nhà đi”

Hầu Tử cùng Trương Tam: “. . .”

Vì sao mà hai mươi năm nay Diệp Hoan luôn bị người ta gọi là ‘vô lại’? Vô lại sở dĩ được gọi là vô lại, đều luôn luôn có cái lý của nó.

. . .

Buổi tối một chiếc Mercedes lặng yên không một tiếng động dừng trước Thăm gia

Chung quanh Thăm gia đề phòng nghiêm ngặt, tùy ý có thể thấy được cảnh vệ đeo súng đi lại, mỗi lần tới đây, Diệp Hoan lại cảm thấy một luồng áp lực nặng nề

Xuống xe trước tấm biển đá của Thăm gia, Diệp Hoan dẫn theo Trương Tam đang nơm nớp lo sợ, một đường nghênh ngang đi về phía nhóm cảnh vệ. Bọn họ đã biết thân phận Diệp Hoan nhưng vẫn rất nghiêm túc kiểm tra giấy chứng nhận, cảnh giác rà soát Trương Tam thêm vài lần rồi mới cho đi qua

Mười giờ tối, khu nhà tổ yên ắng, không gian tĩnh mịch tạo cảm giác rờn rợn.

Diệp Hoan cùng Trương Tam sóng vai đi về phía trước, đi thẳng đến nội viện. Dù rằng Diệp Hoan chỉ ghé qua một lần nhưng đã sớm quan sát kỹ càng. Mé phía tây nội viện chính là thư phòng của ông nội hắn, nhưng thường ngày ông rất thích ở căn nhà gỗ trong rừng trúc, rất ít đến bên này.

Gian thư phòng này đúng là mục tiêu đêm nay của Diệp Hoan

Diệp Hoan đương nhiên không có gan đi trộm đồ của cha hắn, dù hắn có vô lại đến đâu cũng không thể làm được nhưng mà trộm đồ của người ông nội chưa từng gặp mặt kia thì Diệp Hoan lại không có chút áy náy nào.

Nếu không coi hắn là con cháu, ít nhất hắn cũng thu được chút tiền lãi.

Càng đi vào trong, canh gác càng lỏng lẻo, dù vậy chốc chốc lại thấy bóng cảnh vệ đi tuần tra. Hai người lén lén lút lút đi tới cửa thư phòng. Nhóm cảnh vệ buồn bực quan sát Diệp Hoan, mọi người đều biết rõ đây là con trai của gia chủ, bằng không, bộ dạng lén lút kia đã sớm ăn mấy loạt đạn của họ.

Đi qua hành lang gấp khúc, hai người đi đến cửa thư phòng, trong dự liệu, thư phòng tối om, hiển nhiên không có người.

Diệp Hoan vừa chạm vào then cài chuẩn bị đẩy mở cửa thư phòng, ngoài hành lang chợt vang lên một giọng nói trầm thấp uy nghiêm

“Hai người các người là người nào? Tới nơi này làm gì?”

Đêm đen như mực, không gian yên tĩnh, mấy lời này như hòn đá ném vào mặt hồ, Diệp Hoan và Trương Tam thét lên một tiếng, hoảng sợ rúm vào một chỗ, bộ dạng như nhìn thấy quỷ.

Rất nhanh, chung quanh sột soạt một hồi, thậm chí có tiếng súng lên đạn

Đứng cách Diệp Hoan không xa là một ông già mặc áo truyền thống, khuôn mặt ẩn trong bóng tối không rõ đường nét nhưng một mái tóc bạc trắng lại rất gây chú ý.

Ông già nghe sau lưng có tiếng súng lên đạn, khẽ phất tay, bóng người xao động bốn phía liền yên tĩnh trở lại.

“Anh Hoan, chạy thôi! Bị phát hiện rồi!” Trương Tam run rẩy kêu lên.

“Chạy cái gì! Chưa từng nghe qua trộm không về tay không sao?” Diệp Hoan bình chân như vại

Mắt ông già tinh quang lóe lên, trầm giọng nói: “Anh Hoan? Cậu là Diệp Hoan?”

Diệp Hoan ưỡn ngực nói: “Đúng vậy, ông biết tôi sao?”

Ông già khẽ gật đầu: “Hẳn là cậu, nếu không quanh đây canh gác nghiêm ngặt, trộm có bản lĩnh thế nào cũng không vào được”

Diệp Hoan nháy mắt mấy cái, nói: “Ông là ai?”

Ông già cười hắc hắc, nói: “Ta, cậu cứ coi ta là người làm ở Thẩm gia.”

Diệp Hoan lập tức hiểu rõ: “Ông là công nhân vệ sinh trong khu nhà này sao?”

Trong bóng tối, ông già cẩn thận đánh giá Diệp Hoan, trong mắt đầy nghiền ngẫm: “Công nhân vệ sinh? Xem như thế đi.”

Hai người trò chuyện được vài câu, Trương Tam đã đẩy cửa thư phòng, tìm công tắc mở đèn lên, căn phòng rực sáng.

Dưới ánh sáng, bộ dáng ông già được hiển lộ, mái tóc trắng cước, khuôn mặt già nua, đôi mắt có phần đục ngầu lại tựa như có thể xuyên qua lớp sương mù nhìn rõ hết thảy vạn vật thế gian. Ông đứng chấp tay, lặng lẽ không nói, như một con mãnh hổ đang nhàn nhã nghỉ ngơi trong lãnh địa của mình, tản mát ra uy thế không giận mà uy.

Ông già lặng lẽ đánh giá Diệp Hoan.

Một cậu trai trẻ mặc chiếc áo jacket màu đen bình thường, chân đi đôi giày cứng cũ kỹ, trên quần jean là mấy vết mài đã xơ lông. Mặt mũi có vài phần lưu manh, nụ cười tùy ý động trên khóe môi, đôi mắt đen láy, trong veo.

Ông già nở nụ cười, Diệp Hoan cũng cười.

Trương Tam không quan tâm đến hai con người đang dò xét lẫn nhau trước cửa phòng. Hắn móc trong túi ra một cái túi thật lớn, bắt đầu càn quét.

Ông già thấy hành động của Trương Tam, mí mắt không khỏi nhảy dựng, nói: “Các cậu đang làm gì đó?”

Diệp Hoan cười hắc hắc nói: “Đồ đạc trong phòng bụi bặm quá, tôi giúp ông nội lau chùi một chút”

“Đấy chính là đồ cổ, các cậu. . .”

Trương Tam cười nói: “Không phải đồ cổ thì chúng tôi cũng chẳng muốn lau chùi.”

Ông già quỳnh lên, vừa định lên tiếng, Diệp Hoan liền cười nói: “Ông bác này, làm công cho Thẩm gia có cực khổ lắm không?”

Ông già nhìn Trương Tam nhét từng món đồ vào trong cái túi, khuôn mặt giật giật liên hồi, không yên lòng mà nói: “Cũng may, khá tốt.”

Diệp Hoan chớp mắt, nói: “Mọi người đều là giai cấp vô sản, ông có gì ủy khuất cứ nói với tôi, tôi giúp ông đòi lại công bằng với lão già kia”

Ông già thu hồi ánh mắt, chần chờ nói: “Cậu nói “lão già kia” không phải là muốn nói....”

“Còn ai nữa? Cha của Thẩm tổng lý, ông nội của tôi, lão già hung hãn, một đồng tuổi rồi còn không chịu về hưu, chỉ giỏi sai sử người khác”

Vừa dứt lời, ầm một tiếng, Trương Tam không cẩn thận để rơi cái nghiên mực trên bàn.

Mặt ông già tái đi, đau lòng, bụm lấy trái tim mãi nửa ngày không nói được tiếng nào.

Diệp Hoan tức giận đến dậm chân mắng: “Cẩn thận một chút! Thằng ăn hại này!”

Mắt thấy Trương Tam chuẩn bị gỡ bức tranh chữ màu sắc cổ xưa đang treo trên tường. Ông già tức giận, lao đến, túm chặt cái khung tranh, vội vàng nói: “Cái này không được động đến!”

“Vì sao?”

“Đây là ta . . . Đây là bức họa ông ấy yêu thích nhất, đời Minh Đường Dần (Đường Bá Hổ). . .”

Diệp Hoan phát tay ngắt lời ông: “Được rồi, không động thì không động, tranh này tặng cho ông, tôi mời khách. Xem như đền bù tổn thất cho ông đã làm trâu làm ngựa cho Thẩm gia bao năm qua”

Thở dài, Diệp Hoan nhìn ông già, đau xót nói: “Lại để cho ông bác chê cười rồi, gia môn bất hạnh, lại sinh ra một lão già yêu nghiệt như vậy. Đồ đạc trong phòng này đều ra lão ta ra sức vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân, thật là tạo nghiệp a”

Hồ hấp của ông già trở nên nặng nề “. . .”

Trương Tam đi tới, nhìn nhìn sắc mặt ông già, ghé vào Diệp Hoan bên tai nói khẽ: “Anh Hoan, lão già này sắc mặt thật cổ quái, đến cùng là có lai lịch gì?”

Diệp Hoan lần nữa cẩn thận dò xét ông già một phen, quay đầu lại thấp giọng quát lên: “Phải biết tôn trọng người già, mấy gia đình giàu có rất biến thái, không chừng ông ấy là thái giám hầu hạ bên người lão yêu nghiệt kia”

Trương Tam giật mình gật đầu: “Khó trách trông quái gở như vậy, có lẽ là tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển. . .”

Sau đó hai người không nói lời nào, hiếu kỳ liếc nhìn thân dưới của ông già, ánh mắt rất không thuần khiết. . .

Sắc mặt ông già đã chuyển sang màu than đen, thở hổn hển nói: “. . .các cậu thì thâm quá lớn tiếng rồi đó!”

147. Chương 148: Ông Cháu Gặp Nhau

Thẩm gia ở Bắc Kinh không chỉ là một gia tộc danh giá, nó giống như một xã hội thu nhỏ do tinh hoa của tiền tài và quyền lực lắng đọng cả trăm năm mà thành. Ở đây, con cháu trực hệ của Thẩm gia cũng không nhiều, đa phần là những người khác họ. Nhưng bất cứ tập thể nào cũng có nòng cốt, mà con cháu trực hệ chính là nòng cốt.

Trong khi những người khác nỗ lực xây dựng địa vị cho bản thân, có người là doanh nhân lớn, có người trở thành ngôi sao trong giới chính trị, khi mà ai cũng gắng gập đạt được ánh hào quang trong lĩnh vực của mình thì lại có một đứa cháu vì mấy đồng tiền tiêu xài mà trộm đồ cổ của ông mình.

Thẩm Sùng Vũ - Thẩm lão gia, cơn giận của ông đã lên đến cực hạn gần như có thể khiến ông bị tức chết ngay tại chỗ.

Ông thật sự không nghĩ tới đứa cháu đích tôn trong lời đồn, đứa trẻ bị vớt trước cửa cô nhi viện năm nào, từ nhỏ đã lăn lộn trên đường phố lại có thể vô lại tới mức này. Bao nhiêu năm qua ông chưa từng thấy đứa con cháu Thẩm gia nào vô lại như vậy, hôm nay cuối cùng ông cũng được đại khai nhãn giới.

Diệp Hoan vẫn hồn nhiên không biết thân phận của ông lão trước mắt mình, hắn đang chỉ huy Trương Tam nhanh tay hơn một chút.

Hắn cũng biết chuyện này nếu bị phát hiện nhất định rất mất mặt, người khác hắn không sợ, hắn sợ là sợ Thẩm Đốc Lễ đột nhiên muốn đi tản bộ, vừa lúc bắt gặp hắn, lúc đó...

Không biết Thẩm Đốc Lễ có bệnh tim, cao huyết áp hay các bệnh khác không nhỉ? Ngày khác hắn nhất định phải hỏi, bằng không ông mà bị tức chết thì hắn sẽ mang tội bất hiếu.

Không lâu sau, Trương Tam đã khoắng sạch đồ trong thư phòng. Dù sao Trương Tam cũng là ăn trộm chuyên nghiệp, dù không có năng lực giám định đồ cổ nhưng rất có kinh nghiệm trong việc lấy đồ nào, bỏ đồ nào. Những thứ có kích thước lớn dứt khoát bị bỏ lại, những thứ được lấy đi đều có kích thước nhỏ, tản mát ra hương vị cổ xưa. Những đồ vật khác không nói, chỉ riêng con dấu làm từ Kê Huyết Thạch kia cũng đã mấy trăm vạn rồi

Thẩm Sùng Vũ cảm thấy trái tim mình tan nát. . . .

Trương Tam ước lượng thể tích cái túi, quay đầu nói: “Anh Hoan, cũng được kha khá rồi, những thứ này chắc không ít tiền đâu.”

Diệp Hoan gật đầu, thuận tay lấy cái bình sứ Thanh Hoa gần đó, quăng cho Trương Tam: “Lấy cái này luôn, dù sao cũng đã đến, có thể mang thắng lợi trở về mới không uổng anh đây làm phá gia chi tử một lần. . .”

Bình sứ nhỏ bay trên không tạo thành một vòng cung đẹp đẽ, Thẩm Sùng Vũ quá sợ hãi, kêu lên: “Bình sứ Thanh Hoa thời Nam Tống của tôi. . .”

Lời vừa dứt, Trương Tam đã vững vàng chụp được bình sứ, thuận tay ném vào túi.

Thẩm Sùng Vũ thở một hơi dài, lưng đã sớm ướt đầm mồ hôi, mệt mỏi ngồi trên ghế.

Diệp Hoan hô: “Chúng ta đi! Ông bác à, ông đừng nói cho bất kỳ kẻ nào rằng tôi đã tới, bức tranh thời Minh kia coi như là phí im lặng tôi tặng cho ông. . .”

“Phí im lặng?” Thẩm Sùng Vũ trợn mắt há mồm.

Trương Tam nói: “Anh Hoan, đi nhanh lên!”

Thẩm Sùng Vũ ngồi thở hổn hển, nhìn thấy hai người Diệp Hoan chạy ra ngoài, sợ tới mức run rẩy, chỉ tay nói: “Đứng lại! Hai người đi đâu đó?”

Diệp Hoan nháy mắt: “Đi bán đồ lấy tiền, uống rượu ăn thịt.”

Thẩm Sùng Vũ ngẩn ngơ, ngửa mặt lên trời thở dài đầy bi thương: “Súc sinh!”

Trương Tam liếc mắt nhìn Diệp Hoan, cười nói: “Ông bác, ông nói khá chính xác đấy. . .”

Hai người đang chuẩn bị rời khỏi thư phòng, Thẩm Sùng Vũ toàn thân run lên, bước lên một bước lớn, nắm chặt túi của Trương Tam, hung hăng nói: “Đứng lại! Ai cũng không được đi!”

Diệp Hoan ngẩn ngơ, sau đó cười lạnh: “Lão già, muốn chia phần hả?”

Thẩm Sùng Vũ hiên ngang đứng chặn ngoài cửa, quát lên: “Mang buồng ngay xuống, những thứ này đều là đồ gia truyền của Thẩm gia, muốn trộm đồ, không có cửa đâu!”

Diệp Hoan lười biếng nói: “Ông còn dám cản, tôi đánh ông đấy!”

Thẩm Sùng Vũ gầm lên: “Cậu dám! Thăng nhóc con kia. Làm phản rồi! biết ta là ai không. . .”

Ầm!

Ông còn chưa nói xong thì Diệp Hoan đã thẳng tay đấm vào mắt trái Thẩm Sùng Vũ.

Lưu manh đúng là lưu manh, tố chất tất nhiên không thể cao, cái gọi là kính già yêu trẻ...trong mắt họ chẳng đáng một xu. . . .

Thẩm Sùng Vũ la lên đau đớn, hốc mắt bầm tím, giờ phút này ông cảm thấy vừa sợ vừa giận.

Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm không ai dám đánh ông như vậy!

Năm đó chỉ khi đánh nhau cùng đám Nhật Bản mới bị thương, lại chưa nghĩ tới, khi ông sắp xuống mồ rồi, lại bị đánh. . . .

“Thằng nhóc kia, hôm nay ông đánh chết mày!” Thẩm Sùng Vũ giận tím mặt, thân hình già nua di chuyển, toàn thân hiện lên uy thế, giơ tay muốn đánh Diệp Hoan.

Diệp Hoan bất ngờ, sau đó tay chân nhanh nhẹn rút một cái bình nhỏ ra, ném ra sau lưng ông. . .

“Nghịch chương! Bình sứ Thanh Hoa của tôi. . .”

Thẩm Sùng Vũ ngay lập tức đứng người lại, hai mắt vốn đang tràn đầy tức giận lại biến thành đau lòng và sợ hãi. Ông lập tức quay người lại, như chó thấy xương, nhanh chóng nhảy về phía trước, động tác nhanh nhẹn, khó để người khác nghĩ bóng dáng này là của một ông lão.

Khi bình nhỏ sắp chạm vào mặt đất, Thẩm Sùng Vũ vừa kịp chụp được nó, ánh mắt của ông đối với cái bình này như của một người cha đối với đứa con trai.

“Thân thủ tốt!” Diệp Hoan hai mắt sáng ngời, khen: “Thẩm gia quả nhiên tàng long ngọa hổ, sâu không thể lường, ngay cả một công nhân vệ sinh cũng có thân thủ tốt thế này, so với lão tăng quét rác trong Thiếu Lâm Tự còn oai phong hơn. . .”

Trương Tam không nhịn được nói: “Anh Hoan, chúng ta đi nhanh đi, anh chờ ông ta nói “cảm ơn, quá khen!” nữa sao?”

Diệp Hoan hưng phấn nói: “Lão tam, mày nói coi ông ta có cường hân không?”

“Chân ông ta cũng không cường bằng tay của anh.” Trương Tam chậm rãi nói.

Diệp Hoan hưng phấn nhìn Thẩm Sùng Vũ vẫn còn đang nằm rạp ngẩn ngơ trên mặt đất, kêu lên: “Ông bác, hôm nay tôi có việc, ngày mai tôi sẽ tới gặp ông, ông nhất định phải thu tôi làm đồ đệ đây. . .”

Hai người vội vàng đi ra ngoài, dưới bóng đêm, hai bóng người lén lén lút lút đi tới cửa chính.

Diệp Hoan vừa đi vừa khen: “Ông lão này có thân thủ tốt thật, chú nhìn thấy động tác chó đối giành xương của ông ấy không, nếu như đội bóng quốc gia của chúng ta tìm ông ta bái làm sư phụ thì Trung Quốc nhất định sẽ vô địch World Cup. . .”

Hai người còn chưa đi xa, trong thư phòng đã vang lên tiếng hét của Thẩm Sùng Vũ.

“Bắt hai tên nhãi đó cho ta!”

Tạch tạch tạch!

Tiếng mở khóa an toàn vang lên liên tục.

Một vệt sáng trắng phá tan đêm đen như mực, thân hình của Diệp Hoan cùng Trương Tam lộ ra rõ ràng dưới ánh đèn pha.

Trong đêm đen, có vô số họng súng chìa vào đầu hai người, trên ót có cả chục điểm đỏ. Diệp Hoan cùng Trương Tam lập tức sợ tới mức mặt tái mét, hai chân không tự chủ được run rẩy, coi phim của Hollywood bao nhiêu năm rồi, họ đương nhiên biết đây là ống ngắm hồng ngoại của của súng trường. . .

Trương Tam hai chân run lên, lập tức làm ra một quyết định vô cùng sáng suốt, hất giơ cao hai tay, đầu cúi xuống đất, rống thật to: “Chính phủ! Chính phủ! Đứng nổ súng, đều là người nhà, tôi. . . bị oan. . .”

Diệp Hoan môi mím thật chặt, bờ môi trắng bệch run rẩy, cố gắng đè xuống sợ hãi, run giọng nói: “Trương Tam, mày có thể cút khí một chút được không? Nhìn dáng điệu chết nhất của mày đi, thật mất mặt!”

Trương Tam vẫn giữ nguyên tư thế, dùng giọng điệu hờn dỗi nói:” Vậy anh biểu hiện cốt khí cho em xem đi. . .”,

Diệp Hoan hừ lạnh một tiếng, ưỡn ngực, sau đó. . . làm ra tư thế y hệt như Trương Tam. Thân người quỳ rạp xuống đất, hai tay giơ cao, trông như nghi thức tế bái của tà giáo. Hắn dùng giọng điệu bi thương cùng cực kêu lớn:

“Các vị đồng chí chính phủ, tôi sai rồi, tha cho tôi đi . . .”

Trương Tam: “. . .”

Tiền đường Thẩm gia sáng ánh đèn, ánh sáng màu trắng chiếu trên gương mặt già nua của Thẩm Sùng Vũ, hốc mắt bên trái bầm tím, cảm giác đau đớn làm gương mặt già này của ông thỉnh thoảng lại giật giật.

Thẩm Đốc Lễ đứng sau lưng Thẩm Sùng Vũ , nhìn Diệp Hoan cùng Trương Tam đang đứng trên tiền đường, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ thật sâu.

Thẩm Sùng Vũ nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, sau đó quay đầu, lạnh lùng nói với Thẩm Đốc Lễ : “Đây là con trai ruột của anh sao?”

“Vâng.” Thẩm Đốc Lễ thở dài, giờ phút này, ngoại trừ thở dài, ông thật sự không còn gì để nói.

Diệp Hoan vẽ mặt thẹn thùng, xoa tay cười gượng.

Thẩm Sùng Vũ thấy hắn vẫn còn không biết xấu hổ mà tươi cười, không khỏi tức giận hừ một tiếng, nói: “Anh sinh ra một đứa con thật giỏi.”

“Cháu còn nhiều chỗ chưa tốt . . .” Diệp Hoan tranh thủ thời gian thể hiện sự khiêm tốn.

Thẩm Đốc Lễ thầm than trong lòng, sau đó hung hăng trừng mắt với Diệp Hoan, thấp giọng nói: “Diệp Hoan, đây là ông nội con, mau chào ông.”

Diệp Hoan cùng Trương Tam ngây ngốc, cả người chết đứng, hai người nghẹn ngào kêu to: “Ông nội?”

Thẩm Sùng Vũ vung tay lên, lớn tiếng nói: “Dừng! Dừng gọi ta là ông nội, lão già này không dám trèo cao!”

Diệp Hoan toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, hai mắt nhìn về phía Thẩm Sùng Vũ lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Ông lão này . . . là ông nội của hắn?

Thẩm Đốc Lễ đã nhiều lần nhắc tới, Diệp Hoan biết rõ ông nội hắn là Khai Quốc tướng quân, là đại nhân vật chỉ cần ho một cái sẽ khiến cả Bắc Kinh này run rẩy. . .”

Lần này chộc phải tổ ong rồi. . .

Diệp Hoan nhìn thấy con mắt trái của Thẩm Sùng Vũ bị mình đánh tới bầm tím, hắn thật sự rất muốn bất tỉnh ngay lập tức.

Đánh Khai Quốc lão tướng quân thì gọi là gì? Là đập ruồi trên đầu hổ đúng không?

Hắn nghe nói ông nội này năm đó đã giết vô số lính Nhật, tạo lập vô số công lao cho quốc gia, là biểu tượng cho câu “Tướng mạnh chống vạn quân” Hôm nay. . . vị tướng quân này bị chính cháu ruột đánh. . .

Diệp Hoan thấy được gương mặt đang không ngừng run rẩy của Thẩm Sùng Vũ, hắn lập tức bày ra một nụ cười thâm tình tựa như cốt nhục gặp nhau, trong tươi cười lại tràn đầy nịnh nọt.

“. . . Tướng quân ca ca!” Diệp Hoan dang rộng hai tay, vui vẻ chạy tới chỗ Thẩm Sùng Vũ.

Thẩm Sùng Vũ biến sắc, chỉ vào Diệp Hoan hét to: “Đứng lại cho lão tử!”

“Ông nội . . . Con biết sai rồi, con tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ông tha thứ cho con đi. . .” Diệp Hoan cúi đầu nhận lỗi.

Dù người ông này có địa vị cao hay không, dù hắn có cảm tình đối với Thẩm gia hay không thì việc cháu đánh ông là chuyện đại nghịch bất đạo, Diệp Hoan lúc này là thật tâm thật lòng cảm thấy mình sai rồi.

Cơn tức của Thẩm Sùng Vũ vẫn chưa tan, ánh mắt như sắp phun ra lửa khi nhìn vào Diệp Hoan.

Con cháu Thẩm gia khi ở bên ngoài dù có địa vị và thành tựu to lớn ra sao, khi trước mặt ông thì ngay cả một hơi thở cũng vô cùng cẩn thận, nhưng cái thẳng nhóc Diệp Hoan này chẳng những trộm đồ cổ tổ truyền của Thẩm gia, mà còn . . .

Thẩm Sùng Vũ hít một hơi thật sâu, hốc mắt trái lại bắt đầu ê ẩm.

Nếu như không phải ông xem Diệp Hoan là cháu ruột của mình thì ông đã sớm ra lệnh đập hai tên nhóc này đến không còn biết đường về.

“Đừng gọi ta là ông nội, ta không phải loại người coi trời bằng vung như cậu . . .”

Thẩm Sùng Vũ nói còn chưa dứt lời, Thẩm Đốc Lễ vốn đứng sau lưng ông đã bước lên, vội vàng nói: “Cha!”

Thẩm Sùng Vũ ngừng nói, quay đầu lại nhìn.

“Cha . . . Diệp Hoan từ nhỏ đã thất lạc cha mẹ, nó cũng không được đến trường nên đương nhiên sẽ không tránh được có tật xấu. Nhưng cha à, nó là cháu ruột của ngài, hơn hai mươi năm nay nó ở ngoài chịu khổ, cha đã từng nghĩ đến chưa? Đứa con này của con, rốt cục là mang tội gì? Nói đến cùng, cũng là con thiếu nợ nó, là Thẩm gia thiếu nợ nó, cha. . .”

“ . . . Những ân oán năm xưa, hôm nay không cần nhắc lại nữa. Con là con cả trong nhà, việc nên bỏ qua thì bỏ qua, việc nên nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn. Con biết rõ cha vẫn luôn che con tính tình mềm mỏng, không thể gánh vác chuyện lớn. Trong số các anh em, cha thích chú năm nhất, bởi vì chú ấy gia nhập quân đội, kế thừa chí hướng của cha. Dù cha không hài lòng với con cũng không nên trút lên đầu Diệp Hoan. Nó đã bị con liên lụy, chịu khổ bao nhiêu năm rồi, nó cũng là cốt nhục của cha. Thẩm gia có bao nhiêu con cháu, sao cha chỉ lạnh nhạt với mình nó?”

Thẩm Sùng Vũ bình tĩnh nhìn sự đau xót và bi thương trong mắt Thẩm Đốc Lễ, ông im lặng hồi lâu rồi thở dài.

Đúng vậy, Diệp Hoan là cháu trai lớn của Thẩm gia, nhưng những đấu tranh năm xưa đâu có liên quan gì tới nó? Tại sao phải để nó chịu những khổ sở này? Lãng tử về nhà là việc vốn nên ăn mừng, sao phải so đo chút chuyện nhỏ? Dù sao dòng máu chảy trong người Diệp Hoan là của Thẩm gia, đây là sự thật không thể phủ nhận, Thẩm Sùng Vũ chinh chiến cả đời, già rồi vẫn nóng nảy như cũ, nhưng việc khiến cháu trai của mình trở thành nạn nhân của cuộc tranh giành quyền lực vẫn là chuyện không thể nào phủ nhận.

Chỉ là . . . hành vi đêm nay của đứa cháu này quá đáng hận!

Cơn giận của Thẩm Sùng Vũ không thể phát tiết làm ông cảm thấy cả người khó chịu.

Ầm!

Gạch được lót ở tiền đường xuất hiện mấy vết nứt.

Thẩm Sùng Vũ vỗ mạnh bàn trà làm bằng gỗ Hoàng Lê, không cam lòng rống lớn với Thẩm Đốc Lễ nói: “Nhưng anh nhìn đi, nhìn thử xem con trai anh đã làm được chuyện tốt gì?”

Diệp Hoan không chịu được người khác mắng chửi hấn nên lập tức dựng lông mày lên, nhưng ngay sau đó, lại cúi người đầy suy sụp.

Hắn đột nhiên nhận ra rằng, trên thế này ai cũng không thể mắng hắn, nhưng người đang ngồi trước mặt này lại có thể, hơn nữa còn khiến hắn không cách nào phản kháng. Ai bảo hắn là cháu ruột của người ta chứ.

148. Chương 149: Triệu Công Tử

Phải làm thế nào để người ta nhận mình là cháu nội?

Vấn đề này Diệp Hoan trước kia chưa có lo lắng, hẳn đã từng giả bộ làm cháu trai người ta, nhưng mà làm cháu nội thật đây là lần đầu.

Trong TV những cảnh có ông có cháu đều là những đứa cháu trên môi nở nụ cười sáng lạn, vẻ mặt ngây thơ chất phác, chạy tung tăng dưới ánh mặt trời, tiếng cười như chuông bạc. Khi đó ông nội khẽ vuốt chòm râu, hiền lành nhìn đứa cháu, cho đến khi đầu nó nhào vào trong ngực ông nội, sau đó nó sẽ giơ hai tay lên không ngừng la hét: “Ông nội, ôm!” Vì thế ông nội liền ôm lấy đứa cháu, lúc này thông thường ông nội sẽ cưng chiều hôn nhẹ lên má đứa cháu, rồi ông nội trên phim sẽ kể cho đứa cháu chuyện xưa, hoặc đứa cháu đòi: “Ông nội bế cháu xoay vòng quanh đi...”

Diệp Hoan cảm thấy mấy dạng ông nội này không phù hợp lắm với phong cách của Thẩm Sùng Võ. Nếu hẳn chạy như bay tới chỗ ông, trên đường một mực phát ra tiếng cười như chuông bạc, dang hai tay muốn ông ôm hẳn, chưa nói đến những động tác buồn nôn ấy hẳn không làm được, chỉ xét đến phản ứng của Thẩm Sùng Võ, chỉ sợ khả năng rất lớn là ông sẽ một cước đạp bay hẳn, hoặc ông sẽ lách người sang để hẳn chụp rồi dùng để giày hung hăng giẫm nát cái nụ cười sáng lạn rực rỡ và khuôn mặt ngây thơ chất phác của hẳn...

Người lớn trong gia đình truyền thống thường có yêu cầu hết sức nghiêm khắc đối với con cháu, chỗ nào cũng phải chú ý quy củ lễ nghi. Hiển nhiên, Diệp Hoan không đọc qua được bao nhiêu sách loại này, bộ dáng lác ca lác các làm cho Thẩm Sùng Võ nhìn không vừa mắt.

Đương nhiên, Diệp Hoan cũng không có ý định thay đổi chính mình để tới gặp mặt Thẩm Sùng Võ. Hẳn chính là hẳn, ung dung tự tại, thích làm theo ý mình. Hẳn chưa từng muốn thay đổi người khác và cũng không muốn người khác thay đổi hẳn, cho dù đó có là ông nội của hẳn đi nữa

Trong tiền đường, Thẩm Sùng Võ hí hóp mắt, cẩn thận đánh giá Diệp Hoan, thật lâu sau, nhẹ gật đầu nói: “Quần áo mộc mạc, giản dị, điểm này không tệ, vẫn hơn mấy đứa trẻ Thẩm gia suốt ngày đua đòi hàng hiệu, khoe mẽ bề ngoài

Diệp Hoan huênh hoang nói: “Ông quá khen, kỳ thật cháu cũng có vài món quần áo hàng hiệu...”

“Nhãn hiệu nào?”

Diệp Hoan ngạo nghễ nói: “Baleno” (Một hãng thời trang của Trung Quốc)

Thẩm Sùng Võ: “...”

Thẩm Đốc Lễ trừng mắt nói: “Diệp Hoan, trước mặt ông nội phải nghiêm chỉnh!”

“Con đâu có không đứng đắn? Đây là có hỏi có trả lời mà” Diệp Hoan bất mãn nói: “Banelo không phải là hàng hiệu sao?”

Thẩm Sùng Võ nói: “Tốt, vậy sao cậu không mặc đồ hiệu?”

Diệp Hoan vỗ đùi, vẻ mặt đương nhiên nói: “Ồ, đêm nay không phải là đi ăn trộm sao...”

Ông phát hiện, ông và thằng cháu này không thể có tiếng nói chung, hai người rất khó giao tiếp.

Thẩm Sùng Võ ho hai tiếng, nói: “Chuyện tối nay, mà thôi, ta không truy cứu nữa, Diệp Hoan về sau phải học tập cho tốt, cái gọi là ‘Chỉ sĩ không trộm nước suốt’, thói quen trộm vặt móc túi nhất định phải sửa! Bằng không gia pháp Thẩm gia sẽ không tha cho cậu, nghe rõ chưa?”

Hai mắt Diệp Hoan tỏa sáng, nhìn chằm chằm ông hẳn.

Thẩm Sùng Võ phảng phất tinh tường suy nghĩ trong lòng Diệp Hoan, ông ngay lập tức đập nát suy nghĩ của hẳn: “...Mấy thứ trong túi, cậu cũng đừng nghĩ tới, thành thật trả lại từng cái về chỗ cũ cho ta!”

Diệp Hoan tựa như bóng xì hơi.

Người càng già càng keo kiệt, lời này quả nhiên không phải ngoa.

Đêm nay bận rộn toi công rồi.

...

Thẩm Sùng Võ đi rồi, Thẩm Đốc Lễ gọi Diệp Hoan vào thư phòng.

“Sao lại trộm đồ cổ?” Thẩm Đốc Lễ nghiêm túc hỏi.

Diệp Hoan ngượng ngùng, do dự mấy lần, đúng là hắn vẫn chưa nói nguyên nhân. Hắn biết nếu như báo cáo theo sự thật, cha hắn nhất định sẽ cho hắn tiền, nhưng hắn thật sự xấu hổ và ngượng ngùng khi mở miệng.

Có đôi khi hắn thật sự thống hận chính bản thân mình, đến chết vẫn còn cái bệnh sĩ diện hão, nhìn những thiếu gia con nhà đại phú kia lừa cha dối mẹ không chút khách khí, hễ mở miệng là xin tiền, ở bên ngoài thì trưng ra bộ mặt tự mãn tiêu sái vô cùng, hấp dẫn vô số ánh mắt ước ao cũng như những sùng bái giả dối.

Oai phong chỉ là chốc lát, bản chất chính là những kẻ không biết xấu hổ.

Đáng tiếc, hắn không làm được như vậy

“Trộm đồ cổ... Chỉ là ‘thú vui nhất thời’”

Thẩm Đốc Lễ nhú mày: “Thú vui nhất thời?”

Diệp Hoan rút cuộc đành phải xây dựng kịch bản: “Trộm cắp ví tiền chỉ là mấy đạo tặc tầm thường, đạo tặc chân chính là đi trộm tranh cổ, trộm kim cương giống như trong ti vi ấy. Cho nên đêm nay con nhất thời cao hứng đến thử vận may...”

Thẩm Đốc Lễ thở dài: “Con đó...Cả ngày hồ đồ, may mắn tối nay trộm ở nhà mình, nếu như con tới nhà khác trộm, không chừng cảnh vệ nhà người ta đã nổ súng rồi. Diệp Hoan, con không thể yên phận một chút sao?”

“Con đã hết sức yên phận rồi, thỉnh thoảng mới làm vài vụ nhỏ thôi” Diệp Hoan ngượng ngùng nói.

Thẩm Đốc Lễ ngượng ngùng nói: “Xem ra, đêm nay con không phải trộm vì tiền, ngẫm lại cũng đúng, mẹ con nhiều tiền như vậy, hắn là con cũng được hưởng không ít. Đáng lẽ ra ta định cho con ít tiền, nhưng ta chỉ là kẻ làm công ăn lương của quốc gia, so với gia sản của mẹ con thì như chín trâu bỏ một sợi lông, thôi thì... ta đành không bêu xấu...”

“Cho một ít cũng không sao mà...” Diệp Hoan thầm cầu khẩn trong lòng.

Ra khỏi khu nhà tổ Thẩm gia, Diệp Hoan và Trương Tam hai mặt đỏ bừng, so với lúc đi vào cao hứng bừng bừng thì hiện giờ mặt bọn hắn đều giống như đang kêu khóc khi viếng mộ trong tiết Thanh Minh.

Thẩm Đốc Lễ biết Diệp Hoan không thích ở nhà tổ nên không cưỡng cầu, tùy ý để hai người trở về thành phố.

Trên xe, Trương Tam bày ra vẻ mặt đau khổ, ánh mắt nhìn Diệp Hoan đầy khiển trách: “Anh Hoan ... anh gạt em.”

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Ngoài ý muốn, lần này thuần túy là ngoài ý muốn.”

“Anh không phải nói là chúng ta có thể nghênh ngang đi vào sau đó nghênh ngang đi ra sao?”

“Không sai mà, mày nhớ lại đi, chúng ta xác thực là nghênh ngang đi vào, giờ cũng là nghênh ngang đi ra còn gì. Đúng không?”

Trương Tam cá giận: “Đúng con khỉ? Có mà ngược lại thì có, bị người ta vây giống như vương bát đản, trên đường còn nói gì mà trộm không về tay không, giờ thì tay không về thật rồi. Đây là điểm rất xấu anh hiểu không?”

Diệp Hoan khẽ nói: “Mày còn không biết xấu hổ, lúc mày bị súng chĩa vào nếu như có nửa điểm cốt khí, cận kề cái chết cũng không đầu hàng có lẽ túi đồ cổ kia đã thuộc về chúng ta...”

“Vì sao?”

Diệp Hoan cười tủm tỉm nói: “Lão gia tử là tướng quân, ông tán thưởng nhất là đàn ông có cốt khí, mày càng biểu hiện cương liệt, ông càng thích. Một khi ông mà cao hứng có khi sẽ lấy túi đồ cổ kia thưởng cho mày.”

Trương Tam trầm mặc một hồi, nói: “Anh Hoan, lần sau nếu anh bị súng chĩa vào đầu, anh hãy làm mẫu một lần thà chết chứ không chịu khuất phục cho em xem đi.”

Diệp Hoan cười vui nói: “Làm sao có thể, tao không ngu.”

Trương Tam: “....”

....

Trở lại khách sạn trong thành phố, Hầu Tử vẫn một lòng chờ mong hai người thắng lợi quay về, nay thất vọng tràn trề. Vào kho báu mà lại về tay không, còn đánh ông nội mình. Tóm lại, chuyến này đi không thu được chút gì.

Hiện giờ mọi người phải đối mặt với một sự thật nghiêm trọng, không ai còn tiền. Thời gian tới nếu câu lạc bộ cao cấp còn chưa khai trương, xem chừng tất cả phải ngủ ngoài đường.

Việc kiếm tiền ở đất Bắc Kinh xa lạ này khó khăn hơn Ninh Hải rất nhiều. Ba người Diệp Hoan tính toán quay về nghề cũ “lừa gạt” nhưng thương lượng thật lâu vẫn không dám quyết định.

Hắn đã nhận được tấm thẻ tội phạm cấp bách kim ở cục công an Ninh Hải rồi, nếu ở Bắc Kinh này cũng ra ra vào vào cục cảnh sát thì sẽ bôi xấu thể diện của Thẩm gia

Nếu như không thể tìm được cách nào kiếm tiền, bọn họ phải sống tiết kiệm một chút. Ba người Diệp Hoan trả lại căn phòng cao cấp ở khách sạn năm sao, tìm một phòng trọ trong một khách sạn bình dân, mỗi ngày úp mì tôm ăn tạm. Cũng may sắp đến cuối tháng, Nam Kiều Mộc phải về Ninh Hải kết toán sổ sách, nếu không để cho người yêu đi theo mình chịu khổ, Diệp Hoan đau lòng chết mất.

Mấy ngày nay Liễu Mi không liên lạc với Diệp Hoan, cô đang tất bật đi tìm địa điểm mở câu lạc bộ. Khấp hang cùng, ngõ hẻm, không nơi nào thiếu dấu chân cô, vậy mà Liễu Mi không hề hé răng than thở, lúc nào trên người cũng tràn trề khí thế.

Mấy hôm sau, khi ba anh em Diệp Hoan đang ngồi trong căn phòng nhỏ, khổ sở ăn mì tôm, điện thoại bỗng reo vang. Trên màn hình là một dãy số xa lạ

Diệp Hoan bắt mắt, trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm ồm

“Ha ha, Diệp công tử phải không? Anh khỏe chứ?”

“Xin hỏi anh là ai?”

“Thật có lỗi, tôi gọi điện có chút đường đột. Anh không biết tôi nhưng tôi lại biết anh. Xin tự giới thiệu tôi họ Triệu, Triệu Dương”

Diệp Hoan phấn khích nói: “A! Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu....tôi còn chưa nghe đến bao giờ..”

Đầu dây bên kia, Triệu Dương ngẩn ra, lần đầu tiên giao tiếp, hắn hiển nhiên chưa quen cách nói chuyện liên tục thay đổi sắc mặt của Diệp Hoan

“Tôi nghe nói cháu đích tôn Thẩm gia sống xa nhà từ nhỏ, nay đã trở về. Triệu Dương trời sinh tính cách thích kết giao bạn bè vì vậy nhờ vài mối quan hệ có được số điện thoại của anh Diệp. Rất mong anh Diệp không trách Triệu Dương đường đột”

Diệp Hoan nghe xong lập tức hiểu được Triệu Dương này hẳn cũng là con cháu một vị quan lớn ở Bắc Kinh này, là một thành viên trong giới nhà nội.

“Anh Triệu, thật có lỗi. Anh em chúng tôi ít đọc sách, vừa rồi anh nói chuyện văn nhã quá, đến giờ tôi vẫn còn đang suy đoán ý tứ của anh, anh xem có thể nói chuyện rõ ràng hơn chút được không?”

Triệu Dương: “....”

Thế nào là đẳng cấp? Thế nào là tầng lớp cao? Chỉ một đoạn đối thoại cũng có thể nói lên nhiều điều,

Triệu Dương nghĩ người thật lâu, khó khăn lắm mới tìm được cách “nói rõ ràng”

“Anh Diệp này, vậy tôi nói ngắn gọn. Nghe nói gần đây anh định mở một câu lạc bộ cao cấp, không biết đã tìm được địa điểm thích hợp chưa? Nếu chưa, ở chỗ tôi có một nơi rất phù hợp...”

Diệp Hoan nghe xong lập tức vui mừng: “Thật vậy chẳng? Ở khu vực nào? Diện tích bao nhiêu? Giá cả thế nào?”

Triệu Dương cười nói: “Anh Diệp nếu có thời gian, không ngại ra ngoài một chút, chúng ta tìm quán cà phê nào đó hàn huyên?”

Diệp Hoan ngần người: “Quán cà phê? Anh thật sự thích uống cái thứ nước đắng chết người ấy sao?”

Triệu Dương cười nói: “Ồ đâu cũng được, anh Diệp cứ chọn địa điểm đi”

“Cũng gần đến giờ cơm rồi, sao chúng ta không đi ăn cơm? Vừa ăn vừa nói chuyện không phải tốt sao?” Hai mắt Diệp Hoan tỏa sáng.

“Được, Toàn Tụ Đức được không?”

“Tốt!...à, ai mời khách?” Diệp Hoan quen thói mặc cả trước

Triệu Dương xám mặt: “...Tôi mời”

.....

Diệp Hoan gác máy, gương mặt tươi cười giả lả liền biến mất. Hắn bấm máy gọi Chu Mị

“Điều tra giúp tôi một người, gọi là Triệu Dương. Hắn có lai lịch gì?”

Chu Mị suy nghĩ một chút, trả lời ngay: “Triệu Dương, trai độc nhất của phó bộ trưởng bộ Thương Nghiệp Triệu Hồng Quân”

“Có tư liệu cụ thể hơn không?”

Chu Mị nói: “Có, gần đây Vương bộ trưởng của bộ Thương Nghiệp đã bị điều chuyển sang bộ Môi Trường, cái ghế bộ trưởng đang bỏ trống, chính phủ vẫn chưa có quyết định chính thức bổ nhiệm ai vào thay thế. Mấy bộ phó đang tích cực vận động khắp nơi. Mấy thế lực sau lưng bọn họ không ai chịu nhường ai. Hiện giờ cạnh tranh rất khốc liệt”

Diệp Hoan im lặng một hồi, trên mặt nở nụ cười: “Thì ra vị Triệu công tử này muốn đi mở đường, thú vị đó...”

“Diệp Hoan...” Chu Mị muốn nói lại thôi

“Có gì cứ nói thẳng”

“Diệp Hoan, Bắc Kinh rất phức tạp, nơi này không phải Ninh Hải, các thế lực tranh đấu khắp nơi. Phạm sai lầm một chút sẽ dẫn đến rước họa vào thân. Anh...tốt nhất không nên tham dự vào cuộc chiến này, chẳng may đi sai một bước sẽ liên lụy đến Thẩm gia. Chuyện bộ trưởng Thương Nghiệp lần này, Thẩm gia vẫn lựa chọn không tham gia náo nhiệt, anh...”

Diệp Hoan cười nói: “Cô yên tâm, tôi giống loại người sẽ làm loạn mấy chuyện kiểu đó hay sao?”

“Giống! Anh làm cho người ta có cảm giác rất không đáng tin cậy” Chu Mị không chút do dự tạt xô nước vào mặt Diệp Hoan

“...Tôi bảo cô có lời gì cứ nói, nhưng cô cũng đừng nói thẳng toẹt như vậy chứ” Diệp Hoan nhăn nhó “ Tôi sắp đi gặp gã họ Triệu đó để bàn về chuyện câu lạc bộ cao cấp, thuận tiện kiếm bữa cơm tối....Được rồi, chủ yếu là đi kiếm bữa cơm tối, dạo này ăn mì đến nhiệt hết cả miệng rồi”

Gác máy, Diệp Hoan ngoắc Hầu Tử, Trương Tam: “Mấy đứa, không cần húp cháo nữa, chúng ta khổ tận đến ngày cam lai rồi”

“Có ý gì?” Hai người lập tức buông ngay gói mì tôm xuống

Diệp Hoan hưng phấn: “Có một con dê béo chủ động mời cơm, mời chúng ta đến Toàn Tụ Đức ăn vịt, các anh em, khai trai* thôi” (* ăn mặn sau khi hết ăn chay)

Hầu Tử, Trương Tam nhảy căng lên, nước mắt trào ra: “Mẹ kiếp! Cuối cùng cũng chờ được một lão nhà giàu. Em thiếu chút nữa ra đường xin cơm rồi”

Ba người cuống cuống thay xong quần áo rồi ủa ra cửa như một làn gió

Nhà hàng Toàn Tụ Đức nổi tiếng với các món vịt nướng, bắt đầu kinh doanh từ năm 1864, là món ăn được cả thực khách trong nước và quốc tế yêu thích, buôn bán rất phát đạt.

Ba người đón xe tới trước cửa nhà hàng Toàn Tụ Đức, thấy có hai người đứng trước cửa, người đứng trước là một thanh niên trắng trẻo anh tuấn, tuổi tầm hai mươi, toàn thân một trang phục đen tiền nhìn không ra nhãn hiệu, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn phỉ thủy, gương mặt cười mỉm ôn hòa toát ra phong thái cao quý, thông dong.

Người thanh niên nhìn thấy ba người bước xuống xe, hơi ngẩn người sau đó nhiệt tình tiếp đón, chủ động nắm tay Diệp Hoan, cười nói: “Diệp thiếu gia đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh. Anh khỏe chứ, tôi là Triệu Dương, lần đầu gặp mặt!”

Diệp Hoan cũng cười giả lả bắt tay, mùi vịt nướng thơm phức bay vào mũi khiến nước bọt cứ chực chảy ra khỏi miệng”

“Anh Triệu quả thật chân nhân bất lộ tướng, thì ra anh là thiếu gia của Triệu bộ trưởng. Lần này quả thật là ngưỡng mộ đã lâu!” Diệp Hoan mặt mày rạng rỡ, cười nói ha ha, tâm tình đã bay đến mấy đĩa vịt nướng từ lúc nào.

Triệu Dương ha ha cười, vừa mở miệng định nói, chợt cánh tay trầm xuống. Diệp Hoan nắm tay y, mặt mày nghiêm túc, khẽ nói nhỏ: “...Thật sự là anh mời khách chứ?”

Triệu Dương ngẩn ra, vội vàng gật đầu: “Dĩ nhiên, tôi đã đặt phòng riêng ở bên trong rồi...”

Cho đến giờ phút này, Diệp Hoan mới thật sự tươi cười thật lòng, vung tay lên: “Các anh em, lên!”

ẦM!

Hầu Tử và Trương Tam tựa như hai tên lưu manh gặp được một cô nương xinh đẹp, phóng hết tốc lực vào nhà hàng, kêu ầm lên:

“Mau mang tám con vịt nướng lên!!”

“Tám con sao đủ? Phải mười con!”

“Thêm cả súp chân vịt”

“Cả chân vịt trộn mù tạt”

“.....”

“.....”

Nụ cười trên mặt Triệu Dương đã sớm cứng đờ, ánh mắt ngốc trệ, tay vẫn còn nắm tay Diệp Hoan, miệng vẫn đang trả bài theo bản năng: “Diệp thiếu gia nhân trung long phượng, tuần tú lịch thiệp...”

Diệp Hoan vẻ mặt nôn nóng, muốn rút tay mấy lần mà không được

“...Tôi đã sớm muốn gặp anh Diệp, không ngờ duyên phận đưa đẩy, hôm nay gặp mặt, quả nhiên...”

Diệp Hoan ghen đến mặt mũi đỏ bừng, tay chân vung vẩy, gấp gáp như kiến bò chảo nóng

“Đâu có, đâu có. Anh Triệu quá khen rồi...anh, anh bỏ tay ra đi” Diệp Hoan tức đến dậm chân

Triệu Dương lại thất thần, nhẹ buông tay Diệp Hoan. Hắn như chút chim được xổ lồng, như ngựa thoát khỏi cương, gào thét lao vào bên trong, giọng nói oang oang

“...Hai tên tham ăn các ngươi có biết gọi món hay không thế? Mười con sao đủ? Phải mười hai con!”

149. Chương 150: Tòa Nhả Bổng Tay

Trước kia, Diệp Hoan thật khinh bỉ mấy kẻ tham ăn, đại biểu là Hầu Tử và Trương Tam. Vì miếng ăn mà phải tranh giành nhau sống chết thật chẳng ra sao. Diệp Hoan luôn cảm thấy một người nếu quá chú trọng ăn uống thì chỉ số thông minh nhất định không cao, bao nhiêu dung lượng bộ não đều bị cholesterol và dầu mỡ trong đồ ăn chiếm hết rồi, còn thông minh thế nào được nữa? Có một câu thành ngữ nói thế này: “Ốc đầy bụng phệ” Chỉ nghe qua cũng hiểu được chỉ số thông minh và đồ ăn luôn tỷ lệ nghịch với nhau.

Hắn thật sự không nghĩ tới có một ngày chính mình lại gia nhập vào đội ngũ những kẻ tham ăn đó.

Trong gian phòng dành cho khách VIP của nhà hàng Toàn Tụ Đức, Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam ăn uống hăng say, tương ăn như rồng cuộn hổ vồ, bát đĩa và thức ăn ngổn ngang trên bàn, giống như vừa bị một đám trâu điên giầy xéo qua.

Còn vị thiếu gia tuần tú lịch thiệp Triệu Dương vẫn giữ nguyên động tác bưng ly rượu không biết đã bao lâu, y cứ trợn mắt há mồm nhìn ba người Diệp Hoan. Người nào cũng ôm nguyên một con vịt nướng mà ra sức gặm, mắt nhìn chăm chăm con vịt như thể có huyết hải thâm cừu với nó

Diệp Hoan vẫn còn giữ được một chút lễ nghĩa, vừa nhồm nhoàm ăn uống vừa không quên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Triệu Dương, ánh mắt đầy áy náy, nở nụ cười toe toét, trong miệng nhoang nhoáng dầu mỡ, cười gượng hai tiếng:

“Hắc hắc! Chê cười rồi! Chê cười rồi!”

Mặt Triệu Dương giật giật, vừa định nói mấy câu khách sáo đã thấy Diệp Hoan lại vục đầu chiến đấu tiếp, không buồn để ý đến hắn

Triệu Dương cứ bưng mãi ly rượu, mời cũng không được mà buông cũng không được, thật là khó xử.

Mãi cho đến khi ba người đã no căng, chén đĩa trên bàn sạch trơn, họ mới thỏa vuốt ve cái bụng, ợ một cái đầy thỏa mãn

“Anh Diệp thật là....thật là....không ..câu nệ tiểu tiết, tính tình phóng khoáng” Triệu Dương moi ruột rút gan mãi mới phun ra được một câu tán dương cho hợp với tình hình.

Diệp Hoan sau khi no nê cũng cảm thấy hơi hơi thẹn thùng, vừa cười cười vừa thô lỗ biện minh

“Không đối gạt anh Triệu, ba anh em chúng tôi từ bé đã rất hận bọn vịt này cho nên vừa rồi cố tình ăn giải hận, nhất thời có hơi mất hình tượng”

Triệu Dương chấn động, lập tức hứng thú hỏi: “A, không biết anh Diệp vì sao lại hận loài vịt?”

Ánh mắt Diệp Hoan thâm trầm, lâm vào hồi tưởng: “Năm đó có một lần chúng tôi về nông thôn chơi, lúc đó còn bé không hiểu chuyện nên cả đám cời truồng chạy lung tung, tiện tay lấy trộm một quả trứng vịt...Kết quả là chúng tôi bị một đàn vịt truy sát chạy suốt ba dặm”

Triệu Dương giật mình, gật đầu, vẻ mặt như cùng chung mối thù: “Thì ra là thế, nên ăn! Phải ăn chết bọn chúng!”

Hầu Tử trao đổi ánh mắt với Trương Tam, hai người không tin nổi lại có kẻ đi tin câu chuyện vô lý như vậy, đầu óc tên họ Triệu này có phải dùng để suy nghĩ hay không?

Diệp Hoan thì âm thầm cảnh giác, tên gia hỏa này nhún nhường như vậy, xem ra là cố tình muốn kéo mình hoặc chính xác hơn là kéo Thẩm gia sau lưng mình vào vòng xoáy tranh chấp quyền lực rồi.

Cho dù là một bữa tiệc không có hảo ý thì cũng đã tống hết vào bụng rồi. Năm xưa, Lưu Bang đi dự Hồng Môn Yến như thế nào? Ăn no uống đủ rồi phải mộng đứng dậy.

Diệp Hoan còn chưa đủ trình độ làm cái chuyện không biết xấu hổ như vậy, cho nên vẫn phải nán lại nghe người ta nói vài lời.

Quả nhiên, sau khi tán gẫu vài chủ đề vớ vẩn bên lề, Triệu Dương liền đề cập vào chuyện chính

“Nghe nói anh Diệp đang định mở một câu lạc bộ cao cấp ở Bắc Kinh, con mắt đầu tư của anh Diệp quả thật không tệ”

Diệp Hoan xuề xòa: “Kỳ thật tôi không rành mấy chuyện này đâu, cảm thấy mới lạ nên muốn thử một lần thôi, chuyện anh Triệu nói trong điện thoại lúc trước, anh có địa điểm nào thích hợp chẳng?”

“Đúng, hơn nữa nó nằm trong khu vực rất phồn hoa, cách Vương Phủ Tỉnh không xa, là một tòa nhà ba tầng mới xây, diện tích khoảng 2000 m². Nếu dùng làm câu lạc bộ cao cấp thì dư xài”

“Hơn hai nghìn mét vuông, cách Vương Phủ Tỉnh không xa...” Diệp Hoan giật mình. Vương Phủ Tỉnh là nơi phồn hoa nhất Bắc Kinh, giá đất chỗ đó có thể nói là tấc đất tấc vàng, 200 triệu của hắn cũng chưa chắc mua được một căn nhà ở đó.

“Không biết anh Triệu định giá thế nào?” Diệp Hoan cẩn thận hỏi

Triệu Dương cười cười: “Anh Diệp, kỳ thật Triệu Dương tôi cũng là người phóng khoáng, không biết anh đối với tôi thế nào nhưng tôi đối với anh vừa gặp mà như đã quen thân. Bây giờ chúng ta nói đến tiền bạc có phải rất tổn thương tình cảm không?”

“Nói chuyện tình cảm càng tổn thương tiền đó...” Diệp Hoan yếu ớt nói: “Anh Triệu cứ báo giá đi, bằng không trong lòng tôi rất bất an”

Triệu Dương chăm chú nhìn Diệp Hoan nửa ngày, mới nói: “Anh Diệp, tôi không gạt anh. Hiện tại tòa nhà ba tầng này bề ngoài là một công ty truyền thông nhưng kỳ thật nó là sản nghiệp trên danh nghĩa của tôi. Tôi mạo muội hỏi, nếu như tôi lấy tòa nhà này nhập vào cổ phần của câu lạc bộ, ý anh thế nào?”

Diệp Hoan chần chừ, hắn không phải người ngu. Tòa nhà ở vị trí đẹp như vậy, chỉ riêng giá trị của nó thôi đã không dưới 200 triệu rồi. Triệu Dương có chủ ý gì? Rõ ràng là một vụ mua bán lỗ vốn, đầu óc hắn bị cửa ải à?

Nếu là trước kia, Diệp Hoan chắc chắn không nói lời nào liền đồng ý, lợi ích đưa tới cửa, ngu sao không nhận. Nhưng những ngày này trải qua nhiều sóng gió, Diệp Hoan không còn đơn thuần như trước kia nữa. Hắn biết rõ, Triệu Dương chắc chắn phải có điều kiện nào đây và điều kiện này khẳng định không đơn giản.

Diệp Hoan nhíu mi, mỉm cười: “Không nghĩ tới chỗ làm ăn nhỏ của tôi lại vừa mắt anh Triệu. Không biết anh Triệu muốn dùng tòa nhà kia đổi lấy bao nhiêu cổ phần của câu lạc bộ?”

Triệu Dương nhẹ nhõm cười nói: “Bao nhiêu cũng được, dù chỉ là cổ đông trên danh nghĩa, tôi cũng không phản đối”

Diệp Hoan cười khổ: “Anh Triệu, chuyện này phải nói rõ ràng. Anh như vậy thì tôi càng thấy khó xử, anh đến cùng là muốn điều gì?”

Triệu Dương sờ mũi, giọng điệu hơi ngại ngùng: “Tôi chỉ muốn trong ngày khai trương câu lạc bộ, tôi dùng thân phận cổ đông đứng bên cạnh anh, cùng anh cất bằng khánh thành mà thôi. Yêu cầu này không quá phận chứ?”

Diệp Hoan ngáy ra một lúc, rất nhanh liền hiểu rõ ý đồ của Triệu Dương

Xem ra ông bố Triệu Dương cạnh tranh cái ghế bộ trưởng không được thuận lợi rồi. Không nghĩ đến y lại bỏ ra một khoản lớn như vậy để giúp đỡ bố mình. Tòa nhà ba tầng đó xem như là tặng không cho hắn, chỉ cần ngày khai trương dùng thân phận cổ đông cất bằng khánh thành. Sức ảnh hưởng của Thẩm gia ở Bắc Kinh, mọi người đều biết, Diệp Hoan thân là cháu đích tôn Thẩm gia. Thử nghĩ xem, ngày khai trương đó nhất định Khai Quốc Tướng Quân Thẩm lão gia, Thẩm tổng lý và Tư lệnh cảnh vệ Bắc Kinh đều sẽ có mặt, mà Triệu Dương thì đứng bên cạnh hắn. Giới quyền quý Bắc Kinh chứng kiến cảnh đó sẽ rung động như thế nào? Ở Bắc Kinh chẳng có tin tức gì là bí mật, chỉ vài phút thôi đã có thể loan khắp toàn thành phố.

Triệu Hồng Quân cùng cháu đích tôn Thẩm gia hùn vốn làm ăn, tin hiệu này đã vô cùng rõ ràng, người khác không biết chân tướng sẽ cho rằng Thẩm gia chuẩn bị nhúng tay vào việc cạnh tranh cái ghế bộ trưởng Thương Nghiệp. Triệu phó bộ trưởng sẽ lập tức thoát khỏi, trở thành ứng cử viên nóng bỏng nhất. Bất luận thế lực nào muốn hạ gục Triệu Hồng Quân cũng phải cân nhắc kỹ phản ứng của Thẩm gia.

Hơn nữa Diệp Hoan dám khẳng định Triệu Dương, hay là nói Triệu Hồng Quân còn có những bước đi tiếp theo. Hắn sẽ tích cực dựa sát vào trận doanh của Thẩm gia. Trên quan trường, chỉ có tìm được chỗ dựa vững vàng thì mới có thể duy trì được cái ghế của mình, thậm chí một bước lên mây.

Hành động nương nhờ của Triệu Hồng Quân thuận thế mà thành, Thẩm gia từ nay về sau sẽ có thêm một lực lượng. Thế nhưng, đó mới chỉ là mặt ngoài của vấn đề. Bản chất của vấn đề không chỉ có vậy, Thẩm gia vốn giữ thái độ bàng quan với cuộc tranh giành chiếc ghế bộ trưởng Thương Nghiệp, nay vì Triệu Hồng Quân mà phải nhúng tay vào, những thế lực khác ở Bắc Kinh sẽ nghĩ như thế nào? Thẩm gia liệu có vì vậy mà tạo thêm kẻ thù? Một Triệu Hồng Quân đáng giá để Thẩm gia trả giá như vậy sao?

Chính trị là một thể loại đánh cờ nghệ thuật, ngoại trừ cướp đoạt cùng thỏa hiệp, ta còn phải cân nhắc xem chọn lựa cái gì có lợi nhất. Thật hiển nhiên Diệp Hoan không phải người am hiểu lĩnh vực nghệ thuật này. Cho nên, dù hắn đã hiểu ý đồ của Triệu Dương, hắn cũng không dám trực tiếp cho ý câu trả lời thuyết phục nào, việc này quan hệ đến con đường chính trị của Thẩm gia.

Tuy rằng Diệp Hoan chưa từng quan tâm tới cái gọi là lòng trung thành với Thẩm gia nhưng thời khắc này, hắn vẫn lựa chọn đứng về phía Thẩm gia. Trong lòng hắn thật mâu thuẫn, có những lúc hắn thật hận không thể dùng một mối lửa đốt cháy rụi khu nhà tổ, thế nhưng hễ là chuyện liên quan đến lợi ích của Thẩm gia, hắn lại vô thức lựa chọn phương án bảo vệ Thẩm gia.

Diệp Hoan mặt mũi ngưng trọng, vô thức nhịp tay trên bàn, trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: “Anh Triệu, không giấu anh, việc này tôi không quyết định được. Người ngay không nói tiếng lòng, tôi biết rõ anh có ý định gì nhưng tôi không biết Thẩm gia có đồng ý tham gia vào vùng nước đục này hay không? Tôi và anh cũng đều chỉ là phận con cháu, chuyện lần này tôi có thể nói với họ nhưng tôi không thể quyết định thay Thẩm gia, cũng không có khả năng ảnh hưởng đến quyết định của bọn họ. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Triệu Dương lúc trước cũng đã điều tra lai lịch Diệp Hoan, y biết rõ hắn mới vào Thẩm gia, có lẽ còn chưa có tiếng nói trong nhà. Thực tế, mục đích hắn gia nhập cổ phần vào câu lạc bộ của Diệp Hoan không chỉ vì giúp đỡ bố hắn có thêm một chỗ dựa.

Triệu Dương gạt đầu mỉm cười, vừa bưng chén rượu vừa nói: “Anh Diệp, chuyện làm ăn này tôi không để tâm lắm, mục đích chính của tôi là muốn kết giao với anh. Nếu đã xem anh là bạn bè thì không nên để bạn bè khó xử. Chuyện này anh có thể làm thì làm, không thể xử lý cũng không sao, tòa nhà kia tôi vẫn để lại cho anh. Nếu như chuyện tôi gia nhập cổ phần khiến anh thấy bất tiện thì coi như tôi chưa nói gì, tôi sẽ cho anh thuê lại tòa nhà đó với mức giá thấp nhất”

Diệp Hoan cười thầm, Tên Triệu Dương này tâm tư không đơn thuần chút nào, cho dù là cho hắn thuê nhà thì chuyện này sớm muộn cũng sẽ truyền khắp Bắc Kinh, người bên ngoài sẽ nghị luận thế nào? Cháu đích tôn Thẩm gia thuê nhà của con trai Triệu Hồng Quân, lời nói vừa truyền ra, người khác vẫn sẽ cho rằng Triệu Hồng Quân và Thẩm gia có quan hệ qua lại.

Đám con ông cháu cha này cả ngày chơi trò tâm cơ không thấy mệt sao?

Diệp Hoan cười giả lả: “Anh Triệu này, nói cả buổi mà tôi vẫn còn chưa có tận mắt xem qua tòa nhà kia đó. Chọn một dịp nào đó chúng ta đi hiện trường nhìn một cái, nếu như phù hợp, chúng ta lại nói chuyện tiếp, thế nào?”

Triệu Dương mỉm cười: “Lời này nói phải, nhà còn chưa nhìn mà chúng ta cứ giằng co ở đây cả buổi, chẳng phải là nhọc công sao?”

Hai người nhìn nhau cười cười, trong lòng đều có tư tâm

Ngăn lại Triệu Dương đang muốn nhiệt tình tiễn ra tận cửa, đám Diệp Hoan ăn uống no say xong liền rời khỏi Toàn Tụ Đức

Triệu Dương vẫn ngồi trong phòng ăn, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, nói với trợ lý bên cạnh: “Tên Diệp Hoan này cũng coi như ôn hòa, không kiêu ngạo hồng hách, làm người cũng thẳng thắn, tuy rằng tướng ăn hơi kém một chút. Tóm lại, là một người không tệ. Nếu như không có nhiệm vụ kia thì người này cũng đáng để kết giao”

Viên trợ lý gật đầu, tiếp đó lông mày lại nhăn: “Nhưng cái tướng ăn kia cũng thật là... Đại thiếu gia Thẩm gia sao lại giống hệt như dân chạy nạn vậy? Phải đói bụng như thế nào mới ăn được từng ấy chứ!”

Triệu Dương cũng lắc đầu khó hiểu: “Người này thật làm cho người ta không dò được nông sâu”

Ngồi một lát, trợ lý ra khỏi phòng đi thanh toán, không lâu sau, viên trợ lý vội vàng chạy trở lại, mặt đầy mồ hôi

“Triệu tổng, vừa rồi thanh toán, mất hơn một vạn đồng”

Sắc mặt Triệu Dương hơi đổi: “Xảy ra chuyện gì?”

Gương mặt viên trợ lý run rẩy: “Chủ nhà hàng nói ba người Diệp Hoan trước khi rời nhà hàng còn sai người đóng gói mười con vịt nướng, bốn bình Mao Đài, bốn bình Ngũ Lương Dịch rồi bảo bọn hắn mang đến khách sạn hắn ở...”

Viên trợ lý cẩn thận từng ly từng tí nhìn sắc mặt Triệu Dương, nhỏ giọng nói: “....tất cả, đều do ngài thanh toán”

Hai mắt Triệu Dương đăm đăm, ngây ngốc thật lâu, sau đó bình tĩnh, quay sang nói với trợ lý: “Anh đi điều tra lại cho tôi, điều tra xem người lúc nãy rốt cuộc có phải là Diệp Hoan hay không? Chẳng lẽ chúng ta gặp phải bọn lừa đảo rồi?”

....

Ra khỏi Toàn Tụ Đức, ba người Diệp Hoan vác cái bụng tròn căng, miệng cười như mùa thu tỏa nắng

Diệp Hoan ngẫm nghĩ một chút rồi móc điện thoại gọi cho Thẩm Đốc Lễ

Thẩm Đốc Lễ vẫn nói chuyện ngắn gọn như mọi ngày: “Có chuyện gì nói nhanh, ta còn rất nhiều việc”

Diệp Hoan lập tức nói ngay vào điểm chính: “Chuyện cạnh tranh chức bộ trưởng Thương Nghiệp, có phải Thẩm gia không muốn nhúng tay vào không?”

Thẩm Đốc Lễ ngây ra một lúc, ông không nghĩ tới Diệp Hoan lại đột nhiên quan tâm tới chủ đề này: “Đúng là không có ý định nhúng tay, việc này liên lụy rất nhiều, cho dù có giành được thì được không bù mất....sao con lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Con trai của phó bộ trưởng Triệu Hồng Quân vừa mời tôi ăn cơm, đại khái muốn biểu đạt ý tứ này”

Giọng nói Thẩm Đốc Lễ trở nên nghiêm nghị: “Diệp Hoan, chuyện chính trị rất phức tạp, không phải đơn giản là muốn hay không muốn đâu. Con không nên cuốn vào loại chuyện này cũng không nên đồng ý với bất luận kẻ nào. Thân phận của con không tầm thường, rất có thể một câu nói của con sẽ mang đến phiền toái không nhỏ cho Thẩm gia. Nếu con quả thực muốn tham gia làm chính trị cũng không phải không được. Hãy làm theo sắp xếp của ta, trước tiên đi thi công chức sau đó phấn đấu từng bước một. Đến khi con có thể đạt tới một tầm cao nhất định thì bất kỳ ý muốn hay quyết định nào của con cũng đều sẽ có người dốc sức hoàn thành cho con, thế nào? Có muốn thử cái cảm giác đỉnh cao này không?”

Diệp Hoan cười hắc hắc nói: “Tôi thấy giọng điệu này của ông sao giống hệt như tú bà ở kỹ viện đang dụ dỗ đàn ông thế?”

Thẩm Đốc Lễ đen mặt: “Ta và anh không bao giờ nói chuyện tử tế được một câu nào”

Nói xong ông liền dập máy

Diệp Hoan nhét điện thoại vào túi, thở dài lẩm bẩm: “Cái tòa nhà ba tầng kia đúng là bồng tay mà...”

“Anh Hoan, anh có muốn lấy tòa nhà kia không?” Hầu Tử lên tiếng

“Rất muốn, nhưng cũng không dám muốn. Nếu lấy, chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền toái”

Trương Tam chen miệng nói: “Chúng ta chỉ làm ăn buôn bán, đi thuê mấy tòa nhà thôi mà, ai dám gây phiền toái chứ?”

Hầu Tử cũng gật đầu với Trương Tam, tỏ vẻ khó hiểu

Diệp Hoan thở dài: “Với chỉ số thông minh của chúng mày, tao chỉ có thể dùng cách giải thích dễ hiểu như thế này. Nói ví dụ như có hai thằng đang đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, bọn mày chạy tới xem náo nhiệt, vô tình đứng hơi gần một trong hai thằng. Thằng còn lại nhất định sẽ không vui, nó sẽ tưởng bọn mày là đồng bọn của thằng kia chạy tới chi viện. Bọn mày cũng biết đấy, bình thường mọi người đi xem náo nhiệt đều có mấy dướng đứng rất khệnh khạng, chỉ chỉ chỗ chỗ, mách nước này kia. Kết quả là bọn mày chỉ đi xem náo nhiệt, lại vô cớ bị đánh, mày có thấy oan hay không?”

Trương Tam cái hiểu cái không: “Em hình như hơi hiểu hiểu rồi”

Diệp Hoan vui mừng nói với Hầu Tử: “Nó hiểu rồi, mày hiểu chưa?”

Hầu Tử gật gật đầu: “Hiểu rồi, khệnh khạng liền bị đánh”

“Mày hiểu như vậy cũng được, cho nên chúng ta lúc này không thể tham gia náo nhiệt, tòa nhà kia tao lấy không nổi”

Ba anh em vừa đi vừa chém gió, đang định vẫy xe quay về khách sạn bỗng nhìn thấy một em gái tươi non mơn mớn mặc váy ngắn, mép váy chỉ đủ che bờ mông

Diệp Hoan tay mắt nhanh nhẹn, lập tức móc mười đồng trong túi quần, kín đáo quăng xuống mặt đất trước người em gái. Em gái nhìn thấy tờ mười đồng rơi sát chân nàng, không chút do dự cúi xuống nhặt lên

Ba tên háo sắc đứng sau lưng em gái, vẻ mặt đầy dâm dăng, thỏa mãn ngắm em gái nhặt tiền lên rồi nghênh ngang rời đi

Ba người liếc nhau, trăm miệng một lời: “Màu đen, quần chữ T”

Hầu Tử thở dài: “Anh Hoan không hổ danh là anh Hoan, dùng tiền thật đúng chỗ, mười đồng này tiêu rất đáng giá”

Diệp Hoan chậm rãi nói: “Hầu Tử, quay về khách sạn nhớ ghi mười đồng này vào hạng mục chi phí bồi dưỡng tinh thần”

150. Chương 151: Chú Ba Thẩm Gia

Trên đời có những sự tình phức tạp, cũng có những việc rất giản đơn

Diệp Hoan yêu thích một cuộc sống nhàn tản, có ăn có uống, chỉ như thế mà thôi

Một người luôn hướng tới cuộc sống giản đơn lại đưa thân vào một thế giới lộng lẫy hỗn tạp, hẳn sẽ biến thành cái dạng gì?

Diệp Hoan không biết người khác sẽ thế nào, còn hắn, hắn luôn cố gắng duy trì bộ dạng lúc trước

Thế giới có quá nhiều đổi thay, tiền tài làm người ta trở nên sa ngã hoặc vì mưu sinh mà thỏa hiệp, thỏa hiệp về vật chất, thỏa hiệp trong bản tính

Những kẻ nhà giàu mới nổi, hễ có tiền là mua nhà mua xe, mua du thuyền. Nếu xuất thân kém cỏi, sẽ dùng tiền để xây nên một cái cầu vồng hoa mỹ rồi đứng dưới cầu vồng tự coi mình là quý tộc trăm năm truyền thừa.

Diệp Hoan xuất thân là quý tộc chân chính nhưng hắn hết lần này đến lần khác đặt mình ở địa vị một người dân bình thường, ngậm điều thuốc rẻ tiền, ngồi xổm bên lề đường nhìn xe cộ ngược xuôi, ngắm mấy em gái ngực to chân dài rồi thỏa mãn thở dài.

Khó mà tin được đây lại là cách sống của cháu đích tôn một dòng họ thế gia bậc nhất

Diệp Hoan là một dị số bên trong tầng lớp thượng lưu. Hắn không quan tâm cái gì gọi là lễ nghi liêm sỉ, cũng không quan tâm người bên ngoài nhìn hắn như thế nào. Cả đời này hắn chỉ sống vì mình và những người thân yêu.

Diệp Hoan trở lại căn phòng đầy đủ tiện nghi trong khách sạn, còn chưa ngồi nóng mông liền nhận được một cú điện thoại.

Người gọi tới là chú ba Thẩm gia

Thẩm Đốc Nghĩa khách khí hàn huyên với Diệp Hoan vài câu sau đó hẹn Diệp Hoan ăn bữa cơm gia đình. Diệp Hoan cũng không từ chối

Không đề cập tới lần gặp mặt đầu tiên khó xử trước đây, Thẩm Đốc Nghĩa dù sao cũng là chú ba ruột của Diệp Hoan. Cho dù lập trường của ông ta là gì, thù hận hắn thế nào thì hắn vẫn phải chu toàn cấp bậc lễ nghĩa.

Trường bối chủ động mời văn bối ăn cơm là việc tương đối ít gặp, nhất là ở một đất nước ngàn năm lễ nghi như Trung Quốc, thế nhưng Thẩm Đốc Nghĩa quả thật là bất đắc dĩ

Lần trước ở nhà tổ Thẩm gia, Thẩm lão gia không nặng không nhẹ nói ông vài câu. Mấy câu nói như sấm sét giữa trời quang, khắc sâu vào tâm trí Thẩm Đốc Nghĩa. Thẩm lão gia tuổi tác đã cao, ít hỏi đến thế sự nhưng lấy thân phận và địa vị của ông, ngay cả chủ tịch nước còn phải kính Thẩm lão gia ba phần. Thẩm Đốc Nghĩa làm sao dám coi lời ông như gió thoảng qua tai.

Cho dù ông bất mãn với anh cả Thẩm Đốc Lễ thế nào, nhưng về lễ nghĩa vẫn phải chu toàn. Diệp Hoan và ông lần đầu tiên gặp nhau đã náo loạn một trận vì vậy không có bất cứ cảm tình gì với nhau. Diệp Hoan tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người khác sẽ không nói gì nhưng ông ta là chú, nếu không bỏ qua được, người ta sẽ nói ông khí lượng hẹp hòi

Đây là lý do ông ta mời Diệp Hoan dùng bữa cơm. Bữa cơm này chẳng có mục đích gì, nếu nhất định phải nói ra động cơ thì chính là muốn diễn cho người bên ngoài xem, đặc biệt là cho Thẩm lão gia xem

Diệp Hoan nhận được điện thoại, hớn hở quay đầu hô một tiếng: “Các anh em, lại có kẻ coi tiền như rác mời tao ăn cơm này”

Trương Tam không vui nói: “Buổi trưa mới đóng gói mấy con vịt nướng mang về, hắn không thể chờ chúng ta ăn hết chỗ thịt nướng đó rồi hãy mời sao?”

Hầu Tử khôn khéo hơn, mưu tính sâu xa: “Hôm nay có rượu hôm nay say, chúng ta cứ đi ăn trước đã rồi hãy nói”

Vì vậy, ba người lại sửa sang quần áo rồi ra cửa.

Nhà hàng Thụy Thành ở khu Đông Thành, phía tây Sùng Văn, Thẩm Đốc Nghĩa mở tiệc chiêu đãi Diệp Hoan ở chỗ này

Diệp Hoan mặc kệ bữa tiệc này có phải Hồng Môn Yến hay không, có người mời hắn ăn thì hắn liền đi. Ở thời điểm này, hắn chẳng quan tâm người nào mời hắn, cứ ăn vào trong bụng mới là vương đạo.

Thẩm Đốc Nghĩa ngồi trong gian phòng riêng, tay bưng một ly trà thơm, đôi mắt khép hờ, lẳng lặng chờ Diệp Hoan

Từ khi Diệp Hoan đến Bắc Kinh, Thẩm Đốc Nghĩa luôn luôn suy tính về tình thế Thẩm gia trong tương lai.

Một đứa cháu bình thường đương nhiên không thể nào ảnh hưởng đến cục diện cân bằng của Thẩm gia nhưng Diệp Hoan là cháu đích tôn, là con trai độc nhất của gia chủ. Hắn đến Thẩm gia không khác nào một quả bom tấn thả vào mặt hồ đang yên ả. Sự cân bằng bị phá vỡ, Thẩm Đốc Nghĩa luôn suy tính xem làm thế nào có lợi nhất trong tình huống hỗn loạn này.

Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam bưng bưng khí thế bước vào phòng, đập vào mắt là gương mặt không biểu tình của Thẩm Đốc Nghĩa.

Bầu không khí hào hứng của ba người lập tức trầm xuống. Hầu Tử khẽ huých Diệp Hoan, nói nhỏ: “Anh Hoan, tình huống có vẻ bất thường. Người chú ba này của anh mặt mày nghiêm nghị như thế, hình như không thật tâm muốn mời chúng ta ăn cơm. Chúng ta nên hỏi trước xem bữa cơm này ai thanh toán, bằng không nửa đường lão gia hỏa này trốn mất thì chúng ta oan uổng lắm đó...”

Lông mày Diệp Hoan xoắn lại: “Có lý, ‘Trước tiểu nhân sau quân tử’ trước khi ăn phải hỏi cho rõ ràng mới được”

Diệp Hoan nặn ra một nụ cười, bước lên phía trước: “Chú ba, chú đích thân mời cháu trai ăn cơm thế này, thật ngại quá. Đáng ra phải là cháu mời chú trước mới phải. Cháu tuổi trẻ không hiểu chuyện, chưa tròn lễ nghĩa, mong chú thông cảm”

Thẩm Đốc Nghĩa mở mắt, nhìn Diệp Hoan chăm chú. Đây là lần đầu tiên ông thực sự quan sát thằng cháu trai truyền kỳ này.

Mặt mũi sáng sủa, ánh mắt trong suốt, ngũ quan đoan chính mơ hồ lộ ra nét tà mị. Hắn đã từng gây ra khá nhiều việc náo động cả Ninh Hải, là một nhân vật không thể khinh thường

Thẩm Đốc Nghĩa trầm ngâm nửa ngày mới nở ra một nụ cười: “Diệp Hoan, không tệ, đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Cậu sớm muộn cũng trở thành anh hùng một phương”

Sắc mặt Diệp Hoan cứng lại, suy tư nửa ngày mới chần chờ nói: “Chú ba, cháu đầu óc dần dần, lời này của chú là đang khen cháu sao?”

“Đương nhiên, con cháu Thẩm gia đa số giàu sang phú quý, tâm cao khí ngạo, mặc dù vài người cũng có chút thành tựu song cũng chỉ dừng ở mức nào đấy. Mà cậu thì không giống, cậu xuất thân bình dân, hiểu rõ khó khăn của cuộc sống. Nếu như cậu đi lên con đường quan trường tất nhiên sẽ thuận lợi hơn bọn hắn nhiều. Bởi vì kinh nghiệm mà cậu có là sự tích lũy qua nhiều năm tháng, là những thứ không thể học được từ trong sách vở”

Diệp Hoan nheo mắt, lập tức biết Thẩm Đốc Nghĩa đang thăm dò xem hắn có hứng thú với con đường làm quan không?

Diệp Hoan im lặng một lát rồi ngửa mặt lên trời cười hắc hắc: “Chú ba nói chuyện thật thâm ảo, quả thực có nhiều chỗ khó hiểu, nhưng mà không sao, cháu nhất định sẽ nhớ kỹ lời chú ba nói. Tuy rằng cháu không có hứng thú với quan trường nhưng lời của chú ứng dụng vào ngành nào cũng là khôn vàng thước ngọc. Sau này cháu còn lăn lộn ở Bắc Kinh, kính xin chú ba chiếu cố nhiều hơn”

Thẩm Đốc Nghĩa đánh giá Diệp Hoan nửa ngày, cuối cùng nhếch miệng cười: “Đó là đương nhiên, cậu là cháu ruột ta, ta không chiếu cố cậu thì chiếu cố ai?”

151. Chương 152: Chú Cháu Đầu Rượu

Đối với bất kì quan hệ nào thì giữa người với người đều có sự phân chia rõ ràng, bao gồm cả quan hệ huyết thống trong gia đình.

Mỗi người đều sẽ yêu thích một người cậu hay một người chú hoặc ghét một cô, một dì nào đó.

Quan hệ giữa người và người vốn dĩ là thứ quan hệ phức tạp, nếu bản thân thấy ưng ý người nào đó thì sẽ tạo nên quan hệ gắn kết hơn

Chỉ ít đối với Diệp Hoan mà nói, hắn không thích người gọi là chú ba đang đứng ở trước mặt này lắm. Hắn luôn cảm thấy chú ba nhìn hắn với ánh mắt âm độc và lạnh lẽo, đặc biệt là thời điểm mắt ông ta hơi nheo lại. Trong đôi mắt đó phóng xạ ra thứ ánh sáng tựa như một con rắn độc tập trung vào con mồi vậy, làm người ta không khỏi rét run. Loại ánh mắt này khiến Diệp Hoan cảm thấy rất không thoải mái, có lúc kích động thật muốn ném cái gạt tàn thuốc vào giữa mặt ông ta.

Đồng thời hắn cũng mơ hồ hiểu được vì sao cha hắn không hợp với người anh em này. Thảm Đốc Lễ cho người ta cảm giác ôn hòa như nước, điềm tĩnh trầm ổn, mà Thảm Đốc Nghĩa lại như một kẻ đến từ hỏa ngục, nhưng ngọn lửa địa ngục của ông ta không nóng rực mà lại lạnh lẽo thấu xương.

Nước và lửa sao có thể dung hòa? Cho nên anh em xa cách, trở mặt cũng phải thôi.

Bữa cơm này thật sự khó ăn, thật sự nửa câu không hợp. Hai chú cháu ngồi ở bên cạnh bàn, trên bàn bày các loại thức ăn phong phú, ngon mắt nhưng Diệp Hoan lại không muốn đụng đến, chắc hẳn cảm giác của Thảm Đốc Nghĩa đang ngồi ở đối diện cũng là không sai biệt lắm. Diệp Hoan phát hiện từ đầu tới cuối ông ta cũng không nâng đũa, hắn thấy ngứa mắt đối tượng ngồi ở trên bàn ăn cơm với mình, trong lòng Diệp Hoan cảm thấy bức bối.

“Diệp Hoan, cậu đã đã trở về Thảm gia, không bằng tìm thời gian đổi lại họ Thảm đi.” Chú ba nhàn nhạt nói.

Diệp Hoan nhíu mày: “Tại sao phải đổi họ?”

Thảm Đốc Nghĩa ngẩn ngơ, có chút bất ngờ với câu trả lời của hắn.

“Tại sao không thay đổi? Cậu vốn nên mang họ Thảm, không phải sao?”

Diệp Hoan mỉm cười nhưng trong mắt không hề hiện lên ý cười: “Trên đời này có chuyện gì là cần phải, chuyện gì là không cần phải? Cháu trở về Thảm gia thì nhất định phải đổi họ Thảm sao?”

Mắt Thảm Đốc Nghĩa bắn ra một đạo hàn quang sắc bén, hàn quang như kiếm, trực thấu lòng người.

Diệp Hoan ngẩng đầu, ánh mắt không chút yếu thế nhìn thẳng Thảm Đốc Nghĩa.

Khi chưa đặt lòng tin vào Thảm gia thì Diệp Hoan sẽ không đổi họ. Hắn vẫn kiên trì giữ ý niệm này, tuy rằng họ Diệp không có xuất xứ nào, cũng không mang ý nghĩa gì nhưng nó đã đi theo hắn hai mươi năm. Diệp Hoan gìn giữ nó tựa như một loại chấp niệm. Nếu hắn đổi họ thì Diệp Hoan cũng không còn là Diệp Hoan nữa rồi.

Hai chú cháu cứ thế nhìn nhau trừng trừng, dường như còn ngửi thấy được mùi khét trong không khí, nghe thấy được âm thanh tóe lửa.

Rất lâu sau, Thảm Đốc Nghĩa thở phào một hơi, chậm rãi nói: “Diệp Hoan, cậu và cha cậu thật sự không giống nhau.”

Diệp Hoan cười nói: “Đúng vậy, cháu cũng mừng vì mình không giống ông ấy!”

“Anh trai ta rất khác cậu. Khi bằng tuổi cậu, anh ấy đã có phong thái của người chủ gia đình, khí thế trầm ổn kiên nghị, dũng cảm quả quyết, thận trọng như núi, bao dung như nước, không giống cậu nghĩ gì nói nấy, quả thật rất khác biệt.”

Nụ cười Diệp Hoan vẫn nhợt nhạt treo trên miệng: “Bao dung chưa hẳn đã là tính cách tốt, ông ấy nhân từ nên người nhắm vào ông ấy càng nhiều, thủ đoạn càng ngày càng độc ác hơn. Con trai của ông ấy một mình lặn lội ở bên ngoài, người khác cũng không buông tha lại nhiều lần phải người ám sát, nhân từ như vậy đã biến thành dung túng. Nếu đã như thế thì thà rằng làm người hà khắc một chút, chú ba cảm thấy thế nào?”

Thảm Đốc Nghĩa nhướng lông mày: “Chuyện cậu bị ám sát ở Ninh Hải ta đã nghe qua nhưng trong lời nói của cậu có ý như là nói ta đã sai người làm việc này?”

Diệp Hoan cười nói: “Cháu không nói như vậy, chú ba cả nghĩ quá rồi. Cháu trai ở bên ngoài nhiều năm chịu khổ cũng không muốn nhắc lại nhưng trong lòng vẫn còn kinh hãi lắm. Chú ba nói vậy thật oan uổng, cháu chỉ muốn kể khổ một chút cũng không được sao?”

Thảm Đốc Nghĩa sâu sắc nhìn kỹ Diệp Hoan, rất lâu, cười nhạt, như có thâm ý nói: “Chỉ cần trong lòng luôn giữ ý nghĩ không màng danh lợi thì cậu sẽ khổ tận cam lai.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, thế nhưng trong lời nói là đao qua kiếm lại, lời nói sắc bén vô cùng, dường như là hai lão hòa thượng ngồi thiền nhưng lại âm thầm đấu đá nhau. Chỉ có Hầu Tử cùng Trương Tam vui đầu ăn uống, căn bản không để ý tới hai chú cháu đang đối chiến quyết liệt.

Ngồi đối diện, Thẩm Đốc Nghĩa cùng Diệp Hoan rất ăn ý tạm thời tránh đi đề tài nhạy cảm.

Có một số việc chưa đến thời điểm nói toạc ra thì nên đặt ở trong miệng mà suy ngẫm, vì vậy một tầng giấy mỏng này không ai muốn xé rách.

“Chú ba cố ý mời cháu ăn cơm, có thể cùng đứa cháu này uống vài chén không?” Diệp Hoan bỗng nhiên cười rất xán lạn.

Thẩm Đốc Nghĩa nhìn kỹ Diệp Hoan, mặt ông ta cũng giãn ra cười nói: “Tửu lượng của ta không kém, nếu như cậu bị ta chuốc say, anh ấy sẽ trách ta đó.”

“Chú ba, chú nói quá rồi, tửu lượng của chú e rằng không hạ nổi cháu.” Diệp Hoan không sợ cười nói.

Hầu Tử cùng Trương Tam ăn uống thả cửa, đến lúc này động tác nhất thời dừng lại, có chút giật mình liếc nhìn Diệp Hoan.

Người khác không biết được nội tình bên trong của Diệp Hoan, nhưng bọn họ hiểu rất rõ, tửu lượng của anh Hoan mà cũng dám khiêu chiến người chú ba kia sao? Đầu óc có vấn đề rồi sao?

Thẩm Đốc Nghĩa trầm mặc một chút, tiếp theo cười ha ha: “Được, hiếm khi cùng cháu trai ăn bữa cơm, chúng ta uống không say không về.”

Diệp Hoan cười đứng dậy, ra ngoài dặn dò người phục vụ mang rượu vào.

Rất nhanh, phục vụ cầm bình rượu đi vào, nghiêm chỉnh đem bình Mao Đài rót vào trong ly cho Thẩm Đốc Nghĩa và Diệp Hoan.

Thế là hai người bắt đầu uống, mấy chén vào bụng, bầu không khí ngưng đọng nặng nề lúc trước cũng không còn nữa, bình rượu trên bàn dần dần cạn xuống.

Liên tục nâng ly cạn chén, không biết làm sao hôm nay Diệp Hoan đại phát thần uy, một chén tiếp một chén, hần uống thẳng đến khi hai mắt Thẩm Đốc Nghĩa mờ mịt. Hai bình Mao Đài vào bụng, Thẩm Đốc Nghĩa mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, đến tận cùng là không đúng ở chỗ nào thì ông ta lại không nói lên được. Thẩm Đốc Nghĩa nhìn Diệp Hoan, tiểu tử này cũng uống không ít nhưng mặt không đỏ một chút nào, hần vẫn cứ bày ra bộ mặt tươi cười, nửa điểm say cũng chẳng thấy.

Hầu Tử, Trương Tam trợn mắt ngoác mồm, cho tới hôm nay bọn họ mới phát hiện thì ra tửu lượng của anh Hoan lại cao đến vậy, trước đây lại giả mù sa mưa, bây giờ chịu lộ chân tướng rồi.

Uống đến bình thứ ba, thân thể Thẩm Đốc Nghĩa bắt đầu nghiêng ngả, hai mắt tan rã vô thần, ông ta thấy Diệp Hoan vẫn cứ tỉnh táo như thường, Thẩm Đốc Nghĩa không khỏi ngẫm cười khổ. Cuộc khảo nghiệm bằng cồn này ông ta thua ở trên tay hậu bối rồi, xem như hôm nay thuyền lật trong mương.

“Chú ba, chén rượu này cháu trai mời chú, chúc chú một bước lên mây, mọi sự thành công.” Diệp Hoan đứng lên cạn ly với Thẩm Đốc Nghĩa, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Thẩm Đốc Nghĩa ngơ ngác nhìn ly rượu tràn đầy trước mặt mình, dùng sức lắc đầu rồi cắn răng uống sạch.

Người phục vụ rót đầy rượu, Diệp Hoan lần nữa đứng lên, giơ chén rượu nói: “Chú ba, cháu trai trước đây có chỗ đắc tội ngài, xem như ly rượu này là để...”

Trên mặt Thẩm Đốc Nghĩa mang theo mấy phần sợ hãi, vội vàng khoát tay nói: “Thôi thôi, ngày hôm nay xem như ta chỉ uống đến đây...”

Nói còn chưa dứt lời, Diệp Hoan lộ ra dáng đáp ủy khuất, nói: “Xem ra chú ba không chịu tha thứ cho đứa cháu trai này rồi, nếu như chú vẫn không chịu tha thứ thì đừng đụng đến ly rượu đó, dù sao ngàn sai vạn sai đều là lỗi của cháu.”

Nói xong Diệp Hoan lại cạn một chén.

Thẩm Đốc Nghĩa: “... ..”

Lời đã nói đến nước này, làm sao bây giờ?

Uống đi!

Diệp Hoan oai phong lẫm liệt, Thẩm Đốc Nghĩa ngã trái ngã phải, không biết qua bao lâu, Thẩm Đốc Nghĩa rốt cục bị Diệp Hoan làm cho nằm thẳng cẳng trên đất

Chẳng được bao lâu sau thư ký riêng đi vào phòng thì Thẩm Đốc Nghĩa đang say mềm rồi đi, nửa vịn nửa ôm kéo ông ta ra ngoài. Trước khi đi, Thẩm Đốc Nghĩa lẩm bẩm không ngớt: “Ta thực sự là nhìn không thấu được cậu, nhìn không thấu được cậu rồi...”

Cho tới tận lúc này, Hầu Tử và Trương Tam mới lấy lại tinh thần, hai người dùng ánh mắt y hệt như nhìn quái vật để nhìn Diệp Hoan, dường như bọn họ không quen biết hắn.

“Anh Hoan. . . . . Ẩn giấu đủ sâu đó, không nghĩ tới tửu lượng của anh lại ngàn chén không say, mẹ nó! Lại giả bộ trước mặt các anh em nhiều năm như vậy, thật quá đáng mà?” Trương Tam bắt mồm hùng hùng hổ hổ.

Diệp Hoan ha ha cười nói: “Lúc trước tao đã từng uống trước mặt hai đứa mày. Hai đứa không tin, ngược lại còn trách anh mày sao”

Hầu Tử thông minh hơn Trương Tam, mắt lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa: “Anh Hoan, rượu này... chẳng lẽ có gì ư?”

Diệp Hoan gật đầu: “Vẫn là Hầu Tử thông minh, ở trong bình rượu đúng là có vấn đề!”

“Bình rượu làm sao vậy?” Hai người cùng kêu lên.

Diệp Hoan xấu xa nở nụ cười, nói: “Phàm là mấy nhà hàng cao cấp thế này đều sẽ thiết kế một cái cơ quan để giúp cho khách. Phía trong tay cầm của nó có một cái nút, khi ấn vào thì rượu sẽ được rót ra, không ấn vào thì chính là nước sôi...”

Hầu Tử cùng Trương Tam bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chú ba cứ như vậy bị anh hạ gục sao?”

Diệp Hoan vẽ mặt đau khổ nói: “Tao cũng không dễ dàng gì, uống ba lít nước sôi để nguội, hiện tại cái bụng cũng no đến mức khó chịu rồi đây.”

Hầu Tử mừng: “Anh quá thâm hiểm rồi, chú ba kia có loại cháu trai như anh thực sự là gia môn bất hạnh. . . Nhưng làm sao anh biết trong bình rượu có loại cơ quan này?”

“Vừa rồi ăn được một nửa tao liền đi vệ sinh, trên hành lang đụng phải người phục vụ, tao hàn huyên với cô ấy vài câu. Tao nói muốn uống rượu lại không muốn uống say, hỏi cô ấy có biện pháp nào không, thế là cô ấy nói cho tao biết. Tao đưa cho cô ấy một chút tiền bo rồi nhờ đem rượu vào phòng riêng này”

Hầu Tử hiểu ra, cười nói: “Chú ba của anh quyền cao chức trọng, chắc hẳn không rõ ở nhà hàng lại có thứ này, lão già kia thật là oan, bị người ta hãm hại..”

... ..

Ngày thứ hai, Triệu Dương lại đánh tiếng muốn hẹn Diệp Hoan ra ngoài đi xem tận mắt tòa nhà ba tầng cách tỉnh Vương Phủ không xa mà Diệp Hoan muốn thuê

Diệp Hoan không hiểu mấy chuyện kinh doanh này nên báo cho Liễu Mi, để Liễu Mi đích thân đi khảo sát.

Mấy tiếng sau, Liễu Mi gọi điện thoại lại, ngữ khí rất hưng phấn, gần như hét lên

“Diệp Hoan! tôi muốn, tôi muốn!”

Diệp Hoan ngăn người, tiếp theo xấu hổ mà nói: “Đồ lưu manh . . . Không cho!”

“Phi! Khốn nạn, nghĩ đi đâu rồi hả, tôi muốn tòa nhà ba tầng kia! Bất luận vị trí hay diện tích đều vô cùng hoàn mỹ, vô cùng thích hợp để xây dựng câu lạc bộ tư nhân. Diệp Hoan, chúng ta chọn nó đi.”

Diệp Hoan thở dài, tòa nhà đó càng hoàn mỹ hơn thì dự hoặc lại càng lớn. Triệu Dương có ý gì, Diệp Hoan hiểu rõ ràng. Nếu như chọn tòa nhà này thì tương lai sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức. Diệp Hoan dặt, đối với hắn dự mao hoặc lại càng lớn.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Diệp Hoan đắng chát nói “Liễu Mi, chúng ta... Nếu không chúng ta đi xem chỗ khác đi?”

Liễu Mi bất mãn nói: “Đây đã là nơi hoàn mỹ nhất, anh cho rằng thời đại này ở tại Bắc Kinh tìm được một tầng lầu bán hoặc cho thuê rất dễ dàng sao? Mấy ngày nay chân của lão nương đều rã rời cả rồi, tìm tới mấy nơi nhưng không hài lòng, trong mấy cái thì cái ngày hôm nay tôi thấy hài lòng nhất.

“Nhà thì tốt. . .nhưng chủ nhà nhân phẩm không tốt” . . .” Diệp Hoan nghĩ nát óc kiểm cố.

“Anh nói Triệu Dương kia á? Hôm qua chị đây đi xem nhà với hắn. Hắn ta vô cùng ân cần, tận tình thì sao nhân phẩm lại không tốt? Dù nhân phẩm hắn ta xấu thì cũng tốt hơn anh.”

Diệp Hoan mở mắt bắt đầu vừa biên vừa diễn: “Có một lần tôi cùng hắn ta đi bơi ở hồ bơi, tên đó lại lên lút tiểu tiện ở trong nước, miệng còn lẩm nhẩm ‘Ta đứng trước sông Trường Giang, các người đứng ở cuối sông Trường Giang, ta đi tiểu một lần, các người uống một ngụm’, cô nói xem nhân phẩm như vậy có phải là đồ bại hoại không?”

Liễu Mi ngây cả người, tiếp theo cười mắng: “Anh, cái tên này vừa diễn vừa nói dối hay thật đấy. Tôi không cần biết nhân phẩm hắn thế nào, ngược lại tôi muốn tòa nhà kia, anh nhanh chóng nghĩ biện pháp đi. Nó đã vào tay tôi thì không thể lọt lưới ra ngoài được.

Diệp Hoan sàu mi khổ não nói: “Để tôi nghĩ biện pháp đã, aizz...”

Liễu Mi cao hứng nói: “Quá tốt rồi! Vậy là tôi yên tâm rồi, giảm được một ít mệt mỏi” . . . Ông chủ Diệp muốn tôi cảm tạ thế nào mới xứng đây?”

“Tôi đang nghèo kiệt xác, hay là cô cho tôi mấy vạn chống đối đi.” Diệp Hoan không chút nghĩ ngợi liền nói.

Liễu Mi không tin Diệp Hoan lại thảm đến vậy, cô hì hì nở nụ cười, nửa thật nửa giả nói: “Nếu không thì tôi gả cho anh nhé!”

Nghe xong lời này, Diệp Hoan trầm mặc một hồi, sâu xa nói: “Cô làm sao có thể lấy oán báo ơn như vậy chứ?”

Liễu Mi sững sờ, giận tím mặt: “Tên họ Diệp kia, đừng để cho tôi thấy anh lần nữa, không tôi sẽ giẫm nát trứng anh, hừ!”

Diệp Hoan còn đang suy nghĩ biện làm thế nào để vừa có được tòa nhà kia vừa không gây phiền phức cho Thẩm gia. Đề tài liên quan đến Diệp Hoan và con cháu quan lại càng ngày càng được nói nhiều, sức đồn đại cũng càng ngày càng rộng, tuy rằng Diệp Hoan một mực không xuất hiện, chưa từng ra mặt trong các cuộc gặp mặt nhưng hắn không xuất hiện càng làm người khác có hứng thú.

Cháu đích tôn của Thẩm gia danh gia vọng tộc lưu lạc bên ngoài hai mươi năm, gần đây mới trở về nhận tổ quy tông, vì thế ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về hắn. Một thanh niên sống ngoài đường phố suốt hai mươi năm, sống ở tầng đáy xã hội đột ngột trở thành vị thiếu gia tôn quý. Những câu chuyện tam sao thất bản càng làm cho thân thế Diệp Hoan trở nên thần bí.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Đốc Lễ gọi điện thoại cho Diệp Hoan bảo hắn đi theo ông tới tham gia một bữa tiệc mừng thọ của vị trưởng bối có địa vị ở Bắc Kinh.

Có thể khiến Thẩm Đốc Lễ đích thân đến tham gia tiệc mừng thọ, lại lịch quả nhiên không nhỏ.

Sự thực danh gia vọng tộc ở Bắc Kinh này không chỉ có mình Thẩm gia. Tần gia tuy hơi yếu thế hơn Thẩm gia nhưng cũng được xem là một gia tộc lớn. Lão thái gia của Tần gia -Tần Sở Linh năm nay đã chín mươi tuổi. Sau thời kỳ khai quốc, ông từng là thường ủy trung ương, ủy viên cục chính trị, cũng coi là nhân vật hô mưa gọi gió ở Bắc Kinh này. Tần gia giống như Thẩm gia, con cháu Tần gia cũng có tiếng từ kinh doanh đến chính trị, ở Bắc Kinh không ai dám khinh thường, danh tiếng vang xa.

Thẩm gia cùng Tần gia có giao tình nhiều năm, Tần lão gia làm đại thọ, Thẩm Đốc Lễ thân là gia chủ Thẩm gia, lại là văn bối của Tần lão gia, nhất định phải tham gia nhưng ông ấy lại gọi Diệp Hoan đi cùng, mục đích là gì không cần nói cũng biết.

Danh không chính tất ngôn không thuận, Thẩm Đốc Lễ muốn nhờ vào bữa tiệc này để công khai giới thiệu Diệp Hoan.

Buổi tối, chiếc xe Audi đặt chế chống đạn được bảo vệ hộ tống chậm rãi lái vào Tần gia,.

Lối kiến trúc của Tần gia được xây theo lối kiến trúc cổ cũng khá giống Thẩm gia, kiểu cách sân nhà trạch viện, diện tích mấy chục mẫu. Chỗ ở phía trước là một mảnh đất rộng lớn bằng phẳng, nền lót đá xanh, trước cửa trồng mấy chục cây mai vàng. Thời tiết ngày đông, mai vàng đón gió lạnh tỏa ra màu tím vô cùng rạng rỡ.

Lúc này khách khứa đã tới đông đủ, khoảng sân phía trước đỗ đầy các loại xe đắt tiền, trong nhà tiếng người cười nói huyền ảo.

Xe của Thẩm Đốc Lễ không thu hút như những chiếc xe khác nhưng khi xe của ông vừa dừng lại thì tiếng cười nói của khách khứa bỗng im lặng. Bọn họ bước ra cổng chính, cung kính nghênh đón Thẩm Đốc Lễ.

Trưởng tôn của Tần gia vội vã chạy ra cửa lớn, tự mình mở cửa xe cho Thẩm Đốc Lễ. Chờ Thẩm Đốc Lễ xuống xe, trưởng tôn Tần gia hơi cúi người chào hỏi: “Chú Thẩm đích thân đến đây thật là vinh hạnh cho Tần gia, cháu đã sai người báo với ông nội rồi.”

Thẩm Đốc Lễ ‘ừ’ một tiếng, khề vờ vai trưởng tôn Tần gia một cái, trách cứ: “Thẩm - Tần hai nhà chúng ta qua lại bao nhiêu năm rồi, xưa nay chưa từng có ai nói những lời như thế, sau này cháu cũng đừng nói mấy lời khách sáo này nữa”

Trưởng tôn Tần gia khiêm tốn cười cười, đưa mắt thoáng nhìn Diệp Hoan, cười nói: “Người bên cạnh chú Thẩm phải chăng là thiếu gia Diệp Hoan?”

Tối nay Diệp Hoan mặc một thân lễ phục màu đen cao quý, tóc chải ra phía sau, toát ra dáng vẻ phong lưu tuấn lãng. Diệp Hoan nháy mắt, cười nói: “Anh có nghe đến tôi sao?”

“Cậu vừa đến Bắc Kinh nhưng mọi người đã bàn tán rất nhiều về cậu đó. Trong các buổi gặp mặt của Thẩm gia cậu đều không đến, đêm nay thái tử Thẩm gia xuất hiện thế này xem ra lễ mừng thọ của ông nội tôi sẽ có đề tài đáng giá để viết rồi, tôi nghĩ ngày mai tin tức này sẽ được truyền khắp Bắc Kinh.”

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu than thở: “Đám trẻ các con sống phải khiêm tốn, phải tránh gây thị phi, cái gì mà thái tử chứ, nói ra sẽ làm trò cười cho thiên hạ đấy. Người này chính là trưởng tôn của Tần gia - Tần Dật, lớn hơn con năm tuổi, con nên gọi cậu ấy là anh. Tần Dật có tiền đồ hơn con nhiều, tuổi còn trẻ đã là chủ tịch của một tập đoàn lớn, tài sản có đến mấy trăm triệu. Tất cả những thứ đó là do chính bản thân cậu ấy không ngừng cố gắng, chưa bao giờ phải nhờ vào thanh thế dòng họ.”

Diệp Hoan hai mắt sáng ngời, cái tên này thật biết kiếm tiền, nhất định phải kết giao cùng gã mới được.

Thế là Diệp Hoan vội vàng móc trong túi ra một bao thuốc lá, lấy ra một điếu đưa cho Tần Dật, dùng một loại ngữ khí như là anh em thân thiết nói “Anh Tần, tôi thật là ngưỡng mộ anh! Gần đây có chỗ nào kiếm được tiền không? Anh có thể tiết lộ cho tiểu đệ biết một ít không?”

Tần Dật mắt choáng váng: “Hả... . .”

Thẩm Đốc Lễ xạm mặt, thảm than một tiếng, lôi Diệp Hoan vào trong, thấp giọng trách mắng: “Câm miệng, theo ta vào chúc thọ.”

Diệp Hoan lão đạo đi vào trong, vẫn chưa từ bỏ ý định nên vẫn ngoái cổ hô với lại: “Anh Tần, chờ một lúc nữa hai anh em ta làm một cân sủi cảo, cùng uống mấy chén, không say không về. Thuận tiện thảo luận một chút về phương pháp kiếm tiền... Ai nha, cha lôi kéo con làm gì? . . .”

Thẩm Đốc Lễ mạnh mẽ kéo một cái, nghiêng răng nói: “Đi mau! Không thấy mất mặt à?”

Hai bóng người đi như chạy, loáng một cái liền không thấy đâu nữa.

Tần Dật xoa xoa mồ hôi trán, lộ ra nụ cười khổ.

Thái tử Thẩm gia trong truyền thuyết này có vẻ rất đặc biệt

Không chờ hần hoàn hồn, Diệp Hoan không biết sao lại lén lút trốn ra từ trong cửa, thân thiết ôm lấy vai Tần Dật, nịnh nọt cười nói: “Tần ca, hoa thơm mỗi người hưởng một tí, trăm hoa đua nở mới là xuân mà”, . . . Anh còn chưa đưa em danh thiếp đây”

Hai tên cảnh vệ Thẩm gia tựa hồ nhận lệnh của Thẩm Đốc Lễ, một trái một phải khênh Diệp Hoan tiến vào cửa lớn Tần gia.

152. Chương 153: Mừng Thọ

Diệp Hoan vẫn nghĩ không ra mấy người quyền quý vì sao cứ thích mấy cuộc tụ tập chán ngắt này, mỗi người một ly rượu chạy loạn khắp nơi, hần huyền với đám này vài câu, cười đùa với đám kia một chút. Chẳng hẳn là bàn việc làm ăn cũng chẳng hẳn là tán gẫu, không ra cái kiểu gì

Diệp Hoan thật hoài niệm khoảng thời khi còn ở cùng Hầu Tử, Trương Tam, Kiều Mộc ở căn phòng trọ cũ kỹ. Kiều Mộc vào bếp làm đồ nhắm cho ba người bọn hần, còn bọn hần ngồi ngoài phòng khách, một chân thả xuống đất, một chân gác lên ghế nhâm nhi ly rượu xái. Chắt còn trôi xuống bụng nóng rực như lửa, nhanh tay gấp một miếng ....chấm dầu mè, rượu mạnh hòa lẫn với vị cay chất tan vào khoang miệng khiến lỗ chân lông như nở ra, toàn thân sáng khoái.

Ba anh em lè nhè ôn lại mấy chiến tích huy hoàng đã trải qua. Diệp Hoan vừa tăng bốc bản thân vừa không quên dìu hàng bọn Hầu Tử, Trương Tam khiến bọn chúng xám cả mặt mày rồi lại khoái trí cười òa, rồi lại rót rượu, cùng ly. Kiều Mộc ngồi bên cạnh chống cằm lặng lẽ nhìn bọn hần thả sức khoái lạc

Cuộc sống khoái hoạt như vậy mới là điều Diệp Hoan mong muốn, chứ không phải mặc lên người một bộ lễ phục đắt tiền, nở nụ cười giả tạo, nói những lời khách sáo. Nếu không cười, người ta sẽ nói con cháu Thẩm gia không biết lễ phép, cao ngạo, thiếu giáo dưỡng. Nếu cười quá tươi, người ta lại nói con cháu Thẩm gia trông như thằng đàn. Ở nơi đây, hành động lời nói đều phải cẩn thận, ngay cả nụ cười cũng phải chuẩn xác như thước đo

Kỳ thật điều Diệp Hoan muốn làm nhất bây giờ là cởi giày cầm lên tay, đi một vòng đại sảnh xem ai không vừa mắt liền dùng để giày vả vỡ mõm kẻ đó.

Thật đáng tiếc! Xã hội này luôn bị những giáo điều trói buộc nên hần chỉ có thể kìm nén những ý tưởng bạo liệt ở trong lòng

Diệp Hoan đang định lẩn ra một góc vắng nào đó thì bỗng nhiên thấy vành tai đau nhói. Diệp Hoan giận dữ dùng dùng quay mặt lại liền thấy một gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười nhìn hần làm cho lửa giận của hần lập tức biến mất.

Diệp Hoan cúi đầu, bộ dạng cung kính nói: “Mẹ....” Chu Dung hôm nay mặc một bộ váy màu hồng phấn nhẹ nhàng thanh cao, xinh đẹp vô cùng.

“Tiểu hần đàn, bao nhiêu ngày không tới thăm mẹ lần nào. Có cha thì quên mẹ rồi hả?”

Chu Dung hờn dỗi mắng con trai nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh vẻ vui mừng

“Con bận việc quá...” Diệp Hoan nhặt nhẻo trả bài.

Chu Dung hừ lạnh: “Bận việc? Con thì có thể bận việc gì? Có thể bận rộn bằng tổng giám đốc ta đây sao? Chỉ là một ít trò vặt thôi”

“Mẹ à, con đã là một người đàn ông thành công trong sự nghiệp rồi...”

Chu Dung vươn tay: “Sự nghiệp đâu? Lấy ra cho ta xem một chút”

Diệp Hoan lúng túng: “Đi gấp quá, quên không mang theo người”

Chu Dung hờn dỗi gõ đầu Diệp Hoan: “Con đó, thật không có lương tâm, vừa bước vào cửa Thầm gia đã chẳng thèm quan tâm đến mẹ nữa. Con với Kiều Mộc đến đâu rồi?”

“Còn chưa đến đâu...”

“Năm tay chưa?”

“Đó là đương nhiên”

“Hôn môi chưa?”

“...cũng có”

“Lên giường chưa?”

Diệp Hoan nghiêm túc nói: “Mẹ à, con trai mẹ là người rất đứng đắn”

Chu Dung cười nhạo: “Đứng đắn thì chỉ dùng để làm dáng thôi, không sinh được cháu trai cho ta. Con trai, con phải tăng tốc đi, nghe mẹ, dành thời gian đi chọn một món quà nào đấy biểu hiện tình yêu, sau đó mời con bé ăn tối trong ánh nến, mở một chai rượu vang rồi chân thành thổ lộ tình cảm. Đừng quên mời thêm một nghệ sĩ violin đứng bên cạnh...”

Diệp Hoan lập tức hiểu ra: “Con hiểu rồi, phụ nữ không thể kháng cự lại sự lãng mạn. Một khi giở mấy trò này ra thì cho dù là trinh tiết liệt nữ cũng phải gục!”

Chu Dung gõ đầu hấn một cái, sáng giọng: “Con biết cái gì, một chai rượu vang mới hạ gục con gái người ta. Một chai chưa gục thì gọi thêm chai nữa, uống đến bao giờ nằm vật ra mới thôi”

Diệp Hoan: “.....”

Diệp Hoan thừa nhận bản thân vĩnh viễn không cách nào hiểu hết được phụ nữ, từ Nam Kiều Mộc cho đến Cao Thắng Nam, rồi mẹ hấn, người này càng khó hiểu hơn người kia

“Mẹ, Kiều Mộc bảo thủ lắm, sao mẹ lại vội vã muốn có cháu bé như vậy?”

Chu Dung nhìn hấn một lát rồi thở dài: “Đứa con ngốc nghếch, không phải mẹ gấp mà bởi vì thân phận của con. Nếu như con không sớm định ra danh phận cùng Kiều Mộc thì sau này chỉ sợ Thầm gia...”

Diệp Hoan ngẩn người rồi cười xòa, nghiêm túc nói: “Thầm gia dám đụng tay đụng chân vào chuyện hôn nhân của con. Con sẽ đốt trụ tòa nhà đó”

.....

Trong đại sảnh Tần gia các tân khách tùm năm tùm ba trò chuyện cười đùa, bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Không lâu sau nghe có người hô lên:

“Tần lão gia đến!”

Cháu đích tôn Tần gia Tần Dật đang đỡ tay một ông cụ đã gần trăm tuổi chậm rãi đi vào sảnh đường, ngồi xuống chiếc ghế mừng thọ

Khách khứa ngừng cười đùa, tự giác xếp thành từng đoàn theo thứ tự quan hệ thân sơ rồi tiến về phía Tần lão gia chúc tụng, dâng quà mừng.

Lễ mừng thọ thời nay mọi người không cần phải quỳ lạy như thời xưa nữa nhưng Thầm gia và Tần gia đều là hai gia tộc lâu đời nên có một số nghi thức vẫn được duy trì đến ngày nay. Một vài con cháu trong Tần gia tiến lên hành lễ quỳ lạy Tần lão gia.

Đợi cho thân nhân bái lạy xong, Thầm Đốc Lễ dẫn Diệp Hoan lên đưa quà lễ. Đi đến gần, Diệp Hoan mới nhìn rõ tướng mạo ông cụ này

Tần lão gia gương mặt đoan chính, làn da đồi mồi, mái tóc và chòm râu dài trắng muốt. Hai mắt đã mờ đục nhưng tinh thần vẫn quắc thước khiến cho mỗi ánh nhìn đều toát ra tinh quang khiến người khác không dám nhìn thẳng vào ông. Ông cụ tựa như tuyệt thế cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, phối hợp với gương

mặt chữ điền cương nghị kia, người ta vừa nhìn đã nhận định ngay vị này nhất định là cao thủ bạch đạo chuyên trừ ma diệt ác, trên trán còn viết rõ ràng hai chữ “Chính nghĩa”

Thẩm Đốc Lễ dẫn Diệp Hoan tới trước mặt Tần lão gia. Ông chỉnh lại cổ áo, cúi đầu trước ông cụ, cười nói: “Chúc bác Tần thọ tựa Nam Sơn, cháu Đốc Lễ thay mặt toàn thể Thẩm gia kính biểu bác món quà mừng thọ”

Tần lão gia vuốt râu cười ha ha, giọng nói trăm tuổi vang dội như chuông đồng.

“Đốc Lễ lâu rồi không thấy tới chơi. Lão già Thẩm Sùng Vô đó dạo này thế nào? Đã chết chưa? Mấy ngày trước một đạo sĩ ngao du bốn phương có bói cho ta một quẻ nói rằng ta còn sống được mười năm nữa. Lão già Thẩm Sùng Vô kia khẳng định không sống lâu bằng ta rồi”

Diệp Hoan: “.....”

Lão già nhìn như cao thủ chính nghĩa này hóa ra nội tâm thật tà ác...

Thẩm Đốc Lễ cười khỏ: “Nhờ phúc bác Tần, thân thể gia phụ vẫn khỏe mạnh, ăn ngủ bình thường, tuy rằng cũng hay mắc bệnh vặt nhưng không có bệnh nặng”

Tần lão gia ở một tiếng rồi nói: “Trở về bảo lão ta cố sống thêm vài năm nữa, đừng có chết trước ta, bằng không lão già này sẽ chạy đến trước mộ hắc đắc chí đấy”

Thẩm Đốc Lễ cười khỏ, gật đầu vâng dạ

Tần gia và Thẩm gia quan hệ khăng khít. Hai vị lão gia cũng tranh đấu từ hồi kháng chiến mà thành giao tình, cho dù trong lễ đại hỉ này cũng không ngại nói ra chữ “chết”, mấy câu nói nghe chừng cay độc vẫn lộ ra mùi vị thân thiết.

Tần lão gia hơi híp mắt nhìn người thanh niên đứng bên cạnh Thẩm Đốc Lễ. ông vuốt râu, chậm rãi nói: “Đây là đứa con trai bị thất lạc hai mươi năm trước đó sao?”

Diệp Hoan tiến lên hai bước bái Tần lão gia, cười hì hì nói: “Chúc Tần gia gia phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn, cháu trai Diệp Hoan xin mừng thọ ông”

Mắt Tần lão gia càng híp tịt lại: “Thật sự là cháu trai của Thẩm Sùng Vô sao? Cháu đích tôn?”

“Đúng vậy” Thẩm Đốc Lễ gật đầu: “Nó tên là Diệp Hoan, là con ruột của cháu, cháu đích tôn của Thẩm gia”

Mọi người đứng trong đại sảnh nghe thấy Thẩm tổng lý chính miệng thừa nhận thân phận của Diệp Hoan không khỏi xôn xao, tiếng bàn tán nổi lên bốn phía sảnh đường mới vừa rồi còn rất yên tĩnh.

Thẩm Đốc Lễ lẳng lẳng lắng nghe mọi người bàn tán, gương mặt hiện lên nét vui vẻ. Tầm mắt ông hướng về phía Chu Dung đang đứng trong đám người, mắt ngẩn lẹ ngẩn nhìn hai cha con. Hai ánh mắt giao nhau, Chu Dung hung hăng trừng mắt một cái rồi xoay đầu qua hướng khác.

Xem ra việc Thẩm Đốc Lễ giả bệnh lừa Diệp Hoan đến Bắc Kinh, đến bây giờ Chu Dung vẫn còn chưa hết giận.

“Đã dập đầu bái lạy Thẩm Sùng Vô chưa?” Tần lão gia hỏi thăm, mặt mũi tràn đầy mong chờ

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Dạ...còn chưa kịp”

Tần lão gia ngửa mặt lên trời cười sung sướng: “Cuối cùng cũng để cho ta tranh trước một bước rồi. Cháu trai ngoan, cúi lạy ông nội một cái nào!”

Diệp Hoan: “.....”

Lão già chết tiệt này lúc còn trẻ nhất định thường xuyên đến kỹ viện, sắp trăm tuổi rồi mà nói năng thật mẹ nó giống khách làng chơi vậy...

Thẩm Đốc Lễ thở dài, khẽ nói thầm với Diệp Hoan: “Con cúi lạy ông ấy một cái đi, ông ấy với ông nội con tương trợ nhau cả đời, cũng ngầm ngầm hơn thua nhau cả đời. Hôm nay là đại thọ của ông ấy, để ông ấy được cao hứng một lần”

Diệp Hoan nhìn vẻ mặt vui tươi hơn hỏ của Tần lão gia, dập đầu thì dập đầu, mừng thọ người ta dù sao cũng nên để người ta được vui vẻ

Vì vậy, dưới ánh nhìn chăm chú của toàn thể khách khứa, Diệp Hoan vén áo, cung kính quỳ lạy Tần lão gia ba cái.

Tần lão gia cười đến mặt đỏ phừng phừng, luôn miệng nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Ta thừa nhận thằng cháu trai này”

Về mặt Diệp Hoan đáng chất, được rồi chứ, chẳng trêu chọc ai, thế mà vẫn bị chửi thành “Tôn tử”

Trước ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, Diệp Hoan vuốt mũi, ngượng ngùng lui ra.

Dù chỉ là vài cái bái lạy vô thưởng vô phạt nhưng với người không quen chịu thiệt thòi như Diệp Hoan thì trong lòng ít nhiều vẫn thấy khó chịu

Diệp Hoan ra ngoài sảnh đường, cân nhắc xem nên lấy lại danh dự thế nào. Hắn tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng tìm thấy một đứa bé năm tuổi đang chống hông lên ngạch bùn

“Oắt con, là người Tần gia hả?” Diệp Hoan nghiêm mặt hỏi

Đứa bé sợ hãi gật đầu, hít mạnh một cái, giọt nước mũi đã chảy tới bên miệng liền bị hút trở về, thời cơ và lực đạo vừa khéo, cho thấy công lực tu luyện của nó rất thâm hậu

“Tên gì?”

“Tần Sinh” Đứa bé đồng dạng trả lời

Diệp Hoan đảo một vòng nhìn thấy trên eo đứa bé đeo một miếng ngọc bội màu xanh biếc, bên trong miếng ngọc mơ hồ toát ra ánh sáng, vừa nhìn là biết không phải vật phàm

Diệp Hoan chỉ vào miếng ngọc bội: “Cái này có phải đồ thật không vậy?”

Đứa bé lắc đầu: “Không biết, Tăng gia gia đeo lên cho cháu đấy”

Diệp Hoan móc trong túi ra năm đồng tiền lẻ, vui vẻ nói: “Có biết đây là gì không?”

“Biết, tiền”

“Chú dùng nó mua miếng thủy tinh màu xanh này, có chịu không?”

Đứa bé mừng rỡ: “Được!”

“Tần lão gia là gì của cháu?”

“Là Tăng gia gia của cháu”

Diệp Hoan mừng rỡ: “Tốt, cho cháu tiền rồi, cháu phải lạy ta một cái”

“Vì sao?” Đứa bé ngơ ngác

“Ta là nhị gia gia của cháu”

“....”

.....

Diệp Hoan rất không khách khí nhận một lạy của đứa bé, còn dùng năm đồng lờ được một miếng ngọc bội giá trị xa xỉ, lúc này tâm tình hăm hở của Diệp Hoan mới tạm vơi đi

Đứa bé sợ Diệp Hoan đổi ý, cầm lấy tiền chạy vút đi

Diệp Hoan vui mừng rạo rức cầm lấy miếng ngọc bội quan sát cả buổi, nhìn thế nào cũng không nhìn ra lai lịch miếng ngọc nhưng có thể khẳng định rằng thứ này rất có giá trị

“Kiểu gì cũng phải bán được tầm năm ngàn, tám ngàn đồng chứ?” Diệp Hoan thì thảo tự hỏi

Sau lưng hắn truyền đến một tiếng thở dài, tiếp đó Diệp Hoan thấy bên hông bị người ta nhéo một cái đau nhói

Diệp Hoan kêu đau, quay đầu nhìn lại mới thấy Chu Mị không biết đã đứng sau hắn từ khi nào

“Cô cũng tới đây à” Diệp Hoan tươi cười chào hỏi

Chu Mị ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh, vừa buồn cười vừa tức giận trừng hắn: “Anh chỉ biết gây chuyện thôi! Gạt trẻ con nhà người ta đập đầu, lại còn lừa gạt ngọc bội của nó, cẩn thận bị Tần lão gia biết được sẽ vác dao phay đuổi giết đến tận Thẩm gia đấy. Lúc đó thì đẹp mặt anh rồi!”

Diệp Hoan xụ mặt: “Bị thiệt thòi cũng phải cho tôi lấy lại danh dự chứ? Tôi phải cho người Tần gia biết rõ, muốn tôi quỳ lạy phải trả giá cao thế nào...Giúp tôi xem xem miếng ngọc này trị giá bao nhiêu tiền”

Chu Mị vừa liếc mắt nhìn liền bật thốt lên: “Đây là phỉ thúy thượng hạng, ít nhất cũng phải bảy, tám vạn đó”

Diệp Hoan ngây ra một lúc, mừng rỡ phát điên: “Thảo nào hôm nay mí mắt tôi cứ giật giật, hóa ra là hôm nay ông trời cho lộc”

Chu Mị thở dài bất đắc dĩ, cô thật không biết phải cư xử với vị đại thiếu gia này thế nào cho phải

“Chu Mị, sau này nếu có mấy cuộc hội hè kiểu thế này thì nhớ báo tôi một tiếng, đặc biệt là mấy buổi tiệc tập trung nhiều đám người phú quý các cô. Sau này ta đi lần nào là phải tranh thủ kiểm soát lần ấy. Tranh thủ trong hai năm tự lực phấn đấu, trong năm năm mua được một căn hộ nhỏ”

“Đám người phú quý các cô” Chu Mị nhún mày: “Diệp Hoan, anh vẫn chưa quen với thân phận mới của mình sao, thân phận của anh hôm nay đã khác, vì sao vẫn ác cảm với người có tiền như vậy?”

Diệp Hoan cười mỉa: “Thói quen thôi, vẫn là không quản được cái miệng...”

Chu Mị nhìn hắn, thở dài: “Không phải là thói quen, trong lòng anh vốn dĩ không coi mình là một phần trong xã hội thượng lưu này, anh vẫn luôn đặt mình ở phe đối lập với tầng lớp trên. Như vậy không tốt đâu Diệp Hoan à, cứ mãi như thế anh sẽ bị cô lập, cuộc sống của anh sẽ không được vui vẻ đâu”

Diệp Hoan trầm mặc một hồi: “Từ khi đến Bắc Kinh này tôi đã cảm thấy không có gì vui vẻ hết cả. Chu Mị, tôi thật sự không thích hợp với nơi này. Rời khỏi Ninh Hải, tôi cảm thấy như con cá bị tách ra khỏi nước, như con chim xa rời bầu trời. Cuộc sống lạ lẫm nơi đây, người đến người đi, hư tình giả ý, chỉ có nịnh nọt và vụ lợi. Những người kết giao với tôi không ai nhìn vào một Diệp Hoan bằng xương bằng thịt trước mặt họ. Họ chỉ nhìn thấy tấm biển vàng Thẩm gia chói lọi ở phía sau lưng tôi thôi. Mỗi ngày đều sống trong âm mưu giả dối như vậy....”

Diệp Hoan cúi đầu, khẽ nói: “Chu Mị, cuộc sống như vậy, với tôi mà nói, mỗi ngày đều là tra tấn...”

Chu Mị thấy Diệp Hoan bất lực cúi đầu, trong lòng cô đau xót, không kìm lòng mà đưa tay lên xoa đầu Diệp Hoan

“Nếu không vui vẻ thì rời đi thôi, tôi nhớ anh từng nói cả đời này cho dù giàu sang hay nghèo hèn, quan trọng nhất là được làm chính mình, không che giấu, không giả tạo”

Diệp Hoan lắc đầu, nụ cười nhàn nhạt mà kiên định: “Không, tôi không thể rời đi. Ít nhất tôi không còn là tôi trước kia nữa, tôi không thể. Cuộc đời tôi đã trốn chạy thực tại quá nhiều lần, nên giờ đây tôi không muốn chạy khỏi nó nữa.”

“Như vậy anh muốn hồ đồ thành cái dạng gì?”

“Không quan tâm tới bộ dạng gì, tôi chỉ muốn vui vẻ đi đoạn đường này, có cảnh vật cũng có gió mưa, đi qua rồi tôi sẽ rời khỏi nơi đây. Tôi muốn trải qua cuộc sống như vậy, cả đời này không uống.” Trên mặt Diệp Hoan toát ra ánh sáng trầm tĩnh.

Chu Mị yên lặng nhìn hắn, người nam nhân nói ra mộng tưởng của mình giây phút này thật sự rất là mê người.

Thì ra, giấc mộng của hắn là đi một đoạn đường hoàn toàn mới, dùng tuổi trẻ nhiệt huyết của mình để trải nghiệm loại cảm giác này trên đường đời. Đi qua nó rồi, hắn sẽ quay lại, từ nay về sau vân đạm phong khinh. (Vân đạm phong khinh: Nhân nhật như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì)

Chu Mị nói: “Diệp Hoan, hãy mạnh mẽ bước đi, toàn tâm bước đi vào đoạn đường này. Tương lai sau này, khi anh nhớ về một đoạn đường này, anh sẽ không có vương vấn bất kỳ một tiếc nuối hay thối thức nào.”

Giữa đường nếu gặp phải chông gai, tôi sẽ dìu anh bước qua.

Chu Mị thầm bổ xung thêm một câu trong lòng.

“Chu Mị, còn cô thì sao? Cô có mộng tưởng gì thế?” Diệp Hoan đột nhiên hỏi.

“Tôi?” Chu Mị ngây ra một lúc, không biết sao, hốc mắt cô nổi lên một tầng hơi nước.

Từ khi được phu nhân thu dưỡng, cho tới bây giờ không biết đã bao nhiêu năm còn chưa có ai hỏi giấc mơ của cô?

Cuộc đời của cô chỉ suốt ngày không ngừng học tập, lại học tập, học kinh doanh, học chính trị, học mưu lược, học tập để có thể phụ trợ người nam nhân trước mắt này tất cả càn kỳ năng. Cô dường như giống như một cái bóng, chủ nhân cho dù đi đến đâu, cái bóng chỉ có thể vô điều kiện đi theo, tuyệt đối không thể có nguyện vọng của chính mình.

Ước mơ của cô mà nói vô cùng xa xôi, xa lạ đến mức cô cảm thấy lạ lẫm.

“Giấc mộng của tôi ... Giấc mộng của tôi...” Trong mắt cô mang theo vẻ đau thương mê mang.

Chu Mị chăm chú nhìn Diệp Hoan, mê mang nói: “Giấc mộng của anh chính là giấc mộng của tôi...”

Cô không còn là nữ thần thánh khiết mà đám con cháu quan lại quyền quý tranh nhau hâm mộ, giờ đây cô giống như một người còn gãi mở mịt bất lực mất phương hướng.

Diệp Hoan nhìn bộ dáng của cô, trong lòng hắn không biết sao quặn đau lên một chút, trầm giọng nói: “Ước mơ của mỗi người đều độc lập, là của chính họ, không thể dùng bất cứ thứ gì hay tham chiếu của người khác, cô bình thường thích nhất cái gì?”

“Tôi thích khiêu vũ...” Chu Mị vừa buột miệng, liền gắt gao im lặng, khuôn mặt hơi có chút trắng bệch.

Diệp Hoan cười nói: “Vậy thì khiêu vũ, thích cái gì thì làm cái đó, không cần phải chứng minh gì đó cho người khác, quan trọng là khiến mình thấy thỏa mãn, có thể có được niềm vui.”

Chu Mị dần dần lấy lại tinh thần, cười khổ nói: “Diệp Hoan, anh lại đem tôi quay vòng vòng rồi, anh có quyền thực hiện giấc mơ, nhưng tôi không có.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, dù sao tôi cũng không có.” Chu Mị mắt trắng không còn chút máu.

Tôi chỉ về anh mà tồn tại.

Ánh mắt Chu Mị phức tạp nhìn Diệp Hoan, trong nội tâm cô nổi lên vài phần tâm tư oán trách tâm kín.

Ban đêm yên tĩnh, hai người ở bên ngoài tiền đường Tần gia thấp giọng to nhỏ, thỉnh thoảng cười ra tiếng.

Từ khi biết nhau đến bây giờ, tới nay là lúc hai người thân thiết nhất, mở lòng nhất.

Đang tập trung vào câu truyện, liền nghe thấy một giọng nam vang lên: “Mị tỷ, Mị tỷ...”

Chu Mị cười mỉm, khuôn mặt lập tức suy sụp, giận dữ nói: “Người này thật là giống oan hồn, đuổi mãi không đi.”

“Người nào?” Diệp Hoan hiếu kỳ nói.

Chu Mị mất tinh thần nói: “Nhị thiếu gia Tần gia, Tần Dật là em ruột của Tần Phong.”

Diệp Hoan nháy mắt vài cái, cười nói: “Người hâm mộ cô?”

Chu Mị bắt đầu dĩ gặt đầu: “Gia hỏa này da mặt còn dày hơn cả anh, có đuổi thế nào hần cũng không đi.”

Diệp Hoan xắn tay áo lên nói: “Tôi là hộ hoa sứ giả, tôi giúp cô đối phó với hần.”

“Anh đừng có làm loạn...” Chu Mị còn chưa dứt lời, Diệp Hoan như mũi tên bắn lao ra ngoài.

Không lâu sau, bên tai cô truyền đến một tiếng kêu đau nặng nề: “...Hèn hạ! Dám dùng chiêu hầu tử trộm đào!”

Ngay sau đó, thanh âm chua xót bùi ngùi của Diệp Hoan truyền đến.

“Tiểu tử, chú là lão nhị của Tần gia?”

“Đúng thì sao? anh là ai?” Tần Phong nhìn đau cả giận nói.

“Quá tốt, lão tử đang vui vẻ, dập đầu lạy lão tử một cái...”

153. Chương 154: Nhị Công Tử Tần Gia

“Anh hùng cứu mỹ nhân” cụm từ này không rõ đã có từ thời đại nào, nhưng có thể khẳng định mỗi một thời đại đều có người sắm vai đó ít nhất một lần. Có người thực hiện rất phóng khoáng khiến cho tâm hồn các thiếu nữ lay động, cũng có người chỉ làm ra vẻ để câu dẫn mỹ nhân, cũng có người diễn anh hùng tương đối thất bại, yếu mà còn ra gió, cuối cùng bị kẻ bất cớ đánh cho nằm bẹp dí trên đất khiến các mỹ nhân thất vọng, khinh bỉ...

May mắn thay Diệp Hoan rất am hiểu tập kích bất ngờ, chiêu thức ‘Hầu tử trộm đào’ chính là kỹ năng đáy hòm của hần. Những năm gần đây hần không có nhiều cơ hội được làm anh hùng nhưng một khi ra tay thì ít khi sai sót.

Chu Mị sợ Diệp Hoan gặp rắc rối vội vã băng qua vườn mai ở tiền đường Tần gia, một cảnh tượng hiện lên trước mắt cô

Gió lạnh đìu hiu, lá xanh hoa đỏ rơi lả tả, xa xa hai bóng người đơn bạc đứng bất động trên một mảnh đất trống giữa vườn mai. Động tác ngưng trệ giống như hai pho tượng được điêu khắc ra, toát ra vài phần khí thế của cuộc chiến sinh tử giữa hai tuyệt thế cao thủ.

Diệp Hoan quỳ một chân trên đất, mặt mũi nghiêm túc, một tay chỉ xuống đất, ngón trỏ và ngón giữa khép lại như bắn ra kiếm quyết, tay kia... tay kia mạnh mẽ nắm lấy đũng quần của nhị công tử Tần gia.

Sắc mặt Tần Phong tím tái, khóe mắt như nứt ra, con ngươi trợn trừng, hai tay cứng đờ.

“Hí...” Khuôn mặt Chu Mị giống như bị mất màu, cô hít vào một luồng khí lạnh.

Hai con người đang bất động cuối cùng đã mở miệng.

“... Nhóc con, quỳ xuống dập đầu ông mày một cái.” Diệp Hoan âm u nói.

Tần Phong khoảng 17, 18 tuổi, cao ráo bảnh bao, da trắng như bóc, khuôn mặt mang theo vẻ bướng bỉnh nghịch ngợm của tuổi mới lớn, lúc này y thống khổ đến nổi tiếng nói cũng cao vút lên.

“Khốn kiếp, anh rốt cuộc là ai? Có giỏi thì nói tên ra!”

“Ông mày là Lôi Phong, chuyên đánh các loại lưu manh chuyên đi đùa giỡn con gái nhà người ta.”

“Ai...Ai đùa giỡn con gái nhà lành hả?” Tần Phong xấu hổ mặt tím lại, không biết vì đau quá hay là vì tức giận.

“Còn cãi cớ, ông mày mặc kệ, lão nhị Tần gia rơi vào tay tao, mày hôm nay phải dập đầu trước tao một cái...”

“Tôi không dập đầu!”

“Ông mày bóp vỡ quả trứng mềm của mày!”

“Anh rốt cuộc là ai?”

“Là ông mày.”

“ ... ”

“ ... ”

Nhìn hai người tranh cãi một hồi, Chu Mị bất đắc dĩ thở dài: “Diệp Hoan, dừng tay, chớ tổn thương hòa khí hai nhà.”

Tần Phong vừa thấy Chu Mị, hai mắt lập tức tỏa sáng, y cúi đầu thấy Diệp Hoan vẫn nắm cái thứ trong đũng quần hần không buông tha, Tần Phong giận dữ: “Khốn khiếp, buông tay ra!... Mẹ kiếp, mắc cỡ chết người ta rồi!”

Diệp Hoan thấy Chu Mị có vẻ lo lắng, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định buông lỏng tay ra, sau đó đứng lên điềm nhiên xoa xoa hai tay như không có gì xảy ra.

“Nếu không phải hai nhà có giao tình, thì hôm nay anh phải bóp vỡ trứng của chú mày, cho chú mày về sau chỉ có thể đùa bốn đàn ông.”

Tần Phong ngậy ra một lúc mới kịp hiểu những lời nói ẩn ý này, sắc mặt vừa mới khôi phục lại bình thường lập tức lại biến thành màu đỏ.

Chu Mị hai khóe miệng xệ ra, muốn cười nhưng khi cô nhìn thấy Tần Phong như sắp nổ tung mới cứng rắn nín lại.

“Chị Mị, hần... tên khốn khiếp này là ai?” Tần Phong chỉ vào Diệp Hoan cả giận nói.

Chu Mị mặt mày không đổi, thản nhiên nói: “Anh ấy là Diệp Hoan, là con trai độc nhất của bác Thẩm, em phải gọi hần là anh.”

Tần Phong lộ ra bộ dáng của thiếu niên mười bảy mười tám không thông sự đời, giận dữ nói: “Phì! tên hèn hạ này xứng đáng làm anh em sao.”

Diệp Hoan bất thiện nói: “Chú em, anh mày mặc kệ mấy đời giao tình của hai nhà, mắng nữa là anh đánh, không tin chú mày thử xem.”

Tần Phong mày kiếm dựng lên, vừa muốn cãi lại vài câu, đã thấy Diệp Hoan hai mắt thâm trầm lộ ra vẻ thô bạo, cả người y không khỏi run lên, miệng lúng búng vài câu, không dám nói nhiều nữa.

Tần Phong hậm hực hừ hừ, giả bộ khinh thường Diệp Hoan, quay qua Chu Mị lập tức đổi một bộ mặt nịnh nọt tươi cười.

“Chị Mị, lúc này vừa nhìn thấy chị, em đã sai đầu bếp làm món bánh quế hoa mà chị thích ...”

Chu Mị thở dài: “Tần Phong, em mới vào đại học, sao không tập trung vào học tập? Chưa kể, trong trường các bạn nữ xinh đẹp còn thiếu sao? Nhất cự li nhĩ tốc độ, em hà tất phải lấy xa bỏ gần.”

“Chị Mị, mấy con nhóc kia sao có thể so với chị? Lông cánh cũng chưa đủ dài...”

Diệp Hoan không nhịn được châm chọc: “Làm sao chú biết lông cánh các em ấy không đủ dài?”

Tần Phong nhảy dựng lên, cố gắng kìm nén phần uất, chiêu ‘Hầu tử trộm đào’ của Diệp Hoan làm hần sinh rất kiêng kỵ

“Chị Mị, chúng ta đi thử một chút bánh quế hoa đi, ăn rất ngon đó...”

Chu Mị bất đắc dĩ nói: “Tần Phong...”

Diệp Hoan lại thọc gậy bánh xe: “Chu Mị, cô đi thử một chút đi, đừng để trẻ con mất hứng...”

Tần Phong không nhịn nổi nữa, hai tay nắm chặt, trợn mắt quát: “Đừng coi tôi là trẻ con, tôi không còn nhỏ đâu!”

Diệp Hoan chậm rãi nói: “Cái này... Chú mặc quần áo nên không nhìn ra được.”

Tần Phong: “...”

Diệp Hoan đen tối cười không ngừng, hắn đã nhìn ra, thằng nhóc này tuy có chút ương ngạnh, táo bạo nhưng không đến nỗi tệ, vẫn còn nét đơn thuần hiếm có, dù cậu nhóc nổi trận lôi đình vẫn toát ra nét khả ái bướng bỉnh đáng yêu. Ở cái nơi quyền quý chướng khí mù mịt này, người như vậy giống như lông phượng sừng lân, giống như một tia khí tươi mát thoát ra từ trong đống rác bốc mùi hôi thối ngút trời

Chu Mị bất đắc dĩ cười khổ, dường như Diệp Hoan đi đến đâu là gây xích mích đến đấy, hắn giống như trời sinh có oán hận với người giàu có, đối với bọn họ có một loại cảm hận bẩm sinh.

Ba người đều vô cùng lúng túng. Chu Mị không muốn dồng dài vì vậy đứng lên nói với Tần Phong: “Tôi đi vào đây, hai người cứ tiếp tục nắn bóp hoặc đánh đến vỡ đầu lòi óc cũng không sao.”

Nói xong, cô bước đi luôn. Tần Phong trừng mắt nhìn Diệp Hoan trong mắt tràn đầy phần nộ. Cũng phải thôi, vô luận ai trong thời điểm đang tán gái mà bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một cây gậy quấy phân lợn, chả ai cao hứng được cả.

Thừa dịp Diệp Hoan quay lưng về phía hắn, Tần Phong hung dữ vòng tay giữ cổ Diệp Hoan, thấp giọng cười gằn: “Khốn khiếp, cuối cùng cũng có cơ hội lấy lại danh dự...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Tần Phong đột nhiên trợn tròn giống như vừa bị bắn vậy.

Diệp Hoan đã thông dong vòng tay ra sau lưng... bắt được thằng nhỏ của lão nhị Tần gia từ lúc nào

“Thật hèn hạ, lại dùng chiêu này...” Tần Phong vừa giận vừa sợ.

“Thằng khờ, sớm đề phòng chú rồi.” Diệp Hoan cười lạnh.

“Anh, em sai rồi...” Tần Phong nhỏ lệ, giờ cờ trắng đầu hàng

.....

Dạ yến Tần gia kết thúc, khắp trên dưới Tần gia âm thầm lưu truyền một sự kiện không muốn người ngoài biết.

Tiểu thiếu gia Tần gia bị một khách mời vô sỉ lừa mất một khối ngọc bội trị giá mấy vạn tệ, lại còn ngu ngốc đập đầu quỳ lạy người ta mấy cái.

Tần lão gia tử bị chọc tức, nghiêm lệnh điều tra nhưng tra tới tra lui vẫn không rõ người kia là ai. Chuyện này đã trở thành một ẩn án lưu truyền mãi trong Tần gia, cũng trở thành sự kiện ầm ục bậc nhất trong lễ mừng thọ chín mươi của Tần lão gia tử.

Khách mời vô sỉ này đã trở thành một truyền thuyết ở Tần gia...

Diệp Hoan thì sao?

Diệp Hoan tất nhiên có thu hoạch rất khá khẩm. Sau hôm dạ yến, hắn mang mảnh ngọc bội lừa được kia đến Phan Gia Viên tìm một tiệm đồ cổ rồi bán nó đi, tổng cộng bán được tám vạn đồng, tình trạng túi tiền của mấy anh em bỗng nhiên được giảm bớt đáng kể.

Đàn ông có tiền không nhất định sẽ đòi bại, ít nhất Diệp Hoan không có hư hỏng, chỉ là ra tay xa xỉ một tý. Ba anh em đã không còn phải giống như con mèo trốn ở khách sạn ăn mì tôm nữa. Sinh hoạt gần đây của hắn có thể dùng hai từ “thoải mái” để hình dung, mỗi ngày đều ăn cơm ở nhà hàng Hải Tắc, tính tiền cũng không thèm lấy lại tiền lẻ.

Không lấy lại tiền lẻ là tiêu chí của đàn ông thành công.

Thế nhưng chỉ giải quyết vấn đề sinh hoạt hàng ngày là chưa đủ, ngoài ăn uống ra còn tồn tại rất nhiều vấn đề, ví dụ như câu lạc bộ tư nhân. Mấy ngày nay, Liễu Mi gọi cho hắn rất nhiều, có dụ dỗ có uy hiếp, một mực ép Diệp Hoan phải lấy được tòa nhà ba tầng kia về tay, xem ra Liễu Mi vô cùng ưng ý tòa nhà của Triệu Dương, nếu như nó mà là đàn ông thì nhất định Liễu Mi sẽ gả ngay cho nó.

Diệp Hoan không dám đụng vào tòa nhà kia, nước quá đục rồi, hấn sợ mình lại gây phiền toái cho Thẩm gia. Vì vậy đối với Liễu Mi hấn luôn đùn đẩy kéo dài.

Tất nhiên, Liễu Mi không có ý định buông tha cho hấn, mới sáng sớm, điện thoại lại vang lên.

“Tiểu hồn dẫn, mấy ngày nay anh chết ở đâu vậy? Tòa nhà của tôi đâu? Lúc nào mới lấy được?” Mỗi cuộc điện thoại Diệp Hoan đều nghe thấy mùi thuốc súng của Liễu Mi.

Diệp Hoan giận dữ nói: “Không phải tôi đang tắt bật đi tìm kiếm đây sao...”

“Tìm cái gì, tòa nhà ba tầng đó là tốt rồi, anh gặp trực tiếp Triệu Dương nói giá là được. Tôi thật không hiểu, chuyện đơn giản như vậy anh làm gì mà một mực kéo dài? Hai trăm triệu đã có trong tay, Lưu Tử Thành cũng đã hoàn thành thủ tục xong hết, chỉ còn thiếu mỗi việc thuê một tòa nhà, lắp đặt thiết bị xong là khai trương. Diệp Hoan, anh bình thường không phải là người dồng dài nha, sao lần này lại lần lữa vậy?”

Diệp Hoan đau khổ nói: “Mấy ngày nay tôi đang tìm xem liệu có tòa nhà nào thích hợp hơn không...”

Liễu Mi giận điên lên: “Tìm nhiều chỗ phù hợp để làm gì? Anh tìm về để xào à?”

“Tôi chỉ muốn tìm một tòa nhà đang rao bán hoặc cho thuê nào phong thủy tốt, sau đó đi lên tầng thượng nhảy xuống...”

“Vì sao?”

“Vì bị cô bức đấy.”

Than thở xong, Diệp Hoan nghiêm túc nói: “Liễu Mi, tòa nhà của Triệu Dương kia không đơn giản.”

Liễu Mi ngẩn người: “Có ý tứ gì? Chẳng lẽ bên trong có nội tình?”

“Ừ, tôi sợ dính vào phiền toái, sự tình quả thật rất phức tạp...”

Liễu Mi vội vàng nói: “Xuống xuống, tôi đợi anh ở tầng một, sau đó anh nói sự việc rõ ràng cho tôi.”

Diệp Hoan đành tâm không cam, lòng không nguyện mà đi xuống tầng một.

Trong hành lang ở lầu một, Liễu Mi lo lắng đi qua đi lại, cô không hổ xuất thân từ xã hội đen, cho dù dáng điệu nhàn nhã thong thả vẫn toát ra sát khí ngút trời.

Hôm nay Liễu Mi ăn mặc rất kích thích, một bộ váy liền áo cổ rộng màu trắng, trước ngực lộ ra một mảng da thịt trắng nõn như tuyết, chính giữa là một cái khe sâu không thấy đáy làm cho người khác nhìn vào liền muốn rơi xuống địa ngục.

Diệp Hoan vừa thấy cô, ánh mắt không dời đi được, chính xác mà nói, không dời mắt được khỏi bộ ngực mềm mại kia.

Liễu Mi thấy bộ dáng si ngốc của Diệp Hoan, không khỏi buồn cười, không tự giác hơi héch bộ ngực lên.

Cảm giác này thật lạ, nếu là người đàn ông khác dám nhìn thẳng vào ngực cô như vậy, cô nhất định sẽ đánh bọn họ đến mức mặt mũi nở hoa, thế nhưng nếu là Diệp Hoan cô lại hận không thể lột sạch quần áo của mình để cho hấn ngắm nhìn thỏa thích thì thôi. Đương nhiên, cô cũng không phản đối nếu Diệp Hoan chủ động lột sạch đồ của cô.

Liễu Mi dắc ý hừ hừ hai tiếng, rồi vênh khéo miệng lên, lôi Diệp Hoan đến chỗ nghỉ ngơi cho khách, nói: “Tiểu hồn dẫn, thời gian này đều bị anh làm cho lãng phí, anh nên bồi thường tổn thất cho chúng tôi, như vậy đi, anh bồi thường cho tôi 10% cổ phần nhé.”

Vừa nhắc tới tiền, Diệp Hoan lập tức thanh tỉnh.

“Cô đừng ảo tưởng, cổ phần công ty cho cô hết rồi, tôi ăn không khí à? Dừng lại nha, về sau cũng không cho phép cô nói về việc cổ phần nữa, ai nói nữa là vương bát đần.”

Liễu Mi mỉm cười, oán hận liếc Diệp Hoan một cái, sẵng giọng: “Anh đó, cái tính chết tiệt cứ nhắc đến tiền là quên hết này một chút cũng không sửa, tiểu hồn dẫn!”

Liễu Mi cười khẽ, mảnh da thịt trắng nõn trước ngực lại rung rinh lắc lư, ánh mắt Diệp Hoan lại dừng thẳng...

Túi khê rung, Diệp Hoan lấy điện thoại ra chuẩn bị xem tin nhắn, Liễu Mi bất ngờ chồm lên, ngón tay véo tai hắn: “Đồ lưu manh! Nhìn trộm ngực của bà chưa đủ còn muốn chụp ảnh?”

Diệp Hoan đau đến mức lệ rơi đầy mặt: “...Lão tử thấy thì cũng thấy rồi, không có chụp ảnh nha.”

...

“Nói như vậy, tòa nhà của Triệu Dương kia rất phỏng tay hả?” Liễu Mi nhú mày nói.

Diệp Hoan gật đầu: “Vùng nước ở Bắc Kinh này rất sâu, tuy rằng Thẩm gia ở đây có ảnh hưởng không nhỏ nhưng không đến mức coi trời bằng vung, một tay che trời. Nếu như cha của Triệu Dương bị nhiều thế lực vây công, đối với Thẩm gia không phải là chuyện tốt.”

“Nói cách khác, tòa nhà kia là mỗi nhữ mê hoặc anh thuyết phục thế lực Thẩm gia giúp đỡ cha hắn tranh chức vị bộ trưởng kia, hiểu vậy đúng không?”

Diệp Hoan gật đầu nói: “Không sai, tôi chính là con cá ngậy ngốc kia, xung quanh tôi chính là mỗi câu, chỉ cần tôi cần một cái, mỗi vừa vào bụng, tôi sẽ bị hắn câu lên bờ.”

Liễu Mi thở dài: “Đây là nguyên nhân anh cứ lần lừa mãi sao? Diệp Hoan...thực xin lỗi, tôi không biết chuyện này lại phức tạp như vậy. Tôi không nên trách anh...”

Diệp Hoan nong nân nhìn cô, trầm giọng nói: “Liễu Mi, cô hiểu lắm thế nào tôi cũng không ngại đâu...”

Khuôn mặt Liễu Mi hiện lên vẻ cảm động: “Diệp Hoan, anh bình thường rất vô lại, nhưng việc này anh làm không tệ...”

Liễu Mi còn chưa nói dứt lời, Diệp Hoan đã bổ sung: “...Trước kia cô cho tôi xem nội y bên trong, hôm nay lại cho tôi nhìn meo meo, cô trưng nghĩa như vậy, tôi thế nào lại nhẫn tâm trách cô?”

Liễu Mi ngậy ngốc một chút, rồi khuôn mặt biến thành màu gan heo.

Ngay sau sự trầm mặc đến đáng sợ, khách sạn bộc phát ra một tiếng gào thét như đất rung núi chuyển.

“Bà bóp chết mày!”

154. Chương 155: Bữa Tối Lãng Mạn

Sau khi nói chuyện cùng Liễu Mi, Diệp Hoan lấy di động ra xem tin nhắn vừa mới được gửi tới.

Tin nhắn là của Nam Kiều Mộc, việc tính toán các hạng mục của Quỹ Hoan Nhạc đã làm tốt, cô đã bay tới Bắc Kinh, hiện tại đang ở sân bay.

Khi Diệp Hoan nghĩ về Kiều Mộc, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Ở Bắc Kinh đầy phồn hoa này, Diệp Hoan cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết, chỉ những khi ở bên cạnh Kiều Mộc, hắn mới cảm thấy an lòng, sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện.

Bất cứ người đàn ông nào đều luôn mong muốn có một người phụ nữ thân thiết đứng sau lưng mình, người đó không cần phải giúp ích cho sự nghiệp của họ mà chỉ cần khi họ mệt mỏi và quay đầu nhìn lại, người phụ nữ đó có thể nở một nụ cười hiền lành để cổ vũ họ. Chỉ cần thế thôi, người đàn ông sẽ có được một nguồn năng lượng mạnh mẽ để không sợ hãi mà tiếp tục vượt qua mọi khó khăn.

Diệp Hoan mỉm cười gọi cho Nam Kiều Mộc, nói rằng sẽ đến sân bay đón cô.

Liễu Mi nhìn dáng vẻ kích động của Diệp Hoan, buồn bã nói: “Anh.. phải đi đón Kiều Mộc à?”

“Đúng vậy, cô đừng lo về việc tìm tòa nhà nào đang bán hoặc cho thuê nữa, tôi sẽ nghĩ cách...”

Diệp Hoan còn chưa nói xong thì Liễu Mi đã cắt lời hấn: “Anh sắp bàn chuyện kết hôn với Kiều Mộc, đúng không?”

Diệp Hoan ngẩn người rồi thản nhiên cười, nói: “Gần như vậy, hai người ở bên nhau đã hơn hai mươi năm, cũng nên nói tới chuyện đó rồi.”

Liễu Mi thản thờ nói: “Anh... không thể thay đổi suy nghĩ sao?”

Diệp Hoan cười xấu xa nói: “Được rồi, để tôi báo cáo với Kiều Mộc, nếu như cô ấy không có ý kiến về việc tôi có thêm một phòng nhỏ, thì tôi lấy cô làm vợ nhỏ, được chứ?”

Liễu Mi cũng cười, cười đến hoa nhường nguyệt thẹn nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Cũng tốt, bà đây cũng không phải không có khả năng mài thứ đó thành kim may, Diệp phu quân, anh muốn thử hay không?”

Diệp Hoan cúi đầu nhìn xuống đũng quần, chần chờ nói: “Nhị đệ nói nó không thích, nó thấy hiện tại nó không cần giảm béo...”

Diệp Hoan đi rồi, Liễu Mi ngồi trên ghế xa-lông, nét vui vẻ trên gương mặt cũng không còn, thay vào đó là vẻ phiền muộn.

Trên đời có một loại khoảng cách, là gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời, rõ ràng là gần đến vậy nhưng khi ta vươn tay ra, thứ duy nhất chạm tới là không khí lạnh như băng...

Diệp Hoan không trực tiếp đi tới sân bay mà đi ngược về khách sạn

Hắn chợt nhớ tới lời Chu Dung đã nói với hắn vài ngày trước, người đứng đắn vĩnh viễn chỉ có thể ra vẻ đáng thương, hơn nữa cũng không thể sinh cháu trai cho bà, Diệp Hoan cảm thấy mình đã làm người đứng đắn hơn hai mươi năm, hôm nay nhất định phải không đứng đắn một lần.

Diệp Hoan là một người kiên cường, cho dù hắn bị nữ cảnh sát kia cưỡng bức n lần rồi, nhưng hắn vẫn không mất lòng tin đối với cuộc sống, Diệp Hoan vô cùng ngưỡng mộ điểm này của bản thân.

Hai người xác định quan hệ đã lâu, cũng nên tiến dần về phía trước, Diệp Hoan quyết định chấm dứt tình cảnh nhìn được mà không ăn được này

Nam Kiều Mộc sẽ phản đối sao?

Có lẽ cô ấy sẽ phản đối nhưng nếu như có một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, có đàn vi-ô-lông, rượu đỏ, và những lời đầy tình ý của mình...

Không khí tốt đẹp như vậy, ai nỡ từ chối?

Diệp Hoan vui vẻ đi vào khách sạn, thấy hai người Hầu Tử và Trương Tam đang ngồi trong phòng chơi trò chơi. Hai người họ biết Diệp Hoan đến, cũng không ngại đầu, tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Diệp Hoan đang vui vẻ, lấy ba nghìn tệ đưa cho Hầu Tử, nói: “Hầu Tử, mày đặt cho anh một bữa cơm đi, hôm nay anh muốn cùng cô ấy ăn cơm tối.”

Hầu Tử nhìn xấp tiền trước mặt mình, thở dài: “Thật là, ăn cơm gì mà tới tận ba nghìn?”

“Chuyện này mày đừng quan tâm, dù sao anh muốn có ánh nến, có hoa hồng, đàn vi-ô-lông, bò bít-tết...”

“Dù là vậy cũng không tốn tới ba nghìn mà?”

Diệp Hoan nói: “Mày có kiến thức không hả? Cái này là lãng mạn, lãng mạn đấy, hiểu không? Lãng mạn là vô giá, cũng là đắt đỏ, hiểu không? Mày giúp anh tạo ra một bữa tối lãng mạn là được rồi.”

Trương Tam xem thường nói: “Anh vừa bước vào cửa em đã ngửi thấy mùi động dục rồi, hôm nay định làm loạn với Kiều Mộc của chúng ta à?”

“Đừng có tự coi mình là người nhà, một là một, hai là hai, Kiều Mộc là của mình anh thôi, không liên can tới hai đứa mày...”

Diệp Hoan cười xấu xa: “... Hai người cũng yêu nhau lâu như vậy, đương nhiên phải cố gắng tiến về phía trước.”

Trương Tam suy nghĩ một chút, cười nói: “Anh Hoan, mọi người cùng nhau lớn lên, thật ra anh không cần làm việc tốn tiền như thế này, anh chỉ cần tìm quán ăn ven đường là được. Chỉ cần lúc về anh nói anh đã trúng phải xuân dược đệ nhất giang hồ Hợp Hoan Tán, phải cùng người khác cá nước thân mật mới có thể giải độc, bằng không nhất định phải chết. Nếu anh muốn ra vẻ lãnh huyết, anh hãy giả vờ đuổi cô ấy đi, nói cô ấy không cần lo cho anh. Dựa theo tính cách của Kiều Mộc, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu...”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử đều câm nín: “... ...”

Thật lâu sau, Diệp Hoan vỗ vai Hầu Tử, nói: “Mày cứ làm giúp anh, những lời tên Nhị hóa(*) (Tên gốc) này mới nói mày cứ coi như không biết là được, cũng đừng nghe lời của nó.”

Hầu Tử gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Diệp Hoan rời khách sạn, bắt taxi đến sân bay, trong lòng cứ có cảm giác không yên.

Hắn giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho Hầu Tử cùng Trương Tam có phải có chút qua loa hay không? Hai tên này không biết có thể tin tưởng được hay không đây....

Bọn hắn từ trước đến nay đều chưa hẹn hò lần nào, không biết có hiểu lãng mạn là gì không nữa...

Diệp Hoan mang theo tâm trạng bất an đi vào sân bay Bắc Kinh. Giữa đại sảnh, Nam Kiều Mộc tay cầm một túi xách nhỏ đang lẳng lặng đứng đợi hắn, mái tóc đen bóng xòa xuống bờ vai tựa như thiên sứ lạc xuống trần gian. Hình ảnh này thật đi vào lòng người

Nam Kiều Mộc chính là thiên sứ của Diệp Hoan, hắn nghĩ chính ông trời đã an bài cho hai người gặp nhau, để hắn không bị cô đơn. Cô là món quà tuyệt vời nhất trong cuộc đời này của hắn.

“Kiều Mộc!” Diệp Hoan nở nụ cười sáng lạn, bước về phía trước.

Nam Kiều Mộc nhìn hắn, đôi mắt đẹp sáng ngời, nở nụ cười nghênh đón

Giữa đại sảnh sân bay nơi chứng kiến biết bao cuộc ly biệt, hai người gắt gao ôm nhau, trên môi họ là nụ cười hạnh phúc.

Trên đời này chỉ có họ mới hiểu được mùi vị hạnh phúc.

Trong đại sảnh người đến người đi, mọi người đi qua đều tặng cho họ những nụ cười và ánh mắt chúc phúc. Nam Kiều Mộc kiềm nén lại sự ngưỡng ngùng, đỏ mặt hôn nhẹ lên mặt Diệp Hoan, nó nhẹ như chuồn chuồn đập nước vậy, chưa kịp cảm nhận thì đã kết thúc.

Diệp Hoan càng cười vui vẻ hơn, xiết lấy vòng eo của cô, hỏi: “Em có mệt lắm không?”

Kiều Mộc lắc đầu: “Thấy được anh là em không còn mệt nữa.”

“Vậy chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó sẽ về khách sạn nghỉ ngơi.”

Khi nói đến hai chữ “nghỉ ngơi”, mắt Diệp Hoan sáng ngời.

Hai người rời khỏi sân bay, đón xe trở về thành phố.

Trong xe, Nam Kiều Mộc hoài nghi nhìn hắn, nói: “Diệp Hoan, có phải anh làm chuyện gì gạt em không? Sao em cảm thấy hôm nay anh cứ lén lút lút lút thế nào ấy.”

Diệp Hoan nghe được lời liền cảm thấy hưng phấn: “Hôm nay anh muốn mời em một bữa tối lãng mạn, không gạt em, anh đã chuẩn bị tất cả xong xuôi...”

Kiều Mộc cắt ngang lời hắn nói, thở dài: “Diệp Hoan, lãng mạn là một sự bất ngờ, anh lại nói hết ra thì còn gì không khí lãng mạn nữa? Không biết trước đây anh tán tỉnh những người khác thế nào...”

Diệp Hoan cười gượng: “Trước kia anh chỉ cần tới quán rượu, sau đó bày ra dáng vẻ thâm trầm, những người phụ nữ đó sẽ tự động đưa tới cửa.”

“Vì sao đàn ông muốn tán tỉnh phụ nữ phải đi tới quán rượu?”

“Bởi vì đàn ông khi say thì muốn đâm, phụ nữ khi say thì muốn bị đâm...”

Xe đi đến nội thành, Diệp Hoan gọi điện thoại cho Hầu Tử, dù hắn cảm thấy bọn họ không đáng tin cậy nhưng bây giờ cũng chỉ có thể cầu nguyện cho họ đừng mắc phải bất kỳ sai lầm nào tại thời khắc quan trọng này.

“Hầu Tử, sắp xếp xong xuôi chưa?” Diệp Hoan quay lưng lại, nói nhỏ với điện thoại.

Dù là qua điện thoại nhưng vẫn có thể nghe được tiếng ăn mứt của của Hầu Tử: “Anh Hoan yên tâm đi, chẳng phải chỉ là lãng mạn thôi sao? Tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị, anh chỉ cần về khách sạn, em đã an bài mọi thứ...”

“Khách ...khách sạn?” Diệp Hoan mở to mắt, trong lòng lo lắng, gần như là nức nở mà nói với Hầu Tử: “Hầu ca, Hầu đại gia... Anh muốn mày đặt cơm tối trong nhà hàng Tây cơ mà, sao mày lại chuyển tới phòng của khách sạn rồi?”

“Nhà hàng Tây đông người lắm, sao anh không ăn trong phòng khách sạn, hưởng thụ thế giới của hai người, như vậy không phải là tốt hơn nhiều hay sao, anh nói đúng không?”

Diệp Hoan tưởng tượng, trong phim không phải đều là nam chính gọi điện thoại, để nhà hàng đưa bữa tối tới tận phòng sao? Thế này cũng tốt, uống rượu ăn cơm xong trực tiếp có giường để nằm, không cần phải tốn thêm thời gian để đi từ nhà hàng về khách sạn.

Diệp Hoan dần dần lấy lại tin tưởng với Hầu Tử, huynh đệ của mình ít nhiều gì cũng có thể tin tưởng được, ít ra thì Hầu Tử cũng đáng để tin tưởng hơn tên Trương Tam.

Diệp Hoan tràn đầy tin tưởng bảo lái xe trực tiếp lái về khách sạn, trên môi nở nụ cười thật tươi, vô cùng hưng phấn cùng Nam Kiều Mộc đi lên lầu.

Diệp Hoan dùng thẻ ra vào mở cửa, sau đó nhanh chóng dùng tay che hai mắt Nam Kiều Mộc lại, cười nói: “Hiện tại em đừng mở mắt, hãy đi từ từ vào, đứng, cứ đi về phía trước, anh sẽ cho em một bất ngờ... A ——!!!! ”

Một tiếng hét vô cùng thảm thiết vang lên.

Nam Kiều Mộc vội vàng tránh khỏi tay Diệp Hoan, thấy trên mặt hắn tràn đầy hoảng sợ, hai mắt trợn lên, nhìn chăm chăm về phía trước, bộ dáng như gặp phải quỷ.

Kiều Mộc lo lắng quay đầu nhìn lại, gương mặt cô ngay lập tức có cùng biểu cảm với Diệp Hoa, cả hai đều bị tình cảnh trước mắt dọa sợ.

Trong phòng có một cái bàn tròn vô cùng lớn, bên trên đặt hai bộ dao nĩa, chính giữa bàn đặt một tảng thịt bò sống, không sai, chính là một tảng thịt bò sống thật lớn. Nó lớn khoảng ¼ con bò trưởng thành, máu chảy nhều nhện, từng giọt từng giọt máu tí tách rơi xuống, loang ra khăn trải bàn trắng tinh. Trên khối thịt bò đó còn cắm hai cây nến thật to màu đỏ tươi, giữa hai cây nến là một chùm hoa giả vô cùng quen mắt, hình như là đám hoa lá trang trí dọc hành lang khách sạn. Hoa nở rất tươi đẹp, lại còn vĩnh viễn không héo tàn...

Trên bệ cửa sổ là laptop mà Hầu Tử thường dùng để chơi game, phần mềm MP3 vốn đang phát một khúc nhạc do vi-ô-lông diễn tấu, nhưng sau khi kết thúc bài nhạc cuối cùng, lại phát ra bài tiếp theo, là khúc Nhị Tuyên Ảnh Nguyệt tràn ngập đau thương do đàn nhị hồ độc tấu.

Không khí dường như đông lại...

Sắc mặt của Diệp Hoan từ xanh biến thành đen, lại từ đen hóa thành xanh, biến ảo khó lường, vô cùng đặc sắc.

Nam Kiều Mộc im lặng hơn nửa ngày, sau đó nghi hoặc hỏi Diệp Hoan: “Đây là ...lãng mạn mà anh nói à?”

“... Không phải.” Diệp Hoan lắc đầu.

Nam Kiều Mộc dù sao cũng là người có được hai bằng thạc sĩ, cô nhìn vào những thứ trước mắt, thịt bò tươi sống, nển đỏ, hoa giả .. Gương mặt suy tư một hồi rồi nói: “... Tể tử?”

Gương mặt Diệp Hoan biến dạng nhưng vẫn cố sức nói: “... Đúng.”

“Vậy tại sao lại làm trong khách sạn?”

“... Nội thành không được phép đốt pháo.”

“A, như vậy thì đúng rồi, nhưng tại sao lại không có bài vị tổ tông?” Kiều Mộc vô cùng ham học hỏi.

“... Quy củ Thẩm gia, không cần bài vị.” Diệp Hoan cố gắng nói ra mấy chữ, hốc mắt cũng đỏ lên.

Kiều Mộc giật mình gật đầu: “Thì ra là vậy... Vậy anh cứ tể tử đi, khi nào làm xong thì gọi em xuống ăn cơm.”

Diệp Hoan rưng rưng nước mắt, u oán nhìn Nam Kiều Mộc.

Kiều Mộc bước về phía sau, cho hắn một nụ cười cổ vũ.

Vì vậy... Diệp Hoan đành phải quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với miếng thịt bò sống trước mắt.

Kiều Mộc đứng sau lưng Diệp Hoan, nở một nụ cười thật tươi...

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm.” Tể tử hoàn tất, Diệp Hoan ủ rũ nói.

“Ăn ở đâu?”

“Em muốn ăn ốc khỉ không? Anh mời.”

.....

“Khốn kiếp, mày coi lại xem mày đã làm chuyện gì!” Diệp Hoan lấy cớ đi WC, chui vào phòng vệ sinh gọi điện thoại gào thét với Hầu Tử.

Hầu Tử oan ức nói: “Anh Hoan... Em đã làm gì sai?”

“Thứ này là bữa tối lãng mạn có ánh nến của mày đấy hả?” Diệp Hoan hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng vậy, có gì không đúng sao?” Giọng điệu Hầu Tử rất chi là vô tội.

Diệp Hoan càng tức giận hơn, giận quá thành cười: “Có gì không đúng à? CMN quá không đúng! Mày không thấy rằng cái thứ mày tạo ra hết như một linh đường hay sao?”

Diệp Hoan càng nói càng đau lòng, khóc không thành tiếng: “... Hại tao phải lạy cái tảng thịt bò kia ba lạy, đến cha ruột của tao tao còn chưa có lạy đâu”

Hầu Tử im lặng nửa ngày, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí nói: “Anh Hoan, em làm đúng theo lời anh dặn mà, không phải là cần hoa, thịt bò, nến, đàn vi-ô-lông sao? Tất cả đều có mà?”

“Thằng đàn, mày có hiểu cái gì là lãng mạn không? Hoa tươi, nến, đàn vi-ô-lông đáng lẽ phải tạo ra khung cảnh vô cùng lãng mạn, lại bị mày cái đàn tể...”

Hầu Tử thở dài, sau đó dùng giọng điệu mà người lớn thường dùng để dỗ trẻ con nói: “Anh Hoan, anh thế này là cố tình gây sự đúng không?”

Diệp Hoan: “... ..”

Đời này hắn rốt cục có phước đức gì mà lại quen biết hai tên Nhị Hóa (*) này.

“Hoa với nến thì không bàn đến nữa, anh hỏi mày, tảng thịt bò sống đó là có ý gì? Tại sao lại là thịt bò sống?”

“Anh Hoan, chẳng lẽ anh không thấy gần cửa sổ có lò vi ba và chảo sao? Kiều Mộc nấu ăn ngon như vậy, để cô ấy nấu chẳng phải tốt hơn sao?”

Diệp Hoan có cảm giác rằng hắn sắp điên rồi: “... Vậy tại sao lại mua nhiều như vậy?”

Hầu Tử nghe được việc này liền hào hứng hẳn lên:” Anh Hoan, cái này anh không biết rồi, siêu thị cạnh khách sạn hôm nay có chương trình giảm giá đặc biệt, một cân thịt bò chỉ có 17 tệ 8 thôi nha!”

Cạch...!

Không đợi Hầu Tử nói xong, Diệp Hoan đã cúp điện thoại.

Xong hết rồi, bữa tối dưới ánh nến của hân!!!

Diệp Hoan sau khi vô duyên vô cớ phải lạy một tảng thịt bò sống thì tâm trạng cực kỳ xấu.

Sau đó hân cùng Nam Kiều Mộc ăn một bữa cơm không có mùi vị. Trong khi ăn, Nam Kiều Mộc cứ cười mãi, nhiều lúc cười đến đỏ cả mặt, cười cái gì không biết, có chuyện gì đâu mà cười chứ.

Hầu Tử có vẻ cũng biết là mình đã làm sai nên thừa lúc Diệp Hoan đi ăn, nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ trong phòng, khiến nó trở về hình dạng ban đầu, không thể nhìn ra bất cứ dấu vết nào.

Sau khi ăn cơm xong, hai người trở về khách sạn. Nam Kiều Mộc đến quầy tiếp tân, thuê một phòng khác. Rồi trong ánh mắt u oán của Diệp Hoan, cô mỉm cười tinh nghịch, nhẹ nhàng đi về phòng mình.

Diệp Hoan thật sự rất muốn khóc.

Không có lãng mạn sẽ không uống say, không có bữa tối sẽ không có xxx.

Đợi đến khi Nam Kiều Mộc đã vào phòng, Diệp Hoan mới đi tới phòng của Hầu Tử và Trương Tam, sút cho Hầu Tử một cú thật mạnh mới giảm được chút bức tức trong lòng.

Sáng hôm sau, sau khi Diệp Hoan thức dậy hân vẫn luôn nhìn chăm chú lên trần nhà, suy nghĩ hồi lâu, Diệp Hoan mới lấy điện thoại ra, gọi cho Tần Dật.

Tần Dật, là con trai trưởng của Tần gia, thuộc cùng thế hệ với Diệp Hoan. Đêm đó, khi Diệp Hoan đến Tần gia chúc thọ, Diệp Hoan cảm thấy trò chuyện với Tần Dật cũng không tệ.

Nhưng đây cũng chỉ là cảm nghĩ của mình Diệp Hoan, về phần cảm nhận của Tần Dật đối với Diệp Hoan, chỉ mình Tần Dật mới biết.

Diệp Hoan gọi cho Tần Dật sớm như vậy đương nhiên không phải là để chúc buổi sáng tốt lành với Tần Dật.

Diệp Hoan luôn nhớ tới tòa nhà ba tầng của Triệu Dương kia nhưng hân biết rõ đó chính là một miếng mồi câu, chỉ cần hân chạm tới nó nhất định sẽ gặp phải rất nhiều toái khó giải quyết.

Diệp Hoan muốn ăn miếng mồi này nhưng không muốn cắn trúng lưỡi câu, phải làm sao mới được?

Hân nhớ tới Tần Dật.

Việc gì cũng cần có mục đích, khả năng của một người rất nhỏ cho nên chỉ có thể dựa thế mà làm việc, mà người biết được cách dựa thế thì mọi vật trên đời này người đó đều có thể sử dụng.

Diệp Hoan bây giờ muốn mượn thế của Tần Dật.

Hai người có cùng gia thế, hơn nữa Tần Dật còn có tài hoa và năng lực xuất chúng và còn những quan hệ nhờ nhiều năm lăn lộn ở Bắc Kinh. Diệp Hoan tin tưởng rằng nếu Tần Dật chịu ra tay, tòa nhà của Triệu Dương kia nhất định có thể lấy được.

Diệp Hoan bấm điện thoại, cười nói: “Anh Tần, đang làm gì đấy?”

Đầu điện thoại bên kia truyền tới tiếng thở dốc, Tần Dật cố gắng kiềm nén tiếng thở dốc, tận lực bình tĩnh nói: “Diệp Hoan? Chào buổi sáng, có việc gì vậy?”

“Em không có việc gì, anh có chuyện gì à?” Diệp Hoan cười rất chi là ngây thơ.

Tần Dật thật muốn mắng người “... ..”

“Anh Tần này... Anh bây giờ đang bận hả?” Diệp Hoan cảm thấy tiếng thở dốc kia có chút lạ, dường như là của nữ —— bây giờ chắc là thời gian tập thể dục buổi sáng của Tần Dật.

Tần Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói: “... Ừ.”

Diệp Hoan ngây thơ nói: “A, anh bận thì em đợi anh nhé...”

Tần Dật: “... ..”

“Anh Tần, em chờ anh, anh nhanh lên đi, một phút đủ không?”

Tần Dật sa sút tinh thần nói: “... Không cần, tôi mềm nhũn rồi.”

Diệp Hoan tà ác cười: “Chưa bao lâu đã mềm rồi, anh Tần bị bắt lực sao?”

Tần Dật giận dữ nói: “Lúc đang làm loại chuyện này mà lại nghe thấy giọng đàn ông, chú cứng thử anh xem!”

155. Chương 156: Thảm, Tần Liên Thủ

Hiện tại, Diệp Hoan mới biết thời điểm người đàn ông đang làm chính sự mà bị cắt đứt thì tính tình không thể nào tốt đẹp được kể cả người nho nhã như Tần Dật.

Hắn đang suy bụng mình ra bụng người, nếu như hắn đang trong lúc “này nọ í ới” mà bị người khác quấy nhiễu chỉ sợ chuyện cầm dao đi giết người hắn cũng dám làm. Tần Dật chỉ mắng một câu thô tục như vậy đã được xưng tụng là khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc rồi.

“Anh Tần... anh có thể tiếp tục mà, em không có bóp nhị đệ của anh, đâu có cấm nó làm việc...” Diệp Hoan ủy khuất vân vê ngón tay.

Tần Dật hô hấp dồn dập nói: “... Nói chuyện chính sự!”

Diệp Hoan thức thời: “Anh Tần, anh có hứng thú với câu lạc bộ tư nhân không?”

“Không hứng thú!”

Cạch...!

Tần Dật không chút khách khí cúp điện thoại.

Diệp Hoan không từ bỏ ý định, hắn cảm thấy Tần Dật trả lời không hề có chút thành ý, rất qua loa. Vì vậy, Diệp Hoan giống như tiên không sợ chết, nhấn nút gọi lại.

“Anh Tần, em không muốn anh vội vàng từ bỏ như vậy nha, nếu không em giúp anh bồi dưỡng một chút hứng thú, thế nào?”

Tần Dật ngửa mặt lên trời thở dài, bây giờ gã chỉ muốn bóp chết Diệp Hoan. Gã quá hối hận sao lúc trước tự nhiên lại đưa số điện thoại cho hắn?

Dục vọng sáng sớm bị một chậu nước lạnh dội sạch, Tần Dật vỗ vào bờ mông trắng nõn của người con gái bên cạnh ý bảo nàng mặc quần áo rồi ra ngoài. Nữ minh tinh bất mãn cong môi, trong mắt lửa giận vẫn chưa giảm nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tần Dật, cô không dám ngỗ nghịch ngoan ngoãn mặc quần áo rồi yên lặng đi ra khỏi phòng ngủ.

Các nữ minh tinh nổi tiếng xinh đẹp mỹ lệ vạn người theo đuổi nhưng trong mắt những đệ tử gia tộc giàu có chỉ giống như món đồ chơi cao cấp mà thôi. Đồ chơi có bốn phận của đồ chơi, con cháu thế gia chỉ nói một câu ngay lập tức sẽ quyết định các cô sẽ lên thiên đường hay xuống địa ngục.

Đợi nữ minh tinh ra khỏi phòng ngủ, Tần Dật châm một điếu thuốc, hít một hơi, bất đắc dĩ thở dài: “Diệp Hoan, có chuyện gì chú nói thẳng đi.”

“Anh Tần, em tìm anh để cùng đầu tư vào một chỗ, sao giọng điệu anh giống như em vay tiền anh vậy?”
Diệp Hoan bất mãn nói.

Tần Dật cười nhạt một tiếng, nói: “Chú có hạng mục đầu tư sao? Nghe nói gần đây Thẩm đại thiếu gia muốn đầu tư riêng một cái câu lạc bộ, không phải là thật chứ?”

“Là thật.”

“Diệp Hoan, nói thật, chú dùng danh vọng của Thẩm gia, ở Bắc Kinh mở một cái câu lạc bộ chỉ là chút chuyện nhỏ, anh nghĩ mãi mà không rõ vì sao chú muốn tìm anh.”

“Anh Tần, anh lớn hơn em năm tuổi. Mở câu lạc bộ không chỉ vì kiếm tiền, đạo lý này anh phải hiểu hơn em chứ?”

“Đương nhiên, tác dụng lớn nhất của việc kinh doanh câu lạc bộ cao cấp là để tạo dựng thế lực cho bản thân...”

Diệp Hoan cười hắc hắc: “Hai nhà Thẩm Tần mấy đời giao tình, nếu như chúng ta mỗi người đại biểu cho một gia tộc cùng hùn vốn mở câu lạc bộ này, anh cảm thấy chúng ta có thể chiêu mộ được bao nhiêu thế lực?”

Tần Dật ngẩn người, vẽ mớ màng biến mất, sắc mặt gã trở nên nghiêm túc.

“Diệp Hoan, ý chú là mời anh hùn vốn mở câu lạc bộ này?”

Diệp Hoan cười vui nói: “Anh Tần xem ra thật sự là mềm nhũn rồi nên mới hỏi một vấn đề thâm ảo như vậy.”

Tần Dật dở khóc dở cười: “Chú huyền thuyên ít thôi... Nói xem chú định thế nào, mục đích của chú là gì?”

“Anh Tần, em nói thẳng nhé... em cũng không thiếu tiền, các hạng mục đều đã đủ kinh phí. Nếu anh gia nhập em sẽ phân cho anh 20% cổ phần trên danh nghĩa nhưng em muốn nhờ anh giúp một việc, đó là giải quyết việc tìm một tòa nhà cho thuê hoặc bán để mở câu lạc bộ.”

Tần Dật cau mày: “Chú em, anh nói thật, Bắc Kinh này tắc đất tắc vàng, muốn mở câu lạc bộ ở khu vực phồn hoa không dễ đâu. Một câu lạc bộ tối thiểu cũng cần mấy nghìn mét vuông, những khu vực tốt đáp ứng được diện tích như vậy đều đã bán hoặc cho thuê hết rồi. Trừ khi sử dụng quyền lực bức bách người khác rời đi, thế nhưng chuyện này nếu để ông nội anh biết thì sẽ quá chết anh đấy. Chú đây không phải là làm khó anh à?”

Diệp Hoan cười nói: “Anh Tần nghĩ nhiều rồi, em sao lại để anh làm việc bất nghĩa thế được? Thực ra địa điểm em đã tìm được rồi, là một tòa nhà ba tầng đang bỏ không cách Vương Phủ Tỉnh không xa, diện tích đại khái tầm hai nghìn mét vuông, vô luận địa điểm hay diện tích đều vô cùng hoàn hảo...”

“Vậy chú tự đi thuê là được mà?” Tần Dật khó hiểu nói.

“Vấn đề là... tòa nhà này thuộc quyền sở hữu của Triệu Dương, là con trai của Triệu Hồng Quân phó bộ trưởng bộ Thương Nghiệp.”

“Vậy thì sao? Một thằng con trai của phó bộ trưởng mà thôi, chú không vì chút việc nhỏ ấy mà không làm được chứ? Thẩm đại thiếu gia chỉ cần mở miệng ai dám không cho chú vài phần mặt mũi?” Tần Dật nửa thật nửa giả trêu chọc nói.

Diệp Hoan nín thở: “Chỉ là con trai của phó bộ trưởng... Anh Tần vừa mở miệng, em ở xa tận đây cũng cảm giác được một khí thế bề ngễ thiên hạ, hoành tảo thiên quân. Loại phong thái này này thật khiến người ta say mê run rẩy...”

“Ngừng! Ngừng ngay!” Toàn thân Tần Dật nổi da gà, hần cười khổ: “Nói đi, có chuyện gì xảy ra, việc này có nội tình sao? Anh lâu nay chuyên tâm vào kinh doanh, sự tình chính trị lâu rồi không có nghe ngóng.”

“Không có nội tình gì hết, thật! Anh Tần anh biết em vừa tới Bắc Kinh, tuy rằng miễn cưỡng em cũng được coi là cậu ấm nhưng mà không phải ai cũng nhận ra. Căn bản em cũng không có bất luận uy tín hay ảnh hưởng gì cả. Với lại, em chưa còn chưa tập được thói quen tốt ỷ thế hiếp người mà...”

Tần Dật thoáng trầm mặc chốc lát, rồi ung dung nói: “Diệp Hoan, có thể nói vài lời thật lòng không? Cuộc điện thoại đất lắm...”

“Được rồi, em với tên Triệu Dương có chút mâu thuẫn cho nên việc thuê mấy tòa nhà đó em không tiện ra mặt.”

“Chú vừa đến Bắc Kinh vài ngày, thế nào đã có mâu thuẫn với hắn?”

Diệp Hoan âm thầm mừng rỡ, từ lời nói của Tần Dật xem ra Tần Dật không biết chuyện Triệu Hồng Quân tranh giành chức vụ bộ trưởng Thương Nghiệp, càng không biết tòa nhà kia phông tay ra sao. Như vậy chuyện bịp Tần Dật dễ dàng hơn nhiều do đó Diệp Hoan bắt đầu nói nhăng nói cuội.

“Kỳ thật, em đã gặp Triệu Dương vài lần, lúc mới đầu giao tình không tệ. Về sau, có một lần em và hắn đến phòng tắm hơi, sau khi hắn cởi hết đồ không cẩn thận trượt một phát, đập mông xuống đất, tím bầm một mảng, cái thằng Triệu Dương đó không phải hơi béo sao? Lúc ấy em vui mồm bảo hắn trông giống lợn đã đóng dấu kiểm dịch...”

“Cuối cùng thì sao?” Khóe miệng Tần Dật lộ ra chút vui vẻ.

“Cuối cùng em và hắn trở mặt...”

Tần Dật cười ha ha một hồi, nói: “Không tệ, không tệ, Diệp Hoan, chú bịa chuyện xuất sắc thật đấy, anh nghe xong cũng không nhịn được cười.”

Diệp Hoan lúng túng cười nói: “Anh Tần không hổ là anh Tần, vô luận là ánh mắt hay lỗ tai đều tươi sáng rõ nét, vô cùng xuất chúng...”

Người Bắc Kinh thật đáng ghét, không có đến một kẻ ngốc nghếch, cả tin, tốt bụng nào, thời gian sau này của mình phải sống làm sao đây... Người dân ở Ninh Hải thật là chất phác biết mấy...

Tần Dật thu lại vẻ cười cợt, trầm giọng nói: “Hai nhà Thẩm Tần cùng nhau mở một cái câu lạc bộ tư nhân, chủ ý này không tệ, anh tin rằng trường bối hai nhà cũng vui vẻ tán thành, dù sao nó cũng phù hợp lợi ích hai nhà, đây là chuyện tốt. Anh mặc kệ chú và Triệu Dương có quan hệ gì, chú đã kéo bạn chí cốt Tần gia vào hùn vốn, có đi có lại, việc thuê địa điểm cứ để anh lo.”

Trước kia Tần Dật vốn đã có ý định mở câu lạc bộ tư nhân, gã còn rõ ràng hơn Diệp Hoan về việc tạo dựng các mối quan hệ có bao nhiêu chỗ tốt với bản thân và gia tộc gã. Chẳng qua, năm đó sau khi Tần lão gia tử rời khỏi vị trí, Tần gia gặp nhiều thị phi, vì tránh rắc rối nên tạm thời dè ý định đó.

Hôm nay Diệp Hoan đưa ra việc này, Tần Dật ngay lập tức ý thức được cơ hội thời cơ chín muồi. Mặc khác, liên thủ với Thẩm gia, với danh vọng hai nhà hợp lại càng có thể chiêu tập nhiều thế lực hơn nữa trong giới chính trị, kinh doanh và quân đội Bắc Kinh. Việc này càng thêm trợ giúp củng cố địa vị của hai gia tộc. Không ngờ Diệp Hoan lại mở lời mời hợp tác trước, đây là cơ hội ngàn năm có một của Tần gia.

Diệp Hoan nghe vậy đại hỉ: “Anh Tần quả thật sáng khoái! Em sẽ mang hợp đồng phân chia cổ phần tới cho anh...”

Tần Dật cười nói: “Đừng nóng vội, đợi anh xử lý xong vụ thuê địa điểm đã, hơn nữa chúng ta mà còn phải ký kết hợp đồng sao.”

“Anh không sợ khi anh thuê xong tòa nhà kia, em liền đá văng anh đi à?”

Tần Dật hắc hắc cười nói: “Giao tình mấy đời của hai nhà Thẩm Tần có giá trị hơn mấy tòa nhà kia nhiều, nếu anh một chút ít tín nhiệm đó với Thẩm gia cũng không có, lão gia tử không phải đánh chết anh sao.”

Diệp Hoan gượng cười không thôi.

Tần Dật không phải là nhân vật đơn giản, miệng thì nói tín nhiệm nhưng lại đem cả hai nhà Thẩm, Tần giắt ở trước miệng, dường như chuyện mở câu lạc bộ đã không còn là hoạt động cá nhân nữa, nó đã bị chụp lên một cái mũ thật lớn. Diệp Hoan cho dù muốn lừa bịp cũng phải nghiêm chỉnh rồi.

Được rồi, để cho Tần Dật đi lừa bịp Triệu Dương đi.

...

Cúp điện thoại, Diệp Hoan ngoác miệng cười

Tuy rằng hán nhượng lại 20% cổ phần câu lạc bộ nhưng có thể dùng 20% này cột Tần gia trên cùng một chiếc thuyền là tuyệt đối đáng giá, huống hồ còn có thể để Tần Dật ra mặt dọn dẹp tên Triệu Dương kia, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Trận chiến này không có nhà nào thất bại, tất cả mọi người đều là người chiến thắng, nếu như nhất định phải tìm người thua thì Triệu Dương chính là người bất hạnh trong đó.

Không biết Tần Dật sẽ dùng thủ đoạn gì bức Triệu Dương bán lại tòa nhà kia nhưng khẳng định là thủ đoạn của Tần Dật không thể nào mềm mỏng được. Đệ tử thế gia nhìn thì nho nhã hiền lành, khí chất tiêu sái nhưng một khi có người xung đột lợi ích với họ, bọn họ sẽ lộ ra bộ mặt dữ tợn giẫm nát toàn bộ vật cản đường. Bọn họ biết cách tỏ ra ôn nhu nhưng cũng am hiểu lúc nào cần thô bạo cướp đoạt.

Thế lực của Tần gia ở Bắc Kinh có lẽ không bằng Thẩm gia nhưng nếu muốn đè bẹp một tên Triệu Dương nhỏ nhỏ là dư sức. Triệu Dương sai ở chỗ không nên coi Diệp Hoan là mối câu, càng không nên nghĩ Diệp Hoan là thằng đàn. Thời buổi này không có kẻ đàn thực sự, nếu như Triệu Dương không nói gì, sẵn khoái bán tòa nhà đó cho hán thì có lẽ Diệp Hoan sẽ xem trọng chút tình nghĩa đó mà giúp cha hán tranh giành cái chức bộ trưởng kia, đáng tiếc Triệu Dương lại lựa chọn sai lầm, y coi thường Diệp Hoan.

Khi Tần Dật đáp ứng giúp Diệp Hoan thu mua tòa nhà kia, Diệp Hoan đã biết nhất định phen này Triệu Dương đoán chừng phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Xét về ý thế hiếp người, Tần Dật tuyệt đối thành thạo hơn Diệp Hoan nhiều lắm. Gã quá rành lúc nào phải dùng sắc mặt nhã nhặn, đến mức độ nào thì phải cướp đoạt, chà đạp lên tất cả.

Vì vậy, Diệp Hoan vui tươi hơn hờ gọi điện thoại cho Liễu Mi, nói cô chuẩn bị mua sắm vật liệu xây dựng và lắp đặt thiết bị, rồi hán hỏi cô và Lưu Tử Thành có rảnh thì tụ tập một phen. Thứ nhất là muốn sắp xếp lại các công việc trước ngày khai trương, thứ hai là mở đại hội cổ đông phân chia lại cổ phần vì có sự gia nhập của Tần Dật.

Xong xuôi, Diệp Hoan nhắc chân định chạy vào phòng Nam Kiều Mộc thuận tiện ăn chút đậu hũ chiếm chút tiện nghi, bỗng điện thoại kêu, là Thẩm Đốc Lễ gọi điện cho hán.

Ý tứ Thẩm Đốc Lễ rất ngắn gọn rõ ràng, ông bảo Diệp Hoan nếu hán rảnh thì quay về nhà tổ Thẩm gia thăm ông nội. Thẩm lão gia rất muốn gặp cháu trai nhưng hết lần này tới lần khác cứ rần đến chết cũng không chịu thừa nhận.

Diệp Hoan đáp ứng.

Cho dù ông nội nghĩ thế nào về hán thì hán vẫn là cháu trai ruột của ông ấy, cháu trai đi thăm ông nội là đạo lý hiển nhiên.

....

Nhà tổ Thẩm gia, căn nhà nhỏ trong rừng trúc.

Thẩm Sùng Võ sau khi từ chức thì luôn ngụ tại nơi này, rất ít khi ra ngoài, giống như một vị lão tăng đạo hạnh cao thâm, quy ẩn núi rừng không màng thế sự.

Diệp Hoan trải qua tầng tầng lớp lớp thẩm định thân phận của cảnh vệ, tiến vào ao cá bên cạnh rừng trúc. Hán đang định lớn tiếng gọi ông nội hán thì chợt nghĩ ông già rất coi trọng lễ nghi, nếu hán đến tay không thì không tốt cho lắm, vì vậy hán lội vào ao cá sọt soạn một lúc mới mở cuống họng lớn tiếng gọi ông nội.

Vừa kêu hai tiếng, Thẩm Sùng Võ đã chậm rãi đi ra, trong mắt ông hiện lên vài phần vui vẻ nhưng khuôn mặt mo vẫn căng như dây đàn.

“Cậu lại tới đây làm gì? Chẳng lẽ lại muốn trộm đồ ra ngoài bán?” Thẩm Sùng Võ thuận miệng nói.

Diệp Hoan cười đùa tí tưng: “Sao có thể chứ, cháu giống như thằng phá gia chi tử bán sản nghiệp của tổ tiên hay sao?”

“Rất giống! Sao lại không giống, lần trước nếu như không phải ta tình cờ gặp cậu thì những đồ cổ trong thư phòng kia chỉ sợ đã sớm bày ở cửa hàng nào đó ở Phan Gia Viên rồi?” Nhắc tới chuyện này Thẩm Sùng Võ lại nổi giận.

Diệp Hoan ngượng ngừng cười.

Lão già này thật nhỏ mọn nha, có chút chuyện mà nhớ mãi không quên, thế ông vứt tôi ở bên ngoài hai mươi năm sao không nói gì?

Thẩm Sùng Vô cúi đầu, ánh mắt hơi nheo lại, đánh giá đồ vật Diệp Hoan đang cầm trên tay.

“Trong tay cậu cầm cái gì vậy?”

Diệp Hoan vội vàng đưa nó đến trước mắt ông, cười lấy lòng: “Cháu đây không phải là tuân theo lễ nghi sao, đi thăm trưởng bối không thể cứ tay không mà đến nên cháu cố ý mua ít lễ vật, hắc hắc, là chút lòng thành...”

“Cái này là...”

“Là cá, cá vui vẻ, cho ông hầm canh cách thủy.”

Thẩm Sùng Vô cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười: “Xú tiểu tử, tới thì tới, sao còn phải bày vẽ quà cáp, bắt quá cháu cũng có chút lương tâm... Chậm đã! Khoan, con cá này... sao nhìn quen mắt vậy.”

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Cá không phải đều là một loại hình dáng sao? Cái này ông cũng nhận ra được?”

Trong lòng Thẩm Sùng Vô bùng lên một dự cảm bất thường, ông híp mắt dò xét một hồi, bỗng nhiên ghen ngào kêu lên: “Đây không phải là cá chép ta nuôi ở trước nhà sao? Nhìn hoa văn này, điểm lấm tẩm này... Diệp Hoan, anh... anh... Anh lấy cá của ta làm quà tặng ta mà không thấy nội tâm gào thét sao?”

Diệp Hoan đỏ mồ hôi như thác: “Ánh mắt của ông thực sắc bén..”

Thẩm Sùng Vô buồn rầu thở dài: “Lần này thì anh lại đến phá hoại ao cá của ta...”

Diệp Hoan cúi đầu hổ thẹn: “Lần tới cháu sẽ kiếm hai con không có đặc điểm nhận dạng...”

Thẩm Sùng Vô: “...”

156. Chương 157: Ông Cháu Trò Chuyện

Diệp Hoan không giống những người khác, suy nghĩ của hắn luôn trái ngược mọi người. Người khác luôn cung kính trước mặt Thẩm Sùng Vô, thậm chí không dám thở mạnh một cái, còn Diệp Hoan lại vô tư cười đùa tí tưng với ông, thậm chí còn trêu chọc khiến Thẩm Sùng Vô nổi trận lôi đình nhưng không làm gì được hắn. Tuy ông ngoài mặt tức giận nhưng trong lòng thầm thấy vui vẻ.

Con người ta khi đã leo đến đỉnh cao của thế giới cúi đầu nhìn lại dưới chân chỉ thấy một đám người kính sợ cúng bái, ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn chỉ thấy được đỉnh đầu bọn họ, không nhìn được gương mặt đang cúi xuống biểu lộ tâm tư gì

Con người khi đã lên tới tầm cao này, tâm tình của họ sẽ như thế nào?

Lúc đầu hắn sẽ có vài phần đắc ý, vài phần khí phách vì chí lớn được thực hiện nhưng thời gian trôi qua có thể đắc ý mãi được hay sao? Ngoại trừ đỉnh núi cô độc lạnh lẽo còn có được cái gì?

Chính vào lúc này, Diệp Hoan xuất hiện.

Trong mắt Diệp Hoan, Thẩm Sùng Vô chỉ là một ông già sắp gần đất xa trời. Mỗi khi tiếp xúc với ông, hắn chẳng bao giờ nghĩ rằng đây là người anh hùng đã lập không biết bao nhiêu chiến công hiển hách trên chiến trường vì đất nước vì nhân dân. Vị anh hùng đã xế chiều này, ngoại trừ mái tóc bạc trắng và gương mặt tiêu tụy xù xì như vỏ cây thì những vinh quang xưa đã phai nhạt theo vòng quay của năm tháng.

Thẩm Sùng Vô đã quen từ trên cao nhìn xuống nên ông không quen cách mà Diệp Hoan nói chuyện với ông. Diệp Hoan xem quyền thế như không, không lúc nào đứng đắn, lúc nào cũng toe toét nụ cười. Ánh mắt hắn thanh tịnh, trong suốt, trong mắt ngoại trừ vẻ tôn kính thì không còn sắc thái nào khác. Về tôn kính này

không phải là hấn tôn kính trước quyền thế mà chỉ bởi Thẩm Sùng Võ là trưởng bối của hấn, một ông già đã từng làm được những việc to lớn oanh liệt, từng trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc đời, chỉ thế mà thôi.

Cách nghĩ này thật làm cho người khác không quen nhưng lại khiến ông cảm thấy vui vẻ

Có lẽ vì ánh mắt trong sáng của Diệp Hoan, cũng có lẽ vì máu mủ tình thâm cho nên Thẩm Sùng Võ vốn rất ác cảm với Diệp Hoan, theo thời gian mà dần dần cải biến, đương nhiên hiện tại vẫn rất ác liệt vì chung quy tác phong của thằng cháu trai này không cứu được nữa rồi.

“Ngại quá!” Diệp Hoan nháy mắt một cái sau khi khạc một bãi đờm ra ngay giữa sân

Mặt Thẩm Sùng Võ giật giật. Diệp Hoan vẫn hồn nhiên không để ý thấy ánh mắt “tràn đầy thân thiện” kia của ông. Hấn ung dung ngồi xổm trước bậc đá xanh trước viện, bày ra dáng vẻ như mấy bác gái thường túm tụm buôn dưa lê trong khu phố.

“Ông nội à, ông ở đây một mình không thấy tịch mịch sao?”

Thẩm Sùng Võ hừm một tiếng, nói: “Cũng không tệ”

Diệp Hoan thỏ thẻ thở dài: “Cháu thấy tinh thần ông vẫn còn tốt, theo cháu thấy ông phải sống được chừng mười năm nữa, cũng nên tìm một người bạn già đi thôi”

Thẩm Sùng Võ: “.....”

Diệp Hoan chân thành khuyên nhủ: “Mấy ông ế vợ chính là nhân tố bất ổn trong xã hội. Ông nội là Khai Quốc lão tướng quân hấn là hiểu rõ điểm này. Bình thường ông xem báo xem thời sự thường thấy những tội phạm cường bức phụ nữ đa phần đều là mấy người đàn ông độc thân, vì sao vậy? Chính vì không có vợ quản đó, đàn ông từ tám tuổi đến tám mươi tuổi nếu không có phụ nữ chăm sóc và điều hòa âm dương thì hành động cầm thú gì cũng có thể làm ra được. Ở Ninh Hải từng xảy ra một vụ án ly kỳ, có một ông lão hơn tám mươi tuổi vừa mới mất vợ, lo tang lễ cho bà vợ xong xuôi, ông ta liền bắt chước bọn lưu manh lên sở công an các cô gái trẻ đẹp trên xe bus. Đáng tiếc, tay chân không được nhanh nhẹn, vừa giờ ra đã bị tóm được....”

Thẩm Sùng Võ thở gấp, nghiêng răng nói: “ Cậu hôm nay tới là định làm mối cho ta sao?”

Diệp Hoan vui mừng: “Nếu ông nội thật sự hồi xuân, cháu sẽ tìm cho ông một bà bác nào đó mẹ góa con côi. Ông nội phục vụ quốc gia cả đời, giờ cũng nên hưởng thụ một chút. Đương nhiên, nếu ông nội nổi hứng bắt chước mấy hảo hán trên ti vi, lao ra đường bắt cóc một bà lão nào đó về làm áp trại bà nội, chắc hẳn quần chúng nhân dân cũng sẽ thông cảm cho ông...”

Thẩm Sùng Võ đỏ khốc đỏ cười ngồi nghe Diệp Hoan nói hươu nói vượn, nét mặt già nua hết xanh lại hồng, run rẩy không thôi.

Đây mới là lần gặp mặt thứ hai giữa hai ông cháu nhưng Diệp Hoan lại tùy tiện như thể hai người đã quen biết rất nhiều năm, không kiêng nể mà trêu chọc ông đến nghẹn thở. Hầu hết con cháu trong Thẩm gia khi ở trước mặt ông đều nơm nớp lo sợ, chẳng bao giờ dám cười đùa với ông như vậy. Nhưng khiến cho người ta khó hiểu chính là Diệp Hoan dường như có một loại mị hoặc trời sinh, bất luận là quen thuộc hay lạ lẫm, thiện cảm hay ác cảm, chỉ qua vài lời nói vui đùa của hấn thì người vốn dĩ có ác cảm với hấn cũng dần trở nên có thiện cảm.

Hiện tại Thẩm Sùng Võ đang có cảm giác này.

Thằng bé này đúng là tên lưu manh trời sinh, có thể hành xử tùy tiện hết lần này đến lần khác nhưng người ta không cách nào ghét hấn được, đúng là thần kỳ.

“Cậu không sợ ta sao?” Thẩm Sùng Võ bắt ngờ hỏi

Diệp Hoan ngây ra một lúc, nói: “Tại sao phải sợ ông?”

“Người khác đều sợ ta, cậu vì cái gì không sợ ta?” ánh mắt Thẩm Sùng Võ uy nghiêm nhìn chăm chú Diệp Hoan, cả người toát ra uy áp khiến người ta không rét mà run.

Diệp Hoan lại như đầu đất mà vẫn hồn nhiên cười nói: “Người khác sợ ông là bởi vì bọn họ có điều muốn cầu cạnh ông hoặc là e sợ ông. Những người cầu cạnh ông là muốn dựa vào ông kiếm được tiền tài và quyền lực, còn những người e sợ ông là vì một câu nói của ông có thể thay đổi vận mệnh bọn họ”

Sắc mặt Thẩm Sùng Vô hơi thay đổi

Sống trên đời tám mươi năm, ông đã thấu hiểu rất nhiều chân lý ở đời, đương nhiên hiểu được những điều này nhưng không ngờ những đạo lý nhân sinh này ông lại được nghe từ miệng một thanh niên hai mươi tuổi.

“Còn cậu? Vì sao cậu không sợ?”

Diệp Hoan nhún vai: “Bởi vì cháu không có gì để cầu cạnh cũng không cần sợ hãi điều gì, cho nên cháu không sợ ông”

“Vì sao?”

“Bởi vì cháu không có dã tâm, hay như mọi người thường nói là ‘kiểu người an phận’. Cháu sống bằng lòng với thực tại, giàu có cũng tốt mà nghèo khó cũng chẳng sao cả. Cháu không cần vì những tiền tài quyền lực kia mà phải vất óc nịnh nọt ông, cũng không cần lo lắng ông sẽ nắm giữ vận mệnh của cháu, bởi vì ông không nắm giữ được...” Diệp Hoan cười mỉm, ánh mắt chợt nhá lên vài tia sáng kiên định, thản nhiên nói: “Ông nói xem, cháu tại sao phải sợ ông?”

“Nói như vậy, cậu là người không sợ trời không sợ đất rồi?” Trong mắt Thẩm Sùng Vô hiện lên nét vui vẻ

“Nói vậy cũng không đúng, ít nhất cháu rất sợ gặp chủ nợ” Diệp Hoan thở dài một hơi. “May là cháu không có mượn tiền ông, bằng không thì về sau cháu gặp ông cũng đành phải đi đường vòng thôi”

Thẩm Sùng Vô ngây người, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt

Bao nhiêu năm qua chưa từng cười đến sảng khoái như vậy, thằng bé này cũng thật là có tài

“Nếu như không có gì cầu ta cũng không sợ ta thì cháu cần gì phải để tâm đến lão già sắp chết này, hôm nay cần gì phải đến thăm ta?”

Diệp Hoan thở dài: “Cháu tới thăm ông không nhất định là phải có mục đích nào đó. Cháu không phải kiểu người nịnh bợ như vậy. Dù sao ông cũng là ông nội cháu, là một người già cô đơn. Một ông già đã từng lập nhiều công lao hiển hách cho đất nước, cháu đến thăm người ông nội anh hùng của mình thì cần thiết phải có lý do chính thức nào đó sao?”

Hốc mắt Thẩm Sùng Vô ướt ướt, giềng tim khô cạn như vừa được một dòng suối mát lành chảy vào, khoe miệng hơi run run, chớp mắt liên tục để ngăn dòng cảm xúc. Ông tức giận nói: “Ai nói ta cô đơn? Ở trong nội viện này có rất nhiều người, bác sĩ, y tá, cảnh vệ, lái xe...Ta đâu có ở một mình?”

Diệp Hoan cười nói: “Dù sao bọn họ cũng không phải thân nhân của ông, không phải cháu của ông”

Thân tình

Đó là thứ tình cảm quan trọng nhất trong đời người, là loại cảm giác huyết mạch tương liên vô cùng kỳ diệu. Thứ cảm giác này người khác không thể tạo ra được dù cho quan hệ sâu sắc đến mấy vẫn tồn tại một tầng ngăn cách. Khi con người càng già đi thì sự ngăn cách càng rõ rệt. Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều cụ già mặc dù mỗi ngày đều tán gẫu, đánh cờ với tri kỷ hay thường xuyên đi nghe hát hí khúc, mang chim đi dạo ở hoa viên, nhưng sâu trong lòng vẫn luôn thấy tịch mịch.

Thẩm Sùng Vô cũng không ngoại lệ, ông cả đời chinh chiến, công huân đồ sộ nhưng đến bây giờ vẫn là một người già cô đơn. Ông cần có một người bạn đời và con cháu ở bên cạnh trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại của mình. Ông mong muốn được như những gia đình bình thường, ngồi trò chuyện trên trời dưới biển với họ, cái gì mà quyền lực, lợi ích đều vứt sang một bên.

Người bên ngoài đều tôn sùng ông như thiên thần giáng thế nhưng không ai biết điều mong mỏi nhất của người anh hùng tôn kính này chỉ là cùng con cháu ăn một bữa cơm, ngồi tâm sự chuyện thời tiết. Nhưng đáng tiếc, những năm gần đây thân tình trong Thẩm gia ngày càng mờ nhạt trong vòng xoáy danh và lợi. Tình cảm cha con, anh em đã biến chất thành một loại lợi ích tập thể. Khu nhà tổ Thẩm gia đã trở thành một phế tích hoa lệ mà lạnh lẽo.

Diệp Hoan đến, dường như đã thay đổi điều gì đó, lại dường như thứ gì cũng không thay đổi.

Trong lòng Thẩm Sùng Vô đan xen giữa bi thương và vui vẻ, như tất cả những cụ già bình thường khác, ông bắt đầu cất giọng kể về những năm tháng rong ruổi trên chiến trường, về quân đoàn mà ông từng chỉ huy, các chiến dịch mà ông đã tham gia. Câu từ bình thản như dòng nước chậm rãi chảy qua tháng năm lịch sử, vẫn ẩn hiện nét hào hùng của quá khứ.

Diệp Hoan mỉm cười, yên lặng lắng nghe Thẩm Sùng Vô kể chuyện, từ đầu đến cuối đều không ngắt lời, cũng không chọc ngoáy chặn họng như phong cách thường ngày của hắn.

Hai ông cháu, một người thao thao bất tuyệt, một người yên lặng lắng nghe

Cách đó không xa, cảnh vệ và các y tá thấy lão thủ trưởng hiếm khi hưng phấn như vậy, đều nhìn nhau mỉm cười. Họ đều tìm cách đi đường vòng để tránh ảnh hưởng đến sự hào hứng của hai ông cháu.

Đã đến giờ uống thuốc của Thẩm Sùng Vô, bác sĩ nắm mấy viên thuốc trong tay, lắng nghe giọng nói hào sảng của ông, nhìn ngắm vẻ mặt hăng hái, hai tay khua khoắng minh họa không ngừng. Bác sĩ cười khổ rồi lùi ra ngoài.

Uống thuốc chậm một chút cũng không sao, thủ trưởng đã rất nhiều năm rồi chưa từng cao hứng như thế.

Ở chung lâu ngày, các cảnh vệ và bác sĩ là người rõ ràng nhất thủ trưởng của họ thực sự mong mỗi điều gì. Hôm nay ông đã đạt được.

Không biết trò chuyện bao lâu, những câu chuyện huy hoàng của Thẩm Sùng Vô mới kể xong được một giai đoạn.

Đột nhiên ngừng lại, Thẩm Sùng Vô mới thấy cả kinh, hôm nay ông làm sao vậy?

Từ bé đến giờ ông chưa từng dài dòng kể lể với người khác như vậy, trong mắt mọi người, ông luôn là người ít nói, thâm bất khả trắc nhưng hôm nay ngồi trước mặt cháu đích tôn của mình, ông lại lảm nhảm liên miên hết như những cụ ông bình thường khác.

Thẩm Sùng Vô bưng chén trà bên cạnh uống vội hai hớp trà để che dấu cảm xúc bối rối.

Hai mắt Diệp Hoan lờ lờ sáng.

“Sau khi xử lý liên đội Quỷ Tử thì sao nữa? Ông nội à, ông không thể cứ giết Quỷ Tử mãi thế chứ, nhân vật chính quá sáng suốt, khía cạnh tình cảm thì một chữ cũng không thấy nhắc đến. Ông kể chuyện xưa như vậy không được rồi, câu chuyện mà không có nữ nhân vật chính thì không đủ độ hot”

Thẩm Sùng Vô ngẩn người: “Cái gì mà nữ nhân vật chính?”

“Chính là bà nội cháu đó! Bà nội cháu sao vẫn chưa thấy xuất hiện?”

Thẩm Sùng Vô ho một cái: “Những năm tháng đó rối loạn, tâm trí đâu nghĩ đến mấy chuyện nhi nữ tình trường? Ta và bà nội cháu vốn là do trưởng bối hai nhà tác hợp, trước đó còn chưa từng gặp nhau. Bà nội cháu lúc đó cũng là tiểu thư vọng tộc, có thể nói là môn đăng hộ đối, về sau ta ra tiền tuyến giết Quỷ Tử, bà ấy ở nhà quản lý việc nhà. Chỉ như vậy thôi.”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Anh hùng đều là mấy binh sĩ không hiểu phong tình. Tuy có thể hiểu được nhưng thật thất vọng đó...”

Diệp Hoan nhìn Thẩm Sùng Vô đầy cảm thông, hạ giọng nói: “Lần tới cháu sẽ tặng cho ông phương phổ của cháu để ông học hỏi, ông sẽ biết được thể nào gọi là tình thú”

Kể thêm một vài chuyện cũ nữa, Thẩm Sùng Vô khôi phục lại vẻ uy nghiêm, vuốt ve chòm râu bạc trắng, liếc mắt nhìn Diệp Hoan, chậm rãi nói: “Nghe nói mấy ngày trước cháu đến lễ mừng thọ của Tần gia?”

“Đúng vậy”

Ông khê hừ: “Đại thọ chín mươi, hừ! Lão già đó sao còn chưa có chết?”

Diệp Hoan ngẩn người, hai ông già nay sao cứ tranh nhau nói xấu đối phương trước mặt mình nhỉ

Diệp Hoan cười hắc hắc nói: “Việc này ông không nên hỏi cháu, phải hỏi Diêm Vương mới đúng”

Thẩm Sùng Võ nửa cười nửa không nhìn hắn: “Ta còn nghe nói cháu dập đầu với lão Tần?”

Nhắc tới chuyện này, cõi lòng Diệp Hoan tràn đầy phần uất: “Đúng vậy, lão già đó khinh người quá đáng, lại cứ muốn nhận cháu là cháu nội. Cháu đây cũng đâu có cái sở thích đi nhận ông nội khắp nơi chứ?”

Thẩm Sùng Võ gật đầu, giọng nói đã lạnh đi mấy phần: “Ta đây đường đường chính chính là ông nội ruột của cháu, vậy mà lúc gặp còn không thèm dập đầu. Cháu lại đi dập đầu với người ngoài là sao? Coi ta như kẻ chết rồi sao?”

Diệp Hoan đỏ mặt lạnh

Thẩm Sùng Võ cười lạnh: “Cháu đích tôn của Thẩm Sùng Võ này lại dập đầu với người ngoài trước cả ông nội nó. Cháu nói xem ta còn dạy dỗ những đứa cháu khác thế nào nữa?”

Diệp Hoan khóc không ra nước mắt

Hai lão già này hết chỗ để tỷ thí rồi hay sao?

Thẩm Sùng Võ bày ra dáng vẻ như đang tranh giành tình nhân: “Dập đầu mấy cái?”

“Ba cái”

Thẩm Sùng Võ ha ha cười, chỉnh lại dáng ngồi oai phong hơn, chỉ thẳng Diệp Hoan, giọng nói mang theo sát khí: “Dập đầu sáu cái cho ta!”

Diệp Hoan: “....”

Không lâu sau, cảnh vệ canh gác nội viện nhìn thấy Diệp Hoan như người mất hồn, lầm lũi đi ra. Về mặt hắn chán nản, thì thào một mình như kẻ điên

“Tính sai rồi, tính sai hết rồi. Đáng lẽ không nên đến nơi này. Không đến nơi này sẽ không bị người ta bắt làm lễ nhận cháu nội. Không làm lễ nhận cháu nội thì sẽ không luân lạc tới thảm cảnh này...”

157. Chương 158: Mạnh Được Yếu Thua

Diệp Hoan gối đầu lên đùi Nam Kiều Mộc, nghiêng đầu để Nam Kiều Mộc dùng tấm bông lấy ráy tai cho hắn.

Mắt Diệp Hoan hí lên, tỏ vẻ thoải mái.

Nơi đô thị phồn hoa này, người người bề lù xu nịnh, đắm mình trong xa hoa trụy lạc, lúc đó bọn họ suy nghĩ điều gì? Bọn họ thật sự cảm thấy vui vẻ sao? Có lẽ còn không bằng im lặng gối đầu lên đùi người yêu, cùng hưởng thụ ánh nắng ấm áp của mặt trời lúc hoàng hôn, nghe nàng nhẹ nhàng cảm râm, hưởng thụ cảm giác nàng dùng tấm bông lấy ráy tai cho mình càng thêm thoải mái.

Có lẽ ai trong đời cũng sẽ gặp được một người như vậy, khi nàng làm nũng sẽ bắt người ôm lấy nàng, nhất định không chịu rời khỏi người. Nàng sẽ nhủ thầm khi người hút thuốc, rồi lặng lẽ đem giấu đi bật lửa cùng hộp thuốc lá, mặc kệ người đang cơn nghiện thuốc lo lắng tìm kiếm khắp nơi, nàng lại vô tội đứng ở một bên cười trộm. Lúc nàng tức giận vì người không chịu tắm rửa, sẽ giống như âm hồn bất tán cả ngày lượn lờ bên cạnh người, luôn miệng lải nhải rằng người không chịu ăn ở sạch sẽ thì sẽ mắc các loại bệnh tật gì, rồi lại mất bao nhiêu tiền chữa bệnh, một mực cầu nhàu đến khi người không chịu nổi nữa mà bắt đầu đi tới phòng tắm. Rồi khi người hỏi nàng hôm nay đi làm có chuyện gì mới lạ không, nàng liền hào hứng bưng bưng như đánh tiết gà mà đem hết mọi chuyện của sếp và đồng nghiệp ra kể, làm cách nào cũng không dừng lại được... Có đôi lúc người cảm thấy nàng thật phiền, đúng không?

Nhưng đến khi người đã già, nghĩ lại chuyện năm xưa, sẽ cảm thấy thật ra đây chính là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của mình, tiếc rằng lúc ấy người lại không nhận ra.

Nam Kiều Mộc cũng không phải người hay cãi nhai, ngôn ngữ của nàng luôn rất đơn giản, cũng không bao giờ miễn cưỡng Diệp Hoan làm bất cứ việc gì mà hắn không thích. Dù sao nàng vẫn luôn nói rằng Diệp Hoan là đàn ông cung Nhân Mã, người thuộc cung Nhân Mã không thích bị ràng buộc, nếu nàng muốn quản hắn, vậy chẳng bao lâu nàng đã mất hắn rồi.

Nàng thường cười nói với Diệp Hoan rằng trái tim nàng mãi mãi muốn duy trì khoảng cách với hắn là 1,5 thước, vì trong tâm lý học, đây là khoảng cách an toàn nhất giữa hai người, quá gần sẽ gây cảm giác chói buột, quá xa lại cảm thấy lạnh nhạt.

Trái tim của người yêu lại phải cách xa 1,5 thước, không phải nàng không muốn tới gần, mà vì nàng sợ đến gần quá sẽ tiêu hao hết hạnh phúc, vậy nên biết tiết kiệm thì sẽ dùng được lâu, tình cảm yêu thương của nàng cứ bình thản từng chút từng chút một, không quá nhiều, cũng không quá lớn, vậy thì có thể cùng hắn gắn bó đến già rồi.

Bé gái ngày nào còn sợ hãi nắm lấy góc áo của Diệp Hoan, không nhìn thấy hắn liền oa oa khóc lớn, bây giờ đã trưởng thành, nàng hiểu được thế nào là yêu, cũng hiểu được điều gì có thể đánh mất tình yêu.

Nam Kiều Mộc dịu dàng lấy ráy tai cho Diệp Hoan, nét mặt cẩn thận giống như đang tiến hành một ca phẫu thuật trọng yếu trong y học, tay nàng hơi lạnh nhưng rất vững vàng.

“Diệp Hoan, anh quay về Thẩm gia gặp được ông nội, ông đối với anh có tốt không?” Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng hỏi.

“Coi như cũng được, ừm...” Diệp Hoan vẫn nhắm hai mắt thoải mái ngán lên một tiếng, nói tiếp: “Ông già mặt lạnh tim nóng, cũng coi như hiền lành, chỉ có điều hơi keo kiệt”

Nam Kiều Mộc có chút ngưỡng mộ: “Ông là khai quốc lão tướng quân mà, nhất định có rất nhiều câu chuyện truyền kì.”

Diệp Hoan cười nhạt nói: “Truyền kì của ông ấy chỉ thuộc về ông ấy thôi, mưa bom bão đạn là một loại cuộc sống, củi gạo dầu muối cũng là một loại cuộc sống, chúng tôi mỗi người đều là nhân vật chính trong cuộc đời của mình, cũng là nhân vật phụ trong cuộc đời người khác, dù cho cốt truyện là bình thường hay dữ dội, chúng tôi đều ở trên sân khấu diễn nhân vật của chính mình, thế giới thay đổi liên tục, người trên sân khấu cũng thay đi đổi lại, vậy thì thế nào? Có lẽ tương lai có một ngày khi chúng tôi già rồi, rời khỏi cái sân khấu rực rỡ này, hoặc là trở thành những ông già bà lão nắm tay nhau ngắm trời chiều trong chuyện xưa của người khác, chính là như vậy, nên dù có đóng vai phụ cũng chẳng vấn đề gì.”

Nam Kiều Mộc nhẹ nhàng cười, ánh mắt vui sướng: “Diệp Hoan, nếu ba mươi năm sau anh vẫn còn có thể nghĩ như vậy thì em chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Kiều Mộc, anh dù mới hai mươi tuổi đầu nhưng những chuyện trải qua trong hai mươi năm này đã khiến anh thấm thía rất nhiều, đã nhìn rõ được rất nhiều chuyện, tuy vẫn có những chuyện không nhìn thấu được nhưng anh nghĩ sau ba mươi năm nữa, có lẽ anh sẽ ngày càng hiểu rõ, càng thông suốt mọi thứ, duy chỉ đối với riêng em, anh sẽ mãi không thay đổi”

Nam Kiều Mộc cười nói: “Khi đó em đã là một bác gái luống tuổi hoặc là một bà béo, mỗi ngày mang theo cái giỏ lớn đi chợ mua thức ăn, cùng người bán hàng rong cò kè mặc cả bớt một thêm hai. Anh có chắc là vẫn sẽ yêu thích một bác gái vừa béo vừa già như vậy chứ? Đàn ông đúng thật là chuyện gia tình ái, dù cho tám tuổi hay tám mươi tuổi, đàn ông vĩnh viễn chỉ thích phụ nữ mười tám tuổi.”

Diệp Hoan vui vẻ nói: “Anh lại muốn biến em thành tâm thương ấy, vốn dĩ anh là một kẻ phạm phu tục tử, tất nhiên là phải lấy người phụ nữ bình thường, nếu như em là đoá Thiên Sơn Tuyết Liên, anh còn dám yêu em sao? Trên đầu cái xe cà tàng lại đặt một ký hiệu của xe Benz, thật sự rất buồn cười nha.”

Nam Kiều Mộc cười cười lườm hắn một cái, vô cùng xinh đẹp quyến rũ, căn phòng càng thêm tràn đầy xuân sắc.

“Anh đấy, mỗi lần mở miệng đều rất lợi hại, nói lung tung một lúc là đen cũng có thể biến thành trắng rồi.”

Sâu kín thở dài một tiếng, Nam Kiều Mộc nói: “Diệp Hoan hiểu thuận với người già một chút, anh đừng chọc ông tức giận, chúng tôi đều đã trải qua cuộc sống đau đớn khổ sở không cha không mẹ rồi, cảm giác

đó như thế nào, em cũng không muốn nói đến nữa, hôm nay cha mẹ anh và ông anh đều ở đây, đó là do ông trời đền bù tổn thất cho hai mươi năm cực khổ của anh, Diệp Hoan, mất rồi mà lại tìm được, thật sự không dễ dàng, anh phải cố gắng quý trọng bọn họ.”

Diệp Hoan nhìn thần sắc buồn rầu thương tâm trên khuôn mặt Nam Kiều Mộc, nặng nề gật đầu: “Nam Kiều Mộc, em yên tâm, tuy rằng bình thường anh là người thô tục, nói chuyện hay chọc ngoáy người khác nhưng tâm anh không xấu, anh sẽ không thực sự chọc giận bọn họ, anh còn quý trọng thân tình hơn bất kỳ người nào khác... Nam Kiều Mộc, đợi anh xử lý xong hết công việc bận bịu thành lập câu lạc bộ này, anh sẽ chú ý hỏi thăm tin tức của cha mẹ em...”

Cả người Nam Kiều Mộc run lên, nước mắt rất nhanh ứa ra, vừa bi thương lại vừa vui mừng, giống như xen lẫn trăm loại suy nghĩ không cách nào nói rõ.

Diệp Hoan sâu sắc nói: “Cô nhi cũng không phải tự nhiên nứt ra từ trong khe đá, chúng tôi đều có nguồn gốc của chính mình, trước kia không có năng lực, chúng tôi không thể nào tìm được họ, bây giờ thì khác rồi, Kiều Mộc, anh đã tìm được gia đình của anh, anh cũng không quên bọn em vẫn là lực bình trôi dạt không có gốc rễ, Kiều Mộc, anh sẽ tìm cha mẹ giúp em, bất kể năm đó bọn họ có nỗi khổ tâm như thế nào, dù sao chúng tôi cũng phải hỏi cho rõ, con người sống trên đời có chuyện có thể cả đời hồ đồ lẫn lộn, cũng có chuyện phải tìm hiểu rõ ràng, nếu không chết không nhắm mắt.”

Nam Kiều Mộc cúi thấp đầu, nước mắt to như hạt đậu từng chuỗi rơi xuống vạt áo, nghẹn ngào dùng sức gật đầu.

Hai ngày sau, Tần Dật gọi điện thoại tới, bề ngoài tỏ vẻ thờ ơ nói cho Diệp Hoan biết cái tòa nhà ba tầng kia của Triệu Dương hẳn đã lấy được, giá thuê một năm là mười triệu, đã ký hợp đồng thuê năm năm.

Cho dù biết trước Tần Dật chắc chắn có biện pháp thu lấy tòa nhà kia, nhưng không ngờ hiệu suất làm việc của Tần Dật nhanh như vậy làm cho Diệp Hoan chấn động.

Mới vài ngày trôi qua mà Triệu Dương đã chịu thua rồi sao? Cuối cùng là Tần Dật đã dùng thủ đoạn gì?

Trong lòng Diệp Hoan hơi dao động, Bắc Kinh nước sâu hắc sớm đã biết, thế nhưng hắc không nghĩ đến có thể thâm sâu đến như vậy, con trai của một bộ trưởng, nói giãm là giãm ngay, năng lực của gia tộc trăm năm thật là sâu không lường được.

Tần Dật cũng không nói chi tiết rõ ràng, nhưng Diệp Hoan đại khái cũng hiểu một chút, dùng các loại quan hệ của Tần Dật từ nhỏ cho đến giờ, cùng với quyền thế tích tụ cả trăm năm của Tần gia, muốn thu lấy một tòa nhà của công tử con ông cháu cha không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Mạnh được yếu thua, cái quy luật sinh tồn hoang dã trong tự nhiên này càng trở thành chân lý trong xã hội thượng lưu, cho đến bây giờ quyền thế đều tàn khốc máu tanh như thế, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm nhỏ.

Còn chính mình thì sao? Trong cái vòng tròn sâu không lường được ở nơi này, mình có năng lực gì để trở thành cá lớn, để nuốt chửng những con cá nhỏ khác, lập ra thế lực của riêng mình?

Diệp Hoan lơ mơ có một chút phương hướng cho tương lai, tập trung tư tưởng suy nghĩ tương tượng, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.

Lấy được tòa nhà của Triệu Dương rồi, cũng chẳng khác nào hoàn toàn đắc tội với Triệu Dương, Diệp Hoan tạm thời không muốn nghĩ đến Triệu Dương ghét hận hẳn ra sao, cũng không ngẫm nghĩ đến bây giờ thù oán đã kết sâu lắm rồi, chuyện đến nước này, là do Triệu Dương tự gây ra.

Đã giải quyết xong tòa nhà cao tầng, Diệp Hoan hào hứng gọi điện cho Liễu Mi.

“Tòa nhà ba tầng kia thu được rồi, có thể bắt đầu lấp đặt xây dựng, Liễu Mi, công việc còn lại của câu lạc bộ này bây giờ tôi giao hết lại cho cô.”

Ở bên kia điện thoại Liễu Mi hoan hô một tiếng, vui vẻ nói: “Thật sự lấy được rồi sao? Diệp Hoan, anh cũng thật có bản lĩnh đấy”

Diệp Hoan cười khỏ, đúng là lấy được, có điều không phải bản lĩnh của mình mà là bản lĩnh của Tần Dật, mình nhiều lắm cũng chỉ là một mảnh lá xanh.

“Nếu như có thể bắt đầu lắp đặt thiết bị rồi, vậy ông chủ Diệp có ý kiến gì không? Anh muốn lắp đặt thiết bị trong hội sở theo phong cách nào?” Liễu Mi phản chấn đến mức thật sự muốn truyền qua sóng điện thoại mà nhào về phía trước, mạnh mẽ hôn Diệp Hoan mấy cái.

Diệp Hoan nói: “Cô hỏi tôi là hỏi nhầm người rồi, tôi không phải loại người có văn hóa, càng không có mắt thẩm mỹ, cô mà lắp đặt theo ý tôi chắc chắn sẽ thành một đồng không đầu vào đâu.”

“Cứ nói một chút ý kiến của anh đi, anh là ông chủ lớn nhất, tôi cũng chỉ là một nhân viên làm thuê nhỏ nhỏ dưới tay anh, dù sao tôi cũng phải hỏi ý của anh, biết đâu tôi cứ tự tiện lắp đặt thiết bị, anh không hài lòng lại đem con mực tôi đây ra xào thì phải làm sao”

Nghe xong mấy lời năn nỉ, Diệp Hoan đành phải cố suy nghĩ, chần chờ nói: “Theo ý của tôi, hội sở của chúng tôi nhất định phải trang hoàng rực rỡ xa hoa hoành tráng, toàn bộ đại sảnh đều dùng đèn màu đỏ, tạo ra cảm giác quyến rũ mông lung, sau đó thì... đối diện cửa lớn bày ra một dãy ghế dài, tìm mấy cô nàng ăn mặc bốc lửa ngồi trên ghế salon, chỉ cần có người đi qua, các nàng liền ngồi trên ghế hướng về phía bọn họ vẫy tay nhiệt tình...”

Âm thanh của Liễu Mi lạnh lẽo dần: “... Sau đó hỏi bọn họ một câu. ‘Tiên sinh có muốn gọi đầu không?’ đúng không?”

Diệp Hoan thở dài khen: “Nghìn vàng dễ kiếm, tri kỉ khó tìm, Liễu Mi, tôi thật sự muốn cùng cô tẩu lên một khúc tri âm tri kỷ...”

“Tôi thì lại muốn đánh anh sưng đầu lên” Liễu mi nghiêng răng nghiêng lợi nói một cách giận dữ: “Diệp Hoan anh bệnh à? Đầu tư một câu lạc bộ tư nhân cao cấp đến hai trăm triệu, lại bị anh trang trí thành phòng gọi đầu, cái thằng ranh đầu óc đen tối kia, anh đi dạo kỹ viện đến nghiện rồi hả, lại còn muốn tự mình mở một cái hay sao?”

Diệp Hoan chán nản thở dài: “Thẩm mỹ quan của tôi chỉ vển vẹn dừng ở đây thôi...”

Liễu Mi đành phải cao giọng than thở.

Mà thôi, có bao giờ hi vọng được gì vào tên khốn này đâu, chính mình tự nhiên lại đi làm một việc thừa thãi.

Đã giải quyết xong việc thuê nhà, công trình lắp đặt trang hoàng cũng sắp chuẩn bị, mọi chuyện đều tiến hành đầu vào đấy, sự nghiệp của Diệp Hoan coi như chính thức bắt đầu rồi.

Vài ngày sau Diệp Hoan gọi điện triệu tập Tần Dật, Liễu Mi, Lưu Tử Thành gặp mặt một lần, coi như là đại hội cổ đông của câu lạc bộ tư nhân, vì có sự gia nhập của Tần Dật, Diệp Hoan lại đem cổ phần của câu lạc bộ tư nhân tiến hành phân phối một lần nữa.

Liễu Mi bỏ vốn một trăm triệu, chiếm 20% cổ phần, Lưu Tử Thành bỏ vốn ba mươi triệu chiếm 10% cổ phần, Diệp Hoan bỏ vốn bảy mươi triệu, nhưng do hội sở này là Diệp Hoan làm chủ, hơn nữa sau này nhiều điều còn dựa vào chiêu bài Thẩm gia để phát triển tiếp nên chiếm 40% cổ phần, còn dư 30% tất nhiên thuộc về Tần Dật.

Tần Dật làm việc rất biết ý, mấy lần đều liên tục từ chối, cười nói không có công thì không được hưởng lộc, gã chiếm tỷ lệ cổ phần quá lớn, cảm thấy xấu hổ nhưng Diệp Hoan lại kiên trì đem 30% cổ phần trao cho hắn, quyết tâm muốn đem lợi ích của Tần gia và Thẩm gia buộc lại một thuyền, nếu như cổ phần quá ít, Tần gia ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn không vui, sau này có phiền toái gì e là Tần gia cũng không chịu tận tâm dốc sức.

Liễu Mi cùng Lưu Tử Thành cũng không có ý kiến, muốn lăn lộn ở Bắc Kinh này nhất định phải có gia tộc trăm năm như vậy làm hậu thuẫn, cổ phần của bọn hắn dù ít đi một chút nhưng nếu như có thêm sự gia nhập của Tần gia, mạo hiểm trong khoản đầu tư này liền giảm xuống rất nhiều, tính cẩn thận ra, bọn hắn đã được lợi lớn rồi.

Vì vậy ba cổ đông nồng nhiệt khuyên bảo, khích lệ Tần Dật nhận lấy cổ phần.

Tần Dật không còn cách nào khác đành vui lòng nhận lấy, có điều xưa nay Tần Dật hành xử cẩn mật, không chịu để người ta nói mình là người ngang nhiên chiếm lợi của người khác, vì vậy đầu tư thêm một trăm triệu vào nguồn vốn của câu lạc bộ.

Lại vài ngày nữa, Tần Dật gọi điện cho Diệp Hoan mời hắn ra ngoài vui đùa một lát.

Diệp Hoan ngậy ra một lúc, lập tức hiểu được dụng ý của Tần Dật.

Cái gọi là “ra ngoài vui đùa”, tất nhiên không đơn giản như việc anh hai nhà hàng xóm bình thường hét một tiếng rủ đi dạo đường cái. Câu lạc bộ sắp khai trương nhưng ông chủ Diệp Hoan này lại không có chút quen biết gì với các khách hàng tiềm năng ở Bắc Kinh. Dù hắn là con nhà gia thế nhưng cũng không thể vác cái danh Thảm gia đi rêu rao khắp nơi, vẫn nên có những mối quan hệ cùng nền móng của riêng mình. Nếu như đã là đối tác làm ăn, sau lưng hai người lại có giao tình mấy đời giữa hai nhà Thảm Tần, tự nhiên sẽ chung một lợi ích, dù là về công hay về tư Tần Dật đều có nghĩa vụ dốc lòng lôi kéo Diệp Hoan, giới thiệu một số nhân vật ở Bắc Kinh cho hắn để hắn nhanh chóng đứng vững ở Bắc Kinh.

Đây chính là dụng ý “ra ngoài vui đùa một lát” theo lời Tần Dật.

Diệp Hoan là một người hiểu chuyện nên hắn đáp ứng không chút do dự.

Cúp điện thoại, sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Hoan liền gọi điện bảo Lưu Tử Thành cùng đi.

Cái tên con trai Bí thư Tỉnh ủy bị đuổi ra khỏi nhà này cũng nhất định phải xuất hiện trong những trường hợp thế này, mọi người cùng nhau hiểu biết về những người đó, sau này ở kinh thành cũng có thể tự mình đảm đương tốt một phương.

Gọi điện thoại nhờ Chu Mị phái hai chiếc xe xa hoa cùng với mấy người bảo tiêu cho mình.

Thái tử gia của tập đoàn Đằng Long đã lâu không dùng đúng “nghỉ thức”, xem ra hôm nay lại phát huy công dụng rồi.

Không phải Diệp Hoan muốn khoe khoang mà là không thể không làm vậy, trong mấy hội kiểu này luôn đầy rẫy mấy thằng cha ánh mắt thiên cận chuyên bọ dít nịnh bợ, nếu lần này hắn không phô trương như thế, sợ là người ta sẽ coi thường vài phần.

Dù hắn chưa bao giờ để bụng mấy thứ gọi là mặt mũi này nhưng dù sao Diệp Hoan bây giờ cũng là con cháu Thảm gia, người khác coi thường hắn thì không sao nhưng nếu không để lại thể diện cho Thảm gia, hắn tất nhiên không thoải mái.

Thành phố lên đèn, Bắc Kinh vào ban đêm tràn ngập những âm thanh sôi nổi nhộn nhịp, trên đường lớn xe cộ qua lại như mắc cửi, từng vệt sáng đèn đường như một cổ sao chói xẹt qua cửa sổ xe lưu lại một vầng sáng hỗn độn thật dài, vô số ánh sáng sắc sỡ nhiều màu lóe qua làm cho người ta hoa mắt, mất phương hướng.

Ô tô đi vào một con đường quang đãng nằm ở phía bắc công viên Triều Dương, đại sứ quán Mỹ cũng nằm trên con đường này.

Tần Dật đã sớm đợi ở đầu đường, thấy hai chiếc xe của Diệp Hoan đang chậm rãi tới gần, Tần Dật cười cười giơ tay chào, sau đó lên xe của mình ý bảo Diệp Hoan đi theo.

Ba chiếc xe đi thêm một km nữa, đến đầu một cái hẻm nhỏ liền dừng lại.

Ba người xuống xe, bảo tiêu đứng sau lưng xếp thành một hàng dài.

Tần Dật cười khổ nói: “Tôi chỉ nói là đi vui đùa một chút, sao lúc này trông cậu như sắp đi đánh nhau vậy? Thật sự là vô cùng nổi bật nha.”

Diệp Hoan nói: “Anh Tần đừng trách em chuyện bé xé ra to, em là người vụng về hay gây chuyện, thân thủ lại không tốt, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì lại cuống quýt bỏ chạy thì không hay cho lắm. Thực ra em cũng không quan tâm người ta đánh giá em thế nào, chỉ sợ lại đánh mất uy phong của anh Tần thôi...”

Tần Dật nheo mắt lại, cau mày nói: “Hôm nay cậu chủ ý đến gây chuyện sao?”

“Sao có thể chứ, anh Tần tốt bụng dẫn em đi chơi, em sẽ không làm mất mặt anh đâu, yên tâm, hôm nay em sẽ ra vẻ đáng thương, gặp ai cũng khom lưng cúi đầu, một lòng lấy đức thu phục người...”

Tần Dật cười khỏ nói: “Mọi chuyện của cậu ở Ninh Hải tôi đã sớm biết rồi, bây giờ người ra vẻ cười đùa tí tưng đầy nhưng thật ra trong tâm rất dữ dội. Nếu như ai đụng chạm đến cậu thì toàn bộ thế giới cũng không thể ngăn cậu lại được, mấy kẻ kia đều là bọn mất mọc trên đỉnh đầu, tôi thật sự không biết đêm nay đưa cậu tới đây là đúng hay sai...”

Ba người cùng nói chuyện, Tần Dật dẫn Diệp Hoan và Lưu Tử Thành đi vào cái hẻm nhỏ không biết tên.

Ngõ nhỏ càng đi càng dài, hai bên con đường chật hẹp đều là tường vây cao ngất, bên trong tối đen đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón mà chân đạp trên mặt đất cũng gồ ghề không bằng phẳng.

Diệp Hoan càng đi càng khó hiểu, khẽ nói: “Anh Tần, anh mang bọn tôi đi chỗ nào đây?”

“Đi theo tôi là được, không cần hỏi, tôi không bán đứng cậu đâu, tính cách cậu như vậy, tôi bán cho ai cũng là trời giáng tai họa cho người đó...” Tần Dật nói mà không quay đầu lại.

Diệp Hoan: “...”

Tần Dật trông ôn hòa nhã nhặn như thế nhưng lúc nói lời tổn thương người cũng thật đủ sắc bén...

Ngõ nhỏ rất sâu, trước mắt chỉ một màu đen kịt không thấy lối ra.

Không biết đi bao lâu, Tần Dật bỗng nhiên dừng bước, quay người lại đối mặt với cánh cửa lớn được tạo thành từ hai mảnh gỗ lim, hai bên cửa treo cao hai cái đèn lồng lớn màu đỏ, trong bóng đêm lộ ra ánh sáng mờ nhạt mờ lung.

Tần Dật đưa tay gõ vài cái lên cửa, cửa lớn mở rộng ra từ bên trong, hai cô gái mặc sườn xám dài màu đỏ đi tới, hai nàng xinh đẹp như hoa, dáng người thon dài nở nang, có lồi có lõm, sườn xám tinh xảo bó chặt quanh những đường cong hoàn mỹ của các nàng. Lúc hai nàng cất bước đi, cặp đùi thon dài đẹp đẽ với đôi tất chân màu da như ẩn như hiện ở dưới váy các nàng, mê hoặc đôi mắt. Làm người ta ngạc nhiên nhất là hai người này lớn lên giống hệt nhau, đúng là hai chị em song sinh tiêu chuẩn.

Nhìn thấy Tần Dật, hai cô gái cười tươi như hoa, một trái một phải cúi chào Tần Dật, dáng vẻ phong hoa mà không mất đi nét khuê tú: “Hoan nghênh Tần thiếu gia hạ cố, mấy vị khách quý đang đợi ở bên trong”.

Tần Dật nhàn nhạt gật đầu, vẻ mặt hồ hững theo hai cô gái đi vào.

Diệp Hoan trợn mắt lên, đây... mẹ nó là chỗ nào thế? Đến người nghênh tiếp ở cửa cũng là hai chị em song sinh xinh đẹp như vậy thì bên trong không thể là rượu thịt tầm thường nha?

Tần Dật vừa đi, vừa nhẹ nhàng giải thích với Diệp Hoan: “Kể có tiền chân chính thích những địa điểm vui chơi như thế này chứ không phải mấy loại bảng hiệu lập lòe sắc sỡ trên đường cái, ở nơi đó rỗng rần lẫn lộn, đám con cháu quyền quý rất ít đặt chân vào. Ở nơi đó phải ngồi cùng với những tên nhà giàu mới nổi chỉ biết ném tiền mua vui và đám phú thương thì không đề cao được cấp bậc rồi, lựa chọn thực sự của bọn hắn đều là loại che dấu như vậy. Không giống như những loại câu lạc bộ công khai bên ngoài, loại câu lạc bộ này có trình tự kiểm tra rất nghiêm khắc, muốn lấy được tư cách hội viên khó như lên trời. Nếu chỉ có tiền thôi thì chưa đủ, còn phải xem cậu có quyền thế hay không, có bao nhiêu thực lực, kể cả bối cảnh của gia tộc cậu, bằng cấp cao thấp của cậu...”

Diệp Hoan chợt dạ nói: “Tôi chỉ có bằng trung học, có khi nào đi vào liền bị đuổi ra không?”

Tần Dật cười: “Chú em, không nên tự xem nhẹ mình, thân phận của Thẩm lão gia tôn quý như vậy, nhà cậu nắm trong tay đến ba phần đất của Bắc Kinh rồi, chỉ cần cậu thích thì dù cậu cứ nghênh ngang đi qua cũng không ai dám ngăn cản cậu, chỉ là một câu lạc bộ mà thôi, còn chưa đến mức không có mặt như vậy.”

Tần Dật cười nhạt, trong nụ cười lại mang theo vài phần cao ngạo.

Ba người đi theo hai chị em song sinh xinh đẹp đi vào, bên trong là một tòa nhà rất lớn mang phong cách sân vườn điển hình của Trung Quốc cổ đại, rất khó tưởng tượng ở một nơi tắc đất tắc vàng như kinh thành, vẫn còn kiểu nhà cửa mang hương vị chính tông như thế này.

Tần Dật thản nhiên giải thích, tòa nhà này vốn dĩ là trạch viện của một vị vương gia triều Thanh, sau nhiều lần chiến tranh tàn sát bừa bãi mà không tổn hại quá nhiều, đây là kiến trúc văn vật được bảo vệ cấp hai của quốc gia, được ngân sách tu sửa một lần, sau đó lại được một gia tộc quyền quý nào đó thuê lại, dùng để kinh doanh câu lạc bộ này.

Một đoàn người đi qua bức tường lưu ly điêu khắc hình vẽ Kỳ lân, dọc theo tiền viện băng qua một hành lang uốn khúc vòng vèo, lại đi qua một hành lang màu đỏ xây dựng trên mặt nước, đi vào trong phòng khách của tòa nhà được xây dựng lại từ Nội đường.

Trong đại sảnh có mấy người thanh niên trẻ tuổi mặc trang phục thoải mái ngồi tốp năm tốp ba, dáng vẻ bại hoại, đang rảnh rỗi tán gẫu, khiến cho Diệp Hoan phải trợn mắt ngạc nhiên chính là khắp mọi nơi trong phòng khách đều là những cô gái mặc yếm nhỏ màu đỏ hoặc màu hồng phấn, xinh đẹp quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh như rắn vện vẹo liên tục, thỉnh thoảng phát ra một chuỗi tiếng cười trong vắt như chuông bạc.

Diệp Hoan nhìn cả nửa ngày, bỗng nhiên cười khùng khục.

Tần Dật quay đầu nhú mày với hắn, nhỏ giọng hỏi hắn vì sao lại cười.

Vì thế Diệp Hoan cố gắng nhịn cười, nghiêm túc nói: “Có phải bây giờ sẽ có một người đẹp hết thời nào đó vung quạt tròn nhỏ bước nhanh tới, sau đó nữa oán nữa giận vỗ nhẹ vai của anh, điệu đà cười vài tiếng, sau đó nói...”

Diệp Hoan còn chưa dứt lời liền nghe thấy một giọng nữ hơi cường điệu nghi ngờ kêu lên: “...Ai nha, Tần thiếu gia, ngài mấy hôm rồi không có đến~~.”

Diệp Hoan giấu mặt sau lưng Lưu Tử Thành cười khúc khích, về mặt Tần Dật lập tức đỏ khốc đỏ cười.

Diệp Hoan gật gật đầu, nói: “Đúng, đúng là nói như vậy... anh Tần, anh đúng là người không đứng đắn, lại thật sự dẫn tôi đến đây đi dạo kỹ viện”

158. Chương 159: Tử Sắc & Vận Đỏ

“Là..Câu lạc bộ!”

Tần Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, lờ đi gương mặt tím tím của Diệp Hoan, xoay người một cái, lại bày ra gương mặt ôn hòa trò chuyện với người khác

Người đang nói là một phụ nữ trung niên, đúng như Diệp Hoan nói, vẻ đẹp vẫn chưa tàn phai nhưng cũng không quá khoa trương, ít nhất thì cũng không tô son đỏ đậm, trên miệng cũng không có nốt ruồi, hơn nữa trên tay cũng không có quạt tròn. Người phụ nữ này mặc một bộ đồ tây màu đen lịch sự, giày cao gót đen. Cô nở một nụ cười khôn khéo với Tần Dật, sau đó thoáng lướt mắt nhìn Diệp Hoan và Lưu Tử Thành, có vẻ như đang suy đoán về thân phận của hai người đi cùng Tần Đại thiếu gia.

Tuy rằng Diệp Hoan và Lưu Tử Thành ăn mặc rất bình thường, áo khoác, quần bò và giày thể thao, cách ăn mặc này có khắp trên đường phố, khó thể từ những thứ này mà nhìn ra điều gì nhưng bà ta biết rằng nhiều khi không thể trông mặt mà bắt hình dong nên vẫn gật đầu với họ dù đang nói chuyện với Tần Dật.

“Tần thiếu hôm nay đưa bạn bè tới đây là muốn đi chơi riêng hay là muốn ở cùng Lý thiếu?” Người phụ nữ trung niên chớp mắt, mỉm cười hỏi.

Tần Dật cười nói: “Chị Trương, chúng ta đều là người quen, sao còn phải khách sáo? Tôi nói thật, hai người này thân phận không thấp, một người là con trai Lưu bí thư Tỉnh ủy Giang Nam, người còn lại. . .”

Tần Dật cười nhìn Diệp Hoan một cái rồi nói tiếp: “Người còn lại là thái tử Thẩm gia, chị có nghe qua chưa?” Chị Trương vốn đang mỉm cười nhưng khi nghe tới hai chữ “Thẩm gia” thì mặt hơi đỏ, cẩn thận hỏi lại: “Thẩm gia là.. .Thẩm gia kia sao?”

Tần Dật cười nói: “Bắc Kinh này có thể có mấy Thẩm gia?”

Ánh mắt của chị Trương nhìn về phía Diệp Hoan lập tức khác hẳn, tuy rằng câu lạc bộ này khách chủ yếu là con nhà quyền quý nhưng nếu là Thẩm gia, chị Trương cảm thấy bản thân có một chút sợ hãi.

Tần Dật không để cho bà ta nói, hỏi thẳng: “Đám Lý thiếu đã tới rồi sao? Vậy thì tốt, chị hãy đưa chúng tôi đến chỗ họ, hôm nay sẽ chơi cùng bọn họ.” Chị Trương gật đầu, đưa ba người Tần Dật đến bên trong sảnh lớn.

Tần Dật đi song song với Diệp Hoan, nhỏ giọng nói: “Người này là con trai duy nhất của Lý gia, gia tộc có địa vị không nhỏ, cha hắn là phó tư lệnh quân khu, là trợ thủ của chú năm cậu.”

“Anh Tần, anh dẫn em tới đây là để gặp những nha nội này sao?” Tần Dật nghiêm nghị nói: “Diệp Hoan, cậu không nên khinh thường những người này, tuy rằng những người này đều dựa vào cha mẹ nhưng không phải ai cũng là người vô dụng. Năng lực của họ nếu từ góc độ khác để nhìn thì đôi khi còn lớn hơn năng lực của cha mẹ họ. Cha mẹ họ là người trong chính phủ nên khi làm việc đương nhiên sẽ không tránh khỏi có việc không thể làm. Trong khi họ thì ai cũng quen biết, việc gì cũng dám làm. Nếu như cậu muốn làm việc thuận lợi trong Bắc Kinh này thì cậu phải làm quen với những người này.”

Tần Dật cười cười, nói: “Thật ra, anh và cậu chẳng phải cũng như họ sao? Diệp Hoan, chúng ta là cùng một loại người.”

Diệp Hoan cũng cười nhưng không nói gì.

Ba người theo Chị Trương đi vào trong, hai chị em song sinh tiếp khách lúc này đã rời đi từ lúc nào. Sau đại sảnh là một hành lang gấp khúc, bên trong đó là một không gian hoàn toàn khác. Hiện ra trước mắt họ là vườn hoa tầm trung, phía sau nó là hai tòa nhà mang phong cách cổ xưa, bốn mặt của tòa nhà tạo thành một hình vuông, bốn phía sáng trưng, rõ ràng có ý để sắp xếp thành thế này. Bên trong căn phòng thỉnh thoảng truyền tới tiếng hát và tiếng cười.

Diệp Hoan không thể không bội phục ý tưởng kỳ dị của người đã thiết kế nơi này, vốn là một nơi phong vị cổ xưa lại biến thành một nơi Trung Tây kết hợp, chốn ăn chơi này trông chẳng ra kiểu gì

Diệp Hoan cảm thấy ý tưởng thiết kế câu lạc bộ thành tiệm gội đầu của hắn cũng rất sáng suốt nhưng những nha nội này năm lần bảy lượt lại thích cái dạng này, đám người này xem ra có vài phần giống đám con cháu Bát Kỳ.

*Những thanh niên có lòng trung thành với Bát Kỳ-một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh.

Chị Trương đi đến trước một căn phòng ở phía Tây, gõ cửa vài cái rồi đẩy cửa bước vào: “Lý thiếu gia, Tần thiếu gia đến rồi.”

Tuy rằng chưa thấy người nhưng Diệp Hoan đã nghe được tiếng cười ha ha từ trong truyền ra: “Anh Tần đến đây sao không nói sớm, đến đây nhanh đi, trong đây có mấy tên đã thua đến đỏ mắt rồi, nếu anh không đến chắc hôm nay bọn nó phải lấy cả cái đó ra để đặt cược.” Liền đó truyền ra tiếng cười phụ nữ.

Tiếp theo một giọng nam mắng: “Cmn, của mày mới đặt cược ấy, nhiều đây tiền mà có thể khiến tao đỏ mắt sao, buồn cười!”

Ba người Diệp Hoan đi vào thì thấy phòng được chia đôi, một bên được trang trí vô cùng xa hoa, nơi này đang có hai cô gái đang ca hát, bên kia thì có bốn người đang ngồi chơi mạt chược, cạnh họ cũng có mấy cô gái tươi cười lấy lòng, hộp một ngụm rượu rồi mớm cho bốn người đang chơi, sau đó lại cắt đầu xì gà, đốt lên rồi đưa cho họ.

Trong đầu Diệp Hoan nảy ra bốn chữ: xa hoa vô độ

Thấy Tần Dật đi đến, họ đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Diệp Hoan và Lưu Tử Thành.

Người ngồi phía đông trông khá đẹp trai, liếc Diệp Hoan một cái rồi đứng lên cười nói: “Anh Tần đến đây sao lại không nói trước, thật thất lễ quá, hai vị này là...”

Tần Dật giới thiệu nói: “Họ là Lưu Tử Thành và Diệp Hoan, đều là anh em của tôi, đến Bắc Kinh chưa bao lâu nên hôm nay mới dẫn họ tới đây chơi.

Tần Dật chỉ giới thiệu tên mà không nói ra thân phận của họ, cũng không biết là có ý gì.

Sau đó Tần Dật quay sang giới thiệu với Diệp Hoan : “Vị này là Lý thiếu, Lý Quốc Đống, lớn hơn chú hai tuổi, mau gọi anh Lý.”

Diệp Hoan gật đầu với Lý Quốc Đống, cười nhẹ nói: “anh Lý, làm phiền rồi.”

Lý Quốc Đống cười nói: “Bạn anh Tần cũng là bạn của tôi, tôi rất thích có thêm bạn mới, đừng cảm thấy gò bó, chơi vài ván không??”

Diệp Hoan xấu hổ cười nói: “Em không biết sẽ chơi bài nên không có mang tiền ” Tần Dật thở dài, lấy chi phiếu ra viết vài con số rồi đưa cho Diệp Hoan. Diệp Hoan thấy trên tấm chi phiếu ghi con số 500 ngàn đồng, trong lòng rất muốn ôm chi phiếu bỏ chạy.

“Tùy tiện chơi vài ván, thắng thua là chuyện thường.” Tần Dật cười nhạt, không quên liếc nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan âm thầm vui sướng, năm trăm nghìn, cho dù hắn có thua nhiều thì cuối cùng cũng sẽ còn dư tiền, hắn đã quyết định rồi, số tiền này hắn nhất định sẽ không trả cho Tần Dật, đánh bài xong cứ uống mấy ly giả bộ say rồi chuồn về là được.

Mạt chược rất phổ biến, Diệp Hoan lưu lạc phố phường nhiều năm nếu không có việc gì làm sẽ đi tới nơi những người già hay chơi mạt chược để đấu với họ, đến khi hắn thắng được vài đồng liền bỏ đi, thấy họ mang ánh mắt không cam lòng nhìn theo bóng lưng mình Diệp Hoan cảm thấy rất sung sướng . . . ,

Diệp Hoan, Lý Quốc Đống và hai người khác cùng nhau chơi mạt chược.

Diệp Hoan cũng không lo lắng, lấy từ trong túi một bao thuốc lá Cát Trắng loại mềm đưa cho Lý Quốc Đống.

Lý Quốc Đống ngậm xì gà, nhìn tới điều thuốc lá không nói gì, chỉ cười nhạt rồi lấy tay nâng điều xì gà lên, trong mắt có chút xem thường.

Diệp Hoan cười cười, cắt thuốc lá.

Người này không đi cùng đường với mình.

Đây là định nghĩa Diệp Hoan dành cho Lý Quốc Đống.

Đêm nay Diệp Hoan có vận may khá tốt, sau không bao lâu hắn đã thắng Lý Quốc Đống.

Lý Quốc Đống cười ha ha, nhanh chóng đưa cho Diệp Hoan một tờ chi phiếu.

Diệp Hoan lấy lên nhìn thì thấy trên đó viết một trăm nghìn.

Diệp Hoan nheo mắt lại, run rẩy nói:“Mọi người cực bao nhiêu?” “Không tính lượt, 100 nghìn một ván.” Lý Quốc Đống bình tĩnh nói.

Hai chân Diệp Hoan mềm nhũn, lúc hắn sắp trượt xuống ghế thì Lưu Tử Thành nhanh chóng kéo hắn lên. Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào tờ chi phiếu, một trăm nghìn đủ cho một gia đình bình thường sống một năm, thế mà ở đây chỉ đủ để chơi một ván mạt chược. . .

Tần Dật cho hắn năm trăm nghìn, hắn còn tưởng là Tần Dật hào phóng, thì ra bao nhiêu tiền đó chỉ đủ cho Diệp Hoan thua năm lần.

Thật là, việc này giống như mua một cái bánh quẩy mất một trăm nghìn vậy. Lúc hắn muốn đứng lên không chơi nữa thì Lý Quốc Đống lại nói: “Tiếp tục, tiếp tục nào, anh hùng hảo hán, càng thua càng vui, chỉ có con rùa đen mới thắng rồi bỏ chạy.” Diệp Hoan đành phải ngồi xuống, khi lấy bài lên hai tay run rẩy.

Không phải hắn nhút nhát, hắn có tiền chứ không phải không có nhưng trước nay hắn đều luôn tiết kiệm, chưa bao giờ phung phí thế này...

Mọi chuyện sau đó biến chuyển liên tục, vô cùng hồi hộp.

Vận may Diệp Hoan hôm nay tốt một cách kỳ lạ, không biết tại sao lại chỉ có thắng mà không có thua. Một giờ sau, trước mặt Diệp Hoan chất đầy chi phiếu, tấm nào cũng có mệnh giá một trăm nghìn.

Cho dù Lý Quốc Đống giàu tới cỡ nào thì lúc này trán cũng đã lấm tấm mồ hôi, hai người kia thì còn tệ hơn, mồ hôi tuôn ra như mưa. Mấy cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh thấy sắc mặt họ không tốt nên rất biết điều mà chỉ ngồi im lặng một bên.

Không khí dường như nặng nề hơn...

Vài phút sau, trong mắt Lý Quốc Đống hiện ra sự vui vẻ, ngẩng đầu lên cười thật to rồi đem bài đẩy ra, vui sướng nói: “Rốt cục cũng thắng!”

Lúc ba người đang chuẩn bị chi phiếu thì Diệp Hoan lúng ta lúng túng nói: “Anh Lý, có chút không đúng.”

“Không đúng cái gì?” Lý Quốc Đống khó chịu nói với Diệp Hoan.

“Trong tay anh chỉ có mười lăm con bài... . . .”

“Là ý gì?” Lý Quốc Đống ngơ ngác nói.

Diệp Hoan thương cảm nhìn Lý Quốc Đống: “Anh Lý, đây là chơi ăn gian đó.”

Lý Quốc Đống: “... ...”

Bởi vì là ăn gian, nên Lý Quốc Đống phải bồi thường tiền cho cả ba. Lý Quốc Đống trở thành thanh niên xui xẻo thường được nhắc đến trong các tác phẩm văn học

Tần Dật bất đắc dĩ nhìn Diệp Hoan, cuối cùng cũng biết lý do tại sao hắn phải mang bảo tiêu theo, tên này ở đâu cũng khiến cho người ta thấy hận.

Lý Quốc Đống lau mồ hôi trên trán, u oán liếc Tần Dật: “Anh Tần, hôm nay anh đã mang thần bài đến đây đó.”

Tần Dật cười khổ hoà giải: “Được rồi, chơi đã nhiều rồi, bây giờ chúng ta đi nghe hát, uống rượu đi”

Diệp Hoan cũng biết hắn thắng người ta nhiều tiền vậy có chút quá đáng, vì vậy cũng cười nói: “Đúng, chơi bài cho vui thôi, không cần đến nỗi anh sống tôi chết, tổn thương tình cảm.”

Lý Quốc Đống đỏ mặt, cắn răng nói: “Không được! Tôi phải lấy lại vốn!” Vì vậy Diệp Hoan đành phải cười khổ mà chơi tiếp...

Nửa giờ sau, Lý Quốc Đống thành khẩn nói: “Diệp huynh đệ, đánh bạc không tốt, là trái pháp luật.”

“Ý của anh Lý là?”

Lý Quốc Đống ỉu xiu nói: “Chúng ta nên làm chuyện hợp pháp đi, chẳng hạn như uống rượu và nghe hát vậy.” Lý Quốc Đống đi tới bên kia căn phòng, nơi đó Lưu Tử Thành và Tần Dật đã khui một chai rượu để uống mừng trước .

Diệp Hoan túi quần đầy chi phiếu, tuy rằng hắn đã cố gắng kiềm nén để không lộ vẻ đắc ý làm tổn thương Lý Quốc Đống, nhưng trong đáy mắt hắn không giấu nổi sự vui sướng.

Tối nay Diệp Hoan thật sự rất sung sướng, tuy rằng hắn không biết trong túi hắn hiện giờ có bao nhiêu tiền nhưng ít nhất cũng phải bảy, tám triệu đồng, đêm nay thật sự là bội thu.

Số tiền này sẽ được gửi cho Quỹ Hoan Nhạc, tiền tài bất nghĩa nếu như không dùng làm việc thiện mà dùng để tiêu xài thì nhất định sẽ chết sớm.

Lý Quốc Đống mặt mày vắn vẹo, hung hăng ngồi xuống ghế sa lon. Ánh mắt của Lý Quốc Đống nhìn về hướng Diệp Hoan có chút khó chịu, sau đó nhìn về hướng Tần Dật lại có vẻ nhẫn nhịn, dù sao Diệp Hoan cũng là người Tần Dật mang tới, tuy rằng không biết hắn có thân phận gì nhưng nếu như tỏ ra quá khó chịu thì giống như tát vào mặt Tần Dật vậy, mà chuyện này thì không có lợi chút nào.

Ở gian phòng bên ngoài có một cô gái mặc chiếc áo yếm cũn cỡn rót rượu cho Lý Quốc Đống, sau đó đi tới gần cây đàn bắt đầu đàn một bản nhạc du dương, lúc này gương mặt vốn đầy vẻ tức giận của Lý Quốc Đống mới bình thường trở lại.

Mỗi người uống vài chén rượu, một lúc sau âm nhạc sôi động nổi lên, vài cô gái hở hang bắt đầu điên cuồng hát đầu vụng eo, mồ hôi rịn ra khắp cơ thể. Trong gian phòng, bầu không khí trở lên đậm mị, kiều diễm, ánh đèn dần ảm đạm, chỉ thấy vài cô gái quyến rũ vụng vẹo lắc lư giống như con rắn trong phòng tối đầy mùi vị nguy hiểm mà khêu gợi.

Càng nhảy càng hăng, không biết từ lúc nào chiếc yếm nhỏ trên người các cô cũng đã cởi bỏ, thân thể lỏa lồ nhảy nhót, không một mảnh vải che thân, thân hình ngày càng uốn éo mạnh mẽ tựa như lần đầu tiên hoan ái, những đôi môi đào mỹ diệu phát ra những tiếng rên rỉ tiêu hồn nhạt nhạt làm lòng người bấn loạn.

Tần Dật và Lưu Tử Thành vẫn nhàn tản như không, bưng chén rượu nhấp từng ngụm, lông mày cũng không động lấy một cái, thần thái vô cùng bình tĩnh. Diệp Hoan chưa bao giờ gặp tình cảnh như vậy, hần nuốt nước bọt ừng ực, trông mắt cũng đỏ dần lên.

Nhị đệ của hần đã cứng ngắc rồi, thật hổ thẹn.

Đây là hoạt động giải trí của giới con ông cháu cha sao? Quả nhiên cực kỳ hoang dã vô độ, làm người ta không thể chống lại sự dụ hoặc.

Nếu Diệp Hoan cũng ở trong hoàn cảnh như vậy dài lâu, tương lai liệu hần có trở nên giống bọn họ? Nếu như cuộc sống của hần chỉ xoay quanh ca hát nhảy múa, xa hoa trụy lạc, cuộc sống như vậy là đặc sắc hay vẫn là con số không?

Diệp Hoan cố gắng rời mắt khỏi những cô gái khêu gợi kia, trong đầu hần liên tục nghĩ về vấn đề này, đột nhiên hần cảm giác được trong lòng mềm nhũn, một thân thể trắng trẻo xinh đẹp ngồi trên chân hần.

Một cô gái tướng mạo xinh đẹp, dáng người đầy đặn nở nang, thân trên không mảnh vải, hai tay vòng qua cổ hần, buông giọng láo lơi: “Này, anh giai tên gì? Sao cứ ngồi im lặng không nói gì vậy?”

Tiện nghi đáng tận mồm, chiếm hay không?

Vấn đề này hần không cần suy nghĩ vì đã có đáp án rồi.

Diệp Hoan không phải Liễu Hạ Huệ, càng không phải là thái giám...

Duỗi hai tay ra, Diệp Hoan híp híp mắt áp tay lên ngực cô gái, nắn nắn bóp bóp, cô gái kia phát ra tiếng rên tiêu hồn kiều mị...

Vượt ve một hồi, Diệp Hoan bóp đến đã nghiền, bỗng nhiên thần sắc hần nghiêm túc, vẻ mặt đầy chính nghĩa đẩy cô gái kia ra, lăm liết nói: “Vị cô nương này xin tự trọng, tôi không phải loại người tùy tiện như cô nghĩ, quan hệ của chúng ta thuần khiết một chút là tốt nhất.”

Cô gái: “...”

Lý Quốc Đống thua tiền, theo tiếng nhạc tâm tình cũng vui bớt đi nhiều, y hặc hặc cười chỉ vào một cô gái đang lắc lư nói: “Em gái nhỏ, cho anh một nữ nhi hồng.”

Diệp Hoan kinh ngạc hỏi Tần Dật: “Ở đây còn có nữ nhi hồng để uống sao? Là nữ nhi hồng bao nhiêu năm?”

Tần Dật cười gượng: “Là một loại nữ nhi hồng khác, chú tự nhìn sẽ hiểu?” Một em gái nhỏ nhún vũ mị cười cười tiến tới, cởi giày lộ ra một đôi gót sen trắng nõn như ngọc, giơ chân lên trước mặt Lý Quốc Đống. Lý Quốc Đống nắm lấy chân nàng, ngậm lấy ngón chân trắng nõn trong miệng, sau đó em gái nhỏ lấy một bình rượu bắt đầu đổ từ chân xuống, rượu óng ánh theo chân chảy xuống ngón chân rồi chảy tới miệng Lý Quốc Đống.

Diệp Hoan mở to mắt, lăm lăm: “Con mẹ nó, hóa ra thế này gọi là nữ nhi hồng?”

Đêm nay thật sự là được đại khai nhãn giới.

Lý Quốc Đống thỏa mãn chép miệng chặc lưỡi, cười nói: “Diệp huynh đệ, cũng thử một chút chứ?”

Em gái kia dường như tập qua vũ công, chân đẹp không buông xuống mà thuận thế đưa tới trước mặt Diệp Hoan, cười khúc khích với hần.

Diệp Hoan vội vàng khiêm nhường: “Không, không, anh cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi: ” Nói rồi gạt chân em gái qua chỗ khác.

Lý Quốc Đồng cười bỉ ổi: “Hôm nay anh là khách, anh thử một lần xem, thử đi.”

Cái chân lại lắc trở lại mặt hắn...

Diệp Hoan tiếp tục khiêm nhường: “Quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác, anh cứ tự hưởng thụ đi.”

Lại gạt qua...

” ‘Ngậm ngọc nhấm mỹ tửu’ xưa nay là thú vui phong nhã, Diệp huynh đệ thử một lần đi.”

Gạt trở lại...

Diệp Hoan dùn đẩy không được, đành phải nắm lấy bàn chân của cô gái, về mặt đau khổ nhìn cô.

“... Tắm chưa?”

Cô gái cười có chút miễn cưỡng: “Tắm rồi.”

Diệp Hoan như chút được gánh nặng thở dài một hơi cười nói: “Tôi thích chưa tắm cơ.”

Rồi hắn thuận thế buông chân cô gái ra.

Lý Quốc Đồng khen: “Không nghĩ tới khẩu vị của Diệp huynh đệ lại nặng như vậy.”

Quay đầu nhìn, Lý Quốc Đồng vỗ đùi, dường như rất quyết tâm: “Huynh đệ chờ đi, tôi tìm cho một em chưa tắm cho anh.”

Diệp Hoan không kịp ngăn cản, Lý Quốc Đồng đã chạy ra ngoài nhanh như một làn khói!

159. Chương 160: Lại Kết Thâm Cừ

Diệp Hoan là người có lòng hiếu kì, trước kia khi không có năng lực, rất nhiều lần muốn tìm hiểu một điều gì đó nhưng luôn luôn không cách nào hiểu được, khi đó hắn cùng với bọn Hầu Tử Trương Tam ngồi xổm ở đầu đường nhìn đủ mọi loại xe cộ nổi tiếng chạy băng băng trên đường thì thường tức giận mắng chửi vài câu mẹ nó, nhưng sau đó lại vô cùng hâm mộ suy đoán cuộc sống trôi qua hàng ngày của những kẻ có tiền.

Người nghèo khó mà đòi ăn toàn bánh bao nhân thịt tất nhiên là trò cười, vậy nên Diệp Hoan luôn cảm thấy những người có tiền ít nhất trên người cũng phải mặc trang phục của hãng Baleno.

Hiện tại hắn cũng dần dần hiểu được

Thì ra cuộc sống của kẻ có tiền là như thế này, uống rượu nguyên chất, hút xì gà, ôm mỹ nhân, còn có những tấm chi phiếu bay múa đầy trời, còn thêm cái vẻ khí khái phóng khoáng coi tiền như rác của bọn họ.

Đây chính là kẻ có tiền sao?

Ngồi trong phòng, Diệp Hoan nhìn Lý Quốc Đồng ôm mỹ nhân trong ngực, vừa hôn vừa gặm, mang theo vẻ mặt thỏa mãn cười đắc ý, không hiểu sao Diệp Hoan thầm thấy phản cảm.

Lý Quốc Đồng ôm lấy người đẹp tùy ý vuốt ve một lúc, dường như chợt nhớ tới gì đó, cao giọng kêu lên: “Tình Tình đâu? Tại sao lại không thấy nàng?”

Người đẹp trong ngực dường như ghen tỵ, vòng tay quanh cổ hắn, sắc mặt giận dữ: “Lý thiếu gia, người ta ở cùng với ngài còn không tốt sao? Sao ngài còn muốn cái người đầu gối lạnh lòng không hề thú vị kia làm gì nữa?”

Lý Quốc Đồng vẻ mặt tươi cười, tay lại sờ loạn trên ngực cô, nói: “Đầu gối lạnh lòng có tình thú của đầu gối lạnh lòng, ta càng muốn khiến cho nàng từ lạnh lòng biến thành nóng bỏng, sau đó nhìn nàng nằm rên rỉ dưới người ta”

Người đẹp chu môi nói thầm: “Cũng lâu như vậy rồi, cô ta vẫn cứ lạnh lẽo, có thấy ngài làm nóng được cô ta đâu...”

Lời này dường như chọc trúng chỗ đau của Lý Quốc Đống, sắc mặt y lập tức trầm xuống, cũng không để ý hai người Tần Dật, Diệp Hoan đang ngồi bên cạnh, dùng một cái đứng lên, hung hăng giáng cho mỹ nữ một bạt tai.

“Chuyện của ông nội người là để cho người lắm miệng hả? Người nghĩ người là cái gì? Có chút nhan sắc thì tưởng rằng ta phải cho người thể diện hay sao? Cút đi cho ông! Gọi Tinh Tinh đến đây!”

Mỹ nữ bụm mặt kinh ngạc nhìn hẩn cả nửa ngày, sau đó quay đầu khóc lóc chạy ra khỏi phòng.

Tần Dật cùng Diệp Hoan đồng thời nhăn mày lại, Lưu Tử Thành vẫn điềm nhiên như không, trêu chọc mỹ nữ ôm trong ngực, một màn kia hẩn dường như không nhìn thấy.

Tần Dật nhẹ nhàng gõ bàn trà, trầm giọng nói: “Quốc Đống, thôi bỏ qua đi, chỉ là vui đùa, có nhất thiết phải gây khó dễ cho bọn họ như vậy không?”

Lý Quốc Đống vừa rời khuôn mặt vẫn còn dữ tợn, trong chớp mắt đã đổi lại thành nụ cười sáng lạn:

“Ha ha, Tần ca, Diệp huynh đệ, thông cảm cho tôi, vừa rồi tôi uống hơi nhiều một chút, rượu vừa xông lên não đã không khống chế được chân tay. Đến đến đến, không để cho loại chuyện nhỏ nhặt này làm mất hứng, uống rượu thôi!!”

Tần Dật bưng chén rượu lên, nhàn nhạt cười, Diệp Hoan quét mắt nhìn hẩn một cái, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Cũng không lâu sau, một cô gái trẻ tuổi mặc một bộ váy liền áo màu trắng xuất hiện ở cửa phòng, trong tay cô gái nắm một cây sáo, nắm rất chặt, ánh mắt lạnh như băng trợn lẫn vài phần bất đắc dĩ.

Cô gái rất đẹp, khuôn mặt thiên nga, làn môi anh đào, đôi lông mày tinh tế xinh đẹp như tranh vẽ, chỉ là trong cặp mắt kia tỏa ra ánh mắt lạnh lùng tựa băng giá vạn năm, váy trắng của nàng hơi bay bay tạo ra một cảm giác đối lập mãnh liệt với những cô gái ăn mặc hở hang trong phòng. Cô giống như một đóa Tuyết Liên sinh trưởng trong địa ngục nham thạch nóng chảy.

Lý Quốc Đống vừa nhìn thấy nàng liền cao hứng vỗ tay nói: “Tinh Tinh, mau tới đây!”

Tinh Tinh mấp máy miệng, cô đứng tại cửa do dự một chút, cuối cùng vẫn chậm rãi đi vào.

“Tinh Tinh, uống cùng chúng ta một chén...” Lý Quốc Đống đưa rượu tới trước mặt Tinh Tinh, vẻ mặt say đắm chân thành, cũng không biết là thật hay giả.

Tinh Tinh nắm chặt cây sáo trong tay, hơi lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Thực xin lỗi, tôi là người diễn tấu sáo, không phải là người phục vụ rượu của các vị, Lý thiếu gia thứ lỗi!”

Hai gã con ông cháu cha khác đang chơi mạt chược cùng một chỗ lập tức cười rộ lên ha hả, ngả ngón huyết sáo.

Lý Quốc Đống bị Tinh Tinh nói lời cự tuyệt, sắc mặt hơi đỏ lên, đám cậu ấm đều là loại coi trọng mặt mũi, Tinh Tinh làm cho hẩn tiến thoái lưỡng nan ở trước mặt nhiều người như vậy, Lý thiếu gia không nhịn được mà thẹn quá hóa giận.

Mạnh mẽ nặn ra một khuôn mặt tươi cười, Lý Quốc Đống cố chấp đem rượu tới trước mặt Tinh Tinh, nói: “Tinh Tinh, chúng ta đều là người có hiểu biết ít nhiều về cuộc sống, hôm nay em cho ta chút mặt mũi, vẫn là nên uống một chén đi, đang ở trước mặt nhiều người như thế, chén rượu này ta giữ lại không hay lắm”

Tinh Tinh không đếm xỉa tới chén rượu được đưa tới ở trước mặt cô và cả ánh mắt của Lý Quốc Đống đang dần dần chìm xuống, chỉ lạnh lùng nói: “Lý thiếu gia, nếu như ngài muốn nghe tôi thổi sáo, hai nghìn đồng mười phút, xin hỏi ngài có muốn nghe không? Nếu ngài không nghe, tôi còn có việc phải ra ngoài trước...”

“Nghe, tất nhiên là nghe rồi, chẳng phải chỉ có hai nghìn đồng thôi sao, ta chi ra một trăm vạn, em thổi cả ngày cho ta có được không?”

Diệp Hoan nghe câu được câu chẳng, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi Tần Dật: “Chuyện gì xảy ra vậy? Karaoke sao lại có cả người thổi sáo ở đây?”

Tần Dật nói: “Với các câu lạc bộ loại này mà nói, cơ bản là có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của khách hàng, bọn họ có riêng đội người mẫu, đội diễn tấu, đội múa hát vân vân, chỉ cần là yêu cầu của khách hàng, cho dù cậu muốn nghe tiếng thanh, bọn họ cũng có thể đi Đức Vân Xã mời bà Quách Đức Cường đến ngay lập tức cho cậu, miễn là cậu có đủ tiền.”

Diệp Hoan giật mình, cô gái tên Tinh Tinh này chỉ sợ là một thành viên trong đội diễn tấu nhạc, bất hạnh bị Lý thiếu gia nhìn trúng nhan sắc, từ nay về sau e là cơn ác mộng bắt đầu rồi...

Lúc này một cậu ấm khác cất giọng trêu đùa: “Lý thiếu gia đúng là sáng khoái, vung tay một trăm vạn chỉ để nghe người ta thổi sáo. Anh muốn người ta thổi sáo của người ta hay thổi cây sáo của anh thế? Ha ha ha!”

Mọi người cười ha ha, Tần Dật, Diệp Hoan mặt không biểu tình, Lưu Tử Thành ôm mỹ nữ trong ngực, trên mặt lại mang theo nét cười có vài phần mỉa mai.

Tinh Tinh nghe thấy mọi người nói lời nói hạ lưu như thế, hốc mắt lập tức đỏ lên, không nói một lời xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng Lý Quốc Đống lại đóng cửa phòng lại, điềm nhiên vui vẻ nói: “Tinh Tinh, Lý Quốc Đống này bình thường lúc nào cũng chỉ dám nói lời dịu dàng với em, lại đối tốt với em như vậy. Lúc nào ta cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười, hàng ngày ở đây tán tụng em thế mà em một chút cũng không nể mặt ta?”

Diệp Hoan tiến đến gần bên tai Tần Dật, nhỏ giọng nói: “Anh Tần, anh muốn giới thiệu để em có thêm hiểu biết, chính là những thứ như này sao?”

Mắt Tần Dật ánh lên một chút tức giận, xem ra gã cũng bắt đầu chán với những việc Lý Quốc Đống đang làm, gã chỉ quay đầu liếc nhìn Diệp Hoan một cái, không trả lời.

Tinh Tinh không hề sợ hãi nhìn chằm chằm vào Lý Quốc Đống, giọng nói càng lạnh lùng: “Lý thiếu gia, tôi là người diễn tấu, tôi bán nghệ không phải bán thân, xin Lý thiếu gia thả cho tôi một con đường sống.”

Lý Quốc Đống trầm giọng cười, nói: “Đã bán thì là bán, còn chia rõ ràng như vậy làm gì? Hôm nay em bán nghệ, ngày mai không biết chừng cũng sẽ bán thân, sớm muộn gì cũng bán, không bằng dứt khoát bán cho ta...”

Tần Dật cũng không nhìn được nữa, không nặng không nhẹ gõ lên bàn, lạnh lùng nói: “Quốc Đống, đủ rồi, đêm nay cậu uống nhiều quá, quay về ngủ đi”

Lý Quốc Đống quay mạnh đầu lại, mắt đỏ ngầu, nói: “Anh Tần, hôm nay đừng trách tôi không nể mặt anh. Con đàn bà này không biết điều, ngày thường tôi nâng niu cô ta, thưởng rất nhiều tiền, còn tặng hoa, tặng quà cho cô ta. Lần nào tặng cô ta cũng đều nhận lấy mà không từ chối nhưng bây giờ lại bày ra dáng vẻ trinh tiết liệt nữ, coi tôi là thằng ngu hay sao? Đêm nay không theo ý tôi, tôi không nuốt trôi được cơn tức này!”

Tinh Tinh cả giận nói: “Chính anh tự nguyện đưa đến, có liên quan đến tôi hay sao? Tôi không lấy, anh còn mặt dày mày dạn nhét vào, những vật anh đưa đến, tôi đều ném vào thùng rác.”

Lý Quốc Đống cười lạnh: “Tiền thì sao? Tiền tôi đưa cô cũng ném sao?”

Sắc mặt Tinh Tinh lập tức trắng bệch, chần chờ nói: “Tiền... Tôi cần tiền...”

“Lý Quốc Đống này không phải người coi tiền như rác, rút một lượng tiền lớn xuống sông tốt xấu gì cũng nghe thấy một tiếng vang. Dù sao cũng còn hơn bỏ tiền ra xem cái khuôn mặt lạnh băng cứng đờ như người chết của cô. Hôm nay bạn bè của tôi đều ở đây, đừng để cho người ta nói tôi bắt nạt cô, uống chén rượu này, từ nay về sau tôi vẫn ưu ái cô, không uống, hừ, cô tự lo liệu cho tốt.” Lý Quốc Đống nghiêng răng nói, giọng điệu ngạo mạn độc hung ác.

Tinh Tinh ngậy ngốc nửa ngày, trong mắt đã đầy nước, chỉ cần chớp mắt một cái, nước mắt liền chảy đầy xuống mặt.

Cô im lặng khuất nhục, run rẩy tiếp nhận chén rượu trong tay Lý Quốc Đống.

Diệp Hoan ngồi trên ghế sa lon dài, lạnh lùng chăm chú nhìn Tinh Tinh.

Đất nước Trung Hoa rộng lớn tất nhiên không thiếu những thanh niên nhà giàu hư hỏng giống như Lý Quốc Đống, có thiếu cũng là thiếu những kẻ dưng cảm không chịu khom lưng trước quyền quý. Sự việc phát sinh đêm nay, thiện hay ác với Diệp Hoan mà nói đã không còn quan trọng, chính bản thân hắn cũng đã gặp được không ít lần. Hắn đang nhìn Tinh Tinh, nhìn chén rượu trong tay Tinh Tinh, nếu như cô khuất phục, uống xong chén rượu kia, vậy thì đêm nay hắn cũng nhắm mắt lại, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Nếu như chính cô cũng là người chịu thua vận mệnh, cúi đầu trước người quyền quý, vậy thì có tư cách gì trông cậy vào người khác cứu cô?

Đây chính là triết lý sống của Diệp Hoan, rất tàn khốc nhưng hắn cũng chẳng thấy có gì là sai trái, đã qua nhiều năm như vậy, mỗi khi hắn đối mặt với rủi ro nghịch cảnh, đã khi nào có người ra tay cứu hắn? Điều là hắn tự lực cánh sinh, cần răng chịu đựng, tự liếm vết thương mà sống tiếp.

Bây giờ, hắn đang lẳng lặng nhìn Tinh Tinh thế nhưng ánh mắt lại hoảng hốt, dường như nhìn thấy được trên người cô hình bóng chính mình mấy năm về trước.

Hắn vì sao vượt qua được tất cả, đó chẳng phải là vì sau lưng hắn có các thế lực to lớn hậu thuẫn hay sao, nhưng loại thân thế ly kỳ như vậy dù sao trên đời này cũng chỉ có thể phát sinh ở trên người hắn, còn những người khác cũng chỉ là người thường, bọn họ làm sao tự cứu lấy mình được

Tinh Tinh cắn môi, nhìn chăm chăm vào Lý Quốc Đống không nói một lời, trong căn phòng, thời gian dường như đông cứng lại.

Không biết qua bao lâu, rốt cục Tinh Tinh cũng có động tác, mà động tác của nàng khiến cho Diệp Hoan vui mừng tự đáy lòng.

Chỉ thấy cánh tay của Tinh Tinh giơ lên, hất cả chén rượu vào mặt Lý Quốc Đống, Lý Quốc Đống đột nhiên gặp biến cố như vậy không kịp phản ứng, hai mắt nhắm tịt lại, kêu vang lên

Sắc mặt Tinh Tinh càng thêm tái nhợt, ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ không giấu được, lặng yên thối lui tới cửa phòng.

Diệp Hoan nở nụ cười, Tinh Tinh đã đưa ra lựa chọn chính xác cho vận mệnh của mình, thế gian này có lẽ còn có rất nhiều người sợ hãi quyền quý, vận mệnh của bọn họ còn không bằng con kiến, nhận hết đau khổ về mình, nhưng tuyệt đối không bao gồm cô gái tên Tinh Tinh kia.

Tôn nghiêm, chỉ có thể do chính mình giữ lấy, người có tôn nghiêm, đi đến đâu cũng sẽ có người đưa tay đến với bọn họ, cũng giống như hiện tại, Diệp Hoan cười thờ dài, xem ra đêm nay mình lại phải làm chuyện vô bổ rồi, mặc kệ chuyện này thế nào hắn cũng phải quán.

“Con điếm thói tha, tao nhân nhượng với mày mày lại không biết xấu hổ” Lý Quốc Đống nổi giận.

Hung hăng lau đi rượu chảy trên mặt, Lý Quốc Đống liền giơ tay vung một cái tát vào mặt Tinh Tinh.

Thế nhưng tay hắn còn chưa chạm được khuôn mặt của cô thì cổ tay đã bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ bắt được.

Khuôn mặt cười tủm tỉm có vẻ không đứng đắn chút nào của Diệp Hoan lọt vào trong mắt Lý Quốc Đống.

“Anh Lý, anh nóng giận như vậy làm gì? Đến đây tìm niềm vui, tự nhiên lại nổi giận vô vị như vậy có đáng không?”

Mắt Lý Quốc Đống híp lại, nhìn chăm chăm vào Diệp Hoan, điềm nhiên nói: “Anh muốn ra mặt thay cô ta sao?”

Diệp Hoan nhe răng cười với Tinh Tinh ở bên kia đang luống cuống không biết phải làm gì, nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân đó nha, cơ hội quý báu như vậy, bình thường tôi ra giữa đường cái khóc lóc hô hào muốn tìm một mỹ nữ gặp rủi ro để cứu, kết quả xui tận mạng đều mẹ nó toàn gặp mấy bác gái béo lú, mấy bà già

mập, giúp họ xong làm tôi ngán đến mức ba ngày không muốn ăn thịt, hiện giờ cơ hội xuất hiện ngay trước mắt, tôi không thể không nhận nha.”

Lý Quốc Đống cũng cười: “Cho nên, tôi chính là nhân vật phản diện trong câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân? Kết cục là để cho anh đập lên mặt tôi?”

Diệp Hoan nghiêm túc nói: “Nội dung vở kịch cần phải có mà, cũng đều là nghệ thuật... Không có loại tình thần hiến thân vì nghệ thuật như thế này, ai cũng đều mẹ nó diễn Dương Bạch Lao, vậy từ nay về sau trên sân khấu lấy ai diễn Hoàng Thế Nhân?”

Mặc dù biết rõ mình là người vẫn đang trong hiểm cảnh, nhưng Tinh Tinh lại bị lời nói của Diệp Hoan chọc cho cười khúc khích, khuôn mặt phỉ kín nước mắt lập tức giống như bông mai vàng mới nở, tuyệt sắc khuynh thành.

Lý Quốc Đống sắc mặt âm trầm đáng sợ, Diệp Hoan đang giữ lấy tay của hắn, hắn lại quay đầu nhìn Tần Dật, diềm nhiên nói: “Anh Tần, đây là người anh mang đến, anh cũng không nói gì sao?”

Tần Dật bưng chén, nhàn nhạt nhấp một ngụm, nói: “Người tôi mang đến là bạn của tôi, cũng không phải là con ngựa chết, tôi không quản được hắn”

Mắt thấy Tần Dật đã nói rõ mình sẽ không xen vào chuyện này, ánh mắt Lý Quốc Đống càng thêm ngoan độc tàn nhẫn.

“Anh Tần không quản được hắn, vậy để tôi quản giúp anh” Lý Quốc Đống cười gằn nói.

Tần Dật mặt mày bất động, lạnh nhạt nhún vai, ra vẻ không sao cả.

Lý Quốc Đống lạnh lùng quay sang nói: “Tiểu tử, hiện giờ cậu buông tay vẫn còn kịp, nể mặt anh Tần, chuyện vừa rồi tôi coi như không phát sinh, Lý Quốc Đống tôi vẫn coi cậu là bằng hữu. Cậu ở Tứ Cửu Thành hỏi thăm xem Lý Quốc Đống này...”

Lời nói còn chưa dứt, bộp một tiếng giòn tan, cái tay nhàn rồi kia của Diệp Hoan đã tiếp xúc thân mật với mặt Lý Quốc Đống.

“Đánh nhau thì đánh nhau, con mẹ nó mày nói nhảm quá nhiều rồi!” Diệp Hoan hung hăng mắng, vừa nói vừa đánh lên má kia của Lý Quốc Đống một quyền nữa, sau đó nâng đầu gối mạnh mẽ húc lên bụng của hắn.

Chịu xong ba cú đánh, Lý Quốc Đống trông như một con tôm khom người nằm trên mặt đất kêu gào thảm thiết

Hai tên công tử vừa cùng đánh bài một chỗ với y cũng xông lên chuẩn bị hỗ trợ. Diệp Hoan lăn lộn phổ phường tuy nói không có bản lĩnh thật sự gì nhưng cũng là một người thường xuyên sinh sự đánh nhau, luận kinh nghiệm đánh nhau, tự nhiên hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những kẻ giàu có quen sống sung sướng an nhàn này. Thấy hai người vọt tới, Diệp Hoan cầm lấy một chai rượu trên bàn trà, dùng sức đập vào đầu một trong hai người.

Đoang!

Đầu người kia toác ra, máu tươi theo trán chảy xuống, cái chai lại không bị vỡ.

Diệp Hoan lại chop lấy cái chai đánh về tên còn lại.

Đoang!

Máu chảy ra, cái chai vẫn là không vỡ.

Nhìn ba người kêu rên lăn lộn trên mặt đất, Diệp Hoan ngồi lặng nửa ngày, ngơ ngác nhìn chằm chằm bình rượu trong tay, bình rượu hoàn hảo không nứt mẻ gì, trên vỏ chai là chữ nước ngoài hắn đọc không hiểu.

“Đây mẹ nó là cái rượu gì thế..” Diệp Hoan lẩm bẩm nói.

Lưu Tử Thành đi đến bên cạnh hắn cười nói: “Louie XIII, rượu này đắt tiền lắm”

“Cái chai này cũng quá là chất lượng rồi, từ nay về sau tôi phải uống nó... Mẹ, quả thực là hung khí a.”

Tần Dật nhìn Lý Quốc Đống kêu rên không ngừng trên mặt đất, cười khổ nói: “Tôi sớm nên nghĩ đến, cậu là kẻ đi đến đâu gây chuyện đến đó, aizz, thật không nên mang cậu tới đây ...”

Diệp Hoan cười nói: “Anh Tần, thật có lỗi, tính tình tôi đôi khi nóng giận không khống chế được, có điều sau này cũng tốt, khi còn bé có một thầy tướng số đã tính qua cho tôi, nói ta Ngũ hành mệnh hỏa, tính tình nóng nảy, tương lai lập gia đình nếu như có thể tìm cho tôi sáu người vợ, nói không chừng tính tình cũng có thể tốt lên...”

“Được rồi được rồi, tôi thấy cậu giống Ngũ hành mệnh muốn ăn đòn hơn, hiện giờ mỹ nhân cậu cũng cứu rồi, Diệp đại anh hùng, mau đi nhanh lên, tôi ở lại đây lau móng sạch sẽ cho cậu.” Tần Dật tức giận nói.

Vì vậy Lưu Tử Thành cùng với Diệp Hoan và Tinh Tinh rời đi.

Trước khi ra cửa, Diệp Hoan nhìn Lý Quốc Đống đang nằm trên mặt đất, sau đó nghiêm túc nói với Tần Dật: “Anh Tần, trên đường tới đây anh đã nói chúng ta cùng với bọn họ thực ra cùng là một loại người, tôi cảm thấy không đúng.”

Tần Dật kinh ngạc nhìn hắn.

Diệp Hoan thản nhiên nói: “Khẳng định không cùng một loại người, tôi không giống với bọn họ... Đều nói nước cạn nhiều rùa, Bắc Kinh này nước sâu như vậy, rùa cũng không ít, hôm nay tôi được mở mang kiến thức, cái đầm nước sâu này, thật là bản.”

Nói xong Diệp Hoan ha ha cười, mang Lưu Tử Thành cùng Tinh Tinh nghênh ngang rời đi.

Ra khỏi cửa câu lạc bộ, cho đến lúc đi vào ngõ nhỏ tối tăm lúc đầu, Diệp Hoan một mực than thở.

Sự tình chọc cũng đã chọc rồi, đánh cũng đánh rồi, lúc ấy cảm thấy thống khoái nhưng bây giờ làm sao để giải quyết tốt hậu quả chuyện này?

Nghe nói Lý gia năng lực không nhỏ, hôm nay đắc tội Lý Quốc Đống là đánh vào mặt mũi của đám con ông cháu cha này. Ngày mai khẳng định truyền khắp Tứ Cửu Thành, thù này cũng kết sâu rồi, sau này ở Bắc Kinh sẽ gặp phải loại trả thù như thế nào?

Còn có cái vị Tinh Tinh đang đi đằng sau kia, họ gì không biết, lai lịch gì cũng không biết, không hiểu làm sao tự nhiên lại giúp cô ta, thời bây giờ con gái đều rất khôn khéo, chắc chắn sẽ không hồ đồ lấy thân báo đáp, mình tự nhiên lại đi giúp cô ta thoát khỏi làm gì chứ?

Diệp Hoan vừa đi vừa âm thầm cười khổ.

Tinh Tinh một mực trầm mặc đi theo sau Diệp Hoan, trong đầu suy nghĩ lung tung, vừa định mở miệng gọi hắn lại, sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Dưới ánh sáng hắt ra từ cửa ra vào câu lạc bộ, Lý Quốc Đống ôm bụng lão đảo chạy đến, mấy tên bảo vệ của câu lạc bộ chạy theo đằng sau, nhìn thấy ba người Diệp Hoan ở trong ngõ, Lý Quốc Đống lớn tiếng kêu to: “Ngăn hắn lại! Chính là hắn đánh ta, các người bắt hắn đem đến đồn công an cho ta, lão tử có người quen ở đó, chính chết hắn”

Ba tên bảo vệ không dám chần chờ, anh dũng xông pha theo lệnh của Lý Quốc Đống.

Diệp Hoan nheo mắt, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mặt, đang định kéo Lưu Tử Thành cùng Tinh Tinh chạy trốn, lại nghe ở sâu trong ngõ nhỏ truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Lẽ nào người đời lại oán hận ta đến vậy? Tại sao hai đầu đều bị chặn?” Diệp Hoan ngửa mặt lên trời kêu than, lúc này hắn thật sự cuồng lên rồi

Lưu Tử Thành xắn tay áo lên, khề nói: “Liều mạng thôi, nếu như xong trận này mà vẫn còn sống, trở về phải kiểm điểm lại nhân phẩm của cậu.”

Diệp Hoan cũng quyết tâm, bắt đầu vận sức chuẩn bị liều mạng cá chết lưới rách.”

Tiếng bước chân ở phía ngoài ngõ gào thét truyền tới, là một đám người vạm vỡ mặc tây trang, đám đại hán kia coi họ như không khí, nhanh chóng lướt qua ba người Diệp Hoan, trực tiếp vọt tới trước mặt Lý

Quốc Đống cùng ba gã bảo vệ, ra tay không khách khí, Lý Quốc Đống không chút chuẩn bị nào lần thứ hai bị đẩy ngã

Động tĩnh lớn như thế đã kinh động đến câu lạc bộ, lại thêm một đám bảo vệ mang theo gậy gộc chạy đến. Bọn họ chạy đến nơi nhìn thấy một đám bảo tiêu mặc tây trang hung thần ác sát nhìn chằm chằm vào bọn họ. Đám bảo vệ sợ hãi cả kinh, những người cầm gậy càng không một người nào dám bước lên trước.

Lưu Tử Thành giờ nắm tay lên, nghi hoặc không rõ: “Cái này... Đây là tình huống gì? Ân oán giang hồ sao?”

Diệp Hoan nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, cười nói: “Tiên sư nó, căng thẳng quá làm tôi quên mất, tôi dẫn theo bảo tiêu tới, vẫn để bọn họ đợi ở bên ngoài, vừa rồi thiếu chút nữa định quỳ luôn xuống dưới chân bọn hần rồi chứ...”

Lưu Tử Thành: “...”

“Anh nói xem Lý Quốc Đống không trêu chọc ai, tự nhiên bị chúng ta đánh cho hai trận, có oan hay không?”

“Cậu chơi mặt chược còn thắng hần mấy trăm vạn, hần càng oan hơn.” Lưu Tử Thành tức giận nói.

Nhắc tới tiền, Diệp Hoan liền hăng hái: “ Dù sao hần đã thua lão tử nhiều tiền như vậy, bây giờ lại càng đắc tội chết với hần rồi, không bằng bây giờ chúng ta lại đi cướp bóc hần lần nữa, giờ hần đã bất tỉnh, đúng là trời ban cơ hội tốt nha.”

Nghĩ là làm ngay, Diệp Hoan bước nhanh về phía trước, lật ngựa Lý Quốc Đống lên giống như rán trứng, tìm khắp trên người hần có cái gì giá trị, vòng cổ, nhẫn, tiền mặt... đều vơ vét sạch sẽ.

Nhìn thu hoạch lớn đêm nay, Diệp Hoan mừng rỡ cười ha ha, trong lòng tràn ngập cảm giác thành công.

Một cước đem Lý Quốc Đống đang hôn mê bất tỉnh đạp lăn một vòng, Diệp Hoan cười mắng: “Thằng chó này, con mẹ nó mày tới đây để đánh nhau hay là đến giúp đỡ người nghèo?”

160. Chương 161: Viện Trưởng Đến Bắc Kinh

Đánh cũng đánh rồi, người đã đoạt, thù cũng đã kết, không hiểu sao, mí mắt Diệp Hoan chợt nhảy. Ta đến Bắc Kinh đến cùng là đúng hay sai? Ngay cả một chút chuyện bất bình cũng muốn quản, trong vùng nước đục này không biết có bao nhiêu chuyện bất bình, chính mình có thể quản hết được hay sao?

Cứ tiếp tục như vậy, đám nội nha ở Bắc Kinh (con cháu quan chức) chỉ sợ sẽ bị mình đắc tội hết một lượt, về sau trở thành kẻ ai cũng chán ghét làm sao ở lại Bắc Kinh đây?

Diệp Hoan vốn là muốn tạo dựng sự nghiệp ở Bắc Kinh đây.

Chỉ tiếc hiện tại sự nghiệp chỉ vừa mới bắt đầu đã sinh ra kiêu ngạo, người quyền quý cũng đã đắc tội hai kẻ: Triệu Dương và Lý Quốc Đống. Tương lai không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người nữa?

Quay lại nhìn thấy sự cảm kích trong mắt Tinh Tinh, Diệp Hoan cảm thấy bình tĩnh trở lại.

Mặc kệ có bao nhiêu chuyện bất bình, tương lai có đắc tội bao nhiêu người, không vừa mắt là phải ra tay!

Rất nhiều người sau khi có được phú quý liền mất đi chính kiến, chần chừ sợ trước sợ sau. Diệp Hoan hần sẽ chứng minh dù cho có địa vị gì đi nữa thì vẫn giữ được bản chất của thằng đàn ông. Là đàn ông thì không thể nhìn phụ nữ bị sỉ nhục.

Trong ngõ nhỏ tăm tối, Lý Quốc Đống vẫn hôn mê bất tỉnh, đám bảo vệ của câu lạc bộ đang giằng co với bọn vệ sĩ nhưng lại chẳng có nửa phần khí thế, giống như đám chó con nơm nớp lo sợ nhìn về phía sư tử, Diệp Hoan cảm thấy mất mặt thay bọn họ.

Diệp Hoan chợt hô lên: “Bỏ đấy, chạy thôi!”

Mọi người nhanh chóng tản đi.

Tinh Tinh đi theo Diệp Hoan cùng Lưu Tử Thành từ trong ngõ chạy ra, đứng cạnh chiếc Mercedes, Tinh Tinh thở gấp rồi mở miệng, thanh âm trong trẻo, lạnh lạnh lại có chút đề phòng:

“Các người ... đến cùng là ai?”

“Lôi Phong! Chuyên đánh sắc lang chính là Lôi Phong ta!” Diệp Hoan trả lời rất bình tĩnh.

Khoẻ miệng Tinh Tinh cong lên như muốn cười nhưng cố gắng kìm lại :

“Đánh người còn đoạt tiền, Lôi Phong này đúng là hiếm thấy ...” Tinh Tinh thản nhiên nói.

“Đó là cô chưa từng thấy mà thôi, giờ là lúc nào rồi, Lôi Phong cũng phải tiến bộ, trừng phạt kẻ ác lại không lấy thù lao, đó không phải kẻ ngu sao?” Diệp Hoan không thèm ngẩng đầu, móc trong túi quần ra số tiền vừa mới cướp được, rất nghiêm chỉnh đếm từng tờ một.

Tinh Tinh ngồi bên trong chiếc Mercedes được bài trí rất xa hoa, lại nhìn vẻ mặt như con buôn của Diệp Hoan, ngón tay đầy nước miếng loạt soạt đếm tiền. Tinh Tinh thầm than, đây là kẻ nào? Hắn vốn đang chơi cùng với đám công tử bột kia nhưng lại vì cô mà trở mặt với bọn họ. Khi hắn ra tay cũng không chút khách khí, động tác hung ác, dứt khoát, đánh xong liền bỏ chạy.

Nếu nói hắn là lưu manh thì sao lại ngồi trong chiếc xe cao cấp sang trọng như thế này, phía sau còn một đám vệ sĩ đi theo bảo vệ. Nếu nói hắn là công tử giàu có ... chưa từng gặp qua người vừa hành hung người ta xong lại lột luôn tiền bạc, hiện giờ hai mắt tỏa sáng nhìn chiến lợi phẩm, nước miếng cũng sắp chảy cả ra ngoài. Đây là hình tượng một công tử giàu có sao?

Người này, thực sự rất kỳ lạ.

Bầu không khí trong xe rất yên lặng, chỉ có tiếng đếm tiền vẫn đều đặn vang lên, Diệp Hoan hai mắt nhìn chăm chăm vào chỗ tiền, đếm đi đếm lại rất cẩn thận, miệng lầm bầm tính toán, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện xung quanh

Lưu Tử Thành ngồi cạnh ôm trán thở dài, cũng không hiểu hắn thở dài cái gì.

Chẳng biết qua bao lâu, Diệp Hoan mới ngẩng đầu mờ mịt nhìn vào Tinh Tinh nói: “Đếm tới đâu rồi?”

“Hai vạn lẻ năm trăm ...” Tinh Tinh tốt bụng nhắc nhở hắn.

Diệp Hoan lại cúi đầu xuống tiếp tục đếm.

Rút cục Diệp Hoan cũng đếm xong tiền, ngẩng đầu đầy thỏa mãn mà than thở: “ Hơn hai vạn bốn nghìn, mẹ kiếp, ta phát tài rồi!”

Lưu Tử Thành thở dài: “Diệp Hoan, người quân tử không trọng tiền tài. Cậu hành xử cũng thật là...”

“Quản cái hành xử quái gì, tiền thu vào tay mới là của mình”

Diệp Hoan cẩn thận cất tiền vào trong túi quần, lúc này dường như mới nhớ ra mỹ nữ tuyệt sắc Tinh Tinh.

“Người đẹp gọi là Tinh Tinh à?”

Tinh Tinh quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý hắn.

Nữ nhân đều có chút kiêu ngạo, càng xinh đẹp càng kiêu ngạo, một người đàn ông chỉ lo đếm tiền mà phớt lờ sự hiện diện của nàng, thật đúng là chẳng ra sao. Với đẳng cấp của Tinh Tinh, cô hoàn toàn có tư cách quay đầu đi chỗ khác.

”Tinh tinh, là chữ Tinh có ba chữ Nhật sao?”

Tinh tinh vẫn khoanh tay, hoàn toàn không thèm để ý lời hắn nói.

“Ba chữ Nhật, chẳng lẽ là Ngũ hành khuyết Nhật?”

(Lời cổ vấn: chữ đọc là tinh, trong “tinh thể”, “thủy tinh”

Gồm ba bộ Nhật ghép lại mà thành.

Vì tiếng trung nhiều chữ tinh. nên nếu nghe tên mà chưa chắc về chữ Hán thì phải hỏi theo cách lịch sự.

ts thẳng main chữ. Đúng là ngực không vết mực. Ngũ hành: kim mộc thủy hỏa thổ. Làm gì có nhật mà khuyết?)

Còn chưa nói xong, Lưu Tử Thành đã nhanh chóng chặn miệng hặn lại, cười khan nói: “Chúng ta đổi chủ đề đi, Tinh Tinh, chuyện đêm nay đã ồn ào tới mức này, về sau câu lạc bộ kia chỉ sợ cô khó mà bước chân vào được nữa, cẩn thận Lý Quốc Đống trả thù.”

Gương mặt Tinh Tinh hiện lên một nụ cười u sầu, nhẹ nhàng gật đầu.

Dường như tự biện bạch cho mình, Tinh Tinh không nhận được nói: “Tôi không phải kỹ nữ, tôi chỉ ca hát thôi.”

Diệp Hoan lười biếng nói: “Nhìn ra được, nếu cô là kỹ nữ tôi cũng chẳng muốn cứu.”

“Bởi vì tôi rất cần tiền nên mới không thể không ...”

Diệp Hoan rất nhanh nói: “Tôi hiểu, người trà trộn vào chỗ này đều có nỗi khổ tâm riêng, không phải người nhà mắc bệnh thì cũng vì học phí đại học.”

Tinh Tinh mở tròn hai mắt: “Làm sao anh biết? Mẹ tôi bị ung thư phổi, tôi lại chỉ là sinh viên trường nghệ thuật, không có khả năng giúp mẹ chữa bệnh nên mới ...”

Diệp Hoan lắc đầu nói: “Cô không cần giải thích, cô có lý do gì tôi cũng không quan tâm, may là cô còn có chút tôn nghiêm, nếu vừa rồi cô thực sự uống hết chén rượu kia, đêm nay dù Lý Quốc Đống có lột sạch quần áo cô trước mặt tôi, tôi cũng không có bất cứ phản ứng nào.”

Dừng lại một chút Diệp Hoan thêm một câu giải thích: “Tôi nói không phản ứng là về khía cạnh tinh thần, nếu như cô thực sự trần truồng trước mặt tôi, phản ứng sinh lý của tôi khẳng định vẫn có, hơn nữa còn mạnh mẽ tới mức khiến người khác sợ hãi nha ...”

Lưu Tử Thành thở dài: “Cái miệng thói của cậu ...”

Mặt Tinh Tinh thoáng đỏ ửng, oán hận liếc Diệp Hoan: “Tôi phát hiện anh cũng chẳng phải loại tốt lành gì.”

Diệp Hoan kéo kính xe xuống, phớt lờ cái nhú mày của Tinh Tinh, châm một điếu thuốc: “Cứu người thì cứu đến cùng, tiền Phật phải tiền tới Tây Thiên, tuy rằng cứu được cô nhưng chúng tôi cũng đạp đi chén cơm của cô, nói xem, mẹ cô chữa bệnh cần bao nhiêu tiền?”

Tinh Tinh ngậy ra một lúc, trong ánh mắt lộ ra vẻ đề phòng: “Anh có điều kiện gì?”

Diệp Hoan như cười như không: “Tôi có thể có điều kiện gì? Cô cho rằng tôi cùng một loại với Lý Quốc Đống sao? Nếu thật vậy vừa rồi tôi làm gì phải cứu cô? Cùng hăn ăn luôn cô cho nhàn.”

Tinh Tinh nhìn hăn thật kỹ, trầm mặc, trong mắt dần nhen nhóm một tia hy vọng, lan tỏa nhanh chóng

“Anh đồng ý giúp tôi sao? Thật như vậy ư? Anh đồng ý giúp mẹ tôi chữa bệnh?”.

Cắn chặt môi, mắt Tinh Tinh lập tức đóng đầy nước mắt, ánh mắt lại khẩn khoản cầu xin:

“Coi như tôi mượn anh, về sau tôi nhất định trả lại cho anh, được không?”

Nhìn ánh mắt cầu xin của cô, Diệp Hoan chợt ngẩn ngơ.

Hắn như thấy lại bản thân mình mấy tháng trước đây, trong nhà xưởng bỏ hoang tồi tàn, hăn cũng cầu xin Chu Mị y như thế. Thậm chí ngay cả lời nói cũng giống hệt nhau, đó là thời khắc đau khổ khó quên nhất đời hăn, tình huống bây giờ không khác gì khi đó, cái khác là hăn từ người đi cầu xin nay đã trở thành người ban phát.

“Thật sự.” Diệp Hoan gật đầu khẳng định, trong lòng cảm khái, không biết vì sự quật cường của cô bé này hay vì sự quật cường của chính mình lúc ấy.

“Tôi thậm chí còn không biết tên của anh, chúng ta vốn không quen biết...” Tinh Tinh chần chờ nói.

“Không sao, quan trọng là người thân của cô bị bệnh, cái khác cô không cần biết.”

Cô gái quật cường này thật ra vẫn là một sinh viên non nớt đơn thuần, chẳng qua cái xã hội phức tạp này đã phủ lên vẻ ngoài của cô một lớp da lạnh lùng.

Im lặng hồi lâu, Tinh Tinh cúi đầu rất khó khăn nói ra vài chữ: “Khả năng, khả năng cần ... hai mươi vạn.”

“Tôi cho cô bốn mươi vạn.” Diệp Hoan rất thẳng thắn móc từ trong túi quần ra bốn tờ chi phiếu đưa cho Tinh Tinh

Tinh Tinh mở to mắt, run rẩy tiếp nhận.

“Nhiều tiền như vậy. Anh nói cho liền cho sao?”

Diệp Hoan cười nhạt nói: “Chỗ tiền này chỉ đủ bọn hần chơi bốn ván mặt chược.”

Tinh Tinh sợ sệt một lát, trong mắt ẩn ẩn bi thương.

“Đời thật không công bằng.”

“Thật ra vẫn rất công bằng, bọn hần chẳng qua là hơn ở chỗ có người cha tốt, ngoài ra chẳng có gì hơn được cô.” Về mặt Diệp Hoan lúc này còn nghiêm túc hơn về chuyện chú đêm tiền hồi nãy.

Diệp Hoan lại cười: “Ít nhất khi bọn hần bị đánh, cô có thể ở bên cạnh xem kịch, đãi ngộ đặc biệt này bọn hần có thúi ngựa cũng không đuổi kịp được cô.”

Tinh Tinh cười khúc khích, sau đó nhìn hần cẩn thận: “Vì sao lại giúp tôi?”

“Có lẽ bởi vì chính mình.” Diệp Hoan thở dài: “Nhìn cô liền nhớ lại tôi trước đây.”

Tinh Tinh cắn môi dưới, khó hiểu nhìn hần, sau một lúc, cô gật gật đầu nói:

“Tôi sẽ trả lại cho anh, nhất định.”

Cho dù Diệp Hoan có từ chối ra sao, Tinh Tinh vẫn khẳng khái đưa hần số điện thoại của cô, còn nói địa chỉ trường nghệ thuật của cô cho hần biết.

Ô tô đi đến một đường cái ở khu Đông Thành, Tinh Tinh kêu dừng xe, quay đầu gọi điện thoại lên hướng về phía Diệp Hoan lộ ra nụ cười mê người.

“Tên của tôi là Trần Thiển, về sau đừng gọi tôi là Tinh Tinh, cái tên này khó nghe muốn chết.”

Diệp Hoan quay đầu sang Lưu Tử Thành, vui mừng nói: “Hóa ra ngũ hành của cô ấy không bị khuyết Nhật”

Lưu Tử Thành: “...”

Trần Thiển đứng cạnh xe suy nghĩ một chút rồi lục túi lấy ra bốn chiếc vé đưa cho hần, nói:

“Cảm ơn đêm nay đã cứu tôi, tôi không có gì báo đáp anh, tối mai ở sân vận động có tổ chức buổi hòa nhạc, tôi đã được mời tới thổi sáo trong dàn nhạc, anh có muốn tới xem không?”

Trần Thiển đầy trông mong nhìn Diệp Hoan.

Cự tuyệt cô gái xinh đẹp như vậy sẽ bị trời phạt đấy.

Diệp Hoan đành tiếp nhận chiếc vé.

Trần Thiển tung tăng rời đi, Diệp Hoan chờ đến khi không thấy bóng dáng cô đâu nữa mới bảo vệ sĩ lái xe đi.

Trong xe, Lưu Tử Thành nhìn về phía hần nhướng mày, cười chế giễu:

“Anh hùng cứu mỹ nhân? À còn tiền Phật tiền tới Tây Thiên?”

Diệp Hoan trầm giọng nói: “Vì thế giới tốt đẹp ...”

“Cậu ít giả bộ cho tôi! Không quan tâm cậu làm thế vì cái gì, tôi có chuyện nói cho cậu biết, tránh sau này cậu bị người ta chửi bới sau lưng.”

“Chuyện gì?”

“Đêm nay loạn như vậy, cậu đã đắc tội với Lý Quốc Đống và hai cậu ấm khác. Chi phiếu cậu thắng được từ bọn hắn chỉ sợ không thể dùng được rồi.”

“Có ý gì?” Diệp Hoan mí mắt nhướng lên.

Lưu Tử Thành chậm rãi nói:

“Ngay cả việc đó cũng không biết sao? Lý Quốc Đống bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho ngân hàng đóng băng chi phiếu trong tài khoản của hắn. Chẳng những tám triệu cậu thắng bài sẽ trôi theo dòng nước mà ngay cả bốn tám chi phiếu cậu đưa cho người đẹp kia cũng sẽ bị khóa. Nếu không có gì bất ngờ thì tất cả chi phiếu trên người cậu đều sẽ mất hiệu lực”

Diệp Hoan miệng chợt run, nước mắt như sắp chảy ra rồi.

“Lý Quốc Đống sao có thể làm như vậy? Thật không biết xấu hổ!”

“Đổi lại nếu tôi bị đánh như vậy, nhất định cũng sẽ khóa tài khoản.”

Tiền phi pháp quả nhiên là phi pháp, trong nháy mắt liền bay mất.

Diệp Hoan ngây người nửa ngày bỗng nhiên đập mạnh đầu vào kính xe, vẻ mặt đầy bi phẫn.

“Người tốt đúng là không thể làm được! Tám triệu! Tám triệu! Tám triệu của tôi ...”

Diệp Hoan buồn bã quay lại khách sạn, Nam Kiều Mộc đang ngồi duỗi chân trên giường nhàn nhã đọc tạp chí.

“Làm sao vậy? Cứ như bị mất tiền ấy.”

Diệp Hoan vẻ mặt đưa đám nói:

“Làm sao em biết, tin tức ở Bắc Kinh lan truyền quá nhanh đi.”

Nam Kiều Mộc cười nói: “Thực sự mất rồi?”

“Kiều Mộc, nếu như anh một phút bỗng bột mà ném đi cả số tiền lớn, em có thể đau lòng như anh chứ?”

Nam Kiều Mộc nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói:

“Nếu như nhiều hơn một vạn em nghĩ rằng em cũng rất đau lòng.”

Diệp Hoan thực không thể nói với nàng, tối nay hắn đã quăng liền tám triệu

“Diệp Hoan, có chuyện này em nghĩ anh nên biết.”

“Chuyện gì?”

Nam Kiều Mộc cắn môi dưới, giữa lông mày có chút vui mừng:

“Tháng này em không trở về Ninh Hải nữa, em đã sắp xếp cho người trong quỹ Hoan Nhạc giao tới Bắc Kinh cho em.”

Diệp Hoan vẫn còn đang quay cuồng trong tám trăm vạn, chán nản nói:

”Ừ, mấy việc trong quỹ Hoan Nhạc bọn em làm sao thì làm, dù sao anh cũng đã giao hết cho em và Chu Mị rồi.”

“Còn nữa ...” Nam Kiều Mộc vui vẻ nói:

“Em cũng đã nhờ nhân viên đó đưa cả lão viện trưởng đến Bắc Kinh chơi vài ngày với chúng ta.”

Diệp Hoan ngẩn ngơ, lập tức nở nụ cười rạng rỡ, vẻ mặt mất mát cũng giảm bớt.

“Thật tốt quá, chúng ta sẽ đưa ông đi tham quan khắp nơi. Ông ấy đã khổ cực cả đời rồi, giờ phải để ông thật vui vẻ” Nam Kiều Mộc cười còn vui vẻ hơn Diệp Hoan, trong lòng cô, lão viện trưởng chính là cha mẹ cô, càng cần phải hiếu kính.

“Trưa mai bay, chiều lão viện trưởng sẽ lên tới Bắc Kinh.”

“Được, chúng ta đi ra sân bay đón, gọi Hầu Tử, Trương Tam đi hết, anh có mấy chiếc vé xem hòa nhạc, vừa vận đưa lão viện trưởng đi.”

“Anh kiếm đâu ra vé?”

“Dùng tám trăm vạn mua.” Diệp Hoan tâm tình sa sút.

Nam Mộc Kiều ngẩn người ra, sau đó tức giận đẩy hẳn: “Anh đấy, trong miệng chẳng có nỗi một lời nói thật.”

Hai người Hầu Tử, Trương Tam nghe nói lão viện trưởng đến Bắc Kinh thì rất vui vẻ, chiều hôm sau cả bốn người ăn mặc đẹp để đi đón lão viện trưởng.

3h chiều, máy bay đáp xuống, hai nhân viên trong quỹ Hoan Nhạc đứng hai bên, lão viện trưởng già yếu dáng người khom khom hiện lên trên lối ra.

Mắt bốn người Diệp Hoan đều lấp lánh ánh nước

Lão viện trưởng già hơn rồi, lưng cũng còng hơn xưa, tuy cố gắng đứng thẳng nhưng vẫn không che giấu được chiếc lưng còng, như một gốc cây bị côn trùng đục đẽo.

Thấy lão viện trưởng như thế, trong lòng mọi người như bị một bàn tay vô hình bóp mạnh, đau đớn khó tả.

Bốn người nhanh chóng bước lên đón, cố gắng chịu đựng nỗi đau trong lòng Diệp Hoan cười lớn:

“Viện trưởng ơi, Tiểu Hoan có lời hỏi thăm ông, ông hôm nay ăn mặc thật là đẹp nha, chỉ cần nháy mắt một cái là tất cả bà lão ở Bắc Kinh phải hoài xuân mất thôi.”

Hôm nay, lão viện trưởng đúng là ăn mặc rất lịch sự, chắc là lần đầu lên Bắc Kinh cho nên rất trịnh trọng, không biết lấy đâu ra bộ quần áo màu đen kiểu Tôn Trung Sơn, nút thắt cẩn thận, tỉ mỉ, thoang thoang mùi thuốc chống gián.

(Cái mùi này nếu như bạn nào để ý thì quần áo mùa đông để trong tủ, gia đình hay có một cục thả vào, sang mùa đông tiếp theo bỏ ra sẽ có mùi như vậy).

Lúc này lão viện trưởng đang cố uốn thẳng lưng, mặt mo cũng phải đỏ lên một chút, nghiêm giọng mắng:

“Nhãi con, không phải đang chê ta bẩn đấy chứ, anh cho rằng ta thích mặc thế này sao? Còn không phải vì sợ làm mất mặt đám nhãi con các anh hay sao, Bắc Kinh dù sao cũng là thủ đô, mặc lịch sự một chút mới phải.”

Trương Tâm ở cạnh gật đầu:

“Nếu như quay trở lại chín mươi năm trước, phong cách ăn mặc này của viện trưởng tuyệt đối là thời thượng nhất Bắc Kinh đó. Lúc đó chỉ có sinh viên mới có thể mặc như thế này thôi nha.”

Lão viện trưởng quay sang trừng mắt Trương Tam, sau đó lại thở dài mà lắc đầu:

“Trương Tam à, sao vẫn còn bộ dạng này. Lớn rồi mà vẫn không đứng đắn, cứ như thế này sao mà lấy được vợ đây”

Trương Tam cúi đầu xuống rồi nhanh chóng cười nói:

“Nếu ông không vui, ngày mai con lập tức đi phẫu thuật thẩm mỹ, nhất định sẽ khiến ông vui mừng, nếu ông vẫn chưa ưng thì cứ cầm cốc a-xít tạt vào con”

Lão viện trưởng vui vẻ dặn dò: “Ừ, trước khi phẫu thuật thẩm mỹ phải xem qua tiểu phẩm Triệu Bản Sơn đã nhé hoặc là tiết mục Vận May 52. Mặt tròn trịa trông còn được chứ mặt dài như đế giày thì trông rất xui xẻo”

Mấy ngày tiếp theo, Mọi người tạm dẹp hết công việc, chỉ chuyên tâm đi ngắm cảnh khắp nơi cùng lão viện trưởng ở Bắc Kinh.

Nam Kiều Mộc là con gái vốn cẩn thận, cố ý đi mấy cửa hàng mua cho lão viện trưởng mấy bộ quần áo âu khá thời trang thay cho bộ Tôn Trung Sơn, đám Diệp Hoan cũng thở phào nhẹ nhõm, tránh cảnh mỗi lần cùng lão viện trưởng ra ngoài lại giống như lão quân phiệt dẫn đám tùy tùng đi xuất chinh.

Nhưng lão viện trưởng lại không thích Diệp Hoan đưa đi đón về, lão cả đời làm một người bình thường, già rồi lại giống như thủ tướng chính phủ thế này thật sự không quen, sợ quen với sự xa xỉ này rồi ít nữa về Ninh Hải không thể quên được cách sống này.

Đây thực sự là một ông lão chân chất, ông luôn luôn tự mình làm tấm gương để giáo dục bọn nhỏ trong cô nhi viện.

Hôm nay, đi chơi chán các nơi rồi, nhóm Diệp Hoan ngồi xe buýt trở lại khách sạn.

Lão viện trưởng ngồi song song với Diệp Hoan lắc lư trên xe.

Lão viện trưởng liếc nhìn Nam Kiều Mộc rồi nói nhỏ với Diệp Hoan:

“Việc con với Kiều Mộc tới đâu rồi?”

Diệp Hoan ngậy ra một lúc rồi cười nham hiểm:

“Lão viện trưởng, ông sao có thể càng già càng không đứng đắn a, vẫn chưa có gì, con đang định ngày nào đó sẽ cho nàng uống quá chén rồi ăn nàng luôn ...”

Lão viện trưởng cũng ngậy người, sau đó quay sang tát bóp một cái khiến mặt Diệp Hoan sưng như bánh bao:

“Thằng nhãi này, ta muốn nói tới chuyện cưới xin! Anh lại định nói đi đâu thế?”

Diệp Hoan ôm đầu vỗ mặt đầy đau khổ:

“Con còn chưa đến tuổi mà, khi nào đủ 22 tuổi con sẽ cầu hôn cô ấy.”

Lão viện trưởng nghe vậy khuôn mặt mới có chút dịu đi, gật đầu nói:

“Cũng đúng, nhớ kỹ đừng có phụ lòng con bé đấy. Bằng không thì lão sẽ quát chết anh, thằng ranh, trong đầu toàn những thứ xấu xa.”

“Mấy chuyện xấu xa sung sướng đó, ông già như vậy rồi vẫn còn là xử nam thì làm sao biết được...”

Bốp! Giống như chạm vào nỗi đau của ông, ông không ngại đánh thêm một cái nữa.

“Trương Tam sao rồi? Có còn trộm gà, bắt chó nữa không?”

Diệp Hoan nhanh chóng giải thích:

“Trương Tam hiện tại đã đổi nghề rồi, đang cố gắng phát minh ra cửa chống trộm, sau này thành công còn phát triển ra thị trường quốc tế, trộm gà bắt chó đã trở thành nghề tay trái rồi, kỹ thuật càng ngày càng tốt, ví dụ như bây giờ, chúng ta đang ngồi trên xe buýt, chỉ cần liếc qua liếc lại là nó có thể lấy được sáu cái ví đó.”

Lão viện trưởng khuôn mặt tái mét, còn chưa kịp mắng, lại thấy ngay hàng ghế phía trước Trương Tam nhảy dựng lên.

“Không ổn rồi, anh Hoan, em bị trộm rồi, bị trộm rồi.” Trương Tam khóc nức nở mà kêu lên.

Diệp Hoan: “...”

Kể trộm lại bị người khác trộm, thằng này thật sự quá mất mặt rồi, vừa rồi còn khoe khoang với lão viện trưởng.

“Bình tĩnh một chút nào, mà bị trộm cái gì?” Diệp Hoan nói.

Trương Tam quay đầu lại, khuôn mặt đầy khổ sở:

“Vừa rồi có một em gái xinh đẹp ngồi cạnh em, em mới rút điện thoại quả táo anh mua cho ra khoe mẽ một chút.”

“Sau đó thì sao?”

Trương Tam bị phần khóc:

“Sau đó em sờ túi, con bà nó, sờ không thấy gì nữa, anh Hoan, mất rồi!!! ...”

161. Chương 162: Đem Dũng Binh Truy Tàn Giặc

Diệp Hoan cảm thấy điều lão viện trưởng nên lo lắng không phải khuôn mặt Trương Tam mà lại chỉ số thông minh của hắn.

Thằng nhóc này chẳng những sống khép kín mà lại có tổ chất xúi quẩy bẩm sinh, nói một cách văn hoa thì là số phạm Thiên Sát Cô Tinh đi đến đâu tai ương đến đấy

Trong khách sạn, lão viện trưởng ngồi trên ghế không khỏi thở dài trước dáng vẻ chán nản mất hết tinh thần của Trương Tam

Diệp Hoan cười hì hì an ủi Trương Tam: “Được rồi, một cái điện thoại thôi, mất rồi thì mua cái khác là được, anh mày không thiếu tiền...”

Trương Tam vẻ mặt đưa đám nói: “Em không phải đang tiếc cái điện thoại, anh Hoan, em cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa cả...”

Lão viện trưởng và Diệp Hoan nhìn nhau, tiểu tử này cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là xấu hổ, vẫn còn thuốc chữa rồi!

“Cổ nhân nói ‘Tri sĩ cận hồ dũng’, cảm thấy mất mặt cũng tốt rồi, ít nhất cũng chứng tỏ con sẽ mạnh mẽ hơn xưa. Dù sao cũng là chuyện bất cần thôi, đời người khó tránh khỏi...” Lão viện trưởng ha ha cười, ánh mắt nhìn Trương Tam vô cùng dịu dàng

Trương Tam khóc thút thít: “Sao có thể không mất mặt? Luận về trình độ trộm điện thoại thì con cũng nổi danh tại Ninh Hải đó chứ, không ngờ được cao thủ như con lại bị một kẻ non choẹt mới vào nghề trộm đồ. Bắc Kinh đúng là ngọa hổ tàng long, sâu không lường được mà”

Khuôn mặt tươi cười của lão viện trưởng lập tức cứng ngắc. Sau đó ông ngửa mặt lên trời cười dài rồi co chân đạp Trương Tam bay vèo ra ngoài cửa

“Đầu óc của thằng bé Trương Tam này...” Lão viện trưởng lại thở dài

Diệp Hoan vội vàng đi ra giải hòa: “..ông nên vui mừng mới phải, ít nhất óc của nó vẫn còn nguyên tem, chưa đập hộp”

....

Câu lạc bộ đã bắt đầu lắp đặt thiết bị, mấy ngày nay Diệp Hoan ở cùng với lão viện trưởng, ngày nào Liễu Mi cũng gọi điện báo cáo tiến độ lắp đặt và các vấn đề phát sinh. Diệp Hoan hoàn toàn không hiểu những thứ này nên hẳn giao toàn quyền cho Liễu Mi.

Liễu Mi gào thét trong điện thoại. Cô nói Diệp Hoan dụng tâm hiểm ác, nhìn có vẻ như ủy quyền nhưng kỳ thật là lừa dối, giả mù sa mưa. Sau này nếu cô làm tốt thì Diệp Hoan sẽ được thăng là quản lý có phương pháp, có mắt nhìn người. Nếu cô làm không tốt thì cô hoàn toàn chịu trách nhiệm, Diệp lão bản sẽ phải mông không liên quan.

Diệp Hoan đỏ mặt. Bà tám này thật lợi hại, chuyện không có gì mà bị cô ta nói thành âm mưu hiểm ác. Sự khôn khéo đó sao không dùng để đối phó người ngoài, lại cứ khơi mào mâu thuẫn nội bộ. Vì vậy Diệp Hoan đành phải chỉ thiên mà thẻ bắt kẻ Liễu Mi biến câu lạc bộ thành cái dạng gì, cho dù đốt trụ nó thì Diệp Hoan cũng không nỡ câu trách móc

Liễu Mi nghe xong càng nổi giận dưng dưng, xen lẫn cả chua xót nồng đậm

Diệp Hoan ngồi bần thần cả buổi mới chợt ngộ ra, Liễu Mi kia....không phải là đang ghen vì mấy ngày nay mình ở cùng Kiều Mộc đấy chứ?

Cô ta với mình không phải quan hệ kia thì ăn dấm chua cái gì chứ? Thật không hiểu nổi phụ nữ!

...

Hương Sơn, ngoại ô Bắc Kinh

Một mùa xuân mới lại về trên Hương Sơn khiến vạn vật sinh sôi nảy nở. Hương Sơn tiêu điều trong gió rét nay sức sống dạt dào, những cây cổ thụ cành lá rậm rạp, suối chảy róc rách, chim ca ríu rít

Trên sườn núi về phía đông nam Hương Sơn có một đình viện u tĩnh có tên biệt thự Song Thanh. Trong biệt thự này có hai dòng suối chảy quanh năm suốt tháng không bao giờ cạn, cái tên “Song Thanh” cũng bắt nguồn từ đó. Ngôi biệt thự này vô cùng nổi danh, là nơi dừng chân của rất nhiều lãnh tụ nổi tiếng trong quá khứ, sau này cũng trở thành điểm du lịch thu hút đông đảo khách tham quan.

Hôm nay bên ngoài Song Thanh cảnh vệ sâm nghiêm, tầng tầng lớp lớp. Bên trong biệt thự có hai người đàn ông trung niên đang dạo bước, phong thái đường hoàng, lộ ra nét quý khí uy nghiêm

Hai người này chính là Thẩm gia lão tam Thẩm Đốc Nghĩa và Thẩm Đốc Tín

Nội bộ Thẩm gia phức tạp, mấy anh em đã dứt bỏ tình nghĩa anh em mà hình thành nên các chiến tuyến. Hiện giờ lão tam và lão tứ đang cùng một phe. Giờ phút này cả hai đều trầm mặc hồi lâu, lông mày nhíu lại như có tâm sự

Thẩm Đốc Nghĩa ngửa đầu nhìn phiến lá sáng lên dưới ánh nắng mặt trời: “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nhân gian chính đạo thị thương tang”

Thẩm Đốc Tín cười nói: “Hai câu thơ cổ này cũng là do một vĩ nhân viết ra tại nơi này, trong lòng ôm ấp hoài bão lớn lao”

Thẩm Đốc Nghĩa thở dài: “Người thư sinh năm đó khi đứng bên hồ Nam Lục ở Hương Sơn này chắc chắn chưa từng nghĩ đến một ngày bản thân sẽ đứng trên đỉnh thiên hạ”

Thẩm Đốc Tín cũng bị kích thích mà cảm khái: “Anh hùng và thời thế, không thể thiếu thứ nào. Chỉ có thời thế mới tạo ra anh hùng”

Cả hai lại tiếp tục im lặng, không biết đang suy tư những gì.

Thật lâu sau, Thẩm Đốc Nghĩa nhìn lão tứ: “Đứa trẻ nhà anh cả đã trở về nhà tổ rồi, việc này chú có biết không?”

Thẩm Đốc Tín hừ một tiếng: “Chuyện này truyền khắp Bắc Kinh rồi, em sao lại không biết”

“Hình như chú vẫn chưa gặp nó nhỉ?”

“Sao nào? Muốn chú tư này tự mình đến ra mắt nó sao? Còn ra thể thống gì?”

Thẩm Đốc Nghĩa cười ý vị: “Trẻ con không hiểu chuyện, chú so đo với nó làm gì?”

Thẩm Đốc Tín cười lạnh: “Trẻ con không hiểu chuyện sao người lớn không dạy dỗ? Con hư đồn là vì cha mẹ vô năng”

Lời nói sắc nhọn công kích thẳng vào người anh cả Thẩm Đốc Lễ

Thẩm Đốc Nghĩa khoát tay nói: “Hai anh em ta khó được lúc nhàn tản, không nói mấy chuyện lộn xộn trong nhà nữa”

Thẩm Đốc Tín vẫn còn bức bối: “Gia tộc càng thịnh vượng thì tranh đấu càng nhiều. Năm đó cha mãi mê quốc sự, lơ là chuyện trong nhà. Anh cả một tay chăm sóc nuôi nấng mấy anh em chúng ta. Trong lòng em vẫn luôn ghi nhớ, nhiều năm qua đi lại thành ra như thế này? Chẳng lẽ đây cũng là thời thế sao?”

“Đúng vậy, là do thời thế. Chú tư, chúng ta sống trên đời cũng là thân bất do kỷ, không phải chúng ta muốn tranh giành nhưng vì những người sau lưng chúng ta, vì những thứ chúng ta nắm giữ nên chúng ta buộc

phải tranh. Thân đứng trong dòng nước, không tiến khắc phải lùi. Thời điểm chúng ta hai bàn tay trắng chẳng quan tâm được mất cái gì những khi đã có được rất nhiều thứ thì sẽ sinh ra cảm giác bất an. Cho dù là sợ hãi mất đi hay tham vọng muốn có nhiều hơn nữa đều trở thành lý do để chúng ta tranh đấu”

Thẩm Đốc Tín cúi đầu thở dài, tranh đấu cả đời, mọi người đều đã đi hết hai phần ba cuộc đời nhưng vẫn không bỏ được hai chữ ‘quyền lợi’. Anh em trong nhà đấu đá, hãm hại lẫn nhau, tình cảm gắn bó xưa kia đã sớm trôi theo nước chảy về đông, giành được thứ này thì lại mất đi thứ khác. Đến cùng, thứ gì nặng thứ gì nhẹ đã không còn phân biệt được

Thẩm Đốc Tín ngày càng mê mang, cuộc đời ngắn ngủi, chẳng biết bọn họ còn lại bao nhiêu thời gian nữa.

“Chỉ có cha chúng ta hiểu rõ sự đời, thời điểm nên lui liên lui, trồng cây ngắm hoa nuôi cá, vui thú điền viên, sao mà an nhàn...” Thẩm Đốc Nghĩa ngược nhìn bầu trời, trong mắt cũng là mê mang

Lắc đầu, Thẩm Đốc Nghĩa cười khổ: “Gia tộc ngày một phát triển, ai có thể thật sự hiểu thấu? Chú biết không, hôm qua cha mời Hàn lão đến Trúc Viên. Hai người đi một vòng hồ nước, nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ”

Thẩm Đốc Tín nhú mi: “Cha mời Hàn lão đến làm gì? Hai người cả đời đều như nước với lửa mà?”

“Đúng thế, bác sĩ Nghiêm nói hôm qua hai ông lão vừa thấy mặt nhau là chửi mẹ chửi cha. Tính cách cha vẫn nóng nảy như vậy, vị Hàn lão kia cũng không kém phần. Hai người đem hết tổ tông hai nhà ra mắng một lượt mới chịu dừng lại”

Thẩm Đốc Tín suy tư: “Hàn gia cũng là một thế gia vọng tộc. Năm đó Hàn lão là ủy viên chính trị được lãnh tụ tín nhiệm, Hàn gia liên thuận thế phát triển đến bây giờ, con cháu cũng nắm giữ những chức vụ quan trọng trong bộ máy chính quyền. Tuy không lớn mạnh bằng Thẩm gia chúng ta nhưng cũng không kém bao nhiêu. Đáng tiếc là hai ông lão không hợp nhau, hễ gặp mặt là sinh sự. Hôm qua cha lại mời ông ấy đến, chẳng lẽ là...”

Thẩm Đốc Nghĩa cười nói: “Chúng quy cũng không phải cố ý mời đến để chửi mắng ông ta. Chú tư, thế cục tại Bắc Kinh mặc dù vẫn yên ả nhưng tầm mắt của cha chúng ta sâu xa lắm. Thời đại đổi thay, các gia tộc lớn nhỏ đều như những con cá bơi ngược dòng nước, phải không ngừng trở nên mạnh mẽ. Hiện tại có rất nhiều gia tộc mới nổi lên, chỉ có liên minh với nhau mới có thể duy trì được sự thịnh vượng của chính mình”

“Cha chẳng lẽ coi trọng Hàn gia, muốn liên thủ với Hàn gia sao?”

“Vì sự hưng vong của Thẩm gia, cha chúng ta rất có thể sẽ biến chiến tranh thành tơ lụa, hóa thù thành bạn. So sánh với lợi ích thu được thì ân oán nhỏ cũng có thể bỏ qua”

“Muốn liên thủ như thế nào?”

“Ngoại trừ quan hệ thông gia thì còn có phương thức hợp tác nào tốt hơn nữa? Hàn lão có một cô cháu gái được cả nhà nâng niu như bảo bối, hiện tại cũng đến tuổi cập kê rồi” Thẩm Đốc Nghĩa nửa cười nửa không nói

Thẩm Đốc Tín suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng đám trẻ trong nhà mình nếu không quá nhỏ tuổi thì cũng đã kết hôn rồi, chỉ sợ không tìm được đứa nào phù hợp...”

Thẩm Đốc Nghĩa cười lớn: “Sao lại không tìm được? Chẳng phải vừa hay có sẵn một đứa đó sao?”

“Anh nói là...con trai của anh cả sao? Chuyện này, sự việc không đơn giản đâu”

“Sao lại không được? Nam chưa cưới, nữ chưa gả. Quả thực là ông trời tác hợp mà”

“Mặc dù chưa từng gặp thẳng bé Diệp Hoan kia nhưng bên chúng ta đã điều tra không ít về nó. Anh cảm thấy nó là loại sẽ đặt đầu gối đâu sao? Rồi lại nói, hồng nhan tri kỷ bên cạnh nó thật không ít đâu, còn có một cô vợ chưa cưới thanh mai trúc mã, tình cảm khăng khít đến gió chen không lọt, nước gội không vào. Em thấy chuyện này không xong đâu”

“Đây là chuyện của gia tộc, không phải mình hấn quyết định mà được. Việc liên thủ của hai nhà Thẩm – Hàn đã là thế bất buộc, tất cả người trong gia tộc đều phải phục tùng. Tôi tin rằng anh cả cũng hiểu rõ

đạo lý này, nếu không thì đâu xứng làm gia chủ nữa? Năm đó hấn và Chu Dung náo loạn đến như vậy rồi cũng phải ngoan ngoãn trở về đó thôi. Sinh ra trong danh gia vọng tộc, ai có thể làm chủ hôn nhân của mình? Đúng là nực cười...Lại còn thanh mai trúc mã cái gì, chỉ là con đàn bà thôn dã quê mùa, có gì mà phải lo lắng? Muốn con bé đó biến mất thì nó nhất định phải biến”

Thẩm Đốc Tín im lặng, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Quan hệ thông gia là ý của cha sao?”

Thẩm Đốc Nghĩa cười nhạt: “Không, là ý của tôi. Tôi đã đề nghị với lão gia”

“Vì sao?”

“Chú nghĩ xem, việc này đối với chúng ta là trăm lợi mà không hại. Nếu như Diệp Hoan đáp ứng, Thẩm – Hàn liên thủ đối với chúng ta không có gì xấu, gia nghiệp càng thêm thịnh vượng, chúng ta càng thu thêm nhiều nhân thủ. Nếu Diệp Hoan không đáp ứng thì cha chúng ta sẽ mất hứng. Hai ông cháu họ sẽ có mâu thuẫn, tốt nhất là khiến cho thằng bé đó giống với anh cả năm xưa, bị Thẩm gia xa cách. Tên Diệp Hoan này chúng ta cứ coi như nó chưa từng xuất hiện, việc phá vỡ quan hệ thông gia của hai nhà Thẩm – Hàn này đương nhiên một đứa trẻ ranh như nó không thể gánh nổi trách nhiệm, vậy đương nhiên phải bắt cha nó gánh. Chú tư, chú thấy ý tưởng này của tôi có thú vị không?”

Thẩm Đốc Tín trầm tư hồi lâu, lạnh nhạt cười nói: “Anh ba, đây chính là ‘Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công’ rồi”

(Ghi chép về Hạng Trang chỉ có vài dòng ngắn ngủi trong Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ, liên quan đến sự kiện Hồng Môn yến: năm 206 TCN, Lỗ công Hạng Vũ bày tiệc ở Hồng Môn (ở phía ngoài đàn Giao của Hàm Dương[2]), mời Bái công Lưu Bang đến dự, mục đích là giết chết Lưu Bang. Nhưng sau khi nghe Lưu Bang giải bày, Hạng Vũ muốn từ bỏ ý định. Mưu thần của họ Hạng là Phạm Tăng không cam tâm, sai Hạng Trang vờ múa kiếm giúp vui, tìm cơ hội giết chết Lưu Bang. Nhưng vì Hạng Bá ngăn trở, nên không thành công.

Đây là sự tích “Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái công”.)

Thẩm Đốc Nghĩa chấp tay sau lưng, tầm mắt hồ hững đậu trên mái đình bát giác đỏ thẫm, khẽ ngâm nga: “Thiên nếu có tình, thiên cũng lão. Còn tôi lại thích câu “Nên đem dũng binh truy tàn giặc. Chớ chuộng hư danh học Bá Vương” Lời người xưa mới khí khái làm sao!”

Thẩm Đốc Tín khẽ rùng mình, một câu thơ tràn đầy chính khí mà nghe từ miệng anh ba lại tràn đầy âm hàn, rét lạnh

....

Choang!!

Trong phòng khách sạn, Nam Kiều Mộc đang rót trà cho lão viện trưởng không biết sao chột bủn rủn, tay run lên làm rơi chén trà. Nước sôi nóng rẫy bắn tung tóe đầy trên đất

“Aaaa!” Nam Kiều Mộc cuống quýt tìm khăn lau

Diệp Hoan vội vọt tới trước mặt cô, sốt ruột hỏi: “Đừng nhúc nhích, có bỏng không? Bỏng không?”

Nam Kiều Mộc cười với hấn: “Em không sao, chỉ bị đổ hết nước mà thôi”

Diệp Hoan nắm lấy tay cô, thấy trên mu bàn tay trắng nõn hiện lên một vết hồng hồng, hiển nhiên đã bị bỏng

“Anh đi lấy kem đánh răng bôi cho em” Diệp Hoan phóng như bay vào nhà wc

“Không việc gì đâu, anh đừng gấp...”

“Bà xã anh bị bỏng, anh không xót thì ai xót?”

Hầu Tử cười hì hì chen miệng nói: “Anh Hoan, chỉ cần em không phản đối thì em có thể xót hộ anh”

“Cút ngay! Mày đi mà quan tâm đến A Châu, A Hoa của mày đi, đừng có mon men đến gần bà xã tao”

Lão viện trưởng tò mò: “A Châu với A Hoa là ai?”

Trương Tam rất nghiêm túc giải thích: “Tay trái của Hầu Tử gọi là A Châu, tay phải gọi là A Hoa. Nhưng mà theo quan sát của con thì có lúc hẳn rất quan tâm đến A Châu, A Hoa, có lúc thì rất bỏ bê bọn nó”

Lão viện trưởng cảm lạnh hồi lâu rồi ảm đạm thở dài: “Bao năm qua ta đã dạy dỗ ra cái thứ gì thế này...”

Nam Kiều Mộc nghe Diệp Hoan luôn mồm “Bà xã”, trong lòng ngọt như mía lùi. Nếu thật sự có thể trở thành bà xã của hắn thì tốt biết mấy

Diệp Hoan cẩn thận bôi kem đánh răng lên chỗ bông trên tay Nam Kiều Mộc, còn chăm chú hơn cả lúc Nam Kiều Mộc làm thí nghiệm khoa học.

“Chỉ bị bỏng tí xíu thôi mà, đâu cần khăn trương như vậy? Đang ở trước mặt lão viện trưởng và bọn Hầu Tử khiến Nam Kiều Mộc hơi ngượng ngùng

“Đương nhiên phải khăn trương rồi, em bị bỏng ở chỗ nào là lòng anh đau ở chỗ đó” Diệp Hoan thâm tình nhìn cô

Lão viện trưởng và Hầu Tử, Trương Tam đồng loạt rùng mình, thiếu điều muốn nôn ra sà

Nam Kiều Mộc đè nén nổi nước đường đang sôi trào trong lòng, vội vàng thu dọn qua loa rồi chạy ào ra ngoài

Trương Tam khoác vai Diệp Hoan: “Anh Hoan, lúc này biểu diễn có hơi quá đà rồi đó”

Diệp Hoan vui vẻ nói: “Phụ nữ ấy, muốn dụ dỗ nàng là phải luôn tỏ ra nâng niu chiều chuộng”

Hầu Tử tâm đắc nói: “Phụ nữ đều là động vật cảm tính. Đàn ông đối với nàng càng tốt thì nàng sẽ ghi khắc ở trong lòng, giống như vùi rượu trong lòng đất, càng lâu thì càng thơm ngon tinh khiết”

Trương Tam như có điều ngộ ra: “Phụ nữ như rượu, còn đàn ông như gì?”

Hầu Tử thâm ý liếc Diệp Hoan một cái, dứt khoát nói: “Đàn ông như nước tiểu, để càng lâu hương vị càng nồng nàn”

162. Chương 163: Buổi Biểu Diễn

Lão viện trưởng đi tham quan khắp Bắc Kinh liên hai ngày nên xương cốt rã rời, cả người không muốn động đậy chút nào. Nhóm Diệp Hoan dốc lòng tận hiếu với ông, trước kia họ không có năng lực, chỉ có thể trợ mắt nhìn ông vì họ và đám trẻ mà bận rộn suốt ngày đêm. Không những thế ông còn phải xem sắc mặt người khác, rồi phải nịnh nọt họ để tranh thủ từng chút từng chút tiền nuôi sống những đứa trẻ trong cô nhi viện. Ông đường đường là nam tử hán đại trượng phu nhưng cả đời không lập gia đình, con cháu cũng không màng đến.

Nếu như thật sự sắp xếp thứ tự những người quan trọng trong lòng Diệp Hoan thì ông còn ở vị trí cao hơn cha mẹ hắn.

‘Công sinh không bằng công dưỡng’ sinh con đã khó, nuôi còn khó hơn. Diệp Hoan không biết bố mẹ hắn bao năm qua đã làm gì, tốn bao nhiêu tâm sức nhưng tất cả những gì lão viện trưởng làm cho hắn thì hắn đều ghi sâu trong lòng.

Trong khách sạn, Diệp Hoan và Hầu Tử một trái một phải đang xoa bóp chân cho lão viện trưởng.

“Viện trưởng à, ông đi chơi mệt mỗi thì cứ nghỉ ngơi, khỏe rồi thì lại đi chơi tiếp, Bắc Kinh còn rất nhiều nơi mà ông chưa đi, ông nhất định phải đi tới những nơi đó mới được”. Diệp Hoan cười nói.

Gương mặt lão viện trưởng tuy rằng hiện ra vẻ mệt mỏi nhưng lại nở nụ cười rất tươi.

“Thôi, thôi. Ông đi vài ngày là được rồi, nhìn thấy mấy đứa có được tương lai sáng lạn là ông thấy thỏa mãn rồi. Công trình của viện phúc lợi còn đang xây, hiện tại đã làm xong phần nền, đang bắt đầu xây nhà

lên. Người của quỹ Hoan Nhạc đã bắt đầu quản lý viện phúc lợi, ông phải về xem thế nào, tuy rằng họ đều là người tốt, cũng chăm sóc cho bọn nhỏ tốt nhưng họ còn chưa quen thuộc với nhau. Những chuyện này còn cần có ông, nếu như để người khác làm ông cảm thấy rất lo lắng nên ngày mai ông sẽ về Ninh Hải.”

Diệp Hoan ngây ra một lúc, vội la lên: “Viện trưởng, khó khăn lắm mới đến được Bắc Kinh, sao ông lại đi nhanh vậy? Ông lo lắng bọn nhỏ sao? Người của Quỹ Hoan Nhạc đều được tuyển chọn kỹ càng, tuyệt đối sẽ không khiến mấy đứa nhỏ chịu chút oan ức nào. Ông đã bận rộn cả đời người rồi, nghỉ ngơi vài ngày thì có sao đâu?”

Lão viện trưởng lắc đầu, cười nói: “Ông định sẵn là có số làm việc cực lực, ngay cả nghỉ ngơi cũng không được yên ổn, ông nhìn thấy được đám nhóc trong viện mới cảm thấy an tâm.”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử im lặng, cảm thấy chua xót trong lòng, trong lời nói đơn giản không màu mè đấy, là tình yêu thương sâu đậm bao nhiêu, đối với con người vĩ đại này, ngoại trừ việc kính yêu ông từ tận đáy lòng, họ thật sự không biết phải làm gì. Ông hy sinh cả cuộc đời của mình, đến nỗi quên đi mình cần thứ gì, cũng quên đi rằng ông cao cả hơn bất kỳ kẻ nào.

Diệp Hoan cùng Hầu Tử liếc nhìn nhau, rồi Diệp Hoan cười lớn nói: “Lão viện trưởng, ông cứ ở đây chơi vài ngày, để cho chúng con hiểu thảo với ông, ông đã chịu cực khổ biết bao nhiêu năm rồi, nghỉ ngơi vài ngày là chuyện thiên kinh địa nghĩa(1).”

Lão viện trưởng cười, mắng Diệp Hoan: “Thằng nhóc này, cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người, nhưng ông thật sự không thể không quan tâm tới chúng, lo cho cuộc sống của 100 đứa nhỏ đâu phải dễ. Hiện tại Quỹ Hoan Nhạc lại bắt đầu nhận cô nhi từ khắp cả nước, tội nhỏ lại càng đông thêm, sau này có thể sẽ hơn 1000 người, chuyện lớn như vậy sao ông bỏ qua được?”

Diệp Hoan buồn bã thở dài: “Lúc trước con không chút suy nghĩ liền quyết định xây dựng Viện Phúc Lợi, tuy rằng giúp cho những đứa trẻ, nhưng lại hại ông phải lo lắng nhiều hơn.”

Lão viện trưởng mở to mắt nói: “Đừng nói những lời thế này nữa. Ông quen cả ngày bận rộn rồi, nếu như để cho ông nghỉ ngơi, ông cũng không biết mình nên làm gì. Con chẳng những giúp bọn nhỏ, cũng đã giúp luôn ông, nếu như không phải là con giàu có nhưng không quên nguồn gốc, thì ông còn không biết mình phải không lương với người khác bao nhiêu lần nữa, thế này sao lại là hại ông?”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử cúi đầu, việc này là giúp cho ông, hay là bắt ngọn đèn đã cháy sắp hết như ông phải tiếp tục phát sáng?

“Lão viện trưởng” Diệp Hoan cười lớn nói: “Hay là chúng cháu tìm cho ông một người bạn? Ngày xưa ông sợ khiến người đó chịu khổ, nhưng bây giờ thì không như xưa nữa rồi. Ông cũng nên kết thúc đời độc thân đi chứ.” Lão viện trưởng cười mắng: “Thằng nhóc này quả nhiên khó nói được mấy câu tiếng người, ông đã nhiều tuổi còn tìm vợ làm gì chứ?” Hầu Tử lo lắng nói: “Ông già rồi nên ... không được?” “Cút *** đi!” Lão viện trưởng nổi giận.

Diệp Hoan tranh thủ thời gian hoà giải: “Lão viện trưởng từ trước tới nay chưa thử lần nào, sao lại không được? Thần binh tuyệt thế không thể tùy tiện ra khỏi vỏ. Lão viện trưởng, hôm nào con sẽ tìm cho ông một người, rất hào phóng, vừa gặp đã mời, đảm bảo sẽ khiến ông hài lòng.”

Hầu Tử buồn bực nói: “Ai bảo vừa gặp đã mời? Có người như vậy sao?” Diệp Hoan trừng Hầu Tử, nói: “Đúng là không học vấn không nghề nghiệp! Mấy bộ phim mà chú coi chẳng thể nói lên được đâu? Chú không thấy người ta đều nói “Tới đây đi. Tới đây.” Như vậy không phải là mời thì là gì?”

“Hoan Ca, em thấy câu nói đó không có nghĩa như đâu...” Lão viện trưởng mở to mắt, mắng hai người: “Càng nói càng không ra gì, hai thằng nhóc này mau cút đi cho ông, để ông bình tĩnh lại đã!”

Diệp Hoan cùng Hầu Tử cười tươi đi ra ngoài, trước khi ra ngoài Diệp Hoan có vẻ như nhớ tới chuyện gì đó, quay đầu lại nói: “Lão viện trưởng, con có mấy tấm vé đi xem một show ca nhạc, bây giờ ông cứ nghỉ ngơi, đến tối chúng con sẽ đưa ông đi tới buổi biểu diễn, theo như con biết thì ca sĩ là một người rất đẹp, nếu như ông thích thì con sẽ bao dưỡng cô ấy cho ông. ”

Hầu Tử chen lời hỏi Diệp Hoan: “Hoan Ca, sao anh lấy được vé vào cửa vậy?”

Diệp Hoan buồn bã nói: “Tốn hơn 8 triệu để mua.....”

~~~~~

Vé vào cửa là do người thổi sáo mà Diệp Hoan từng cứu ở Tinh Không là Trần Thiển tặng. Cô ấy nói rằng mình đã được mời tới buổi biểu diễn làm người đệm sáo, có vẻ như thật sự có tài, bảo sao lại kiên quyết bán nghệ không bán thân, công việc hiện tại của cô còn kiếm được nhiều tiền hơn là đi bán thân.

Diệp Hoan sở dĩ muốn đi tới buổi biểu diễn, một là muốn cho lão viện trưởng hưởng phúc, muốn cho ông trải nghiệm những thứ trước nay ông chưa bao giờ thử qua.

Hai là hắn muốn gặp lại Trần Thiển, đưa cho cô ta 400 nghìn. Tài khoản của Lý Quốc Đống hiện giờ đang bị đóng băng, tấm chi phiếu kia chắc chắn sẽ không đổi được tiền, mẹ của Trần Thiển chắc chắn không có tiền chữa bệnh nên hiện giờ Diệp Hoan phải tới đó đưa tiền cho cô. Dù sao hắn cũng phải chịu trách nhiệm với chuyện này, nếu không làm thì lương tâm bất an.

Trên thực tế thì Diệp Hoan cũng không có nhiều tiền, 400 nghìn này là hắn có gắng đeo bám Liễu Mi để mượn, dù sao Liễu Mi giàu như vậy, Diệp Hoan mượn tiền cô cũng không thấy lo lắng.

Khi ánh đèn đêm trở nên rực rỡ, Diệp Hoan cùng với lão viện trưởng, Hầu Tử, Trương Tam lên xe đi đến sân vận động, Nam Kiều Mộc do không quan tâm tới những ngôi sao như vậy, hơn nữa cô còn phải kiểm tra sổ sách của quỹ Hoan Nhạc nên không đi cùng họ.

Hầu Tử cùng Trương Tam thì rất phấn khởi, từ nhỏ đến giờ họ chưa được tới lần nào nên lần này cứ như trẻ con được đi chơi.

“Hoan Ca, anh có biết buổi biểu diễn này là của ai không?” Hầu Tử vui đến nổi nước miếng tung bay, tròn mắt sáng ngời.

Diệp Hoan vò đầu, hắn chỉ biết Trần Thiển là người đệm sáo cho ca sĩ, nhưng buổi biểu diễn là của ai thì hắn chưa hỏi qua.

“Là Liễu Phi, là của Liễu Phi đó!” Hầu Tử run rẩy nói lớn.

“Liễu Phi là ai?” Diệp Hoan vừa nói xong thì ánh mắt hưng phấn của Hầu Tử liền chứa đầy giận dữ, Diệp Hoan thấy vậy liền biết được tên này nhất định là fan cuồng của Liễu Phi nên nhanh chóng nói: “Biết rồi, cô gái này nhất định là ca sĩ, hơn nữa hát vô cùng hay.

“Nói nhảm! Liễu Phi không chỉ là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng, nữa còn nhiều lần đoạt được giải thưởng Bài Hát Vàng, là người đang được Công ty Giải trí Hoa Thái cố gắng nâng đỡ.” Hầu Tử thao thao bất tuyệt giúp Diệp Hoan nâng cao hiểu biết.

Diệp Hoan suy nghĩ một chút nói: “Vậy ra cô ta là một ca sĩ hát nhạc Gothic hay.” Ngọn lửa giận của Hầu Tử dâng cao: “Hai chúng ta không thể giao tiếp!”

Nếu không phải lão viện trưởng đang ngồi trong xe thì Diệp Hoan đã tát Hầu Tử một cái rồi.

CMN ông đây cùng chú mày lớn lên mà chú mày dám bảo không thể giao tiếp được với ông à? Cái người tên là Liễu Phi kia ngay cả chú mày là ai cũng không biết, hai người thử giao tiếp cho ông đây xem đi?

Khi họ đi đến sân vận động đã thấy tiền sản vô cùng đông đúc, có rất nhiều fan mang theo poster điên cuồng hét lên tên của Liễu Phi.

Diệp Hoan bảo tài xế chạy thẳng đến lối vào rồi xuống xe. Trước cửa có rất nhiều bảo vệ đang đứng, nhiều người như vậy đối với việc bảo đảm an toàn là rất khó khăn. Nếu như vô tình có việc gì mà mọi người náo loạn, tạo ra sự kiện giẫm đạp thì người xui xẻo nhất chính là bảo vệ như họ, cho nên, trong khi người khác mang tâm trạng vui vẻ thì họ lại rất lo lắng bất an.

Bốn người Diệp Hoan đi đến sân vận động, có vài cánh lối kiểm tra, mọi người lần lượt đi vào, đến lượt Trương Tam thì lại có tiếng cảnh báo vang lên.

Bảo vệ đưa tay tới trước mặt Trương Tam: “Mau lấy vật phẩm kim loại ra.”

Trương Tam đành phải lấy ra, nào là túi, chìa khóa, điện thoại, 1 cây dao nhỏ, kéo, vòng tay,... Mấy tên bảo vệ đen mặt: “... Anh là bác sĩ ngoại khoa à?”

Trương Tam gượng cười không nói.

Bảo vệ lạnh lùng nói: “Những vật này anh không được mang vào, không an toàn.”

Trương Tam không đồng ý, nói: “Những vật khác không mang theo thì không sao nhưng cái bật lửa này mang theo thì có vấn đề gì chứ? Tôi vất vả lắm mới mua được cái bật lửa số lượng có hạn này.”

“Không được, nếu anh muốn xem biểu diễn thì nhất định phải ném nó đi.”

Ba người Diệp Hoan thấy Trương Tam bị chặn lại cũng không đi trước mà ở lại chờ y.

Lão viện trưởng cảm thấy không có gì vì dù sao thì biểu diễn hội là một thứ khá mới mẻ đối với ông, nhưng Hầu Tử lại vô cùng gấp gáp.

“Một cái bật lửa thôi mà, ném đi thì sao chứ? Đừng chần chờ nữa, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi!”

Trương Tam không đồng ý, bướng bỉnh nói: “Không được, cái bật lửa này trên thị trường có giá 1000 tệ, đâu thể nói ném là ném.” Hầu Tử tức giận: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không chú không đi, chúng tôi vào trước.” Trương Tam đảo mắt, cười nói: “Nhất định sẽ có cách, cho tôi vài phút, rồi sẽ nghĩ ra thôi . . .”

Vì vậy Trương Tam bỏ đi, hút thuốc dạo quanh sân vận động tìm cách.

Vài phút sau, Trương Tam cả người đầm mồ hôi quay lại, ánh mắt sáng ngời, cuối cùng cũng nghĩ ra cách.

Vì vậy Trương Tam ngồi xuống, lén lút tới cạnh bồn hoa, muốn đào đất lên chôn bật lửa xuống, đợi khi xem xong biểu diễn sẽ trở về lấy.

Diệp Hoan nhìn thấy động tác của Trương Tam ở phía xa, cười nói: “Tên ngốc này cuối cùng cũng thông minh được một lần, làm chuyện mà người bình thường hay làm.”

Lão viện trưởng cũng vui mừng, gật đầu khen Trương Tam.

Trương Tam rất đắc ý, cảm thấy bản thân mình thật ra cũng rất thông minh chứ không ngốc như Diệp Hoan hay nói. Đột nhiên không khí lại nặng nề hẳn lên, Trương Tam thấy có ba bảo an đang tiến về phía mình, tạo thành hình tam giác. Họ lúc này đang lộ ra vẻ mặt khấn trương, đầu đầy mồ hôi, tay đang để trên gậy điện ở thắt lưng.

Trương Tam ngây ra, sau đó lại cảm thấy sợ hãi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Trương Tam hoảng sợ nghĩ...

Trong tình thế nguy cấp, đột nhiên Trương Tam lại thông minh hẳn lên, hắn đứng lên nhìn ba người bảo an kia rồi lộ ra nụ cười mà hắn tự cho là hiền lành.

Trương Tam giơ bật lửa trong tay lên, yếu ớt nói: “. . . Đây không phải là bom, thật mà!”

Vừa nói xong thì đã bị ba người kia quật ngã.

(1):đạo thường của trời, lí lẽ của đất xưa nay không bao giờ thay đổi được, ý chỉ việc làm đúng đắn.

163. Chương 164: Ngôi Sao Lớn

Buổi biểu diễn tuy rằng vẫn đang tiếp tục, nhưng cả Diệp Hoan lẫn Hầu Tử đều không hề quan tâm tới lời ca của Liễu Phi, cả hai người đều đang có những suy nghĩ của riêng mình.

Hầu Tử vui mừng đến nỗi toàn thân run rẩy. Cảm giác giống như bạn vốn từ một người xem của phim Harry Potter, đột nhiên có một ngày có một pháp sư xuất hiện, đội chiếc nón của học viện lên đầu bạn, nói

rằng bạn chính là một thành viên của Gryffindor, nó giống như là một giấc mơ, khiến cho người ta không thể tin tưởng vào nó. Nhưng giấc mơ này thì Hầu Tử không thể không tin.

Hầu Tử biết rất rõ, Diệp Hoan chưa bao giờ thất hứa, lời một khi đã nói ra thì cho dù có mất đi mạng sống thì Diệp Hoan cũng phải cố gắng làm cho bằng được. Từ nhỏ tới lớn, Hầu Tử chưa bao giờ hoài nghi điều này.

Một ngôi sao luôn nhận lấy sự ngưỡng mộ của ngàn vạn người, và một người bình thường lớn lên từ cô nhi viện, con đường mà ai người sẽ đi có thể gặp nhau sao?

Đương nhiên có khả năng! Hoan Ca nếu như đã nói là có thể, như vậy thì nhất định có thể, có gì để mà nghi ngờ chứ.

Hầu Tử kích động đến nỗi mũi cũng đỏ lên, hai chấm tàn nhan trên đó giống như là bay lên, đôi mắt mà Hầu Tử dùng để nhìn Liễu Phi đang biểu diễn trên đài tràn ngập vẻ si mê.

Trương Tam cười hì hì nói: "Hầu Tử nhà ngươi rất cục cựa cũng tìm được người trong lòng rồi sao? Lúc đó hây cổ ắng nhiều lên, không thể để ngôi sao lớn như vậy cả đời thủ thân như ngọc vì chú, chuyện này thì cho dù là anh em cũng không thể giúp được chú, biết không?"

Lời còn chưa nói xong thì Trương Tam đã bị Hầu Tử đá một cú thật mạnh.

"Ông đây cũng không có nghĩ ngợi những chuyện xấu xa như vậy đâu!" Hầu Tử hung ác nói.

Diệp Hoan nhìn Trương Tam một cách hèn mọn, chân thành nói: "Ba người chúng ta đều như nhau cả thôi, làm gì có chuyện xấu xa ở đây?"

Trương Tam mang theo vẻ mặt đau khổ kề sát bên tai Diệp Hoan nói: "Hoan Ca, Hầu Tử điên rồi, anh sao lại không khuyên hẩn, mà lại còn ủng hộ hẩn, ngôi sao nổi tiếng như Liễu Phi thì Hầu Tử sao có thể với tới?"

Diệp Hoan cười khổ nói: "Có thể khuyên được sao? Trong cuộc đời của mỗi con người luôn có những mong ước mà không thể hoàn thành, nếu như có thể biến nó thành sự thật thì đó là may mắn còn nếu như không thể thì nó vẫn cứ mãi là một ước mơ. Nếu như anh có khả năng giúp nó hoàn thành ước mơ này thì sao có thể để nó thất vọng được chứ?"

Diệp Hoan vỗ vai Trương Tam, hít một hơi thật sâu nói: "Nam yêu nữ, đây là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn, cho dù là ngôi sao lớn thì đã sao? Anh nói cho mọi người biết, việc Hầu Tử đang làm không phải là điên rồ, một người đàn ông si tình một người phụ nữ thì không có gì là sai."

Trương Tam nghĩ một lát, gật đầu thở dài: "Đàn ông si tình."

Diệp Hoan tức giận nói: "CMN, chú cứ mở miệng là nói lời bậy bạ thế này sao hả? (*) Bị bệnh mãn tính sao?."

(*) Đây là do Diệp Hoan nghe chữ si tình mà Trương Tam nói thành một từ ngữ khác đọc khá giống, mà từ này có ý nghĩa không hay nên mới nói như thế.

Lúc buổi biểu diễn sắp kết thúc, Diệp Hoan liền dẫn Hầu Tử đi tới phòng nghỉ sau cánh gà.

Diệp Hoan đã hứa để khiến Liễu Phi trở thành vợ của Hầu Tử thì nhất định phải làm được. Vì thế mà hẩn mới đưa Hầu Tử tới gặp mặt Liễu Phi, theo như lời Diệp Hoan nói thì đây là "gặp nhiều quen mặt".

Từ đầu tới đuôi lão viện trưởng đều không nói lời nào nhưng lúc này lại đột nhiên xoa đầu Hầu Tử, nhẹ nhàng thở dài: "Thật là một hồi nghiệt duyên, đời này coi như đã được định sẵn..."

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn ông, hình tượng của ông trong lòng hẩn bỗng trở nên cao thâm, cao đến nỗi khiến đầu óc hẩn rối loạn, không hiểu ông đang nói gì.

Phía sau hội trường có một hành lang, lúc họ đi tới phòng hóa trang thì lại bị chặn ở ngoài.

Một bảo vệ lạnh lùng nói với Diệp Hoan rằng phòng hóa trang là nơi nghỉ ngơi riêng của Liễu Phi, ngoại trừ người đại diện và trợ lý của cô thì không ai được phép tới gần.

Diệp Hoan nhỏ giọng mắng: “Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi, còn “nghĩ ngơi riêng”, mấy người đang thử nghiệm vũ khí hạt nhân chắc. ”

Cả nửa ngày trôi qua còn chưa thấy được mặt thì nói gì tới cưới về?

Diệp Hoan đảo mắt mấy vòng rồi làm như hung dữ nói với bảo an: “Tôi là khách quý do Liễu Phỉ mời tới, cũng là ca sĩ, sắp phải lên sân khấu rồi, nếu như anh không cho tôi đi vào, một lát nữa không có ai lên hát thì nếu như Liễu Phỉ có tức giận anh phải chịu trách nhiệm.”

Mấy tên bảo vệ kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Anh là ca sĩ? Vậy tại sao từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấy qua? Anh đã từng hát bài nào?”

Diệp Hoan mở to mắt nói dối: “Bài “Súng bắn không được”.”

“Vậy anh hát cho tôi nghe thử đi. ” Xem ra họ là những người rất có trách nhiệm với công việc.

Vì anh em, lần này đành phải cắt thể diện vào túi áo.

Vì vậy Diệp Hoan ngay lập tức uốn éo trong hành lang nhỏ hẹp ngoài phòng hóa trang, còn mở miệng hát lớn: “. . . Súng bắn không được, thật sự là bắn không được, tôi nghĩ mãi vẫn quyết định buông tha, người có lương tâm hay không, chẳng lẽ lại bị chó tha mất rồi...”

Mấy tên bảo vệ mang về mặt bất ngờ rồi nghiêm túc nói: “Thì ra là bài hát này, đây quả thật là “Thần khúc” có một không ai.”

Hầu Tử cũng không phải người quá ngu ngốc nên nhan chóng đưa họ mấy điều thuốc rồi tự giới thiệu: “Tôi là trợ lý tư nhân của thần.”

Mấy bảo an mới cười nói : “Được rồi, mấy người không cần làm vậy nữa đâu, cho rằng bọn tôi ngốc lắm sao? Mấy người thật ra là fan của Liễu Phỉ, muốn vào trong gặp thần tượng đúng không?”Diệp Hoan đành phải ngừng lại, vừa giận chính mình sao thật ngốc vừa lấy vài nghìn tệ trong túi quần ra nhét vào tay của mấy tên bảo vệ, cười nói: “Chúng tôi rất ngưỡng mộ Liễu Phỉ, anh giúp cho tụi này chút đi, giúp tôi hoàn thành nguyện vọng nho nhỏ này được không ?”

Diệp Hoan thật ra nghĩ rằng họ chắc chắn sẽ từ chối, nhưng chẳng ngờ rằng họ lại nhận tiền, ơn nữa còn nhanh chóng nhét tiền vào túi :“Chúng tôi chẳng qua là bảo vệ của sân vận động thôi, các người có vào đó hay không cũng không liên quan gì tới chúng tôi. Thật ra trước nay tôi đã từng thấy rất nhiều fan của Liễu Phỉ muốn từ nơi này mà gặp cô ta, họ cũng đã dùng rất nhiều cách, nhưng cách của anh là lần đầu tiên tôi thấy, cũng là cách tôi thích nhất...”

Diệp Hoan: “... . . .”

Mấy người nói sớm thì đã xong từ lâu rồi? CMN còn bắt ông đây hát cho mấy người nghe...

Diệp Hoan cùng Hầu Tử nhanh chóng đi vào trong phòng hóa trang, động tác nhẹ nhàng linh hoạt như hai con mèo vậy.

Bên trong phòng hóa trang không có một ai, cả người đại diện, trợ lý và bảo tiêu đều không có ở đây, có lẽ họ đang chờ Liễu Phỉ ở cánh gà.

Diệp Hoan nghênh ngang ngồi lên chiếc ghế trước bàn trang điểm, bắt chéo hai chân chờ người đến.

Hầu Tử lo lắng đến mức mồ hôi tuôn đầy trán, trong lòng có chút kích động: “Hoan Ca, hay là bỏ đi, chúng ta về thôi, mọi người cũng không quen biết gì với nhau, gặp nhau cũng chỉ thêm xấu hổ...”

“Chú coi chú kia!” Diệp Hoan nói: “Chú thích ai thì phải mặt đối mặt mà nói với người ta chứ. Năm nay ai cũng đều bận rộn, mập mờ mập mờ, chẳng có ai muốn chơi trò này đâu? Chú cũng không phải là học sinh cấp mới 16 17 tuổi đâu, vờ ngây thơ như vậy có thấy xấu hổ không?”

“Thế lúc gặp Liễu Phỉ em nên nói gì?” Hầu Tử lo lắng.

“Nói thế nào còn cần anh dạy chú sao? Sao này hai người kết hôn, lúc động phòng có phải cũng muốn anh giúp chú không?” Diệp Hoan trừng mắt với Hầu Tử.

Trong khi họ đang nói chuyện, một tiếng vỗ tay thật lớn truyền từ bên ngoài vào, ngay sau đó là những tiếng bước chân dồn dập.

Diệp Hoan biết rằng Liễu Phỉ đã biểu diễn xong, hẳn là đang đi về phòng hóa trang này .

Không đợi Hầu Tử chuẩn bị tốt, cửa phòng hóa trang đã được đẩy ra, Liễu Phỉ đi vào trong sự bảo vệ của những tên bảo tiêu.

Hầu Tử nhìn thấy Liễu Phỉ ở khoảng cách gần như vậy nên có chút bất ngờ, chân tay lỏng lẻo không biết nên để vào đâu, mặt đỏ cả lên.

Diệp Hoan không quan tâm tới những ngôi sao này lắm nên căn bản không có bất kỳ sự sợ hãi hay ngưỡng mộ nào. Hắn nheo lại, không chút lo lắng mà đánh giá Liễu Phỉ.

Liễu Phỉ cao khoảng 1m70, thân hình cao gầy, khuôn mặt khá nhỏ, bởi vì biểu diễn trên sân khấu nên trang điểm khá đậm để tránh tạo ra cảm giác tái nhợt cho người xem.

Thứ khiến Diệp Hoan tán thưởng nhất chính là đôi mắt của Liễu Phỉ, ánh mắt của cô như mặt hồ phẳng lặng. Nhưng trên gương mặt lại thấm đượm vẻ mệt mỏi, cũng có vẻ lạnh lùng và quyến rũ. Cô như con chim công kiêu ngạo, nghĩ mình là người đứng trên tất cả mọi thứ, có lẽ là do đã quen được người khác ngưỡng mộ nên trong mắt cô tất cả mọi người đều là hạt bụi hạt cát.

Diệp Hoan âm thầm thở dài, người như vậy, nếu như sánh vai cùng với Hầu Tử, có phù hợp không?

Diệp Hoan đột nhiên lại nghĩ tới câu nói của lão viện trưởng : “Nghiệt duyên a!”

Liễu Phỉ đi tới trong sự bảo vệ của người đại diện, trợ lý và bảo tiêu, đột nhiên thấy được hai người Diệp Hoan thì không khỏi bất ngờ.

Đôi mày thanh tú của Liễu Phỉ ngay lập tức cau lại, cô lạnh lùng nói: “Đây là phòng hóa trang của tôi, hai người là ai? Bảo vệ bên ngoài sao lại đồng ý cho hai người vào?”

Diệp Hoan nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Là do họ có tố chất thấp.”

Hầu Tử đỏ mặt, sau đó có vẻ như đã gom đủ dũng khí, nói liên tục: “Liễu Phỉ, chào cô, tôi là fan của cô, tôi rất thích nghe cô hát, rất hay, cô cũng rất đẹp...”

Liễu Phỉ nghe tới fan, trên mặt hiện ra một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Thì ra là fan, muốn xin chữ ký sao?”

Diệp Hoan nhìn thấy Hầu Tử đã trạng thái chết đứng liền nói Liễu Phỉ: “Là đến để cầu hôn... ..”

Hắn vừa nói xong mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Sau phút giây im lặng ngắn ngủi, Liễu Phỉ khó chịu nở nụ cười khô khốc, nói: “Hai người đừng có nói đùa như vậy.”

Cô nói xong thì nhận lấy ảnh của mình trong tay trợ lý nhanh chóng ký lên.

Hầu Tử ở cạnh đó lắp bắp nói: “Liễu Phỉ, tôi thật sự rất thích nghe các bài hát của cô. ”

Liễu Phỉ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng đáp lại: “Thế à? Cảm ơn nhé, không biết anh thích nghe bài nào??”

“Súng bắn không được.”

Mọi người đều đồng loạt ngẩn ngơ, sau đó lại giận dữ: “Các người tới đây là để phá hoại đúng không?”

Hai tiếng động lớn vang lên, Diệp Hoan và Hầu Tử bị ném ra khỏi phòng hóa trang.

Trong nháy mắt ki cánh cửa của phòng hóa trang khép lại, Diệp Hoan từ trong mắt của Liễu Phỉ thấy được sự khinh thường quen thuộc.

Bao nhiêu năm nay đã có rất nhiều người dùng loại ánh mắt này nhìn họ rồi, tuyệt đối vô cùng quen thuộc.

Diệp Hoan vì ánh mắt của cô mà cảm thấy đau nhói.

Diệp Hoan đứng lên, nói thật lớn: “Liễu Phỉ cô nghe đây, người anh em này của tôi là Hầu Tử, 7h tối mai, khách sạn Hương Cách Lí Lạp Bắc Kinh, cô hãy nhớ kỹ cái tên này, hơn nữa cô nhất định phải tới!”

Bên trong phòng truyền ra những tiếng cười chói tai.

Hầu Tử gặp vậy liền yếu ớt kéo ống tay áo của Diệp Hoan nói: “Hoan Ca, thôi bỏ đi, nhìn thấy được người thật của cô ấy em đã rất thỏa mãn . . .”

Diệp Hoan tức giận : “Cái gì là bỏ đi? Trước kia chúng ta bị người khác xem thường, chẳng lẽ bây giờ cũng bị người khác xem thường sao? Bao năm qua cố gắng như vậy là vì cái gì, vì cái gì hả? Vì để cho chúng ta không bị người khác khinh thường nữa! Hầu Tử, chú tỉnh táo một chút cho anh! Ai nói con cóc không thể ăn thịt thiên nga? Con thiên nga này anh bắt giúp chứ!”

Diệp Hoan mang sắc mặt tức giận lấy điện thoại ra gọi cho Chu Mị.

“Tôi muốn tìm vợ cho Hầu Tử - anh em của tôi.” Diệp Hoan đi thẳng vào vấn đề

Ở đầu bên kia điện thoại Chu Mị im lặng một lúc rồi cười nói: “Được thôi, có phải là muốn tôi tìm cho cậu ta một người không?”

“Không cần cô tìm, nó chọn được người rồi.”

Chu Mị lại tiếp tục im lặng, sau đó mới cẩn thận hỏi: “Người đó chắc không phải là tôi đâu?”

Cơn giận của Diệp Oan vì một câu nói của Chu Mị mà biến mất, hần dờ khóc dờ cười nói: “Cô nghĩ gì thế? Không có chút quan hệ nào với cô.”

Chu Mị thở ra một hơi thật dài, nói: “Vây là tốt rồi, nhưng Hầu Tử tìm bạn gái anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Cô gái kia có chút danh tiếng.”

“Cô ta là ai?”

“Tên là Liễu Phỉ, ca sĩ.”

Chu Mị cực kì thông minh đoán được dụng ý của Diệp Hoan khi gọi điện thoại cho mình.

“Cần tôi giúp chuyện gì?”

Diệp Hoan thấp giọng nói: “Tối mai 7h, Hầu Tử sẽ mời cô ta ăn cơm tại khách sạn Hương Cách Lí Lạp, cô cảm thấy cô ta có đến không?”

Chu Mị không suy nghĩ chút nào liền nói: “Cô ta sẽ đến, hơn nữa còn là chạy thật nhanh mà đến.”

“Nhưng cô ta là ngôi sao lớn...” Diệp Hoan chần chờ nói.

Ở đầu dây bên kia Chu Mị cười, xem ra cô hoàn toàn không để vị minh tinh này vào mắt.

“Minh tinh thì thế nào? Minh tinh cũng chỉ là người thường, cũng cần có cơm ăn.”

Diệp Hoan cười nói: “Vây thì nhờ cô rồi.”

Chu Mị nói: “Anh yên tâm, tôi cam đoan 7h tối may vị đại minh tinh kia nhất định sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ Hầu Tử.”

“Sao cô chắc chắn thế?”

“Công ty giải trí của Liễu Phỉ là Giải Trí Hoa Thái. . .”

“Thế thì sao?”

Chu Mị chậm rãi nói: “Giải Trí Hoa Thái vừa trở thành công ty con của tập đoàn Đằng Long.”

Diệp Hoan: “. . .”

~

Diệp Hoan trong ánh mắt đầy lo lắng của Hầu Tử mà tiến tới vỗ vai hắn, cười nói: “Tối nay chú nhất định phải ăn mặc đàng hoàng để đến gặp Liễu Phỉ nha.”

Hầu Tử lắp bắp nói: “Sao ...sao có thể ? Anh đã làm gì thế?”

Diệp Hoan cười thở dài: “Biết làm sao khi chủ của con thiên nga này là một con cóc ?”

Mặc kệ Hầu Tử còn đang thắc mắc, Diệp Mặc vẫn cứ cười vui vẻ đi ra khỏi sân vận động.

Ở cửa Đông của sân vận động, Trương Tam cùng lão viện trưởng vẫn đang chờ họ.

Trương Tam nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Diệp Hoan nên mắt sáng lên, có chút khó tin hỏi : “Anh ...làm được hả?”

“Đó là chuyện đương nhiên.”

“Hoan Ca, anh thật sự quá cool, ngay cả ngôi sao lớn cũng phải khuất phục.” Trương Tam ngưỡng mộ nói.

Diệp Hoan đắc ý nói: “Chuyện nhỏ, trên đời này không có người phụ nữ nào thoát tay anh, ba người sau này thích ai thì cứ nói với anh, cho dù đó là vợ của Tổng thống Mỹ anh cũng giúp. ”

Hai mắt Trương Tam sáng lên sao: “Anh cũng giúp em được không?”

Diệp Hoan không cười nữa mà nói nhỏ: “Anh đây cùng lắm chỉ có thể giúp mấy chú đi của người ta thôi, rồi hằng năm đốt cho mấy chú một nén nhang thôi.”

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, khán giả như một dòng sông lớn đi ra sân vận động. Lúc này lão viện trưởng đột nhiên thay đổi sắc mặt, run rẩy đưa ngón tay lên chỉ vào một người phụ nữ, nói: “Người đó...năm đó chính là bà! Diệp Hoan, con mau đuổi theo!”

Ba người lập tức ngây ngốc.

“Lão viện trưởng, vừa rồi con chỉ khoác lác thôi, ông đừng xem là thật. Tuy rằng ông cần có một người bạn, nhưng ông không thể tùy tiện tìm một người qua đường được. Khách làng chơi đến kỹ viện cũng phải lựa chọn kỹ càng.” Diệp Hoan cẩn thận khuyên bảo lão viện trưởng khuyên giải.

Hầu Tử thở dài: “Mắt nhìn người của người độc thân lâu năm quả nhiên không giống người bình thường. ”

Lão viện trưởng quá tức giận nên đánh Hầu Tử một cái thật đau, nói: ”Đừng có đứng đây mà nói nhảm nữa! Đó là mẹ của Kiều Mộc, nhanh chóng chạy theo đi!!!

164. Chương 165: Một Đoạn Duyên Phận

Cả ba người bị câu nói đó của lão viện trưởng làm cho chết đứng.

Lão viện trưởng vỗ lên ót Diệp Hoan, nói: “Nhanh lên đi, sau này sẽ kể lại cho mấy đứa chuyện năm xưa.”

Sau khi quay đầu nhìn nhau thì ba người nhanh chóng chạy theo.

Ba người chạy rất nhanh, nhanh đến mức chỉ có thể nghe thấy được tiếng gió bên tai, ánh đèn nê ông rực rỡ rọi lên gương mặt đầy cảm xúc của họ.

Người phụ nữ trung niên đó mặc một chiếc áo màu tối, đang nắm tay một cậu nhóc hơn 10 tuổi, không quá khó để nhận ra họ trong dòng người. Nhóm người Diệp Hoan rất nhanh liền thấy được bà, bà đi chậm rãi về phía trước, họ thì theo sát bà với khoảng cách chừng 10 mét.

Hầu Tử hỏi: “Hoan Ca, có cần gọi điện cho Kiều Mộc không?”

Diệp Hoan lắc đầu: “Hiện giờ không cần nói cho cô ấy, chuyện này chúng ta còn chưa chắc chắn, đợi lúc nào chắc chắn thì hãy nói, đừng khiến cho cô ấy cảm thấy không vui.”

Hầu Tử mím môi, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hỏi: “Là không để cô ấy không vui hay là tránh cho cô ấy đau lòng?” Trương Tam đang đi sau lưng hay người mắng: “Ông đây không có gì phải sợ, không phải sợ!” Trương Tam vừa nói lại vừa khóc, chẳng biết là khóc vì Kiều Nổi hay là khóc cho chính bản thân mình.

Hầu Tử đỏ mắt, không quay đầu lại nhưng mắng Trương Tam: “Ba người chúng ta giúp Kiều Mộc tìm mẹ chính là một việc vui lớn, chú sợ cái gì?” Trương Tam khóc lớn: “Đây cũng không phải là do Kiều Mộc tìm được, cũng không phải là chúng ta tìm được. Đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, là lão viện trưởng vô tình nhận ra bà ấy, chứ không phải là do bà ấy muốn nhận lại Kiều Mộc. Hai người không thấy bà ấy dẫn theo một cậu nhóc sao? Cậu nhóc đó mới là con của bà ấy, chuyện này CMN có gì vui?”

Diệp Hoan cố gắng kiềm nén để không nước mắt rơi xuống, giọng nghẹn ngào: “Cho dù là thế nào đi nữa, việc Kiều Mộc có thể tìm thấy người thân chính là việc vui. Chúng ta nhất định phải theo dõi bà ấy kỹ càng, đây chính là đầu mối duy nhất, không thể nào mất nó được.” Hầu Tử cùng Trương Tam lau đi nước mắt, im lặng đi theo sau người phụ nữ đó.

Người này đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại bên quán đồ ăn vặt để mua cho con trai mình những món quà vặt. Cậu nhóc hết ăn cái này lại muốn ăn cái kia, bà luôn mỉm cười đáp ứng. Bà nhìn cậu ăn, chốc chốc lại dùng khăn tay lau miệng cho cậu, gương mặt hiện ra vẻ cưng chiều.

Ba người Diệp Hoan ở phía xa nhìn thấy cảnh này không hiểu sao cảm thấy tim của mình như bị ai đó bóp mạnh, truyền đến cảm giác đau đớn khó mà chịu được.

Tình cảm của mẹ dành cho con đó, đáng lẽ Kiều Mộc cũng phải có. Sau khi cậu nhóc ăn no nê, người phụ nữ lại giúp cậu nhóc lau miệng sạch sẽ rồi đón một chiếc xe taxi để về nhà.

Ba người cũng nhanh chóng đón một chiếc taxi, bảo tài xế chạy bám sát chiếc xe của người phụ nữ.

Hai chiếc xe chạy đến ngã tư, chiếc xe của người phụ nữ thì may mắn chạy qua, nhưng chiếc xe của bọn Diệp Hoan thì phải dừng lại.

“Bác tài, bác đuổi theo chiếc xe phía trước đi.” Diệp Hoan năn nỉ.

Tài xế xe taxi sợ hãi nói: “Anh nói gì thế, đây là đèn đỏ đấy, vượt đèn đỏ anh không biết là sẽ bị phạt tiền đó...” Diệp Hoan không chờ ông nói xong đã lấy từ trong túi quần ra một xấp tiền để vào trong tay của ông.

Tài xế do dự nhìn xấp tiền, sau một lát thì giẫm mạnh chân ga. Không bao lâu sau thì xe của họ đã đuổi kịp chiếc xe chở người phụ nữ kia.

Trong bóng đêm rực rỡ của Bắc Kinh, ai chiếc xe taxi một trước một sau chạy đi. Muốn tới thật gần, nhưng phải cách xa là tâm trạng hiện giờ của ba người Diệp Hoan.

Cho dù biết được bà sống ở đâu thì sao chứ? Nói cho Kiều Mộc biết chuyện này sao? Để cô ấy đến nhận người thân? Hay là cứ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Đầu óc của Diệp Hoan rối bời, hẳn không biết tiếp theo mình nên làm gì, chỉ cảm thấy mình nên đuổi theo người phụ nữ kia để biết nơi bà sống, sau đó....

Sau đó thì thế nào? Kiều Mộc biết được chuyện này thì phải làm thế nào? Cô ấy sẽ khóc hay sẽ cười? Cô ấy...có đau lòng hay không?

Giờ phút này Diệp Hoan rất muốn bảo lái xe dừng lại, sau đó để cho người phụ nữ kia đi xa, để lưu lại một ước mơ đẹp để cho Kiều Mộc, nư thế không phải tốt hơn nhiều sao? Tại sao cứ phải chạm vào vết thương khó khăn mới kết vảy đó, để khiến nó tiếp tục đổ máu?

Nhưng Diệp Hoan cũng không dám để bà cứ như vậy mà biến mất.

Bất kỳ ai cũng không thể hiểu được suy nghĩ của cô nhi, họ tuy rằng hận người thân vứt bỏ mình, nhưng lại mong muốn có thể tìm được người thân, không phải vì muốn có tiền tài hay quyền thế, cái mà họ muốn là hai chữ “Thân thể”.

Hai chữ thôi.

Trong thời đại này ngay cả con chó cũng cần có huyết thống và thân thể, tại sao họ lại không bằng cả một con chó?

Chiếc xe taxi của người phụ nữ dừng lại, chiếc xe Diệp Hoan cũng dừng lại, ba người ngồi trong xe, đưa mắt nhìn theo bóng dáng hai người họ đi vào một ngõ nhỏ.

Đầu ngõ có một cây hòe lớn, cành lá xum xuê, bồng bồng sức sống. Những vách tường xưa loang lổ vết sơn, đèn đường sáng lấp lóe khiến cho khu phố này cũng trở nên cũ kỹ như khu nhà cũ ở Ninh Hải.

Người phụ nữ này đi vào ngõ, đang dùng chìa khóa mở cửa nhà.

Nhóm Diệp Hoan xuống xe, đều lặng lẽ đứng gần đó, nhìn thấy cuộc sống khó khăn của người phụ nữ, và sự vô tư hồn nhiên của cậu nhóc kia. Cả ba lặng lẽ đứng đó thật lâu, thật lâu . . .

~~

Sau khi nhớ rõ địa chỉ nhà, Diệp Hoan gọi điện thoại cho Chu Mị, nhờ cô điều tra về người phụ nữ đó rồi trở về khách sạn.

Nam Kiều Mộc vẫn đang ở trong phòng mình tính toán sổ sách của quỹ Hoan Nhạc. Lão viện trưởng đã về trước một mình, ba người rất ăn ý mà cùng nhau đi vào phòng của lão viện trưởng.

Diệp Hoan buồn bực ngồi hút thuốc trên ghế salon, không ai lên tiếng nói chuyện.

Lão viện trưởng thở dài, chậm rãi nói: “Ông cũng hi vọng là mình hoa mắt, lúc xem biểu diễn, người đó ngồi kế bên ông, càng nhìn càng cảm thấy giống người năm xưa. . .” “Ông từng gặp mặt...mẹ Kiều Mộc sao?”

Lão viện trưởng gật đầu nói: “Ông đã từng gặp qua. Mấy đứa biết tại sao năm xưa Kiều Mộc lại phải sống trong viện phúc lợi không?”

Hai mươi năm trước Kiều Mộc chẳng qua chỉ là một đứa bé sơ sinh, vào một buổi tối, có một cô gái trẻ ôm nó, muốn lặng lẽ đặt nó trước cổng phúc lợi viện. Lúc ấy, ông lại trùng hợp không ngủ được nên đi dạo ngoài sân. Cô gái đó vừa đặt Kiều Mộc xuống đã bị ông thấy được, ông trách cứ cô gái đó rồi bảo cô ấy hãy mang con về nhưng cô gái lại không đồng ý, quỳ xuống trước mặt ông xin ông nhận lấy đứa bé. Người đó là mẹ của Kiều Mộc.”

“Biết đâu bà ấy có nỗi khổ tâm.” Diệp Hoan cố giải thích cho mẹ Kiều Mộc.

Lão viện trưởng lắc đầu rồi cười khổ nói: “Chuyện này cũng không thể nói là khổ tâm được. Lúc đó nước ta thi hành kế hoạch hóa gia đình, mỗi nhà chỉ có thể có một con. Nhà chồng của bà ấy muốn có cháu trai kế thừa, nhưng khi sinh ra lại là con gái, đương nhiên là không được yêu thương. Họ muốn sinh thêm một đứa nữa, nhưng lại không muốn đóng tiền phạt, hơn nữa càng không muốn nuôi thêm một đứa con gái, chỉ còn cách bỏ Kiều Mộc”

“Mẹ Kiều Mộc lúc đó quỳ xuống trước mặt ông, van cầu ông để ông nhận nuôi con bé. Bà ấy nói mình gả sai người rồi, dù cho không bỏ Kiều Mộc thì sau này con bé cũng sẽ không được chăm sóc đàng hoàng, hơn nữa còn phải chịu khổ, nên bà ấy mới muốn bỏ Kiều Mộc.”

Lão viện trưởng thở dài: “Ông thấy bà ấy đáng thương, hơn nữa đúng theo lời bà ấy nói, dù Kiều Mộc không bị ném đi thì cũng sẽ không có được cuộc sống hạnh phúc. Chẳng biết chừng sau này còn bị người thân bán đi. Nghe lời bà ấy nói, ông liền cảm thấy đau lòng nên nhận lấy đứa bé là Kiều Mộc rồi để bà ấy đi, đi một lần đến tận hai mươi năm. Ông sống trong phúc lợi viện này hơn 20 năm, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu vui buồn hợp tan. Bọn trẻ ngây thơ vô tri, tuổi lại nhỏ, không biết gì là buồn vui, nhưng những điều này đều khắc sâu trong lòng ông. Nhìn thấy tuổi nhỏ lại nhớ tới thân thể của chúng, nhớ tới thì lại vì chúng mà rơi nước mắt. . .” Lão viện trưởng chưa nói xong thì nước mắt đã từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Đứa nhỏ Kiều Mộc này là người rất thông minh, mẹ của nó đã giao nó cho ông khi nó còn trong tả lót. Lúc đó Kiều Mộc vốn đang cười toe toét rồi lại khóc ré lên, khóc suốt một ngày một đêm, có lẽ từ lúc đó nó đã biết mình bị mẹ bỏ rơi.”

Ba người Diệp Hoan cũng đã rơm rớm nước mắt.

Lão viện trưởng lau nước mắt, thở dài: “Diệp Hoan bây giờ đã tìm được cha mẹ, cũng coi như là hoàn hảo. Nhưng những đứa trẻ có thể gặp cha mẹ như Diệp Hoan rất ít, rất nhiều đứa trẻ đều gặp phải hoàn cảnh đau khổ không có thân thể. Những đứa trẻ có thể cha mẹ vốn ít lại càng thêm ít, tối nay ở Bắc Kinh này gặp được mẹ của Kiều Mộc cũng có thể gọi là may mắn. Mấy đứa đã tìm được địa chỉ của mẹ Kiều Mộc thì có nói cho nó hay không mấy đứa tự quyết định đi.”

Ba người Diệp Hoan u sầu cúi đầu, hơn nửa ngày không nói tiếng nào.

Bên ngoài cửa phòng, một tiếng nức nở vang lên, Diệp Hoan bất ngờ chạy ra ngoài thì thấy Kiều Mộc đang ngồi trên hành lang khóc.

“Diệp Hoan, em muốn gặp bà ấy!” Kiều Mộc vừa khóc vừa nói ra mấy chữ nghẹn ngào.

~

Buổi sáng hôm sau, kết quả điều tra đã được Chu Mị gửi tới.

Chuyện này thật ra không có bất cứ khó khăn này. Mẹ Kiều Mộc họ Vu, tên là Nguyệt Nga, đang sống trong một căn nhà nhỏ, gia đình 3 người, chồng bà là một viên chức nhỏ, đã sắp về hưu rồi, không có khả năng lên chức. Mẹ Kiều Mộc thì mở một tiệm cắt tóc nhỏ, thường cắt tóc cho người dân gần đó. Đây chỉ là một gia đình bình thường, rất bình thường.

Kiều Mộc được sinh ra trong một gia đình như vậy.

Buổi sáng, Diệp Hoan, Hầu Tử, Trương Tam và Kiều Mộc đi tới ngõ hẻm đó, dừng trước hiệu hớt tóc nhỏ mà ngay cả một cái bảng hiệu cũng không có.

Diệp Hoan ôm eo Kiều Mộc, hai người hít một hơi thật sâu, Hầu Tử và Trương Tam đứng phía sau mang vẻ mặt nặng nề.

“Là ở đây sao?” Kiều Mộc quay đầu hỏi Diệp Hoan, đôi mắt chứa đầy đau đớn.

Diệp Hoan gật đầu, rồi lại thở dài: “Kiều Mộc, nếu như em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thì lần sau chúng ta đến . . .” Kiều Mộc cứng rần lắc đầu khiến nước mắt rơi xuống: “Không, em muốn gặp bà ấy!”

Diệp Hoan thở dài, ôm chặt lấy cô, cố gắng truyền dũng khí cho cô, sau đó từng bước một dìu cô đi vào tiệm.

Cửa hiệu cắt tóc rất nhỏ, hơn nữa thiết bị rất thô sơ, cả tiệm chỉ có vài m2, nếu như có khoảng 4-5 người đi vào thì ngay cả việc xoay người cũng trở nên khó khăn, Vu Nguyệt Nga đang ngồi ngẩn người trước gương, không biết do đang hoài niệm chuyện cũ hay lo lắng cho cuộc sống tương lai, từ những điều này thì thấy được rằng cửa hiệu này cũng không kiếm được nhiều tiền. Chồng của bà, cha Kiều Mộc chẳng qua chỉ là một công nhân viên chức nhỏ, dựa vào tiền lương ít ỏi để nuôi sống cả nhà, sau này con của họ cần phải học trung học, đại học, hơn nữa còn phải ma nhà để kết hôn, đối với một gia đình bình thường mà nói thì những việc này là gánh nặng lớn.

Căn phòng đột nhiên tối lại, khi Nguyệt Nga nhìn về cửa thì thấy một cặp nam nữ có vẻ giàu có đang ngẩn ngơ nhìn mình mèm mội vàng đứng lên nói: “Hai vị muốn cắt tóc sao?” Hình như sợ hai vị khách này cảm thấy bẩn, Vu Nguyệt Nga liên tục dùng khăn mặt lau lên chiếc ghế mình vừa ngồi, nọ nọ cười chuyên nghiệp có vẻ nịnh nọt.

Nam Kiều Mộc nhìn thấy người phụ nữ trước mắt, trong lòng cảm thấy đau xót, nhin không được muốn rơi nước mắt.

Diệp Hoan kéo cô tới rồi ấn cô ngồi lên ghế: “Cô giúp cháu gội đầu cho cô ấy giúp cháu.”

Vu Nguyệt Nga cố gắng giữ thể diện của mình: “Hai người đừng thấy cửa tiệm này nhỏ mà coi thường, tay nghề của tôi rất tốt, mọi người xung quanh ai cũng tới đây để cắt tóc đó. . .”

Bà cẩn thận đặt lên vai Kiều Mộc một cái khăn sạch, sau đó nhẹ nhàng làm ướt tóc rồi bắt đầu gội đầu cho cô.

Kiều Mộc nhắm mắt lại nhưng nước mắt cứ thế mà lăn chã rơi xuống.

Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên mẹ gọi đầu cho cô, chuyện này đối với bất kỳ cặp mẹ con nào trong thiên hạ đều rất bình thường nhưng đối với cô mà nói, thì chuyện này lại cực kỳ xa xỉ. Khó mà thực hiện, xa không với tới.

“Ồ, cô gái này lại sao lại khóc? Là tôi mạnh tay quá sao?” Nguyệt Nga nhìn thấy Nam Kiều Mộc cứ khóc mãi chẳng ngừng thì lo sợ hỏi.

Kiều Mộc vẫn như cũ không nói lời nào, cứ nhắm nghiền mắt rồi lắc đầu.

Diệp Hoan đau lòng cầm tay của cô, cười lớn nói: “Cô đừng lo, cứ làm tiếp. Chẳng qua là cháu vừa mới cãi nhau với cô ấy thôi.”

Vu Nguyệt Nga vừa gọi đầu cho Kiều Mộc vừa thì thầm: “Mấy người trẻ tuổi như cô cậu đúng là, mấy việc lông gà vỏ tỏi(1) này mà cũng khiến các cô cậu giận nhau. Đợi các cô cậu lớn tuổi như tôi rồi thì sẽ biết rằng, cuộc sống cần nhất là gia đình hòa thuận, tâm hồn thanh thản...”

Diệp Hoan cười nhạt hỏi: “Cô ơi, cuộc sống của cô giờ đây có hạnh phúc không?” Vu Nguyệt Nga thở dài, nói: “Hạnh phúc hay không thì con người ta cũng phải sống, vội vàng kiếm tiền, vội vàng mua thức ăn rồi nấu cơm, sau đó thì chăm sóc cho người lớn, người nhỏ, sao còn có thời gian để nghĩ xem mình có hạnh phúc hay không.”

“Cô có được mấy đứa con?” Diệp Hoan dò hỏi.

Vu Nguyệt Nga cười cười, nói: “Tôi có một đứa con trai, do tôi sinh con trễ nên nó mới 12 tuổi.”

Kiều Mộc nhẹ nhàng nhắm mắt, càng rơi nhiều nước mắt hơn.

“Con trao thì có vẻ quá nghịch ngợm, di không cảm thấy con gái thì tốt hơn sao?”

Tay của Vu Nguyệt Nga đột nhiên chậm lại, run rẩy một lát, rồi cười nhạt: “Tôi thấy con trai hay con gái đều tốt cả. Tuy rằng con trai có phần nghịch ngợm, nhưng mỗi khi nhìn nó gặp phải bệnh tật gì thì lòng tôi cảm thấy rất đau, đau như có người dùng dao đâm vào tim, lúc nó vui vẻ thì tôi cũng cảm thấy vui, dù có chịu khổ nhiều thế nào thì tôi thấy cũng...”

Không biết từ lúc nào Kiều Mộc đã mở mắt ra, chỉ yên lặng nhìn Vu Nguyệt Nga, nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt đầy sương gió của bà, giờ phút này, lòng Kiều Mộc đau như cắt.

Nụ cười của mẹ, trong mắt con cái là đẹp nhất. Chỉ tiếc là, nụ cười của bà ấy đang dành cho đứa con trai kia, chứ không phải là đứa con gái đã bị bỏ rơi từ lâu, không còn chút quan hệ nào như cô? Trên đời này còn có thứ gì khiến người ta đau lòng hơn chuyện này?

Kiều Mộc lộ ra một nụ cười tuyệt vọng, mùi vị của vạn tiễn xuyên tâm, chắc cũng không hơn gì chuyện này đâu?

Cô bình tĩnh nhìn gương mặt của người phụ nữ trung niên hiện ra trên chiếc gương, xa lạ làm sao, nhưng cũng quen thuộc vô cùng, giống như họ đã từng gặp nhau vào kiếp trước. Nam Kiều Mộc ghen ngào cười, cố gắng khắc sâu gương mặt của mẹ. Sau đó cô đứng dậy rời đi, vô cùng quyết tuyệt, không hề quay đầu lại.

Nam Kiều Mộc cô không quen biết với bà.

Vu Nguyệt Nga bất ngờ, sau đó cao giọng nói: “A, cô gái à, tôi vẫn chưa làm chưa.” Diệp Hoan lặng lẽ lấy ra tờ 10000 để vào tay bà, nhìn vào con mắt kinh ngạc của bà, nói: “Cô vĩnh viễn sẽ không biết mình đã mất đi thứ quý giá gì.”

Diệp Hoan nói xong liền xoay người đi, ôm vai Kiều Mộc ngồi lên chiếc Mercedes.

Trong xe, Kiều Mộc yếu ớt nằm trong ngực hân, khóc đến mức thở cũng không được.

“Diệp Hoan, em hận, em thật sự rất hận !”

“Diệp Hoan, em vừa như có nhà, lại như không có...”

“Diệp Hoan, em đã hiểu rồi. Thì ra cha mẹ con cái là duyên phận trời cho, thứ này chính là luôn phải đổi mất nín teo bóng lưng càng ngày càng xa của họ, nhìn nó từ từ biến mất. Họ đã dùng bóng lưng nói cho em biết, không cần đuổi theo, cũng không thể đuổi theo!”

“Diệp Hoan, từ nay về sau, em chỉ còn có mình anh...”

Sau khi Kiều Mộc nói ra những lời này, thì liền ngất trong lồng ngực của Diệp Hoan.

Chiếc Mercedes nổ máy, Diệp Hoan vừa ôm Kiều Mộc vừa rơi nước mắt.

Trong xe, Hầu Tử và Trương Tam cũng đang khóc.

“Hoan Ca, từ nay về sau, bọn em sẽ không tìm cha mẹ, bọn em sẽ coi bản thân như thứ xuất hiện từ trong khe đá, không cha không mẹ!”

Vu Nguyệt Nga ngơ ngác đứng trước cửa tiệm cắt tóc, nhìn Diệp Oan ôm Kiều Mộc lên xe, nhìn chiếc Mercedes rời đi, cúi đầu nhìn 10000 trong tay.

Lời Diệp Hoan nói trước khi rời đi vang bên tai bà.

“... Cô mãi mãi cũng không biết, cô đã mất đi thứ quý giá gì.”

Bà nhớ đến gương mặt có mấy phần giống như mình lúc trẻ của Kiều Mộc, lại nhớ đến việc cô gái trẻ kia cứ khóc mãi, những điều này khiến bà nhớ đến thứ gì đó, nhanh chóng chạy theo, điên cuồng hét lên: “Về đi! Về đi! Về đi con...”

Chiếc Mercedes đã đi xa, sau khi Vu Nguyệt Nga chạy theo một đoạn, thì yếu ớt quỵ xuống trên mặt đường, ngửa đầu hét lớn.

Đáng lẽ có thể trở về, nhưng đã không về được...

165. Chương 166: Ngựa Đẹp Nhờ Yên

Cầm lên hay bỏ xuống là do con người lựa chọn nhưng được hay mất lại là quyết định của ông trời.

Có lẽ có một đôi mắt vô hình ở đâu đó vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người, nó sẽ phán xét thiện ác, báo ứng nhân quả của người

Nam Kiều Mộc nằm trên giường, một mỗi yếu ớt nhìn Diệp Hoan, nở nụ cười buồn bã:

“Tốt rồi, cuối cùng em cũng hiểu rõ rồi, em cũng có lai lịch, nửa đời trước của em không còn trống rỗng nữa, dù lai lịch này khiến cho người ta đau khổ...” Nam Kiều Mộc một mỗi nhắm mắt lại, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Diệp Hoan cầm lấy tay cô, bàn tay nhỏ lạnh lẽo như băng.

“Kiều Mộc, em vẫn còn có anh, anh mãi mãi sẽ không để em phải đau khổ, anh thề!” Diệp Hoan nhìn sâu vào mắt Nam Kiều Mộc, nỗ lực truyền cho sinh mệnh của cô một chút sức sống.

Nam Kiều Mộc nắm tay hắn, khóc không thành tiếng: “Đúng vậy, em vẫn còn anh, em chỉ còn có anh thôi, Diệp Hoan, anh không được phụ em...”

“Không phụ em, nhất định không phụ em...” Diệp Hoan ôm Nam Kiều Mộc, thì thầm hứa.

Nam Kiều Mộc cười cười với Diệp Hoan, nụ cười nhạt dần, ngủ thật say trên vai hắn.

Lòng Diệp Hoan dâng lên cảm giác yêu thương, Nam Kiều Mộc say ngủ giống như Thiên Sứ rơi lạc vào nhân gian, ông trời sao lại để cho vị Thiên Sứ không dính phạm trần này chịu nhiều cực khổ như vậy?

Diệp Hoan cúi người hôn nhẹ lên tóc mai của cô, trong miệng đều là hương vị đáng chết.

Hóa ra nước mắt không phải vị mặn, mà là vị đắng.

Ra khỏi phòng đã thấy lão viện trưởng cùng Hầu Tử Trương Tam đang đứng ngoài hành lang, ánh mắt lộ vẻ quan tâm lo lắng

Diệp Hoan khoát tay với bọn họ, khẽ nói: “Cô ấy mệt mỏi quá, đã ngủ rồi.”

Lão viện trưởng gật đầu, thở dài nói: “Ta già rồi nên hồ đồ, ông trời đã định trước con bé cùng người nhà không có duyên phận, sao ta lại bắt các con đi theo chứ? Là ta tạo nghiệt...”

“Viện trưởng, ông quyết định như vậy cũng là bình thường thôi. Bọn con chỉ có mong muốn đơn giản là tìm được lai lịch của mình, dù là đau khổ hay vui sướng cũng đều do chúng con tự lựa chọn.” Diệp Hoan chăm chú nhìn lão viện trưởng, nghiêm túc bào chữa cho ông.

Lão viện trưởng vẫn lắc đầu, vẻ mặt hối hận quay về phòng.

Hầu Tử cùng Trương Tam tâm tình sa sút, cúi đầu yên lặng.

“Trách ai được đây? Ai ta cũng không trách, ai cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình, muốn trách thì trách lòng người và thói đời chó má này đi” Diệp Hoan lẩm bẩm mắng một câu, quay lại nói với Hầu Tử: “Hầu Tử, buổi tối mày gặp mặt đại minh tinh, còn không tranh thủ thời gian chuẩn bị đi?”

Hầu Tử lắc đầu nói: “Anh cảm thấy bây giờ em còn có tâm tình theo đuổi phụ nữ sao?”

Diệp Hoan đi đến cuối hành lang, thản nhiên bỏ lại một câu: “Thời gian vẫn cứ trôi đi, ai tìm cha mẹ thì cứ tìm cha mẹ, tìm vợ cứ tiếp tục tìm vợ, đi chuẩn bị đi, tối nay anh đi cùng mày.”

Ra khỏi khách sạn, đứng trên đường cái, Diệp Hoan mờ mịt nhìn xung quanh, không biết nên làm gì.

Nghĩ một lúc, hần lấy điện thoại ra gọi cho Chu Dung.

“Mẹ...” Âm thanh của Diệp Hoan trầm khàn.

Mẫu tử liền tâm, Chu Dung ngay lập tức phát hiện Diệp Hoan có tâm sự, vội vàng hỏi: “Sao vậy con? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là nhớ mẹ thôi, mẹ...mẹ nói xem nếu năm đó con đi một nơi vĩnh viễn không tìm được, vậy cha mẹ có tiếp tục tìm con không?”

Chu Dung không nghĩ ngợi gì nói ngay: “Tất nhiên là tìm rồi, cho dù là lên trời xuống đất, sức lực kiệt quệ, mẹ và cha con đều sẽ đi tìm con, con là con của chúng ta, là máu thịt do ta sinh ra, nếu mất đi con, chúng ta sống còn ý nghĩa gì?”

Hốc mắt Diệp Hoan lập tức đỏ lên.

Lời nói đơn giản nhẹ nhàng như vậy nhưng lại lộ ra thân tình sâu sắc, sưởi ấm trái tim kẻ tha hương.

Bản thân mình thật may mắn, có thể có được cha mẹ tốt đẹp như thế, nhưng Kiều Mộc thì sao?

“Mẹ, cha mẹ trên thế gian đều nghĩ giống như vậy sao?” Diệp Hoan thấp giọng hỏi.

Chu Dung trầm mặc một lúc, nói: “Ta và cha con nghĩ như vậy, cha mẹ người khác nghĩ thế nào mẹ không biết. Tương lai con trở thành cha mẹ rồi con sẽ hiểu, vì hạnh phúc của con cái, cái gì cha mẹ cũng bằng lòng làm, đau khổ nào cha mẹ cũng sẵn sàng gánh chịu, điều gì cha mẹ cũng cam lòng bỏ ra, vì tình yêu của cha mẹ dành cho con cái là sâu sắc nhất. Chúng ta dốc lòng cố gắng chưa bao giờ mong được báo đáp, trên đời này có tình cảm nào có thể so sánh được với thứ tình cảm không vụ lợi, không hối hận như thế?”

Diệp Hoan, mẹ vẫn còn nhớ rõ thời điểm mẹ mới gặp con vào mùa đông năm ngoái, con dẫn chúng ta đến quán cơm, ông chủ hưng dữ hỏi con có phải lại đi ăn chịu không, một cảnh đó mẹ vẫn luôn ghi nhớ, vừa nghĩ đến con đau khổ giây dựa tìm kế mưu sinh ở bên ngoài, lòng mẹ bây giờ vẫn còn đau đớn...”

Nói xong, nước mắt Chu Dung đã dồn dập chảy xuống, âm thanh nghẹn ngào.

Diệp Hoan nghe thấy đầu bên kia điện thoại khẽ vang lên khóc thút thít, cũng cảm lòng không được chảy nước mắt.

Thân tình trong lòng ngày càng sâu đậm, sôi trào, lấy tay chạm tới cảm nhận được nóng bỏng.

Sáu giờ tối, Diệp Hoan ngậm thuốc, lười biếng đi ra khỏi phòng.

Hầu Tử ở ngoài cửa đứng ngồi không yên, thấy Diệp Hoan đi ra, Hầu Tử lấp bắp nói: “Anh Hoan, đã... đã sáu giờ rồi...”

“Thì sao?”

Hầu Tử cúi đầu thấp giọng nói: “Không phải anh hẹn Liễu Phỉ lúc bảy giờ tại khách sạn Shangri-La sao?”

Diệp Hoan cười mắng: “Thằng đàn này, mày bảo không có tâm tình hẹn hò còn gì?”

Hầu Tử xấu hổ nói: “Buổi chiều vừa ngủ một chút, tự nhiên có tâm tình rồi...”

“Vậy thì đi, đi gặp đại minh tinh vợ tương lai của mày.”

Đi xuống lầu, mấy tên bảo tiêu lẳng lẳng đứng chờ trước hai chiếc xe Mercedes đỗ ở cửa khách sạn.

Hầu Tử và Trương Tam thường hay cười bảo những người hộ vệ này cùng với xe Mercedes là nghi thức của Thái tử. Diệp Hoan rất ít khi dùng đến, hồi còn sống ở phố phường hẳn không có thói quen ra ngoài ẩm ỉ, khoe khoang như thế rất vô vị.

Có điều hôm nay không giống mọi khi, Diệp Hoan vẫn phải gọi bảo tiêu cùng xe Mercedes.

Có mấy lời buồn bực trong lòng Diệp Hoan vẫn chưa nói với Hầu Tử. Liễu Phỉ nhìn qua thì xinh đẹp thuần khiết nhưng khuôn mặt xinh đẹp cũng không nhất định trái tim cũng xinh đẹp, Liễu Phỉ này không giống cô gái tốt cho lắm. Từ lần đầu tiên Diệp Hoan thấy Liễu Phỉ đã cảm giác cô ta mang nặng vẻ phong trần, ngoài việc thường xuyên được người ta theo đuổi tán tụng sinh ra kiêu ngạo, Liễu Phỉ còn có hơi hướm bộ đồ nịnh nọt. Ngày đó thấy được ánh mắt Liễu Phỉ khinh miệt nhìn bọn hắn thì hắn đã biết cô ta xem thường bọn hắn là những kẻ dân dã tầm thường, nói gì đến việc cùng cô ta phát triển thành quan hệ nam nữ gì đó.

Người phụ nữ như vậy chỉ có thể dùng quyền thế và phô trương để tiếp cận cô nhưng tương lai nếu như cô cùng Hầu Tử thật sự thành một đôi, vậy thì Hầu Tử làm sao nắm bắt được người phụ nữ cao ngạo rực rỡ như vậy?

Trên mặt Diệp Hoan nở nụ cười sáng lạn, trong lòng lại cảm giác ưu sầu.

Tương lai làm sao bây giờ? Hầu Tử liệu có thể hiểu được khi nó chạm tay đến ước mơ, thật ra ước mơ cũng không hoàn toàn tốt đẹp như trong tưởng tượng của nó?

Diệp Hoan lòng đầy tâm sự lôi kéo Hầu Tử lên xe.

Mercedes khởi động, chậm rãi đi tới khách sạn Shangri-La.

Hôm nay Hầu Tử ăn mặc thật nghiêm túc ... quá nghiêm túc rồi.

Áu phục Armani cao cấp, giày da đen bóng loáng, trên tóc còn bôi một lớp dầu không biết là thứ quý quái gì, con ruồi đậu lên cũng có thể trượt chân ngã chết.

Trong xe, Diệp Hoan bắt đầu nhìn Hầu Tử, không nhịn được thở dài: “Mày nha, lúc này ăn mặc thật là...”

Hầu Tử cẩn thận vuốt tóc, hồi hộp nói: “Sao? Đẹp trai không?”

“Chỉ là đi ăn một bữa cơm, mày phải hóa trang thành cái dạng này à? Ai không biết còn tưởng mày đến nhà hàng làm ảo thuật...”

Hầu Tử oan ức nói: “Không phải anh bảo em ăn mặc nghiêm túc một chút sao?”

“Được rồi được rồi, nghiêm túc một tí cũng tốt, có thể để lại ấn tượng tốt cho người ta, người ta dù sao cũng là đại minh tinh, nhìn mày bây giờ toàn thân ầu phục cao cấp, chắc chắn sẽ đánh giá cao mày.”

Hầu Tử trầm mặc một lúc, nói: “Anh Hoan, tục ngữ có câu người đẹp nhờ lụa, ngựa tốt nhờ yên, nếu tương lai nàng thích em, vậy là nàng thích cái yên ngựa trên lưng em hay là thích con ngựa là em đây?”

Diệp Hoan lập tức trở nên nghiêm túc: “Không mấy khi thấy mày hỏi được một vấn đề nghiêm túc có chiều sâu như vậy... Vậy thì chúng ta phân tích một chút đi, nếu mày là con ngựa, vậy tương lai nàng muốn cười mày thì đầu tiên nàng phải ngồi trên cái yên ngựa đã, đúng không? Vậy phải xem nàng là người thế nào, nếu như nàng là một phụ nữ sâu sắc thì nàng coi trọng chính là con ngựa mày đây, có yên ngựa hay không với nàng cũng không quan trọng, còn nếu nàng là người phụ nữ nông cạn, vậy thì trong mắt nàng chỉ nghĩ đến yên ngựa có đủ trắng lẹ hay không, về phần con ngựa dưới yên, tao nói thật, dù mày là con la nàng cũng vẫn cứ cười, người ta là cười yên ngựa mà... đương nhiên cũng không chắc nàng chỉ coi trọng yên ngựa, có những phụ nữ tương đối thẳng thắn, cái các nàng coi trọng chính là roi ngựa...”

Hầu Tử sắc mặt khó coi, nói: “Lời nói rất có đạo lý, nhưng em nghe có chút kỳ quặc...”

Diệp Hoan cười đập vai hắn: “Không cần biết có kỳ quặc hay không, mày cứ vác cái yên ngựa này lên... không, là vác bộ âu phục Armani đi làm màu, dù là lừa hay ngựa, ít nhất mày cũng có một bộ yên tốt rồi nha.”

Hầu Tử bĩu môi nhăn nhó: “...vẫn rất khó nghe”

Diệp Hoan nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, không để ý đến hắn.

Quan tâm đến cảm xúc của anh em là rất quan trọng nhưng cũng không thể quá nuông chiều Hầu Tử, dù sao chỉ là anh em, cũng không phải cha hắn

Xe đến khách sạn Shangri-La cũng gần bảy giờ, trong hành lang của khách sạn Chu Mị mặc một bộ quần áo thoải mái đang im lặng ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ bọn họ.

Với việc Diệp Hoan dặn dò, Chu Mị luôn luôn chú ý, không những tự mình chuẩn bị tốt, còn sợ xảy ra sơ suất nên phải đích thân tới khách sạn.

Vừa thấy Diệp Hoan, Chu Mị liền nở nụ cười ngọt ngào.

“Hai người xem như đúng hẹn, cũng gần đến giờ rồi.”

Diệp Hoan cười cười nhìn khách sạn Tây kia, nhún mày: “Vị đại minh tinh kia...”

Chu Mị cười quyến rũ nói: “Đang ngồi đợi trong nhà hàng rồi.”

Diệp Hoan lập tức yên tâm, cười nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, anh còn tưởng vị minh tinh này rất kiêu ngạo, không thể mời nổi cô ấy tới đây.”

Chu Mị cười nhạt một tiếng, trong nụ cười đầy vẻ tự tin cùng cao ngạo.

“Cũng chỉ là một ngôi sao ca nhạc mà thôi, thái tử Đằng Long cho gọi, cô ấy dám không đến sao? Nếu đã muốn kiếm cơm trong ngành giải trí thì em tin rằng cô ấy vẫn phải có chút tâm mắt, chúng ta có khả năng đưa cô ấy lên cao, tất nhiên cũng có khả năng đạp xuống dưới thấp...”

166. Chương 167: Tiệc Làm Quen

Đại sảnh khách sạn rực rỡ hoa lệ, đèn thủy tinh cực lớn treo trên cao tỏa ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng. Dưới ánh đèn áp áp đó, Hầu Tử sắc mặt đỏ bừng căng thẳng, trên trán chảy đầy mồ hôi, hai tay lo lắng vịn qua vịn lại, trông rất mất tự nhiên.

Chu Mị mỉm cười nhìn hắn, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhếch lên nhưng cũng không nói gì.

Diệp Hoan lườm hắn một cái, nói: “Người mày có rận hả?”

“Không có... Anh Hoan, không thì em cứ ở đây cũng được, thần tượng mà, em đứng xa xa ngắm nàng một chút cũng rất thỏa mãn rồi...” Hầu Tử tỏ vẻ muốn rút lui.

Diệp Hoan khoác tay qua cổ Hầu Tử, kéo hắn sang một bên, nói: “Mày rất thích Liễu Phỉ sao?”

“Thích”

“Thật sự rất thích?”

“Thật sự!” Hầu Tử gật đầu không chút do dự.

Diệp Hoan chân thành nói: “Hầu Tử này, anh mày tung hoành tình trường, tán gái vô số, đối với phụ nữ tao cũng hiểu biết một chút, nói cho mày biết một chân lý, mày thích cô gái nào, phải lập tức nghĩ cách khiến nàng cũng yêu mày, xong rồi xơi nàng...”

Hầu Tử: “...”

Diệp Hoan tủm tỉm cười vỗ vai hắn nói: “ ‘Yêu nàng, liền xơi nàng’ đây chính là nguyên tắc tung hoành tình trường của anh Hoan, mẹ kiếp, những lời này thật sự nên bán cho công ty quảng cáo”

“Xơi... Xơi nàng xong rồi về sau phải làm sao?” Hầu Tử lấp bắp hỏi.

“Cái này thì chú phải tự xem hai người thế nào, nếu như muốn đơn giản nhanh chóng một tí thì tìm thời gian đi cục dân chính đăng ký, rồi kết hôn sinh con, nhẹ nhàng sống qua hết đời này. Còn nếu muốn thể hiện kiểu lãng tử tình trường như anh Hoan đây, xơi nàng xong thì chia tay thôi, thời này ai còn quan trọng mấy cái thứ trình tiết gì đó nữa?”

“Nhưng... nhưng nếu như nàng vĩnh viễn không thích em thì phải làm sao bây giờ? Anh Hoan, anh biết đấy, nếu so sánh với nàng, em cũng có phần hơi giống con cóc...” Hầu Tử tự ti nói.

Diệp Hoan thở dài, sao lại chỉ “ có phần hơi giống” thôi, mày căn bản chính là con cóc chính hiệu ấy chứ?

Vậy nên Diệp Hoan đành đưa ra chủ ý xấu xa cho hắn: “Dùng quyền lực ép buộc nàng, người khác mà biết sẽ nói chúng ta bắt nạt phụ nữ, nếu như nàng không chịu, vậy mày ngày nào cũng đi theo nàng, nàng đi đâu mày theo đến đó, mỗi khi trời tối mày lại ngồi mài dao phay trước cửa nhà nàng, vừa mài vừa phát ra tiếng cười thật biến thái, đảm bảo chưa đến một tháng, nàng chắc chắn đi theo mày luôn, không tin mày thử xem...”

Hầu Tử suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cảm thấy lời nói của anh Hoan cũng có chút đạo lý, vì vậy cắn răng một cái, gật đầu liên tục.

Nhìn thời gian, đã là bảy giờ đúng rồi, Hầu Tử mang vẻ mặt vô cùng tang thương cất bước đi đến nhà hàng, Diệp Hoan cùng Chu Mị đi song song sau lưng hắn.

Chu Mị nhìn Hầu Tử đang ngẩng đầu ưỡn ngực phía trước, che miệng cười: “Anh là bạn thân mà không chỉ cho hắn điều tốt, lại còn bịa ra biện pháp xấu xa như vậy, cẩn thận làm hại người ta.”

“Xấu xa? Xấu xa ở chỗ nào? Đây chính là nguyên tắc làm người nhiều năm qua của tôi đấy.”

Ánh mắt Chu Mị lấp lóe nhìn hắn hỏi: “Có phải đàn ông đều như thế đúng không? Lúc không có tiền thì muốn người phụ nữ bình thường, có tiền rồi lại thích đại minh tinh?”

Diệp Hoan chân thành nói: “Không phải Hầu Tử muốn tán tỉnh đại minh tinh Liễu Phỉ mà là thực sự yêu cô ta, thích cô ta cũng nhiều năm rồi.”

“Còn anh? Anh đã từng nghĩ đến việc bao nuôi chân dài gì đó chưa?” Chu Mị chăm chú nhìn hắn.

Diệp Hoan nhún vai: “Tôi chưa nghĩ đến. Tôi thấy sống cùng với Kiều Mộc cả đời đã là rất tốt, ngôi sao hay cô gái bình thường cũng chẳng khác gì nhau, hơn nữa càng là ngôi sao nổi tiếng càng không chắc đã hiền lành thuần khiết, nói thật, bây giờ tôi mà nhìn thấy ngôi sao, lập tức không tự chủ được thêm vào sau tên của mấy cô ấy một cái đuôi ‘.amv’. Mỗi lần ấy ấy sẽ lấy hình họ ra nhìn... thật thoải mái.”

Diệp Hoan vừa nói, trên mặt lại lộ ra nụ cười gian tà hèn mọn bỉ ổi, khả khả khả, làm Chu Mị sồn hết gai ốc.

Ánh đèn trong khách sạn Shangri-La hơi mờ, lúc Diệp Hoan đi tới đã nhận ra ánh mắt của những vị khách ngồi ở các bàn xung quanh đồng thời tập trung trên ba người bọn họ.

Diệp Hoan hơi mất tự nhiên nhếch nhếch miệng.

Hắn hiểu rõ, người bị nhìn chăm chăm chính là Hầu Tử, dù sao đây là một nơi khá thoải mái, Hầu Tử lại chơi nguyên một bộ âu phục Armani nghiêm túc, trên cổ còn cài một cái nơ đen, cổ ý ăn mặc thế này chỉ để đi ăn một bữa cơm, đúng là hơi quá.

Diệp Hoan thở dài, vui mặt vào trong đống quần mà đi về phía trước.

Chu Mị mím môi cười trộm, cố tình đi chậm lại phía sau vài bước.

Chỉ có Hầu Tử vẻ mặt đắc ý tươi cười, lúc này hắn cảm giác mình giống như thần bài xuất hiện, khiến cho những ánh mắt xung quanh phải đổ dồn vào hắn, nếu như có thể khuyến mại thêm những tiếng vỗ tay ầm ầm như tuyết lở cùng ánh đèn nhấp nháy chiếu rọi thì càng đã nghiền.

Chu Mị đã đặt phòng tại tầng hai của khách sạn, theo sự hướng dẫn của tiếp tân, ba người nhanh chóng đi vào thang máy.

Một gian phòng xa hoa trên lầu hai mở ra, đúng như Chu Mị nói, đại minh tinh Liễu Phỉ đang ngồi ở bên trong, cô đeo một cặp kính râm lớn, sắc mặt lo lắng chờ đợi.

Thấy ba người đến, Liễu Phỉ biến sắc, trái ngược hẳn với thái độ cao ngạo phô trương của đêm hòa nhạc nọ, lúc này cô khiêm tốn đứng lên, nhìn thấy Chu Mị phía sau thì hướng về phía Chu Mị cúi người chào, cung kính nói: “Chu tiểu thư.”

Chu Mị bình thường luôn thể hiện một vẻ thật tùy ý bình thản ở trước mặt Diệp Hoan, ngoan ngoãn giống như cô em gái nhà hàng xóm, bây giờ lại mang đến một cảm giác khác.

Khuôn mặt Chu Mị cao quý lạnh lùng, mơ hồ toát lên một khí thế uy nghiêm của kẻ đứng trên cao. Khác với Liễu Phỉ, vẻ thanh cao của Chu Mị không khiến người khác phản cảm, mà khiến người khác cảm thấy cô bẩm sinh đã nên có loại khí chất này, khuôn mặt tuyệt đẹp của cô không hợp với vẻ tươi cười, cũng giống như một đóa Thiên Sơn tuyết liên, loài hoa xinh đẹp thánh khiết như vậy vĩnh viễn chỉ có thể nở trên vách núi cao lạnh lẽo, dùng tư thái kiêu ngạo mà nhìn ngáng thế gian.

Chu Mị thản nhiên gật đầu, ừ một tiếng, tiếp đó hơi lui về phía sau, cố ý thể hiện ra địa vị cao quý của Diệp Hoan trong ba người.

Vì thế lúc này Liễu Phỉ mới chú ý đến Diệp Hoan cùng Hầu Tử.

Khi thấy hai người, Liễu Phỉ chấn động, chuyện xảy ra tối qua tại buổi hòa nhạc chưa thể nào quên được nhanh như thế, vậy nên Liễu Phỉ ngay lập tức nhận ra đây chính là người kêu gào ngoài phòng hóa trang hèn nạng tối nay ăn cơm.

Vốn dĩ cho rằng đây chỉ là loại đàn ông nông cạn muốn giữ thể diện mà ngoan cố nói ra vài câu, không ngờ... Hắn thật sự làm được.

Nhìn Chu tiểu thư cung kính với hắn như thế, rốt cục... hắn có lai lịch gì?

Chu Mị dường như hiểu được nghi ngờ của Liễu Phỉ, lạnh nhạt nói: “Vị này chính là Diệp Hoan tiên sinh, con trai độc nhất của tổng giám đốc Chu của chúng ta.”

Liễu Phỉ sợ hãi cả kinh, cô làm việc cho công ty giải trí Hoa Thái, là công ty con trên danh nghĩa của tập đoàn Đằng Long. Liễu Phỉ vốn dĩ biết rõ điều này nên mới có thái độ cung kính với Chu Mị như vậy, đừng thấy cô là đại minh tinh vạn người theo đuổi, có lẽ trong lòng của người bình thường cô chính là một thần tượng nổi tiếng, một ngôi sao chói mắt, thế nhưng tồn tại trong ngành giải trí này, so với bất kỳ ai khác Liễu Phỉ càng biết rõ trong mắt của những kẻ thực sự giàu có, cái gọi là ngôi sao cũng không đáng nhắc đến.

Hơn nữa cô rất có rất nhiều hiểu biết về Tổng giám đốc Chu của Đằng Long, cô biết rõ quan hệ của Chu Tổng với danh môn Bắc Kinh Thẩm gia. Nếu Diệp Hoan là con trai của Chu Tổng, vậy chẳng phải hắn chính là thái tử Thẩm gia được đồn đại gần đây hay sao...

Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Phỉ rất hoang mang, khuôn mặt đỏ bừng, lúng túng cúi đầu cung kính với Diệp Hoan, run giọng nói: “Diệp tiên sinh, tối qua...”

Diệp Hoan cười ngắt lời cô: “Đừng nói chuyện đó, Liễu tiểu thư, giới thiệu qua cho cô biết đây là anh em tốt của tôi. Hắn đã hâm mộ cô nhiều năm nay, hôm nay tôi và Chu tiểu thư chỉ là nhân vật phụ, hắn mới là nhân vật chính, cô cứ gọi hắn là Hầu Tử.”

Nghe thế, Liễu Phỉ vội hướng về phía Hầu Tử cúi đầu, so sánh với vẻ kiêu căng ngang ngược tối qua, đêm nay Liễu Phỉ có thể coi là lễ phép khiêm tốn, thậm chí còn mang chút đáng đáp nô tỳ hèn mọn.

Diệp Hoan vẫn nở nụ cười trên mặt, nhưng trong lòng dần không vui.

Người phụ nữ này nịnh nọt bộ đỡ như vậy, cô ta chỉ coi trọng quyền thế sau lưng hắn. Nếu như sau này Hầu Tử cùng cô ta trở thành một đôi, liệu Hầu Tử có thể nắm giữ được Liễu Phỉ sao? Dù sao đi nữa thứ Liễu Phỉ cung kính là tập đoàn Đằng Long của mẹ cùng với thế lực của Thẩm gia, chứ hắn tin chắc Liễu Phỉ cũng chẳng có cảm tình tốt gì với hắn, hướng chỉ là Hầu Tử.

Vất vả leo lên được đến vị trí như bây giờ, trên thế gian này thứ cô ta yêu có lẽ không phải là đàn ông mà là quyền thế cùng tiền tài, cũng chỉ có quyền thế tiền tài mới có thể khiến cô ta để mắt đến.

Khó trách lúc Chu Mị nhắc đến Liễu Phỉ trong lời nói tỏ vẻ rất khinh thường, hóa ra Chu Mị đã sớm hiểu rõ bộ mặt thật của kẻ được gọi là đại minh tinh này.

Hầu Tử ngược lại, giờ phút này trên trán hắn đầy mồ hôi, sắc mặt căng thẳng đến mức tím thâm lại, tay chân luống cuống không thả lỏng được, đến nhìn cũng không dám nhìn Liễu Phỉ, chỉ cúi thấp đầu như một tín đồ hành hương đầy thành kính.

Diệp Hoan cười khổ, nhìn cảnh tượng này, không thể tưởng tượng nổi tương lai làm sao hai người này thành một đôi được đây? Làm sao để bọn họ tiếp tục ở cùng một chỗ...

Chẳng lẽ lúc lên giường Hầu Tử còn phải quỳ xuống đốt ba nén hương, sau đó ăn chay ba ngày, tắm rửa sạch sẽ, cuối cùng thành kính nói “Đại minh tinh, xin cho anh thưởng em, cảm ơn.”

Phụ nữ thì vẫn là phụ nữ, phụ nữ cũng có thất tình lục dục, nếu như đàn ông tôn thờ cô như nữ thần, vậy thì cô liền trở thành nữ thần, vĩnh viễn cũng không thêm nhìn hắn lấy một cái.

Trong phòng rất nóng, đối với Hầu Tử mà nói thì thật sự rất nóng. Lòng của hắn còn nóng hơn.

Bốn người ngồi vào bàn, Liễu Phỉ đã biết rõ thân thế của Diệp Hoan, vì thế rất tự giác tăng vị trí trung tâm cho Diệp Hoan, còn cô ngồi ở ghế khác, bộ dạng có chút cau nộ.

Hầu Tử không được tự nhiên nói lỏng cái nơ đen.

Liễu Phỉ nhìn Hầu Tử mặc một thân trang phục nghiêm chỉnh, muốn cười cũng không dám cười, sắc mặt có chút kì quái nói: “Anh đây là...”

Hầu Tử dần mặt ra, Diệp Hoan nhanh chóng tiếp lời hắn: “Thực ra... Hầu Tử hắn vừa... chạy từ một tang lễ của trưởng bối tới đây, chưa kịp đổi trang phục, ha ha, chê cười rồi.”

Liễu Phỉ làm bộ thu lại nụ cười, nghiêm trang nói: “Thì ra trưởng bối của anh vừa qua đời, xin hãy bớt đau buồn, xin hỏi không biết người qua đời là trưởng bối nào của anh?”

Hầu Tử nhìn Diệp Hoan, Diệp Hoan lại xoay xoay đầu đi chỗ khác.

Tán gái là một việc chỉ có thể dựa vào chính mình, dù là nói dối cũng phải tự mình bịa ra, làm sao lúc nào cũng trông chờ vào anh em được?

Hầu Tử phẫn hận nhìn Diệp Hoan một cái, gương mặt ra sức kìm nén, trầm giọng nói: “Là... cha tôi qua đời.”

Diệp Hoan cùng Chu Mị đồng thời lớn tiếng ho khan.

Liễu Phỉ giật mình hoảng sợ, đôi mắt hạnh nhìn chăm chú vào Hầu Tử, không hổ danh là ngôi sao trong giới giải trí, trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ đau thương.

“Thì ra là lệnh tôn qua đời, xin hãy nén bi thương, không biết... lệnh tôn vì sao lại qua đời?”

“A?” Hầu Tử ghen lời trở mặt.

Diệp Hoan cố gắng mím chặt môi, sắc mặt đỏ bừng, hấn bị nghẹn sắp chết rồi.

Nói dối một câu, lại phải bịa ra cả một bộ chuyện, đến bây giờ đã thủng lỗ chỗ rồi.

Hầu Tử nhìn về phía Diệp Hoan cầu xin giúp đỡ, ánh mắt long lanh chớp chớp, hấn cũng bí đến muốn khóc luôn rồi.

Diệp Hoan vẫn nhẫn tâm nhìn sang chỗ khác, bỏ qua ánh mắt tuyệt vọng của hấn.

Hầu Tử gục mặt xuống, dường như chìm vào cảm xúc bi thương, chỉ có Diệp Hoan và Chu Mị biết rõ là thằng này lại đang nghĩ xem bịa tiếp chuyện nói dối thế nào đây.

Gian phòng yên lặng hồi lâu, cuối cùng Hầu Tử lại tiếp tục thành công bịa ra lời nói dối.

“Trong lòng tôi, cha tôi luôn là một người đàn ông dũng cảm, ông biết võ công, lại là người coi trọng nghĩa khí, trong mắt tôi, cha chính là anh hùng...” Âm thanh trầm thấp lại có chút bi thương của Hầu Tử đau đớn vang vọng trong phòng.

Diệp Hoan và Chu Mị tinh thần chấn động, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào Hầu Tử, xem hấn lại bịa ra cái gì để nói dối tiếp đây.

Ánh mắt Liễu Phỉ long lanh như nước nhìn về phía Hầu Tử, vẻ mặt tưởng niệm, dường như thấy được hình ảnh ngay thẳng hào hiệp trượng nghĩa của cha Hầu Tử.

“Có lần, ông ấy một mình đánh lại hơn hai mươi người trong một hẻm nhỏ của Bắc Kinh”

Liễu Phỉ lập tức nghiêm nghị, lộ ra ánh mắt kính nể.

Trong xã hội hiện đại, võ học vốn đã nhạt khỏi tầm nhìn của mọi người, mà cha Hầu Tử lại có thể một người đánh với hơn hai mươi người, đủ thấy công lực của ông rất cao thâm.

Vào lúc Liễu Phỉ đang định bày bỏ tâm tình kính ngưỡng, ai ngờ Hầu Tử đã nói tiếp: “...Kết quả cha tôi bị đánh cho học máu, hơn hai mươi người luân phiên đánh ông ấy đến chết, cho nên a... hôm nay là tang lễ của người...”

Liễu Phỉ: “...”

Chu Mị ngay lập tức quay đầu đi nơi khác, bả vai run rẩy liên tục.

Diệp Hoan thì cúi đầu vào bàn, giả bộ đang mặc niệm, bả vai cũng không ngừng run rẩy.

Căn phòng yên tĩnh đến kì lạ... Liễu Phỉ nhanh chóng mất hứng thú với Hầu Tử, đem lực chú ý đặt lên người Diệp Hoan.

“Diệp tiên sinh...”

Diệp Hoan ngẩng đầu lên, khóe mắt vẫn còn vài giọt nước mắt do hấn nhin cười mà ra.

Lúc hấn ngẩng đầu, đã không thấy vẻ tươi cười trên mặt, chỉ còn một khuôn mặt nghiêm túc đau thương.

“Diệp tiên sinh, ngài khóc sao?”

Diệp Hoan nhìn Hầu Tử, khuôn mặt co rút vài cái, sau đó uốn éo thân thể, tiện thể gục vào vai Hầu Tử, gào khan mấy tiếng:

“Cha chú chết thật là thê thảm a...”

Hầu Tử cũng nước mắt ròng ròng, không biết là do sợ hay do bị ép buộc, học theo Diệp Hoan gào khan vài tiếng: “Đúng vậy a”

Bịch một tiếng, không biết tại sao Chu Mị đánh rơi cái ly.

Cô cúi đầu rất thấp, nhanh chóng đứng lên, vừa quỳnh quáng vừa lảo đảo bước ra ngoài cửa.

“Tôi... tôi đi toilet một lát.”

Một bữa cơm liên kết thúc trong bầu không khí kì dị như vậy.

Trước khi đi, Liễu Phỉ còn trao đổi số điện thoại với Hầu Tử, sau đó cô đến trước mặt Diệp Hoan, thận trọng nói: “Diệp tiên sinh, không biết ngài có thể thưởng cho tôi một tấm danh thiếp không?”

Diệp Hoan nhếch miệng cười, lãnh đạm nói: “Cô không cần biết số điện thoại của tôi, gặp gỡ với Hầu Tử nhiều một chút là được rồi.”

Ánh mắt Liễu Phỉ hơi khó chịu, lông mày nhíu lại, giống như không thích nhưng cô ngay lập tức điều chỉnh lại thái độ của mình. Liễu Phỉ biết rõ, ở trước mặt một đại thiếu gia quyền thế như Diệp Hoan, tốt nhất đừng nhắc gì đến mấy thứ tên tuổi ngôi sao. Diệp đại thiếu gia chỉ cần nói một câu nhẹ nhàng cũng có thể khiến cô vạn kiếp bất phục, rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.

Vì vậy Liễu Phỉ cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Ý của Diệp tiên sinh là muốn tôi tới nay... thân mật với Hầu Tử?”

Diệp Hoan ha ha cười nói: “Đừng nói bạo dạn như thế, thân mật cái gì, chỉ là mọi người gặp nhau một chút, kết giao bằng hữu mà thôi.”

Liễu Phỉ thả lỏng ánh mắt, nói: “Phỉ Phỉ chịu sự quản lý của công ty giải trí Hoa Thái, đã ngưỡng mộ tổng giám đốc Chu tập đoàn Đằng Long từ lâu, luôn luôn coi bà là thần tượng, không biết khi nào có cơ hội ngài có thể giúp Phỉ Phỉ gặp mặt tổng giám đốc Chu một lần được không?”

Vẻ mặt tươi cười của Diệp Hoan đã có chút lạnh lùng, bây giờ cô đang muốn tính toán cái gì? Trao đổi lợi ích sao?

“Khi nào có duyên tự nhiên sẽ gặp được, Liễu tiểu thư, Hầu Tử là anh em của tôi, chúng tôi từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nếu như mọi người đều là bạn bè, vậy cô cũng phải đối tốt với bạn bè một chút a.”

Liễu Phỉ lập tức hiểu được ý tứ lạnh lùng trong lời nói của Diệp Hoan, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt hắt lạnh như băng thì rung mình, biết rõ đã không thể quyến rũ được Diệp thiếu gia, Liễu Phỉ liền thể hiện vẻ mặt lỗi đời tươi cười hết sức nịnh nọt, liên tục gật đầu với Diệp Hoan.

“Vâng, tôi nhất định sẽ không khiến cho Diệp tiên sinh thất vọng.”

167. Chương 168: Động Lực Gây Dựng Sự Nghiệp

Diệp Hoan ngày càng cảm thấy không khống chế được tình hình.

Liễu Phỉ, người phụ nữ này có thể một bước trở thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng trong nước, ngoại trừ tài năng ca hát cùng khuôn mặt khiến người ta say mê, có lẽ thủ đoạn của cô ta cũng rất cao thâm. Xem ra đây cũng chính là một trong những nguyên nhân làm nên địa vị cao quý lẫy lừng của cô ngày hôm nay.

Liễu Phỉ luôn biết cách thể hiện phù hợp với hoàn cảnh, đối với những người hâm mộ, cô kiêu kỳ vô cùng, không ai bì nổi nhưng khi đối mặt với những người tầng lớp trên, cô lại lạnh lợi linh hoạt, nịnh nọt thuận theo.

Cô thuận theo cũng thật đáng sợ, hầu như không hề phản kháng, chỉ cần kẻ bề trên nói một câu, thậm chí đến cả tình cảm của cô cũng có thể đưa ra làm đệm không một chút do dự, dĩ nhiên, Hầu Tử sẽ không ép buộc cô, hẳn quá ngây thơ, tâm cơ của hẳn còn không bằng một ngón út của Liễu Phỉ

Dùng mông để nghĩ cũng biết, một ngôi sao ca nhạc trong ngành giải trí hiện nay có địa vị chẳng khác nào mặt trời ban trưa, đang trong thời điểm hừng hực khí thế, làm sao cô có thể bằng lòng yêu đương với một người hâm mộ không có tiền cũng chẳng đẹp trai, nếu nói cô có thể thật lòng đối với Hầu Tử, đó mới thực sự là quái đản.

Diệp Hoan không nén được quay đầu nhìn Hầu Tử, chỉ thấy hẳn đang dùng ánh mắt nóng bỏng si mê nhìn Liễu Phỉ. Đó là ánh mắt của một tín đồ thành kính bỗng nhiên được nhìn thấy bóng lưng của Phật Tổ Như Lai.

Diệp Hoan ngổn ngang thở dài, vì sao hết lần này đến lần khác lại coi trọng người phụ nữ nổi tiếng như vậy? Nghiệt duyên...!

Liễu Phỉ ở phía trước Diệp Hoan cung kính dịu dàng, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng là nụ cười tiêu chuẩn.

Diệp Hoan nhẹ gật đầu với cô, sau đó ba người ra khỏi nhà hàng.

Hầu Tử đi phía sau, vừa đi vừa quay đầu nhìn Liễu Phỉ, vẻ mặt không muốn rời xa. Liễu Phỉ từ xa nhìn thấy Hầu Tử, thái độ tỏ vẻ thân mật vẫy tay chào, trên khuôn mặt nở nụ cười ôn nhu.

Diệp Hoan thấy cảnh đó, nói nhỏ với Chu Mị: “Gọi điện cho công ty Hoa Thái ký hợp đồng khoảng mười năm với Liễu Phỉ, trói chặt cô ta lên con thuyền này, về mặt thù lao phim điện ảnh, phim truyền hình hay đĩa nhạc của cô ta xem xét tăng lên một nửa, có điều tiền phá hợp đồng cũng tăng lên, tăng lên đến mức cô ta vĩnh viễn không đền bù được.”

Chu Mị hơi kinh ngạc chăm chú nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan lạnh lùng nói: “Người phụ nữ này, nhất định tôi phải khống chế trong tay, nếu không cô ta sẽ hại Hầu Tử.”

Chu Mị nhẹ nhàng cười: “Diệp đại thiếu gia, bây giờ trông anh bắt đầu giống mấy kẻ chuyên lừa gạt, áp bức phụ nữ rồi đó nha.”

Diệp Hoan cười khẩy nói: “Cô ta cũng không phải là người phụ nữ nhu nhược không nơi nương tựa gì. Cô ta thật sự không đơn giản, nếu không làm vậy, tương lai cô ta làm tổn thương Hầu Tử, tôi sẽ hối hận cả đời, cái vai ác này, tôi không muốn đóng cũng phải đóng rồi.”

Chu Mị gật đầu, nói: “Không vấn đề gì, tôi lập tức báo ngay cho công ty Hoa Thái ký hợp đồng với Liễu Phỉ. Tôi tin Liễu Phỉ cũng không từ chối, nếu không kiếp sống trong ngành giải trí của cô ấy chỉ có thể dừng lại ở đây thôi.”

Diệp Hoan hơi do dự: “Chi tiền để tuyên truyền hình ảnh Liễu Phỉ, lại để công ty lãng xê thổi phồng tên tuổi của cô ta lên, chỉ cần Liễu Phỉ tốt với Hầu Tử, tôi sẽ không tệ bạc với cô ấy”

Chu Mị cười xinh đẹp: “Đạo dùng người, vừa uy hiếp vừa ban ơn, Diệp đại thiếu gia quả là học rất nhanh.”

“Ai bảo tôi có một huynh đệ như vậy, hấn khóc lóc kêu la muốn tự tử, tôi cũng chỉ có thể buộc cho hấn cái thông lưng lỏng lẻo, không thể nào trơ mắt nhìn hấn treo cổ được...”

Chu Mị có việc đi trước, Diệp Hoan và Hầu Tử lại không muốn ngồi ô tô, hai người nhàn nhã đi dạo trên đường.

“Hầu Tử, nếu muốn tán tỉnh ngôi sao, mày còn phải nỗ lực nhiều nha, sau này ít chơi điện tử trên máy tính thôi, thường xuyên hẹn cô ra ngoài đi chơi, cố gắng tâm sự với cô ta mấy thứ lý tưởng nhân sinh gì gì đó, tóm lại, cứ coi Liễu Phỉ như một cô gái bình thường thôi, đừng nghĩ cô ấy là đại minh tinh gì cả, còn cả câu nói kia nữa...”

Hầu Tử ngay lập tức tiếp lời: “Yêu nàng, liến xơi nàng.”

“Không phải câu này... Ý anh là, nếu ở trước mặt Liễu Phỉ mày có thể bình tĩnh đúng mực, không kiêu căng không nịnh nọt, có lẽ đại minh tinh sẽ coi trọng mày hơn. Thích phụ nữ chẳng có gì sai cả, có điều không bao giờ được vì phụ nữ mà đánh mất bản thân mình.” Diệp Hoan thân thiết nhìn Hầu Tử, nói lời chân thành.

Hầu Tử gật đầu cảm động: “Có thể gặp mặt, kết bạn với thần tượng của mình, đến bây giờ em vẫn cảm giác như đang nằm mơ. Anh Hoan, cảm ơn anh.”

Diệp Hoan nói: “Không phải cảm ơn anh, thật ra anh rất vui vì cuối cùng mày cũng thích phụ nữ, nói thật trước đây lúc nào anh cũng lo mày với Trương Tam ở một chỗ, lại chưa từng thích ai, anh chỉ sợ bọn mày lâu ngày sinh tình, kết thành một cặp, giờ anh cũng yên tâm được rồi...”

Hầu Tử: “...”

“Hôm nay mày cũng thấy được người trong mộng rồi, Hầu Tử, đối với Liễu Phỉ mày có cảm thấy tự tin không?”

Hầu Tử rầu rĩ lắc đầu không vui: “Không tự tin, anh Hoan, em không gốc, em biết cơ bản em không có ý nghĩa gì đối với Liễu Phỉ. Chẳng những không có ý nghĩa gì mà còn... từ ánh mắt cô ấy, em biết cô ấy xem thường em.”

Diệp Hoan nói: “Người ta là đại minh tinh cao quý, vừa gặp mày mà đã có tình ý với mày mới là kinh dị. Cứ từ từ, đến một ngày nào đó mày cũng sẽ khiến Liễu Phỉ cảm động thôi. Còn về việc cô ấy coi thường mày, vậy thì mày làm mấy chuyện khiến cô ấy phải xem trọng đi. Chúng ta là đàn ông, không thể nào chưa làm được gì mà đã đòi người ta coi trọng mình, dù sao sống ở trên đời thì phải biết phấn đấu.”

Hầu Tử suy nghĩ một lúc, sau đó mạnh mẽ gật đầu: “Anh Hoan, bây giờ em muốn tự gây dựng sự nghiệp của chính mình rồi.”

“Mày muốn làm gì?”

“Em định thiết kế phát triển một trò chơi, thật ra hai năm trước em đã bắt đầu nghĩ về kế hoạch này...”

Diệp Hoan kinh hãi nói: “Thằng này, mày mà cũng biết thiết kế trò chơi cơ đấy? Từ lúc nào?”

Hầu Tử lườm hắn một cái, nói: “Đứng ở bờ sông, lẽ nào chưa từng thấy heo chạy qua?” (anh Hầu Tử nhớ sai câu thành ngữ T_T (*) Chưa được ăn thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy: chưa được trải nghiệm qua nhưng từng được nghe qua)

“Ồ... hai chuyện này thì liên quan gì đến nhau?”

“Nó là thành ngữ, có nói anh cũng không biết. Thật ra mấy trò chơi này em chơi bao lâu nay cũng hơi hơi nắm bắt được bản chất rồi, bây giờ em đang tính bắt tay vào nghiên cứu thiết kế một game mới. Nếu có thể tập hợp một ê-kíp chuyên nghiệp, sau đó tuyển một ít người tài, ví dụ như phòng tạo hình mỹ thuật, thiết kế động cơ, phòng kỹ thuật hình ảnh anime, ... nếu mà dựng được một ê-kíp như vậy, chắc chắn em có thể phát triển được trò chơi này...” Lúc Hầu Tử nói đến chuyện đó gương mặt sáng bừng, vẻ hào hứng này Diệp Hoan chưa bao giờ thấy.

Diệp Hoan ngạc nhiên nhìn Hầu Tử, tựa như đã rất nhiều năm rồi chưa nhìn kỹ Hầu Tử.

Rất lâu sau, Diệp Hoan thở phào một hơi, thoải mái tươi cười.

Mọi người đều trưởng thành cả rồi.

“Hầu Tử, mày nói mấy thứ đó anh không hiểu nhưng nhất định anh sẽ dốc sức ủng hộ mày gây dựng sự nghiệp, mày nói đi cần bao nhiêu tiền, anh giúp mày.”

Hầu Tử cúi đầu xuống, khẽ nói: “Anh Hoan, em không muốn dùng tiền của anh...”

“Hầu Tử, gây dựng sự nghiệp là việc quan trọng, còn ở đây sĩ diện ương ngạnh là tự lấy đá đập chân mình, con mẹ nó, mày có muốn lấy Liễu Phỉ không hả?”

Hầu Tử toàn thân chấn động, lúng ta lúng túng cả nửa ngày sau cũng không mở miệng.

Diệp Hoan hỏi thẳng vấn đề: “Ba trăm vạn có đủ không?”

Hầu Tử: “...”

“Tuy anh không hiểu mấy chuyện thiết kế trò chơi này nhưng anh biết chắc chắn mấy thứ này rất đắt tiền, vậy năm trăm vạn đủ không?”

“... Có lẽ đủ chi phí cho giai đoạn đầu tiên rồi” Hầu Tử nói nhỏ.

“Được, vậy thì năm trăm vạn, bây giờ anh nghĩ cách chuẩn bị cho mày, khi nào dùng hết mày lại nói với anh.”

Diệp Hoan lập tức lấy điện thoại bấm số Liễu Mi.

Đầu dây bên kia vừa “Alo” một tiếng, Diệp Hoan lập tức đổi giọng ngọt ngào

“Mi... đã ngủ chưa?”

Liễu Mi hơi hoảng: “Anh... là Diệp Hoan?”

Diệp Hoan hờn dỗi: “Xem cô kia, làm sao mà đến giọng của tôi cũng không nhận ra được?”

Liễu Mi trầm mặc một hồi, ngạc nhiên nghi ngờ: “Diệp Hoan, anh uống nhầm thuốc rồi hả? Hay nhị đệ bị người ta cắt rồi?”

Âm thanh của Diệp Hoan càng nỉ non: “Mi, tôi nhớ cô lắm.”

Liễu Mi bỗng nhiên trở nên hồi hộp căng thẳng: “...”

“Mi, tự nhiên tôi rất muốn cùng cô đi ra biển, muốn chúng ta cùng nhau ngắm sao...”

“Diệp Hoan... anh, thật ra anh đang muốn nói gì vậy?” giọng Liễu Mi run run.

“Mi à, tôi thật sự muốn cùng cô đuổi bắt bên bờ biển, rồi lại cùng nhau leo núi ngắm sao, khi sao băng lướt qua bầu trời đêm, chúng ta ước nguyện đời này mãi mãi không thay đổi...”

“Diệp Hoan... Tôi, tôi... anh nói thật chứ?”

“Tốt rồi, bây giờ nói đến chính sự, cho tôi mượn năm trăm vạn được không?”

Liễu Mi: “...”

Một hồi im lặng, bỗng nhiên Liễu Mi vui vẻ hỏi: “Diệp Hoan, bây giờ anh đang ở đâu?”

Diệp Hoan cực kỳ vui mừng: “Cô định đích thân mang chi phiếu đến cho tôi sao?”

“Ừ, tôi tự mình đưa đến cho anh” giọng nói Liễu Mi toát ra một luồng sát khí lạnh lẽ.

Sáng hôm sau, Diệp Hoan ngồi tha thẩn bên hồ nước trong rừng trúc cạnh nhà tổ Thẩm gia, buồn chán vớ cây gậy trúc đâm đâm bọ cá chép trong hồ, Thẩm lão gia Thẩm Sùng Võ nghe thấy tiếng động hoảng hốt chạy ra.

“A! Dừng tay! Nghiệp chương kia!” Thẩm Sùng Võ kinh sợ rống to.

Diệp Hoan lập tức ngượng ngừng vứt cây gậy trúc đi.

Men theo mặt hồ, mấy con cá chép bị gậy trúc đâm trúng nổi lènh bênh, giãy giụa vài cái tuyệt vọng, chết không nhắm mắt.

Thẩm Sùng Võ như bị móc tim moi gan: “Cá của ta...” Thẩm lão gia tử khóc không ra nước mắt, đứng dậm chân bên cạnh hồ nước.

“Ông nội, xin ông hãy nén bi thương...” Diệp Hoan ngại ngùng giải thích: “cháu mới chọc được mấy cái thì ông đã chạy như bay đến đây rồi. Lão gia tử đúng là tai thính mắt tinh, vẫn còn nguyên phong độ thời trẻ, thật sự rất đáng mừng...”

“Người cầm miệng cho lão tử!” Thẩm Sùng Võ quát to: “...Ai bảo anh phá hoại cá của ta?”

Diệp Hoan cúi đầu xin lỗi, xấu hổ xoắn tay, khề nói: “... Cháu đến vội quá, không mang lễ vật, cũng không thể tay không đi vào cửa nhà người a.”

Thẩm Sùng Võ tức giận “Cho nên anh liền đâm chết cá của ta rồi mang nó đến biếu ta?”

“Mượn hoa hiến phật vẫn được coi là một việc cao nhã...”

“Cầm miệng! Về sau đến thì đến, không cần tặng ta lễ vật gì hết, lại càng không được chọc phá cá của ta!...Mà khoan, mặt anh sao vậy? Sửng lên một cục xanh lè rồi, đánh nhau với người ta hả?”

Nhắc đến việc này Diệp Hoan lại cảm thấy đau lòng.

“Không phải đánh nhau với người ta, mà là bị người ta đánh...”

“Ai? Bắc Kinh này kẻ nào dám đánh anh?” Thẩm Sùng Võ giận tím mặt.

Tức giận với cháu trai là một chuyện, có người dám đụng đến con cháu của Thắm gia lại là chuyện khác, tính cách bao che của ông già đã bị khơi dậy.

Diệp Hoan thở dài thượt: “...Được rồi, không so đo với phụ nữ. Không cho mượn tiền thì thôi đi, lại còn đánh người, cháu phát hiện ra phẩm chất của phụ nữ hiện đại ngày càng bại hoại.”

Thắm Sùng Vô liếc xéo hắn, hỏi nhỏ: “Bị phụ nữ đánh sao?”

“Cũng không hoàn toàn được coi là phụ nữ ...”

Diệp Hoan nghĩ đến Liễu Mi tối qua lỗ mũi phun ra thuốc súng, tàn nhẫn khủng bố đánh đập hắn thì không khỏi rùng mình.

“Đồ vô dụng! Còn không biết xấu hổ mà nói ra!” Thắm Sùng Vô cười hả hê, trong lòng rất là hả giận.

“Ông nội, hôm nay ông gọi cháu tới đây làm gì vậy?”

Thắm Sùng Vô sắc mặt lúng túng to hai tiếng, nói: “Không phải ta, à, là chú ba của cháu, hắn có một ý tưởng, ta thấy cũng hay, cháu đi hỏi chú ba của cháu đi, tình huống cụ thể hắn sẽ nói cho cháu biết.”

Diệp Hoan biến sắc, còi báo động trong đầu rung lên mãnh liệt.

Thắm Đốc Nghĩa nói với ông nội chuyện gì? Lão già đó lại muốn tính toán gì với hắn đây?

Sau một lúc, Diệp Hoan nặng nề thở dài: “Cháu và chú ba suy nghĩ khác nhau, thật sự không thể có tình cảm nồng nhiệt như tri âm tri kỷ được...”

“Ít mẹ nó nói nhảm đi, bảo anh đi thì anh đi nhanh lên!” Thắm Sùng Vô hung hăng đá một cước vào mông hắn.

Nhìn Diệp Hoan ôm mông vội vàng bỏ chạy, Thắm Sùng Vô bật cười, ông đã dần dần quý mến đứa cháu này, cười xong, ông lại thở dài, sắc mặt nao nao.

“Đề nghị của lão Tam có thật sự thích hợp không?”

Chú ba Thắm Đốc Nghĩa sống trong gian phía bắc khu nhà cổ.

Thật ra thường ngày Thắm Đốc Nghĩa vẫn sống tại biệt thự ở ngoại ô phía nam Bắc Kinh, không hay qua đêm ở nhà tổ cho nên gian phòng này thường bỏ không. Vài ba ngày ông mới lái xe đến nhà tổ thăm hỏi cha mình, kể vài câu chuyện phiếm với lão nhân gia, sau đó ngay lập tức đón xe rời đi.

Đôi khi hắn cũng nói vài chuyện công việc với anh cả Thắm Đốc Lễ, hai anh em trò chuyện vui vẻ, dù sao thì ít nhất ở ngoài mặt bọn họ cũng cố gắng duy trì hòa khí.

Đáng tiếc, bầu không khí hòa thuận đó hôm nay lại có chút lung lay sắp đổ, không khí giữa hai người lúc này chẳng khác nào gương cung bạt kiếm.

Dưới mái hiên của sương phòng phía bắc, Thắm Đốc Lễ neho mắt lại, uy thế trầm ổn mạnh mẽ sắc bén áp đảo lão Tam Thắm Đốc Nghĩa.

“Đây chính là ý của chú sao?”

Thắm Đốc Nghĩa bị ánh mắt của anh cả nhìn chăm chú không tự chủ được cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Dù là chủ ý của ai, tóm lại bây giờ chúng ta đều muốn tốt cho Thắm gia”

“Tốt cho Thắm gia, vậy Diệp Hoan thì sao?”

Trong lòng Thắm Đốc Lễ thoáng qua suy nghĩ chẳng lành.

Chuyện của Diệp Hoan và Nam Kiều Mộc, Thắm Đốc Lễ đã biết từ lâu, ông vẫn luôn ủng hộ hai đứa nó. Hôm nay đột nhiên nảy ra biến cố này, không biết bọn chúng sẽ phản ứng thế nào?

“Anh cả nên suy nghĩ cho gia tộc, hơn nữa quan hệ thông gia giữa hai nhà Thắm – Hàn cũng không khiến Diệp Hoan phải thiệt thòi.”

Thẩm Đốc Lễ hừ lạnh: “Thời đại nào rồi còn muốn sắp xếp quan hệ thông gia giống xã hội phong kiến, có tác dụng gì chứ? Từ xưa đến nay, cho dù là sự phát triển của một quốc gia hay hưng suy của gia tộc, đều là phân chia lâu ngày sẽ hợp lại, hợp nhất lâu ngày rồi sẽ phân ra, đây là quy luật tự nhiên, dù là người nào hay gia tộc nào cũng không tránh khỏi, từ xưa đến nay có bao nhiêu kẻ dựa vào quan hệ thông gia kết đồng minh mà tồn tại được lâu dài? Cuối cùng nên chia rẽ thì cũng bị chia ra, nên đối địch thì cũng vẫn phải đối địch. Chú ba, chú cũng là người đọc đủ thứ sách vở chẳng lẽ còn muốn tôi dạy lại chú những bài học giáo huấn của người xưa hay sao?”

Thẩm Đốc Nghĩa không chút lo lắng, ánh mắt hạ xuống thản nhiên nói: “Quan hệ thông gia nếu thật sự không đáng tin cậy, vậy tại sao từ xưa đến nay vua chúa quan lại luôn một mực làm theo? Lễ nào bọn họ cũng không đọc qua sử sách, đều là kẻ dốt hay sao?”

“Bây giờ là xã hội hiện đại! Là xã hội dân chủ! Những kẻ phong kiến lạc hậu kia nghĩ như thế đã đành, chú dù gì cũng là lãnh đạo cấp bộ, sao vẫn còn tư tưởng cổ hủ như vậy? Xem ra giác ngộ chính trị của chú thật sự có vấn đề!” Thẩm Đốc Lễ không nhịn được nặng nề nói.

“Anh cả, mấy ngày trước cha có mời Hàn lão gia đến chơi. Anh cũng biết thế hệ trước của hai nhà không hòa hợp, mấy năm qua thậm chí còn đánh nhau một trận, nhất định cả đời không muốn qua lại với nhau. Anh nghĩ xem tại sao cha bỗng nhiên lại chủ động phá vỡ cục diện bế tắc đó mà mời Hàn lão gia đến nhà chơi đây?”

Thẩm Đốc Lễ không nói được, sắc mặt u ám đứng lên, mím môi im lặng cả buổi.

Giọng điệu của Thẩm Đốc Nghĩa vẫn không hề sợ hãi: “Anh cả, quan hệ thông gia là một xu thế tất yếu, anh xem, ở Bắc Kinh đã có Lý gia cùng Triệu gia, rồi Trần gia với Vương gia... thực tế cho thấy, khi gia tộc phát triển đến một mức nhất định, tạo lập quan hệ thông gia là một biện pháp không thể thiếu. Chẳng phải trong những năm qua con cháu Thẩm gia vẫn luôn kết hôn với người của những gia tộc khác như thế hay sao? Vì sao đến lượt Diệp Hoan, anh lại không đồng ý?”

“Diệp Hoan... Hẳn không giống bọn chúng.”

“Diệp Hoan cũng là con cháu Thẩm gia, chẳng có gì là không giống cả. Đã là con cháu Thẩm gia thì nhất định phải đảm đương trách nhiệm của con cháu Thẩm gia, vì gia tộc, thiết lập quan hệ thông gia là việc hẳn phải làm. Sống trong gia tộc, mấy ai có thể tự làm chủ vận mệnh của mình? Anh cả, Thẩm Đốc Nghĩa em hôm nay ở đây nói lời thật lòng, anh đừng nóng giận, năm đó anh cùng chị dâu tự ý ước nguyện cả đời, thậm chí bỏ trốn ngàn dặm, kết quả ra sao? Chẳng phải những năm qua hai người cũng phải trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở, ngay cả tính mạng của con trai cũng bị liên lụy, có thể coi như ảnh hưởng đến thân nhân của các người, đạo lý đó anh vẫn không hiểu sao?”

Thẩm Đốc Lễ trầm lặng một lát, đột ngột nhìn chăm chú vào Thẩm Đốc Nghĩa, lạnh lùng nói: “Hiện tại gia chủ Thẩm gia là tôi, bi kịch của tôi tôi tuyệt đối sẽ không để nó tái diễn trên người con trai tôi! Ai dám ép con tôi làm chuyện hẳn không muốn, tôi cùng kẻ đó không chết không thôi!”

Nói xong lời này, không khí xung quanh như đông đặc lại, Thẩm Đốc Nghĩa cảm thấy toàn thân lạnh buốt thấu xương.

“Anh cả, đây cũng là ý của cha.” Rất lâu sau, Thẩm Đốc Nghĩa nhẹ nhàng nói.

Thẩm Đốc Lễ thở dài: “Để tôi đến gặp cha. Chú ba, Diệp Hoan bị tôi bỏ rơi hai mươi năm đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, tôi lúc nào cũng mong muốn bù đắp cho nó. Bây giờ nó đã trở về Thẩm gia, dù tôi không thể cho nó quá nhiều, ít nhất tôi cũng sẽ không để cho nó một lần nữa chịu tổn thương, ân oán của thế hệ chúng ta, chúng ta cùng nhau giải quyết, đừng để ảnh hưởng đến đời sau, chú cũng đừng múa kiếm làm trò hề, mấy chuyện đó không làm thì tốt hơn.”

Câu nói cuối cùng của Thẩm Đốc Lễ làm cho Thẩm Đốc Nghĩa biến sắc, ánh mắt vẫn luôn bình thản không sợ hãi thoáng hiện lên vẻ lúng túng nhưng ngay lập tức khôi phục lại như thường.

Thẩm Đốc Lễ nhìn xoáy vào Thẩm Đốc Nghĩa, bỗng nhiên cười tươi tắn như gió xuân.

“Được rồi, tôi nên đến tâm sự với cha thôi, dù sao chú cũng là người bạn rạn.”

Thẩm Đốc Nghĩa cũng cười, ôn hòa giống hệt anh cả hần: “Anh cả, để em tiễn anh”

Hai anh em lần nữa cố gắng tái hiện lại bầu không khí thân thiết thường ngày.

Hai người đi đến cửa sương phòng phía bắc, Thẩm Đốc Lễ vừa chuẩn bị đưa tay mở cửa thì cửa phòng bỗng nhiên bị một cổ lực lớn từ bên ngoài dùng sức mở ra.

Thẩm Đốc Lễ bất ngờ không kịp đề phòng, mạnh mẽ bị đẩy lùi về sau vài bước, đúng lúc va phải người Thẩm Đốc Nghĩa.

Thẩm Đốc Nghĩa cũng không đề phòng, sau khi bị đụng trúng thân thể khẽ lảo đảo, bịch một tiếng, Thẩm Đốc Nghĩa bị Thẩm Đốc Lễ đè lên người, thổng khỗ rên lên.

Trong cảnh hỗn loạn, tiếng cười muốn ăn đòn của Diệp Hoan quanh quẩn không ngừng trong sương phòng:

“Ai chà, không phải chứ, Nhục Bò Đoàn phiên bản thực tế hử, vậy mà lúc nào cũng tỏ vẻ đứng đắn, đứng là xấu hổ nha”

168. Chương 169: Lợi Ích Thông Gia

Mặt của Thẩm Đốc Nghĩa đổi màu, sắc mặt Thẩm Đốc Lễ cũng không tốt hơn chút nào, Diệp Hoan vô tâm đứng tại cửa ra vào bật cười thật to.

Thẩm Đốc Lễ vùng vẫy đứng dậy, ông kéo Thẩm Đốc Nghĩa cùng đứng lên, đồng thời hai người chỉ vào Diệp Hoan, tức giận đến mức nói không ra lời.

Diệp Hoan đột nhiên ý thức được mình đã làm bọn họ ngã như vậy, hơn nữa cũng không nên vô lễ mà cười nhạo hai người.

Diệp Hoan thu lại nụ cười, hần lễ phép hướng về hai người họ cuối đầu.

“Con sai rồi, con vẫn là một đứa trẻ, tha thứ cho con đi.”

Thẩm Đốc Lễ chỉ chỉ hần, trong miệng khẽ hừ một tiếng rồi đi thẳng ra cửa.

Diệp Hoan nhìn sắc mặt tái nhợt của chú ba mà ngượng ngùng cười.

“Nếu như cậu là kẻ địch thì lúc này đã bị cảnh vệ đánh bẹp rồi.” Thẩm Đốc Nghĩa tức giận nói.

“Nếu như tôi là kẻ địch thì chú cũng bị tôi chọc cho tức chết rồi. Chú ba, có chuyện gì thì chú nói thẳng đi. Ông nội muốn tôi đến tìm chú, rốt cuộc là có chuyện gì?” Diệp Hoan cười nói.

“Đi, vào trong rồi nói.” Thẩm Đốc Nghĩa quay đầu đi vào phòng.

Diệp Hoan bĩu môi, hần hướng bóng lưng của Thẩm Đốc Nghĩa chỉ tay một cái. Hần không hề nghĩ rằng Thẩm Đốc Nghĩa sẽ bất ngờ quay đầu lại trừng mình một cái.

Diệp Hoan cả khinh, hần nhanh chóng giơ ngón trỏ lên, ngón tay được hần thay đổi rất nhanh, trong miệng còn cười ngọt ngào.

Thăng thường Tập Oa Y.

Lại một lần nữa Diệp Hoan cùng chú ba ngồi đối mặt nhau, cả người Diệp Hoan cứ hùng hực đến khó chịu.

Kiều Mộc nói giữa người và người sẽ có từ trường cảm ứng, nếu hai người phát ra lời nói có tần suất từ trường giống nhau hoặc gần giống nhau, như vậy thì cả hai đều sinh ra hảo cảm. Ngược lại, nếu như tần suất từ trường của hai người không hợp, chỉ cần thấy mặt nhau là không thuận mắt ngay, đây chính là câu mà người xưa thường nói: “Tóc bạc như mới, nghiêng nắp như cũ”, quả là có căn cứ của lí luận khoa học.

Diệp Hoan không hiểu lắm cái gọi là đồ vật có từ trường, nghe đi nghe lại hơi vô lí nhưng lời mà Kiều Mộc nói chắc hẳn có đạo lý trong đó.

Hiện tại, hẳn không có hảo cảm mấy đối với chú ba đang ngồi trước mặt này, hẳn cũng tin chú ba cũng có suy nghĩ tương tự như vậy.

Tần suất từ trường của mọi người không giống nhau, nếu muốn tiêu diệt nhau có lẽ sẽ lộ ra thái độ căm ghét đối phương, trừ phi chú ba nguyện đứng dưới trời mưa, cam tâm bị sét đánh một cái.

Thẩm Đốc Nghĩa ngồi ở trên ghế thái sư được đặt trong phòng khá cổ kính, hai đầu ghế dựa được khắc cao như hai mái nhà, hơi cuộn lên, giống mũ quan thời cổ đại.

Trong phòng, không khí trầm mặc diễn ra trong thời gian dài, hai chú cháu vẫn không nói chuyện.

Thẩm Đốc Nghĩa đưa mắt rũ xuống, nhìn ông ấy giống như một vị lão sư vậy, phong thái uy nghiêm cứ dần dần tản ra xung quanh.

Uy thế vô hình, điều này làm cho người khác rất dễ nhận thấy được. Nếu thay lại là những người lãnh đạo cùng ngồi chung với Thẩm Đốc Nghĩa lúc này thì e rằng bọn họ sẽ đổ mồ hôi hột, sắc mặt biến đổi từ lâu rồi.

Rất đáng tiếc, cổ uy thế này đối với Diệp Hoan không có tác dụng. Chú ba muốn tạo ra bầu không khí ngột ngạt, muốn hành hạ tâm lý của hắn, nhưng ông ấy lại quên rằng Diệp Hoan không có khái niệm gì đối với quan chức, hơn nữa cha hắn là Tổng lý mà hắn cũng chẳng cung kính bao nhiêu.

Yên tĩnh trầm mặc đến quỷ dị, Diệp Hoan tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Thẩm Đốc Nghĩa. Hắn phát hiện Thẩm Đốc Nghĩa nhắm mắt, vì vậy hắn nhanh chóng đưa tay ra cầm lấy lọ thuốc bằng men khá cổ được đặt trên khay trà, sau đó bỏ vào túi của mình.

Đôi mắt Thẩm Đốc Nghĩa rũ xuống, nét mặt già nua giật mạnh như thổ dài, sau đó ông mở mắt nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan lộ ra nụ cười chột dạ.

Thẩm Đốc Nghĩa sờ tay vào ngực, từ trong túi tiền móc ra một tấm hình đưa cho Diệp Hoan.

Diệp Hoan hiếu kỳ tiếp nhận, trong hình là một cô gái mặt mũi thanh tú khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt tròn, ánh mắt đen láy, cằm hơi vểnh lên, hiện ra mấy phần kiêu ngạo, quả thực là một mỹ nhân tuyệt sắc bước ra từ tranh, không nhiễm chút bụi trần.

“Cảm thấy cô ấy thế nào?” Thẩm Đốc Nghĩa chậm rãi mở miệng hỏi.

Diệp Hoan cười khúc khích, đem bức ảnh trả lại cho Thẩm Đốc Nghĩa, nói: “Chú ba, con không nghĩ tới ở cái tuổi này mà chú còn có đam mê như vậy, chú già mà không đứng đắn nha. Theo con thấy chú lấy bức này thì chỉ bằng lấy luôn đồ lót của cô ta. Ngày nào đó, con sẽ giúp hai người chuẩn bị nguyên vị, tuy nhiên nếu khẩu vị của chú đặc biệt hơn, muốn đường phố bác gái xuyên qua đại khố xải, con cũng làm giúp.”

Mặt Thẩm Đốc Nghĩa tiếp tục chuyển sắc.

“Không nên quan tâm đến thái độ của hắn, không nên quan tâm đến thái độ của hắn” Thẩm Đốc Nghĩa âm thầm nhắc nhở lòng mình, đem câu nói này niệm đi niệm lại nhiều lần, rốt cục ông ta cũng khắc chế thành việc mình muốn đem cái tát giáng vào mặt cháu trai.

Ho khan vài tiếng, Thẩm Đốc Nghĩa chậm rãi nói: “Cô gái trong hình cùng tuổi với cậu, cô ấy họ Hàn, tên là Hàn Thiên, lấy từ ‘Kinh Thi Đào Thiên: “Đào chi thiên thiên, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia.”

Diệp Hoan bĩu môi không nói.

Tên của phụ nữ thì cần gì phải tìm trong Kinh Thi chứ? Tên Kiều Mộc cũng thế, Hàn Thiên cũng thế. Học thức của Diệp Hoan không đến đâu, hắn không hiểu Kinh Thi, còn Tam Tự Kinh thì mắng chửi người đến mức trôi chảy rồi.

“Chú ba, chú đem bức ảnh của cô gái này cho tôi xem, đến cùng là chú có ý gì vậy?”

Thẩm Đốc Nghĩa không để ý đến hắn, tự mình giải thích: “Cô ấy là cháu gái của Hàn lão gia ở Bắc Kinh, là hòn ngọc quý trong tay Hàn. Quan trong Hàn gia cũng là gia tộc có tiếng ở Bắc Kinh, làm ăn có tiếng

trong giới thương nhân, con cháu Hàn gia đều có mặt trong giới kinh doanh cũng như chính trị, có quyền có thể, môn đăng hộ đối với Thảm gia chúng ta.”

Diệp Hoan không thể kiên nhẫn được nữa, hấn cau mày nhìn Thảm Đốc Lễ.

Thảm Đốc Nghĩa không để ý đến sự thiếu kiên nhẫn của Diệp Hoan, ông vẫn chậm rãi mà nói: “Hàn gia cùng Thảm gia chúng ta từng có quan hệ nhiều đời với nhau, sau đó đến đời lão thái gia thì bắt đầu không hòa thuận. Khi đất nước bắt đầu mở chiến dịch Hoài Hải, Hàn lão gia tử đại ca tương ứng dã, phụ thân ta tương ứng hoa dã, cả hai đem quân đội cùng với quân đội của Quốc Dân đảng liều chết tranh tài, nếu như cậu có quan tâm đến lịch sử liền sẽ phát hiện, kỳ thực đến cuối cùng thì chế độ quân đội hai bên đã không còn yên ổn nữa, nó đã trở thành một trận chiến hỗn loạn. Hai vị lão gia đem quân đội duy trì để tiếp tục chiến đấu, không biết vì đâu mà anh trai của Hàn lão gia lại gặp cha ta trên chiến trường lúc ấy, thế là hai vị quân trưởng đã thu nhận thêm người, hai quân kết hợp thành một, tiếp tục tiêu diệt kẻ thù. Chỉ tiếc là sau khi diệt xong giặc, lúc quân đội đang thu dọn chiến trường thì có một tên quan quân bị thương đã giơ súng nhắm vào cha ta, chứng kiến cảnh này nên anh trai của Hàn lão đã vội vàng chạy tới ngăn cản, cứu cha ta thoát khỏi viên đạn đó.

Diệp Hoan nghe Thảm Đốc Nghĩa chậm rãi kể lại chuyện cũ năm đó, mặc dù hấn không có hảm cảm mấy đối với chú ba, nhưng vẫn không kiềm lòng được mà hòa vào trận đánh tàn khốc kịch liệt kia.

“Nhưng giao tình hai nhà đang tốt như thế thì tại sao hiện tại lại không hòa thuận.”

Thảm Đốc Nghĩa than thở: “Khí lực Hàn lão gia không lớn, Hàn gia đau đớn khi trưởng tử mất, ông ta cho rằng cha ta gián tiếp hại chết anh của mình, hai nhà tranh chấp, từ đấy không qua lại với nhau nữa. Mà đúng thế, cha ta đã nợ Hàn gia một ân tình rất lớn, ông ấy cảm thấy hổ thẹn vì cái chết của con trai trưởng Hàn gia, vì vậy ông ấy luôn nhường Hàn gia rất nhiều, dù sao thì con trưởng Hàn gia cùng cha ta có quan hệ không tầm thường.”

Diệp Hoan trầm mặc hồi lâu, than thở: “Người có tài đều chết sớm.”

Thảm Đốc Nghĩa gật đầu: “Cái đó gọi là trời cao đổ kị anh tài, từ xưa đã thế rồi.”

Diệp Hoan liếc mắt nhìn Thảm Đốc Nghĩa, sau đó hấn nói nói một lời thừa thãi: “Chú ba xem, người vẫn còn cười rạng rỡ mà”

Nét mặt già nua của Thảm Đốc Nghĩa chuyển sang màu đen: “. . .”

Chuyện ân oán của hai gia tộc đã nói xong, cuối cùng cũng nói đến đề tài chính.

Thảm Đốc Nghĩa nhìn thẳng Diệp Hoan, nhàn nhạt nói: “Diệp Hoan, Hàn Thiên là vị hôn thê của cậu.”

Diệp Hoa bỗng trợn tròn hai mắt, màng nhĩ chấn động một cái thật mạnh, âm thanh ong ong vang lên.

Trong phòng tĩnh lặng đến đáng sợ.

Rất lâu sau, Diệp Hoan xì một tiếng, cười nói: “Hôm nay chú ba gọi tôi đến là muốn kể chuyện cười sao?”

Thảm Đốc Nghĩa lạnh nhạt nói: “Công việc của ta rất bận, không có thời gian tìm cậu để kể chuyện cười.

Dần dần, Diệp Hoan không cười nổi nữa.

“Lời chú nói là thật chứ?”

“Thật sự?”

“Ai quyết định?”

“Thành viên của Thảm gia đã nhất trí quyết định.”

“Ai quyết định thì bảo người đó đi cưới cô ấy, không có quan hệ gì với tôi”

“Diệp Hoan, cậu là trưởng tôn của Thảm gia, gia tộc đã quyết định thì cậu nhất định phải làm theo.”

Diệp Hoan cười gằn: “Điều này có ghi vào hiến pháp của quốc gia?”

Thảm Đốc Nghĩa nói: “Nó được ghi vào gia pháp rồi.”

“Hai nhà Thẩm Hàn không phải là oan gia sao? Tại sao lại đột ngột muốn làm thân gia?”

”Đây cũng chỉ là tình hình nhất thời thôi, thời đại tiến bộ, quan hệ hai nhà cũng cần phải thay đổi, mọi người đều muốn đạt được lợi ích thì oan gia thay đổi thành thân gia cũng rất bình thường. Người là một loại động vật rất thực tế, nhưng vì lợi ích, dù có mối thù giết cha không đội trời chung thì cũng sẽ thân thiết mà hợp tác với nhau, huống hồ sự việc của Thẩm Hàn năm đó cũng không phải là bẽ tắc hoàn toàn.

Diệp Hoan suy tư: “Đây chính là cái gọi thông gia gia tộc phải không? Vì lợi ích của gia tộc?”

“Cậu có thể hiểu như vậy, rất tốt.” Thẩm Đốc Nghĩa rất thần nhiên thừa nhận.

“Nếu như tôi không đáp ứng, các người sẽ làm gì được tôi?”

Thẩm Đốc Nghĩa cười nhạt: “Không thể quản được chuyện cậu có đồng ý hay không, nhưng Diệp Hoan, cậu mới trở về Thẩm gia không bao lâu, có lẽ là cậu vẫn thấy được biểu tượng của Thẩm gia. Trên thực tế, các trưởng bối đã quyết định bất kì chuyện gì thì con cháu Thẩm gia đều phải chấp nhận.

Diệp Hoan cười gằn: “Nhưng hình như cha tôi vẫn rất hay chống đối lại.”

Thẩm Đốc Nghĩa thần nhiên gật đầu: “Đúng vậy, ông ấy chống đối gia pháp mà cưới một người phụ nữ bần hàn là mẹ cậu, thế nhưng ông ấy cũng đã phải đánh đổi rất nhiều thứ, bao gồm chuyện một nhà ba người suýt nữa thì mất mạng, con trai ruột phải lưu lạc bên ngoài hai mươi năm, chút nữa thì mất đi vị trí gia chủ, tất cả đều là sự trả giá!”

“Tôi không đáp ứng!”

“Diệp Hoan, hôm nay ta gọi cậu tới đây là để thông báo chuyện này, không phải để thương lượng.”

“Tôi đã có vị hôn thê, cô ấy là Nam Kiều Mộc.”

Thẩm Đốc Nghĩa nhàn nhạt gật đầu: “Ta biết cô gái này, cô ấy là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với cậu, tuy nhiên việc này cũng không có vấn đề gì, cậu có thể lấy cô ấy làm vợ bé.”

Đôi mắt Diệp Hoan mỗi lúc mở càng lớn.

Thẩm Đốc Nghĩa mỉm cười nói: “Hôn nhân hào môn chính là xem trọng hình thức, chỉ cần có vợ lớn rồi là được. Chỉ cần cậu chịu cưới Hàn Thiên thì dù bên ngoài cậu có bao nhiêu phụ nữ cũng không sao cả, con cháu hào môn rất ít khi trung thành với hôn nhân, hơn nữa trong tay có quyền thế tiền bạc, dấn dáp bên ngoài lại tốt, làm sao có thể ngăn cản được việc phụ nữ say mê mình, làm sao mà không bị hoa bướm lôi kéo chứ?”

Thẩm Đốc Nghĩa cười đến hiền lành, nhưng khi lọt vào trong mắt Diệp Hoan lại biến thành nụ cười của kẻ chuyên đi dụ dỗ thiếu niên đến với làng chơi, vô cùng chói mắt, vô cùng bẩn thỉu.

”Vì lẽ đó nên việc cưới Hàn Thiên cũng sẽ không gây trở ngại đến cuộc đời của cậu, phải nói là còn được lợi nữa ấy chứ! Hàn gia cũng là danh gia vọng tộc, nếu như cậu trở thành con rể Hàn gia thì cậu sẽ có hậu thuẫn vững chắc sau lưng là Thẩm - Hàn. Hay nói cách khác, nếu như cậu muốn ngông cuồng nghênh ngang ở đất Bắc Kinh này thì cũng chẳng có ai dám làm khó cậu.

Diệp Hoan chậm rãi lắc đầu, ngữ khí cứng rắn như sắt nói: “Không, người tôi muốn cưới chỉ có Kiều Mộc, đời này tôi chỉ cưới mình cô ấy.”

Thẩm Đốc Nghĩa cau mày nói: “Nam Kiều Mộc chỉ là một người phụ nữ không quyền không thế, cưới cô ấy thì cậu sẽ có được những gì? Cô ấy có thể giúp Thẩm gia tăng thêm quyền lực không?”

Diệp Hoan nhìn ông ta một cách quái dị, hần trăm mặc chốc lát, sau chậm rãi nói: “Chú ba, tuy rằng tuổi của chú hơn tôi rất nhiều, tôi cũng chẳng được học hành tử tế nhưng khi một người đàn ông quyết tâm cưới một người phụ nữ không phải là vì người phụ nữ đó sẽ đem đến cho họ bao nhiêu lợi ích, bao nhiêu quyền lực. Lí do duy nhất khiến người đàn ông kết hôn là bởi họ yêu người phụ nữ kia, muốn cùng cô ấy sống bên nhau cả đời, kết hôn rồi sinh con mà thôi. Chú ba, đây là đạo lí đơn giản nhất trên đời, chẳng lẽ chú không hiểu?”

Thẩm Đốc Nghĩa cười gằn: “Ta đương nhiên là hiểu những đạo lý này, có điều cậu đang sống trong gia tộc lớn, hôn nhân là một hình thức gắn bó lợi ích, cậu nói muốn vui vẻ bên người phụ nữ mình yêu, cái này ở nơi đây không thể nào thực hiện được,”

Trong bụng Diệp Hoan chứa đầy một bụng lửa giận, lúc này mới thật sự bộc phát.

Đột nhiên vỗ một cái bàn trà, Diệp Hoan hét lớn: “Cái nhà giàu chó má, lão tử mặc kệ chuyện gì, ông cứ việc đi nói những kẻ khốn kiếp ở Thẩm gia, cứ nói Diệp Hoan tôi không thể đồng ý nghe theo! Đồng thời nói với họ là xóa tên tôi trong gia phả đi, cùng lắm thì lão tử đây quay về sống một mình ở Ninh Hải, cái người đàn bà họ Hàn kia, người nào thích thì cứ việc lấy cô ta.

Sắc mặt Thẩm Đốc Nghĩa đột biến, ông tức giận đứng dậy chỉ vào hần nói: “Anh thật quá xất láo!”

“Phun!” Diệp Hoan hướng trên đất phun ra một bãi nước bọt. Đây chính là câu trả lời của hần.

Sau đó Diệp Hoan đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi luôn ra ngoài cửa.

Thẩm Đốc Nghĩa tức giận đến nỗi cả người run lấy lấy, nhìn bóng lưng của Diệp Hoan với ánh mắt tràn đầy thù oán.

“Cậu, đứng lại cho ta! Đem lọ thuốc hít trả về chỗ cũ cho ta, cậu tưởng ta là kẻ mù sao?”

Bước chân Diệp Hoan hơi ngưng lại, su đó hần hất đầu lên một cái, trong miệng khê hừ, hần làm như chẳng nghe thấy điều gì. Cứ vậy, hần lấy thái độ ung dung cao ngạo ngẩng đầu đi ra ngoài.

169. Chương 170: Sức Mạnh Sinh Tồn

Diệp Hoan không hề muốn cùng người nhà họ Thẩm xảy ra xung đột, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, hần đã nhận thức rõ ràng sự quý giá của tình thân. Trong cuộc đời, có nhiều thứ mà hần chưa từng có được nên không biết quý trọng, bây giờ nó đã nằm ở trong tay nên hần hiểu được nó quý giá như thế nào. Hiểu được điều đó, hần cũng không muốn buông tha nữa chẳng hạn như tình thân.

Có điều không khí u ám ngột ngạt ở Thẩm gia không phù hợp với tính cách của Diệp Hoan nhưng hần vẫn một mực nhẫn nại, nỗ lực tiếp thu không phải vì của cải của Thẩm gia mà là trong sinh mệnh của hần chưa bao có nhiều người thân đến thế. Hần có cha mẹ, có ông nội, có nhiều chú, vì vậy hần muốn giữ họ vào sâu trong lòng, muốn cẩn thận che chở họ.

Nhưng hần không nghĩ tới mình ở trong mắt bọn họ chỉ là một thứ đồ để đem ra trao đổi, chỉ vì lợi ích gia tộc mà họ không ngần ngại hi sinh đi hạnh phúc của hần.

Có lẽ là hần đã suy nghĩ về tình thân này quá đơn thuần, và có lẽ nó rất phức tạp đến mức không lí giải được.

Diệp Hoan cẩn thận đi ra khỏi phòng rồi xông thẳng một đường vào thư phòng của Thẩm Đốc Lễ.

“Thẩm gia dự định cho con cùng cháu gái Hàn gia lấy nhau, chuyện này cha có biết không?” Diệp Hoan bắt đầu hỏi.

Thẩm Đốc Lễ đang bấm điện thoại, thấy Diệp Hoan mang theo tư thế tra khảo tội phạm thì ông không khỏi người khổ một tiếng. Thẩm Đốc Lễ nói vài câu qua điện thoại sau đó để điện thoại xuống, nhìn thẳng hần.

“Ta biết.”

“Cha cũng có ý này sao?”

“Ta đang khuyên bọn họ.”

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu: “Ông nội của con đã tỏ thái độ tán thành rồi thì không dễ gì mà ông ấy thay đổi.”

Mắt Diệp Hoan phát ra ý lạnh, lạnh lùng nói: “Cha chuyển lời cho bọn họ không nên đánh chủ ý vào việc hôn nhân của con, cuộc đời của con thì không ai có quyền làm chủ, vợ của con thì con sẽ tự mình chọn lấy, không ai có thể ngăn cản việc này kể cả ông trời, ai dám ngăn cản thì con sẽ cầm thùng xăng liều mạng đến cùng.”

Nhìn Diệp Hoan nổi giận đùng đùng, tính cách hết như một kẻ vô lại, Thẩm Đốc Lễ nhin không được mà phì cười một tiếng.

“Được, rất giống với Thẩm Đốc Lễ ta. Đây mới là người đàn ông chân chính, dám vì hạnh phúc của mình mà không tiếc liều mạng”

Thẩm Đốc Lễ khích lệ lại khiến cho Diệp Hoan đang tức giận bỗng nhiên ngẩng người. Thực sự có chút ngoài dự đoán của mọi người, hẳn vốn cho rằng cha sẽ rằng dạy mình vài câu, kết quả là ông ấy lại cổ vũ để mình đi liều mạng.

Đây là người cha như thế nào vậy?

“Ý của cha là không phản đối con đi liều mạng? Dự định của con là cầm xăng đi thiêu cháy nhà này...” Diệp Hoan cẩn thận nói.

Trầm Đốc Lễ mỉm cười, sắc mặt trở nên ôn hòa hơn.

”Con có dũng khí hơn ta năm đó rất nhiều, có điều chúng ta cũng là vì hạnh phúc của mình mà muốn liều mạng đến cùng, con cũng chủ động hơn. Con biết không, năm đó ta với mẹ con yêu nhau, bọn họ cũng phản đối không đồng ý, lúc đó ta có hơi mềm yếu, chỉ biết liều mạng khẩn cầu, biện giải, thậm chí cầu xin, phương pháp nào ta cũng từng thử qua cả, đối với cái nhà này càng ngày càng cảm thấy đau lòng, ta không thể làm gì khác là mang mẹ con cao chạy xa bay. Những năm gần đây ta một mực nghĩ lại, nếu như năm đó thái độ của ta cứng cỏi hơn một chút, bá đạo một chút, thiếu tình người một chút thì có lẽ kết quả sẽ tốt hơn chăng? Nếu vậy thì con cũng sẽ không chịu khổ ở ngoài lưu lạc hai mươi năm.

Thẩm Đốc Lễ thổn thức than thở: “Nhân sinh chỉ được lựa chọn một lần nhưng ta lại đưa ra quyết định khiến bản thân phải hối hận, một quyết định đã làm mẹ con đau khổ sợ hãi. Quyết định sai lầm khiến mẹ con vì con mà lạnh nhạt với ta, khiến con phải ở bên ngoài chịu khổ hai mươi năm, cha con không thể gặp mặt. Quyết định này là ta làm sai, nó trở thành điều khiến ta nuối tiếc cả một đời, vĩnh viễn chẳng thể nào bù đắp nổi.”

Diệp Hoan trầm mặc một chút, nói: “Con không nghĩ nhiều như thế, con chỉ cảm thấy quyền lựa chọn cho cuộc sống thì không nên để người khác thao túng. Con đối với Thẩm gia hoàn toàn không có yêu cầu gì, việc nguyện ý quay về Thẩm gia là vì bản thân là con cháu đời sau, khi đã bước vào rồi thì mục đích của con cũng rất đơn giản, hi vọng Thẩm gia cũng có thể đơn giản như vậy, đừng đem con ra làm vật phẩm để trao đổi lợi ích.”

Thẩm Đốc Lễ lắc đầu nói: “Nhưng thực tế, người nhà họ Thẩm không nghĩ đơn thuần như con, toàn bộ Thẩm gia giống như là một tổng thể, tất cả mọi người chỉ cần vào bàn cờ thì sẽ là quân cờ, hí khúc Liên Hoa Lạc, thì phải chờ xem người đánh cờ sắp xếp chúng ra sao?”

“Người đánh cờ là ai?”

Thẩm Đốc Lễ cười khổ nói: “Vốn là ta nhưng hiện tại ta phát hiện ra rằng ta cũng chỉ là một quân cờ trong bàn cờ mà thôi.”

“Cha không phải là gia chủ sao? Gia chủ không phải là người có quyền quyết định mọi việc từ trên xuống dưới trong Thẩm gia sao?”

Trầm Đốc Lễ cúi đầu, nhàn nhạt nói: “Việc nhà hoặc việc quốc sự nếu quá mềm lòng thì không làm nên chuyện, xem ra những năm này ta quá mềm yếu, vì vậy bọn họ mới quên đi sự tồn tại của ta trong cái nhà này. Việc hôn sự giữa Hàn gia và Thẩm gia thì ta là người biết cuối cùng, đúng là trào phúng thật.”

Trong tiếng cười của Thẩm Đốc Lễ mang theo vài phần lạnh lẽo, Diệp Hoan chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh qua người, hẳn không nhin được mà rung mình một cái.

Diệp Hoan gật đầu: “Tao tin, kỳ thực chúng ta cũng giống như vậy. Trước đây cho đến bây giờ, chỉ cần trong tay có tiền là sẽ giao cho lão viện trưởng mà không hề đắn đo suy nghĩ, có lẽ nó đã trở thành thứ phản xạ có điều kiện”.

Hầu Tử lẩm bẩm nói: “CCTV thật là đã đem chúng ta ra khia quật, cho chúng ta những nhận xét cảm động, chẳng hạn như kiểu nhân vật to lớn trong nước gì đó.”

Trương Tam tiếp lời cười nói: “Đúng, tốt nhất do Liễu Phỉ đến trao giải cho mày, như vậy thì mày càng thích, đúng hay không?”

Hầu Tử cười hì hì, trên mặt càng lộ ra biểu hiện ngượng ngùng biểu hiện, nhìn thấy Diệp Hoan nói nhiều điều rất buồn nôn.

Diệp Hoan ôm lấy cổ của Hầu Tử, cười nói: “Chú mày cùng vị đại minh tinh kia tiến triển thế nào rồi? Hiện tại là quan hệ gì?” Hầu Tử e lệ nói: “... Chưa phát sinh quan hệ.” Trương Tam khinh bỉ nói: “Anh Hoan đều vì mày mà phải làm nền đến mức độ này rồi, con mẹ nó, mày còn giả vờ là xử nam cái gì nữa chứ? Mày có thể tán gái hay không? Lẽ nào muốn tao đến giúp!”

Hầu Tử đập Trương Tam một cước khiến Trương Tam lão đảo, cả giận nói: “Mẹ nó, ồn ào, mày thì biết cái gì! Chuyện như vậy cần phải tiến lên từ từ, tiến lên từ từ hiểu không?” Trương Tam bất mãn hừ hừ: “Không phải là một lũy, hai lũy ”

Hầu Tử tức giận nói: “Đầu mày toàn chứa những thứ tư tưởng ô uế, Liễu Phỉ là thần tượng của tao, cùng thần tượng của tao nói chuyện yêu đương thì được thôi? Mày coi tao là cái gì?”

“Mày muốn cùng cô ta nói chuyện thế nào?”

Mặt Hầu Tử mặt đỏ lên, lại bắt đầu e lệ khác thường: “Nếu như Liễu Phỉ không có nói lời thông báo, tao định hẹn cô ấy cùng uống cà phê, đi xem phim, sau đó đi ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, cuối cùng là lái xe đi đến cạnh biển, chúng ta sẽ nhặt lấy vỏ sò, vừa chạy vừa cười đùa, tao sẽ làm bộ lơ đãng mà nắm tay của cô ấy, lãng lãng chờ đợi mặt trời mọc...”

Trương Tam ngơ ngác nghe ước mơ của Hầu Tử, một lát sau anh ta mới chà chà khen: “Mẹ nó, thật giống hệt với tình tiết trong phim Hàn”

Hầu Tử ngượng ngùng nhưng nở nụ cười đắc ý.

Ai biết Trương Tam lại bổ sung một câu: “Nhưng tao biết trong lòng tiểu tử mày đấy, mày muốn cùng cô ấy phát phim Nhật.”

170. Chương 171: Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Ngồi trên xe từ sân bay trở về, Kiều Mộc ở bên cạnh Diệp Hoan, vẻ mặt có chút tiều tụy.

Diệp Hoan lặng lẽ nắm chặt tay của cô, tay của cô mềm mại không xương nhưng cũng lạnh lẽo như sương.

“Làm sao vậy?” Diệp Hoan quan tâm hỏi.

Kiều Mộc cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Diệp Hoan, không biết tại sao mấy ngày hôm nay em luôn mơ thấy ác mộng, em mơ anh sẽ rời bỏ em mà đi”

Diệp Hoan hơi dùng sức nắm chặt tay Kiều Mộc: “Không có khả năng anh sẽ rời bỏ em, trong mộng và thực tế không giống nhau, em đừng suy nghĩ nhiều quá!”

“Ồ trong mơ, anh cùng người phụ nữ khác kết hôn, em khóc lóc cầu xin anh nhưng anh không chịu quay đầu lại, cuối cùng cũng đi với người phụ nữ đó, có mấy lần em khóc trong mơ rồi tỉnh lại.”

Kiều Mộc nói xong, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên vẻ tức giận, hung hăng đập hấn mấy lần, sắc giọng: “Anh tên khốn này, làm sao lại vô tình như thế, hại em tổn thương đến tận tâm can.”

Diệp Hoan cười khỏ nói: “Số anh khỏ, điều này càng oan uổng, em gặp ác mộng lại đi trách anh.”

Hầu Tử nghiêng đầu cười nói: “Ai bảo anh là anh Hoan, nếu là lão đại thì đương nhiên cái gì anh cũng phải phụ trách, kể cả việc nằm mộng.”

Diệp Hoan cười mắg: “Lão tử là cái khỏ của các người sao, các người đánh rắm cũng muốn lão tử phải quản à?”

Trong xe vang lên tiếng cười rằm rộ.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Mộc, trên miệng cô còn nở nụ cười tươi như hoa khiến Diệp Hoan cũng cười nhưng trong lòng hắ đang rất lo lắng.

Thắ gia an bài chuyện hôn sự của hắ, mà chuyện này hắ cũng chưa nói với bọn họ, không biết Kiều Mộc có dự cảm được điều gì không?

Kỳ thực Diệp Hoan rất muốn thoát khỏi Thắ gia, hắ muốn cùng Kiều Mộc và bọn họ về Ninh Hải tiếp tục cuộc sống khỏn cùng nhưng hạnh phúc như trước đây. Có điều bây giờ hắ không muốn đi đi về về nữa, là một người đàn ông thì phải có trách nhiệm, không thể gặp việc khó liền trốn tránh được. Hắ biết có thể trốn một lần nhưng không thể trốn cả đời được và mỗi lần trốn phải chạy đi bao xa chứ!?

Cái sự tình phiền toái này nhất định phải giải quyết, để không mất đi Kiều Mộc, hắ sẽ liều mạng với bọn họ.

Diệp Hoan siết chặt nắm đắ, hắ đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong ánh mắt ấy càng kiên cố vững vàng hơn.

Trong xe, không khí có vẻ yên lặg. Rất lâu. . .

Hầu Tử đang ngồi ở hàng ghé sau bỗng nhiên nói: “Anh Hoan, anh có cảm thấy điều gì đó không đúng không?”

Diệp Hoan trầm tư nói: “Xác thực là có điểm hơi lạ.”

Bên trong xe, ba người nhìn nhau vài lần, tiếp theo là vẻ mặt đầy hoảng hốt: “Trương Tam đâu rồi?”

Kiều Mộc đưa mắt liếc nhìn chỗ tài xế cả khinh nói: “Tôi vẫn nghĩ là cậu ta ngồi ở phía trước!”

Diệp Hoan lấy điện thoại di động ra gọi cho Trương Tam.

Đầu bên kia điện thoại truyện đến giọng của Trương Tam, âm thanh có chút đau khổ cùng chặ vật.

“Các người vứt bỏ tôi.”

Diệp Hoan sát tính toán: “Làm sao mà không lên xe?”

“Lúc ở sân bay tôi thấy mọi người đang đóng cửa phía sau xe, tôi dự định ngồi vào hàng trước, kết quả là tôi còn chưa đựng tới cửa xe thì các người đã vội rời đi thật nhanh.”

“Tao..không có chú ý đến.”

“Anh Hoan, cảm giác sự tồn tại của tôi mỏng manh như vậy sao?” Trương Tam oan ức muốn khóc.

“Không cần nói thêm gì nữa, mầy bắt taxi đuổi theo đi.” Diệp Hoan xấu hổ không ngớt.

Trương Tam sâu xa nói: “Vốn là muốn bắt xe taxi nhưng tôi vừa phát hiện ra ví tiền bị trộm lúc ở sân bay rồi. Bây giờ chỗ nào cũng có cướp, sớm muộn gì cũng chết với tôi, mẹ nó”

“Vậy bây giờ mầy đang ở nơi nào?”

“Tôi đang ở trên xe taxi.”

Diệp Hoan: “Mày... không phải là không có tiền sao?”

“Tôi trộm một cái bóp tiền của người khác.”

Diệp Hoan: Khỉ... . .”

Tạm thời đem chuyện thông gia phiên toái vứt qua một bên, sau khi trở về Bắc Kinh, Diệp Hoan liền nhận được điện thoại của Liễu Mi.

Liễu Mi nói cho hắn biết câu lạc bộ tư nhân đã trang hoàng xong, một tuần lễ sau có thể chính thức khai trương kinh doanh.

Diệp Hoan nhanh chóng gọi điện thông báo cho cổ đông là Tần Dật cùng Lưu Tử Thành.

Lưu Tử Thành cũng vô cùng cao hứng, trong điện thoại hắn ta còn muốn cảm ơn Liễu Mi thật tốt. Câu lạc bộ có bốn cổ đông, trừ Liễu Mi ra thì ba người còn lại đều là chường quỹ, chỉ cần đem tiền lấy ra thì có thể đi tiêu sài khắp nơi. Trong khi đó Liễu mi phải lo chuẩn bị nhiều thứ từ thủ tục cho đến việc trang hoàng, chân không chạm đất, vậy nên công lao của Liễu Mi là lớn nhất.

Diệp Hoan nghe Lưu Tử Thành nói như vậy, cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Hai người thương lượng một chút, sau đó quyết định làm cho Liễu Mi một khối gạch vàng đặt để thể hiện sự áy náy cùng lòng biết ơn.

Cuối cùng trong điện thoại, Lưu Tử Thành cười sâu xa: “Kỳ thật chúng ta cũng không cần đem quà tặng cho Liễu Mi?”

Diệp Hoan ngẩn ngơ: “Có ý gì?”

Lưu Tử Thành cười mắng: “Còn muốn giấu sao! Anh cho tôi là người mù à? Dù sao Liễu Mi cũng là một bà chủ, thế nhưng công ty của mình mà cô ta cũng bỏ, đã thế người ta còn chạy đến nơi này giúp anh, đưa tiền trợ vốn, dù bận nhưng không có nửa câu oán thán, anh nói là vì cái gì?”

“Thì người ta có tâm nên mới giúp chúng ta.”

“Được rồi, anh tiếp tục giả vờ đi! Tôi nói không sai đâu, chỉ cần anh đưa bản thân ra thì Liễu Mi sẽ rất cao hứng mà nhận đấy!”

Diệp Hoan đáp ứng rất sáng khoái: “Được, tôi sẽ tới ngủ cùng cô ta, còn một phần tiền mua gạch vàng đừng có bảo với tôi nữa, tôi muốn phải rõ ràng.”

Lưu Tử Thành tức giận: “Con mẹ nó, thật không ngờ anh là người như thế.”

Nói xong Lưu Tử Thành liền cúp điện thoại.

Diệp Hoan nhìn điện thoại mà cười khổ không thôi.

Liễu Mi có ý, làm sao hắn không biết nhưng chuyện này là không có khả năng. Mẹ nó, lại là một chuyện phiên toái nữa.

Lúc Diệp Hoan gọi điện cho Tần Dật thì ngữ khí của Tần Dật không thân mật ôn hòa tí nào.

“Diệp đại thiếu gia, cuối cùng thì cậu cũng nhớ việc gọi điện cho tôi.”

Diệp Hoan cười gượng, lúc này hắn mới nhớ tới chuyện lần trước ở câu lạc bộ tư nhân. Khi đó hắn đánh Lý Quốc Đống rồi phải mông bỏ chạy, để Tần Dật ở lại khắc phục hậu quả, mấy ngày sau đó Diệp Hoan cũng không có liên lạc gì với Tần Dật liên hệ, không biết anh ta thế nào nhưng có lẽ là mọi chuyện không vui vẻ rồi.

Diệp Hoan cười lúng túng: “Anh Tần bận trăm công nghìn việc, tôi chỉ sợ quấy rầy anh thôi.”

Tần Dật hừ hừ, nói: “Tiểu tử cậu gây ra họa nhưng lại muốn tôi ra tay giải quyết, dọn dẹp xong thì không thấy bóng dáng, Diệp đại thiếu gia, cậu thật là tiêu sái.”

Diệp Hoan đỏ mặt hời như thác: “Anh Tần, anh đừng tính toán như vậy chứ! Lần sau, nếu anh có đánh người thì tôi nhất định sẽ ở lại giúp anh dọn dẹp để trả nợ ân tình, được không? ”

Tần Dật hừ nói tiếp: “Miễn, chưa bao giờ tôi ra tay đánh người cả. Nói đi, tìm tôi có việc gì?”

“Câu lạc bộ của chúng ta đã sửa sang xong rồi, hiện tại nên tìm ngày khai trương thôi.”

Tần Dật ngẩn người, nói: “Câu lạc bộ gì?”

Tiếp theo anh ta vỗ trán một cái: “Trí nhớ của tôi thật không tốt, tôi quên mất việc đã đưa cho cậu một trăm triệu.”

Diệp Hoan ảo não nói: “Nếu biết như thế thì tôi đã không nói, tôi có thể đem một trăm triệu này giấu đi là được rồi.”

Tần Dật nghiêm nghị nói: “Diệp Hoan, chuyện lần trước cậu đánh Lý Quốc Đống còn chưa xong đâu, buổi tối hôm ấy Lý Quốc Đống nói sẽ không để yên cho cậu, sau đó tôi vội nói rằng cậu là cháu trưởng của Thẩm gia, có điều hần ta vẫn còn rất tức giận.”

Tần Dật than thở: “Trong cái vòng này cho dù có trở mặt thì cũng không thể đánh người được, thứ mà bọn họ muốn chính là mặt mũi. Diệp Hoan, lần này cậu đã đắc tội với Lý Quốc Đống, cho dù thực lực Lý gia không bằng Thẩm gia nhưng dù sao Lý gia cũng là gia đình có quyền thế, tôi thông báo với cậu một tiếng để cậu cẩn thận đề phòng.”

Diệp Hoan tức giận: “Hần ta đánh bài thua tôi mấy triệu, ngày thứ hai liền đem chi phiếu chạy mất, gây tổn thất cho tôi nhưng sao hần ta không nói gì? Đánh hần ta mấy lần thì làm sao? Làm sao chứ? Anh Tần, anh nói hần ta còn là người, là người sao?”

“Là súc sinh!”

Tần Dật mặt tối sầm lại: “Khỉ...Hai người gần như”

Trở về Bắc Kinh, Diệp Hoan liền ngồi xe đi đến câu lạc bộ tư nhân của mình một chuyến.

Câu lạc bộ tư nhân lão Tần Dật đứng ra ép buộc Triệu Dương, miễn cưỡng hần ta đi đến Bộ công thương. Cha của Triệu Dương là Triệu Hồng Quân, ông ta nắm chức Phó bộ trưởng nhưng lại không có chút hồi hộp nào. Khi Diệp Hoan cùng Tần Dật lấy đi ba tầng lầu này rồi mà vẫn không giúp cha hần ta có được địa vị cao hơn.

Con người có lúc lại thích khôn vặt, nhưng khi đứng trước những người có thực lực thật sự thì những trò vặt vãnh ấy chỉ giống như màn xiếc hết sức nhảm nhí và buồn cười. Triệu Dương ném thẻ ra và cuối cùng hần ta đã thua.

Địa chỉ của câu lạc bộ gần với tỉnh Vương Phủ, ở Bắc Kinh, đoạn đường này cực kì phồn thịnh tấp nập.

Diệp Hoan men theo địa chỉ tìm tới, rốt cục hần cũng phát hiện câu lạc bộ nằm trong một tầng nhà cao bốn mươi tầng, mà câu lạc bộ nằm từ tầng 21 đến tầng 23.

Thang máy đến tầng 21, cửa thang máy vừa mới mở ra thì bên trong đã truyền đến một âm thanh chói tai, kèm theo là tiếng đánh đánh gõ gõ.

Trong tầng lầu tro bụi đầy trời, đội thi công đang làm việc với khí thế ngất trời. Liễu Mi không mặc váy công sở mà cô ta mặc một bộ đồ cao bồi cùng giày thể thao, cô ta đang cùng kỹ sư trao đổi.

Diệp Hoan cười hì hì, sau đó hần lặng lẽ tiến lên rồi lấy tay che mắt Liễu Mi lại, lớn tiếng nói: “Tiểu nương tử, chồng ngươi bán bánh nướng không có ở nhà phải không? Đoán xem bản đại quan nhân là ai?”

Lời nói còn chưa dứt lời thì Diệp Hoan đã hét một tiếng thảm thiết. Hần cảm giác mình bị một nguồn sức mạnh hất lên, cả người theo đó cũng bay lên giữa không trung. Một đường vòng cung chính chu hoa mỹ, cuối cùng là một tiếng phịch, hần ầm té xuống, mặt vùi dưới đất, cả người chặt vật.

Sát theo đó, Diệp Hoan cảm thấy phía dưới căng lên, Nhị đệ của hần bị một đôi tay tinh tế mà mạnh mẽ kéo lại, còn bị sờ một cái.

“Ừ” Diệp Hoan đột nhiên ngẩng đầu, hần đau đến mức âm điệu cũng thay đổi.

Một giọng nói lạnh như băng phát lên: “Dám đùa giỡn bà đây, anh là tên khốn kiếp, tôi sẽ phế bỏ anh!”

“Đừng động thủ! Liên Liên! Tôi là Khánh đây” Diệp Hoan kêu to.

Liễu Mi nghe âm thanh có chút quen tai nên nhanh chóng buông tay rồi xoay người đến nhìn, cảnh này không thể không cười được.

“Đồ hồn trưởng, giả thần giả quỷ, chỉ chút nữa là tôi đem ‘anh’ phế bỏ rồi đấy”

Diệp Hoan sợ không thôi, hần nằm trên đất một lát mới bò dậy.

Nữ nhân thật là đáng sợ...Đây là Diệp Hoan đánh giá Liễu Mi

Đôi mắt phượng dài hẹp của Liễu Mi hơi híp lại, bỗng nhiên trong mắt lại bắn ra một ý lạnh, khuôn mặt xinh đẹp cười tủm tỉm như gió xuân đang thổi.

“Anh mới vừa gọi tôi là tiểu nương tử, anh là đại quan nhân, nhà ta còn có bán bánh nướng? Phải không?”

Diệp Hoan giữ Nhị đệ, hần kinh hãi còn cười theo: “Xưng hô thân mật thì sinh hoạt cũng thân mật...”

“Tôi là tiểu nương tử nào, anh là đại quan nhân nào? Chẳng lẽ đại quan nhân mang họ Tây Môn sao? Như vậy thì tôi là người không giữ đạo Kim Liên à?” Trong mắt Liễu Mi lộ ra sát khí đằng đằng.

Diệp Hoan sợ hãi cả khinh, hần dường như đang nghĩ đến điều gì: “Trong nhà còn có lò than chưa tắt”!

“Trở về!” Liễu Mi kéo hần lại, cô ta giơ tay gõ thật mạnh vào đầu hần: “Lại còn dám giả thần giả quỷ, bà nhất định sẽ phế bỏ anh, cho anh không thể làm Tây Môn Khánh mà đổi thành Đông Phương Bất Bại.”

Lời uy hiếp mạnh mẽ quả nhiên có tác dụng, lúc này Diệp Hoan mới đành hoảng hơn.

Liễu Mi đối với Diệp Hoan càng lúc càng cao hứng, cô ta lôi kéo Diệp Hoan đi khắp chung quanh. Liễu Mi chỉ những chỗ mới trang hoàng, trên mặt hiện lên sự hưng phấn rất rõ, ngay cả khi trên khuôn mặt xinh đẹp dính bẩn cùng mồ hôi cũng không hề hay biết.

Liễu Mi không ngừng nói chuyện líu ríu bên tai Diệp Hoan, trong ánh mắt còn lộ ra sự cầu xin mãnh liệt, cô ta hết như một đứa bé gái ngây thơ đang chờ đợi được người lớn cho kẹo.

Cho dù trong tâm chỉ có một mình Kiều Mộc nhưng lúc này Diệp Hoan không thể không thừa nhận rằng Liễu Mi rất mê người.

Quan sát ba tầng lầu mới tu sửa, lòng Diệp Hoan tràn đầy than thở.

Đây là lần đầu tiên hần tới câu lạc bộ, tuy rằng tòa nhà này là do hần và Tần Dật giải quyết nhưng hai người không thường xuyên lui tới, mọi việc là do một tay Liễu Mi lo liệu từ thủ tục cho tới bố trí phòng ốc. Khoảng thời gian gần đây, Liễu Mi rất để tâm đến nơi này, mỗi một viên gạch viên đá đều phải qua tay cô ta cả.

Có thể nói câu lạc bộ này chính là kết tinh tâm huyết của phụ nữ mà thành.

Trong lòng Diệp Hoan hơi trầm xuống.

Liễu Mi vì hần mà phải bỏ ra nhiều như vậy, vì điều gì mà Liễu Mi làm như vậy thì Diệp Hoan biết rất rõ ràng. Người phụ nữ này vừa cố chấp vừa làm hần cảm động, hần cảm thấy mình bị kẹt ở giữa, càng lúc càng khó khăn rồi.

Khó qua được ải mỹ nhân.

Hần làm sao để trả hết cho nàng đây? Hay là bây giờ hần nói thẳng, bảo Liễu Mi đừng ngu ngốc mà làm vì hần nữa.

Liễu Mi không hề biết Diệp Hoan đang mang những suy nghĩ nặng nề vào lúc này, cô ta cứ kéo hần đi giới thiệu khắp nơi.

“Diệp Hoan, anh nhìn nơi này một chút. Nơi này sẽ là đại sảnh của câu lạc bộ, tôi dự định treo ở phía trên một chùm đèn vàng, phía dưới lót đá cẩm thạch màu đen, bên trái là hai hàng ghế sofa để khách đến nghỉ ngơi chờ đợi, bên phải là bàn tiếp đón, bố trí như vậy có vẻ cao quý!”

“Diệp Hoan, ba tầng lầu ở giữa cầu thang này tôi không có ý định dùng thang máy, mà là dùng cầu thang xoay tròn nối thẳng trên dưới vì cầu thang vừa gọn gàng rộng rãi vừa chắc chắn. Tôi cũng muốn dùng lại đá cẩm thạch, hai bên tay vịn dùng loại vật liệu mạ vàng, cầu thang là màu trắng sữa cùng đại sảnh màu đen sẽ rất đối lập, như vậy có thể gây cảm giác mạnh vào mắt của hội viên.”

“Diệp...”

Liều Mi thao thao bất tuyệt mà nói, càng nói càng hưng phấn.

Diệp Hoan lẳng lặng nghe, bất thành linh hấn đưa tay ra, sau đó lấy tay áo lau nhẹ vào khuôn mặt đang dính bẩn của Liều Mi.

Tiếng nói của Liều Mi dừng lại, cô ta nhìn về mặt ôn nhu thương tiếc của Diệp Hoan, bỗng nhiên mặt cô ta đỏ ửng lên, ánh mắt cũng lập tức dời đi chỗ khác như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

“Tôi, mặt tôi có dính thứ gì sao?” Liều Mi lộ ra vẻ ngượng ngùng, lắp ba lắp bắp hỏi, sau xoay người muốn chạy.

“Liều Mi...” Diệp Hoan giữ cô ta lại.

“Hả?”

Diệp Hoan nhìn khuôn mặt tinh xảo có chút tiêu tụy của Liều Mi, hần than thở: “Liều Mi, cảm ơn cô, vất vả cho cô rồi, tôi không biết nói thế nào để thể hiện lòng cảm kích của mình.”

Liều Mi ngượng ngùng nở nụ cười, cô ta cúi đầu xấu hổ nhưng bỗng chốc cả người cô ta chấn động. Đường như nhớ ra được điều gì đó, trên khuôn mặt xinh đẹp e lệ nhất thời trở nên hung thần ác sát, dữ tợn khủng bố.

Ầm!

Liều Mi đập một cước khiến Diệp Hoan lão đảo, cô ta xông lên trước, tóm chặt vạt áo của hần hung ác nói: “Khốn kiếp, mỗi lần anh nói những lời buồn nôn này thì bà đây biết là anh muốn vay tiền rồi. Nói cho anh biết, bà không có tiền.”

171. Chương 172: Rời Xa Diệp Hoan

Diệp Hoan oan uổng đến mức khóe mắt đỏ hoe, tại sao cứ mỗi lần hần thật lòng thành tâm thành ý thì lại bị người khác hiểu lầm hần có ý đồ?

Bất quá, hần suy nghĩ lại một chút, mỗi lần hần có ý đồ thì người khác lại tưởng rằng hần thật lòng, do đó cho nên nội tâm hần cũng trở nên cân bằng hơn.

Liều Mi không quan tâm nhiều như vậy, cô chỉ biết cho tới bây giờ miệng của tên hỗn đản này không bao giờ thốt ra được một câu hữu ích. Lúc mà hần nói ra những thứ buồn nôn như vậy, khuôn mặt thay đổi làm cho không ai biết được mục đích của hần mà những mục đích này không bao giờ không có chữ tiền trong đó. Từ lúc Diệp Hoan còn làm trợ lý của cô ở công ty Hồng Hổ, Liều Mi đã được lĩnh giáo thật sâu sắc cái kiểu nửa thực nửa giả khuôn mặt lời nói một đằng ý nghĩ một kiểu.

Sau khi Liều Mi phẫn nộ thi triển một hồi quyền cước lên người Diệp Hoan, cô cảm thấy vô cùng dễ chịu, cả người từ trong ra ngoài kể cả từng cọng lông đều cảm thấy thoải mái, cảm giác như vừa đi Spa về.

Lúc sau, Liều Mi tươi cười như hoa, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ôn nhu lôi kéo tay Diệp Hoan, cười nói: “Diệp đại thiếu gia, còn chưa thị sát xong hết câu lạc bộ đâu, chúng ta tiếp tục.”

Diệp Hoan cảm thấy toàn thân đau nhức, yếu ớt nói: “... Không cho cô tiếp tục đánh người nha.”

“Ngoan, tôi sẽ không đánh, ít ba hoa một chút.”

Liều Mi khôi phục bộ dạng kích động, kéo Diệp Hoan chạy tới chạy lui, chỉ vào một chỗ mà cô vô cùng đặc ý cho Diệp Hoan xem.

“Diệp Hoan, đây là khu nghỉ ngơi, chờ khi lắp đặt xong thiết bị, tôi định mua từ Mỹ một số ghế massage. Hiện tại, thương nhân, người làm việc hàng ngày ngồi ở văn phòng làm việc đều ở trạng thái sức khỏe không

được tốt, có thể ít nhiều bên hông hoặc xương cổ sinh các loại bệnh, khi có khu nghỉ ngơi này tôi tin rằng sẽ có nhiều người đến đây thư giãn.”

“Bên cạnh khu nghỉ ngơi là quán trà, thích hợp cho thương nhân và người có công việc nói chuyện phiếm... Trên tầng là khu giải trí, bên trong có phòng chơi bài brit, KTV và một cái quán bar nhỏ...”

“ ... ”

Liễu Mi hưng phấn lôi kéo Diệp Hoan khắp nơi, phải thừa nhận rằng cô đã phí một phen tâm tư, xem ra cô đã cẩn thận nghiên cứu qua những hạng mục của câu lạc bộ tư nhân. Hơn nữa, bài trí và thiết bị lắp đặt bên trong đều mang hơi thở xa hoa quý phái làm cho người khác cảm thấy như là trong cung điện giống như vua chúa đang hưởng thụ vậy.

Diệp Hoan cảm thấy vô cùng may mắn khi lúc trước lôi kéo Liễu Mi tham gia, nếu không để hấn sửa chữa lắp đặt ba cái tầng lầu này sẽ trở thành một cái phòng gọi đầu quy mô vô cùng lớn, toàn bộ đều là ngọn đèn đỏ sậm đậm mị, trẻ già nam bắc tất tần tật đều nhao nhao tụ tập cùng một chỗ. Mỗi khi có khách đến thì vung vẩy khăn tay vẩy khách, nếu như sinh ý không tốt có khi còn phải lên mạng làm phiếu ưu đãi, kêu gọi thu hút ánh mắt nhìn tập thể kỹ nữ...

Nghĩ đến tình cảnh đồ sộ đó, Diệp Hoan không khỏi rung mình một cái.

Diệp Hoan giật mạnh tay Liễu Mi, tha thiết nói: “Liễu Mi, cô thực sự là nhân tài!”

Liễu Mi bỗng nhiên được khen ngợi, có chút không biết làm sao, mờ mịt nói: “A? Thật vậy chẳng? Vì sao?”

“Đừng hỏi nữa, dù sao cô cũng là nhân tài, như vậy đi, ta tặng cho cô thêm 1% cổ phần của câu lạc bộ...”

“1%? Tại sao lại đưa cho tôi thêm 1%?”

“Xem như có qua có lại, cô quay về đưa cho tôi 500 vạn tiền mặt...”

“Cút! 1% cổ phần mà anh muốn 500 vạn, anh nằm mơ đi!” Liễu Mi lập tức phát hiện dụng tâm của Diệp Hoan.

Diệp Hoan suy sụp, sao con gái ai cũng thông minh như vậy? Đần một chút thì chết à?

500 vạn xây dựng sự nghiệp của Hầu Tử đi đâu tìm đây?

“Hầu Tử, việc xây dựng sự nghiệp của chú mày phải chờ một chút, mấy ngày nay tao không kiếm đâu ra tiền cho mày được.”

Đầu mùa xuân, vạn vật ở Bắc Kinh bừng tỉnh, ba người Diệp Hoan đi dạo trong công viên, khách lui tới như thoi đưa. Dạo này hấn nhàn rồi không có việc gì làm, vì vậy đề nghị mọi người đi du xuân.

Hầu Tử gật gật đầu, nói: “Không có việc gì, em ở đây mỗi ngày đều xem sách chuyên nghiệp, dần dần phát hiện quá khứ em đã để lỡ bao nhiêu năm tháng. Bây giờ em đặt hết tâm tư vào việc học tập kiến thức mới, đối với việc thiết kế trò chơi trước mắt chỉ là suy nghĩ mơ hồ, muốn biến nó thành thực tế chẳng những cần phải học sắp đặt thiết kế mà còn phải mở một phòng làm việc chuyên nghiệp. Một mình em tuyệt đối không thể thực hiện được, những vấn đề này rất khó giải quyết chờ em đủ khả năng và tiền bạc mới có thể bắt tay vào làm...”

Diệp Hoan cười nói: “Tự mình đọc sách đảm bảo có nhiều chỗ không hiểu, hay là mời một người thầy chuyên môn về dạy mày, mày thấy sao. Mời thầy về cũng không quá tốn tiền, chúng ta có thể lo liệu.”

Hầu Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng.

Diệp Hoan vui mừng, sau đó lại bùi ngùi thở dài: “Thời gian trôi qua thật nhanh, chúng ta... dường như đều thực sự trưởng thành, hiểu chuyện rồi.”

Hầu Tử trầm giọng nói: “Nếu như sống cả đời mà không làm việc gì, chơi bởi lêu lổng, không khỏi quá buồn chán, chúng ta ai rồi cũng lớn lên.”

Diệp Hoan thở dài: “Tao cảm giác được cái gì đó cũng đã đồng thời mất đi một cái khác, có thứ thực sự đã đi xa muốn giữ lại cũng không được, không thể lấy lại đồ vật đó, cưỡng ép hoặc nhịn đau bỏ qua đều rất đau khổ. Việc này là do trưởng thành sao...”

Hầu Tử và Trương Tam cúi đầu trầm mặc, giờ khắc này ba chàng trai lâm vào trầm tư.

Lâu sau, Hầu Tử cười khúc khích, nói: “Anh Hoan, anh càng lúc càng giống thanh niên nghiêm túc.”

Diệp Hoan giãn mặt cười nói: “Mày cũng không tệ, cuối cùng đã đi đúng đường, đã thành một thanh niên trưởng thành.”

Hai người đột nhiên ngừng trệ, sau đó cùng đưa ánh mắt cổ quái đồng thời chăm chú nhìn Trương Tam.

Trương Tam cao hứng bừng bừng vừa đi vừa giẫm lên bóng của người qua đường, sôi nổi đấy, Nhị Hóa (*) khiến cho rất vui vẻ.

Trương Tam thấy xung quanh đột nhiên yên tĩnh bất thường, lấy lại tinh thần nhìn Diệp Hoan và Hầu Tử. Một lát sau, toàn thân hắn chấn động, mặt đỏ tới tận mang tai mắng: “Các anh đều là thanh niên tài giỏi! Các anh toàn bộ đều là thanh niên!”

.....

“Anh Hoan, vay 500 vạn rất khó khăn sao?” Hầu Tử có chút áy náy hỏi.

Hắn và Trương Tam đều biết tính cách của Diệp Hoan, tuy nói rằng hôm nay là con già giàu quyền quý thế nhưng Diệp Hoan tuyệt đối sẽ không xin một phân tiền của cha mẹ. Từ trước đến nay Diệp Hoan vẫn luôn bảo trì cốt khí kiên cường, dù gặp bao nhiêu khó khăn cũng không có thói quen mở miệng nhờ người nhà giú đỡ cho nên 500 vạn tài chính chỉ có thể để tự anh Hoan gom góp. Hắn cũng biết rõ trên lưng của Diệp Hoan phải gánh bao nhiêu áp lực.

Càng như thế Hầu Tử càng cảm thấy áy náy và cảm kích Diệp Hoan.

“Anh Hoan, hay là thôi đi, thật sự, gây dựng sự nghiệp có nhiều loại, em suy nghĩ tìm cái khác, ít nhất không đốt tiền như vậy.”

Diệp Hoan cười mắng: “Nói cái rắm gì đó, không phải là 500 vạn sao? Qua mấy ngày anh mày sẽ kiếm cho mày, mày yên tâm học giỏi cho nên cơm nên cháo, đến lúc đó làm cho tốt, thua lỗ tiền cũng không sao, cũng đừng để đại minh tinh mà mày thương mến đã lâu kia cười chê.”

Trương Tam tiếp lời nói: “Hầu Tử, mày với đại minh tinh kia tiến triển thế nào rồi?”

Hầu Tử trừng mắt nói: “Bát Giới, chuyện tình cảm này mày không nên hỏi nhiều!”

Diệp Hoan vỗ vai Hầu Tử: “Nói thật, mày với Liễu Phỉ phát triển đến bước kia rồi hả? Mày có thường xuyên ước hẹn với cô ấy không?”

Sắc mặt Hầu Tử trở lên buồn bã, hắn lắc đầu nói: “Ước hẹn với cô ấy nhiều lần, lần nào nàng cũng ra ngoài gặp em, không cự tuyệt, nhưng mỗi lần cô ấy lại mang theo trợ lý rồi bảo tiêu, em thì không quan tâm làm gì. Cơ mà một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi giữa phố giống như...”

Diệp Hoan nhú mày, trầm ngâm nói: ” mã

ào ?”

Trương Tam hiếu kỳ hỏi: “Mày hẹn hò với nàng ở chỗ nào?”

Hầu Tử thoáng trầm mặc rồi xấu hổ nói: “Tiệm internet, phòng trò chơi điện tử, cửa hàng truyện tranh manga...”

Diệp Hoan và Trương Tam: “...”

Khó trách đại minh tinh người ta không điện lại cho hắn, Diệp Hoan bỗng nhiên đồng tình với mệnh khổ của Liễu Phỉ...

Đại minh tinh sống không dễ dàng, mỗi ngày phải đuổi theo lịch trình, thu âm đĩa nhạc, tuyên truyền tiết mục, lại còn phải đi cùng người anh em của hắn đến những địa phương nhằm chán của trạch nam bỏ qua năm tháng thanh xuân trân quý của mình...

“Hai người nói với nhau cái gì?” Diệp Hoan không nhin được hỏi.

Hầu Tử tinh thần phấn chấn, rõ ràng nắm chắc sẽ hỏi câu này: “Chúng em nói nhiều chủ đề nắm, bắt quá cần bản là em nói cô ấy nghe. Em chỉ cho cô ấy chơi trò chơi thể nào, đánh quái thể nào, làm thể nào để giáo huấn người chơi khác, làm thể nào để cướp trang bị, cày phó bản, cho nàng thấy em trong trò chơi là người vạn chúng truy cầu, địa vị hiệu triệu quần hùng cao thượng...”

Diệp Hoan: “... Cô ấy thích nghe à?”

“Không biết, dù sao mỗi lần đều cười. Anh Hoan, Liễu Phỉ cười rất đẹp, em nói cô ấy cười rất giống Triều Mỹ Tuệ Hương. Cô ấy hỏi em Triều Mỹ Tuệ Hương là ai, em nói là người chụp tấm ảnh cọng lông...”

Diệp Hoan lau mồ hôi: “Cô ấy không có cho mày một trận?”

Hầu Tử kinh ngạc: “Em khen cô ấy mà, tại sao phải đánh em... À mà bây giờ anh nói em mới để ý, lúc ấy sắc mặt cô ấy quả thật không được tốt, lúc đó chúng em đang ăn bít tết, em cảm giác tay trái cô ấy cầm đĩa có vẻ nóng lòng muốn thử gì đó, run rẩy...”

Một chiếc xe Audi màu đen lẳng lặng đỗ ở dưới khách sạn của Diệp Hoan, đứa bé trông cửa khách sạn lui về phía sau mấy bước về mặt khiếp sợ nhìn mấy tên bảo vệ dũng mãnh nhanh nhẹn quanh chiếc xe, về mặt đảm bảo vệ chăm chú nhìn động tĩnh bốn phía ngăn cách người đi đường một khoảng an toàn.

Xe Audi một mực đợi dưới lầu, hơn mười phút sau, Nam Kiều Mộc bị vài tên bảo tiêu vây quanh, về mặt cô thần nhiên kinh nghi đi ra thang máy vào cửa một quán rượu.

Cửa chiếc xe Audi im ắng mở ra, một lão già ăn mặc màu đen đường trang ngồi ở phía sau, thân người không nhúc nhích rồi lại nghiêng đầu nhìn Nam Kiều Mộc đang đứng ở cửa quán rượu.

Lão già ngồi thẳng tắp, toàn thân toát ra một cỗ uy thế, không khí xung quanh dường như bởi vì ông ta mà đọng lại.

Kiều Mộc đánh giá ông ta, trong mắt càng toát lên vẻ nghi hoặc bất định.

Không biết bao lâu sau, lão già cuối cùng mở miệng.

“Cô chính là Nam Kiều Mộc? Là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với Diệp Hoan?”

Kiều Mộc vô thức gật đầu.

Lão già cười nhạt một tiếng, nói: “Xin chào, ta là chú ba của Diệp Hoan, Thẩm Đốc Nghĩa.”

...

...

Cửa chiếc xe lại mở ra, trên đường xe qua lại đông đúc, phồn hoa tươi đẹp.

Trong xe, Kiều Mộc cảm thấy tay mình hơi ra mồ hôi, một cảm giác khẩn trương và kinh hoảng xâm chiếm trong lòng cô.

Chú ba của Diệp Hoan, chỉ nghe qua, không giống như trưởng bối, hôm nay tránh né Diệp Hoan một mình tìm nàng, cuối cùng là vì cái gì?

Trong đầu Kiều Mộc hiện lên vô vàn nghi hoặc, khí thế cường đại của Thẩm Đốc Nghĩa làm cho người ta cảm giác bức bách, Kiều Mộc nhất thời muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng.

Qua một hồi áp lực khó chịu trầm mặc trong xe, Thẩm Đốc Nghĩa cười nhạt nói: “Nam hữu kiều mộc, bất khả hữu tư. Hán hữu du nữ, bất khả cầu tư... Điển từ « Kinh Thi . Hán Quảng », ha ha, Nam Kiều Mộc tên rất hay.”

Kiều Mộc ngẩn người sau đó cô rụt rè cười nói: “Chỉ là một cái tên bình thường thật thôi, chú khen sai rồi.”

Thẩm Đốc Nghĩa cười cười vẫy tay, nói: “Không nên tự coi nhẹ mình, hay thì là hay. Nghe nói, cháu đang ở Ninh Hải là một thần đồng, chín tuổi nhảy lớp học xong tiểu học, mười ba tuổi học xong trung học, mười năm tuổi học xong đại học... Kể cả cái tên của cháu bây giờ cũng là do thời điểm lúc cháu năm tuổi tự đặt có đúng không?”

Kiều Mộc có chút kinh ngạc, cô không ngờ Thẩm Đốc Nghĩa là rõ ràng tiểu sử của mình như vậy.

Thẩm Đốc Nghĩa búi ngùi thở dài: “Năm tuổi có thể thuộc lòng Kinh Thi, lý giải văn hóa cổ xưa đến tường tận, không dễ dàng đâu. Kiêu Mộc, nói không sợ cháu chê cười lúc năm tuổi tôi vẫn đang chơi bùn đất, chứ cũng không nhận ra mấy cái đó, cháu giỏi hơn ta nhiều...”

Kiều Mộc hé miệng cười cười, lẳng lặng nói: “Chú ba khiêm tốn, nhìn chú học thức khí độ như bây giờ, con gái như cháu đây tuyệt đối không thể so sánh.”

Thẩm Đốc Nghĩa lắc đầu cười, nói: “Đơn thuần là học tập hàm dưỡng, Diệp Hoan còn lâu mới bằng cháu, cháu giỏi hơn nó không chỉ một ít. Ta là chú của Diệp Hoan, những lời này ta cũng không cấm kỵ, trên người nó mang theo nhiều sự vô lại, ngôn ngữ cử chỉ đã chỉ rõ trình độ giáo dục thấp của nó. Có lẽ do từ nhỏ đã sống phổ thông, mang nhiều khí tức lưu manh cho nên ta không quen nhìn thấy nó...”

Nam Kiêu Mộc hơi hơi nhú mày, người khác mắng cô, cô không ngại nhưng cô không cho phép người khác nói xấu Diệp Hoan, cho dù là chú ruột cũng không được!

Diệp Hoan trong lòng cô là hoàn mỹ, không chút tỳ vết, đó là người đàn ông của cô, người đàn ông của cô không cho phép người khác hạ thấp!

Sắc mặt Kiêu Mộc lập tức có chút khó coi: “Chú ba, ngài là trưởng bối, nói cháu ruột của mình như vậy, chỉ sợ có chút không tốt? Ngài hôm nay gặp cháu là vì quả trách hấn sao?”

Thẩm Đốc Nghĩa lắc đầu cười nói: “À rồi, trong mắt tình nhân thì người yêu là Tây Thi, là tôi lắm mồm. Hôm nay, ta đến tìm cô là để gặp cô một chút, để nhìn xem người mà cháu ta một mực xem là vị hôn thê bộ dáng thế nào, vừa nhìn thấy ta cũng hiểu Diệp Hoan vì sao lại yêu thích cô đến vậy rồi, Kiêu Mộc, cháu rất được.”

Kiều Mộc không thay đổi, rử mí mắt xuống lẳng lặng nói: “Chú ba, ngài là người bận rộn, có chuyện gì nói thẳng là được.”

Thẩm Đốc Nghĩa bình tĩnh nhìn Kiêu Mộc, thật lâu, thở dài nói: “Kiêu Mộc, cháu là người con gái có tài, thông minh, thành tích cao. Cháu có học thức giáo dục đầy đủ, có khí chất nhu hòa, nhã nhặn và lịch sự. Kiêu Mộc, cháu vốn dĩ là phượng hoàng có thể bay lượn trên chín tầng trời, tội gì phải đầy đọa ở phạm trần ủy khuất thu cánh lại làm chim trong nhà?”

“Kiêu Mộc, rời khỏi Diệp Hoan đi.”

172. Chương 173: Cô Hồng Nhẹ Nhàng

*Cô hồng: dụ ý chỉ cô đơn nhằm chán không thú vị.

Rời khỏi Diệp Hoan?

Khóe miệng Kiêu Mộc cong lên, lộ ra nụ cười lạnh.

Làm sao có thể? Từ nhỏ tới lớn, hai người đã ở cùng với nhau từ tã lót cho tới nay, có lúc nào cô rời khỏi hấn? Diệp Hoan của cô là trời, là sống lưng của cô, là tất cả của cô, cô sao có thể rời khỏi hấn?

Rời khỏi hấn, nàng sao sống nổi.

Kiều Mộc lắc đầu, bộ dáng tươi cười lễ phép, đồng thời lộ ra vẻ vô cùng kiên quyết: “Không, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy. Trên đời này không có bất cứ thứ gì có thể khiến cháu rời khỏi anh ấy.”

Thẩm Đốc Nghĩa mỉm cười, hẳn sớm biết Kiều Mộc sẽ không đáp ứng, yêu cầu này vốn đã có chút quá phận.

“Kiều Mộc, cháu có nghĩ tới tương lai của mình?” Thẩm Đốc Nghĩa lạnh nhạt hỏi.

Kiều Mộc ngênh đón ánh mắt của Thẩm Đốc Nghĩa, kiên định nói: “Tương lai của cháu là gả cho Diệp Hoan, giúp đỡ anh ấy, nuôi dạy con cái, sống với anh ấy cả đời này.” (DG: Đùa đi đâu kiếm được người yêu thế này đây! Giờ vẫn FA)

“Vậy cháu có nghĩ tới tương lai của Diệp Hoan?” Ngữ khí của Thẩm Đốc Nghĩa dần dần trở lên lạnh nhạt.

“Tương lai của anh ấy chính là cưới cháu, chúng cháu sống đơn giản suốt cuộc đời.”

Thẩm Đốc Nghĩa cười ha hả, dường như nghe được điều gì đó đáng chê cười, cười đến mức nước mắt cũng trào ra.

“Đơn giản? Bình thản? Hặc hặc, Kiều Mộc, là thế giới này quá phức tạp, hay cháu quá ngây thơ?”

Đôi mi thanh tú của Kiều Mộc nhú lại: “Chú có ý gì?”

“Thẩm gia là gia tộc truyền thừa đã trăm năm, là thế gia danh môn, là vọng tộc ở Bắc Kinh, cầm quyền đa số, có ảnh hưởng sâu sắc tới cục diện chính trị, đến cháu cũng không thể tưởng tượng được. Là con trai của gia chủ, là người thừa kế của gia chủ đời sau, cả đời chắc chắn phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió, cô thấy có thể sống yên ổn bình thản cả đời sao?”

Kiều Mộc lạnh lùng nói: “Diệp Hoan không hề mong muốn những thứ này. Cháu tin rằng anh ấy tuyệt đối không thích thú cái gọi là quyền thế, càng không vì ham mê quyền lực mà buông bỏ tự do, yên ổn. Chú ba, chú đã xem nhẹ Diệp Hoan rồi.”

Thẩm Đốc Nghĩa cười lạnh: “Kiều Mộc là cháu đã coi nhẹ Thẩm gia!”

“Cháu cho rằng Diệp Hoan ở trong cái thế giới quyền quý này là vì nó muốn sao? Cháu nghĩ rằng hai người có thể đơn giản sống yên ổn cả đời sao? Kiều Mộc cháu đã suy nghĩ mọi việc quá đơn giản, Diệp Hoan cũng vậy. Quyền quý danh gia sâu tựa như biển, ân oán tiếp nối ân oán, thị phi kéo theo thị phi, rất nhiều việc phát sinh hoặc chấm dứt đều là thân bất do kỷ. Nó giống như một vũng bùn một khi đã bị rơi vào, muốn thoát ra khó! Vô cùng khó!”

Khuôn mặt Kiều Mộc dần dần trắng bệch, thân hình mảnh mai khẽ run lên.

Từ khi Diệp Hoan tìm được cha mẹ, cô vẫn luôn một mực trốn tránh sự thực này, duy trì mối quan hệ như lúc trước từ sinh hoạt tới hành vi cử chỉ đều giống như trước. Hai người vẫn bú dưỡng bình ở trong một ngõ nhỏ, mỗi ngày cô vẫn đi chợ nấu cơm, Diệp Hoan hàng ngày vẫn ngâm thuốc không làm việc gì, hết thấy đều như chưa hề có thay đổi.

Thế nhưng là ... thật sự không thay đổi sao?

Tất cả mọi người đều trốn tránh thân phận của Diệp Hoan, trốn tránh địa vị cách xa nhau, trốn tránh mọi chỗ khách nhau, như vậy có thể trốn tránh được bao lâu? Cô còn ngây thơ tưởng tượng quãng đời còn lại sống một cách bình thản, cô còn tưởng Diệp Hoan vẫn là Diệp Hoan lúc trước. Tất cả mọi người đều quên rằng Diệp Hoan bây giờ đã là một thiếu gia hào phú, những thứ đó không phải giả quên mà có thể trốn tránh.

Thẩm Đốc Nghĩa nhìn thẳng Kiều Mộc, lạnh lùng nói: “Cô cảm thấy hôn nhân của một thiếu gia danh môn hẳn có thể tự làm chủ sao? Kiều Mộc, cô là người con gái thông minh, con đường của hai người sẽ vô cùng nhấp nhô, hầu như là không có tương lai. Đừng nói tới việc hai người sống bình thản mà căn bản tới việc hai người ở chung một chỗ cũng không có khả năng. Việc hôn nhân của nó là một con cờ trong bàn cờ chính trị, gia tộc muốn hẳn lấy ai hay hẳn có thể lấy ai, nếu không phù hợp với lợi ích của Thẩm gia, Thẩm gia tuyệt đối sẽ không cho phép!”

Thân hình Kiều Mộc ngày càng run rẩy hơn.

Thẩm Đốc Nghĩa nói từng chữ từng chữ như bóp nát tâm can cô, không một chút lưu tình, mở ra cảnh tượng bọn họ không thể đối mặt, sự thật vô cùng đau đớn và tàn khốc.

Cô dùng sức nắm chặt tay, bàn tay mảnh khảnh bị móng tay sắc nhọn làm bị thương, một vết máu đỏ tươi chảy ra, lòng bàn tay tuy đau đớn nhưng không thể so sánh với sự đau khổ trong lòng cô.

“Diệp Hoan yêu cháu, cháu cũng vậy...” Kiều Mộc cắn răng, hung hãn trừng mắt nhìn Thẩm Đốc Nghĩa, cố lấy hết dũng khí của mình để thốt ra câu này.

Thẩm Đốc Nghĩa hặc hặc cười lớn: “Mà thôi, ta bận bịu công việc, không có thời gian thuyết phục cháu, ta cho cháu nghe một cuộc điện thoại, nếu như nghe xong cháu vẫn muốn cùng một chỗ với Diệp Hoan ta cũng không ngăn cản.”

Thẩm Đốc Nghĩa móc điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, sau đó đưa tới sát tai Kiều Mộc. Kiều Mộc mới nghe hai câu, khuôn mặt cô lập tức trắng bệch, phảng phất giống như đã chết.

.....

Diệp Hoan quay lại khách sạn, Nam Kiều Mộc đã sớm trở về.

Xe Thẩm Đốc Nghĩa dạo quanh một vòng. Tâm tình Kiều Mộc sau khi trở về với lúc vừa rồi hoàn toàn khác nhau

Diệp Hoan vẫn hồn nhiên không biết, khi vào phòng hân hoan ồn ào thảo luận.

“Nhà hàng Tây! Nhà hàng Tây là thích hợp nhất, thuê toàn bộ luôn, rồi mua một bó hoa hồng lãng mạn, khi đang ăn bò bít tết, ngọn đèn mờ dần, mời người kéo đàn nhị đến...” Trương Tam tung tóe nước miếng suy tư kể lể kế hoạch.

Diệp Hoan quát hấn một cái, cười mắng: “Mày ngu à, ăn cơm Tây lại đi nghe đàn nhị? Quá quê mùa? Hầu Tử, mày đừng nghe con hàng kia, muốn quan hệ với Liễu Phỉ tiến thêm một bước, chỉ có một cách, rượu đỏ, nhất định phải rượu đỏ...”

Hầu Tử có chút hiểu, nói: “Rượu đỏ có thể làm rung động lòng cô ấy sao? Lãng mạn phải cần đến rượu đỏ mới hiệu quả à?”

Diệp Hoan lườm hấn nói: “Ai nói mày lãng mạn? Rượu đỏ... mày chúc cho cô ấy quá chén, không phải là thích làm gì thì làm à. Ngày hôm sau hai người trần truồng từ trên giường tỉnh lại, mày vẽ mặt đau khổ nói với cô ấy là, mày phụ trách, chúng ta kết hôn nha...”

“Cô ấy còn không đáp ứng sao?” Hai mắt Hầu Tử tỏa sáng.

Diệp Hoan cười nhạo: “Đâu phải chuyện tốt như vậy? Cô ấy khẳng định không đồng ý, thế nhưng về sau hai người gặp mặt hẹn hò có thêm vài phần mập mờ, cô ấy sẽ dễ tiếp nhận mày hơn nhiều.”

Hầu Tử lập tức thất vọng tới cực điểm.

Lúc này Trương Tam ngược lại nói một câu mà không ai nghĩ đến: “Tán gán là chuyện thể hiện năng khiếu, Hầu Tử mày giỏi cái gì? Là máy tính nha!”

“Có ý gì?” Hầu Tử lập tức cảm thấy gì đó.

“... mời cô ấy về nhà, mày và cô ấy cùng nhìn cọng lông.”

Ba thằng con trai cười cười nói nói, Kiều Mộc ở một bên cũng mỉm môi khẽ cười, chẳng qua là hai bên lòng mày mang vẻ đau khổ không tiêu tan.

Diệp Hoan lúc này cũng chú ý tới cô, ngồi bên cạnh quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Hay là ở đây không thoải mái?”

Kiều Mộc cười lắc đầu.

Hầu Tử và Trương Tam thức thời cười hắc hắc, hai người ra khỏi phòng để lại không gian cho hai người.

Diệp Hoan cau mày nhìn cô, nói: “Kiều Mộc, mấy hôm nay em có điểm gì đó khác khác.”

Kiều Mộc khẽ tựa vào ngực hấn, bàn tay trắng trẻo nhỏ bé nắm lấy vạt áo của hấn, tham lam ngửi mùi trên cơ thể Diệp Hoan, nước mắt bất tri giác chảy xuống.

“Diệp Hoan, chúng ta nhất định phải hạnh phúc.” Kiều Mộc lẩm bẩm.

Diệp Hoan khẳng định gật đầu: “Chúng ta tất nhiên sẽ hạnh phúc...Sao tự nhiên em lại nói vậy?”

Kiều Mộc chôn mặt trong lồng ngực hắn, buồn bã cười nói: “Diệp Hoan, anh còn nhớ chúng ta đã có rất nhiều nguyện vọng không? Chúng ta sống cùng một chỗ chậm rãi cho tới già, rồi ghi lại cuộc đời chúng ta thành một cuốn hồi ký. Đến khi chúng ta không đi được nữa, hai người ngồi ở xích đu, anh từ từ nhắm hai mắt phơi nắng dưới mặt trời, em nhẹ nhàng nhớ về những kỷ ức của chúng ta...”

“Cuộc đời của chúng ta đã từng, nhất định sẽ có nhiều thứ để nhớ lại, những thứ chỉ thuộc về đôi ta...”

Kiều Mộc mang theo nước mắt, khuôn mặt quyến luyến, nhẹ nhàng nói: “Cả đời, ha ha, thật là dài...”

Diệp Hoan lòng dưng lên, hắn có một tựa dự cảm bất thường, nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve mái tóc đen như tơ của cô: “Kiều Mộc, em bị sao vậy? Vì sao anh cảm thấy có chút... khó chịu?”

Kiều Mộc lắc đầu, từ trong ngực Diệp Hoan ngồi thẳng lên, nở nụ cười sáng lạn như hoa.

“Không sao cả rồi, tâm sự vài lời với anh không được sao?”

Nói xong, cô đứng lên bước nhanh về phòng, trở lại căn phòng của mình.

Diệp Hoan ngơ ngác nhìn bóng lưng cô biến mất, cúi đầu nhìn xuống, vạt áo vương lại một dòng nước mắt. Nước đọng lại rất nhiều, giống như một cái mỏ hàn in dấu thật sâu trong lòng hắn, thoáng chốc trái tim hắn không hiểu sao có chút đau đớn.

.....

Diệp Hoan là một nam nhân thờ ơ.

Có đôi khi thờ ơ không ảnh hưởng chút nào, có đôi khi nhất thời thờ ơ có thể khiến hắn hối hận cả đời.

Sự khác thường của Kiều Mộc chẳng qua là cảm giác trong nháy mắt, lập tức qua đi, hắn cũng quên mất.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau, Diệp Hoan vẫn nằm gáy o .. o trong phòng.

Kiều Mộc gọi điện tới cho Chu Mị.

Chu Mị nhận điện của Kiều Mộc vô cùng kinh ngạc, trong mắt cô Kiều Mộc là một người con gái thần nhiên, không phải lãnh đạm mà là mọi chuyện đối với cô ấy đều như mây trôi nước chảy, dường như không có bất kỳ thứ gì có thể làm cô ấy nhúc nhích, cho nên Chu Mị và Nam Kiều Mộc luôn bảo trì quan hệ ôn hòa.

Đối với người con gái thần nhiên này, Chu Mị luôn cảm thấy bất đắc dĩ. Cô không nghĩ tới hôm nay Kiều Mộc lại chủ động gọi điện tới cho cô. Mặc dù cô là đại tiểu thư của tập đoàn Đằng Long nhưng khi Kiều Mộc gọi điện thoại tới cô vẫn sinh ra cảm giác được sủng ái quá mà lo sợ.

Vì vậy, Chu Mị không chần chờ, lập tức hủy bỏ mọi công tác, đón xe đi vào khách sạn mà Diệp Hoan đang ở.

Cô gõ cửa phòng Kiều Mộc. Cửa phòng mở ra, ánh mắt Kiều Mộc đỏ như máu, có chút sưng vù, thần sắc tiêu tụy giống như già đi vài tuổi.

Chu Mị giật mình nhìn cô: “Kiều Mộc, cô sao vậy? Cô khóc?”

Kiều Mộc mạnh mẽ nặn ra khuôn mặt tươi cười, tránh mà không đáp, dời chủ đề: “Chu Mị, hiện tại có rảnh không? Chúng ta xuống dưới, mượn một phòng bếp khách sạn được không? Tôi muốn nấu cho Diệp Hoan bát mì.”

Chu Mị ngơ ngác nhìn Kiều Mộc, không tự chủ gật đầu, hai người cùng xuống phòng bếp.

Kiều Mộc trù nghệ không tồi khiến cho Chu Mị có chút hổ thẹn.

Cô đi theo phu nhân nhiều năm, học những thứ khác rất nhanh, duy chỉ có việc nấu nướng là rối tinh rối mù. Nhìn động tác của Kiều Mộc nhanh nhẹn đun nước, cắt trộn thịt mỏng, thái hành và gừng, mấy phút trong phòng bếp đã bốc ra hương thơm nghi ngút.

Một bên chăm chú nhìn nồi nước sôi, Kiều Mộc thản nhiên nói: “Nước nóng rồi mới có thể cho mì vào. Khẩu vị của Diệp Hoan rất nặng, thích ăn mặn ăn cay, ưa thích có nhiều gia vị, hơn nữa anh ấy thích ăn thịt, nếu không có thịt không vui. Có đôi khi tôi vội đi làm, không kịp thái thịt cho vào, anh ấy vô cùng mất hứng, mặt mũi dầu dãi có thể suy sụp cả ngày...”

Nói xong Kiều Mộc bất chợt nở nụ cười, Chu Mị chỉ có thể nhìn thấy lưng cô nên không phát hiện, trên bộ váy tươi cười của Kiều Mộc lại chưa hai hàng nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, rất nhanh bao phủ cả gương mặt.

Nước mắt chảy càng nhiều, nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như cũ không mang theo một tia gợn sóng.

“... Diệp Hoan sau khi ăn xong điếm tâm, về cơ bản là không làm chuyện gì khác, bình thường thì ngâm lấy thuốc mờ mắt, chơi bài lâu lắc. Có đôi khi cao hứng, anh ấy chạy đến phòng giải trí của Cư ủy hội đánh mặt trượt với vài lão đầu, thắng bọn họ hai ba đồng tiền rồi sau đó cười hì hì xem các lão nhân ấy giơ tay giơ chân mắng hần, hoặc là cố ý đem tiền thắng đi mua kem rồi cầm về mút lấy mút để trước mặt các ông ấy làm cho bọn họ tức giận mắng hần, nhưng anh ấy cũng không tức giận... Rất ác liệt đúng không?”

Chu Mị cười khúc khích, nhẹ gật đầu.

“Cơm trưa thông thường là do Diệp Hoan tự giải quyết, có đôi khi hắn chạy đến chỗ Hầu Tử, ba anh em cùng ăn một chỗ, nhưng mà bọn họ cũng sẽ không nấu cơm mà gọi đồ ăn nhanh. Diệp Hoan không giữ được tiền, có tiền là lại hò hét anh em mỗi ngày đi ăn tiệm, không có tiền thì rất ít xuất hiện ở bên ngoài, mua cơm trứng chiên ăn qua ngày...”

“Ăn xong cơm trưa, anh ấy đi ngủ trưa, thời điểm này không thể quấy rầy anh ấy. Anh ấy giống như đứa bé, một khi bị đánh thức là sẽ tức giận, giận rất lâu nhưng qua rồi thì lập tức không sao. Buổi chiều ngủ dậy anh ấy thích ngồi chơi trò chơi trên máy tính, nhưng không có trầm mê, mỗi ngày chơi hai tiến liền tự giác dừng lại, rồi chờ tôi tan tầm về nấu cơm.”

“Ăn cơm tối xong, anh ấy thích ngâm một ly trà đặc, là trà không cần quá tốt, anh ấy là tục nhân điển hình, uống trà đều giống như là tu một vại nước, thực ra uống như vậy cũng có chút ý vị. Bây giờ anh ấy thích vừa uống trà, một tay ngâm thuốc, tôi và anh ấy xem TV ở phòng khách. Anh ấy là người thô lỗ, mặc kệ tiết mục gì đều ưa thích hùng hùng hổ hổ, thời điểm này cứ mặc kệ anh ấy, không bao lâu anh ấy sẽ tự cảm thấy không thú vị mà im miệng. Một khi cô phản ứng lại một câu, anh ấy hưng phấn lắm nhảm cả buổi tối, đây tuyệt đối là cực hình...”

Kiều Mộc chậm rãi nói, nói ra thói quen sinh hoạt cả ngày của Diệp Hoan một cách rành mạch êm tai. Khuôn mặt cô hiện lên nụ cười hạnh phúc, giống như thể từ nhớ lại những ngày tháng ôn nhu trước kia của trượng phu mình. Nụ cười hạnh phúc như châu như ngọc, như vàng sáng xinh đẹp theo năm tháng hiện ra giữa bờ cát dài óng ả.

Chu Mị nghe xong cảm giác có chút không đúng, Kiều Mộc hôm nay đặc biệt nói rất nhiều, hơn nữa khí ngữ dường như là sắp biệt ly, quá khác thường.

“Kiều Mộc, cô ... cô làm sao vậy?” Chu Mị cẩn thận từng li từng tí một.

Kiều Mộc quay lưng về phía Chu Mị, không hề quay người lại, chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Chu Mị...”

“Hả?”

“Cô cũng thích Diệp Hoan, đúng không?”

Khuôn mặt Chu Mị thoáng đỏ lên.

Kiều Mộc cười cười: “Tôi không ngu ngốc, không chỉ có cô, còn Cao cảnh quan trước kia, bây giờ là Liễu Mi, các cô đều có ý tứ với hắn. Chúng ta đều là con gái, chỉ cần nhìn ánh mắt các cô một chút, tôi có thể dễ dàng thấy được các cô có tình ý với Diệp Hoan, ánh mắt không lừa người được.”

Chu Mị cúi thấp đầu, chán nản nói: “Xin lỗi..., Kiều Mộc về sau tôi sẽ giữ khoảng cách với anh ấy một chút.”

“Không về sau cô càng phải chiều cố anh ấy nhiều hơn, bên cạnh anh ấy không thể thiếu người săn sóc, tôi nói cho cô những thứ vừa rồi, là tính tình và thói quen sinh hoạt cô phải nhớ kỹ...”

Lòng Chu Mị trầm xuống, tình hình không ổn, nhất định đã có chuyện xảy ra, vì vậy gấp giọng hỏi: “Kiều Mộc, cô rớt cuộc là làm sao vậy?”

Kiều Mộc vẫn như cũ lắc đầu, nước mắt không khống chế được lăn rơi xuống.

“Chu Mị, cô phải nhớ kỹ, Diệp Hoan ngủ không thành thật, rất hay đá chăn màn, cái này là tính tình từ nhỏ đến lớn không sửa đổi của anh ấy. Lúc trời lạnh, nửa đêm cô nhìn phòng ngủ của anh ấy một cái, đắp kín lại chăn màn cho anh ấy...”

“Chu Mị, Diệp Hoan nghiện thuốc nặng, nếu như có thể tốt nhất là khống chế số lượng, một ngày không quá một bao, nhưng không nên khuyên anh ấy bỏ, anh ấy sẽ phản cảm đó...”

“Chu Mị, Diệp Hoan lúc nào cũng cười toe toét, kỳ thật anh ấy rất sợ cô độc, nếu như thời điểm anh ấy ở một mình, cô thường xuyên nói chuyện hoặc là nghe anh ấy nói, chỉ cần có tiếng người, anh ấy sẽ rất vui vẻ...”

“...”

“...” Từng câu, từng tiếng, mỗi chữ của Kiều Mộc đều mang theo những giọt nước mắt, toàn bộ sở thích toàn bộ nói ra, giống như là thê tử nhẹ nhàng dặn dò trước lúc đi xa, thâm tình mãi không nguôi.

Chu Mị càng nghe càng khó chịu, càng cảm thấy sợ hãi, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Kiều Mộc lau nước mắt, xoay người lại, nhẹ nhàng cười nói: “Mì sợi đã làm xong, tôi bưng qua cho anh ấy trước, Chu Mị cô đợi tôi ở phòng được không? Tôi còn nhiều lời muốn nói: ”

Chu Mị nhìn cô réo rất thảm thiết nhưng bộ dáng vẫn tươi cười, nhẹ gật đầu.

Diệp Hoan còn đang năm gáy o.o.o..., Kiều Mộc bưng bát mì sợi, đặt lên bàn sau đó ngồi xổm trước giường, mãi mê nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Diệp Hoan, những kỷ niệm từ thời nổi khổ như thủy triều ủa về.

“Anh Hoan, em muốn làm tân nương của anh, không muốn làm tân nương của Hầu Tử, em chỉ gả cho anh...”

“Đây là quá gia gia nha...” (không biết là gì)

“Quá gia gia cũng chỉ gả cho anh, có được hay không?”

“Kiều Mộc thật lợi hại, chỉ cần mỗi lần thi em đều đứng thứ nhất, tương lai anh Hoan sẽ lấy em, có chịu không?”

“Một lời đã định, ai nói không giữ lời là con chó nhỏ!”

“Kiều Mộc, nếu em không chê anh quá hỗn đản, chúng ta... sống cùng một chỗ nhé.”

“Diệp Hoan, em biết rõ anh là hỗn đản, nhưng em hết lần này tới lần khác chỉ yêu tên hỗn đản này, gái gì mà trai tài gái sắc xứng đôi? Diệp Hoan, cho dù anh không một xu dính túi, trong mắt em anh vẫn là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chỉ có người như vậy mới xứng với Kiều Mộc, em Nam Kiều Mộc nguyện cả đời này tính toán củi gạo dầu muối vì anh!”

Rất nhiều chuyện nữa..., quay đầu nhìn lại, cô phát hiện cuộc sống của mình tất cả đều là Diệp Hoan.

Người đàn ông đã khắc sâu trong cô, ở trong người cô như thực chất không rời nửa bước.

Chia lìa với anh sẽ đau khổ đến thế nào? Linh hồn bị xé rách cô sẽ vẫn là cô sao? Thế giới lớn như này, một người tàn phế như cô có thể đi nơi nào?

Từ nay về sau, trong cuộc sống của cô sẽ không có người đàn ông này, không còn ai mở hai tay vì cô che mưa che nắng, không còn ai ôn nhu vỗ về mái tóc đen của cô, không còn ai nhẹ nhàng hát những ca khúc bên tai cô, không còn ai cho cô một mái nhà. Từ nay về sau, Nam Kiều Mộc chỉ có thể giống như cô hồn đã quý, giống như mảnh đời không có chỗ dựa, tự mình bay trong thế giới này, tự mình nghênh đón gió mưa.

Kiều Mộc si ngốc nhìn khuôn mặt Diệp Hoan, nước mắt rơi như thủy triều.

Em đã từng hứa với anh làm một người con gái hạnh phúc không rơi nước mắt, hôm nay ông trời để cho em khóc thống khoái một lần cuối cùng sao. Khuôn mặt nhu hòa kia không thể quen thuộc hơn, trong nước mắt của cô mang theo tiếng cười, giống như hoa Mạn Đà La màu đen trong ánh mắt trời, réo rất thảm thiết và tuyệt vọng.

Xem ra là em nuốt lời rồi, Diệp Hoan em không thể là tân nương của anh được rồi. Em chỉ có thể cho anh 20 năm khắc cốt ghi tâm, về sau hãy tự chiếu cố tốt chính mình. Diệp Hoan, Diệp... Kiều Mộc lộ ra bộ dáng tươi cười xinh đẹp.

“Cảm ơn anh, cảm ơn đã đến bên cuộc đời em.”

Chu Mị ở trong phòng Kiều Mộc nóng lòng không nhịn được định xông vào phòng Diệp Hoan thì vừa lúc Kiều Mộc đi ra.

Không có hành lý, không một lời từ biệt.

Cô hồng nhẹ nhàng, không biết tung tích.

173. Chương 174: Diên Cuồng (1)

Diệp Hoan bị Chu Mị đánh thức. Khi hắn còn đang ngáp ngắn ngáp dài thì Chu Mị đã nức nở nói to: “Diệp Hoan, Kiều Mộc đi rồi, cô ấy rời xa anh rồi!”

Diệp Hoan sững người nhưng sau đó nở nụ cười nói: “Cô nói đùa gì vậy, sao cô ấy lại rời xa tôi? Sáng sớm cô uống lộn thuốc đúng không? Nếu không thì tại sao cô lại kích động như vậy?”

Chu Mị vừa gấp vừa giận, dậm chân nói: “Kiều Mộc thật sự đi rồi!”

Diệp Hoan vẫn nở nụ cười như cũ: “Có thể là cô ấy đi dạo phố thôi, mấy ngày trước cô ấy còn nói cô ấy thấy một chiếc áo sơ mi rất hợp với tôi. . .” Giọng điệu Diệp Hoan càng nói càng bình tĩnh hơn

“Diệp Hoan, tại sao anh lại chắc chắn như vậy?”

Diệp Hoan cười đáp: “Bởi vì Kiều Mộc chắc chắn sẽ không rời xa tôi.”

Chu Mị lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, nói: “Diệp Hoan, lần này anh đoán sai rồi.”

Diệp Hoan ngây người một lúc lâu, sau đó nhìn thấy dáng vẻ nặng nề của Chu Mị, trong lòng cũng biết được sự việc hình như nghiêm trọng.

“Không! Không thể nào!”

Diệp Hoan ngay lập tức đi xuống giường, nhanh chóng chạy vào trong phòng của Nam Kiều Mộc.

Trong căn phòng trống rỗng vẫn còn thoang thoảng mùi hương quen thuộc.

Diệp Hoan nhìn xung quanh, cười nói: “Chu Mị, mới sáng sớm thôi, cô đừng đùa tôi thế này...Hành lý và quần áo của cô ấy vẫn còn ở đây, cô ấy có thể đi đâu được?” Chu Mị chỉ im lặng nhìn Diệp Hoan, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng.

Tiếng chuông điện thoại đúng lúc vang lên, một tin nhắn được gửi tới, là của Nam Kiều Mộc.

“Diệp Hoan, anh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, nhất định phải sống thật hạnh phúc.” Tin nhắn chỉ ngắn ngủn vài từ đã đẩy Diệp Hoan xuống đáy địa ngục. Cả người hắn lạnh như băng, cả linh hồn đã bị mất đi một nửa.

Thật lâu sau, Diệp Hoan tỉnh táo lại, nhanh chóng gọi điện cho Nam Kiều Mộc nhưng hết lần này đến lần khác chỉ nghe được giọng nói máy móc của tổng đài viên.

Sau khi gửi tin nhắn này, điện thoại của Nam Kiều Mộc đã bị tắt.

Diệp Hoan ngẩng đầu, trong mắt đầy tơ máu, như một con thú hoang bị vây khốn trong tuyệt vọng.

“Tìm cô ấy, mau đi tìm cô ấy!” Diệp Hoan loạng choạng đi tới cửa phòng, bất chợt thân thể mất thăng bằng, ngã ụp xuống đất.

Chu Mị rơi nước mắt nâng hân lên.

“Tìm cô ấy, cô ấy không được rời xa tôi, không được!” Gương mặt Diệp Hoan trắng bệch, cả người run rẩy.

Chu Mị khóc, nói với hân: “Diệp Hoan, anh phải tỉnh táo lại, anh nhất định không được có chuyện gì!” Hầu Tử và Trương Tam nghe thấy tiếng khóc của Chu Mị thì chạy vào, thấy gương mặt Diệp Hoan còn tái nhợt hơn mặt người chết, cơ thể hân run rẩy không ngừng. Cả hai lo lắng hét lớn: “Anh Hoan, anh bị làm sao thế?”

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn họ, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

“Tim. . . Tìm Kiều Mộc, nhanh lên, đi tìm Kiều Mộc. . .”

Diệp Hoan nói xong câu đó thì thấy đầu óc choáng váng, sau đó cơ thể mềm nhũn, bất tỉnh.

Sau khi Diệp Hoan tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong phòng khách sạn, một bác sĩ đang truyền dịch cho hân.

Hầu Tử, Trương Tam, Chu Mị ba người đứng bên giường, lo lắng nhìn hân.

Ba người thấy Diệp Hoan tỉnh lại thì vui mừng, nhanh chóng bước lên, hỏi han sức khỏe Diệp Hoan.

Diệp Hoan nhếch mép, hân muốn nói mấy câu để chọc cười mọi người nhưng ký ức xảy ra trước lúc ngất xỉu bỗng tràn về khiến sắc mặt hân ngay lập tức thay đổi. Tim hân rất đau, như có ai đó đang dùng một con dao nhọn đâm vào nó, ngay cả việc hô hấp cũng khiến Diệp Hoan đau đớn.

“Tôi. . . ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn bốn tiếng.” Chu Mị trả lời.

“Kiều Mộc. . . Kiều Mộc đâu. . . ?” Hầu Tử đeo gương mặt buồn bã nói với Diệp Hoan: “Anh Hoan, Kiều Mộc cô ấy đi rồi, đi thật rồi.”

Diệp Hoan đau đớn, cố gắng ngồi dậy, quay sang nhìn Chu Mị

“Hiện tại, có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra được không? Sao Kiều Mộc lại ra đi ?”

Chu Mị lắc đầu, đau buồn nói: “Không biết, ba người chúng tôi đã nghĩ rất lâu nhưng không biết được lý do, căn bản là không có bất kỳ dấu hiệu nào cả. Sáng hôm nay cô ấy có đến tìm tôi nói mấy câu kỳ lạ mà tôi không thể hiểu được... Lúc đó tôi cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra, cô ấy bảo tôi đợi cô ấy trong phòng, thế nhưng cô ấy lại...”

Diệp Hoan nghe thế nhắm mắt lại, sau đó mở mắt, đau đớn nói: “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Kiều Mộc lại vô duyên vô cớ rời xa tôi. Chuyện này nhất định có vấn đề, nhất định có chuyện mà tôi chưa biết! Chuyện nào cũng phải có lý do của nó...” Diệp Hoan đang nói bỗng lại thấy đau đầu, nhưng nó lại không thể nào sánh với nỗi đau trong lòng hân bây giờ.

Chu Mị vội vàng đỡ lấy Diệp Hoan, nói: “Diệp Hoan, anh đừng lo, tôi sẽ điều tra, anh nhất định phải tỉnh táo, anh không thể để bản thân xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Diệp Hoan yếu ớt nói với Chu Mị: “Chu Mị, cô hãy giúp tôi tìm ra cô ấy, tôi muốn biết cô ấy đã đi đâu.”

Chu Mị nói: “Tôi đã tìm rồi, theo như ghi chép của Tổng Cục Hàng Không thì sáng nay Kiều Mộc đã lên máy bay ra nước ngoài rồi.”

Diệp Hoan xiết chặt nắm tay.

“Nước ngoài? Cô ấy đã đi nước nào? Chu Mị, cô mua giúp tôi vé máy bay, không, dùng máy bay tư nhân đi, như thế nhanh hơn, tôi muốn đi tìm cô ấy. . .”

Chu Mị buồn bã lắc đầu, nói : “Tôi không biết cô ấy đã đi đến nước nào, không tra được...”

Diệp Hoan tức giận nói: “Sao lại không tra được? Không phải là Thẩm gia có thế lực lớn lắm sao, chỉ là việc xuất cảnh của một người thôi tại sao lại không tra được?”

”Diệp Hoan, không có bất kỳ manh mối nào cả. Tôi chỉ biết rằng sáng nay cô ấy đã lên một chiếc máy bay tư nhân ở sân bay thủ đô. Hướng bay, tư liệu của nhân viên...tất cả mọi thứ đều đã bị tiêu hủy.

Chu Mị bình tĩnh nói với Diệp Hoan: “Tôi có thể khẳng định, nhất định đã có người động tay động chân trong việc này. Họ chắc chắn muốn ngăn cản việc anh tìm Kiều Mộc, nói cách khác, họ không muốn hai người có bất cứ liên quan nào nữa.”

Sự đau khổ trên gương mặt Diệp Hoan mất đi, thay vào đó là vẻ lạnh lùng đáng sợ.

“Có biết ai làm không?”

Chu Mị lắc đầu: “Không biết, lúc họ tiêu hủy ghi chép cũng xóa luôn tất cả dấu vết, tôi đã vận dụng các quan hệ của Thẩm gia vẫn không tra ra được...”

Diệp Hoan cố gắng nén lại sự đau lòng, nghiêng đôi mắt đỏ bừng nhìn Chu Mị, khàn giọng: “Chu Mị, cô nhất định phải tìm ra! Dù đánh đổi tất cả mọi thứ cũng phải tìm cho ra cô ấy!”

Chu Mị nặng nề gật đầu.

Diệp Hoan loạng choạng đứng lên đi đến bên cạnh chiếc bàn ăn, trên đó có một bát mì sợi không biết đã được đặt ở đó từ khi nào.

“Diệp Hoan, đây là bát mì Kiều Mộc đã tự tay làm cho anh trước khi đi.”

Diệp Hoan ngẩn người nhìn chằm chằm cái bát. Lâu sau, hắn ngồi xuống, bắt đầu gấp từng đũa mì đưa lên miệng.

Mì trong bát đã nguội lạnh từ lâu, mà lòng Diệp Hoan còn lạnh hơn cả mì.

Diệp Hoan cứ cứng nhắc ăn từng chút một, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào bát. Mùi vị thơm ngon quen thuộc nay trở nên thật cay đắng.

“Chu Mị, Kiều Mộc đi thật rồi.” Diệp Hoan nhắm mắt lại, để nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Diệp Hoan à...”

“Cô biết không, cô ấy còn mang một nửa linh hồn của tôi theo.”

~

Diệp Hoan nằm liệt giường suốt hai ngày.

Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung biết Diệp Hoan ngất xỉu thì rất lo lắng, một trước một sau tới quan tâm hắn. Cả hai người thấy Diệp Hoan thẫn thờ ngồi trên giường, không nói không rằng, thì rất lo lắng. Dù có nói chuyện với Diệp Hoan nhiều thế nào thì hắn cũng chẳng có chút phản ứng.

Trong hai ngày này, Thẩm gia và tập đoàn Đằng Long dùng thế lực tích lũy nhiều năm ra sức tìm kiếm tung tích của Nam Kiều Mộc.

Lý do khiến Nam Kiều Mộc rời xa Diệp Hoan, Thẩm Đốc Lễ cũng có biết ít nhiều nhưng nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Diệp Hoan thì lời không thể ra khỏi miệng nên vẫn chưa nói cho Diệp Hoan

Ngày thứ ba, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Người điều tra được manh mối cũng không phải Chu Mị, mà là Hầu Tử.

Hầu Tử và Trương Tam đương nhiên sẽ không có khả năng lớn như tập đoàn Đằng Long và Thẩm gia nên họ chỉ có thể bắt đầu tìm kiếm từ những chi tiết nhỏ.

Họ cảm thấy Nam Kiều Mộc nhất định sẽ không ra đi mà không có lý do, thế nên họ đã tìm đến bộ phận an ninh của khách sạn để tìm hiểu xem ngày Kiều Mộc đi là đi một mình hay là đi cùng người khác.

Hầu Tử xem đi xem lại video giám sát nhiều lần vẫn không tìm được manh mối nào nên nghĩ rằng nếu như xem những hành động gần đây của Kiều Mộc biết đâu sẽ tìm được điều gì đó có ích.

Sau một thời gian dài dò tìm trong tư liệu camera thì cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Bên trong phòng, Diệp Hoan lặng lẽ xem các hình ảnh trên video giám sát.

Trên màn hình là hình ảnh của bốn ngày trước, lúc này Nam Kiều Mộc đang đi ra khỏi thang máy một mình, sau đó dừng lại trước cửa một chiếc Audi, cửa xe mở ra, một gương mặt già nua xuất hiện.

Diệp Hoan bấm nút dừng rồi sau đó phóng to lên, hình dáng mờ mờ đó hiện lên trước mắt mọi người, tất cả đều hít vào một hơi thật sâu.

Hình ảnh tuy rằng mờ nhạt nhưng tất cả mọi người đều biết gương mặt này là của ai.

Crắc!

Chiếc ly bị ném thật mạnh.

Vỡ vụn.

Âm thanh không lớn nhưng giữa căn phòng lặng ngắt lại tạo ra rung động mãnh liệt. Cơ thể Diệp Hoan run lên, gân xanh nổi trên gương mặt vụn vụn, ánh mắt toát ra sát khí khủng bố như một con dã thú lâm vào trạng thái cuồng bạo.

Diệp Hoan nắm chặt hai bàn tay run rẩy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt trên màn hình, nghiến răng nói ra ba chữ.

“Thẩm Đốc Nghĩa!”

Chu Mị nhìn gương mặt giận dữ đến nỗi méo mó của Diệp Hoan, trong lòng như treo lên một tảng đá lớn, cô có cảm giác như đang đứng trong hầm băng.

Thẩm gia. . . loạn rồi.

~~

Màn đêm u ám.

Một chiếc xe Benz lặng lẽ đậu trước tấm bia đá trạng nguyên

Diệp Hoan mặc một chiếc áo khoác đen, một mình xuống xe, từ trong cốp xe lấy ra một thùng nhựa đầy kín, chậm rãi đi vào cửa lớn.

Xung quanh Thẩm gia được bảo vệ nghiêm ngặt, cảnh vệ tới lui liên tục.

Diệp Hoan mang theo chiếc thùng, coi mọi người như không khí mà đi tới, tới trước cửa lấy ra giấy thông hành đưa cho cảnh vệ.

Những cảnh vệ này đương nhiên biết được người trước mắt mình là đại thiếu gia của Thẩm gia, con trai của Thẩm Tổng lý, sau khi cẩn thận kiểm tra giấy thông hành, các cảnh vệ liền cúi người chào Diệp Hoan theo quy định, nhường đường cho hắn tiến vào. Còn về cái thùng mà Diệp Hoan mang theo, họ không liếc nhìn lấy một lần.

Theo như quy định, người thuộc dòng chính của Thẩm gia mang theo bất cứ thứ gì đều không được kiểm tra, đây là quyền tự do của họ.

Diệp Hoan chậm rãi đi vào, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, dù có nhân viên chào hỏi hắn thì hắn cũng coi như là không nghe thấy, một mực trầm lặng không nói.

Người ta hay nói trước cơn bão lớn luôn có một khoảng khắc im lặng đầy đáng sợ.

Diệp Hoan chậm chậm đi tới nơi Thẩm Đốc Nghĩa sống, gian phòng phía Bắc. Diệp Hoan đứng trước cửa phòng nhìn giàn phong lan được trồng trước sân, lộ ra nụ cười điên cuồng.

Diệp Hoan tay xách thùng nhựa, bước lên trên bậc thềm, lễ phép gõ nhẹ cửa.

Bên trong truyền tới giọng nói uy nghiêm trầm thấp của Thẩm Đốc Nghĩa: “Ai đó? Vào đi.”

Cửa không khóa, Diệp Hoan nhẹ nhàng đẩy cửa vào thì thấy Thẩm Đốc Nghĩa đang ngồi bên bàn làm việc, đeo kính lão nghiêm túc đọc tài liệu

Thẩm Đốc Nghĩa nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, thấy người vào là Diệp Hoan thì hơi bất ngờ nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Ông thần nhiên hỏi: ” Diệp Hoan à, muộn thế này rồi tìm ta có chuyện gì sao?”

Diệp Hoan đặt thùng xuống đất, cười với Thẩm Đốc Nghĩa: “Chú ba, cháu có chút chuyện muốn thỉnh giáo, hy vọng chú có thể cho cháu biết.”

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn không thay đổi sắc mặt: “Nói đi.”

Diệp Hoan nở nụ cười xán lạn: “Chú ba, có phải là chú đã đưa Kiều Mộc đi không? ”

Thẩm Đốc Nghĩa lạnh nhạt nói: “Cháu tới tìm ta muộn thế này chỉ vì chuyện của một đứa con gái thôi sao?”

“Đúng, chỉ vì một cô gái.”

“Cô gái này quan trọng với cháu như vậy sao?”

Nụ cười của Diệp Hoan càng rạng rỡ hơn: “Chú ba không trả lời cháu thì có vẻ như là đã gián tiếp thừa nhận rồi?”

Thẩm Đốc Nghĩa khinh thường nói: “Ta cần gì mà phải ‘thừa nhận gián tiếp’? Ta có thể trực tiếp nói cho cháu biết, Nam Kiều Mộc chính do ta đưa đi, cũng chính ta buộc cô ta rời khỏi cháu..”

Sao đó Thẩm Đốc Nghĩa lại ra vẻ cha chú quan tâm tới Diệp Hoan: “Diệp Hoan à, cháu còn trẻ, cháu có thể quan tâm chiều chuộng phụ nữ nhưng mà cháu không nên vì họ mà đánh đổi sự nghiệp. Cháu xem cháu đi, vì một đứa con gái mà không quan tâm tới đại cục, tính cháu thế này thì sao có thể làm chuyện lớn? Nếu như ta không đưa cô gái đó đi, nhất định sẽ có một ngày cháu vì cô ta mà bán cả gia nghiệp tổ tiên mất thôi.”

Diệp Hoan vẫn nở nụ cười tươi, nhìn qua thì rất hiền lành và khiêm tốn.

“Chú ba dạy phải, chỉ là cháu còn có một vấn đề, không biết là chú đã đưa Kiều Mộc đi đâu?”

“Cháu còn muốn tìm cô ta?” Thẩm Đốc Nghĩa chỉ tiếc rên sát không thành thếp mà lắc đầu: “Anh cả sao lại sinh ra một khối gỗ mục như thế này chứ. . .”

Diệp Hoan hơi khom người xuống, giọng nói trở nên hèn mọn: “Chú ba, cháu xin chú cho cháu biết.”

Thẩm Đốc Nghĩa lắc đầu, thở dài một lúc, sau đó nhìn vào văn kiện trên bàn, lạnh lùng nói: “Không biết, ta mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, sao có thể nhớ nổi mấy chuyện nhỏ nhặt đó, Diệp Hoan à, nếu như không còn gì nữa thì ra ngoài đi.”

“Chú ba không muốn nói cho cháu biết thật sao? ”Nụ cười của Diệp Hoan trở nên lạnh lùng, ắn ắn sát ý.

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn nhìn vào văn kiện trên tay, chưa biết rằng ánh mắt và giọng điệu của Diệp Hoan đã thay đổi, ông vẫn thần nhiên nói: “Diệp Hoan, cháu ra ngoài đi, chuyện này không cần nói nữa, nếu như cháu bình tĩnh trở lại rồi thì nên suy nghĩ về việc kết thông gia với Hàn gia, đó mới là chuyện mà cháu nên quan tâm.”

Trong phòng là không khí im lặng đáng sợ, sát khí lan ra đầy khắp căn phòng.

Không biết qua bao lâu, giọng nói Diệp Hoan tựa như từ nơi xa xôi nào đó truyền đến.

“Chú ba, tiên lễ hậu binh, chuyện lễ nghĩa tôi đều đã làm nhưng là do chú không đồng ý, cho nên chú đừng trách tôi phải dụng binh”

Thẩm Đốc Nghĩa ngẩn người, vừa ngẩng đầu bỗng một tiếng chát vang lên, má trái ông tê dại, cảm giác nóng rát lan ra toàn khuôn mặt, màng nhĩ giống như bị chọc thủng, không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thẩm Đốc Nghĩa lúc này đã hoàn toàn ngây dại, bao nhiêu năm nay ông luôn đứng ở vị trí cao, người khác đứng trước mặt ông ngay cả việc hô hấp cũng phải dè dặt, nào có ai dám tát ông? Mùi vị này bao nhiêu năm qua ông chưa từng nếm thử, nên sau khi bị Diệp Hoan tát ông vẫn không có bất cứ phản ứng nào, cứ thế mở to mắt nhìn gương mặt vạm vỡ của Diệp Hoan.

Diệp Hoan nhìn thấy Thẩm Đốc Nghĩa lộ ra vẻ mặt đờ đẫn thì hấn ngửa đầu lên cười lớn, tiếng cười lộ rõ vẻ điên dại.

Bốp!

Tiếp theo là bạt tai thứ hai, chính nó đã đưa đầu óc Thẩm Đốc Nghĩa trở về.

“Mày...Mày dám...”

Lời còn chưa dứt thì Diệp Hoan đã nắm cổ áo ông kéo lên, dữ tợn hỏi: “Thẩm Đốc Nghĩa, tôi hỏi ông một lần nữa, rốt cục là ông đã đưa Kiều Mộc đi đâu?”

“Không biết!” Thẩm Đốc Nghĩa vẫn cứng rắn không nói.

Bốp!

“Kiều Mộc đi đâu?”

“Không biết!”

Bốp!

“Diệp Hoan, mày .. phản rồi..?” Hai bên mặt của Thẩm Đốc Nghĩa đã sưng vù lên, lều phều không rõ tiếng

Diệp Hoan cười lớn mấy tiếng, giơ ngón tay cái lên với ông: “Thẩm Đốc Nghĩa, ông thật dũng cảm!”

Dù Thẩm Đốc Nghĩa là người đã trải qua nhiều sóng gió nhưng khi nhìn thấy nụ cười điên cuồng của Diệp Hoan thì cũng cảm thấy sợ hãi.

Đã bao lâu ông chưa nếm trải cảm giác sợ hãi đến run rẩy toàn thân này rồi?

Thẩm Đốc Nghĩa cố gắng che giấu sự sợ hãi của mình, muốn bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

“Diệp Hoan, tỉnh táo lại đi, muốn làm việc gì cũng phải suy nghĩ tới hậu quả!”

Diệp Hoan như không nghe thấy lời ông nói, hấn vẫn cứ vừa cười lớn vừa rơi nước mắt, thân thể loạn choạng, điên loạn nói: “Ông đưa Kiều Mộc đi rồi, nửa cái mạng này của tôi cũng đã đi theo luôn. Hậu quả ư? CMN hậu quả! Thẩm Đốc Nghĩa, ông khiến tôi nửa sống nửa chết, vậy thì ông cũng đừng mong được sống tiếp. Lấy mạng đổi mạng, không nợ nần gì cả, trên đường đi xuống suối vàng tôi với ông sẽ từ từ tính toán mọi thứ kĩ càng!”

Thẩm Đốc Nghĩa thấy Diệp Hoan càng lúc càng điên dại thì cũng biết được tình hình thật sự rất nghiêm trọng.

Diệp Hoan không phải chỉ muốn dọa ông, hấn thật sự muốn giết ông...

Thẩm Đốc Nghĩa lập tức cảm thấy cực kỳ hối hận, ông hiểu rằng mình đã đánh giá thấp Diệp Hoan rồi, càng đánh giá thấp sự ảnh hưởng của Nam Kiều Mộc đối với hấn. Ông thật sự không nghĩ tới chỉ vì một đứa con gái mà Diệp Hoan lại sẵn sàng giết chú ruột mình.

Nam Kiều Mộc, không chỉ là một con bé nghèo hèn nhỏ nhoi.

Thẩm Đốc Nghĩa phát hiện ông sai rồi, thật sự sai rồi.

Lúc này Diệp Hoan đang còn ở trong trạng thái điên cuồng đã đi tới bên chiếc thùng nhựa ban nãy. Hấn mở nút ra, một mùi hương cay nồng lan ra khắp phòng.

Thẩm Đốc Nghĩa ngửi thấy mùi này thì gương mặt tái nhợt, cả người run lên bần bật. Ông có thể ngửi được hương vị của cái chết đang cận kề.

Xăng!!

174. Chương 175: Diên Cuồng (2)

Trong căn phòng phía Bắc.

Cả căn phòng tràn ngập mùi xăng, dù diên cuồng nhưng Diệp Hoan cũng chưa đánh mất toàn bộ lý trí, ít nhất quá trình giết người rất tỉnh táo, hẳn trước tiên đem cửa phòng khóa trái, sau đó đem xăng từ cửa ra vào bắt đầu nghiêng rơi vãi, rải quanh phòng đi một vòng, giá sách, sách vở, án thư, bệ cửa sổ, ghế, tất cả đồ vật có thể đốt đều được tưới xăng cẩn thận lên, tưới xăng lên tất cả đồ đạc tới chiếc thùng trống không thì cả phòng cũng ướt sũng toàn xăng.

Thẩm Đốc Nghĩa ngơ ngác đứng ở giữa phòng, nhìn động tác của Diệp Hoan, lại không biết nên phản ứng như thế nào, mồ hôi lạnh từng giọt một giọt chảy xuống, một thứ gọi là sợ hãi dần dần gặm nhấm ý chí vốn kiên cường kia.

Cái chết, lại gần hẳn như thế.

Thẩm Đốc Nghĩa không phải không muốn chạy, cũng không phải không muốn lớn tiếng kêu cứu mà là hẳn không dám.

Cửa đã bị khóa trái, cho dù từ bên trong chạy ra hay từ bên ngoài xông vào, quá trình mở cửa này ít nhất cũng cần tới vài giây đồng hồ, vài giây đồng hồ đủ Diệp Hoan đem phòng đốt cháy.

Có hết sức chịu đựng sợ hãi, Thẩm Đốc Nghĩa lấy chút tôn nghiêm cuối cùng, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm khắc, chỉ là sợ hãi lừa người khác nhưng không thể lừa chính mình, chính hắn cũng cảm thấy mình “bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối”, có cảm giác chột dạ.

“Diệp Hoan, ngươi phải tỉnh táo! Ngươi đây là đang gặp rắc rối, đang phạm tội! Hiểu không?” Thẩm Đốc Nghĩa nghiêm nghị hét lớn: “Ta từng tuổi này, sẽ sợ loại trò hề nhỏ nhoi của người uy hiếp sao? Diệp Hoan, ngươi quá coi thường ta!”

Diệp Hoan không để ý đến hắn, căn phòng lộn xộn sau khi tắm đầy xăng, đem chiếc thùng ném ra chỗ khác, ngồi lên trên bàn làm việc của Thẩm Đốc Nghĩa, lấy điều thuốc trắng trong túi ra ngậm lên miệng, khuôn mặt Thẩm Đốc Nghĩa biến đổi: “Mày vậy mà dám hút thuốc, khốn kiếp, mày đùa à?”

Tạch!

Ánh lửa xanh từ chiếc bật lửa đốt lên đầu điều thuốc lá.

Thẩm Đốc Nghĩa vô ý thức đưa hai tay ôm đầu ngồi xồm xuống, vẻ mặt tuyệt vọng kêu thảm một tiếng “A...” .

Yên tĩnh đến đáng sợ . .

Trong phòng tràn ngập mùi xăng, lửa cũng không bùng lên như trong suy nghĩ, Thẩm Đốc Nghĩa cả người run rẩy ngẩng đầu lên, ánh mắt tiêu tụy của hắn bắt gặp nụ cười mỉa mai cùng ánh mắt lạnh băng của Diệp Hoan.

“Có phải rất bất ngờ là không cháy?” Diệp Hoan thu lại tiếng cười diên cuồng kia, trong ánh mắt màu đỏ bừng lại rõ ràng nói cho Thẩm Đốc Nghĩa, hẳn đang ở trạng thái diên cuồng, loại diên cuồng mà tỉnh táo này so cười lớn ha hả đáng sợ hơn, so với lúc trước, hiện tại mạng sống của hắn mới chính thức rèm mỏng cheo chuông.

Bởi vì Thảm Đốc Nghĩa từ trong con mắt đỏ ngầu của Diệp Hoan thấy được sát cơ, đó chính xác là ánh mắt muốn giết người.

Bên trong căn phòng nhỏ, sát cơ lan tràn, hết sức căng thẳng!

Ranh giới sống và chết ngay trước mắt, ai có thể giữ được vẻ bình tĩnh thông dong đây?

Ít nhất Thảm Đốc Nghĩa làm không được, hắn mới hơn năm mươi tuổi, tiền đồ của hắn còn rất rộng mở, tương lai còn có năng lực nắm giữ quyền lực càng lớn, cho dù như thế nào, hắn cũng không thể chết ở chỗ này.

“Diệp Hoan, may mắn tảo lại một chút, chúng ta từ từ nói chuyện, như thế nào?” Thảm Đốc Nghĩa ý đồ trấn an tâm tình của hắn.

Diệp Hoan giống như không nghe thấy lời hắn nói, vừa hít khói vừa giải thích: “Đốt tàn thuốc bình thường không làm xăng cháy, tại sao vậy chứ? Nói thật, ta trước kia cũng không biết, may mắn hôm này, ta học một bài học, rất cục đối với hiện tượng vật lý này có thêm vài phần hiểu rõ ”

“Diệp Hoan. . . Chúng ta có thể nói chuyện hay không?”

”Bởi vì tàn thuốc nóng là 200 độ C đến 300 độ C, mà muốn làm xăng cháy phải là 400 độ C.

Hơn nữa, ngoài xăng ra còn có không khí hỗn hợp, nhiệt độ xung quanh, độ ẩm, hướng gió, ...trừ khi là trường hợp đặc biệt, còn bình thường thì tàn thuốc không làm cháy xăng.” Diệp Hoan ngồi ở trên bàn làm việc, như một ông lão nhiều tuổi đối với Thảm Đốc Nghĩa chậm rãi nói.

“Ví dụ như ta hiện tại đều muốn cái mạng già của người, rất rõ ràng, tàn thuốc không có tác dụng, không tin người nhìn xem.”

Trong lúc Thảm Đốc Nghĩa kinh hãi, Diệp Hoan cong ngón giữa lên, tiêu sái cầm trong tay đốt tàn thuốc nhẹ nhàng bắn ra. . .

Tàn thuốc ở giữa không vắng ra. . . qua một vòng màu hồng, nhẹ nhàng rơi vào sũng nước xăng trên giá sách, lúc này, Thảm Đốc Nghĩa toàn thân run lên, cuối cùng không chịu nổi áp lực tâm lý lớn như thế này, cả người bất lực ngồi trên mặt đất, miệng há to thở hổn hển.

Quả đúng như lời Diệp Hoan, tàn thuốc không có làm cháy xăng.

Thảm Đốc Nghĩa còn không kịp nghĩ may mắn, Diệp Hoan lại cười gian xảo nói: “Đúng là đến già vẫn phải học, xem ra đọc sách thật sự rất quan trọng, vừa rồi thí nghiệm kia chứng minh, tàn thuốc quả nhiên không làm cháy được xăng, cho nên không có xảy ra hoạ loạn, chúng ta tiếp tục thí nghiệm. . .”

Tạch~ một tiếng, ngọn lửa màu xanh từ chiếc bật lửa run rẩy, lắc lư trong không khí đầy xăng.

“Tàn thuốc không đốt xăng, như vậy lửa có thể hay đốt hay không? Chúng ta cùng nhìn xem. ”

Thảm Đốc Nghĩa rốt cục đã hoàn toàn suy sụp.

“Diệp Hoan, dừng tay! Ta cho người biết tin tức của Nam Kiều Mộc! Mau dừng tay, thật sự sẽ chết người đấy!” Thảm Đốc Nghĩa âm điệu bắt đầu trở nên lạnh lạnh rồi.

Diệp Hoan trong trạng thái điên cuồng vì những lời này của Thảm Đốc Nghĩa đã trở nên hòa hoãn hơn, con mắt đỏ ngầu kia đã rực lên ngọn lửa hy vọng.

Đóng cái bật lửa lại, người Diệp Hoan có chút nghiêng về phía trước, nhìn qua hắn lạnh lùng nói: “Thảm Đốc Nghĩa, hi vọng người tốt nhất có thể nói thật, bằng không thì ta đời này sẽ lấy việc giết người làm mục tiêu duy nhất, chúng ta không chết không thôi.”

Thảm Đốc Nghĩa rung mình một cái, vẻ sợ hãi trên mặt chưa từng giảm đi, hắn biết rõ, Diệp Hoan những lời này không phải uy hiếp, hắn nói được làm được.

Cô gái Nam Kiều Mộc kia , đúng là nghịch lân của hắn.

Sai rồi, thực sự sai rồi, bước này đi đúng là không ổn!

Làm người lãnh đạo quốc gia, hẳn thời gian nghỉ ngơi quá ít, mỗi ngày cơ bản chỉ có thể ngủ bốn năm canh giờ, còn lại thời gian chính là không ngừng công tác, phê chỉ thị văn bản tài liệu, họp, hội kiến ngoại tân hân bạn quá rồi, không có thời gian cho việc khác, vì quốc gia này vững vàng mà phải trả giá bằng thời gian cùng sức sống của mình.

Trong thư phòng điện thoại bỗng nhiên vang lên, phá vỡ trong phòng yên tĩnh.

Thẩm Đốc Lễ khẽ nhíu mày, lúc này có điện thoại gọi tới, bình thường sẽ không phải là chuyện tốt lành gì.

Nhẹ khẽ thở dài, Thẩm Đốc Lễ cầm điện thoại, nói: “Ta là Thẩm Đốc Lễ.”

“Thẩm tổng lý, ngài khỏe chứ, ta là Chu Mị, quấy rầy ngài.”

Thẩm Đốc Lễ ngữ khí lập tức hòa hoãn xuống, cười nói: “Nguyên lai là Chu Mị nha, muộn như vậy có chuyện gì sao?”

Chu Mị thanh âm có chút lo lắng: “Thẩm tổng lý, Diệp Hoan có phải hay không trở về khu nhà cũ?”

Thẩm Đốc Lễ ngăn người: “Ta không rõ ràng lắm, Diệp Hoan làm sao vậy?”

Chu Mị vội la lên: “Thẩm tổng lý, ngài hay là đi hỏi một chút a, Kiều Mộc ly khai Diệp Hoan công việc, Diệp Hoan đã tra ra là chú ba gây nên, đêm nay hẳn âm thầm kêu xe, đi trạm xăng dầu bỏ thêm một thùng xăng, sau đó không biết tung tích, ta lo lắng. . .”

Thẩm Đốc Lễ trong nội tâm trầm xuống: “Người lo lắng hẳn ý định tìm lão Tam?”

Chu Mị khẽ thở dài: “Thẩm tổng lý, ngài hay là trước hỏi một chút a, dùng Diệp Hoan tính tử ta sợ hẳn thật sự sẽ giết Thẩm Tam thúc, Kiều Mộc đi lần này, Diệp Hoan cả người đều trở nên có chút điên cuồng rồi.”

Thẩm Đốc Lễ toàn thân run rẩy thoáng một phát, lúc này liền cúp điện thoại, hướng bên ngoài thư phòng văn phòng thư ký riêng Lưu tư thành cất giọng nói: “Tư thành, nhanh, kêu lên mấy người, chúng ta đi tới gian phòng phía bắc nhìn xem, nhanh!”

Cùng một thời gian, khu nhà cũ Trúc viên bên trong thẩm sùng Vũ lão gia tử cũng bị cảnh vệ đánh thức.

“Cái gì? Diệp Hoan tiến vào bắc sương phòng về sau, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết? Là lão Tam thanh âm sao?” Thẩm Sùng Vũ cũng ngủ không được.

Cảnh vệ thấp giọng nói: Vâng, không biết bọn hắn ở bên trong nói gì đó, thẩm bộ trưởng thanh âm dường như rất thống khổ, bởi vì hai vị đều là người Thẩm gia, chúng ta không tiện xâm nhập, vì vậy đặc biệt hướng thủ trưởng báo cáo, mời thủ trưởng chỉ thị!”

Thẩm Sùng Vũ nghĩ nghĩ, đắn đo thở dài: “Đúng là vẫn còn dẫn xuất tai họa, việc này sai rồi, không nên, không nên nha. . .”

Một bên thở dài, Thẩm Sùng Vũ một bên không mặc y phục, lạnh lùng nói: “Đi, kêu lên mấy người, đi gian phòng phía bắc.”

Cùng lúc này, Thẩm gia lão Tứ, cũng vừa mới từ quân khu về nhà nghỉ ngơi lão Ngũ thẩm đang nghỉ ngơi, cũng đều bị cảnh vệ đánh thức, trong màn đêm, bóng dáng vài nhóm người vội vàng chạy tới bắc sương phòng.

Một đêm này, Diệp Hoan một tay quấy phong vân, Thẩm gia bởi vì hắn bị khuấy động.

Bắc sương phòng.

Diệp Hoan biểu lộ dữ tợn nhìn chăm chú lên Thẩm Đốc Nghĩa, trong tay nắm thật chắc chiếc bật lửa, mùi xăng trong không khí vẫn đậm đặc như cũ nhưng làm người khác sợ hãi hơn lại là ánh con mắt đỏ bừng của Diệp Hoan.

Cặp mắt kia như ánh mắt của một con thú bị dồn tới đường cùng, trước khi chết cuối cùng đánh cược một lần, có một loại tuyệt vọng hung lệ.

Thẩm Đốc Nghĩa ủ rũ đứng ở chính giữa sương phòng, không biết là rét lạnh hay là sợ hãi, thân thể của hắn thỉnh thoảng nhẹ nhàng run rẩy.

Chỉ có trải qua mới có thể nhận thức, thì ra so với cái chết còn đáng sợ hơn có nghĩa là đem quá quá trình chết dừng lại giống như mèo vờn chuột, chơi đùa với tuyệt vọng của con chuột, ước chết cũng không được.

“Thẩm Đốc Nghĩa, có một vấn đề tôi vẫn nghĩ không ra, Kiều Mộc cùng tình cảm của ta sâu, bên cạnh người không thể tưởng tượng, như vậy cảm tình là trải qua được bất luận cái gì khảo nghiệm đấy, vô luận gặp được bao nhiêu áp lực, nàng cũng sẽ không như vậy âm thầm rời khỏi tôi, ông đến cùng dùng cái biện pháp gì bức cô ấy rời khỏi tôi?”

Thẩm nghĩa theo dõi hắn, đạo: “Tôi nếu như nói ra, anh có thể buông tha ta sao?”

Diệp Hoan nở nụ cười: “Ông cũng có chút tuổi rồi, tôi cũng không đành lòng lừa ông, mặc kệ nói hay không, ông đều chết chắc rồi, Thẩm Đốc Nghĩa, ông chia rẽ tôi cùng Kiều Mộc một khắc này lên, đã đã định trước vận mệnh của ông.”

Thẩm Đốc Nghĩa cười lạnh vài tiếng, nhắm mắt lại, dứt khoát không nói gì rồi.

Diệp Hoan cười cười, âm thanh lạnh lùng: “Mà thôi, quá trình tôi cũng đã không muốn hỏi, tóm lại, tôi đã mất đi Kiều Mộc rồi, Thẩm Đốc Nghĩa, mang theo đáp án của ông xuống Địa ngục a. ”

Thẩm Đốc Nghĩa nghe được trong lời nói có sát cơ, lập tức sợ hãi mở to mắt, nhìn chiếc bật lửa trong tay Diệp Hoan phát ra ngọn lửa xanh, con người của hắn mở rộng ra, lại nhanh chóng thu nhỏ lại.

Đang lúc Diệp Hoan định châm lửa, bên ngoài bắc sương phòng có một âm thanh vang lên “Bụp”, hai ánh đèn pha trắng chiếu sáng ngoài cửa sổ chiếu lên người của Thẩm Đốc Nghĩa cùng Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, không nên làm chuyện ngu ngốc, mau đi ra đây!” Thẩm Đốc Lễ ở ngoài cửa thấp giọng quát nói.

Diệp Hoan ngây ra một lúc, sau đó cười ha ha: “Mẹ kiếp! Tôi lúc nào cũng thế , tại Ninh Hải cũng thế, ở kinh thành cũng thế, chẳng lẽ tôi trời sinh chính là để làm việc phạm pháp? Các người lại có bao nhiêu người đem tôi bao vây?”

“Diệp Hoan, mày phải tỉnh táo! Mau đi ra đây, đừng có sai lại càng sai!”

Nghe tiếng Diệp Hoan có chút điên cuồng, Thẩm Đốc Lễ không khỏi cảm thấy khẩn trương.

“Đi ra? Tốt, tôi liền đi ra!” Diệp Hoan dữ tợn cười một tiếng, thò tay đã nắm bên cạnh Thẩm Đốc Nghĩa, rất lưu manh mở cửa phòng ra, một tay chăm chú níu lại Thẩm Đốc Nghĩa cổ áo, tay kia nhanh chóng nắm cái bật lửa.

Sương phòng cửa mở ra, Diệp Hoan có chút hé mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng mạnh, phát hiện Thẩm gia người toàn bộ đến đông đủ, hai vị thúc thúc, một vị cha, còn có một vị trí thân ở trong bóng tối còng xuống thân ảnh, thấy không rõ vẻ mặt, lại có thể cảm nhận được hắn nặng tựa như núi uy nghiêm.

Gặp Diệp Hoan cương ép lấy Thẩm Đốc Nghĩa xuất hiện ở cửa ra vào, trong nội viện Thẩm gia mọi người khiếp sợ vạn phần.

“Diệp Hoan, mày rốt cuộc muốn làm gì?” Thẩm Đốc Lễ trầm thấp quát, mang trên mặt rất là tức giận.

Diệp Hoan âm thanh cười to: “Muốn làm gì? Tôi ngược lại muốn hỏi một chút các người muốn làm gì!”

“Vì lợi ích, vì quyền thế, liên việc chó má chứ không phải người! Sản nghiệp lớn mạnh của các người, khuếch trương thế lực của các người, bất cứ kẻ nào cũng có thể vui vẻ lấy ra hi sinh, bất cứ kẻ nào đều chỉ tổng thể làm con cờ của các người, đây chính là giàu sang, quyền thế!”

Diệp Hoan toàn thân run rẩy, nước mắt che kín khuôn mặt, nhìn qua lên trước mắt lần lượt từng gương mặt kinh ngạc, tích súc mấy ngày đau khổ rốt cục triệt để phát tiết ra.

“Kiều Mộc cùng tôi cùng một chỗ hai mươi năm, hai mươi năm a...! Cuộc sống của các người có thể cùng sống với người khác không thù không oán hai mươi năm? Trong hai mươi năm này, cô ấy lặng lẽ vì tôi trả

giá, nghèo khó, phú quý, cô cũng như cái bóng của tôi, một bước không rời, cô ấy chưa bao giờ đề cập bất cứ một yêu cầu nào với tôi, mà tôi còn chưa kịp vì cô ấy làm việc gì đã bị tên chó má này chia rẽ.”

Diệp Hoan khóc đến eo đều khom xuống dưới, trái tim bị bóp chặt đầy đau đớn, giống như bị một con dao nhiều lần cứa đi cứa lại, vô cùng đau đớn.

Mọi người ngoài cửa lộ vẻ cảm động. Truyện YY- .com

“Một cô gái hai mươi tuổi, bị người làm cho một thân một mình đi nước ngoài, cô ấy sống ra sao? Học tập như thế nào? Một thân một mình làm sao đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm? Có ai vì cô ấy che gió, che mưa? Có ai cho cô ấy một ngôi nhà yên ấm? Một mối, bị bệnh ai chăm lo cho cô ấy? Thẩm Đốc Nghĩa, con mẹ nó, tội của ông còn nặng hơn!”

Hai mắt Diệp Hoan đỏ ngầu, gắt gao chằm chằm vào Thẩm Đốc Nghĩa, càng nói càng đau lòng, trước mặt mọi người Thẩm gia, Diệp Hoan dương tay lại mạnh mẽ tát hẳn một cái bạt tai.

Cái tát vang dội, vang vào bên trong, mọi người bị cảnh này làm cho sợ ngây người.

Thẩm lão gia tử cũng nhịn không được nữa, từ trong bóng tối đi về phía trước một bước, trầm giọng nói: “Diệp Hoan, người trước buông lão tam ra, ai đúng ai sai, chúng ta mở racó thể nói, đừng làm cho ngoại nhân xem Thẩm gia chê cười!”

Diệp Hoan tiêm cười nói: “Buông hẳn ra? Chê cười! Tôi đã từng nói, ai dám phá hỏng hạnh phúc của tôi, tôi mang theo xăng chết cháy hẳn đồ chó hoang, tôi nói lời giữ lời, các người mở mắt ra xem thật kỹ lấy!”

Thẩm Sùng Vũ giận tím mặt: “Diệp Hoan, mày còn có ... hay không hiểu quy củ? Cho dù lão Tam làm cái gì, hẳn cũng là bậc cha chú của mày, mày dám giết người thân sao?”

Diệp Hoan lạnh lùng nhìn xem Thẩm Sùng Vũ, nói: “Ông có thể nhìn xem tôi đến cùng có dám hay không!”

“Mày dám châm lửa, tao liền hạ lệnh đập chết mày!” Thẩm Sùng Vũ cũng là một bộ cương liệt nóng nảy.

“Kiều Mộc bỏ đi, tôi đã mất hết can đảm, đánh chết liền đánh chết a!” Diệp Hoan ngửa mặt lên trời ha ha cười cười, đang lúc mọi người sợ hãi dưới ánh mắt, hẳn hung hăng đem Thẩm Đốc Nghĩa cổ áo kéo một cái, sau đó bỏ sung cho một đập, đưa hẳn đập tiến trong sương phòng, cầm lấy chiếc bạt lửa trong tay bạt lên ngọn lửa xanh, thoải mái ném vào trong phòng.

Bùng!

Căn phòng utor sùng đầy xăng liền bốc lên ngọn lửa cao ngút trời.

Trong phòng truyền đến tiếng Thẩm Đốc Nghĩa kêu thảm thiết.

“Cứu người!” Thẩm Sùng Vũ mặt biến sắc, nghẹn ngào kêu to.

Vài tên cảnh vệ mang theo bình chữa lửa liền lao vào bên trong xông tới.

Diệp Hoan trợn mắt tròn xoe, ngăn ở mái hiên cửa phòng, dữ dằn quát: “Ai dám cứu người, con mẹ nó chứ phé đi hẳn!”

Một gã cảnh vệ bước xa tiến lên, hai tay một gậy đẩy, một cái bắt chồn nhỏ liền đem Diệp Hoan chế trụ, mặt khác vài tên cảnh vệ phun bình chữa lửa vọt vào trong phòng.

Rất nhanh, quần áo cả người Thẩm Đốc Nghĩa bốc cháy, đang kêu thảm được cảnh vệ cứu ra khỏi đám cháy.

Diệp Hoan nhìn thấy Thẩm Đốc Nghĩa rõ ràng không việc gì, con mắt đỏ bừng hung hăng theo dõi hẳn, yết hầu ở chỗ sâu trong phát ra tiếng như dã thú gào thét.

“Thẩm Đốc Nghĩa, ông mày hôm nay nhất định phải lấy mạng người, không chết không thôi!”

Diệp Hoan dùng tất cả sức lực vốn có của mình, giãy dụa, thoát khỏi bàn tay sắt đá cảnh vệ, bàn tay như cầm nã thủ lao về phía Thẩm Đốc Nghĩa.

Lúc đi qua bàn thờ cổ, thuận tay quơ lấy trên bàn thờ cổ một hòn gạch.

Vừa mới được cứu ra khỏi đám cháy, Thẩm Đốc Nghĩa chưa kịp thở, vội vàng không chuẩn bị trước bị Diệp Hoan xông lên mạnh tay đập hòn gạch vào đầu, máu tươi từ trán chảy xuống đầy má, Thẩm Đốc Nghĩa không kêu nổi một tiếng, ngã quỵ xuống.

“Nổ súng!” Mặt Thẩm Sùng Vũ co lại, lớn tiếng hạ lệnh.

Phanh!

Đầu đạn chứa thuốc mê, bắn vào lưng Diệp Hoan.

Cả người Diệp Hoan lao đảo vài cái rồi nặng nề ngã xuống đất.

175. Chương 177: Dư Âm (2).

Nội đường Thẩm gia.

Mấy vị đứng đầu Thẩm gia đang nghị sự phải bỏ dở vì sự xuất hiện của Chu Dung, sắc mặt mọi người đều rất khó coi. Mà Chu Dung vẫn lăm liết không hề sợ hãi đứng ở nội đường, ánh mắt bà vô cùng phần nộ quét tới quét lui, ánh mắt phẳng phất như muốn ăn thịt người, hung ác dị thường.

Cho dù đây là cuộc họp nội bộ Thẩm gia nhưng không ai dám đuổi Chu Dung ra ngoài.

Một đám người tụ tập ở bên trong nội đường thảo luận chuyện xử phạt người khác, mà người đó lại là con ruột của Chu Dung cho nên mặc dù những nhân vật này đều là những người quyền cao chức trọng nhưng luận về khí thế thì đều bị Chu Dung mạnh mẽ áp đảo.

Sự tình liên quan đến con cái, sao có thể không cho người làm mẹ tham gia? Thẩm gia mặc dù bá đạo nhưng cũng không tìm được lý do điệu Chu Dung ra ngoài.

Công bằng.

Đây chính là mục đích của bà khi đứng ở nơi này.

Công bằng có thể tại nhân tâm nhưng cũng có khi nó cần người khác đi thực hiện, đi đòi lại.

Vì vậy Chu Dung đã đến đây.

Vì con trai mình, người đàn bà thường ngày vốn điềm đạm thanh nhã đã lộ ra răng nanh sắc bén.

Cả sảnh đường lặng như tờ, Chu Dung đứng đó, mắt phượng nhú chặt, nhìn khắp xung quanh, giống như hung thần sinh uy.

Không ai dám đối diện với ánh mắt của bà. Chuyện này tuy rằng Diệp Hoan gây huyên náo lớn, ảnh hưởng vô cùng đến danh tiếng Thẩm gia nhưng trong lòng bọn họ kỳ thực vẫn hiểu rõ người phải chịu trách nhiệm trong việc này không phải của Diệp Hoan mà là Thẩm lão tam đã nghịch đại mà kích nổ thùng pháo này, là hắn tự gây nghiệt không thể trách người khác.

Tuy rằng biết rõ là như vậy, nhưng thế sự không đơn giản chỉ một câu đen hay trắng có thể quyết định. Thẩm gia có uy nghiêm của Thẩm gia, bất kể thế nào, Diệp Hoan hành hung chú ruột là sự thật, nếu không trừng phạt thì gia pháp còn có tác dụng gì?

Nhưng mà, ở đây đang có một người mẹ bao che cho con mình, những người muốn khiển trách Diệp Hoan muốn nói nhưng lại không dám. Bọn họ tin rằng, nếu bây giờ mở miệng định hình phạt Diệp Hoan thì Chu Dung sẽ không chút do dự phá nát cái nội đường này.

“Chư vị Thẩm gia, công bằng ở đâu?” Chu Dung đứng trong nội đường, ngạo nghễ đặt câu hỏi.

Thẩm Sùng Vũ nhếch mày rậm, trầm giọng nói: “Chu Dung, còn chưa đưa ra kết luận cuối cùng, chúng ta tụ họp ở đây cũng là vì phân rõ thị phi, cô cần gì phải gấp gáp như vậy? Nếu quả thật Diệp Hoan không sai, công bằng sẽ cho hắn.”

Chu Dung lạnh lẽo âm u cười, nói: “Tốt, những lời này của lão gia tử con nhớ kỹ. Con là mẹ của Diệp Hoan, các người thảo luận chuyện này con có tư cách ngồi ở đây nghe chứ? Các người bàn đi, tôi ở đây đợi kết quả.”

Nói xong, bà liền tìm một cái ghế ngồi xuống.

Sắc mặt Thẩm Đốc Nhân liền khó coi, nói: “Đại tẩu, đây là họp nội bộ Thẩm gia...”

Thẩm Đốc Lễ dựng mào, trầm giọng nói: “Chú tư, tôi và chị dâu chú chưa có ly hôn, cô ấy vẫn là vợ của tôi, là con dâu Thẩm gia, sao lại không được tham gia cuộc họp này?”

Chu Dung cúi đầu nhìn móng tay mình, miệng thản nhiên nói: “Tôi không hề hứng thú với sự tình Thẩm gia nhưng nếu các người nói về con của tôi, tôi không thể không ngồi ở đây. Trên đời này, trắng chính là trắng, đen là đen. Hôm nay, mấy vị đang ngồi đây niên kỷ cộng lại cũng được mấy trăm tuổi, tôi muốn xem xem các người làm thế nào để nói trắng thành đen.”

Thẩm Sùng Võ cũng không nhịn được nữa, trầm trọng hừ khế, nói: “Chu Dung, lời này của cô quá phẫn rồi đó!”

Chu Dung cười lạnh lùng, nói: “Lão gia tử, ngài đừng trách con nói thẳng. Diệp Hoan là cháu ruột ngài, nó có ủy khuất hay không trong lòng mọi người đều rõ. Chú ba ép người yêu của nó phải bỏ đi, nó đã vô cùng suy sụp rồi. Các người là ông nội, là chú ruột của nó thế mà chẳng những không đi an ủi nó ngược lại ngồi đây thảo luận làm thế nào để trừng phạt nó. Lão gia tử, con là phận đàn bà, không rõ đàn ông các người nghĩ thế nào, con chỉ biết hổ dử không ăn thịt con, một đám người lớn ngồi một chỗ thảo luận làm thế nào đi trừng phạt một đứa trẻ chịu ủy khuất, cảnh này con càng nhìn càng thấy quá nực cười, nhịn không được phải chen miệng vài câu.”

Những câu nói của Chu Dung như rằm trong đêm, như kim trong bông khiến mọi người không ai phản bác được.

Thẩm Đốc Lễ nói: “Chuyện ngày hôm nay ai đúng ai sai, tin tưởng chúng ta đều rõ ràng, chúng ta nhìn nhận sự việc nhất định phải nhìn toàn diện, tai nghe nhiều phía, không thể cứ phiến diện một bên, điều đó là không tôn trọng sự thật. Chỉ có hiểu được tiền căn hậu quả chúng ta mới có thể đưa ra kết luận chính xác nhất. Các vị nghĩ như thế nào?”

Tuy rằng không trực tiếp bày tỏ thái độ nhưng ý thiên vị của Thẩm Đốc Lễ đã rõ ràng.

Mọi người trong nội đường lại lâm vào trầm mặc.

Chu Dung đột ngột xuất hiện, làm xáo trộn hội nghị Thẩm gia. Địa vị của Chu Dung cũng không thấp, tuy rằng không đến mức hô phong hoán vũ ở Bắc Kinh nhưng lực ảnh hưởng lại hết sức quan trọng, hơn nữa tập đoàn Đằng Long và Thẩm gia có ngàn vạn ràng buộc, thời điểm này mà trách cứ Diệp Hoan trước mặt bà chỉ sợ rằng uy tín Thẩm gia càng giảm, thậm chí còn biến thành trò cười cho thiên hạ

Là người đứng đầu, Thẩm Sùng Võ cảm thấy tâm phiền ý loạn, thấy mọi người trầm mặc không phát biểu ý kiến, ông đành phải đứng lên vung tay nói: “Thôi thôi, việc này bỏ qua... Lão tam làm sai, hiện tại nó đã phải nằm viện rồi, để cho nó hảo hảo tĩnh dưỡng, chúc vụ tạm thời đình chỉ...”

Dừng một chút, hàng lông mày hoa râm của Thẩm Sùng Võ hữu ý liếc qua Chu Dung, trầm giọng nói: “Về phần Diệp Hoan...”

Nói được một nửa, Thẩm Sùng Võ do dự, sự tình huyền não lớn như vậy, Diệp Hoan đốt nhà, hành hung trưởng bối, gây nguy hại đến tính mạng người khác, những thứ này đều là sự thật, nếu không khiến trách thì không thể chấp nhận được nhưng khiến trách thế nào đây? Quá nặng khẳng định Chu Dung và Thẩm Đốc Lễ không phục, quá nhẹ làm tổn hại uy tín Thẩm gia, thật sự quá khó giải quyết...

Lúc này Thẩm Đốc Trí đứng lên, nói: “Cha, chuyện xử phạt Diệp Hoan, con có một ý tưởng...”

...

Hầu Tử, Trương Tam, Lưu Tử Thành và Liễu Mi cùng nhau đến phòng bệnh thăm Diệp Hoan, bọn họ biết được tin tức Diệp Hoan đại náo Thẩm gia vào ngày hôm sau, mọi người vội vã chạy đến bệnh viện.

Diệp Hoan nằm trên giường, bề ngoài nhìn hần rất bình tĩnh. Sau khi trải qua phen biến đổi lớn này, hần đã dần dần tiếp nhận việc Kiều Mộc rời khỏi hần, chôn dấu bi thương trong một góc trái tim

Nhìn thấy mọi người tới thăm, Diệp Hoan lộ ra bộ dáng tươi cười.

Mọi người nhìn thấy Diệp Hoan tươi cười mà bộ dáng tiêu tụy mệt mỏi, đều cảm thấy chua xót.

“Anh Hoan, sao lại thành như vậy?” Hầu Tử nước mắt chảy ròng: “Số mệnh sao lại như vậy? Cuộc sống chúng ta sao lại thành như vậy? Chúng ta đang sống yên ổn ở Ninh Hải, tại sao lại đi tới bước đường như ngày hôm nay chứ...?”

Trương Tam cũng cúi thấp đầu rơi lệ.

Tử nhỏ đến lớn, bốn đứa chưa bao giờ chia lìa, hôm nay Kiều Mộc bỗng dưng bỏ đi, cảm giác đau đớn tràn ngập trong lòng ba người bọn họ.

Diệp Hoan cười nhạt một tiếng, nói: “Cuộc sống thì phải thăng trầm, có phải lúc nào trong cuộc đời cũng được vui vẻ? Tóm lại mọi chuyện đều không thể trọn vẹn...”

“Những thứ không trọn vẹn không nên là anh và Kiều Mộc đâu... Hai người đã không dễ dàng đến với nhau, con mẹ nó chứ em hận chết cái cuộc đời này!” Hầu Tử chảy nước mắt, oán hận mắng.

Khuôn mặt hồ hững của Diệp Hoan dần ảm đạm, trong mắt hiện lên vẻ bi thương sâu sắc và hận ý.

Đúng vậy, cuộc sống có rất nhiều thứ không trọn vẹn và chia lìa nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại là hần và Kiều Mộc? Tại sao chứ...

Mỗi người suy cho cùng đều mang một loại tâm lý may mắn, cho rằng trên đời nhiều người như vậy chuyện bi thảm sẽ không có khả năng phát sinh trên người mình, đây cũng là tín hiệu sinh hoạt của những người lạc quan. Chỉ là rất đáng tiếc, bi thảm hay hạnh phúc không phải là bản thân có khả năng quyết định, những thứ này đều do trời định.

Diệp Hoan lòng đau như cắt.

Sống đến từng này tuổi, mưa gió bão táp đều đã trải qua, sự tình gì cũng có thể làm, chỉ riêng việc Kiều Mộc bật vô âm tín thì hần không có cách nào thay đổi. Thế giới to lớn như vậy, phải đi đâu tìm em?

Liễu Mi yên lặng ngồi một bên, đôi mắt đẹp của cô rưng rưng, trong mắt tràn ngập ưu thương. Kiều Mộc là bức tường lớn lấp kín trước mắt cô, như một cái hào rộng mà cô vĩnh viễn không có cách nào vượt qua, không cách nào thay thế. Người đàn ông này hoàn toàn bị Kiều Mộc chiếm giữ, không thể chia sẻ dù chỉ là một sợi tơ.

Diệp Hoan bước ra ngoài ban công ngắm nhìn phong cảnh nhưng Liễu Mi biết đất trời và những con người qua lại bên dưới lại không thể in dấu được trong đôi mắt hần.

“Liễu Mi...” Diệp Hoan nhỏ giọng mở miệng.

“Hả?”

Diệp Hoan nhìn cô cười cười: “Câu lạc bộ tư nhân sắp khai trương chưa?”

Liễu Mi cũng cười: “Tuần sau sẽ khai trương, thế nhưng tình hình hiện tại có lẽ sẽ dời ngày lại.”

Diệp Hoan nói: “Không cần dời ngày, vẫn tiến hành như kế hoạch lúc đầu, nên làm thế nào thì cứ như thế, bất quá về sau câu lạc bộ chỉ có thể dựa vào cô xử lý, tôi không hiểu kinh doanh. Về sau cô phải tốn nhiều công sức rồi.”

Liễu Mi cười lớn, nói: “Đại thiếu gia anh chỉ cần ngồi đó tọa trấn là được, những cái khác giao cho tôi, có chiêu bài Thẩm gia, tôi tin rằng không có mấy kẻ xấu dám không nể mặt.”

Diệp Hoan lắc đầu nói: “Tôi sẽ không tọa trấn, những việc này tôi sẽ nói với Tần Dật một tiếng. Thẩm gia và Tần gia giao tình nhiều thế hệ, hôm nay lại cùng chung lợi ích, có chuyện gì cô cứ tìm hần, hần nhất định sẽ giải quyết. Hai nhà Thẩm, Tần hợp lực, ở Bắc Kinh này những người dám trêu chọc chúng ta không nhiều lắm...”

Dừng lại một chút, Diệp Hoan nói tiếp: “Liễu Mi, bây giờ tình hình kinh tế của tôi bất tiện, cô cho tôi mượn năm trăm vạn, đưa cho Hầu Tử, sau khi câu lạc bộ khai trương, số tiền kia trừ vào phần lợi nhuận của tôi...”

Trong lòng Liễu Mi trầm xuống, còn chưa kịp hỏi, Diệp Hoan quay về phía Trương Tam.

“Tiểu Tam, trong ba thằng chúng ta, tao lo cho mày nhất, mày thường xuyên chùn bước, giao cho mày chính sự tao cũng lo lắng. Mày không thể chơi bởi lêu lổng cả ngày được, tao giao mày cho Lưu Tử Thành, để anh ấy dạy dỗ mày. Mọi người giúp đỡ Liễu Mi kinh doanh cho thật tốt. Liễu Mi là con gái, có nhiều tình huống đặc thù cô ấy cũng không tiện ra mặt, mọi người cần phải hỗ trợ cô ấy...”

Quay đầu nhìn Lưu Tử Thành, Diệp Hoan nở nụ cười nói: “Anh Lưu, tôi đây giao huynh đệ cho anh, mong anh tốn chút thời gian chiếu cố tụi nó. Trương Tam không phải người xấu, chỉ là hơi ngờ nghệch, mong anh kiên nhẫn hơn với nó. Mọi người gặp nhau đều là duyên phận, đừng để uống phí nhân duyên này.”

Lưu Tử Thành gật mạnh đầu: “Diệp Hoan, cậu yêu tâm, huynh đệ của cậu cũng là huynh đệ của tôi, về sau tôi sẽ coi Trương Tam như em trai trong nhà.”

Liễu Mi càng ngày càng lo lắng, Diệp Hoan giống như là đang trần trời vậy, tự nhiên lại phó thác chuyện huynh đệ của mình cho bằng hữu, hẳn muốn làm gì?

“Diệp Hoan, anh nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có ý gì?” Liễu Mi run giọng hỏi.

Diệp Hoan cười cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, một bụi cây dương liễu xanh biếc rực rỡ đầy sức sống, ánh sáng mặt trời chiếu lên chiếc rèm trên cành, cành liễu đung đưa theo gió tỏa ra một vàng sáng màu vàng kim.

Diệp Hoan si ngốc chăm chú nhìn cảnh mùa xuân ngoài cửa sổ, hẳn bỗng nhiên cười, lẩm bẩm nói: “Các anh em, tôi phải đi rồi... Tôi muốn đi tìm Kiều Mộc... cô ấy là cái bóng của tôi, thứ đã mất đi thì tôi phải tìm trở về, tôi sao có thể làm người không bóng đây?”

Liễu Mi lập tức nước mắt như mưa: “Anh muốn đi đâu tìm cô ấy? Anh có tung tích của cô ấy sao?”

“Tôi không biết, có lẽ là nước Anh, Mỹ hoặc Trung Đông..”

“Anh đang tìm kim đáy bể đó, tìm kiếm mù quáng như vậy làm sao có kết quả?” Liễu Mi khóc không thành tiếng.

“Không có kết quả tôi cũng phải đi, chỉ có đi tìm cô ấy, tôi mới cảm thấy mình đang còn sống...”

Đám người Hầu Tử vừa đi, Thẩm Đốc Trí đến thăm Diệp Hoan.

Diệp Hoan cảm thấy hơi bất ngờ, người chú năm này bình thường nhìn hẳn không thuận mắt.

Sau khi hai chú cháu im lặng một hồi, Thẩm Đốc Trí nói: “Còn nhúc nhích được không?”

Diệp Hoan gật gù đầu: “Không có gì đáng ngại, tê liệt một chút thôi.”

Bề ngoài Thẩm Đốc Trí vẫn cứng nhắc, giống như một khúc gỗ lạnh.

“Ta đoán cháu cũng không sao, lão gia tử thận trọng dự liệu được tình huống tối qua không tốt vì vậy sớm đã lệnh cho cảnh vệ đối lại đạn gây mê, nếu không mà là đạn thật, có lẽ giờ cháu đã nằm ở nhà tang lễ nhìn người bốn phương tới cúi đầu rồi.”

Diệp Hoan ngây cả người, sau đó khẽ cười: “Chú năm, hóa ra chú cũng có dây thần kinh hài hước.”

“Đây không phải là hài hước, đây là sự thật.” Thẩm Đốc Trí rất nghiêm túc cường điệu.

Diệp Hoan không phản bác được, quả nhiên hẳn và chú năm không cùng loại người, tính cách khác nhau quá xa.

Hai người lại chìm vào yên lặng.

Thẩm Đốc Trí nhàn nhạt hỏi: “Cháu có dự tính gì với tương lai không?”

Diệp Hoan không chút do dự: “Ngày mai cháu sẽ rời Bắc Kinh, ra nước ngoài tìm Kiều Mộc.”

Trong mắt Thẩm Đốc Trí lóe ra hào quang phức tạp.

“Hôm nay có rảnh không, cháu có thể đến một chỗ với ta chứ?”

“Được” Diệp Hoan sáng khoái đáp ứng, dù sao cũng là chú ruột, hẳn cũng không muốn tuyệt giao với người Thẩm gia

Thẩm Đốc Trí dường như đến có chuẩn bị, một chiếc xe Hummer quân đội đợi ở dưới lầu. Lúc hai người đi xuống, trong xe có một gã thượng úy đi ra, đứng nghiêm chào Thẩm Đốc Trí.

Mặt mũi Thẩm Đốc Trí uy nghiêm, ông nhàn nhạt vung tay lên đáp lễ, sau đó gã thượng úy quay người rời đi.

Hai người lên chiếc xe Hummer, Thẩm Đốc Trí tự mình lái xe. Xe khởi động hướng đi ra khỏi thành phố.

Trên đường đi phần lớn thời gian hai người đều im lặng.

Thẩm Đốc Trí vốn ít nói, mà Diệp Hoan hôm nay cũng không có tâm tình lái nhải, hai người đều có tâm tư khác nhau, trong xe chỉ vang lên tiếng động cơ rống gầm trầm thấp quanh quẩn trong chiếc xe.

Không bao lâu, Thẩm Đốc Trí nắm tay lái nhìn thẳng phía trước bỗng nhiên nói: “Diệp Hoan, đứng dưới góc độ đàn ông mà nói, chuyện tối hôm qua cháu làm rất hay, có tình nghĩa, có nhiệt huyết là một nam tử hán.”

Diệp Hoan ngẩn người, sau đó cười nhạt một tiếng: “Chú năm, chú khó có khi khen người khác nha, đổi lại một góc độ khác chỉ sợ là những lời không tốt gì rồi?”

Trong mắt Thẩm Đốc Trí nổi lên một vòng vui vẻ, nói: “Đúng vậy, từ góc độ Thẩm gia mà nói, tối hôm qua cháu đốt ngọn lửa kia, tương đương tát một phát vào cái gia tộc trăm năm lịch sử. Hiện tại, toàn bộ người ở Bắc Kinh đều biết ở Thẩm gia có một thằng cháu trai bướng bỉnh, đã làm một sự việc vô pháp vô thiên, mặt mũi Thẩm gia không biết để đi đâu cả.”

Diệp Hoan nhú mày: “Cho nên Thẩm gia muốn chinh đồn cháu?”

“Chưa nói tới chinh đồn, cháu là con cháu Thẩm gia, trên người chảy dòng máu Thẩm gia, Thẩm gia chắc chắn sẽ không dùng dao với tộc nhân của mình, huống chi cháu còn là cháu đích tôn.”

Diệp Hoan lạnh lùng cười, không nói chuyện.

Thẩm Đốc Trí liếc nhìn hắn, rồi ánh mắt rất nhanh nhìn về phía trước.

“Diệp Hoan, ta biết rõ cháu không đồng tình với lời ta nói, có lẽ cháu ở Thẩm gia quá ít cho nên không có nhiều điều chưa biết, khó tránh khỏi cái nhìn lệch lạc, nhưng lời này của ta không phải giả dối, Thẩm gia không tàn khốc vô tình giống như trong tưởng tượng của cháu... Chú ba cháu chắc cũng không nghĩ sự việc lại tới nước này. Hẳn bức Kiều Mộc đi cũng là mong hai nhà Thẩm, Hàn có thể thuận lợi thông gia, chỉ là hẳn đánh giá thấp tình cảm giữa cháu và Kiều Mộc cho nên sự việc thành ra không thể văn hồi. Mà hẳn cũng đã phải trả giá không ít rồi, không chỉ là thân thể mang thương tích mà còn nhiều thứ nữa...”

Diệp Hoan lạnh lùng nói: “Những thứ này đâu có liên quan tới tôi?”

“Ta nghĩ nên nói cho cháu biết, ta không muốn cháu mang lòng thù hận, ít nhất không phải thù hận với toàn bộ người Thẩm gia, không thể bởi vì Kiều Mộc rời đi mà hận cả Thẩm gia, đó là không khách quan.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, xe đã đến trước một doanh trại màu xanh lục, diện tích doanh trại rộng lớn nhìn không thấy tận cùng. Tường vây cao vút, bên trên rậm rạp dây kẽm lưới điện, trên cửa chính không thấy biển tên, xe tới cửa, Thẩm Đốc Trí xuống xe, đưa lính gác giấy chứng nhận. Sau khi cẩn thận kiểm tra, xác nhận không sai, lính gác trả lại giấy tờ cho Thẩm Đốc Trí, sau đó nghiêm chào.

Xe Hummer lái vào bên trong, ngoài xe nhiều đội binh sĩ mặc trang phục huấn luyện, từng đạo khẩu hiệu hô to vang khắp bốn phương, bụi đất trên trận tung bay, khí thế ngút trời.

Chiếc xe đi đến một doanh trại đông người thì dừng lại, vừa dừng hẳn, trong phòng có hai gã binh sĩ chạy ra cúi chào Thẩm Đốc Trí.

”Chào thủ trưởng! Đại đội trưởng đội đặc chủng Lam Kiếm, đại đội trưởng Hà Bình có mặt, xin thủ trưởng ra chỉ thị!

Ánh mắt Thẩm Đốc Trí âm áp, vừa bước vào doanh trại, tinh thần ông trở lên phần chấn hẳn.

Hai người chào theo nghi thức quân đội, sau đó Thẩm Đốc Trí quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, còn nhớ lần đầu gặp cháu, ta đã nói gì không?”

“Nói cái gì?”

Thẩm Đốc Trí thấp giọng nói: “Ta nói, quân đội mới là nơi rèn luyện nam nhân tốt nhất, quân đội là một cái lò luyện chỉ cần tiến vào, sắt vụn cũng có thể luyện thành tinh thép...”

Diệp Hoan nheo mắt, trong lòng hắn hiện lên một dự cảm bất thường.

“Ta còn nói qua, nếu như cháu gặp rắc rối ở Bắc Kinh, ta sẽ đưa cháu vào doanh trại, không có thương lượng... Cháu tới qua mới đốt khu nhà tổ, hành hung chú ba, không nói đến ai đúng ai sai, chỉ bằng những hành động đó không nghi ngờ đó chính là đại họa...”

Thẩm Đốc Trí càng nói càng phát ra sự vui vẻ dạt dào: “Diệp Hoan, ta nói lời giữ lời, muốn tìm Kiều Mộc phải không? Có thể! Muốn tìm chú ba báo thù cho hả giận sao? Cũng có thể! Điều kiện tiên quyết là, cháu phải tự tôi luyện chính mình trước đã...”

Mặt Diệp Hoan đổi màu, lúc này hắn đã hiểu ý của Thẩm Đốc Trí rồi.

“Họ Thẩm kia, ông muốn làm gì tôi?”

“Đợi cháu trở thành một người đàn ông chân chính, đường đường chính chính bước ra khỏi quân doanh, Diệp Hoan thế giới to lớn này mặc cháu ngao du.”

Diệp Hoan khấn trương, tiếng nói trở lên sắc nhọn: “Tôi không...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Đốc Trí mở cửa xe, lấy đà đạp một cái, Diệp Hoan liền bay ra bên ngoài.

Diệp Hoan té nhào mấy vòng, chưa kịp đứng dậy, chiếc Hummer phát ra tiếng gầm rú rồi phóng vọt đi, chớp mắt chỉ còn là một chấm đen nhàn nhạt.

“Họ Thẩm kia, con mẹ nó, ông đợi đấy cho tôi!!!” Diệp Hoan giơ tay giơ chân mắng chửi cái chấm nhỏ kia.

176. Chương 178: Vào Quân Doanh.

Diệp Hoan có rất nhiều thứ muốn làm...

Nhưng thứ hắn muốn làm nhất đó là đi ra nước ngoài tìm Nam Kiều Mộc. Chuyện này đáng lẽ ra ngày mai hắn sẽ làm, chuyên cơ hắn cũng đã chuẩn bị xong, nơi đầu tiên trong hành trình chính là Luân Đôn.

Nhưng hắn thật sự không ngờ bản thân lại bị Thẩm Đốc Trí chơi một vố.

Lần này thật sự rất ác, cho đến khi con Hummer của Thẩm Đốc Trí mất hút trong tầm mắt hắn thì Diệp Hoan vẫn còn ngơ ngác.

Thẩm gia...CMN không có ai tốt hết...!

Diệp Hoan vẫn nằm phịch trên đất, nhìn theo hướng mà chiếc Hummer biến mất, sự giận dữ như sóng tràn bờ dề cuốn hết mọi suy nghĩ.

Hắn muốn tìm Kiều Mộc, muốn đi khắp thế giới, khắp mọi quốc gia để tìm cô, thời gian đâu để tham gia quân ngũ?

Thẩm gia này, có lẽ họ đã quen với việc áp đặt suy nghĩ của họ lên người khác, không chấp nhận bất kỳ lời từ chối nào, phản kháng cũng không được phép, họ luôn trực tiếp quyết định sinh mệnh của người khác, họ tựa như thần thánh, có thể tùy ý quyết định tất cả mọi thứ của người khác, kể cả cuộc đời.

Đám cháy kia thật sự rất đáng giá, nếu nó có thể thiêu rụi cả Thẩm gia thì càng tốt hơn.

Diệp Hoan lúc này tạm quên đi những đau thương từ sự ra đi của Kiều Mộc, hắn đứng lên, giơ tay chỉ về hướng Thẩm Đốc Trí rồi đi rồi bắt đầu mắng chửi. Bao năm lần lộn nơi đầu đường xó chợ tạo cho Diệp Hoan một khả năng mắng chửi người vô cùng lợi hại. Hắn chửi như cuồng phong mưa rào suốt nửa giờ đồng hồ mà không có câu nào trùng lặp với câu nào. Những lời lẽ thô tục du côn liên miên chẳng dứt, khiến cả đất trời đều trở nên tối tăm.

Đại đội trưởng đội đặc chủng Lam kiếm Hà Bình và chính ủy Cảnh Chí Quân nhìn nhau, đều thấy được gương mặt người kia xám xịt, méo mó như ăn phải khổ qua.

Lần này cấp trên thật sự đã giao cho họ một nhiệm vụ khó khăn

Tiêu chuẩn để được vào bộ đội đặc chủng rất cao, như thể chất, học thức, tính cách, thân thể... mọi thứ đều là những yếu tố quyết định, mà tên lính mới đang đứng trước mắt họ liên mồm mắng chửi người khác kia dù không kiểm tra thì họ cũng biết được hắn ngay cả làm binh lính bình thường cũng không thể, càng không thể nói tới lính đặc chủng.

Nhưng đây là tên lính mới mà Thẩm tướng đưa đến, họ dám không nhận hắn vào sao?

Hà Bình và Cảnh Chí Quân nhìn nhau cười khổ, hai người cùng nhau đi đến trước mặt Diệp Hoan, biểu cảm nhanh chóng trở nên nghiêm khắc lạnh lùng.

“Tân binh Diệp Hoan nghe lệnh!” Hà Bình nghiêm khắc nói.

Diệp Hoan đưa mắt nhìn họ, liếc thoáng qua một cái rồi tiếp tục mắng.

“Thẩm Đốc Trí ông là chó hoang chết không chỗ chôn, mỗi ngày bị xe tông ba lượt, ông nhất định sẽ chết trên bụng của đàn bà, à không, là chết trên bụng của đàn ông,...” Hà Bình và Cảnh Chí Quân thấy Diệp Hoan vẫn cứ mắng mãi không ngừng, mà người bị mắng còn là lãnh đạo trực tiếp của họ, người mà họ tôn kính nhất – Đại đội trưởng đầu tiên của đại đội Lam Kiếm - thì lửa giận liền xông lên tới não..

“Câm miệng! Tân binh Diệp Hoan nghe lệnh!” Hà Bình hét lớn.

Tiếng hét này có thể nói là long trời lở đất, màng nhĩ của Diệp Hoan bị chấn động mạnh, lúc này hắn mới dừng lại, quay người nhìn Hà Bình.

Hà Bình là sĩ quan lâu năm, mỗi ngày đều huấn luyện các binh sĩ trong quân doanh, đối với binh sĩ luôn có yêu cầu nghiêm khắc, nhìn thấy dáng vẻ đứng không ra đứng ngồi không ra ngồi của Diệp Hoan thì cảm thấy vô cùng chướng mắt, chỉ hận không thể đá hắn ra khỏi quân doanh.

Thế nhưng tên lính này thì Hà Bình không những không thể đá hắn ra khỏi quân doanh, mà dù là Diệp Hoan muốn đi, Hà Bình cũng phải tìm hết mọi cách ngăn cản, bởi vì đây là yêu cầu mà cấp trên đã giao cho anh.

“Tân binh Diệp Hoan, từ hôm nay trở về sau, cậu chính thức trở thành thành viên của đội Lam Kiếm, cậu phải hoàn thành huấn luyện như các chiến hữu khác. Tôi là Thượng Tá Hà Bình...”

Cảnh Chí Quân ở bên cạnh nhanh chóng chen vào: “Tôi là Thượng tá Cảnh Chí Quân ”

“Chúng tôi là...”

Hai người còn chưa nói xong thì đã bị Diệp Hoan ngắt lời: “Các người là ai cũng có liên quan gì tới tôi đâu, nói ra làm gì cho uống công!”

Hai người sững người, sau đó thẹn quá hóa giận, chưa từng có ai trong đội Lam Kiếm dám ngắt lời họ, thế mà thằng nhóc này lại dám!

Hà Bình cười lạnh, trong quân doanh không thiếu những tên như Diệp Hoan, nhưng sau khi được anh huấn luyện vài ngày thì cho dù trước đây họ có huênh hoang đến mấy thì trước mặt anh cũng phải ngoan ngoãn phục tùng. Tên nhóc này chắc chắn cũng không phải ngoại lệ, Hà Bình anh nhất định sẽ cho hắn biết cái gì gọi là địa ngục.

“Diệp Hoan! Cẩn thận với thái độ của cậu, từ bây giờ, cậu là cấp dưới của tôi! Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết yêu cầu đầu tiên để trở thành một người lính đó là khi nói chuyện với cấp trên, phải hô ‘báo cáo!’” Hà Bình nói.

Diệp Hoan mở to mắt.

Hắn nhìn thao trường được bao quanh bởi những tấm lưới sắt của quân doanh, cùng với những lính gác còn đang cầm súng, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Chẳng lẽ lần này là làm thật sao?

Đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ, hắn thật sự không thể tin rằng vận mệnh của mình lại đau khổ đến thế.

“Tôi thật sự phải tham gia quân ngũ sao?” Gương mặt Diệp Hoan tái nhợt, chỉ vào mũi mình lắp bắp hỏi.

Hà Bình lạnh lùng gạt đầu.

Không gian yên tĩnh...

Diệp Hoan nhìn bàn tay không có bất kỳ vết chai sẹo nào của mình, Diệp Hoan như người vừa tỉnh mộng: “A...giờ cũng không còn sớm nữa rồi, chủ tịch quân ủy còn đang chờ tôi mở cửa xe...”

“...”

Hắn vừa định chạy ra khỏi quân doanh liền bị Hà Bình túm cổ áo kéo lại.

“Lưu manh tôi đã nhìn thấy nhiều, nhưng lưu manh từ trong xương tủy như cậu thì tôi mấy thấy lần đầu đó, muốn trốn sao? Ngay cả lỗ chó cũng không có đâu!” Hà Bình cười.

Diệp Hoan không ngừng giãy dụa, chửi Hà Bình: “Bỏ tay ra! Cmn mau bỏ tay ra! Có tin ông đây đánh anh luôn hay không?” Hà Bình không thèm quan tâm tới lời Diệp Hoan nói, tay túm áo Diệp Hoan xách lên như đang xách một con gà vừa mua từ chợ về.

“Nếu cậu có khả năng đánh tôi thì hôm nay tôi sẽ để cậu đi!”

Diệp Hoan giận dữ, cắn răng một cái rồi nhìn thân hình dưới ánh mặt trời của hai người, sau đó quyết định làm liều một lần. Trong lòng hắn rất nhanh tính toán khoảng cách, sau đó nhanh chóng đá một cái thật mạnh về phía sau.

Diệp Hoan chưa từng học võ, hằng ngày đều là đánh đấm lung tung thôi, chiêu mà hắn vừa dùng thật ra rất ác, hơi giống với liên hoàn cước trong Bắc Quyền, nơi mà hắn đá cũng là vị trí chí mạng của Hà Bình.

Hà Bình vẫn luôn có chút coi thường Diệp Hoan nên cũng không có bất kỳ sự đề phòng nào mới bị hắn đá trúng. Cú đá này của Diệp Hoan khá mạnh, dù thân thể Hà Bình đã trải qua huấn luyện thì nhất thời cũng có chút không chịu được, phần dưới gặp phải đau đớn nên tay cũng buông lỏng.

Diệp Hoan nhân cơ hội đó nhanh chóng chạy tới cửa lớn của quân doanh.

Ai ngờ hắn chỉ vừa chạy tới cửa thì hai tên lính gác đứng trước cửa nhanh chóng lấy súng khỏi vai, sau đó mở chốt an toàn, chìa thẳng vào Diệp Hoan rồi quát: “Nếu không dừng lại bọn tôi sẽ nổ súng!”

Trong nháy mắt đó trái tim của Diệp Hoan như ngừng đập, lúc này hắn không dám di chuyển chút nào, hắn biết rõ hai người này đang nói thật, nếu như hắn còn tiếp tục chạy tới, hai người kia nhất định sẽ coi hắn như kẻ thù mà nổ súng bắn hắn.

Hắn nhất định phải còn sống để đi tìm Kiều Mộc, nếu chết oan uổng ở nơi đây thì sao có thể đi tìm Kiều Mộc nữa?

Diệp Hoan ngay lập tức tỉnh táo lại, trải qua mấy giây đấu tranh nội tâm, Diệp Hoan bỗng nhiên giơ cao hai tay, quỳ xuống.

“Tôi biết sai rồi, là do tôi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, mọi người tha mạng cho tôi đi.”

Hà Bình dùng tay che hạ bộ, nghe rằng trợn mắt đi tới, nhìn thấy cảnh này liền cười lớn: “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, tên nhóc này tuyệt đối là tuần kiệt trong tuần kiệt.”

~Diệp Hoan nhìn kẻ kỳ lạ đang đứng trước mắt mình, nghe nói hình như người này là người đứng đầu quân doanh.

Cú đá vừa rồi thế nào Diệp Hoan là người rõ ràng nhất, nếu là người bình thường thì nơi đó nhất định sẽ nát rồi, thế nhưng Hà Bình lại không gặp chuyện gì, còn có thể bay nhảy như thường.

Theo như Diệp Hoan nghĩ thì chuyện này chỉ có thể do hai khả năng, một là Hà Bình đã từng luyện Thiết Bồ Sam, khiến cả người cứng như sắt thép, hai là Hà Bình từng luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, nơi đó không còn gì cả.

“Có phải cậu rất muốn rời khỏi doanh trại không?” Trong phòng, Hà Bình thích thú hỏi Diệp Hoan.

Gương mặt Diệp Hoan không có chút thay đổi nào: “Đúng vậy, tôi rất muốn...”

Hà Bình cười đều, nói với Diệp Hoan: “Cậu muốn đi cũng được, cấp trên đã hạ lệnh chỉ cần cậu có thể dựa vào năng lực của cậu mà bước ra ngoài doanh trại một bước, cậu muốn đi đâu cũng được.” Sắc mặt Diệp Hoan hơi đổi: “Chỉ cần tôi bước ra khỏi cửa một bước là được sao?”

“Đúng vậy.”

“Phương pháp gì cũng có thể chứ?”

“Đúng. Giả mạo, tấn công trạm gác vân...vân.. nếu như cậu có đủ kiên nhẫn và không sợ bị chúng tôi phát hiện thì cho dù cậu muốn đào địa đạo cũng được.” Hà Bình nói.

Diệp Hoan nhếch miệng, đào địa đạo? Các người cho là tôi có nhiều thời gian để chơi cùng các người sao? Có bị bệnh không thế. . .

Hà Bình mỉm cười nói: “Nếu như cậu có khả năng thì cứ làm. Nhưng tôi nói cho cậu biết, dù cậu dùng cách nào, nếu như bị chúng tôi bắt được, thì mỗi lần bị bắt là một lần chịu đòn, nên tốt nhất trước khi hành động thì cậu nên suy nghĩ cho kỹ càng, nắm đầm của bộ đội đặc chủng không dễ ăn đâu, cấp trên đã nói, chỉ cần cậu không chết thì muốn làm thế nào cũng được.”

Diệp Hoan nghe thấy thế thì càng hiểu rõ thêm về tính cách của Thẩm Đốc Trí, so với Chu Tinh Tinh trong phim “Thực Thần” còn nhỏ nhen hơn, chẳng phải là chỉ đá ông ta một cái lúc mới gặp mặt thôi sao? Người trưởng thành sao lại thù dai như vậy, trong khi Diệp Hoan còn đang nghĩ ngợi lung tung về Thẩm Đốc Trí thì Hà Bình bổ sung thêm: “Đương nhiên, trong lúc cậu còn ở đây thì mỗi ngày cậu cũng phải huấn luyện như những người khác, họ thực hiện bao nhiêu thì cậu cũng phải thực hiện bấy nhiêu, nếu như cậu không làm được thì... . .”

Diệp Hoan thì thảo tiếp lời: “... phải chịu đòn đúng không?”

“Đúng, hơn nữa còn không có cơm ăn.” Hà Bình hờ hững nhìn hắn hỏi: “Còn có vấn đề gì không?”

“Có.”

“Quên quy tắc rồi hả?” Giọng nói Hà Bình trở nên nghiêm khắc hẳn lên.

“Báo cáo trưởng quan, tôi có thắc mắc!”

“Hai chữ Trưởng quan thì bỏ đi, quân đội của Quốc dân đảng đã trốn chạy sang Đài Loan rồi, quân đội nhân dân chúng ta không còn cách xưng hô này nữa, muốn nói gì nói nhanh đi.”

“Tôi đã từng đắc tội cấp trên của các người, Thẩm Đốc Trí. ”

“Có ý gì?”

“Tôi muốn hỏi là, ông ta sẽ không nhỏ nhen đến nỗi để tôi cả đời này sống trong quân doanh chứ?” Hà Bình lập tức nở nụ cười, tươi tắn như gió mùa xuân, vỗ vai an ủi Diệp Hoan: “Tôi cam đoan chuyện này sẽ không xảy ra, loại rác rưởi như cậu nếu như cứ ở đây mãi thì thật sự là một con sâu làm rầu nồi canh ngon.”

Diệp Hoan giận dữ: “Anh mới là rác rưởi! Cái đồ Đông Phương Bất Bại!”

“.....”

Trong phòng truyền tới tiếng hét thảm thiết của Diệp Hoan.

Lần đầu tiên bị đánh khiến Diệp Hoan rất nhanh hiểu được một đạo lý, đó là khi nói chuyện với cấp trên thì phải lễ phép, dù không nhả nhận, lịch sự thì ít nhất cũng không được mắng chửi, nếu có thì chỉ có thể hò hét trong lòng, ngoài miệng lúc nào cũng phải nói chuyện một cách đàng hoàng...

Lần bị đại đội trưởng đánh này khiến Diệp Hoan nằm trên giường bệnh hai ngày, cũng than ngán thở dài suốt hai ngày.

Kế tiếp Diệp Hoan phải bắt đầu huấn luyện cùng tất cả binh lính của đội đặc chủng.

Đương nhiên, Hà Bình cũng không phải là người không hiểu đạo lý, việc bắt buộc một tân binh vừa tham gia quân ngũ nhận cùng cường độ huấn luyện với lính đặc chủng là một việc không thể nào, vì thế Hà Bình liền nhắm một mắt mở một mắt cho Diệp Hoan một số ưu đãi, hẩn hiện tại chỉ cần huấn luyện những thứ cơ bản nhất như nghỉ ngơi, đi nghỉ ngơi, tư thế cúi chào và cách đứng cơ bản,...

Dù những việc này chỉ là huấn luyện cường độ thấp nhưng kéo dài cả ngày nên Diệp Hoan cũng chịu không nổi. Cứ đến lúc về quân doanh thì lại lăn ra ngủ như lợn chết.

Điều kiện của bộ đội đặc chủng tất nhiên là tốt hơn binh lính thông thường nhiều, một phòng ký túc xá có bốn người ở. Điều làm Diệp Hoan thắc mắc là các chiến hữu chung một ký túc xá cũng không gọi tên nhau mà chỉ gọi ngoại hiệu, nào là Thương Lang, Xạ Lang, Hồng Lang...

Mỗi lần huấn luyện xong, Diệp Hoan cảm thấy quá mệt mỏi nên cũng không có tâm trí đi bồi dưỡng tình cảm gì với họ nữa, vừa ngã vào giường liền ngáy khò khò. Cứ thế mối quan hệ giữa bọn họ khá lạnh nhạt, bây giờ hẩn còn không biết Lang nào là Lang nào nữa.

Trải qua vài ngày huấn luyện, giờ đây Diệp Hoan cơ bản đã có thể quen với việc huấn luyện cường độ thấp, cuối ngày cũng không cảm thấy quá mệt mỏi, vì thế liền bắt đầu gặm nhấm ý tưởng đào thoát khỏi đây.

Và đương nhiên là Diệp Hoan đã quá lạc quan rồi.

Quân doanh của bộ đội đặc chủng không phải dễ dàng thoát ra như vậy.

Lần thứ nhất, Diệp Hoan nhân lúc trời tối chạy khỏi doanh trại, vừa chạy đến thao trường liền bị phát hiện, bị mấy họng súng đen kịt vào ót, hẩn đành phải ngoan ngoãn lấy hai tay ôm đầu chịu đánh.

Lần thứ hai, Diệp Hoan thông minh hơn, nhân lúc Hà Bình đang phát biểu trong phòng chỉ huy, hẩn trộm huy hiệu của Hà Bình rồi cắt điện, đem huy hiệu gắn trên vai mình, kéo nón xuống che mặt, nghiêng ngang bắt tay với lính gác cửa, muốn chạy ra ngoài, nào ngờ đầu Hà Bình đã sớm phát hiện, còn chặn đánh hẩn, lần này còn xui xẻo hơn vì hẩn bị Hà Bình đích thân đánh.

Lần thứ ba, Diệp Hoan càng thông minh hơn, quyết định sẽ không trốn ra từ cửa lớn mà quyết định leo tường, tuy rằng không bị người khác phát hiện nhưng khi đến gần vách tường, hẩn thấy một con dơi vì đụng phải lưới sắt ở bên trên mà thịt nát xương tan thì biết được lưới này có dòng điện cao thế nên nhanh chóng bỏ qua kế hoạch trèo tường, thành thật quay trở về doanh trại ngủ, chẳng qua lúc trở về bị phát hiện...

Nhiều lần thất bại khiến Diệp Hoan thương tích đầy mình, hẩn muốn tuyệt vọng rồi, hơn nữa cường độ huấn luyện của Hà Bình đang từ từ tăng lên, nếu như không thể hoàn thành hạng mục nào đó thì lại nhận được một trận đấm đá ê ẩm.

Nửa tháng sau, Diệp Hoan vô cùng sợ hãi phát hiện bản thân đã bị đánh thành kẻ biến thái, nếu ngày nào mà hẩn không bị đánh sẽ cảm thấy cả người khó chịu, sau khi bị đánh xong thì lại cảm thấy thoải mái đến nỗi muốn hét lên, ngay cả Diệp Hoan cũng không biết rằng, khả năng chịu đựng của hẩn ngày càng mạnh,

da cũng trở thành màu cổ đồng, cơ bắp rắn chắc hơn, khả năng tránh né mấy cú đánh của Hà Bình càng ngày càng cao...

Có một số việc luôn diễn ra trong lặng lẽ, sự thay đổi này rất khó nhận ra, cũng như sự đâm chồi nảy lộc lặng lẽ trong mùa xuân.

Diệp Hoan vẫn chưa nhận ra sự thay đổi của mình, hắn chỉ luôn cố gắng chịu đựng, mỗi khi huấn luyện đều gắt gao nhìn về phía cửa quân doanh, mong muốn ngày nào đó có thể thoát ra khỏi nơi đây.

Rất cục có một ngày, Diệp Hoan tranh thủ lúc không người, chạy tới bộ chỉ huy, hắn thấy trong phòng có một cái điện thoại thì vui mừng lấy điện thoại, bấm số gọi cho Thẩm Đốc Lễ.

Bình thường hắn không có chung tiếng nói với người cha này, nhưng vào lúc này, người duy nhất có thể cứu Diệp Hoan chỉ có ông.

Điện thoại nổi được tín hiệu, Diệp Hoan nghe thấy âm thanh quen thuộc ở đầu dây bên kia thì rất muốn khóc lên.

“... Cha, cha ơi! Cứu con ...!” Diệp Hoan nức nở nói.

Thẩm Đốc Lễ có chút bất ngờ: “Diệp Hoan?”

“Vâng! Tình cảnh hiện tại của con rất nguy hiểm, chỉ thiếu chút nữa thôi là mất mạng rồi, cha mau đưa người tới cứu con đi!”

Thẩm Đốc Lễ nghe thấy thế thì lo lắng hỏi: “Con ở đâu? Có chuyện gì sao?”

Diệp Hoan giọng nói đầy đau thương: “Con bị chú năm lừa bán, ông ta đưa con tới hang sói. . .”

“Lừa bán?” Thẩm Đốc Lễ nhẹ nhõm thở ra, sắc mặt pha nét nghi hoặc và mừng thầm: “Con đừng có mà nói hươu nói vượn, chú năm sao lại có thể bán con? Con nói hang sói nghĩa là sao?”

Diệp Hoan đương nhiên không nhìn thấy gương mặt của ông, nếu không nhất định sẽ chỉ thẳng vào mặt ông nói CMN.

“Thật mà! Con cũng không biết nơi đây là đâu, nghe tên đại đội trưởng gì gì đó nói, nơi đây có Xạ Lang, Thương Lang, Hồng Lang, hơn nữa nơi này còn có một tên Đông Phương Bất Bại mỗi ngày đều tìm cách đánh con, hắn rất biến thái đó.” Diệp Hoan nói đến đây, đau thương đè nén mấy ngày qua liền bộc phát, hắn quệt mũi, nước mắt cũng trào ra.

Thẩm Đốc Lễ ngạc nhiên: “Con đang nói bậy bạ gì đó?”

“Cha, cha à! Cha nhất định phải tin tưởng con!” Diệp Hoan lau nước mắt, sợ hãi nhìn ra bãi tập bên ngoài cửa sổ phòng chỉ huy, một nhóm binh lính đang cởi trần, mồ hôi đầm đìa, tiếng hò hét vật lộn vang dội một góc trời. Diệp Hoan cả người run rẩy, khóc không thành tiếng: “Cha mau tới cứu con, nơi đây có rất nhiều tên đàn ông biến thái không mặc quần áo, chúng rất bạo lực, con sắp phát điên rồi...”

Thẩm Đốc Lễ: “... ..”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Diệp Hoan khinh sợ nói: “Có người đến, con không nói chuyện nữa, cha nhớ phải cứu con ra đó...” Nghĩ nghĩ, Diệp Hoan lại nói thêm một câu: “Nếu còn như thế này nữa, con thật sự không sống nổi nữa. . . đến lúc đó người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh rất đáng buồn đó. . .”

Thẩm Đốc Lễ đen mặt nghe tiếng tút tút trong điện thoại, sau đó cười khổ đặt máy xuống, nhìn vào người đang yên lặng ngồi trên ghế, hỏi: “Chú năm à, không phải chú đưa nó tới đại đội đặc chủng sao? Sao tôi nghe nó nói giống như chú đưa nó vào mỏ than làm lao động khổ sai vậy?”

177. Chương 179: Sức Mạnh Khủng Khiếp.

Hà Bình vẫn nhìn Diệp Hoan rất không vừa mắt

Ông ta là quân nhân. Quân nhân có thể làm đến đại đội trưởng đặc chủng thì xét năng lực trong quân nhân toàn quốc cũng có thể xếp đầu. Hiện nay là thời đại hòa bình, số quân nhân chân chính trải qua mưa bom bão đạn thực sự cũng không nhiều, có người hết tuổi đi lính liền chuyển nghiệp, chưa từng giết qua một tên địch, chưa thấy qua một giọt máu. Trong thời đại hòa bình, quân nhân như một thanh kiếm nằm trong vỏ, có rất ít thời gian xuất vỏ.

Nhưng Hà Bình thì khác, ông ta chân chính trải qua mưa bom bão đạn, từ hiệp trợ bộ đội biên phòng bao vây tiêu trừ bọn bán ma túy cho đến dẫn đội xuất cảnh bí mật ám sát phần tử khủng bố Đông Turkestan, thậm chí là xung đột biên giới với nước láng giềng mà quốc gia giữ kín không cho người ngoài biết hẳn cũng tham dự qua, thủ hạ trong tay hẳn chính là chiến sĩ bộ đội đặc chủng, trong tay ít nhiều cũng mấy cái mạng người.

Đó là một người quân nhân chân chính thuần túy, kiên cường anh dũng cứng rắn lạnh lùng, nhanh nhẹn quyết đoán, thực sự có thể nói là người đàn ông “quả cảm liều lĩnh”, cả đời ngoại trừ giết người hoặc nghiên cứu phương pháp giết người sẽ không quan tâm gì khác cả.

Một người như thế tất nhiên sẽ nhìn không vừa mắt một Diệp Hoan lôi thôi tha thoi, bại hoại tiêu cực.

Sau khi Diệp Hoan tiến vào quân doanh, Hà Bình thực sự không chịu đựng nổi nữa, một mình chạy đến Bộ Cảnh Vệ Thủ Đô đau khổ đề nghị thủ trưởng Thẩm Đốc Trí đá Diệp Hoan đi.

Cho đến khi đề nghị biến thành cầu xin, cầu khẩn rồi mà Thẩm Đốc Trí vẫn cứng nhắc từ chối.

Ông ta lạnh lùng nói với Hà Bình, bất kể như thế nào gã cũng phải luyện khối sắt thép Diệp Hoan này thành thép tinh, không thực hiện được nhiệm vụ thì chức đội trưởng đại đội đặc chủng gã cũng đừng làm nữa, chuyển nghề về nhà địu con đi.

Hà Bình mắt hỏ rưng rưng, tuyệt vọng đáp ứng.

Một không muốn chào chờ ở quân doanh, một càng không muốn lưu hẳn ở quân doanh, thực tế ý nghĩa của hai người không bàn mà hợp, không hề xung đột, thế nhưng ý chí của Trầm lão ngũ cao hơn tất cả, không muốn đợi nhất định cũng phải chờ tiếp, không muốn lưu nhất định cũng phải lưu.

Trở lại trại lính, Hà Bình oán hận Diệp Hoan đủ điều, vì vậy lúc thao luyện gã càng bắt làm thêm nặng, bình thường chỉ tập đội hình hai giờ thì nay thành bốn giờ. Diệp Hoan dĩ nhiên là chống cự đủ điều, cách gì cũng đều dùng qua, giả bộ ngất xỉu, giả bộ bệnh, thậm chí cố ý thể hiện tư thế heo ngất xỉu không sợ tạt nước sôi nhưng những biện pháp này đều bị Hà Bình dễ dàng hóa giải.

Cách hóa giải rất đơn giản mà thô bạo, Hà Bình trực tiếp dùng nắm đấm nói cho Diệp Hoan biết trong quần thể đặc thù như bộ đội, có thực lực mới có quyền lên tiếng, bọn yếu đuối vĩnh viễn chỉ có thể bị uốn nắn, nếu không muốn bị uốn nắn thì chỉ có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ.

Những lời này nghe cũng có lý, bên trong ít nhiều cũng mang theo vài phần về chuyên tâm cố gắng, nếu Diệp Hoan là dạng đàn như Hứa Tam Đa* không khéo đã hô to “Không vút bỏ không buông tha” dốc sức rèn luyện rồi.

*Một nhân vật trong tiểu thuyết và phim chuyển thể, rất thực thà, yếu đuối và có phần dần dện đã dần trở nên kiên cường, mạnh mẽ trong quá trình nhập ngũ.

Có điều, Diệp Hoan không phải Hứa Tam Đa, lặn lội trong xã hội nhiều năm như thế, hẳn đã trở thành lão bánh quẩy*.

*Có hai nghĩa: Chỉ người lồi đời, lấu cá; bánh quẩy (Diệp Hoan thường mua ăn sáng).

Lão bánh quẩy sẽ không dễ bị lừa, Diệp Hoan nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Thẩm Đốc Trí đưa hẳn tiến vào quân doanh rèn luyện nhằm mục đích gì, hơn nữa bản thân hẳn cũng không hề hứng thú với việc tham gia quân ngũ. Giờ đây là thời đại hòa bình, tham gia quân ngũ chỉ là để rèn luyện thể lực, ông đây bản

rộn như thế làm sao có thời gian đi luyện thể lực chứ? Thắm lão tam đã ăn một cục gạch của ông, không lẽ gián tiếp chọi cho Thắm lão ngũ choáng đầu luôn rồi hả?

Theo quy định cầu đại đội, tân binh nhập doanh mới đầu không được phép gọi điện thiện, càng hông được phép sử dụng điện thoại di động.

Thế nhưng khi Diệp Hoan nói muốn gọi điện thì Hà Bình lần đầu tiên không có ngăn cản gì mà còn cho phép Diệp Hoan sử dụng điện thoại quân đội trên bàn làm việc của gã.

Diệp Hoan cũng không khách sáo gì với ông ta cả, bèn gọi điện cho Chu Mị bắt nàng nghĩ mọi cách phái người sang Châu Âu, tới các thành thị hỏi thăm chỗ ở của Kiều Mộc, đặc biệt phải chú ý tới các trường đại học học viện ở các nước Châu Âu, rất có thể Kiều Mộc đã giấu họ giấu tên học thêm, cũng có thể đi dạy học, nếu như có manh mối nhất định phải báo cho hắn biết. Chỗ cuối cùng Kiều Mộc mất tích là Châu Âu, Diệp Hoan đoán rằng nàng vẫn dừng lại ở một quốc gia Châu Âu, bắt đầu tìm kiếm nàng ở Châu Âu hiển nhiên là sáng suốt.

“Nếu như vẫn không tìm thấy thì sao?” Giọng của Chu Mị có phần buồn bã.

“VẬY sang Châu Mỹ, Châu Phi! Dù phải đến Châu Nam Cực cũng phải tìm ra cô ấy!” Diệp Hoan cứng rắn nói.

Chu Mị khẽ thở dài: “Diệp Hoan, em thật sự không muốn gọi nước lạnh cho anh nhưng anh mù quáng tìm kiếm cô ấy như thế, ngay cả một phương hướng cũng không có thực sự không khác gì mò kim đáy biển cả, rất khó có kết quả.”

Diệp Hoan trầm mặc hồi lâu rồi cất tiếng thở dài, khàn khàn nói: “Tìm đi, hãy tìm nữa đi, chỉ có không ngừng tìm kiếm cô ấy, anh mới có thể cảm giác mình sống, anh mới có thể có một chút hi vọng và động lực sống tiếp...”

Chu Mị cũng trầm mặc hồi lâu rồi thở dài buồn bã: “Được rồi, em nhất định cố hết sức. Cho tới giờ, chúng ta đã chi hơn tám triệu Euro thuê thám tử ở hơn mười thành phố Châu Âu toàn lực tìm kiếm giúp chúng ta, đồng thời công khai treo giải thưởng mười triệu Euro tìm kiếm chỗ Kiều Mộc ở, dù chỉ là một manh mối, chỉ cần giúp được chúng ta là có thể nhận được giải thưởng. Diệp Hoan, anh không nên nóng vội, người có tâm trời sẽ không phụ, nhất định sẽ có tung tích của cô ấy.”

“Chu Mị, cảm ơn em, tất cả nhờ em...”

“Sinh hoạt trong quân doanh có khổ lắm không?” Chu Mị đau lòng nói.

Việc Diệp Hoan bị Thắm Đốc Trí đập vào trại lính, bọn Chu Mị Hầu tử đều nghe nói nhưng không có cách nào ngăn cản, bởi vì đây là ý tứ của toàn thể nhà họ Thắm, hơn nữa bọn họ cũng thuyết phục thành công Chu Dung, thứ nhất là để cho Diệp Hoan rèn luyện sức lực, nhân cách, cọ xát tâm chí, thứ hai cũng để Diệp Hoan không tiếp tục gặp rắc rối, gặp rắc rối còn là chuyện nhỏ, nếu sơ ý một chút quẳng cái mạng nhỏ của hắn đi thì không xong.

Chu Dung đại khái cũng đấu tranh nhưng sau khi cân nhắc cuối cùng lại cắn răng đồng ý. Phỏng chừng bà cũng lo mai này Diệp Hoan thực sự gặp phải đại họa bồi thường tính mệnh gì, bà hiểu rất rõ bản lĩnh rước họa của con trai.

Ấy nhưng nếu để cho Chu Dung biết huấn luyện trong trại lính đại đội đặc chủng tàn khốc đến mức độ như thế này thì có liều mạng bà cũng sẽ không nhẫn tâm đưa con trai đi chịu khổ như thế.

Nghe Chu Mị ân cần hỏi thăm, lòng Diệp Hoan thấy ấm áp. Hắn liếc nhìn qua Hà Bình đang ngồi vểnh râu sau bàn làm việc, nhẹ nhàng nói: “Không khổ, tập thành quen rồi, đại đội trưởng bọn anh mỗi ngày bị anh tẩn ba tráo, thỉnh thoảng còn bồi thêm ‘bữa ăn khuya’ nữa, lão đó bị bá khí của anh làm choáng váng, giờ cứ thấy anh liền cúi đầu chào.”

Chu Mị cười khúc khích: “Anh đấy, khoác lác phải không, anh cho đại đội đặc chủng là đất nặn chắc? Lam Kiếm là bộ đội chủ lực của Bộ Cảnh Vệ Thủ Đô đấy nha.”

Diệp Hoan ngửa mặt lên trời cười như điên nói: “Ông đây đánh cả chủ lực!”

Hà Bình ngồi sau bàn làm việc đập mạnh điện thoại, nhú mày nhìn Diệp Hoan.

“Tôi mỗi ngày bị cậu tấn ba tráo?”

Diệp Hoan vội cười bồi: “Tốt khoe ra xấu xa che lại, không thể để người nhà và bạn bè lo lắng mà.”

“Có muốn giờ tôi cúi đầu vái cậu không? Hử?”

“Không cần không cần, thế thực không thích hợp đâu, hay là để tôi vái ông một cái nhé?”

Hà Bình thở dài, ánh mắt lạnh lẽo lướt đến Diệp Hoan. Sao đại đội đặc chủng rất tốt đẹp lại tiến vào một kẻ ắt ơ thế này? Hơn nữa còn là loại côn đồ giáo dục thế nào cũng không thấy hiệu quả.

“Sếp Hà...”

“Nói bao nhiêu lần rồi ở đây không cho phép gọi sếp! Gọi tôi là đội trưởng.” Hà Bình xụ mặt lạnh lùng nói. Mỗi lần nghe Diệp Hoan gọi ông là “Sếp” đều như giọng hán gian trong khu Nhật chiếm* đang nịnh hót người đứng đầu Hoàng Hiệp Quân**, nhất là khuôn mặt khó ưa kia.

*Các vùng Nhật chiếm trong chiến tranh.

**Chỉ nhóm người Trung Quốc theo Nhật.

“Vâng, đội trưởng Hà. Thực tế ấy, tin là anh cũng nhìn ra tôi căn bản là không phù hợp đi lính, tôi cũng biết anh không muốn gặp loại binh lính như tôi...”

Hà Bình cười như không cười: “Ai nói tôi không muốn gặp cậu chứ?”

Diệp Hoan bĩu môi nói: “Mỗi lần anh nhìn tôi đều như ngắm con chuột, anh khinh tôi mù chắc?”

Hà Bình vui vẻ: “Anh đánh giá bản thân rất khách quan đấy.”

Diệp Hoan than thở: “Anh không cần sĩ nhục tôi đâu. Tôi nói thật anh chó đẻ bụng, chúng ta nhìn đối phương đều là đôi bên cùng ghét, sao anh không rộng lòng thả tôi trở về đi? Anh nhìn tôi ngọt ngọt tởm tởm, tôi nhìn anh cũng hận không nên gót giày vào mặt, cần gì phải bắt tôi chết dí ở đây chứ?”

Hà Bình cười lạnh nói: “Coi như cậu ăn nói thật lòng, có điều Diệp Hoan, tôi cho cậu biết tôi mặc kệ trước đây cậu là hạng gì, đã vào quân doanh này, cậu phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của tôi. Ở chỗ này tôi chính là ông trời, tôi chính là thần tiên! Vào quân doanh là rồng cậu phải cuộn cho tôi, là hổ cậu phải nằm cho tôi...”

“Nếu tôi là quả rắm thì sao...”

“Thì rắm ngay cho tôi” Hà Bình chột lấy lại tinh thần, cả giận nói: “Mày có là cái rắm cũng phải ở lại quân doanh cho ông đây. Muốn ông thả mày thả ra, trừ phi mày thực sự dùng để giày vò mặt ông!”

Thoáng dừng lại, giọng Hà Bình dần trở nên hòa hoãn: “Vừa rồi nghe cậu gọi điện, cậu một lòng muốn ra khỏi quân doanh gấp rút tìm người kia ư?”

Diệp Hoan vui mừng gật đầu, giọng nói có chút nặng nề: “Tôi mất đi nàng.”

Hà Bình thở dài nói: “Diệp Hoan, cậu nếu không thể mạnh mẽ lên thì có tìm được rồi cũng sẽ mất đi nàng lần nữa...”

Lúc trở lại nhà tập thể, Diệp Hoan lại lần nữa mặt mũi bầm dập.

Thời gian Hà Bình bắt hấn đứng quân lệnh càng ngày càng dài, cho dù không chịu nổi ngã xuống cũng phải cả người thẳng tắp như cây gỗ ngã xuống, nằm trên mặt đất cũng phải bảo trì tư thế bất động, thường gọi là “xác thẳng”, nếu như lúc ngã xuống Diệp Hoan bày ra tạo hình Lâm Đại Ngọc yếu ớt ngất xỉu thì chắc chắn ăn đòn tới bồi.

Ngày hôm nay thật bất hạnh, Diệp Hoan ngã về phía trước, mặt hôn đất...

Trong nhà tập thể, Sói đỏ, Sói xanh và Sói gẻ ba con sói đã kết thúc huấn luyện của mình, đang đều tự chỉnh lý nội vụ*. Thấy Diệp Hoan mặt mũi bầm dập đi tới, ba con sói đều cười ngoác hàm.

*Từ chỉ quân trang, chăn màn, giường chiếu, phòng ốc của binh lính trong quân đội.

“Lại bị đội trưởng chần chỉnh hả?” Sói ghẻ cười hỏi.

“Hôm nay không, tao là đàn ông chân chính mà, mỗi ngày đều bị người ta đánh thật mất mặt nên hôm nay ông đã tự đánh ngã mình!” Diệp Hoan xịu mặt mạnh mẽ nói.

Nửa tháng trôi qua, Diệp Hoan cùng ba con sói này dần quen thuộc nhau, giao tình không tính quá sâu nhưng chí ít cũng có thể đùa giỡn với nhau chút.

Cho tới giờ, Diệp Hoan vẫn chưa biết tên thực của ba người, bình thường vẫn nhất quán gọi bằng biệt danh, không rõ vì sao bộ đội đặc chủng lắm lòng như rứa.

Sói ghẻ tính tình có phần dễ gần, hần nháy mắt ra hiệu nói với Diệp Hoan: “Có phải hận đội trưởng lắm không? Khuyên cậu cố mà chịu đựng đi. Lúc bọn tôi mới tiến vào có ai là không bị ổng chần chỉnh đâu? Không qua ải này, cậu không có tư cách vào đại đội Lam Kiếm.”

Diệp Hoan buồn bực nói: “Tôi còn ước gì lão đuổi tôi đi này. Các cậu lúc bị lão nắn gân không phản kháng gì sao?”

“Vừa mới bắt đầu dĩ nhiên chẳng phục ổng. Bọn tôi đều là tuyển chọn từ các đại đội trinh sát quân khu, ở bộ đội của mình đều là nhân vật một mình gánh vác một phương, có gì đến đây lại phải nhìn sắc mặt ổng đây.”

“Sau đó thì sao?”

Sói ghẻ thở dài nói: “Phản kháng vô dụng, đội trưởng siêu biến thái, lần đầu tiên cả đội tập hợp đã buông ra một mệnh lệnh cho bọn tôi cùng xông lai đánh hội đồng ổng, kết quả toàn bộ bọn tôi nằm xuống mà ổng còn đứng đó.”

Sắc mặt Diệp Hoan nhất thời tái đi.

Sức mạnh khủng khiếp như thế thì đến năm nào tháng nào mới có thể luyện tới cảnh giới có thể dùng gót giày vả mặt lão đây?

178. Chương 180: Nhà Tù.

Trên thực tế, nếu dùng đế giày đập vào mặt Hà Bình thì không được, vậy nên bây giờ Diệp Hoan đang suy nghĩ phải làm thế nào để có thể trốn ra khỏi cái quán doanh quỷ quái này.

Hà Bình đã nói trước, chỉ cần hần có bản lĩnh bước ra khỏi cửa quân doanh một bước thì ông ta sẽ không ngăn cản hần rời đi. Thật ra, lời này của ông ta có hàm ý cảnh cáo nhưng căn bản là Diệp Hoan chẳng màng đến ý tứ này.

Hần không thể nào tưởng tượng được bản thân mình cứ phải chết dí ở đây để tham gia mấy đợt huấn luyện địa ngục tăng cơ bắp như mấy tên mãnh nam trong doanh trại này, rồi có khi còn phải xung phong ra ngoài trận tuyến chiến đấu kịch liệt. Cái cảnh máu tanh tràn khắp, máu thịt tung tóe, đến lúc ngắc ngoải vẫn còn cổ ngoạc mồm nói thêm một câu “Ta sẽ trở về” làm hần không chịu nổi, mà cái loại tình tiết máu chó như thế cũng rất vô nghĩa.

Tại sao Thảm Đốc Trí lại đẩy hần vào quân doanh, Diệp Hoan không rõ mục đích của ông ấy lắm nhưng nhờ vào cuộc điện thoại của Chu Mị hai ngày trước thì hần cũng biết được chút ít lí do.

Có lẽ là thời cơ chín muồi rồi, cũng có lẽ là muốn tìm một lối thoát cho con trai ra khỏi miệng vực nên thừa dịp Thảm Đốc Nghĩa đang nằm viện, tạm thời cách , Thảm Đốc Lễ đã có rất nhiều hành động đáng lưu ý. Ông cũng liên tục đi lại với những người trợ giúp đặc lực trong phe cánh của Thảm Đốc Nghĩa.

Bầu không khí chính trị tại Bắc Kinh càng thêm phức tạp. Gia tộc cùng gia tộc vừa có thể hợp tác vừa có thể đối đầu nhau ở trên nhiều lĩnh vực và cả quân đội. Chẳng hạn như gia tộc này có con cháu đang nắm giữ chức vị quan trọng ở Bộ tài chính thì gia tộc đó có quyền can thiệp lời nói vào, hoặc gia tộc kia có con cháu phụ trách việc tiêu dùng ngân sách nhà nước thì tất nhiên là gia tộc đó cũng sẽ có được địa vị trong lĩnh vực này. Những gia tộc này vừa hợp tác lại vừa trấn áp lẫn nhau tạo nên một thế cân bằng hết sức vi diệu.

Có điều mọi chuyện cũng không phải chỉ đơn giản như vậy, không phải gia tộc nào cũng trên dưới thuận hòa, tỷ như Thẩm gia. Khi thế lực ở bên ngoài công kích thì tất cả con cháu Thẩm gia sẽ đoàn kết nhất trí để chống lại, nhưng lúc bình thường thì các anh em trong nhà cũng kéo bè kết cánh đấu đá nội bộ kịch liệt.

Chuyện mấy anh em Thẩm gia đấu đá nhau đã không phải chuyện một, hai năm. Những năm gần đây đã tranh đấu ngoài sáng, trong tối không biết bao nhiêu lần. Cả hai phe đều có được có mất, miễn cưỡng cũng coi như duy trì ở thế cân bằng.

Lần này Thẩm Đốc Lễ ra tay mạnh mẽ, bên ngoài nhìn vào thì thấy là thời cơ chín muồi ra, nhưng thật ra cũng là do Thẩm lão gia tử ngầm đồng ý. Việc Diệp Hoan phóng hỏa đốt nhà tổ, hành hung chú ba đã truyền khắp giới thượng lưu Bắc Kinh. Thẩm gia vô cùng mất mặt vì chuyện này, Thẩm lão gia tử dù có tức giận cũng sẽ không chấp nhặt với bậc cháu như Diệp Hoan nhưng người khởi xướng chuyện này là lão tam Thẩm Đốc Nghĩa đã làm cho ông rất bất mãn. Nếu như không phải Thẩm Đốc Nghĩa tự tiện chia rẽ uyên ương thì đâu có chuyện này xảy ra

Làm sao mà Thẩm gia lại để mình bị mất mặt như vậy được?

Diệp Hoan bị đưa vào quân doanh là chủ ý của Thẩm Đốc Trí, đây cũng xem như là một loại cảnh cáo nhẹ, vừa là một hình thức rèn luyện. Phương án này được mọi người Thẩm gia đều chấp nhận, kể cả Chu Dung.

Nhưng sự tình hôm nay cũng không thể trách phạt mỗi Diệp Hoan được, đương nhiên Thẩm Đốc Nghĩa cũng phải gờ lưng chịu trách nhiệm. Vì vậy theo mấy cái gõ tay của Thẩm lão gia mà Thẩm Đốc Nghĩa tạm thời bị cách chức, nằm viện điều dưỡng một thời gian. Quyết định này của Thẩm lão gia đã bao hàm ý tứ sâu xa.

Chu Dung xót xa con trai bị ủy khuất nên đến Thẩm gia đòi lại công bằng. Sau khi bà nghe được quyết định sâu xa kia cũng đành lặng lẽ chấp nhận. Nếu không, con trai mình phải vào doanh trại chịu khổ mà đầu sỏ gây tội nghiệt vẫn bình yên vô sự thì với tính cách bao che của Chu Dung, chắc chắn sẽ liều mạng phản đối.

Bà muốn đòi lại công bằng cho con trai, kết quả là Thẩm lão gia đã cho bà một sự công bằng.

Trước khi Thẩm Đốc Trí đưa Diệp Hoan vào quân doanh, ở trên xe ông cũng đã nói lần này chú ba Thẩm không chỉ chịu tổn thương về mặt thân thể, lời này tuy rằng hơi hợt nhưng lại có ẩn ý phía sau, có điều tâm tình của Diệp Hoan lúc đó rất sa sút nên không nghe ra được mà thôi

Lấy thân phận địa vị của Thẩm Đốc Trí thì ông cũng không thể nói toạc chuyện ra được.

Người Trung Quốc nói chuyện rất trọng ý tứ, ngôn ngữ đẹp đẽ, cao quý hàm súc, giống như xem múa thoát y vậy. Một vũ nữ khi múa thoát y phải dần dần cởi từ lớp ngoài vào lớp trong, cứ phải nửa kín nửa hở mới càng kích thích được dục vọng trong lòng bọn đàn ông, làm máu dê của họ sôi sục. Nếu vừa lên sân khấu đã lột trần như nhộng thì sẽ không gây được hứng thú cho cánh đàn ông.

Tạm thời, Diệp Hoan biết mình không thể ra khỏi quân doanh được.

Ở quân doanh, Hà Bình cho hắn một phạm vi hoạt động, có thể tự do hoạt động bên trong phạm vi cho phép nhưng nếu như dám ra ngoài nửa bước thì súng đạn của binh sĩ sẽ không có mắt. Tuy rằng Diệp Hoan nghĩ binh sĩ canh gác sẽ không dám nổ súng nhưng nhìn cái họng súng đen ngòm lại khiến da đầu của người ta tê rần. Có lẽ bọn họ không dám, nhưng lỡ như họ chẳng may cướp cò thì tính thế nào đây?

Ai dám đi đánh cược cái này?

Chỉ ít Diệp Hoan không dám. Hắn biết rõ, có thể đây không được tính là đội quân tinh nhuệ nhất trên thế giới nhưng bọn họ vô cùng phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp. Mệnh lệnh ban xuống, bọn họ sẽ tuyệt

đối chấp hành, không quan tâm cái gì gọi là thái tử Thẩm gia.

Vào doanh hai mươi ngày, Diệp Hoan đã thành công học xong phần huấn luyện trụ cột. Đối với thành tích của hắn, Hà Bình rất đau lòng bởi vì suốt hai mươi ngày mới chỉ học được cách nghiêm nghị cúi chào. Ông ta đường đường là đội trưởng đại đội đặc chủng, chức vị thượng tá, tất cả cấp dưới đều là bộ đội tinh nhuệ, thế mà ông ta lại phải hạ mình đích thân đi huấn luyện cho một tên lính mới cấp thấp nhất. Điều này thật giống như giáo sư đại học mà phải đi đến vườn trẻ để dạy bọn nhỏ múa hát, càng kì quái hơn là tên học trò này lại vô cùng ngu xuẩn, một bài học đơn giản nhất phải tốn mất hai mươi ngày mới xong.

Bỗng nhiên Hà Bình sinh ra ngoài nghi chính mình, lẽ nào ông ta không phải là một quân nhân chuyên nghiệp? Hoài nghi này thật là đã kích trí mạng với một người kiếm sống bằng chức nghiệp quân nhân như ông ta.

“Con mẹ nó, cậu là heo sao? Khốn nạn!” Bụi đất tung bay trên thao trường, Hà Bình trừng hai mắt đỏ bừng, vừa rống to vừa phun một ngụm nước bọt về phía Diệp Hoan đang đứng nghiêm.

“Báo cáo đội trưởng, không cho phép sỉ nhục nhân cách của lão tử!” Diệp Hoan nghiêm túc đáp lớn tiếng.

“Con mẹ nó, cậu nào có nhân cách? Heo cách mới đúng!” Hà Bình tức giận nói: “Hai mươi ngày, hai mươi ngày mới học được cách nghiêm, nghị! Thành tích loại này còn không bằng mấy đứa sinh viên tham gia tập huấn quân sự ở trường học! Nếu như cậu thật sự là cấp dưới của tôi thì lão tử đã sớm cầm súng bắn chết cậu rồi!” Diệp Hoan bĩu môi, nhiều lắm là vì thân thể cùng với năng lực phối hợp của tôi có mất thăng bằng một chút mà thôi, nếu ông cảm thấy tôi quá kém thì có thể thả tôi đi mà.

Hà Bình lạnh lùng nhìn về mặt của hắn!” Cảm thấy không phục có đúng không? Cậu muốn nói cái gì...?

“Báo cáo đội trưởng, không có gì để nói.”

“Muốn nói liền nói, trong ngoài không đồng nhất, lão tử không nhìn nổi loại người như cậu.”

“Báo cáo đội trưởng, vậy tôi sẽ nói lời ở trong lòng.”

“Nói!”

“Báo cáo đội trưởng, con mẹ nó, ông là tên khốn kiếp, nếu ông có em gái thì tôi sẽ cưỡng hiếp cô ta, báo cáo xong xuôi!”

“... ..”

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết của Diệp Hoan truyền ra, vang vọng cả thao trường. Huấn luyện riêng môn học cơ sở xong, Hà Bình chính thức lệnh cho Diệp Hoan trở về đại đội, cùng huấn luyện chung với các chiến sĩ.

Huấn luyện rất gian khổ, quả thật là cực kì tàn khốc, Diệp Hoan vừa mới thử ngày đầu tiên thì suýt chút nữa đã mất mạng

Năm giờ rưỡi sáng, đeo hai mươi cân vật nặng rồi chạy năm cây số khởi động.

Đến tám giờ, chạy lên chạy xuống các bậc thang 300 lần, bò qua tấm lưới sắt dài 30m ba nghìn lần.

Còn những nội dung luyện tập gì ở phía sau Diệp Hoan cũng không biết bởi vì khi huấn luyện đến nội dung thứ hai thì hắn đã được đưa vào phòng y tế.

Hà Bình đương nhiên không buông tha cho Diệp Hoan, ngày hôm sau lại tiếp tục huấn luyện. Khi chịu đựng đến hết nội dung huấn luyện thứ 2, Diệp Hoan lại ngất đi. Liên tục vài ngày như vậy, Diệp Hoan hồn nhiên không phát hiện sự dẻo dai của hắn đã tăng lên nhanh chóng.

So với lúc mới vào quân doanh, làn da của Diệp Hoan càng thêm đen hơn, vết thương trên người cũng nhiều hơn, nhưng bắp thịt trên người càng ngày càng săn chắc, càng trắng kiện, ánh mắt cũng thêm mấy phần kiên định.

Hai mươi mấy ngày đã thay đổi một tên lưu manh cà lơ phớt phơ thành một người đàn ông trầm ổn kiên nghị.

Thẩm Đốc Trí nói không sai, bộ đội là cái lò nung lớn, cho dù là sắt vụn cũng có thể luyện thành Tinh Cương, dường như câu nói này đã thành chân lí. Một buổi chiều lặng lẽ, ánh mặt trời đang dần rút về tây, Diệp Hoan ngồi xồm bên trong hàng rào sắt, hai mắt đắm lệ nhìn Chu Mị, Trương Tam, Hầu Tử.

Ba người xuất hiện ở đây làm Diệp Hoan hơi bất ngờ vì theo quy định doanh trại của bộ đội đặc là khu vực cấm. Nghiêm cấm dân thường đến gần khu vực này chứ đừng nói là đứng sát hàng rào thép này.

Sau khi Chu Mị giải thích thì Diệp Hoan mới hiểu được đây là do Thẩm Đốc Trí bật đèn xanh cho phép.

Trước khi Diệp Hoan bị Thẩm Đốc Trí bắt vào quân doanh đã từng nói phải ra nước ngoài để tìm kiếm tung tích Kiều Mộc. Kết quả là Diệp Hoan còn chưa kịp xuất viện đã đột ngột mất tích. Hầu Tử cùng Trương Tam cuống quýt như kiến bò chảo nóng, sau cùng thì Chu Mị nói cho bọn họ biết Diệp Hoan đã đi lính rồi. Hai người còn tưởng Chu Mị đang đùa giỡn nên cầu xin muốn gặp hẳn. Trương Tam, Hầu Tử là bạn nối khố của Diệp Hoan, từ nhỏ đến lớn chưa từng xa hẳn nên Chu Mị không thể cự tuyệt yêu cầu này. Thế là Chu Mị tìm tới Thẩm Đốc Trí, xin ông tạo cơ hội để ba anh em họ có thể gặp nhau một lần.

Thẩm Đốc Trí tuy rằng ngày thường đối xử với Diệp Hoan có hơi hà khắc nhưng ông cũng không phải người không thấu tình đạt lý, ông đáp ứng sẽ cho bọn họ gặp mặt. Tuy nhiên vì Diệp Hoan không được phép ra khỏi quân doanh nửa bước, vì vậy cảnh tượng này mới xuất hiện.

“Anh Hoan, anh đen đi nhiều, cơ thể cường tráng hơn rồi...” Hầu Tử rưng rức nói.

Hốc mắt Diệp Hoan cũng ướt ướt: “Mẹ nó, đừng có nhiều lời, mau mau cho lão tử một liều thuốc!”

Cách hàng rào, Diệp Hoan nhận lấy liều thuốc Hầu Tử đưa, hắn cuống quýt hít một hơi thật lâu, sau đó chậm rãi thở ra, trên mặt liền hiện ra bộ dáng hưởng thụ.

“Con mẹ nó, rốt cuộc đây là gì!” Hầu Tử oán hận mắng: “Không trêu ai không chọc ai, tại sao chú năm của anh lại đưa anh vào trong quân doanh, còn chỉnh anh thành như thế? Có phải anh đã thả con ông ta xuống giếng không?”

Diệp Hoan hút thuốc xong mới chậm chậm nói: “Lão tử đi ra ngoài được, nhất định sẽ vớt con ông ta xuống giếng.”

Trương Tam tức nổ nói: “Nhìn bọn họ hành hạ anh thành bộ dáng thế này, anh Hoan, em đi báo cảnh sát tố cáo bọn họ lừa gạt người vô tội.”

Diệp Hoan thở dài nói: “Ngày hôm qua tao đã gọi cho 110 rồi. Họ bảo không quản được chuyện này, quyền định đoạt thuộc về quân đội, họ còn nói đừng gây tai họa cho cảnh sát và nhân dân nữa” Hầu Tử, Trương Tam ngăn người, vẻ mặt ưu thương nói: “Vậy anh muốn ở trong này chờ đợi đến khi nào? Không định đi tìm Kiều Mộc nữa sao?”

Diệp Hoan chỉ chỉ đám bộ đội gác cổng, nói: “Nhìn thấy hàng rào này không? Nếu như bây giờ tao bước ra khỏi đây một bước thì bọn kia sẽ nổ súng ngay. Nhưng nếu có một ngày, tao dựa vào sức mình đang hoàng vượt qua đám lính kia để đi ra ngoài thì bọn họ sẽ thả tao xuống núi trừ gian diệt bạo, khoái ý ân thù”

Hầu Tử tuyệt vọng nói: “Xong rồi, anh Hoan, thế này thì không khác gì tù chung thân đâu, với bản lãnh của anh thì làm sao mà đi ra khỏi đây được cơ chứ.”

179. Chương 181: Kẻ Mạnh Làm Vua.

“Ngồi tù một gông” bốn chữ này khiến Diệp Hoan thật tuyệt vọng

Hắn không biết vì sao Thẩm Đốc Trí và Hà Bình nhất định phải dùng việc “Bước ra khỏi cửa quân doanh” để làm tiêu chuẩn duy nhất cho kết quả huấn luyện của mình. Hắn biết rõ thể chất của mình so với đám đặc chủng cả ngày lẫn lộn bò toài trên bãi tập kia quả thật là như gà con trong bầy hạc. Muốn ra khỏi cái

quân doanh này thì phải đấu “trí” đấu “dùng” với bọn họ mà Diệp Hoan cảm giác rõ ràng rằng mình ngay cả xách giày cho bọn họ cũng không xứng.

Diệp Hoan, nam, hai mươi tuổi. Xét về thể lực, dùng hết sức lực chỉ có thể nâng được 100 cân tạ (tương đương với 50kg Việt Nam). Xét về trí tuệ, muốn xách dép cho Albert Einstein cũng không có cửa. Vậy nên việc ra khỏi cửa quân doanh cũng khó như lên trời.

Chơi trò liều mạng khẳng định không ăn thua rồi, có lẽ cũng chỉ đành phó mặc cho may rủi

Giờ phút này, chính bản thân Diệp Hoan cũng phải xấu hổ thừa nhận hẳn quả thật là phế thải, còn là loại phế thải không thể tái sử dụng được. Ngoại trừ làm củi đốt thì không tìm được giá trị nào khác.

Khách quan mà nói, nếu như Thẩm Đốc Trí và Hà Bình kiên quyết không mềm lòng thì Diệp Hoan rất có thể sẽ dưỡng lão luôn ở trong này. Phế vật có sống bao nhiêu năm đi nữa vẫn là phế vật thôi. Dù già rồi thì cũng chỉ là lão phế vật, tính chất của nó không hề thay đổi.

Dù rất đau xót nhưng vẫn phải thừa nhận đây là sự thật.

“Ta là phế vật!” Diệp Hoan cúi thấp đầu, lệ rơi đầy mặt.

Hầu Tử thương cảm nói: “Anh Hoan, sau khi vào đây, anh quả nhiên đã thay đổi rất nhiều. Trước kia chúng em cứ ngỡ cả đời anh sẽ không nhận ra được sự thật này chứ”

Diệp Hoan khóc ròng: “Lăn sang một bên! Anh mày đã đau đớn lắm rồi, đừng có cứ thêm vào vết thương của tao”

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn Chu Mị đang len lén cười, hỏi: “Có tin tức gì của Kiều Mộc chưa?”

Nụ cười của Chu Mị lập tức nhạt đi, đầu ngoảnh sang phía khác

Cô thật sự không đành lòng nhìn vẻ mặt tràn đầy chờ mong kia. Nó làm cô đau đớn, không biết là đau vì Diệp Hoan hay là đau cho chính bản thân cô

Đôi mắt mong đợi của Diệp Hoan âm thầm xuống, ngồi dưới đất tự lẩm bẩm: “Làm sao lại không có chút tin tức gì chứ? Rành rành là một người sống làm sao lại không tìm được chút tung tích nào?”

Chu Mi thương tâm khuyên bảo: “Diệp Hoan, anh đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu anh đã phải vào đây rồi thì cứ an tâm huấn luyện cho tốt. Khi anh đạt đủ điều kiện để rời khỏi đây thì sẽ toàn tâm toàn ý đi tìm Kiều Mộc”

Diệp Hoan bực bội giật tóc, cá giận: “Tôi sao mà an tâm cho được? Kiều Mộc một thân một mình ở đâu không biết, tôi không thể làm gì cho cô ấy, lại phải chết dí ở chỗ này hứng chịu những trò huấn luyện vô nghĩa kia...”

Chu Mị vẫn dịu dàng an ủi: “Kiều Mộc là một cô gái dũng cảm. Anh phải tin tưởng cô ấy nhất định sẽ sống tốt ở nước ngoài. Hơn nữa, chuyện cô ấy mất tích có rất nhiều điểm kỳ quặc: Nhanh như vậy đã lấy được quốc tịch Anh, tung tích lại được xếp vào hạng cơ mật quốc gia. Nhất định sau lưng cô ấy có người âm thầm bảo vệ. Anh không cần lo lắng như vậy”

Diệp Hoan nhú mày: “Chuyện này đúng là kỳ lạ. Cho đến bây giờ tôi vẫn không nghĩ ra từ lúc nào mà Kiều Mộc lại có họ hàng, bạn bè gì ở nước ngoài? Hơn nữa quan hệ này phải thật mật thiết. Cha mẹ cô ấy có lẽ cũng là người dân bình thường thôi, không thể có năng lực lớn như vậy được...”

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn Hầu Tử, Trương Tam: “Chúng ta sống chung với cô ấy nhiều năm như vậy. Hai đứa có từng nghe qua Kiều Mộc nhắc đến bạn bè hay thầy cô giáo nào ở hải ngoại không?”

Hầu Tử, Trương Tam nhanh chóng lắc đầu: “Anh sống cùng một mái hiên với Kiều Mộc mà còn không biết thì chúng em sao biết được”

Chu Mị cười nhẹ: “Đừng suy đoán nữa. Sau này tìm được cô ấy rồi thì hết thấy bí mật đều sẽ tự sáng tỏ”

Chu Mị nháy mắt: “Bí mật tạo nên sự quyến rũ của người phụ nữ”

.....

Diệp Hoan không tiêu tốn tâm tư ngồi suy đoán bí mật của Kiều Mộc nữa. Đúng như lời Chu Mị nói, sau này tìm được cô ấy thì tất cả bí mật đều sẽ tự sáng tỏ. Hiện giờ điều Diệp Hoan mong muốn chính là làm thế nào rời khỏi quân doanh này.

Vài ngày huấn luyện tiếp theo, Diệp Hoan đã miễn cưỡng vượt qua được hạng mục thứ hai. Khi hắn nghiêng ngã thở hổn hển đằng sau tấm lưới sắt, mắt nhìn lại chặng đường vừa trải qua mà không dám tin.

Đeo vật nặng chạy năm cây số. Chạy lên chạy xuống cầu thang ba trăm lần, bò qua lưới sắt 30m 300 lần. Những điều này một người trưởng thành bình thường không thể nào làm được, thế mà hắn cuối cùng đã làm được.

Diệp Hoan kinh hãi vô cùng, trong lòng còn ngẫm đắc ý. Bộ đội đặc chủng cũng chỉ đến thế mà thôi, anh đây huấn luyện vài ngày đã có thể vượt qua hai hạng mục. Xem ra bản thân hắn có thiên phú trời sinh để làm một chiến binh bảo vệ hòa bình thế giới rồi.

Diệp Hoan mãi chìm trong tâm trạng đắc ý mà quên mất rằng đây chỉ là hai hạng mục dễ dàng nhất của khóa huấn luyện. Hắn hoàn thành được hai hạng mục này cũng chỉ coi như khỏe mạnh hơn người bình thường một chút xiu, chứ so với bộ đội đặc chủng thì vẫn chưa thể xách dép được cho người ta.

Thế nhưng Diệp Hoan hoàn toàn không thêm quan tâm đến sự thật tàn khốc ấy. Hiện giờ hắn đã tự coi mình là kỳ tài võ học ẩn dật trong nhân gian, việc bước ra khỏi quân doanh tưởng chừng dễ như ngoáy mũi. Vì vậy, tâm tư Diệp Hoan lại lần nữa trù tính kế hoạch đào tẩu.

Liều mạng thì đương nhiên phải liều nhưng mà Diệp Hoan còn chưa tự tin đến mức cho rằng một mình hắn đấu lại được đại đội trưởng đội đặc chủng. Như vậy quá hoang tưởng, dù là thiên tài cũng cần thời gian phát triển.

Đã không đấu sức được thì phải đấu trí

Đấu trí, ý nghĩa như tên, chỉ có thể dùng trí tuệ thay cho sức lực

Hai ngày sau, đội trưởng Hà Bình đang ngồi trong văn phòng thì nhận được một cú điện thoại từ số lạ.

“Là đội trưởng Hà phải không?” Giọng nói của đối phương rất trầm

“Đúng vậy, anh là ai?”

“Ông không cần hỏi tôi là ai, tôi gửi cho ông một tấm hình, tự ông nhìn xem”

Điện thoại vang lên âm báo có tin nhắn. Hà Bình lơ đãng quét mắt qua, giây tiếp theo chợt khựng lại, mắt cũng lóe lên tia sáng lạnh lạnh.

Trong tấm ảnh là thân thể trần truồng của đại đội trưởng Hà Bình đang tắm rửa trong phòng tắm chung. Góc độ chụp ảnh từ trên chiếu xuống dưới, lúc ấy ông đang nhắm mắt hơi ngửa cổ về phía vòi sen, hai tay vuốt tóc, theo dòng nước chảy xuống lộ ra cơ thể mạnh mẽ cường tráng vô cùng, ngay cả nơi tư mật kia cũng được phơi bày rõ mồn một. Không thể không thừa nhận tấm hình này chụp rất đẹp, thậm chí còn đậm chất nghệ thuật

“Anh có ý gì?” Hai con ngươi của Hà Bình đã co lại thành một đường thẳng mảnh như cây kim

Đối phương tận lực thay đổi giọng nói, cười lạnh: “Dáng người của Hà đội trưởng không tệ chút nào, cơ bắp cường tráng, đường cong quyến rũ. Nếu như bộ dạng đó của ông bị tôi bán cho mấy tờ tạp chí lá cải, phía trên ghi chú “Khoảnh khắc tắm rửa của đại đội trưởng đội đặc chủng khu vực Bắc Kinh” thì sẽ tạo ra hiệu ứng vang dội như thế nào nhỉ...”

Hà Bình lạnh lẽo nói: “Anh sẽ chết rất thảm”

“Không bằng chúng ta bàn một chút về điều kiện đi...”

“Anh muốn dùng tấm ảnh này để uy hiếp tôi?”

“Chỉ cần ông dẹp bỏ mấy lính gác canh cổng đi...”

Lúc đối phương say sưa nói điều kiện, ánh mắt Hà Bình lóe lên sát khí, vừa nghe điện thoại vừa đứng dậy đi đến ký túc xá của binh sĩ.

Lúc Hà Bình đi vào ký túc xá của Diệp Hoan, hắn đang nằm úp mặt xuống gối, mông chống lên trời, đưa lưng về phía cửa, eo éo nói với điện thoại: “Hà đội trưởng, điều kiện của tôi rất rộng rãi rồi. Không cần ông đưa tiền cũng không cần ông hiến sắc, chỉ đơn giản là dẹp bỏ mấy tên lính gác chướng mắt kia thôi. Nếu như ông không đồng ý thì vẫn có thể thương lượng tiếp. Nếu không, ông chỉ cần đánh bị thương mấy tên đó thôi cũng được. Yêu cầu của tôi đã hạ xuống mức thấp nhất rồi đấy, ông có chấp nhận hay không thì nói một câu đi”

Hà Bình không nói hai lời, đập mạnh vào cái mông tròn căng kia, hung hăng quát: “Ông mày không chấp nhận!”

Diệp Hoan hét lên rồi té oạch xuống đất, lúc hắn đứng lên, kinh hoảng nói: “Anh, anh..anh sao có thể...?”

Hà Bình cười lạnh, sát khí đầy mình: “Dám lén chụp ảnh để uy hiếp thượng cấp. Rất giỏi! Từ khi đại đội Lam Kiếm thành lập đến nay, cậu là người đầu tiên đấy. Diệp Hoan, cậu thật là can đảm!”

“Làm sao anh biết là tôi?”

Giọng Hà Bình lạnh lẽo như tiếng gọi từ địa ngục: “Góc độ chụp ảnh gần như vậy nhất định phải là người đứng cạnh tôi. Hôm qua đúng lúc cậu ở ngay cạnh tôi, cậu còn cởi chuồng tiến đến chào hỏi tôi, đã quên rồi sao?”

Diệp Hoan nguyên rủa trong lòng...

“Còn lời gì để nói không?”

“.....Ồ! Người ngoài hành tinh kia!”

Chát! Chát! Bụp! Bụp!

.....

Ngày hôm sau, mặt mũi Diệp Hoan bầm dập nằm ở trên giường trong ký túc xá, đang lúc rên rỉ ai oán thì kẻ thù lớn nhất xuất hiện trước mắt hắn

Thẩm Đốc Trí mặc quân trang, sắc mặt nghiêm nghị đứng ở cửa ra vào quan sát hắn, trên vai lấp lánh quân hàm cấp tướng.

Diệp Hoan vừa nhìn thấy ông ta liền giống như phát điên, nhảy phắt từ trên giường xuống đất, vợ vội chiếc giày ném về hướng Thẩm Đốc Trí

“Tên Thẩm Đốc Trí kia, mày chết đi cho ông!”

Thẩm Đốc Trí vẫn nhìn hắn chằm chằm, mặt không biểu tình

Chiếc giày chỉ cách Thẩm Đốc Trí hai bước nữa thì Hà Bình loáng cái xuất hiện từ sau lưng ông ta.

Khuôn mặt Diệp Hoan khi ném giày còn đang tràn đầy phẫn nộ, chớp mắt một cái liền biến thành vẻ mặt nhiệt tình tươi cười, vội vàng tiến lên nghênh đón, nắm tay Thẩm Đốc Trí lắc lắc không ngừng.

“Chú năm, chú đích thân đến thăm cháu thế này làm cháu cảm động quá. Chú ăn cơm chưa? Có mệt hay không? Hà đội trưởng, đặt giúp tôi một mâm cơm thịnh soạn, cứ tính vào lương của tôi!”

Thẩm Đốc Trí quan sát Diệp Hoan một hồi lâu, nhìn thấy làn da hắn đen hắc đi, cơ bắp bước đầu thành hình, khuôn mặt cũng rắn rỏi hơn, ông hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, cuối cùng đã có một chút thay đổi, giờ mới miễn cưỡng được tính là bộ dạng đàn ông, nhưng mà vẫn còn xa mới đủ”

Hà Bình trừng mắt liếc Diệp Hoan một cái rồi yên lặng lui xuống hai bước

Lúc này Diệp Hoan cũng thu hồi nụ cười giả lả, nhìn chằm chằm Thẩm Đốc Trí lạnh lùng nói: “Chừng nào còn chưa chinh chết tôi thì vẫn còn chưa đủ, có phải không?”

Thẩm Đốc Trí thở dài: “Diệp Hoan, vì sao cháu cứ luôn nghĩ rằng người khác muốn hại mình như vậy?”

“Bởi vì đúng là các người đã hại tôi”

“Ta là chú ruột của cháu, là từ cùng một bụng mẹ chui ra với bố cháu đấy” Thẩm Đốc Trí nhấn mạnh

Diệp Hoan cười khẩy: “Chú ba Thẩm Đốc Nghĩa kia không phải cũng chui từ cùng một cái bụng mẹ ra với các người hay sao?”

Ánh mắt Thẩm Đốc Trí âm trầm, thở dài: “Hắn không giống, Diệp Hoan, trên đời không có việc gì hoàn mỹ. Có mặt sáng thì cũng có mặt tối, có người tốt thì cũng có kẻ ti tiện, những điều này chúng ta không thể nào tránh được nhưng cháu không nên nghĩ rằng ta muốn hại cháu”

“Ông thì có gì không giống? Không nói không rằng tống tôi vào quân ngũ để tôi mỗi ngày đều bị đánh đập tra tấn. Chú năm thân mến, chú đây là đang dùng dao cùn cắt thịt người, chú còn ác độc hơn cả Thẩm Đốc Nghĩa kia đấy”

“Để cháu vào quân doanh là đề nghị của ta, cũng đã được toàn thể Thẩm gia chấp nhận. Lần trước cháu chọc vào họa lớn như vậy, nếu không có biện pháp răn đe thì Thẩm gia còn thể diện gì nữa?”

“Tôi không dựa vào thể diện của Thẩm gia để sống. Thẩm Đốc Trí, tôi không biết ông bắt tôi vào đây để làm gì nhưng tốt nhất là ông lập tức thả tôi ra ngoài. Kiều Mộc đã rời đi rồi, tôi nhất định phải đi tìm cô ấy về”

Thẩm Đốc Trí lạnh lùng nói: “Cháu đi đâu tìm con bé?”

Ánh mắt Diệp Hoan âm trầm.

“Diệp Hoan, ta biết rõ cháu đã phát động tất cả lực lượng của tập đoàn Đằng Long để tìm kiếm con bé trên khắp thế giới. Ta thành thật nói cho cháu biết, bố cháu và ta cũng đã vận dụng hết thể lực của Thẩm gia, thậm chí liên lạc cả với những đặc công đang ẩn mình tại nước Anh để điều tra tung tích con bé. Thẩm gia không phải đều lạnh lùng vô tình như cháu nghĩ, cháu bị ủy khuất, chúng ta đều rõ ràng, cũng tận lực đền bù lại sai lầm mà chú ba cháu đã gây ra”

“Vậy thì sao vào thời điểm thế này lại bắt tôi phải vào quân ngũ? Tại sao không để cho tôi ra nước ngoài đi tìm cô ấy?”

“Cháu có manh mối nào sao? Cháu định làm thế nào để tìm kiếm Nam Kiều Mộc?”

“Nơi cô ấy mất tích là ở Luân Đôn. Tôi bắt đầu tìm kiếm từ Luân Đôn là được rồi”

Thẩm Đốc Trí thương hại: “Làm sao tìm được? Cháu định hỏi từng người qua đường ở Luân Đôn hay định lên vào cung điện hỏi Nữ Hoàng Anh? Cháu như vậy không khác gì mò kim đáy bể hết”

Diệp Hoan không phản bác được. Hắn vẫn luôn ấp ủ kế hoạch đi Luân Đôn nhưng sau khi đến đó sẽ làm thế nào thì Diệp Hoan hoàn toàn không biết. Nếu quả thật đến bước đường cùng thì hắn sẽ thật sự vợ đại người qua đường để hỏi hoặc liều mạng xông vào cung điện gặp Nữ Hoàng Anh

Thẩm Đốc Trí nhìn vẻ mặt thần thờ của Diệp Hoan, thở dài: “Việc Nam Kiều Mộc mất tích đã vượt khỏi tầm kiểm soát của Thẩm gia. Chúng ta đang phái rất nhiều người đi điều tra manh mối, dù cháu đi Anh thì cũng có tác dụng gì? Diệp Hoan à, lúc này chưa có manh mối của Nam Kiều Mộc, sao cháu không thừa dịp nhân rồi này vào quân ngũ tôi luyện”

“Việc tôi đi quân ngũ có liên quan gì đến việc tìm kiếm Kiều Mộc?”

“Đương nhiên là có liên quan. Diệp Hoan, tự bản thân mình trở nên mạnh mẽ mới là sự mạnh mẽ đích thực. Chờ khi cháu có được thực lực của mình, rèn luyện được năng lực và sự gan góc thì mới có thể bảo vệ được những người quan trọng nhất bên cạnh cháu. Người cháu yêu cũng sẽ không phải bỏ xứ tha hương mà cháu không thể làm gì. Có biết vì sao chú ba cháu lại ra tay với cháu không? Bởi vì hắn không hề để cháu vào mắt, trong mắt hắn, cháu không có một chút uy hiếp nào nên hắn không chút cổ kị mà ra tay với Nam Kiều Mộc. Nếu như cháu có thực lực thì hắn sao dám lỗ mãng như thế?”

Thẩm Đốc Trí nhìn Diệp Hoan sững người, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng: “Ta để cháu vào quân ngũ không phải muốn hại cháu mà muốn để cháu được rèn luyện. Thế giới này chung quy vẫn là cường giả vi tôn (kẻ mạnh làm vua), một cường giả chân chính không phải dựa vào sự khôn lỏi hay là nông nổi làm liều mà được.

Một cường giả sẽ giống như một tòa núi cao không cách nào chinh phục được, chỉ cần lẳng lặng đứng một chỗ cũng khiến người ta cảm thấy kính sợ thực lực của hắn, rung động khí thế của hắn. Diệp Hoan, cháu là một đứa trẻ thông minh nhưng làm người lại vừa chính vừa tà, cái cháu khuyết thiếu chính là một con đường ngay thẳng. Nếu như cháu không thay đổi thì cháu vĩnh viễn sẽ bị người ta khi dễ, Thẩm gia cũng không thể nào bảo bọc cháu cả đời được”

Thẩm Độc Trí nhìn Diệp Hoan một lúc rồi xoay người đi ra cửa.

“Diệp Hoan, suy nghĩ thật kỹ lời ta nói. Cường giả chân chính phải là người nắm giữ được thể lực của chính mình, còn những kẻ ăn không ngồi rồi chỉ chăm chăm nhờ cậy bóng mát của gia tộc thì chỉ là đám cậu ấm mà thôi”

180. Chương 182: Vượt Ngục

“Ngọc không mài không sáng”

Thẩm Độc Trí nói nhiều như vậy, chung quy lại vẫn là câu nói kia.

Thực lực không chỉ là vũ lực của cá nhân. Ông đưa Diệp Hoan vào trong quân doanh mục đích lớn nhất là muốn tôi luyện hắn trở thành một người kiên nghị trầm ổn, cho dù tương lai sau này làm việc gì đều có thể có thành tựu.

Hoặc chí ít hắn sẽ không gặp phải rắc rối.

Tính cách của Diệp Hoan quá xốc nổi, không có khuôn phép cũng bởi hắn còn rất trẻ. Người trẻ tuổi bình thường có thể thừa dịp còn sung sức phóng túng phô trương nhưng Diệp Hoan thì không được. Thân thể của hắn bắt buộc hắn phải trầm ổn, dũng cảm và quả quyết, hay nói cách khác hắn không có tư cách phung phí thanh xuân của mình. Hắn là cháu đích tôn của Thẩm gia, chỉ một hành động nhỏ nhỏ cũng có thể mang đến vinh quang hoặc là phiền toái cho Thẩm gia.

Đó cũng là lý do lúc Thẩm Độc Trí đưa hắn vào quân ngũ, tất cả mọi người ở Thẩm gia kể cả Chu Dung đều không có bất kỳ phản đối nào.

Mọi người đều rõ ràng, làm như vậy không phải hại hắn mà là tốt cho hắn. Người chú năm không vừa mắt với thằng cháu này thực ra rất quan tâm Diệp Hoan, chỉ là ông giấu sự quan tâm đó ở sâu bên trong vẻ ngoài lạnh lùng khiến cho Diệp Hoan không phát hiện mà thôi.

Thẩm Độc Trí có nỗi khổ tâm, Diệp Hoan cũng có khổ tâm của riêng hắn.

Hắn vô cùng sốt ruột vì tung tích của Kiều Mộc. Tuy rằng trước mắt hắn không có bất kỳ manh mối nào, tuy rằng đã có rất nhiều người vì hắn mà hối hả tìm kiếm, nhưng hắn vẫn thực sự muốn tự mình đi tìm kiếm cô. Cho dù ...

Đúng vậy, Diệp Hoan vẫn quyết định phải thoát khỏi quân doanh, hắn không sợ chịu khổ, không sợ bị tôi luyện nhưng không phải là lúc này. Bây giờ hắn còn có việc khác phải làm.

Diệp Hoan đang đợi, hắn đợi thời cơ có thể bước ra khỏi cổng quân doanh.

Hà Bình vẫn tiếp tục huấn luyện hắn, người đại đội trưởng này bất cứ lúc nào cũng trưng ra bộ mặt như quan tài. Cho dù hiếm hoi lộ ra một chút tươi cười thì cũng là da cười thịt không cười, bộ dạng vô cùng quái dị, còn không thuận mắt bằng lúc nghiêm nghị.

Diệp Hoan càng ngày càng tiến bộ, mang phụ trọng chạy 5km, chạy cầu thang hay bò lưới sắt đã không phải là vấn đề. Chạy 400m có chuông ngại vật cũng đạt tới 1 phút 50 giây, mặc dù còn kém tiêu chuẩn 5 giây nhưng hắn có thể đạt tới thành tích này coi như là giỏi lắm rồi. Hà Bình mắt nhắm mắt mở coi như hắn thông qua. Về phần ném xa và chống đẩy hít đất, Diệp Hoan liệu mạng cũng đạt thành tích kém tiêu

chuẩn một chút, Hà Bình lần đầu tiên không có trừng phạt hần, ngược lại khẽ gật đầu, gương mặt khô cứng cũng thoáng qua một nét vui vẻ

Diệp Hoan lo lắng bất an hỏi Hà Bình xem thành tích của hần có được hay không, Hà Bình nhàn nhạt trả lời một câu: “Coi như cũng được.”

Hần liều mạng huấn luyện, chỉ đổi lại một câu nói “Coi như cũng được” để đánh giá thành tích, Diệp Hoan cảm thấy hơi nhụt chí.

Nhưng đám sai lang cùng ký túc xá sau khi biết thì muôn phần kinh hãi cho hần biết, cái “Coi như cũng được” trong miệng Hà Bình cũng tương đương với vô cùng xuất sắc rồi. Bọn họ là bộ đội đặc chủng chuyên nghiệp, huấn luyện từ trước tới nay mặc kệ thành tích trâu bò thế nào cũng không thể đổi được câu đánh giá này, ngược lại toàn nhận được lời mắng bọn họ là rác rưởi, tạp chủng. Bởi vì bọn họ là quân nhân tinh nhuệ, là do đại đội trưởng nghiêm khắc tuyển chọn ra từ tất cả các quân khu khắp cả nước, có thể nói là đi ngàn dặm chọn một binh vương, bản thân mỗi người đều đã trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc. Nhưng Diệp Hoan thì lại khác, Diệp Hoan vào quân doanh chỉ với tư cách là một người bình thường, người bình thường liều mạng có thể đạt thành tích như vậy, thật không phụ câu “Coi như cũng được” của Hà Bình rồi.

Huấn luyện vẫn diễn ra đều đặn.

Bộ đội đặc chủng đương nhiên không chỉ có mỗi việc chạy mãi một đoạn đường, bò dưới lưới sắt, tập chống đẩy - hít đất mà một bộ đội đặc chủng hợp cách bắt buộc phải tinh thông tất cả các kỹ năng quân sự, xạ kích, chiến đấu, máy tính, ô tô, máy bay, trực thăng, thậm chí cả lái tàu ngầm.

Sau khi miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn huấn luyện, Hà Bình để cho Diệp Hoan chính thức gia nhập đội ngũ bộ đội đặc chủng đang được huấn luyện.

Ngày thứ hai là huấn luyện bắn tỉa.

Trước mắt, bộ đội đặc chủng trong nước sử dụng súng trường tự động 95G, một loại súng có bán kính lòng nhỏ.

Buổi sáng, sau khi làm xong những công việc thường nhật, Hà Bình đưa cả đại đội đến sân tập bắn phía Bắc, hơn nữa còn đưa cho Diệp Hoan một khẩu 95G.

Cầm khẩu súng đen bóng trĩu xuống trong tay, Diệp Hoan không khỏi nổi lên một hồi kích động. Đây là lần đầu tiên hần được cầm súng thật nha, hơn nữa còn là súng tự động. Nhìn khẩu súng trong tay, Diệp Hoan hưng phấn đến đỏ mồm hôi.

Xạ kích bắn bia tính điểm, Diệp Hoan bị xếp vào nhóm thứ 3.

Thời đại này đã là thời đại khoa học kỹ thuật, trên sân tập bắn đã không còn binh sĩ vung vẩy cờ đỏ lớn tiếng bao cáo điểm số nữa, mà thay vào đó là màn hình điện tử chấm điểm.

Trải qua một tràng tiếng súng ầm ĩ, hai nhóm phía trước đã bắn xong, đến lượt nhóm của Diệp Hoan tiến lên kiểm tra hộp đạn và vũ khí. Diệp Hoan nhìn sang thấy đồng đội đang cúi đầu cẩn thận kiểm tra súng ống, hần cũng không hiểu cần kiểm tra những gì nhưng lại sợ xấu mặt nên cũng giả vờ giả vịt kiểm tra một hồi. Mệnh lệnh của Hà Bình phát ra, nhóm thứ ba bắt đầu nằm xuống chuẩn bị xạ kích

Diệp Hoan đã luyện được thói quen nghe lệnh, không chút do dự nhào vào trong một bụi cỏ, lòng bàn tay tiếp xúc với khẩu súng lạnh lạnh.

Trong khoảnh khắc nhào vào bụi cỏ kia, hần chợt có một ý tưởng kỳ quái

Trong tay hần chẳng phải đang có súng hàng thật giá thật hay sao? Muốn ra khỏi doanh trại không phải là chuyện đơn giản à? Chỉ cần quay súng chĩa vào đầu Hà Bình, còn phải sợ hần không ngoan ngoãn thả người đi sao?

Quả đúng là cơ hội trời cho đây rồi! Nghĩ đến đây cả người Diệp Hoan run lên vì hưng phấn

Cả đời Diệp Hoan đã từng trải qua rất nhiều tình huống: lúc thì làm Lôi Phong chống cướp, cũng có lúc làm lưu manh, bắt cóc tổng tiền, chuyện tốt chuyện xấu, việc thiện việc ác gì cũng đã trải qua rất nhiều nhưng tình huống cảm sung cường ép thượng tá quân đội thì vẫn còn đợi được khám phá.

Chỉ cần uy hiếp Hà Bình là mọi việc đều xong!

Cả người Diệp Hoan khẽ run lên, trong mắt là hưng phấn dào dạt. Mặc dù tầm mắt hắn vẫn luôn đặt trên tấm bia điện tử đằng xa nhưng tâm tư đã bay đến trên người Hà Bình đang đứng cách đó không đến hai mét sau lưng hắn.

Một kế hoạch thật hoàn mỹ!

Diệp Hoan cũng phải tấm tắc khen mình là thiên tài.

Trong lúc Diệp Hoan đang vô cùng kích động chuẩn bị thực hiện kế hoạch vĩ đại này thì chợt xảy ra một chuyện ngoài ý muốn

Một tiếng “cách!” nhỏ vang lên sau lưng, Diệp Hoan phát hiện một họng súng đen sì đang dí vào sau gáy mình.

Bên tai truyền đến giọng điệu bình tĩnh của Hà Bình: “Chuyên tâm bắn bia. Đừng có suy nghĩ bậy bạ, càng không nên làm mấy động tác nguy hiểm, nếu không cậu sẽ phải trả giá vô cùng đắt đỏ”

Diệp Hoan ngậy người, sau đó hai hốc mắt phấp phất. Tên đội trưởng chó má này rốt cuộc là yêu nghiệt từ phương nào chui ra thế

Diệp Hoan buông súng, nằm rạp trên đất, hai tay giơ cao, run giọng nói: “Đội trưởng, đừng xúc động! Tôi đầu hàng!”

Hà Bình vẫn tiếp tục dí súng lên gáy hắn, thản nhiên nói: “Ai cho phép cậu đầu hàng, nhặt sung lên! Mắt nhìn phía trước, chuẩn bị xạ kích”

Diệp Hoan khóc thành tiếng: “Đội trưởng ơi, đừng đùa nữa mà... Mọi người đều là người nhà cả. Anh cứ nhắm cái đó vào đầu tôi, mọi người đều đang chỉ trích chúng ta kia...”

“Tôi không ngại”

“...Đội trưởng à, tôi đã nghe thấy mở khóa an toàn rồi. Cần thật súng cướp cò đó”

“Nếu mọi chuyện êm đẹp thì sẽ không cướp cò được”

Diệp Hoan giơ cao hai tay, nước mắt giàn rụa cầu cứu đám đồng đội đang há hốc mồm theo dõi kịch hay

“Có ai thấy việc bất bình ra tay chính nghĩa không?”

“.....”

“...Báo động giúp ta cũng được”

“.....”

Lần huấn luyện xạ kích này, trong nhật ký của đội đặc chủng lại có thêm những ghi chép mới:

Diệp Hoan là người đầu tiên bị đội trưởng xem như bia ngắm.

Diệp Hoan là bộ đội đặc chủng có thành tích tệ nhất từ trước đến nay, 10 phát bắn hỏng 8 phát. Trong đó cũng không thể bỏ qua yếu tố tâm lý, cho dù là ai nếu bị người khác chĩa súng vào đầu thì thành tích cũng sẽ không thể tốt được

Diệp Hoan là bộ đội đặc chủng đầu tiên mở miệng xin hàng, là kẻ thiếu khí chất nhất trong đội ngũ

Còn có một dòng nữa, Diệp Hoan là bộ đội đặc chủng đầu tiên té xỉu ngay trên sân tập bởi vì sau khi bắn xong loạt đạn cuối cùng, súng của đội trưởng Hà Bình bất ngờ cướp cò. Không biết là vô tình hay cố ý mà viên đạn bắn ra sượt qua đầu Diệp Hoan, bắn vào bãi đất trên sân tập, cách đầu hắn chỉ vỏn vẹn một centimet.

Thời tiết âm áp, ánh nắng trải khắp muôn nơi. Mùa xuân tới rồi lại đi, xuân hạ thu đông cứ đều đặn theo quy luật của tự nhiên

.....

Sân bay thủ đô

Một bóng người cường tráng, rắn rỏi đi ra khỏi máy bay, xách theo hành lý đơn giản đi ra phía đại sảnh bên ngoài.

Đây là một người đàn ông khoảng tầm hai mươi lăm tuổi, mặt mũi diêm dăm, cử chỉ nho nhã lễ độ. Mỗi bước chân, mỗi cái đánh tay đều thật hoàn mỹ giống như lấy thước đo vậy. Có thể nhìn ra người đàn ông này đã được dạy dỗ rất tốt.

Tay cầm theo một cặp công văn màu đen, người đàn ông dừng bước trong đại sảnh, cởi bỏ một nút áo trên áo khoác rồi chậm rãi đi ra cửa

Một chiếc Audi màu đen đang lẳng lẳng chờ ngoài cửa, một người trung niên mặc bộ vét đen nhìn thấy người thanh niên liền cúi chào kính cẩn: “Duệ thiếu gia, chào mừng ngài trở lại Bắc Kinh”

Duệ thiếu gia này chính là Thẩm Duệ từng bị Thẩm Đốc Lễ đầy ải đến một huyện nghèo ở Tây Bắc.

Ánh nắng chói chang khiến Thẩm Duệ hơi híp mắt, làn da trắng trẻo hơi ửng lên. Thẩm Duệ cũng không vội lên xe. Hắn đứng trước cửa xe dang hai tay, thỏa mãn duỗi lưng hít thở bầu không khí quen thuộc đã xa cách quá lâu. Thẩm Duệ từ tốn ngắm nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ, trên mặt nhàn nhạt nét tươi cười nhưng trong mắt lại dâng lên sắc thái âm trầm.

Hắn không nói lời nào, bước vào trong xe. Âm thanh khởi động êm ái, chiếc ô tô chở Thẩm Duệ vào nội thành.

.....

Diệp Hoan không thể chịu đựng thêm nữa. Hắn lại bắt đầu trù tính kế hoạch chạy trốn

Mỗi lần Hà Bình nhìn thấy ánh mắt mưu tính của hắn thì đều cười mỉa mai. Anh ta thậm chí nhiều lần nói trắng ra với Diệp Hoan rằng với khả năng bây giờ của hắn thì xác suất thành công cơ bản là con số không. Chọn ra bất kỳ một người nào trong quân doanh, cho dù là tên lính gác cửa cũng có thể dễ dàng đánh bại Diệp Hoan sau đó đánh hắn đến nỗi mẹ hắn cũng không thể nhận ra hắn.

Diệp Hoan cảm thấy thật phần hận và chán nản khi biết rằng đó đúng là sự thật.

Muốn dựa vào sức lực mà lao ra khỏi quân doanh không khác nào châu chấu đá xe.

Dùng trí, vẫn chỉ có thể dùng trí

Nhưng dùng như thế nào?

Trong đầu Diệp Hoan đang ấp ủ một kế hoạch khổng lồ. Cần phải có một kế hoạch thật tỉ mỉ chứ cứ đợi chờ ở đây đoán chừng Hà Bình sẽ đùa chết hắn.

Hai ngày sau, Diệp Hoan lặng lẽ thai nghén ra một kế hoạch hoàn chỉnh

Việc Diệp Hoan chuẩn bị làm trong dân gian người ta hay nói là “chó cùng rút giậu” Diệp Hoan bây giờ cũng đã bị ép tới chân tường rồi nên hắn đã bị bức ra tiềm lực kinh người. Hắn định diễn lại bộ phim Vượt Ngục phiên bản Trung Quốc.

Mấy phương pháp bại não như đào tường hầm khinh thường dùng. Cái gọi là dùng trí đương nhiên là phải dùng phương pháp bí ẩn nhất, an toàn nhất, mau lẹ nhất để ra khỏi đây. Cái phương pháp đào đất kia, đào đến mấy chục năm, đến lúc nhị đệ đều cứng không nổi nữa thì ra ngoài còn có ý nghĩa gì?

Nhưng mà có một câu nói rất hay trong bộ phim Nhà Tù Shawshank: “có những chú chim không thể bị nhốt ở trong lồng, bộ cánh của chúng quá lấp lánh và khi chúng bay đi xa, một phần trong bạn hiểu rằng giam cầm chúng để mua vui là một tội ác”

Thế là giữa trưa ngày hôm sau, Diệp Hoan chính thức bắt đầu hành động

Hắn lén lút xách một thùng xăng được giấu dưới gầm giường ký túc xá. Thùng xăng này là hắn trộm ra được trong bình xăng của chiếc xe Jeep khi huấn luyện tới qua. Chỗ tốt duy nhất khi cùng lớn lên với Trương Tam là hắn cũng học ké được các kỹ thuật ăn cắp, cho nên việc trộm một ít xăng thật sự quá đơn giản.

Thừa dịp mọi người trong ký túc xá ngủ trưa, bãi tập bên ngoài không còn người huấn luyện, Diệp Hoan rón rén mang thùng xăng chui vào nhà vệ sinh công cộng gần đó

Kỳ thật phúc lợi của bộ đội đặc chủng khá cao cấp, chẳng những khu ký túc xá khang trang mà trong mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng. Thế nhưng bởi vì thời gian biểu nghiêm ngặt nên đám bộ đội đều quen sử dụng nhà vệ sinh bên ngoài để tiết kiệm thời gian.

Nhà vệ sinh kiểu này là loại ngồi xổm kiểu cũ, xài chung một đường ống thoát nước. Diệp Hoan nhìn ngó xung quanh rồi cười nham hiểm đổ hết can xăng vào trong đường ống

Một giờ hai mươi phút chiều, tiếng còi tập hợp nổi lên, mọi người nhanh chóng rửa mặt cho tỉnh táo rồi nhao nhao chạy về nhà vệ sinh công cộng.

Diệp Hoan đang trốn trong một phòng vệ sinh, tận mắt nhìn thấy Hà Bình đã vội vàng chiếm được một phòng. Hắn cười gian rồi bật lửa đốt một đoạn giấy vệ sinh, ném vào trong đường ống thoát nước

Phùng!!

Ánh lửa ngút trời, từ các phòng vệ sinh bốc lên khói đen mù mịt hòa cùng với tiếng la hét thảm thiết của đám bộ đội, thoang thoảng trong không khí còn lẫn cả mùi...thịt nướng. Đám người bất hạnh đang đóng đô bên trong các buồng vệ sinh cũng cuống cuống xông ra ngoài, không ngừng dập dập hạ bộ đang bắt lửa, kể cả Hà Bình

Diệp Hoan nén nhịn không để bản thân cười lăn ra đất, nường theo hỗn loạn mà lặng lẽ chạy ra khỏi nhà vệ sinh

Đến một chỗ khuất, Diệp Hoan không nhịn được nữa mà cười lên ha hả

Thật con mẹ nó hả giận!

Những ngày qua hắn bị Hà Bình hạnh hạ không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc lần này đã gỡ được một bàn

Diệp Hoan không một chút áy náy lương tâm. Anh đây đã nường tay lắm rồi, chẳng qua chỉ dùng xăng biến khu rừng rậm đen đúa của các người thành chim nhỏ giữa đồi hoang thôi, nhân tiện sát trùng luôn cục hoa của các ngoài. Nếu là kẻ lòng dạ độc ác thì đã ném luôn lựu đạn nổ banh xác cả lũ rồi

Ánh lửa bùng bùng trong nhà vệ sinh cùng với tiếng nguwofi la hét khiến đám bộ đội đang luyện tập đứng ngây ra rồi ngay tức khắc chạy như bay về phía đó.

Cả đại đội đặc chủng lâm vào hỗn loạn, ngay cả chính ủy Cảnh Chí Quân cũng xanh mặt chạy vội vào khu vệ sinh.

Diệp Hoan sau khi thoát ra ngoài vẫn lảng vảng ở gần phòng đội trưởng quan sát thấy Cảnh Chí Quân đã chạy ra khỏi văn phòng. Trong văn phòng hiện giờ hắn không còn ai, hắn lặng lẽ lên vào, nhắc điện thoại gọi cứu hỏa

“A lô, khu vực của đại đội đặc chủng Lam Kiếm đang xảy ra hỏa hoạn trong khu vực vệ sinh”

“Cái gì? Nguyên nhân hỏa hoạn à? ...Có lẽ là đại đội trưởng của chúng ta đang nướng thịt trong bồn cầu”

“Nướng cái gì á? À, nướng chim, chim sẻ...Đúng, đúng, đội trưởng của chúng ta thật đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi...Các anh mau mau điều xe cứu hỏa đến ngay đi!”

Sau đó, Diệp Hoan lại bấm một số điện thoại khác

Hắn hạ giọng thì thào: “Báo cáo chính quyền, tôi phát hiện một hang ổ bán hàng đa cấp lừa đảo...”

“Địa chỉ hả? Chính là doanh trại của đại đội đặc chủng Lam Kiếm, vâng, đội đặc chủng chỉ là vỏ bọc che giấu thôi, kỳ thật bọn họ chính là một tổ chức bán hàng đa cấp. Trùm sở của tổ chức này tên là Hà Bình,

là một kẻ lòng dạ hung ác, vâng, thân phận đại đội trưởng cũng là thân phận giả mạo thôi...Tôi là ai à, Tôi mẹ nó là nạn nhân! Tôi đã bị lừa gạt vào đây mấy tháng rồi, mỗi ngày đều bị đánh đập tàn tệ...”

“Này này, tôi đâu có nói láo với cảnh sát! Mẹ kiếp, cảnh sát các người có còn nhân tính hay không vậy? Lão tử đã tố cáo nhiều lần như vậy mà các người không một lần nào tin tưởng tôi....Cái gì? Chuyện này các người không thể can thiệp? Lực lượng duy trì trật tự quân khu là binh chủng nào? Alo! Alo!...”

Vài phút sau, ngoài cổng lớn của doanh trại vang lên tiếng còi báo động ầm ĩ, đội cứu hỏa của thành phố cùng với lực lượng duy trì trật tự quân khu vừa hay tới nơi. Đám bộ đội gác cửa cầm súng ngăn không cho phép ai bước vào quân doanh, đang đối địch cùng với đội cứu hỏa và lực lượng duy trì trật tự.

Đúng lúc này, một giọng nói lạ lẫm truyền tới từ loa phát thanh

“Tất cả các chiến sĩ, kể cả lính gác thường trực hãy nhanh chóng tập trung về khu vực đám cháy!”

Bình thường, các mệnh lệnh cấp trên đưa ra không bao giờ huy động đến nhóm lính canh gác bên ngoài nhưng sự tình hôm nay khẩn cấp, khói đặc không ngừng bốc lên trong khu vệ sinh, tất cả bộ đội đều vây quanh đám cháy, đội trưởng Hà Bình và chính ủy Cảnh Chí Quân đều không thấy bóng dáng, ngoài cổng thì chật ních lính cứu hỏa và đội duy trì trật tự. Bên trong lẫn bên ngoài đều vô cùng hỗn loạn, tình thế không thể khống chế được khiến đám lính gác rất bối rối còn chưa biết nên phản ứng thế nào. Lúc này tiếng loa truyền lệnh vang lên khiến họ lập tức phản xạ có điều kiện thi hành mệnh lệnh mà không để ý giọng nói truyền lệnh kia vô cùng lạ lẫm.

Lính gác thu súng, chạy vội vào bên trong, lính cứu hỏa và đội duy trì trật tự cũng tràn vào như ong vỡ tổ

Trong đám đông hỗn loạn, một bóng người lặng lẽ ngược dòng đi ra ngoài cửa doanh trại. Người đó nhìn vạch vàng dưới chân, khước miệng nhếch lên, thản nhiên cất bước vượt qua ranh giới.

181. Chương 183: Một Bước Thiên Đường, Một Bước Địa Ngục

Dãy phân cách màu vàng đỏ đang ở ngay dưới chân Diệp Hoan.

Một bước thiên đường, một bước địa ngục.

Diệp Hoan nở nụ cười đắc ý, quân doanh sau lưng hắn đang nhốn nháo, tất cả là do một tay hắn tạo nên, lúc này đã chẳng còn ai chú ý đến hắn. Tất cả binh lính đều đang xếp hàng trong thao trường, đội trưởng Hà Bình và một số người khác đều đã được đưa đến phòng y tế, Cảnh Chí Quân thì đang tức giận đứng trên đài phát biểu, la hét muốn tìm ra kẻ chủ mưu, các quân lính thì mê man nhìn nhau...

Diệp Hoan nhìn nơi hỗn loạn phía sau lưng, cười nhẹ bước ra ngoài . . .

Thẩm Độc Trí và Hà Bình đã từng nói, chỉ cần hắn có khả năng rời khỏi quân doanh, từ nay về sau họ sẽ không ép buộc hắn tham gia quân ngũ, cũng không giam hắn ở đây.

Diệp Hoan làm được.

Kế hoạch được suy tính thật lâu, hoàn toàn là vì ngày hôm nay, giờ phút này, hắn đã thoát ra khỏi quân doanh này.

Diệp Hoan bước qua đường phân cách, nhìn cánh cổng to lớn phía sau, nở nụ cười thỏa mãn sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Ông đây làm được!

Cho dù là vì tự do hay tự tôn, Diệp Hoan thấy hiện tại hắn đã đạp cả Hà Bình và Thẩm Độc Trí xuống đất, dẫm nát.

Cổ đại thì thế nào, cổ đại vẫn luôn mạnh mẽ, cho dù gặp phải hoàn cảnh khó khăn đến cỡ nào thì nó vẫn luôn cố gắng dùng sức sống kiên trì của mình để giải quyết mọi thứ.

Trong quân doanh mọi thứ đều đang nhốn nháo, Chính Ủy Cảnh Chí Quân thì vẫn đang la hét muốn tìm kẻ chủ mưu, các chiến sĩ thì đứng nghiêm trang lặng lẽ nhìn lên.

Diệp Hoan không biết rõ mình đã gây ra chuyện lớn thế nào, nhưng hẳn biết chắc chắn, mình thắng rồi, hẳn dùng sức của bản thân mình để thoát ra khỏi quân doanh.

Bỏ lại tất cả mọi thứ sau lưng, hiện tại Diệp Hoan cần đối mặt với tương lai.

Nếu đã thoát được nơi đây, giờ hẳn nên đi đâu?

Diệp Hoan đứng ở ngoài quân doanh, bỗng nhiên cảm thấy mê man khó hiểu.

Đi tìm Kiều Mộc? Nhưng Kiều Mộc ở đâu? Chẳng lẽ hẳn cứ như lời Thẩm Đốc Trí nói, một người đi tới Anh, sau đó vô duyên vô cớ hỏi người khác có gặp cô ấy không? Mù quáng như thế, có ích gì?

Một chút manh mối cũng không có, Kiều Mộc thậm chí cũng không để lại lời nhắn nào cho hẳn, sao có thể tìm cô ấy đây, thế giới này rộng lớn bao nhiêu...sao có thể tìm đây?

Thế nhưng . . . không tìm Kiều Mộc, hẳn có thể làm gì đây?

Diệp Hoan đứng ở cửa quân doanh, hoàn toàn mất đi phương hướng cuộc đời.

Nếu như Kiều Mộc ở đây thì tốt biết bao, cô sẽ nói cho hẳn biết hẳn nên đi đâu làm gì và ...nên nghỉ ngơi khi nào.

Diệp Hoan ngơ ngác đứng ở đó, không biết qua bao lâu, khói từ nhà vệ sinh đã chẳng còn, tiếng ồn ào dần dần nhỏ lại rồi tan biến.

Một chiếc Hummer đen nhanh chóng chạy tới, dừng lại trước cửa. Cửa xe mở, Thẩm Đốc Trí mặc quân trang xuống xe, đi vào quân doanh, gương mặt trước sau như một, không chút thay đổi.

Thẩm Đốc Trí đi được hai bước thì dừng lại, nhìn người đang đứng cửa quân doanh là Diệp Hoan.

Thẩm Đốc Trí có chút ngây người, sau đó lộ ra vẻ giật mình.

“Mọi chuyện vừa rồi, là do anh làm phải không?”

Diệp Hoan gật đầu rồi nở nụ cười.

Thẩm Đốc Trí bình tĩnh nhìn Diệp Hoan, trong mắt lộ rõ vẻ phức tạp, sự im lặng giữa hai người không biết kéo dài bao lâu thì Thẩm Đốc Trí bỗng nhiên thở dài: “Anh thật sự là...thật sự là cả gan làm loạn mà...”

Diệp Hoan lười biếng cười nói: “Chú Năm, tuy rằng cháu không cần chú ca ngợi cháu là anh hùng xuất thiếu niên, nhưng chú ít nhất cũng phải khen cháu chút chứ?”

Thẩm Đốc Trí lạnh lùng nhìn hẳn, nói: “Biến cả quân doanh trở nên gà bay chó sủa, khiến đội trưởng phải vào phòng y tế, làm ra tất cả những việc này cũng chỉ là vì muốn rời khỏi quân doanh thôi sao?”

Diệp Hoan nói: “Chú cứ coi đây là một lần diễn tập thực chiến của Lam Kiếm là được, may là cháu đã thủ hạ lưu tình, nếu như là kẻ địch, thì sau khi mọi chuyện xảy ra hẳn chỉ cần ném vài trái lựu đạn vào thao trường thì từ nay sẽ không còn cái tên Lam Kiếm trong biên chế nữa đâu.”

Thẩm Đốc Trí vẫn lạnh lùng như cũ, im lặng không nói, dù Diệp Hoan nói có chút quá lên, nhưng cũng không phải không có lý, chuyện hôm nay đã giúp ông biết rằng trong Đại Đội mà ông luôn cho rằng là hoàn hảo thì ra vẫn còn thiếu sót, nếu như đây là chiến trường, thì những thiếu sót này đủ để chôn vùi cả đại đội.

Điều mà Thẩm Đốc Trí thắc mắc nhất lúc này là, cuối cùng Diệp Hoan đã làm gì, mà có thể khiến cho quân doanh gà bay chó sủa, ngay cả Hà Bình vốn có thân thủ siêu phàm cũng ngã xuống.

Lúc này Cảnh Chí Quân đã phát biểu xong, lính gác trở về cửa quân doanh, sau khi chuyện này xảy ra, cả quân doanh đã đề cao cảnh giác, từ trong ra ngoài đều có một bầu không khí nặng nề. Cảnh Chí Quân và người phụ trách trật tự vẫn đang điều tra những chuyện gì đã xảy ra.

Lính gác trở lại vị trí, thấy Diệp Hoan đang đứng ngoài cửa với Thẩm Đốc Trí, ngay lập tức ngăn người, tay không kiểm chế được mà giờ súng lên.

Không để cho Diệp Hoan đi ra khỏi cổng, là mệnh lệnh mà Hà Bình đã ban cho họ, bây giờ Diệp Hoan lại đứng bên ngoài nên nhóm lính gác rất nôn nóng.

Lại thấy Thảm Đốc Trí quân hàm sáng chói đang đứng kể Diệp Hoan nên lập tức nghiêm người giơ tay chào.

Thảm Đốc Trí nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, ai cũng không ngờ được rằng Diệp Hoan cũng đột nhiên giơ tay chào.

Diệp Hoan vừa làm ra động tác này thì lập tức để tay xuống, mang vẻ mặt ngượng ngùng mà vuốt vuốt mũi.

Trong quân doanh hẳn đã được huấn luyện lâu như vậy nên đã tự coi bản thân mình là lính, lúc này hoàn toàn là do bản năng, như phản xạ không điều kiện, hoàn toàn không có chút ý thức nào.

Thảm Đốc Trí cũng ngây người, sau đó lại nở nụ cười hiếm khi thấy được.

Diệp Hoan gượng cười giải thích: “Không đáp lễ lẽ họ bắn cháu thì sao, ai bảo họ nhỏ nhen quá làm gì. . .”

Thảm Đốc Trí im lặng nhìn Diệp Hoan, trong lòng than thở không dứt.

Đứa cháu trai này, luôn làm ra những chuyện mà người khác không tài nào đoán trước được, cứ mọi lần đã bắt được hắn trong tay thì trong phút chốc không lưu ý đã thấy hắn cười Cầm Đầu Vân thoát khỏi Ngũ Hành Sơn, suy nghĩ bay xa vạn dặm, khó lường trước được, so với những đồng lứa ở Thảm gia luôn theo khuôn phép, nhẵn nại khác xa, đứa nhóc này luôn làm theo ý mình, chưa bao giờ đầu hàng trước quy tắc, luôn có dũng khí để phá vỡ mọi giam cầm.

Lần này ông vốn muốn mài mòn đi những góc cạnh trong tính cách của Diệp Hoan, cái gọi là “Bước ra khỏi quân doanh sẽ tự do” chẳng qua chỉ là thuận miệng mà nói thôi, người ở Thảm gia và cả Hà Bình, không ai nghĩ tới sẽ có ngày Diệp Hoan bước ra khỏi cửa quân doanh được.

Nhưng sự thật lại khiến họ ăn phải một cái tát thật lớn, Diệp Hoan bây giờ đang đứng ngoài cổng quân doanh.

Thảm Đốc Trí cười khổ, có vẻ như kế hoạch muốn thay đổi tính cách của thằng cháu này phải bỏ đi rồi, Ngũ Chỉ Sơn cũng đã bị phá, Tôn Ngộ Không sao có thể không bay đi?

Ông đường đường Trung tướng Lục quân, người đứng đầu cảnh vệ quân ở thủ đô nên dĩ nhiên là không thể nuốt lời.

Thảm Đốc Trí nhìn Diệp Hoan chăm chú, giọng nói trầm thấp: “Được rồi, cậu đi đi, tôi đã nói thì phải giữ lời, bây giờ cậu có thể đi rồi, trời đất rộng lớn, tùy cậu phiêu du.”

Diệp Hoan cười gian, vừa định nói vài câu khoe khoang rồi sau đó để lại cho Thảm Đốc Trí một bóng dáng vĩ đại thì vô tình lại nhìn thấy ánh mắt của ông.

Thảm Đốc Trí ánh mắt tràn đầy thật sâu thẳm vọng.

Diệp Hoan ngây ra một lúc, đón lấy dần dần minh bạch, đây là đối với hắn thật sâu thẳm vọng.

Những câu nói vài ngày trước mà Thảm Đốc Lễ từng nói với hắn trên đường tới quân doanh đột nhiên vang lên bên tai.

Tại sao phải vào quân doanh?

Bởi vì cậu cần phải được rèn luyện, khiến sự nóng nảy táo bạo trở thành kiên cường chín chắn, không liều mạng tiến tới phía trước để người thân yêu phải lo lắng. Nếu như không chín chắn trưởng thành, không có sức mạnh hơn người, sau này cậu sẽ dùng thứ gì để đối phó với phong ba bão táp dồn dập? Dù cậu có tìm được Kiều Mộc thì sao chứ, cậu sẽ dùng thứ gì để bảo vệ cô ấy, dùng thứ gì để cưới cô ấy?

Giọng nói đó cứ vang mãi bên tai, hỏi Diệp Hoan sẽ làm thế nào.

Diệp Hoan đột nhiên cảm thấy rằng bản thân hắn nên vì Kiều Mộc mà thực hiện một số việc, không chỉ là tìm kiếm cô, mà còn phải cố gắng hơn nữa, để có thể cho cô cảm giác an toàn, để không đánh mất cô thêm lần nào nữa.

Tuyển phân cách màu vàng đỏ chói mắt bao nhiêu.

Một bước thiên đường, một bước địa ngục.

Nhưng . . . thiên đường ở đâu, địa ngục nơi nào?

Đáp án này có lẽ chỉ Đức Phật mới biết được.

Diệp Hoan nhìn gương mặt tràn đầy thất vọng của Thẩm Đốc Trí, đột nhiên cười rạng rỡ.

Không phải chỉ là huấn luyện bộ đội đặc chủng hay sao? Ông đây huấn luyện mấy ngày nay cũng không mất mạng, bản thân hần trăm phương ngàn kế tìm cách rời khỏi quân doanh thật ra là đang sợ cái gì?

Vạch vàng đang ở dưới chân hần, nhìn thấy ánh mắt thất vọng đó, Diệp Hoan đột nhiên lại xoay người, nhanh chóng chạy vào trong quân doanh.

Gương mặt Thẩm Đốc Trí lộ ra vẻ kinh ngạc rõ rệt, trước khi Diệp Hoan chạy vào quân doanh nhanh chóng gọi hần lại.

“Diệp Hoan, không người không phải đã đi ra sao? Vì cái gì còn muốn đi vào?”

Diệp Hoan không hề quay đầu lại: “Ban đầu tôi đi ra là vì tôi muốn cho mọi người biết tôi có khả năng đi ra, bây giờ đi vào là vì tôi muốn đi vào.”

“Cậu . . . không hối hận?”

“Ông đây là một thằng đàn ông chân chính, lời một khi đã nói ra thì nhất định sẽ làm được, không rảnh để hối hận.”

Thẩm Đốc Trí nhìn chăm chú vào bóng lưng Diệp Hoan, lại một lần nữa than thở không thôi.

Đứa cháu này. . . thật sự làm cho người khác đoán không được!

Diệp Hoan quay lưng với Thẩm Đốc Trí, trên môi là nụ cười rạng rỡ nhất.

Diệp Hoan chính là Diệp Hoan, vẫn luôn là một chú ngựa hoang không muốn bị tròng dây cương vào cổ, nếu như đã không bị ép buộc, hần sẽ bình tĩnh đưa ra phán đoán và quyết định, chỉ cần thay đổi cách nghĩ, thì một vùng trời rộng lớn khác sẽ hiện ra trước mắt.

Thẩm Đốc Trí dõi theo bóng lưng của Diệp Hoan, nụ cười càng ngày càng rõ rệt, làm cho một số lính gác phải mở to mắt nhìn trân trời.

Thẩm Đốc Trí nhanh chóng đi theo Diệp Hoan, đá một cái thật mạnh vào mông hần, cười mắng: “Thằng nhóc không biết lớn nhỏ này, sao dám nói chuyện với chú của anh như vậy hả?”

Giờ phút này, Thẩm Đốc Trí mới thật sự chấp nhận đứa cháu Diệp Hoan này.

Mọi rắc rối trong quân doanh đã được xử lý xong, hiện tại mọi người ai cũng biết kẻ chủ mưu là ai, nên khi mọi người nhìn hần thì trong mắt không có chút thiện ý nào. Nếu không phải có Thẩm Trung tướng đi theo phía sau hần thì giờ đây Diệp Hoan nhất định sẽ bị đánh thành đầu heo.

Diệp Hoan cho đến khi đi vào trong quân doanh rồi mới nhớ ra rằng hần đã gây họa lớn, trước đó hần hoàn toàn không nghĩ tới chuyện phải giải quyết thế nào, hiện tại hần chỉ cần nghĩ tới thảm trạng của Hà Bình và những người kia thì hần nhin không được mà cảm thấy lạnh sống lưng.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một chuyện nhục nhã cỡ nào? Nếu đã như thế, thì họ sẽ tính sổ với hần ra sao?

Diệp Hoan lo lắng không nguôi đi tới phòng y tế, thấy Hà Bình đang nằm trên giường chỉ mặc một cái quần đùi, lông chân bị đốt trụi một mảng lớn, mùi cháy khét vẫn chưa bay đi hết.

Hà Bình xanh mặt, nằm trên giường trừng Diệp Hoan.

Diệp Hoan cong người lại, gương mặt lo sợ, nhìn thấy Hà Bình như nhìn thấy cha ruột, nhanh chóng chạy lại nịnh nọt: “A... Đội trưởng, cái quần này đẹp quá, anh mua ở đâu thế?”

Diệp Hoan vẫn cứ không để ý tới gương mặt tái nhợt của Hà Bình, hít hà vài nơi rồi nói: “Thơm quá, . . .đội trưởng, anh xấu quá, sao anh ăn thịt nướng mà lại không gọi tôi. . .”

Cái đó không nên nói lại nói, Diệp Hoan chưa nghĩ ngợi gì đã nói ra câu đó càng làm cho Hà Bình tức giận hơn, nhìn gương mặt giận dữ của Hà Bình, Diệp Hoan biết mình nói sai rồi.

Bác sĩ và y tá cười lên, làm cho Hà Bình đen mặt, giẫy dụa hai chân, muốn đẩy Diệp Hoan ra rồi đập cho hắn một cú thật mạnh.

Chuyện đó không khiến mọi người bị thương quá nặng, chẳng qua là họ đều bị đốt trụi, tuy không bị thương, nhưng họ lại cảm thấy tức giận và nhục nhã chưa từng có.

Chiều này của Diệp Hoan thật sự quá ác, Hà Bình không thể nào quên được lúc bác sĩ và y tá xử lý vết thương cho hắn đều cố nén cười, hơn nữa còn nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái.

Đường đường là đội trưởng đội đặc chủng, thế mà lại bị Diệp Hoan - một tên tân binh hại đến nông nỗi này, chuyện này chắc chắn đã truyền khắp cảnh vệ quân, Hà Bình cũng đã trở thành trò cười cho mọi người, giờ đây Hà Bình còn biết phải giấu mặt vào đâu?

Hà Bình nhanh chóng đá Diệp Hoan một cú thật mạnh, làm Diệp Hoan bất ngờ, giờ thì Diệp Hoan đã có sức khỏe tốt hơn trước đây, cú đá này mạnh mẽ như vậy, nếu mà hắn bị đập trúng thì ít nhất cũng bị gãy xương sườn, vì vậy thân hình Diệp Hoan lóe lên, nhanh chóng tránh đi.

Hà Bình ngăn người, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, trước kia khi hắn huấn luyện nhóm người của đội đặc chủng, số người có thể tránh được một đá này hiếm như lông phượng sừng lân, tên ngu ngốc Diệp Hoan này trải qua một tháng huấn luyện vậy mà lại có thể tránh được.

Diệp Hoan một đá của Hà Bình thì nhanh chóng quay người, ngay lập tức chạy tới ôm Hà Bình, vừa khóc vừa gào lên: “Đội trưởng, đội trưởng, anh đừng nhúc nhích chân, nhiều người như vậy nhìn thấy thì còn có mặt mũi gì nữa anh nói đúng không?”

Hà Bình giận cực kỳ, nhìn bác sĩ y tá chung quanh đều đang nhìn cười tới đỏ cả mặt, Hà Bình hét: “Đồ chó hoang cậu gây ra chuyện lớn như vậy, hại bọn tôi thành ra dạng này, nếu như tôi không đập chết cậu thì chức đội trưởng này tôi làm uống công rồi! Mặt mũi? Con chó cậu còn muốn mặt mũi sao?”

“Không phải a... Đội trưởng, ý của tôi là chừa mặt mũi cho anh thôi, anh mặc quần ngắn mà giơ chân lên thì không phải bị thấy hết sao...Ồ, đội trưởng thì ra anh cũng lớn như tôi, chúng ta quả thật là tri âm mà...!”

Diệp Hoan vui mừng , cảm thấy có cảm tình với Hà Bình.

182. Chương 184: Kỳ Nghỉ

Bất luận có giao tình thế nào thì Diệp Hoan vẫn không thể tránh khỏi một trận đánh đau đớn. Diệp Hoan bị đánh rất thảm, có điều, hắn cũng sẽ không giống những bộ đội đặc chủng khác, cứ để mặc cho Hà Bình đánh chửi vì hắn không mang cái tố chất chịu đựng. Hai người đánh một trận ở trong phòng cứu thương, Diệp Hoan đánh thua, nhưng Hà Bình cũng bị Diệp Hoan đập thành linh mấy lần, vì vậy ai cũng chịu thiệt cả.

Diệp Hoan làm càn trong doanh đã gây ra không ít động tĩnh, toàn bộ quân khu đều biết đại đội đặc chủng Lam Kiếm có một tên lính mới trong tay. Toàn bộ đại đội bị Diệp Hoan huyên náo náo loạn, đội trưởng Hà Bình - được xưng là Sát Thần cũng bị chảy máu, làm cho ông ta không thể đi gặp người ngoài được. Lờn đồn đại bay đầy trời, Diệp Hoan trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong quân khu.

Theo như tính chất nghiêm trọng của sự việc mà Diệp Hoan gây ra việc thì chắc chắn là phải đến hầu tòa án quân sự, nhưng may là Tư lệnh Thẩm Đức Trí đã gọi vài cuộc điện thoại, sự tình liền bị nén xuống, sau đó lại là tin đồn về vị Phó tư lệnh của quân khu.

Đại đội đặc chủng cần kiểu người gì? Ngoại trừ cần tố chất vượt qua thử thách, còn cần tính kiên cường khó thuần, nghịch ngợm gây sự, một mực không chịu thay đổi. Nếu nhìn sự tình theo một góc độ khác thì không thể không nghĩ đến Diệp Hoan là bộ đội đặc chủng hợp lệ. Nếu như đây là một lần diễn tập thực chiến, đại đội trưởng quân doanh là kẻ địch thì biểu hiện của Diệp Hoan lần này phải nên khen thưởng mới đúng.

Có điều, quân doanh không thể khen thưởng cho hắn được. Có rất nhiều người trong đại đội đặc chủng không ưa gì Diệp Hoan cả, bởi vì thường ngày tên gia hỏa này huấn luyện chẳng ra sao, đánh xạ kích vô cùng thâm hiểm, không lộ liễu không lộ nước nhưng làm ra chuyện xấu xa như vậy, không chỉ làm hại mười mấy người bị bỏng. Vì thế quá hóa giận, đội trưởng Hà Bình đã tăng thêm một món ăn cho các chiến sĩ, thêm món ăn nên nội dung huấn luyện thường ngày cũng tăng thêm gấp bội, lại cộng thêm việc không được mang theo bất kỳ đồ ăn nào trong chuyến dã ngoại sinh tồn kéo dài một tuần. Đến khi trở về, các chiến sĩ người không giống người mà quỷ không giống quỷ, toàn bộ hình tượng đều bị làm nhục ở núi Hắc Phong.

Đương nhiên, Diệp Hoan không thể bình yên vô sự được, hắn làm cho đội trưởng cùng các chiến hữu thâm đến thế kia mà, người khởi xướng nhất định phải nhận lấy hậu quả.

Các chiến hữu đi dã ngoại sinh tồn suốt một tuần lễ thì Diệp Hoan cũng bị nhốt suốt một tuần.

Cái này cũng chưa hết, sau khi các chiến hữu trở về thì liên tập hợp mở hội nghị thảo luận về thành tích huấn luyện sinh tồn, Diệp Hoan lại bị chính ủy Cảnh Chí Quân kêu đi đọc kiểm điểm vì sự kiện tày đình ở nhà vệ sinh công cộng hôm đó.

Diệp Hoan cảm thấy có chút phiền phức, chuyện này vẫn chưa xong nữa sao?

Bởi vậy có thể thấy được, năng lực cá nhân cùng lòng dạ cá nhân hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào. Người có bản lãnh nhưng chưa chắc gì lòng dạ rộng rãi, tỷ như bọn họ, từ Hà Bình đến chiến sĩ bình thường, chỉ có chuyện mấy sợi tóc mà còn kéo dài đến thế, nội tâm nhỏ nhen đến độ như chủ trì Thiếu Lâm Tự ảo tưởng trong mơ vậy.

Trên thao trường yên lặng như tờ, ngàn người như một người, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, lẳng lặng đưa mắt nhìn lên đài tư lệnh.

Bảy quân khu lớn, mỗi quân khu có ít nhất một đại đội đặc chủng lực chiến, quy mô cùng tổ chức tương đương với đơn vị trung đoàn, biên chế hơn ngàn người, bình thường đều chia làm ba doanh.

Diệp Hoan đi ra từ phòng nhỏ, rồi tới đài tư lệnh. Hắn vừa viết xong bảng kiểm điểm, giọng điệu bị thương bắt đầu suy giảm.

“Trước đây tôi đã phạm rất nhiều sai lầm đây thôi, lần này chỉ là phạm một lỗi, cũng không tính là to tát gì nhưng các người lại nghiêm trọng hóa lên, thủ đoạn đặc biệt tàn nhẫn, tính chất cũng ác liệt quá rồi.”

Dưới đài đều im ắng, các chiến sĩ đứng lặng tại thao trường, không nói cũng không động, chỉ có mười mấy cái nhà vệ sinh công cộng là lộ ra ánh mắt bất thiện của người bị hại, bởi rõ ràng là chúng đang chịu sự nhục nhã vì không chỉ chịu một lần kiểm tra là có thể đuổi đi.

“... Tôi phụ sự giáo dục của Đảng và nhân dân đối với tôi, cũng phụ sự bồi dưỡng đội trưởng chính ủy đối với tôi, càng phụ lại sự bảo vệ của các chiến hữu” Diệp Hoan ghi nhớ ghi nhớ. Hắn quay đầu thấy ánh mắt không hài lòng của đội trưởng Hà Bình, không thể làm gì khác hơn là hắn lại bổ sung một câu: “Tôi còn lãng phí vật chất quý giá của quân đội như 5 lít xăng, hiện tại xăng tăng lên tới tám đồng, phát sinh làm gì không biết, cũng chẳng thấy giá trị hàng hóa...”

Ánh mắt Hà Bình càng lạnh lẽo.

Diệp Hoan thầm than, chính hắn còn không dám nhớ lại, hắn sợ bọn họ sẽ hồi tưởng lại kí ức đau đớn lúc trước, thế nên hắn đã thẳng thắn bỏ qua, cuối cùng chỉ tổng kết lại một câu: “Nói chung, tôi sai rồi, tôi có tội, tôi sẽ kiểm điểm bản thân.”

Hắn đọc xong nhưng dưới đài vẫn cứ im lặng như vậy, sắc mặt mười mấy người bị hại kia cũng không hề lành hơn tí nào, ánh mắt hung tợn cứ nhắm vào Diệp Hoan.

Trên đài, Hà Bình hít một hơi, lạnh lùng nói: “Đây là bảng kiểm điểm của cậu? Phạm vào sai lầm lớn như vậy, chỉ nói mấy câu qua loa hời hợt thế thôi sao?”

Chính ủy Cảnh Chí Quân cũng lắc đầu liên tục: “Không tỉ mỉ, không tỉ mỉ.”

Diệp Hoan thở dài nói: “Nếu đem chuyện này kể lại tỉ mỉ thì chẳng khác nào đem muối sát lên vết thương của các người. Đội trưởng, ông muốn hãm hại tôi tội bất nghĩa sao?”

Khuôn mặt cứng rắn của Hà Bình đột nhiên co rút lại: “... ..”

Dưới đài, vẻ mặt căm tức của hơn mười người bị hại càng trở nên gay gắt hơn, mọi người nhìn Diệp Hoan với ánh mắt sắc bén như dao găm, bọn họ muốn khoét hắn ra.

Oán niệm của bọn họ làm Diệp Hoan rút đầu một cái, hiện tại hắn cảm thấy hơi sợ hãi.

Nếu không làm cho bọn họ tiêu tan cơn giận này, biết đâu một ngày hắn ra chiến trường, không chừng sẽ bị tên cháu trai nào đó ngăm sát hại mất.

Nhìn vẻ mặt không hài lòng của mười mấy người phía dưới, còn cả ánh mắt tràn đầy thù hận, trong lòng Diệp Hoan biết sự việc lần này không thể nói một lần là có thể chấm dứt ngay được.

Thế là Diệp Hoan cao giọng hai tay lên, than thở: “Sự tình cũng đã vỡ lẽ rồi, nói gì nữa cũng là dư thừa, không có chút ý nghĩa nào...”

Lấy tay chỉ trở hơn mười người bị hại, vẻ mặt Diệp Hoan trầm trọng nói: “Tôi hiểu được lòng mọi người, dù sao từ khi biến thành trướng gà, trong một lúc thì có khó thể chấp nhận được sự thay đổi lớn này.”

Mọi người trợn mắt đầy sát khí: “... ..” Đón lấy những ánh mắt bất thiện kia, trên đài, Diệp Hoan làm ra một động tác ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Ngay ở trên thao trường, dưới sự chứng kiến của ngàn người, Diệp Hoan yên lặng cởi quần nhỏ ra, lộ ra nhị đệ uy vũ hùng tráng đang dâng trào. Không biết từ nơi nào hắn lấy ra cái dao cạo, hắn nhanh chóng đem bộ lông của nhị đệ cạo sạch sành sanh, chỉ trong mấy phút, hùng binh tươi tốt của nhị đệ đã biến trắng như tuyết, trơn lóc sạch sẽ như đuôi ưng, chờ kêu là một cái bắt mắt nâng cao tinh thần.

Ném dao cạo xuống, Diệp Hoan mang theo khẩu khí mười phần lưu manh: “Đều thấy được, một thù trả một thù, không phải chỉ là mấy sợi tóc thôi sao? Cái này xem như là tôi đền tội cho mọi người rồi.”

Dưới đài, sắc mặt của mười mấy người cũng dần thay đổi, âm u đã chuyển thành sáng sủa. Ngay cả Hà Bình cũng lộ ra ý cười, âm thầm gật đầu khen ngợi, sự tức giận cũng bay đi đi sạch, chỉ có sắc mặt của chính ủy Cảnh Chí Quân là hơi khó coi.

“Đã là người lớn cả rồi, làm cho sự tình càng rối rắm thì hay ho gì? Vậy tôi có cần phải kiểm điểm lại nữa không?” Diệp Hoan ưỡn ngực lớn tiếng hỏi.

“Không cần!” Dưới đài, hơn mười người bị hại vô cùng phấn khởi mà nói lớn.

Diệp Hoan cười to: “Được, chuyện này bỏ qua đi!”

“Được!” Mọi người cùng hét.

Sau khi giải tán, Diệp Hoan lại bị chính ủy Cảnh Chí Quân ban thêm một tội, đó là “Không có tổ chức, không có kỷ luật”.

Lúc Diệp Hoan được thả ra, thái độ của mọi người đối với hắn nhiệt tình rất nhiều, cho tới bây giờ, những đội viên đội đặc chiến coi trời bằng vung kia đã chính thức coi hắn là một thành viên trong đội, tiếp nhận hắn bằng cả tấm lòng.

Có nhiều chiến hữu theo Diệp Hoan nói chuyện phím, trong lời nói còn mang theo vẻ khâm phục và tôn kính với hắn.

Không biết cái tên gia hỏa này lại có thể liều mạng trong lúc luyện tập như vậy, lấy thể chất của một người bình thường, mỗi ngày phải chịu huấn luyện nhiều hạng mục như thế nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì, hoàn thành cũng tạm được. Chỉ nói riêng hành động làm càn trong quân doanh của Diệp Hoan lần kia, thì đủ để đại đội đặc chủng Kiếm Lam ghi vào sử sách rồi. Trong lòng tự hỏi, nếu bọn họ thay đổi thì cũng không có lá gan to để làm ra những chuyện kinh thiên động địa này.

Tôn kính, là dựa vào thực lực để đi tới.

Tuy nhiên, cũng có một số chiến hữu vẫn còn ôm hận trong lòng theo lời mọi người nói, họ đem tên Diệp Hoan khắc ở nhĩ độ, nếu không làm như thế thì không thể trút hết hận được.

Diệp Hoan biết được mình chiếm được món hời lớn nên vui vẻ cười ha ha: "Sau này, buổi tối cùng chị dâu 'này nọ í ề', lúc các người tiến vào thì cũng như tôi tiến vào rồi.

... ..

Sự kiện đại náo trại lính đã qua, bằng bản lĩnh của mình mà Diệp Hoan đã bước ra được bên ngoài cửa doanh rồi lại tự nguyện về đơn vị, lệnh cấm túc của hắn cũng được Hà Bình hủy bỏ ngay sau đó. Diệp Hoan chính thức trở thành thành viên của đại đội đặc chủng, hắn cùng mọi người tham gia huấn luyện xạ kích, và đương nhiên nhiên, hắn cũng có được ngày nghỉ của mình, trong ngày nghỉ sẽ được phép ra ngoài.

Có một lần Chu Dung đến thăm Diệp Hoan, thấy Diệp Hoan phơi nắng bên ngoài thì bà càng đau lòng cho con trai, nước mắt cứ chảy không ngừng. Về sau, Chu Dung lấy danh nghĩa quân dân để đem đồ ăn thức uống đến biếu tặng cho đại đội đặc chủng, từ một giỏ hao quả, đến rượu Mao Đài, đến yến... không thiếu gì cả. Hà Bình được Thẩm Độc Trí chỉ thị nên rất thẳng thắn nhận lấy, nhờ có phúc của Diệp Hoan nên thức ăn của bộ đội đặc chủng được cải thiện rất lớn.

Chủ nhật, đến phiên Diệp Hoan được nghỉ.

Đây là ngày nghỉ đầu tiên của Diệp Hoan từ lúc vào quân doanh tới nay, đã lâu hắn không ra khỏi cửa doanh, cũng lâu lắm rồi hắn chưa gặp lại hai người anh em là Hầu Tử và Trương Tam, cho nên trong lòng có chút gấp gáp mong chờ.

Sáng sớm, Diệp Hoan liền rời giường, Hồng Lang cùng Xạ Lang ở cùng kí túc với hắn cũng được nghỉ vào hôm nay. Nhiều ngày ăn cơm chung với nhau nên quan hệ cũng rất tốt, thế nên Diệp Hoan rủ bọn họ cùng vào thành phố cho vui.

Hai người vui vẻ đi cùng, Diệp Hoan mặt dày quần quít lấy Hà Bình để mượn chiếc xe của đại đội, sau đó ba người mặc thường phục đi vào thành phố.

Bất quá có chút nguy hiểm vì tài xế lái xe là Diệp Hoan.

Hồng Lang cùng Xạ Lang không biết nội tình của Diệp Hoan, cho là hắn thật sự biết lái xe, chính vì vậy mà hai người họ không hề lo lắng.

Xe lên xa lộ vẫn còn tốt, mặc dù Diệp Hoan lái xe có chút nhanh, nhưng xem vẫn vững chãi tiến vào đường cao tốc. Có điều bên này, hai người bọn họ đã cảm thấy được điểm kì lạ.

Bất quá, bọn họ từng thấy mưa to gió lớn, mưa bom bão đạn, nhưng họ đều có thể xông qua hết. Trong thành phố, xem cô đi lại nhiều, cho dù tốc độ có nhanh một chút, trái quy tắc giao thông một chút thì chắc cũng không sao.

Chiếc xe vượt qua một cái đèn đỏ, sau đó áp sát phía sau chiếc xe Toyota, suýt nữa thì đụng vào rồi. Chiếc Toyota thắng gấp một cái rồi dừng lại, Hồng Lang tinh mắt, phát hiện chủ xe mang một bộ mặt trắng bệch, trong miệng cũng không ngừng cầu nguyện.

Rối cuộc, sắc mặt hai người có chút thay đổi.

Bọn họ không sợ chết, có khi cái chết nặng tựa Thái sơn, nhưng cũng có khi nó nhẹ tựa lông hồng. Nếu quốc gia Trung Hoa bồi dưỡng ra được cỗ máy giết người thì nếu họ chết trong tai nạn giao thông, vậy thì so với lông chim còn nhẹ hơn. Nhưng đoán chừng lúc làm lễ truy điệu, trên mặt đại đội trưởng sẽ không mặc niệm vì sự tình của bọn họ đâu.

"Hồi Thái Lang, chúng ta, chúng ta không có thời gian chứ?" Xạ Lang lo lắng đề phòng hỏi.

Thường thường, Diệp Hoan huấn luyện không đúng cách, số lần bị Hà Bình đánh cũng nhiều, thế là mọi người đặt cho hắn cái biệt hiệu "Hồi Thái Lang", mặc kệ Diệp Hoan có vui hay không thì Diệp Hoan cũng đã hình tượng cái cháo đáng thương trong phim hoạt hình rồi.

Lấy cái biệt hiệu gì cũng được, cho dù là Đại Hôi Lang cũng không sao. Giời ạ, tại sao phải đặt lão tử là Hôi Thái Lan? Cả nhà các người đều nữ tính nên đều là Hồng Thái Lang à?

Sắc mắt hai người ngưng lại: “Nhìn thấy.”

Hai người họ ngẩn ra, tiếp theo là kinh hãi vô cùng: “Diệp Hoan, anh muốn liều mạng thì làm ơn đừng kéo anh em chúng tôi vào, sinh mệnh đáng quý lắm...”

Chiếc xe bắt đầu gia tăng tốc độ, mục tiêu là xe trên bê tông.

Diệp Hoan đạp mạnh chân ga phía dưới, tốc độ xe chạy càng lúc càng nhanh, nó cách xe trộn bê tông càng ngày càng gần, năm mươi mét, bốn mươi mét...

Hai người cười thắm: “.. ”..”

Xe cách thành bê tông hai mươi phân, hấn kịp thời đạp phanh dừng lại.

Sau này, có đánh chết cũng sẽ không dám ngồi xe mà Diệp Hoan lái nữa, gia hỏa này quả thực là kẻ liều mạng.

Tiến vào thành phố, Diệp Hoan suy nghĩ một chút, liền lái xe đến tỉnh Vương Phủ lân cận. Liễu Mi đã sớm đã nói với hắn, câu lạc bộ tư nhân của hắn đã khai trương, rõ ràng hắn là ông chủ mà cũng chưa từng vào đó nữa.

Diệp Hoan dẫn Hồng Lang cùng Xa Lang đi vào thang máy, sau đó ấn nút cho thang máy đi lên.

Diệp Hoan dùng sức gãi đầu một cái: “Không phải.”

Cô gái cười hết sức nhẹ nhàng: “Không phải hội viên cũng không sao, ba vị có thể đi vào trong quan sát một chút.”

Xạ Lang bắt mắt chọc chọc Diệp Hoan, lúng túng nói: “Chỗ này vừa nhìn liền là biết không phải nơi tiêu sài của người bình thường, tiểu tử anh không có tiền thì cũng đừng tỏ vẻ, mấy anh em tôi nghèo, không vào đây nổi đâu.”

“Không có chuyện gì, để tôi cho hai người mở rộng tầm mắt” Diệp Hoan bình chân như vại nói.

Đang định nói ra thân phận, để nhận lấy ánh mắt ngưỡng mộ của hai anh em họ Lang thì một giọng nữ quen thuộc đã truyền đến.

“Diệp Hoan? Là anh sao?” Liễu Mi mặc bộ váy đen công sở đang từ từ đi tới, cô ta đưa mắt đánh giá Diệp Hoan từ trên xuống dưới, trong con ngươi tràn đầy kinh hỉ.

Hơn một tháng huấn luyện khắc nghiệt, Diệp Hoan đen hơn rất nhiều, nhưng bắp thịt trên người càng săn chắc, khí chất trầm ổn, chẳng trách Liễu Mi không nhận ra được.

Diệp Hoan nhìn thấy Liễu Mi, cũng lộ ra nụ cười mừng rỡ, hẩn thân mật vỗ vai cô ta rồi nói một câu chào hỏi rất dễ bị ăn đòn.

”Liều tổng, Trương Tam gọi điện thoại nói với tôi, càng ngày cô càng đẹp giống như mẹ hẩn vậy, cái này không phải là bịa đặt chứ?.

183. Chương 185: Triệu Phú

Diệp Hoan tối tắm mặt mày hứng chịu màn quyền cước của Liễu Mi. Hôm nay, đại tiểu thư hắc bang ra tay rất ngoan độc. Thân thể Liễu Mi vốn đã được rèn luyện, lại có kinh nghiệm phong phú trong việc đánh đập Diệp Hoan nên ra tay thành thực như mây trôi nước chảy. Ấy thế nhưng lần này cô lại cảm thấy kháng khác.

Rắn chắc!

Đây là cảm giác của Liễu Mi. Toàn thân Diệp Hoan đã rắn chắc hơn trước kia rất nhiều, nắm đấm của cô tựa như đập vào một khối thép khiến bàn tay đau nhức.

Lúc trước cô nghe nói Diệp Hoan muốn xuất ngoại tìm Nam Kiều Mộc liền thấy hụt hẫng. Kết quả ngày hôm sau cô lại nghe đám Hầu Tử Trương Tam nói Diệp Hoan đi quân ngũ. Liễu Mi lấy làm kinh ngạc, chỉ cho là Diệp Hoan vào đó chịu phạt mấy ngày rồi thôi, không nghĩ tới hẩn lại thay đổi nhiều như vậy...Đây có còn là Diệp Hoan cà tưng mà cô quen thuộc nữa không?

Làn da trắng nõn trước kia đã đổi thành màu lúa mì khỏe mạnh, vẻ bủng beo do quanh năm rượu chè thuốc lá đã bay biến đằng nào, thay vào đó là nét rắn rỏi tràn đầy sinh lực. Ánh mắt trong sáng hữu thần tuy rằng vẫn bất cần đời nhưng có thêm kiên nghị và sắc bén

Hẩn...đã có hương vị đàn ông rồi.

Cho dù hẩn thay đổi thật nhiều nhưng Diệp Hoan đứng trước mặt Liễu Mi lúc này vẫn là kẻ khiến cô muốn cười, muốn khóc, vừa muốn ôm xiết lấy hẩn lại vừa muốn đập nát trứng hẩn.

Liều Mi thở hổn hển, chăm chú nhìn hẩn, hai mắt cô lóng lánh thứ ánh sáng khó hiểu, sau đó cười mắng:

“Cái tên hỗn đản kia, mắt tung mắt tích mấy tháng trời khiến bà đây bận bịu muốn chết rồi, cũng không thèm trở về nhìn lấy một lần, anh thực sự coi mình là ông chủ vung tay sai bảo nhân viên đây à? Hả!?” Kỹ thuật véo tai của Liễu Mi còn cao siêu hơn quyền cước của cô nhiều

Diệp Hoan ông ổng kêu to: “Buông tay! Buông tay! Chừa cho anh đây chút mặt mũi đi mà!”

Hồng Lang và Sài Lang đứng một bên sớm đã trợn mắt há mồm theo dõi vở kịch, sau đó hai người đồng loạt bĩu môi, lăm lăm đầy khinh thường: “...Cái gì mà Hôi Thái Lang trời sinh, một đêm bảy lần, cô gái này còn nhanh nhẹn dũng mãnh, ra tay còn hung ác hơn cả Hồng Thái Lang...”

Liều Mi vừa nhìn thấy Diệp Hoan liềm cao hứng quên cả trời đất, không để ý đến ánh mắt khác thường của người xung quanh. Bây giờ bình tĩnh lại mới phát hiện sau lưng Diệp Hoan còn có hai người đàn ông vạm vỡ, có lẽ là chiến hữu Diệp Hoan kết giao trong quân đội. Liều Mi lúng túng vội vàng buông tay, khẽ thề lưỡi xấu hổ.

Liều Mi nhanh chóng khôi phục lại phong thái thường ngày, thành khẩn cáo lỗi với hai người, sau đó dẫn ba người đi tham quan một vòng.

Bây giờ là buổi sáng, không có nhiều khách trong câu lạc bộ. Những kẻ quyền thế phần lớn đều ưa thích đời sống về đêm nên sẽ không xuất hiện sớm như vậy. Liều Mi quản lý nơi này rất khá, Diệp Hoan mới nhìn thoáng qua đã thấy được hai gương mặt hay xuất hiện trên bìa tạp chí. Xem ra câu lạc bộ cao cấp này thật không thẹn với hai từ “cao cấp”

Sau khi đi hết đại sảnh vàng son lộng lẫy, Liều Mi dẫn ba người đến một chòi nghỉ mát theo phong cách cổ điển, mái cong, thác nước, giả sơn, bốn bể hoa cỏ ưu nhã, hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn khiến lòng người thanh tịnh. Gần đó có một cô gái trẻ tướng mạo thanh tú mặc nghề thường* uyển chuyển gảy đàn tranh. (“Nghề thường vũ y vũ” nửa trên trang sức lông vũ nhiều màu, nửa dưới mặc váy trắng, hoa văn lấp lánh, thể múa nhẹ nhàng, trang nhã, giống như tiên nữ trên mây.)

Liều Mi đi phía trước, Hồng Lang và Sài Lang có chút bồn chồn. Hồng Lang khẽ kéo tay áo Diệp Hoan, hạ giọng: “Đây là câu lạc bộ của cậu sao?”

“Không hẳn, tôi chỉ có bốn mươi phần trăm cổ phần thôi” Diệp Hoan thành thật thừa nhận. Những ngày vừa qua hắn đã học được một đạo lý, không nên giấu diếm bất kỳ điều gì với các chiến hữu của mình bởi vì nếu như lên chiến trường, họ chính là người kề vai sát cánh chiến đấu cùng ta, trong giây phút sinh tử họ thậm chí còn đỡ đạn giúp đồng đội, thế cho nên mỗi một chiến hữu đều tương đương với một cái mạng của mình.

Hai lang lại càng thấy khẩn trương, bọn họ đều sinh ra trong gia đình bình thường, tự nhiên mọc ra một chiến hữu giàu có như vậy khiến bọn họ cảm thấy áp lực.

Diệp Hoan như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng họ, cười nói: “Quay đầu bỏ chạy đi! Sau đó vừa chạy vừa lau nước mắt tự ti...Các cậu sẽ không cầu huyết như vậy đấy chứ?”

Cả hai ngẩn người rồi nở nụ cười thoải mái.

Sài Lang hung hăng đập cho Diệp Hoan một quyền: “Ông đây tự ti cái chim ấy, có tiền thì làm sao? Có tiền hay không tiền thì vào nhà tắm cởi hết đồ cũng một con chim với hai quả trứng như bọn ta, có bản lĩnh cậu mọc thêm hai thằng tiểu đệ nữa xem!”

Diệp Hoan cũng sáng khoái: “Vậy là được rồi, có tiền cũng không phải chuyện gì tốt. Mai sau nếu lên chiến trường, viên đạn nó cũng không phân biệt ai có tiền ai không cả. Bắn vào đầu đứa nào thì đầu đứa đó thủng một lỗ máu cả thôi”

Lời vừa nói ra, sự tự ti trong Hồng Lang, Sài Lang đều tan biến

Họ đều là đàn ông hào sảng, thứ kết giao là nhân phẩm chứ không phải nhìn vào gia sản anh em.

Liều Mi rất biết đối nhân xử thế, sau khi bốn người ngồi xuống chòi nghỉ mát, lát sau một nữ phục vụ trẻ tuổi đưa đến hai tấm thẻ vàng.

Liều Mi nhận lấy rồi đưa cho Hồng Lang, Sài Lang, duyên dáng nói: “Các anh là chiến hữu của Diệp Hoan, nơi này cũng cách doanh trại không xa, rảnh rỗi thì đến đây nghỉ ngơi. Các anh cả ngày lăn lê bò toài trong quân doanh hẳn là rất vất vả, đến nơi đây rồi thì muốn nghỉ ngơi, tắm rửa, ca hát nhảy múa hay thưởng trà, xem biểu diễn...đều có cả. Hai tấm thẻ VIP này hai anh cứ nhận lấy, có nó rồi sau này không cần trả tiền trước”

“Cái này...thật không phải phép” Hai người liếc nhau, lúng túng từ chối

Liều Mi không cho cự tuyệt: “Đồng đội kề vai sát cánh còn thân hơn cả anh em ruột, chỉ cần có hai tấm thẻ thì coi là gì chứ? Sau này phải chấp hành nhiều nhiệm vụ khó khăn gian khổ, mong các anh giúp đỡ

chiếu cổ Diệp Hoan đã là ân đức lắm rồi, phần tình cảm này bao nhiêu tiền cũng không mua được, còn từ chối nữa thì chính là làm cao rồi.

Hai người đành phải tiếp nhận. Sài Lang liếc liếc Diệp Hoan và Liễu Mi, cười hề hề: “Diệp Hoan, Vị này...không phải là em dâu đấy chứ?”

Mặt Liễu Mi lập tức đỏ lên, xấu hổ trừng Sài Lang rồi lại lén nhìn Diệp Hoan, then thùng cúi đầu.

Diệp Hoan lúng túng cười ha hả: “Nói bậy bạ gì thế, có thể rồi thì tranh thủ chơi thử đi, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó. Nhưng mà các cậu thấy gái đẹp cũng đừng có sờ loạn, chỗ tôi không phải kỹ viện đâu. Nếu thật có nhu cầu thì tôi mời các cậu đi quán gội đầu”

Hai người nhét thẻ vào túi, hân hoan rời khỏi chòi nghỉ.

Liễu Mi và Diệp Hoan vẫn ngồi tại chỗ, cô nhìn Diệp Hoan nửa ngày rồi bùi ngùi thở dài: “Diệp Hoan, anh thay đổi nhiều đó, càng ra dáng đàn ông rồi”

Diệp Hoan hình mũi: “Chẳng lẽ trước kia tôi giống Đông Phương Bất Bại hay sao?”

Liễu Mi lườm hắn, sẵn giọng: “Sao vẫn không bỏ được cái tật lưu manh vậy? Tôi còn tưởng anh thực sự thoát thai hoá cốt rồi chứ, cái miệng kia vẫn đáng ghét như trước”

Diệp Hoan hào hứng bưng bưng: “Cô nói không sai đâu, tôi phát hiện gần đây tôi rắn chắc hơn trước không ít đâu, quả thật là thoát thai hoá cốt...”

Diệp Hoan nói xong, gồng tay lên cơ, cơ bắp nổi rõ từ bắp vai chạy xuống gần cổ tay.

Liễu Mi kinh ngạc nhìn hắn, tim đập bình bịch. Phụ nữ dù mạnh mẽ đến đâu vẫn là phụ nữ, trong lòng vẫn mong mỗi một cảm giác an toàn. Đây là nguyên nhân mà phần đông phụ nữ đều thích những chàng trai cơ bắp, được ôm gọn trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc sẽ làm các nàng cảm thấy được che chở.

Đôi mắt Liễu Mi sáng lấp lánh, giá như có thể tựa vào đôi bàn tay mạnh mẽ kia thì thỏa mãn biết mấy....

Diệp Hoan đắc ý nhướn lông mày, cười nói: “Thế nào? Có cường tráng không?”

Liễu Mi kiềm nén rung động, điềm nhiên nói: “Cũng tạm được, vác bình gas chắc không làm khó được anh rồi”

Diệp Hoan phấn khích, kéo áo lên lộ ra cơ bụng rắn chắc, vỗ bôm bốp, khoe khoang: “Còn đây nữa, chỗ này còn cứng hơn cả mai rùa, thế nào? thế nào?”

Liễu Mi bất đắc dĩ nhìn Diệp Hoan mặt mày rạng rỡ, phối hợp gật đầu: “Đúng vậy, cơ thể thật hoàn mỹ”

Diệp Hoan được khen càng sung sướng, lập tức cho Liễu Mi vào danh sách bạn tri kỷ. Hắn kéo thắt lưng, hồn nhiên tụt cả quần trong lẫn quần ngoài xuống tận cổ chân trước ánh mắt ngốc trệ của Liễu Mi, chỉ vào dưới háng, đắc chí: “Còn cả đây nữa! Cô nhìn xem, nhị đệ tráng kiện hơn trước rất nhiều nhé, đập gái Âu Mỹ cũng dư sức”

Không khí chìm vào câm lặng

Ngay sau đó, chòi nghỉ vang lên tiếng gầm đầy phẫn nộ: “Cái đồ không biết xấu hổ này!!! Còn không mặc quần vào ngay đi!”

“Khoe với cô một chút thôi mà....” Diệp Hoan không được khích lệ, lầm bầm không cam lòng

....

“Câu lạc bộ khai trương một thời gian rồi, lợi nhuận như thế nào? Chắc là không kém đâu nhỉ?”

Liễu Mi khó hiểu nhìn Diệp Hoan: “Không kém? Đại thiếu gia của tôi, phiên ngài dành chút thời gian quan tâm đến chỗ này một chút đi. Chẳng lẽ ngài không biết tình hình kinh doanh của câu lạc bộ đã đến mức nào rồi sao?”

Diệp Hoan bắt đầu lo lắng, câu lạc bộ này hẳn nên vào gần một trăm triệu không nói, Bọn Lưu Tử Thành, Liễu Mi, Tần Dật cũng góp vốn. Nếu kinh doanh thua lỗ, hẳn mất tiền thì đã đành nhưng mặt mũi nào nhìn bọn họ.

“Tệ lắm sao? Liệu có thù hồi vốn nổi không?”

“Thu hồi vốn?” Sắc mặt Liễu Mi càng cổ quái

Diệp Hoan thấy vẻ mặt Liễu Mi khác thường, không khỏi tuyệt vọng, run run hỏi: “Vốn góp ban đầu thật sự không thể thu về sao? Bọn có tiền chết đâu hết cả rồi? Chẳng lẽ thật phải tự thân đi tìm mấy con dê béo bắt cóc về đây?”

“Cái đồ xấu xa này! Anh không thể suy nghĩ tử tế được một lần sao? Lúc nào cũng chăm chăm bắt cóc tổng tiền, anh cho rằng trên đời này ai cũng dễ nói chuyện như tôi với Chu Mị hay sao?” Liễu Mi hung dữ trừng mắt, nghĩ đến lần Diệp Hoan bắt cóc cô mà thoáng ngọt ngào.

Cô sống hai mấy năm đã trải qua rất nhiều kỷ niệm vui buồn nhưng ký ức về vụ bắt cóc đó là thứ mà cô trân quý nhất. Có lẽ bắt đầu từ khi đó, người đàn ông này đã chính thức đi vào sổ mệnh của cô.

Diệp Hoan xấu hổ, xoa xoa tay, cười cầu hòa: “Cô cũng là cổ đông của câu lạc bộ, bắt cóc cô thêm lần nữa thì không hay cho lắm...Đương nhiên nếu như cô có nhu cầu thì tôi cũng tuyệt không chối từ...”

Liễu Mi lập tức chán nản

Cái thứ bên trong vỏ sò kia thực sự là bã đậu sao?

Liễu Mi gọi một cú điện thoại, không lâu sau bộ phận kế toán đưa tới một chồng sổ sách cao ngất, đặt lên bàn trà của hai người

Liễu Mi hếch cằm ra hiệu: “Ông chủ Diệp, anh tự mình xem đi”

Diệp Hoan đen mặt: “Không cho phép kỳ thị người mù chữ, biết rõ tôi xem không hiểu mấy thứ này sao lại bắt tôi xem”

Ánh mắt Liễu Mi mang ý cười nhưng giọng nói vẫn cố ý châm biếm: “Ông chủ Diệp, dù gì hiện giờ anh cũng là đại gia tài sản năm trăm triệu rồi mà sao ngay cả sổ sách cũng không biết xem vậy?”

“Năm...năm trăm triệu?” Diệp Hoan trợn mắt “Tôi rõ ràng chỉ đầu tư...bảy mươi triệu thôi mà...sao lại thành năm trăm triệu rồi?”

Lần này đến phiên Liễu Mi khoe khoang, ý cười tràn cả khuôn mặt, khóe mắt cong cong, hai lúm đồng tiền lộ rõ, chiếc mũi nhỏ hình lên trông khá ái vô cùng.

“Trước khi câu lạc bộ khai trương thì anh đúng thật chỉ có bảy mươi triệu nhưng mà sau khi khai trương một tháng thì tài sản của anh đã khuếch trương lên chóng mặt”

Diệp Hoan rùng mình một cái, vội vàng giở sổ sách ra, xem cẩn thận từng tờ một

Nửa ngày sau, Diệp Hoan gấp sổ lại, hắng hái bưng bưng: “Tuy rằng xem không hiểu gì cả nhưng nhìn sổ má chi chút có vẻ rất lợi hại...Hay cô cứ trực tiếp giải thích cho tôi đi”

Liễu Mi: “.....”

....

”Quy định về lệ phí gia nhập câu lạc bộ, tôi đã tham khảo rất nhiều câu lạc bộ cao cấp trong và ngoài nước. Cơ bản thì câu lạc bộ ở mức cao cấp đều có lệ phí gia nhập khoảng hai trăm nghìn đô la Mỹ một năm trở lên. Sau đó tôi thảo luận với mấy người Lưu Tử Thành, Tần Dật, Trương Tam. Tôi nghĩ rằng mục tiêu của chúng ta là nhắm tới đối tượng cao cấp hẳn, thế nên sau khi điều tra thu nhập bình quân của giới thượng lưu trong nước, trước mắt lệ phí gia nhập của chúng ta là năm trăm nghìn đô la Mỹ một năm.

Diệp Hoan lắp bắp: “Năm..năm trăm ngàn..đô la”

“Đúng vậy, năm trăm ngàn đô la Mỹ” Liễu Mi khẳng định, sau đó giải thích: “Không biết anh đã xem bộ phim Đại Uyển của đạo diễn Phùng Tiểu Cương chưa? Trong phim có một câu nói khá sát thực với thực

trạng tiêu tiền của giới thượng lưu hiện nay "Không cần biết tốt xấu, chỉ chọn chỗ đắt tiền". Vài chục năm sau khi đất nước chúng ta mở cửa kinh tế, xuất hiện một lớp người giàu sổi, thích dùng việc tiêu tiền để thỏa mãn cảm giác hư vinh của bọn họ. Khi thị trường trong nước không thỏa mãn được hư vinh của họ thì họ vươn ra nước ngoài. Anh xem những năm gần đây Mỹ, Nhật Bản, Châu Âu...những quốc gia phát triển về du lịch, hàng tiêu dùng hay lĩnh vực khách sạn...Kỳ thật, phần lớn đều là do người Trung Quốc chúng ta hùn vốn mở ra cả. Quốc hội Mỹ thậm chí để khuyến khích dân ta sang làm kinh tế cho họ mà hạ thấp điều kiện nhập cảnh cho Hoa kiều. Nói cho cùng, thứ bọn họ nhắm đến chính là tiền bạc của người Trung Quốc ta..."

Diệp Hoan cười đắng chát: "Chúng ta ở trong mắt bọn họ có lẽ chính là một lũ dê béo lắm tiền nhiều của, có phải không?"

Liều Mi bất đắc dĩ gật đầu: "Đây là thực trạng mà chúng ta không cách nào thay đổi được. Bởi vì luôn có những kẻ sính ngoại, tình nguyện trèo đèo lội suối dâng tiền cho bọn Tây chứ không muốn ủng hộ kinh tế nước nhà. Mua một đồng thứ phẩm của nước ngoài về rồi lên mặt với đời, kỳ thật họ không hề biết mấy tên mất xanh mũi lõ kia coi chúng ta như một lũ heo, vừa làm thịt vừa cười chê chúng ta ngu dốt. Trong mắt chúng, dân ta đã bị hố mà còn đắc chí cho mình là đại gia sành sỏi. Thứ suy nghĩ ấy thật đáng thương! Thật đáng cười và cũng thật đáng buồn..."

"Cho nên...Cô dứt khoát đề ra một mức giá thật cao để kiếm tiền từ những kẻ này?"

"Đúng, năm trăm ngàn đô la Mỹ là mức giá tôi đã cân nhắc thật lâu mới định ra. Nếu như những đại gia kia thật sự chỉ thích chọn những chỗ đắt tiền thì chúng ta cũng không cần khách khí với họ. Cứ theo như câu nói trong Đại Uyển, khi đã có một nơi thu năm trăm ngàn đô la thì bọn họ sẽ không để tâm đến mấy nơi hai trăm ngàn đô la nữa. Những kẻ giàu có đến một mức độ nào đó thì đó chỉ là những con số vô nghĩa mà thôi"

"Vậy chúng ta buôn bán lời được bao nhiêu rồi?"

Vừa nhắc tới vấn đề này, lông mày Liều Mi lập tức nhíu lại: "Tôi vốn tưởng sau khi đưa ra mức giá này sẽ không có nhiều hội viên nguyện ý gia nhập, dù sao giá của chúng ta cao hơn hẳn mặt bằng chung trong và ngoài nước. Thế mà thật không ngờ, ngay ngày khai chương, số lượng người đăng ký làm hội viên nhiều không kể xiết. Nhân viên lễ tân và bộ phận tài vụ, kế toán đều hối hả như chạy loạn. Chỉ vùn vùn hôm khai trương mà chúng ta đã có hai trăm hội viên gia nhập"

Diệp Hoan giơ ngón tay bắt đầu tính toán: "Hai trăm người, mỗi người năm trăm ngàn đô...hai nhân năm là mười...mười nhân mười một trăm..."

Diệp Hoan chấn động, khí thế ầm ầm như sóng xô, núi lở, nghẹn ngào kêu to: "Mười triệu!!"

Liều Mi vô lực, ngược mắt nhìn trời: "...là một trăm triệu, hơn nữa còn là đô la Mỹ.. Diệp Hoan, chẳng lẽ toán học của anh là do giáo viên thể dục dạy sao?"

Diệp Hoan hít sâu một hơi, kết quả này khiến hắn thực sự giật mình

Một trăm triệu đô la, gần tám trăm triệu nhân dân tệ, mà vốn đầu tư vào chỉ có ba trăm triệu...

Như vậy nghĩa là chỉ trong ngày khai trương, câu lạc bộ chẳng những thu hồi vốn mà còn lời được năm trăm triệu.

Khỉ thật, hắn đi cướp ngân hàng cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy

Liều Mi còn bổ sung thêm: "Từ sau hôm khai trương đến nay, chúng ta lại có thêm nhiều hội viên nữa, hiện giờ đã có gần bốn trăm hội viên rồi"

Bốn trăm hội viên chính là một tỷ sáu trăm vạn đồng. Doanh thu này còn phải trừ đi chi phí sang sửa, duy trì câu lạc bộ, các khoản thuế phải nộp, chi phí tạo dựng quan hệ.....mặc dù như vậy thì lợi nhuận thuần của câu lạc bộ này cũng là một con số kinh người.

Diệp Hoan ngây ngốc nửa ngày, cuối cùng thở dài: "Liều Mi, khó trách lúc trước tôi bắt cóc tổng tiền cô, cô lại chẳng thêm ngó ngang tới tôi. Bây giờ thì tôi biết tôi sai rồi, cô đã dùng hành động thực tế nói cho

tôi biết có cách kiếm tiền tốt hơn bắt cóc tổng tiền nhiều. Cái này đâu chỉ là cướp tiền nữa, quả thực là cướp ngân khố quốc gia luôn rồi”

Liễu Mi nhìn Diệp Hoan, cười duyên: “Diệp Hoan, chúc mừng anh gia nhập hàng ngũ đại gia bạc triệu. Có cao hứng không?”

“Cao hứng...” Diệp Hoan bắt đầu huyền tưởng một tương lai tốt đẹp: “Liễu Mi, cô nói xem nhiều kẻ có tiền đến hưởng thụ trong câu lạc bộ của chúng ta như vậy...”

Liễu Mi cũng bắt đầu mơ mộng: “Danh tiếng câu lạc bộ của chúng ta sẽ lan xa bốn phương, khi đó thật đúng là tiền vào như nước...”

“Ý tôi không phải thế, tôi muốn nói là nếu chúng ta đồng thời trói hết chúng lại rồi đòi tiền chuộc. Mỗi người một trăm triệu tiền chuộc vậy chẳng phải chúng ta sẽ tiến chân vào giai cấp tư sản được rồi sao?” Hai mắt Diệp Hoan lấp lánh \$ \$

Liễu Mi ngây người rồi bạo nộ bóp cổ Diệp Hoan gào thét: “Tên khốn kiếp này! Anh suy nghĩ tử tế một lần thì chết à! Mở miệng là bắt cóc tổng tiền, vợ vét tài sản...bà đây trói chết mi luôn!!!”

184. Chương 186: Báo Thù

Từ khi nhận cha mẹ đến giờ Diệp Hoan đã gặp rất nhiều xui xẻo nhưng đây là lần đầu tiên hắn chính thức kiếm được tiền, còn là rất nhiều tiền, vừa bắt đầu làm ăn đã lời được mấy trăm triệu khiến Diệp Hoan vui mừng không để đâu cho hết. Người hắn muốn cảm ơn đầu tiên chính là Lưu Tử Thành

Lúc trước, Lưu Tử Thành một mình đến Bắc Kinh, tìm hắn bàn bạc việc khởi nghiệp cho đến nay đã được mấy tháng. Họ đã thực hiện được kế hoạch ấp ủ mà lợi nhuận còn tới gấp như sóng xô bờ

Liễu Mi nhìn Diệp Hoan, cười nói: “Diệp đại thiếu gia, tôi còn phải cảm ơn anh đấy. Lúc trước nếu như không phải các anh thiếu vốn thì tôi cũng không có tư cách chơi đùa với những đại nhân vật kia. Hiện giờ tài sản của tôi cũng tăng lên gấp bội, toàn là được thơm lây của anh cả đấy”

Diệp Hoan cười hi hi: “Cô bây giờ đã kiếm được nhiều thế rồi thì dứt khoát bán luôn cổ phần cho tôi đi...”

“Anh mơ cũng đừng có mơ đến!” Liễu Mi nguýt dài, trở mặt còn nhanh hơn lật bàn tay “Tôi vừa mới ôm được con gà đẻ trứng vàng, lại bảo tôi bán gà cho anh, sau này ai đẻ trứng cho tôi hả? Xem tôi là đứa đàn chắc?”

Hai người cười hi hi một hồi, không hề đề cập đến chuyện của Nam Kiều Mộc

Diệp Hoan không muốn khơi lên vết thương của hắn, Liễu Mi càng không muốn động vào. Tất cả mọi người đều cẩn thận né tránh đề tài nặng nề này

Con người phải vấp ngã, phải trải qua tổn thương thì mới trưởng thành được. Mỗi lần vượt qua một nỗi đau, quay đầu nhìn lại miệng vực kia, lại cảm thấy không ngờ mình đã vượt qua được giai đoạn khó khăn đó. Cứ mỗi lần như vậy, con người ta lại lớn thêm một chút.

Nam Kiều Mộc chính là một miệng vực trong đời Diệp Hoan, đáng tiếc hắn không thể vượt qua, vì vậy lựa chọn né tránh.

....

Tối buổi trưa, Hầu Tử Trương Tam cũng chạy tới nhập bọn

Anh em nói khó gặp lại nhau liền cười đùa ầm ĩ. Hầu Tử và Trương Tam gần đây tinh thần rất hăng hái. Liễu Mi đưa cho Hầu Tử năm triệu để gây dựng phòng làm việc. Trước mắt, Hầu Tử đang tuyển mộ nhân tài giúp đỡ. Còn Trương Tam thì vào câu lạc bộ làm trợ lý cho Liễu Mi. Liễu Mi lên nói với Diệp Hoan rằng Trương Tam làm trợ lý rất biết nghe lời, làm việc cũng thật chăm chỉ nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì

đó. Cô đã quen với một tên trợ lý tinh quái biết chọc cô cười, biết làm cô tức giận phát khóc, sai hấn đuổi gà hấn lại đi đuổi chó.

Đến giờ cơm, mọi người đi lên lầu dùng bữa

Câu lạc bộ Danh Lưu có năm tầng, một nửa tầng năm được thiết kế làm nhà ăn cho nhân viên câu lạc bộ. Liễu Mi, Lưu Tử Thành ngày thường nếu không phải đi xã giao thì đều dùng cơm ở nơi này

Diệp Hoan gọi cả Hồng Lang và Sài Lang đi cùng. Mọi người túm tụm vây quanh Diệp Hoan giống như vàng trắng và những vì tinh tú.

Nhân viên đang dùng cơm đều kinh ngạc thấy Liễu tổng thường ngày lạnh lùng đang cười nói rạng rỡ với người đàn ông trẻ tuổi đi bên cạnh. Mọi người xì xào hỏi nhau về lai lịch người đàn ông có thể làm tan chảy trái tim của băng sơn mỹ nhân kia.

Sau khi biết được chân tướng, đám nhân viên lại càng giật mình hơn. Hóa ra người đó chính là chủ tịch của Danh Lưu, là cổ đông lớn nhất của câu lạc bộ. Nghe nói hấn là đại thiếu gia của gia tộc danh giá nhất Bắc Kinh. Nghe đến đây, không ít nhân viên nữ rạo rực tâm hồn, ánh mắt nhìn Diệp Hoan đầy nóng bỏng, trong lòng đang bắt đầu khởi chiếu bộ phim chim cú bay lên ngọn cây thành phượng hoàng.

Phụ nữ hiện đại rất cởi mở, nếu đã xác định được mục tiêu thì họ sẽ ra tay tranh đoạt. Thủ đoạn còn quyết liệt hơn cả đàn ông

Ngay lập tức đã có nhân viên nữ triển khai hành động.

Nhà ăn nhân viên cũng có những phòng nhỏ riêng, đám người Diệp Hoan đang chuẩn bị đi phòng riêng dùng cơm thì một nhân viên nữ dáng vẻ xinh đẹp bỗng nhiên đứng dậy đi về phía Diệp Hoan, đúng thời điểm đi ngang người Diệp Hoan thì đôi mi thanh tú bỗng nhắm lại, miệng khẽ rên một tiếng, sau đó thân người lão đảo mềm nhũn quy xuống. Phương hướng ngã nhào đúng giữa hai tay Diệp Hoan

Diệp Hoan theo phản xạ vô thức đưa hai tay đón đỡ, lập tức cảm giác được một thân thể mềm mại thơm tho nép vào trong ngực. Thế là giữa ánh nhìn chòng chọc của tất cả mọi người, một nam một nữ đứng ôm nhau, tư thế hết như động tác kết thúc của điệu Tango

“Thật xin lỗi!” Nhân viên nữ thổ thổ nói, dáng điệu mong manh yếu ớt

Diệp Hoan mỉm cười: “Cô không sao chứ?”

Nhân viên nữ thầm đắc chí, nhìn ông chủ ở khoảng cách gần trông phong độ biết bao, vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, khi cười lên rạng rỡ như ánh mặt trời xua tan bóng đêm. Đúng là một người đàn ông mê người

“Tôi không sao” Nhân viên nữ si mê nói

Thật ra, hiện thực rất tàn khốc. Truyện cổ tích cô bé lọ lem và chàng hoàng tử anh tuấn đã tuyệt tích từ lâu rồi, vì vậy...

Phản ứng tiếp theo của Diệp Hoan đã hoàn toàn phá nát mộng tưởng tốt đẹp trong lòng nữ nhân viên kia

Nụ cười của Diệp Hoan nhạt dần, chớp mắt liền âm trầm lạnh lùng, hơi hơi nhe nanh, nghiêng răng nói: “Cô không sao nhưng anh đây có sao! Mẹ nó, cô giẫm lên chân tôi rồi!”

Diệp Hoan nói xong liền thẳng thừng buông tay

Rầm!

Nhân viên nữ kia lập tức nện mông xuống sàn nhà, mộng tưởng cổ tích của nàng cũng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ

Mắt Diệp Hoan cũng không buồn chớp một cái, đi thẳng vào phòng riêng trước sự sùng bái, kinh ngạc và hả hê của đám nhân viên

Hầu Tử, Trương Tam đi phía sau cũng hoàn toàn không nhìn đến mỹ nhân đang đo sần, chỉ còn thiếu mỗi nước cọ để giầy lên người cô ta nữa thôi

Liễu Mi vừa đi vừa lộ ra nụ cười mỉa mai

Bọn dung chi tục phần này thực cho rằng bạch mã vương tử dễ bắt được như vậy sao? Đám phụ nữ ngu ngốc!

.....

Trong phòng bố trí rất giản đơn, dù sao cũng chỉ là nhà ăn cho nhân viên nhưng thức ăn thì rất ngon miệng. Bếp trưởng nghe nói ông chủ lớn đến nhà ăn nhân viên dùng cơm liền trổ hết tài năng nấu nướng, trang trí thật đẹp mắt rồi bưng lên đầy một bàn.

Liễu Mi gọi người mang đến năm bình Mao Đài, rót đầy rượu cho mọi người rồi bưng chén đứng dậy. Cô đang chuẩn bị cất lời thì hai mắt Diệp Hoan lóe sáng, quát to một tiếng: “Bắt đầu!”

Vèo!

Ba đôi đũa đảo qua đảo lại trên bàn ăn nhanh như tia chớp. Trương Tam, Hầu Tử giật mình nhìn ba người Diệp Hoan, Hồng Lang, Sài Lang nhồm nhoàm ăn uống. Tưởng ăn trước kia của Diệp Hoan tuy không thể nói là đẹp mắt nhưng nếu so với tưởng ăn hôm nay thì trước kia hẳn ăn uống mới thật thanh tao, tiêu sái làm sao.

“Anh Hoan, anh bị bỏ đói bao nhiêu ngày rồi vậy?” Hầu Tử nơm nớp lo sợ nói.

“Ừc!” Diệp Hoan nhe hàm răng đầy dầu mỡ, tranh thủ nói: “Đừng lảm lời!”

Liễu Mi móc ra chiếc khăn tay trắng tinh, thấm thấm mồ hôi, vội vàng hô phục vụ phòng: “Nhanh đi bảo đầu bếp làm thêm một bàn ăn nữa mang lên!”

Sự thật chứng minh phán đoán của Liễu Mi vô cùng chuẩn xác.

Năm phút sau, cả bàn ăn đã bị ba người ăn sạch không còn dư thứ gì.

Cả căn phòng yên lặng như tử địa...

Diệp Hoan ợ một cái thật dài, ngại ngùng nhìn ánh mắt kinh hãi của Liễu Mi, Hầu Tử, Trương Tam.

“Ngại quá, động tác có hơi nhanh. Mọi người đừng khách khí, cùng ăn đi!”

Mọi người nhìn bàn ăn chỉ còn lại lưng bát nước canh, ghen khuất.

“Anh Hoan, anh bảo chúng em ăn gì?” Trương Tam lúng túng.

Diệp Hoan khoắc đôi đũa vào bát canh, vớt ra một cọng rau còn may mắn sống sót, đặt vào trong bát Trương Tam. Hắn xoa đầu Trương Tam, cứng chiều nói: “Kiêng ăn là thói quen không tốt.”

“Không, anh Hoan, anh cứ ăn nốt đi.” Trương Tam đột nhiên cảm thấy mình rất muốn rộng lượng.

“Anh không ăn, bọn anh đợi thức ăn sắp đưa lên.”

Tập thể ba người: “.....”

Thức ăn mới đưa tới thật nhanh, lại đầy một bàn thức ăn. Lần này ba người Diệp Hoan ăn uống nhả nhặn hơn rất nhiều.

“Anh Hoan, anh ở trong quân ngũ có phải mỗi ngày đều bị đói không?” Hầu Tử hỏi, trong giọng nói đượm chút chua xót.

Diệp Hoan vui vẻ nói: “Không đến mức phải nhịn đói, thực đơn mỗi ngày cũng rất phong phú, có cá có gà có thịt, nghe nói còn có chuyên gia dinh dưỡng chuyên lên thực đơn cho tụi tao.”

“Vậy sao anh giống như là quỷ đói đầu thai vậy?” Mặt Hầu Tử đầy vẻ không tin.

Diệp Hoan giận dữ nói: “Đồ ăn đúng là không tệ nhưng tên khốn đầu bếp trong quân doanh không chịu làm món ăn tử tế cho mày ăn đâu. Bất kể là loại thức ăn nào cũng cho vào nồi hầm nhừ thành súp rồi múc ra bát, cứ thế húp ăn. Thật mẹ nó, không khác gì cho heo ăn. Mày nói xem còn ăn ra cái hương vị gì nữa?”

Hồng Lang vừa xỉa răng vừa cười cười: “Dù như vậy nhưng cậu không ăn không được, mà còn phải ăn thật nhanh nữa kìa. Chậm một bước thì trong nồi chỉ còn chút canh cạn. Chúng tôi ăn cơm tựa như chiến đấu trên chiến trường ấy, tính cạnh tranh vô cùng cao”

“Ồ trong quân doanh mà nói đến phong độ thì chỉ có chết đói. Huấn luyện dã ngoại còn thảm hơn, mỗi người được phát hai thanh lương khô cho cả ngày, lúc ăn không khác gì gặm đá tảng, vừa vào trong dạ dày nó liền nở ra. Không ăn ư? Vậy thì chỉ có vác bụng đói đi tập luyện, ăn đi còn có thêm chút sức mà chống đỡ”

Ba người Liễu Mi nghe kể mà lòng càng chua xót.

“Anh Hoan, đừng nhập ngũ nữa, trở về đi. Cho dù lúc chúng ta nghèo nhất cũng không có khi nào thảm như vậy cả” Hầu Tử khó chịu đến nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Diệp Hoan buồn cười: “Không cần nhỏ nước mắt thương tiếc anh mày, bọn mày cảm thấy tao là loại người sẽ tự ủy khuất bản thân hay sao?”

Sài Lang cười nhạo nói: “Anh Hoan của các cậu đúng là không thể ủy khuất bản thân được. Mỗi khi đến kỳ huấn luyện dã ngoại, hần chẳng bao giờ chịu ăn lương khô hết, toàn trốn đội trưởng mò vào thôn làng cắp hai con gà ở phía đông, lại chôn hai con cá ướp muối ở phía tây khiến cho không ít dân trong làng cho rằng có chồn lên vào ăn trộm. Bây giờ họ bắt đầu thành lập đội canh gác tìm bắt bọn chồn rồi, sau này xem cậu ăn trộm thể nào nữa”

Diệp Hoan đảo mắt: “Không trộm được thì tôi liền quang minh chính đại dùng tiền mua, làm người phải biết ứng biến chứ”

Ngừng một chút, Diệp Hoan hỏi thăm Hầu Tử: “Mày với đại minh tinh kia tiến triển thế nào rồi? Bây giờ là quan hệ gì?”

Hầu Tử chán nản: “Trước mắt chưa phát sinh quan hệ gì cả”

“Không phải bảo mày đặt một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến sau đó chén nàng luôn sao?”

“Bữa tối dưới ánh nến thì có...thế nhưng người gục trước là em” Về mặt Hầu Tử đưa đám nói: “Em còn say đến nỗi nôn cả ra người cô ấy, cuối cùng cô ấy còn phải gọi bảo tiêu khiêng em vào gian phòng em đặt trước...Anh Hoan, em cảm thấy sau này em thật sự chỉ lấy được tay trái của mình thôi” (ý là tay phải lấy tay trái :)))

Hồng Lang và Sài Lang ngồi bên hóng hớt cũng hiểu đại khái chuyện gì xảy ra, không khỏi cảm thấy kính nể Hầu Tử

“Diệp Hoan, người anh em của cậu sống thật không dễ dàng nhỉ, tư liệu sống cũng đủ dựng thành bộ phim nhiệt huyết tuổi thanh xuân rồi” Sài Lang cảm khái nói

Diệp Hoan và Hầu Tử cười ả ỷ, ra điều “các người kiến thức nông cạn” sau đó đồng loạt quay đầu nhìn về phía Trương Tam đang vui đầu ăn uống

.....

Mọi người vừa ăn uống cười đùa thật náo nhiệt. Liễu Mi khẽ chau đôi mày thanh tú, hạ giọng nói với Diệp Hoan rằng hôm khai trương có một kẻ tên là Lý Quốc Đống dẫn theo một đám người xông đến định phá đám buổi tiệc, sau khi phát hiện Tần Dật cũng là cổ đông của câu lạc bộ thì Lý Quốc Đống không dám ra tay nữa nhưng y cũng tuyên bố y và Diệp Hoan có mối thù lớn. Sau này ngoại trừ câu lạc bộ thì nếu gặp Diệp Hoan ở nơi khác đều sẽ không tha.

Liễu Mi thật lo lắng Lý Quốc Đống sẽ gây bất lợi cho Diệp Hoan, cảnh báo Diệp Hoan nên cẩn thận

Diệp Hoan thản nhiên cười xòa, không thêm để ý

Từ sau khi hần đập chú ba Thẩm gia đến chấn động não, Diệp Hoan phát hiện đẳng cấp của mình đã được nâng lên rất nhiều. Bây giờ lãnh đạo cấp bộ trở xuống hần còn chẳng buồn coi là đối thủ chứ đừng nói đến mấy đứa trẻ ranh dựa hơi này có tư cách gì đòi làm đối thủ của hần.

Không thể không nói đây đúng là sự thăng hoa về mặt chất lượng

Đang lúc mọi người ăn uống vui vẻ thì ngoài cửa truyền đến tiếng huyên náo ngày một lớn

“Diệp Hoan có ở đây không? Có đây không? Gọi hắn ra đây cho ông?”

“Ông nể mặt anh Tần, không làm cản trở anh Tần kiếm tiền nhưng nhà hàng này không trong phạm vi câu lạc bộ. Ông đây hôm nay nhất định phải phết tên Diệp Hoan này”

Mọi người trong phòng biến sắc

Diệp Hoan ung dung sờ sờ cằm, trầm ngâm nói: “Giọng nói này nghe rất quen, nói thêm mấy câu nữa để tôi nhớ xem nào”

Người ngoài cửa rất biết phối hợp, lại lên tiếng: “Diệp Hoan, đêm đó mày ỷ đồng người, đánh tao xong liền phỉu mông bỏ đi. Mày cho rằng chuyện đó cứ như vậy là xong rồi sao? Đi ra đây! Tao biết mày đã trở về rồi, Thẩm gia có thể lực, Lý gia tao cũng không phải đồ bỏ đi đâu!”

Diệp Hoan ngậy ra rồi chọt vỗ đùi đét một cái: “Nghĩ ra rồi! Hóa ra là thằng nhãi Lý Quốc Đống!”

Mọi người: “.....”

Liễu Mi gấp như kiến bò chảo nóng, cô đứng bật dậy, khuôn mặt tái đi, lo lắng nói: “Diệp Hoan, nghe tiếng ồn hình như có không ít người đâu. Quân tử trả thù mười năm không muộn, anh đi trước đi, chỗ này để tôi ứng phó”

Về mặt Diệp Hoan cổ quái: “Cô bảo tôi chạy sao?”

Liễu Mi vội la lên: “Không chạy thì ngồi đây đợi người ta đến chém à? Đi nhanh lên đi!”

“Nhưng tôi còn chưa có no bụng đâu...”

Rầm!!

Cửa phòng bị người ta đá văng ra, thân thể mập mạp của Lý Quốc Đống tiến vào, thấy Diệp Hoan đang ngồi bên cạnh bàn liền sáng mắt, chưa kịp mở miệng nói câu “Mày cũng có ngày hôm nay” hoặc là “Tao nằm gai nếm mật chờ đến ngày báo thù rửa hận”...các loại thì đã thấy một bóng đen lóe lên trước mắt. Tiếp theo bụng liền trúng một cước thật mạnh, Lý Quốc Đống còn chưa cảm giác được đau đớn thì kinh ngạc phát hiện cảnh vật bốn phía bỗng nhiên chạy vù vù về phía trước.

Lý Quốc Đống lăn lông lốc trên mặt đất, gào lên đau đớn như heo bị chọc tiết.

Hồng Lang ngồi gần cửa nhất, vốn đang vui đầu ăn uống liền nhẹ nhàng phỉu phỉu ống quần, thu chân, ăn tiếp, không buồn nhìn Lý Quốc Đống một cái, tựa như một cú đá vừa rồi chỉ là hất một túi rác bẩn.

Đám người Lý Quốc Đống mang đến bị một màn này dọa sợ ngấy người, mười mấy người đang hùng hổ bao quanh bên ngoài chợt yên lặng, không dám nhúc nhích.

Cú đá vừa rồi của Hồng Lang đã đá Lý Quốc Đống bay đi hơn mười thước. Lực đạo và sức chiến đấu kinh người như vậy, ai dám đánh nhau với hắn?

Diệp Hoan ngại ngừng giải thích với đám người đang há hốc mồm bên ngoài: “Chiến hữu của tôi lúc ăn cơm thân kinh rất căng thẳng, sợ người khác đoạt đồ ăn trong bát hắn cho nên phản ứng có hơi kịch liệt. Nghe nói nhà hắn rất nghèo, mười tuổi vẫn còn cời truồng tranh ăn với các anh em trong nhà, từ nhỏ đã sợ bị đói...ha ha, để các vị chê cười rồi, chê cười rồi!”

Động tác ăn uống của Hồng Lang khựng lại, chỉ chiếc đũa vào mặt Diệp Hoan tức tối mắng: “Thằng nhãi cậu mới mười tuổi vẫn cời truồng ấy! Cái đồ thân thể dơ dáy miệng lưỡi cay độc”

Diệp Hoan không để ý Hồng Lang, cười cười với mấy người bên ngoài: “Lý tổng là người phú quý, thân thể yếu như vậy còn dám ra gió. Hiện giờ quân tiên phong đã bị nghiền nát, các vị có phải nên thu quân hay không? Tôi đây đi huấn luyện mấy tháng, còn chưa có cơ hội thử hiệu quả đâu...”

Vù!

Cả đám người mặc kệ Lý Quốc Đống nằm chổng trơ, chạy vắt giò lên cổ

Diệp Hoan lúc này mới đứng dậy, kéo ghế, đi tới ngồi xổm trước người Lý Quốc Đống đang rên hừ hừ. Hắn cười tủm tỉm nhìn y

“Ừa, đây không phải là anh Lý sao? Đã lâu không gặp, tôi vẫn luôn muốn hẹn anh lại cùng chơi mạt chược đây...”

Hành động báo thù của Lý Quốc Đống còn chưa kịp mở màn thì đã kết thúc, cả thể xác và tinh thần đều bị đả kích lớn. Hơn nữa, một cước vừa rồi của Hồng Lang rất mạnh, có lẽ đã làm gãy hai cái xương sườn của y, giờ phút này y rên rỉ vô cùng thống khổ

“Diệp Hoan, mày giỏi lắm! Khốn kiếp, một chút thể diện cũng không chừa cho tao, khi dễ tao hết lần này đến lần khác” Lý Quốc Đống nằm co quắp trên đất, mồm miệng phập phồng không rõ lời

Diệp Hoan khó xử nhún vai: “Anh Lý, lần trước tôi thừa nhận là có khi dễ anh. Nhờ hồng phúc của anh mà tôi được dịp làm anh hùng cứu mỹ nhân nhưng hôm nay thì chính là anh tự đưa tới cửa đó nhé”

Mắt Lý Quốc Đống đỏ lên, nhìn Diệp Hoan trừng trừng: “Không cần biết mày nói thế nào, dù sao tao bị mày chà đạp, Diệp Hoan, thù oán giữa chúng ta sẽ càng lúc càng sâu”

Diệp Hoan dở khóc dở cười, tên cậu ấm này có phải bị bệnh gì không? Đã yếu còn thích ra gió, tới gây sự bị người ta đánh, lại đổ hết trách nhiệm lên đầu người ta, loại người này còn có thể nói đạo lý hay sao?

Diệp Hoan thu hồi bộ mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn y, giọng điệu lạnh lùng: “Lý Quốc Đống, rốt cuộc giữa chúng ta là ai không nói lý lẽ? Lần trước nếu như mày không hùng hổ bắt nạt con gái nhà lành thì tao sẽ đánh mày sao? Nếu như mày không cố tình đuổi theo ra thì tao sẽ đánh mày lần thứ hai sao? Lần này mày tự tới cửa gây sự, tao không đánh mày thì thật có lỗi với mày. Mẹ kiếp, mày đã không thích nói đạo lý thì tao cũng lười lý lẽ với mày, hiện giờ tao phế luôn mày đi, sau này Lý gia chúng mày có gì bất mãn cứ đến tìm tao”

Nhìn vẻ mặt hung bạo của Diệp Hoan khiến tim Lý Quốc Đống run lên

Thực lực quyết định hết thảy, Lý Quốc Đống rất hiểu điều này. Diệp Hoan không hề để tâm đến mấy thứ gia thế, bối cảnh mà Thẩm gia so với Lý gia càng mạnh hơn nhiều. Chuyện Diệp Hoan làm ở Thẩm gia đã sớm truyền khắp giới con ông cháu cha ở Bắc Kinh, với cái tính cách liều mạng đó của hắn thì rất có khả năng sẽ thực sự phế y.

“Diệp Hoan, giết người phải đền mạng” Lý Quốc Đống mặc dù cố mạnh miệng nhưng ngữ khí đã bất tri bất giác mà mềm nhũn

Y vốn nghe tin Diệp Hoan đang ở chỗ này liền hưng phấn dẫn người đến thanh toán nợ nần, nào ngờ còn chưa chạm được chéo áo của Diệp Hoan thì bản thân đã bị đập bay...

Diệp Hoan lại lộ ra nụ cười lưu manh: “Lý Quốc Đống, chuyện đã như vậy, kế tiếp phải làm sao bây giờ nhỉ?”

Lý Quốc Đống ngây ra một lúc, sau đó yên lặng móc hết túi áo túi quần ra nào tiền mặt, nào thẻ ngân hàng, đồng hồ, nhẫn....cung kính đưa tới trước mặt Diệp Hoan

Diệp Hoan hớn hờ: “Thật không hiểu nổi cái tên này, mỗi lần hùng hổ nói báo thù, kết quả là đều bị cướp bóc hết. Bồi thường cũng nhanh nhẹn như vậy, anh rốt cuộc là đến để báo thù hay đến giúp đỡ người nghèo?”

Lý Quốc Đống âm thầm thở dài: “.....”

“Diệp Hoan, tôi...có thể đi chưa?”

Diệp Hoan lắc đầu, chỉ vào cánh cửa phòng ăn, cười nói: “Vẫn chưa được, thấy cánh cửa kia không?”

“Thấy”

“Vừa rồi động tác của anh thật thô lỗ, đập hỏng cả cửa....”

“Tôi bồi thường!” Lúc này Lý Quốc Đống trả lời vô cùng nhanh nhẩu

“Bồi thường thì miễn đi” Diệp Hoan cười tủm tỉm vỗ vai hắn, ung dung thở ra một câu: “Nếu như anh ngoan ngoãn, thì sẽ bình yên trở về...”

“Ý gì?” Hai mắt Lý Quốc Đống mở lớn

Gương mặt Diệp Hoan chợt biến đổi, hung ác nói: “Nếu như mày không ngoan, tao liền phế mày luôn!”

185. Chương 187: Anh Em Gặp Mặt

Lý Quốc Đống cuối cùng cũng bị người ta khiêng đi, gãy hai xương sườn. Y tự gọi xe cứu thương. Nếu không phải Tần Dật nghe chuyện đi đến giảng hòa thì chuyện ngày hôm nay sợ là còn to hơn nữa. Diệp Hoan vốn định chế trụ Lý Quốc Đống rồi gọi người nhà y đến trả một trăm triệu tiền chuộc.

Thời điểm Lý Quốc Đống được khênh ra còn thật khách khí cười cười với Diệp Hoan, chẳng qua mọi người đều hiểu thù oán đã càng kết càng sâu rồi. Từ xưa đến nay, rất nhiều thù hận đều bắt đầu từ những việc lông gà vỗ tới như tôi đồn củi chẳng may giẫm lên mạ nhà anh, hoặc là nhà anh làm ruộng chặn mất mương nước nhà tôi...cứ thế, tích tiểu thành đại, cuối cùng biến thành tử thù không đội trời chung.

Tần Dật thật bất đắc dĩ nhìn Diệp Hoan:

“Vì sao cứ mỗi lần tôi gặp cậu là lại chứng kiến cậu gây rắc rối vậy? Diệp Hoan, người như cậu thật hiếm thấy đấy”

Về mặt Diệp Hoan oan ức: “Anh Tần, chuyện này đâu thể trách em được. Mẹ nó chứ, chọc ai không chọc, đang ăn uống ngon lành thì bị người ta bất thành linh đập cửa xông vào. Vốn dĩ em còn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thậm chí còn ôm chân Lý Quốc Đống cầu xin hắn đừng làm to chuyện nữa, thế nhưng hắn đâu có nghe em...”

Tần Dật nhíu mày: “Thật sao?”

“Chuyện ôm chân Lý Quốc Đống là giả, khoa trương một tí cho câu chuyện phong phú mà, còn những thứ khác đều là thật. Em thật sự không muốn đánh hắn. Anh Tần, anh cũng thấy đấy, người ta tự đưa đến cửa, ưỡn ẹo trước mặt em, em không đánh hắn thì thật có lỗi với bản thân. Bất kỳ ai mà nhìn thấy một kẻ dán mấy chữ “Cần ăn đòn” lên mặt thì đều nhịn không được phải thử xem cái mặt đó mềm hay cứng mà. Nếu anh Tần mà có ở đó chắc chắn sẽ phải tát thử một cái bởi vì cái bản mặt đó trông rất ti tiện. Nếu như anh không ra tay thì đến lúc về già sẽ cảm thấy cuộc đời của mình không được trọn vẹn.”

Tần Dật: “.....”

Diệp Hoan xoay người vỗ vai Hồng Lang: “Hồng Lang đại ca, anh làm tốt lắm. Một cước kia của anh quả thực long trời lở đất, tựa như rồng cuộn hổ gầm khiến người khác đại khai nhãn giới”

Hồng Lang quệt mũi: “Ngừng! Đừng ba hoa nữa. Nói tiếng người đi”

“Được, vậy tôi nói tiếng người với anh. Hồng Lang đại ca, anh chuyển nghề đi theo tôi đi. Cái chức đội trưởng đội bảo an của câu lạc bộ không ai thích hợp hơn anh”

Hồng Lang hơi giật mình: “Tôi không có ý định chuyển nghề đâu”

“Có biết người anh đập vừa nãy là ai không?”

“Không biết”

“Hắn là ai cũng không quan trọng, quan trọng là...cha của hắn. Cha hắn là phó tư lệnh quân khu thủ đô...”

Hồng Lang hít sâu một hơi, khuôn mặt như vừa nuốt phải giấm.

“Cậu...cậu sao vừa rồi không nói!?”

Diệp Hoan vô tội nhún vai: “Tôi còn chưa kịp há mồm thì anh đã đập xong rồi”

Mặt Hồng Lang dần dần chuyển sang màu xanh.

“Cậu....con mẹ nó, đây không phải cổ tình bịp tôi sao?”

Từ đó về sau, mọi người trong đại đội đặc chủng liền gọi Diệp Hoan là “Ma tử” bởi vì cái thói thích gạt người của hắn. Cái ngoại hiệu này đã lưu truyền rất nhiều năm rồi trở thành một truyền kỳ của đại đội Lam Kiếm.

Diệp Hoan thấy Hồng Lang thực bị dọa sợ liền lặng lẽ nói cho hắn biết phó tư lệnh cũng không động được gã bởi vì trên phó tư lệnh còn có tư lệnh, mà người làm tư lệnh chính là chú ruột của Diệp Hoan.

....

Lúc xế chiều, Diệp Hoan do dự mãi cuối cùng vẫn quyết định quay về khu nhà tổ một chuyến.

Vốn định đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm gia thế nhưng ở trong quân doanh một thời gian, tâm tư Diệp Hoan càng được tôi luyện, thái độ với Thẩm gia cũng cải biến hơn.

Chuyện Nam Kiều Mộc rời đi là lỗi của chú ba nhưng không thể vì thế mà giận lây toàn bộ Thẩm gia. Hơn nữa, việc bọn họ ép hắn đi quân ngũ, đến bây giờ ngẫm lại quả thực không phải là hại hắn. Quyết định này đã khiến cho cuộc đời Diệp Hoan bước sang một ngã rẽ hoàn toàn mới.

Hơn nữa, nếu lúc quay về tình cờ chạm mặt chú ba kia thì ít nhất cũng được dịp đập thêm cho ông ta một cục gạch nữa.

Vì vậy, chiều hôm đó Diệp Hoan đi đến khu nhà tổ.

Lần trở về này cách vụ phóng hỏa đã vài tháng, đứng trước khu nhà cổ kính kia, Diệp Hoan cảm thấy lạ lẫm, tình đời buồn vui, nhân tình ấm lạnh dường như đều có thể nhìn thấu rõ từ nơi cổ xưa này, nhưng cái giá để nhìn thấu rõ là mất đi thứ trân quý trong đời.

Diệp Hoan bị kiểm tra chứng nhận như thường lệ rồi được cảnh vệ cho qua. Diệp Hoan mang theo một cái bọc nhỏ, nhàn nhã đi vào nội viện như một người lữ khách.

Lững thững đi đến phòng Thẩm Đốc Lễ, thấy cửa phòng đóng chặt, Diệp Hoan đoán chừng ông giờ này không có nhà. Thân là đại quản gia của đất nước, ông không thể chỉ ở trong nhà xử lý công vụ. Thực tế, điều ông làm nhiều nhất chính là ngồi hạp, hạp hành liên miên, rồi lại đi khắp nơi thị sát, tiếp đãi quan khách nước ngoài....ngoài những lúc trên, ông lại còn phải dành thời gian để suy ngẫm về tương lai đất nước, suy ngẫm làm sao để dân giàu nước mạnh.

Diệp Hoan đứng trước thư phòng tự cười một mình.

Cảm giác của Diệp Hoan đối với người cha này thật phức tạp. Có đôi khi hắn cảm thấy rất hận ông nhưng đứng từ góc độ người ngoài thì ông là một nhà lãnh đạo đáng kính, luôn toàn tâm toàn ý lo cho nước nhà, cống hiến hết mình cho nhân dân.

Diệp Hoan suy tư chốc lát rồi xoay người đi đến vườn trúc

Trúc viên xanh biếc, bốn bề yên ả, gió hiu hiu, hàng cây xào xạc. Cho dù tâm tình rối loạn thế nào khi tiến vào rừng trúc cũng có thể được tĩnh tâm.

Ánh nắng cuối ngày nhàn nhạt, hồ nước trong veo, mấy con cá nhiều sắc màu tung tăng bơi lội.

Mấy con cá thật bắt mắt....

Lúc Thẩm lão gia hớn hển chạy đến, chứng kiến một hình ảnh khiến tim ông đau thắt

Bên cạnh hồ nước, Diệp Hoan tay cầm một nhánh cây đang huơ huơ trên đồng lửa, không khí nức mùi...cá nướng

“A, nghiệp chương! Dừng tay! Không, dừng miệng!!” Thẩm lão gia dậm chân gào toáng lên.

Diệp Hoan hơi giật mình rồi nở nụ cười, giơ nhánh cây đang xiên con cá: “Ăn một con không?”

“Không ăn!” Thắm lão gia nhìn thấy con cá yêu quý đã trở thành đồ ăn trên tay thằng cháu nội, lòng đau như cắt.

“Không ăn thì cháu ăn, ông nội, không phải cháu chê bai gì nhưng ông nuôi cá cũng nên chọn mấy con tử tế một chút. Con cá này nhìn bề ngoài thì đẹp mắt nhưng ăn vào hương vị hơi tệ, cứ dăng dăng” Diệp Hoan vừa gặm cá vừa không quên chê bai.

“Cá chép này không phải để ăn, là để ngắm!”

“Dùng để ngắm thì lại càng vô nghĩa. Ông nội à, ông là thượng tướng ba quân, cả đời giết chóc vô số, già rồi lại bắt đầu học đòi văn vẻ rồi sao? Đây cũng không phải tật xấu gì đáng nói nhưng đã muốn ngắm thì sao không nuôi mấy con heo mập mập trắng trắng nhìn ngon mắt hơn nhiều”

Đợi Diệp Hoan phàn nàn xong, con cá đã yên vị trong bụng hắn.

“Ai nha, lúc bắt đầu ăn thì hơi dăng nhưng nhắm nháp một lúc thì hương vị cũng tạm được. Ít nhất vẫn còn dễ nuốt hơn mấy thứ rau dại khi huấn luyện dã ngoại. Thêm một con nữa!”

Thắm lão gia chưa kịp ngăn cản thì tay Diệp Hoan đã nhanh như chớp đâm mạnh nhánh cây vào trong hồ nước. Một con cá chép màu đỏ sặc sỡ bị lôi lên đang quẫy đạp không ngừng, chết không nhắm mắt.

Thắm lão gia chao đảo, trái tim tan nát, loại cảm giác này tựa như đứa con ruột của ông đang bị đứa cháu ruột này bắt nướng trên lửa vậy....

“Anh, anh có phải đói bụng không?” Thắm lão gia cuối cùng đã hỏi tới điểm mấu chốt

Diệp Hoan liên tục gật đầu, cười nói: “Quả thật có hơi đói, ông lại không cho ăn cơm, cháu chỉ đành ăn đồ nướng...”

“Anh...đồ hỗn trưởng này, ai nói ta không cho ăn cơm? Đến đây, đến đây, đi vào đây với ta” Thắm lão gia vừa nói vừa vội vàng lôi kéo Diệp Hoan đi vào bên trong

“A, đợi lát nữa. Con cá này còn chưa nướng chín...”

“Ném đi! Thằng nhãi con này, đói bụng thì cứ việc nói thẳng. Ta là ông nội anh, có thể để anh bị đói sao? Mấy con cá kia của ta chết oan ức quá. Lần sau cách xa hồ nước cho lão tử! Còn dám có ý đồ với cá của lão tử, lão tử tự tay đập chết anh!”

Bàn tay ông gân guốc nhưng dày rộng ầm ập, khi nắm tay có thói quen xiết chặt cho thấy ông là người háo thắng, ngang tàng.

Trong lòng Diệp Hoan chợt nảy sinh cảm giác là lạ.

Đây là lần đầu tiên hắn được ông nội nắm tay, cảm giác như ngâm tay vào một luồng nước ầm ập. Những khát vọng chôn sâu dưới đáy lòng từ lúc nhỏ vô tình bị khơi lên.

“Ông nội...ông nắm tay con...” Hốc mắt Diệp Hoan hơi ầm ướt.

Thắm lão gia ngẩn người, ánh mắt dịu lại, đứa cháu này đã nếm trải nhiều khổ sở, ngay cả thân tình đơn thuần nhất trên thế gian cũng chưa được hưởng qua. Chỉ vờn vờn một cái nắm tay đã làm hắn cảm động như vậy....

“Thằng bé ngốc, ông nội dắt tay cháu nội thì làm sao, nếu như cháu thích, sau này mỗi ngày ta đều nắm tay cháu...”Thắm lão gia cũng xúc động lây.

Diệp Hoan nhìn hai bàn tay đặt cùng một chỗ, nói: “Ông nói xem chúng ta thế này giống cái gì?”

Thắm lão gia xúc động nói: “Giống quan hệ...”

Ông chưa nói dứt lời, Diệp Hoan đã đưa ra đáp án

“Bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, Nokia” Diệp Hoan tấm tắc gật đầu: “Đúng rồi, đúng là biểu tượng của Nokia”

.....

Trong căn phòng mộc mạc, Thẩm lão gia vuốt râu, hài lòng nhìn thẳng cháu đang ăn như hổ đói.

Xem ra đưa hấn vào quân ngũ là quyết định chính xác. Quân ngũ là một lò luyện lớn, xem ra sắt vụn đã hơi hơi lộ ra ánh sáng của tinh cương rồi.

Thân thể Diệp Hoan cường tráng hơn rất nhiều, làn da rám nắng khỏe mạnh, cả người như một thanh kiếm mài sắc. So với bộ dáng còm lợ phất phơ lúc trước thì bây giờ đứa cháu này mới khiến cho Thẩm lão gia thấy thuận mắt.

“Ăn đi! Ăn nhiều vào” Ông già nghiêm mặt như hạ mệnh lệnh: “Lão già này năm đó một bữa cơm có thể ăn hết năm cân khoai lang, ăn no rồi làm gì cũng thấy hăng hái. Chẳng những có thể ăn nhiều, cũng có thể chịu đói. Có một lần doanh trưởng phái ta đi làm nhiệm vụ trinh sát. Lão tử ăn no rồi xuất phát, nằm sấp bên ngoài doanh trại địch trọn vẹn ba ngày ba đêm không có một thứ gì bỏ bụng”

Diệp Hoan nghe được liền hứng thú: “Sau đó thì sao?”

Thẩm lão gia trừng mắt rồi cười nói: “Sau đó lão tử đói bụng khủng khiếp, trong lòng tự nhủ trinh sát cái chim! Lão tử diệt hết cái quân doanh này là được về ăn cơm chứ gì? Vì vậy, ta liền giết một tên lính tuần tra rồi trà trộn vào doanh trại địch. Lăn mò một hồi rồi cho tên doanh trưởng một phát súng. Đám lính kia cũng thật vô dụng, nghe tin tên doanh trưởng chết lập tức tán loạn như ong vỡ tổ. Lão tử bắn ba phát súng chỉ thiên rồi nói với bọn chúng doanh trại đã bị bao vây, ra lệnh cho bọn chúng giao nộp vũ khí. Đám vô dụng kia liền thành thật hạ vũ khí đầu hàng. Sau đó lão tử ôm súng máy, áp tải nguyên cả doanh trại địch trở về. Nhìn cái mặt doanh trưởng của ta lúc ấy thật vô cùng đặc sắc, hắc hắc...”

Diệp Hoan phì cười, ông nội hấn lúc trẻ có vẻ cũng là một người ngang bướng, bất tuân mệnh lệnh. Hai ông cháu dường như đã tìm được điểm tương đồng.

Ánh mắt Thẩm lão gia dần ảm đạm, thở dài nói: “Doanh trưởng của chúng ta hy sinh khi bao vây tiêu diệt địch lần thứ năm. Khi đó hấn mới hơn hai mươi tuổi. Nếu có thể sống đến ngày thành lập đất nước thì cũng là một vị khai quốc nguyên soái rồi”

Trầm mặc một hồi, ông nhìn Diệp Hoan: “Việc đẩy cháu vào quân ngũ là chủ ý của lão ngũ nhưng ta cũng tán thành. Có câu: Hảo nam không lo binh, tốt thiết không đánh đình. Câu nói này phù hợp với xã hội xưa. Khi đó võ nghiệp bị coi nhẹ, đàn ông mà tham gia quân ngũ thì nhất định không có đường ra nhưng thời nay không giống. Quân ngũ có thể tôi luyện ý chí và tính cách con người. Nhìn cháu bây giờ chẳng phải sáng sủa hơn trước rất nhiều sao?”

Diệp Hoan cười hắc hắc: “Ông nội đúng là nhìn xa trông rộng, là người làm việc lớn”

“Được rồi, không cần dùng mấy câu vô nghĩa đó tặng bốc ta” Ông cười mắng, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Thời gian trước cháu đại náo quân doanh, ta có nghe nói”

Thẩm lão gia trừng hấn một cái, chậm rãi nói: “Thằng nhãi con bất trị, nhìn từ chiến thuật toàn cục mà nói, anh lựa chọn thời cơ rất chuẩn xác, đúng với phong cách tác chiến của bộ đội đặc chủng. Hôm sau chú năm anh mang video giám sát về cho ta xem, nếu như đó là doanh trại địch, anh lại chôn thêm mấy quả mìn thì cái đại đội kia đã bị anh tận diệt rồi. Tuy nhiên...”

Thẩm lão gia nói đến đây vừa tức vừa buồn cười, đá mông Diệp Hoan một cái, cười mắng: “Thủ đoạn của anh cũng quá tổn hại âm đức rồi, đổ xăng vào nhà vệ sinh, thủ đoạn xấu xa như vậy học được ở đâu hả?”

Diệp Hoan cúi người, chấp tay khiêm tốn cười nói: “Tại hạ vô sự tự thông, tự học thành tài, mong ngài chỉ giáo nhiều hơn”

“Tên nhóc con! Việc xấu xa như vậy lão tử không có cách nào chỉ dạy cho anh hết”

Hai ông cháu cười đùa nhốn nháo trong rừng trúc. Cảnh vệ thường trực và bác sĩ, y tá nghe thấy tiếng cười sang sảng phóng khoáng của Thẩm lão gia, trên mặt đều lộ vẻ mỉm cười.

Đã thật lâu chưa nghe thấy lão gia cười sảng khoái như vậy. Con cháu đứng trước mặt ông đều khúm na khúm nùm, duy chỉ có đứa cháu này thường xuyên khiến lão thủ trưởng tức giận đến dậm chân, thế nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được ông rất yêu thương đứa cháu này.

....

Thẩm Duệ đi đến rìa ngoài rừng trúc liền nghe được bên trong vọng ra tiếng cười đùa.

Bước chân y hơi sững lại, mày kiếm nhú nhú rồi rất nhanh giãn ra. Trên mặt nở nụ cười mềm mại, sáng lạn, bước chân tiếp tục tiến lên, đẩy ra cánh cửa gỗ xù xì

“Ông nội, cháu đến thăm ông” Thẩm Duệ đứng trước cửa lớn, cung kính nói vọng vào bên trong.

Tiếng cười trong phòng tạm ngừng, tiếp theo truyền đến tiếng ho khan trầm thấp uy nghiêm của Thẩm lão gia.

“A Duệ phải không? Vào đi”

Thẩm Duệ mỉm cười đi vào, ánh sáng trong phòng hơi tối. Y chớp chớp mắt tập thích ứng, khi nhìn được rõ ràng, y lại bị cảnh tượng trong phòng làm cho ngẩn người.

Giữa phòng có một cái bàn vuông, trên bàn chén bát bừa bộn. Một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, một chân co lên, một chân duỗi xuống, đang gặm một cái chân thú lớn trong tay. Còn ông nội hắn, Thẩm lão gia thì nhàn nhã vuốt râu, tươi cười nhìn người thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Ánh mắt sững sực như vậy Thẩm Duệ chưa bao giờ thấy qua. Trên mặt y vẫn duy trì nụ cười nhưng đồng tử trong mắt đã co rút lại.

186. Chương 188: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

Ác cảm!

Đây là cảm giác đầu tiên xẹt qua trong đầu Thẩm Duệ

Người thanh niên trước mặt ăn uống thật khó coi, không có chút lễ nghi nào, vừa ăn vừa gác chân lên ghế, mồm miệng nhồm nhoàm. Thẩm Duệ thấy vô cùng phản cảm

Thẩm Duệ xuất thân từ Thẩm gia, khác với Diệp Hoan, y thực sự là quý tử ngậm thìa vàng chào đời. Từ nhỏ đến lớn y được ăn ngon mặc đẹp, được dạy dỗ thành một quý tộc tiêu chuẩn. Mỗi lời nói, nụ cười, dáng đi đều chuẩn xác như dùng thước đo, không sai lệch nửa phần. Y cũng luôn coi đây là vinh quang bởi vì y là một quý tộc thực thụ, là thiên chi kiều tử đứng trên thiên hạ.

Còn Diệp Hoan lăn lộn trên đường phố, hắn chưa bao giờ có khái niệm thế nào là quý tộc, càng không được tiếp nhận nền giáo dục quý tộc, ngay cả giáo dục phổ cập còn chưa học xong. Lời nói và hành động của Diệp Hoan phóng túng, thường xuyên dậm thêm mấy từ thô tục, ngay cả hút thuốc cũng phải ngậm lệch về một bên. Diệp Hoan từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều toát ra vẻ lưu manh vô giáo dục.

Thẩm Duệ và Diệp Hoan thuộc về hai loại người hoàn toàn bất đồng.

Hai con người khác biệt khi gặp nhau có thể vừa quen đã thân, cũng có thể thủy hỏa bất dung.

Thẩm Duệ chỉ dừng lại một giây ở cửa ra vào, tiếp đó trên mặt liền rạng rỡ như mặt trời.

“Ông nội, thân thể người vẫn khỏe chứ?” Thẩm Duệ bước vào bên trong, trên mặt là nụ cười tươi sáng.

Thẩm lão gia gật đầu cười nói: “A Duệ, mau chào con trai của bác con đi. Hắn là Diệp Hoan, hai đứa là anh em con chú con bác, nên đi lại gần gũi”

“Vâng, ông nội” Thẩm Duệ cười đáp lời.

Diệp Hoan nhìn Thẩm Duệ mỉm cười nho nhã mà mí mắt lại nháy lên.

Hắn không rõ vì sao nhưng hắn cảm thấy sồn hết gai ốc như vừa có một luồng gió đầy âm khí tràn vào tận xương cốt.

Thẩm Duệ quay đầu nhìn Diệp Hoan, vẻ mặt thân mật, nụ cười ảm áp.

Dẫn một câu Cổ Long đại sư hay nói: ‘Hắn thật thích cười cũng rất biết cười, cười lên nhìn thật ngọt ngào

Nhưng đằng sau nụ cười hồn nhiên ấy thật ra là một bộ mặt như thế nào?’

“Người này chính là em Diệp Hoan sao? Anh năm nay hai mươi bảy tuổi, lớn hơn em bảy tuổi cho nên gọi em một tiếng ‘em’ cũng là phải phép. Em cũng đừng ghét bỏ ông anh không nên thân này nhé”

Thẩm lão gia ngồi bên giải thích với Diệp Hoan: “Thẩm Duệ là con trai độc nhất của chú hai cháu. Chú hai cháu mất sớm, chỉ lưu lại một đứa con trai này. Những năm này thật khổ cho hắn”

Diệp Hoan cũng nở nụ cười chào đón: “Hóa ra là anh họ, ngưỡng mộ đã lâu. Em đến khu nhà tổ một thời gian rồi mà chưa được gặp anh lần nào. Trước kia anh họ không ở trong nhà tổ sao?”

Thẩm Duệ nghe vậy, gương mặt trắng nõn hiện lên một tia thâm trầm.

Trước kia hắn là con cưng của Thẩm gia, đương nhiên là sẽ ở trong khu nhà tổ nhưng cũng vì một câu của cha Diệp Hoan mà hắn bị sung quân đến một huyện nghèo khó ở Tây Bắc. Nếu không phải có chú ba ra tay trợ giúp thì chỉ sợ cả đời này hắn sẽ phải chết dí ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó.

Thẩm gia chính là một vùng nước sâu không thấy đáy, ân oán đời trước dây dưa đến đời này, cứ thế tiếp nối, vĩnh viễn không bao giờ được yên bình.

Nụ cười của Thẩm Duệ vương thêm phần ngại ngùng: “Lúc trước anh đến Tây Bắc rèn luyện, bây giờ mới trở về Bắc Kinh. Lúc trước chỉ biết lý thuyết, không nắm được khó khăn của dân chúng nên xử lý công việc chưa được khách quan vì vậy muốn đi xuống cơ sở rèn luyện thêm”

Diệp Hoan vui vẻ nói: “Anh họ vất vả rồi, rèn luyện có kết quả gì không? Em đây ở cơ sở suốt hai mươi năm cũng không làm nên trò trống gì, chỉ được mỗi cái trộm gà trộm chó là càng làm càng thuần thực”

Thẩm lão gia cười mắng: “Đồ hồn trưởng không có tiền đồ này, chuyện đó mà cũng không biết xấu hổ nói ra, đúng là không sợ mất mặt”

Diệp Hoan vẫn vô tư phản bác: “Thẩm lão gia, lươn ngắn đừng chê trạch dài, cháu cũng không tin hồi chiến tranh ông chưa từng ăn trộm gà của dân. Vừa nhìn tướng ông là cháu đã biết ông không phải người hiền lành rồi”

“Bậy bạ! Quân đội đều có quân luật, không cho phép tư hào tài sản riêng của dân chúng. Chúng ta làm sao có thể trộm cắp của dân!...Là mượn, hiểu không? Mượn!!” Thẩm lão gia nghiêm mặt giáo huấn, cuối cùng cũng nhin không được mà bật cười ha hả

Thẩm Duệ cũng cười hòa theo, nhìn ông nội chuyện trò thân mật với Diệp Hoan như vậy, tảng đá trong tim Thẩm Duệ càng nặng nề hơn

.....

Mùa xuân, vạn vật đâm chồi nảy lộc, gió mơn man trên đùa hàng liễu rủ, như tình lang đang vuốt ve bàn tay trắng nõn của nàng thiếu nữ. Trên con đường mòn ven hồ trại an dưỡng trực thuộc quân cảnh vệ thủ đô, Thẩm Đốc Nghĩa ngồi trên xe lăn, được hộ lý đẩy đi dạo ven bờ hồ.

Vết thương trên trán ông đã sớm cắt chỉ, một cục gạch của Diệp Hoan thật nặng tay, trên trán phải khâu năm mũi, nửa người bị bỏng xăng đốt cháy cả da thịt, đây vẫn chỉ là ngoại thương. Khiến cho ông thống khổ nhất là não bị chấn động, mỗi ngày đau như bị ai giằng xé bộ não, sống không bằng chết.

Những ngày ở trong trại an dưỡng, tin tức không ngừng được đưa đến cho Thẩm Đốc Nghĩa

Diệp Hoan bị đưa vào quân đội, người Thẩm gia nói đó là răn đe nhẹ nhàng với Diệp Hoan nhưng Thẩm Đốc Nghĩa không thể coi đây là trừng phạt. Ông ta bị thằng cháu đó hại đến sống dở chết dở, chẳng lẽ chỉ đưa vào quân đội là xong chuyện sao? Nhưng quyết định này đã được cha ông gật đầu, Thẩm Đốc Nghĩa dù có bất mãn cũng chỉ đành ôm một bụng oán độc.

So với Diệp Hoan thoát tội thì việc ông bị cha ông tạm thời cách chức để an dưỡng mới khiến ông bị khủng hoảng.

Đại trưởng phu không thể một ngày không nắm binh quyền, đây là tín niệm đã chôn sâu trong lòng Thẩm Đốc Nghĩa. Hôm nay ông bị tạm cách chức, những người phía dưới ông sẽ nghĩ thế nào? Mỗi một sự điều chuyển nhân sự trong Thẩm gia đều ảnh hưởng tới cả giới chính trị.

Cha ông tạm đình chức của ông để ông an tâm dưỡng bệnh, nhìn như xuất phát từ ý tốt nhưng ai cũng không rõ Thẩm lão gia thực sự nghĩ như thế nào. Cha ông đã rời khỏi giới chính trị nhiều năm nay nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn lớn. Ngay cả những người cầm cân nảy mực của đất nước hiện nay vẫn tôn kính vị khai quốc danh tướng này. Cha ông không can thiệp vào chính sự nhưng một khi lên tiếng thì những lãnh đạo đó đều nể mặt, cho nên tạm cách chức Thẩm Đốc Nghĩa ông chỉ là việc nhỏ.

Sóng gió trong Thẩm gia phức tạp, bốn anh em mỗi người nắm giữ một phương, tụ lại dưới quyền Thẩm lão gia hình thành nên thế lực lớn mạnh của Thẩm gia trong giới chính trị.

Từ khi Thẩm Đốc Nghĩa nằm viện đến nay, Thẩm Đốc Lễ đã có rất nhiều hành động. Tháng trước anh cả ông đã gặp gỡ Lưu phó tỉnh ủy Xuyên Nam và Sở tỉnh trưởng tỉnh Quỳnh Hải. Tháng này lại dùng danh nghĩa cá nhân mở tiệc chiêu đãi tỉnh ủy Quế Châu và phó bộ trưởng Hách...

Từng chuyện từng chuyện đều là những tin tức xấu truyền về cho Thẩm Đốc Nghĩa khiến huyết áp ông tăng vọt.

Anh cả Thẩm Đốc Lễ đã phát ra tín hiệu rõ ràng rằng ông ta đang từng bước xói tái thế lực của ông.

Lúc này đây có thể nói là thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Thẩm Đốc Lễ nhẫn nhục chịu đựng hai mươi năm mới chờ đợi được một cơ hội bùng nổ này.

Một cục gạch của Diệp Hoan đã vô tình dẫn phát mạch nước ngầm ở Thẩm gia. Thẩm Đốc Nghĩa vâng lệnh an dưỡng khiến phe phái của ông ta xảy ra biến động lớn. Từ xưa đến nay, giới chính trị đều là ý ở ngoài lời, “tạm thời cách chức an dưỡng” nhìn như bình thường nhưng câu này khi xuất phát từ miệng Thẩm lão gia không khỏi làm mọi người hoang mang. Khi nhân tâm bất ổn chính là lúc để thay đổi cục diện.

Thẩm Đốc Nghĩa ngồi trên xe lăn lắng nghe tiếng chim hót xa xa, trong lòng lo lắng vạn phần.

Một bước sai, ngàn bước sai. Nếu sớm biết việc bức con bé Nam Kiều Mộc nghèo hèn đó rời đi sẽ làm mọi việc ra nông nổi này thì ông nhất quyết sẽ không làm. Hào phú thế gia đều thấy lợi quên nghĩa, ai có thể nghĩ được Diệp Hoan lại nổi điên vì một đứa con gái?

Đó là cách sống của những kẻ lẩn lộn phố phường sao? Tình cảm chẳng lẽ quan trọng hơn lợi ích?

Thẩm Đốc Nghĩa ngơ ngẩn.

Ông ta không sao hiểu nổi.

Vài cảnh vệ mặc âu phục đen xuất hiện trong tầm mắt ông. Con đường mòn vốn có người qua lại giờ hoàn toàn yên ắng, xem ra đám cảnh vệ đã dẹp đường rồi.

Một cảnh vệ đi đến trước người Thẩm Đốc Nghĩa, cung kính nói: “Thủ trưởng, Thẩm tổng lý tới thăm ngài”

Lông mày Thẩm Đốc Nghĩa nhíu lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

Bước chân trầm ổn của Thẩm Đốc Lễ đi đến gần. Thẩm Đốc Lễ vươn tay đặt lên vai người em trai đang ngồi trên xe lăn, thân hình đã tiêu tụy đi nhiều.

“Chú ba, tôi tới thăm chú”

Thẩm Đốc Nghĩa vỗ nhẹ lên bàn tay đang đặt lên vai ông, cười khổ nói: “Anh cả mắt công đến đây, em...thấy thật xấu hổ”

Câu này nói thật ẩn ý, rốt cuộc là xấu hổ điều gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Thẩm Đốc Lễ cười nhẹ, nói: “Chuyện đều qua rồi, không nhắc tới chuyện cũ nữa. Chú cứ an tâm tĩnh dưỡng, đừng quá lo lắng chuyện công việc”

Thẩm Đốc Nghĩa cúi đầu: “Anh cả, thân thể em đã khôi phục nhiều rồi. Không biết đến lúc nào...”

Thẩm Đốc Lễ ngắt lời ông, cười nói: “Vừa rồi tôi đã cố ý tới hỏi bác sĩ trưởng khoa về tình hình của chú. Chú ba à, chú còn phải tiếp tục an dưỡng thêm một thời gian nữa. Bác sĩ nói đầu chú mỗi ngày đều đau nhức, diện tích da bị bỏng cũng lớn, nhiều chỗ vẫn còn mưng mủ. Còn lâu lắm mới khôi phục được. Cứ yên tâm điều trị ở đây cho khỏi hần. Công việc thì không bao giờ làm hết được, quan trọng nhất là sức khỏe của mình”

Thẩm Đốc Nghĩa thâm cười lạnh, nếu như đợi đến khi khỏi hần mới xuất viện thì e rằng tôi chỉ còn mỗi cái xác rỗng này, quyền lực sớm đã bị anh cướp đoạt hết.

.....

Khu nhà tổ Thẩm gia.

Diệp Hoan đang cười nói giả lả với Thẩm Duệ thì nhận được điện thoại.

Đội trưởng Hà Bình lập tức mệnh lệnh cho Diệp Hoan quay về doanh trại trong vòng nửa giờ.

Diệp Hoan sớm đã tập thành thói quen phục tùng quân lệnh, vừa nghe liền lập tức thi hành. Hắn chào tạm biệt ông nội rồi bắt xe chạy về nơi đóng quân.

Diệp Hoan vừa vào đến cửa doanh trại thì nhìn thấy một chiếc xe Hummer cũng vội vàng phóng đến, hóa ra là Hồng Lang và Xạ Lang đang ở câu lạc bộ Danh Lưu cũng nhận được mệnh lệnh.

Ba người đi tới văn phòng Hà Bình liền được lệnh thay đổi quân phục, mang theo hành trang đi nhận nhiệm vụ.

Cái gọi là hành trang không phải lúc nào cũng giống nhau mà tùy từng hoàn cảnh mà có sự thay đổi cho phù hợp. Ví dụ hành trang khi tác chiến ban đêm sẽ khác với hành trang khi tác chiến trong rừng rậm hay trong thành phố...

Lần này Diệp Hoan nhận được nhiệm vụ đi giải cứu con tin trong thành phố.

Thường thì vụ án giải cứu con tin sẽ do cảnh sát phụ trách giải quyết nhưng một số tình huống đặc biệt cần quân đội phối hợp. Ví dụ như tội phạm quá khó giải quyết, từng gia nhập quân đội hoặc có trang bị đạn dược hoặc có năng lực tác chiến chuyên nghiệp mà cảnh sát hình sự không đối phó nổi thì sẽ để bộ đội giải quyết.

Nhóm Diệp Hoan lần này đối mặt với một đám tội phạm như vậy

Đại đội trưởng Lam Kiếm huy động một tiểu đội mười hai người, trong đó có Diệp Hoan

Trên sân tập, trực thăng đã chờ sẵn, cánh quạt quay tít tạo ra từng cơn lốc xoáy thổi tung bụi đất.

Đội trưởng Hà Bình ngồi trong văn phòng, trước mặt ông là tiểu đội mười hai người đã có mặt đông đủ, im lặng đợi lệnh

Diệp Hoan vũ trang đầy đủ, quỳ trên mặt đất, ôm chân Hà Bình khóc lóc: “Đội trưởng, anh bỏ em lại đi. Em mới huấn luyện được vài ngày, anh kêu em đi đánh nhau với đám sát nhân giết người không chớp mắt kia. Mẹ nó, anh có đạo đức không thế?”

Hà Bình tức giận đến run rẩy, hai chân giãy giụa muốn tránh thoát tay Diệp Hoan nhưng bây giờ sức lực Diệp Hoan đã được cải thiện. Cho dù Hà Bình giãy thế nào cũng vẫn bị hắn ôm chặt lấy.

“Buông tay! Tôi ra lệnh cho cậu buông ngay tay ra! Thăng nhãi này!”

Hai mắt Diệp Hoan đầm lệ nhìn các chiến hữu xung quanh, buồn bã nói: “Anh thử nghĩ xem, anh hiếm hoi có được một ngày nghỉ, mang đồng đội vào nội thành chơi, ăn uống ca hát...Đột nhiên lại phải đi liều mạng với bọn cướp. Hoàn cảnh thay đổi đột ngột như vậy, ai chịu nổi? Em đã chọn phải ai chứ? Sao tự nhiên lại chọn trúng em?”

“Đây là mệnh lệnh! Diệp Hoan, cậu đã là một quân nhân, quân nhân thì nhất định phải phục tùng mệnh lệnh!” Hà Bình gào toáng lên

“Em chỉ là quân nhân nghiệp dư thôi...”

“Cậu...mẹ kiếp, lão tử không có thời gian nói nhảm với cậu. Các cậu lôi hẳn lên trực thăng cho tôi! Diệp Hoan, nếu cậu dám nửa đường chạy trốn, làm mất mặt đại đội Lam Kiếm này thì mặc kệ cậu có ô dù gì, lão tử cũng sẽ một phát súng bắn chết cậu!”

Vài tên đội viên cười hắc hắc xấu xa rồi tiến lên vây lấy Diệp Hoan

Sắc mặt Diệp Hoan đại biến, lúc mọi người xúm lại chuẩn bị khênh hẳn lên trực thăng, Diệp Hoan giãy giụa liên hồi, cả giận nói: “Đều cút ngay cho ông! Liều mạng thì liều mạng! Để tự ông đi, không cần mấy người khênh lên”

Hà Bình nở nụ cười. Thằng nhóc này nhìn qua thì nhát gan sợ chết, kỳ thật cũng có chút cốt khí, không phải loại yếu đuối.

Diệp Hoan mặt mũi nghiêm nghị, thấy chết không sờn, quét mắt một vòng.

Các đội viên xung quanh tự giác nhường cho hẳn một con đường. Diệp Hoan lạnh lùng hừ một tiếng, bước ra cửa, sau đó bị thương thổ dài, vẻ mặt đầy bi tráng như tử tù sắp bước ra pháp trường ngược lên nhìn bầu trời lần cuối.

Nụ cười của Hà Bình còn chưa kịp thu hồi liền nhìn thấy Diệp Hoan vèo một cái chạy mất dạng, Cả người hóa thành một đám khói đen chạy vắt giò lên cổ về hướng cổng doanh trại.

Mọi người không nói nên lời....

“Bắt....bắt lấy hắn! Trói lại cho tôi!!!!” Hà Bình hống hống kêu to.

Trong doanh trại vang lên tiếng còi cảnh báo. Cổng doanh trại lập tức đóng lại, các đội viên rượt đuổi mấy vòng mới có thể trói được đội viên Diệp Hoan mang về mặt đầy tuyệt vọng trở về.

Cuối cùng, Diệp Hoan bị trói như một khúc chân giò, quăng lên trực thăng.

Sổ nhật ký của đại đội Lam Kiếm lại có thêm một ghi chép mới: Diệp Hoan là đội viên đầu tiên bị đồng đội trói lại đưa lên chiến trường.

187. Chương 189: Hành Động Cứu Viện

Tại một khách sạn ở khu phía tây Bắc Kinh.

Thạch Phong, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Bắc Kinh cầm máy bộ đàm trong tay, vò đầu bứt tóc nhìn về ô cửa sổ đóng chặt, rèm phủ kín mít

Trong ô cửa đó có một đám tội phạm, kẻ cầm đầu tên là Cổ Dũng, là đối tượng truy nã cấp độ S của bộ công an. Hắn và đàn em đã đánh cướp một tiệm vàng bạc ở Kiếm Nam, Quý Châu, bắn chết năm người. Sau khi bị truy nã, bọn tội phạm này đã lần trốn khắp nơi, liên tục gây án, đã có mười mấy người dân vô tội chết dưới tay bọn chúng. Đây cũng là vụ án trọng điểm của bộ công an năm nay.

Thạch Phong không thể ngờ được bọn chúng lại dám trốn vào Bắc Kinh. Một người cấp dưới của Thạch Phong được nghỉ phép đi dạo phố, tình cờ va phải một người qua đường. Dựa vào trực giác của một cảnh sát hình sự, anh ta phát hiện người qua đường kia có nhiều điểm khả nghi nên lặng lẽ báo theo. Quả nhiên bắt được con cá lớn.

Người bị theo dõi là một đàn em của Cổ Dũng. Bọn chúng ngụ trong một khách sạn bình dân ở phía tây Bắc Kinh, từ sáng đến tối không hề ra khỏi cửa. Tên đàn em đó cảm thấy buồn chán, lén chạy ra ngoài tìm em gái nào đó phát tiết. Có lẽ hẳn cũng không ngờ mình xui xẻo như vậy, trên đường về bị cảnh sát hình sự đang nghỉ phép theo dõi. Vì vậy, không đến nửa tiếng sau, khách sạn đã bị cảnh sát hình sự và các lực lượng vũ trang bao vây.

Dù đã bị bao vây nhưng cục diện cũng lâm vào bế tắc.

Tên Cổ Dũng này đương nhiên không phải kẻ ăn chay niệm phật, khi phát hiện động tĩnh thì lập tức khổng chế ông chủ khách sạn và hơn bốn mươi người khách, lừa mọi người vào phòng ăn lớn ở tầng hai của khách sạn.

Thạch Phong cảm giác đầu như muốn nứt ra.

Hơn bốn mươi con tin, tình huống này nếu xử lý không tốt sẽ khiến con tin bị chết. Người bị truy cứu trách nhiệm đầu tiên chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Thạch Phong hẳn. Nếu như bốn mươi con tin này đều bị sát hại thì vụ án này sẽ trở thành một vụ bê bối lớn. Thạch Phong bị áp lực rất lớn, bắt buộc phải cầu viện bên cảnh vệ thủ đô trợ giúp,

Bộ đội và cảnh sát không cùng một hệ thống. Cho dù bình thường nước sông không phạm nước giếng nhưng sau lưng vẫn không vừa mắt nhau, thế nên nếu không phải tình thế bắt buộc thì phía cảnh sát nhất định sẽ không cầu viện phía bộ đội.

Tình thế hiện giờ nghiêm trọng, Thạch Phong cũng bất chấp mặt mũi xin chỉ thị của bộ trưởng bộ công an rồi gọi điện thoại cho quân khu. Thẩm Đốc Trí tiếp điện thoại xong lập tức ra lệnh cho đại đội Lam Kiếm ra quân, yêu cầu tiên quyết là các con tin phải bình an vô sự.

Chống khủng bố, xử lý bắt cóc chính là nhiệm vụ chủ yếu của bộ đội đặc chủng.

Tiếng trực thăng vù vù bên ngoài khách sạn, đội trưởng Hà Bình cùng các đội viên nhảy xuống máy bay, tập hợp với nhóm của Thạch Phong.

“Tình hình như thế nào?” Hà Bình trực tiếp đi vào vấn đề.

“Bọn cướp có tám người, khống chế hành lang lầu hai và hai cửa sổ, bên trong có bốn mươi con tin” Thạch Phong tóm tắt ngắn gọn.

“Vũ khí của bọn chúng là gì? Khả năng tác chiến ra sao?”

”Năng lực tác chiến rất mạnh, trong bọn chúng có một người là bộ đội xuất ngũ, đã được huấn luyện chuyên nghiệp về chiến đấu độc lập, phân trình sát và sử dụng vũ khí. Không xác định chắc chắn nhưng từ kính viễn vọng có thể thấy bọn chúng có ít nhất hai khẩu tiểu liên 56. Từ nhiều nguồn tin thu được có hai cân thuốc nổ TNT đã được giao dịch trong thế giới ngầm, cảnh sát cho rằng người mua là nhóm tội phạm này.

Hà Bình nhíu mày.

Tình huống này hơi khó giải quyết. Súng tiểu liên còn dễ nói nhưng trong tay bọn chúng có thuốc nổ thì sẽ phiền toái. Nếu như bọn cướp này chó cùng rứt giậu kích nổ hai cân thuốc nổ cũng đủ phá hủy cả khách sạn này. Xem ra không thể cưỡng ép dùng vũ lực.

Thạch Phong tiếp tục nói: “Chúng tôi đã cắt điện cả khu nhà, bao vây bốn phía xung quanh”

Tiếng nói chợt ngừng, Thạch Phong nhìn thấy vài tên bộ đội đặc chủng miệng cười hớn hở, khênh một người thanh niên đang bị trói gô như bánh chưng. Thạch Phong ngăn người rồi chỉ vào người thanh niên, sùng bái nói: “Bộ đội không hổ là bộ đội, vừa ra quân đã bắt sống được một tên cướp rồi ư?”

Hà Bình lau mồ hôi: “.....”

Diệp Hoan bị mọi người khênh ngang qua chỗ hai người, nghe thấy Thạch Phong nói liền gầm lên: “Mẹ kiếp, cả nhà ông đều là cướp ấy. Tôi là đến quan chiến, là đến tham quan thôi...”

Người đi xa dần, tiếng nói cũng nhỏ đi, Thạch Phong và Hà Bình nhìn nhau, trầm mặc...

“Ha ha, chê cười, chê cười rồi” Hà Bình thẹn đỏ mặt, cười gượng.

“Quân nhân không hổ là quân nhân, làm việc sâu sắc khó dò...” Thạch Phong cũng cười gượng.

...

Ban chỉ huy lâm thời vụ án giải cứu con tin được thành lập.

Nếu như trong tay bọn cướp thật sự có hai cân thuốc nổ thì hẳn đã được bọn chúng chế tạo thành bom tự chế rồi. Nếu như quân ta tiến vào cưỡng chế, bọn cướp đến đường cùng sẽ kích nổ bom, đồng quy vu tận. Nếu vậy thì việc giải cứu con tin sẽ hoàn toàn thất bại.

“Lên vào từ mái nhà thì sao?” Thạch Phong đưa ra phương án.

“Mái nhà cũng không được, đừng quên hai đầu hành lang đều có người của bọn chúng canh gác. Cho dù từ trên mái hay từ dưới tầng đột nhập vào đều sẽ kinh động đến bọn cướp” Hà Bình quả quyết lắc đầu.

“Nếu để xạ thủ bắn tĩa...”

“Vậy càng không được, chưa kéo được rèm cửa sổ lên thì xạ thủ của chúng ta không thể nào tìm được mục tiêu. Cho dù ngắm được mục tiêu đi nữa thì bọn chúng có tám người. Anh có nắm chắc có thể đồng thời bắn gục tám tên không? Chỉ cần có một tên thoát được thì con tin sẽ bị nguy hiểm, phương án đó xác suất thành công quá thấp”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thạch Phong bế tắc.

“Vũ lực không được thì chỉ có dùng trí thôi” Hà Bình bắt đầu dĩ

.....

Bên ngoài sở chỉ huy cũng có hai người đang nói chuyện.

“Đồng chí Thương Lang này, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Diệp Hoan tươi cười ấm áp như gió xuân.

“Báo cáo, năm nay tôi hai mươi tuổi” Thương Lang nhìn cười, nghiêm túc trả lời.

“Hai mươi tuổi đã gia nhập đội ngũ chúng ta rồi, cho thấy cậu giác ngộ rất cao nha”

“Vì nhân dân phục vụ”

“Không tệ, rất có trách nhiệm với tổ quốc”

“Báo cáo, bảo vệ nhân dân là nghĩa vụ của chúng tôi. Dù là cường hào ác bá cũng bị chúng tôi đánh như đánh con”

“Đáng đánh, đáng đánh” Diệp Hoan gật đầu khen ngợi, sau đó ủy khuất nói: “Cậu xem, cho dù dẹp loạn cường hào ác bá là tốt nhưng chuyện phục vụ nhân dân các cậu vẫn làm chưa hết trách nhiệm. Trách nhiệm của quân đội là bảo vệ nhân dân, ai lại đưa nhân dân lên chiến trường thế này? Đúng không? Nhân dân không đồng ý đi, các cậu lại còn trói nhân dân...” Diệp Hoan đau đớn kể khổ, không khí bi thương bao trùm khắp người.

“Trói thì trói, làm gì còn đem trói ngược cả hai chân của nhân dân lên thế này? Xem tôi như mấy diễn viên nữ trong phim cấp ba Nhật Bản hay sao chứ?”

“Báo cáo, chúng tôi phải chấp hành mệnh lệnh của đội trưởng”

“Đội trưởng là tên súc sinh không nói làm gì. Các cậu là người bình thường mà sao khẩu vị lại nặng như vậy?”

“.....”

Cửa phòng chỉ huy mở ra, thân thể cao lớn của Hà Bình xuất hiện trong tầm mắt Diệp Hoan. Đôi mắt lợi hại rà quét khắp người hắn.

Lưu cục trưởng và Thạch Phong cũng đứng bên cạnh Hà Bình, ánh mắt ba người rơi vào Diệp Hoan tựa như nông dân đang chọn mua một con la ở chợ gia súc.

Diệp Hoan bị ánh mắt như vậy làm cho sợ hãi, lông tơ dựng thẳng đứng.

“Tôi...tôi chỉ đang trò chuyện xã giao thôi...” Giọng điệu Diệp Hoan yếu ớt, cố gắng ra vẻ đáng thương.

Hà Bình không để ý hắn, quay đầu nói với Lưu cục trưởng: “Đại đội đặc chủng của chúng tôi không có người nào như hắn”

Lưu cục trưởng nhìn kỹ rồi gật đầu: “Tôi hiểu được”

Thạch Phong cố vớt vát chút mặt mũi cho phía cảnh sát: “Chúng tôi cũng có chuyên gia đàm phán...”

“Những chuyên gia đó chỉ có miệng lưỡi mà không có quyền cước. Diệp Hoan tốt xấu gì cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, để hắn đi đàm phán với bọn cướp xem có tìm được điểm đột phá nào không. Cho dù

không thành công thì cũng có thể lấy được thông tin về cách bố trí người và vũ khí của bọn chúng. Những tin tình báo này sẽ mà mấu chốt để hành động”

“...Được rồi” Thạch Phong bắt đầu gật đầu.

“VẬY, liền quyết định thế đi”

“Này, này...cái gì mà quyết định thế đi chứ? Các người muốn hại chết tôi sao? Tôi đã nói tôi chỉ đến tham quan thôi mà, các người đừng hại tôi chứ...” Diệp Hoan hoảng sợ, mắt mũi trợn trừng.

Hà Bình hoàn toàn mặc kệ Diệp Hoan, thản nhiên nói: “Thay quân trang ra, đổi thường phục đi”

“Không cớ! Không thay! Ông đây không làm gì hết!”

Cạch!

Tiếng chốt an toàn vang lên, họng súng dí sát trán Diệp Hoan.

“Trên chiến trường dám kháng lệnh. Tôi có quyền xử bắn cậu mà không cần mở tòa án quân sự” Giọng nói Hà Bình lạnh đến thấu xương.

“.....”

....

Tầng hai phòng ăn khách sạn.

Cổ Dũng âm trầm nhìn chằm chằm một tên thủ hạ đang nơm nớp lo sợ. Ngón tay gã vuốt ve lưỡi con dao găm Thụy Sĩ, lưỡi dao sáng loáng ánh lên từng tia sáng bạc.

“Đi tìm gái, còn bị cớm theo dõi, đúng không?”

Mồ hôi tên đàn em đổ như mưa, sợ sệt giải thích: “Đại...đại ca, em, em cũng không nghĩ sẽ xui xẻo như vậy...Lại nói, cũng không nhất định là do em dẫn”

“Không phải mày thì là ai? Tám người còn lại ngày nào cũng ở trong khách sạn không ra ngoài, chỉ có mày là ra ngoài ngày hôm qua, nếu như không phải mày, chẳng lẽ bọn chúng dùng phép thần để biết chúng ta ở đâu, rồi lặng lẽ không tiếng động bao vây chúng ta như thế này à?”

Tên đàn em xanh mặt van xin: “Đại ca, anh tha cho em...một lần này thôi...”

Cổ Dũng nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng nhợt: “Tao đã nói với bọn mày rồi, đừng xem lời tao nói như gió thoảng bên tai, chỉ vì thằng tiểu đệ của mày thoải mái một chút mà lại hại các anh em. Nếu tao tha cho mày thì các anh em khác sẽ nghĩ thế nào?”

Mặt tên đàn em trắng bệch như người chết, tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Cổ Dũng cười tươi vỗ vai hắn, ý muốn giết người thoáng hiện trong đáy mắt.

Một giây sau, một tia sáng lướt qua cổ tên đàn em, máu tươi từ vết rách tuôn ra như suối.

“Người anh em, thượng lộ bình an.” Cổ Dũng đỡ lấy cơ thể đang đổ xuống đó, nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn những lời này.

Mấy tên cướp đứng trong sảnh nhìn thấy đại ca thản nhiên tươi cười rồi giết chết một đồng bọn, ai cũng cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Cổ Dũng lạnh lùng nhìn những người còn lại, nói: “Nhanh chóng trông coi bọn con tin đi, chúng ta có tới hơn 40 con tin, cảnh sát chắc chắn không dám động thủ với chúng ta, ít nhất bây giờ cũng còn có đường sống.”

.....

Diệp Hoan giơ hai tay lên cao, đón nhận vô số ánh mắt của bọn cướp khi đi trên hành lang khách sạn.

Bên dưới cầu thang, một tên cướp mặc áo khoác đen lạnh lùng nhìn theo Diệp Hoan.

“Mày tới đây làm gì?”

Diệp Hoan cố gắng để hai chân của mình không run rẩy, dùng giọng điệu bình tĩnh nhất trả lời: “Tôi nghe nói gần nơi này có một buổi xem mắt...”

Cạch!

Một cây súng ngắn lập tức xuất hiện trước trán Diệp Hoan.

“Khai thật mau. ”

“Tôi là chuyên gia đàm phán.” Diệp Hoan thành thành thật thật nói.

Diệp Hoan lúc này thật muốn khóc, lúc này vừa mới bị người khác chĩa súng vào mặt, bây giờ lại tới nữa, chẳng lẽ hắn có duyên với súng thế sao?

Tên cướp nhìn Diệp Hoan từ đầu đến chân rồi vui vẻ nói: “Nhiều năm rồi tao chưa từng thấy chuyên gia đàm phán nào như mày, nhìn thế nào cũng thấy giống như mấy tên Hán gian bị quân giải phóng bao vây, tư thế thật sự quá giống luôn, chẳng lẽ mày sợ bị bọn tao bắn tới thế à??”

Diệp Hoan buồn bã thở dài: “Tôi sao lại sợ mấy người bắn tôi, vừa rồi vì tôi không muốn tới đây nên tôi bị tên đội trưởng dùng súng cưỡng ép tới đây, tôi là đang sợ tên đội trưởng đó nổ súng.”

Tên cướp ngăn người rồi có chút đồng tình với Diệp Hoan: “Đội trưởng của mày cũng thật là ...”

“Còn không phải sao, trước mặt sau lưng đều bị người khác chĩa súng vào, đi đâu để tìm ra chuyên gia đàm phán xui xẻo như tôi đây? Việc này tôi cũng có muốn làm đâu?” Diệp Hoan dậm chân, cảm thấy hắn thật sự đã tìm được tri âm, thật sự rất muốn làm tri kỷ với tên cướp này.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Chúng tao cũng chỉ muốn sống nên không muốn làm lớn mọi chuyện, đương nhiên là mày không được làm ra chuyện gì ngớ ngẩn, mày muốn nói gì tới mà nói với đại ca bọn tao ấy.” Tên cướp nói xong thì nhanh chóng soát người Diệp Hoan, sau khi chắc chắn hắn không có mang vũ khí và máy nghe trộm thì nhanh chóng đưa Diệp Hoan lên lầu.

Diệp Hoan đi rất chậm, bởi vì hắn đang rất sợ hãi.

Đây là lần thứ hai hắn giao đấu với bọn ăn cướp, lần trước hắn dám liều mạng là do hắn bị cướp hết tiền, không liều không được, nhưng chuyện lần này không liên quan gì tới hắn cả. Diệp Hoan không chắc chắn là mình còn có cái dũng khí đi liều mạng với bọn cướp hay không.

Diệp Hoan chưa bao giờ là nhân vật anh hùng, lớn lên trên đường phố làm Diệp Hoan thường lo lắng đến lợi ích của mình trước tiên, tinh thần trọng nghĩa không phải là không có, tuy rằng ít đến đáng thương, nhưng hắn vẫn luôn tuân theo quy tắc “Người không phạm ta, ta không phạm người”. Dù như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy hắn ích kỷ nhưng không thể phủ nhận rằng, mọi người đa phần đều sống theo quy tắc này, Diệp Hoan cũng là người bình thường nên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong tình huống lợi ích của bản thân không bị mất mát mà liều mạng để cứu con tin ra ngoài, Diệp Hoan cảm thấy, hắn không muốn làm tí nào. Dù hắn đã được huấn luyện quân sự chuyên nghiệp nhưng hai việc này khác nhau nhiều lắm. Người xưa nói quân tử khó nhận được việc nhỏ, nếu có thể tránh được thì có ai lại muốn đưa đầu vào nơi nguy hiểm chứ? Chuyện này cùng việc đánh nhau giết hay đỡ không có chút liên quan gì.

Diệp Hoan lo sợ đi vào đại sảnh lầu hai, nhìn thấy một nhóm người ngồi trong góc phòng, nam có nữ có, già có trẻ có, xung quanh có ba tên cướp ôm tiểu liên canh giữ bọn họ. Nhóm con tin run sợ dưới nòng súng tiểu liên.

Diệp Hoan nhìn thấy Cổ Dũng, thủ lĩnh của bọn cướp, Ma Vương giết người không chớp mắt, tội phạm truy nã cấp S đã giết rất nhiều mạng người.

Cổ Dũng có dung mạo rất bình thường, từ mắt tới mũi, từ mũi tới môi, tất cả tạo thành một gương mặt khiến người ta sau khi nhìn qua thì có thể quên ngay lập tức, chỉ là trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia, thỉnh thoảng lại xuất hiện vẻ hung ác tàn độc.

Diệp Hoan vừa nhìn thấy ánh mắt đó liền cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đó là đôi mắt dùng để nhìn người chết, trong đó không có chút sự sống và hi vọng nào, như kên kên ở thảo nguyên, lấy ăn thịt và săn mồi làm thú vui, chỉ cần nhìn vào đôi mắt này, liền cảm thấy như bản thân sắp chết đi.

Diệp Hoan hít sâu, trong đầu liên tục thôi miên bản thân để cố gắng tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với bọn cướp, tuy rằng bản thân chưa chắc có thể làm người đàm phán, nhưng ít nhất cũng giúp bản thân sống sót được.

Hắn chỉ là đi đàm phán, Hà Bình cũng đâu có bảo mình đi diệt bọn cướp này đâu. Hắn chỉ cần xem xét tình hình trong đây rồi đi ra là được, chuyện khác hắn không muốn xen vào, cũng không có sức lực đó.

Diệp Hoan lấy lại bình tĩnh, sau đó làm như bản thân rất vui mừng mà cười thật tươi, đưa hai tay ra, kêu lên mấy tiếng thật khoa trương.

“A... Đây không phải là anh Cổ sao? Nhiều năm vậy rồi, không nghĩ tới lại gặp anh ở đây, xem ra anh cũng mạnh khỏe hơn trước nhiều.”

Cổ Dũng bất ngờ, sau đó như phản xạ có điều kiện mà bắt lấy tay Diệp Hoan, nói: “Đâu có đâu có...”

Sau đó Cổ Dũng nghiêng đầu sang hỏi tên cướp kế bên: “... Tên này là ai?”

Tên cướp thắc mắc vò đầu, nói: “Vừa rồi hắn nói hắn là chuyên gia đàm phán, nhưng bây giờ em thật sự không biết hắn là ai, nhìn bộ dáng này của hắn, chẳng lẽ anh có quen biết hắn sao?”

“Chuyên gia đàm phán?” Cổ Dũng lập tức lật mặt, nhanh như chớp chìa súng vào mặt Diệp Hoan: “Sao mày dám lôi tay kéo chân với tao? Muốn chết à?”

“Cổ đại ca, tứ hải giang huynh đệ mà.....” Diệp Hoan oan ức giải thích, đồng thời cũng nhanh chóng giơ cao hai tay.

Lần thứ ba, hôm nay đã là lần thứ ba hắn bị người khác chìa súng vào mặt rồi.

“Anh em cái rắm, còn cái gì vài năm không gặp. Mày gặp tao khi nào chứ?”

“Trên lệnh truy nã...” Diệp Hoan thành thành thật thật trả lời.

188. Chương 190: Hành Động Cứu Viện (Hạ)

Cổ Dũng vẫn dí đầu súng vào trán Diệp Hoan.

“Khoan, khoan đã. Tôi sắp nói đến vấn đề chính rồi....Nếu máy bay của bọn khủng bố không đựng vào tòa cao ốc ở New York thì chúng ta sẽ không bị khủng hoảng tài chính toàn cầu. Không bị khủng hoảng tài chính toàn cầu thì mấy anh em của anh Cổ đây cũng không phải luân lạc tới mức phải đi cướp bóc để sống. Cho nên, hết thấy đều là sai lầm khách quan...”

“Câm miệng cho tao!” Cổ Dũng gầm lên, ấn mạnh súng vào đầu Diệp Hoan

Diệp Hoan lập tức ngậm miệng, dùng vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Cổ Dũng

“Ông mày muốn mày nói xem bọn cớm muốn gì, mày lại luyện thuyết với tao cái gì mà khủng hoảng tài chính. Thằng ranh con, mày muốn chơi trò gì? Chẳng lẽ là cố ý kéo dài thời gian?”

Diệp Hoan cười gượng, không đến mức kéo dài thời gian. Hắn chỉ cố tình nói hươu nói vượn để tranh thủ quan sát cách bố trí trạm gác và nhắm tính số lượng vũ khí của bọn cướp. Đây là nhiệm vụ Hà Bình giao cho hắn.

Đương nhiên, Hà Bình cũng đã nói nếu có cơ hội thì tìm cách tiêu diệt bọn cướp này nhưng Diệp Hoan vừa nghe xong lập tức quăng ngay ra khỏi óc.

“Tôi chỉ định bàn luận với anh Cổ vài vấn đề nhứt nhối trong xã hội thôi mà...” Diệp Hoan ủy khuất cúi đầu, vờ vờ ngón tay

Nói chuyện tào lao cả buổi mà không ra được câu chuyện gì, Cổ Dũng sinh lòng cảnh giác, quay đầu nói: “Thằng Năm, mày trông chừng thằng ranh này để tao đến chỗ cửa sổ nhìn xem bọn có làm gì mờ ám không....?”

Cổ Dũng nói xong, đi đến cửa sổ lớn, rón rén quan sát tình hình bên ngoài. Khẩu tiểu liên trong tay tên đàn em gọi là Năm chĩa về phía Diệp Hoan

Diệp Hoan nhìn hẩn, cười nịnh nọt. Hẩn rùng mình, ngón tay vô thức đặt vào cò súng

Im lặng hồi lâu

“Anh Năm...” Diệp Hoan tươi cười đầy xu nịnh, gương mặt không khác gì mấy tên Hán gian ngày xưa

“Sao?” hẩn ác cảm hỏi Diệp Hoan

“...Tài chính thế giới mấy năm nay xuống dốc, thị trường cổ phiếu đã tụt dốc thảm hại...Anh đừng mua liều kéo bị lừa..”

“.....”

.....

Cổ Dũng rình mò một hồi, quay trở lại, vẻ mặt khó hiểu

“Mày thật sự là chuyên gia đàm phán sao?”

“Đương nhiên, sao có thể giả được”

“Không giống gì cả...” Cho dù gã chưa từng tiếp xúc với chuyên gia đàm phán của phía cảnh sát nhưng trực giác nói cho gã biết tên chuyên gia đàm phán này rất không chuyên nghiệp. Ít nhất, gã không hề cảm thấy những câu chuyện tào lao trên trời dưới biển này có bất kỳ trợ giúp nào để giải quyết cục diện bế tắc trước mắt.

“Chị gái của ông bác của anh họ tôi là phó cục trưởng cục công an nên sắp xếp cho em vào vị trí này ở trong cục, coi như là có công ăn việc làm ổn định” Diệp Hoan lại bắt đầu chém gió

“Khó trách...” Cổ Dũng hiểu ra, hóa ra thằng nhãi này có chân trong chân ngoài ở cục. Chẳng trách mà thằng nhãi này nhìn qua đã thấy là người khôn lỏi không phải người có chuyên môn, có kinh nghiệm.

Sau đó gã đập bàn, cả giận nói: “Giải cho một đất nước, đất nước này đã bị bọn quan lại tham ô và bọn con ông cháu cha như mày làm suy đồi hết rồi. Một công việc nghiêm túc như chuyên gia đàm phán cũng bị bọn mày giả mạo, trên đời này còn có cái gì là chân thực nữa?”

“Anh Cổ à, anh cũng không thể nói như vậy được. Nghiêm khắc mà nói thì cũng chưa thể tính là giả mạo. Đến bây giờ cục công an vẫn còn chưa cho em vào biên chế đâu, em ngay cả nhân viên công vụ còn chưa được tính, chỉ là lao động hợp đồng tạm thời thôi...” Diệp Hoan ủy khuất trình bày

“Mày câm miệng!” Mắt Cổ Dũng trừng lên

Qua cuộc nói chuyện này, gã đã dần lơ lỏng cảnh giác với Diệp Hoan. Tên chuyên gia đàm phán này nhu nhược, sợ chết, biểu hiện thật quá rõ ràng, không giống như giả vờ. Cổ Dũng dần dần cũng không còn tâm lý đề phòng

”Mày không cần đàm phán đàm pheo gì với tao nữa. Trở về nói với bọn cóm, yêu cầu của tao là:

Thứ nhất, cấp cho tao một chiếc xe bus

Thứ hai, tắt cả cảnh sát lùi về sau, cách chúng tao ít nhất một nghìn mét, ai dám đuổi theo, ông mày liền giết con tin. Cũng không được phép bố trí bất kỳ chướng ngại vật nào trên đường, nếu không tao cũng sẽ giết người. Dù sao có đến bốn mươi con tin, ông mày giết mấy đứa cũng vẫn còn cả đồng.

Thứ ba, tao muốn mười triệu tiền mặt, trong vòng nửa tiếng phải đưa tới đây. Nếu qua nửa tiếng mà tao chưa nhận được thì cứ cách năm phút tao sẽ giết một con tin”

Cổ Dũng lộ ra nụ cười tàn khốc, giọng nói lạnh lẽo lại vang lên: “Không có áp lực thì làm sao có động lực? Tao gia tăng thêm chút áp lực cho bọn cảnh sát để bọn chúng xử lý công việc nhanh nhẩu một chút”

Tim Diệp Hoan chìm xuống, cục diện bế tắc này xem ra không cách nào giải quyết được rồi. Cảnh sát nhất định sẽ không đáp ứng những điều kiện trên. Mà bọn cướp giết người không ghê tay này sẽ không đời nào chịu đầu hàng

“Ha ha, anh Cổ cứ yên tâm đi. Ba điều kiện của anh em nhất định sẽ truyền đạt lại với phía cảnh sát. Sau đó giải quyết thế nào là chuyện của các người. Em tuyệt không can dự vào”

Diệp Hoan không muốn quản nhiều như vậy, lập tức gật đầu đáp ứng. Chỉ cần hắn có thể sống sót đi ra khỏi tòa nhà này, nói cho Hà Bình biết số lượng vũ khí và vị trí canh gác của bọn cướp, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành.

Chuyện làm thế nào để giải cứu con tin thì Diệp Hoan không tự coi mình là chúa cứu thế. Trên đời có rất nhiều việc không phải cứ liều mạng thì sẽ giải quyết được.

Một mình hắn, tay không tác sát đối phó với tám tên cướp vũ trang đầy đủ. Không cần nghĩ cũng biết kết quả thế nào. Kết cục của mình khéo còn tệ thảm hơn cả nhân vật nam chính trong các bộ phim bi kịch.

Không phải tôi không muốn cứu, thật sự là không cứu nổi các người....

Diệp Hoan vẫn duy trì nụ cười, chậm rãi lùi về sau. Khi hắn chuẩn bị xuống lầu, hai mắt vô thức lướt qua hơn bốn mươi con tin đang ngồi xổm trên mặt đất.

Đám con tin nhìn thấy Diệp Hoan dần dần đi xuống lầu, vẻ mặt càng thêm tuyệt vọng.

Diệp Hoan đi rất chậm, nụ cười trên mặt không đổi nhưng trong lòng như có thứ gì đó bị cắn xé, đau đau. ‘Thứ gì đó’ hình như người ta hay gọi là ‘lương tâm’

Hơn bốn mươi mạng người đó

Mí mắt Diệp Hoan giật giật

Bên ngoài nhiều cảnh sát và bộ đội như vậy nhưng chỉ một mình hắn được phép tiến vào hang ổ bọn cướp. Chẳng lẽ cứ đi ra như vậy, bàn giao xong tin tức thu được rồi đứng sang một bên? Hà Bình nếu rơi vào đường cùng chỉ có thể ra lệnh cưỡng ép dùng vũ lực, dưới mưa bom bão đạn của hai bên thì có bao nhiêu con tin có thể sống sót?

“Anh, anh ơi....cứu chúng em với...”

Một giọng nói non nớt nghẹn ngào vang lên phía sau.

Một đứa bé gái khoảng chừng năm tuổi đứng bật dậy, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt, trên gương mặt non nớt đầy những vệt nước. Cô bé đứng giữa đám con tin, khóc òa lên.

“Anh ơi, anh đánh người xấu đi, đánh người xấu đi...” Cô bé vừa nức nở, vừa tha thiết nhìn Diệp Hoan.

CHÁT!!

Cổ Dũng thẳng tay tát mạnh vào mặt đứa bé tạo ra một tiếng vang chói tai. Lực đạo mạnh đến nỗi thân hình bé bỏng ấy bay giật về phía sau, ngã về đám người ngồi sau, ngất lịm đi.

“Con oắt con, dám nói ông mày là người xấu. Ông mày xấu luôn cho mày xem” Cổ Dũng ngửa cổ cười man dại, đám con tin run rẩy nép vào nhau

“Con gái, con của tôi!” Một người phụ nữ bỏ nhào qua, ôm đứa bé vào ngực, khóc không thành tiếng.

Một màn này khiến tim Diệp Hoan như bị đao nhọn đâm xuyên qua, đau đến tận xương.

Dù thế nào cũng không thể đối xử với một đứa bé năm tuổi như thế.

Cảnh vừa rồi làm Diệp Hoan nhớ đến tụi em trai em gái hắn khi ra ngoài thu nhặt vỏ chai thường bị ông chủ tiệm cơm đánh đập. Những tụi nhục đã dần bị lãng quên trong trí nhớ, giờ phút này âm âm trở dậy.

Nụ cười trên mặt Diệp Hoan cứng đờ, nắm tay xiết chặt lại, hai con mắt rùng rục lửa giận.

Có một số việc có lẽ ở ngoài khả năng nhưng cái thứ gọi là ‘lương tâm’ đang không ngừng kêu gào với hẳn “không được bỏ cuộc, không được từ bỏ”

“Mày sao còn chưa đi? Chờ tao giữ lại ăn cơm chiều à?” Giọng nói lười biếng pha chút mỉa mai của Cổ Dũng truyền tới từ sau lưng.

Lúc Diệp Hoan xoay người thì lửa giận trong mắt đã biến mất không còn tăm hơi, vẻ mặt thay thế vào lúc này là xu nịnh hòa theo.

“Cái này, anh Cổ, anh em chúng ta mới tán gẫu hôm nay mà thật sự là hợp tình hợp ý, tôi xin mạo muội nói một vài lời trong lòng. Nếu anh nói những điều kiện này với cảnh sát, e rằng bọn họ sẽ không đồng ý đâu, tình hình sẽ khó khăn hơn đấy.”

Cổ Dũng ngẩng người một chút, tiếp theo nở nụ cười: “Không nhìn ra được mày là là một người trượng nghĩa như thế. Vậy mày nói xem, tao phải ra điều kiện thế nào thì họ mới chịu đáp ứng”

“Nơi này là Bắc Kinh, nằm ở dưới chính quyền luật pháp, nếu cảnh sát chịu thỏa hiệp với anh, một khi tin này truyền đi thì chiếc mũ cảnh sát cũng không giữ được. Nếu khách khí mà nói, cho dù cảnh sát chịu thỏa hiệp điều kiện thì cũng chỉ là bọn họ đang dùng kế hoãn binh kéo dài thời gian, sẽ có người đi đến quân khu cảnh vệ để cầu trợ chi viện. Một khi quân khu đồng ý sẽ phái bộ đội đặc chủng đến để giải quyết cứu con tin. Có khi bộ đội đặc chủng đang trên đường đến đây, vậy thì cuộc nói chuyện liền...”

Mí mắt Cổ Dũng giật giật, rồi dừng dừng cười như không cười nói: “Bộ đội đặc chủng thì thế nào? Phải chăng chỉ nói vài câu uy hiếp làm tao sợ rồi buộc tao đầu hàng. Tiểu tử, tính toán sai rồi.”

Diệp Hoan cười nói: “Anh Cổ, tôi chỉ là một chuyên gia đàm phán bên ngoài, không cần thiết phải giở trò trước mặt anh vì tôi đây không muốn chết. Nói trắng ra, tôi nghĩ anh nên giao người này ra đi, vì vậy mới nói những lời thật tình. Tôi không bảo anh đầu hàng, chỉ là muốn nói cho anh biết, bất luận là ai tới, năng lực tác chiến của bộ đội đặc chủng có lợi hại bao nhiêu thì anh cũng không cần quan tâm bởi vì trong tay anh đang có lợi thế, đó chính là bốn mươi con tin.”

“Hơn bốn mươi con tin này không phải là ít, bộ đội đặc chủng cũng không dám tấn công trực tiếp vào, bằng không sẽ vì hành động của bọn họ mà làm số con tin này sẽ tử vong, danh dự của quốc gia cũng sẽ bị tổn hại. Chính vì lẽ đó, tôi dám khẳng định là bọn người bên ngoài tuyệt đối không dám manh động. Nhưng mà anh Cổ nói điều kiện khó như thế thì mặt mũi của cảnh sát sẽ phải vứt xuống hết. Bọn họ sẽ không đáp ứng, cục diện bế tắc vẫn kéo dài, không khéo sẽ gây bất lợi cho các anh mà thôi.”

Cổ Dũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, chăm chú theo dõi hẳn, chậm rãi nói: “Đến cuối cùng thì mày muốn nói cái gì?”

Diệp Hoan không hề tỏ vẻ sợ hãi nhìn thẳng Cổ Dũng, nói: “Anh có thể bảo toàn tính mạng, xe buýt có thể có, cảnh sát lui về phía sau 1000m cũng được, nhưng nếu như còn muốn chiếm lấy một khoản tiền, cái này rất không thực tế, chắc chắn cảnh sát sẽ không cho anh. Một điều tồi tệ nữa là anh sẽ kích thích bọn họ, buộc bọn họ tấn công nhanh chóng. Hơn nữa điều kiện thứ hai rất chung chung, anh nên nói thẳng để cảnh sát mở ra một con đường ở Bắc Kinh cho xe buýt thuận lợi đi qua, bằng không Bắc Kinh rộng lớn như vậy, người lái xe biết đi ra như thế nào? Đến lúc đó, cảnh sát sẽ cho các người rất nhiều bất ngờ, các người có trốn cũng không thoát.”

“Đừng vòng vo, có chuyện gì cứ nói thẳng.” Cổ Dũng không kiên nhẫn nữa nhưng tâm lại hơi dao động. Vừa mới bắt đầu thì có vẻ là không nói chuyện được, hiện tại thì hẳn lại có mấy phần của một chuyên gia đàm phán, lời lẽ phân tích của hẳn cũng rất có lí lẽ. Những chuyện có liên quan đến sống còn, Cổ Dũng không thể không chăm chú lắng nghe.

“Cho tôi giấy bút, tôi sẽ giúp các anh vẽ ra một tấm bản đồ địa hình nổi thẳng ra đường cao tốc ngoài thành. Sau khi tới xa lộ, các người tìm chỗ dừng xe rồi lên vào vùng phụ cận trong núi để trốn thoát, cơ hội rất lớn để trốn khỏi cảnh sát.”

“Mày là người của cảnh sát nhưng lại giúp bọn cướp chúng tao chạy trốn, thật ra mày có chủ ý gì? Chẳng lẽ là muốn đặt bẫy để chúng ta tự nhảy vào?” Ánh mắt của Cổ Dũng sắc bén như lưỡi dao, dao động ở trên mặt Diệp Hoan.

Diệp Hoan thở dài nói: “Anh Cổ, anh nên tin tưởng tôi, tôi không có mục đích gì khác, chỉ là có lòng tốt muốn giúp các người thôi. Các người bắt mấy chục người là con tin để dọa cảnh sát thì có thể nhưng cầu xin anh đừng làm bọn họ tổn thương, đừng tạo thêm tội nghiệt.”

Ánh mắt Cổ Dũng nhìn trên mặt Diệp Hoan rất lâu, một lúc sau mới thản nhiên cười, nói: “Nếu như lần này chúng ta có thể chạy thoát, tao có thể không giết người, dù sao giết người cũng là việc khó coi, không đến bước đường cùng thì tao cũng sẽ không giết người làm phiếu thay tiền, chuyện này đối với tao không tốt.”

Trầm ngâm hồi lâu, Cổ Dũng giương tay một cái, nói: “Cho hấn giấy cùng bút, để hấn vẽ bản đồ.”

Một tên cướp khóa súng tự động, gã tìm kiếm giấy bút ở chung quanh đại sảnh, trong miệng còn nói nhỏ: “Rõ ràng gia hỏa này là chuyên gia đàm phán nhưng lại giúp chúng ta chạy trốn, rốt cuộc hấn là kiểu người gì? Cảnh sát bại hoại.”

...

...

Giấy bút được đưa đến rất nhanh, Diệp Hoan tìm cái bàn, đem giấy trải ra, cầm bút chuẩn bị vẽ.

Cổ Dũng tiến tới, đầy hứng thú nhìn Diệp Hoan. Hai người cách nhau một thước nhưng Cổ Dũng không hề đề phòng, vừa rồi nhìn biểu Hiện của Diệp Hoan, hoàn toàn không có điểm uy hiếp nào cả.

“Anh Cổ mau tới xem, nơi này chính là cửa hàng, đi về phía Tây chính là nhà ga, đi ra chút nữa sẽ là đường cao tốc. Nếu muốn thoát khỏi sự quản chế của cảnh sát thì tôi nghĩ nên đi con đường này.” Diệp Hoan vẽ vẽ điểm điểm, cuối cùng vẽ ra một lộ tuyến thật dài.

Lúc này Cổ Dũng cũng bị hấp dẫn toàn lực, hai mắt chăm chú nhìn vào bản đồ dưới ngòi bút của Diệp Hoan đang phác thảo.

Đây là bệnh chung của con người, cho dù đối với bản đồ mà Diệp Hoan đang vẽ có những điểm đáng hoài nghi nhưng nghĩ đến một chút hi vọng được sống, cho dù điểm ấy không đáng tin cậy thì vẫn không tự chủ được mà nhìn xem một chút.

Diệp Hoan cần chính là điểm này!

Cổ Dũng đang nhìn vô cùng chăm chú nhưng lại không nghe được âm thanh của Diệp Hoan nữa, thế là hấn ta bắt mắt mẫn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Diệp Hoan đang nở nụ cười xán lạn.

Tâm mới vừa duỗi ra không phòng bị, Cổ Dũng còn chưa kịp phản ứng thì Diệp Hoan đã ra tay,

Ra tay nhanh như chớp điện, tay trái của Diệp Hoan đột ngột vung ra rồi kè vào cổ cổ của Cổ Dũng đang gằn ở trong gang tấc. Cổ Dũng bị đánh vội vàng nên không kịp chuẩn bị, bộ não tạm thời không hoạt động, hấn ta chờ người ra mấy giây.

Diệp Hoan cũng đợi được một giây quý giá này, hấn đồng thời đưa tay lên, tay trái gắt gao ghì chặt cổ của Cổ Dũng, tay phải cũng đã nắm chặt cây viết ký tên, ngòi bút sắc bén đang nhắm vào tĩnh mạch ở cổ Cổ Dũng.

Tình thế bất ngờ thay đổi, bọn cướp canh gác ở bốn phía cũng không hề nghĩ tới chuyện một tên chuyên gia đàm phán nhu nhược vô năng trong mắt bọn chúng lại dám ra tay lên người đại ca, nhất thời bọn chúng đều ngẩn người.

Chuyện này. . . Đây là hấn đang thực hiện kế ‘giả heo ăn thịt hổ’ trong truyền thuyết đó?

“Đại ca”

“Đại ca”

Bọn cướp giận dữ kêu to, tiếp theo là âm thanh của một loạt phát súng kéo dài, tám họng súng đang nhắm thẳng về phía Diệp Hoan.

“Không nên tới đây, bằng không lão tử sẽ giết chết hần, để xem cái bọn đầu óc ngu si tứ chi phát triển bày ra trò chơi các người làm sao tránh được viên đạn của cảnh sát” Diệp Hoan cuồng loạn kêu to, trong mắt giăng đầy tơ máu, Có lẽ là do hần căng thẳng, cũng có lẽ là phần nộ, bây giờ hần như một người điên đang điên cuồng, tay hần nắm ngòai nút sắc bén vừa trầm ổn vừa mạnh mẽ, đang nhắm ngay tĩnh mạch ở cổ của Cổ Dũng mà đâm.

“Thả đại ca ra, mày đừng mơ mà đánh một con sẽ làm cho cả bày ong vỡ tổ” bọn ăn cướp rít gào.

Diệp Hoan phát ra âm thanh run run, hần giống như một nhân vật đang đóng vai phải diện, tràn đầy tuyệt vọng và điên cuồng.

“Muốn tôi thả đại ca của các người, rất đơn giản. Thứ nhất, đưa cho lão tử nghìn đồng tiền mặt, lão thử sẽ thả con tin.”

Bọn ăn cướp ngơ ngác rồi trầm mặc như chết, cuối cùng là tức giận lao ra như ong vỡ tổ.

”Cảnh sát buộc cướp đưa tiền? Có còn vương pháp hay không? , thật không thể tin được.

“Tên súc sinh này không phải là kẻ nằm vùng cùng nghề chứ?”

189. Chương 191: Hành Động Cứu Viện (hạ)

Dịch: Greenlife5898

Tầng hai khách sạn .

“Họ Cổ kia, ông đây hôm nay vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này, chúng mày muốn quyết sống chết với cảnh sát thế nào ông cũng mặc kệ, nhưng bọn mày một ngàn lần, một vạn lần không nên đánh một bé gái mới có 5,6 tuổi. Cô bé còn nhỏ như vậy, sao mày lại nỡ ra tay chứ? Mẹ kiếp, mày có còn là người không? Bây giờ lại muốn thương lượng điều kiện à? Tiền của tao bây giờ đủ khiến một quốc gia châu Phi xảy ra chính biến đó, có cần hai triệu còn con này của mày sao?”

“Vậy mày muốn thế nào?”

Diệp Hoan chỉ vào bảy người còn lại, nói: “Mày bảo chúng tự sát té trời là được...”

Oanh!

Bảy tên cướp còn lại không chịu nổi nữa.

“Bảo người này tự sát rồi bảo người kia tự sát, mày nghĩ mày là hoàng đế à?”

“Đúng đấy, lão đại, dù sao cũng chỉ có thể chết một lần, chúng ta liều mạng với bọn họ.”

“... ..”

Trong tiếng ồn ào, Cổ Dũng dần dần lấy lại được bình tĩnh, gương mặt gã trở nên đáng sợ.

“Người anh em, giết người là phải đền mạng, làm việc đừng nên tuyệt tình quá, trong tay của mày cùng lắm chỉ có một cây viết, dù có giết chết tao thì bảy người anh em còn lại của tao mày định làm thế nào? Mày nghĩ mày có thể dùng một cây viết để giết chết họ sao?”

Cổ Dũng âm trầm cười, nói: “Huống chi, xung quanh nơi này tao đã chôn bom, kíp nổ đang ở trong tay lão Tam...”

Một tên cao to toàn thân cơ bắp bước lên một bước, từ trong túi áo lấy ra một vật màu đen, có đèn đỏ đang nhấp nháy, dưới đó là một cái nút màu đỏ cực kỳ chói mắt.

Diệp Hoan ngây người, lòng chột nặng nề.

“Chúng tao cũng chỉ là những kẻ liều mạng, chết sớm hay muộn không phải đều là chết thôi sao. Người anh em, mày nhất định phải giữ tay cho chắc, nếu như mày run tay, đâm phải tao, thể nào cũng khiến lão Tam lo lắng. Hắn mà lo lắng, biết đâu lại vô ý bấm trúng nút kích nổ. Lúc đó, không chỉ tao và mày mà những người ở trong phòng này, hơn bốn mươi con tin, còn có cô bé đáng yêu mà mày nói nữa đó, tất cả mọi người đều sẽ trở thành bụi...”

Tâm trạng của Diệp Hoan như rơi xuống vực sâu.

Hắn thật sự đã quá khinh thường bọn họ rồi. Lúc này, thời cơ tới đúng lúc, kế hoạch cũng thành công nhưng hắn lại quên mất bọn cướp không chỉ có súng mà chúng còn có bom. Chuyện quan trọng thế này đáng lẽ ra hắn không thể nào quên được nhưng lúc này do quá nóng giận mà hoàn toàn để sót chuyện này.

Diệp Hoan cứ nghĩ chỉ cần mình nắm được tính mạng Cổ Dũng trong tay là đã thắng chắc, nào ngờ đâu bọn chúng lại có hậu chiêu, chỉ trong chớp mắt, tình thế thay đổi, ưu thế của Diệp Hoan chẳng còn chút gì.

Cho dù tính thế nào thì con bài của đối phương đều mạnh hơn của bản thân, quan trọng hơn là, bọn họ không cần mạng, nếu như bị dồn đến chân tường, chắc chắn chúng sẽ nhấn nút kích nổ, tất cả cùng chết. Đương nhiên, Diệp Hoan không có dũng khí để cùng chung vui với chúng.

Hai bên đối địch quan trọng nhất là khí thế, mà hiện tại, khí thế của Diệp Hoan đã thua xa

Tiếp theo phải làm sao bây giờ? Diệp Hoan hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ nào, trong chốc lát trở nên ngây ngốc.

Cổ Dũng nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Diệp Hoan, cười ha ha mấy tiếng, chói tai như tiếng cú vọ kêu trong đêm

“Người anh em, mày vẫn còn quá trẻ, chưa trải qua sóng gió, sao có thể biết được sự hiểm ác của giang hồ, sai một bước tai họa khôn lường...”

Tâm trạng Diệp Hoan không ổn định nên tay trái vô thức siết chặt cổ Cổ Dũng, tay phải nắm chặt cây bút, đặt trên động mạch chủ của gã.

Trong phòng yên lặng một cách quỷ dị, bọn cướp nắm chặt súng, giằng co cùng Diệp Hoan, không chút nhúc nhích tựa như một bức tượng đá, sát khí và sợ hãi lan tràn khắp phòng.

Ở một góc cách đại sảnh không xa, hơn bốn mươi con tin đang mang vẻ mặt chờ mong nhìn Diệp Hoan như nhìn một vị chúa cứu thế, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng nức nở do sợ hãi cực độ nhưng lại cố kiềm nén.

Bên trong không gian yên tĩnh đầy khó chịu này, mồ hôi lạnh của Diệp Hoan từng giọt từng giọt rơi xuống.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi cục diện bế tắc thế nhưng lại bước vào một ngõ cụt khác. Trong tình hình này, ngoại trừ việc hắn biến thành Super man hoặc Bat man, Diệp Hoan không nghĩ tới còn có cách nào khác để giải quyết. Hai cân thuốc nổ sẽ tạo thành hậu quả thế nào, Diệp Hoan không biết, cũng không muốn thử, hắn chỉ biết, số thuốc đó đủ để giết chết tất cả mọi người ở đây.

“Có súng không?”

Diệp Hoan không biết đã im lặng không nói bao lâu, lại đột nhiên hỏi.

Cổ Dũng ngơ ngác: “Có ý gì?”

Lời vừa dứt, Diệp Hoan đã nhanh chóng lấy từ bên hông Cổ Dũng một khẩu súng ngắn.

Diệp Hoan nhanh chóng kéo chốt an toàn, bọn cướp còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã ném bút khỏi tay, nhanh chóng giơ súng chĩa vào huyệt thái dương Cổ Dũng

“Rốt cục ông đây cũng có cơ hội dùng súng chĩa vào đầu người khác rồi...” Diệp Hoan thật sự không biết tại sao lúc này rồi mà hắn còn có thể cười được.

Cổ Dũng cười lạnh: “Người anh em, có lẽ mày còn không hiểu, dùng súng hay bút cũng không có gì khác cả, chỉ cần mày còn đứng trong căn phòng này thì dù mày có súng cũng không có ích gì hết”

Diệp Hoan nhếch mép cười, nói: “Tao lấy súng cũng không phải để uy hiếp mày đâu, cái tao cần là tiếng súng thôi...”

Nói xong Diệp Hoan liền giơ súng lên rồi bóp cò nhanh như chớp.

Pằng!

Tiếng súng lớn như tiếng pháo nổ

Cổ Dũng nhướn mày, lạnh lùng nói: “Mày muốn làm gì?”

Cổ Dũng hỏi xong thì cũng chẳng cần Diệp Hoan trả lời, gã đã biết được đáp án rồi.

Dưới lầu vang lên vài tiếng bước chân khe khẽ, âm thanh dần dần lớn hơn, lại thêm nhiều tiếng bước chân nữa.

Chuyện này không cần nghĩ cũng biết là do hành động của đội đặc chủng ở bên ngoài. Tiếng súng vừa rồi của Diệp Hoan chính là tín hiệu hành động. Diệp Hoan biết rõ, dù là ai nổ súng thì Hà Bình cũng không ngần ngại tiến vào, bởi vì tiếng súng nghĩa là đã có chuyện xảy ra, ngoài việc dùng vũ lực xông vào, đã không còn lựa chọn nào cho họ.

Trong sảnh phòng ăn có tám tên cướp, Cổ Dũng đã bị Diệp Hoan khống chế không thể động đậy, bảy tên còn lại vừa định quay người đối phó đội đặc chủng thì Diệp Hoan lại nói: “Chúng mày cẩn thận nha, coi chừng tao đứng phía sau bắn lên đó...”

Vì đội đặc chủng đã hành động nên tình thế trong này cũng thay đổi. Diệp Hoan vốn đang trong tình cảnh bị mấy tên cướp bao vây, nhưng bây giờ lại biến thành bọn chúng hai bên đều thọ địch, cho dù làm thế nào thì cũng có thể ăn đạn sau lưng.

Lần này bọn cướp không còn do dự như lúc nãy, một tên cướp mặt mũi nanh ác nhìn Cổ Dũng đang bị Diệp Hoan khống chế, đột nhiên nghiêng rằng, nói: “Đại ca, dù sao thì trước sau cũng chết, không bằng để em tiễn anh đi trước một bước, để cho mọi người yên lòng.”

Cổ Dũng và Diệp Hoan cùng thay đổi sắc mặt. Cổ Dũng khàn giọng hét lên: “Lão Nhị, sao mày dám...”

Pằng!

Tiếng súng vang lên, trên trán Cổ Dũng xuất hiện một lỗ thủng đầy máu.

Tên thủ lĩnh băng cướp đã hoành hành khắp cả nước mấy năm qua cuối cùng lại chết trong tay đồng bọn của mình

Ngay khi tiếng súng vang lên, thì Diệp Hoan cũng đã nhanh chóng lăn mình, vội vàng trốn vào đằng sau sofa.

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên những tiếng súng nối tiếp nhau. Đội đặc chủng đã bắt đầu chiến đấu với bọn cướp. Đương nhiên, bọn chúng cũng không quên rằng Diệp Hoan còn đang trốn sau sofa, có hai tên cướp đã quay người lại dùng súng tiểu liên bắn về hướng Diệp Hoan.

Diệp Hoan trốn đằng sau ghế sofa, hai tay ôm đầu, để cho những viên đạn tự do bay sượt qua đầu mình, cả người đã ướt đầm mồ hôi, nước mắt lưng tròng, la lên mấy tiếng cứu mạng.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong khoảng hai, ba phút nhưng Diệp Hoan cảm giác như đã qua một đời. Sự tấn công mạnh mẽ của tiểu đội đặc chủng đã mang lại hiệu quả. Bọn cướp lần lượt ngã xuống, hỏa lực của chúng dần bị áp chế, sự chống trả ngày một ít đi, hiển nhiên là những tên cướp đã chết không ít.

Ngay khi Diệp Hoan muốn ló ra ngoài thám thính tình hình thì trước sofa vang lên một giọng nói điên cuồng: “Tất cả đứng lại, kíp nổ đang ở trên tay tao, đưa nào dám nổ súng tao sẽ khiến cho tất cả mọi người đều Game Over. ”

Diệp Hoan vội vàng nhô đầu lên, cảnh trước mắt khiến hắn mở to mắt. Trên đất là bảy cái thi thể, tất cả đều là của bọn cướp, chúng đều đã bị đội đặc chủng bắn hạ, chỉ còn lại một tên giữ kíp gọi là lão Tam còn sống. Thế nhưng tình hình của tên này cũng không tốt, chân hắn bị trúng đạn, máu chảy như suối, ống quần ướt sũng màu đỏ tươi. Giờ đây trước mặt hắn ta là những họng súng đen ngòm của Đội đặc chủng, tay yếu ớt giơ lên kíp nổ, tư thế đúng kiểu chuẩn bị nổ lô cốt.

Gương mặt Lão Tam trắng bệch, không biết là vì đang tuyệt vọng hay là bởi vì đã mất máu quá nhiều, tay của hắn ta càng ngày càng run.

Hà Bình giơ cao nắm tay, đây là hiệu lệnh dừng lại trong ngôn ngữ quân dụng.

Không ai dám mạo hiểm, Hà Bình cũng không dám, sống chết của bản thân chỉ là chuyện nhỏ nhưng nếu bức tên này ẩn kíp nổ thì tất cả mọi người sẽ chết, kế hoạch giải cứu lần này cũng sẽ thất bại, Hà Bình không có khả năng chịu trách nhiệm chuyện này.

“Dừng, dừng tới đây, tôi không muốn chết... các người dừng ép tôi.”

Lão Tam thở hổn hển, kíp nổ được hắn ta nắm chặt trong tay, lá bài quan trọng nhất của hắn ta chính là nó.

“Buông kíp nổ ra, đầu hàng vô điều kiện, tôi sẽ coi như anh tự thú.” Chẳng biết từ lúc nào, Lưu cục trưởng của cục công an thành phố đã xuất hiện ở lầu hai, uy nghiêm nói với tên cướp.

Lão Tam yếu ớt trả lời một cách mỉa mai: “Ông đây ít nhiều cũng có năm, sáu mạng người trên tay, dù là đầu thú, không phải cũng sẽ bị tử hình sao, chúng mày nghĩ tao ngu chắc?”

“Anh có điều kiện gì có thể nói ra.”

“Đại ca chết rồi, các anh em đều chết hết, nhưng tao không muốn chết... Tao cần một chiếc xe buýt...”

“... ..”

Trong khi hai bên đang thương lượng điều kiện, Hà Bình lại phát hiện một động tĩnh nhỏ đằng sau ghế.

Hà Bình nhìn thấy đằng sau lưng lão Tam có một bóng người lén lút đứng lên, giơ súng trong tay nhắm vào đầu của lão Tam.

Trải qua một hồi chiến đấu ác liệt, lão Tam lại bị thương chảy quá nhiều máu, tâm trạng căng thẳng cực độ...những yếu tố này khiến cho lão Tam quên phắt mất rằng đằng sau hắn ta còn có một kẻ địch, một kẻ có thể dễ dàng giết hắn.

Lưu cục trưởng vẫn duy trì gương mặt bình tĩnh, tiếp tục thảo luận điều kiện với lão Tam, mọi người thấy được Diệp Hoan đang đứng đằng sau, ánh mắt đều vui sướng.

Diệp Hoan cũng đang cười, súng ngắn nhắm chính xác vào đầu lão Tam...

Ngón tay chậm rãi kéo cò súng, sau đó...

Cạch!

Không nổ!

Diệp Hoan choáng váng, lập tức ngồi xuống kiểm tra, lấy băng đạn ra liền phát hiện súng quả thật không có đạn.

Tâm trạng của mọi người thoáng chốc rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Diệp Hoan thật muốn khóc toáng lên. Chuyện này là thế quái nào chứ, chẳng lẽ đây là khẩu súng có nhân tính trong truyền thuyết, không muốn giết người?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, việc thương lượng vẫn tiếp tục, lão Tam càng ngày càng không kiên nhẫn, ngón tay luôn di chuyển xung quanh kíp nổ, cho thấy hắn ta đang sắp tới giới hạn.

Lúc này, bóng người lúc nãy lại lần nữa đứng lên phía sau sofa, hắn rón rén như một con mèo rình chuột, như một tên móc túi đang tiếp cận mục tiêu. Diệp Hoan nhẹ nhàng đi tới chỗ lão Tam mà không tạo ra chút tiếng động nào.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, họ biết rõ, giờ khắc này quyết định sống chết của tất cả mọi người ở đây, tính mạng của họ, đang nằm trong tay người thanh niên trẻ tuổi này.

Ngay khi lão Tam quơ quơ cánh tay nắm kíp nổ, muốn uy hiếp rằng mình sẽ cho nổ boom thì đột nhiên một vật thể màu đen từ phía sau xuất hiện trước mặt hắn ta, hay đúng hơn, là trước mũi lão Tam.

Lão Tam theo bản năng hít một hơi, lập tức thấy ngạt thở, bộ não như tê liệt.

Lão Tam ngậy người trong chốc lát, sau đó oán hận hét lên: “Khí độc!...”

Hắn ta còn chưa nói dứt lời, Diệp Hoan đã đập một cú vào tĩnh mạch cổ của hắn, cơ thể lão Tam ngay lập tức mềm nhũn. Diệp Hoan nhanh tay giăng lấy kíp nổ, sau đó cẩn thận mang nó đưa cho Lưu cục trưởng, ông ta quýnh lên, vội vàng hát sang cho Hà Bình...

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người: các con tin, thành viên của đội đặc chủng, lực lượng cảnh sát vũ trang, tất cả mọi người đều hoan hô ầm ĩ. Một nhóm người bắt đầu nhanh chóng sơ tán con tin, những chuyên gia phá boom cũng nhanh chóng mặc trang phục phòng hộ, bắt đầu phá boom ...

... ..

Lão Tam nằm trên cáng cứu thương, mê sảng khóc lóc oán hận.

“Cảnh sát các người độc ác quá, luật pháp quốc tế đã nghiêm cấm sử dụng vũ khí sinh hóa, thế mà các người dám dùng đạn khí độc, tôi sẽ kiện các người ra Liên Hiệp Quốc, tôi sẽ kiện...”

... ..

Hà Bình vỗ vai Diệp Hoan, yên lặng nhìn lão Tam được cảnh sát áp giải trên xe cứu thương mà đi, hỏi hắn: “Vừa rồi cậu dùng thứ gì chụp vào mũi hắn thế?”

Ánh mắt Diệp Hoan trở nên tối tăm, nghiêm trọng...

Bít tất, từ hôm qua đến giờ quên chưa thay” Diệp Hoan vững vàng trả lời.

190. Chương 191: Hành Động Cứu Viện (hạ)

Dịch: Greenlife5898

Tầng hai khách sạn .

“Họ Cổ kia, ông đây hôm nay vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này, chúng mày muốn quyết sống chết với cảnh sát thế nào ông cũng mặc kệ, nhưng bọn mày một ngàn lần, một vạn lần không nên đánh một bé gái mới có 5,6 tuổi. Cô bé còn nhỏ như vậy, sao mày lại nỡ ra tay chứ? Mẹ kiếp, mày có còn là người không? Bây giờ lại muốn thương lượng điều kiện à? Tiền của tao bây giờ đủ khiến một quốc gia châu Phi xảy ra chính biến đó, có cần hai triệu cón con này của mày sao?”

“Vậy mày muốn thế nào?”

Diệp Hoan chỉ vào bảy người còn lại, nói: “Mày bảo chúng tự sát té trời là được...”

Oanh!

Bảy tên cướp còn lại không chịu nổi nữa.

“Bảo người này tự sát rồi bảo người kia tự sát, mày nghĩ mày là hoàng đế à?”

“Đúng đấy, lão đại, dù sao cũng chỉ có thể chết một lần, chúng ta liều mạng với bọn họ.”

“... ..”

Trong tiếng ồn ào, Cổ Dũng dần dần lấy lại được bình tĩnh, gương mặt gã trở nên đáng sợ.

“Người anh em, giết người là phải đền mạng, làm việc đừng nên tuyệt tình quá, trong tay của mày cùng lắm chỉ có một cây viết, dù có giết chết tao thì bảy người anh em còn lại của tao mày định làm thế nào? Mày nghĩ mày có thể dùng một cây viết để giết chết họ sao?”

Cổ Dũng âm trầm cười, nói: “Huống chi, xung quanh nơi này tao đã chôn bom, kíp nổ đang ở trong tay lão Tam...”

Một tên cao to toàn thân cơ bắp bước lên một bước, từ trong túi áo lấy ra một vật màu đen, có đèn đỏ đang nhấp nháy, dưới đó là một cái nút màu đỏ cực kỳ chói mắt.

Diệp Hoan ngây người, lòng chợt nặng nề.

“Chúng tao cũng chỉ là những kẻ liều mạng, chết sớm hay muộn không phải đều là chết thôi sao. Người anh em, mày nhất định phải giữ tay cho chắc, nếu như mày run tay, đâm phải tao, thể nào cũng khiến lão Tam lo lắng. Hắn mà lo lắng, biết đâu lại vô ý bấm trúng nút kích nổ. Lúc đó, không chỉ tao và mày mà những người ở trong phòng này, hơn bốn mươi con tin, còn có cô bé đáng yêu mà mày nói nữa đó, tất cả mọi người đều sẽ trở thành bụi...”

Tâm trạng của Diệp Hoan như rơi xuống vực sâu.

Hắn thật sự đã quá khinh thường bọn họ rồi. Lúc này, thời cơ tới đúng lúc, kế hoạch cũng thành công nhưng hắn lại quên mất bọn cướp không chỉ có súng mà chúng còn có bom. Chuyện quan trọng thế này đáng lẽ ra hắn không thể nào quên được nhưng lúc này do quá nóng giận mà hoàn toàn để sót chuyện này.

Diệp Hoan cứ nghĩ chỉ cần mình nắm được tính mạng Cổ Dũng trong tay là đã thắng chắc, nào ngờ đâu bọn chúng lại có hậu chiêu, chỉ trong chớp mắt, tình thế thay đổi, ưu thế của Diệp Hoan chẳng còn chút gì.

Cho dù tính thế nào thì con bài của đối phương đều mạnh hơn của bản thân, quan trọng hơn là, bọn họ không cần mạng, nếu như bị dồn đến chân tường, chắc chắn chúng sẽ nhấn nút kích nổ, tất cả cùng chết. Đương nhiên, Diệp Hoan không có dũng khí để cùng chung vui với chúng.

Hai bên đối địch quan trọng nhất là khí thế, mà hiện tại, khí thế của Diệp Hoan đã thua xa

Tiếp theo phải làm sao bây giờ? Diệp Hoan hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ nào, trong chốc lát trở nên ngây ngốc.

Cổ Dũng nhìn về mặt đỏ đẫm của Diệp Hoan, cười ha ha mấy tiếng, chói tai như tiếng cú vọ kêu trong đêm

“Người anh em, mày vẫn còn quá trẻ, chưa trải qua sóng gió, sao có thể biết được sự hiểm ác của giang hồ, sai một bước tai họa khôn lường...”

Tâm trạng Diệp Hoan không ổn định nên tay trái vô thức siết chặt cổ Cổ Dũng, tay phải nắm chặt cây bút, đặt trên động mạch chủ của gã.

Trong phòng yên lặng một cách quỷ dị, bọn cướp nắm chặt súng, giằng co cùng Diệp Hoan, không chút nhúc nhích tựa như một bức tượng đá, sát khí và sợ hãi lan tràn khắp phòng.

Ở một góc cách đại sảnh không xa, hơn bốn mươi con tin đang mang vẻ mặt chờ mong nhìn Diệp Hoan như nhìn một vị chúa cứu thế, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng nức nở do sợ hãi cực độ nhưng lại cố kiềm nén.

Bên trong không gian yên tĩnh đầy khó chịu này, mồ hôi lạnh của Diệp Hoan từng giọt từng giọt rơi xuống.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi cục diện bế tắc thế nhưng lại bước vào một ngõ cụt khác. Trong tình hình này, ngoại trừ việc hắn biến thành Super man hoặc Bat man, Diệp Hoan không nghĩ tới còn có cách nào khác để giải quyết. Hai cân thuốc nổ sẽ tạo thành hậu quả thế nào, Diệp Hoan không biết, cũng không muốn thử, hắn chỉ biết, số thuốc đó đủ để giết chết tất cả mọi người ở đây.

“Có súng không?”

Diệp Hoan không biết đã im lặng không nói bao lâu, lại đột nhiên hỏi.

Cổ Dũng ngơ ngác: “Có ý gì?”

Lời vừa dứt, Diệp Hoan đã nhanh chóng lấy từ bên hông Cổ Dũng một khẩu súng ngắn.

Diệp Hoan nhanh chóng kéo chốt an toàn, bọn cướp còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã ném bút khỏi tay, nhanh chóng giơ súng chĩa vào huyệt thái dương Cổ Dũng

“Rốt cục ông đây cũng có cơ hội dùng súng chĩa vào đầu người khác rồi...” Diệp Hoan thật sự không biết tại sao lúc này rồi mà hắn còn có thể cười được.

Cổ Dũng cười lạnh: “Người anh em, có lẽ mày còn không hiểu, dùng súng hay bút cũng không có gì khác cả, chỉ cần mày còn đứng trong căn phòng này thì dù mày có súng cũng không có ích gì hết”

Diệp Hoan nhếch mép cười, nói: “Tao lấy súng cũng không phải để uy hiếp mày đâu, cái tao cần là tiếng súng thôi...”

Nói xong Diệp Hoan liền giơ súng lên rồi bóp cò nhanh như chớp.

Pằng!

Tiếng súng lớn như tiếng pháo nổ

Cổ Dũng nhướng mày, lạnh lùng nói: “Mày muốn làm gì?”

Cổ Dũng hỏi xong thì cũng chẳng cần Diệp Hoan trả lời, gã đã biết được đáp án rồi.

Dưới lầu vang lên vài tiếng bước chân khe khẽ, âm thanh dần dần lớn hơn, lại thêm nhiều tiếng bước chân nữa.

Chuyện này không cần nghĩ cũng biết là do hành động của đội đặc chủng ở bên ngoài. Tiếng súng vừa rồi của Diệp Hoan chính là tín hiệu hành động. Diệp Hoan biết rõ, dù là ai nổ súng thì Hà Bình cũng không ngần ngại tiến vào, bởi vì tiếng súng nghĩa là đã có chuyện xảy ra, ngoài việc dùng vũ lực xông vào, đã không còn lựa chọn nào cho họ.

Trong sảnh phòng ăn có tám tên cướp, Cổ Dũng đã bị Diệp Hoan khống chế không thể động đậy, bảy tên còn lại vừa định quay người đối phó đội đặc chủng thì Diệp Hoan lại nói: “Chúng mày cẩn thận nha, coi chừng tao đứng phía sau bắn lén đó...”

Vì đội đặc chủng đã hành động nên tình thế trong này cũng thay đổi. Diệp Hoan vốn đang trong tình cảnh bị mấy tên cướp bao vây, nhưng bây giờ lại biến thành bọn chúng hai bên đều thọ địch, cho dù làm thế nào thì cũng có thể ăn đạn sau lưng.

Lần này bọn cướp không còn do dự như lúc nãy, một tên cướp mặt mũi nanh ác nhìn Cổ Dũng đang bị Diệp Hoan khống chế, đột nhiên nghiêng rằng, nói: “Đại ca, dù sao thì trước sau cũng chết, không bằng để em tiễn anh đi trước một bước, để cho mọi người yên lòng.”

Cổ Dũng và Diệp Hoan cùng thay đổi sắc mặt. Cổ Dũng khàn giọng hét lên: “Lão Nhị, sao mày dám...”

Pằng!

Tiếng súng vang lên, trên trán Cổ Dũng xuất hiện một lỗ thủng đầy máu.

Tên thủ lĩnh băng cướp đã hoành hành khắp cả nước mấy năm qua cuối cùng lại chết trong tay đồng bọn của mình

Ngay khi tiếng súng vang lên, thì Diệp Hoan cũng đã nhanh chóng lăn mình, vội vàng trốn vào đằng sau sofa.

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên những tiếng súng nổ tiếp nhau. Đội đặc chủng đã bắt đầu chiến đấu với bọn cướp. Đương nhiên, bọn chúng cũng không quên rằng Diệp Hoan còn đang trốn sau sofa, có hai tên cướp đã quay người lại dùng súng tiểu liên bắn về hướng Diệp Hoan.

Diệp Hoan trốn đằng sau ghế sofa, hai tay ôm đầu, để cho những viên đạn tự do bay sượt qua đầu mình, cả người đã ướt đầm mồ hôi, nước mắt lưng tròng, la lên mấy tiếng cứu mạng.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong khoảng hai, ba phút nhưng Diệp Hoan cảm giác như đã qua một đời. Sự tấn công mạnh mẽ của tiểu đội đặc chủng đã mang lại hiệu quả. Bọn cướp lần lượt ngã xuống, hỏa lực của chúng dần bị áp chế, sự chống trả ngày một ít đi, hiển nhiên là những tên cướp đã chết không ít.

Ngay khi Diệp Hoan muốn ló ra ngoài thám thính tình hình thì trước sofa vang lên một giọng nói điên cuồng: “Tất cả đứng lại, kíp nổ đang ở trên tay tao, đứa nào dám nổ súng tao sẽ khiến cho tất cả mọi người đều Game Over. ”

Diệp Hoan vội vàng nhô đầu lên, cảnh trước mắt khiến hắn mở to mắt. Trên đất là bảy cái thi thể, tất cả đều là của bọn cướp, chúng đều đã bị đội đặc chủng bắn hạ, chỉ còn lại một tên giữ kíp gọi là lão Tam còn sống. Thế nhưng tình hình của tên này cũng không tốt, chân hắn bị trúng đạn, máu chảy như suối, ống quần ướt sũng màu đỏ tươi. Giờ đây trước mặt hắn ta là những họng súng đen ngòm của Đội đặc chủng, tay yếu ớt giơ lên kíp nổ, tư thế đúng kiểu chuẩn bị nổ lô cốt.

Gương mặt Lão Tam trắng bệch, không biết là vì đang tuyệt vọng hay là bởi vì đã mất máu quá nhiều, tay của hắn ta càng ngày càng run.

Hà Bình giơ cao nắm tay, đây là hiệu lệnh dừng lại trong ngôn ngữ quân dụng.

Không ai dám mạo hiểm, Hà Bình cũng không dám, sống chết của bản thân chỉ là chuyện nhỏ nhưng nếu bức tên này ấn kíp nổ thì tất cả mọi người sẽ chết, kế hoạch giải cứu lần này cũng sẽ thất bại, Hà Bình không có khả năng chịu trách nhiệm chuyện này.

“Dừng, đừng tới đây, tôi không muốn chết... các người đừng ép tôi.”

Lão Tam thở hổn hển, kíp nổ được hắn ta nắm chặt trong tay, lá bài quan trọng nhất của hắn ta chính là nó.

“Buông kíp nổ ra, đầu hàng vô điều kiện, tôi sẽ coi như anh tự thú.” Chẳng biết từ lúc nào, Lưu cục trưởng của cục công an thành phố đã xuất hiện ở lầu hai, uy nghiêm nói với tên cướp.

Lão Tam yếu ớt trả lời một cách mỉa mai: “Ông đây ít nhiều cũng có năm, sáu mạng người trên tay, dù là đầu thú, không phải cũng sẽ bị tử hình sao, chúng mày nghĩ tao ngu chắc?”

“Anh có điều kiện gì có thể nói ra.”

“Đại ca chết rồi, các anh em đều chết hết, nhưng tao không muốn chết... Tao cần một chiếc xe buýt...”

“... ..”

Trong khi hai bên đang thương lượng điều kiện, Hà Bình lại phát hiện một động tĩnh nhỏ đằng sau ghế.

Hà Bình nhìn thấy đằng sau lưng lão Tam có một bóng người lén lút đứng lên, giơ súng trong tay nhắm vào đầu của lão Tam.

Trải qua một hồi chiến đấu ác liệt, lão Tam lại bị thương chảy quá nhiều máu, tâm trạng căng thẳng cực độ...những yếu tố này khiến cho lão Tam quên phắt mất rằng đằng sau hắn ta còn có một kẻ địch, một kẻ có thể dễ dàng giết hắn.

Lưu cục trưởng vẫn duy trì gương mặt bình tĩnh, tiếp tục thảo luận điều kiện với lão Tam, mọi người thấy được Diệp Hoan đang đứng đằng sau, ánh mắt đều vui sướng.

Diệp Hoan cũng đang cười, súng ngắn nhắm chính xác vào đầu lão Tam...

Ngón tay chậm rãi kéo cò súng, sau đó...

Cạch!

Không nổ!

Diệp Hoan choáng váng, lập tức ngồi xuống kiểm tra, lấy băng đạn ra liền phát hiện súng quả thật không có đạn.

Tâm trạng của mọi người thoáng chốc rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Diệp Hoan thật muốn khóc toáng lên. Chuyện này là thế quái nào chứ, chẳng lẽ đây là khẩu súng có nhân tính trong truyền thuyết, không muốn giết người?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, việc thương lượng vẫn tiếp tục, lão Tam càng ngày càng không kiên nhẫn, ngón tay luôn di chuyển xung quanh kíp nổ, cho thấy hắn ta đang sắp tới giới hạn.

Lúc này, bóng người lúc này lại lần nữa đứng lên phía sau sofa, hắn rón rén như một con mèo rình chuột, như một tên móc túi đang tiếp cận mục tiêu. Diệp Hoan nhẹ nhàng đi tới chỗ lão Tam mà không tạo ra chút tiếng động nào.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, họ biết rõ, giờ khắc này quyết định sống chết của tất cả mọi người ở đây, tính mạng của họ, đang nằm trong tay người thanh niên trẻ tuổi này.

Ngay khi lão Tam quơ quơ cánh tay nắm kíp nổ, muốn uy hiếp rằng mình sẽ cho nổ boom thì đột nhiên một vật thể màu đen từ phía sau xuất hiện trước mặt hắn ta, hay đúng hơn, là trước mũi lão Tam.

Lão Tam theo bản năng hít một hơi, lập tức thấy ngạt thở, bộ não như tê liệt.

Lão Tam ngây người trong chốc lát, sau đó oán hận hét lên: “Khí độc!...”

Hắn ta còn chưa nói dứt lời, Diệp Hoan đã đập một cú vào tĩnh mạch cổ của hắn, cơ thể lão Tam ngay lập tức mềm nhũn. Diệp Hoan nhanh tay giăng lấy kíp nổ, sau đó cẩn thận mang nó đưa cho Lưu cục trưởng, ông ta quýnh lên, vội vàng hát sang cho Hà Bình...

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người: các con tin, thành viên của đội đặc chủng, lực lượng cảnh sát vũ trang, tất cả mọi người đều hoan hô ầm ĩ. Một nhóm người bắt đầu nhanh chóng sơ tán con tin, những chuyên gia phá boom cũng nhanh chóng mặc trang phục phòng hộ, bắt đầu phá boom ...

... ..

Lão Tam nằm trên cáng cứu thương, mê sảng khóc lóc oán hận.

“Cảnh sát các người độc ác quá, luật pháp quốc tế đã nghiêm cấm sử dụng vũ khí sinh hóa, thế mà các người dám dùng đạn khí độc, tôi sẽ kiện các người ra Liên Hiệp Quốc, tôi sẽ kiện...”

... ..

Hà Bình vỗ vai Diệp Hoan, yên lặng nhìn lão Tam được cảnh sát áp giải trên xe cứu thương mà đi, hỏi hắn: “Vừa rồi cậu dùng thứ gì chụp vào mũi hắn thế?”

Ánh mắt Diệp Hoan trở nên tối tăm, nghiêm trọng...

Bít tất, từ hôm qua đến giờ quên chưa thay” Diệp Hoan vững vàng trả lời.

191. Chương 192: Đắc Chí

Sau khi hành động giải cứu con tin được thành công, ngoại trừ một cô bé bị Cổ Dũng làm bị thương lúc trước thì không ai bị thương quá nghiêm trọng.

Tám tên cướp trong khi chiến đấu với đội đặc chủng thì bảy tên bị giết, một tên thì bị chiếc vớ của Diệp Hoan làm cho đầu óc mơ hồ, đang được đưa tới bệnh viện để được chữa trị.

Các con tin vừa hoan hô vừa chạy về phía Diệp Hoan, sau đó mọi người nâng hắn lên, tung lên cao, cứ như thế mà lặp lại vài lần.

Diệp Hoan khi đối mặt với bọn cướp hung ác mà mặt không đổi sắc, thế mà lúc này mặt đã trở nên trắng bệch. Hắn ở trên cao vừa quơ tay múa chân vừa hét lên thảm thiết, mọi người lại nghĩ là hắn do vui mừng quá nên mới la hét nên càng hăng hái tung Diệp Hoan lên.

Cho đến khi Hà Bình thấy Diệp Hoan không bình thường, vội vàng bảo mọi người dừng lại, lúc ấy họ mới phát hiện ân nhân của họ đã ngất xỉu từ lúc nào rồi.

Vì vậy Diệp Hoan cũng được đưa tới bệnh viện luôn.

Trước xấu hổ sau đó là quá khích.

Về sau, Diệp Hoan mới ngưng ngưng nói cho Hà Bình rằng hắn không phải vì bị tung hô mà ngất, thật ra hắn ngất là vì hắn ở trên cao nhìn thấy những thi thể của bọn cướp được khênh ra, thân thể đã bị bắn tới máu thịt lẫn lộn. Trải qua một hồi tranh đấu kịch liệt với bọn cướp, hắn chợt nhận ra mình...mắc chứng sợ máu.

Hà Bình vặn vẹo cơ mặt một lúc lâu mới nhận được cái ý muốn lấy giày đập vào mặt Diệp Hoan.

Tên thuộc hạ vừa mới vào sinh ra tử của mình chỉ trong chớp mắt lại biến về thành một bông hoa mong manh yếu đuối, trong lòng Hà Bình không khỏi cảm thấy đau thương lan tràn...

... . . . , ... ,

Nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, Hà Bình mang theo đội viên trở về quân doanh.

Ngày hôm sau, những người được cứu đưa ra vài đại biểu đi tới thăm nơi đóng quân của đại đội Lam Kiếm, trao cho họ một tấm cờ khen thưởng nạm vàng, bày tỏ sự biết ơn đối với đại đội, sau đó cũng tặng Diệp Hoan một lá cờ có khắc dòng chữ “Cứu tinh nhân dân, khắc tinh tội ác”.

Một ông lão còn kéo tay Diệp Hoan, nước mắt lưng tròng mà khuyên Diệp Hoan phải cố gắng giữ vững bản sắc dân ông, nếu không bắt buộc thì không cần rửa chân, có thể không đối vớ thì đừng đối, cứ giữ nguyên tình trạng thế này mà tham gia lần hành động tiếp theo.

Mặt Diệp Hoan đỏ như con cua bị nướng chín, ngoại trừ việc gạt đầu mấy cái thì cũng không biết nói gì, không biết là ngưng ngưng hay là cao hứng nữa.

Vài ngày sau, thủ trưởng quân khu và đảng uỷ sau một thời gian xem xét đã quyết định trao cho đội Lam Kiếm chiến công hạng ba vì lần giải cứu này. Do Diệp Hoan trong lần hành động này có thành tích nổi bật nên hắn cũng được trao một quân công hạng ba, thưởng cho quân hàm sĩ quan, nói cách khác, Diệp Hoan hiện tại đã có được quân tịch chính thức, là một sĩ quan không hơn không kém, nếu như mặc quân phục vào thì những binh nhất và binh nhì đều phải cúi chào hắn.

Lần này thật sự là một lần ngoại lệ hiếm thấy trong quân đội. Bình thường người muốn tăng lên quân hàm trong quân đội thì phải có thời gian rèn luyện nhất định, nếu chiếu theo quy định thì chỉ những ai đã đi lính được một năm mới có cơ hội nhận quân hàm binh nhì, hai năm thì sẽ nhận được quân hàm binh nhất. Đây là cánh cửa thép trong quân đội bao năm qua, thế mà Diệp Hoan chỉ mới đi lính được hai tháng lại có thể vượt qua nó, đương nhiên là chuyện hiếm thấy.

Tất nhiên cũng không thể bỏ qua sự ảnh hưởng của Thẩm Đốc Trí, người cháu trai mà chính ông đưa vào quân doanh khiến ông cảm thấy hãnh diện, khi bàn bạc về việc khen thưởng cho Diệp Hoan ông chắc chắn là ủng hộ hết sức rồi.

Diệp Hoan vui muốn chết.

Sĩ quan đó nha! Tuy nhiên hắn không hiểu sĩ quan là thế nào nhưng nghe vào tai cũng cảm thấy rất oách, có chữ “quan” mà, chắc cũng cao chứ nhỉ?

Lần liều mạng giải cứu con tin này thật sự đáng giá, quá đáng giá luôn ấy chứ!

Sau khi huân chương và lệnh ủy nhiệm chính thức quân hàm được đưa tới quân doanh thì Diệp Hoan liền hôn hờ diện luôn quân phục. Tuy chỉ có một gạch duy nhất nhưng Diệp Hoan cũng vui vẻ rất lâu, đi tới đi lui trong phòng rất lâu, cảm thấy chưa thỏa mãn nên hắn còn gắn thêm huân chương chiến công hạng ba, đáng vẻ nghênh ngang đắc chí đi ra bãi tập, định tới đó khoe khoang với các đội viên khác

Diệp Hoan chính là Diệp Hoan, có chút kiêu ngạo, ham hư vinh, hơn nữa không mấy may muốn che giấu đặc điểm đó. Thời điểm cần lánh mặt thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện còn thời điểm nên lên giọng thì sẽ âm âm như núi lửa. Trên vai chỉ có một gạch nho nhỏ nhưng uy phong như đại tướng ba quân, mang tư thái của tuyệt đỉnh cao thủ nhìn xuống chúng sinh.

Thời gian nghỉ ngơi buổi chiều, các đội viên trong đại đội thường chơi bóng rổ trên bãi tập để phát tiết nốt tinh lực còn dư thừa. Đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong doanh trại. Diệp Hoan diện quân phục, vai đeo

quân hàm, ngực gắn huân chương, mặt mũi ngạo nghễ đi tới sân bóng.

Cả sân bóng liền lặng ngắt như tờ, mọi người đều ngừng động tác, mở to hai mắt nhìn một kẻ lạc loài mặc quân phục chỉnh tề đứng nghiêm giữa một đám đàn ông đang cởi trần, mồ hôi nhễ nhại

“Tên nhóc này làm sao vậy?” Các đội viên khó hiểu nhìn nhau, tựa như vừa nhìn thấy heo bay trên trời vậy

Diệp Hoan không để ý đến ánh mắt giật mình của mọi người, kiêu căng hất hàm lên, ngón tay ngoắc ngoắc, lên giọng: “Các đội viên, đến đây cúi chào anh đây mau!”

Mọi người: “.....”

Diệp Hoan lẩn lộn trong quân đội hơn hai tháng, đã quen thuộc với các đồng đội. Ngày thường mọi người vẫn quàng vai bá cổ chơi đùa, thân thiết hơn cả anh em ruột thịt cho nên Diệp Hoan cũng không buồn khách khí với bọn họ, kêu gào muốn bọn họ chạy tới cúi chào hắn

“Cúi chào? Thằng nhóc này uống lộn thuốc rồi à?” Các đội viên ngẩn ra một lúc rồi lập tức cười toe toét

“Lão tử là sĩ quan, nghe rõ chưa! Sĩ quan cũng là quan, các anh không phải nên cúi chào tôi sao?” Diệp Hoan lên giọng giáo huấn

“Quan đúng không? Được, cậu đợi đó. Chúng tôi chạy về mặc quần áo đảng hoàng rồi trở lại tán dóc tiếp với cậu” Các đội viên cười cười nhìn nhau rồi cả đám tản ra nhanh chóng chạy về ký túc xá. Trên bãi tập chỉ còn lại Diệp Hoan đứng lẻ loi một mình, rất có phong thái độc cô cầu bại....

Mấy phút sau, mọi người ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, lũ lượt đi tới thao trường, mặt mày phấn chấn, quân phục thẳng thớm, quân hàm trên vai lờ lờ tỏa sáng.

Diệp Hoan trợn tròn mắt

Tất cả đồng đội của hắn trên vai ai cũng một gạch hai sao, ba sao. Thậm chí có mấy người còn là hai gạch. Cả bãi tập này, chỉ có mỗi Diệp Hoan trên vai không có ngôi sao nào

Căn cứ vào tri thức ít ỏi đến đáng thương của hắn về cấp bậc trong quân đội, hắn liền hiểu được mấy quân hàm này đại biểu cho cấp bậc gì. Trong đám người này, quân hàm thấp nhất cũng là cấp Ủy. Cấp Ủy hình như còn cao hơn sĩ quan...

“Tiểu Hoan Tử, mau tới đây hành lễ với các đại ca đi” Các đội viên cười ha hả, vẫy vẫy Diệp Hoan

Mặt Diệp Hoan lúc này đã giống như tuyết mùa đông

“Đúng rồi, cậu không phải muốn so quân hàm sao? Đến đây đến đây, chúng ta cùng so, ai thua thì người đó phải cúi chào” Mọi người cười ầm ĩ.

“Lão tử có huân chương!” Diệp Hoan thẹn quá hóa giận, cố gắng vớt vát chút mặt mũi

Vừa dứt lời, đám đồng đội này tựa như những ảo thuật gia móc túi lấy ra một đồng huân chương sáng bóng, có người trong tay có tới bốn, năm cái.

Bộ đội đặc chủng tuyển chọn người vô cùng nghiêm khắc, ai mà không phải là bộ đội tinh nhuệ được lựa chọn từ tất cả các quân doanh. Hơn nữa, bọn họ trải qua vô số nhiệm vụ, đã lập nhiều công lao cho tổ quốc. Diệp Hoan hôm nay đúng là tự làm mình mất mặt rồi.

Khi mọi người còn đang hi hi ha ha, đại đội trưởng Hà Bình cũng xuất hiện. Đang là thời gian nghỉ ngơi nên Hà Bình cũng không so đo bộ dáng ngả ngón của mọi người

“Các cậu tụ tập ở đây làm gì vậy?” Hà Bình vừa mở miệng hỏi, đám đội viên liền tách ra nhường đường cho hắn

Đợi đến khi hiểu rõ sự tình, Hà Bình gật đầu, vội vàng bỏ lại một câu ” Cậu chờ đó!” rồi đi về phòng làm việc

Mấy phút sau, Hà Bình trở lại bãi tập, trên người cũng diện một bộ quân phục phẳng phiu, trên vai lấp lánh hai gạch ba sao khiến Diệp Hoan nhìn mà hoa mắt

“Cậu đã hành lễ với mọi người rồi, bỏ qua tôi thì không phải phép, đến đây, cúi chào tôi một cái nào”

Hà Bình chậm rãi nói, mặt mũi rất nghiêm túc

Diệp Hoan: “.....”

Được lắm! Cả đám này từ trẻ đến già đều chơi xỏ mình!

Diệp Hoan tức giận giật quân hàm trên vai xuống, xoay người giận dỗi đi về ký túc xá, vừa đi vừa lầm bầm chữ rửa: “Một đám người giả dối ham hư vinh, thi nhau nhục nhã lão tử để tẩy rửa tâm hồn đen tối của các người..”

Hà Bình nhìn bóng lưng tức giận của Diệp Hoan, khẽ nở nụ cười

Hà Bình không phản đối loại ganh đua cạnh tranh này, nó sẽ kích phát ý chiến đấu và trí tiến thủ của các đội viên. Quân hàm và huân chương là vinh quang chỉ thuộc về một quân nhân. Bất cứ khi nào lấy ra cũng có thể làm người ta kiêu ngạo. Vinh quang này cũng đáng giá để người ta ganh đua

Quân nhân không giàu có cũng không có quyền lực. Không thể vung tiền như rác giống đám thương nhân, không tay nắm quyền định đoạt quốc gia thiên hạ như các quan chức chính phủ. Điều duy nhất bọn họ có thể tự hào chính là mỗi một quân hàm, một huân chương đều chứng minh rằng họ đã đổ bao nhiêu mồ hôi, chảy bao nhiêu máu, hy sinh bao nhiêu tuổi đời vì đất nước, vì nhân dân.

Ganh đua như vậy là một sự ganh đua vĩ đại

....

Trở về phòng, Diệp Hoan lập tức gọi điện cho chú năm Thẩm Đốc Trí

“Chú năm, chú có phải chú ruột của cháu không?”

“Có chuyện gì nói thẳng đi, ta đang bận lắm” Giọng điệu Thẩm Đốc Trí rất không kiên nhẫn

“Được, cho cháu quân hàm thượng tá đi, đừng lôi cái sĩ quan gì đó ra lừa gạt cháu”

“Hà Bình rèn luyện cháu đến văng đầu rồi à? Cháu dựa vào cái gì mà đòi quân hàm thượng tá?”

“Cháu đổi lại cách nói khác, như thế nào mới có thể lên cấp vậy?”

“Rất đơn giản, lập thêm nhiều công lao cho quốc gia, cho dân tộc. Nếu cháu có bản lĩnh lập công, ta đây rất sẵn lòng trao quân hàm và huân chương cho cháu”

“Nhét tiền hối lộ chú được không?”

“Cút!”

192. Chương 193: Giống Như Đang Mơ

Dần dần, Diệp Hoan phát hiện ra mình ưa thích loại hình quân doanh này.

Dường như nó có một loại ma lực kỳ dị, cho hắn ý chí quyết tâm trong thời khắc chiến đấu, để hắn có được tình nghĩa anh em ngày càng thân thiết. Ngày đêm chung đụng cùng các chiến hữu, hắn cũng chẳng còn phòng bị gì, cứ thể đem lòng trải ra với bọn họ. Trên chiến trường thì có thể lấy thân mình đỡ đạn cho chiến hữu, hiển nhiên đó là vì tình thân ái.

Loại cảm giác này thật sự rất uất ức. Thế gian nóng mát ẩm lạnh, vô tình tàn khốc, trên con đường đi đã có không ít ông bà cha mẹ đã phải nằm xuống, không ai dám cứu giúp, thành tín cũng trở nên thiếu hụt nghiêm trọng. Duy chỉ có quân doanh mới là một nơi an ổn, đi lùi lại với xã hội, cũng là nơi con người giữ được nhiều thứ nhất.

Diệp Hoan không hiểu lắm những vấn đề thâm thúy này nọ, hắn chỉ biết mình sinh hoạt trong quân doanh rất tự tại. Cứ như việc mỗi ngày hắn đều phải huấn luyện vất vả, vết thương trên người cũng càng ngày càng nhiều, nhưng lòng hắn vẫn vui sướng. Niềm vui sướng chưa bao giờ xuất hiện kể từ lúc Kiều Mộc rời đi, bây giờ nó đã quay lại rồi.

Mà Kiều Mộc vẫn như vậy, cứ trốn sau lưng ánh mặt trời, làm hắn không thể chạm vào, càng không thể nói đến.

Sau mỗi ngày huấn luyện, phần lớn thời gian Diệp Hoan đều dành để ngủ. Hắn thực sự quá mệt mỏi, mệt đến mức mà tâm trí dùng để suy nghĩ về Kiều Mộc cũng trở nên xa xỉ hơn. Nhưng Diệp Hoan vui sướng không phải vì hắn không tham gia sinh hoạt trại lính mà là vì không có thời gian suy nghĩ đến Kiều Mộc, chỉ cần không có thời gian nghĩ đến thì loại đau đớn khắc cốt kia sẽ không gặm nhấm vào tận tim gan.

Kiều Mộc đi nơi nào? Cô trải qua cuộc sống như thế nào? Có phải cô cũng giống hắn, không đành lòng nghĩ đến hắn, mà cũng không dám nhớ hắn.

Mỗi khi ý niệm này xuất hiện trong tâm trí thì Diệp Hoan hung hăng thao luyện, triệt để đem ý nghĩ đó đá bay ra ngoài. Diệp Hoan nghĩ đến thì sẽ nhớ Kiều Mộc, cái tư vị nhớ này giống như mùi vị đậm đà của rượu năm xưa, nhưng bây giờ thì càng lúc càng nhạt dần đi.

Trong quân doanh không biết đến ngày đêm, Diệp Hoan vùi đầu khổ lao huấn luyện, cũng không biết đến chuyện mình cùng bọn cướp đánh nhau rồi giải cứu được con tin đã truyền đi khắp nơi.

Thẩm lão gia nghe nói Diệp Hoan lập được công, cao hứng như ánh mặt trời ngày hè, trong miệng lẩm bẩm Tổ tiên đã phù hộ. Con cháu Thẩm gia dù đứng ở vị trí nào cũng không dám quên trách nhiệm vì dân. Lần đầu tiên, Thẩm lão gia uống nhiều rượu đến thế, ngay cả bác sĩ cũng không thể khuyên nổi.

Thẩm lão gia phản ứng trái ngược với Chu Dung, người mẹ này phản ứng đó chính là mồ hôi rơi lã chã, lệ ướt đầy mặt, suýt chút nữa đã vọt tới chỗ của Thẩm Đốc Trí cùng con trai mà đánh cho hai bạt tai. Thật vất vả mới tìm lại được con cháu, Thẩm gia lại biến con trai bà thành người sống chết không màn như thế, bản thân thì đứng ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Thiên tính người mẹ lại trời dấy mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng không nhịn được nên Chu Dung đã gọi điện đến quân doanh, sau đó chửi một trận vào mặt Thẩm Đốc Trí. Đường đường là thủ trưởng của lực quân nhưng khi bị chị dâu chửi lại không dám mở miệng nói một câu, nửa giờ sau mới nơm nớp mà cúp điện thoại.

Mặt khác, biết được chiến tích của Diệp Hoan, Hầu Tử cùng Trương Tam hưng phấn đến độ lông mày cũng muốn nhảy múa, lưng cũng ưỡn thẳng hơn trước rất nhiều. Ở Bắc Kinh, con cháu trong giới quan lại vừa nghe nói đại thiếu gia Thẩm gia từng gây rắc rối đã lập được công lớn thì vừa ao ước vừa đổ kị. Thế là bọn họ vội vàng đi đến Danh Lưu thảo để thảo luận cái tin tức bất quá này. Từng chuyện được kể lại vô cùng sống động, cảm giác như chính mình cũng có mặt ở vụ án đó vậy. Người nói nước bọt bắn tung tóe, người nghe thì tâm tình kích động.

Chuyện này mang tới một việc tốt, thu nhập tháng này của câu lạc bộ Danh Lưu đã tăng gấp năm lần so với trước đây, thật là bất ngờ.

Nói tóm lại, danh tiếng của Diệp Hoan đã lan ra cả Bắc Kinh. Một ngày sau đó, Diệp Hoan lại nhận được mệnh lệnh từ Hà Bình.

Bất luận nói thế nào thì hành động ngày đó cũng đã giết chết bảy tên cướp, tuy rằng quân khu ra lệnh là chết hay sống cũng không quan trọng, thế nhưng người đã chết thì cũng phải báo cáo lại rồi kết án. Sau này dùng nó làm bằng chứng để khởi tố mấy tên cướp còn lại cũng tốt, trình tự này nhất định phải đi.

Diệp Hoan nhận được mệnh lệnh xuất doanh đi đến cục cảnh sát, cùng cảnh sát chỗ ấy lấy lời khai, tái hiện lại hiện trường vụ án, tỉ mỉ kể lại sự việc đã phát sinh từ đầu cho đến lúc cuối để cảnh sát lưu làm hồ sơ.

Lúc này, Diệp Hoan đã đổi quân phục, sau đó hắn đi tìm Hà Bình mượn xe để đến cục cảnh sát.

Diệp Hoan mượn xe với khẩu khí rất bình thản, tất cả mọi người cũng không biết vị này là “sát thủ” trên đường, không hỏi bằng lái xe của hắn, cứ thế mà Hà Bình sáng khoải cho hắn mượn xe.

Một đường lao đảo, vượt vô số đèn đỏ, thân xe bị chà xát không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thì nó cũng hấp hối dừng ở cục cảnh sát.

Cũng may mà Diệp Hoan may mắn, nếu như ở trong nội thành mà đụng tới quân khu duy trì trật tự yêu cầu xem bằng lái của hắn thì chắc lúc này hắn đã vào toàn án quân sự rồi.

Xuống xe rồi sửa sang lại quân trang, Diệp Hoan mang vẻ mặt nghiêm túc đi đến phòng làm việc của cục cảnh sát.

Đã lâu không đến cục cảnh sát.

Trong mắt Diệp Hoan mang theo mấy phần hoài niệm. Thời điểm ở Ninh Hải, hắn là khách quen của cục cảnh sát, thường xuyên bị bắt, thường xuyên bị lấy khẩu cung. Không thể nào tưởng tượng một tên ăn trộm gà ăn trộm chó, giả làm côn đồ đi gạt tiền người khác lúc trước, giờ đã trở thành một sĩ quan mặc quân phục đỉnh đạc. Diệp Hoan xúc động lẫn nữa.

Hoa đào vẫn như cũ nhưng người thì đã khác xưa.

Nữ cảnh sát hiện ngang mà đa tình Cao Thắng Nam kia, không biết bây giờ cô ta đã được điều đến thành phố nào rồi? Trước khi đi, đôi mắt đẹp ấy vẫn ủ rũ buồn bã, đến nay nó vẫn còn hiển hiện rất rõ trong lòng Diệp Hoan.

Cả đời của mình đã phụ không ít tấm chân tình của phụ nữ rồi.

Diệp Hoan cười khổ, bước chân vẫn đi trầm ổn.

Diệp Hoan mặc quân trang vừa đi vào đại sảnh làm việc, có không ít cảnh sát chú ý đến hắn. Im lặng hồi lâu, một nữ cảnh sát mang theo khuôn mặt đỏ ửng tiến lên rồi nhỏ giọng hỏi hắn đến đây có việc gì!

Diệp Hoan lạnh lùng liếc nhìn nữ cảnh sát một chút. Được, khá tốt, bất kỳ người phụ nữ nào mặc vào cảnh phục, cho dù là cây gai thì cũng tôn lên được tư thế oai hùng tỏa sáng.

“Cô mang quân hàm cảnh sát gì?” Diệp Hoan hiếu kỳ hỏi.

Hai má của nữ cảnh sát càng đỏ hơn, cô ta còn tưởng rằng anh đẹp trai này sẽ cùng nói chuyện với mình.

“Tôi là nhân viên cảnh sát cấp hai. Tôi, điện thoại là...”

Diệp Hoan hơi nhướng mày, hắn nhanh chóng cắt đứt lời nói đang moi tìm phổi của nữ cảnh sát: “Nhân viên cảnh sát cấp hai?”

Bấm ngón tay tính toán một chút, nhân viên cảnh sát cấp hai sẽ gần như quân hàm binh nhất trong quân đội, mình là sĩ quan cấp một, vừa vắn cao hơn cô ta một bậc.

Diệp Hoan hưng phấn, hắn cảm thấy phần chần chừ hơn liền nghiêm mặt nói: “Cô nên nhìn tôi rồi chào theo nghi thức mới đúng! Đúng nghiêm lại.”

Nữ cảnh sát nghe được mệnh lệnh, hai chân khép lại theo bản năng, sau đó giống như phản xạ có điều kiện mà chào hắn một cái.

Diệp Hoan phát ra một tiếng thỏa mãn: “Thật là sáng khoái, nghỉ đi.”

Mấy ngày trước trên thao trường đã hỏi thăm qua, gần đây Diệp đại thiếu gia lại miễn cảm đối với quân hàm “Anh là ai? Vì sao tôi phải chào anh chứ?” Nữ cảnh sát không vui tính toán nói.

“Tôi là sĩ quan, cô chào tôi cũng không oan ức gì. Cô nói với cấp trên một tiếng, tôi đến lấy lời khai.”

Nữ cảnh sát: “... ..”

Nữ cảnh xinh đẹp động lòng người chu miệng, đem Diệp Hoan dẫn tới văn phòng, sau đó cô ta mũi hướng lên trời, hung hăng hừ một tiếng, cuối cùng cũng không quay đầu lại mà xoay người đi luôn.

Diệp Hoan nhìn bóng lưng đang di chuyển, khoe miệng nhếch ra nụ cười mang theo mấy phần yêu tà. Đáng vẻ cô gái này không tệ, đặc biệt là sau khi mặc cảnh phục vào càng tôn lên vóc người yếu điệu, cùng với đôi

chân thon dài xinh đẹp tuyệt trần. Chẳng trách đàn ông lại thích chơi chế phục dụ hoặc như thế, bởi vì chế phục có sát thương rất lớn đối với họ.

Bây giờ mình cũng đang mặc quân trang trên người rồi, trong mắt của phụ nữ thì cái này có được xem là chế phục dụ hoặc không nhỉ?

Diệp Hoan bắt đầu liên tưởng những hình ảnh kiều diễm trang đầu, hẳn tưởng tượng có một ngày mình ăn mặc quân trang chỉnh tề, sau đó có một người phụ nữ nào đó nhìn hấn với ánh mắt biến thái, cô ta sẽ dùng sức với hấn, cả cái âm thanh mị hoặc kia nữa.

Diệp Hoan đột nhiên rùng mình một cái.

Con mẹ nó, quá tà ác rồi. Phụ nữ bây giờ làm sao lại không biết liên sỉ như thế!

Cử phòng làm việc truyền tới âm thanh lệt xệt của giày cao gót.

Tiếng bước chân dừng lại tại cửa phòng làm việc, đập vào mi mắt Diệp Hoan đầu tiên đó là một đôi thon dài đẹp đẽ, đôi chân được bao bọc bởi cảnh trang, đi lên phía trên là một vòng eo thon thả tinh tế, tiếp đến là đôi vú cao vút kiên đỉnh. Đi lên một chút là cái cổ trắng nõn như ngọc cùng với chiếc cằm nhọn hơi vểnh lên. Cái miệng nhỏ đỏ như trái anh đào, sống mũi thẳng tắp, một đôi mắt đẹp giống như làn nước mùa thu, sương mù mờ lung. Trong đôi mắt là sự u oán đau thương đã đang lao tìm xuống hồ nước rồi tạo ra gợn sóng, cảm động lòng người.

Quá quen mắt...

Diệp Hoan ngơ ngác nhìn cô ta một lát, tiếp theo cả người hấn bỗng nhiên chấn động, mở miệng lớn gọi: “Là cô?”

Nước mắt của nữ cảnh sát rơi xuống thành hàng, cô ta mỉm cười một cách sầu thảm ảo não.

“Đúng vậy, là em, anh... Có khỏe không?”

Diệp Hoan giống như bị sét đánh qua, hấn ngơ ngác nhìn nữ cảnh sát đang đứng hiên ngang trước mắt. Đại não của hấn dường như một cuộn phim điện ảnh đang không ngừng phát ra những kí ức lúc mới quen, bên nhau, hoạn nạn, trò khôi hài khó mà mở miệng nói ra được, từng hình ảnh không ngừng hiển hiện, phóng to, rõ ràng. Có những kí ức lâu không nhớ tới, một khi mở ra, thì quả nhiên mình cùng người phụ nữ này đã trải qua nhiều hồi ức đến như thế.

Trong đầu Diệp Hoan hoảng hốt vô cùng, tâm bỗng nhiên bay lên một cỗ thất vọng “Nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu”.

Cao Thắng Nam, đúng, Cao Thắng Nam, thì ra cô ta ở đây, cô ta đã được điều đến Bắc Kinh.

Hóa ra nhân sinh là một cái vòng tròn lớn, gặp nhau, chia lìa, quanh đi quẩn lại một vòng rồi lại gặp nhau lần nữa, nhưng lúc trước cũng chỉ là quen biết như thế, không phải là gì của nhau, nên cuộc gặp này giống như đang mơ.

“Diệp Hoan, anh có khỏe không?” Cao Thắng Nam si ngốc theo dõi hấn, nước mắt của cô ta rơi xuống như những hạt trân châu trên sợi dây chuyền bị đứt ra, từng hạt rồi từng hạt thấm ướt cả vạt áo trước.

Cả người Diệp Hoan run lên, mắt hấn bỗng chốc dâng lên một chút ẩm ướt, những kí ức lúc từ biệt làm cho hấn nhớ tới một hình bóng mà lâu nay hấn không dám nghĩ đến.

Cao Thắng Nam nhìn chăm chăm Diệp Hoan, nhìn hấn tuần lãng, nhưng khuôn mặt lại ẩn chứa một nỗi đau sâu sắc, nước mắt của Cao Thắng Nam không cầm được mà chảy xuống.

“Diệp Hoan, em rời đi là để hi vọng anh vui vẻ, để sống tốt hơn em, thế nhưng Diệp Hoan, anh sống không tốt...” Cao Thắng Nam yếu ớt thở dài. ! .

193. Chương 194: Cố Nhân Gặp Nhau

Trong phòng làm việc của cục cảnh sát.

Cao Thắng Nam mang một khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Diệp Hoan, trong ánh mắt có sự quuyền luyến cùng đau thương sâu sắc.

“Diệp Hoan, anh thay đổi, trở nên không vui vẻ rồi. Đến cuối cùng thì anh làm sao vậy?” Cao Thắng Nam khóc không thành tiếng.

Vốn cho là mình đã quên mất người đàn ông này, nhưng khi nhìn thấy hần lần nữa, u sầu trong mắt hần vẫn cứ làm trái tim của Cao Thắng Nam đau đớn. Mấy ngày nay rời xa hần, dường như hần cũng trải qua những việc không tốt, nụ cười của hần vẫn như trước nhưng ở nơi sâu xa trong đáy mắt lại không che giấu được sự đau xót, chút đau xót này chỉ có người thật sự yêu hần mới nhìn ra mà thôi.

Diệp Hoan nhất thời thất thần, sau đó hần lộ ra nụ cười xán lạn: “Người ta nói tha hương mà gặp được người quen là một trong ba việc vui vẻ nhất của một đời người. Cảnh sát Cao, chúng ta gặp lại là chuyện vui, cô khóc cái gì chứ.”

Cao Thắng Nam bình tĩnh nhìn chăm chú vào Diệp Hoan, cho đến giờ phút này cô ta mới phát hiện Diệp Hoan đang mặc quân trang màu xanh lục, chế phục cắt may vừa vặn càng làm hần thêm cứng rắn cùng kiên nghị.

Cao Thắng Nam giật mình trợn to hai mắt, nói: “Diệp Hoan, anh đi lính sao?”

Nhìn một chút quân hàm của hần, Cao Thắng Nam càng thêm giật mình: “Hơn nữa, anh còn được thăng lên sĩ quan? Cái này là không thể nào!”

Cha của Cao Thắng Nam xuất thân từ quân nhân, tự nhiên Cao Thắng Nam cũng sẽ rõ ràng trình tự trong quân đội. Mấy tháng không gặp cái tên lưu manh này ở Ninh Hải, từ ăn trộm chó đến ăn trộm gà, không chuyện ác nào không làm lại trở thành sĩ quan. Chuyện này làm sao cũng không thể, cho dù hần bắt đầu đi lính từ mấy tháng trước, muốn thăng lên sĩ quan thì ít nhất cũng cần hai ba năm.

Diệp Hoan xấu xa nở nụ cười, tiến đến bên tai Cao Thắng Nam, hần vô cùng thần bí nhỏ giọng nói: “Người quen cũ, tôi nói với cô một bí mật, nhớ đừng nói cho người khác biết. Ngày hôm qua tôi trộm quần áo của một người lính mặc lên người, sau đó xâm nhập vào kho quân dụng của quân khu, tiện tay trộm luôn hai cây súng tự động (súng tiểu liên), dự định bán cho xã hội đen kiếm chút tiền tiêu vặt...”

Cao Thắng Nam hít vào một ngụm khí lạnh, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng lên, vừa giận vừa dậm chân nói: “Anh, anh... cái tên chuyên gây họa, tại sao không bao giờ chịu an phận một chút? Lá gan của anh càng lúc càng lớn, lại dám trộm súng. Đây, đây là tội mất đầu đấy!”

Khẩn trương nhìn xung quanh cửa, khi quay lại thì trên mặt Cao Thắng Nam đã chứa sương lạnh, giọng nộ nhưng mang theo vô cùng lo lắng: “Cái kia, hai cây súng đã bán đi chưa? Mau mau đưa cho em, em đi tìm chiến hữu năm xưa của cha, xem có thể đem chuyện này ém xuống hay không. Anh! Anh thực sự làm ta tức chết! Còn không mau lột quân trang trên người xuống, cái tên hỗn đản nhà anh thật muốn ăn cơm tù sao?”

Nhìn dáng dấp vừa vội vừa tức vừa hận của Cao Thắng Nam, Diệp Hoan thối phũ một tiếng bật cười, tiếng cười càng ngày càng lớn, cười đến ngửa tới ngửa lui, cả nước mắt cũng chảy ra, trong lòng vừa cảm động vừa ấm áp, vừa uất ức vì đã lâu không gặp.

Người phụ này thật giống trước đây, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu, ngốc đến mức tự làm cho mình rơi lệ.

Diệp Hoan vẫn luôn biết Cao Thắng Nam yêu hần, yêu đến quên cả chính mình.

Phần thâm tình này, dùng gì nhận lấy? Dùng gì báo đáp?

Một phần lại một phần nợ tình...

Diệp Hoan dề xuống tâm tình cùng suy nghĩ đang hoảng loạn như cỏ dại rồi thu lại nụ cười, sau đó hần bắt chợt hướng về Cao Thắng Nam nghiêm trang chào theo kiểu nhà binh: “Đồng chí Cảnh sát, Cảnh vệ quân

Bắc Kinh, đại đội đặc chủng Lam Kiếm, sĩ quan cấp một Diệp Hoan, theo chỉ thị đến đây báo danh. Năm ngày trước, quân cảnh liên hợp hành động tiêu diệt tội phạm cấp A đang bị công an truy nã-Cổ Dũng, cùng việc cứu con tin, đặc biệt đến đây để tường thuật sự việc này từ đầu đến cuối với Cảnh sát Cao.”

Bên trong phòng làm việc yên tĩnh một cách chết chóc...

Hai mắt Cao Thắng Nam sắp nhảy ra ngoài, không biết qua bao lâu mới ha ha nói: “Đại đội đặc chủng Lam. . . Lam Kiếm? Sĩ quan cấp một? Là là anh sao?”

Diệp Hoan cười hì hì: “Là tôi, thật trăm phần trăm. Mới vừa thăng quan, chứng nhận sĩ quan còn nóng hổi nằm trong ví tiền này.”

Cao Thắng Nam hồ nghi nhíu mày sao: “Thật sự?”

“Thật sự.”

“Anh đang sống tốt thì sao lại đi lính?”

“Việc này nói đến rất dài dòng, có một ngày ta đi trên đường nhìn thấy một tên bán bán đĩa (đĩa phim sex), vừa đến gần thì phát hiện việc bán đĩa chỉ là che giấu, trên thực tế là hẩn bán hàng đa cấp, sản phẩm hàng đa cấp hẩn bán chính là đĩa, hẩn có ý định đem tôi chỉ dẫn thành thuộc hạ truyền tin.” Diệp Hoan tròn tròn mắt nói hừ nói vượn, lại bị Cao Thắng Nam đã cắt đứt.

Cao Thắng Nam vô lực đỡ trán than thở: “Diệp Hoan, lâu rồi không gặp, cái tật xấu hay bịa chuyện của anh cũng không thay đổi sao? Lẽ nào anh không thể nói được một câu thật lòng.

Diệp Hoan cười nói: “Chuyện không có tính giải trí, không có hồi hộp bất ngờ làm sao có thể khiến quần chúng nhân dân thích nghe nói?”

Cao Thắng Nam im lặng rất lâu, bỗng nhiên phản ứng lại: “Anh nói năm ngày trước quân cảnh liên hợp hành động, có phải là vụ bắn nhau phát sinh ở phía Tây Bắc Kinh không?”

“Đúng vậy.”

Cao Thắng Nam dùng sức lắc lắc đầu, ngày hôm nay gia hỏa này mang cho mình quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, thực sự làm cho cô ta không cách nào thích ứng.

“Vụ án này anh cũng tham dự?”

“Không chỉ tham dự, hơn nữa còn là nhân vật chính.”

“Đồng sự báo cáo nói có một binh sĩ đội đặc chủng giả làm người đàm phán, chính là anh?”

Nhắc lại chuyện này Diệp Hoan liền có sức lực, hưng phấn nói: “Đúng, chuyện này tôi làm đến mức trâu bò quá rồi, tôi cũng không nhận được bồi phục mình. Lão tử sống thoát chính là nhờ một mình đánh với bọn chúng. Cô không biết, lúc đó tôi đã khống chế tên cầm đầu, tiểu tử kia lôi kéo ta bằng mọi cách, ngoại trừ mỹ nhân kế, chiêu gì cũng đều vận dụng...”

Cao Thắng Nam ngơ ngác mà hỏi: “Sau đó anh kiên trì bắt khuất?”

Diệp Hoan bĩu môi một cái: “Sao có thể chứ, lúc đó tên cầm đầu nói cho ta hai trăm vạn, tôi nói ít quá, muốn hẩn cho tôi ngàn vạn, nhưng hẩn không đáp ứng...”

“Sau... Sau đó thì sao?”

Diệp Hoan khoát tay: “Sau đó đàm phán không thành, cuối cùng lại liên đánh nhau ”

Cao Thắng Nam: “... ...”

Cao Thắng Nam rất vui mừng, mấy tháng không gặp, tính cách tên tiện nhân này vẫn như trước, vẫn cứ thích ăn đòn như vậy: “Bất kể nói thế nào... Anh thật sự đi lính rồi?”

“Câu này là thật.”

Cao Thắng Nam hừ lạnh mấy tiếng, nói: “Em không tin, để cho em thử xem thân thủ của anh.”

Nói xong, cũng không đợi Diệp Hoan phản ứng, Cao Thắng Nam nghiêng người tiến lên, nhanh như tia chớp ra tay bắt được cánh tay Diệp Hoan, cô xoay người, thả lực thực hiện động tác ném qua vai.

Dưới chân Diệp Hoan nhưng vẫn không nhúc nhích, hần giống như cây cổ thụ đem rễ cắm sâu vào bùn đất, trên mặt ôn hòa mỉm cười nhìn Cao Thắng Nam bởi vì đang dùng sức mà khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên.

Bất luận Cao Thắng Nam dùng sức mạnh đến đâu cũng đều không thể lay động hần nửa điểm. Trên trán Cao Thắng Nam đã lấm tấm mồ hôi thơm, cô ta nhụt trí thở hổn hển nhìn hần trừng mắt.

Diệp Hoan thở dài dằng dặc: “Đồng chí Cao Thắng Nam, ba ngày không gặp kẻ sĩ phải lau mắt mà nhìn, hiện tại nếu như cô lại muốn cưỡng bạo tôi, e rằng không có khả năng rồi! Trừ phi có ngày tôi chủ động thua cô mà thôi.”

194. Chương 195: Ôn Chuyện

Diệp Hoan có rất nhiều lời muốn nói, Cao Thắng Nam cũng có rất nhiều câu muốn hỏi.

Mấy tháng qua, cả hai đều đã trải qua nhiều chuyện, cũng thay đổi rất nhiều. Diệp Hoan tại sao phải đi làm lính? Cao Thắng Nam sao lại bị chuyển đến Bắc Kinh? Cuộc sống của Diệp Hoan đã xảy ra những biến cố gì?....

Những câu hỏi này cứ nghẹn mãi trong họng chẳng thể thốt ra

Bởi vì quan tâm cho nên e dè

Những kỷ niệm bên nhau cứ ào ạt tràn về khiến trái tim Cao Thắng Nam vừa vui vẻ vừa chua xót. Những tháng ngày ở bên hần, dù tức giận hay buồn cười, thậm chí hoang đường nhưng đều khắc cốt ghi tâm. Những kỷ niệm chỉ thuộc về riêng hai người.

Trong văn phòng yên tĩnh dường như nghe được cả tiếng tim đập của nhau

Cao Thắng Nam không thích bầu không khí yên lặng này, cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng khi thực sự đối mặt với hần thì lại cảm thấy không biết phải mở miệng thế nào.

“Diệp Hoan, quyền cước của anh khá hơn xưa rồi đấy” Cao Thắng Nam cười mở lời

“Trong quân đội bị người ta đánh nhiều quá, không mạnh mẽ lên thì sẽ bị đám gia hỏa kia đánh chết tươi mất”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân chậm rãi

Cao Thắng Nam hít sâu một hơi, dè xuống một bầu trời tưởng niệm trong lòng. Nơi này là văn phòng cục công an, thật sự không phải nơi thích hợp để ôn chuyện

“Đưa điện thoại của anh đây!” Cao Thắng Nam chìa tay ra

Diệp Hoan đưa điện thoại cho cô, Cao Thắng Nam nhập một dãy số vào màn hình rồi đưa trả cho hần

“Đây là số điện thoại của em, anh nhớ cho kỹ. Ngày mai em được nghỉ, anh cũng xin phép nghỉ đi” Lời nói của Cao Thắng Nam vẫn quyết đoán như xưa, vừa mới mở miệng đã là giọng điệu không cho phép cự tuyệt

Diệp Hoan hoảng sợ, rụt rè nói

“Lại mượn phòng à?”

Gương mặt xinh đẹp của Cao Thắng Nam đỏ bừng, co chân đá hần ra cửa

“Tên nhà quê chết tiệt này!”

.....

Gặp lại người quen, trong lòng Diệp Hoan rất cao hứng. Loại cao hứng này không liên quan tới tình yêu nam nữ, nó là loại cảm giác ấm áp khi nhớ đến cuộc sống êm đềm vui vẻ trước đây

Diệp Hoan lên xe Hummer trở lại nơi đóng quân. Hà Bình trân trối nhìn những vết xước sát trên chiếc xe yêu quý, lòng đau như dao cắt

“Cậu lái xe đụng phải xe tăng à?” Hai mắt Hà Bình như muốn phun lửa

“Ngoài ý muốn, thực sự là ngoài ý muốn thôi. Đi đường không cẩn thận bị va chạm nhẹ” Diệp Hoan chột dạ cười gượng

“Trách nhiệm của ai?” Hà Bình nhú chặt hàng mày cương nghị

“Trách nhiệm của tôi”

“Đối phương không hề có lỗi?”

“Một chút cũng không”

“Đối phương là ai? Đi xe gì?”

“Đối phương là bức tường”

Hà Bình: “.....”

“Chuyện cậu đi làm đã xong chưa? Cục cảnh sát đã ghi xong khẩu cung của cậu chưa?”

Diệp Hoan ngạc nhiên nhìn Hà Bình

Vẻ mặt Hà Bình lạnh lùng không cảm xúc nhìn Diệp Hoan

.....

Đến buổi chiều, Diệp Hoan mặt mũi bầm dập lại xuất hiện ở đồn cảnh sát

“Cảnh sát Cao này, lần sau chúng ta có thể nói việc chính sự trước rồi mới nói chuyện trên trời dưới biển được không? Tôi mới bị người ta đánh vỡ đầu đây này....”

....

Mùa xuân đến, Hương Sơn tràn ngập hương hoa thơm ngát, hoa Đỗ Quyên nở rộ khắp sườn núi nhuộm đỏ cả một vùng trời. Khung cảnh yên bình thanh tĩnh tựa như bài thơ nào đó:

Dừng chân trước cổng chùa xưa

Cây cao, nắng sớm đông đưa lá cành

Đường nghiêng dốc vắng quanh quanh

Xum xuê hoa cỏ ngát xanh cửa thiền

Một đôi nam nữ trẻ tuổi lững thững bước trên con đường lát đá quanh co, tiến dần lên đỉnh núi

Hôm nay Diệp Hoan và Cao Thắng Nam đều mặc thường phục giản dị. Diệp Hoan vốn không phải người thích ăn diện. Mặc dù tài sản trong tay Diệp Hoan lên đến hàng trăm triệu nhưng quần áo trên người chẳng có cái nào của nhãn hiệu nổi tiếng đủ thấy hắn hoàn toàn không quan tâm đến chuyện ăn mặc.

Cao Thắng Nam xuất thân danh giá, cha cô là người quyền cao chức trọng nhưng nề nếp gia đình cần kiệm liêm chính đã ảnh hưởng đến tính cách của cô. Cao Thắng Nam không thích dạo phố mua sắm, dùng hàng hiệu như những cô gái trẻ khác. Quần áo của cô luôn là các nhãn hiệu phổ thông, gương mặt cũng không hề tô son trát phấn.

Hai người sóng vai dạo bước, tựa như một đôi tình nhân trẻ tuổi bình thường. Sẽ không ai nhận ra được người con trai là một phú ông bạc triệu, người con gái là danh môn khuê tú

Cao Thắng Nam lặng lẽ đi bên cạnh Diệp Hoan, thỉnh thoảng hơi nghiêng đầu nhìn hắn, trong lòng dấy lên cảm xúc ngọt ngào

Ông trời đã để cho họ đoàn tụ với nhau, phải chăng muốn ám chỉ rằng duyên phận giữa cô và hắn là do trời cao an bài? (...bệnh hoạn tưởng vẫn chưa thuyền giã =.=!)

Nếu đã là duyên phận không thể né tránh, vậy vì sao còn phải trốn?

Nụ cười dần nở trên môi phản chiếu cảm xúc trong lòng Cao Thắng Nam

Lần này sẽ không né tránh nữa, dù thế nào cũng không tránh nữa!

Một lần nữa gặp lại hần đã cho cô thật nhiều dũng khí và niềm tin. Đây là do trời định! Cô đặt cược tất cả vào ván bài này, ván bài duy nhất của cuộc đời cô

“Diệp Hoan, nói một chút về anh đi” Cao Thắng Nam cười, ngưng mắt nhìn Diệp Hoan

“Nói cái gì?”

“Gì cũng được, cuộc sống mấy tháng này của anh ra sao? Cảm xúc vui buồn của anh, những chuyện thường ngày...em đều thích nghe”

Diệp Hoan trầm mặc thở dài một hơi

Câu hỏi này mơ hồ chạm đến nỗi đau luôn lẩn khuất trong lòng hần

Biết nói gì đây? Trở về Thẩm gia, đại náo Thẩm gia, gây dựng sự nghiệp, trở thành triệu phú. Không bao giờ còn phải buồn bã, sầu khổ vì mấy vạn đồng để mua điều hòa cho lũ trẻ nữa. Những thứ này đáng giá để kể sao?

“Cô thì sao? Mấy tháng nay cô sống thế nào?” Diệp Hoan không đáp mà hỏi ngược lại. Vấn đề Cao Thắng Nam hỏi hần thật sự không biết trả lời như thế nào, vừa nói ra sẽ động đến vết sẹo trong lòng hần

“Lúc em rời khỏi Ninh Hải, cha em đã nhờ các chiến hữu của ông ấy điều em đến Bắc Kinh, còn được vào phòng cảnh sát hình sự nữa” Cao Thắng Nam cười nói, ánh mắt lấp lánh

“...Có thể được làm cảnh sát hình sự, còn phải cảm ơn anh đó”

“Sao lại liên quan tới tôi?”

“Lúc chúng ta mới quen nhau, anh giúp em phá án bắt giam Vương Đồng. Sau này, anh bắt cóc Chu Mị và Liễu Mi, em là người đầu tiên hoài nghi anh. Vụ việc đó gây âm ỉ lớn, nghe nói bộ trưởng bộ công an đích thân gọi điện thoại tham gia vụ án. Sau khi vụ việc được giải quyết, cấp trên bỗng nhiên thưởng cho em một cái huân chương. Em biết đây là phí ngậm miệng. Diệp Hoan à, gia đình anh thật không đơn giản, điều động ngàn vạn mối quan hệ để bảo hộ anh. Sau này em được điều đến Bắc Kinh, lúc tổ ý muốn gia nhập phòng cảnh sát hình sự, em vừa nhắc đến vụ án bắt cóc ở Ninh Hải lúc trước, cấp trên liền lập tức chấp thuận”

Diệp Hoan cười mà không nói, trong lòng hần hiểu rõ đây nhất định là do Thẩm Đốc Lễ cha hần cố tình dè ép chuyện này xuống. Trong lúc rối loạn, có lẽ không ít cảnh sát tham dự vụ án này đều nhờ vậy mà được lợi.

“Chuyện đó không liên quan đến tôi, là do cô có năng lực” Diệp Hoan không muốn để Cao Thắng Nam cảm thấy nợ ân tình với hần

Cao Thắng Nam lắc đầu, cười nói: “Anh đừng coi em là đứa ngốc. Em là một nữ cảnh sát trẻ, luận về kinh nghiệm, nghiệp vụ sao có thể vượt được những cảnh sát thâm niên đã phá án nhiều năm? Người ta dựa vào cái gì mà điều em vào phòng cảnh sát hình sự? Nói cho cùng cũng là gia tộc anh ngầm bật đèn xanh, chuyện này em rất rõ ràng. Một lần tham gia vụ án kia có hiệu quả bằng mười năm kinh nghiệm của người khác đó”

Diệp Hoan cười cười, không phủ nhận

“Nhắc đến Chu Mị và Liễu Mi, hai cô ấy vẫn ổn chứ?” Khi Cao Thắng Nam nói chuyện với hần, nụ cười luôn nở trên môi, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm.

“Anh lúc thiếu tiền có bắt cóc mấy cô ấy nữa không đó?”

Diệp Hoan cười to: “Sao có thể chứ, hiện giờ muốn bắt cóc cũng là hai cô ấy phải bắt cóc tôi đó”

“Ồ, không phải chứ! Phát tài rồi sao? Anh trúng xổ số à?”

“Ừ, có thể xem như phát tài rồi”

“Phát tài bao nhiêu?”

“Hình dung thế này cho dễ hiểu nhé, nếu như tôi rút hết tiền gửi ngân hàng đi mua bánh quẩy thì có thể rải khắp tám vòng quanh trái đất này”

“Mua bánh quẩy?” Cao Thắng Nam ngẩn người, tính tính ngón tay cả buổi vẫn không tính được bánh quẩy xếp tám vòng trái đất là bao nhiêu tiền. Đầu óc rối loạn

Diệp Hoan vui vẻ: “Được rồi, không tra tấn cô nữa. Tôi mở một câu lạc bộ tư nhân ở Bắc Kinh, kiếm tiền còn nhanh hơn cả cướp ngân hàng. Mới khai trương được hai tháng mà tài sản riêng của tôi đã được mấy trăm triệu. Liễu Mi hiện tại là cổ đông kiêm đối tác kiêm quản lý câu lạc bộ. Hết thấy mọi việc đều là cô ấy giúp tôi quản lý.

Cao Thắng Nam giật mình

Những ngày không có cô, cuộc sống của Diệp Hoan lại đặc sắc đến như vậy. Tên lưu manh từng từng nơi đường phố năm nào đã dần biến hóa thành một người đàn ông trầm ổn kiên nghị rồi.

Diệp Hoan móc túi áo ngực lấy ra một tấm thẻ kim cương đưa cho Cao Thắng Nam

“Đây là thẻ kim cương của câu lạc bộ, cô cầm đi”

Cao Thắng Nam cười nói: “Em là một cảnh sát. Anh cho em tấm thẻ cao cấp như vậy, em dùng làm gì?”

“Nói chung cũng không phải bảo cô đi bắt bớ ăn trộm. Cho cô thì cô cầm đi, lúc rảnh rồi có thể đến vui chơi, thư giãn”

Cao Thắng Nam không khách khí nữa, vui sướng tiếp nhận tấm thẻ

Hai người lại chậm rãi tản bộ trên núi, mỗi người ôm một tâm sự trong lòng

“Diệp Hoan, nói chuyện này giờ, anh vẫn chưa nói đến chuyện quan trọng nhất đâu đấy?” Cao Thắng Nam vẫn không chịu buông tha hẳn

“Chuyện quan trọng nhất nào?”

Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan chằm chằm, nhả chữ thật chậm: “Em không nhìn thấy sự vui vẻ, hạnh phúc trong mắt anh. Diệp Hoan, anh và Nam Kiều Mộc vẫn ổn chứ?”

Rốt cuộc, Cao Thắng Nam vẫn chọc vào vết sẹo này khiến nó lại rướm máu

“Nam Kiều Mộc....Kiều Mộc cô ấy bỏ tôi rồi. Tôi mất cô ấy rồi” Diệp Hoan cười buồn

Cao Thắng Nam kinh ngạc, hai mắt mở to. Cô định truy vấn ngọn nguồn nhưng nhìn thấy ánh mắt bi thương của Diệp Hoan, cô lại không sao mở lời được

Dù không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì nhưng cô tuyệt đối sẽ không dùng sự thống khổ của người đàn ông này để đổi lấy lời đáp cho câu hỏi của mình

“Không nói chuyện này nữa. Diệp Hoan, chúng ta gặp lại chính là duyên phận, trời cao đã định đoạt như thế, anh gặp được em có thấy cao hứng không?” Cao Thắng Nam nháy mắt

“Xem như là có đi, nếu như tôi nói cảm thấy như cha mẹ chết, đoán chừng cô sẽ không được vui” Chỉ cần không đề cập tới Nam Kiều Mộc thì Diệp Hoan lập tức khôi phục bộ dạng thiếu đôn như xưa

Cao Thắng Nam giậm chân, đánh hấn một cái: “Anh đúng là miệng chó không mọc được ngà voi”

Dừng một chút, Cao Thắng Nam chợt nghiêm túc lên: “Diệp Hoan, những chuyện đã xảy ra ở Ninh Hải hãy quên hết đi. Ở vùng đất mới này, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được không?”

Diệp Hoan ngẩn người, dần dà hiểu ra ý cô. Chuyện không muốn nhớ lại có lẽ là lần quá chén lúc xưa.

Diệp Hoan thản nhiên cười cười: “Được, chúng ta bắt đầu lại, quên hết những chuyện trong dĩ vãng”

Cao Thắng Nam vươn bàn tay trắng nõn ra trước, cất giọng: “Xin chào, tôi là Cao Thắng Nam”

“Xin chào, tôi là người bị đồng chí cường bạo, Diệp Hoan”

“.....”

“Đồng chí Cao Thắng Nam, nếu như đã chào hỏi xong rồi thì chúng ta xuống núi thôi nhỉ?”

“Vội vã xuống núi làm chi vậy? Em còn chưa tới được Hương Sơn mà”

“Nếu không chúng ta ngồi cáp treo?”

“Nơi này làm gì có cáp treo?”

“Không phải cái kia sao?”

“Đó là dây điện cao thế, anh ngồi lên thử xem...”

195. Chương 196: Dự Mưu

Viện an dưỡng ngoại ô

Thẩm Duệ đứng trước giường bệnh của Thẩm Đốc Nghĩa, mỉm cười nhìn chú ba của mình.

Quan hệ giữa Thẩm Duệ và Thẩm Đốc Nghĩa từ trước tới nay đều thật vi diệu. Hai người là chú cháu ruột thịt nhưng cũng không phải thật thân thiết. Thẩm Duệ luôn luôn khiêm cung hữu lễ với Thẩm Đốc Nghĩa nhưng loại kính trọng này lại ẩn ẩn xa cách. Thẩm Đốc Nghĩa cả đời không con, tựa hồ khá thiên vị đứa con trai độc nhất của người anh trai đã qua đời này, dù vậy biểu hiện bề ngoài cũng chỉ là một sự quan tâm nhân nhạ.

Mấy năm nay, hai chú cháu cứ vừa thân cận vừa xa cách như thế. Con đường làm quan của Thẩm Duệ không thể thiếu bóng cây Thẩm Đốc Nghĩa che mát, nếu không một thanh niên hơn hai mươi tuổi làm đến chức phó bộ là chuyện không tưởng. Thế nhưng giữa hai người họ vẫn không thể thực sự thân thiết.

Trong tim Thẩm Duệ và Thẩm Đốc Nghĩa đều có một tâm ma, cái tâm ma đã tồn tại từ hai mươi năm về trước.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng, Thẩm Duệ nhìn chăm chú người chú ba, mỉm cười nói: “Chú ba, gần đây đầu chú còn đau nữa không?”

Thẩm Đốc Nghĩa lắc đầu: “Đã đỡ nhiều rồi. Môi trường trong viện an dưỡng này rất tốt, thân thể đã gần như khôi phục”

Thẩm Duệ cười nói: “Chú ba thường ngày công việc bề bộn, lần này vừa lúc tranh thủ nghỉ ngơi. Chú đã làm việc cả đời, cũng nên cho thân thể nghỉ ngơi.”

Thẩm Đốc Nghĩa vẫn duy trì nụ cười nhẹ: “Thân thể nhàn rồi quá cũng thật không quen. Ta đó, đời này đã định phải lao tâm khổ tứ rồi.”

“Chẳng phải còn có bác cả lao tâm rồi sao, chú ba không cần nghỉ ngơi quá nhiều.” Thẩm Duệ cười đến thật sáng lạn, bộ dạng vô cùng hồn nhiên trong sáng.

Thẩm Đốc Nghĩa ngẩng đầu, nhìn hẩn một cái: “Thẩm Duệ, cháu tốt nhất là thu lại bộ dáng tự cho là đúng đó đi. Ở trước mặt ta bày ra vẻ mặt đó đúng là tự làm trò hề, múa rìu qua mắt thợ đó. Ta là chú ruột của cháu, có lời gì cứ nói thẳng, không cần thiết phải vô tình cố ý châm ngòi ly gián.”

Thẩm Duệ hơi biến sắc rồi rất nhanh phục hồi nụ cười mỉm quen thuộc.

“Chuyện gì cũng không qua được mắt chú ba. Cháu xã giao trong công việc nhiều quá thành thói quen, nói lỡ miệng. Trước mặt chú ba thật sự không cần phải màu mè, cháu sai rồi, chú ba đừng trách cháu.”

Thẩm Đốc Nghĩa chậm rãi nói: “Thẩm Duệ, cháu từ nhỏ đã thông minh, là người biết tiến lùi, biết làm việc, tâm trí cũng kiên định. Những điều này đều là ưu điểm của cháu. Nhưng mà ta nói cho cháu biết, khuyết điểm lớn nhất của cháu chính là bụng dạ hẹp hòi, hành xử không quang minh chính đại, quá tin tưởng vào việc luồn cúi. Nếu như cháu không thay đổi được tật xấu này thì thành tựu tương lai có lẽ sẽ dừng bước ở đây thôi.”

“Vâng, chú ba, cháu xin nghe lời.” Thẩm Duệ kính cẩn cúi đầu

Thẩm Đức Nghĩa lắc đầu. Hắn biết rõ đứa cháu nhìn ôn hòa lễ nghĩa này kì thực vô cùng ngoan cố, tàn nhẫn. Ngoài miệng thì thuận theo, trong lòng lại như gió thoảng qua tai.

“Cháu biết chú ba thích trồng lan, gần đây cháu ở Kiềm Nam tìm được một gốc lan tuyệt thế, mang về hiếu kính với chú ba.”

Thẩm Duệ nói xong, xoay người lấy ra một chậu phong lan. Chậu lan thánh khiết vô ngần, không vương bụi trần. Hai màu hồng phấn mộng mơ và trắng tinh khiết đan xen nhau, tâm hoa ngả sang màu tím sẫm. Bông hoa được ôm ấp bởi những dải lá xanh thẫm mập mạp trông thanh thoát như một con hổ diệp đang nhảy múa giữa đại ngàn. Vừa nhìn đã biết đây là một giống lan cực phẩm.

Thẩm Đốc Nghĩa đến từng tuổi này, đã nhìn ngắm biết bao nhiêu giống lan mà cũng phải mở to hai mắt, nhìn chăm chăm chậu phong lan này, ánh mắt đầy thương thức.

“Lan quý, lan quý... quả nhiên không hổ hai từ ‘tuyệt thế’”

Thẩm Duệ khẽ cười nói: “Đây là một giống Liên Lan do chuyên gia trồng lan Dương lão tiên sinh phát hiện và gây giống, đặt tên là Lương Chúc.”

“Lương Chúc, cái tên rất tương xứng. Hay lắm!” Thẩm Đốc Nghĩa tặc lưỡi khen ngợi: “Giống lan đặc biệt như vậy, thật là hiếm gặp.”

Ánh mắt Thẩm Đốc Nghĩa vẫn dán lên chậu phong lan, bình thản nói: “Có chuyện gì thì nói đi, nếu cháu không có việc gì thì đi đi, để ta từ từ thưởng thức nó.”

Thẩm Duệ cười tươi: “Đây là hiếu tâm của cháu trai với chú ba, cảm ơn chú đã kéo cháu từ huyện nghèo Tây Bắc về lại Bắc Kinh.”

Hai tay Thẩm Đốc Nghĩa đang bưng chậu lan hơi khựng lại, sau đó thản nhiên nói: “Đừng cảm ơn ta, không cần phải thế. Ta cũng có một phần trách nhiệm trong cái chết của cha cháu, làm chuyện này coi như muốn bù đắp phần nào. Bác cả cháu hiện giờ đã nắm hết quyền hành, thế lực của ta ngày càng suy yếu, chỉ sợ đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm cho cháu.”

“Cháu không hiểu, vì sao bác cả lại đáp ứng để cháu trở về Bắc Kinh?”

Thẩm Đốc Nghĩa nói: “Rất đơn giản, lần trước Diệp Hoan đại náo Thẩm gia, bác cả cháu mượn chuyện con trai khiến ta và chú Tư cháu bị lão gia tử tạm thời cách chức, chỉ có thể liên tiếp nhượng bộ. Ta chỉ nói ra một yêu cầu với anh cả rằng muốn điều cháu trở về Bắc Kinh.”

Thẩm Duệ nhìn chăm chăm Thẩm Đốc Nghĩa, đột nhiên hiểu ra nhiều điều: “Ông nội lần này rõ ràng là thiên vị. Để cháu quay về Bắc Kinh là một nước cờ của chú ba và bác cả, ông ta không thể không đáp ứng, đúng không?”

Hai mắt Thẩm Đốc Nghĩa vẫn không rời chậu lan, im lặng không trả lời.

Thẩm Duệ cười khê: “Thế nhưng chú ba à, chú không cảm thấy thả cháu về Bắc Kinh rồi, tình cảnh sẽ nguy hiểm hơn sao?”

“Có ý gì?”

“Chú ba, chẳng lẽ chú quên lý do cháu bị bác cả đày đến Tây Bắc rồi sao?”

“Ta nhớ rõ.”

“Chú ba, sát thủ ám sát Diệp Hoan là do cháu phái đi đấy. Chuyện này bác cả đương nhiên rất rõ ràng. Cháu trở về Bắc Kinh, sống dưới mí mắt ông ta. Nếu ông ta muốn sửa trị cháu báo thù cho Diệp Hoan chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Thẩm Độc Nghĩa cười lạnh: “Ta và bác cả cháu tuy rằng không cùng một chiến tuyến nhưng ta hiểu rõ hẳn không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy. Nếu thật muốn báo thù cho con hắc, cháu cho rằng cháu vẫn có thể sống yên ổn ở Tây Bắc sao? Thẩm Duệ, tầm mắt của cháu vẫn hạn hẹp như thế.”

“Không thể không đề phòng người khác. Chú ba, cháu ở Thẩm gia không có chỗ dựa, bất kể là sinh mệnh hay tiền đồ của mình, cháu đều phải tự thân gây dựng và bảo vệ.”

“Cháu muốn nói gì?” Thẩm Độc Nghĩa hơi nheo mắt

“Chú ba, chú phải giúp cháu. Giúp cháu cũng chính là giúp chính chú.” Thẩm Duệ cuối cùng lật bài ngửa.

.....

Diệp Hoan và Cao Thắng Nam xuống khỏi Hương Sơn, chào tạm biệt cô ấy xong, hắc lấy điện thoại gọi cho Chu Dung.

Từ khi Diệp Hoan tiến vào doanh trại, mẹ hắc đã đến thăm rất nhiều lần. Chu Dung lo lắng con trai ở trong quân đội không được ăn uống tử tế nên bà lấy danh nghĩa quyên góp cho quân đội, hàng tháng đều đưa tới các loại sơn hào hải vị cho đại đội Lam Kiếm. Các đội viên đến giờ đã ăn nhàm miệng các món ngon trên đời.

Tình thương của mẹ bao la thế đấy. Trên đời này chẳng có tình cảm nào sâu đậm và bền lâu như tình thương của một người mẹ.

Mỗi lần Diệp Hoan gọi điện cho mẹ, trong lòng luôn thật ảm áp. Mẹ hắc vừa nghe máy liền sẽ hỏi han đủ đường, ăn có đủ no, mặc có đủ ấm, có chuyện gì ảm ức hay có ai bắt nạt... Diệp Hoan nhận ra mình càng ngày càng thích nghe những quan tâm vụn vặt này.

Điện thoại kết nối, Chu Dung lại bắt đầu loạt câu hỏi quen thuộc: “Diệp Hoan, con đang ở đâu? Có đủ tiền tiêu không? Có muốn mẹ chuyển thêm tiền vào tài khoản hay không?”

“Không cần đâu mẹ, hiện giờ con cũng được coi là triệu phú rồi đó! Mẹ không thể cứ coi con là đứa trẻ bảy tuổi không biết làm gì mãi được.” Diệp Hoan bắt đầu dĩ cười cười.

“Hừ, cho dù anh bảy tám chục tuổi thì trong mắt mẹ, anh vẫn là đứa bé Diệp Hoan ngày nào. Diệp Hoan, nghe nói con hùn vốn với người ta mở một câu lạc bộ tư nhân à, kinh doanh có tốt không?”

“Cũng tạm được, con đầu tư vào đó bảy mươi triệu, sau hai tháng đã thu về ba, bốn trăm triệu rồi.”

Chu Dung cao hứng thay con trai: “Con trai, làm tốt lắm. Chuyện làm ăn đã có người khác lo liệu, hiện giờ có rảnh không? Đến tổng bộ Đảng Long đi!”

“Tự nhiên bảo con đến chỗ đó làm gì?”

Chu Dung không hài lòng: “Người mẹ này muốn ăn bữa cơm với thằng con trai, có được hay không?”

“Được chứ, đừng nói là ăn cơm, mẹ muốn ăn thịt Đường Tăng, quả Nhân Sâm, con đều đi lùng về cho mẹ.”

Chu Dung bật cười: “Con đó, chỉ được cái miệng thôi.”

Lúc Diệp Hoan đến được tổng bộ Đảng Long đã là hơn bốn giờ chiều, công ty vẫn chưa tan tầm.

Diệp Hoan đi vào đại sảnh, một nữ nhân viên xinh đẹp khách khí hỏi Diệp Hoan muốn tìm ai

Diệp Hoan cười nhẹ, cũng không nói rõ mục đích của mình. Hắc chính là thái tử của tập đoàn Đảng Long đó nha, ở bên ngoài cũng coi là thần long thấy đuôi không thấy đầu. Diệp Hoan rất mong đợi sẽ xuất hiện một nhân vật pháo hôi nào đó vọt ra khinh bỉ hắc. Rồi hắc sẽ oai phong gọi một cú điện thoại, lát sau, các vị lãnh đạo của tập đoàn sẽ cuống cuống chạy xuống sảnh nghênh đón. Cuối cùng trước ánh mắt của tên nhân viên có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn kia, Diệp Hoan sẽ ngạo nghễ hất hàm bước vào thang máy.

Thế nhưng thực tế là nhân viên của Đảng Long đều được huấn luyện chuyên nghiệp, lễ độ vô cùng khiến cho thái tử gia nhà họ ghen đầy một bụng.

Diệp Hoan đứng ở đại sảnh gọi điện cho Chu Mị, mấy phút sau Chu Mị xuất hiện trước mặt hắn. Cô mặc một chiếc váy bó màu đen, quần tất đen trông rất lịch sự.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy trợ lý được tín nhiệm nhất của tổng giám đốc đích thân xuống lầu nghênh đón người thanh niên kia. Cô ta giật mình thối lui lại hai bước, kính cẩn cúi đầu chào Chu Mị đồng thời liếc nhìn người thanh niên. Người có thể được Chu Mị đích thân nghênh đón đương nhiên địa vị không nhỏ.

Chu Mị đến trước mặt Diệp Hoan, ngẩng hẳn một chút rồi cười nói: “Thời gian trong quân đội hẳn là không dễ chịu nhỉ? Anh đen hơn trước kia nhiều đấy.”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Đen hơn nhiều lắm ấy. Đúng rồi, nếu như gặp tôi vào buổi tối, có có thể trông thấy tôi không?”

“Chắc là có thể.” Chu Mị cười hì hì.

Về mặt Diệp Hoan có chút ảm đạm: “Tôi không biết mình đã đen thành cái dạng gì rồi. Đêm hôm trước tôi đi ngang qua Thiên Kiều, có một đám họa sĩ lang thang đang phác họa chân dung cho người qua đường. Tôi cũng đi tham gia náo nhiệt để hắn vẽ cho mình một bức. Kết quả tên kia nhìn tôi một hồi rồi lẳng lặng vẽ bộ quần áo của tôi trên giấy, bỏ qua toàn bộ tay chân đầu tóc của tôi. Cô nghĩ xem, nhờ hắn vẽ chân dung, hắn lại chỉ vẽ mỗi bộ quần áo. Thật quá quái mà!”

Chu Mị ngẩn người, sau đó bụm miệng, cười khanh khách.

Diệp Hoan ủ rũ nói: “Thất đức nhất chính là tên kia còn đặt một cái tên cho bức vẽ đó, hắn ghi là ”Bao công đi tuần đêm“! Cô nói xem người Bắc Kinh sao lại âm hiểm như vậy chứ?”

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20)
{ content.eq(midLength).after('
'); } ->
```

196. Chương 197: Lập Ra Thái Tử

Trong ánh mắt kính sợ của nhân viên lễ tân ở sảnh lớn, Chu Mị đưa Diệp Hoan vào thang máy.

Diệp Hoan đứng trong thang máy, nhìn thấy thiết kế của nó không khỏi trầm trồ. chỉ là một chiếc thang máy nhưng lại được trang trí lộng lẫy, lan can mạ vàng, sàn đá cẩm thạch, thậm chí còn có một tấm gương theo phong cách châu Âu được khảm phỉ thúy, không gian nhỏ hẹp nhưng lại xa hoa cực kỳ.

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn quanh nơi này, than thở không thôi.

“Đúng là 1 trong 500 tập đoàn lớn của thế giới, chỉ là cái thang máy thôi mà cứ như kho vàng của ngân hàng...”

Chu Mị che miệng cười khê nói: “Diệp đại thiếu gia, anh cũng đừng quên rằng cả cái tập đoàn này đều là của mẹ anh, sau này nó sẽ là của anh, đúng rồi, cả cái thang máy như kho vàng này cũng là của anh luôn đó.”

“Thế này không ai trộm sao?” Diệp Hoan mở to mắt nhìn Chu Mị, hỏi.

Chu Mị trong chốc lát không phản ứng kịp: “Hả? Gì cơ?”

“Những thứ trong chiếc thang máy này, không ai trộm sao? Lan can mạ vàng này, đá cẩm thạch dưới sàn, rồi cả phỉ thúy trên gương nữa, nếu như tôi là công nhân, nhất định sẽ cạy mấy cái đem về bán lấy tiền. ”

Chu Mị dở khóc dở cười: “Diệp đại thiếu gia, anh đừng lo lắng làm gì cho tốn sức, Tập đoàn Đằng Long sẽ không tuyển loại nhân viên như vậy, hơn nữa ở trong Tập đoàn, người có tư cách tiến vào thang máy này chỉ có thể đếm trên lòng bàn tay. Đây là thang máy chuyên dùng cho Tổng giám đốc, nhân viên bình thường hay nhân viên cấp cao đều không thể dùng nó.”

“Hiểu rồi, đây là đặc quyền giai cấp chứ gì, dù sao cũng phải làm một chút chuyện mà người bình thường làm không được mới có thể khiến người ta thấy được địa vị cao quý của bản thân.”

Thang máy ổn định đi tới tầng cao nhất, văn phòng của Chu Dung cũng ở đây.

Đây là Diệp Hoan lần đầu tiên tới Tập đoàn Đằng Long, cửa thang máy vừa mở ra thì Diệp Hoan liền thấy Chu Dung đang đứng trước cửa thang máy. Bà thấy Diệp Hoan đi ra liền nhanh chóng bước tới.

“Đen, so với trước kia còn đen hơn.” Chu Dung kéo tay Diệp Hoan, rơi nước mắt nói.

Diệp Hoan nói: “Sao ai gặp con đều nói con đen là thế nào? Thật ra có một câu chuyện xưa giống thế này, là ‘Bao công tuần đêm’ . .”

Chu Mị bước lên nắm tay Chu Dung, cười nói: “Phu nhân, bà đừng nghe tên này nói lung tung nữa, tên này chỉ là đùa quá thôi.”

Chu Dung vừa khóc vừa nói: “Mấy người ở Thẩm gia thật sự quá độc ác, chẳng qua người chịu khổ không phải là con của mấy người đó, còn có chú Năm nữa chứ, đưa con đi huấn luyện thì thôi đi, vậy mà con đi liều mạng với bọn cướp, lần sau mẹ gặp chú ấy, không giết hẳn không được mà!”

“Mẹ thật uy vũ, nhất thống giang hồ!” Diệp Hoan cười đùa.

Chu Dung lau nước mắt, sau đó kéo tay Diệp Hoan đi vào trong, nói: “Con đi với mẹ.”

Bà vừa đi, vừa quay đầu lại nói với Chu Mị: “Mị nhi, con đi báo với thành viên cấp cao của tập đoàn, bảo họ dừng lại công việc đang làm, mau đi đến phòng họp ở tầng cao nhất.”

“Mẹ, mẹ bận thì cứ làm việc đi, con đi dạo xung quanh một lát.” Diệp Hoan biết điều nói.

“Dạo cái gì mà dạo, cuộc họp này mở cũng là vì anh đó.” Chu Dung liếc Diệp Hoan một cái.

Trong căn phòng họp lấy hai màu đen trắng làm chủ đã có không ít thành viên cấp cao có mặt. Khi mọi người đang nói chuyện với nhau thì Chu Dung thản nhiên dắt tay Diệp Hoan đi vào.

Tất cả mọi người khi Chu Dung vừa bước vào phòng họp liền đứng lên, cúi đầu chào bà, hô :“Tổng giám đốc.”

Diệp Hoan thấy cảnh tất cả những thành viên cấp cao nhìn mẹ mình với ánh mắt tràn đầy tôn kính và sùng bái, tựa như nhìn thấy thần linh trong lòng hẳn cảm thấy rung động cực kỳ.

Hắn luôn biết rõ mẹ mình là Tổng giám đốc của tập đoàn lớn, nhưng xưng hô này lại rất mơ hồ với Diệp Hoan, hắn cảm thấy Tổng giám đốc của 1 tập đoàn và ông chủ quán ăn vặt cũng không có gì khác nhau cả. Đến ngày hôm nay hắn mới biết, thứ mà mẹ hắn xây dựng trong tập đoàn này, cả ảnh hưởng và địa vị, ông chủ quán ăn vặt tuyệt đối không thể so sánh được...

Chu Dung nhận lấy ánh nhìn kính trọng của mọi người, mặt không chút thay đổi kéo Diệp Hoan lại gần mình, nghiêm nghị nói với mọi người:“Các vị quản lý, trưởng phòng, người đứng bên cạnh tôi là Diệp Hoan, cậu ấy, là con trai của tôi, con trai ruột.”

Chu Dung chậm rãi nhìn tất cả mọi người, nói: “Hôm nay mời các vị đến đây, tôi có một quan trọng có liên quan đến tương lai của tập đoàn muốn tuyên bố.”

Chu Dung dừng lời một chút, sau đó nói từng chữ thật rõ ràng: “Diệp Hoan, là người thừa kế Đằng Long tập đoàn trong tương lai, hai năm sau, tất cả cổ phiếu, cổ phần của tôi ở tập đoàn Đằng Long tất cả sẽ được chuyển sang cho Diệp Hoan. Hay nói cách khác, hai năm sau, Diệp Hoan sẽ trở thành người nắm quyền chính thức của Đằng Long, hi vọng mọi người có thể tiếp tục trung thành và tận tâm với tập đoàn, cố gắng hỗ trợ Diệp Hoan, khiến cho tập đoàn chúng ta có được tương lai càng huy hoàng hơn!”

Lời tuyên bố hùng hồn vừa được nói xong, không khí phòng họp lặng ngắt như tờ, mọi người mở to hai mắt, họ còn đang cố gắng xử lý tin tức kinh thiên động địa này.

Một tập đoàn lớn như thế này, tiền vốn hơn mấy chục tỷ, lực đực nội bộ, cạnh tranh bên ngoài, người thừa kế của Đằng Long cứ như vậy dễ dàng quyết định, điều này thật sự rất khác với phong cách làm việc ổn định của Chu Dung.

Đối với tập đoàn Đằng Long có kết cấu phức tạp to lớn như một chiếc hàng không mẫu hạm mà nói, việc xác định người thừa kế không phải chuyện đùa. Chuyện này có quan hệ rất lớn đối với sự phân phối lợi ích của những thành viên cấp cao của giai cấp quản lý, chức vụ và nhân sự sẽ được thay đổi lớn, thậm chí là cả phương hướng phát triển của tập đoàn trong tương lai... Nói thật, đây là việc có tính quyết định đối với sự hưng thịnh của tập đoàn.

Việc lớn này...cứ thế mà quyết định rồi?

Mọi người ngơ ngác đứng, không biết trải qua bao lâu, chợt vang lên vài tiếng vỗ tay trơ trọi, như tiếng chuông cảnh tỉnh, mọi người nhanh chóng phục hồi tinh thần, cho dù trong lòng vui hay không thì cũng phải nở nụ cười chân thành, tươi sáng nhất.

Không cười không được, việc này không ai có thể từ chối, tuyệt đối không.

Bởi vì Chu Dung sở hữu hơn 60% cổ phần của tập đoàn Đằng Long, đối với tập đoàn có quyền không chế tuyệt đối, dù bây giờ toàn bộ các cổ đông phản đối, thì quyết định của Chu Dung vẫn có thể thực hiện.

Tiếng vỗ tay từ nhỏ thành lớn, cuối cùng trong phòng họp vang dội tiếng vỗ tay, cực kỳ tương xứng.

Chu Mị đứng cạnh Diệp Hoan, cười cười kéo tay áo Diệp Hoan nói: “Chúc mừng anh, nếu như bây giờ là cổ đại, thì đây chính là nghi thức sắc lập thái tử.”

Diệp Hoan ngơ ngác đứng đấy, đối mặt với tiếng vỗ tay của mọi người, hắn không có chút phản ứng nào, linh hồn hình như đã đi đâu mất rồi.

“Này! Anh làm sao vậy? Nói vài câu đi chứ.” Chu Mị nhẹ giọng nhắc nhở.

“Nói.. nói cái gì?” Diệp Hoan lắp bắp hỏi lại.

“Tùy tiện đi, như cảm ơn, sau này chiếu cố nhiều hơn linh tinh gì đó cũng được...”

“Chu Mị, tôi hỏi cô, tập đoàn này trị giá bao nhiêu tiền?”

“Giá trị thương mại khoảng 30 tỷ, đây là còn chưa kể tới tài sản vô hình.”

“Hơn ba mươi tỷ” Diệp Hoan hít một hơi thật sâu .

“Làm sao vậy?”

“Đầu óc tôi giờ rất loạn...”

“Đang suy nghĩ gì thế? Không vui sao?”

Diệp Hoan chậm rãi nói: “Tôi nghĩ tới rất nhiều thứ, chẳng hạn như, nếu như tôi bán tập đoàn này đi, lấy toàn bộ số tiền đó đi mua bánh quẩy, không biết sẽ chất được mấy vòng trái đất, hay như nếu có người bắt cóc tôi, không biết phải đòi bao nhiêu tiền chuộc mới không làm mất địa vị của tôi.”

Chu Mị dở khóc dở cười: “Bây giờ trong đầu anh đang suy nghĩ mấy thứ vớ vẩn này đó hả?”

“Ừ, nếu như mấy người đó bắt cóc tôi mà chỉ đòi khoảng 100 ngàn tôi không mắng chết bọn họ thì không làm người.”

197. Chương 198: Chuyện Xưa Thẩm Gia

Diệp Hoan không nghĩ tới Chu Dung gọi hắn đến Tập đoàn Đằng Long là vì muốn chính thức tuyên bố hắn là người thừa kế. Việc này thật sự có chút đột ngột, dù trước kia Chu Dung đã từng không ít lần nói rằng

cả tập đoàn này là của Diệp Hoan, thế nhưng chỉ cho đến khi những thành viên cấp cao kia dùng ánh mắt kính sợ để nhìn hắn, hắn mới thật sự cảm thấy chiếc phi thuyền cấp thế giới này thuộc về hắn.

Sau phần giới thiệu ngắn gọn, Chu Dung tuyên bố tan họp, rồi kéo tay Diệp Hoan đi về văn phòng.

Văn phòng của Chu Dung được bố trí rất đơn giản, cũng giống như phòng họp, lấy hai màu trắng đen làm chủ, có vẻ tao nhã nhưng vẫn giữ được khí thế. Ngoại trừ bàn làm việc, còn có nơi tiếp khách, phòng nghỉ, phòng họp nhỏ và một căn phòng ngủ cá nhân.

Chu Dung dẫn Diệp Hoan tới văn phòng, để hắn ngồi lên chiếc ghế da lớn, rồi bước ra xa vài bước mà nhìn ngắm, càng nhìn càng vui, trong mắt tràn ngập tình thương của người làm mẹ.

“Đúng thật là chỉ cần mặc âu phục vào, sau đó nghiêm mặt ngồi đây thì cứ như một ông chủ lớn.” Chu Dung mỉm cười nói.

Diệp Hoan cười khổ: “Mẹ, hôm nay mẹ định đùa gì thế? Sao lại bỗng dưng tuyên bố con là người thừa kế mà không nói gì với con vậy....”

Chu Dung trừng Diệp Hoan một cái, nói: “Đằng Long vốn là của con, sao còn phải nói trước làm gì?”

Hai mươi năm trước, khi mẹ mở công ty này đã quyết định rằng nó sau này sẽ thuộc về con, mẹ muốn con có tiền xài cả đời không hết, sau này chẳng cần vì việc lấy vợ lập gia đình mà phải cực khổ tiết kiệm. Cho dù con là đứa hư hỏng thì với tài sản lớn thế này cũng đủ cho con hư hỏng vài đời.”

Diệp Hoan nói: “Mẹ, thật ra bây giờ tiền con có cũng đủ để con hư hỏng mấy đời.”

“Con có bao nhiêu tiền?”

Diệp Hoan ưỡn ngực, cười hãnh diện: “Con mở cái hội sở tư nhân kiếm được mấy trăm triệu.”

Chu Dung bĩu môi, đưa tay nhấn vào trán Diệp Hoan, khinh thường nói: “Mấy trăm triệu tình là gì? Đừng tự coi bản thân mình giỏi. Trong mắt của người giàu có thật sự, mấy trăm triệu ngay cả việc làm nhà cái trên thị trường chứng khoán cũng không đủ, nhiều lắm cũng chỉ làm người chơi lớn thôi...”

Người chơi lớn là Diệp Hoan cực kỳ không vui: “Đây là tiền mà tự con kiếm được, tới tận mấy trăm triệu, đủ để mua bánh quẩy xếp mấy vòng trái đất...”

Chu Dung yêu thương véo tai Diệp Hoan: “Con được lắm...nếu như con đã nhớ bánh quẩy như vậy, mẹ cũng biết hai năm qua con cũng không muốn ở yên một chỗ nữa, huấn luyện xong liền muốn đi tìm Kiều Mộc, Đằng Long mẹ sẽ giữ giúp con thêm hai năm nữa. Hai năm sau mẹ sẽ giao lại toàn bộ cổ phần cho con, lúc đó mẹ sẽ về hưu, năm tháng còn lại đành phải nhờ con nuôi mẹ...”

Diệp Hoan nói: “Mẹ vẫn còn trẻ lắm, 30-40 năm nữa về hưu cũng không muộn.”

Chu Dung cười như không cười nói: “Định làm việc gì xấu đây? Muốn mẹ làm việc đến mệt chết? Mẹ chỉ có thể nói cho con biết, hai năm sau con nhất định phải về, quản lý cái tập này cho tốt.”

“Mẹ, vì sao mẹ lại tuyên bố người thừa kế sớm như vậy?” Diệp Hoan luôn không hiểu được tại sao lần này Chu Dung lại làm như vậy.

Chu Dung thở dài, gương mặt trở nên ủ rũ, nói: “Con trai à, mẹ chỉ muốn đem tất cả mọi thứ đưa cho con, muốn con được vui vẻ, Thẩm gia là một vũng bùn lớn, mẹ sợ ngày nào đó con sẽ lún vào quá sâu. Ân oán giữa những người đó vốn chẳng liên quan tới con, thế nhưng họ vẫn cứ kéo con vào, còn hại con và Kiều Mộc phải chia ly...”

“Sao mọi người vẫn luôn nhắc tới cái gì mà ân oán vậy, cuối cùng thì Thẩm gia có ân oán gì?”

Chu Dung nhìn Diệp Hoan chăm chú, nói một cách sâu sắc: “Hai mươi năm trước, sau khi để con ở lại Ninh Hải, chúng ta trở về Bắc Kinh, khi cha con về Thẩm gia đã mang theo lòng muốn chết để đối mặt với mấy người anh em trong nhà...”

“Chuyện sau này thế nào?”

“Thẩm gia lão Nhị, là người chú Hai đã chết kia của con, ở bên ngoài Thẩm gia bố trí mười mấy tay súng, hẳn muốn cha con không thể bước vào cửa Thẩm gia, ba con từ sớm đã biết được điều hẳn muốn làm nên đã bí mật nói cho chú Năm con. Lúc ấy, chú Năm con là đoàn trưởng của cảnh vệ quân, sau khi biết được chuyện này cũng không để ý tới quân pháp nữa, mạnh mẽ mang theo quân lính từ trong quân doanh một đường hộ tống ba con trở về Thẩm gia. . . ”

Diệp Hoan chớp mắt mấy cái, nói: “Lão gia tử thì sao? Con ông ấy gây ra chuyện lớn như vậy lẽ nào ông ấy cũng không quan tâm?”

Chu Dung thở dài: “Lúc ấy ông của con vì chuyện cha con trốn đi mà tức giận đến nổi ho ra máu, nên đi đến Bắc Đới Hà để tịnh dưỡng, nào có mặt tại Thẩm gia, chuyện này ông ấy căn bản không biết.”

“ . . Hơn mười tay súng kia và binh lính của chú Năm con phái ra bắn nhau kịch liệt ở bên ngoài Thẩm gia, đêm đó, máu chảy thành sông,...”

Diệp Hoan ngây ngốc không nói gì, hẳn cứ như đang được tận mắt nhìn thấy trận chiến đấu kinh tâm động phách kia, sau khi chân tướng được phơi bày, trước đèn ghi ơn của Thẩm gia xuất hiện một ngọn lửa dữ tợn, vô số tiếng hét thảm thiết và thi thể...

“Chẳng lẽ quyền lực thật sự phải đi tranh giành thảm khốc như vậy sao?” Diệp Hoan kinh ngạc nhìn Chu Dung chằm chằm, lẩm bẩm.

“Con à, từ xưa đến nay, quyền lực có khi nào mà không cần dùng phương thức tàn nhẫn nhất để đạt được? Quyền lực, nó có thể làm cho tất cả mọi người trở nên điên cuồng, liều mạng để có được, chú hai con cũng thế, hẳn ta vì muốn giành được vị trí gia chủ, trở thành kẻ điên rồi...”

“May mà cha con may mắn, chú hai con không nghĩ tới việc cha con lại có thể phản công, thứ hai, hẳn không thể nào ngờ tới việc chú Năm con vì ủng hộ cho cha con mà dám điều động binh lính. Trận chiến đêm đó, đứa con trai thứ hai của Thẩm gia ... đã thất bại.”

“Cha con là bước trên máu tươi để trở về Thẩm gia, sau khi ông nắm được quyền khống chế đã ngay lập tức cho người mời ông trở về, khi ông nội con đang trên đường trở về thì chú hai con đột ngột qua đời. ”

Diệp Hoan lắp bắp kinh hãi: “Đột ngột... qua đời?”

Chu Dung thở dài: “Đúng vậy, là đột ngột qua đời, việc hẳn chết như thế nào, đối với mọi người mà nói, đó vẫn là một bí mật. . . ”

Lòng Diệp Hoan khẽ động, lúng túng nói: “Chẳng lẽ là cha đã...”

Chu Dung cắt lời Diệp Hoan, nói: “Chuyện năm xưa ai đúng ai sai không cần nói thêm, Diệp Hoan, đó đã là chuyện của thế hệ trước, không có liên quan gì tới con nữa, đợi ông con trở về Thẩm gia, thì chuyện cũng đã lỡ, ông cũng không thể thay đổi được gì...”

Cha con tuy trở thành gia chủ, nhưng chuyện này vẫn cứ luôn ám ảnh trong lòng mọi người, không thể xóa nhòa, là bên trên một đời sự tình, cùng người không quan hệ, đợi lão gia tử quay về Thẩm gia, nên phát sinh đã phát sinh, hẳn cũng không cách nào ngăn trở. . . ”

Diệp Hoan đột nhiên nheo mày, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Gương mặt với nụ cười nhả nhặn của anh họ Thẩm Duệ mà hẳn mới gặp mấy hôm trước hiện lên trong đầu hẳn. Nếu như cái chết của cha Thẩm Duệ có liên quan tới cha mình, thế mà Thẩm Duệ lại còn có thể cười tươi với mình như vậy, chẳng lẽ Thẩm Duệ có thể bao dung đến nỗi quên thù giết cha?

Tên Thẩm Duệ này, nếu như không phải là người không có mưu mô, thì chính là kẻ có thể nằm gai nếm mật như Việt Vương Câu Tiễn*.

Người trước thì đáng để tin tưởng, nhưng kẻ sau thì nhất định phải đề phòng.

Chu Dung vỗ vai Diệp Hoan, thở dài: “Những chuyện này của Thẩm gia, con có nên biết hay không thì con cũng đã biết, hào môn vọng tộc, có quá nhiều tranh đấu lục đục nội bộ. Mẹ thật sự không muốn con bị cuốn vào những tranh đấu, ân oán đó.

Con của mẹ, mẹ không có bất kỳ yêu cầu nào đối với con, chỉ cần đời này con có thể bình an mà sống, quyền lực chẳng qua là mây khói thoáng qua, mẹ mong con có thể tránh xa những thứ đó ra, con chỉ cần an ổn giữ gìn tiền của, làm một người giàu có nhàn hạ là được.”

Diệp Hoan nói: “Mẹ ngài yên tâm, quyền lực dơ bẩn bao nhiêu, con nhất định sẽ không đụng tới nó, sau này thấy nó sẽ chạy thật xa, con sẽ ngoan ngoãn giữ gìn tập đoàn Đằng Long, làm một tên phá của.”

Chu Dung cười nói: “Nếu như con thật sự muốn làm một đứa con phá của, mẹ đây phải cảm ơn trời đất.”

~~Hôm nay Diệp Hoan được nghỉ, dù sao cũng không có chuyện gì, vì vậy liền đơn độc đi dạo xung quanh tập đoàn Đằng Long.

Buổi chiều Chu Dung tổ chức hội nghị cấp cao, sau khi xác định người thừa kế, tên của Diệp Hoan đã nhanh chóng theo gió mà truyền khắp cả tập đoàn, mọi người sau khi gặp được Diệp Hoan liền nhanh chóng lùi về sau một bước rồi cúi người 90 độ chào hân. Diệp Hoan mới đi dạo được 2 tầng liền cảm thấy nhàm chán vô vị.

Hoàng đế thời xưa đi tuần chắc cũng không phô trương hơn thế này đâu?

Diệp Hoan cảm thấy rất không thoải mái, từ một ngọn cỏ nhỏ nhoi phải giấy dựa vì ám nọ trên phố phường biến thành thái tử của một tập đoàn lớn cũng mất không tới một năm, Diệp Hoan thật sự cảm thấy xa lạ khi mọi người xem hân như thần tiên mà đối đãi.

Diệp Hoan ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi quyết định đi tìm Chu Mị, nơi này cũng chỉ có mình Chu Mị mới không coi hân như thái tử, dùng địa vị ngang hàng mà đối đãi, cùng cô ấy ở chung cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Diệp Hoan lên tiếng hỏi vị trí văn phòng của Chu Mị, đón thang máy đi tới văn phòng của cô.

Thân phận hiện tại của Chu Mị ở Tập đoàn Đằng Long là trợ lý Tổng giám đốc, trực tiếp chịu sự quản lý của Chu Dung, địa vị rất cao.

Diệp Hoan gõ cửa, từ bên trong truyền ra tiếng trả lời thản nhiên: “Vào đi.”

Diệp Hoan đẩy cửa vào, phát hiện Chu Mị vẫn đang cúi đầu, một tay chống cằm, đang chăm chú làm việc.

“Chu tiểu thư, xin hỏi cô có phải vừa đặt cơm hộp hay không? Tổng cộng tám đồng, cảm ơn.”

Chu Mị ngẩng người ra một lúc, sau đó ngạc nhiên ngẩng đầu lên đồng thời nói: “Tôi không có gọi. ”

Trước mắt cô là gương mặt cực nghiêm túc của Diệp Hoan.

Chu Mị cười khúc khích, nháy mắt với Diệp Hoan một cái: “Diệp đại thiếu gia, có phải là do anh quá nhàm chán nên mới tới đây trêu chọc tôi không?”

“Quả thật có chút nhàm chán, lúc nãy tôi đi dạo một vòng, thế mà lại không thấy được một cái mặt người.”
“Ý gì?”

“Tất cả đều CMN là ót, có người cúi đầu quá thấp, thấp đến nỗi ngay cả ót đều không nhìn thấy.”

Chu Mị ngay lập tức hiểu được ý của Diệp Hoan, cười nói: “Người ta chẳng qua là bị sợ vị thái tử anh giết gà dọa khỉ, nên phải vội vàng nịnh bợ anh.”

Diệp Hoan cười khổ nói: “Tôi cảm thấy tôi giống như nghiện việc bị coi thường rồi, không chịu nổi cảm giác người ta kính trọng mình. Một khi có người lấy lòng, liền cảm thấy họ có phải có ý đồ xấu gì hay không, cả hôm nay, tôi đi trên đường đều phải cẩn thận che miệng túi, sợ bị người khác trộm tiền.”

Chu Mị bất đắc dĩ thở dài: “Anh thật đúng là người cẩn thận ha.”

“Trước đây nghèo quá nên mới vậy, đi đâu cũng sợ chịu thiệt...”

Chu Mị nhìn Diệp Hoan, trong mắt hình như thoáng qua chút ánh sáng mà Diệp Hoan đã từng thấy qua trong mắt của Kiều Mộc.

“Gần đây anh thế nào? Ở trong quân doanh có khổ không? Có bị oan ức gì không?”

“Quen là được, sau lần tôi nướng hết mười *bông cúc* của mấy tên chiến hữu, tôi thấy hình như mọi người trong quân doanh cũng đã tôn trọng tôi hơn. Mọi người luôn dùng ánh mắt có chút kính sợ cùng với ưu thương nhìn tôi. Còn có một chỗ tốt là, chỉ cần tôi vừa đi vào nhà vệ sinh, tất cả mọi người, bất kể là đang làm gì, tất cả đều kéo quần đi ra, phải nói là vạn người sợ hãi . . .”

Chu Mị dở khóc dở cười: “Anh... anh đúng là... tôi phát hiện anh cả đời này chắc chắn sẽ không thể bỏ được cái hứng thú thấp kém này.”

Diệp Hoan bủ môi: “Ăn vào thải ra mỗi người đều giống nhau, sao có thể gọi là thấp kém?”

Diệp Hoan thích thú đánh giá trang trí trong văn phòng của Chu Mị, khi bước đi thì trong túi quần vang lên mấy tiếng leng keng.

Chu Mị tò mò nhìn vào túi quần Diệp Hoan, hỏi: “Phía dưới của anh là gì?”

“Em trai tôi, đứa em trai khỏe mạnh đáng yêu của tôi.” Diệp Hoan nói xong thì cúi đầu rồi yêu thương xoa đầu nó: “Em trai tôi nó nói nó rất hạnh diện khi gặp cô...”

Chu Mị lập tức đỏ mặt, dữ dằn liếc Diệp Hoan, hung hăng khoét hắc liếc, cáu giận nói với Diệp Hoan: “Tôi hỏi thứ trong túi quần của anh là gì? Cứ phát ra tiếng leng keng mãi...”

Cô không nói tôi cũng đã quên, vừa rồi lúc ở tầng cao nhất tôi có đi quanh một vòng, aizz, nội thật xa hoa cực kỳ, ngay cả tay cầm để xả nước trong nhà vệ sinh cũng được mạ vàng khảm ngọc. Nếu như đã được vào núi báu rồi thì sao tôi có thể tay không mà về chứ?

Nếu như không cạy mấy cái này ra tôi nhất định sẽ hối hận khi bước vào nhà vệ sinh.”

Diệp Hoan nói xong thì lấy từ miệng túi ra mấy cái tay cầm làm bằng vàng sáng lấp lánh, tươi cười đắc ý.

Chu Mị mở to hai mắt, tức giận nói: “Anh..anh lại ăn trộm đồ, Diệp Hoan, tôi sao lại đến hôm nay mới biết anh không phải tên khốn khiếp bình thường, anh chẳng lẽ không biết tập đoàn này là của anh sao? Tự lấy cắp đồ của mình, tôi vẫn chưa từng thấy được người nào khốn nạn bằng anh đấy Diệp Hoan. . .”

Diệp Hoan cười cười, nói: “Lúc tôi mới lấy được nó tôi cũng nghĩ giống cô nhưng sau khi nghĩ lại một chút thì tôi ngay lập tức hiểu ra, Chu Mị, cách nói này của cô thật sự không đúng rồi. Tập đoàn Đăng Long là của mẹ tôi cho tôi, vậy tôi hỏi cô chứ mẹ tôi có bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Đăng Long?”

Chu Mị tức giận liếc Diệp Hoan một cái, nói: “60%” .

“Đúng, 60%, nói thật ra thì chỉ có 60% những thứ của tập đoàn này là của tôi thôi, còn 40% khác thì là của người khác, tôi hiểu như vậy không sai đúng không?”

“Không sai.”

Diệp Hoan đắc ý giơ tay cầm bằng vàng trong tay mình lên, cười nói: “Nhưng bây giờ tôi lại có được 100% đồ vật này trong tay đó, nói cách khác, dù tôi chỉ có quyền sở hữu 60% thứ này, nhưng tôi lại có 100% thứ này, khi không có thêm được 40%, cô còn cảm thấy tôi làm chuyện này là khốn khiếp không?”

Chu Mị mở miệng muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì mới gì.

Mỗi câu mỗi chữ Diệp Hoan nói đều đúng, nhưng khi đem những câu nói chính xác này đặt lại cạnh nhau, thế nào cũng không thể nuốt trôi, tuy rằng biết rõ tất cả đều là ngụy biện nhưng cô hết lần này tới lần khác cũng không biết nên phản bác lại lời hắn nói thế nào mới tốt.

Chu Mị đành phải đỡ trán, nhắm mắt lại thở dài đầy đau khổ: “Sau này chỉ sợ tầng cao nhất sẽ luôn bị mất đồ... đúng là đưa giặc về nhà.”

Diệp Hoan nghiêm túc an ủi cô: “Lúc đầu có thể mọi người sẽ cảm thấy không quen nhưng không sau, từ từ rồi mọi người cũng sẽ quen thôi . . .”

Chu Mị yên lặng nguyên rửa:” . . .”

198. Chương 199: Ẩn Mạng

Diệp Hoan đi dạo cả ngày ở trong tập đoàn Đằng Long, dẫn tới không ít ánh mắt của nhân viên liếc nhìn hần. Đồng thời, chuyện vị thái tử danh gia tuấn lãng đang ở bên trong tòa nhà đã được truyền đi rất xa, đường nhiên là có không ít người vọng tưởng muốn đổi đời từ chim sẻ bay lên làm phượng hoàng. Các nữ nhân viên ham muốn hần đến thềm thường nhỏ dãi.

Diệp Hoan đi dạo một buổi trưa, hần dần cảm thấy rất nhạt nhẽo vô vị. Hần kiên trì đợi mẹ tan tầm rồi rời khỏi tòa nhà cùng Chu Dung và Chu Mị. Ba người tìm tìm một nhà hàng cao cấp tao nhã mà yên tĩnh để ăn một bữa cơm. Khi bóng đêm bao trùm xuống Bắc Kinh, Diệp Hoan đưa ánh mắt lưu luyến không muốn rời nhìn mẹ và Chu Mị, cuối cùng hần cũng phải quay về doanh trại.

Ngày thứ hai, tin tức tập đoàn Đằng Long xác lập người thừa kế tương lai đã được truyền đi khắp nơi. Các lĩnh vực tài chính, thương mại, công nghệ, hàng không đều cảm thấy quá bất ngờ. Bởi vì tin tức này đã dẫn đến giá chứng khoán của tập đoàn Đằng Long lên cao như bão táp.

Diệp Hoan trở về quân doanh, hần vẫn cứ tiếp tục việc huấn luyện gian khổ mỗi ngày.

Đại đội đặc chủng cũng không phải mạo hiểm chiến đấu như người ngoài đã tưởng tượng, trên thực tế, bọn họ làm nhiệm vụ đã chiến nhiều hơn bộ đội bình thường một chút, nhưng cũng không nhiều đến mức mỗi ngày đều có. Đa số thời điểm đều là huấn luyện không ngừng không nghỉ, dã ngoại sinh tồn, xạ kích, đánh lộn, cùng với việc sử dụng các loại máy móc. Thời gian huấn luyện nhiều nhất vẫn là dã ngoại sinh tồn, mà điều làm cho Diệp Hoan thống khổ nhất chính là là “Huấn luyện Dị thực”.

Cái gọi là “Dị thực” là vật thể sống ở khắp mọi nơi, chỉ cần nhét vào miệng là có thể ăn được. Rắn trong rừng cây, bọ cạp sa mạc, cá trong nước, các loại côn trùng trên cây. Đối với bọn họ, không tồn tại khái niệm có nguyên ý hay không, chỉ có bắt buộc ăn, nếu không ăn hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Ai không ăn sẽ bị Hà Bình nhét vào miệng, mà lượng thức ăn bị nhét vào cũng sẽ tăng lên. Thường thường Diệp Hoan sẽ chửi tục ầm lên, Diệp Hoan chỉ bỏ lại một ít thức ăn mà vẫn bị Hà Bình ra lệnh nhét thức ăn vào miệng hần, sau đó ông ta đứng ở bên cạnh lộ ra nụ cười ác nghiệt.

Đương nhiên, Diệp Hoan cũng không phải kẻ tầm thường, mình chịu thiệt thòi nhất định phải trả lại. Thế là có một ngày, hần lấy ra mười con giò từ trong hố xí, lạng lẹ bỏ vào trong thức ăn của Hà Bình. Ai biết ông ấy lại ăn chúng một cách say sưa ngon lành.

Sau đó Hà Bình nói cho Diệp Hoan, giò cũng là một loại “Dị thực”, tuy rằng nhìn buồn nôn, nhưng nó có chứa anbumin rất phong phú, có thể cung cấp năng lượng cho cơ thể. Con người khi lâm vào tuyệt cảnh cũng không khác gì các loài vật, phải ăn để sinh tồn.

Diệp Hoan cảm thấy bội phục, hai mắt hần lộ ra vẻ sùng bái Hà Bình, đồng thời hần cũng thương cảm nói cho Hà Bình biết những con giò kia được lấy từ trong nhà xí ra, hần vẫn chưa tẩy rửa. Thế là Diệp Hoan bị đại đội trưởng tặng cho mấy quả dấm vào mồm.

Diệp Hoan ba ngày không ăn cơm bởi vì miệng bị đánh sưng vù, mà Hà Bình cũng ba ngày không ăn cơm vì vẫn có cảm giác buồn nôn.

... . .

Trong quân doanh, điều kiện sinh hoạt đơn điệu khô khan, thiếu thốn gian khổ, có điều Diệp Hoan cũng đã dần dần thích ứng.

Thẩm Độc Trí nói không sai, quân đội là cái lò nung lớn, một người đàn ông đi vào lò nung này một thời gian, không dám hứa khi trở ra họ sẽ trở thành một viên tinh cương nhưng chí ít cũng không phải là đồng sắt vụn.

Diệp Hoan lạng lẹ lột xác từng ngày, loại thay đổi này đến cả hần cũng không phát giác ra.

Cứ thế, một người đàn ông đã dần dần trở nên thành thực.

Chuông điện thoại reo không ngừng, Diệp Hoan nghe máy.

“Diệp Hoan, anh đang làm gì vậy?” Âm thanh Cao Thắng Nam tràn đầy vui sướng. Từ khi gặp lại Diệp Hoan, cô ta rất vui vẻ.

“Tôi đang có việc bận đây.” Âm thanh Diệp Hoan có chút không vui.

“Có chuyện gì anh cũng phải trò chuyện vài câu với em, nếu không thì anh xin nghỉ đi, chúng ta đi Hậu Hải ăn cơm.” Khó có được khi Cao Thắng Nam lộ ra vẻ phong tình của người phụ nữ.

“Xin nghỉ, xem chừng không triển vọng lắm” Giọng nói của Diệp Hoan pha lẫn thống khổ, nhưng mà hẳn cũng không quên lễ phép thăm hỏi: “Gần đây cô tốt không? Sức khỏe cha mẹ cô cũng vậy chứ? Cha của cô vẫn còn đi điều tra bằng lái xe sao, nói với ông ấy, hành vi này thật không tử tế...”

“Anh đi luôn đi! Suýt chút nữa anh đã đâm chết ông ấy, vậy nên ông ấy điều tra bằng lái của anh thì có làm sao? Anh vẫn còn ghi hận à?”

“Tôi nào dám ghi hận ông ta chứ, cháu gái ngoan đã quên rồi à, ba của cô là anh kết nghĩa với tôi, ngày nào đó cô cũng nên dập đầu một cái với ông chú này chứ nhỉ?”

“Tên Diệp Hoan khốn nạn kia!” Cao Thắng Nam xụ mặt, việc này vẫn là cái gai cắm sâu vào tận trong lòng cô.

“Khốn nạn? Khi nào đó chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề này, bây giờ tôi rất bận. Cô làm cảnh sát hình sự, mỗi ngày đều rảnh như vậy ư? Cục cảnh sát định rước bình hoa về nuôi sao?”

“Ai nói em là bình hoa? Lão nương có thực lực! Hôm qua em đã nhận một vụ án, cũng rất bận”

“Con chó nhà bà Vương đi lạc à?”

“Đi chết đi! Lão nương sẽ nhận cái vụ án nhỏ tẹo này sao? Vụ em nhận là án mạng, hiểu không?”

“À, bao lâu nay không gặp, cô vẫn đều chỉ nhận án mạng sao? Tôi nói lãnh đạo cục cảnh sát các người có phải là hơi hợt quá không? Sự sống chết của quần chúng nhân dân lại không để vào trong lòng, hôm nào tôi phải đi tìm ông ta phê bình mới được”

“Diệp Hoan, miệng anh không nói vài câu sẽ chết à?” Cao Thắng Nam đột nhiên phát hiện gọi cho Diệp Hoan là tự mình tìm lấy tai vạ.

“Được, tôi không nói nữa, vậy cô kể một chút về án mạng đi, nhớ là vắn tắt thôi.”

Cao Thắng Nam thở dài, vừa hưng phấn vừa mang theo vài phần hoang mang: “Vụ án này làm em đau đầu, phân tích hai ngày mà không tìm được manh mối, trong lòng em đang rất phiền, vì vậy nên không thể làm gì khác hơn là gọi cho anh để giải phiền.”

“Nói một chút đi, đại ca tri âm đang chờ nghe cô nói hết đây.”

Cao Thắng Nam hì hì nở nụ cười: “Đại ca tri âm cái rắc gì, đừng có tự thiếp vàng vào mặt mình.”

“Chú hai tri âm?”

“Cút đi! Diệp Hoan, anh có tin em chạy đến quán doanh đánh anh không?” Cao Thắng Nam hậm hực

“Diệp Hoan, anh có biết hội chợ hoa lan toàn quốc được tổ chức vào tháng 2 không?”

” Rumble của { First Blood } vừa mở hội chợ ở nước ta sao?”

Cao Thắng Nam thở dài: “Diệp Hoan, nếu anh không hiểu thì cứ nói thẳng, đừng cố ra vẻ hiểu biết. Người ta gọi là “Hội chợ hoa lan” chẳng quan hệ chút nào đến Rumble trong First Blood hết. Hội chợ năm nay có một chậu hoa vô cùng đắt giá được một người thợ dốt lòng gây giống, thuộc về giống Biện Liên Lan, một giống hoa quý. Mà người thợ kia đã vô tình gây giống được một giống hoa có hai bông. Nó có cái tên rất dễ nghe, gọi là Lương Chúc bởi vì nó chỉ nở hai đóa, hình dạng như hai con bướm bướm tung cánh, khiến người ta liên tưởng đến câu chuyện Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài khi xưa”

“Cảnh sát cao, tôi có việc bận, chuyện gì cũng đi thẳng vào vấn đề, cô đừng có đi ngược dòng xa như vậy được không?”

Mồm miệng Diệp Hoan vẫn còn đau nhức

Cao Thắng Nam không để ý tới lời kháng nghị của Diệp Hoan, cô ta cũng không nghe ra nổi thống khổ của hần, vẫn nói: “Khóm hoa lan kia xuất hiện đã làm cho không ít người yêu hoa lan phải kinh ngạc. Có một thương gia Hồng Kông thậm chí ra giá ngàn vạn chỉ để mua lại chậu Lương Chúc này nhưng bị người thợ kia cự tuyệt. Người thợ đó sống rất ngay thẳng, cho dù gia cảnh bần hàn cũng không muốn bán đi đồ vật mà mình yêu thích. Sau khi kết thúc hội chợ liền đưa hoa lan về lại Bắc Kinh.”

Diệp Hoan than thở: “Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội, đoán chừng tên kia sẽ có kết cục không tốt.”

Cao Thắng Nam trầm mặc vài giây, nói: “Làm sao anh biết hần có kết cục không tốt?”

“Rạng sáng ngày thứ sáu, anh ở nơi nào? Đang làm gì? Anh có nhân chứng chứng minh mình không ở hiện trường không?”

Diệp Hoan cũng trầm mặc mấy giây, tiếp theo hần rướn cổ họng gào lên: “Cao Thắng Nam, họ Cao kia! Cô không phá được án thì cũng đừng vu oan cho người tốt! Lẽ nào cảnh sát các người đều như vậy sao? Không phá được vụ án liền đổ tội lên đầu người khác. Con mẹ nó, thói đời đúng là đen tối.”

“Được rồi được rồi, em tin tưởng anh vô tội” Cao Thắng Nam thông thả mà nói, sau lại nhàn nhạt nói bổ sung: “Ngày mai rảnh rồi thì anh mang nhân chứng chứng minh mình không ở hiện trường đến đây, lấy vài câu khẩu cung là hết chuyện.”

Diệp Hoan: “Khốn!... . . .”

Hiện tại hần mới phát hiện tại sao chính mình vẫn không thể nào chấp nhận tình yêu của Cao Thắng Nam được, chết cũng không chấp nhận nổi, vậy nên lựa chọn của hần là hoàn toàn đúng đắn.

“Em nói tiếp về vụ án” Cảm xúc của Cao Thắng Nam không bị ảnh hưởng, tổ chức trong người cô ta quả là mạnh mẽ.

“Cô đừng nói nữa, tôi không có hứng thú nghe thêm gì nữa. Tôi phỏng đoán rằng tôi sẽ bị cảnh sát các người lôi đến pháp trường xử bắn mất.”

“Không được, anh phải nghe. Anh quên rồi sao, bởi vì không tìm ra manh mối nên mới phải gọi cho anh để giải buồn, anh phải để người ta trút nỗi buồn, đây là chức trách của anh đây.”

Diệp Hoan nghiêm mặt nói: “Tôi là quân nhân giải phóng quân, quân nhân không bao gồm chức trách giải buồn.”

“Giải phóng quân càng phải vì nhân dân mà phục vụ, giải buồn cho cảnh sát cũng là một loại phục vụ.” Cao Thắng Nam cười híp mắt nói.

Diệp Hoan: “... . . .”

Không nên giảng đạo lý với phụ nữ, đây là kinh nghiệm mà Diệp Hoan tổng kết từ nhiều năm qua. Phụ nữ còn khùng bố hơn cả phần tử khùng bố, chỉ ít phần tử khùng bố còn có thể thương lượng đàm phán.

”Người thợ nắm giữ hoa lan cực phẩm Lương Chúc kia về Bắc Kinh được ba ngày, vên vẹn chỉ qua ba ngày thì hần đã bị sát hại ngay tại nhà rồi. Hung thủ dùng một thanh sắt mỏng ghì chặt cổ của hần, hần nghẹt thở mà chết. Những tài sản khác trong nhà không bị mất, chỉ có mất đi khóm hoa lan Lương Chúc kia thôi.

“... ..”

“Không có bất kỳ manh mối, bị người hại lại ở khu nhà cũ, không có bảo vệ trông coi. Đến cả hung thủ là nam hay nữ, tròn hay dẹp thế nào cảnh sát cũng không biết. . . . Diệp Hoan, anh có lời gì muốn nói không? Cho em ý kiến đi, em biết đầu óc của anh rất linh hoạt.”

“Cảnh sát Cao, tôi có thể không chọn cái sự phục vụ này không? Căn bản là không thể giải quyết vụ án này, biến người mệnh mông, cô phải đi nơi nào để tìm hung thủ? Cô tiếp nhận vụ án thì ít nhất cũng phải là những vụ có tính khả thi, chẳng hạn như vụ án con chó đi lạc của bà Vương.”

Cao Thắng Nam không vui: “Làm sao anh lại nói đến vụ án con chó của bà Vương? Con chó đó chọc giận anh à? Ai nói đây là án không có đầu mối? Rõ ràng là hung thủ nhắm vào khóm hoa lan Lương Chúc, nếu

trên thị trường hoa mà chúng ta có thể tìm được khóm hoa lan kia, men theo manh mối truy xét xuống, hung thủ là ai, chẳng phải cháy nhà sẽ ra mặt chuột sao?”

Diệp Hoan bắt đầu nói: “Vấn đề là tên hung thủ nào sẽ ngu xuẩn như vậy, mới vừa trộm được hoa lan cực phẩm rồi lại đi bán ngay ra chợ? Lại nói, hoa đều có thời kì của mình, nếu như là người thông minh, chỉ cần dùng khóm hoa lan kia làm mẫu hoa, chờ đến thời kì thụ phấn lại tạo ra được một khóm hoa lan cực phẩm khác, vậy các người phải đi đâu để tra manh mối.

Cao Thắng Nam trầm mặc một hồi, nói: “Diệp Hoan, anh học qua lớp tâm lí học tội phạm rồi à?”

“Không có, tôi chỉ nghĩ nếu như mình là hung thủ thì sẽ làm như vậy. Ngàn vạn loài hoa lan, thu phần vài lần là đã có rất nhiều hoa, như vậy thì lão tử không phải phát tài rồi sao?”

“Diệp Hoan, kỳ thực anh nên đi làm cảnh sát” Cao Thắng Nam nghiêm túc nói.

“Không làm, từ lúc quen biết cô đến giờ, tôi chẳng còn hứng thú gì với cảnh sát hết”

“Em có tự tin để có thể phá vụ án này!” Cao Thắng Nam tràn đầy tự tin nói.

“Tôi rất hiểu kì, loại người như cô, không biết lấy tự tin từ đâu ra?”

Cao Thắng Nam không chút nghĩ ngợi nói: “Không phải là do anh sao, em tin chúng ta có thể phá được vụ án.”

“.....” Diệp Hoan muốn khóc mà khóc không ra nước mắt:

Thật lợi hại, một câu “Chúng ta” đã kéo hắn rơi xuống nước. Hắn vẫn không thể phản đối, bởi vì hắn là giải phóng quân phục vụ nhân dân “Hiện tại tôi rất bận, cảnh sát Cao, chúng ta gặp nhau không bằng hoài niệm đi” Giọng nói của Diệp Hoan cực kì thống khổ.

Cao Thắng Nam mất hứng: “Diệp Hoan, làm sao anh lại gạt em? Đến cùng là anh đang bận cái gì?”

Diệp Hoan trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Cô gặp Jesus chưa? Cái người bị đóng ở trên thánh giá ấy.”

“Từng thấy rồi, làm sao vậy? Có quan hệ gì tới anh?”

“Thật là khổ, kỳ thực lão nhân gia không muốn bị vùi đinh ở phía trên, trước khi chết đã cầu xin cho mình được chết thoải mái một chút, nhưng nhóm binh lính biến thái lại không cho, bọn họ nói chết quá thoải mái thì bọn họ sẽ không tìm được niềm vui.”

“Chờ đã, Diệp Hoan, anh lại nói lung tung cái gì vậy?” Rõ ràng âm thanh của Diệp Hoan mang theo tiếng khóc nức nở: “Hiện tại tôi cũng bị đóng ở trên cây thánh giá, hơn nữa còn bị treo ở cửa lớn trong quân doanh, toàn thân trần trụi, so với chúa Jesus còn thảm hại hơn. Ở phía dưới của tôi gần như bị xuyên qua rồi, Nhị đệ bị phơi dưới ánh mặt trời, nói chuyện được với cô là nhờ một chiến hữu hảo tâm cầm điện thoại đặt bên tai tôi này.”

“...”

Cao Thắng Nam giật nảy cả mình: “Tại sao lại như vậy?”

“Con mẹ nó, không có nhân đạo hơn chính là hiện tại, binh lính trong quân doanh đang vây quanh tôi hô to ‘Hallelujah’, muốn lão tử chúc phúc cho bọn họ...”

“Anh đã gây nên sự tình gì?”

“Chỉ là tôi đã cho thêm vào thức ăn trưa của đội trưởng một ít phân, sau đó ông ấy ăn hết...”

Cao Thắng Nam: “...”

199. Chương 200: Không Chê Vào Đâu Được

Loại chuyện ‘lấy đá đập chân mình’ này Diệp Hoan ngày nào cũng làm đến hăng say

Hết lần này đến lần khác hấn chơi xấu Hà Bình, lại bị Hà Bình đáp trả đầy đủ. Đây đã trở thành tiết mục giải trí giữa giờ huấn luyện của đại đội Lam Kiếm

Đương nhiên, Hà Bình trừng trị Diệp Hoan kỳ thực cũng là giờ cao đánh khẽ. Nếu là đội viên khác dám to gan làm vậy thì nhất định sẽ thô thảm hơn Diệp Hoan nhiều lắm. Sở dĩ ông lưu tình với Diệp Hoan không chỉ vì ô dù phía sau hấn mà chủ yếu là vì người thanh niên bình thường Diệp Hoan này có thể gắng gượng vượt qua các huấn luyện gian khổ của lính đặc chủng, dần dần đuổi kịp tiến độ của đồng đội. Tuy rằng Hà Bình chưa từng khen hấn câu nào nhưng trong lòng ông rất hài lòng về người lính này, thậm chí còn có một chút bội phục.

Bởi vì có thiện cảm nên Hà Bình cũng một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua mấy hành vi vô lễ của hấn.

Thật ra, bộ đội đặc chủng không yêu cầu quá nghiêm khắc về việc chấp hành kỷ luật. Những người được chọn vào đây ngoại trừ sự vượt trội về kỹ năng, thành tích, quan trọng nhất là tính cách. Tính cách nhất định phải hơi ngang tàng, có lối suy nghĩ phá cách các khuôn phép cũ. Về điểm này thì Diệp Hoan rất phù hợp.

Trong quân doanh, đám đồng đội bội phục Diệp Hoan sát đất. Việc hoàn thành nhiệm vụ hay không chỉ là thứ yếu, có can đảm đùa giỡn với đội trưởng mới đáng mặt dũng sĩ. Cho dù vị dũng sĩ này có bị đội trưởng ác ma lột sạch quần áo, đánh lên cây thập tự giá bắt chước Jesus thì cũng không ảnh hưởng đến sự sùng bái của mọi người.

Cú điện thoại của Cao Thắng Nam khiến Diệp Hoan khá là buồn bực nhưng hấn cũng không để trong lòng. Dù sao thân phận của hấn bây giờ là quân nhân, không có thời gian, cũng không có nghĩa vụ phải đi phá án giúp cô ta.

Thật không hiểu con người thời đại này bị làm sao? Lại vì mấy cây hoa cỏ vớ vẩn mà giết người. Quan điểm sống của con người bị bóp méo hay là mạng người đã không còn đáng giá nữa rồi?

Xã hội thay đổi quá nhanh khiến nhiều lúc Diệp Hoan cảm thấy mình không theo kịp dòng đời xô đẩy.

Những ngày này cường độ huấn luyện của Diệp Hoan càng gia tăng. Mỗi ngày hấn vừa về đến phòng là mệt mỏi không chịu nổi, cũng không biết có phải là vì Hà Bình đang cố ý chinh hấn hay không.

Nghe nói quân khu thủ đô ra lệnh một tháng sau sẽ tiến hành diễn tập quân sự với quân khu Tây Nam, mà đại đội đặc chủng Lam Kiếm hiển nhiên là con át chủ bài của quân khu thủ đô, đóng vai trò vô cùng quan trọng trong lần tranh đấu này. Nếu như nói các kỹ năng sử dụng vũ khí và tố chất của bộ đội thông thường của hai bên là hằng số bất biến thì cuộc so đấu giữa bộ đội đặc chủng chính là một biến số. Thắng bại của lần diễn tập này phụ thuộc vào biến số sẽ thay đổi ra sao

Diệp Hoan không hiểu những tính toán quân sự phức tạp này, hấn chỉ có thể mặc Hà Bình dày vò, không ngừng huấn luyện kích phát những khả năng vô hạn của thân thể. Có đôi khi hấn cảm thấy không thể gắng gượng thêm nữa, sau một quả đấm của Hà Bình lại đột nhiên lấy lại phong độ đỉnh cao.

Đôi lúc Diệp Hoan hoài nghi có lẽ nào mình thuộc tuýp ‘thân lừa ưa nặng’ hay không? Hoặc là nói Hà Bình đã huấn luyện hấn đến tình trạng tâm lý vụn vụn, một ngày không bị hành hạ liền thấy không thoải mái. Suy nghĩ này làm hấn sờn hết gai ốc.

.....

Thấp thoáng dưới màn che là cảnh xuân vô hạn, dưới ánh đèn mập mờ, một đôi nam nữ trần truồng đang điên loạn đảo phượng. Âm thanh rên rỉ quanh quẩn trong không gian.

Không biết qua bao lâu, vận động trên giường dần chậm lại, hai người nằm trên đệm gấm đang thở hổn hển

Người nam chính là Thẩm Duệ

Tạch!

Người phụ nữ giơ lên cánh tay tuyết trắng, cẩn thận bật lửa châm thuốc rồi đặt vào miệng Thẩm Duệ. Khóe miệng cô ẩn hiện nụ cười hạnh phúc

Cô rất hiểu người đàn ông này, hiểu hẳn rõ như hiểu chính mình. Cô biết ngày thường Thẩm Duệ không hút thuốc lá, chỉ có sau khi mây mưa thì mới thêm một điếu thuốc. Bởi vì Thẩm Duệ thời điểm bình thường quá thanh lãnh, chỉ có riêng lúc này mới nghe được tiếng tim y đập lên rộn ràng. Thẩm Duệ không thích cảm giác mất khống chế này cho nên cần một điếu thuốc để bình ổn tâm tình.

“Duệ, anh càng ngày càng dẻo dai đó” Người phụ nữ nghiêng đầu dựa vào vai hắn, cảm nhận hương vị và tiếng tim đập quen thuộc kia

Thẩm Duệ cười nhạt, không nói gì, hít một hơi thuốc thật sâu rồi phà mạnh ra, ngực hắn khẽ co rút lại, đôi mắt nheo nheo. Khói thuốc mịt mờ càng làm cho gương mặt của hắn thâm trầm, khiến người ta nhìn không thấu.

“Duệ, anh thật sự tặng cho chú ba của anh gốc Lương Chúc kia rồi à?”

“Ừ”

Gương mặt cô gái lộ ra sự lo lắng: “Duệ, em thấy hơi lo lắng. Anh điên cuồng quá, chẳng lẽ không sợ tình hình mất kiểm soát sao?”

Thẩm Duệ cười cười: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Trên đời này có chuyện gì là hoàn toàn kiểm soát được? Cứ hết sức mà thôi”

“Hiện giờ cảnh sát đã lập án điều tra rồi. Anh nói người anh phái đi xử lý kia là một thủ hạ làm việc không chê vào đầu được, nhưng liệu có làm tốt thật không? Vạn nhất cảnh sát tìm được manh mối bắt được người nọ thì có thể lần ra dấu vết của anh rồi”

“Cảnh sát sẽ không bắt được người đó. Lúc này đoán chừng hắn đã chìm sâu dưới đáy biển làm bạn với cá rồi” Môi Thẩm Duệ hé ra nụ cười lạnh lẽo

Cô gái run lên, gắt gao ôm lấy cánh tay hắn, đầu hơi cúi xuống, lặng lẽ thở dài.

Đuối tận giết tuyệt vốn là phong cách hành xử của Thẩm Duệ, điều này cô rất hiểu

Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu.

Người đàn ông mà cô yêu mến rõ ràng là một kẻ xấu, vậy mà cô lại như uống thuốc độc giải khát, cam nguyện lao vào.

“Duệ, chú ba anh vẫn luôn nâng đỡ anh, trợ giúp anh. Ở Thẩm gia, chú ba có thể xem là chỗ dựa duy nhất của anh. Vì sao anh lại muốn tặng chú ấy chậu Lương Chúc nguy hiểm đó? Nếu mất đi chỗ dựa này thì về sau anh phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Duệ không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, chỉ lạnh nhạt cười nói: “Chỗ dựa? Vì sao anh nhất định phải cần một chỗ dựa? Vì sao anh không thể trở thành chỗ dựa cho người khác? Mà thôi, Lâm San, không nói chuyện này nữa, có một số việc phụ nữ bọn em không hiểu được. Anh dự tính gì, em cũng sẽ không hiểu”

Khuôn mặt Lâm San buồn bã, rất nhanh lại nở nụ cười: “Được, không nói chuyện này nữa. Duệ, hôm nay cha em còn nói muốn giới thiệu con trai của bạn bè nào đó của ông cho em quen. Xem ra ông ấy nôn nóng muốn gả em ra ngoài rồi”

Ánh mắt Thẩm Duệ lập lòe: “Lâm tham mưu trưởng vội vã muốn ôm cháu ngoại rồi sao?”

“Duệ, anh...anh lúc nào thì...”

“Lâm San, em chờ thêm một thời gian, đợi thời cơ chín muồi rồi thì anh sẽ ly hôn với người phụ nữ kia. Anh kết hôn với cô ta cũng là do Thẩm gia chỉ định thôi, tối đa nửa năm nữa, việc anh bố trí sẽ có kết quả, khi đó anh không cần kiêng kị gì khi ly hôn với cô ta nữa. Làm xong chuyện, anh sẽ đến cầu hôn em. Lâm tham mưu trưởng có qua lại thân thiết với chú năm của anh, chắc hẳn ông ấy sẽ không cự tuyệt gả con gái cho anh”

Lâm San nở nụ cười hạnh phúc, ngã vào trong ngực Thẩm Duệ, nỉ non: “Được, em chờ anh. Em đợi anh bao lâu cũng được, anh biết là em tình nguyện trả giá hết cả vì anh mà”

.....

Diệp Hoan lại được nghỉ phép

Sắp tới diễn tập quân sự, đại đội trưởng Lam Kiếm đã hủy bỏ tất cả ngày nghỉ của mọi người. Hà Bình yêu cầu phải liên tục huấn luyện mỗi ngày, mỗi đêm. Thế nhưng Diệp Hoan vẫn tìm cách khiến cho Hà Bình phải đồng ý cho hắn nghỉ phép.

Biện pháp của Diệp Hoan rất đơn giản, hắn ngồi ì trước cửa phòng làm việc của Hà Bình, chờ đến cạ xát con dao găm xuống nền đá, chốc chốc lại ngửa mặt cười điên dại. Hà Bình vẫn không có phản ứng thế nhưng chính ủy Cảnh Chí Quân thì chịu không nổi, chưa nói đến tiếng cười giả bộ điên dại kia dọa người hay không, chỉ riêng thanh âm ken két chói tai của con dao găm cào trên nền đá đã đủ khiến người ta nhức óc. Nếu cứ để cho Diệp Hoan ngồi đó nghịch dao vài ngày thì có lẽ Cảnh Chí Quân sẽ phát điên thật.

Diệp Hoan được cấp một ngày nghỉ, tựa như con ngựa hoang được về với đồng cỏ, phóng như một cơn gió ra khỏi doanh trại.

Những ngày huấn luyện điên cuồng vừa qua làm hắn không tiêu hóa nổi. Dù có thế nào cũng phải nghỉ ngơi một ngày, bằng không hắn sợ mình sẽ tan vỡ mất, sau đó sẽ mất lý trí mà xông vào kho vũ khí, ôm súng tiểu liên đi tiêu diệt Hà Bình

Về đến nội thành, Diệp Hoan đến căn hộ của Trương Tam và Hầu Tử

Tháng trước Diệp Hoan dùng tiền lãi từ câu lạc bộ mua cho Hầu Tử và Trương Tam một căn hộ bốn phòng trong nội thành, rộng hơn một trăm tám mươi mét vuông, giá bốn trăm vạn, trang thiết bị nội thất đầy đủ cả, chỉ việc xách túi đến ở. Trên giấy tờ ghi tên Trương Tam

Đối với anh em của mình, Diệp Hoan rất hào phóng. Hiện nay Hầu Tử đang toàn tâm toàn ý gây dựng sự nghiệp, lập chí muốn tạo nên một phòng phát triển game lớn nhất cả nước. Anh em của mình có sự nghiệp riêng là chuyện tốt, Diệp Hoan đương nhiên tận lực ủng hộ Hầu Tử.

Bây giờ Diệp Hoan đã có con gà đẻ trứng vàng Danh Lưu, đầu óc cũng nghĩ thông thoáng hơn nhiều. Ngoại trừ khoản tiền đầu tư lúc đầu cho dự án của Hầu Tử, hắn còn chuẩn bị thêm một trăm triệu để duy trì dự án sau này. Theo như lời nói của một kẻ mù tịt về game như Diệp Hoan thì hắn sẽ dùng tiền để nện ra danh tiếng cho phòng làm việc của huynh đệ.

Còn Trương Tam, năng khiếu kiếm tiền của hắn có hơi hạn hẹp, Diệp Hoan hiển nhiên không thể nhất bên trọng, nhất bên khinh, vì vậy căn hộ hơn bốn trăm vạn kia hắn liền cho Trương Tam đứng tên.

Trương Tam được tặng một căn hộ, hớn hở vô cùng, lập tức dọn đồ đến ở. Trương Tam phát cho Hầu Tử và Diệp Hoan mỗi người một bộ chìa khóa, sắp xếp cho mỗi người một gian phòng

Vẫn còn một gian phòng để trống, có một ngày Trương Tam lặng lẽ khiêng về rất nhiều đồ dùng của phụ nữ, có cả bàn trang điểm màu phấn hồng

Diệp Hoan ngơ ngác hồi lâu mới hiểu được tâm tư Trương Tam. Gian phòng trống này Trương Tam muốn chuẩn bị cho Kiều Mộc. Không chỉ riêng Diệp Hoan, Hầu Tử và Trương Tam cũng đều yên lặng chờ đợi Kiều Mộc trở về. Bọn họ sẽ bảo Kiều Mộc dọn vào đây, cùng sống chung với nhau như khoảng thời gian hạnh phúc trước đây.

Nơi đây đã trở thành hang ổ tạm thời của ba người, vì vậy khi Diệp Hoan trở về nội thành liền quay về đây đầu tiên.

Căn hộ rất rộng rãi, sàn nhà ốp gỗ, khi Diệp Hoan mở cửa vào nhà nhìn thấy Hầu Tử

‘Anh Hoan, về rồi sao? Lại được nghỉ phép à?’ Hầu Tử ngẩng đầu khỏi máy vi tính

“Tao quyến rũ em gái tên đội trưởng của tao. Đội trưởng muốn tao về nhà sắm sinh lễ đám hỏi em gái hắn. Tao nói với hắn: lấy cái con em ông ấy, không có cửa đâu! Kết quả là hắn đánh tao một trận rồi để tao giải ngũ về nhà”

Hai mắt Hầu Tử trở lồi, mồm há hốc: “Thật hay giả?”

“Giả, lời này mà mày cũng tin, bị thằng đàn Trương tam kia lây bệnh rồi à? À, Tiểu Tam đâu rồi?”

“Trương Tam...nó đang đi tiêm thuốc ở trạm y tế gần đây”

“Tiêm thuốc? Nó bị bệnh à?”

“Không có bệnh, nó tiêm thuốc phòng dại chó cắn”

“Thằng ranh đó lại giở quẻ gì thế?”

”Ngày hôm qua nó tham gia một buổi offline của nhóm thanh niên độc thân trong thành phố. Kết quả là bản mặt nó ấn tượng quá, chẳng em gái nào nhìn trúng. Lúc trở về, tâm tình không tốt, lại trông thấy hai con chó đang ầy ầy nhau ở trên đường, nhất thời xúc động cảm khái ‘Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng’

“Đẹp cái văn vẻ của mày đi, nói điểm chính, sau đó thì sao?”

“Sau đó, hần đi lên đá con chó kia một cái, bị hai con chó đuổi theo cắn cho chạy bốn con phố. Lúc về đến nhà miệng đã sùi bọt mép, không biết là bị lũ chó cường bạo hay là bị nhiễm độc dại rồi” !.

200. Chương 201: Huỳnh Đệ Gặp Nhau

Căn hộ bốn phòng ở này, Diệp Hoan cũng không thường đến... Diệp Hoan đi qua lại quanh quẩn vài vòng, thoả mãn gật đầu.

Phòng ở không tệ, tọa Bắc triêu Nam (quay lưng về phía bắc hướng về phía nam), thông gió đón sáng, chỉ là giá phòng hơi cao một chút, 1m² gần ba vạn đồng, giá phòng bây giờ đúng là cao đến thái quá, trong khoảnh khắc bỏ tiền mua nhà ấy, Diệp Hoan thậm chí có một loại kích động muốn đi đầu tư bất động sản, sau đó ngẫm lại cảm thấy nghề bất động sản thật tổn hại âm đức, đẩy giá nhà lên cao như vậy, tương lai có lẽ sinh con ra không có hậu môn, tức thì dẹp bỏ ý nghĩ này.

Ánh mắt Hầu Tử cũng phát ra ánh sáng ao ước mãnh liệt, lẩm bẩm nói: “Căn nhà tốt như vậy, tương lai nếu như em cũng có một căn nhà, sống cùng với người phụ nữ em yêu ở đó, vậy chỗ đó phải gọi là thiên đường rồi.”

Diệp Hoan nhìn chăm chú vào hần, chậm rãi nói: ” ‘Người phụ nữ em yêu’ ở đây là chỉ Liễu Phỉ sao?”

Hầu Tử gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngọt ngào.

Vừa thấy vẻ mặt của Hầu Tử, Diệp Hoan hơi hơi giật mình: “Tụi mày thông dâm rồi à?”

Hầu Tử trợn mắt nhìn.

Diệp Hoan không thể làm gì khác hơn đành đổi giọng: “Mày theo đuổi được cô ấy rồi à?”

“Vẫn ở mức bạn bè.”

Diệp Hoan chán nản: “Chưa theo đuổi được sao mặt mày lộ vẻ xuân tình thế hả?”

“Em tin tưởng đạo lý ‘nước chảy đá mòn’, sớm muộn cũng có một ngày cô ấy sẽ yêu em, hiện tại...”

“Hiện tại thế nào?”

Hầu Tử sắc mặt hơi ảm đạm: “Hiện tại cô ấy rất bận, bận đến nỗi một chút thời gian nói chuyện với em đều không có. Mỗi lần gọi điện thoại tới, nếu không phải đi diễn thì là chụp ảnh, hoặc là làm tuyên truyền. Có lúc em thực sự quá nhớ cô ấy... kết quả cô ấy uể oải nói thẳng rằng muốn đi ngủ, em cũng không đành lòng làm phiền thời gian nghỉ ngơi của cô ấy, không thể làm gì khác hơn là vội vã thăm hỏi vài câu liền cúp điện thoại.”

Diệp Hoan im lặng, trong lòng nặng nề

Hần đang hoài nghi việc tác hợp Hầu Tử và Liễu Phỉ có phải sai lầm hay không? Bọn họ căn bản là người của hai thế giới khác nhau. Một người ngồi trên đám mây nhìn xuống chúng sinh, một người cúi đầu khom lưng mặt hướng đất vàng, hai loại người này thấy thế nào cũng không thể trở thành một đôi.

“Hầu Tử, như vậy có đáng không? Cô ta đáng giá cho mày giao gửi những tình cảm này không?”

Hầu Tử nhìn Diệp Hoan, nghiêm túc nói: “Tình cảm không phải lấy đáng giá hay không để cân đo. Yêu thích chính là yêu thích, cho dù cô ấy đối với em lạnh như băng tuyết, cho dù trong lòng cô ấy căn bản không hề có đất cho em đặt chân, em cũng không hề oán trách... Ngay cả em theo đuổi cô ấy không hề có kết quả gì thì em cũng tình nguyện đứng xa xa nhìn cô ấy, nhớ đến cô ấy, có thể nhìn cô ấy thêm một giây, nhớ đến cô ấy nhiều thêm một giây cũng là hạnh phúc.”

“Hầu Tử, mày có từng nghĩ qua, kỳ thực Liễu Phỉ chỉ là một giấc mộng thuở thiếu thời của mày. Mà mộng ảo khác với thực tại, nếu mày lẫn lộn chúng với nhau thì người đau khổ chính là bản thân mày.”

Hầu Tử cố chấp lắc đầu: “Mơ mộng và thực tế cũng chẳng có gì không giống nhau, chính vì giấc mộng mỹ lệ em mới đi theo đuổi nó, hi vọng đạt được nó.”

Diệp Hoan nhún mày trầm giọng nói: “Hầu Tử, anh thật không muốn dả kích mày, nhưng mày phải biết, mộng tưởng chỉ mỹ lệ khi đứng nhìn từ phía xa, lúc đến gần rồi có lẽ mày sẽ phát hiện kỳ thực bộ mặt của nó rất dữ tợn... Mày tội gì phải đi theo đuổi cái giấc mộng không thực tế này chứ?”

Hầu Tử cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm nói: “Anh Hoan, người trong cuộc như chúng ta đều không nhìn rõ chính mình, không thấy rõ tương lai. Lại nói, anh tự nhìn anh xem, Kiều Mộc đi rồi, xa xôi đến không còn hi vọng, anh vì sao vẫn không chịu từ bỏ? Sao vẫn cứ chờ đợi cô ấy?”

Diệp Hoan: “Mẹ kiếp!...”

“Anh Hoan, mỗi người đều có quyết tâm của chính mình, có tín niệm của chính mình, không phân biệt quyết tâm lớn hay nhỏ, tín niệm hèn mọn hay cao cả. Nó đơn thuần chỉ là để cuộc sống của bản thân có thêm động lực phấn đấu, để mỗi ngày trôi qua, ngoài những vấn đề muôn thuở như ăn uống ngủ nghỉ, ta còn có một chút ít cảm xúc vui vẻ khi tưởng niệm về ai đó hoặc sự việc gì đó. Những thứ này có thể làm cho chúng ta cảm thấy cuộc sống phong phú hơn, để chúng ta không còn đơn thuần là một thể xác buồn tẻ ngày ngày chỉ biết có mỗi ăn uống ngủ nghỉ.”

Hầu Tử bình tĩnh nhìn Diệp Hoan, đôi mắt lấp lánh ánh sáng: “Anh Hoan, Liễu Phỉ chính là quyết tâm của em, mỗi lần gặp cô ấy, em liền cảm giác mình như được cứu rỗi. Dung mạo của cô ấy, ánh mắt bờ môi của cô ấy, tất cả của cô ấy giống như một dấu ấn khắc sâu vào trong lòng em. Em biết anh và Trương Tam đều không ủng hộ tụi em, bởi vì so với cô ấy, em còn không bằng con cóc ghẻ. Có vô số phú thương và công tử giàu sang xoay quanh cô ấy, bọn họ người nào cũng có tiền tài xài không hết, có quyền lực hô mưa gọi gió, có tướng mạo anh tuấn, được giáo dục tốt, ăn nói có phong độ... những điều này em đều không có. Nhưng em vẫn cứ có dũng khí đứng ở bên người cô ấy, có dũng khí thản nhiên đối mặt tất cả ánh mắt khinh bỉ đang nhìn em, bởi vì em biết trên thế giới này chỉ có tình cảm của em đối với cô ấy là sạch sẽ nhất, trong sáng nhất, bởi vì không mưu cầu nên không lo sợ!”

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn Hầu Tử, nửa ngày không lên tiếng.

Hầu Tử là trạch nam (chỉ những người ko thích ra khỏi nhà), tính cách hơi hướng nội, chưa bao giờ chủ động tâm sự với hẳn những suy nghĩ trong lòng. Diệp Hoan không nghĩ tới tình cảm trong thế giới nội tâm của Hầu Tử đối với Liễu Phỉ lại sâu sắc đến như vậy.

Tình cảm song phương không ngang nhau, chính là nghiệt duyên.

Đem ngàn vạn ngôn ngữ muốn khuyên nhủ nén xuống đáy lòng, Diệp Hoan cũng không tiếp tục nói câu nào nữa, chỉ lặp đi lặp lại động tác vỗ vai Hầu Tử. Anh em đều đã trưởng thành, Hầu Tử tự biết chính mình đang làm gì, vậy là đủ rồi.

Hơn nửa giờ sau, Trương Tam chích ngừa xong khắp khiêng trở về, mới bị chó cắn một phát trên bắp đùi, Trương Tam oán niệm sâu đậm, vừa thấy Diệp Hoan đã suýt chút nữa nhào vào trong lòng ngực của hẳn mong được an ủi.

Diệp Hoan dè xuống lo lắng đối với Hầu Tử, không chút khách khí cười nhạo Trương Tam một trận, cười đến Trương Tam thẹn quá hoá giận, suýt chút nữa nóng giận mất khôn mà xuống tay với Diệp Hoan.

Kỳ thực hôm nay tâm tình ba anh em đều không tốt, đều bị một loại cảm xúc âu sầu cuốn thân, đó là cái giá của sự trưởng thành. Diệp Hoan cùng Hầu Tử khôn khổ vì tình, Trương Tam cũng có những phiền não của hắn, tỷ như cái tướng mạo xấu xí quý khóc thần sầu của Trương Tam không lọt nổi mắt xanh cô gái nào, khiến cho ngay cả tư cách khôn khổ vì tình Trương Tam cũng không có.

Gọi điện thoại kêu thức ăn bên ngoài, Hầu Tử lại chạy xuống lầu mua mấy cái nồi đồng, ba anh em ngại ngồi trong phòng quá buồn bức, thế là thẳng thần mang theo rượu và thức ăn lên sân thượng, tìm một góc sạch sẽ đặt rượu và thức ăn lên, bắt đầu đánh chén.

Không thể không nói, từ sau khi đi lính, tử lượng của Diệp Hoan càng tiến xa hơn, trước đây hắn uống nửa cân rượu liền gục ngã, hôm nay uống hơn tám lượng mà mặt vẫn không đổi màu, thể lực tăng cao cũng làm sức miễn dịch của hắn đối rượu còn cao hơn, liên tục uống đến hơn một cân rượu, Diệp Hoan mới cảm thấy có chút lâng lâng.

Sau khi Diệp Hoan vào quân đội, ba anh em rất lâu chưa tụ tập uống rượu cùng nhau, những điều rất bình thường trong cuộc sống trước đây, bây giờ đã trở thành một loại xa xỉ.

Ba người uống rất nhiều, cũng nói rất nhiều, từ đánh rắm đến màn hình nổi khổ (trẻ em mặc tả), mãi đến khi nói tới từng chuyện lớn nhỏ phát sinh trong cuộc sống mỗi người sau khi Diệp Hoan tiến vào quân doanh, lúc nói tới chuyện vui thì cười ha ha, lúc nói đến chuyện buồn thì gào khóc. Bọn họ nằm vạ vật trên sân thượng tùy ý trút hết những vui buồn đọng lại đã lâu chưa có cơ hội giải tỏa.

Đời người có biết bao màu sắc, may là bọn họ còn có nhau để nương tựa vào, may là mỗi người bọn họ đều nguyện ý cùng nhau chia sẻ vui buồn, nguyện ý gánh vác lẫn nhau.

Đời người như vậy, còn có cái gì không vừa lòng thỏa mãn?

Bọn họ là anh em cũng là bằng hữu, bọn họ giống những ngón tay chung một bàn tay, cùng nhau nâng chén mời trắng, rút dao đoạn sầu.

Một đêm này, không ai nhớ nổi bọn họ đã nhắc đến bao nhiêu người, Kiều Mộc, Chu Mị, Liễu Mi, Cao Thắng Nam, còn có Liễu Phi mà Hầu Tử không biết có theo đuổi được hay không. Vô số những con người đi qua cuộc đời bọn họ đều được bọn họ từng người từng người nhắc đến trong men say lâng lâng.

Cuối cùng Hầu Tử cùng Trương Tam không trụ được nữa, say đến ngã trái ngã phải. Diệp Hoan cười lớn, mỗi tay nâng một người, dịu bọn họ xuống lầu, tiếp theo hắn lại một mình lên sân thượng, rượu vẫn uống chưa đủ, một mình đối trắng ấm rượu.

Thời điểm uống được một cân hơn, Diệp Hoan rốt cục cũng say, mềm nhũn dựa vào lan can sân thượng, mê mang nhìn bầu trời đầy sao, lẩm bẩm gọi tên Kiều Mộc, nước mắt lặng lẽ chảy xuống rồi ngủ thiếp đi.

.....

Ánh mặt trời buổi sáng đánh thức Diệp Hoan, Diệp Hoan ngáp dài mở mắt ra, phát hiện mình vẫn nằm ở trên sân thượng, trên người đã ướt sũng sương đêm, xem ra chính mình ngáy o o trên này suốt một đêm

Đau đầu sau khi say rượu là một việc cực kì thống khổ, giống như có vô số chày gỗ đang mạnh mẽ gõ vào trong óc, Diệp Hoan nâng đầu không kìm lòng được rên lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Á á á a a....!

Dưới lầu tựa hồ có một đám người đồng loạt phát ra tiếng kêu lo lắng, âm thanh rất lớn, rất hỗn loạn.

Một đám người?

Diệp Hoan hơi ngẩn người, thò đầu ra nhìn xuống phía dưới.

Căn hộ mới mua không phải loại hình kiến trúc cao tầng có thang máy, tất cả chỉ có cầu thang bộ, Trương Tam có bệnh sợ độ cao, chết sống không đồng ý mua nhà cao tầng, Diệp Hoan không thể làm gì khác hơn là thuận theo hắn, mà Diệp Hoan ngủ cả đêm trên sân thượng, chính là tầng mái, giờ phút này ở sân nhỏ dưới lầu vang lên tiếng người huýt sáo, một đám đầu người đen kịt, người người đều ngẩng đầu nhìn chăm chăm mái nhà, hoặc lo lắng hoặc xem náo nhiệt

Diệp Hoan nhìn chung quanh trái phải nửa ngày mới phát hiện

Mẹ nó! Hóa ra đám người kia là đang nhìn hần!

Ông đây vừa mới tỉnh ngủ, có cái gì đẹp mắt mà nhìn?

Còn chưa kịp nghi ngờ, cánh cửa dẫn lên sân thượng vang lên một tiếng loảng xoảng, bị phá mở. Một thanh niên trẻ tuổi mặc cảnh phục mang vẻ mặt căng thẳng nhìn hần, cẩn trọng bước từng bước nhỏ về phía hần.

...

Diệp Hoan kinh ngạc lại ngoái nhìn đám người dưới lầu, một đám cứu hộ đang lặng lẽ chuẩn bị một túi khí thật lớn...

Ngây ngốc nửa ngày, Diệp Hoan lúc này dần dần cảm thấy thú vị.

Đám gia hỏa này sẽ không phải cho rằng lão tử đứng ở chỗ này là muốn tự sát chứ?

Trò đùa này cũng quá lớn rồi! Tên nào báo động thế?

Đột nhiên đầu óc Diệp Hoan choáng váng, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, Diệp Hoan còn chưa kịp mở lời thì vị cảnh sát trẻ tuổi vừa mới xông lên sân thượng kia đã mở miệng.

“Vị tiên sinh này, tiên sinh! Hãy nghe lời nói xuất phát từ đáy lòng của tôi, đời người không có gì không vượt qua được. Sông có khúc, người có lúc, ai trong đời cũng sẽ có lúc gặp phải nghịch cảnh, chẳng ai thuận buồm xuôi gió cả đời. Khê cần rằng chịu đựng một chút thì mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Hà tất nghĩ quẩn như vậy?”

Diệp Hoan muốn cười, nhưng càng muốn khóc hơn...

Chỉ là ngủ một giấc trên sân thượng mà thôi, làm sao tỉnh lại đã đi tới tình cảnh này? Lão tử sống rất có tư có vị, vương bát đần mới muốn tự sát...

Nhưng vào lúc này hần có thể làm thế nào?

Người ta thận trọng tiếp cận hần như thế, xuất phát từ tâm can đến khuyên giải hần như thế, nếu như hần nói kỳ thực hần căn bản không có ý định tự sát, một phen biểu hiện của người ta chẳng phải là lãng phí sao? Dưới lầu nhiều người đang nhìn như thế, chính mình chẳng phải sẽ trở thành một trò cười sinh động à?

Diệp Hoan thật sự muốn khóc rồi...

“Vị tiên sinh này, chúng ta nói chuyện được chứ? Tiên sinh, tên anh là gì?”

“... Tên thì miễn đi, tôi họ Diệp.” Diệp Hoan vẻ mặt có chút dờ dẩn.

“Gần đây có việc gì không thuận lợi sao?” Cảnh sát trẻ rất hồi hộp, xem ra chưa có nhiều kinh nghiệm xử lý tình huống này.

Diệp Hoan nhìn đoàn người vây xem dưới lầu, lại nhìn cái túi hơi căng phồng đã bơm xong khí, hần liếm liếm khoé miệng, cảm giác trong miệng có chút vị đắng.

“Em thất tình rồi.”

201. Chương 202: Nhảy Lầu

Thất tình thật sự là một lý do nhảy lầu tự sát chính đáng, dù là ai đều không thể phản bác, không cách nào cười nhạo. Hơn nữa đa số thanh thiếu niên thời nay đều lấy danh nghĩa này để che đậy tính cách mẫn cảm và yếu đuối của bản thân. Hàng năm truyền hình đều có vài tác phẩm Thánh Tình vì tình mà chết, xúc động lòng người.

Cảnh sát trẻ vừa nghe Diệp Hoan thất tình, nhất thời trên mặt lộ vẻ đồng tình tiếc hận, giọng nói cũng càng nhỏ hơn.

“Người xưa có câu ‘rừng núi nơi nào không cỏ thơm’ ”

Câu khuyên nhủ này đã cũ rích rồi, hầu như đám người thất tình nào cũng từng xài qua, cơ hồ vị cảnh sát này không cần suy nghĩ đã phọt ra khỏi miệng.

“Động nào đi! Đổi câu nào mới mẻ chút xem nào!” Diệp Hoan ngoài miệng ậm ừ, trong lòng lại đang yên lặng gào khóc.

Mẹ nó, chẳng qua anh đây chỉ uống chút rượu rồi đánh một giấc trên sân thượng, có quan hệ gì với tự sát chứ? Bây giờ làm sao đây? Dưới lầu vô số quần chúng vây xem nhìn Diệp Hoan, có tiếc hận, có lo lắng, đương nhiên cũng có ánh mắt háo hức xem náo nhiệt. Trên sân thượng cũng lục tục kéo lên không ít người, có cảnh sát và nhân viên cứu hộ, thậm chí còn có phóng viên vác camera...

Anh đây nổi danh rồi...

Đây là ý nghĩ vừa loé qua óc Diệp Hoan.

Lúc này viền mắt Diệp Hoan rơm rớm nước mắt, hẳn là bị ép đến cuống lên rồi.

“Diệp tiên sinh này, tuy rằng tôi không biết giữa ngài và người yêu đến cùng phát sinh chuyện gì, nhưng chết không phải biện pháp giải quyết vấn đề, cùng nhau tháo gỡ mới là con đường duy nhất để tình cảm được lâu bền.”

Cảnh sát trẻ tận tình khuyên nhủ.

“Tôi...” Diệp Hoan hơi mở miệng, muốn nói với y là kỳ thực chính mình cũng không phải tự sát, chỉ là ngủ một giấc trên sân thượng mà thôi nhưng khi nhìn đến đoàn người tụ tập trên sân thượng càng lúc càng đông, mọi người đứng cách hắn hai mươi mét, lao nhao khuyên can hắn đừng coi thường mạng sống bản thân, Diệp Hoan không kìm lòng được run lên mấy lần.

Vào lúc này nếu như nói thật với bọn họ, e rằng sẽ bị lòng căm phẫn của đoàn người đẩy xuống lầu mất? Nếu không đoán chừng sẽ xúm vào đập hắn một trận.

Diệp Hoan ngửa mặt thở dài một hơi.

Làm sao bây giờ?

Thôi bỏ đi, không tự sát cũng phải tự sát, bao con mắt đang nhìn chăm chăm như vậy, lầu này không nhảy không được rồi...

“Tôi, tôi... chia tay với người yêu rồi.” Diệp Hoan dựa vào một bên lan can sân thượng, che mặt khóc thút thít.

Cảnh sát trẻ hai mắt sáng ngời, thịt ngon đến rồi!

Cảnh sát trẻ sợ nhất chính là loại người hỏi cái gì đều không chịu nói, trong đầu chỉ ôm một chữ chết, chỉ cần Diệp Hoan chịu mở miệng nghĩa là còn có khả năng khuyên nhủ được, chính mình cũng xem như là tích một hồi âm đức.

“Ồ? Chia tay? Tại sao chia tay? Nguyên nhân bởi vì kinh tế sao? Hay vẫn là nguyên nhân tình cảm? Hoặc là người nhà không đồng ý?” Trong đầu cảnh sát trẻ lại đầu bắt đầu phân tích hàng loạt lý do khuyên bảo.

“Cô ấy, cô ấy chê tôi không phải hội viên của QQ. Còn có, đẳng cấp thấp hơn cô ấy” Diệp Hoan miệng chồm càng ngày càng khô rồi.

Cảnh sát trẻ: “...”

Mọi người vây xem cũng đều ngoác mồm, trợn mắt: “... ..”

Giời ạ, đây là cái lý do gì chứ?

“Các vị khán giả buổi sáng thân mến! Phóng viên của đài chúng tôi vừa gửi đến tin tức từ một tiểu khu chưa xác định được. Sáng sớm hôm nay, một thanh niên trẻ tuổi họ Diệp đứng ở trên sân thượng tiểu khu, vẻ mặt rất đau khổ, thỉnh thoảng còn bồi hồi đứng bên lan can sân thượng. Người qua đường phát hiện tình huống không đúng, lập tức gọi điện thoại báo động, đồng thời liên hệ với đài truyền hình. Phóng viên

của đài chúng tôi lập tức chạy tới hiện trường, dùng camera trung thực nhất ghi lại hành động coi thường mạng sống của người thanh niên này. Hi vọng từ việc này sẽ gợi cho chúng ta suy nghĩ về sinh mệnh của chính mình, giá trị quan của giới trẻ ngày nay đã thay đổi như thế nào? Nên làm gì để giúp đỡ thanh thiếu niên đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống....”

Trên màn ảnh là Diệp Hoan ngồi khóc trên rào chắn lan can, vẻ mặt điên cuồng cùng đường mặt lộ, xua xua tay về phía camera.

“Đừng chụp! Đừng chụp! Nhảy lầu có cái gì tốt đẹp mà chụp? Muốn chụp thì đi tìm mấy chuyện vui vẻ của nhân dân quần chúng mà chụp, đừng ở nơi này chụp loạn!”

“Đám người xem náo nhiệt phía dưới kia! Giục cái gì mà giục! Lão tử lúc nào nhảy liên quan quái gì đến các người? Cút ngay! Cẩn thận cả tảng thịt bắn tung tóe lên người các người bây giờ!”

“Cái tên mặc áo khoác trắng kia, cút xa một chút! Lão tử không quên góp nội tạng!”

“... ..”

Cao Thắng Nam đang ngồi ở nhà ăn sáng, lơ đãng quét mắt qua TV xem tin tức buổi sáng, tiếp theo đôi mắt xinh đẹp bỗng nhiên trợn to, cả người giống như vừa bị sét đánh, hoàn toàn đại ra.

Cùng lúc đó tại kinh thành, Chu Mị, Liễu Mi, Hà Bình cùng mọi người của đại đội đặc chủng Lam Kiếm đang hút thuốc trong phòng làm việc, bao gồm người quen hay không quen đều thấy được một màn vừa rồi trên TV.

...

Trong khói thuốc lượn lờ, nụ cười trên khóe miệng Hà Bình càng ngày càng sâu.

“Thú vị đó, hiếm thấy người nào muốn tự sát trước khi chết vẫn hoạt bát nhảy loạn như thế.”

Không trâu bắt chó đi cày là cái tư vị gì? Diệp Hoan cuối cùng cũng coi như ném trái rồi, không thoải mái chút nào.

Trên sân thượng và dưới lầu càng ngày càng nhiều người vây xem và khuyên nhủ, Diệp Hoan dần dần hoảng sợ khi phát hiện sự tình càng náo càng lớn, có trời đất chứng giám, hẳn thật sự chỉ là ngủ trên sân thượng mà thôi, thế giới tốt đẹp dường nào... Mẹ nó, ai không có chuyện gì lại đi nhảy lầu chứ?

Dưới lầu người người tấp nập, dường như đang cử hành hoạt động gì long trọng lắm vậy, tất cả mọi người cùng ngược đầu, tha thiết mong chờ mà nhìn hẳn, kích động chờ mong thời khắc hẳn kiên quyết thả người nhảy xuống.

Nếu không phải bởi vì chỉ có một cái mạng, Diệp Hoan thật không nỡ để cho mọi người thất vọng, ánh mắt của mọi người thật làm cho hẳn không cách nào cự tuyệt...

“Diệp tiên sinh, lời tốt lời xấu tôi đều đã nói hết, lựa chọn thế nào là ở ngài. Ngài đi vài bước về phía tôi được không? Đừng đứng bên rào chắn nữa, rất nguy hiểm, nếu như ngài không ngại thì để tôi đi vài bước về phía ngài nhé, ngài thấy vậy được không?” Cảnh sát trẻ mồm miệng khô khốc, hẳn đã khuyên nhủ nửa giờ rồi.

Diệp Hoan: “... ..”

Cuối cùng cũng có bậc thang để leo xuống, Diệp Hoan giả bộ ồm ờ do do dự dự một hồi rồi quay đầu lại liên nói bị cấm động bởi thành ý của cảnh sát trẻ, quyết định sẽ không coi thường mạng sống bản thân, đồng thời tràn đầy hi vọng với cuộc sống tương lai, mơ mộng sẽ dùng đôi tay của mình tạo nên một ngày mai tốt đẹp...

Vỡ hài kịch đã hạ màn một cách hoàn mỹ

Chủ ý đã quyết, khóe miệng Diệp Hoan mới vừa hé ra một nụ cười nhẹ nhõm, chuẩn bị cất bước đi về hướng cảnh sát trẻ, chợt nghe một tiếng thét thảm thiết, tiếng kêu như vạn quân lời đình, chấn động đến mức suýt chút nữa khiến Diệp Hoan thật sự lộn đầu từ sân thượng xuống đất.

“Diệp Hoan, anh... Anh vì cái gì lại ngốc như vậy?”

Định thần nhìn lại, Diệp Hoan nhìn thấy Cao Thắng Nam ăn mặc một thân cảnh phục, đầu tóc rối bởi xuất hiện trên sân thượng, trên khuôn mặt mỹ lệ xinh đẹp làm rung động lòng người tràn đầy nước mắt, đang đau lòng đứt ruột mà nhìn hẩn, trong mắt có biết bao thương tiếc và lo lắng, thật khiến lòng người nát tan.

Diệp Hoan ngẩn người, ngây ngốc nhìn cô chốc lát, sau đó thu hồi lại bước chân, mặt mày méo xẹo

Tốt rồi, tình huống càng lúc càng phức tạp rồi, thời điểm này mà diễn quấy ‘quay về nẻo chính’ có vẻ không ổn... hay là cứ tiếp tục tự sát đi.

Còn không đợi Diệp Hoan nói chuyện, trên sân thượng lại lục tục xuất hiện thêm vài bóng người quen thuộc, Liễu Mi, Chu Mị đang thở hổn hển, theo sau là gương mặt lạnh lùng của Hà Bình.

“Diệp Hoan, anh có chuyện gì nghĩ không ra đến nỗi phải nhảy lầu?” Liễu Mi lệ rơi đầy mặt mà hỏi.

Cảnh sát trẻ ở một bên hảo tâm cho biết: “Hắn nói hắn thất tình rồi.”

Liễu Mi, Chu Mị, Cao Thắng Nam, ba cô gái sưng ra rồi trằm miệng một lời nói: “Thất tình rồi, anh còn có em mà!”

Vừa dứt lời, ba cô gái ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt không chịu thua ai, không khí như có một loại âm thanh của dao kiếm đang va chạm leng keng, bầu không khí rất ngưng trọng.

Diệp Hoan che mặt ai thán, lần này náo nhiệt hơn rồi. Hắn vốn không muốn chọc rách cái màng giấy ngăn cách giữa hắn và Cao Thắng Nam, hiện tại một lần xé thẳng ba tấm...

Vừa rồi Diệp Hoan không hề có ý định tự sát, hiện tại thật sự có một loại kích động muốn nhảy lầu, loại kích động này rất mãnh liệt.

“Các cô đều nghiêm túc một chút đi, tôi đang dự định nhảy lầu, đừng ở đây ồn ào cản trở!” Diệp Hoan bắt mắt, phát tay với ba cô gái, giống như đang đuổi ruồi bọ.

Đội trưởng Hà Bình không biết lúc nào đã lặng lẽ đến gần hiện trường, vẫn bình thản nhìn hẩn.

Diệp Hoan không kìm lòng được chăm chú nhìn Hà Bình, trong mắt lộ vẻ đáng thương cầu cứu.

Nhìn thấy ánh mắt cầu cứu nhờ giúp đỡ của Diệp Hoan, Hà Bình âm thầm vui vẻ.

“Đội trưởng, thật trùng hợp nhỉ? Lại gặp anh ở chỗ này.” Diệp Hoan cười khan một tiếng.

Hà Bình nhàn nhạt gật đầu đáp lại: “Ừm.”

“Tôi đang định nhảy lầu ở chỗ này...”

“Ừm, tôi chờ đây, nếu mà cậu không chết, cậu theo tôi đi tòa án quân sự một chuyến.”

Sắc mặt Diệp Hoan càng khó coi hơn: “Anh đừng làm tôi sợ, tôi nhảy thật đó.”

“Nhảy đi, nhìn chuẩn rồi hẵng nhảy. Vừa nãy lúc tôi đến có quan sát rồi, cái túi hơi an toàn đặt phía dưới kia đặt không chuẩn, bị lệch hai mét so với vị trí hiện tại của cậu. Nếu như cậu từ chỗ đang đứng này mà nhảy xuống phía dưới, tuyệt đối sẽ nát thành một cái bánh thịt.” Hà Bình bình chân như vại nói.

Diệp Hoan mí mắt giật giật, lập tức quay đầu nhìn xuống dưới lầu, nhìn xong không khỏi làm hẩn nổi trận lôi đình, cái túi hơi kia quả nhiên không đặt đúng vị trí...

Diệp Hoan gầm thét: “Này, phía dưới kia! Biết cứu người không hả? Túi hơi đặt sai chỗ rồi, đàn độn! Các người định xem mạng người như cỏ rác sao? Giời ạ, muốn hại chết tôi à? Xảy ra án mạng mấy người chịu trách nhiệm nổi không? Còn đàn mặt ra đây làm gì? Dịch lại đây một chút mau lên! Sang trái một chút nữa, ừm, đúng, để ở chỗ đó đừng nhúc nhích... Đúng rồi, khí hơi đầy đủ chưa?”

Nhóm đội viên cứu hộ dưới lầu ghen một bụng tức giận, tên gia hỏa này rốt cuộc là tự sát hay định chơi trò nhảy cầu?

Ba người Chu Mị đều không ngốc, có thể nói là ba cô gái cực kỳ thông minh, sau một hồi ngây ngốc, rốt cục phát hiện có gì kỳ lạ.

Theo như tính tình của Diệp Hoan, tên đàn ông này không thể nào có khả năng tự sát được, làm gì có ai muốn chết lại đi tiếc mạng, tiếc đến trình độ như thế này?

“Thằng khốn! Dám lừa gạt tôi hả?”

Cao Thắng Nam là người đầu tiên nhin không được, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hấn, trong con người xinh đẹp bùng nổ lửa tức giận.

“Ai nói tôi lừa cô? Tôi thật sự dự định nhảy lầu.” Diệp Hoan trợn mắt nói.

“Anh nhảy đi, anh nhảy xuống dưới cho tôi nhìn một lần!”

“Đừng ép tôi a, tôi nhảy thật đó...”

...

Lúc hai người tranh chấp, Liễu Mi ở một bên không kiên nhẫn được nữa, cô cũng bị Diệp Hoan làm cho tức giận đến sắp nội thương rồi: “Lăng nhà lăng nhăng, tôi giúp anh một tay!”

Liễu Mi hiển nhiên cũng không phải là đại gia khuê tú dịu dàng, quyết đoán cởi giày cao gót đang đi trên chân, cầm lên nếp bốp vào trán Diệp Hoan.

Diệp Hoan bị tập kích bất ngờ, không kịp chuẩn bị, bị giày đập ngay chính giữa trán, hai chân lảo đảo, thật sự lộn cổ xuống lầu.

Tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết vang vọng giữa không trung...

Phịch!

Một tiếng rơi nặng nề, Diệp Hoan không sai không lệch rơi lên túi hơi an toàn đã chuẩn bị từ trước.

Diệp Hoan cảm thấy như bị một cái búa thật lớn đập mạnh vào ngực, suýt chút nữa tắt thở tại chỗ, xương cốt cả người hứng chịu lực xung kên ken kết, đau đến Diệp Hoan liên tục hét thảm lên.

Oan, quá oan, tôi tìm ai để bắt đền đây?

Đây là ý nghĩ duy nhất của Diệp Hoan tại giờ khắc này.

Sau khi được đội viên cứu hộ khiêng xuống khỏi túi hơi an toàn, ba người Chu Mị và Hà Bình đều đã chạy xuống lầu.

Trên mặt ba cô gái đều hồng hồng, ngoại trừ buồn bực, phảng phất còn có một chút ý vị ngượng ngùng... tóm lại rất phức tạp, Diệp Hoan nhìn không hiểu.

“Diệp Hoan, anh không sao chứ?” Chu Mị đỏ mặt hỏi.

Tuy rằng rất tức giận nhưng cô lại không tự chủ được mở miệng quan tâm hấn, vừa nãy dưới tình thế cấp bách nói ra ý nghĩ chân thật nhất trong nội tâm, cho tới bây giờ cô vẫn còn mắc cỡ đỏ hồng hai gò má.

“Tôi không xong rồi, sắp chết rồi. . .” Diệp Hoan nhắm hai mắt hừ hừ, vẻ mặt rất thống khổ, lúc này không phải là giả bộ nữa. Dù là ai nhảy từ tầng cao xuống, dù cho phía dưới có túi hơi an toàn đón tiếp, mùi vị đó vẫn cứ rất khó chịu.

Mới sáng sớm vẫn chưa trêu chọc ai, làm sao lại náo loạn ra nông nỗi này?

Một phóng viên chạy đến, đem micro để trước miệng Diệp Hoan, nói: “Vị tiên sinh này, bây giờ ngài có cảm tưởng gì? Xin hỏi tại sao ngài phải nhảy lầu?”

Diệp Hoan được nhắc trên băng ca, nỗ lực bày ra dáng vẻ ngôi sao, rụt rè mà cao quý hướng về camera liên tục phát tay: “Chuyện cá nhân, không tiện trả lời. Cảm tưởng à... có chút phức tạp, tỷ như tốt nhất đừng uống rượu trên sân thượng, càng đừng ngủ trên sân thượng, hậu quả rất nghiêm trọng!”

“Vị tiên sinh này, cảm phiền đừng nhúc nhích được không? Không ngại để tôi chụp ngài một tấm hình chứ?”

Diệp Hoan bỗng cảm thấy phấn chấn, cổ chống người lên, nhướn mặt về màn ảnh, lộ ra khuôn mặt tươi cười mếu máo còn khó coi hơn cả khóc, sau đó còn không quên giơ hai ngón tay làm thành hình chữ V, phi thường đáng yêu.

“A!”

Đèn flash nháy lên, Diệp Hoan hự nhược nằm lại cánh cửa thương, thúc giục vị bác sĩ đang ngồi cạnh: “Nhanh, nhanh đưa tôi đi bệnh viện, tôi vẫn còn có thể cứu chữa được”

“.....”

Sau khi trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ tuyên bố Diệp Hoan không có chuyện gì, chỉ là màng xương lồng ngực hơi có vết nứt, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe rồi.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng bệnh xa hoa, Diệp Hoan há to miệng ăn quả táo, cái dáng dấp hưởng thụ kia thật làm người khác hận không thể lần nữa ném hấn từ sân thượng xuống.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, tên gia hỏa này vẫn còn mặt mũi nằm ăn táo: “Nói! Tại sao giả bộ nhảy lầu lừa gạt chúng tôi?” Cao Thắng Nam không chút khách khí nhéo lấy lỗ tai Diệp Hoan, hung hăng hỏi.

“Thu tay! Đừng nói lung tung chứ, ai làm bộ nhảy lầu? Có tới hàng ngàn hàng vạn người nhìn thấy, tôi thực sự nhảy từ trên lầu xuống, điều này có thể gọi là làm bộ sao?”

“Còn nguy hiểm! Bốc phét một câu chuyện thất tình để lừa gạt cảnh sát, anh biết loại hành vi này mang tính chất gì không?”

“Mau dừng tay! Nếu không tôi lại lần nữa nhảy lầu chết cho cô xem.”

Khuôn mặt hung tợn nhưng xinh đẹp của Cao Thắng Nam bỗng nhiên xẹt qua một tia giảo hoạt: “Nhiều loạn trị an xã hội, nhẹ cũng phải tạm giam nửa tháng. Hiện tại cho anh cơ hội lấy công chuộc tội, giúp tôi phá vụ án Lương Chúc, chuyện này tôi liền không truy cứu nữa, thế nào?”

“Tôi vẫn cảm thấy tạm giam mười lăm ngày còn tốt hơn.” Diệp Hoan không chút nghĩ ngợi từ chối!

202. Chương 203: Mượn Người

Sau khi kiểm tra xong, Diệp Hoan ngay lập tức bị Cao Thắng Nam xách ra khỏi bệnh viện.

Chu Mị và Liễu Mi giận quá, mỗi người đập hấn một cú thật mạnh rồi mới vội vàng đi làm.

Diệp Hoan vốn định nhân cơ hội này làm bộ như bị bệnh vài ngày để trốn trong bệnh viện, không phải chịu việc huấn luyện có cường độ ngày càng cao, nhưng kết quả kiểm tra cho thấy Diệp Hoan hấn khỏe mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Theo như số liệu kiểm tra cơ năng sinh lý của Diệp Hoan thì chỉ cần hấn không đi nhảy lầu tự tử thì người bình thường còn không sống thọ bằng hấn, vì vậy nên hấn đương nhiên không còn lý do nào để ở lại bệnh viện.

Hà Bình liếc mắt nhìn hấn, Diệp Hoan liền cảm thấy lạnh người, hấn biết rõ việc hấn gây ra hôm nay rất có thể sẽ bị binh sĩ phụ trách trật tự quân khu tới gõ đầu. Nếu như không bị bắt ngồi tù một tháng thì cũng bị Hà Bình kêu tới bãi tập một mình, miễn phí dạy hấn một khóa chiến đấu. Nói là chiến đấu nhưng thực tế là Hà Bình đơn phương đánh đập hấn, cuối cùng hấn còn phải lết về kí túc xá, dưỡng bệnh từ một tuần đến nửa tháng tùy theo vết thương...

Cho dù kết quả thế nào thì đó cũng là quãng thời gian khó khăn.

Lúc Diệp Hoan xuất viện thì hai tay cứ nắm chặt cánh cửa, kêu trời gọi đất nói không muốn xuất viện, nói hấn bị bệnh hiểm nghèo, phải ở lại cho bác sĩ quan sát thêm, cuối cùng bị Cao Thắng Nam và Hà Bình hợp lực kéo ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện, Cao Thắng Nam cười nói: “Không muốn đi tới quân doanh cũng được, anh đi phá án với em thế chẳng phải là xong rồi sao?”

“Phá án tôi cũng không muốn đi! Tôi là quân nhân, không có tiếng nói chung với cảnh sát các cô!”

Cao Thắng Nam không để ý đến hắn, quay người chào Hà Bình, nghiêm nghị nói: “Đồng chí đội trưởng, không biết có thể cho tôi mượn tạm người của anh để giúp đỡ phía cảnh sát chúng tôi điều tra vụ án đặc biệt sau đó mới trở về đơn vị không?” Hà Bình nhìn vào mắt Cao Thắng Nam, trong mắt hiện ra vẻ thấu hiểu.

Nhìn thấy dáng vẻ Cao Thắng Nam cười nói với Diệp Hoan và cách cô nhìn hắn, quan hệ của hai người nhất định không bình thường. Không chỉ cô, mà cả hai người phụ nữ còn lại chắc chắn cũng có tình cảm với Diệp Hoan. Tên nhóc này khi huấn luyện thì không lúc nào làm được chuyện, nhưng xem ra rất quen thuộc với phụ nữ, thế nhưng cũng có một chuyện rất lạ, đó là tại sao tên này từ khi vào quân doanh tới nay lúc nào trong mắt cũng loáng thoáng vẻ đau thương? Có nhiều cô gái tốt như vậy xung quanh, đáng lẽ hắn cho dù có ngủ cũng phải cười mới đúng.

Diệp Hoan lập tức cảm thấy lo sợ, so với việc giúp đỡ Cao Thắng Nam phá án, hắn thà trở về quân doanh rồi bị Hà Bình đánh đập.

Hà Bình không lẽ sẽ thật sự đồng ý với cô ta chứ?

Người khác có lẽ chỉ thấy được vẻ ngoài lạnh lùng của Hà Bình nhưng Diệp Hoan biết rõ, đội trưởng của hắn thật ra là loại người trong ngoài khác nhau. Có một lần người từ công đoàn đến doanh trại diễn thuyết thăm hỏi, Diệp Hoan lúc ấy đang trộm thuốc lá trong phòng Hà Bình, không muốn bị phát hiện nên Diệp Hoan trốn dưới bàn làm việc, ai ngờ nhìn thấy Hà Bình lấy một chiếc gương soi nhỏ từ trong ngăn bàn ra, nghỉ lại mà xót thương cho tấm gương, cái gương đó bị Hà Bình cầm hơn một tiếng chỉ để chỉnh tóc, nước Cổ Long rồi keo vuốt tóc... được Hà Bình dùng loạn xạ lên tóc, cuối cùng lấy hai tấm giấy ướt, như chiến sĩ sắp ra chiến trường, lấy em trai từ trong quần ra, lòng đầy yêu thương mà vuốt hơn mười phút, cho đến khi mọi người của công đoàn đi rồi thì thứ sắp bị chà đến rách da của Hà Bình cũng không còn tác dụng gì nữa. . .

Hà Bình vĩnh viễn cũng sẽ không biết, vì sao sau khi buổi thăm hỏi kết thúc Diệp Hoan vẫn luôn dùng ánh mắt tràn đầy thân thiết như nhìn tri kỷ nhìn mình.

Trước kia khi Diệp Hoan tán gái, cũng có thói quen làm chuyện như vậy, dựa vào điểm này, hắn cảm thấy mình có thể cùng đội trưởng uống mấy chén, nếu như cả hai đã có chung sở thích vậy nhất định sẽ có nhiều thứ để nói với nhau...

Tâm trạng hiện tại của Diệp Hoan rất không ổn định, hắn không biết Hà Bình có đồng ý với Cao Thắng Nam hay không, theo như suy đoán của cá nhân hắn, Hà Bình có sức chống cự rất yếu ớt đối với phụ nữ. Quả nhiên sau khi Cao Thắng Nam nở nụ cười ngọt ngào với Hà Bình thì tên này không chút do dự nói: “Được, quân nhân hợp tác với cảnh sát cũng là truyền thống nhiều năm của bộ đội chúng tôi, cho mọi người mượn dùng Diệp Hoan cũng không có gì, dùng cho tốt, hư rồi sẽ đổi cho các vị cái mới...”

Diệp Hoan: “... ..”

Cao Thắng Nam liếc Diệp Hoan, cười nói: “Đội trưởng anh cứ yên tâm, tôi không nở xài hư anh ấy đâu. . .”

“Đội... đội trưởng, anh thật sự bán tôi đi à?” Diệp Hoan dùng ánh mắt ngập tràn đau thương nhìn Hà Bình.

Hà Bình quay đầu nhìn Diệp Hoan, nói: “Năm tháng sau, quân khu cảnh vệ và quân khu Tây Nam sẽ tiến hành diễn tập quân sự.”

“Thế thì phải cho tôi tham gia! Diễn tập quân sự nếu thiếu tôi thì sao các người có thể thắng được?” Diệp Hoan vội la lên.

Hà Bình chậm rãi nói: “Cái nhìn của chúng ta không giống nhau lắm, theo tôi thì nếu không có cậu vừa vận đội Lam Kiếm sẽ không có con sâu nào làm rầu nổi canh ngon này...”

Diệp Hoan: “... ..”

Hà Bình leo lên xe Hummer, chiếc xe thả lại một làn khói đen sau đó tiêu sái đi xa.

Diệp Hoan kinh ngạc nhìn theo bóng xe, ngồi trước cổng bệnh viện nửa ngày không nói gì.

Cao Thắng Nam cười cười ngồi kế bên hắn, cùng nhìn theo bóng xe.

“Đội trưởng của tôi đi rồi. . .” Diệp Hoan bi thương nói.

“Anh ta vứt bỏ anh rồi...” Cao Thắng Nam đồng cảm nói với Diệp Hoan, sau đó còn đổ thêm dầu vào lửa: “Xe của anh ta chạy nhanh thật, dường như sợ có chó rượt theo phía sau...”

Diệp Hoan ngẩng đầu, dùng ánh mắt thăm thiết trừng cô.

Cao Thắng Nam tranh thủ cười nịnh nọt, lắc lắc cánh tay của Diệp Hoan: “Được rồi được rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, giúp em phá án khiến anh khó xử vậy sao? Coi như giúp đỡ bạn bè không được à?”

Diệp Hoan nghĩ ngợi rồi thở dài gật đầu. Hắn không cách nào để từ chối, không thể từ chối.

Không nói tới chuyện hoang đường từng xảy ra giữa hai người họ trước kia, ít nhất thì họ đã cùng chung hoạn nạn, cô còn từng từng giúp hắn đỡ đạn, hai người thật sự có thể gọi là bạn bè sống chết.

Nếu như vậy thì cô nhờ hắn giúp, hắn sao có thể từ chối?

Cao Thắng Nam thấy hắn gật đầu đồng ý, ngay lập tức như một bé gái được kẹo vui vẻ đến nỗi nhảy dựng lên, gương mặt rực rỡ như ánh mặt trời.

“Thật tốt quá! Em biết anh sẽ không làm em thất vọng mà!”

Diệp Hoan thở dài: “Tôi thật sự không hiểu, một cảnh sát chuyên nghiệp như cô sao cứ phải tìm người nghiệp dư như tôi giúp đỡ phá án làm gì?”

Cao Thắng Nam cười nói: “Trước kia, khi còn ở Ninh Hải không phải là người nghiệp dư như anh cũng đã giúp em phá án một lần rồi còn gì? Thật ra anh không cần giúp em làm gì cả, chỉ cần anh ở bên em là được rồi, càng lâu càng tốt.”

“Tôi ở bên cô thì làm được cái gì?”

“Thì có thể cho em linh cảm để phá án, tóm lại, anh cứ coi mình là vật tượng trưng đi, có anh ở bên, em nhất định sẽ được ngôi sao may mắn chiếu sáng, phá được án và bắt giam được hung thủ!”

Diệp Hoan buồn bực nói: “Sao cô không nói tôi là Kungfu Panda đi? Vừa có thể ngấm vừa có thể đánh.”

Cao Thắng Nam nghĩ ngợi chốc lát rồi do dự nói: “Không được đâu, nếu nói như vậy, khác gì nói cha anh là vịt, vậy không được lễ phép lắm. . .”

~~Xa cách mấy tháng, Diệp Hoan một lần nữa ngồi lên xe cảnh sát.

Lần này Cao Thắng Nam rất tốt tính, trên đường cô cũng không kéo còi cảnh sát, khiến cho Diệp Hoan cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, ít nhất thì giờ hắn cũng không cảm thấy mình như một tử tù sắp được áp giải ra pháp trường, bị mọi người nhìn chăm chú.

“Phá án bình thường có trình tự như thế nào?” Diệp Hoan ngồi ở trong xe hỏi Cao Thắng Nam.

Cao Thắng Nam nắm tay lái, mắt vẫn nhìn về phía trước, nói: “Thứ tự làm việc đều như nhau, chỉ đơn giản là thăm dò hiện trường, tìm kiếm dấu vết, vân tay, phân tích báo cáo pháp y, điều tra quan hệ của nạn nhân với mọi người xung quanh, kiểm tra các camera giám sát,... sau đó tìm kiếm động cơ gây án của các hung thủ, từng bước loại bỏ các nghi phạm ra khỏi vòng tình nghi...”

Cao Thắng Nam quay đầu lại nhìn Diệp Hoan nói: “Anh đáng lẽ nên biết những thứ này chứ? Bây giờ có nhiều bộ phim truyền hình truy bắt tội phạm đang rất nổi tiếng mà?”

Diệp Hoan nhún vai nói: “Tôi không biết mấy thứ này, khi không lại coi mấy thứ đó làm gì?”

Từ lúc tôi nhìn lên bạn nữ tắm hồi cấp hai, cho tới bây giờ thì cũng chỉ có án xử lý tôi chứ chẳng có việc tôi xử lý án bao giờ.”

Cao Thắng Nam liếc nhìn Diệp Hoan, nói: “Em từ lâu đã biết anh là lưu manh!”

“Ai, Cảnh sát Cao à, người khác nói tôi như vậy thì tôi không có ý kiến, trên đời này chỉ có mình cô là người duy nhất không thể nói tôi như vậy, giữa hai chúng ta không biết ai mới là lưu manh đâu...”

Kết....!

Cao Thắng Nam đập phanh thật mạnh, sau đó giận dữ quay đầu lại trừng hấn, gương mặt đỏ như cua bị nướng chín, hình như còn có khói xanh thoát ra...

“Diệp Hoan, anh mà còn dám nói về chuyện này nữa thì anh tin rằng bà đây đâm xe cho hai người chúng ta cùng nhau chết chung hay không?” Cao Thắng Nam nói ra những lời này từ trong kẽ răng.

“Tôi biết sai rồi...” Diệp Hoan ngay lập tức cúp mắt xuống.

“Về sau anh không được nói chuyện này nữa! Chuyện đó thật ra không có xảy ra, anh biết không?” Cao Thắng Nam hung dữ uy hiếp Diệp Hoan.

Diệp Hoan thở dài trong lòng.

Trước kia chỉ nghe được câu đàn ông ăn xong lau miệng không trả tiền, không nghĩ tới cũng có người phụ nữ như thế này, quả thật đã được mở rộng kiến thức rồi, coi như là Trần Thế Mỹ phiên bản nữ.

Phá án là một công việc cần tiêu chuẩn kỹ thuật rất cao, việc này và việc tham gia quân ngũ ở quân doanh khác nhau rất nhiều, việc phá án quan trọng nhất là chỉ số thông minh, đều dựa vào việc phân tích logic và suy luận, cơ hội để chém chém giết giết không có nhiều lắm.

Ít nhất Diệp Hoan không cảm thấy rằng bản thân mình có thiên phú ở lĩnh vực này, chỉ số thông minh của hấn chỉ khoảng một phần hai của Einstein, cho nên Einstein có thể thuyết minh ra thuyết tương đối, mà hấn cũng chỉ có khả năng tính đúng tiền khi đi ra tiệm tạp hóa mua nước tương...

Cao Thắng Nam nhất định sẽ hối hận khi tìm hấn giúp, Diệp Hoan cảm thấy rất tự tin với việc này.

Cao Thắng Nam lái xe chở Diệp Hoan đi, tâm trạng thật sự rất tốt, môi luôn nở nụ cười ngọt ngào, nữ cảnh sát lạnh lùng khiến mọi người sợ hãi trong cục cảnh sát giờ đây biến thành cô gái trẻ chìm đắm trong mối tình đầu, đẹp dễ biết bao.

Một người phụ nữ xinh đẹp nhất khi đứng trước mặt người mà họ yêu.

“Diệp Hoan, anh biết không, chỉ cần phá được vụ án này, em có thể thăng chức rồi.” Cao Thắng Nam ríu rít như một chú chim sẻ nhỏ trên suốt đoạn đường.

“Lên làm cục trưởng sao?”

Cao Thắng Nam nghiêng đầu liếc hấn, nguyền dài: “Sao có thể như vậy được? Cục trưởng dễ làm như vậy hay sao? Em chẳng qua sẽ được thăng quân hàm cảnh sát thôi, từ cảnh sát cấp ba lên cấp hai . . .”

“Còn cách chức cục trưởng bao xa?”

“Còn cách xa vạn dặm nữa, cảnh sát cấp hai giỏi lắm cũng chỉ là cấp phó khoa thôi.”

“Cố gắng lên! Cảnh sát không muốn làm Cục trưởng thì không phải cảnh sát tốt.”

“Cho nên, vì giúp em có thể thăng chức, anh nên cố gắng để giúp em phá án, nếu như em mà không được thăng chức thì anh hãy coi chừng đó.”

Thật đúng là phụ nữ, chuyện có ngang ngược đến mấy mà chui ra từ miệng họ thì nó lại biến thành một chuyện vô cùng có logic.

Cao Thắng Nam lái xe cảnh sát đưa Diệp Hoan đi khắp nơi suốt cả một buổi sáng, cũng không biết cô định phá án thế nào, buổi trưa thì tìm nơi đỗ xe, sau đó kéo tay Diệp Hoan đi ăn cơm, ăn xong lại chậm rãi đi dạo mấy cửa hàng, dạo hết cửa hàng lại đi dạo vỉa hè, rồi lại cùng Diệp Hoan đi tới Di Hòa Viên.

. . .

Diệp Hoan đi với cô, càng đi càng cảm thấy lạ, càng đi càng cảm thấy không đúng.

“Đồng chí Cao Thắng Nam xin hỏi. . . cô đang đi tìm manh mối vụ án sao?”

“Đương nhiên không phải, có cảnh sát nào đi tìm manh mối trong trung tâm mua sắm không? Có đầu óc hay không vậy?”

Cao Thắng Nam không hài lòng liếc xéo Diệp Hoan.

“VẬY LÝ DO CÔ ĐI MUA SẮM LÀ...”

“LÝ DO RẤT ĐƠN GIẢN, LÀ VÌ MUỐN ĐI MUA SẮM.”

“Hôm qua nhà tôi có hai người sao Hỏa đến thăm, tôi phải về nói chuyện với họ một chút, không giúp cô được rồi, cô từ từ đi dạo đi.” Diệp Hoan tùy tiện một lý do rồi định nhanh chóng rút lui.

“ĐI VỀ? ANH CÓ PHẢI LÀ ĐÀN ÔNG KHÔNG VẬY? CÙNG EM ĐI DẠO PHỐ MỘT CHÚT THÔI ANH SẼ CHẾT À?”

“SẼ KHÔNG CHẾT, NHƯNG SẼ TRỞ THÀNH SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT.”

”Diệp Hoan, em đến Bắc Kinh cũng mấy tháng rồi nhưng ngay cả một người bạn cũng không có, anh có thể ở cùng em chút không?”

Giúp em có được hạnh phúc mà những người phụ nữ nên có, để em có thể vui vẻ làm một người phụ nữ bình thường được không? Cho dù chỉ là một ngày thôi cũng được.” Mặt Cao Thắng Nam hiện lên vẻ đau thương sâu sắc.

Diệp Hoan không thể nói điều gì, có nhiều chuyện hấn thật sự không dám đối mặt, nhưng trốn tránh thế này không có nghĩa là sẽ ngăn chặn được chuyện gì xảy ra, tưởng rằng đã điều vùi đầu vào cát là có thể tránh được mưa bão đầy trời hay sao?

Nhưng mà, hấn nên làm gì bây giờ? Nếu như có thể dùng dũng khí để đối mặt thì phải lựa chọn hoặc là tiếp nhận và cự tuyệt. Nếu như là tiếp nhận, như vậy là có lỗi với Kiều Mộc, nếu như cự tuyệt, vậy sẽ làm họ đau lòng.

“ĐƯỢC RỒI, TÔI DẠO PHỐ VỚI CÔ.” Diệp Hoan cho Cao Thắng Nam một nụ cười nhẹ nhõm.

Cao Thắng Nam cũng cười, nhưng lại thất vọng, lời cô muốn nghe, không phải là lời này.

Những ngày nay, Cao Thắng Nam thường nghĩ đến Diệp Hoan, nghĩ đến duyên phận khó mà có được giữa hai người, nghĩ đến chuyện hoang đường xảy ra giữa hai người, trong đầu óc thường xuất hiện hình ảnh của một ác ma nho nhỏ, hét lên với cô rằng: Kiều Mộc đi rồi, kẻ thù mạnh nhất đã không còn ở đây, bây giờ không tấn công tòa thành này thì còn đợi đến khi nào...

Mỗi lần suy nghĩ này xuất hiện trong đầu liền bị Cao Thắng Nam nhanh chóng bỏ qua, nhưng người cũng toát mồ hôi lạnh.

Trong tình yêu chỉ có lợi ích của bản thân, nhưng Cao Thắng Nam không muốn thừa nước đục thả câu, cô biết rõ, tình cảm giữa Diệp Hoan và Kiều Mộc sâu đậm cỡ nào, cô không muốn làm người tình trong bóng tối, cô chỉ có thể yên lặng chờ đợi Diệp Hoan chủ động đến.

Cao Thắng Nam cô xuất thân quân nhân, gia thế cao sang, duyên dáng yêu kiều, là hạc trong bầy gà, cô có kiêu ngạo của bản thân mình.

“ĐI THÔI, TÔI BÂY GIỜ KHÔNG MUỐN DẠO PHỐ NỮA, CHÚNG TA NHANH CHÓNG ĐI TỚI CHỢ HOA TÌM MẠNH MỚI.”

Cao Thắng Nam nở nụ cười ngọt ngào với Diệp Hoan.

“TÔI VỪA ĐỒNG Ý ĐI DẠO VỚI CÔ, CÔ LẠI NÓI KHÔNG MUỐN ĐI DẠO NỮA, SAO TÔI CẢM THẤY CÔ ĐANG CỐ GẮNG LÀM NGƯỢC LẠI LỜI TÔI VẬY?”

Cao Thắng Nam nhìn Diệp Hoan với ánh mắt đầy phức tạp: “Diệp Hoan, anh thật sự không hiểu phụ nữ chút nào.”

Di Hòa Viên: lâm viên cổ điển nổi tiếng Trung Quốc, ở phía Tây ngoại ô Bắc Kinh. Nó nguyên là vườn hoa và hành cung của vua chúa nhà Thanh. Năm 1750 vua Càn Long cho khởi công xây dựng Thanh Y viên ở đây. Năm 1860 bị liên quân Anh Pháp thiêu huỷ. Trước khi Quang Tự lên chấp chính, Từ Hi đã dùng kinh phí hải quân rất lớn để tu sửa lại, năm 1888 đổi tên như ngày nay. Năm 1900 liên quân 8 nước xâm lược Bắc Kinh và đã tàn phá Di Hoà Viên, năm 1903 tiến hành trùng tu. Di Hoà Viên do Vạn Thọ Sơn, Hồ Côn Minh hợp thành, diện tích khoảng 4350 mẫu Trung Quốc, mặt nước chiếm khoảng 3/4 diện tích khu vườn. Hiện nay là một thắng cảnh du lịch nổi tiếng.

203. Chương 204: Nhiệm Vụ Mới

Diệp Hoan thật sự không hiểu được phụ nữ, bắt đầu từ khi hấn mất đi lần đầu bởi một cánh hoa bay phấp phới trong gió cho tới mấy năm nay, tuy luôn thiếu tiền nhưng có một chuyện lạ đó là dù hấn có tiền hay không thì xung quanh vẫn không thiếu người.

Nhưng hấn không thể không thừa nhận, hấn thật sự không hiểu.

Hấn không hiểu phụ nữ nhân tại sao khi đang cười lại khóc, tại sao rõ ràng yêu ghi tâm khắc cốt nhưng khi gặp mặt lại đối xử như kẻ thù, phụ nữ thật quá phức tạp, tựa như một quyển vô tự thiên thư.

Diệp Hoan không biết, rằng lời Cao Thắng Nam thật ra mong muốn thật sự của cô, cô chỉ hi vọng hấn có thể thứ cô, cô rất đơn giản, chỉ cần đồng ý, nhìn qua đã có thể hiểu, cô vĩnh viễn sẽ không giữ lại điều gì với Diệp Hoan.

Diệp Hoan sờ mũi đối chủ đề: “May là đi phá án không cần phải hiểu phụ nữ...”

Cao Thắng Nam hết lần này tới lần khác phải thở dài, người này đúng là đầu gỗ mà, chuyện nhìn mặt đoán ý này hấn mãi mãi cũng không học được.

Thật ra Cao Thắng Nam cũng không hiểu Diệp Hoan, Diệp Hoan hấn không phải là đầu gỗ, hấn chẳng qua là giả làm một tên đầu gỗ.

Đàn ông không hiểu phụ nữ, phụ nữ cũng không hiểu đàn ông, mà cũng bởi vì sự không hiểu này giữa nam với nữ, mới tạo nên thế giới tốt đẹp này.

Phá án không cần phải hiểu phụ nữ, hiểu hung thủ là được.

Cao Thắng Nam đưa Diệp Hoan tới chợ cây cảnh nào đó, vì cây hoa lan Lương Chúc giá mấy chục triệu đó đã xuất hiện trong hội Hoa Lan nên tới đây có lẽ sẽ tìm được manh mối.

Cách suy nghĩ này của Cao Thắng Nam cũng không sai, rất bình thường. Chỉ tiếc quá bình thường thế này ngược lại lộ ra chút thiếu thông minh, Diệp Hoan cảm thấy cách làm này của cô có chút không đúng, việc này hấn cảm thấy chưa chắc sẽ tìm được manh mối, không khác gì mò kim đáy biển.

Nhưng mà bây giờ nữ cảnh sát xinh đẹp lạnh lùng đang rất nhiệt tình, khí thể mệnh mông tựa như ngay lập tức có thể đem hung thủ dè xuống đất, ngay cả việc đi đường cũng như có làn gió chính nghĩa lạnh lẽo thổi qua. Lúc này Diệp Hoan đương nhiên không dám vượt râu hùm, dù sao thì hấn cũng không cần về Lam Kiếm, cứ theo Cao Thắng Nam đi dạo chơi thể này cũng được.

Cao Thắng Nam liên tục tới mấy cửa hàng hoa kiểng, hỏi chủ cửa hàng về lan cánh sen, ai cũng tỏ vẻ ao ước, hơn nữa Lương Chúc là cực phẩm trong các loại lan cánh sen nên mắt của bọn họ đều đổ như mắt của hổ, đáng vẻ dữ tợn, nói chung là Diệp Hoan nhìn ai cũng cảm thấy họ giống như hung thủ.

Cao Thắng Nam rất không hài lòng đối với chuyến đi này, nếu như mấy người chủ tiệm này từng nghe nói hoặc thấy được loài cây lan quý như Lương Chúc nhất định đắc ý mà khoe khoang khắp nơi, mà hiển nhiên là những chủ tiệm này hoàn toàn không hề biết có loài cây này, càng đừng nói tới vụ án mạng.

Cao Thắng Nam đi chuyến này không có chút thu hoạch nào, nên có chút chán nản.

“Diệp Hoan, anh có ý kiến gì không?”

“Có thể bắt đầu điều tra từ người nhà của nạn nhân không? Chuyện này rõ ràng là một vụ án mưu sát, hỏi người nhà nạn nhân xem gần đây có người xa lạ nào xuất hiện quanh người chết không...”

“Đã điều tra rồi nhưng không tìm ra manh mối.”

Diệp Hoan nhún vai: “Tôi cũng không còn ý gì. Thật ra chuyện duy nhất mà tôi giúp được cô chẳng qua là nếu cô thấy được hung thủ trên đường, tôi có thể giúp cô bắt được hấn, những cái khác tôi không thể giúp được.”

“Được rồi, ngày mai hãy đi tiếp.” Cao Thắng Nam buồn rầu nói.

Diệp Hoan ngạc nhiên : “Cảnh sát các cô không phải chỉ cần khoảng mấy tiếng hoặc mười mấy tiếng là có thể phá được án rồi sao? Vụ án này cũng đã xảy ra mấy ngày rồi, sao cô không chút gì là vội vậy?”

“Ai nói với anh rằng phá án chỉ cần mười mấy tiếng?”

“Không phải tin tức trên TV đều nói như vậy? Ở nơi nào đó vừa phát sinh án mạng, các đồng chí cảnh sát anh dũng cơ trí của chúng ta sau mấy giờ đã bắt được nghi phạm, sau đó là một cảnh sát bụng bự nghiêm túc đối mặt với màn hình nói vài câu. Thế giới vẫn đẹp đẽ như cũ, địa cầu vẫn hòa bình như cũ...”

Cao Thắng Nam đập hấn một cái cười mắng: “Anh đi luôn đi! Anh không được làm bản hình ảnh cảnh sát bọn em! Những vụ án chỉ cần mấy giờ là có thể phá và bắt giam hung thủ không cần quá nhiều kỹ thuật. Hiện giờ rất nhiều vụ án đều là do nhất thời xúc động, đâu có ý muốn che dấu, chân tướng rất dễ dàng để bị camera giám sát quay lại, dưới sự giám sát của máy móc, không khó để bắt được phạm nhân. Nhưng sợ nhất là những vụ đã sớm có dự mưu, không để lại dấu vết, hung thủ đã có kế hoạch chặt chẽ, gây án lúc còn tỉnh táo, thủ đoạn tàn nhẫn, sau khi gây án thì xóa bỏ dấu vết một cách chuyên nghiệp, có khả năng phản trình sát tốt, án mạng như thế, chỉ dựa vào suy luận hoặc một số manh mối để loại trừ thì để bắt được hung thủ là rất khó khăn phiền phức, có vụ cần tới nửa năm tới ba năm mới phá được, có vụ chỉ có thể trở thành án không giải quyết, vĩnh viễn không thể phá được, muốn phá được những vụ án thế này trong mấy giờ quả thật là nằm mơ.”

Diệp Hoan than thở: “Xem ra trên đời này lại xuất hiện một thêm vụ án mãi không giải quyết được rồi...”

Cao Thắng Nam tức giận gờn nắm đấm lên với Diệp Hoan, không hài lòng nói: “Ai nói là vụ án này sẽ không được giải quyết? Anh chờ đó, bà đây không phá được nó thì không làm người!”

Diệp Hoan nghe vậy thì khẽ giật mình, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ đau thương nhàn nhạt.

“Năm đó khi tôi còn là tiểu tử nam, người nữ trong căn phòng trên con đường quen thuộc kia cũng đã nói như vậy...”

... ..

... ..

Trước khi rời khỏi khu bán cây cảnh, Cao Thắng Nam nghiêng đầu nhìn qua một cửa hàng hoa, bỗng nhiên mang vẻ mặt nặng nề, thấp giọng nói: “Chờ đã!”

Diệp Hoan lại càng hoảng sợ, chẳng lẽ nào cứ thế này mà dẫm nhầm phân chó sao? Thế này nhìn kiểu gì cũng máu chó kiểu như “vô tình phát hiện”.

“Sao vậy? Phát hiện manh mối rồi hả?” Diệp Hoan có chút vui vẻ nói.

Cao Thắng Nam không đáp, chẳng qua tiếp tục thấp giọng nói: “Đi theo em.”

Diệp Hoan nhắm mắt đi theo, đồng thời âm thầm lấy sức, đề phòng bốn phía, tưởng như hung thủ giết người sắp chạy tới đánh người.

Hai người đi vào cửa hàng hoa đó, Cao Thắng Nam nói với chủ tiệm : “Ông chủ, bán cho tôi một bó hoa hồng đỏ đi.”

Diệp Hoan càng lo lắng hơn, vô số cốt truyện phim trinh thám nói cho hắn biết, đây chính là thời điểm cảnh sát sắp cùng tội phạm đấu trí và so đũa khí, đương nhiên, bây giờ họ đang là người yêu, mà chủ tiệm lại là người tình nghi, hoặc ít nhất cũng là người biết chuyện, họ phải không dấu vết tiếp cận chủ tiệm, sau đó... một lần bắt sống!

So với tâm trạng khấn trương của Diệp Hoan, thì tâm trạng của Cao Thắng Nam khác hẳn, nhẹ nhàng hơn nhiều, trên gương mặt là một nụ cười, tựa như cô và Diệp Hoan là hai người đang yêu nhau nồng nhiệt.

Chủ tiệm nhìn cũng không thèm nhìn hai người, lấy từ trong tiệm ra một bó hoa hồng đỏ đã được gói sẵn đưa cho hai người, màu sắc đỏ như lửa, như máu, đẹp như châu ngọc.

Cao Thắng Nam nhíu mày nhìn Diệp Hoan: “Trả tiền.”

Diệp Hoan không nói tiếng nào nhanh chóng lấy bóp trả tiền cho ông chủ.

Cao Thắng Nam lộ ra nụ cười hạnh phúc, ôm hoa hồng đi ra khỏi tiệm.

Diệp Hoan ngậy người vài giây, sau đó theo sát cô đi ra cửa hàng, sau khi đi xa ra cửa hàng khoảng mấy chục mét, Diệp Hoan mới nhỏ giọng nói với cô: "Thế nào? Có cần tôi bắt lấy hần ta hay không? Thân thủ tôi coi như cũng khô, vừa rồi tôi cũng có quan sát sơ qua người đó, hần không phải là người học võ, đáng người như thế tôi đánh mười người cũng được ..."

Cao Thắng Nam ngậy ra một lúc, nói : " Tại sao phải bắt lấy người đó? Người ta chỉ là bán hoa thôi mà, làm gì mà chọc giận anh hả?"

Diệp Hoan cũng bất ngờ: " Cô... cô không phải là phát hiện có manh mối nên mới lấy cơ mua hoa hồng đi vào quan sát hay sao?"

Cao Thắng Nam đỏ khốc đỏ cười: "Ai nói với anh em muốn đi vào quan sát người đó?"

"Nếu không vậy cô mua hoa hồng làm gì chứ?"

"Tôi tại sao lại muốn mua hoa hồng hả?"

"Đúng vậy, tại sao lại mua?"

Cao Thắng Nam cố nén cười, chậm rãi nói " Bởi vì em muốn anh mua cho em một bó hoa hồng, chỉ đơn giản vậy thôi."

Diệp Hoan "... ..."

Ai nói nữ nhân không dễ dàng hiểu? Cái này không phải rất dễ hiểu sao?

Đêm đó Diệp Hoan liền trở về quân doanh.

Hần phát hiện việc đi tra án cùng Cao Thắng Nam thật sự rất vô vị. Cách tra án của cô chính là đi mò mẫm khắp nơi, sau đó cùng mấy người chủ tiệm nói vài câu không liên quan gì tới chuyện chính, cứ làm theo cách này không biết tới năm tháng nào mới có thể bắt được hung thủ.

Hoan Ca quyết định không cùng cô đi nữa, vì vậy cũng không quan tâm tới sự van nài của Cao Thắng Nam, vô cùng kiên định trở về quân doanh.

Hơn mười ngày nữa là tới việc diễn tập quân sự rồi, bây giờ Diệp Hoan đã trở thành quân nhân, việc diễn tập quân sự vui như vậy sao hần có thể không tham gia? Hần luôn muốn tạo dáng như may mắn sống sót lúc bom nổ trong khi diễn tập.

Lúc Diệp Hoan tới quân doanh đã là buổi tối, hần khí thế dạt dào đi tới phòng Hà Bình, cửa cũng không thêm, báo cáo cũng không thêm nói mà đá văng cửa phòng của Hà Bình nói: "Họ Hà kia, cháu trai anh cũng vô tình vô nghĩa quá đi?"

Chuyện Hà Bình không chút do dự đưa hần cho Cao Thắng Nam khiến hần luôn canh cánh trong lòng, cho nên chuyện đầu tiên mà hần làm khi trở về đương nhiên là nổi bão.

Cửa bị mạnh mẽ mở ra, Diệp Hoan vừa mắng xong thì lập tức ngậy người.

Trong văn phòng không chỉ có một mình Hà Bình.

Ngoại trừ Chính ủy của đại đội là Cảnh Chí Quân, còn có một người quen, đúng vậy, là người quen cũ. —— Cậu Năm Thẩm gia Thẩm Đốc Trí.

Thẩm Đốc Trí mặc quân phục chính thức, trên vai là hai ngôi sao vàng lấp lánh, đang nghiêm túc thảo luận chuyện gì đó với Cảnh Chí Quân và Hà Bình.

Diệp Hoan thấy rằng mình hình như nổi bão không đúng lúc...

Ba người thấy Diệp Hoan xông tới thì sửng sốt, sau đó cả ba nhìn hần chăm chú, ánh mắt không có ý tốt.

Diệp Hoan quyết định hần tạm thời không nổi bão, trước giả thành heo điên sau này rồi hãy giả hổ, đương nhiên, không thể loại trừ khả năng sau này cũng là heo điên.

“Ba vị đây muộn thế này sao lại không ngủ... ha ha ha, mọi người chơi đánh bài à?” Diệp Hoan xoa xoa tay cười gượng.

“Con muộn như vậy còn tới làm gì?” Thẩm Đốc Trí có chút đau đầu nhìn đứa cháu trai thường xuyên quá đáng này.

Bộ đội đặc chủng tuy cần ba gai, nhưng ... đứa cháu trai này trên người còn nhiều gai hơn nhím, thật có chút quá đáng.

Diệp Hoan liếm môi, khô khan nói:” Tôi... vừa rồi mơ thấy ác mộng, thấy đội trưởng ăn hết cái cánh gà cuối cùng của tôi, nửa đêm tỉnh giấc, bụng dạ không yên, khi đi vệ sinh ngang qua phòng đội trưởng nên tiện thể đến lên án một chút...”

Thẩm Đốc Trí tức giận, cứ như Diệp Hoan hoàn toàn không phải là cháu mình, quay đầu nhìn qua Hà Bình, lạnh lùng nói:“Cấp bậc cao thấp của binh sĩ là nghiêm khắc, binh lính dưới tay anh lại dám chỉ tay vào mặt anh mắng, hừ, Hà Bình anh xem ra thật sự có cách dẫn binh đó...”

Hà Bình bóp một cái đứng nghiêm, lớn tiếng nói:” Báo cáo sếp, là lỗi của tôi! 10 phút sau, tôi sẽ đánh người này đến nỗi ba mẹ anh ta cũng không nhận ra!”

Diệp Hoan mang vẻ mặt buồn bã nói:” Làm gì nghiêm trọng tới vậy? Cứ coi như tôi mộng du không được sao?”

Thẩm Đốc Trí lạnh lùng liếc nhìn Diệp Hoan, nói :” Nếu như anh đã vào quân đội, thì anh phải luôn luôn nhớ kỹ rằng anh là một người quân nhân! Quân nhân thì phải có kỷ luật thép, nếu như không làm đúng với kỷ luật thì anh phải chịu phạt!”

Diệp Hoan cũng trở về trừng mắt nhìn Thẩm Đốc Trí, sau đó cũng đứng nghiêm nói:“Báo cáo sếp, họ Hà này không được phép đánh tôi!”

“Vì sao?”

“Hắn dám đánh tôi, mẹ tôi sẽ đánh sếp tới nỗi ông nội tôi cũng không nhận ra!”

... ..

... ..

Thẩm Đốc Trí không tiếp tục để ý Diệp Hoan, xoay người nói với Hà Bình: “Anh đã rõ nhiệm vụ chưa?”

“Rõ rồi.”

“Lần này chỉ được phép thắng, không được phép thua, nếu thua thì anh đừng quay lại gặp mặt tôi, cái tên Lam Kiếm cũng sẽ bị hủy, tôi sẽ xây dựng một đại đội đặc chủng mới.” Thẩm Đốc Trí chém định chặt sắt nói ra mấy câu này, bề ngoài lãnh khốc.

Hà Bình và Cảnh Chí Quân đều rùng mình, sau đó đều đứng nghiêm, đồng thanh nói:“Nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Diệp Hoan phấn khởi, nhanh chóng hỏi:“Nhiệm vụ gì? Có phần của tôi hay không?”

Lần trước giải quyết được nguy cơ bắt cóc con tin, Diệp Hoan bây giờ có một loại tự tin mù quáng đối với bản thân.

Hà Bình do dự một chút, sau đó nhìn qua Thẩm Đốc Trí, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Thẩm Đốc Trí nhìn Diệp Hoan đầy phức tạp, sau vài phút im lặng ngẩn ngui, gật đầu một cái khó thấy.

Hà Bình cười mà không cười nhìn hắn:“Cậu muốn tham gia à? Lần trước không phải là còn ôm chân tôi khóc rống nói rằng đừng để cho cậu lên chiến trường chịu chết thôi sao? Hiện tại gan lớn rồi sao?”

Diệp Hoan gượng cười: “Con người ta luôn luôn có thời gian non trẻ mà, không thể dùng ánh mắt cũ để nhìn người khác mãi.”

Lần này Diệp Hoan cũng không phải gan lớn hơn, nói cho cùng vẫn là vì quân hàm trên vai, lần trước so quân hàm cùng mấy chiến hữu khiến cho Diệp Hoan phải chịu kích thích thật lớn, bây giờ hẳn dù nằm mơ cũng muốn được tăng quân hàm, Thẩm Đốc Trí từng nói với hắn, chỉ cần là lập được nhiều công lao cho quốc gia, hẳn đương nhiên sẽ có đủ quân hàm và quân chương ghi công cho hắn, đây là lý do chủ yếu mà Diệp Hoan chủ động xin tham gia lần chiến đấu này.

Hà Bình khẽ cười, nói: “Muốn tham gia lần hành động này cũng được thôi, cho cậu 5 phút, trang bị tốt mọi thứ theo tiêu chuẩn. Sau 5 phút thì tập trung rồi xuất phát.”

Diệp Hoan hưng phấn đứng nghiêm, lớn tiếng nói :“Báo cáo đội trưởng, còn có một vấn đề!”

“Nói!”

“Hành động lần này nếu như tôi lập được công, có thể thăng quân hàm không?”

“Có thể!”

“Có thể làm tướng quân không?”

Trả lời Diệp Hoan, là mấy cú đá liên tiếp của Hà Bình, đá hắn ra ngoài cửa.

Lại nhận được nhiệm vụ rồi!

Diệp Hoan cảm thấy quá mức hưng phấn, nếu như hắn lập được công, vậy một sĩ quan cấp một như hắn ít nhất thì cũng tăng lên được một bậc đúng không? Diệp Hoan không hy vọng quá nhiều, chỉ mong có thể thăng lên làm cửu phẩm trung úy là được rồi —— thật ra chuyện này rất quá đáng.

Trước khi đi, Thẩm Đốc Trí đã động viên mọi người một cách ngắn gọn trước khi chiến đấu, làm tăng lên sự dũng cảm của mọi người. Không cần sợ đổ máu và hy sinh, hãy dùng vinh quang người lính để bảo vệ tôn nghiêm tổ quốc, để dă kích bọn trộm cướp một cách sâu sắc.

Kế tiếp là một trong những truyền thống quan trọng, cấp trên sẽ tự mình điều chỉnh tác phong người lính cho mỗi người lính.

Khi đi đến trước mặt Diệp Hoan, Thẩm Đốc Trí có vẻ khá nặng nề, sau khi chăm chú nhìn Diệp Hoan hơn nửa ngày, rốt cục thở dài, liên tiếp vỗ vai Diệp Hoan, nói:” Cẩn thận mọi việc, đừng làm mất mặt Thẩm gia!”

Trong lòng Diệp Hoan cảm thấy nặng nề, vẻ mặt của Thẩm Đốc Trí lạ quá, đây mà là đưa đi cái gì, rõ ràng là đưa đám...

—— Chẳng lẽ mình lại quyết định sai một vấn đề quan trọng trong đời hay sao?

Ba chiếc trực thăng cực lớn đã được trang bị vũ khí bắt đầu cất cánh, làm cho khói bụi bay đầy trời, Diệp Hoan mặc đồ tối màu, trên vai đeo súng tự động 95G lạnh lùng đi lên trực thăng.

Lần hành động này có quy mô khá lớn, tổng cộng phái đi ba tiểu đội của đại đội Lam Kiếm, mỗi đội 12 người, tổng cộng 36..

Trong tiếng động cơ nặng nề, 3 chiếc trực thăng lớn chậm rãi bay lên, nhanh chóng hòa làm một với màn đêm đen như mực.

Khi ba chiếc máy bay trực thăng bay đến sân bay cách nơi đóng quân của quân khu cảnh vệ không xa, một chiếc máy bay quân dụng cỡ lớn đang yên lặng đậu trên phi trường, phần đuôi của nó nhẹ nhàng mở ra, như một con thú khổng lồ làm bằng sắt thép đang há miệng.

36 người sau khi nhảy khỏi trực thăng ngay lập tức đi lên máy bay vận tải, nó rung lên một chốc rồi đóng phần đuôi khoang thuyền lại, sau đó chậm rãi chạy trên đường băng rồi nhanh chóng bay vào bầu trời đêm.

Cho đến khi máy bay vận tải đã ổn định bay trên bầu trời thì Diệp Hoan mới nhớ rằng hắn vẫn chưa được biết nội dung cụ thể của lần hành động này.

“Đội trưởng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Hà Bình ngồi cạnh Diệp Hoan, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe hần hỏi ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc, thản nhiên nói: “Tĩnh Kiềm Nam.”

“Đi tới đó làm gì?”

“Làm nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?”

“Nhiệm vụ có nội dung bạo lực và máu me, lấy việc dùng vũ khí nóng của binh sĩ đánh chết kẻ thù là chính..”

“Đội trưởng ... anh có thể không nói nhằm được không??”

Hà Bình bắt đầu mở mắt ra nhìn Diệp Hoan, nói “Nội dung cụ thể của nhiệm vụ là tác chiến trong rừng nhiệt đới, đánh tan ma túy.”

Diệp Hoan giật mình nói: “Đây không phải là chuyện của quân khu Tây Nam và đội phòng chống chất độc biên phòng làm sao? Liên quan gì tới quân khi cảnh vệ của chúng ta?”

Hà Bình đành phải kiên nhẫn giải thích cho Diệp Hoan nghe: “Bởi vì mấy tháng gần số lượng thuốc phiện ở biên giới được nhập cảnh đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa theo như tin tình báo thì có hai nhóm ma túy rất khó đối phó xuất hiện, mà quân khu Tây Nam và quân khu cảnh vệ nửa tháng sau sẽ có một đợt diễn tập quân sự, sau khi hai thủ trưởng quân khu thống nhất thì quyết định phái ra đội đặc chủng của hai bên, tiến hành xử lý hai nhóm tội phạm ma túy này, dùng cách này để quyết định thành tích của hai bên. Nói tóm lại, từ giờ trở đi, đợt diễn tập của hai bên đã bắt đầu, chỉ có khác là, lần diễn tập này dùng đạn thật, bị bắn vào người thì sẽ chết.”

Diệp Hoan mở to mắt, có thể khiến cho kẻ giết người không chớp mắt như Hà Bình nhận xét là khó đối phó thì rốt cục là nhóm tội phạm ma túy nguy hiểm cỡ nào?

“Gì mà lại lợi hại như vậy?”

Về mặt Hà Bình nặng nề, chậm rãi nói “Trên tình báo nói, hai nhóm này đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp về việc chiến đấu trong rừng nhiệt đới, huấn luyện viên của chúng là đội viên của đội Báo Biển của Mỹ, sau khi xuất ngũ thì làm thuê cho tổ chức buôn lậu thuốc phiện, tổ chức từng binh lính của chúng đầu rất mạnh, những binh lính từng chết dưới tay của chúng khó mà đếm được, chúng ra vào trên lãnh thổ nước ta như chốn không người, nhiệm vụ lần này của chúng ta, hoặc là tiêu diệt chúng, hoặc là... bị chúng tiêu diệt!”

Diệp Hoan im lặng...

“Thế nào? Sợ à?” Hà Bình cười mà không cười nhìn Diệp Hoan.

“... Không sợ!”

“Không sợ vì sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

“Ngồi trong máy bay vận tải rất không thoải mái, nóng chết đi được...” Diệp Hoan tuân theo mồ hôi như mưa, cười gượng mấy tiếng, sau đó lại xoay người dùng sức vỗ bức tường sắt của khoang điều khiển: “Này! Phi công ơi, dừng lại phía trước một chút đi, ông muốn đi xuống!”

204. Chương 205: Điều Gì Khiến Một Người Đàn Ông Không Tiếc Sinh Mạng?

Bí mật quân sự

Đây là lý do khiến Diệp Hoan bị nhét lên chiếc máy bay vận tải quân sự này. Trong khoang máy bay có ba mươi sáu tên lính của đại đội Lam Kiếm.

Máy bay vận tải quân sự âm thầm vận chuyển, tiếng ồn điếc tai. Máy bay vận tải quân sự có chất liệu tốt hơn nhiều so với các loại máy bay dân dụng, nhưng nó có một đặc điểm là ngồi không thoải mái. Loại máy bay này chẳng những tạp âm lớn, ngồi đau mông mà lúc chuyển động thân máy bay vô cùng lắc lư. Bằng ghế dài bằng kim loại, sàn bằng kim loại, nội thất bên trong cũng đều là kim loại, đường cong thô kệch, không

có ghé dựa êm ái như máy bay dân dụng, không có mấy em gái xinh như hoa đi ra phục vụ đồ uống. Những thứ này Diệp Hoan đều không ngại, điều hấn quan tâm lúc này là cái máy bay này đang chở bọn hấn về khu rừng rậm Kiềm Nam chưa biết sinh tử....

Diệp Hoan cuối cùng cũng hiểu rõ lần này hấn chấp hành nhiệm vụ gì rồi.

Nói một cách chính nghĩa thì đây là hiến thân vì quốc gia, vì nhân dân. Nói một cách bi quan thì đây là một bước vào Quỷ Môn Quan. Bất kể là chính nghĩa hay bi quan thì lần hành động này thực chất là....thập tử vô sinh.

Mồ hôi lạnh trên trán Diệp Hoan liên tục toát ra. Nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt như vừa ướp trong tủ đá

“Mấy chuyện liều mạng mình cũng từng làm không ít rồi, mình....không sợ....Lần trước đối mặt với lũ cướp cùng hung cực ác kia, chẳng phải một mình mình lặn xả tiêu diệt chúng nó hay sao?....Anh đây là kẻ có bản lĩnh!” Diệp Hoan thêu thảo tự động viên mình, viên mắt ngân ngấn nước.

Hà Bình liếc xéo hấn, thản nhiên nói: “Lần đó có thể so với lần này sao? Bọn cướp đó dù có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ có vài khẩu súng và hai cân thuốc nổ mà thôi. Cậu thử hỏi một vòng xem trong số các đội viên này ai lại chưa từng chiến đấu trong những hoàn cảnh còn hung hiểm hơn thế?”

“Những kẻ lần này chúng ta đối phó so sánh với tụi cướp lần trước thì...”

Hà Bình ngắt lời: “Cần bản không phải cùng một cấp bậc, kẻ địch chúng ta gặp lần này đều là những kẻ hung tàn nhất, lại có đầy đủ kỹ năng sinh tồn và năng lực quân sự. Mà những tên cướp lần đó chỉ giống như đám trẻ chơi đầu vật mà thôi”

Nước mắt Diệp Hoan lăn chã: “Đội trưởng, ba mươi mấy người chúng ta ở đây đối đầu với bọn tội phạm buôn ma túy được huấn luyện chuyên nghiệp thế này, binh lực có phải hơi đơn bạc không? Hay là bây giờ anh để tôi trở lại Bắc Kinh, tôi đi cửa sau một chút, lợi dụng quan hệ đề nghị Ương quân ủy phái một quân đoàn mang theo vũ khí hạt nhân tới đây tiêu diệt bọn hấn....”

Ánh mắt Hà Bình nhìn hấn như nhìn một kẻ điên: “Quân đoàn? Vũ khí hạt nhân? Cho dù cậu có quan hệ thông thiên đi nữa thì cậu cho rằng chính phủ sẽ có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy ở biên cảnh sao? Quốc sách hiện nay là tập trung phát triển kinh tế, dùng lượng lớn quân đội để tiêu diệt bọn tội phạm ma túy chẳng những là chuyện bé xé ra to, lãng phí quân phí, hơn nữa sẽ làm cho cộng đồng quốc tế cảm thấy chúng ta lạm dụng quân quyền. Cho nên trong giai đoạn này, bất luận là hành động quân sự gì đều chỉ có thể bí mật tiến hành”

Hà Bình giống như cố tình muốn hù chết Diệp Hoan: “Kỳ thật khó đối phó nhất không phải là bọn tội phạm ma túy này, cho dù chúng lợi hại đến mấy thì thân thể cũng chỉ là máu thịt, ăn một viên đạn thì trên người cũng thủng một cái lỗ máu. Kẻ địch lớn nhất của chúng ta chính là hoàn cảnh sinh tồn khó khăn trong rừng rậm này...”

Trong mắt Hà Bình ánh lên vẻ cảm khái, thở dài nói: “Trước kia lúc tác chiến trong rừng rậm, có đồng đội buổi tối vẫn còn ngủ bên cạnh tôi, sáng dậy đã là một cỗ thi thể. Vết thương duy nhất trên người chỉ là một điểm đỏ nhỏ như lỗ kim, không biết là trúng loại kịch độc nào của côn trùng. Mỗi lần tiến vào rừng rậm, thông thường là một tiểu đội đi vào nhưng đến lúc thực sự giao đấu với kẻ địch cũng chỉ còn lại tám hai, ba người. Những đồng đội hy sinh kia không phải chết dưới họng súng của kẻ địch mà đều ngã xuống trong quá trình hành quân trong rừng rậm, bị các loại dã thú, độc xà, côn trùng hại chết. Không có một chút dấu hiệu gì báo trước, một giây trước hấn còn cười nói với chúng ta, giây sau đã biến thành một cỗ thi thể không còn cảm giác....”

Hà Bình nói xong lời này, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm như trước, phẳng phất như thanh âm vọng lại từ chốn u linh nào đó. Cả người Diệp Hoan run rẩy, sắc mặt tái xám như người chết

“Ngày hôm qua tôi còn cùng mỹ nhân ăn uống hát ca, hôm nay đã sa chân vào Quỷ Môn Quan. Tôi..tôi đã chọn giận ai đâu chứ?” Diệp Hoan nghẹn ngào.

Hấn tức giận nhìn chằm chằm Hà Bình, cả giận nói: “Tên họ Hà kia! Lão tử mới chỉ luyện tập có hai tháng trời, anh lại bắt tôi phải làm loại nhiệm vụ liều mạng này. Anh muốn hại chết tôi phải không?”

Hà Bình liếc hắt một cái, bình thản nói: “Cậu quên rồi à, lúc đó là chính cậu chủ động đòi tham chiến đấy. Tôi có lòng ngăn cản cậu nhưng cậu vừa khóc vừa hô yêu cầu tôi, tôi ngăn cũng ngăn không được”

Khoang mấy bay chìm vào tĩnh lặng....

Chát!!

Một âm thanh giòn tan vang lên

“Hà tất phải tự tát vào mặt mình?” Nụ cười trên mặt Hà Bình hết như chồn chúc tết gà

“Cabin không sạch sẽ, có con muỗi” Diệp Hoan mặt không biểu cảm, giải thích, trên mặt là năm vết tay hồng hồng thật bắt mắt.

.....

”Tôi có thể tạm thời rời khỏi đây không? Diệp Hoan cười nịnh nọt với Hà Bình

“....Tôi đột nhiên nhớ ra, lúc gần đi trong nhà vẫn đang hầm nôi súp quên chưa tắt bếp, nhờ gây ra hỏa hoạn thì thật có lỗi với quần chúng nhân dân”

Hà Bình cười ha hả: “Sao thế? Không muốn thắng quân hàm nữa à?”

“Lần này tôi phát huy tinh thần nhường nhịn, nhường cơ hội thăng quân hàm quý giá này cho những chiến hữu khác. Mọi người càng cần nó hơn tôi...Lần tới có nhiệm vụ gì tương đối dễ dàng có thể thăng quân hàm, nhớ nhất định phải gọi tôi đó. Ví dụ như đỡ người già qua đường chẳng hạn”

Hà Bình giả vờ thở dài, nhin cười nói: “Tôi cũng thông cảm, không phản đối cậu rời khỏi đây. Nhưng mà đã không còn kịp rồi, có câu ‘mũi tên đã phóng đi không thể quay đầu trở lại’ ”

Diệp Hoan ngẩn ngơ: “Vì sao?”

Vừa dứt lời, đèn đỏ trên cabin phát sáng, còi cảnh báo vang lên dồn dập

Các đội viên nghe thấy hiệu lệnh, đồng thời đứng bật dậy, nhao nhao lấy từ phía sau băng ghế một cái ba lô cực lớn đeo lên lưng.

Diệp Hoan tròn to mắt, trong lòng hiện lên dự cảm bất thường

“Đội...đội trưởng, không phải đi đến sân bay sao?”

“Mệnh lệnh khẩn cấp, không có thời gian rảnh đâu, trực tiếp nhảy dù xuống rừng rậm”

“Hả!!..nhảy dù?” Diệp Hoan hoảng loạn, mặt mũi tái xanh

“Tên họ Hà kia! Mày lừa bố mày huấn luyện hai tháng, mày nhớ lại xem có từng dạy tao nhảy dù chưa hả!!??”

Hà Bình đang kiểm tra ba lô, nghe vậy ngẩn người, vỗ đùi đét một cái: “Ai cha, cậu không nói tôi cũng quên đi mất”

Diệp Hoan ôm một bụng chờ mong tha thiết nhìn Hà Bình. Ông đây chưa từng tập nhảy dù, chẳng lẽ bây giờ bắt ông nhảy xuống rừng rậm kia tìm chết à?

Không ngờ rằng Hà Bình lại xoay người đeo cái ba lô lên lưng Diệp Hoan. Lấy một sợi dây dù trên ba lô cột vào dây kéo trên vách tường máy bay, mồm miệng nhanh nhẩu: “Kỳ thật nhảy dù rất đơn giản, giờ học luôn, học luôn!”

Hà Bình không đợi Diệp Hoan cự tuyệt, mau chóng giải thích: “Dây thừng cột trên máy bay này là dây cái cửa dù, sau khi cậu nhảy xuống thì dù sẽ tự động bung ra. Nếu như sợi dây cái này gặp trục trặc, vậy cũng không sao..”

Hà Bình lại kéo một sợi dây thừng từ phía khác của ba lô cho Diệp Hoan xem: “Thấy nó không? Túm chặt nó trong lòng bàn tay đừng buông ra. Đây là dù dự bị. Nếu dù chính không mở thì còn có biện pháp bảo hiểm này”

Diệp Hoan nức nở hỏi: “Nếu như dù dự bị cũng không mở ra thì làm sao?”

“Sẽ không đen đui như vậy chứ?” Hà Bình ngập ngừng. Diệp Hoan trông thấy mà hoàn toàn tuyệt vọng. Hà Bình vỗ vỗ vai Diệp Hoan, nghiêm túc nói: “Nếu như dù dự bị cũng không mở ra....”

Hai mắt Diệp Hoan sáng lên, vẫn còn phương pháp dự trù nữa phải không?

“....Tôi sẽ xin quân khu truy phong danh hiệu Liệt Sĩ cho cậu”

.....

Còi cảnh báo vẫn vang lên inh ỏi, sau năm phút kiểm tra trang bị và ba lô dù, một cánh cửa từ từ mở ra ở cuối khoang máy bay. Khí lưu hỗn loạn ủa vào khoang.

“Không nhảy! Lão tử chết cũng không nhảy! Lão tử còn muốn sống uống rượu chơi gái!!” Diệp Hoan ăn vạ ôm lấy chân Hà Bình sống chết không buông tay. Cảnh chính ủy đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, bọn chiến hữu thì cười ha hả.

Một màn này thật quá quen thuộc, lần trước đối phó với bọn cướp, tên nhóc này cũng gào khóc ăn vạ y như vậy. Không biết bây giờ đội trưởng có trối hấn ném khỏi máy bay nữa không?

Hà Bình bị dây dợ bắt đầu mất kiên nhẫn. Tiếng còi cảnh báo vẫn kêu ầm ĩ, máy bay đã lượn nhiều vòng xung quanh địa điểm dự định nhảy dù.

“Hạ Sĩ Diệp Hoan, đứng nghiêm!” Hà Bình quát lên

Mệnh lệnh này đã nghe qua rất nhiều lần, nó đã in sâu vào tiềm thức Diệp Hoan. Hắn vô thức bị cuốn theo phản xạ của cơ thể mà đứng phắt dậy, chân khép, lưng thẳng, hai tay thẳng mép quần.

“Diệp Hoan, cậu xem đây, nhìn cho kỹ vào!” Hà Bình túm cổ Diệp Hoan, chỉ vào cánh cửa đang mở, bên ngoài trời đêm bao la, mây trắng lững lờ, gió lồng lộng, phía dưới là rừng rậm xanh um ôm lấy dãy núi trùng trùng điệp điệp.

“Đây là đất nước của chúng ta, là núi sông của chúng ta”

“Thật bao la hùng vĩ...”Diệp Hoan ngơ ngẩn, vừa nói ra được nửa câu cảm thán thì bất ngờ bị Hà Bình đập một cái cằm đầu ra khỏi máy bay

“AAAAAAAAAAAAAAAA.....!!!” Tiếng kêu thảm thiết nhỏ dần rồi biến mất

“Biết rõ bao la hùng vĩ còn không tranh thủ thời gian đi phục vụ đất nước. Cái thằng ranh con này!” Hà Bình khẽ mắng một câu

Hà Bình quay người, hai mắt phun lửa nhìn mấy đội viên vẫn còn trên máy bay, lạnh lẽo nói: “Còn ai cần tôi tiễn một đoạn đường nữa hay sao?”

Các đội viên rừng mình, vội nhao nhao bước về phía cửa khoang, lần lượt thả người vào màn đêm thăm thẳm. Nhờ bóng đêm yếm hoi để ẩn nấp trong rừng sâu.

Máy bay vận tải xoay một vòng cuối cùng trên địa điểm nhảy dù, khẽ lắc cánh như gửi một lời chào tới những quân nhân đang lao xuống chiến trường hung hiểm, sau đó bay về hướng bắc, trở lại điểm xuất phát.

Rừng nguyên sinh chào đón một đám khách không mời, người chưa tới, âm thanh đã tới trước.

“Aaaaaa! Shit! Shit!....abcxyz.....” Một tràng chữ rửa với giọng điệu cao vút vang vọng từ trên trời giáng xuống. Mỗi khi thân thể đụng phải một chạc cây là âm thanh “Shit!” lại được phát ra.

Đến khi một âm thanh như của vải sợi bị kéo căng, tiếng kêu thảm thiết của Diệp Hoan mới ngừng lại.

Ngũ tạng lộn tung phèo, không biết hắn đã bị bao nhiêu nhánh cây đập vào người. Diệp Hoan cảm giác như mình bị nội thương, đầu cũng rất đau, cho dù đội mũ bảo hiểm nhưng đầu vẫn ong ong choáng váng, có lẽ lúc này đầu cũng bị va đập.

Thống khổ.

Đây là cảm giác duy nhất của Diệp Hoan giờ phút này.

Mấy phút sau hần khôi phục thần trí, lại lập tức bị tình cảnh trước mặt làm tim suýt nữa vỡ ra.

Lúc này Diệp Hoan đang lơ lửng trên không trung, tán dù bị vô số cành cây quấn lấy khiến cả người hần lúc này lắt léo dưới tán cây. Diệp Hoan ước chừng cách mặt đất hơn hai mươi mét. Cái cây chết tiệt này có phải bị bệnh không? Tự nhiên mọc cao như vậy làm gì?

Tình cảnh của Diệp Hoan lúc này thật là vi diệu. Có thể nói là ‘Tay không chạm trời, chân không chạm đất’

Lúc này nếu hần mặc một cái áo đạo sĩ thì có khi đám nông dân mê tín sẽ tưởng hần là thần tiên giáng trần mà dập đầu vái lạy.

Hiện tại thần tiên đang rất khó chịu.

Diệp Hoan khởi động thiết bị cầu cứu khẩn cấp trên đai an toàn của ba lô xong thì dứt khoát không làm thêm động tác gì nữa, cứ thế nhắm mắt nghỉ ngơi giữa không trung

Cái gì mà nghĩ phương án tự thoát khỏi hiểm nguy, cái gì mà cắt dây dù thoát khốn....đều là mấy thứ phim ảnh lừa dối khán giả cả thôi. Cách mặt đất hai mươi mét, nếu như Diệp Hoan thật sự cắt đứt dây dù nhảy xuống thì lập tức biến thành một đồng thịt nát bét ngay

Cho nên, Diệp Hoan chỉ có thể trông chờ đám người Hà Bình lần theo vị trí trên thiết bị cầu cứu khẩn cấp đến cứu hần.

Rừng rậm nguyên sinh vào buổi đêm thật yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng rúc rích. Diệp Hoan ngửa đầu nhìn trời đêm đầy sao.

Tới tận bây giờ hần vẫn tưởng như mình đang nằm mơ. Ban ngày hần vẫn còn cùng Cao Thắng Nam đi dạo phố, điều tra vụ án. Mới qua mấy tiếng đồng hồ, mình đã bị treo lơ lửng giữa rừng nguyên sinh Kiềm Nam xa xôi.

Vận mệnh Diệp Hoan thực lên voi xuống chó

Càng nghiêm trọng hơn chính là mấy thứ đồ công nghệ cao như thiết bị cầu cứu khẩn cấp này chưa bao giờ đáng tin hết. Lỡ như Hà Bình không tìm được vị trí chính xác của mình thì không phải mình sẽ bị ướp khô ở đây sao? Hoặc là bị măng xà đi ngang qua nuốt ực một cái?

Diệp Hoan càng tưởng tượng lại càng sợ, nỗi sợ bắt đầu gặm nhấm tim hần

“Cứu mạng!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng kêu thê lương của Diệp Hoan vang vọng giữa trời đêm, hù dọa vô số chim chóc trong rừng.

.....

Bốn tiếng sau, cuối cùng nhóm người Hà Bình đã cứu được Diệp Hoan xuống dưới.

May mà thiết bị cầu cứu khẩn cấp của quân đội không phải là hàng nhái. Cũng may vận khí Diệp Hoan tốt, cái giọng ông ổng của hần không dẫn dụ dã thú và măng xà tới. Tóm lại, Diệp Hoan đã được cứu.

Khi đoàn người tìm thấy hần thì Diệp Hoan đã bất tỉnh nhân sự, cho dù là ai bị treo trên cây hơn bốn tiếng đồng hồ cũng sẽ không thấy thoải mái.

“Có đói bụng không?” Hà Bình vui vẻ nhìn hần

“Không đói bụng”

“Có cần gì không?”

“Có, cho tôi mượn một tờ lệnh...” Diệp Hoan lúc hấp hối vẫn không quên tìm cách đào ngũ

“Cái này thật không có, dù sao cũng đã đến đây rồi, ít nhất cũng phải rà soát một lượt, thu lấy điểm kinh nghiệm, lại nhặt nhanh mấy thứ trang bị cực phẩm rồi hăng về chứ? Quân hàm cấp Ủy đang vậy gọi cậu đó”

Hà Bình nhìn các đội viên phía sau, trầm giọng nói: “Nghỉ ngơi tại chỗ nửa tiếng, sau đó sẽ họp nhanh phương án tác chiến”

Ba mươi sáu người chia làm ba tiểu đội, Diệp Hoan được phân đến tiểu đội của chính ủy Cảnh Chí Quân.

Họp nhanh trước khi chiến đấu, Hà Bình mọi khi vẫn kiệm lời lần này lại phá lệ dài dòng.

“Lần này đối tượng chúng ta phải đối phó là một đám nông dân chuyên gieo trồng thuốc phiện tại vùng núi Myanmar” Hà Bình nói

“Chớ xem thường mấy nông dân này, bọn chúng không giống với nông dân chân chất hiền lành ở thôn quê nước ta đâu. Bọn chúng là một đám người được trang bị vũ khí hiện đại của Myanmar. Những năm gần đây chúng đã dựa vào việc buôn bán thuốc phiện mà thu được số tiền phi nghĩa rất lớn. Năm mươi năm trước, đám bại quân Quốc Dân Đảng rút chạy về đây, khống chế người dân miền núi sinh hoạt ở chỗ này, cung cấp cho họ vũ khí, ngày đêm huấn luyện. Bọn Quốc Dân Đảng này sau đó chiếm đất xưng vương, kẻ cầm đầu tự xưng là Tướng Quân. Bọn chúng thiếu hụt quân phí, liền kêu gọi dân chúng trồng cây thuốc phiện, chế tạo nha phiến. Dần dà những người nông dân khờ khạo đó cảm thấy công việc này kiếm được rất nhiều tiền liền ra sức gieo trồng. Thế lực của bọn chúng ngày càng lớn mạnh, có thêm nhiều người đến đầu quân. Thuốc phiện bọn chúng chế tạo được bán khắp toàn cầu”

“Cũng may bọn bại quân này vẫn còn sót lại chút lương tâm. Thuốc phiện bán khắp thế giới nhưng không cung cấp vào nội địa. Chỉ có điều, giang sơn vật đổi sao dời, vị Tướng Quân cũ già đi, Tướng Quân mới lên thay thế, không giữ lại cái lương tâm ít ỏi đó nữa. Bất kỳ ai muốn mua, trả đủ tiền thì chúng đều bán, không quan tâm người nước ngoài hay người nước mình. Cho nên những năm gần đây có lượng lớn thuốc phiện tuồn vào nước ta theo các con đường khác nhau. Bộ đội biên phòng nước ta khó lòng phòng bị được. Đây chính là lý do mà chúng ta nhảy dù xuống khu vực này”

Hà Bình nhìn đám người một lượt, mặt mũi âm trầm, gần từng tiếng: “Quân khu phái đại đội Lam Kiếm chúng ta đến đây chính là để tiêu diệt bọn tội phạm buôn ma túy có vũ trang này. Từ giờ phút này trở đi, mỗi thôn xóm chúng ta đi qua đều sẽ bị người dân bản địa công kích mãnh liệt. Những người nông dân chân chất mà chúng ta gặp rất có thể chính là tay chân của bọn tội phạm đó. Cánh rừng rậm này chính là chiến trường của chúng ta. Một người quân nhân ở trên chiến trường không thể tồn tại bất kỳ sự thương hại hay đồng tình nào, nếu không người chết sẽ chính là các cậu”

Hà Bình nén xuống ngàn vạn suy nghĩ, giọng nói xen lẫn thương cảm

“Các đồng chí, bốn phận của một quân nhân là lấy thân đền nợ nước. Đã là một người lính, hai tiếng Sinh - Tử nên ném ra sau đầu. Các cậu là những người lính mà Hà Bình tôi dẫn theo, cho dù gặp bất kỳ khó khăn gì, tôi hy vọng các cậu đừng làm hoen ố vinh quang của một quân nhân. Các cậu phải khắc cốt ghi tâm rằng đất nước chúng ta có được hòa bình như hôm nay là nhờ vào những quân nhân như chúng ta trả giá bằng xương máu của mình. Nhiệm vụ gian khổ, sinh tử khó đoán, các cậu hãy tự bảo trọng”

Hà Bình nói xong liền đứng nghiêm, tay phải giơ lên, thực hiện động tác chào đúng chuẩn quân đội.

Mọi người chăm chú nhìn Hà Bình rồi đồng thời nhấc tay đáp lễ theo nghi thức quân đội, không khí trang nghiêm mà nặng nề

Điều gì có thể khiến một người đàn ông không tiếc sinh mạng?

Có đôi khi chỉ là một lời nói nhiệt huyết.

“Bây giờ, theo lệnh tôi. Xuất phát!”

205. Chương 206: Đâu Cứ Phải Da Ngựa Bọc Thây Lúc Trở Về!

Ở vùng giao giới giữa ba nước Myanmar, Lào và Thái Lan có một khu vực mang tên “Tam Giác Vàng” nổi tiếng khắp thế giới.

Tam Giác vàng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới. Vào cuối thế kỷ XIX, nơi này bắt đầu liên tục vận chuyển nha phiện, hàng cấm ra thế giới. Bởi vì cùng đẳng cấp trong việc buôn bán thuốc phiện, Tam Giác Vàng cùng với khu Tân Kim Nguyệt* là nơi giao giới của ba nước Afghanistan, Iran, Pakistan và khu Tam Giác Bạc là nơi giao giới giữa Colombia, Venezuela được xưng tụng là ba nguồn cung cấp thuốc phiện lớn nhất thế giới. Trong đó, lượng thuốc phiện hàng năm khu Tam Giác Vàng đưa ra thị trường thế giới chiếm 60% tổng sản lượng thuốc phiện toàn cầu.

Dịch: mình nghĩ là vùng Zahedan (Iran), vùng tam giác biên giới của 3 nước trên.

60% chỉ là số liệu chung chung, nếu dùng con số để ước lượng cụ thể thì hàng năm Tam Giác Vàng đưa ra thế giới một lượng thuốc phiện ước chừng hơn ba nghìn tấn.

Nơi đây tụ tập bọn ma quỷ đã tạo ra những bi kịch và tai họa cái chết trắng.

Từng thôn xóm trong núi rừng nơi đây đều có thể là nơi gieo trồng cây thuốc phiện, mỗi một thôn dân nơi này có lẽ đều đã trải qua huấn luyện quân sự chính quy bởi các tên trùm ma túy. Khi bạn gặp được thôn dân nào đó, có lẽ họ sẽ lộ ra dáng tươi cười chất phác, nhưng bạn vừa quay lưng đi, người đó sẽ lôi một khẩu AK47 không biết từ xó xỉnh nào ra bắn bạn.

Đi theo Hà Bình, mọi người đều biết rõ nhiệm vụ lần này rất gian khổ, chẳng những sẽ gặp phải những trận kịch chiến chưa từng có trước đây với những kẻ buôn ma túy, mà còn phải biết sinh tồn trong hoàn cảnh sống khắc nghiệt, và trong những giây phút cận kề sinh tử thì rừng rậm sẽ trở thành kẻ địch kinh khủng nhất.

Những chiến sĩ đó đang dần tiến về vòm họng há to đầy dữ tợn của ma quỷ.

**

Có lẽ Hà Bình thật sự quá chán ghét Diệp Hoan nên điều hấn đến cùng tổ với chính ủy Cảnh Chí Quân, cùng một tổ với Diệp Hoan còn có những quân nhân chung ký túc xá với hấn trong quân doanh như Hồng Lang, Thương Lang và bảy người khác, đều là những người ngày thường vẫn hay chuyện trò với nhau.

Việc an bài như thế đoán chừng cũng là vì Hà Bình chiếu cố đến Diệp Hoan. Dù sao huấn luyện dù khắc khổ cũng không thể so với thực chiến. Có những đồng đội quen biết chiếu ứng lẫn nhau thì tỷ lệ sống sót của Diệp Hoan sẽ cao hơn nhiều.

Ba mươi sáu người chia làm ba tiểu đội, dùng đội hình hình quạt, ba tiểu đội vừa cẩn thận vừa chậm chạp xuất phát đi vào chỗ sâu trong rừng.

Đối với việc mình bị phân phối đến cùng tổ với Cảnh Chí Quân, trong đáy lòng Diệp Hoan đầy bất mãn. Hấn thậm đem mười tám tổ tông Hà Bình mỗi ngày mắng mấy lần, lý do rất đơn giản là vì vị chính ủy có quân hàm thượng tá này cũng thật là quá...

“Đồng chí Diệp Hoan, chúng ta là binh lính, là quân đội nhân dân. Quân đội có truyền thống tốt đẹp, không cạy mạnh, không hiếp yếu, cậu lại có thể để cho chiến hữu thay cậu bắn súng được à? Ngày thường thì chảy mồ hôi, lên chiến trường thì đổ máu. Những đạo lý này trong khóa chính trị mỗi tuần đều được chú trọng dạy cho các người. Chiến hữu nếu giúp cậu bắn súng thì cũng không có gì, nhưng giả thiết nếu địch tập kích bất ngờ, súng của cậu lại trong tay của chiến hữu, thế thì cậu lấy cái gì giao chiến với kẻ địch hả?...Cậu nhìn một chút đi, tôi còn chưa dứt lời thì cậu đã rút dây thừng đi là như thế nào? Dây thừng tuy rằng không phải vũ khí, nhưng nó là công cụ thiết yếu để leo cây của chúng ta. Rồi lại nói tới việc ném loạn sẽ lưu lại dấu vết dẫn kẻ địch tới...” (DG: đọc đoạn này ta lại nhớ tới lão Bì Đổng trong truyện Ngã Dục Phong Thiên, hài tội cho a Hoan quá kaka)

“Chính ủy, tôi ...sai rồi”

Đối mặt với vị đại đội trưởng lãnh khốc Hà Bình, Diệp Hoan chưa lần nào cúi đầu cả, thế mà trước vị chính ủy Cảnh Chí Quân cứ thao thao bất tuyệt này thì hắn lại lệ rơi đầy mặt mà nhận sai. (hahaha)

Cảnh Chí Quân nở nụ cười mừng rỡ: “Biết sai mà sửa mới là đồng chí tốt. Diệp Hoan, sự thật đã chứng minh, chỉ cần khiêm tốn lễ phép nhận phê bình, bất luận đã phạm sai lầm gì thì đều có thể cứu vãn, dù cho cậu trong mắt người khác là loại bộ đội hết thuốc chữa thể nhưng nếu học được khiêm tốn thì vẫn có thể như lăng tử hồi đầu. Lại nói trong đội ngũ chúng ta, một chiến sĩ muốn trở nên kiên định cần phải...”

“Chính ủy, anh để cho tôi chuyên tâm hành quân được không? Đừng nói nữa mà...” Diệp Hoan vừa chảy nước mắt vừa đau khổ cầu khẩn. (kaka nói cho thấm chứ)

“Ai da, nói tới lăng tử hồi đầu, tôi lại nhớ đến mấy năm trước, đại đội trưởng Lam Kiếm chúng ta cũng từng là một binh sĩ hay sinh sự...”. Cảnh Chí Quân miên man nhớ lại hồi ức xa xôi.

Diệp Hoan: “.....”

Hắn rốt cuộc đã hiểu được tại sao trong Tây Du Ký, Tôn Hầu Tử muốn tiêu diệt Đường Tam Tạng rồi, thực sự lúc này hắn vô cùng muốn trối vị chính ủy này lại rồi đem tặng cho bọn buôn ma túy đấy.

...

...

Trong rừng rậm, tiểu đội đã đi vào được hai ngày, hai ngày này gió êm sóng lặng nhưng hành trình cũng rất chậm, bình quân mỗi ngày cố gắng chỉ đi được mười mấy cây số. Việc hành quân trong rừng nguyên thủy thật quá gian nan, chẳng những gặp núi phải mở đường, gặp nước thì bắc cầu mà còn phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm không biết trước. Diệp Hoan từng đích thân trải nghiệm qua nguy hiểm như thế. Lúc đó Diệp Hoan cắm trại được một lát thì một con măng xà dóm hoa to cỡ miệng bát trườn ngang qua ngay bên cạnh hắn.

Không biết có phải vận khí Diệp Hoan tốt hay con măng xà này học làm cao mà suốt thời gian nó trườn qua, chú rắn này cũng không thêm liếc hắn một cái. Lúc ấy Diệp Hoan sợ tới mức sắp sồn ra quần rồi, mặt xanh như tàu lá chuối, một lúc lâu sau khi măng xà trườn qua thì Diệp Hoan mới bùm mặt khóc rống, cả người sợ tới mức muốn điên lên, liên tục thì thảo luận bấm muốn về nhà, muốn tìm mẹ...

Cách địa điểm giao dịch thuốc phiện còn ba ngày lộ trình theo tin tình báo, nơi đây hoàn toàn bị ngăn cách với bên ngoài, bọn hắn chỉ có thể dựa vào hai chân mà đi từng bước một.

Đến ngày thứ ba, Diệp Hoan đã kiên trì không nổi nữa.

Diệp Hoan dù sao chỉ là tân binh mới được huấn luyện hai tháng mà thôi, bất luận là về thể chất hay kinh nghiệm hành quân, hắn đều kém xa Cảnh Chí Quân và đám người Hồng Lang là những lão binh dày dạn kinh nghiệm. Cho nên về sau, Cảnh Chí Quân và Hồng Lang hai người phải đỡ lấy Diệp Hoan mà tập tễnh hành quân trên đường núi gập ghềnh khiến cho tốc độ hành quân toàn tiểu đội cũng chậm lại.

“Hô... Gọi trực thăng chở tôi về lại Bắc Kinh an dưỡng đi, các đồng chí, tôi sẽ không kéo chân mọi người nữa... Rồi tôi sẽ ở thủ đô chờ tin chiến thắng của mọi người...”

Cả người Diệp Hoan tựa vào một bên vai Cảnh Chí Quân, trên người chỉ có súng ngắn, lựu đạn, mìn cùng với đạn...toàn bộ vật nặng còn lại đều đã chuyển hết sang lưng đồng đội, dù là thế, Diệp Hoan vẫn bày ra bộ dạng như hấp hối, còn nhớ mãi không quên ý muốn đào binh.

Sợ chết là thiên tính của mỗi người, Diệp Hoan là người bình thường, nhiều lắm thì hắn so với người bình thường có điểm mạnh mẽ hơn một chút, nhưng đối mặt với uy hiếp của cái chết thì hắn cũng không tự chủ được muốn làm đào binh.

“Đồng chí Diệp Hoan, chúng ta sẽ không vứt bỏ bất kỳ một chiến hữu nào, cậu cũng đừng dễ dàng từ bỏ như vậy, tin tưởng vào bản thân, cậu có thể làm được mà!” Đầu Cảnh Chí Quân đầy mồ hôi, nhưng anh ta vẫn cắn răng động viên hắn.

“Chính ủy, anh hãy mở lượng tử bi để cho tôi về đi, tôi thực sự là không được rồi!” Diệp Hoan rên rỉ cầu khẩn.

“Không được cũng phải đi! Người không bức ép mình, vĩnh viễn sẽ không biết cực hạn bản thân ở mức độ nào, cực hạn của cậu còn xa mới kích phát được, đoạn đường khó hơn nữa thì cần rằng một cái là trôi qua, quân nhân chúng ta ngay cả chết còn không sợ nói chi đến chuyện sợ cái rừng rậm nho nhỏ này hay sao? Diệp Hoan, uốn ngược tiến về phía trước đi!”

Diệp Hoan:“.....”

Chắc chắn cái tên gia hỏa chính ủy này trước khi vào quân ngũ đã đi bán hàng đa cấp rồi.

Mấy chiến hữu còn lại trong tiểu đội đi theo phía sau cười hì hì không ngừng, Xạ Lang cười hắc hắc quái dị, lên tiếng: “Chính ủy, anh cũng đừng nuông chiều hần, tiểu tử Diệp Hoan này rõ ràng là con sâu lười, đừng nhìn bộ dáng hần sắp tắt thở mà lầm, một khi đụng phải nguy hiểm thì hần chạy trốn còn nhanh hơn chó...”

Cảnh Chí Quân quay đầu lại trừng mắt với bọn họ, tỏ vẻ bất mãn rằng: “Chiến hữu đã mệt thành như vậy, các cậu còn ngồi đó chằm chọc, quay về quân doanh mỗi người viết một bản kiểm điểm cho tôi!”

Xạ Lang cười hắc hắc rồi bỗng dừng sắc mặt hần đại biến, gân cổ hét to một tiếng: “A! Rắn! Diệp Hoan, có một con rắn rất to đang đuổi theo sau cậu đó ... ”

Vào!

Diệp Hoan đang hấp hối tựa bên vai Cảnh Chí Quân đột nhiên hóa thành một luồng khói đen, trong chớp mắt chạy mất không còn thấy tăm hơi, bộ dạng hần chạy trốn phải nói là vô cùng khỏe mạnh có sức sống.

...

...

Lúc về tới đơn vị, sắc mặt Diệp Hoan có hơi thẹn thùng, khuôn mặt Cảnh Chí Quân xanh mét trừng mắt hỏi: “Còn muốn gọi trực thăng đưa cậu trở về Bắc Kinh nữa hay không?”

“Không cần...”. Diệp Hoan cười gượng.

“Vũ khí của cậu, băng đạn, lựu đạn...”

“Tôi tự mình mang...”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về nơi đóng quân...”

“Tôi sẽ viết một tờ tự kiểm điểm khắc sâu, độ dài không ít hơn tám trăm chữ...” Mặt Diệp Hoan nhăn nhó.

“Còn những chiến hữu giúp cậu mang trang bị...”

“Trở lại Bắc Kinh, tôi sẽ khao mọi người bữa thịt vịt nướng ở Toàn Tụ Đức!”

Cảnh Chí Quân bình tĩnh gật đầu: “Nhớ kỹ đấy!”

Mọi người đều cười nghiêng ngả, tiếng cười vang vọng hù dọa đám chim tước trong núi rừng.

Ngày hành quân thứ tư, cách địa điểm giao dịch thuốc phiện còn hai ngày lộ trình, thần sắc các thành viên trong tiểu đội đều trở nên ngưng trọng. Trên đường đi không ai nói lời nào cả, trong quá trình hành quân mọi người đều sử dụng thủ ngữ trong quân đội giống như người câm điếc. Cả tiểu đội luôn giữ trạng thái im lặng, tận lực không phát ra âm thanh dị thường, tránh kinh động đến động vật rừng khiến kẻ địch phát hiện.

Tiểu đội luôn duy trì đội hình chiến đấu 3 – 3 tiến về phía trước, luân phiên yểm hộ lẫn nhau. Thần kinh mọi người căng thẳng cực độ, cẩn thận và chậm rãi di chuyển, do đó tốc độ hành quân càng chậm chạp. Có điều đáng mừng là suốt dọc đường đi Diệp Hoan chân nam đá chân chiêu vẫn theo kịp đoàn. Nhìn lại một đường gian khổ, chính hần cũng thấy giật mình, cái tên côn đồ từng ở Ninh Hải mỗi ngày vừa ăn vừa chờ chết kia làm thế nào mà có đủ nghị lực xông qua mảnh tử vong từng tùm lăm này vậy?

Chịu đựng đến lúc mặt trời lặn, Cảnh Chí Quân tuyên bố tạm ngừng hành quân, tìm địa phương cắm trại, đêm tối trong rừng tồn tại đầy rẫy nguy hiểm khôn lường. Cảnh Chí Quân chịu trách nhiệm về sinh mạng các đội viên, sẽ không lựa chọn hành quân ban đêm.

Mọi người chậm rãi đi vào chỗ sâu trong rừng, có một cái ao nhỏ đường kính hơn mười mét thỉnh thoảng hiện trước mắt mọi người.

Thấy vậy ai cũng vui vẻ cả, không đợi Cảnh Chí Quân ra lệnh, mọi người đều nhao nhao vọt tới ao nước. Đối với những người không quen sinh tử như bọn hắn mà nói, trước lúc cắm trại có thể uống mấy ngụm nước, tranh thủ tắm rửa với điều kiện không phát ra âm thanh không thể nghi ngờ gì là sự hưởng thụ khó có được.

Cảnh Chí Quân quan sát thấy quanh hồ nước có rất nhiều lá rụng, cùng với bốn phía xung quanh yên tĩnh khác thường, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có. Sự tĩnh lặng toát ra mùi vị chết chóc khiến người ta tuyệt vọng. Cảnh Chí Quân ngậy người một lát bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, hét lớn: “Không tốt! Toàn bộ trở lại cho ta! Đây là mệnh lệnh!”

Ai cũng ngăn người, không kịp phản ứng, bỗng nghe thấy tiếng ục ục khe khẽ, khi quay đầu nhìn lại, mọi người hoảng sợ phát hiện một chiến hữu có ngoại hiệu là Thổ Lang đang đứng trên một khoảng đất đầy lá rụng cạnh hồ nước, mà thân thể anh ta đang dần dần chìm xuống dưới.

“Đắm lầy! Khốn kiếp!” Diệp Hoan không ngốc, hắn lập tức minh bạch đó là gì, lúc này khỏe mắt hắn muốn nứt ra mà kêu lớn: “Móa nó, nhanh lấy dây thừng cứu người?”

Vừa dứt lời, mấy sợi dây thừng thô dày đồng thời rơi ngay trước người Thổ Lang.

“Thổ Lang, đừng hoảng hốt, chờ giây giũa, thả lỏng thân thể, nắm lấy dây thừng, chúng tôi kéo cậu lên!”

Mọi người nhao nhao cùng nhau phát lực nhưng tâm tình mọi người cũng dần dần chìm xuống theo thân thể Thổ Lang.

Thân bị vây hãm trong bùn lầy trải qua không biết bao nhiêu năm trong ao đầm, mấy cái dây thừng há lại dễ dàng kéo ra được sao?

Ý chí muốn sống mãnh liệt làm Thổ Lang nắm chặt mấy sợi dây thừng, bản thân cũng mượn dây thừng mà cố bò lên phía trước. Nhưng thân thể hắn càng lún càng sâu, sau mấy hơi thở, hơn nửa người đã bị nước bùn trong đầm lầy phía dưới đám lá rụng kéo xuống, chỉ còn bộ phận từ ngực trở lên là còn lộ ra.

“Nắm chặt, dùng sức!”. Diệp Hoan nắm chặt một sợi dây thừng, cố sức liều mạng lôi ra phía sau, một chỗ khác trên dây thừng, hai tay Thổ Lang cũng không ngừng lôi kéo, cuống cuống muốn thoát khỏi hấp lực không hiểu kia của đầm lầy nước bùn.

Nhưng mà, lực lượng con người có thể chống đỡ sức mạnh thiên nhiên sao?

Mắt thấy thân hình Thổ Lang ngày càng lún sâu, mọi người dốc sức liều mạng cũng không cách nào ngăn cản được tốc độ trầm lún. Quai hàm Diệp Hoan cắn chặt, gân xanh trên trán nổi gồ, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu đỏ bừng, cánh tay xuất ra hết sức lực từ khi bú sữa mẹ đến giờ.

Diệp Hoan liều mạng dốc hết sức lôi kéo đoạn dây thừng, lôi kéo hy vọng sống sót duy nhất của người chiến hữu bên kia.

Nước mắt bất tri bất giác chảy ra, Diệp Hoan không hề hay biết, tâm trí hắn đã trống rỗng, trong não chỉ có một ý niệm: Kéo anh ta thoát ra, để anh ta sống sót!

Nhân loại không thể địch lại tự nhiên.

Qua một hai phút, thân thể Thổ Lang đã hãm sâu vào đầm lầy, nước bùn đã tràn đến bờ vai của anh, hơn nữa dùng mắt thường có thể thấy vẫn đang từ từ trầm xuống đáy.

Mọi người không ai lên tiếng chỉ lo lôi kéo dây thừng nhưng Thổ Lang đã lặng yên buông lỏng tay, bình tĩnh nhìn các chiến hữu đã lệ rơi đầy mặt. Thổ Lang cười thắm, giọng đứt quãng nói: “Không cần nữa, các anh em, cho dù kéo đứt tay tôi thì tôi cũng không ra được. Coi như lưu cho tôi một thi thể nguyên vẹn...Ít nhất kiếp sau đầu thai không thiếu cánh tay hay đoạn chân nào.”

“Thỏ Lang, con mẹ ngươi, nhanh nắm lấy dây thừng! Chúng ta nhất định có thể cứu cậu ra!”. Diệp Hoan nghẹn ngào khóc rống bên cạnh đầm lầy.

“Diệp Hoan, đừng giả vờ ngớ ngẩn, mạng tôi đã không cứu được rồi, không... không phải chỉ là một cái mạng thôi ư, lão tử... mười tám năm sau lại là một trang hảo hán.” Thỏ Lang suy yếu cười lớn.

Nhìn tình hình không thể cứu vãn, Cảnh Chí Quân cũng chảy nước mắt khóc rống, nói: “Thỏ Lang, người anh em, cậu còn tâm nguyện gì tranh thủ thời gian nói ra, các anh em nhất định hoàn thành cho cậu!”

Trong mắt Thỏ Lang đọng đầy quyền luyến, lẩm bẩm: “Người nhà...”

Cảnh Chí Quân quả quyết: “Mẹ và em trai của cậu, quân đội sẽ lo, các anh em sẽ chăm lo, chúng tôi sẽ chăm sóc mẹ cậu cho đến khi bà lâm chung, về em trai cậu chúng tôi sẽ lo cho nó lên đại học, đảm bảo tương lai của nó ra hình ra dáng!”

Thỏ Lang cuối cùng nở nụ cười yên lòng: “Tôi không còn gì lo lắng nữa. . .”

Nước bùn đã tràn đến cằm, trước lúc hấp hối vài giây, Thỏ Lang chậm rãi nhìn một lượt các chiến hữu, yếu ớt mỉm cười: “Các anh em, kiếp sau chúng ta lại uống rượu với nhau, tôi. . . đi trước.”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể Thỏ Lang đã chìm hoàn toàn vào đầm lầy, ngay cả tóc cũng không còn cọng nào.

Diệp Hoan ngây ngốc nhìn chằm chằm vào đầm lầy màu đen, ánh mắt trống rỗng, không biết đứng bao lâu, hần bỗng nhiên bịch một tiếng quỵ xuống, khóc lớn: “Không còn gì nữa, Thỏ Lang không thấy nữa! Hải cốt cũng không còn. A! Ta ***(chửi rủa). . .”

Mọi người ngơ ngác đứng đó, nước mắt ướt đầm khuôn mặt, không khí bốn phía tràn đầy cảm giác bi thống khiến cho mọi người hít thở không thông.

Chiến hữu vài phút trước còn vui vẻ chung bước, hiện tại thân thể đã chìm sâu dưới đầm lầy, thi thể không tìm được, giờ phút này những chiến sĩ đặc chủng đã quen với sinh tử vẫn không kìm được bi thương.

Sự trầm mặc bi thương diễn ra không biết bao lâu, Cảnh Chí Quân đột nhiên nhảy dựng lên, tay nắm chân đá các đội viên, vừa đánh vừa khóc vừa mắng lớn: “Bọn khốn kiếp các ngươi! Lão tử còn chưa hạ lệnh cấm trại, các người đã vội chạy nhanh đi đâu thai à? Mỗi một người đều là lão binh chinh chiến nhiều năm rồi, một chút kiềm chế cũng không có, những đợt huấn luyện cùng thực chiến trước đây các cậu đều ném cho chó ăn hết rồi hả?”

Cảnh Chí Quân ngồi bệt xuống đất, không còn chút nào uy nghiêm của một chính ủy nữa, anh gào khóc nói: “Một người đang sống sờ sờ, một cái mạng! Là anh em của chúng ta! Giờ không còn nữa, tôi còn mặt mũi nào nữa?”

“...Mẹ cậu ta vui mừng đem con giao cho chúng ta, lão tử ngay cả hải cốt cũng không thể trả lại cho người ta, lão tử như thế nào đối diện với mẹ và em trai cậu ta, các người nói cho ta biết đi, lão tử phải nói với người ta như thế nào? aaa...”

Nước mắt mọi người càng không ngăn được, đều nhao nhao khóc lớn.

“Chính ủy, anh đừng nói nữa, về sau mẹ Thỏ Lang chính là mẹ chúng tôi, chúng tôi sẽ là con trai ruột của bà!”. Mọi người chảy nước mắt, nghiêm trang thề ngay ở bên cạnh mảnh đầm lầy đã nuốt mất chiến hữu của mình.

Một đêm này, mọi người vẫn cắm trại bên cạnh hồ nước nhưng không ai ngủ được, lẳng lặng ngồi vây quanh đầm lầy, nước mắt chảy suốt một đêm, lẳng lặng ngồi bên người chiến hữu đã mất một đêm cuối cùng.

Diệp Hoan cũng ngơ ngác ôm đầu gối ngồi một đêm, ở phía trước đầm lầy, nghĩ đến chiều nay nó vừa nuốt hết chiến hữu của mình, tâm tình bi thương sâu đậm.

Trước khi chết, khuôn mặt cười thắm của Thỏ Lang nhiều lần hiển hiện trong óc hần, cứ thản nhiên như vậy, không sợ hãi, mà mình không thể làm gì cho Thỏ Lang, chỉ có thể trở mắt nhìn y bị đầm lầy nuốt chửng.

Sinh mệnh đối với những người quân nhân này có ý nghĩa gì? Tín niệm nào cheo chống giúp bọn họ thần nhiên đối mặt với tử vong? Nụ cười trước lúc ra đi nhẹ nhàng như đang tham gia một cuộc thịnh yến, trước khi chết anh ta suy nghĩ cái gì?

Một đêm này, Diệp Hoan suy tư rất nhiều, lúc giữa đêm hần đường như đã hiểu ra được nhiều điều, cũng phát hiện ra được nhiều thứ. . .

Hừng đông ló rạng, mọi người sắp xếp bọc hành lý, lưu luyện nhìn mảnh đầm lầy một lần cuối cùng, sau đó bọn họ chỉnh đốn đội ngũ, cùng nhau hướng về đầm lầy, trang nghiêm cử hành một nghi thức chào trong quân đội, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Cảnh Chí Quân còn đang rơi lệ, ở bên đầm lầy để lại một câu:

“Núi xanh khắp nơi vùi trung cốt, đâu cứ phải da ngựa bọc thây lúc trở về!”

Trung thành, trung quân ái quốc

206. Chương 207: Kịch Chiến Rừng Rậm (thượng)

Kể tiếp, cả đội trên đường hành quân đều một mực trầm mặc.

Tiếng nói cười vui vẻ của ngày hôm qua sớm đã biến mất, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ đau xót, dù biết mọi người đều phải trải qua sinh ly tử biệt nhưng mà mỗi một lần diễn ra vẫn cứ làm lòng người đau thấu tim gan.

Diệp Hoan cũng trầm lặng. Hắn từng thấy qua sinh tử, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy chiến hữu sớm chiều chung đụng chết ở trước mặt hắn, chết cách vị trí của hắn không tới năm mét, mà hắn lại không cách nào cứu vãn. Uy lực của thiên nhiên không phải người thường có thể chống đỡ được, giờ khắc này Diệp Hoan đã biết cái gì gọi là thiên uy bất khả kháng, cũng tinh tường hiểu rõ kẻ địch lớn nhất, khủng bố nhất trong rừng rậm mà Hà Bình nói tới đến tột cùng là khủng bố như thế nào.

Hoá ra đứng trước thiên nhiên thì sinh mệnh mỏng manh bé nhỏ vô cùng, nhân loại nằm trong nhóm sinh linh vạn vật cũng không ngoại lệ

Tiểu đội mười hai người đã hy sinh một người, còn lại mười một người vẫn xếp theo đội hình chiến đấu như cũ, tiếp tục mở đường tiến lên phía trước.

Khoảng cách với địa điểm giao hàng ma túy chỉ còn một ngày lộ trình, trên lý thuyết mà nói, hiện tại tiểu đội đã tiến vào khu vực nguy hiểm nhất, không chỉ trong rừng rậm lúc nào cũng có thể xuất hiện dã thú, chương khí, độc trùng cùng các loại nguy hiểm, càng có khả năng trực tiếp chạm mặt với bọn tội phạm ma túy.

Trải qua chuyện của Thổ Lang, Cảnh Chí Quân càng cẩn thận hơn. Mỗi ngày trước khi xuất phát đều mệnh lệnh tiểu đội ăn thuốc phòng chương khí, như vậy sẽ không bị chương khí trong rừng rậm nhiễm độc. Chương khí là kẻ địch đáng sợ nhất, nó có rất nhiều loại, hơn nữa rất nhiều lúc đều là đột nhiên xuất hiện, sau khi hít vào thân thể sẽ hiện ra triệu chứng trúng độc, nhanh thì mười mấy phút chậm thì một tiếng đồng hồ sau sẽ gục ngã, nhẹ thì cả người run rẩy miệng sùi bọt mép nặng thì trực tiếp tử vong.

Diệp Hoan lo lắng phe mình vũ khí hỏa lực quá yếu. Trước khi lên máy bay Diệp Hoan vốn đã vũ trang đầy đủ nhưng hắn bị Hà Bình mệnh lệnh dỡ xuống áo chống đạn cùng rất nhiều vũ khí phụ trợ, cả súng tự động 95G cũng đổi thành súng nhỏ bình thường. Mỗi người lính chỉ trang bị bốn trái lựu đạn, một thanh chủ thủ (đoản đao) quân dụng, hai viên mìn chấn động dùng để phòng ngự bộ binh cùng với thức ăn chỉ đủ cho ba ngày, trừ những này ra không còn gì khác.

Sắp xếp này xuất phát căn nhắc từ việc hành quân trong rừng rậm. Rất nhiều phim ảnh tivi đều chiếu cảnh bộ đội đặc chủng mặc áo chống đạn dày nặng, balô trên lưng thậm chí có hỏa tiễn đồng, phi như bay trong rừng rậm. Loại trang bị này kỳ thực rất lồi thối, mang theo trang bị hành quân cồng kềnh như vậy... Một ngày có thể đi mấy cây số đã là rất tốt rồi, chưa nói bao nhiêu thời cơ chiến đấu đều bị làm hỏng sạch sành sanh, nếu như gặp phải phản công từ kẻ địch thì chỉ có một chữ thảm.

Đã xác định hành quân trong rừng rậm nhất định phải lấy nhẹ nhàng - nhanh chóng làm đầu, đồ vật gì không thật cần thiết thì đều hạn chế mang theo, có lẽ lúc đầu mang nặng thêm 1 - 2 kg đồ vật sẽ không cảm thấy gì, nhưng khi bạn hành quân liên mấy ngày trong rừng thì 1 - 2 kg đồ vật này sẽ trở nên nặng hơn cả núi.

Mọi việc có lợi tất có hại, hành trang thì nhẹ nhàng rồi nhưng lúc giao hoà cùng kẻ địch sẽ lộ ra khuyết điểm là hỏa lực rõ ràng không đủ, không thể hoàn toàn dùng hỏa lực tạo thành tính hủy diệt để áp đảo kẻ địch trong thời gian nhanh nhất.

Đây là chỗ Diệp Hoan lo lắng nhất.

Khi chiến, đầu sinh tử thì thiên thời, địa lợi, chiến thuật song phương, tố chất từng binh lính cùng với vũ khí hỏa lực mạnh yếu của từng người đều là điều kiện cần có để quyết định thắng bại của cuộc chiến.

Thắng bại có tất nhiên, cũng có ngẫu nhiên, cuộc chiến đấu này là thắng hay thua, trong lòng Diệp Hoan thật sự rất không chắc chắn.

Tiểu đội yên lặng đi giữa rừng cây bụi gai, phát ra âm thanh khê khàng không dễ nghe thấy được. Lúc hai giờ chiều tiểu đội đã cách địa điểm giao hàng của bọn buôn ma tuý rất gần. Trái tim mọi người cũng không tự chủ mà treo cao lơ lửng, lúc này thần kinh cả đội căng thẳng cao độ, có lẽ chỉ cần chút gió thổi cỏ lay đều sẽ khiến cho hỏa lực của mọi người bắn phá.

Cảnh Chí Quân giơ lên một nắm tay, ra lệnh dừng chân, cả đội dành mười phút để nghỉ ngơi ăn uống, sau đó đi tiếp.

Giờ khắc này, Diệp Hoan nghĩ tới một vấn đề mà mọi người đều không nghĩ tới.

“Chính ủy, anh và đội trưởng đều hành động theo tin tức tình báo nhưng tình báo này rốt cuộc là ai truyền tới? Lẽ nào chúng ta có người nằm vùng trong đội ngũ bọn tội phạm kia?”

Cảnh Chí Quân nguyền hán một cái: “Xem nhiều phim hình sự quá rồi à? Đâu ra nhiều gián điệp nằm vùng như vậy? Đây là bí mật quân sự, cậu chỉ cần lo chấp hành nhiệm vụ, những khác không cần hỏi nhiều!”

Diệp Hoan vẽ mặt đau khổ nói: “Chính ủy, mọi người đều đang liều mạng vì quốc gia, sống hay chết chúng tôi đều chấp nhận rồi, tốt xấu cũng để cho chúng tôi minh bạch chứ? Bằng không trong lòng tôi luôn có vướng mắc, dù có chiến đấu nhưng trong lòng cũng không chắc chắn nha.”

Cảnh Chí Quân cả giận nói: “Chỉ có cậu hay lắm chuyện! Tại sao những người khác không ai hỏi?”

Từ sau khi Thổ Lang hi sinh, tính khí Cảnh Chí Quân trở nên hơi táo bạo, hình tượng một người hiền lành lạnh lợi ngày thường kia hoàn toàn biến mất.

Diệp Hoan cười nói: “Người khác không hỏi là bởi vì bọn hần tin tưởng quân đội, tôi hỏi là vì muốn tìm một chút an tâm cho mình. Hai mươi năm lăn lộn trên đường phố tôi học được một đạo lý, ngoại trừ cha mẹ anh em, những người khác tốt nhất đừng quá tin tưởng, đặc biệt là chuyện có quan hệ đến tính mạng của mình, nhất định phải đặc biệt cẩn thận.”

“Cậu, cậu.....” Cảnh Chí Quân nén giận, nín nửa ngày rốt cục nghẹn ra một câu: “Cậu vẫn cứ ngoan cố không chịu thay đổi, không tự coi mình là một phần trong đội ngũ chúng ta! Nói toạc ra, cậu chính là không tin tưởng quân đội nhân dân!”

“Chính ủy, anh cũng đừng chụp mũ lung tung, bản thân tôi cũng là một thành viên của quân đội nhân dân, sao dám không tin tưởng bộ đội? Tôi chỉ là có chút hiểu kỳ với nguồn cung cấp tình báo mà thôi”

Diệp Hoan làm như không thấy bộ dáng tức giận hằm hằm của Cảnh Chí Quân, vẫn cười đùa tí tưng như cũ nhưng thái độ rất kiên quyết, hần thật sự rất muốn biết cái tình báo quan hệ đến tính mạng bản thân mình rốt cuộc từ đâu tới.

Một tin tức liền để hơn ba mươi chiến sĩ phải ngàn dặm bồn ba, xâm nhập rừng rậm, thậm chí còn hy sinh một chiến hữu. Thổ Lang chết đi khiến Diệp Hoan dường như đã trưởng thành trong vòng một đêm, hần cảm thấy phải có trách nhiệm với sinh mạng của mình và của các đồng đội. Có một số việc, nhất định phải nói toạc ra mới yên tâm.

Hai người tranh chấp rất nhanh dẫn tới chú ý của các chiến sĩ, không ít chiến sĩ coi Diệp Hoan như em trai, dù lúc huấn luyện hay trong cuộc sống ngày thường đều quan tâm chiều cố, lúc này cũng nhao nhao đi ra hoà giải.

Xạ Lang lặng lẽ giật nhẹ ống tay áo Diệp Hoan, nói: “Lo chuyện bao đồng, cậu quản những thứ này làm gì? Khởi nguồn tình báo chỉ có thể do Thủ trưởng quân khu, đội trưởng và Chính ủy nắm giữ, cậu hỏi cái này là trái với quy định, phải chịu xử phạt, được rồi được rồi, nhét ít đồ ăn nước uống vào bụng, chúng ta phải lập tức lên đường.”

Diệp Hoan bất mãn lâu bầu nói: “Liều mạng cùng bọn buôn ma túy trong rừng rậm, tương đương với chúng ta bước một bước vào Quỷ Môn Quan, chết cũng phải được chết rõ ràng chứ?”

Cảnh Chí Quân dù nổi giận cũng không hoàn toàn đánh mất lý trí, sau khi nghe được Diệp Hoan lâu bầu, trừng mắt lên nói: “Được, muốn biết nguồn tình báo đúng không? Tất cả mọi người đều là huynh đệ mức cơm ăn trong một cái nồi, hiện tại cùng nhau ra chiến trường, tôi cũng không giấu giếm diêm diêm, liền nói rõ ràng cho mọi người.”

Hung hăng liếc mắt trừng Diệp Hoan, Cảnh Chí Quân nói: “Nguồn gốc tình báo đến từ một người miền núi trong thôn xóm nào đó thuộc rừng rậm Myanmar. Thôn dân này vốn dĩ là thuộc hạ của một tên tội phạm trong tổ chức ma túy kia, do Chính ủy trong chi đội cảnh sát vũ trang phòng chống tội phạm ma túy của chúng ta tự mình cảm hóa suốt hai năm, thẳng đến năm ngoái mới thu phục thành công. Trong thời gian một năm đó hẳn cung cấp cho chúng ta nhiều tình báo, sau khi trải qua nghiệm chứng đều chuẩn xác không có sai sót, lần này tình báo cũng là do hắn cung cấp. Sau khi thông qua phán đoán phân tích từ Bộ tham mưu của Quân khu cùng Chính ủy trong đội cảnh sát vũ trang phòng chống tội phạm ma túy, đều nhất trí cho rằng xác suất chuẩn xác của tin tức này vẫn tương đối cao. Vì vậy Quân khu lựa chọn tin tưởng phần tình báo này...”

Một phen nói ra khiến các đội viên bưng bình mà Diệp Hoan lại cúi thấp đầu thật lâu không lên tiếng, không biết qua bao lâu khi Cảnh Chí Quân đều cho là hắn đã không còn vướng mắc, Diệp Hoan lại thấp giọng lầm bầm: “Xác suất chuẩn của tình báo tương đối cao cũng không phải là hoàn toàn chuẩn xác, ‘phi ngã tộc loại kỳ tâm tất dị’ (không cùng chủng tộc với ta tất có dị tâm). Người ta đang tốt đẹp làm một người miền núi Myanmar, trong nhà còn có vợ con cùng mẹ già cần phụng dưỡng, dựa vào cái gì đi cung cấp tình báo cho người ngoại quốc? Hắn cũng không sợ sự tình thất bại bị bọn buôn ma túy đuổi giết cả nhà của hắn sao? Người này vì sao phải mạo hiểm lớn như vậy, hẳn rất cuộc muốn làm cái gì? . . . ”

Sắc mặt Cảnh Chí Quân nhất thời âm trầm xuống: “Diệp Hoan, cậu có ý gì? Nói toạc ra đi!”

Diệp Hoan cười cười, nói: “Không có ý tứ gì cả, tục ngữ có câu ‘vô lợi bất khởi táo’ (không lợi chẳng bôn ba). Một người dám phản bội lão đại của mình, phản bội tổ chức của mình, tóm lại phải có nguyên nhân, có thể là vì tiền tài hoặc vì mạng sống. Còn nếu nói hắn là bị cảm hóa bởi ba tác lược của Chính ủy cảnh sát vũ trang, từ đây bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, quyết tâm tránh xa gian tà, đánh chết tôi cũng không tin trên đời có người như thế! Chính ủy, tôi cứ nói thẳng cho anh nghe, con người của tôi giác ngộ không cao, rất dễ dàng bị dụ hoặc, nếu như anh không cho tôi chút lợi ích, chỉ dựa vào cái miệng hai môi mấp máy vài lần đã muốn khuyên tôi làm chút chuyện không tượng nghĩa, nói thật, tôi nếu đáp ứng thì tôi là cháu trai của anh!”

“Cậu...”

Cảnh Chí Quân tức giận đến đỉnh đầu đều bốc lên khói xanh: “Diệp Hoan, trước đây Hà Đội trưởng nói con người cậu rất khôn nạn, tôi còn một mực nói tốt giúp cậu, hôm nay tôi mới phát hiện, Hà Bình thật nói không sai, không chỉ nói không sai, hắn còn đánh giá thấp trình độ khôn nạn của cậu!”

Diệp Hoan cũng nổi giận rồi: “Nói xấu sau lưng người khác, tên khôn Hà Bình kia được lắm, trở về lão tử sẽ xử lý hắn, ... Lão tử đang nắm nhược điểm của hắn đây!”

Cảnh Chí Quân nghiêm mặt nói: “Tóm lại, tôi đã nói rõ ràng về khởi nguồn tình báo. Hiện tại, tôi yêu cầu mọi người thả xuống gánh nặng tư tưởng, tin tưởng Quân khu, tin tưởng tôi, toàn tâm toàn ý tập trung vào cuộc chiến đấu này, còn vấn đề không?”

“Báo cáo Chính ủy! Tôi yêu cầu bọc hậu đội ngũ!” Diệp Hoan đứng ra nghiêm nhiên lớn tiếng nói.

Cảnh Chí Quân lúc này nổi giận thật rồi, giống như đầu sư tử hung tợn đang phẫn nộ nhìn chăm chăm vào hắn: “Các chiến hữu đều đang trên đường xung kích, cậu lại yêu cầu bọc hậu? Diệp Hoan, cậu còn là người sao?”

Những người còn lại trong tiểu đội cũng nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt phức tạp... Thất vọng.

“Cẩn tắc vô áy náy, Chính ủy, trực giác của tôi nói cho tôi biết, tình báo này có vấn đề! Tôi không muốn đàn độn chui đầu vào bẫy rập của bọn buôn ma túy, chết rồi còn bị người khác coi chúng ta là đồ ngốc.”

Diệp Hoan nghiêm nhiên không sợ, thản nhiên đối mặt với ánh mắt thất vọng của các chiến hữu.

Cảnh Chí Quân cắn răng cả giận nói: “Diệp Hoan! Tôi là Đội trưởng tiểu đội hành động lần này, ở đây do tôi làm chủ! Cậu đừng ép tôi chấp hành kỷ luật chiến trường!”

Diệp Hoan lạnh lùng nói: “Chết dưới súng Chính ủy vẫn tốt hơn chết trong bẫy rập của bọn buôn ma túy. Chính ủy, anh là Đội trưởng, đối với sinh mạng các anh em cần phải có trách nhiệm. Anh quên Thổ Lang đã chết như thế nào sao? Mọi việc chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất tình báo thật sự không chuẩn xác? Vạn nhất người miền núi Myanmar kia trở mặt? Vạn nhất phía trước đã bị bọn buôn ma túy bao vây sẵn chỉ chờ chúng ta lọt hố? Chính ủy, tôi bọc hậu yểm trợ đội ngũ, nếu như không may thật bị tôi nói trúng, chí ít tôi còn có thể bên ngoài giết vào, chúng ta còn có cơ hội trở mình, mọi việc lưu lại hậu chiêu mới là cách làm sáng suốt.”

Cảnh Chí Quân toàn thân chấn động, ngày hôm qua nụ cười sảo thâm của Thổ Lang trước khi chết hiển hiện trong đầu, thật lâu cũng không thể xóa nhòa

Nếu quả thật không may bị Diệp Hoan nói trúng, một tiểu đội hơn mười người há không phải đều phơi thây nơi rừng rậm này sao?

Sắc mặt Cảnh Chí Quân lúc xanh lúc đỏ, lững thững quanh quẩn vài vòng, rốt cục mạnh mẽ giậm chân một cái: “Hong Lang, Xạ Lang, hai người các cậu cùng Diệp Hoan bọc hậu, cách đội ngũ ngoài hai trăm thước, cảnh giới xung quanh, nếu như... Tôi nói là nếu như, chúng ta thật sự sập bẫy, cố gắng mở ra lỗ hổng ở phía Tây để chúng tôi phá vòng vây!”

“Vâng!” Ba người đứng nghiêm chào.

Cảnh Chí Quân lại hung hăng trừng mắt Diệp Hoan, nói: “Nếu như thực tế chứng minh cậu sai rồi, Diệp Hoan, trở về Bắc Kinh cậu cứ chuẩn bị lột bỏ quân trang này đi!”

Diệp Hoan cười nói: “Chỉ mong tôi đã đoán sai. Nói thật, từ nhỏ đến lớn tôi mua vé số đều chưa trúng bao giờ, hi vọng lần này cũng không ngoại lệ.”

Sau khi một lần nữa an bài đội hình chiến đấu, Cảnh Chí Quân hạ lệnh tiếp tục xuất phát.

Trước khi đi, Cảnh Chí Quân dừng một chút, quay đầu lại nghi hoặc nhìn Diệp Hoan: “Cậu nói cậu nắm được nhược điểm của Hà đại đội trưởng, nhược điểm gì thế?”

Diệp Hoan dùng một cái đứng nghiêm, lớn tiếng nói: “Báo cáo Chính ủy, tôi đã ngủ với em gái đội trưởng Hà rồi!”

Cảnh Chí Quân hơi ngẩn người chốc lát, tiếp theo dùng sức đập hắn một cước: “Khốn kiếp! Tung tin đồn thất thiệt bôi nhọ thượng cấp, trở về để Hà Bình trừng trị cậu!”

Tạm thời chia làm hai đội, Cảnh Chí Quân cũng không biết mình quyết định vậy là đúng hay sai. Nếu quả như Diệp Hoan nói, mọi việc lưu lại hậu chiêu mới tốt, chỉ là sau khi chia thì tiểu đội chỉ còn tám người, nếu như tội phạm vũ trang bên đội ma túy đông đảo, phương diện binh lực cùng hỏa lực này tất nhiên sẽ rơi xuống hạ phong.

Hai tiếng đồng hồ sau, tiểu đội chỉ còn cách địa điểm giao hàng mà tình báo nói đến một cây số. Cả đội nghỉ ngơi chốc lát, mọi người thần kinh căng thẳng, khẩn trương xếp theo đội hình chiến đấu 3 - 3 lạng lẽ tiến lên phía trước. Theo như tình báo, thời gian giao hàng cụ thể còn mười một tiếng nữa, hiện tại Cảnh Chí Quân có đầy đủ thời gian để bố trí mai phục, thiết kế chôn bộ binh địa lôi cùng chấn động lôi, chiếm lấy điểm ẩn cư bí mật cao nhất để tạo nên đả kích hủy diệt kẻ địch.

Trừ phi tình thế có biến như tên khốn Diệp Hoan kia nói.

Mặt khác, vẫn còn hai tiểu đội rõ ràng chưa tới kịp, lúc này Cảnh Chí Quân cũng không chờ nổi bọn hắn, không thể làm hỏng thời cơ chiến đấu, chỉ cần bố trí mai phục thỏa đáng, tám người vẫn có thể tiêu diệt trên dưới một trăm tên tội phạm.

Lúc còn cách địa điểm dự định khoảng năm trăm mét, bước chân Cảnh Chí Quân đột nhiên ngừng lại, sắc mặt đại biến.

Con người khi đi lại trong rừng rậm không thể quá tin tưởng vào thị giác, có lúc đôi mắt sẽ lừa gạt mình, rừng cây cành lá rậm rạp nhìn không thấy ánh mặt trời, một ngụm trang nho nhỏ đều có thể lừa gạt đôi mắt, nếu như muốn lựa chọn tin tưởng, khứu giác cùng thính giác càng đáng tin hơn thị giác.

Mũi ngửi thấy được mùi vị, tai nghe được âm thanh, những thứ này đều là tồn tại chân thực, tuyệt đối sẽ không lừa gạt chính mình.

Kinh nghiệm tác chiến rừng rậm phong phú, Cảnh Chí Quân hiện tại ngửi thấy được một loại mùi vị đặc biệt, một loại mùi vị tuyệt đối không nên xuất hiện trong rừng rậm này.

Binh lính trải qua huấn luyện trên sa trường, đối với đồ kim loại và thuốc súng đều có được một loại miễn cảm vượt qua người thường, bởi vì bọn họ được tiếp xúc nhiều nhất cũng là hai thứ đồ này.

Hiện tại Cảnh Chí Quân ngửi thấy một mùi hương nhạt đến cơ hồ không thể phát giác, là mùi thuốc súng. Những người không tinh tế, tuyệt đối không thể chú ý cảm nhận được, loại mùi vị này rất nhạt, chỉ có một tia nhưng bị Cảnh Chí Quân ngửi thấy được.

Trong rừng cây rậm rạp, địa điểm hắc vốn nên do bọn họ trước bố trí mai phục lại xuất hiện mùi thuốc súng, điều này có nghĩa gì?

Nhất thời sắc mặt Cảnh Chí Quân trắng xám như chết người, toàn thân run rẩy kịch liệt, sau đó lão đảo xoay người, không ngừng làm ra ngôn ngữ bằng tay sử dụng trong quân đội về phía các đội viên sau lưng.

“Nguy hiểm! Mau lui!”

Các đội viên ngây ngốc một giây đồng hồ, không dám tin tưởng, thật sự bị tên hỗn đản Diệp Hoan nói trúng rồi sao?

Mọi người sau khi bình tĩnh liền xoay người bỏ chạy, đúng vào lúc này, một nơi cách tiểu đội một trăm mét nổ ầm một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là tiếng súng bạo phát.

Tiểu đội đặc chiến quả nhiên gặp mai phục.

... . .

Tác giả: Lấy phải tình hình báo giả, gặp mai phục, chuyện này không phải là ta nói bừa, mấy năm trước từng thấy từ một tờ báo nào đó ghi chép bài báo về Cảnh sát vũ trang phòng chống tội phạm ma túy, lúc đó ta rất cảm khái, quả nhiên là “Phi ngã tộc loại, kỳ tâm bất dị”

207. Chương 208: Kịch Chiến Rừng Rậm (trung)

“Mau lui!”

Cùng lúc đó vang lên tiếng nổ mạnh, Cảnh Chí Quân không sử dụng thủ ngữ quân sự nữa, gào thét mệnh lệnh.

Các đội viên xoay người bỏ chạy, mượn cành lá rậm rạp yểm hộ, từng viên đạn rít gào xẹt qua đỉnh đầu, các đội viên di chuyển tránh né trong mưa bom bão đạn, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng kêu rên.

Tiếng súng dừng lại chốc lát rồi tiếng bước chân dồn dập đuổi theo tiểu đội đặc chủng, từ xa đến gần.

Lòng Cảnh Chí Quân chìm vào vực sâu, sắc mặt vừa giận vừa sợ, quả nhiên bị Diệp Hoan không may nói trúng, bọn họ bị bọn buôn ma túy bao vây như bao sủi cỏ. Tiếng súng và tiếng bước chân tới từ bốn

phương tám hướng, rất rõ ràng bọn buôn ma túy đã bố trí mai phục từ sớm, chỉ chờ bọn họ ngây ngốc chui vào lồng.

Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị (Không cùng chủng tộc với ta, tất có dị tâm), câu tổng kết này của Diệp Hoan quả thực nói không sai, người miền núi Myanmar bị thu phục kia đã trở mặt.

Cảnh Chí Quân dù chạy trốn vẫn liên tục đánh ra thủ ngữ với các đội viên, theo như bố trí lúc trước, ba người Diệp Hoan sẽ dọn đường, tất cả mọi người chạy về phía Tây phá vòng vây.

Dù tình huống nguy cấp, Cảnh Chí Quân cũng không quên quan sát tình huống các đội viên. Chuyện xảy ra quá đột ngột, may là Cảnh Chí Quân sớm cảm nhận được nguy hiểm, ngay trước khi bước vào đoạn đường bọn tội phạm mai phục đã kịp thời dừng bước, bằng không ngày hôm nay hiển nhiên là kết quả toàn quân bị diệt. Cũng may là nhóm đội viên đặc chiến đều có kinh nghiệm sa trường dày dặn phong phú, mặc dù trong lúc hoảng sợ chạy trốn có mấy người bị thương, nhưng vị trí thương tích cũng không phải là chỗ yếu hại, không có người trọng thương, cũng không ai hi sinh, tổng thể cho tới giờ thì tổn thất vẫn chưa lớn.

Truy binh càng lúc càng gần, bọn buôn ma túy này chân chính là những kẻ giết người không chớp mắt, hơn nữa cũng không sợ chiến đấu với quân đội quốc gia. Bọn chúng rất rõ ràng, cho dù tiêu diệt nhóm bộ đội đặc chủng này ở trong rừng, Trung Quốc cũng sẽ không đại động can qua đối với bọn chúng, dư luận quốc tế và xu thế hiện nay không cho phép bọn họ làm như vậy.

Nhóm bộ đội đặc chủng này muốn diệt thì diệt, tổ chức ma túy như chúng mới là vương giả chân chính của rừng rậm này.

Song phương cách xa nhau khoảng một trăm mét, truy đuổi và chạy trốn, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng súng, sượt qua các đội viên trong gang tấc, từng viên đạn rít rào va chạm vào mặt đất, thổi lên một đám bụi, xen lẫn là mấy tiếng kêu rên thống khổ, xem ra lại có đội viên trúng đạn.

“Chấn động lôi!” Cảnh Chí Quân kêu to.

Vài đội viên không chút do dự, ném mấy quả cầu kim loại nhỏ như quả bóng bàn về phía sau rồi lại liều mạng chạy về phía trước.

Không quá mấy giây, phía sau liền truyền đến một tiếng nổ ầm ầm, cùng với tiếng kêu rên thống khổ của bọn truy binh.

Chấn động lôi, một loại bom bạo tạc thể tích chỉ nhỏ như quả bóng bàn, chủ yếu dùng để cắt đuôi truy binh, nguyên lý khiến nó nổ tung là dựa vào tần suất chấn động của bước chân, hơn nữa thể tích nhỏ không dễ bị phát hiện, một khi tiếng bước chân kẻ địch tới gần. Bọn chúng sinh ra tần suất chấn động đạt đến tiêu chuẩn nổ của nó, nó liền nổ tung ngay dưới chân kẻ địch, có hiệu quả sát thương bất ngờ, khiến người chỉ tử hoặc gây nên tàn phế, khó lòng phòng bị.

Chấn động lôi có hiệu quả, tiếng bước chân sau lưng dần dần thưa thớt, mà Cảnh Chí Quân vẫn không dám bất cẩn chút nào, hẳn biết kẻ địch sẽ không dễ dàng từ bỏ truy sát như vậy, nếu như từ bỏ rồi, chỉ có thể nói rõ bọn buôn ma túy đã bố trí mai phục rất đầy đủ, phía trước còn có kẻ địch hung tàn đang chờ đợi bọn họ.

“Các anh em, thừa thế xông lên!” Cảnh Chí Quân căn dặn, sắc mặt nho nhã thường ngày lúc này hiện lên mấy phần hung lệ.

Không đợi hắn hạ lệnh, các đội viên rải rác chung quanh sớm đã tự giác tụ tập cùng nhau, người bị thương hay người lành lặn đều nắm chặt súng trong tay, quật cường chống chọi với vòng vây của kẻ địch. Bọn họ rất rõ ràng bây giờ là thời khắc liều mạng.

Năm trăm mét về phía Tây, gần nơi phá vòng vây, quả nhiên không ngoài sở liệu của Cảnh Chí Quân, ở một bãi cỏ trũng xuống có hơn trăm tên ăn mặc khác nhau, bọn buôn ma túy triển khai theo đội hình hình quạt, khuỷu tay lăm lăm Ak47. Hơn một trăm họng súng đen ngòm lạnh như băng bốc ra hàn quang sâu kín, như lưới kiếm tử thần đang chờ thu gặt sinh mạng...

Tim Cảnh Chí Quân càng trầm càng thấp, cả người lạnh lẽo.

....

Cách tiểu đội Cảnh Chí Quân hai cây số, Diệp Hoan, Hồng Lang, Xạ Lang ghì súng không nhanh không chậm đi tới.

Chính ủy Cảnh Chí Quân yêu cầu bọn họ giữ khoảng cách với đội ngũ không được vượt quá hai trăm mét nhưng Diệp Hoan lại một lần nữa cãi lại quân lệnh. Hắn cảm thấy khoảng cách hai trăm mét cũng chưa thể cho hắn bao nhiêu cảm giác an toàn, gần như vậy chạy vài bước là đến, loại khoảng cách tiếp ứng này căn bản không có chút ý nghĩa nào. Nếu như phía trước bị mai phục, thì khoảng cách hai trăm mét tất nhiên cũng vừa vặn tiến vào bẫy rập.

“Nhưng mà...hai cây số hình như hơi xa quá đó?” Hồng Lang hiển nhiên không vô kỷ luật giống Diệp Hoan, giờ khắc này hắn rất lo lắng hậu quả việc không chấp hành mệnh lệnh.

“Không xa không xa.” Diệp Hoan cười híp mắt nói tiếp: “Nếu như có thể mà nói, tôi hận không thể chạy cách xa đến mười vạn tám ngàn dặm đấy, loại chuyện liều mạng này hoàn được ít nào thì hay ít đấy, bất luận là đánh chết người hay bị người đánh chết, mùi vị của nó chẳng hay ho gì...”

“Vạn nhất mấy người chính ủy thật gặp mai phục thì sao?” Hồng Lang lo sợ nói.

Diệp Hoan lườm hắn một cái, nói: “Các cậu không phải là không tin lời của tôi sao? Thế nào, hiện tại cảm thấy trong lòng không nắm chắc rồi à? Mới vừa rồi còn thất vọng nhìn chằm chằm tôi, cứ như là con người tôi rất tham sống sợ chết, vứt bỏ chiến hữu ấy...”

“Làm sao có thể nói là ‘đường như’ chứ? Cậu nha, căn bản chính là kẻ tham sống sợ chết, tôi đến bây giờ cũng hoài nghi việc này có phải là cậu cố ý kiểm soát trận chiến (tránh né chiến đấu) không đây? Đội lát nữa Chính ủy bên kia thu thập xong bọn buôn ma túy, chúng ta vừa vặn chạy tới, một phát súng cũng không bắn, thuận túy tới chỗ rừng sâu núi thẳm này đi dạo một vòng liền trở về, chúng ta sẽ ăn đủ đấy.” Sài Lang nói chuyện vĩnh viễn không hiểu cái gì gọi là khách khí.

Diệp Hoan tức giận nói: “Không bắn phát nào không phải càng tốt sao? Cậu cứ như thích giết người lắm ấy?”

“Không giết người thì lão tử chạy tới rừng sâu núi thẳm này tương thân (ý chỉ hai người độc thân đến gặp mặt) sao?”

Diệp Hoan tay sờ soạng khẩu súng đột kích loại ngắn, nói: “Hiểu cái gì gọi nhân giả chứ? Nhân giả vô địch, súng trong tay lão tử chính là súng nhân nghĩa, trang bị giả vờ giả vịt thì được, tốt nhất đừng thật dùng tới nó...”

Vừa mới dứt lời, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh, tiếp theo tiếng súng dồn dập phá vỡ rừng cây yên tĩnh.

Ba người sắc mặt biến đổi, Diệp Hoan thấp thỏm nói: “Lẽ nào chính ủy bắt đầu thu thập đám gia hỏa buôn ma túy kia sao?”

Xạ Lang nín thở ngưng thần nghe ngóng, sắc mặt càng ngày càng trắng xám: “Không đúng! Tiếng súng rất hỗn loạn, không phải tiếng súng đột kích, hơn nữa là từ bên ngoài hướng đánh vào nhóm người Chính ủy!”

Từ bên ngoài hướng vào vị trí Cảnh Chí Quân, ý tứ chính là nói...

Ba người ngây ngốc nhìn nhau rồi như mèo bị giẫm phải đuôi.

“Mẹ kiếp! Thật bị trúng mai phục rồi!”

Hồng Lang không dám tin tưởng mắt Diệp Hoan: “Cái miệng thối của cậu...”

Diệp Hoan lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói: “... Miệng của tôi đã làm lễ khai quang ở Giới Đài Tự – Bắc Kinh rồi mà.”

Sài Lang mắng: “Khai Quang rắm chó! Chuyện tốt nói không chuẩn, chuyện xấu thì nói đâu trúng đấy! Con mẹ nó, cậu rốt cục có phải người hay không? Nếu như không phải mỗi ngày múc cơm ăn cùng trong một cái nồi, mẹ nó, lão tử sẽ hoài nghi cậu là gián điệp nằm vùng của bọn buôn ma túy đấy...”

Diệp Hoan khóc nức nở nói: “Hai vị đại ca, nói chút đạo lý được không? Lão tử đây là bày mưu nghĩ kế, rất có ánh mắt chiến lược, nhất cử nhất động của kẻ địch đều chạy không thoát suy đoán của tôi, lão tử là nhân tài đó...”

“Đừng lảm lời nữa, hiện tại chúng ta cầm vũ khí xông lên, trước tiên tiếp ứng mấy người chính ủy đi ra rồi lại nói!” Xạ Lang kéo chốt súng răng rắc, sau đó thân thể như một con mèo xông về phía trước.

Hồng Lang cũng kéo chốt súng theo sát phía sau.

Diệp Hoan thật muốn khóc, sao chuyện lại náo động thành thế này, vốn định mai phục người khác, kết quả ngược lại bị người ta mai phục, thời khắc này hẳn thật muốn tìm đại cái cớ nào đó tỷ như giúp bọn họ mua đồ ăn khuya mà quay đầu chạy.

Mai phục xong rồi đánh kẻ địch, trúng mai phục bị kẻ địch đánh, rất hiển nhiên là hai loại khái niệm bất đồng, hơn nữa tình huống thứ hai tuyệt đối không sung sướng như tình huống trước...

Diệp Hoan than thở cầm súng bám theo hai tên Lang xông về phía trước, miệng vẫn không quên cứu vãn tình thế.

“Hay là mình cứ đầu hàng trước đã, cứ nói chúng ta là khách du lịch đi khám phá rừng nguyên sinh rồi xin bọn chúng thả chúng ta đi. Đại trưởng phụ có thể đuổi có thể cong mà...”

“Chạy nhanh lên thẳng ranh! Đừng mẹ nó, nói mò vô nghĩa! Bọn buôn ma túy này ngay cả một con lừa đều không buông tha, khách du lịch tính là cái rắm gì!” Xạ Lang cũng không quay đầu lại mắng.

...

Rừng cây phía Tây tiếng súng nổ lớn, Cảnh Chí Quân dẫn các đội viên dựa vào địa hình rừng rậm đang chống cự lại bọn ma túy, nhưng mà bọn buôn ma túy hôm nay rất hiển nhiên đã được huấn luyện chuyên nghiệp chiến đấu trong rừng rậm. Bọn hắn áp dụng cũng là phương thức tác chiến của bộ đội đặc chủng, 3-3 luân phiên yểm hộ tiến lên, tiết tấu không nhanh không chậm, bức cho nhóm Cảnh Chí Quân liên tục lùi về phía sau.

Sau khi phân binh, Cảnh Chí Quân bên này dù sao cũng chỉ có tám người, có lẽ tố chất từng binh sĩ mạnh hơn so với bọn buôn ma túy, nhưng một con hổ uy mãnh cũng không địch lại bảy sói, lại nói đối phương sớm có chuẩn bị, ngay cả lựu đạn cùng hỏa tiễn đồng đều đã vận dụng, dưới áp chế hỏa lực cường đại, súng ngắn đột kích và mấy trái lựu đạn trong tay nhóm Cảnh Chí Quân, thực sự không đáng chú ý.

P phía trước hỏa lực rất mạnh, mặt sau cách đó không xa mắt thấy truy binh cũng mau áp đến rồi, Cảnh chí Quân hiện tại rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng ‘trước lang sau hổ’, hai mắt Cảnh Chí Quân tản ra ánh sáng điên cuồng như con thú bị dồn vào đường cùng, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống không ngừng.

Cảnh Chí Quân không sợ chết, thân làm quan quân trong đại đội đặc chủng Lam Kiếm, cho dù là rèn luyện quân sự hay năng lực tác chiến của đều xếp hạng cao trong đại đội, chấp hành qua mấy chục lần nhiệm vụ sinh tử, có thể nói là lão binh trăm trận, tử vong ở trong mắt anh còn vô vị hơn cả nước sôi. Cảnh Chí Quân biết việc anh làm chính là liều mạng vật cổ tay cùng Tử Thần, không chết là may mắn, chết cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà Cảnh Chí Quân coi thường sinh tử của mình cũng không có nghĩa là anh coi thường sự sống còn của thuộc hạ. Bọn họ mỗi một người đều là cha sinh mẹ dưỡng, có máu có thịt, một người hoàn chỉnh sống sờ sờ, cha mẹ đưa họ vào bộ đội, nếu như bởi vì sự bất lực của anh mà biến bọn họ thành từng hũ tro cốt không còn sự sống, từng tấm ảnh trắng đen nằm trên mộ bia lạnh lẽo, Cảnh Chí Quân anh còn mặt mũi nào đi gặp cha mẹ của bọn họ?

“Diệp Hoan tiểu tử kia... Thật bị hắn nói trúng rồi!” Cảnh Chí Quân tâm ẩn ẩn hối hận, nếu như lúc đó anh nghe theo lời Diệp Hoan, làm việc chú ý cẩn thận một chút, có lẽ cả đội sẽ không đi đến hoàn cảnh tuyệt vọng như bây giờ...

Trong rừng rậm tiếng súng vẫn đang vang lên liên hồi, nhóm đội viên đặc chiến cắn răng liên tục nổ súng giáng trả. Nói cho cùng bọn hắn đều là lính đặc chủng, tổ dưỡng chiến đấu vẫn mạnh hơn bọn tội phạm vũ trang trước mặt này. Lực quân Trung Quốc không hổ là một trong những đội quân tinh nhuệ có tiếng trên

thế giới. Hơn một trăm tên tội phạm nếu muốn tiêu diệt tiểu đội lính đặc chủng thì không dễ dàng chút nào. Chiến đấu hơn hai mươi phút, trên người tám đội viên đặc chiến bị thương không ít, nhưng chiến công cũng không nhỏ, đã tiêu diệt gần hai mươi tên tội phạm. Trong chiến dịch này, bọn tội phạm hiển nhiên là đã bị tổn thất nặng nề.

Nhưng mà nỗi khổ của nhóm người Cảnh Chí Quân chỉ có chính bọn họ mới rõ ràng.

Mỗi người đều đang cắn chặt hàm răng, gắng gượng chống đỡ, bất kể là phương diện thể lực hay đạn dược đều đã có chút miễn cưỡng rồi. Phía trước là hơn tám mươi kẻ địch người trước ngã xuống người sau áp đến, tiếng súng của truy binh ở phía sau càng ngày càng gần, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau ba phút nữa tiểu đội sẽ rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng hai mặt bị giáp công, đến lúc ấy, cho dù cả tám người bọn họ đều là Tôn Ngộ Không quảng đại thần thông cũng nhảy nhót không được bao lâu.

Hiện tại hy vọng duy nhất là chờ đợi ba người Diệp Hoan có thể kịp thời xuất hiện, từ sau lưng kẻ địch phá vỡ cục diện tuyệt vọng này, tìm đường sống cho tiểu đội.

Cảnh Chí Quân không khỏi cười khổ mấy tiếng, không nghĩ tới kẻ chuyên gây tai họa lại cũng có một ngày trở thành Chúa cứu thế, ở sâu trong lòng hắc thật ra chưa từng chính thức coi Diệp Hoan là một thành viên trong đại đội đặc chủng Lam Kiếm.

“Chính ủy, chúng ta hết cứu rồi, lấy Quang Vinh ra đi!” Một đội viên lẳng lặng nói.

Quang Vinh, cái tên thật hào hùng đó là tên của một trái lựu đạn được nhét trong vạt áo của mỗi bộ đồng phục tác chiến. Kể từ thời kiến quốc, quân đội đã có truyền thống như vậy, cái truyền thống này bộ đội thời bình đã sớm không áp dụng nữa. Nhưng các chiến sĩ đại đội Lam Kiếm thì vẫn duy trì truyền thống cũ. Dùng trái lựu đạn Quang Vinh không chỉ thể hiện lòng trung thành với quân đội, với quốc gia, càng quan trọng hơn là, nếu như mọi người rơi vào trong tay bọn buôn ma túy trời sinh tính tình hung tàn thô bạo này, bọn chúng sẽ sử dụng vô số cực hình tàn khốc để dày vò tra khảo, mùi vị đó tuyệt đối khiến người ta sống không bằng chết, ngược lại không bằng tự cho mình một cái chết sáng khoái.

Cảnh Chí Quân nghe vậy cả người nhè nhẹ run lên, nhắm vào một tên phản tử vũ trang ma túy, hòng súng đột kích phun ra ánh lửa yếu ớt, nổ tung đầu tên tội phạm.

“Đợi thêm một chút, đợi thêm ba phút, sau ba phút... Chúng ta cùng nhau lên đường.” Cảnh Chí Quân ngữ khí rất bình tĩnh, phẳng phất như tan làm trở về nhà.

Theo lời mệnh lệnh này của Cảnh Chí Quân, tám sinh mạng bắt đầu tiến vào thời gian đếm ngược ngắn ngủi

Trong tiếng súng kịch liệt, ánh mắt Cảnh Chí Quân nhìn về phía tây nơi sâu xa trong rừng rậm.

Diệp Hoan, các cậu đuổi đến kịp chưa? Các cậu có thể giúp các anh em mở ra tử cục này không?

...

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, kịch chiến vẫn đang tiếp tục, tiếng bước chân truy binh càng gần, một phút cuối cùng, ánh mắt kiên định của Cảnh Chí Quân lúc này cũng nổi lên tuyệt vọng.

Diệp Hoan... Làm sao còn chưa tới? Tiểu tử này sẽ không phải thấy tình thế không ổn, liền quay đầu chạy rồi chứ? Căn cứ vào hiểu biết của hắn đối với Diệp Hoan, tên gia hỏa này không phải không làm được chuyện vô sỉ như thế, phần lớn thời điểm, da mặt Diệp Hoan đều để ở trong túi chứ không đeo trên mặt

“Chính ủy, thời gian đến rồi!” Một đội viên đặc chiến nở nụ cười bi thảm nhìn hắn

Cảnh Chí Quân sâu sắc thở dài một hơi: “Các anh em, lên đường thôi, kiếp sau chúng ta lại...”

Nói còn chưa dứt lời, trong rừng rậm phía tây bỗng truyền ra một loạt tiếng súng kịch liệt, tiếng lách cách quen thuộc của súng đột kích loại ngắn khiến cho mọi người đứng ngây ngốc.

Sát theo đó, vài tiếng lựu đạn âm âm nổ mạnh tại phía sau hơn tám mươi tên tội phạm vũ trang, lũ tội phạm hoảng sợ quay đầu lại điên cuồng bắn phá, hiện trường một mảnh hỗn loạn, người người lâm vào khủng hoảng.

Cảnh Chí Quân cùng bảy người chiến sĩ, đều lộ ra biểu hiện kích động.

Viện binh đến rồi!

Thằng nhãi Diệp Hoan rốt cuộc đã tới!

“Các anh em, chúng ta đánh phản công, hội hợp với nhóm Diệp Hoan phá vòng vây!” Cảnh Chí Quân nhắc súng liền thả một băng đạn về phía kẻ địch.

... ..

Nhóm Diệp Hoan chỉ có ba người nhưng đã đóng vai trò quyết định xoay chuyển toàn bộ thế cục cuộc chiến. Bọn tội phạm hiển nhiên không nghĩ tới phía sau của bọn chúng còn có phục binh, hơn tám mươi người đưa lưng về phía đám người Diệp Hoan, khoảng cách chỉ khoảng mười mấy mét, quả thực là mục tiêu sống. Ba khẩu đột kích liên tục bắn phá đã hạ gục hơn mười tên tội phạm.

Thành thật mà nói, Diệp Hoan chưa từng bắn tẩm bia nào làm hấn sung sướng như vậy.

Thừa dịp bọn ma túy còn chưa kịp định thần, mấy trái lựu đạn sát theo đó ném ra ngoài, âm âm nổ tung trong đám người, lại quật ngã vài chục tên. Kẻ địch mới vừa xoay người chuẩn bị thu thập đám người Diệp Hoan, tám đội viên Cảnh Chí Quân mặt đầy oán niệm, khí thế hung hăng giết tới, lũ tội phạm vốn là lên kế hoạch hai mặt giáp công tiểu đội lính đặc chủng, giờ lại bất hạnh biến thành bị bộ đội đặc chủng Trung Quốc hai mặt giáp công rồi.

Hai mặt giáp công thật không dễ chịu, có câu ngạn ngữ gọi là “Cổ đầu bất cổ đỉnh ‘Chú ý đầu không để ý đít’ ” đại khái chính là ý tứ như vậy.

Kỹ thuật bắn của Hồng Lang rất chuẩn xác, trông thấy bên trong bọn ma túy có một tên tướng mạo thấp bé bình thường, tên này đang vừa kinh hoảng thất thố liên tục đâm đá mấy người trong đám tội phạm, Hồng Lang liền đoán ra đó là tên cầm đầu, thế là dưới tình huống bốn phía hỗn loạn, Hồng Lang giờ súng nhắm chuẩn, kéo cò súng, tên vóc dáng thấp bé liền nổ tung đầu.

Kẻ địch bị hai mặt giáp kích khiến quân tâm tan rã, kẻ địch mất đi người cầm đầu càng hoảng sợ bất an. Hệ thống chỉ huy bị phá hỏng, bọn tội phạm vũ trang lại không phải quân nhân chuyên nghiệp, căn bản không có đầy đủ trình độ chiến thuật, thế là dưới sự toàn lực tấn công của tám người Cảnh Chí Quân, vòng vây của lũ tội phạm cuối cùng vẫn là bị mạnh mẽ xé mở một lỗ lớn. Tám người thừa cơ xông ra ngoài, sau khi cùng đám người Diệp Hoan hội hợp, mười một người cầm đầu chạy vào rừng rậm.

Không biết chạy bao lâu, thẳng đến khi xác định tạm thời an toàn, Cảnh Chí Quân thở hổn hển, chuyện đầu tiên anh làm là hung hăng đập Diệp Hoan một cước.

“Thằng nhãi này! Bảo các cậu tiếp ứng ở phía Tây, làm sao tới bây giờ mới đến? Có phải muốn chạy trốn hay không? Lão tử sẽ xử phạt cậu!”

Diệp Hoan cũng thở hổn hển, ngậy ngốc ra rồi giãy lên, chỉ vào Cảnh Chí Quân, nói với Xạ Lang: “Nghe rồi chứ? Nghe rồi chứ? Lão già này bị người ta bao vây đến cùng đường, kết quả vừa được chúng ta cứu ra liền muốn xử phạt tôi, đây mẹ nó còn là nói tiếng người sao? Sớm biết thì nên nghe tôi, nghe được tiếng súng liền quay đầu bỏ chạy, sau này báo thù cho bọn họ là được rồi...”

Cảnh Chí Quân ngăn ra, giận tím mặt: “Cậu, con mẹ nó vẫn đúng là muốn chạy trốn sao? Lão tử... lão tử đập chết cậu!”

208. Chương 209: Kịch Chiến Rừng Rậm (hạ)

Chuyện đầu tiên mà Cảnh Chí Quân làm sau khi phá vòng vây là lập tức kết nối điện thoại vệ tinh, bắt liên lạc với hai tiểu đội còn lại, cũng nói với họ về toàn bộ quá trình thất bại của hành động lần này.

Việc hành quân của hai tiểu đội còn lại cũng không được thuận lợi, có lẽ là do không được may mắn, họ gặp phải nhiều nguy hiểm hơn bọn Diệp Hoan, chẳng những bị rắn độc thú dữ tấn công, mà vài ngày trước trong lúc đội Hà Bình cắm trại thì còn gặp phải khí độc, một đội viên trúng độc mất mạng, những người khác cũng bị ảnh hưởng nên hành trình bị chậm lại, Cảnh Chí Quân hỏi thì biết được hai đội khác còn cách họ khoảng hai ngày đi đường.

Tình hình hiện giờ rất nghiêm trọng, hai tiểu đội khác không thể tới như kế hoạch định sẵn, nghĩa là đội của Cảnh Chí Quân phải đơn độc chống lại mấy trăm tên tội phạm ma túy được trang bị vũ khí cực kì tàn bạo.

Cảnh Chí Quân có lẽ nên cảm thấy may mắn vì lần hành động này họ có đưa Diệp Hoan theo, nếu như không phải là chút trực giác của Diệp Hoan trước khi chiến đấu thì bây giờ toàn bộ tiểu đội đặc chiến chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Đây là một cái bẫy đã được sắp xếp tỉ mỉ, mục tiêu của nó đương nhiên là cả tiểu đội đặc chiến, dựa theo tiếng súng vang lên từ bốn phương tám hướng hiện tại để phán đoán thì lần này bọn buôn bán ma túy ít nhất đã dùng ba bốn trăm tên phần tử vũ trang, tiến hành bao vây hoàn toàn tiểu đội, mục đích là tiêu diệt toàn bộ tiểu đội trong rừng, nhấn tâm ác độc.

May mà trong chiến đội tuy có mấy người đã bị súng bắn bị thương, nhưng vết thương không nặng, cũng không có người hy sinh, đã trúng mai phục mà vẫn có thể toàn thân trở ra, không thể không nói đây là kỳ tích.

Ánh mắt của mọi người lập tức nhìn về người tạo ra kỳ tích, khác với ánh mắt thất vọng mà mọi người đã từng dùng để nhìn hắn, bây giờ trong mắt họ là sự biết ơn, cố gắng kéo mọi người từ bên trong vực sâu chết chóc ra, phần ân tình này không thể nói là không nặng.

Là chiến hữu cùng ăn cơm trong một nồi, họ đương nhiên sẽ không treo mấy câu cảm ơn sáo rỗng ngoài miệng, những chiến sĩ thoát khỏi khốn cảnh cứ coi như không có việc gì mà giúp nhau băng bó vết thương, người không bị thương thì cười toe toét ôm lấy cổ Diệp Hoan, người thì đập, người thì vỗ, làm cho khuôn mặt Diệp Hoan thêm vài vết xanh đen, như kẻ mới chui từ trong hầm cầu ra.

Diệp Hoan để họ tùy ý làm mọi việc, gương mặt bình tĩnh, tuy nhiên lại nghiêng đầu qua nói với Sài Lang: “Anh coi thử cái đi, nói trước rồi là đừng có cứu mấy thằng cháu trai này, nhìn thử thái độ của tụi này đối với ân nhân cứu mạng đi...”

Một đội viên đứng lên hung hăng đánh Diệp Hoan một cái, cười mỉa: “Đồ chó hoang nhà cậu mà tới đây chậm mấy phút đồng hồ, làm cánh tay ông đây bị cắn một cái, ông đây chưa tính sổ với cậu, cậu lại còn không biết xấu hổ nói cái gì mà ân nhân cứu mạng hả?”

Lúc này mọi người đã cách nơi họ bị trúng mai phục khoảng mấy cây số nên mọi người ẩn mình trong một bụi cỏ tương đối an toàn để nghỉ ngơi, Cảnh Chí Quân thống kê về thương thế đội viên và số lượng đạn dược bị tiêu hao một chút, sau đó triệu tập mọi người, nghiêm nghị nói: “Các anh em, trận chiến vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm chắc mọi người cũng đã biết, ở đây tôi làm kiểm điểm với mọi người, là tôi đã sai khi phán đoán độ chân thật của tin tức, tôi không ngờ tới tin tức đó là chiếc áo khoác mà chúng phủ lên chúng ta, chút nữa thì đã khiến cho mọi người toàn quân bị diệt, một tướng vô dụng hại chết ba quân, tôi thành thật nói lời xin lỗi với mọi người, sau khi trở về tôi sẽ viết văn bản kiểm điểm về việc này, báo cáo cho thủ trưởng quân khu và đảng ủy đề nghị xử phạt.”

Mọi người gật đầu, sau đó thì cười tươi xoa tay.

“Chính ủy, tin tức không chính xác cũng không liên quan tới anh, nó là do cấp trên đưa cho anh, dù truy cứu trách nhiệm cũng không phải tới lượt anh chịu trách nhiệm.”

“Đúng đấy, chính ủy anh khi không sao phải đem bốn cầu đội trên đầu mình làm chi? Trách nhiệm của ai thì để người đó gánh, chuyện này trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà.”

“ . . . ”

Mọi người mồm năm miệng mười giải vây cho Cảnh Chí Quân, sự thật là vậy, trách nhiệm đáng lẽ không phải để cho chính ủy chịu, khu Tam Giác Vàng vốn rất phức tạp, từ những năm năm mươi của thế kỷ trước

thì thành viên của Tam Giác Vàng trở nên phức tạp, người Trung Quốc, Myanmar, Thái Lan, tất cả đều tạo địa bàn, rồi xưng là Tướng quân, buôn bán thuốc phiện, tàng trữ súng ống đạn dược, nơi đây đã trở thành thiên đường của tội phạm, trong tình hình phức tạp như thế, việc phán đoán sai lầm về tin tức nào đó thật ra cũng là chuyện bình thường.

Ai ngờ Cảnh Chí Quân lại là người nghiêm túc rõ ràng nên bướng bỉnh lắc đầu nghiêm nghị nói: “Người chỉ huy là tôi, khi Diệp Hoan đưa ra nghi vấn tôi lại chẳng coi trọng ý kiến của cậu ấy, ngược lại dùng danh nghĩa cấp trên để trách cứ, chèn ép, sau đó thiếu chút nữa là đã đưa mọi người xuống suối vàng, trách nhiệm này vốn là của tôi, không thể trốn tránh được, chuyện nhận trách nhiệm này cứ quyết định thế này đi!”

Cảnh Chí Quân nghiêng đầu nhìn Diệp Hoan, trong mắt là áy náy và cảm kích.

“Ở đây tôi cũng muốn nói lời cảm ơn với Diệp Hoan trước mặt mọi người, là cậu ấy đưa ra lời nghi vấn đối với tình báo giả, hơn nữa không sợ bị cấp trên trách mắng mà dũng cảm đuổi theo chân lý, tự mình kiên trì, trong lúc chiến hữu ở trong hiểm cảnh, cũng là nhờ cậu ấy, Hồng Lang và Xạ Lang ba người liều chết giải vây, giúp mọi người thoát ra khỏi vòng vây, giúp cho chúng ta tránh khỏi kết cục toàn quân bị diệt, ở đây tôi thay mặt toàn bộ đội viên của chiến đội cúi chào Diệp Hoan!”

Cảnh Chí Quân vừa dứt lời liền đứng nghiêm chào Diệp Hoan theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội.

Tất cả những đội viên được cứu ra sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, lần lượt đứng lên, đồng thời chào Diệp Hoan theo nghi thức quân đội.

Khóe mắt Diệp Hoan ướt át, trong lòng cảm thấy thương xót ngàn vạn.

Diệp Hoan lớn lên trong viện phúc lợi, đã từng bị người khác xem thường, cũng từng bị họ ức hiếp, cũng đã bị đánh mắng rồi, giữa những bấp bênh cuộc sống của Diệp Hoan, chỉ có chuyện được người khác kính trọng như thế này là không có.

Cái cúi chào này của mọi người, khiến cho hắn lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cảm giác được người kính trọng, thì ra cảm giác này khiến người khác ấm lòng như thế, nhìn thấy ánh mắt trong suốt đó, hình như trong lòng cũng có thứ gì đã được thăng hoa.

Diệp Hoan đầy mặt chìm túc, đứng thẳng người, đáp lại mọi người bằng một cái chào, tất cả nhìn nhau cười, sự ăn ý trong tâm hồn như đã được khắc vào xương.

“Khách khí, khách khí. . .” Diệp Hoan buông tay xuống lại trở về dáng vẻ không đứng đắn, cười hì hì nói: “Miễn lễ, đừng chào nữa..., tôi nghĩ rằng mọi người nợ tôi nhiều nhân tình quá rồi, muốn mọi người khi trở về thì phải mời tôi uống rượu, bây giờ thì mọi người cúi chào tôi một cái, ân tình gì cũng không còn, sa này ông đây mà muốn uống rượu ấy, thì phải tự lấy tiền túi ra, mấy người nói coi tôi bán mạng cứu mấy người có phải uống quá không. . .”

Mọi người ngẩn người ra, sau đó đều sôi nổi nở nụ cười: “Miệng thẳng chó này đúng là khó mọc ngà voi mà.”

Về mặt nghiêm túc của Cảnh Chí Quân lúc này cũng xuất hiện nụ cười hiếm hoi, anh vỗ vai Diệp Hoan nói: “Tôi có hai bình Mao Đài cũng đã được mười lăm năm rồi, sau khi về đều đưa cho cậu.”

Diệp Hoan mừng tới nỗi mi mắt khó mà phân biệt, không ngừng nói lời cảm ơn Cảnh Chí Quân, sau một lúc cười đùa, Diệp Hoan nhìn màu trời, nói: “Chính ủy, công việc thật bại, trực thăng cũng nên đón chúng ta về rồi chứ?”

Về tươi cười của Cảnh Chí Quân dần dần mất đi, liếc mắt nhìn Diệp Hoan chậm rãi nói: “Ai nói là chúng ta sẽ về?”

Diệp Hoan ngây người, mong mỗi hỏi: “Không quay về? Còn ở đây làm gì chứ?”

Cảnh Chí Quân thần nhiên nói: “Trước khi xuất phát đại đội trưởng và tôi đã lập giấy cam kết hoàn thành mệnh lệnh với Tư lệnh Thẩm, nhiệm vụ không thành, mang đầu trở về. Bây giờ nhiệm vụ chẳng những chưa thành công mà còn bị thất bại nặng nề trong rừng, thiếu chút nữa là bị người ta làm thành sủi cảo, cậu nói coi chúng ta có mặt mũi nào mà trở về?”

Diệp Hoan suy sụp, thiếu chút nữa khóc lên: “Tôi không biết các anh nghĩ thế nào nhưng tôi cảm thấy,... cảm thấy mạng sống quan trọng, không thể không có, nhưng mặt mũi là thứ rất hư vô mờ ảo, có thể cần nhưng cũng có thể không mà. . .”

Cảnh Chí Quân chán nản: “Vừa nãy còn mới khen ngợi cậu, bây giờ cậu lại chứng nào tật nấy, nhìn dáng vẻ chết nhất này của cậu đi, có chỗ nào giống với chiến sĩ cách mạng? Kể địch nếu như bắt được anh chắc chẳng cần tra tấn cậu thì chuyện gì cậu cũng khai ra hết quá. . .”

“Nói vậy, tôi không cho phép anh vũ nhục nhân cách của tôi!” Diệp Hoan tức giận đến nổi đỏ từ mặt tới tận mang tai: “... Ít nhất cũng phải dùng mỹ nhân kế với tôi chứ?”

. . .

. . .

“Sứ mạng thần thánh của quân nhân là hoàn thành nhiệm vụ mà quốc gia giao cho chúng ta, không xử lý được bọn tội phạm buôn ma túy này, chúng ta chết cũng không quay về!” Cảnh Chí Quân chém đinh chặt sắt nói.

Mọi người dường như đều xúc động, sôi nổi nói lớn hai chữ “Đồng ý”, trong chốc lát mọi người đều phấn khởi, chiến ý dâng trào.

Diệp Hoan rút cổ nhìn xung quanh, dùng vẻ mặt buồn bực lẩm bẩm: “Cái này là quân nhân cái mẹ gì, rõ ràng là một đám liều mạng, chỉ còn có mình tôi là người bình thường. . .”

“Báo cáo chính ủy! . . . Tôi có thể xin phép nghỉ bệnh được không?” Diệp Hoan liều mạng một lần thôi là hần đã sợ hú vía rồi, vậy nên hần đành mặt dày làm đào bình.

Ai ngờ Cảnh Chí Quân vậy mà rất hào phóng, không chút do dự gật đầu: “Có thể chứ, cậu cứ một mình quay về đi, chẳng qua với tư cách là chính ủy tôi tốt bụng nói cho cậu biết, khu rừng nhiệt đới này rất lớn, hơn nữa bốn phía tràn đầy hiểm họa, một mình cậu nếu như có thể còn sống để ra khỏi đây, tôi sau này sẽ theo họ cậu!”

Diệp Hoan khóc không ra nước mắt, bây giờ hần có cảm giác như hần đang bị bắt làm con tin, hơn nữa bọn bắt cóc không muốn tiền, chỉ muốn giết con tin mà thôi. . .

. . .

“Chính ủy, nói thì nói vậy, nhưng anh định xử lý bọn chúng thế nào đây? Cái xác hơn 100 cân (~60kg) này của tôi hôm nay nhất định sẽ ngã xuống ở đây rồi.” Diệp Hoan hữu khí vô lực thở dài.

Mười một người dùng cây tiểu liên để đối phó với mấy trăm phần tử tội phạm đã được vũ trang tốt... Diệp Hoan thật sự rất hoài nghi không biết có phải trước khi xuất phát Cảnh Chí Quân đã bị thất tình hay không, nên mới có loại tâm trạng một lòng đi chết này, còn thuận tiện kéo mọi người theo chết chung. . .

Cảnh Chí Quân lấy ra một tấm bản đồ quân sự từ trong balo tùy thân ra, sau khi quan sát cẩn thận nửa ngày, chỉ vào địa đồ thấp giọng nói: “Mọi người xem đi, chúng ta hiện đang ở phía Tây Bắc của rừng nhiệt đới, trước khi xuất phát tôi đã từng nghiên cứu địa đồ rồi. Nơi này, là một thôn xóm nhỏ ở trong khu rừng phía Tây Nam, bộ tham mưu của quân khu đã phân tích ảnh chụp vệ tinh, chúng ta hoàn toàn có lý do để tin tưởng rằng bên trong thôn này chính là thủ lĩnh của bọn tội phạm, người dân bản xứ gọi họ là Mãnh Cổ Tướng quân, là nơi đóng quân của một trùm ma túy lớn là Hồng Ba. Mà tên Hồng Ba này, chính là thủ lĩnh mà chúng ta phải tiêu diệt trong nhiệm vụ lần này, chính hần cũng là người đã thiết kế mai phục khiến chúng ta thất bại.”

“Mãnh Cổ. . . Hồng Ba. . . Chính ủy, thằng chó này rốt cục là họ Mãnh hay họ Hồng?”

“Mãnh Cổ là một cái tên của Myanmar, Hồng Ba cũng là tên của hần, hơn nữa là tên đã được phiên âm, tên của người nước ngoài không giống với tên người châu Á chúng ta. . . Tóm lại tên này tên Hồng Ba, nhưng không mang họ Hồng.”

“Hồng Ba là trùm ma túy mới nổi lên gần đây ở Myanmar, tên hần có lẽ mọi người còn chưa quen, nhưng nếu nhắc tới Độc Vương Myanmar Vương Khôn Sa tin chắc rằng mọi người ít nhiều gì cũng có ấn tượng,

tên Hồng Ba này từng là thủ hạ đắc lực nhất của Vương Khôn Sa, người này tính cách ác độc, hơn nữa vì người cha cũng buôn ma túy của hắn ta cảnh sát biên phòng của chúng ta giết chết nên hắn ta rất hận người châu Á, nhiều sự kiện đánh lén cảnh sát biên phòng của chúng ta đều do hắn bày mưu đặt kế, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho quân khu muốn tiêu diệt hắn.”

Cảnh Chí Quân chỉ vào địa đồ nói: “Tin tức được cung cấp cho lần hành động này đã được xác minh là giả, cho nên kế hoạch ban đầu của chúng ta phải hủy bỏ, theo ý kiến của tôi, bây giờ chúng ta nên từ đây đi một vòng lớn, cắt đuôi những tên đang truy đuổi theo chúng ta phía sau, sau đó. . .”

Ngón tay thô ráp như thanh kiếm sắt bén ra khỏi vỏ, chọc mạnh vào trên tấm địa đồ, Cảnh Chí Quân lộ ra khí thế hung ác, dữ dằn nói: “... Chúng ta trực tiếp tiêu diệt cái ổ chó của tên Hồng Ba kia!”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ngơ ngác nhìn gương mặt hung ác của Cảnh Chí Quân, trong chốc lát không biết nên phản ứng thế nào.

Cảnh Chí Quân rất nhanh che giấu nó, sau đó mỉm cười một cái, vẻ mặt vui mừng: “Mọi người cảm thấy thế nào? Cứ nói ra biện pháp của mình, trăm hoa đua nở mới là xuân...”

Bốn phía vẫn là cứ yên tĩnh như cũ...

Gương mặt Diệp Hoan run rẩy vài cái, nước mắt nhanh chóng trào ra khỏi khóe mắt, hắn ngửa đầu nhìn trời vừa khóc nức nở vừa nói: “Cha ruột ơi, chú Năm ơi, ông trời ơi, gương mặt hung hăng run rẩy vài cái, hốc mắt rất nhanh vọt lên nước mắt mà, ngửa đầu nhìn lên trời mang theo khóc nức nở lắm bầm nói: “Cha ruột a..., Ngũ thúc a..., ông trời a. . . Ông đây có bất tự xui xẻo, người dẫn binh của ông chính là tên thần kinh. . .”

Trên đầu Cảnh Chí Quân bay lên vài cột khói đen: “. . .”

. . .

Cứ nấp trong bụi cỏ chờ hai tiểu đội khác đến đây tập hợp là chuyện không thực tế, dù sao thì những tên tội phạm ma túy kia vẫn đang truy tìm mọi người ở gần đó, mọi người lúc nào cũng có khả năng bị trở thành bia ngắm.

Vì vậy Cảnh Chí Quân suy nghĩ mãi, cuối cùng cắn răng quyết định, đi vòng trong rừng nhiệt đới, dọn sạch ổ Hồng Ba!

.

Người là động vật mang tính quần thể. Cái gọi là “Tính quần thể” này, nghĩa là khi rất nhiều người đột nhiên bị điên, rồi quyết định làm một việc gì đó rất ngu ngốc, thì người tỉnh táo duy nhất còn lại trong nhóm người đó cũng không thể chỉ tự lo cho bản thân, không quan tâm người này có nguyện ý hay không thì cũng phải cùng mọi người làm chuyện ngu ngốc kia.

Hành quân được tám ngày trong rừng nhiệt đới, một cái suy nghĩ vẫn cứ quanh quẩn mãi trong đầu Diệp Hoan, đó chính là “Mọi người đều điên mình ta tỉnh”, nhưng mà hắn lại không thể không giả điên để làm chuyện ngu ngốc đó với tất cả mọi người. Không phải hắn không muốn làm đảo binh, chẳng qua nếu trở thành đảo binh thì chỉ có con đường chết, vì khu rừng nhiệt đới này không thể chỉ dựa vào bản thân hắn mà có thể thoát ra.

Tiến cũng chết, lùi cũng chết, Diệp Hoan đành phải tiến tới chết chung với mọi người.

Mười một người dùng mấy cây tiểu liên đột kích hang ổ lâu năm được phòng thủ kiên cố của trùm ma túy lớn. . .

Mấy ngày nay Diệp Hoan cảm thấy mình sắp điên rồi.

Ông trời quả thật nể mặt mũi của họ, sau khi hành quân tám ngày trong rừng nhiệt đới, tiểu đội đặc chiến mười một người vậy mà có thể khỏe mạnh không bị thương xuất hiện ở bên ngoài khu vực thôn xóm của Hồng Ba, mà còn thân không biết quý không hay. . .

Bên trong kính viễn vọng, là hình ảnh đề phòng nghiêm ngặt, vô số phần tử vũ trang đi tới đi lui canh gác, bên ngoài thôn xóm là cánh đồng được trồng rất nhiều những bông hoa màu tím, màu sắc đẹp đẽ, kết hợp

với hình ảnh đầy hấp dẫn bên trong, cứ như một căn nhà ở đồng quê của người nước ngoài, bức tranh đồng quê yên tĩnh mà đẹp đẽ này đã có thể trở thành hình nền máy tính của những thanh niên yêu cái đẹp.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ, những bông hoa màu tím xinh đẹp đó, là khởi nguồn của mọi điều xấu xa, nguyên liệu tạo nên mọi loại thuốc phiện—— cây thuốc phiện.

Mà những căn nhà nông thôn nhìn như yên tĩnh, không màng thế sự kia, bên trong là những phần tử vũ trang giết người không chớp mắt, lòng dạ rắn rết, hung hãn như sói, những tên này ác độc bao nhiêu thì Diệp Hoan không rõ lắm, hắn chỉ biết chúng ăn mặn không ăn chay, chỉ sợ nếu như rơi vào tay của chúng sẽ bị bọn chúng nấu hết cả da lẫn xương.

Thôn xóm xây dọc theo sườn núi, bên ngoài có đặt mấy tháp quan sát được dựng cao, hai mặt Tây Nam được trang bị bốn cây súng máy tầm xa, những xạ thủ phía sau thì đang ngồi vắt chéo chân, vẻ mặt nhàn nhả hút thuốc, như “Hái cúc dưới rào đồng.”*

(*:Trích trong bài thơ “Ấm tửu” của Đào Tiềm)

Điều khiến cho Diệp Hoan càng hoảng sợ hơn đó là. . . trên một mảnh đất trống ở giữa thôn, CMN thể mà lại có hai chiếc xe tăng bọc thép!

Diệp Hoan run rẩy đặt kính viễn vọng xuống, trả lại cho Cảnh Chí Quân, gương mặt tràn đầy bi thương cứ như là cha ruột chết rồi. . .

Trận chiến này. . . đánh thế nào đây? Dùng câu “Bọ ngựa đá xe” để hình dung bọn họ bây giờ, cũng coi như là quá coi trọng họ rồi.

“Chính ủy, tôi hỏi anh một vấn đề cuối cùng. . .” Khóe mắt Diệp Hoan tràn ra nước mắt lấp lánh.

“Hỏi đi.”

“. . . Trước khi xuất phát có phải anh bị thất tình hay không? Nếu không sao anh lại có cái ý nghĩ tự đi tìm chết như thế này. . .”

“Con của tôi cũng được ba tuổi rồi, hơn nữa tình cảm của tôi và vợ tôi rất tốt.” Cảnh Chí Quân ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Diệp Hoan, thản nhiên trả lời.

“Vậy thì do anh bị vợ bé đá đúng không? Hoặc là anh đột nhiên phát hiện con anh giống chú Vương hàng xóm. . .” Diệp Hoan cố chấp tìm lý do cho hành vi tìm chết của Cảnh Chí Quân.

Mấy tên đội viên khác nghe lời Diệp Hoan nói liền nở nụ cười.

“Diệp Hoan, mồm chó của anh cũng quá cay độc rồi, sau này coi chừng bị chị dâu cầm chày cán bột xông vào quân doanh đánh chết cậu. . .”

Cảnh Chí Quân tức giận đến tái mặt, hung dữ chỉ vào mặt Diệp Hoan, bực tức nói: “Cậu đội đó, khi trở về tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu thật tốt!”

Cảnh Chí Quân quay đầu nhìn mọi người đang đứng xung quanh, thấp giọng nói: “Các đồng chí, trải qua tám ngày hành quân quanh co chúng ta đã thuận lợi tới được bên ngoài thôn xóm của Hồng Ba, nếu như chúng ta có thể tiêu diệt được nơi này, hạ gục được tên Hồng Ba, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành, bây giờ mọi người hãy thử nghĩ xem, có cách nào có thể xử lý nơi này?”

Mọi người nhìn nhau, vò đầu mãi nhưng chẳng có ai lên tiếng trả lời.

Từ xó xỉnh nào đó, thanh âm gợn sóng của Diệp Hoan nhẹ nhàng vang lên.

“Tôi đề nghị đồng chí chính ủy hãy buộc dây đỏ lên đầu, sau đó ôm thuốc nổ chạy tới chỗ của tên Hồng Ba kia, hô lớn mấy câu khẩu hiệu rồi ôm tên Hồng Ba kia chết chung, một tiếng sau chúng tôi sẽ tuyên bố với cả thế giới rằng, Đại đội đặc chủng Lam Kiếm sẽ nhận trách nhiệm cho lần tập kích này. . .”

209. Chương 210: Đêm Tập Kích (thượng)

Diệp Hoan nói không e dè gì, đối với lần hành động này hẳn cảm thấy rất bị quan.

Chiến tranh trong lịch sử từ xưa đến nay, không phải là không có tiền lệ lấy ít thắng nhiều, nhưng thực sự điều đó rất ít khi xảy ra, hơn nữa ít nhiều gì đều có vài phần may mắn. Chiến tranh phần lớn phải dựa vào thực lực, tổ chất quân đội của hai bên, vũ khí, chiến thuật, vv... Kể ra, có lẽ cũng có một vài nhân tố ngẫu nhiên có thể quyết định thắng bại của một cuộc chiến, nhưng thực lực mới là nhân tố quyết định lớn nhất.

Mười một khẩu đột kích mà đem so sánh với mấy trăm thứ vũ khí hiện đại của đám buôn ma túy, Diệp Hoan không cảm giác mình có ưu thế gì, nói theo câu tục ngữ “Giết gà dùng đao mổ trâu”, đương nhiên mình chính là cái con gà đáng thương kia.

” Chính ủy, muốn tiêu diệt hang ổ của Hồng Ba thật quá khó khăn, ông cha ta đã để lại một câu nói như thế này “Rắn không thể nuốt được voi”, không phải chính là nói đến việc trước mắt này sao, anh hãy suy nghĩ một chút xem sao”. Diệp Hoan tận tình khuyên bảo.

“Không cần phải cân nhắc, chỉ cần có chiến thuật bố trí thỏa đáng, rắn vẫn có thể nuốt voi như thường” Thái độ của Cảnh Chí Quân rất kiên quyết.

“Nếu không hay là chúng ta đợi mấy người Hà đội trưởng về rồi bàn bạc lại biện pháp khác? Nhiều người cũng dễ hành động hơn chút...”

Cảnh Chí Quân trừng mắt nhìn Diệp Hoan nói: “Thương lượng cái gì nữa? Đây chính là lúc cần phải hành động, tôi hạ mệnh lệnh, các cậu chấp hành, chỉ chậm một chút là đánh mất thời cơ, chúng ta lấy ở đâu ra thời gian đợi mấy người Hà đội trưởng chứ?”

Diệp Hoan than vãn thở dài, bây giờ chính ủy đã quyết tâm đi vào con đường đen tối này rồi.

“Các đồng chí, từ xưa đến nay việc lấy ít thắng nhiều cũng đã xảy ra rất nhiều lần trong thực tế, nhưng với số người và vũ khí ít như thế này mà cứ xông vào liều mạng, vậy thì chẳng có chút ý nghĩa nào, bây giờ thứ chúng ta thật sự phải coi trọng là chiến thuật, tại thời điểm thích hợp sẽ dùng tới chiến thuật thích hợp, dù chỉ có mười một người cũng có khả năng phá được hang ổ Hồng Ba, tôi cũng mong các cậu kiên định tin tưởng chính bản thân mình!” Ánh mắt Cảnh Chí Quân nóng rực quan sát mọi người.

Các đội viên của tiểu đội chiến đấu giờ phút này có chút chần chờ.

Trải qua không ít lần xung đột, ngoài Diệp Hoan ra, những người khác cũng có thể coi như lão binh thân kinh bách chiến, tác phong chiến đấu của quân đặc chủng không hề giống với quy mô khi hai quân đối đầu nhau, một khi bị đặt vào tình huống khẩn cấp, chỉ có thể mạnh mẽ tiến lên, bộ đội đặc chủng khi giao trận nhiều lúc đều quan tâm đến cái gọi là “Xu cát tị hung” (thích may mắn tránh nguy hiểm), thực ra quan điểm này cùng với phong cách chiến tranh du kích hồi mới thành lập đất nước trước đây tuy rằng có vẻ khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau như đúc, đó chính là đánh được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, cũng không quan tâm là thắng hay không thắng, đánh xong chạy ngay.

Lời nói rất thẳng thắn, có điều đây cũng là sự thật, phần lớn bọn họ đều chiến đấu linh hoạt trong một phạm vi nhỏ, vì vậy tất nhiên không thể dùng một đội quân đã chiến như thế mà trực tiếp xung đột chính diện cùng kẻ địch được. Thế nên tập kích đánh lén địch thường là việc mà bộ đội đặc chủng hay làm nhất.

Nhưng lần này biệt đội chiến sĩ cũng không chắc chắn.

Phía bên kia thật sự quá mạnh mẽ, nếu muốn đánh phủ đầu một hang ổ ma túy được đề phòng nghiêm ngặt như vậy thì độ khó thực sự rất lớn.

Cảnh Chí Quân nhìn thấy được sự lo lắng của mọi người, vì thế liền phân tích: “Mọi người chớ xem thường bản thân mình, có lẽ số người và vũ khí của chúng ta không hiện đại bằng đối phương, nhưng bây giờ chúng ta lại có hai ưu thế hơn hẳn bọn chúng. Thứ nhất, Hồng Ba chưa biết chúng ta đã tiềm phục tại bên ngoài thôn bọn họ, lấy việc cố ý để đối phó với vô ý, phần thắng của chúng ta cũng không nhỏ, thứ hai, có thể trận mai phục tám ngày trước nhằm vào chúng ta là do Hồng Ba sắp đặt... Lần đó tuy chúng ta hành động thất bại nhưng đồng thời cũng có điểm tốt, hôm ấy bọn tội phạm vô trang vây quét chúng ta lên tới mấy trăm người, gần như đã là hơn nửa binh lực của Hồng Ba rồi, ngoài ra tôi phỏng đoán những người đó đến

bây giờ vẫn còn đang ở quanh điểm mai phục tìm tòi tung tích của chúng ta chưa trở về, vì vậy đây chính là thời điểm binh lực của Hồng Ba thôn trống rỗng nhất. Chúng ta chỉ cần sử dụng chiến thuật thông thường, phục kích nơi đó, đánh lén, chỉ cần phối hợp xác đáng, nhất định hành động lần này có thể thành công! ”

Vào lúc mọi người đang nghe đến nhập thần, Diệp Hoan lại âm thầm bĩu môi.

Đám chắc trước khi chính ủy tham gia quân ngũ đã từng đi bán hàng đa cấp, giọng điệu quá mẹ nó gặt người rồi, ông ấy dường như đã cố ý quên một sự thật, đó là, bất luận bản thân mình có bao nhiêu ưu thế, thực lực chân chính so sánh với đám người buôn ma túy, vẫn là một trên trời một dưới đất như cũ. Không có hỏa lực mạnh mẽ hỗ trợ, chỉ dựa vào việc lén lút lút lút mai phục nơi đó, cho dù có giỏi, chẳng lẽ phục kích được hết vài trăm người sao? Vô nghĩa!

Cảnh Chí Quân chỉ vào thôn xóm phía xa, nói tiếp: “Vừa rồi tôi đã dùng kính viễn vọng cẩn thận quan sát rất lâu, bọn họ có tháp quan sát cao ở bốn phía, bốn khẩu súng liên thanh, hai chiếc xe bọc thép, theo tôi đánh giá, có thể bọn chúng còn cất giấu một số thứ chẳng hạn như tiểu sơn pháo đường kính dưới một mét, còn có súng ống đạn được đào thải xuống trên thị trường mấy chục năm trước như súng liên thanh, ống phóng rốc-két, súng lựu đạn. . . , tóm lại hỏa lực của kẻ địch rất mạnh nhưng chúng ta vẫn có cơ hội chiến thắng bọn chúng, mấu chốt thắng lợi vừa rồi tôi đã nói, dùng có tâm tính vô tâm, đập rụng các điểm vũ khí hạng nặng của bọn chúng, lúc đó toàn bộ thôn xóm bị bao trùm ở phía dưới hỏa lực của chúng ta, vậy thì giải quyết Hồng Ba cũng không phải là việc khó ”Diệp Hoan nghe xong nửa ngày mới coi như hiểu rõ, tất nhiên, cái này tự hấn cho là “hiểu”.

Ý của chính ủy, đại khái chính là giải quyết mấy thứ mấy thứ vũ khí hạng nặng trước, sau đó hướng tới đám tội phạm buôn ma túy mà loạn quét?

Cảnh Chí Quân giải thích xong đứng lên, nghiêm nghị nói: “Hiện tại tôi truyền đạt nhiệm vụ tác chiến. Hồng Lang, cậu chịu trách nhiệm xử lý đèn pha bên trên trạm canh gác của tháp cao phía đông nam, sau đó khống chế súng liên thanh trên đó. Thương Lang, cậu chịu trách nhiệm tháp súng máy phía tây, Xạ Lang chịu trách nhiệm tiêu diệt tòa nhà gỗ canh phòng phía đông ngôi làng kia, ta chú ý tới quanh tòa nhà này canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, đó rất có thể là trụ sở của Hồng Ba. Đến thời điểm tất cả đều khống chế được rồi cậu mới được phép hành động, toàn bộ vũ khí hạng nặng kiểm soát được đều cung cấp để hỗ trợ hỏa lực cho cậu. Diệp Hoan...”

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn Cảnh Chí Quân, trong giọng nói lộ ra một vẻ cực kỳ đáng thương: “Chính ủy, vậy tôi chịu trách nhiệm tự bảo vệ mạng sống của chính mình, được không?”

Khóe miệng Cảnh Chí Quân nhếch lên, sau đó lại khôi phục nghiêm túc nói: “Cậu thủ tiêu tháp súng máy phía nam đi, rồi sau đó tự bảo vệ mạng sống tốt.”

Diệp Hoan biểu cảm suy sụp, lại vội vàng cầm lấy kính viễn vọng của Cảnh Chí Quân hướng phía nam nhìn hồi lâu, sau đó giống như phát hiện đại lục mới sợ hãi kêu: “Chính ủy, phát hiện tình huống mới!”

“Tình huống như thế nào?”

“Khống chế tháp súng máy phía nam là một người phụ nữ!”

Biểu lộ căng thẳng của Cảnh Chí Quân lập tức buông lỏng xuống, tức giận lườm hấn một cái, mắng “Phụ nữ thì không phải người sao? Trong hang ổ ma túy Tam Giác Vàng, phần tử nữ tội phạm ở đâu cũng có, có cái gì đáng ngạc nhiên?”

“Báo cáo chính ủy, tôi khước từ chấp hành nhiệm vụ này nhiệm vụ này!”

“Vì sao?”

“Người phụ nữ kia quá xấu rồi, không chỉ đen lại còn cường tráng, mặt lại dài mẹ nó giống hệt như Bao Bao, lão tử không hạ thủ được!” Diệp Hoan trả lời về cây ngay không sợ chết đứng.

“Bao Bao là gì?”

“Con lừa đó! Chính ủy!”

Mọi người cười ầm lên. Cảnh Chí Quân nắm chặt vạt áo trước ngực Diệp Hoan, trầm giọng cả giận nói: “Cậu nghe rõ ràng cho ta, ta muốn cậutiêu diệt ả, không phải muốn cậu xức ả! ả lớn lên đẹp hay xấu không quan trọng, ả là kẻ địch, quân địch hiểu không? ”

Diệp Hoan vẻ mặt đau khổ thở vắn than dài

Hắn đối với phụ nữ vẫn luôn thương hương tiếc ngọc, chưa từng ra tay ác độc bao giờ, Cho dù con hàng kia vừa đen lại vừa xấu nhưng dù sao cũng là phụ nữ mà, trong con mắt thẩm mỹ vạn vẹo của đám người buồn ma túy đó, người đàn bà đen béo đó có lẽ chính là hoa hậu của thôn xóm thì sao?

Cầm lấy kính viễn vọng cỡ lớn quan sát người phụ nữ kiểm soát tháp súng máy ở mặt phía nam một lần nữa, Diệp Hoan chỉ nhìn vài giây, rồi vô cùng thê thảm mà nhắm mắt lại.

Người phụ nữ này, không biết có phải mẹ của cô ta bị gấu đen trên núi cường bạo qua hay không? Trông cô ta đen như thế, béo như thế, lại xấu như thế, nếu như thêm một bộ đồ cổ trang nữa thì chẳng phải là Tổng Giang núi Lương Sơn Bạc phiên bản Myanmar hiện đại sao...

Cảnh Chí Quân tiếp tục phân công nhiệm vụ, cuối cùng nghiêm nghị nói: “Bây giờ là buổi chiều, tất cả mọi người nghỉ ngơi ăn uống tại chỗ, chuẩn bị tốt tinh thần, vào lúc bốn giờ sáng chúng ta chính thức bắt đầu hành động!”

Bỗng nhiên giọng nói của Cảnh Chí Quân hơi khác thường: “Hành động lần này lành dữ còn chưa biết, trong chúng ta có lẽ sẽ có những người phải hy sinh, nhưng xin mọi người nhớ kỹ, quên mình đền nợ nước là sứ mệnh thần thánh của người quân nhân, danh dự quốc gia phải dựa vào chúng ta, những quân nhân này đi bảo vệ, giành lấy! Trong thời đại hòa bình này, khi chúng ta cống hiến sinh mạng vô giá của chính mình, sẽ có rất nhiều người ghi nhớ. Họ sẽ nhớ đến những con người đã chiến đấu, hy sinh vì hòa bình của đất nước. Sự hy sinh của chúng ta chắc chắn sẽ được báo đáp. Những người còn đang được sống bình yên trên lãnh thổ hòa bình kia sẽ nhớ đến tên của chúng ta, danh truyền đến ngàn đời, tấm bia liệt sĩ to kia sẽ khắc tên tuổi của chúng ta vào đó, trường tồn cùng trời đất!”

Ban đêm, nhiệt độ trong rừng sâu bỗng nhiên giảm mạnh, khí lạnh thấm vào da thịt, dù là một đám đàn ông với bản năng sinh tồn mãnh liệt điều luyện cũng không kìm lòng nổi mà toàn thân run rẩy, nhưng từng người một vẫn cắn răng kiên trì chịu đựng.

Đã là rạng sáng, chỉ còn cách thời gian hành động mấy phút ngắn ngủn.

Trước mặt lác đác ánh đèn từ trong làng chiếu tới, các phần tử tội phạm cầm đèn pin lia qua lia lại không ngừng, đèn cao áp sáng rực quét tới quét lui toàn bộ thôn xóm, ngoài đội tuần tra và những người bảo vệ ở bên ngoài trụ sở của Hồng Ba, còn lại phần lớn các phần tử tội phạm đã chìm vào giấc ngủ.

Bốn phía tĩnh lặng như tờ, trong đêm, xóm nhỏ này cũng hết như bao nhiêu thôn xóm khác ở trong nước, đều yên lặng, an bình như vậy.

Thế nhưng sự yên lặng này sắp bị phá vỡ bởi một đám bộ đội đặc chủng đến từ nước khác.

Bốn giờ sáng, Cảnh Chí Quân quả quyết ra lệnh một tiếng, mười một thân ảnh như mèo đêm kiếm ăn trong bóng tối, lặng lẽ xông ra như những mũi tên bén nhọn bắn vào màn đêm.

Gần nửa tháng hành quân, chiến đấu, đặt kế hoạch, trần trở trên mấy trăm dặm rừng rậm quanh co vòng vèo, đêm nay chính là lúc công bố kết quả cuối cùng.

Việc ẩn nấp thật thuận lợi, không làm kinh động trạm canh gác trên cao, cũng không để đội tuần tra phát hiện ra động tĩnh, mười một người nhanh chóng tiến về địa điểm nhiệm vụ của chính mình.

Diệp Hoan lặng lẽ lướt nhanh trong màn đêm nhẹ nhẹ, hẩn nhấp nhô ẩn nấp hòa vào bóng tối, tiếng thở khê đến mức khó mà nghe thấy được, ánh mắt vẫn một mực nhìn chăm chú lên tháp súng máy phía nam, đó chính là nhiệm vụ tối nay của hắn.

Thủ tiêu người phụ nữ đen béo kia, rồi ngay lập tức khống chế tháp súng liên thanh đó.

Dù đối với kế hoạch chiến đấu của Cảnh Chí Quân có chút không đồng ý, nhưng Diệp Hoan vẫn lựa chọn chấp hành, không còn cách nào khác, chỉ có tiêu diệt Hồng Ba, chính mình mới có thể rời khỏi rừng rậm

chết tiệt này mà trở lại Bắc Kinh.

Nếu thật sự muốn sống mà về với Bắc Kinh, chứ không phải nằm trong hộp tro cốt để người ta mang về, vậy đêm nay nhất định phải liều mạng hành động thật tốt, thật hoàn hảo.

Chỉ hy vọng cuối cùng đừng mang mạng của mình đánh rơi mất.

Gió đêm lạnh thấu xương, rét cóng.

Diệp Hoan im lặng ẩn nấp nhưng cũng không quên quay đầu lại quan sát một chút, thấy phía sau tháp súng máy phía tây có hai điểm sáng màu đỏ sậm bỗng nhiên lóe lên, rồi sau vài giây chỉ còn một điểm sáng, xem ra Thương Lang đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn rồi, không chế xong tháp súng máy phía tây, còn thông thả tự đắc châm lên một điếu thuốc.

Diệp Hoan không khỏi có phần hâm mộ, người ta suy cho cùng cũng là lính cũ có kinh nghiệm sa trường, xem người ta làm việc đi, cái đây gọi là tiêu sái, hoàn hảo đấy!

Lại nghĩ đến bản thân phải lên trên kia đối mặt với một người đàn bà đen mập xấu xí gần 200 cân, Diệp Hoan chiến ý đang dâng cao cũng không khỏi có chút sa sút.

Bây giờ mẹ nó phải gọi chuyện này là gì? Giết chết ả, người ta sẽ cười bảo mình chẳng qua chỉ là thủ tiêu một người phụ nữ mà thôi. Nếu như bị ả giết, lời nói kia lại càng thêm khó nghe hơn rồi, bất kể là kết quả gì cũng không cảm thấy dễ chịu.

Chẳng qua nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ, chỉ thị của Cảnh Chí Quân Diệp Hoan nhất định phải chấp hành.

Lúc này khoảng cách đến tháp súng máy phía nam còn chưa đến năm mươi mét, Diệp Hoan càng cảnh giác nghiêm trọng.

Tuy rằng người không chế súng máy là một phụ nữ, nhưng Diệp Hoan không dám xem thường, nhất định đừng tưởng rằng đừng tưởng rằng phụ nữ thì dễ đối phó, phụ nữ mà đụng đến đao kiếm rồi thì còn ác hơn đàn ông nhiều, từ xưa đến nay anh hùng hảo hán thất bại trên tay phụ nữ còn thiếu sao?

Bên trong hang ổ buôn bán ma túy chắc chắn không có một người nào hiền lành lương thiện cả, người lương thiện ở trong cái quần thể đặc thù này khẳng định không thể sống lâu, mà người đàn bà này có thể sống béo tốt cường tráng như vậy, có thể biết được ả nhất định là một kẻ có lòng dạ độc ác.

Làm thế nào mới có thể thủ tiêu ả đây?

Diệp Hoan lặng lẽ ẩn nấp, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

Người ta nói giác quan phụ nữ linh mãnh hơn so với đàn ông, nếu như muốn nhẹ nhàng tiếp cận, thần không biết quỷ không hay tiêu diệt cô ta, độ khó tương đối cao, nếu như bị ả ta phát hiện, sau đó hô hoán lên, vậy thì hành động của mười một người đêm nay coi như hoàn toàn thất bại rồi.

Diệp Hoan đang mãi tìm kiếm biện pháp nên không để ý, bước đi chột nặng nề hơn một chút, giẫm phải một cành khô dưới chân phát ra một tiếng răng rắc vang dội.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng vang lên bên tai Diệp Hoan chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang.

Sắc mặt Diệp Hoan lập tức trở nên trắng bệch. Ngay sau đó, từ sau chỗ đặt tháp súng máy phía nam cách hắn mười mét truyền tới âm thanh mở chốt cửa, rồi một giọng nữ ồ ồ khó nghe căng thẳng vang lên

“Mahmnn...”

Diệp Hoan ngẩn ra, hoàn toàn nghe không hiểu, chắc là hỏi hắn là ai hoặc là khẩu lệnh gì gì đó.

May mắn phản ứng của hắn không chậm, trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh tiếng sao Hỏa chính hắn cũng không hiểu mà nói: “Mahmnn... Ta là cha người Smith,....”

Giọng nữ phía trước càng nghi ngờ: ” Aduah ubhjt...”

Diệp Hoan bước hẳn ra khỏi chỗ tối, điềm nhiên đi về phía ổ súng máy, vừa đi vừa đối thoại lung tung với người phụ nữ béo “Aduah em gái người, em gái người cùng ông đây ubhjt mamamia...”

Nói được vài câu, giọng nữ phía trước càng ngày càng nghiêm túc, nói với Diệp Hoan thêm vài câu nữa.

Diệp Hoan cũng không chịu yếu thế, giọng điệu cũng nghiêm khắc hơn, dù ngay cả chính hắn cũng không hiểu bản thân mình đang nói cái gì, nhưng thể hiện ra ngoài chắc chắn là ý tứ quở trách.

Hai người ông nói gà bà nói vịt vài câu, lúc này Diệp Hoan cũng đi tới phía trước người phụ nữ mập mập chưa đến một mét.

Đêm đen, Diệp Hoan chỉ thấy đằng sau tháp sừng máy có một thân ảnh to lớn như một ngọn núi, đứng lấp kín tường, giống hệt một con quái Boss cực lớn chỉ có thể xuất hiện trong thể loại game võng du.

Người phụ nữ mập vừa nhìn rõ Diệp Hoan thì hơi ngẩn người, sau đó bày ra dáng vẻ tươi cười, gương mặt ngăm đen trong đêm tối nổi bật hai hàm răng trắng bóc, trông vô cùng kinh dị.

Kế tiếp ả không những không tỏ vẻ hung dữ, trái lại còn thân mật kéo Diệp Hoan lại, một đôi tay thô ráp như cái quạt mo bắt đầu sờ soạng dọc thân người Diệp Hoan.

Diệp Hoan kinh hãi nghĩ, cô ta muốn làm gì? Cô ta xoa đến xoa đi ở trên người lão tử là có ý gì đây?

“Dừng tay! Đồ lưu manh!” Diệp Hoan kêu lên giống như chú thỏ con bị kinh hãi, mạnh mẽ nhảy về phía sau một bước.

Từ khi sau bị Cao Thắng Nam cường bạo, hắn đặc biệt miễn cảm đối với nữ lưu manh.

Người phụ nữ béo ngậy ra một lúc, sau đó nổi giận dùng hung hăng quạt hắn một bạt tai, sau đó rút ra chủy thủ quân dụng bên cạnh eo ra đấu với hắn hai cái... Về mặt rất dữ tợn.

Trên mặt Diệp Hoan nhức nhối, mấy năm nay hắn tán gái vô số, nhưng chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám tát hắn, hôm nay ở trong hang ổ ma túy này là lần đầu tiên, trong lòng Diệp Hoan lập tức bốc lửa, sát ý cuộn cuộn không ngừng.

Trở tay mò lấy con dao găm dắt sau thắt lưng, Diệp Hoan đang định rút dao ra liều mạng với mụ béo này, ai ngờ mụ một tay cầm dao, một tay kéo hắn qua, rồi lại tiếp tục sờ soạng trên người hắn...

Diệp Hoan toàn thân đều nổi da gà, một suy nghĩ cổ quái quanh quẩn trong đầu hắn.

Con mụ lưu manh này không phải coi hắn là trai bao chứ hả?

Suy nghĩ vừa xuất hiện, nữ lưu manh liền dùng hành động trực tiếp nói cho hắn biết ý nghĩ này chính xác.

Chỉ thấy người phụ nữ béo bỗng nhiên tùy ý ném dao xuống đất, sau đó hai cánh tay như bàn chân gấu gấu gao bóp chặt hắn, dí khuôn mặt vừa đen vừa xấu đó sát mặt Diệp Hoan, trông có vẻ như là muốn cùng với hắn...

Diệp Hoan khóc không ra nước mắt...

Sao ở đâu cũng có nữ lưu manh! Đâu đâu cũng có nữ lưu manh vậy!

Chẳng lẽ lão tử thật sự là nam nhan họa thủy, nghiêng nước nghiêng thành, nữ lưu manh vừa nhìn thấy liền sẽ đổ mắt?

Trước kia Cao Thắng Nam ủy khuất hắn, hắn còn ráng nhịn, dù sao người ta cũng là một đại mỹ nữ, tuy bị thất thân nhưng có cơ hội chiêm ngưỡng khuôn mặt xinh đẹp và dáng người nổi bật của nàng cũng coi như là cảnh đẹp ý vui, còn bây giờ thì sao?

Nếu như lúc này bị gấu mẹ vĩ đại kia cường bạo, bản thân mình còn mặt mũi nào quay về gặp Giang Đông phụ lão? Cắm đầu xuống đất chết đi cho rồi!

Diệp Hoan nghĩ tới đây, bật người giăng co kịch liệt.

“Không nên! Không nên như vậy đâu, yamete, đừng cởi quần áo của lão tử! yamete...”

Sau một hồi kịch liệt vật lộn, cuối cùng tay nhỏ không vận lại được chân lớn, quần áo Diệp Hoan bị nữ gấu đen xé thành mảnh nhỏ.

Diệp Hoan sốt ruột, thật sự rất sốt ruột.

Lão tử đến là để thủ tiêu ả, không phải tự dâng đến cửa cho ả phát tiết đâu!

“Lưu manh, ngươi còn như vậy lão tử không khách khí nữa!” Diệp Hoan vừa sợ vừa giận. Mụ béo không quan tâm, vẫn thô bạo xé rách y phục của hắn, có lẽ ả nghĩ rằng người thanh niên lạ lẫm này là lễ vật Hồng Ba đưa tới an ủi cho ả, cung cấp công cụ để cho ả phát tiết dục vọng.

Vào thời điểm quần áo Diệp Hoan bị cô ta xé đến lỗ thủng trần truồng, hai người cũng đã xô đẩy đến đường hầm đằng sau bệ súng máy cao rồi.

Con dao găm vừa rồi mụ béo ném xuống đập vào mắt Diệp Hoan, cách hắn chưa đầy một mét, dưới lớp bùn đất, ánh dao lóe lên.

Diệp Hoan vừa giãy dụa vừa thò tay ra, vũng vàng nắm được con dao găm kia, mắt lóe lên sát ý, sau đó vặn người, ra tay!

Hàn quang lạnh như băng xẹt qua, gấu mẹ vĩ đại nhìn hắn vẻ không dám tin, hai tay thả Diệp Hoan ra, che lấy cổ họng của mình, thân hình béo phì lung lay vài cái, cuối cùng ầm ầm ngã xuống đất.

Một dao cắt cổ, động tác này Diệp Hoan đã dày công tôi luyện hồi trong trại huấn luyện.

Hắn nhổ một ngụm nước miếng, lại hung dữ đập một cước lên thi thể của người đàn bà béo, Diệp Hoan thấp giọng lầm nhảm: “Sớm đã nói với người yamete, yamete rồi, ngươi còn không ngừng xé quần áo lão tử, hoàn toàn không để ý cảm thụ của lão tử, chưa có xem phim sách sao? Mù chữ!”

210. Chương 211: Đêm Tập Kích (hạ)

Nhiệm vụ Cảnh Chí Quân bố trí, bây giờ Diệp Hoan đã làm xong phần việc của mình, vì vậy bắt đầu nhàn hạ.

Hiện tại tất cả cũng không xuất hiện việc ngoài ý muốn, rất tốt, nhưng mười một người nếu muốn thần không biết quỷ không hay tiêu diệt tất cả tháp quan sát và súng máy thì độ khó cũng không nhỏ. Tuy rằng phục kích vào ban đêm là điểm mạnh nhiều năm qua của quân ta nhưng bọn tội phạm buôn ma túy cũng không phải loại đến buổi tối sẽ biến thành mù lòa đàn độn.

Diệp Hoan một tay nắm chặt dao găm, tay kia châm một điếu thuốc, ngồi ở đường hầm sau tháp súng máy hút vài hơi thật sâu.

Dáng vẻ thật nhàn nhã, nhưng hắn đã quên mất vừa rồi vật lộn cùng gấu mẹ vĩ đại, quần áo đã bị xé thành mảnh nhỏ rồi, nếu như lúc này dùng máy ảnh HD chụp cho hắn một tấm mà nói, vậy giống như một điếu thuốc cắm trên một đồng thịt trắng, chẳng khác nào cống phẩm tế tổ.

Sắc đêm vẫn cực kỳ yên tĩnh, thế nhưng bão táp đã lặng lẽ nổi lên, Diệp Hoan lúc này đang chờ đợi, chờ các chiến hữu làm xong nhiệm vụ của mình, sau đó tập trung vũ khí hỏa lực hạng nặng thành một cái cày xới tung cả trụ sở Hồng Ba hung ác này lên. Nếu Hồng Ba đã chết thì mọi thứ đều OK, còn như mạng lớn không chết, mỗi người tới cho hắn ăn một viên đạn là xong.

Nghe rất vô trách nhiệm nhưng đây là lý giải của Diệp Hoan với việc truyền đạt nhiệm vụ của Cảnh Chí Quân.

“Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa”

Ngắm lại chính mình mấy tháng trước vẫn chỉ là một tên côn đồ lẫn lộn trong đám đầu đường xó chợ, ngay cả nhìn thấy bác gái cũng cười cười trên chộc, thế mà mới mấy tháng trôi qua, bản thân mình vậy mà ngàn dặm xa xôi chạy đến rừng rậm nơi đất khách quê người chấp hành nhiệm vụ giết địch. Loại nhân sinh kỳ diệu biến chuyển dữ dội như vậy mấy ai có được?

Đợi khoảng mười phút cũng đã hút xong hai điếu thuốc, Diệp Hoan vẫn chưa thấy phía đông truyền đến tín hiệu.

Diệp Hoan hơi lo lắng, không phải đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn rồi chứ?

Hiện giờ Diệp Hoan sợ nhất chính là xảy ra mấy chuyện ngoài ý muốn gì đó, điều này chắc chắn là điềm xấu. Nó chứng minh hành động đêm nay đã bị bại lộ, nếu vậy tất cả đồng đội bao gồm cả bản thân mình đều sẽ gặp nguy hiểm, sẽ phải hy sinh, phải chết trên mảnh đất khách quê người lạ lẫm này.

Càng nghĩ càng thấy lo, huấn luyện 2 tháng trong quân doanh đặc chủng, luyện bắn, luyện chiến đấu, hay sinh tồn dã ngoại... mục nào Diệp Hoan cũng đều ở trình độ gà mờ, tố chất tâm lý của cái loại gà mờ này tất nhiên không cao, ngồi được thêm năm phút nữa, lúc này Diệp Hoan đã đứng ngồi không yên.

Nhiệm vụ liều mạng lần này không phải chuyện đùa, dù cho bất cứ ai không hoàn thành, vậy thì tất cả mọi thành viên trong tiểu đội đều sẽ bị liên lụy.

Diệp Hoan do dự rất lâu, sau đó quyết định tại đất nước xa lạ này hắn cần phải liều mạng một lần làm người tốt việc tốt, giúp đỡ đồng đội lúc hoạn nạn...

Không thể không nói trên đời này quả thật có người tốt bụng, tất nhiên không phải tất cả những người tốt bụng đều làm được những chuyện tốt, có kẻ đầy bụng từ bi bác ái thương dân oán trời nhưng lại chuyên làm ra việc hại nước hại dân, loại người này từ cổ chí kim gặp qua không ít.

Vì vậy đồng chí tân binh Diệp Hoan vô tổ chức, vô kỷ luật quyết định hành động.

Thế là, một sự việc ngoài chỉ thị đã phát sinh, một chuyện xấu ngoài kế hoạch của Cảnh Chí Quân dần dần thành hình.

Theo như nhiệm vụ sớm định ra, Diệp Hoan khống chế súng liên thanh mặt phía nam rồi canh giữ sau súng máy, chờ những đồng đội khác hoàn thành nhiệm vụ của từng người, sau đó đồng loạt hướng về trụ sở Hồng Ba mà nổ súng.

Trước khi Diệp Hoan rời khỏi súng liên thanh còn rất cẩn thận lo lắng sau khi bản thân rời đi chẳng may có phần tử tội phạm ma túy nào đó khống chế được súng máy. Vì vậy hắn đào không ít đá bùn từ mặt đất, giống như một bác sĩ ngoại khoa đang tiến hành giải phẫu, cực kì chuyên tâm đem đá bùn nhét đầy vào trong nòng súng, còn lấy cành cây chèn lại, rồi mới vác khẩu súng đột kích một lần nữa tiềm nhập vào màn đêm, lén lén lút lút chạy vội về hướng năm trăm mét phía đông.

Thế là một thân thể lỏa lồ trắng hếu không mảnh vải che thân lặng lẽ chuyển động trong màn đêm đen đặc...

Mục tiêu của hắn là tiến đến chỗ chiếc xe bọc thép trên mảnh đất trống giữa thôn xóm.

Diệp Hoan là kẻ rất thiếu hụt cảm giác an toàn, đặc biệt là trên chiến trường. Hắn cố chấp cho rằng chui được vào trong chiếc xe lớn bọc thép kia tương đối an toàn hơn... Dù sao xe bọc thép cũng trang bị súng máy, bọn chiến hữu thất thủ hắn cũng có thể ở trong xe hỗ trợ bắn ra mấy phát, nếu tình hình bất thường ít nhất cũng có thể lái xe bọc thép ra quay đầu bỏ chạy. Quả thật là một ý tưởng quá hoàn mỹ.

Bất quá bây giờ lòng tự tin của Diệp Hoan có điểm quá mức lạc quan mù quáng, hắn đã quên mất chính mình bình thường đến ô tô còn không biết lái cho đành hoàng, càng đừng nói đến chuyện làm siêu anh hùng vừa lái xe bọc thép vừa bắn súng máy. Không biết nếu Diệp Hoan bị cảnh sát giao thông bắt được hắn không có bằng lái xe bọc thép thì sẽ bị phạt như thế nào? Chắc là treo xe một tháng chẳng? Diệp Hoan đang chạy vội cũng cảm thấy quái dị là tại sao lúc này rồi hắn vẫn còn nghĩ được mấy vấn đề nhàm chán như thế.

Đội tuần tra của bọn ma túy thỉnh thoảng đi qua đi lại, phía trước chỉ còn cách ngăn ngắn năm trăm mét nhưng Diệp Hoan tiến lên rất khó khăn, mỗi lần có ánh đèn pin chói mắt của đội tuần tra lướt qua, hắn đều không thể không nằm rạp thân mình xuống đất không nhúc nhích. Tất nhiên hắn vẫn còn nhớ chính mình một thân da thịt trần truồng lỏa thể quá gây chú ý, vì thế Diệp Hoan liền dùng một nhánh cây cành lá sum xuê yếm hộ, cả người mang một tư thái giống như mặt trời ôm lấy trái đất cẩn thận nằm úp sấp xuống đất, chỉ có một nhánh cây che chắn thể mà lại không ai phát hiện ra, đúng là một kì tích không nhỏ.

Di chuyển tầm mười phút, đã đến thời điểm mấu chốt Cảnh Chí Quân phân công, thế nhưng bên kia vẫn chưa phát ra chút tín hiệu hành động nào, Diệp Hoan càng cảm thấy tình huống không ổn, nhất định là mất xích nào đó xảy ra vấn đề rồi.

Diệp Hoan mang theo tâm tình nặng nề vừa đi vừa dừng, giống y như các cao thủ võ hiệp võ nghệ cao cường trong phim kiếm hiệp, vất vả lắm mới đi đến được bức tường thấp đằng sau xe bọc thép hai mươi mét, hẳn dừng lại thở hổn hển, nhẹ nhõm chửi thề mấy câu.

Để thân thể trần truồng chạy rông trên địa bàn địch, mặc dù đời này hắn đã trải qua nhiều việc điên cuồng nhưng chỉ có đêm nay là kích thích nhất. Mà chuyện kích thích hơn vẫn còn ở đằng sau.

Mới thở gấp được vài hơi, Diệp Hoan bỗng nhiên giống như mèo hoang đánh hơi được mùi nguy hiểm, lông tơ toàn thân dựng ngược, cảnh giác cao độ.

Hắn cảm giác thấy có người đang tới gần, thậm chí còn cảm nhận được cả nhiệt độ ở trên người kẻ kia. Phản ứng đầu tiên của Diệp Hoan chính là nắm chặt dao găm trong tay. Theo như suy đoán từ vô số tình tiết máu chó, người xuất hiện ở đây hơn phân nửa là phần tử tội phạm không có đạo đức công cộng, không có ý thức giữ gìn vệ sinh, nửa đêm rời giường ra ngoài “xè xè”...

Diệp Hoan tính toán đem “cái đó” của tên kia cắt bỏ, thuận tiện cảnh cáo người đời, làm gương cho tất cả mọi người già trẻ lớn bé thấy được một kết cục của việc bạ đâu tè đấy.

Ánh trăng mỏng manh trải xuống, bên trái bức tường thấp lộ ra một bóng dáng lơ mơ. Diệp Hoan tay cầm dao găm, mạnh mẽ nhảy ra, không chút do dự hướng tới cổ người kia đâm tới, chỉ thấy ánh sáng lạnh xẹt qua, kèm theo tiếng xe gió âm trầm, vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Thế nhưng vung xong một đao này, trái tim Diệp Hoan hốt nhiên trầm xuống. Mũi dao rơi vào khoảng không, đối phương là cao thủ!

Trải qua 2 tháng huấn luyện khiến cho phản ứng của Diệp Hoan trở nên bén nhạy hơn rất nhiều, gần như khi một đao vừa thất bại, hắn đã đồng thời bật người lên, sau đó tàn nhẫn đập về hạ thân người kia, động tác tay cũng không hề chậm, dồn sức vào con dao trong tay, nếu như một đao kia vẫn không trúng, sẽ ngay lập tức bổ thêm cho đối phương một đao nữa. Ở nơi nguy hiểm cùng cực này, không được phép để cho đối phương có một cơ hội nào để nghỉ ngơi kêu cứu!

Hiển nhiên đối phương thực sự là cao thủ, hơn nữa thân thủ có vẻ mạnh mẽ hơn Diệp Hoan rất nhiều. Hai chiêu Diệp Hoan vừa mới dùng đều bị đối phương nhẹ nhàng hóa giải, chỉ là không biết vì lý do gì mà kẻ nọ một mực không công kích, cũng không mở miệng nói, cứ trầm mặc tùy ý đón đỡ một chiêu lại một chiêu của Diệp Hoan, đỡ đến thống khoái.

Dưới bóng đêm thâm trầm, bên cạnh bức tường thấp vắng vẻ, hai người lặng lẽ đấu đến mười chiêu, cuối cùng Diệp Hoan càng đánh càng tuyệt vọng không chịu nổi, hắn phát hiện đối phương nhường hắn, dù cho hắn công kích mãnh liệt thế nào đối phương cũng vẫn ung dung tránh được. Cứ đánh như vậy thật sự sẽ không có kết quả gì.

Vì thế Diệp Hoan ném con dao găm trong tay đi, nóng nảy rống lên: “Ông nội nhà nó! vận số như cứt, đừng phải cao thủ cầm đũa rồi...” Không ngờ lúc này đối phương cũng mở miệng nói chuyện, giọng nói rõ ràng là tiếng nước mình: “Đệt! Mày cũng là người Trung Quốc à?”

Diệp Hoan ngớ người: “Không phải hắn cầm sao?”

Diệp Hoan lấy can đảm ghé sát mặt vào nhìn, lập tức tức giận đến mức Nhị đệ cũng thiếu chút nữa muốn tề ra: “Xạ Lang? con mẹ nó sao lại là anh hả?”

Lúc này Xạ Lang cũng đã nhận ra là Diệp Hoan, vừa rồi hắn vẫn một mực không đánh trả thế mà bây giờ tức giận hung hăng đập cho Diệp Hoan một cái té ngã: “Mẹ nó cái thằng ranh này! Hừ chết lão tử rồi! Cậu ở chỗ này làm gì? Quần áo đâu?”

Diệp Hoan không đáp lại, than thở nói: “Ai, đừng nói nữa, anh thì sao? Anh chạy đến đây làm gì? Nhiệm vụ của anh không phải là tiêu diệt trạm bảo vệ trước thôn Hồng Ba sao?”

Xạ Lang nhếch môi nói: “Anh đây vẫn luôn ở quanh đây đợi tín hiệu của chính ủy đấy chứ, kết quả đến bây giờ vẫn chưa thấy tín hiệu đâu, tôi đang nghĩ có phải có chỗ nào sơ suất rồi hay không, định quay lại tháp súng phía đông xem một chút.”

Trong màn đêm thăm thẳm hai người ngưng trọng nhìn nhau, thấy được sự nặng nề trong mắt người kia.

Xem ra đây không phải là ảo giác của một mình Diệp Hoan, hành động lần này đúng là đã xảy ra vấn đề rồi, chẳng qua là trước mắt vẫn chưa biết vấn đề ở chỗ nào.

Trầm mặc một lúc, Diệp Hoan hiểu kỳ hỏi: “Vừa rồi vào lúc anh công kích chú, vì sao chú không đánh trả?”

Nhắc tới việc này Xạ Lang liền nổi giận âm ầm, phần nộ nói: “Con mẹ nó, cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi, đang không tự nhiên bị một đồng thịt trắng bày nhầy công kích, lão tử thiếu chút nữa bị dọa sợ đến mức đái cả ra quần, đâu ra tâm tư mà đánh trả nữa? Lúc đó trong lòng còn tự nhủ cái thôn này thật mẹ nó bất thường, nuôi heo cũng đều nuôi thành tinh. Bình thường không phải vẫn là người làm thịt heo sao? Ở nơi này thế nào lại có con heo chop dao găm làm thịt người? Thế này không phải quá nghịch thiên rồi sao? May mắn là kỹ thuật giết mổ của con heo này quá kém cỏi đi...”

Diệp Hoan mắt lúng chửi lên: “Không nói được một câu tiếng người hả? Lão tử giống heo ở chỗ nào? Ông anh gặp con heo nào nhẹ nhàng thanh thoát như vậy chưa hả?”

Xạ Lang hồn nhiên không phát giác ra tâm tình bất mãn của Diệp Hoan, gật đầu liên tục: “Nói cũng phải, tôi cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thăm nghĩ bọn buôn ma túy này mẹ nó không có tính người, nuôi heo cũng gầy như vậy, không phải bọn heo này nằm trong ổ cũng hít thuốc phiện đấy chứ?”

Diệp Hoan: ...

Hai người ngồi xổm dưới chân tường, đề thấp giọng trò chuyện. Xạ Lang chuyển mắt nhìn Diệp Hoan từ trên xuống dưới, nhin không được hỏi: “Người anh em, chú làm gì đến nông nổi này?”

Diệp Hoan giận dữ nói: “Năm nay lão tử gặp hạn, bát tự không thông, đáng ra lần này không nên đi ra ngoài...”

Xạ Lang nhất thời mang vẻ mặt giạt mình: “Bị cướp quần áo sao? Đám buôn ma túy này thật quá kì dị, vậy mà còn có nghề tay trái...”

Diệp Hoan giải thích thay tội phạm ma túy: “Thật sự không có chuyện này, bọn tội phạm này phải nói là cực kỳ chuyên nghiệp, có thể coi như làm việc gì ra việc đấy, chắc chắn sẽ không kiêm việc làm trộm cướp, sợ dĩ anh đây biến thành thế này chủ yếu là do đụng phải nữ lưu manh...”

Diệp Hoan đem chuyện bí hiểm mà mình gặp phải nói qua một lần, cuối cùng bị phần thở dài: “Một cái Tam Giác Vàng nho nhỏ này quả thật là ẩn chứa quá nhiều điều dơ bẩn, dạng xấu xa nào cũng có, haizz, quyết định của quân khu sáng suốt đấy, những nơi như vậy nên tiêu diệt sạch sẽ không chừa một cái!”

Xạ Lang nghe xong lập tức nghiêng chặt quai hàm, nhin cười đến mức khổ sở. Diệp Hoan không thể không có lòng tốt nhắc nhở: “Lúc này anh đừng có mà cười, bằng không hai anh em mình đều toi.”

“Haha, người anh em, hôm nay tôi thật sự được đại khai nhãn giới rồi, từ khi đại đội thành lập đến nay, lần đầu tiên tôi thấy có người chấp hành nhiệm vụ mà phải uất ức như vậy đấy.”

Diệp Hoan không cho là nhục, ngược lại còn hừ hừ nói: “Bây giờ để cho chính ủy nhìn một cái, lão tử coi chuồng ngay cả đến nửa miếng khố cũng không có nhưng vẫn kiên trì làm cách mạng, thế này mới xứng đáng là chiến sĩ cách mạng kiên định chân chính, lão tử chẳng những là thành phần đội ngũ cách mạng, còn là người tiên phong cưỡi truồng cầm lá cờ tiến lên...”

“Thôi đi ông, ai cho ông dát vàng lên mặt thế hả, cưỡi truồng cầm cờ? Nói mà không biết xấu hổ, lí tưởng cách mạng không được đùa bỡn lung tung đâu.”

“Chú mới là đồ lưu manh, lão tử lúc này chính là vì cách mạng mà cưỡi truồng”

Hai người lăm nhăm vài câu nữa, sau đó rơi vào trầm mặc.

Thời gian hành động cũng đã qua nửa giờ rồi, theo như kế hoạch sớm định ra, trong vòng mười phút sẽ chính thức triển khai công kích trực diện với bọn tội phạm ma túy, thế nhưng đến tận lúc này vẫn chưa thấy động tĩnh gì, rốt cuộc chính ủy ở bên kia đã xảy ra tình huống như thế nào?

Hai người lại nhin nài đợi thêm năm phút đồng hồ nữa, càng đợi càng nóng lòng.

Thật lâu sau, Diệp Hoan cắn răng một cái nói: “Không thể ngồi đợi ngu ngốc ở đây nữa, nếu không tất cả mọi người đều game over.”

“Chú muốn làm thế nào?” Xạ Lang cũng có chút suy đoán, hơn nữa tiếng vẫn không có động tĩnh nào, đây không phải điềm báo tốt lành gì.

Diệp Hoan hướng về chỗ xe bọc thép ở phía trước hai mươi mét hất hất cằm: “Chúng ta chiếm giữ cái hộp sắt lớn kia, cho đám buôn ma túy này xơi ít đạn cho vui, không nhận được tín hiệu của chính ủy, vậy chúng ta tạo ra tín hiệu, để cho chiến dịch đêm nay vùng lên đi...”

Xạ Lang cũng là người quyết đoán, nghe vậy không chút do dự gật đầu: “Được, cứ làm như thế!”

Đối với hai bộ đội đặc chủng có kinh nghiệm huấn luyện mà nói, trộm xe bọc thép không phải việc gì khó, mặc dù xe bọc thép nằm trên khoảng đất trống giữa thôn thật rất dễ nhìn thấy, nhưng mà có lẽ là do quá dễ thấy, lại có tháp quan sát phía trên cùng với đội tuần tra thỉnh thoảng dò xét qua, ngược lại khiến cho đám phần tử tội phạm an tâm không chú ý đến, hai chiếc xe bọc thép to như vậy thế nhưng lại trở thành điểm mù thị giác, hay chính là “điểm đen” trong tâm lý đám tội phạm.

Hai người hóp lưng lại như mèo, thừa dịp đèn pha và đội tuần tra vừa đi qua, rất dễ dàng tiến đến phía sau xe bọc thép.

Diệp Hoan hăng hái nói: “Anh lái xe, tôi chịu trách nhiệm điều khiển súng máy trên xe bắn phá càn quét.”

Xạ Lang đang định gật đầu, bỗng nhiên nhớ lại lúc từng ngồi trên xe do thằng cha này lái, phải nói là kinh hồn táng đờm, vì thế vội vàng ngăn Diệp Hoan dừng hành vi ngu xuẩn tự tìm cái chết còn muốn kéo theo đám lưng này lại.

“Thôi để tôi lái xe, cậu nổ súng đi”

Thần không biết quý không hay, hai người nhẹ nhàng lật trần xe bọc thép lên, chui vào. Trong xe cực kỳ rộng, nhưng càng khiến Diệp Hoan mừng rỡ hơn là chiếc xe bọc thép này trang bị súng máy là một khẩu liên thanh 12 li, con này hỏa lực vô cùng mạnh, bắn trúng người cũng có thể đem người đó nổ tung. Trong xe, Xạ Lang trầm tĩnh ngẩng mặt lên nhìn thoáng qua Diệp Hoan, hai người nghiêm túc gật đầu.

Sự yên tĩnh của màn đêm rút cục cũng bị phá vỡ.

Không hề có một dấu hiệu nào báo trước, xe bọc thép đột nhiên chuyển động ầm ầm, đuôi xe bốc lên khói đen dày đặc, dưới ánh mắt ngạc nhiên của đội tội phạm tuần tra quay đầu rất nhanh, sau đó hòng súng liên thanh trên trần xe bắn ra tia lửa ầm ầm.

Cạch Cạch Cạch... REỆT REỆTTTTT...

Hai tháp quan sát phía đông và phía tây sau một trận oanh tạc của súng liên thanh liền sụp xuống ầm ầm, sau đó hòng súng nhắm về phía đội tuần tra đang không biết làm thế nào, một hồi tiếng kêu thảm thiết vang lên, đội tuần tra tử thương phân nửa, chỉ còn rải rác vài người sống sót.

Tiếp theo xe bọc thép tiếp tục quay đầu, lúc này Diệp Hoan điều chỉnh súng liên thanh nhắm ngay vào nhà gỗ của Hồng Ba, rồi điên cuồng bắn phá càn quét.

Động tĩnh quá lớn, tất cả các đội viên trong đội đặc chiến lúc này đều bất chấp xông ra, tình huống thay đổi khiến cho bọn hắn không thể không tranh thủ thời gian tụ họp lại một chỗ, nhưng mà người nào người nấy đều há hốc miệng, ngơ ngác nhìn xe bọc thép lãnh khốc vô tình quét đi sinh mệnh của đám tội phạm ma túy, nhất thời quên mất phản ứng.

Cảnh Chỉ Quân đầu đầy mồ hôi không biết xông ra từ chỗ nào, mặc kệ mồ hôi không kịp lau, tức giận lớn tiếng quát lên: “Đều vây quanh đây làm gì? Đợi làm bia ngắm sao? Hả? Xe bọc thép phía trước là ai điều khiển? Cái đồng thịt đang nổ súng trên nóc xe kia là cái gì? Vì sao các cậu còn không tiến lên phối hợp hành động?”

Một gã đội viên mở to hai mắt lắp bắp nói: “Chính ủy, cái cây roi trên người tên đang bắn súng kia vừa vung vẩy vừa uốn éo, thật là khủng khiếp...”

211. Chương 212: Kết Thúc Hành Động

Dưới tiếng súng đạn ầm ầm rung trời, Cảnh Chí Quân cũng ngẩn người mất vài giây! Cái gì mà cây roi trên người?”

Không cần các đội viên trả lời, Cảnh Chí Quân nheo mắt nhìn lại, sau đó rất nhanh liền hiểu được ý nghĩa của “cây roi trên người”

Chỉ thấy dưới ánh lửa hồng sáng rực cả màn đêm, trên trần xe bọc thép có một đồng thịt trắng trắng cứ như bị điện không ngừng dùng súng liên thanh hung hãn bắn phá, mà bắn phá như thế thì phải uốn éo người qua lại, vì vậy “cây roi” dưới thân hắc đen sì nổi bật lên trên làn da trắng hếu cũng theo thân thể mà đong đưa vung vẩy qua lại.

Cảnh Chí Quân giây lát đã đỡ ra, hắc cũng sắp phát điên rồi...

“Đồng thịt kia là... Diệp Hoan?”

“Đúng vậy thưa chính ủy. ”

“Hắc... Hắc lúc này, lúc này thật là..., ...”

“Ngay đến cái quần xì lít cũng không mặc, lỗ bị mòn mất thì sao đây chính ủy, tốt nhất lúc về cho người đến kiểm tra giúp hắc... hahaha” Một gã bộ đội đặc chủng cười toe toét nói.

Cảnh Chí Quân dữ tợn trừng hắc một cái, rống lớn: “Các cậu đều đứng ở đây xem kịch hả? Lên hết cho lão tử! Tiến hành chiến dịch diệt trụ sở Hồng Ba!”

Cảnh Chí Quân nói xong liền là người đầu tiên xông lên, các chiến sĩ còn lại cười hì hì, cũng đi theo Cảnh Chí Quân xông về phía trước, Cảnh Chí Quân vừa chạy vừa hướng về các phần tử tội phạm đang hùng hổ tuôn ra từ trong các căn phòng bắn đến tóe lửa, sau đó thành thạo nhanh chóng thay đổi bằng đạn, tiếp tục bắn tĩa vài tên nữa, bắn xong hai băng đạn, Cảnh Chí Quân cũng đã vọt tới phía sau xe bọc thép .

“Diệp Hoan, đồ chó hoang nhà cậu có còn biết xấu hổ hay không? Hình tượng người quân nhân trong nước đều bị cậu đánh mất hết rồi!”

Cảnh Chí Quân vừa lia súng vừa lớn tiếng mắng.

Diệp Hoan đứng ở đỉnh xe bọc thép lắc lư không chế súng liên thanh bắn phá, cũng không quay đầu lại mà nói: “Chính ủy, ngài có bệnh không vậy? Hiện tại chúng ta đang liều mạng, cũng không phải đang đi xem mắt, cần gì quan tâm đến vẻ mặt của bọn chúng”

Cảnh Chí Quân:“..... ”

Hai người còn đang nói thì đám bộ đội đặc chủng đã xông tới, dựa vào sự yểm hộ vững vàng của xe bọc thép, cứ ba người một thay phiên nhau tiến lên bắn lên những kẻ vừa kinh hoàng tỉnh lại từ trong giấc ngủ chạy ra ngoài.

Thừa dịp hỗn loạn, thêm hai gã bộ đội đặc chủng tư duy nhạy bén cũng chui vào một cái xe bọc thép để không khác. Hai chiếc xe bọc thép chạy giữa thôn, súng liên thanh trên trần xe bắn ra lửa hồng rừng rực, liên tục bắn phá bốn phía, vô số các phần tử tội phạm vừa cầm súng lao ra khỏi cửa, đều bị đạn súng liên thanh trước mắt bắn cho tan tác, theo hàng loạt tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn đầy, nội tạng óc não lẫn lộn thành đồng, hình ảnh giống như chốn Tu La Địa Ngục khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Lúc này đầu óc Diệp Hoan đã trống rỗng, dưới tay hắc là súng máy đang điên cuồng bắn ra những viên đạn mì mọt như mưa, thời điểm này mạng người đã không còn là mạng nữa, chỉ là vô số những cỗ bia ngắm vô hồn đang chuyển động mà thôi, tính mạng của bọn họ còn ti tiện hơn cả heo chó, ti tiện hơn cả bùn đất, mắt thấy từng sinh mệnh đang sống sờ sờ thoáng chốc hóa thành một đồng bùn máu thịt mơ hồ dưới súng của hắc, thế nhưng trong lòng Diệp Hoan lại vô cùng bình tĩnh

Tàn sát dưới đao Bồ Đề, hắc là để nói về tình cảnh như trước mắt này rồi.

Liệt hỏa ngút trời hòa vào với tiếng kêu thê lương thảm thiết kéo dài.

Từ lúc xe bọc thép phát động công kích đến giờ chỉ ngắn ngủn năm phút đồng hồ, các chiến sĩ bộ đội đặc chủng cũng đã lần lượt vào vị trí, kế hoạch vừa bị gián đoạn lại một lần nữa được lưu loát tiến hành, giữ nguyên tiến độ như đã tính từ trước.

Hai chiếc xe bọc thép chậm rãi di chuyển về phía trụ sở của Hồng Ba, tầm sát thương của súng liên thanh bao quát trong phạm vi hơn 1000 mét, cho dù các phần tử tội phạm phản kháng thế nào cũng phí công, đạn nổ của súng liên thanh sẽ đánh nát bọn chúng, dù ngẫu nhiên có một vài con cá lọt lưới cũng bị các bộ đội đặc chủng nấp sau xe bọc thép nhẹ nhàng đem chúng bắn một súng nổ đầu.

Phần đầu trận chiến này thật mạo hiểm, nhưng đến bây giờ mọi thứ lại có vẻ nhẹ nhàng như vậy.

“Diệp Hoan, chuyển đầu súng, nhắm vào vị trí trụ sở Hồng Ba mà bắn nát đi, đêm nay nhất định phải tiêu diệt cái đồ chó hoang kia!” Có lẽ là gặp máu kích động, Cảnh Chí Quân vốn trước sau ôn hòa như một, đêm nay đã mất không biết bao nhiêu câu thơ tục rồi.

“Vâng!” Diệp Hoan vẫn chưa quên đêm nay mọi người đến đây là nhằm vào Hồng Ba, nhiệm vụ lần này chính là tiêu diệt hắn.

Hướng súng máy về góc 30 độ bên phải, Diệp Hoan nhắm ngay chỗ căn nhà gỗ màu cà phê kia, sau đó không chút lưu tình bóp cò súng.

Nhà gỗ lập tức bị đạn nổ mạnh xé thành mảnh nhỏ, một căn phòng xinh đẹp rất nhanh lung lay vỡ nát trong ánh lửa.

“Đỗ lại! Xe bọc thép canh giữ trước mảnh sân trống, những người còn lại theo tôi vào nhà tìm kiếm, xem tình trạng của Hồng Ba, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Cảnh Chí Quân ôm súng ngắn vọt vào căn nhà đầu tiên.

Đây là một nhiệm vụ nhất định phải tuân theo trình tự, nếu điều kiện hiện trường cho phép, khi đánh lên mục tiêu nhất định phải xác nhận đã tử vong mới được rút quân, nếu mục tiêu không chết chắc chắn phải bắn thêm mấy phát nữa, điều này cũng giống như lúc cảnh sát vũ trang xử bắn phạm nhân, tóm lại nhất định phải giết chết mục tiêu mới được xem là hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp.

Bảy bóng người luân phiên yểm hộ, vô cùng cẩn thận đi vào trong phòng.

Chỉ một lát sau, một kẻ thân hình vô cùng cao lớn cũng trần truồng như giống như Diệp Hoan bị năm chiến sĩ khiêng ra, đương nhiên, lúc này hắn đã biến thành một cỗ thi thể không hề hay biết chuyện gì, vừa rồi cái tên Diệp Hoan kia điên cuồng bắn phá xuống, những người sống trong nhà gỗ toàn bộ đều đã biến thành người chết.

Diệp Hoan đang canh gác bên ngoài tò mò quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó trông mắt tròn to: “Hồng Ba đây hả? Rõ ràng là một người nước ngoài mà...”

Cỗ thi thể trước mắt này hốc mắt hãm sâu, sống mũi cao, tóc vàng mắt tro, có khuôn mặt điển hình của đàn ông Âu Mỹ.

Cảnh Chí Quân sắc mặt hơi trầm: “Hồng Ba đúng là một người nước ngoài, nhưng hắn không phải Hồng Ba”

“Hắn là ai?”

“Các cậu đã bao giờ nghe đến tên Đỗ Tư chưa?”

“Mới nghe qua Đỗ Lôi...”

“Đỗ Tư, 35 tuổi, binh sĩ xuất ngũ từ hải quân Mỹ, sau đó gia nhập giới lính đánh thuê, chuyên tấn công tác chiến rừng rậm, về sau làm thê cho Mãnh Cổ Tướng Hồng Ba của Myanmar, huấn luyện cho hắn đội quân vùng núi này. Tám ngày trước khi chúng ta bị mai phục, mấy trăm tội phạm kia tiến thoái đồng đều, công thủ đều tốt, tố chất của từng binh sĩ đều vượt qua các phần tử tội phạm bình thường rất nhiều, bọn chúng chính là được Đỗ Tư huấn luyện ra theo tiêu chuẩn của một binh sĩ Hải quân Mỹ đấy.”

“Binh sĩ hải quân thì sao, hừ, dù là vài trăm người cũng vẫn bị mười mấy người chúng ta đánh cho choáng váng đấy thôi!” Diệp Hoan bĩu môi, vẻ mặt rất khinh thường.

Cảnh Chí Quân liếc hần một cái, thản nhiên nói: “Đỗ Tư làm thuê cho Hồng Ba, huấn luyện thủ hạ cho Hồng Ba chính là đội quân miền núi kia ngăn ngừa mới nửa năm...”

Diệp Hoan sờ mũi không nói gì.

Chỉ ngần ngừ nửa năm mà có thể đem đám khỉ đen kia huấn luyện thành đối thủ khó dây dưa như thế, không thể không nói, binh sĩ hải quân quả thật rất trâu bò, nếu như để cho Đỗ Tư huấn luyện khoảng một hai năm nữa, chỉ sợ trong rừng rậm Myanmar này sẽ có thêm mấy trăm tên sát thủ rừng rậm khiến cho bộ đội đặc chủng trong nước phải đau đầu rồi.

Diệp Hoan nhìn người đàn ông âu mỹ giờ đã trở thành một cỗ tử thi trên mặt đất, nói: “Hắn đúng là Đỗ Tư?”

Cảnh Chí Quân gật đầu: “Sát thủ rừng rậm số một luôn là sự quan tâm hàng đầu của chính phủ các nước và các tổ chức tình báo cơ mật, không ngờ chết ở chỗ này, chết trong đêm nay...”

Diệp Hoan ngơ ngác nhìn cả nửa ngày, bỗng nhiên nở nụ cười: “Thằng cha này trước khi chết cởi trần cởi chuồng, ngay cả một cái khố cũng không có, hắc hắc, thật không biết xấu hổ...”

Mọi người đen mặt liếc xéo Diệp Hoan, Đỗ Tư cởi chuồng, cậu thì khác đấy chắc? Rõ ràng chính mình không biết xấu hổ còn dám nói người khác không biết xấu hổ.....

“Diệp Hoan!” Cảnh Chí Quân lạnh lùng lớn tiếng nói.

“Có!”

“Tôi ra lệnh cho cậu tranh thủ thời gian tìm quần áo mặc vào! Thật không biết xấu hổ!”

Sau khi tìm tòi cẩn thận, đội viên đặc chiến lại mang ra trong phòng hai cỗ thi thể phụ nữ lỏa thể, trong phòng cũng không có người nào khác, Cảnh Chí Quân có chút nhụt chí, xem ra Hồng Ba không chết, gây ra động tĩnh lớn như vậy hắn vẫn có thể bảo trì bình thản mà biến mất, Hồng Ba quả nhiên không phải nhân vật bình thường, có thể độc bá Myanmar một phương, quả thật có vài phần bản lĩnh, loại bản lĩnh thực tế này thể hiện trong tác phong đại trượng phu có thể co cũng có thể duỗi.

“Chính ủy, tìm không thấy Hồng Ba, hiện tại tiếp tục vây quét phần tử tội phạm hay thu binh lại?”

Cảnh Chí Quân quan sát phê tích khắp nơi, hung hăng dậm chân, không cam lòng nói: “Xe bọc thép mở đường, đem thôn này toàn bộ quét một lần, chỉ cần đụng phải người nào có vũ khí lập tức nổ súng đánh gục! Mặt khác tìm hai khẩu súng phun lửa đem mảnh đất trồng cây thuốc phiện hại người này đốt toàn bộ, tất cả thành phẩm nha phiến cùng Heroin toàn bộ tiêu hủy!”

Lúc này xung đột đã chuẩn bị kết thúc, súng liên thanh trên hai chiếc xe bọc thép tất nhiên không có khả năng giết hết tất cả phần tử tội phạm, nhưng đầu sỏ Hồng Ba không xuất hiện, một đám tội phạm không ai chỉ huy lập tức hoảng hồn, trong đêm tối không phân biệt được thực hư, chỉ nghe thấy tiếng nổ mạnh rung trời cùng tiếng kêu thảm thiết của đồng lõa, các phần tử tội phạm không biết đến cùng có bao nhiêu quân chính quy đến vây quét bọn chúng, vì thế liên kinh hoảng ném đi vũ khí hướng về phía núi mà chạy trốn, giống như con ruồi mất đầu chạy tán loạn, một thôn xóm nhỏ lúc này bị mười một người Diệp Hoan làm cho huyền não đến gà bay chó chạy, chỉ một lát sau, những người có vũ khí cơ bản đã bị quét sạch, chỉ còn hơn mười tên tội phạm hoảng sợ cầm súng chạy về phía nam.

Quan sát mười mấy người kia kinh hoảng chạy về phía súng liên thanh hướng nam, Cảnh Chí Quân sắc mặt biến đổi: “Diệp Hoan, cậu không bảo vệ súng máy phía nam, sao không làm nó nổ đi?”

Diệp Hoan điềm tĩnh cười hắc hắc, còn chưa kịp nói, hơn mười tên tội phạm kia đã khống chế được súng liên thanh phía nam, liền thoảng chữ bậy vài tiếng, đem họng súng nhắm ngay vào đám đội viên đặc chiến, sau đó dữ tợn bóp cò.

Chỉ nghe đoàn một tiếng nổ mạnh, súng máy chẳng những không bắn ra viên đạn nào, ngược lại nổ tung trước mặt đám tội phạm, mười mấy người bị linh kiện cùng mảnh đạn nổ văng vào, đau đớn lăn lóc trên mặt đất, nhìn đã biết không thể sống được.

Diệp Hoan cười hi hi, nói: “Đây không phải cũng là nổ sao?”

Cảnh Chí Quân giật mình nói: “Cậu đừng tay đừng chân gì trên súng máy đó?”

“Không có gì, chỉ là lấy ít bùn đất nèn chặt nòng súng, đám gia hỏa kia chỉ số thông minh quá thấp, trước khi nổ súng lại không chịu kiểm tra một chút, kết quả súng nổ nòng rồi...”

Cảnh Chí Quân cười mắng: “Khó trách người khác đều gọi cậu là Ma Tử, thực mẹ nó giỏi lừa gạt người”

Nhân lúc tìm tòi tàn quân trong thôn, Cảnh Chí Quân giải thích nguyên nhân vì sao lúc trước hành động chậm chạp không phát tín hiệu.

Vốn dĩ đường hầm bên cạnh súng liên thanh phía tây vẫn còn giấu một cái lô-cốt, làm hại Thương Lang chịu trách nhiệm nhiệm vụ phía tây thiếu chút nữa sớm bại lộ, cửa lô-cốt đều do xi măng cốt thép tạo thành, căn bản không có cách gì mạnh mẽ phá bỏ, Thương Lang lại sợ đánh rần động cỏ, một mực cầm cự trong lô-cốt chờ cơ hội bên ngoài, chờ hơn nửa tiếng, mãi đến lúc Diệp Hoan cùng Xạ Lang trộm xe bọc thép, gây ra động tĩnh cực lớn thì Thương Lang mới nhân lúc phần tử tội phạm trong lô cốt đi ra xem xét tình huống, chém xuống cổ hắn một đao.

Đây là một cuộc chiến đấu rất kỳ quái. Vốn là Cảnh Chí Quân ở vào vị trí chỉ huy nhưng cũng không phát huy được bao nhiêu năng lực chỉ huy, nhịp điệu chiến đấu không ngờ lại để cho tên tân binh Diệp Hoan này nắm giữ, do hắn khởi xướng, sau đó đánh vỡ cục diện bế tắc, cuối cùng đoạt được xe bọc thép, dùng vũ khí hạng nặng ngăn chặn quân địch, tiểu đội 11 người hiệu quả thực hiện tiêu diệt toàn bộ quân địch, thậm chí là mơ hồ đã vô tình để cho hắn dẫn dắt, mãi đến lúc xung đột chấm dứt mọi người mới có cảm giác trở lại, không ngờ một đám lính cũ dày dạn kinh nghiệm thế này lại để cho một tên lính mới chỉ huy?

Tên lính mới thật ra lúc này cũng rất sợ hãi, cho dù thời cơ chiến đấu nắm bắt rất chuẩn xác, nhưng dù sao hắn cũng không nghe mệnh lệnh chỉ huy, không có chờ đợi trên vị trí xung đột mà chính ủy đã chỉ định, ngược lại còn tự tiện hành động vô tổ chức vô kỷ luật, đừng suy nghĩ đến việc lập công, chỉ mong lúc về không bị bắt giam lại là được rồi.

Cảnh Chí Quân nghiêng mắt nhìn hắn, nửa cười nửa không nói: “Bây giờ mới cảm thấy sợ hãi sao? Chột dạ rồi sao? Vừa rồi cậu không phải cưỡi chuồng đánh đến mức thăng hoa luôn sao?”

Diệp Hoan cũng nhếch miệng cười nịnh nọt: “Cởi trường vì cách mạng, rất vinh quang!”

“Hành động lần này xem như cậu đánh bảy đánh bạ mà trúng, sau khi trở về tôi sẽ báo cáo quân khu lập công cho cậu, nhưng...” Cảnh Chí Quân bỗng nhiên nói: “Cậu rời khỏi vị trí nhiệm vụ tự ý hành động, trở về viết cho tôi một bản kiểm điểm, đọc lên trước mặt toàn thể đội ngũ, còn nữa, cưỡi chuồng bắn súng, làm tổn hại danh dự của quân nhân chúng ta, trở về tự giác đi đến phòng giam ngồi xồm hai ngày.”

Có thưởng có phạt, Cảnh Chí Quân giải quyết vừa gọn gàng vừa linh hoạt.

Diệp Hoan “ba” một tiếng đứng nghiêm chào: “Rõ!” hai chân đứng thẳng, nhị đệ ở giữa hai chân khỏe mạnh khẩu khỉnh gật đầu liên tục, đồng đưa lên xuống.

Cảnh Chí Quân thở dài: “Nghĩ! Nhanh chóng mặc quần áo vào, tôi thật sự sợ nhìn nữa sẽ không nhìn được mà cắt phếng tên gia hỏa kia của cậu đấy, còn nữa, rảnh rồi đi bệnh viện cắt bao quy đầu đi!”

Xe bọc thép tuần tra giữa thôn, thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh tiếng súng lẻ tẻ, quân địch còn sót lại dần dần bị quét sạch.

Thật ra lúc này giống như một cuộc đại đồ sát, nhưng loại đồ sát này vẫn là chính nghĩa, không giết bọn chúng, trên thế giới không biết sẽ có thêm bao nhiêu người vì bọn chúng mà cửa nát nhà tan.

Trên đời có ba loại người rất đáng chết, chính khách, buôn ma túy và buôn bán vũ khí.

Bởi vì ba loại người này gây dựng lợi ích từ trong sinh mệnh của mấy vạn người vô tội, có người cả đời đeo đuổi những việc trái với lương tâm rồi cuối cùng cũng phải xuôi tay nhắm mắt, có người gặp báo ứng tức thời.

Đêm nay chính là báo ứng của bọn buôn bán ma túy này.

Việc quét sạch tội phạm thật sự thuận lợi, trùm sỏ ma túy Hồng Ba không biết tung tích, thủ hạ dưới quyền không còn ý chí chiến đấu, lúc mấy người Diệp Hoan lục soát thôn xóm căn bản không gặp phải chút chống

cự nào, các phần tử tội phạm kẻ chết, kẻ bỏ trốn, trong thôn chỉ còn lại một đám người miền núi gieo trồng cây thuốc phiện.

Những người miền núi này có người được thuê, có người bị bắt ép, trong rừng không liên lạc với thế giới bên ngoài, những người miền núi này trên thực tế chỉ là những nông phu dân trí thấp.

Bộ đội đặc chủng cũng không phải là đao phủ, hiển nhiên sẽ không nổ súng với những người miền núi bình thường này, Cảnh Chí Quân nhìn đồng hồ đeo tay, khoe miệng lộ ra nụ cười thoải mái.

“Coi như Hồng Ba mạng lớn, lại để cho hắn chạy thoát, chỉ có điều đêm nay chúng ta tập kích hang ổ của hắn, đánh chết nhiều thủ hạ của hắn như vậy, không có ba đến năm năm, hắn không thể nào khôi phục được nguyên khí. Các huynh đệ, hành động kết thúc, chúng ta về nhà!”

Mọi người lập tức cười rộ lên, ánh mắt lộ ra vẻ mong chờ cùng khát vọng.

Vật lộn hơn nửa tháng, cũng nên về nhà rồi.

Đang khi mọi người vui vẻ cười đùa, có một đứa bé trai người miền núi cởi trần từ từ đi về phía Cảnh Chí Quân, nét mặt hơi sợ hãi, nhưng nụ cười bên môi lại sáng lạn hơn ánh mặt trời

212. Chương 213: Kết Cục Tốt Nhất Của Một Quân Nhân

Thằng nhóc đi rất chậm, giống như vừa đi vừa quan sát những chiến sĩ bộ đội đặc chủng lạ lẫm này, một đôi mắt thanh tịnh trong suốt lộ ra ánh nhìn ngây thơ cùng tò mò.

Đây thật sự là một đứa trẻ rất bình thường, không có khác biệt gì so với bất cứ thằng nhóc nào cùng tuổi cả, da của nó ngăm đen, mắt nhỏ môi dày, tóc hơi xoăn, mang diện mạo điển hình cư dân vùng nhiệt đới.

Thằng bé cứ chầm chậm đi, giống như một chú nai con rụt rè hoảng sợ, mang theo ánh mắt tò mò từng bước từng bước chậm rãi đến gần.

Cảnh Chí Quân đang vui vẻ cười cười cùng với bọn Diệp Hoan. Bọn họ quả thật có tư cách cười, chỉ có một lực lượng yếu ớt với mười một người, vậy mà dùng khí thế hung hãn như sư tử vỗ hổ tiêu diệt mấy trăm phần tử tội phạm canh giữ trong hang ổ, rồi lại hủy diệt mấy chục mẫu đất trồng thuốc phiện, tiêu hủy vài tấn nha phiến cùng heroin, bất kể từ phương diện nào mà nói, nhiệm vụ lần này đều xem như thành công viên mãn.

Còn như Hồng Ba đã chạy trốn, mọi người cũng không lưu tâm lắm. Tam Giác Vàng là một nơi tôn trọng thực lực, thủ hạ của Hồng Ba tử thương hơn một nửa, bản thân hắn hoảng sợ chạy trốn, chiêu bài của vị Tướng quân hung mãnh trong truyền thuyết này về sau chỉ sợ không có ai còn chịu phục tùng. Tướng Quân cũ ngã xuống, Tướng Quân mới đứng lên, Tam Giác Vàng vốn là một nơi hỗn loạn, đương nhiên càng không thiếu người có thực lực nổi lên tiếp quản địa bàn của Hồng Ba, vả lại thời điểm Hồng Ba đắc thế chắc chắn đã kết không ít kẻ thù, thật hiển nhiên các trùm sỏ trong Tam Giác Vàng cũng không phải là loại người có nhân phẩm cao thượng, cái loại việc ngu ngốc như “dùng đục báo oán” bọn chúng chắc chắn sẽ không làm, xem ra bỏ đá xuống giếng mới là tác phong phù hợp với chúng hơn, coi như Hồng Ba chạy thoát, nhưng có thể sống sót từ trong sự truy giết trùng trùng điệp điệp hay không còn chưa biết.

“Chính ủy, lần này quân hàm cấp úy có lẽ không chạy thoát khỏi tay tôi đâu?” Diệp Hoan cười rất lớn tiếng, bấm ngón tay tính vài cái, hắn phát hiện trong tác chiến rừng rậm lần này mình có công lớn nhất, dự đoán mai phục từ sớm, khẳng khái tách quân ra, giúp cho toàn bộ tiểu đội tránh được một kiếp nạn toàn quân bị diệt, lại đến khi xâm nhập hang ổ Hồng Ba phát hiện ra tình huống không ổn, quyết định lựa chọn thật nhanh về việc tự mình hành động, không chểnh mảng, bây giờ cộng lại từng cái một, quả thực chính là siêu cấp anh hùng cứu vớt thế giới trong phim Hollywood, đừng nói quân hàm cấp úy, phong một chức Đại Tướng cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Cảnh Chí Quân nghe vậy tức khắc thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Quân khu tất nhiên sẽ cho cậu vinh dự tương ứng với quân công đã lập được, chỉ có điều có thể thụ quân hàm cấp úy cho cậu hay không là do quân khu định đoạt.”

Diệp Hoan nghe thấy ý tứ trong lời nói không bình thường, vội la lên: “Chẳng lẽ thắng úy còn không phải là ván đã đóng thuyền?”

“Tất nhiên không phải, cậu mới nhập ngũ chưa đến hai tháng đã tăng tới cấp Hạ sĩ, đây đã là lần phá lệ hiếm thấy của quân khu, quân hàm Hạ sĩ còn chưa đeo được vài ngày, cậu lại muốn thăng úy, cậu cho rằng quân đội là do nhà cậu mở ra hả? Ngồi hỏa tiễn cũng không nhanh như vậy đâu.”

Diệp Hoan ngây ngốc một chút, nói: “Nhưng.... Nhưng chú năm nói...”

Cảnh Chí Quân trừng mắt.

Diệp Hoan lập tức đổi giọng: “Thẩm tư lệnh nói, chỉ cần tôi vì nước lập công, ông ấy nhất định vui lòng cấp huân chương cùng quân hàm cho tôi.”

Cảnh Chí Quân không lên tiếng, ánh mắt tràn đầy đồng tình nhìn Diệp Hoan, Diệp Hoan rõ ràng hiểu được ánh mắt này: “Ánh mắt của ông nói cho tôi biết, tôi bị ăn quả lừa”

Cảnh Chí Quân trợn trắng mắt: “Ta cũng không nói như vậy ”

Diệp Hoan xúc động một lúc thật lâu, hần đột nhiên cảm thấy chính mình không có tư cách chê cười những tên ngốc bị lừa tiền kia, người khác bị lừa nhiều nhất là gặp rủi ro, còn hần bị lừa đến mức ngu ngốc chạy đi bán mạng ngàn dặm, có mà bán được cái rắm thối ấy.

“Chính ủy ông có quen thuộc với Thẩm tư lệnh không? Biết con trai lão bình thường đến trường hay đi đường nào chứ?”

Cảnh Chí Quân nhú mày nhìn hần: “Hỏi cái này làm gì?”

“Tôi định sau khi trở về trời lấy thằng con lão, rồi ném vào giếng”

Các đội viên đang thu dọn chiến trường, tập trung người miền núi lại, Cảnh Chí Quân vừa nhìn chăm chăm vào các chiến sĩ làm việc, vừa trò chuyện với Diệp Hoan câu được câu chăng.

Chính vào lúc này thằng nhóc đi đến nơi.

Cảnh Chí Quân vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, giờ phút này tâm tình không tệ, dưới tình huống nhận tình báo giả, gặp mai phục mà mười một người vẫn có thể toàn thân trở ra, rồi vòng vèo trong trăm dặm rừng rậm, xuất kỳ bất ý tập kích hang ổ Hồng Ba, sau khi trở về ít nhất một quân công cấp hai là điều chắc chắn, nếu may mắn có lẽ có thể thêm một ngôi sao bạc trên cầu vai, chưa biết chừng còn có thể thăng làm đại tá.

Dưới tâm tình vui vẻ, ánh mắt Cảnh Chí Quân cũng nhu hòa hơn, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt.

Thoáng lơ đãng quay đầu, khóe mắt liếc qua thấy được một thân ảnh gầy teo nhỏ nhỏ cách hần không tới hai mét. Cảnh Chí Quân vô thức đưa tay về sau eo, cầm lấy báng súng rét lạnh sau thắt lưng, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt nhìn chăm chú, lại thấy đối phương chỉ là một chú bé mười mấy tuổi, cõn trần nhìn hần đầy sợ hãi.

Cảnh Chí Quân hơi ngây người, vẻ mặt chỉ do dự một giây, lại buông lỏng tay cầm súng, thậm chí còn nở nụ cười ôn hòa thân mật với đứa trẻ.

Thằng nhóc cũng cười với hần, nụ cười quá đỗi ngây thơ, dường như bao nhiêu sự ngây thơ thuần khiết nhất trên đời đều chứa đựng trong nụ cười của nó, khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Diệp Hoan cũng khoanh tay đứng một bên cười hì hì quan sát một màn ấm áp đó. Người quân nhân đứng đối mặt với một đứa trẻ, một bên đại biểu cho máu tươi cùng giết chóc, một bên lại thuần khiết thiện lương, hai tính chất cực đoan cùng xuất hiện trong một khung cảnh, một màn này chứa đựng chủ nghĩa siêu hiện thực tươi đẹp đến cỡ nào, nếu như có nhiếp ảnh gia nào đó chớp được hình ảnh này, đó thật là tư liệu sống tuyệt vời.

Người lớn cười ôn hòa, trẻ nhỏ thì tươi cười đến ngây thơ, hai thái cực này cùng nhau nở rộ lên nụ cười tươi đẹp nhất trong cuộc sống...

Nhìn nhau cười được vài giây, nụ cười của đứa trẻ dần có chút biến hóa, tuy rằng nét mặt tươi cười vẫn đẹp như cũ, nhưng dần dần lại đẹp đẽ quý dị giống như hoa thuốc phiện, đôi đồng tử trong mắt dần dập co lại thành một đường.

Bất ngờ phát sinh làm cho mọi người không kịp trở tay, cách một mét, thằng bé bỗng nhiên lật tay về phía sau eo, rồi lập tức vươn tay ra, lúc này trong tay nó đã có thêm một cây dao găm sáng loáng, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn ngây thơ tức khắc thay đổi trở nên dữ tợn đáng sợ, vệt ánh sáng lạnh lạnh xẹt qua như tia chớp, nhanh đến nỗi chưa đến chớp mắt, ánh sáng đã biến mất, nhìn lại con dao găm đã đâm sâu vào trung tâm ngực trái giữa trái tim của Cảnh Chí Quân rồi, chỉ để lại một cái chuôi dao còn đang rung động.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây ngẩn.

Diệp Hoan mở to mắt, cảm thấy suy nghĩ của mình bỗng nhiên trống rỗng, tiềm thức không ngừng tái hiện một vòng ánh đao sáng loáng lạnh như băng kia, hình ảnh đó cứ chớp động hiện lên liên tục.

“Chính ủy!!” Âm thanh đau đớn của các đội viên đặc chiến vang lên, mọi người nhanh chóng hướng về phía trước, đỡ lấy thân mình Cảnh Chí Quân đang lung lay sắp ngã.

Diệp Hoan giật mình tỉnh lại, động tác đầu tiên của hắn là giơ chân đạp ngã thằng bé kia, ngay lập tức mở chốt súng, hướng họng súng đen ngòm vào đầu thằng nhóc.

“Tao kháo con mẹ mày! Đồ chó đẻ, dám đánh lén hả? Chán sống rồi đúng không!” Ánh mắt Diệp Hoan đầy tơ máu, luồng cuống như người điên, ngón tay giữ cò súng, dễ dàng đánh gục thằng bé.

Thằng nhóc bị Diệp Hoan đạp một cước không nhẹ, lúc này vẫn nằm trên mặt đất, ho khan vài tiếng khó khăn, thấy con dao găm kia đâm vào trái tim Cảnh Chí Quân, trên khuôn mặt trẻ con nở nụ cười yêu dị, trên mặt không còn nhìn thấy bất cứ dấu vết ngây thơ nào, giờ đây nhìn nó giống như một tên sát thủ biến thái, nhìn thấy người khác chết dưới tay mình thì cảm thấy một sự thỏa mãn tận trong tâm hồn.

Dù là ai cũng không thể nào tưởng tượng nổi, một đứa trẻ mới chỉ mười mấy tuổi có thể tươi cười khiến người ta run sợ như thế.

“Diệp Hoan, dừng lại... Thôi được rồi, thu súng lại.” Cảnh Chí Quân suy yếu ngăn trở Diệp Hoan đang điên cuồng muốn xuống tay.

Diệp Hoan toàn thân run lên, do dự một chút, cuối cùng buông lỏng ngón tay giữ cò súng, quay người ngồi xổm trước Cảnh Chí Quân, quan sát con dao găm cắm trên ngực ông, lưỡi dao dài nửa thước đã cắm ngập đến tận chuôi, không biết thằng nhóc này là do vô tình hay vốn dĩ đã được huấn luyện để giết người mà vị trí dao găm đâm vào vô cùng chuẩn xác, đúng ở giữa trái tim, ngay cả Diệp Hoan tự mình đâm có lẽ cũng không thể xuất ra một đao lưu loát gọn gàng như vậy.

Lòng Diệp Hoan bỗng nhiên trầm xuống.

Dao găm đâm trúng vị trí nguy hiểm, lại sâu như vậy, chỉ e hy vọng sống sót của Cảnh Chí Quân quá mong manh.

Nước mắt không tự chủ được tràn ra, Diệp Hoan ngồi xổm trước người ông khóc rống nói: “Chính ủy,... Con mẹ nó ông thật là ngu! Dù sao cũng là lính cũ thân kinh bách chiến, sao lại không có chút lòng cảnh giác nào? Không ngờ một người đàn ông thân cao bảy thước cuối cùng lại thất bại trong tay một đứa bé...”

Cảnh Chí Quân yếu ớt nằm trong ngực chiến hữu, màu máu trên mặt nhanh chóng nhạt đi, gương mặt trở nên nhợt nhạt, trên ngực nơi chuôi dao lút vào, máu tươi trào ra như suối, các chiến hữu ai nấy đều chảy nước mắt, dùng sức đè chặt tay lên miệng vết thương trên ngực ông để giảm lượng máu chảy ra, nhưng hết thấy động tác cứu trị đều tốn công vô ích.

Đôi đồng tử trong mắt Cảnh Chí Quân dần dập dãn nở ra rồi co lại, cứ như vậy nhiều lần, hơi thở ngày càng nặng nề, suy yếu than thở một câu: “Khinh suất, lần này thật sự khinh suất, ta đã quên mất nơi này chính là Tam Giác Vàng, là chiến trường của chúng ta, một chiến trường không hề tồn tại cái gọi là hiền lành lương thiện, khinh suất, khinh suất”

Diệp Hoan cúi thấp đầu, mặc cho nước mắt chảy dài: “Không nên khinh suất! Ông cũng đâu phải lính mới, sao lại phạm phải loại sai lầm thế này?”

Ánh mắt Cảnh Chí Quân dần tan rã, nhưng vẫn nhìn chăm chăm về phía đứa trẻ đang nằm trên mặt đất kia, vẻ mặt không giận cũng không oán, ngược lại còn nở một nụ cười không giải thích được: “Mềm lòng,

là ta mềm lòng, thấy nó, ta liền bắt giặc nhớ đến con trai ba tuổi của mình, mềm lòng, làm sao cũng không thể duy trì cảnh giặc.”

Thân hình to lớn cao ngạo run rẩy từng trận, Cảnh Chí Quân bỗng nhiên ho khan ra từng khối máu tươi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch ảm đạm.

“Chính ủy, ông cố gắng tỉnh táo một lúc! Chúng ta gọi phi cơ, đưa ông đến bệnh viện”

Diệp Hoan nghẹn ngào không nén được, bọn chiến hữu bên cạnh sớm đã khóc rống lên.

Cảnh Chí Quân lắc đầu, suy yếu cười nói: “Đừng, đừng mẹ nó an ủi ta nữa, một dao kia găm vào chuyên nghiệp như thế, thần tiên cũng không cứu được, từ xưa đến nay trải qua bao khó khăn gian khổ, chẳng qua chỉ là chết một lần thôi, không có hi sinh lấy đâu ra thắng lợi?”

Trước mắt đã là một mảnh quang ảnh mờ lung, đôi mắt Cảnh Chí Quân càng rời rạc vô thần, giây phút hấp hối, trên khuôn mặt hiện lên thần sắc áy náy cùng không nổi.

“Vợ... vợ... cùng con trai...”

“Chính ủy, cứ yên tâm, chị dâu cùng cháu trai bọn tôi sẽ chăm sóc giúp ông, tuyệt không để cho hai mẹ con chịu bất luận ủy khuất nào, tôi thề!” Diệp Hoan nghẹn ngào cầm thật chặt cánh tay Cảnh Chí Quân đã dần dần lạnh như băng.

Cảnh Chí Quân khó khăn gật đầu: “Cảm ơn... nhờ cậy cả vào... các cậu... rồi”

Cố gắng chống người lên, dường như ông hy vọng chính mình ra đi tôn nghiêm theo cách của một quân nhân, đôi mắt vô thần tan rã hơi lạnh người nhìn chăm chăm vào cậu bé nằm trước người mấy mét, thật lâu, Cảnh Chí Quân nỉ non thở dài: “Trẻ con.... Chỉ là một đứa trẻ thôi...”

Nói xong thân hình Cảnh Chí Quân đột nhiên run rẩy kịch liệt, miệng không ngừng trào ra máu tươi, sau khi co giật vài cái, khí tuyệt bỏ mình.

Các chiến hữu lập tức thảm thiết khóc rống lên, Diệp Hoan lại ngơ ngác ngồi trước di thể Cảnh Chí Quân, vẻ mặt đờ đẫn, rất lâu cũng không lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Diệp Hoan xẹt qua một tia sát cơ, tay trái thuần thục nắm cò súng, tiến lên hai bước nhắm vào giữa trán thẳng thóc.

“Diệp Hoan! Dừng tay!” Xạ Lang đưa tay níu lấy nòng súng lạnh như băng, chảy nước mắt trừng hấn: “Cậu muốn làm gì?”

“Nợ máu trả bằng máu!” Diệp Hoan rít lên bốn chữ từ trong kẽ răng.

“Cậu đang giết dân thường!” Xạ Lang trừng mắt nhìn hấn gần từng tiếng.

“Con mẹ nó sao cậu không mở to mắt ra mà nhìn! Kẻ này vừa mới giết chính ủy, nó có thể coi như dân thường sao? Cầm vũ khí trong tay thì chính là kẻ địch!” Diệp Hoan điên cuồng gào lên.

Xạ Lang dữ dằn rống to: “Chính ủy trước khi đi đã nói, nó chỉ là đứa trẻ!”

Diệp Hoan ngậy người ra, cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt làm nội tâm của hắn giãy giụa đau đớn, giãy vò, co rút trái tim hắn, đau nhức giống như bị dao đâm.

Hai người đối địch hồi lâu, rút cuộc Diệp Hoan xoay người, bịch một tiếng quỳ gối gào khóc trước di thể Cảnh Chí Quân.

“Chính ủy! Con mẹ nó ông chết oan ức quá! Mười hai chiến hữu cùng nhau vào sinh ra tử, Thổ Lang chết rồi, ông cũng đã chết, chúng tôi quay về có mặt mũi nào gặp cha mẹ của Thổ Lang, vợ con của ông, không có mặt mũi! Không có mặt mũi đâu... huhu...”

Trực thăng khổng lồ chậm rãi cuốn gió lao lên không trung, Diệp Hoan ôm súng ngơ ngác ngồi trong buồng phi cơ, con mắt xuất thần nhìn chăm chăm vào khung cảnh ngày càng nhỏ bên dưới, đôi mắt lộ ra bi thương sâu sắc.

Rốt cục vẫn phải buông tha đứa trẻ đó như thế, bọn chiến hữu thậm chí không áp dụng bất luận hành động trả thù nào đối với những người miền núi kia, chỉ yên lặng đem di thể chính ủy đặt lên phi cơ, lặng lẽ rời đi.

Là đúng hay sai, là do được giao phó hay mình vẫn là người chưa mất đi lương tri?

Diệp Hoan cũng không hiểu rõ mình như thế nào, hắn chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi trước giờ chưa từng có, chỉ mong cứ nhắm mắt lại rồi nằm xuống ngủ một giấc, có lẽ một giấc ngủ này khi tỉnh lại, mở mắt ra mọi thứ vẫn chưa hề thay đổi, hắn vẫn đang lười biếng ngủ nướng trên giường trong căn gác xép ọp ẹp ở Ninh Hải, Nam Kiều Mộc cũng chưa rời đi, vẫn ôn nhu đứng bên giường tươi cười nhẹ nhàng gọi tên hắn, kêu hắn mau dậy ăn sáng, cái gì đại đội đặc chủng Lam Kiến, cái gì bình ổn dẹp loạn nọ kia, rồi Cảnh Chí Quân, cùng rất nhiều chiến hữu, cùng với ánh lửa và tiếng súng đạn xen tạo thành một trận đồ sát như Tu La quỷ dữ, ... những thứ đó đều là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, hắn vẫn là tên côn đồ như lúc trước, cũng trải qua một thời gian như vậy, nhưng không có ưu sầu, không phiền não, vất vả gian khổ, cũng không có thống khổ như thế, không phải chịu đau đớn đến ruột gan đứt đoạn... càng không có sinh lý tử biệt khắc cốt ghi tâm đến nhói lòng...

Giá như mọi người đều còn sống, giá như mọi thứ đều chưa từng mất đi...

Nước mắt Diệp Hoan chậm rãi chảy xuống theo khuôn mặt, thống khổ không phải là thứ con người có thể lựa chọn, phải đến đâu sẽ đến, vận mệnh bắt buộc chính mình tiếp nhận những đau thương không cách nào bù đắp lại được như vậy, cười cũng được, khóc cũng được, thống khổ vẫn là thống khổ, chỉ cần xuất hiện liền một mực khắc sâu trong sinh mệnh, giống như mảnh mẽ đào khoét áp vào một cái dấu đau đớn trong lòng, dù muốn quên cũng không quên được.

Xạ Lang đặt tay lên vai hắn, chỉ vào mảnh rừng xanh um rậm rạp phía dưới phi cơ, ghen ngào nói: “Diệp Hoan, nhìn thấy chưa! Đây chính là rừng rậm, rừng rậm thực sự.”

“Chính ủy đã từng nói, kết cục tốt nhất của một quân nhân, chính là trong một cuộc chiến đấu cuối cùng, bị một viên đạn cuối cùng bắn trúng, chính ủy thực sự đã đạt được kết cục cuối cùng này.”

Phi cơ bay thẳng đến sân bay quân khu Tây Nam, mọi người mang theo di thể Cảnh Chí Quân, sắc mặt bi thống đi xuống máy bay.

Hai tiểu đội đã quay về trước nghênh đón ở phi trường, lúc Hà Bình nhìn thấy di thể Cảnh Chí Quân, nét mặt phẳng phất đỡ đỡ, cứng nhắc đưa tay xóc lên vải trắng bao trùm bên trên di thể, nhìn kỹ khuôn mặt bình tĩnh của ông, hốc mắt lập tức đỏ lên, lại gắng sức nhịn xuống, biểu tình trên khuôn mặt cũng không khác gì ngày thường.

“Ngoã quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trùng vong*, ông bạn già, cuối cùng chúng ta vẫn phải ly biệt” Hà Bình vành mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào di thể Cảnh Chí Quân, tự mình thầm thì.

[*Ngoã quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trùng vong, câu này có nghĩa là chậu sành sẽ va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận ý chỉ việc thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn]

Hơn ba mươi người sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề, lặng lẽ nhìn chăm chú vào di thể Cảnh Chí Quân, âm thanh khóc thút thít vang lên liên tục.

Hà Bình vẫn xuất thần nhìn chăm chăm vào Cảnh Chí Quân, cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Lão Cảnh chết như thế nào?”

Giọng điệu thật bình tĩnh, nhưng dường như nổi lên bão táp.

Xạ Lang tiến lên một bước, “ba” một tiếng đứng nghiêm, chảy nước mắt nói: “Lúc quét dọn chiến trường bị một đứa bé dùng dao găm đâm chết”

“Báo thù chưa?”

“Không có”

Ánh mắt Hà Bình ngưng tụ, nhanh chóng quay người, “bộp” một tiếng quạt cho Xia Lang một cái tát vang dội, âm u nói: “Trong tay các người không có súng hả?”

Xạ Lang vừa chịu một cái tát, nước mắt vẫn chảy không ngừng: “Báo cáo đội trưởng, chính ủy trước khi đi nói, đây chỉ là một đứa trẻ.”

Hà Bình ngơ ngẩn lặng im, rồi cất tiếng thở dài: “Hắn vẫn luôn là một người nhân hậu như vậy, đến chết cũng không sửa.” Đưa tay xoa lên khuôn mặt đã cứng ngắc của Cảnh Chí Quân, nước mắt Hà Bình chảy dài trên mặt, lầm bầm nói: “Ông bạn già, ông ngược lại ra đi dứt khoát, để lại cho tôi một vấn đề khó khăn rồi, tôi phải nói thế nào cùng cha mẹ vợ con ông? Làm sao nhìn mặt bọn họ? Con trai ông mới ba tuổi đã mất cha, về sau ai nuôi nó lớn lên? Ông bạn già, ông ra đi không trượng nghĩa đâu...”

Trong lời nói bình tĩnh ẩn giấu bi thương thật sâu, không biết là ai không nhận được, kêu một tiếng khóc lớn lên, tiếng khóc lây lan sang mọi người, trước di thể Cảnh Chí Quân ngập tràn tiếng khóc buồn bã xé lòng.

Hà Bình gắng sức chớp chớp mắt mấy cái, đè nén nước mắt sắp tuôn ra trong hốc mắt, hít sâu một hơi, đứng thẳng người trầm giọng quát to: “Toàn thể! Nghiêm! Tiến đưa chính ủy của chúng ta, cúi chào!” Hơn 30 cánh tay ngay ngắn nâng lên cao quá lông mày, dùng nghi lễ cuối cùng hướng về vị quân nhân bình thường mà vĩ đại kia.

Anh hùng dọc ngang chiến tử, chính khí trường tồn!

Đêm đó toàn bộ đội đặc chiến ở lại doanh phòng quân khu Tây Nam nghỉ ngơi hồi phục, Diệp Hoan nằm trên phiên giường cứng rắn, hai tay gối đầu, nước mắt không ngừng chảy ra.

Trên bãi tập yên tĩnh bên ngoài doanh trại, mơ hồ truyền đến thanh âm khóc lóc đầy bi thống, tiếng khóc sao mà bình yên.

Hạ xuống vẻ uy nghiêm của ban ngày, lúc này Hà Bình đang khóc như một đứa trẻ!

213. Chương 214: Tận Hết Trách Nhiệm

Ngày hôm sau, máy bay vận tải quân sự lặng lẽ chờ ở sân bay khu vực Tây Nam. Chiến đội của Hà Bình chuẩn bị trở về Bắc Kinh, đi theo còn có di thể của Cảnh Chí Quân được đặt trong quan tài thủy tinh đặc chế để giữ lạnh. Các chiến sĩ thật cẩn thận đưa hắn lên máy bay

Trước khi rời đi, Trình tư lệnh của quân khu Tây Nam cũng cúi chào di thể Cảnh Chí Quân theo nghi thức quân đội.

Đây là một lần trả giá cực lớn của quân đội, lại không thể công khai hành động với bên ngoài. Ba mươi sáu người đi chấp hành nhiệm vụ, lúc trở về chỉ còn ba mươi một người và một di thể. Hai tiểu đội kia cũng bị thương vong trong quá trình chiến đấu trong rừng rậm. Chiến dịch diệt trừ tội phạm ma túy lần này diễn ra quyết liệt và thê thảm. Không những tin tình báo giả khiến cho các tiểu đội hoàn toàn bị động trong chiến đấu, năng lực chiến đấu của phe tội phạm đã trải qua huấn luyện của Đỗ Tư được nâng cao. Xét về mặt chiến lược thì tóm được tên Đỗ Tư vốn là lính xuất ngũ từ hải quân Mĩ kia còn quan trọng hơn cả tiêu diệt trùm ma túy Hồng Ba

Mặc khác, lần này hai quân khu lớn liên hợp hành động, đội đặc chủng Tây Nam cũng xâm nhập vào rừng rậm tiêu diệt tàn quân tội phạm. Đội đặc chủng trả giá không nhỏ, lúc đi cũng là ba mươi sáu người, lúc trở về chỉ còn hai mươi lăm người.

Phần lớn bộ đội hy sinh không phải trong lúc chiến đấu với kẻ địch mà gục ngã bởi sức mạnh của thiên nhiên. Khắp nơi đều là chướng khí, độc xà, độc trùng và các đầm lầy bất ngờ nuốt hết cả người lẫn thi thể, không để lại chút gì...

Trình tư lệnh quân khu Tây Nam trình trọng đưa tiễn các chiến sĩ của đội đặc chủng Lam Kiếm.

Thời đại thái bình thịnh trị, thế mà quân nhân vẫn phải trả giá bằng sinh mạng. Hy sinh cao quý là thế, nhưng không được công khai, thậm chí ngay cả người nhà của họ cũng không được biết người chồng, người

cha của mình chết như thế nào. Trên mộ bia lạnh lẽo chỉ vắn vệt hai từ “Liệt sĩ”. Nó thâm lặng nói cho thế nhân biết người đàn ông đó đã cống hiến tuổi trẻ, cuộc đời, thậm chí cả xương cốt cho tổ quốc, cho nhân dân của mình.

Anh hùng sở dĩ được gọi là anh hùng, là bởi vì những chiến tích của họ được mọi người biết đến. Ai cũng biết họ đã làm được những gì, vì sao họ được gọi là anh hùng.

Liệt sĩ không phải là anh hùng, nhưng liệt sĩ còn cao quý hơn anh hùng.

Trình tư lệnh là một quân nhân hơn năm mươi tuổi, da đen, mặt chữ Quốc tiêu chuẩn. Ông cẩn thận chỉnh lại quân phục cho tươm tất cả mọi người trong đội Lam Kiếm. Không ai biết trong lòng ông đang nghĩ gì, nhưng ai cũng nhìn thấy hốc mắt ông ửng đỏ. Lúc ông đi đến trước mặt Diệp Hoan, ánh mắt chăm chú, nhìn kỹ dáng vẻ Diệp Hoan, nói: “Cậu là Diệp Hoan phải không?”

Diệp Hoan đứng nghiêm, lớn tiếng nói: “Vâng”

Ánh mắt Trình tư lệnh dần nhu hòa, quan sát hần từ đầu đến chân, gật đầu nói: “Ta nghe nói cậu chính là mũi nhọn hành động lần này. Cậu làm tốt lắm, không hổ là Tướng môn hổ tử, Thảm gia có hậu rồi”

Đồng đội đều quay đầu nhìn Diệp Hoan, ánh mắt rất ngạc nhiên

Diệp Hoan chưa từng nói với đồng đội xuất thân của mình. Mọi người chỉ biết hần có một người mẹ giàu có, thường xuyên tặng đồ cho quân doanh. Họ không hề biết quan hệ của hần và Thảm gia.

Diệp Hoan nhìn thẳng Trình tư lệnh, thản nhiên nói: “Thủ trưởng khen nhầm rồi. Tôi là tôi, tôi có giỏi hay kém không liên quan đến Thảm gia, càng không dám nhận bốn chữ Tướng môn hổ tử này”

Trình tư lệnh rất tán thưởng lời này của Diệp Hoan: “Tốt! Đáng mặt đàn ông! Trở về thay ta hỏi thăm Thảm lão tướng quân. Sau này nếu đến Tây Nam du lịch, cứ đến ở nhà ta. Để ta cho đám con cháu chỉ biết ăn bám cha mẹ kia biết thế nào là xấu hổ”

Diệp cười miễn cưỡng: “Có rảnh nhất định sẽ quây rầy”

.....

Máy bay vận tải chở các chiến sĩ xuyên qua trời xanh, bay về hướng bắc

Hơn một tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay quân sự Bắc Kinh.

Diệp Hoan một lần nữa bước lên mảnh đất Bắc Kinh, nơi đây không có gì thay đổi nhưng Diệp Hoan dường như đã thay đổi không ít.

Dưới hun đúc của máu và lửa, Diệp Hoan như Phật Đà ngộ đạo, đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều. Hóa ra trong cuộc sống ngoại trừ tình yêu, tình cảm còn có nhiều điều quan trọng khác.

Diệp Hoan không muốn trở về quân doanh ngay lúc này nên hần trực tiếp xin Hà Bình cho nghỉ phép. Hà Bình thấy sắc mặt Diệp Hoan mệt mỏi vô cùng, cũng không làm khó hần mà đồng ý luôn.

Diệp Hoan ghét phải chứng kiến cảnh các đồng đội khóc lóc khi chứng kiến di thể của chiến hữu. Sinh ly tử biệt, trải qua một lần đã đủ lắm rồi, không cần phải lặp lại lần nữa.

Diệp Hoan không buồn đổi quân phục, lăm lăm đi tới câu lạc bộ Danh Lưu

Lúc này là hai giờ chiều, là thời điểm náo nhiệt nhất của câu lạc bộ. Hội viên người đi kể lại, nói nói cười cười, hát ca nhảy múa.

Diệp Hoan cứ đứng ngơ ngác trước lối vào, thần thờ nhìn ngắm khung cảnh thái bình hoan nhạc kia. Đột nhiên hần cảm thấy mọi thứ xa xôi như đã qua mấy đời.

Nơi biên cương mưa bom bão đạn, huyết nhục tung tóe. Còn Bắc Kinh phồn hoa náo nhiệt, xa hoa trụy lạc. Hai hình ảnh khác biệt này cứ luân phiên thay đổi trong đầu hần, đan xen, xoắn xuýt, hỗn độn. Diệp Hoan nhắm mắt lại, lắc lắc đầu rồi từ từ mở mắt ra, những ảo ảnh chém giết, những tiếng kêu la thảm thiết kia mới dần biến mất.

Có lẽ hần bị bệnh rồi.

Diệp Hoan cười khở

“Diệp Hoan? Sao anh lại tới đây?” Giọng nói kinh ngạc của Liễu Mi vang lên sau lưng Diệp Hoan

Hắn quay đầu nhìn lại, Liễu Mi mặc một bộ váy công sở màu đen, đeo trang sức trang nhã, đôi mắt nhìn hắn lấp lánh ánh sáng.

Khóe miệng Diệp Hoan khẽ kéo lên, nở nụ cười: “Tôi là ông chủ, đến thị sát công việc của cô, nếu làm không tốt sẽ khấu trừ tiền lương của cô”

Liễu Mi sấn đến trước mặt Diệp Hoan, hung hăng đập hắn một cái, sẵn giọng: “Lúc này anh ra dáng chường quầy quá ha! Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Người ta nói đàn ông năng tới quán rượu, lười về nhà. Anh thì ngược lại, ngay cả quán rượu cũng lười đến.”

Liễu Mi cười đùa mấy câu rồi lặng lẽ ngấm Diệp Hoan. Diệp Hoan lại thay đổi rồi, lần này không phải thay đổi về ngoài mà lặng lẽ chuyển hóa từ bên trong. Cô cảm thấy vẻ từng từng mọi khi lắng xuống, khuôn mặt tản ra sự thâm trầm khó phát hiện. Diệp Hoan đứng đó tựa như một thanh kiếm sắc bén, dù đã nhét vào vỏ kiếm nhưng vẫn tỏa ra hàn quang mơ hồ, xen lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt.

Liễu đại tiểu thư xuất thân hắc bang, không xa lạ gì mùi vị này. Chỉ những kẻ đã dính máu người trên tay mới có được khí chất đó.

Tim Liễu Mi xiết lại, gần đây hắn đã làm những gì?

Liễu Mi nhăn mày: “Diệp Hoan, nửa tháng nay không gặp anh, gọi điện thoại thì lúc nào cũng thấy tắt máy. Anh đang làm gì thế?”

“Tôi đi chấp hành nhiệm vụ”

“Anh? Anh có thể chấp hành nhiệm vụ gì?” Liễu Mi hoài nghi nhìn hắn.

Diệp Hoan rất nghiêm túc gật đầu: “Vừa rồi tôi đi rừng rậm Tây Nam, chiến đấu như Triệu Tử Long ấy, hai tay ôm súng máy bắn giết bọn tội phạm buôn ma túy. Trên chiến trường máu thịt văng tung tóe, xác chết như ngã rạ. Tôi giết một hơi hơn trăm người...”

Liễu Mi cười to: “Bốc phét vừa thôi ông! Anh mà dám giết người á?”

“Vốn là không dám nhưng sau khi thiếu chút nữa bị một nữ lưu manh cường bạo thì tâm tình anh đây rất khó chịu, thế nên bắt đầu đại khai sát giới”

Liễu Mi cười khúc khích, đập vào ngực hắn: “Thôi đi, càng nói càng luyên thuyên, bịa chuyện cũng không chịu tìm câu chuyện nào dễ tin một chút”

Diệp Hoan bắt đầu dĩ cười khở. Khi đàn ông nói dối để dỗ dành phụ nữ thì họ mù quáng tin tưởng, đến khi đàn ông nói thật thì họ nhất định không tin. Phụ nữ trên đời này vẫn thường oán trách đàn ông vô tình, đàn ông giả tạo nhưng lúc mà đàn ông nghiêm túc thì phụ nữ các người lại không tin. Vậy thì còn trách ai?

Diệp Hoan cũng lười giải thích, nhếch miệng cười cười: “Cô cứ coi như tôi lấy chuyện làm quà đi, Liễu Mi này, tôi tới tìm cô là có việc...”

Liễu Mi kéo cánh tay hơi thô ráp của Diệp Hoan, cười nói: “Có việc gì cũng không thể đứng giữa đường giữa phố nói như vậy, vào phòng làm việc của tôi đi”

Văn phòng của Liễu Mi ở tầng bốn. Nơi đây vốn không thuộc về câu lạc bộ, sau này có một công ty nhỏ kinh doanh không tốt nên đóng cửa, Liễu Mi thừa cơ thuê lại hơn hai trăm mét vuông văn phòng công ty này sau đó lắp đặt thiết bị, cải tạo thành một loạt các văn phòng. Xa hoa nhất là văn phòng chủ tịch của Diệp Hoan, mỗi một đồ dùng, đồ trang trí ở căn phòng này đều do Liễu Mi tự tay lựa chọn và sắp xếp. Cho dù Diệp Hoan chưa từng tới chỗ này nhưng Liễu Mi vẫn kiên trì quét tước mỗi ngày.

Phương thức biểu đạt tình cảm của Liễu Mi rất dịu dàng, kín đáo nhưng nó vẫn luôn âm thầm tồn tại, chưa từng phai nhạt

Người đàn ông này đáng giá để cô mê đắm, để cô tình nguyện làm mọi thứ cho hắn dù hắn chưa bao giờ cần đến.

Liều Mi lôi kéo Diệp Hoan vào văn phòng cô, ấn Diệp Hoan ngồi vào chiếc ghế salon mềm mại. Cô đứng đó, khoanh tay nửa cười nửa không nhìn hấn.

“Diệp đại thiếu gia tìm tôi có việc gì? Chắc vẫn là chuyện liên quan đến tiền bạc, tôi nói có đúng không?”

Diệp Hoan cười gượng: “Cô đừng nghĩ tôi thực dụng thế chứ?”

Liều Mi nhướn mày, dùng ánh mắt nguýt hấn: “Chẳng lẽ không phải?”

Diệp Hoan nghiêm trang phê bình: “Tiểu nhân quá! Cô đừng có lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử chứ. Liều Mi, tôi phải phê bình cô, cô cả ngày lẫn lộn trong giới kinh doanh, cả người đầy hơi tiền rồi, mở miệng ra là tiền, tiền”

Liều Mi không giận mà cười cười: “Ái chà, hôm nay tôi đúng là nhìn lầm rồi nha! Diệp đại thiếu gia lại không phải tới tìm tôi vì chuyện tiền bạc. Anh trở nên cao thượng từ lúc nào thế này?”

“Cao thượng là yếu tố căn bản mà con người nên có” Diệp Hoan mặt không đổi sắc nói: “Tôi không thể tới tìm cô vì chuyện khác sao? Quen biết nhau lâu như vậy, chúng ta còn chưa có dịp trò chuyện với nhau về cuộc đời, chia sẻ về lý tưởng đấy”

Hai mắt Liều Mi sáng rõ: “Anh tới tìm tôi nói chuyện về cuộc đời, về lý tưởng á? Đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi. Diệp thiếu gia....anh không bị sốt đấy chứ?”

“Các cụ vẫn nói người tiền nhiều thì tục khí, khi trò chuyện về cuộc đời và lý tưởng thì chúng ta đã vượt tới một cảnh giới thoát tục mà người xưa vẫn hằng theo đuổi” Ánh mắt Diệp Hoan xa xăm, giọng điệu nghiêm ngẫm.

Liều Mi tắc lưỡi tán thưởng: “Nhập ngũ được vài tháng đã khiến người ta lau mắt mà nhìn rồi. Gần đây anh được Bồ Tát cải hóa rồi à? Anh bây giờ đâu phải thoát tục tầm thường nữa, anh hoàn toàn biến thành một cao tăng đạo hạnh cao dày rồi”

“Liều tổng, miệng cô càng ngày càng biết giết người đấy” Diệp Hoan đen mặt.

Liều Mi lại rất hào hứng, ngồi trên ghế salon đối diện Diệp Hoan, hai chân bắt chéo, tay chống cằm, ánh mắt nhìn Diệp Hoan lấp lánh: “Đừng nói thế, chúng ta quen nhau cũng gần năm rồi, đúng thật là chưa từng tâm sự về cuộc đời về lý tưởng đâu, hôm nay chúng ta thực hiện đi”

Diệp Hoan vô vị phọt ra một câu: “Trước khi nói về chủ đề cao thượng đó, cô đưa cho tôi năm triệu để tiêu xài đã”

Liều Mi ngẩn người, chán nản oán trách: “Anh vừa nói là tới tìm tôi không phải vì tiền còn gì?”

“Đương nhiên không phải! Tôi đến để trò chuyện về nhân tình thế thái, tiện nhắc qua về tiền bạc thôi” Diệp Hoan hùng hồn phản bác

“Anh còn nói tiền là tục khí....”

“Nhưng tôi vốn là một tục nhân mà....”

Liều Mi trừng hấn, tức giận nói: “Được, giờ thì tôi rõ rồi, hóa ra người ta coi tôi là máy rút tiền tự động. Lúc nào muốn dùng tiền thì mới đến gặp. Nói đi, anh muốn bao nhiêu?”

“Năm triệu”

“Anh muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Tôi biết anh không phải là người tiêu tiền như nước”

Nụ cười của Diệp Hoan âm trầm dần, lạnh lẽo nói: “Tâm ý, muốn cho mấy chiến hữu một chút tâm ý. Việc tôi có thể làm cũng chỉ có chừng đó”

Lần hành động này, đại đội Lam Kiếm có năm chiến sĩ hy sinh. Người nhà của họ đều được quốc gia trợ cấp nhưng mà đối với những gia đình nghèo khó mà nói thì khoản tiền trợ cấp ít ỏi đó chẳng giúp được bao nhiêu. Trên đường trở về Bắc Kinh, Diệp Hoan đã quyết định sẽ tặng cho mỗi gia đình một triệu tệ”

Thổ Lang và Cảnh Chí Quân trước khi hy sinh vẫn mãi lưu luyến thân nhân của bọn họ. Lúc ấy Diệp Hoan và các chiến sĩ đã cam đoan sẽ chăm sóc tốt người thân của hai người. Đây là lời hứa của một người đàn ông đối với đồng đội trước khi chết. Hôm nay Diệp Hoan tới câu lạc bộ là để thực hiện lời hứa này.

Hắn muốn gánh vác trách nhiệm thay cho những đồng đội đã hy sinh. Hắn sẽ nuôi dưỡng cha mẹ họ, vợ con họ tựa như nuôi dưỡng các em trai, em gái ở Phúc Lợi Viện. Diệp Hoan sẽ không để cho họ phải chịu nửa điểm ủy khuất.

Liễu Mi vốn định trêu đùa mấy câu nhưng nhìn thấy Diệp Hoan bỗng trở nên u buồn, mỗi một, tim cô tê rần. Liễu Mi sáng khoái gật đầu: “Được, tôi ra ngoài lấy tiền cho anh, năm triệu có đủ không? Không đủ thì nói với tôi, tôi lấy thêm”

Diệp Hoan cười nói: “Đã đủ rồi, tiền chỉ cần đủ dùng, không cần quá nhiều. Nhiều quá cũng không phải chuyện tốt”

Liễu Mi gật đầu: “Được, tôi đi luôn đây. Diệp Hoan, trong văn phòng tôi có một phòng riêng để nghỉ ngơi. Anh vào phòng tôi ngủ một lát đi, khi nào ăn cơm tôi sẽ gọi. Trông anh mệt mỗi lần đấy”

Diệp Hoan day day mắt, đáp ứng

Liễu Mi đi ra đến cửa, quay đầu nhìn hắn chăm chú. Cô ngày càng chắc chắn rằng Diệp Hoan rất khác lúc trước. Không nói rõ được là khác ở đâu nhưng người đàn ông này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rất không bình thường.

Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, đi rừng rậm Tây Nam giết bọn buôn ma túy?

Tim Liễu Mi nhảy dựng, không dám nghĩ tiếp nữa.

Liễu Mi vừa định khép cửa, Diệp Hoan đã gọi cô lại, chân thành nói: “Liễu Mi, cảm ơn cô!”

“Cảm ơn tôi gì chứ? Anh là ông chủ, tôi đi lấy tiền cũng là tiền của anh. Anh cũng là triệu phú rồi, không phải định bắt tôi lấy tiền của tôi đưa cho anh đấy chứ?”

Diệp Hoan nở nụ cười: “Lát nữa xong chúng ta lại tâm sự về nhân tình thế thái”

“Không rảnh! Tôi bận việc câu lạc bộ rồi, tập trung tinh thần kiếm tiền đã” Liễu Mi đã bị thua thiệt, lần này quả quyết cự tuyệt hắn.

Diệp Hoan lại biến thành dáng vẻ thoát tục, phê bình cô: “Tục, quá tục rồi, tục đến không còn gì để nói!”

214. Chương 215: Về Nhà

Sau khi Liễu Mi rời khỏi, Diệp Hoan cũng không khách khí, đi vào phòng nghỉ riêng trong văn phòng này. Hắn không buồn cởi quần áo, cứ thế thả phịch người xuống giường.

Hắn quá mệt mỏi rồi, những chuyện xảy ra trong nửa tháng nay khiến tâm hồn hắn chấn động, thể xác và tinh thần rệu rã vô cùng. Diệp Hoan chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, thật dài....

Giường Liễu Mi rất thơm, là kiểu giường búp bê lãng mạn điển hình, còn có ý xị tinh dầu mùi phấn hoa ngọt ngào. Xem ra đại tiểu thư hắc bang này bề ngoài ghê gớm nhưng bên trong vẫn còn là thiếu nữ hồn nhiên. Chỉ là lúc ra tay đánh người thì có hơi đáng sợ.

Diệp Hoan nằm mê man, trong giấc mơ có tiếng súng, tiếng bom hỗn loạn. Thổ Lang và Cảnh Chí Quân liên tục bắn giết bọn buôn ma túy. Sau đó, bọn hắn bị ai đó cầm súng máy bắn trúng, cả người nổ tung, máu thịt văng tung tóe, chết không được toàn thây.

Diệp Hoan giật mình tỉnh lại, mồ hôi lạnh lấm tẩm trên trán, chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã đọng đầy gương mặt.

Hắn mở bừng mắt, thở hổn hển, chửi thề mấy câu rồi giật mình nhìn thấy Liễu Mi đang ngồi si ngốc bên cạnh giường nhìn hắn, ánh mắt cô lo lắng

“Diệp Hoan, anh mơ thấy ác mộng sao?”

Mặt mũi Diệp Hoan tái nhợt, nâng tay gạt mồ hôi trên mặt, tay áo bị thấm ướt cả một mảng. Hắn cười gượng gạo: “Đúng vậy, tôi mơ thấy cô nói muốn gả cho tôi, quá kinh khủng! Cô nhìn xem tôi bị dọa đến đầu đầy mồ hôi đây này”

Liễu Mi tức giận, hít sâu một cái, cười lạnh nói: “Vậy sao anh còn khóc nữa?”

“Trong mơ tôi khóc lóc quỳ xuống van xin cô buông tha cho tôi nhưng cô mặc kệ...”

“Anh...” Liễu Mi lúc này kích động đến muốn giết người

Tên khốn này mồm miệng lúc nào cũng như có người thiếu nợ hắn vậy. Mỗi khi cô muốn quan tâm đến hắn thì cái miệng kia lập tức sẽ phọt ra những câu nói khiến một bụng quan tâm biến thành một biển sát khí, chỉ hận không thể ngay lập tức xông lên chém hắn thành trăm mảnh.

“Ngủ cũng ngủ đã rồi, tiền cũng cầm rồi. Diệp đại thiếu gia, anh nên xéo ngay được rồi đấy” Giọng điệu Liễu Mi sắc mùi thuốc súng

Sự thật chứng minh Liễu Mi cảm giác không sai, cái mồm Diệp Hoan quả thực rất thiếu đòn.

Diệp Hoan sờ sờ cái mũi: “Cô nói lời này tôi thấy cứ như tôi là gái gọi ấy. Cô chơi gái xong liền ném một xấp tiền rồi đá tôi ra cửa. Cái cảm giác đó thật không biết diễn tả thế nào mới đủ...”

Liễu Mi: “.....”

Đáp lại câu phát biểu cảm tưởng của hắn là một cú đá hết sức mình của Liễu Mi, Diệp Hoan lăn lông lốc ra khỏi cửa.

....

Ra khỏi câu lạc bộ, Diệp Hoan đứng trên đường nhìn xe cộ qua lại như thoi đưa, đột nhiên cảm thấy rất xa lạ với đô thị này.

Lần tác chiến trong rừng rậm này Diệp Hoan không bị thương chút nào nhưng không biết vì sao sau khi trở về Bắc Kinh hắn cứ cảm thấy hoang mang, mơ hồ. Đường như hồn vía của hắn vẫn còn ở lại khu rừng rậm đó không theo thân xác trở về. Trong đầu hắn liên tục hiện ra ảo ảnh chém giết, có đôi khi những ảo ảnh này lẫn lộn với hiện thực khiến Diệp Hoan hoảng hốt.

Diệp Hoan cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Hắn dừng lại bên đường mua một chai nước khoáng, không để ý ánh mắt người đi đường đang soi mói nhìn hắn, Diệp Hoan vặn nắp chai, đổ từ đỉnh đầu xuống. Làn nước lạnh như băng khiến đầu óc hắn lập tức tỉnh táo lại. Những ảo ảnh dày vò hắn không ngừng kia cũng bị sự thanh tỉnh này tạm thời đánh lui

Diệp Hoan không coi ai ra gì, ngồi xổm bên đường hút một điếu thuốc. Diệp Hoan lẩm bẩm tính toán việc trợ cấp cho những người nhà của đồng đội.

Vốn hắn định cho mỗi nhà một triệu tệ, đủ cho họ ăn mấy chục năm nhưng cẩn thận ngẫm lại thì không hẳn như vậy.

Thời buổi này vật giá tăng cao, một cân thịt lợn phải mất mười tệ. Nếu nhà nào có người già, trẻ nhỏ thì người già phải lo ma chay, trẻ nhỏ phải cho đến trường, tương lai nó còn phải học đại học, học xong đại học còn phải tìm việc làm, rồi yêu đương, kết hôn. Đến lúc đó cũng cần có nhà riêng để tạo lập tổ ấm. Bây giờ giá nhà tăng cao như muốn ăn cướp, dân chúng bình thường làm sao mà mua? Một triệu tệ ở Bắc Kinh này cũng chỉ đủ tiêu dùng thời gian đầu, đó là còn chưa kể đến những việc lớn đột ngột phát sinh như tai nạn, bị bệnh bất ngờ, mất của....

Một triệu tệ tưởng rằng rất nhiều nhưng nếu tính toán chi li ra thì lại thấy không đủ, rất không đủ

Diệp Hoan muốn cho những đồng đội kia an lòng ra đi, không phải bận tâm đến người nhà. Hắn không thể để cho gia đình của họ mất đi trụ cột, phải sống bấp bênh bữa nay lo bữa mai

Diệp Hoan đã từng nghèo đói, nghèo suốt hai mươi năm nên hắn hiểu rất rõ sống cảnh nghèo cay đắng như thế nào

Thân nhân của những vị anh hùng đó không nên phải chịu sự cay đắng này.

Tính toán xong, Diệp Hoan dụi tắt thuốc lá, quay người định trở lại câu lạc bộ bảo Liễu mi lấy thêm năm triệu cho hắn. Mỗi nhà hai triệu.

Diệp Hoan đi được hai bước lại ngừng chân. Liễu Mi hôm nay có vẻ nóng nảy, chắc là đến tháng rồi. Phụ nữ vào những ngày này không sao hiểu nổi, nhất định không thể trêu chọc được

Diệp Hoan móc điện thoại ra gọi cho Chu Mị

Chu Mị nhận được điện thoại của Diệp Hoan thì mừng lắm, giọng nói dịu dàng mềm mại, rất có phong thái của thiếu nữ Giang Nam

“Diệp Hoan, anh trở về rồi sao? Lúc chấp hành nhiệm vụ không có bị thương chứ? Em vẫn luôn muốn gọi điện cho anh nhưng lại lo lắng anh đang ở trong quân doanh mà tiếp điện thoại thì vi phạm kỷ luật...”

“Làm sao cô biết tôi đi chấp hành nhiệm vụ?” Diệp Hoan hiểu kỳ

Chu Mị cười duyên rũ: “Em cũng coi như một nửa người Thẩm gia rồi, gió thổi cỏ lay ở chỗ Cảnh vệ thủ đô làm sao giấu được em? Em đã nắn nỉ chú năm thật lâu chú ấy mới miễn cưỡng nói cho em chút tin tức”

Diệp Hoan lầm bầm mắng: “Sao trong đội ngũ cách mạng lại có tên lính già lòng dạ không kiên định thế chứ”

Chu Mị sáng giọng: “Sao anh lại nói chú năm anh như vậy?”

“Nhắc đến chuyện này là tôi lại giận đầy bụng đây. Lão ta dùng quân hàm làm mồi nhử để lừa tôi ra chiến trường. Kết quả đánh xong xuôi hết rồi mới biết miếng bánh kia chỉ là lão ta vẽ ra, nhìn được nhưng không ăn được”

“Chú năm anh nói chính anh vừa khóc vừa đòi nằng nặc ra chiến trường mà. Người khác ngăn cản anh còn bị anh ghi hận...”

“Khụ...cô nhìn thấy người ta cười lừa chưa? Phía trước con lừa treo một củ cà rốt. Cho dù con lừa có chạy bán mạng thế nào đi nữa thì cũng không thể nào ăn được củ cà rốt kia”

“Có ý gì?”

“Tôi chính là con lừa kia.....”

“Lần đầu tiên em thấy có người tự ví von mình ác liệt thế đấy” Chu Mị cười híp mắt

“Trở lại chuyện chính, tôi tìm cô có chút việc”

Giọng Chu Mị lập tức đầy cảnh giác: “Vay tiền sao? Em không có tiền!”

Diệp Hoan: “.....”

Vì sao phụ nữ đều có ấn tượng về hắn tục khí như vậy chứ?

“Chu Mị, cô có thể thanh nhã thoát tục một chút không?”

“Thanh nhã không nổi. Ngoài tiền ra thì anh nói gì cũng được. Anh tìm em không phải vì tiền hay sao?”

“Kỳ thật, đúng là vì tiền...Bất quá tôi không phải là mượn tiền của cô. Chu Mị, hiện tại cô là người quản lý Quỹ Hoan Nhạc, cô giúp tôi thêm năm hộ gia đình vào danh sách giúp đỡ. Mỗi tháng sẽ chu cấp cho năm hộ đó một vạn tệ. Cô cứ nói...cứ nói là chính phủ trợ cấp cho họ, chu cấp trong mười năm. Nếu như mười năm sau gia cảnh bọn họ chưa khá lên thì lại tiếp tục chu cấp...”

Diệp Hoan đã tính kỹ rồi, một triệu tệ của mỗi gia đình sẽ đem gửi ngân hàng kỳ hạn mười năm. Như vậy sau mười năm sẽ có khoảng bốn mươi vạn tiền lãi. Một triệu kia mỗi tháng cấp cho họ một vạn tệ thì tiền chi tiêu sinh hoạt sẽ không thành vấn đề. Mười năm sau còn có thể rút ra 140 vạn tiền lãi, nếu con cái của đồng đội có dựng vợ gả chồng thì cũng sẽ không quá áp lực....

Còn người nhà của Cảnh Chí Quân chỉ còn lại vợ và một đứa con trai ba tuổi. Cô nhi quả mẫu sống chắc chắn vất vả hơn người khác, Diệp Hoan dự định sẽ trích thêm cho chị ấy một triệu nữa.

Tính toán như vậy đoán chừng cũng đầy đủ rồi, coi như có thể hoàn thành lời hứa với đồng đội.

“Tiền này do Quĩ Hoan Nhạc chi hay tập đoàn Đằng Long chi” Chu Mị làm việc luôn cẩn thận, rạch ròi.

“Sẽ lấy từ tiền riêng của tôi, tháng sau tôi sẽ chuyển cho Quĩ Hoan Nhạc mười triệu” Diệp Hoan bây giờ không còn túng thiếu như trước nữa.

Đầu bên kia điện thoại, Chu Mị im lặng một hồi, buồn bã nói: “Diệp Hoan, số tiền kia là cho những đồng đội đã hy sinh của anh sao?”

Chu Mị khác với Liễu Mi, Liễu Mi không biết chuyện nhưng Chu Mị thì rất hiểu. Cô cũng được tính là hạch tâm của Thẩm gia, lần hành động ở rừng rập Tây Nam này dù không thể biết được chi tiết nhưng cô cũng nghe được lần này đã trả giá thảm trọng cỡ nào.

Diệp Hoan im lặng nửa ngày rồi thở thật dài: “Đúng vậy. Đây là một chút tâm ý tôi dành cho các chiến hữu của mình, để họ ra đi được thanh thản, kiếp sau cũng có thể đầu thai vào chỗ tốt”

Chu Mị lập tức nói: “Được, em lập tức đi xử lý. Còn nữa, em sẽ tặng thêm năm trăm ngàn cho mỗi hộ, số tiền kia trích từ tiền riêng của em. Xem như là kính ý của em dành cho những người anh hùng ấy”

Trong lòng Diệp Hoan cảm động, mình quen biết được một cô gái thiện lương như vậy thật là phúc mấy đời. Dường như những cô gái tốt đẹp nhất trên đời này đều có duyên phận nào đó với hắn.

“Vừa rồi không phải cô nói không có tiền sao?” Diệp Hoan cười hỏi

Chu Mị hừ hừ: “Nếu như là anh mượn thì em vẫn nói câu kia, không có tiền! Nhưng đây là giúp đỡ thân nhân liệt sĩ thì em có đủ để nuôi sống năm gia đình đó”

“Không cần quá nhiều. Tiền đủ dùng là được, nhiều quá cũng không phải chuyện tốt. Một gia đình bình thường đột nhiên có quá nhiều tiền thì sợ là họ lại đâm ra cãi chửi nhau. Nếu như đồng đội của tôi ở trên trời có linh thiêng mà biết được thì sẽ không vui. Tôi sẽ luôn luôn chú ý đến bọn họ, nhà ai có việc gấp, việc khó khăn thì tôi sẽ giúp bọn họ một tay”

“Diệp Hoan, anh ngày càng trưởng thành rồi. Vất vả cho anh lo nghĩ cho thân nhân các liệt sĩ kia chu đáo như vậy, ngay cả em cũng không nghĩ được nhiều đến thế”

Diệp Hoan cười khổ: “Tôi đã từng nghèo, cũng đã nếm trải cảnh giàu có. Tôi biết rõ khi chuyển đổi giữa hai hoàn cảnh này sẽ tác động nhiều đến tâm lý như thế nào. Cho dù là ai thì có càng nhiều tiền, hắn sẽ càng tham lam hơn. Đây là bản tính con người”

“Diệp Hoan, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh...” Giọng Chu Mị lộ ra vẻ chờ mong

“Tôi ở trong thành phố, tôi định đến căn hộ bốn tầng gặp hai con hàng kia”

“Em cũng đi, anh ở đó chờ em nhé”

“Có biết chỗ không?”

“Biết rõ, chỗ anh nhảy lầu lần trước, ấn tượng quá mãnh liệt rồi”

.....

Diệp Hoan đi tới căn hộ bốn tầng của bọn họ.

Hầu Tử không có ở nhà, Trương Tam đang xem phim trên máy vi tính, vừa xem vừa duỗi hai tay lật giở Nhị đệ của mình, chắc là đang đo dài ngắn với đám con trai Nhật Bản trong phim. Sắc mặt Trương Tam chăm chú, vẻ mặt thuần túy là nghiên cứu học thuật.

Diệp Hoan vừa đến cửa nhìn thấy cảnh ấy liền nói: “Khỏi cần so sánh, nếu như mày ngay cả xxx cũng không bằng bọn đó thì trực tiếp cắt nó ra ngâm rượu tránh để cánh đàn ông nước ta phải xấu hổ”

Trương Tam quay đầu lại, ngậy ra một lúc rồi mặt mũi vô cùng mừng rỡ, Nhị đệ đang dựng thẳng cũng hùng hổ đâm về phía Diệp Hoan. Diệp Hoan né nhanh như điện, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đừng có dùng cánh tay sờ soạng Nhị đệ của mày dựng vào tao, buồn nôn quá!”

“Anh Hoan, anh trở về lúc nào thế? Nửa tháng nay anh đi đâu? Gọi điện thoại cho anh mãi không được”
Trương Tam thật hào hứng

“Diệp mỗ tâm tình khó chịu, chạy đến rừng rậm Tây Nam giết vài người”

Phản ứng của Trương Tam giống như Liễu Mi, vẻ mặt không tin, ha ha cười nói: “Anh Hoan đúng là anh Hoan, ngay cả bịa chuyện cũng bịa khí phách như vậy”

Diệp Hoan chẳng muốn giải thích, chiến tranh cách bọn họ quá xa xôi. Những người sinh ra trong thời đại hòa bình vĩnh viễn không thể tin được trong thời đại bọn họ đang sống lại có nhiều cuộc chiến đấu thê thảm như vậy. Các đồng đội của hắn hy sinh tính mạng chẳng phải là để cho thế giới hòa bình này được lâu dài hơn sao? để cho những con người sống trong thế giới đó được an nhiên, vui vẻ đó sao?

Diệp Hoan dò xét nhìn cảnh phim trong máy vi tính, trên màn hình có một vị thầy giáo đang trợn trắng mắt, đoán chừng đã đến đoạn then chốt lắm rồi.

“Xấu xa!” Diệp Hoan liếc Trương Tam, ánh nhìn xem thường, bất thành linh hỏi: “Dài ngắn thế nào?”

Trương Tam ngẩn ra, không kịp phản ứng: “Là sao?”

Diệp Hoan héch mặt vào máy vi tính, hỏi: “Mày không phải đang so sánh Nhị đệ với thằng trong đó sao? Đứa nào thắng?”

Về mặt Trương Tam lập tức tự hào: “May mắn không làm nhục mệnh, thắng bọn hắn một chút, nguy hiểm thật!....”

..

“Hầu Tử đâu rồi?” Diệp Hoan đặt mông ngồi lên ghế salon, rút ra bao thuốc Cát Trắng, ném cho Trương Tam một điếu.

“Hắn đang ở phòng làm việc, gần đây mới thuê thêm bảy, tám người, nghe nói đều là nhân tài, trả lương hậu hĩnh lắm. Hầu Tử nói phòng phát triển game của nó rất nhanh sẽ xây dựng xong một game mới, tuyệt đối sẽ độc bá giang hồ. Anh Hoan, anh không biết đâu, lúc Hầu Tử nói mấy câu này, vẻ mặt đặc biệt thiếu đòn, giống hệt như lúc anh móc Nhị đệ của anh ra rồi nhìn nó đầy tự hào, làm cho người ta hận không thể cắt phét nó cho hả dạ”

Diệp Hoan hưng hăng nhảy nhảy điếu thuốc

Hắn hiện giờ cũng rất muốn đập thằng nhãi này một trận cho hả dạ

“Hầu Tử và đại minh tinh kia thế nào rồi? Gạo nấu thành cơm chưa?”

Diệp Hoan ra ngoài nhiều ngày nay nhưng vẫn luôn canh cánh chuyện của hai đứa bạn này.

Trương Tam bĩu môi: “Em chẳng thấy chuyện này có tí xíu triển vọng nào hết. Liễu Phỉ kia là ai chứ? Người ta là đại minh tinh vạn người hâm mộ, quả thực đúng là nữ thần trong giới giải trí. Còn Hầu Tử? Chỉ là một kẻ nghèo hèn địa vị thấp. Anh nghĩ lại xem, đó hoàn toàn là hai thế giới. Nữ thần và tên nghèo có thể có kết quả tốt gì? Em thực không nhìn nổi điệu bộ của thằng Hầu Tử bây giờ, mỗi lần ở cùng một chỗ với Liễu Phỉ là cứ y như thằng hầu của cô ta, xách giỏ, mở cửa xe, khuân vác...Mẹ kiếp, còn hiếu thuận hơn cả con trai cô ta ấy”

Diệp Hoan cũng sàu muộn: “Ai bảo nó cứ một mực đắm đuối, mê muội nữ thần chứ, cứ như bị quỷ ám ấy, ai ngăn cũng không nghe”

Công ty của Liễu Phỉ là một chi nhánh nhỏ của tập đoàn Đăng Long. Kỳ thật, Diệp Hoan hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa thái tử Đăng Long để ép Liễu Phỉ lấy Hầu Tử, thế nhưng hắn lẩn lộn hai mươi năm trong nghèo khó, vô cùng thống hận những kẻ dùng tiền, dùng quyền ỷ thế hiếp người. Hôm nay hắn đứng ở vị trí cao, nếu lại quay đầu ức hiếp kẻ khác thì có khác gì những kẻ đề tiện kia? Diệp Hoan thật sự không muốn làm vậy. Trước đây vận dụng một chút quan hệ để giới thiệu Liễu Phỉ cho Hầu Tử, bây giờ quan hệ của bọn họ là tốt hay là xấu thì Diệp Hoan hắn cũng không có lý do gì để can thiệp nữa.

Trương Tam vẫn thao thao bất tuyệt: “Anh Hoan, anh ra mặt giải quyết chuyện này đi. Dứt khoát chia yên rẽ thúy, phá vỡ mối quan hệ này là được”

“Tại sao phải phá?”

Trương Tam vỗ đùi, giảng giải hùng hồn: “Anh Hoan, anh nghĩ xem, người ta là đại minh tinh, là người quá nổi danh trong giới giải trí rồi. Trông chờ Liễu Phỉ tu tâm sửa tính thành hiền lương thực đức nhất định không được rồi. Sau này Hầu Tử nếu lấy Liễu Phỉ thì chuyện phòng the cũng rất không hài hòa...”

Diệp Hoan ngẩn ra, thắc mắc: “Chuyện phòng the làm sao lại không hài hòa? Hầu Tử cũng không phải thái giám...”

Trương Tam nhìn Diệp Hoan nửa ngày rồi mới buồn bã nói: “Anh tưởng tượng mà xem thời điểm Hầu Tử lẫn lộn với Liễu Phỉ, chẳng phải là cây lau nhà nhúng vào Thái Bình Dương hay sao? Cảm giác lúc đó sẽ như thế nào chứ...?”

Diệp Hoan trố mắt, lắp bắp: “Cây lau nhà ..nhún trong...Thái...Thái Bình Dương?”

Từ lúc nào mà mồm miệng thẳng đàn này lại độc địa như vậy chứ?

“Tam nhi à, việc này anh vẫn không nên xen vào. Tình yêu là thứ mà người ngoài không thể chọc tay vào. Yêu đương là chuyện của hai người, cho dù người ngoài đó thân thiết với đương sự như thế nào đi nữa thì vẫn là người ngoài. Nếu như anh ép buộc Hầu Tử và Liễu Phỉ chia tay thì Hầu Tử sẽ hận anh mãi cả đời, đến lúc đó chúng ta cũng chẳng còn anh em gì nữa rồi...” Diệp Hoan ủ rũ phân tích với Trương Tam

Trương Tam nóng nảy, hấn ngay từ đầu đã vô cùng tích cực đứng về phe chống lại mối quan hệ này. Hấn không thể nào nhìn nổi tình cảnh bấy giờ

“Anh Hoan, anh không thể cứ trơ mắt nhìn Hầu Tử mù quáng như con thiêu thân lao vào lửa thế”

Diệp Hoan cười nhạt một tiếng: “Phá không được, đời người ai chẳng trải qua một mối tình khắc cốt ghi tâm nhưng kết quả lại không đi đến đâu. Sau khi trải qua thì mới thực sự coi là trưởng thành, đó cũng là ý nghĩa của câu ‘phá rồi lại lập’ ”

Trương Tam bĩu môi: “Em không có trải qua nhưng không phải vẫn trưởng thành đây sao?”

“Chính vì mày trưởng thành không trọn vẹn cho nên mới ngẩn tẩn như thế”

Hai người đang nói chuyện thì tiếng chuông cửa vang lên

Trương Tam bĩu môi: “Cây lau nhà đã trở về”

Diệp Hoan đi ra mở cửa, không phải cây lau nhà trở về mà là Chu Mị

Chu Mị dường như đã chải chuốt kỹ càng rồi mới đến đây. Cô mặc một bộ váy màu trắng có điểm xuyết những hoa văn thêu bằng kim tuyến trên cổ áo, tay áo và gấu váy. Hoa văn tinh tế, trang nhã mang phong cách Châu Âu. Nhìn Chu Mị giống như một cô công chúa hoàng gia của thế kỷ mười bảy ở Châu Âu. Chu Mị mọi hôm đã đẹp, nhưng hôm nay lại tỏa ra một khí chất thuần khiết, trang nhã mà cao quý đặc biệt.

Chỉ có những người phụ nữ cả dáng vẻ và phong thái đều thượng phẩm thì mới khơi dậy hết được cái hồn của một bộ trang phục đến vậy.

Diệp Hoan nhìn Chu Mị đăm đăm, nửa ngày sau mới thở dài một hơi, ánh mắt đầy tán thưởng: “Nếu như tôi là mục phù thủy trong truyện cổ tích Nàng Bạch Tuyết, tôi nhất định sẽ không tặng cô quả táo độc mà sẽ dứt khoát cho cô uống thạch tín độc chết tươi luôn”

Chu Mị bị chọc tức, sẵng giọng: “Lâu như vậy không gặp nhau, vừa thấy mặt mà anh đã nói mấy lời độc địa. Em coi như đây là anh không chào đón em phải không?”

“Không phải không chào đón mà là quá chào đón ấy. Cô không hiểu sao? Nếu như không độc chết cô thì tương lai chờ cô được cứu tỉnh rồi thì không biết bao nhiêu đàn ông phải mất mạng vì cô nữa”

Chu Mị nghe vậy, thật bất đắc dĩ: “Tuy rằng nghe không lọt tai chút nào nhưng em coi như anh đang lấy lòng em. Em nhận. Thế nào rồi, hoàn thành nhiệm vụ xong không có bị thương chứ? Để em kiểm tra một chút xem nào?”

Chu Mị vừa nói vừa đưa hai cánh tay trắng nõn lên lật đở tay Diệp Hoan, rất chân thành xem xét trên dưới thân người hắn.

Diệp Hoan không đành lòng phụ lòng mỹ nhân, đành tự mình động thủ....

Động tác Chu Mị trì trệ, sau đó nghẹn ngào kêu lên: “Ngừng lại! Không cần cởi quần lót....AA!! Mặc vào nhanh lên, đồ lưu manh!!”

215. Chương 216: Bệnh Tâm Lý

Chu Mị cũng không rõ tại sao mình lại muốn tới gặp Diệp Hoan như vậy, chỉ là khi nghe thanh âm quen thuộc ấy từ điện thoại, ngay lập tức có một sự xúc động không hiểu được xuất hiện trong nội tâm cô. Sau khi nghe tin hắn đã trở về từ chiến trường rừng nhiệt đới, cô chỉ muốn tận mắt chứng kiến người quân nhân ấy vẫn vẹn nguyên đứng trước mặt mình mà thôi, chỉ mong hắn vẫn không tìm không phổi như trước với cái dáng vẻ cười đùa không một chút đứng đắn

Chỉ khi nhìn thấy nụ cười đó của hắn, Chu Mị mới an tâm được.

“Anh thật sự không có bị thương chứ?” Chu Mị cẩn thận đánh giá hắn.

“Không có thật mà! Ngoài chiến trường, đạn bay vèo vèo nhưng chúng cũng chỉ bay vòng vòng quanh tôi thôi, giống như có thần tiên đang phù trợ tôi vậy” Diệp Hoan vừa nói vừa cười đùa tí tưng.

Lúc này Chu Mị mới gạt đầu yên tâm, cô trầm thờ dài rồi mới nói: “Trước khi đi, Nam Kiều Mộc đã bảo em chiều cố anh cho tốt, thế mà...”

Nhắc tới Nam Kiều Mộc, sắc mặt Diệp Hoan lập tức ảm đạm.

Chu Mị đúng là một người phụ nữ thông minh, cô không để cái tên này khiến hắn thương tâm thêm lần nữa. Ngay lập tức cô chuyển chủ đề:

- Diệp Hoan, sau khi trở về anh đã gọi điện cho phu nhân báo bình an chưa?

Diệp Hoan gật đầu đáp:

-Có chứ. Lúc vừa bước xuống phi cơ tôi liền gọi điện ngay cho bà, bắt quá giọng điệu mẹ tôi trong điện thoại hình như có chút cổ quái.

Đôi mắt dễ thương như làn thu thủy của Chu Mị chuyển động một cái, cô hé miệng cười nói:

- Hihi...Giọng điệu phu nhân đương nhiên cổ quái, lúc đó chắc phổi của bà đều sắp nổ tung và tức điên lên rồi, nhưng bà lại không nở chửi mắng anh một câu nào, anh thì không có việc gì rồi chú năm của anh thì có đó... ”

- Ông ta làm sao?

- Mãi cho tới hôm nay, lúc anh đã trở lại Bắc Kinh gọi điện cho phu nhân, lúc đó phu nhân mới hay biết chuyện chú Thắm đã phải anh đi chiến trường nơi rừng nhiệt đới, bà sợ tới mức chảy hết nước mắt, khi cơn hoảng sợ qua đi thì bà lập tức chạy tới nơi đóng quân của đội cảnh vệ...

- Mẹ đi tìm chú năm á? Sau đó có chuyện gì xảy ra?

- Đúng vậy. Phu nhân đã đập phá tan tành văn phòng của chú Thắm, ngay cả cái quân hàm trên vai ông cũng bị giật xuống, phu nhân còn chỉ thẳng vào mặt mà mắng chú ấy suốt nửa giờ. Bao nhiêu cảnh vệ và

thư ký ở đó mà không ai dám ngăn cản bà. Mặt mày chú Thắm cũng tái xanh luôn nhưng ông không dám cãi lại một câu...”

Diệp Hoan ngăn người, hấn cảm thấy sáng khoái hết cả người:

- Có thể chứ! Lão già ấy đáng bị ăn đòn, mẹ làm tốt lắm!

Chu Mị thở dài, cười khổ nói:

- Trên chiến trường, vì nước giết địch chính là bổn phận của đàn ông, phu nhân vốn không phải là người như thế, nhưng có thể do bà quan tâm quá tất loạn, anh là con trai độc nhất của bà mà. Nói đi thì cũng phải nói lại, đáng lẽ trước khi ông ấy phái anh đến khu rừng nhiệt đới đầy nguy hiểm chết người đó, ông ấy cũng nên nói với phu nhân trước một tiếng mới phải, đằng này...vì điều này mới khiến cho phu nhân càng thêm tức giận.

Diệp Hoan hơi chột dạ, hấn trầm mặc một lát mới tiếp lời:

- Kỳ thật cũng không thể trách chú năm được, là do tôi chủ động yêu cầu tham gia nhiệm vụ lần này, đương nhiên, tôi tham gia là vì muốn lập được chiến công để nâng bậc quân hàm mà...

Chu Mị lại bật cười rồi nói:

- Hóa ra sự thật là vậy, nếu anh làm ra vẻ hiên ngang lẫm liệt mà nói cái gì là vì tổ quốc, vì nhân dân quên mình, hoặc mấy lời hoa mỹ hơn nữa thì em mới là không tin, nhưng nếu vì thắng quan phát tài mà anh chinh chiến sa trường, điều này mới đúng là tác phong của anh nha...”

Mặt Diệp Hoan đen lại:

- Sao cô cứ thích vui dập tôi vậy? Tôi không thể làm người vĩ đại, cao thượng trong chốc lát được hay sao? Lên cấp bậc cao chỉ là phụ thôi,mục đích chính của tôi vẫn là vì dập dền tổ quốc mà...”

Hai người vẫn đứng trò chuyện ở cửa ra vào, vừa mới nói được vài câu, Diệp Hoan bỗng nhiên cảm thấy một cơn choáng váng. Trong tai hấn vang lên từng tiếng pháo nổ mạnh cùng với tiếng kêu la thảm thiết, ánh mắt hấn bỗng nhiên trống rỗng, cảnh sắc xung quanh cũng trở nên mơ hồ. Hấn chợt thấy bản thân mình đang đứng trong biển lửa cùng với những tiếng kêu gào thê thảm và tiếng súng máy lách cách giống như tiếng chuông đồng liên tục ngân vang ở trong đầu.

Diệp Hoan cau chặt lông mày lại, thần sắc rất đau đớn, những ảo ảnh chết tiệt kia cùng âm thanh huyền hoặc lại tới một lần nữa!

Sau khi trở về từ rừng rậm Tây Nam, những ảo ảnh này cứ không ngừng xuất hiện trước mắt hấn, một ngày xuất hiện mấy lần, hấn cũng không biết mình bị làm sao nữa?

Dùng sức lắc lắc đầu, Diệp Hoan cố gắng quăng những ảo ảnh kia ra khỏi đầu, sắc mặt hấn biến thành trắng bệch như tờ giấy.

- Diệp Hoan, anh bị sao vậy?

Thanh âm Chu Mị phẳng phất như từ một nơi xa xôi truyền đến.

Biển lửa trước mắt lập tức biến mất, hết thấy mọi sự lại khôi phục như thường.

Dù mỗi một nhưng Diệp Hoan vẫn miễn cưỡng tươi cười:

- Tôi hoài nghi mình đã bị trúng tà khi còn ở trong rừng, mấy ngày gần đây luôn xuất hiện một số ảo giác, trước mắt tôi lúc nào cũng xuất hiện hình ảnh giết người phóng hỏa, rất là máu tanh và bạo lực...

Lông mày Chu Mị chậm rãi nhăn lên hỏi:

- Một ngày ảo giác như vậy xuất hiện mấy lần?

- Không cố định, ba hoặc bốn, năm lần đều có hết.

Diệp Hoan tập trung tư tưởng suy nghĩ trong giây lát, sau đó vẽ mặt hấn sợ hãi cả kinh, nhìn về phía Chu Mị với vẻ thấp thỏm lo âu rồi hỏi cô:

- ... Hay là do lúc chúng tôi hành động quên không cúng bái thổ địa phương nơi đó? Chắc cô cũng biết, một số Thần Tiên rất dễ tức giận, mình mà không thấp hươu cúng bái cho họ thì không được sống tử tế đâu. Cô nói xem có phải tôi đây là bị thổ công thổ địa Tây Nam trừng phạt hay không?

Chu Mị đỏ khốc đỏ cười nghi hoặc:

- Trong óc anh đến cùng suy nghĩ những thứ gì vậy? Tử bất ngữ, quái lực loạn thần*, anh còn trẻ tuổi mà sao mê tín thế?"

* Một câu nói của Khổng Tử, không hiểu tiếng Trung nên không dịch được, đại ý nói là: đừng để sự việc kỳ lạ làm loạn tâm thần.

Diệp Hoan vò đầu bứt tai nói:

- Tôi đã cảm thấy mấy ngày nay rất là khó chịu, đa số thời gian thì bình thường, thế nhưng trong một ngày có mấy lần tâm tình sa sút. Một khi cảm thấy như vậy, trong mắt tôi sẽ xuất hiện ảo giác, chuyện như thế không phải bị trúng tà thì là cái gì?

Sắc mặt Chu Mị dần dần trở nên ngưng trọng:

- Diệp Hoan, anh nói thật à? Sau khi trở về từ rừng rậm Tây Nam, tâm tình của anh mới sa sút, thường xuyên xuất hiện ảo giác, có đúng vậy không?

Diệp Hoan nhìn sắc mặt của cô, trong lòng cũng lo ngay ngáy:

- Không phải là tôi mắc bệnh nan y gì đấy chứ?

Chu Mị nghiêm túc nói:

- Không đến mức nghiêm trọng như vậy, nhưng loại bệnh này cũng có phân nặng nhẹ, nếu không trị liệu kịp thời, chỉ sợ hậu quả thiết tưởng không chịu nổi...

- Cô đừng làm tôi sợ nha.

- Loại bệnh gọi là thương tổn tâm lý do chiến tranh.

Chu Mị bình tĩnh nhìn chăm chú vào Diệp Hoan, chậm rãi nói:

- Một người sau khi từ chiến trường trở về, tâm tình người đó trở nên sa sút cùng với việc xuất hiện các ảo giác, đây đúng là điển hình của tâm lý bị tổn thương do chiến tranh. Đây mới chỉ là biểu hiện giai đoạn đầu của căn bệnh mà thôi. Ở giai đoạn bệnh nặng hơn, tâm tình của người bệnh dần dần lâm vào tuyệt vọng, mọi thời khắc đều có ý muốn tự sát ở trong đầu; hơn nữa tần suất xuất hiện ảo giác ngày càng tăng, càng ngày càng dài. Lúc ấy, toàn bộ tư duy người bệnh hoàn toàn rơi vào trong ảo giác, căn bản không biết đâu là thật đâu là giả, tính cách người đó ngày càng táo bạo, thích giết chóc, thời điểm phát bệnh, ngay cả thân nhân và bạn bè ở ngay bên cạnh thì người đó cũng không nhận ra. Rất nhiều binh sĩ sau khi trở về từ chiến trường đã tự sát lúc bệnh phát tác đấy.

Sắc mặt Diệp Hoan ngày càng trắng bệch:

- Nghe cô nói về căn bệnh này... hình như có hơi quen tai, trước kia khi tôi còn ở khu Nhà Cũ, có một thiếu nữ vì không thi đỗ đại học, cũng xuất hiện loại bệnh trạng giống vậy, tuy nhiên người ta không gọi tên nó như vậy...

- Người ta gọi là gì?

Diệp Hoan không có đáp lời cô, hần lấy điện thoại di động từ trong túi ra rồi gọi một cú điện, lúc đầu bên kia vừa nhận, mặt mũi Diệp Hoan như đưa đám, mắng chửi:

-Tên khốn kiếp Thẩm Đốc Trí, đáng lẽ ông không nên phái lão tử đi chiến trường, hiện tại thì tốt rồi, lão tử bây giờ bị bệnh tâm thần rồi. Bồi thường tiền mau!

- Diệp Hoan. Anh có bệnh rồi đấy!

Chu Mị ngồi đối diện với hắn, nói ra một câu khẳng định như thế.

Diệp Hoan há to miệng, rồi lại cúi đầu suy sụp.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn bị người ta mắng mà không cãi lại được, thật quá biệt khuất mà!

“ Đúng, tôi có bệnh” Diệp Hoan dần dần, thở dài.

“ Có bệnh thì phải trị!” Chu Mị từng bước ép sát.

Diệp Hoan càng sợ hãi:

- Tôi sẽ không bị nhốt vào bệnh viện tâm thần chứ? Bệnh nhân tâm thần cũng có nhân quyền nha...

Chu Mị bắt đầu xoa cái trán:

- Diệp Hoan, thương tổn tâm lý do chiến tranh là một loại tật bệnh về tinh thần nhưng nó không phải bệnh tâm thần.

- Về điểm này trên phương diện học thuật tôi và cô không có cùng quan điểm... Tôi kiên trì cho là mình bị bệnh tâm thần. Chu Mị, bệnh nhân tâm thần đánh người sẽ không phạm pháp có phải không?

Thần sắc Chu Mị nghiêm túc nói:

- Diệp Hoan, đừng xem chuyện này là chuyện đùa, loại bệnh này thật sự rất đáng sợ đó, người có ý chí không kiên định rất dễ đi đến tuyệt lộ. Điều này không giống như những tình tiết giả tưởng trong phim ảnh chiến tranh đâu, mà nó xuất hiện sờ sờ trong mắt anh, hơn nữa chính anh tự mình tham dự trong đó.

- Các cảnh huyết nhục văng tung tóe xuất hiện trong mắt anh là chuyện chân thật từng xảy ra, anh từng chứng kiến cho nên trong đáy lòng mới cảm thấy sợ hãi. Do sợ hãi, muốn chạy trốn, thêm nữa nó đã thay đổi cách nhìn của anh về chiến tranh trong quá khứ, làm cho anh sinh ra cảm giác mê mang, sợ hãi, thậm chí có khả năng hoàn toàn đánh mất bản thân...

- Diệp Hoan, bệnh tâm lý nhiều khi còn đáng sợ hơn bệnh tật trên thân thể, nó cũng như ma quỷ, dẫn dụ người ta rơi xuống địa ngục, anh nên xem trọng nó thì hơn!

Lúc này biểu hiện của Chu Mị giống như một vị bác sĩ học rộng tài cao. Cái giọng điệu chứa đựng quyền uy cùng với ngữ khí chân thật đáng tin khiến cho Diệp Hoan không thể không ngưỡng mộ.

Không nói thì không thấy gì, khi mà Chu Mị rất nghiêm túc phân tích bệnh trạng của Diệp Hoan, Diệp Hoan mới chính thức cảm thấy sợ hãi.

Hắn cảm thụ rõ ràng nhất những điều trên trong những ngày qua, Thổ Lang cùng Cảnh Chí Quân cùng hi sinh ngay trước mắt hắn, hai sinh mạng đang sống sờ sờ cứ vĩnh viễn mất đi như vậy làm cho Diệp Hoan sinh ra một loại tâm tình vô cùng tiêu cực, thậm chí là tuyệt vọng. Trong đầu cũng ngẫu nhiên hiện lên suy nghĩ: “Vì cái gì người chết không phải là ta”. Sau khi nghe Chu Mị phân tích rõ ràng, Diệp Hoan mới biết được rằng, cái suy nghĩ này hóa ra là một loại khuynh hướng tự sát rất nguy hiểm.

Diệp Hoan vội vàng cầu xin:

- Chu Mị, cứu tôi đi! Tôi phải điều trị như thế nào?

Khuôn mặt thanh tú động lòng người của Chu Mị liếc mắt nhìn hắn, cô đưa ra một đáp án cực kỳ thông dụng:

- Có bệnh đương nhiên phải tìm thầy thuốc, ngay cả điều này mà anh cũng không biết à?

Bác sĩ tâm lý cũng là một kiểu bác sĩ, vị bác sĩ này không xem mạch, không dùng dao kéo, người đó chỉ nói xạo dăm ba câu không đầu không đuôi với người bệnh, sau đó nhét cho vài viên thuốc an thần, quá trình chữa bệnh coi như đã xong.

Đây là lý giải của Diệp Hoan về bác sĩ tâm lý, không chút khách quan, nhưng cũng đúng đôi ba phần.

Bị Chu Mị nửa vời nửa kéo đến phòng khám của một vị bác sĩ tâm lý nổi danh nhất Bắc Kinh nhưng đáng về Diệp Hoan lại không tình nguyện cho lắm.

Hắn cho rằng bệnh tình nghiêm trọng như thế, chỉ dựa vào đôi ba câu đoán mò của bác sĩ tâm lý thì làm sao có thể trị khỏi được? Nếu như trên đời thực sự có người có năng lực thần kỳ như vậy thì đã không đi làm bác sĩ, mà đã vào làm việc trong Liên Hiệp Quốc để bảo vệ hòa bình thế giới rồi, còn lại những người mở phòng khám kia đều là mấy thầy thuốc lang băm thời cổ đại.

Diệp Hoan muốn chữa bệnh, nhưng hắn không cho rằng bác sĩ tâm lý có thể trị lành bệnh cho hắn, suy nghĩ của hắn thật quá mâu thuẫn mà.

Chu Mị vẫn bướng bỉnh kéo hắn đến đây, đối với căn bệnh này, hiểu biết của nàng cũng chỉ là kiến thức nửa vời, còn cần những chuyên gia đưa ra phán đoán chính xác.

Thật ra những đại đội đặc chủng như Lam Kiếm thường xuyên phải chấp hành nhiệm vụ sinh tử, phòng y tế trong quân doanh đều có bác sĩ tâm lý chuyên môn tiến hành tâm lý trị liệu cho các chiến sĩ. Nhưng Diệp Hoan sống chết không chịu trở về quân doanh, lúc trở về hắn sẽ không tự chủ mà nhớ tới năm người đồng đội đã hy sinh, tâm tình càng trở nên suy sụp. Chu Mị thấy cũng đúng nên cô dứt khoát dẫn hắn tìm một bác sĩ tâm lý bên ngoài.

Phòng khám bệnh này nằm trong khu vực phồn hoa có nhiều văn phòng nhất Bắc Kinh. Nó rộng chừng hơn hai trăm mét vuông, bốn phía trong phòng đều trang trí một loại pha lê nhỏ như sợi lông, trước đại sảnh có hai người y tá đáng yêu cùng ăn mặc đồng phục y tá màu phấn hồng đang đứng đó, khi thấy hai người tiến đến thì bọn họ lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào. Diệp Hoan nhìn không được cứ nhìn chăm chăm cả buổi vào hai cặp chân dài mang tất trắng của một em gái y tá trẻ tuổi, cho đến khi Chu Mị hung hăng trừng mắt liếc, hắn mới ngượng ngùng xoa cái mũi rồi ngồi trên ghế sa lon dài được đặt trước sảnh ở khu nghỉ ngơi.

- Không biết anh thực sự có bệnh hay là giả bệnh nữa, tôi thấy những bệnh nhân bị thương tổn tâm lý do chiến tranh mỗi ngày đều đau khổ đến mức muốn tự vẫn, tâm tình bị đè nén cực độ, không ngừng tự làm khổ mình, hơn nữa họ có khuynh hướng bạo lực rất nghiêm trọng, còn anh thì ngược lại, vẫn còn có tâm tư nhìn trộm đáng người y tá...

Chu Mị cũng “bó tay” với Diệp Hoan luôn, không biết nói gì cho phải.

Diệp Hoan vẫn ung dung đáp:

- Cô đừng hà khắc như vậy đối với người bệnh tâm thần được không, biểu hiện của tôi bình thường thì cô phải vui mừng mới đúng chứ, chẳng lẽ tôi cứ phải cầm con dao chọc vào bụng mình mấy nhát thì mới được à? Có để cho người ta sống nữa không thế?”

Chu Mị sắp phát khóc:

- Diệp Hoan, tôi nhắc lại lần nữa, anh không phải bị bệnh tâm thần

- Nói bậy! Tôi nhất định là bị bệnh tâm thần, chẳng qua lúc này chưa phát bệnh mà thôi...Như thế này đi, cô nói với ông bác sĩ kia viết cho tôi một cái giấy chứng nhận, chứng minh tôi là bệnh nhân tâm thần.

- Anh nếu đã bị bệnh tâm thần rồi, giấy chứng nhận đó còn hữu dụng gì nữa?”

- Sau này tôi mang theo chứng nhận đi trên phố, thấy ai không vừa mắt thì tôi đánh y một trận, sau đó móc giấy chứng nhận cho y nhìn, bệnh nhân tâm thần đánh người là không phạm pháp đâu.

...

Trước đại sảnh thuộc khu nghỉ ngơi này không chỉ có hai người bọn họ, xem ra việc làm ăn của vị bác sĩ này cũng không tệ, có mười mấy người đang đợi khám bệnh. Ngồi được một lát, Diệp Hoan cảm thấy nhàm chán, vì thế hắn đứng lên, đi đến trước mặt một em gái y tá, nhân rồi bắt đầu đùa giỡn với cô y tá trẻ này.

- Bộ đồng phục của em quả thực bắt mắt đó, làm nổi bật thân hình lồi lõm của em, nhìn cái làn da trắng nõn này, rồi cái bờ eo thon bé bỏng mảnh khảnh kia, bàn tay nhỏ bé như trẻ con, cảm giác nắm tay thật là mềm mại... Em có thích bệnh nhân tâm thần không?

Chu Mị bóp bóp cái trán rồi liên tục thở dài, thò tay đem Diệp Hoan kéo trở về trên ghế sa lon:

- Diệp Đại Thiểu Gia, anh có thể yên tĩnh một chút hay không?

Cái dáng vẻ này có chỗ nào giống như bị thương tổn tâm lý cơ chứ, căn bản là một tên dê xồm mà.

Không lâu sau, một cô y tá trẻ cười ngọt ngào kêu tên Diệp Hoan, đã đến phiên hẩn vào rồi.

Diệp Hoan cười hắc hắc, đi vào trong phòng làm việc của vị bác sỹ.

Chu Mị nhìn bóng lưng lay động của hẩn, đôi mi thanh tú của cô thoáng nhăn lại.

Loại bệnh tâm lý này rất nguy hiểm, thế nhưng hẩn lại không thèm quan tâm, với cái thái độ như vậy thì bác sỹ khẳng định không thể trị liệu tốt được. Nếu trong lòng người bệnh còn có nghi kị hoặc đề phòng đối với bác sỹ tâm lý, không mở rộng tâm tư thì bác sỹ làm sao có thể trị lành bệnh cho hẩn đây?

Móc điện thoại ra, Chu Mị chuẩn bị gọi cho Chu Dung, nhấn được nửa dây số thì cô lại buông điện thoại, khẽ thở dài.

Trước hết cứ để bác sỹ phán đoán tình trạng bệnh tình ở mức độ như thế nào rồi sau này mới nói cũng được. Thái tử của Thẩm gia và của tập đoàn Đằng Long bị bệnh tâm lý, điều này mà truyền đi sẽ gây ra sóng gió không nhỏ.

Không biết từ khi nào, lập trường của cô đã dần dần đứng ở bên Diệp Hoan, vì hẩn mà ưu sầu giải nạn, vì hẩn suy đi tính lại, vì hẩn mà thích thú, vì hẩn mà đau buồn...

Hẩn đã từng nói, Nam Kiều Mộc là cái bóng của hẩn, mất đi Nam Kiều Mộc thì đã trở thành một người không có bóng.

Chu Mị rất muốn nói với hẩn, chỉ cần hẩn nguyện ý, rất nhiều cô gái nguyện ý làm cái bóng mới của hẩn, trong đó có cả cô.

Nhưng mà những lời này cô lại vùi sâu trong lòng, không dám nói ra miệng.

Cô sợ sau khi nói ra, quan hệ giữa cô và hẩn sẽ gượng gạo, lúc gặp nhau sẽ trở nên lúng túng, không thể giống như bây giờ hai người còn có thể vui vẻ ở chung!

216. Chương 217: Anh Là Người Quan Trọng Nhất

Thực ra Diệp Hoan không hoài nghi lời nói của Chu Mị một chút nào.

Từ mười mấy năm trước khi mà đế quốc Mỹ đánh Iraq, định nghĩa “Sang chấn tâm lý do chiến tranh” này đã được các giáo sư y học nổi danh đề cập qua. Nội dung được nói đến đại loại như thế này: Bên trong tâm linh của con người vốn có những mặt tối, ví dụ như tham sân si hoặc là sự sợ hãi, nhu nhược cùng tuyệt vọng,... Những tâm tình tiêu cực này thường thường càng lộ rõ và phóng đại vô hạn khi người đó tham gia chiến tranh, chúng khiến cho phần nhân tính trong “tâm” con người dần dần chết đi, cuối cùng chúng dẫn người ta đến tuyệt lộ.

Trong quân doanh, Xạ Lang, một chiến hữu ở cùng phòng với Diệp Hoan đã từng nói đến vấn đề này. Anh ta kể lại rằng từng có mấy chiến hữu trong đại đội Lam Kiếm trở về sau khi chấp hành xong một nhiệm vụ thảm khốc nào đó, mấy người đó lần lượt đều phát điên. Thậm chí một người trong số họ, sau khi nhân tâm tan vỡ, đã dùng súng tự bắn vào đầu mình. (Lời tác giả: đây là chuyện từng phát sinh ngoài đời thực, cũng không phải là chuyện bịa đặt)

Liên tưởng đến những lời nói kia của Chu Mị, Diệp Hoan thật sự hãi hùng khiếp vía, mỗi lần xuất hiện ảo giác, bản thân mình quả thật có một cảm giác tuyệt vọng sống không bằng chết, chuyện này cũng không phải điềm báo tốt lành gì, không chừng mình sẽ giống như trong lời Xạ Lang kể, một ngày nào đó khi áp lực tâm lý đạt đến cực hạn chịu đựng, mình sẽ tự nã một phát súng vào đầu để giải thoát cũng nên...

Bị bệnh tất nhiên phải tranh thủ thời gian mà chữa trị! Chữa muộn không bằng trị liệu sớm!

Thời điểm Diệp Hoan đi vào phòng khám, hắn đã điều chỉnh lại tâm tình của mình, tâm trạng của hắn lúc này tương tự như một người bị bệnh nhìn thấy tờ quảng cáo trị liệu trên cái cột điện vậy, tâm trạng như thế gọi là lo được lo mất.

Căn phòng rất yên tĩnh, có một người đàn ông năm mươi tuổi hơi hói đầu mặc áo blue trắng ngồi sau giá sách đang vùi đầu viết gì đó, khi nghe thấy bước chân của Diệp Hoan thì người đàn ông năm mươi tuổi này cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ra hiệu:

“Ngồi đi.”

Diệp Hoan phát run cẩn thận ngồi xuống, bác sĩ chưa mở miệng thì hắn đã thấp thỏm lo âu nói ngay:

“Bác sĩ, tôi có bệnh!”

“Nói nhảm, nếu không có bệnh thì ai lại tới đây! Chàng trai, cậu bị bệnh gì?”

“Bệnh tâm thần...”

Cây bút trong tay bác sĩ khựng lại, người đàn ông ngậy ngốc một lát, ngẩng đầu lên, sau khi đánh giá Diệp Hoan cả nửa ngày thì ông mới chậm rãi nói:

“Cậu vẫn còn thanh tỉnh và nhận biết rõ bệnh tình của mình như vậy thì bệnh của cậu vẫn có thể chữa được...”

Diệp Hoan lần lượt kể lại bệnh trạng của mình, hai mắt Diệp Hoan nhìn chăm chăm vào bác sĩ, chờ kết luận của ông ta.

Vị bác sĩ điềm tĩnh ngồi trên ghế, thần thái nghiêm ngẫm, ông ngẩng đầu nhìn Diệp Hoan, cười nói:

“Chu tiểu thư cũng không gạt cậu đâu, loại bệnh này này xác thực gọi là ”sang chấn tâm lý do chiến tranh“, bất quá may mắn là cậu được phát hiện sớm, biểu hiện của cậu cho thấy bệnh trạng còn ở giai đoạn đầu, nếu cậu nguyện ý phối hợp trị liệu, muốn chữa khỏi cũng không khó, nếu như cậu tin tôi, chúng ta có thể bắt đầu ngay...”

Vừa nghe đến đó, Diệp Hoan liền đứng lên, lặng lẽ trèo lên nằm ngả lưng xuống trên chiếc ghế sa lon dài đặt gần đó.

Vị bác sĩ lặng người, ngạc nhiên hỏi:

“Cậu nằm xuống làm gì vậy?”

“Không nằm xuống thì chữa bệnh như thế nào được?”

Bác sĩ bất đắc dĩ nói:

“Ai nói với cậu rằng muốn chữa bệnh thì nhất định phải nằm xuống?”

“Trong phim không phải đều làm như thế này sao? Bệnh nhân vừa nằm xuống, bác sĩ liền cầm một chiếc đồng hồ quả quýt rồi đung đưa nó qua lại trước mắt bệnh nhân, sau đó bệnh nhân lập tức bị thôi miên, tiếp đó vị bác sĩ sẽ hỏi mật mã kết sắt của bệnh nhân, người đó sẽ thành thật nói ra hết. Thực ra, những việc đó của ông kỳ thật cũng là một hình thức kiếm tiền nha! Nó so với việc buôn bán hàng không vốn còn mang lại lợi nhuận hơn nhiều lắm, chiêu thức còn cao siêu hơn cả các tình tiết trong văn học mạng. Tôi từng xem qua một bộ phim sex tên là Kimuchi, nội dung của nó nói về một ông bác sĩ tâm lý, ông ta chỉ cần đung đưa đồng hồ quả quýt vài cái thì nữ bệnh nhân bị thôi miên ngay, sau đó dù ông ta bảo gì thì cô ta đều một mực làm theo không sai một lời.”

Diệp Hoan vừa nằm trên ghế sa lon dài vừa thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Khuôn mặt bác sĩ đã đen lại:

“Cậu nói tào lao thiên đê gì thế! Có phải cậu đang giả bệnh đúng không? Thực tình là tôi chưa bao giờ thấy ai bị sang chấn tâm lý mà còn vui vẻ nói hươu nói vượn giống như cậu cả đó!”

Diệp Hoan cười gượng rồi ngồi dậy thanh minh:

”Không phải, tôi thật sự bị bệnh tâm thần mà, tôi cũng không lừa ông đâu! Nói trước, tôi đây không phải lấy lòng ông đâu, thời buổi này việc kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, người ta kiếm tiền đều phải quỳ, phải nằm sấp, hoặc nằm lăn lóc đấy. Tôi thấy cách kiếm tiền của ông thật là cực kỳ cực kỳ có tôn nghiêm luôn, chỉ cần bảo người khác nằm xuống, đem tiền của họ biến thành của mình. Trong ấn tượng của tôi, chỉ có làm tham quan (là công việc mà rất nhiều người thường xuyên tranh nhau vỡ đầu ở ngoài kia) mới có thể so sánh được với ông thôi đó!

Cái ót của vị bác sĩ bắt đầu thắm đẫm mồ hôi, mặt mày u ám. Ông ta dần dần ý thức được rằng, người bệnh mà mình đang tiếp xúc bây giờ chẳng phải là loại người lương thiện gì. Nếu như ý chí tinh thần của mình không vững vàng cẩn thận ứng phó với hắn, chỉ sợ cuối cùng bệnh của hắn còn chưa có trị được, ngược lại tâm lý của mình lại bị chấn thương ấy chứ...

“Loại bệnh ”Sang chấn tâm lý do chiến tranh” này kỳ thật đã có từ rất xa xưa rồi, chỉ là mãi cho đến thế kỷ XX mới được các chuyên gia y học nổi tiếng phát hiện và nghiên cứu, loại tật bệnh tâm lý này cùng với hành vi tâm lý học có quan hệ chặt chẽ với nhau...”

Bác sĩ tỏ thái độ đoan chính, chậm rãi nói ra tri thức chuyên nghiệp của mình:

“Freud* từng nói: ”Sự sợ hãi cùng với dục vọng trong tiềm thức, chính là khởi nguồn ý thức của từng cấp độ tư tưởng cũng như hành vi của chúng ta“. Nói cách khác, nhân tố quan trọng nhất quyết định hành vi của cậu là tâm lý, mà tâm lý trái lại cũng có thể ảnh hưởng đến hành vi, sự sợ hãi hay dục vọng đều là một loại hoạt động của tâm lý, chúng cũng có thể điều khiển hành vi của cậu...”

Freud: nhà tâm lý học nổi tiếng người Áo gốc Đức + Do Thái, phát triển lý thuyết về “phân tâm học”, “đa nhân cách” và một số lý thuyết về bản năng tình dục lệch lạc, trong đó có “hội chứng O-đíp” nói về trẻ em bị hội chứng quá yêu mẹ hoặc yêu bố mà có hành vi lệch lạc.

Diệp Hoan ngồi nghe được một lúc thì bất thành linh chen miệng vào:

“Những lời này cũng có chút đạo lý đó, cái người họ Không nọ đã từng đánh giặc à?”

“Thứ nhất, Freud không phải họ ”Không“, thứ hai ngài ấy cũng không có đánh giặc. Cậu có thể giữ yên lặng một lát được không?”

Vị bác sĩ dần dần mất kiên nhẫn, đã rất nhiều năm rồi ông mới thấy qua một bệnh nhân lảm mồm như thế.

“Chúng ta tiếp tục...”

Vị bác sĩ dừng một chút, cố gắng bình phục tâm tình, vừa định mở miệng nói tiếp, Diệp Hoan lại chen vào một câu:

“Chẳng lẽ cái người họ Không đó cũng là bệnh nhân tâm thần giống tôi sao?”

Vị bác sĩ đã có dấu hiệu muốn phát điên:

“Freud là nhà tâm lý học vĩ đại của thế kỷ XX, ông ấy không có bị bệnh tâm thần, mà là quản lý bệnh viện tâm thần đấy! Ni Thái mới bị bệnh tâm thần!”

“Ni Thái và ni cô có quan hệ gì không?”

Vị bác sĩ không còn gì để nói, gân xanh nổi đầy trán, hai tay vịn vịn chực muốn đánh người: “.....”

Diệp Hoan lúc này mới phát hiện sắc mặt bác sĩ hói đầu này hơi khác thường, hắn vội vàng cười cười kèm theo vẻ áy náy:

“Ông cứ nói tiếp đi, tôi cam đoan lần này không xen vào nữa...”

“Cái gọi sang chấn tâm lý, chính là....”

“Đợi một chút, bác sĩ, tôi vẫn còn một vấn đề nghi hoặc, đây thật sự là câu hỏi cuối cùng mà”.

“Nói đi!”

Hai từ này bật ra qua kẽ răng của vị bác sĩ, ánh mắt của ông ta rất giống ánh mắt của bệnh nhân tâm thần có khuynh hướng bạo lực.

“Phí chữa bệnh của ông rất đắt phải không? Chúng ta tán gẫu lâu như vậy thì ông thu bao nhiêu tiền một phút?”

Lúc này, vị bác sĩ thực sự tức giận rồi. Ông ta chửi ầm lên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Diệp Hoan mới chậm rãi bước ra từ văn phòng bác sĩ, trên khuôn mặt mang nụ cười ôn hòa.

Chu Mị vội vàng nghênh tiếp, ân cần thăm hỏi:

“Thế nào rồi? Bác sĩ nói gì?”

“Chu Mị, lần sau giới thiệu bác sĩ nào giỏi một chút, tôi cảm thấy cái ông bác sĩ này thật không đáng tin cậy...”

Chu Mị ngẩn ngơ hỏi: “ Vì sao?”

Diệp Hoan vụng trộm quay đầu nhìn thoáng qua về phía văn phòng, sau đó hẩn ghé vào tai Chu Mị rồi khẽ nói:

“Thực ra cái ông bác sĩ này là một bệnh nhân tâm thần giả mạo đấy, tình trạng bệnh tình của ông ta còn nghiêm trọng hơn tôi nhiều, rất dễ bị kích động...”

Chu Mị xoa cái trán, thở dài, vô lực nói:

“Để em tìm cho anh một người bác sĩ khác vậy.”

“Không cần đâu, tôi hoàn toàn khỏi bệnh rồi mà!”

“Có thật vậy không? Sao đột nhiên mà khỏi bệnh được?”

“Ban đầu vốn có chút buồn bực nhưng khi nghe giá cả phí chữa bệnh tâm lý, tâm tình lập tức trở nên tốt hơn nhiều...”

Dù cho bác sĩ tâm lý có bản lĩnh cao đến mức nào, nhưng nếu người bệnh nhìn ông ta không vừa mắt thì đừng nói đến việc chữa bệnh nữa.

Rất hiển nhiên, ông bác sĩ kia khẳng định không trị được bệnh của Diệp Hoan rồi. Chu Mị âm thầm quyết định rằng, sau này sẽ mời một vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng cả nước để chữa cho hẩn.

“Diệp Hoan, sau này anh cần thường xuyên tâm sự với chúng em, siêng năng vận động, phơi nắng nhiều nhiều vào, tâm tình phải bảo trì sự lạc quan, những điều này anh cần nhớ kỹ đấy, ngàn lần không được xem nó là trò đùa nha!”

Chu Mị nhìn Diệp Hoan, biểu lộ thái độ nghiêm túc vô cùng.

Diệp Hoan tranh thủ thời gian gật đầu:

“Lạc quan á, thì tôi vẫn luôn lạc quan mà!”

Chu Mị ngẫm lại những biểu hiện của tên gia hỏa này trong quá khứ, cảm thấy đúng là như vậy, cô âm thầm thở dài rồi nói:

“Xác thực rất lạc quan, lạc quan hơi quá mức, em cũng không hiểu người như anh sao có thể bị sang chấn tâm lý cơ chứ?”

“Ý cô là sao? Cô chẳng lẽ còn không biết tôi là người có trái tim đơn thuần đầy mẫn cảm và yếu đuối à?”

Chu Mị cười khúc khích, tức giận trừng mắt liếc hẩn một cái, cái nhìn này mang đầy vẻ quyến rũ, nó càng làm tăng thêm vẻ thủy mị đáng yêu của cô trong tiết thu lãng mạn hôm nay.

Không nỡ chia ly, cô vừa mở hai tay ra muốn ôm lấy hẩn vừa cười hỏi:

”Diệp Hoan, anh cả ngày đều chạy Đông chạy Tây, lần sau gặp mặt cũng không biết là khi nào nữa, anh có thể ôm em một cái được không?”

Diệp Hoan cười hắc hắc dang rộng hai tay ra, nói:

“Giúp người là nguồn gốc của sự vui vẻ, chỉ cần cô hạnh phúc, tôi hiến cả bản thân cho cô cũng được luôn ấy chứ!”

Chu Mị dựa người vào ngực Diệp Hoan, đầu nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, chỉ mới lẳng lặng ôm trong chốc lát, cô bỗng nhiên buồn bã nói:

“Diệp Hoan, anh phải chiều cố tốt cho bản thân, phải trân trọng chính mình, đừng để em lo lắng, anh là người rất quan trọng, thật sự đấy!”

Diệp Hoan ôm lấy ôn hương nhuyển ngọc vào trong ngực, giờ phút này hắn không thấy biểu tình của trên mặt của Chu Mị nhưng khi nghe cô khẽ khàng nói câu này, lòng của hắn như bị búa tạ hung hăng đập một phát. Sau khi Nam Kiều Mộc rời đi, tim của hắn dường như đã chết, không hiểu sao lúc này lại như được rót vào một dòng suối mát lạnh, khiến nó dần dần hồi sinh.

Xe cô qua lại nườm nượp trên đường cái, một đôi thanh niên nam nữ không coi ai ra gì cứ thế đứng ôm nhau. Một kiếp người này Diệp Hoan không chỉ muốn sống mà còn muốn sống thật vui vẻ, thật khoái hoạt. Đó cũng là chân lý cơ bản nhất của sinh mệnh.

Diệp Hoan ôm Chu Mị, tim hắn bỗng thấy hoảng hốt, mê mang.

Tất cả mọi nơi trong trái tim này đều đã bị Nam Kiều Mộc chiếm trọn rồi, tại sao bây giờ nó vẫn còn chỗ cho một người phụ nữ khác nữa? Trái tim đàn ông thật sự rộng lớn đến thế sao?

...

Sau khi tạm biệt Chu Mị, theo dự định của Diệp Hoan, hắn sẽ đến căn hộ bốn tầng nơi bọn Hầu Tử và Trương Tam sống để ở chơi vài ngày, tiếp đó hắn sẽ về quân doanh trả phép, thế nhưng mới vừa đi được nửa đường thì hắn lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn từ Thẩm Sùng Vĩ.

Giọng điệu Thẩm lão gia tử trong điện thoại đầy uy nghiêm, mới vừa mở miệng đã nói nào là thằng nhãi rùa con, đã chấp hành xong nhiệm vụ và trở về Bắc Kinh mà lại không thèm về thăm nhà, thăm ông nội một lát. Cuối cùng ông dùng ngữ khí ra lệnh lớn tiếng bảo hắn nhanh cút trở về gặp mặt ông.

Diệp Hoan đành phải quay về Thẩm gia, làm người thì phải có giác ngộ, một khi chưa trở thành ông nội người ta thì phải thành thật mà làm thằng cháu trai.

Thế gia vọng tộc Thẩm gia với trăm năm lịch sử kia khiến cho Diệp Hoan vừa yêu vừa hận.

Hận, là vì trong cái nhà này cất chứa quá nhiều thứ dơ bẩn, vì quyền lực và lợi ích mà con người trở nên lãnh khốc vô tình, vô tình đến mức không buông tha cho cả những người thân yêu.

Yêu nó, là vì nơi này có người huyết mạch của hắn, vì cái loại thân tình vừa được vừa mất như vậy mà Diệp Hoan đã bỏ đi sự xúc động điên cuồng muốn dùng một mối lửa thiêu đốt cả tòa nhà thành tro bụi.

Đi qua cửa nhà, xuyên qua rừng trúc xanh um, Diệp Hoan ngồi xổm bên cạnh ao cá ngay bên ngoài cánh cửa gỗ phòng ông nội. Diệp Hoan xuất thần nhìn ngắm những chú cá đang vui sướng bơi lội trong làn nước trong veo. Cá trong ao nước ngoi lên lặn xuống, thật nhiều màu sắc.

“Cách xa hồ nước của ta ra một chút đi thằng nhãi, đừng có gây tai họa cho nó nữa!”

Thanh âm uy nghiêm của lão gia tử truyền đến từ phía sau lưng hắn.

Khi Diệp Hoan ngạc nhiên quay đầu lại thì liền thấy ông nội hắn đang nhìn hắn với vẻ đề phòng.

Diệp Hoan cười nói vui vẻ:

“Ồ kìa ông nội, cháu cũng không phải là người ngoài, cần gì ông phải tự mình ra cửa ngênh đón cháu như vậy!”

“Phi! Ta mà phải đích thân ngênh đón thằng nhãi mi hả? Còn khuya nhá! Lão tử cố ý ra đây là đề phòng người reo giắc tai họa cho mấy con cá của ta mà thôi!”

“Lão gia ngài bớt giận đi! Hôm nay cháu còn chưa đói bụng, để cho mấy con cá đó sống thêm vài ngày cho ngài giải sầu vậy!”

Nghe vậy, Thẩm Sùng Vô chẳng những không có giải được sầu, ngược lại ông càng lo lắng hơn.

Không sợ kẻ trộm đến, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, về sau Thẩm lão tướng quân có lẽ ngủ không yên rồi.

“Cái thằng nhãi con nhà người, mau tới đây lại để cho lão tử nhìn kỹ một cái nào!”

Thẩm Sùng Vô trừng mắt liếc hắt hủ một cái, thô lỗ mà kéo tay hắt qua rồi cẩn thận đánh giá hắt một phen.

“Được lắm, một chuyến đi chiến trường rừng rậm lần này cũng không có mất cánh tay cẳng chân nào nhỉ, vậy là được rồi.”

Thẩm Sùng Vô đối với việc cháu trai còn lành lặn trở về rất là hài lòng.

Dù là Thẩm Sùng Vô từng qua lại giữa núi thây biển máu hay Thẩm Sùng Vô vui thú điền viên bây giờ đều không quá coi trọng việc đưa cháu đích tôn này xông pha ra chiến trường. Cho dù cháu trai mình có hy sinh để đền đáp quốc gia thì ông cũng sẽ không có vương mắc gì. Không phải vì ông quá vô tình, mà do ông đã trải qua quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt rồi, cho nên ông cũng coi nhẹ sống chết.

Thẩm Sùng Vô nhìn Diệp Hoan, thoả mãn gật đầu:

“Ông đã nghe chú năm cháu nói qua về trận chiến nơi rừng rậm vừa rồi, biểu hiện của cháu rất tốt, biết lùi biết tiến, không hổ là con cháu Thẩm gia, không làm lão tử đây mất mặt, thật không tệ!”

Hai từ “không tệ” dùng để bình phẩm hắt hủ này được thốt ra từ miệng vị thượng tướng khai quốc đúng là có sức nặng lớn.

Diệp Hoan đang ăn bánh, cảm thấy hơi khô miệng, hắt chỉ thản nhiên nói:

“Ông nội khen hơi quá rồi đó! Thật ra cháu vốn không có ý định ra chiến trường đâu, cháu vốn là chỉ định đi đưa tiễn các chiến hữu thôi, kết quả lại bị tên đại đội trưởng quá quắt làm càn, anh ta không nói gì lập tức đập cháu rơi xuống khỏi máy bay, chuyện đã như vậy dù không muốn liều mạng thì cũng phải liều mạng thôi.”

Thẩm Sùng Vô ngẩn ngơ, tiếp theo ông tiến đến hung hăng đá một cước vào cái mông của hắt, cười mắng:

“Ta thấy thằng nhãi anh là đồ hỗn trướng mới đúng! Rõ ràng vừa làm ra sự tích anh hùng như thế, anh cần gì phải nói những lời khiến lão tử buồn nôn như vậy hả!”

Diệp Hoan vuốt vuốt bờ mông, cười khổ nói:

“Lão gia tử, ngài đúng là bảo đao không lão nha, thân thủ vẫn mạnh mẽ như xưa...”

Thẩm Sùng Vô đắc ý: “Có cường tráng hay không?”

“Ông còn mạnh mẽ hơn người thường nha!”

Diệp Hoan cũng không quên vuốt mông ngựa một cái..

...

Vì hôm nay Diệp Hoan đến đây nên tâm tình Thẩm Sùng Vô lúc này rất là cao hứng.

Thẩm Sùng Vô lôi kéo cánh tay đưa cháu trai, hai người đi nhanh vào buồng trong. Khuất sau một cánh cửa, ánh sáng lập tức hơi tối lại. Sau khi Diệp Hoan hít thở thích ứng với ánh sáng trong phòng, hắt thành linh phát hiện có một người vẫn đang ngồi bên trong.

Người này còn trẻ, trên mặt y treo nụ cười mỉm, vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt tản mát ra sự thông dong cùng bình tĩnh, dáng vẻ quân tử nho nhã, thanh cao, không nhiễm bụi trần ai, từ trong ra ngoài lộ ra một khí tức vô dục vô cầu.

Diệp Hoan ngây ra một lúc, sau đó khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười:

“Hóa ra là anh họ, anh ngồi bên trong cái phòng đen sì này, em còn tưởng rằng lão gia tử mời tới chân thân của thổ công thổ địa đó chứ!”

Thẩm Duệ dở khóc dở cười:

“Anh thực không phân biệt được cậu đang khen anh hay là mắng anh nữa, ông nội, người nói một câu công đạo cho cháu đi!”

Thẩm Sùng Võ cười ha ha:

“Đừng để ý tới cái đồ hỗn trướng này, miệng nó vĩnh viễn không nhả ra được ngà voi*, ngay cả răng chó cũng nhả không ra ấy.”

Ánh mắt Thẩm Duệ mang theo ý cười, nhìn Diệp Hoan từ trên xuống dưới mới nói:

“Vừa mới nghe ông nói, trước đó vài ngày cậu chiến đấu trên chiến trường à? Có bị thương gì không?”

Khi Thẩm Duệ nói xong lời này, ánh mắt cũng lộ ra vẻ quan tâm ân cần, vô cùng chân thành.

Diệp Hoan cũng biểu lộ rất cảm động:

“Để anh họ phải bận tâm rồi, cũng may em phúc lớn mạng lớn, vẫn trở về nguyên vẹn đây này.”

Thẩm Duệ thở dài, bùi ngùi nói:

“Từ xưa trung hiếu không thể song toàn, cổ nhân nói: ”Nước là gốc thiên hạ“, anh muốn khuyên cậu đừng trở lại chiến trường thì sợ làm trái với đại nghĩa, lại muốn khuyên cậu đền đáp quốc gia nhưng sợ tổn hại đến huyết mạch thân tình, ở trước mặt cậu, anh ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào đây?”

Diệp Hoan nháy mắt mấy cái, cười nói: “Vậy thì đừng nói gì cả, tâm ý của anh họ em để sâu ở trong lòng.”

Thẩm Sùng Võ nhìn hai đứa cháu ở trước mắt mình biểu hiện ra tình anh em ấm áp, trong lòng cảm thấy sự an ủi lúc về già mà mừng rỡ cười ha ha:

“Đàn ông Thẩm gia ta không một ai là kẻ hèn nhát cả, đều là người có chí! Giống như ta vậy, hắc hắc, rất giống ta!”

Diệp Hoan liếc nhìn Thẩm Sùng Võ, cười nói:

“Ông nội à, với tư cách là con cháu, nếu cháu là ngài thì cháu sẽ lộ ra vẻ già lụ khụ và giả bộ không nghe thấy gì, chứ không mặt dày như ngài ở trước mặt người khác mà tự phết vàng trên mặt mình thế đâu, mà là sẽ lộ dáng vẻ đầy hiền lành phúc hậu nhìn về cháu trai của mình...”

Khuôn mặt Thẩm Sùng Võ chợt cứng lại, rồi ho khan thành tiếng.

Nghe câu nói này cho dù Thẩm Duệ là người nho nhã cũng phải bật cười, vừa cười vừa tiến lên cẩn thận vỗ lưng cho lão gia tử.

Thần sắc Thẩm Sùng Võ có chút nghiêm túc nói:

“Hôm nay ta gọi hai cháu tới đây là vì muốn nói với hai cháu một sự tình.”

Thẩm Duệ không tự giác dựng thẳng thân thể, thân hình hơi nghiêng về phía trước, mang một bộ dáng kính cẩn lắng nghe.

Diệp Hoan thì nghênh ngang ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ, hai cái đùi rung rung, bộ dáng rất cà lơ phất phơ.

Thẩm Sùng Võ than ngắn thở dài: “Thế hệ Thẩm gia ngày hôm nay có ít người, nam đinh thì chỉ có hai người các cháu, thật không biết là do nguyên nhân gì? Có lẽ là do đời này của ta đã tạo quá nhiều sát nghiệp nên bị trời phạt cũng nên!”

“Không cần nhắc lại ân oán từ bậc cha chú của các cháu, mọi chuyện hãy bỏ qua hết đi, hôm nay ta gọi hai cháu tới đây, là muốn nói cho các cháu biết: Thẩm gia ta có nhiều sản nghiệp, ta cũng đã lớn tuổi rồi, không có khả năng quản lý nó như xưa nữa, mà bậc cha chú của các cháu cũng đang ở địa vị cao, ta cũng không có tinh lực đi quản lý chúng. Nghĩ tới nghĩ lui, tuổi các cháu đã không còn nhỏ nữa, có thể thử tiếp nhận một phần sản nghiệp này, giang sơn cần truyền thừa, gia tộc đồng dạng cũng cần truyền thừa cho thế hệ sau, nếu muốn gia tộc trường tồn mãi không suy, phải để cho con cháu đi ra ngoài ma luyện trưởng thành.”

Đưa tay chỉ Diệp Hoan, Thẩm Sùng Võ cười nói:

“Mẹ của cháu là người rất tài giỏi, là một người phụ nữ nhưng lại có thể gây dựng nên tập đoàn Đăng Long có sản nghiệp lớn như vậy, để làm được điều đó thật không dễ dàng một chút nào cả. Sâu trong nội tâm ta cũng rất bội phục cô ấy. Vài ngày trước đây, tập đoàn Đăng Long công khai tuyên bố ra với bên ngoài cháu chính là người thừa kế, chuyện này ta cũng lưu ý, chắc hẳn đời này cháu không thiếu tiền tiêu, bất quá đó là đồ của mẹ cháu. Thẩm gia với tư cách là danh gia vọng tộc đã trăm năm, tự nhiên cũng phải tỏ vẻ chút gì đó với đứa cháu trai đích tôn này chứ.”

Tiếp theo, ông lại chỉ vào Thẩm Duệ rồi nói tiếp:

“Còn cháu, từ nhỏ đã không có cha, mẹ cháu cũng mất sớm, mặc dù lớn lên trong Thẩm gia, kỳ thật vẫn là ăn cơm trăm họ*, từ nhỏ cháu đã có tính cách kiên nghị, hiểu được cố gắng vươn lên, may mà ông trời rủ lòng thương, hai anh em cháu coi như không ai thua kém ai, một văn một võ, hợp lại với nhau thì sức mạnh càng tăng lên, ta rất hài lòng về điều này, phần sản nghiệp này giao cho hai cháu, tin rằng các cháu sẽ không khiến ta thất vọng ”

“Ông nội, ông cứ nói đi nói lại, rốt cuộc là sản nghiệp gì đáng để ông coi trọng như vậy?”

Diệp Hoan hiểu kỳ hỏi.

Thẩm Sùng Võ nhìn hai đứa cháu ngồi trước mặt, chậm rãi nói: “Là một mỏ khoáng sản.”

“Stop!” Diệp Hoan mất đi khẩu vị, khinh thường nhếch miệng:

“Còn tưởng rằng sản nghiệp lớn gì đó chứ, trịnh trọng cứ như lúc hoàng đế đăng cơ ấy. Náo loạn cả buổi hóa ra chỉ một mỏ than nhỏ!”

Thẩm Sùng Võ giận tím mặt, thật làm khó người đã một bó tuổi như ông mà, nhưng tay ông vẫn nhanh như thiểm điện, túm chặt vạt áo Diệp Hoan rồi phần nộ quát hấn:

“Thằng nhãi ranh, lão tử còn chưa dứt lời thì chớ có xen mồm vào có nghe không? Cái lỗ tai nào của anh nghe thấy ta nói nó là cái lò than nhỏ hử? Hử?”

Diệp Hoan gian nan dùng sức nói:

“Chẳng lẽ là mỏ vàng?”

“Mỏ vàng tính là cái rắm gì! Nó so với mỏ vàng còn đáng giá hơn!”

Hai mắt Diệp Hoan sáng ngời, lập tức lộ ra khuôn mặt nịnh nọt tươi cười:

“Ôi, ông nội ơi, ông thu tay lại đi mà. Ông cứ nắm mãi như thế sẽ mệt mỏi. Ông yên tâm, từ giờ trở đi ông chính là ông nội cháu, sau này đừng khách khí với cháu, cứ xem cháu như cháu trai ruột của ông đi”

“Phí lời! Ta chính là ông nội anh!”

217. Chương 218: Lai Lịch Mỏ Khoáng Sản

Thứ gì còn đáng giá hơn mỏ vàng?

Diệp Hoan đầu đầy dấu chấm hỏi, trong trí thức ít ỏi căn cốt của hắn, dường như chỉ có kim cương mới đáng giá hơn vàng.

“Mỏ kim cương?” Diệp Hoan kinh hỉ, hai mắt tỏa sáng hào quang.

Thẩm lão gia tức giận đến dựng râu tròng mắt: “Không phải vàng lại là kim cương, tiểu tử ngươi muốn tiền muốn đến điên rồi hử?”

“Rốt cuộc là cái mỏ gì?”

Ngay cả Thẩm Duệ lúc này cũng đứng thẳng người lên, hiển nhiên cảm thấy khá hứng thú với mỏ khoáng sản này của Thẩm gia.

Thẩm Sùng Vũ nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Mỏ quặng Urani.”

Diệp Hoan mờ mặt: “... ..”

Thẩm Duệ đã tắt nụ cười, lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

“Ông nội, Urani... là cái thứ gì?” Diệp Hoan dùng sức vò đầu, mảnh vụn da đầu bay múa đầy trời.

Thẩm Sùng Vũ trợn mắt: “Bất học Vô thuật! Ngay cả Urani cũng không biết, làm quân nhân cái kiểu gì hả?”

Thẩm Duệ rất nhanh đã thu hồi biểu tình khiếp sợ, mỉm cười giải thích: “Urani là một loại nguyên tố phóng xạ, loại nguyên tố có thể tìm thấy từ thiên nhiên này trước mắt được xem là loại nguyên tố có giá trị nhất, số nguyên tử của nó là... Thôi, những thứ này quá sâu, nói đơn giản vậy, thứ này sau khi trải qua nghiên cứu phân tích nó có thể đủ dùng cho nhiên liệu hạt nhân, đồng thời, cũng có thể chế tạo vũ khí nguyên tử, biết bom nguyên tử chứ? Trang bị chủ yếu của bom nguyên tử này chính là Urani 235, lực nổ tung của một viên bom nguyên tử này đủ để hủy diệt một tòa thành thị...”

“Anh họ, anh nói chậm một chút, tôi chỉ mới học hóa học cơ sở, hơn nữa khi còn đi học thầy cô cũng không dạy chúng tôi làm sao để tạo bom nguyên tử...” Diệp Hoan mất cả nửa ngày mới tiêu hóa được lời giải thích của Thẩm Duệ, rốt cục vỗ đùi một cái: “Urani kỳ thực chính là thằng nhỏ bên trong bom nguyên tử, có đúng hay không? Có đúng hay không? Các người nếu như giải thích đơn giản thẳng thắn hơn, tôi sớm đã hiểu rồi.”

“Thằng nhỏ của bom nguyên tử...” Thẩm Sùng Vũ hai mắt đăm đăm, lặng người thật lâu mới cười khổ nói: “Anh nhất định muốn hiểu như vậy cũng được, kỳ thực ta cũng không hiểu lắm. Tóm lại nó chính là thứ đồ chơi có tà tính nổ tung.”

Thẩm Duệ quay đầu nói với Thẩm Sùng Vũ: “Ông nội, mở quặng Urani là khoáng sản tài nguyên chiến lược do quốc gia quản chế nghiêm ngặt, không có khả năng giao cho gia tộc tư nhân chứ?”

Thẩm Sùng Vũ gật gật đầu, nói: “Cái này ta đương nhiên biết, nhưng mỏ Uranium của nhà chúng ta không ở trong nước, mà ở nước ngoài.”

“Quốc gia nào?”

“Một tiểu quốc ở Bắc Phi. Bắc Phi loạn lạc, quanh năm chiến lửa không ngừng, năm ngoái tiểu quốc kia xảy ra một hồi chính biến. Cháu có biết cuộc chính biến Mares đó không? Người tên George kia dẫn quân chiếm đóng thủ đô, đoạt được chính quyền, thành lập chính phủ mới, một năm qua đi, thế cuộc trong nước dần dần ổn định. Tên George này phái đặc sứ đi tới nước chúng ta, tặng cho chúng ta một mỏ Urani có trữ lượng vô cùng phong phú.”

Diệp Hoan trợn mắt lên: “Ông nội, ông đang kể chuyện cổ tích à? Cái tên gia hỏa gọi là George, hẳn thiên tân vạn khổ nào động cách mạng, đoạt chính quyền, mục đích thật sự chính là đặc biệt tặng cho Thẩm gia chúng ta một cái mỏ Urani?”

Thẩm Sùng Vũ nguyền hấn một cái rồi cười ha ha, nói: “Chuyện này a, ân oán bên trong rất dài đấy, phải nói từ mười năm trước. Hơn mười năm trước, chính là thời kỳ kháng chiến, ta lúc đó là đội trưởng đội du kích căn cứ địa tấn Bắc, có một lần dẫn thủ hạ đến pháo đài của bọn Quý Tử, phát hiện bên trong pháo đài có một người da đen bị trói... Lúc đó ta cùng bọn thủ hạ đều chưa từng thấy gia hỏa nào đen như than đá, còn tưởng rằng quỷ đấy. Mọi người sợ đến chân đều mềm nhũn, lúc đó một thủ hạ liền ôm lưỡi lê tới, chuẩn bị cho hắn một cái xuyên tim, may là bị ta ngăn cản, lúc đó đi theo ta đều là một đám đàn ông thô lỗ, chẳng biết được mấy chữ. Khách quan mà nói, ta vẫn tính là tài hoa đứng đầu. Thời niên thiếu phải vùi đầu đọc sách ở nhà tổ, miễn cưỡng cũng có thể xưng tụng là ‘văn tri uyên bác’, ta nhớ được trong sách đã từng đề cập tới một vài điều kỳ thú ở thế giới bên ngoài, trên thế giới quả thật có chủng tộc nhân loại da đen như than...”

“Ta gọi thủ hạ mở trói buộc cho người da đen kia. Tên đó rất linh hoạt, lại hiểu tiếng Anh, liên tiếp dùng tiếng Anh cảm tạ ta. Thủ hạ không yên lòng a, hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là ủy khuất người da đen kia, sai người đem một chậu máu chó mực hắt lên người hắn để trừ tà, sau đó bọn thủ hạ mới dám tiếp cận...”

Sau đó ta đem hấn về nơi đóng quân, tìm tới đồng chí từng ở phương tây hiểu tiếng phương tây đến làm phiên dịch. Đến lúc đó mới biết, thì ra người da đen kia chạy trốn từ tô giới Anh ở Thượng Hải. Thời kỳ đó tuy rằng ở bề ngoài từ lâu đã phế trừ chế độ nô lệ, thế nhưng người Âu Châu căn bản vẫn không coi dân chúng ở các nước thuộc địa là con người. Người da đen kia đã bị đám người Anh mang tới nước ta làm nô lệ. Hấn chịu không nổi rồi, thế là thừa dịp đám người Anh không phòng bị, chạy trốn khỏi Thượng Hải. Ai ngờ thoát hang hổ lại sa vào hang sói, khi đó nước ta đã bị bọn quỷ Nhật Bản xâm chiếm. Ngoại hình của hấn ở nước ta quá bắt mắt, quả thực như là ngọn đèn chiếu sáng giữa màn đêm. Cho nên hấn vừa trốn ra liền bị bọn Quỷ Tử bắt giữ, nhốt hấn trong pháo đài. Ta cùng thủ hạ nếu như đến chậm một bước, gia hỏa này sẽ bị đưa đến phòng hóa nghiệm để giải phẫu nghiên cứu.”

“Người da đen đó được cứu vớt kịp thời, cảm kích ta vô cùng. Ta đối xử với hấn cũng không tệ, cho ăn cho uống, còn trị thương cho hấn, dạy hấn học tiếng Trung. Hấn là một người hiền lành, không mấy ngày liền vỗ ngực đề nghị gia nhập đội du kích của chúng ta, giúp ta đánh bọn Quỷ Tử. Hấn rất muốn học theo câu tục ngữ ‘Sĩ vi tri kỷ giả tử’ (kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ), bất quá ta cân nhắc rất lâu vẫn là không đáp ứng, chủ yếu là vì người da đen kia đáng đáp kia quá khiếp người rồi. Ta nói với hấn, hấn gia nhập đội du kích có sự hạn chế quá lớn, ban ngày không thể ra chiến trường, quá rõ ràng rồi, cái kia màu da chỉ thích hợp đánh đêm, đánh đêm vẫn không thể cười, nỗ lực cười cũng chỉ thấy hai hàng răng trắng tung bay ở giữa không trung, không chỉ đáng sợ, hơn nữa còn bại lộ mục tiêu...”

Diệp Hoan cười khúc khích, lão gia tử lúc trẻ mồm miệng cũng thật độc địa.

“Tên da đen đó rất thất vọng, ta định đưa hấn đi, dù sao khi đó đội du kích chúng ta cũng không giàu có, không thể để tên gia hỏa này cả ngày ăn uống chùa phí lương thực, nhưng nói cái gì hấn cũng không chịu đi, luôn nói nợ ta một ân tình lớn, nhất định phải báo đáp.

Khi đó cuộc kháng chiến đã bị rơi vào tình nghiêm trọng, bọn Quỷ Tử nhiều lần càn quét căn cứ địa của ta, ta khi đó tâm tình rất phiền muộn, một lòng chỉ muốn đuổi hấn đi, thế là nhờ mấy đồng chí hoạt động bí mật đem hấn đưa lên cano đi Châu Phi, sẽ không quản hấn nữa, bất quá trước khi đi vẫn là dặn dò mấy câu mang tính hình thức. Ta nói với hấn, quân đội Trung Quốc đang sôi nổi làm cách mạng, đạt được nhiều kết quả tốt đẹp. Cậu nhanh chóng trở về Châu Phi của cậu, cũng bắt đầu làm cách mạng đi, cố gắng giải phóng toàn bộ đồng bào da đen trên thế giới, để mọi người đều được sống bình đẳng.

Diệp Hoan nghe đến trợn cả mắt lên rồi, ha ha nói: “Ông dùng lý do này mà lừa được hấn á?”

Thẩm Sùng Vũ thở dài, ánh mắt xa xăm: “Vây mới nói người đàn ông da đen đó đúng là người chất phác thuần khiết...”

“Không phải người da đen chất phác thuần khiết, mà là đội du kích quá giảo hoạt. Ông nội à, ông đúng là chuyên gia lừa bịp đấy nhá...”

Nói còn chưa dứt lời, một ánh mắt bén nhọn của Thẩm Sùng Vũ trừng qua, Diệp Hoan vội vàng đổi giọng: “... Lừa bịp huynh đệ cũng không phải không được, người bạn da đen kia từ vạn lý xa xăm đi tới nước ta, không nghĩ tới cuối cùng lại thua ở trong tay Đội trưởng đội du kích nước ta, vài câu tùy tiện của ông liền lừa đuổi người ta trở về Châu Phi, đúng là đáng thương mà...”

Thẩm Sùng Vũ nghe vậy phá lệ không nổi nóng. Trên mặt trái lại có hơi chút nét hồ thẹn.

“Thế sự vô thường, biến hóa khó lường, lúc đó ta không nghĩ tới người da đen kia trở về Châu Phi lại thật sự chiêu binh mãi mã. Hấn học được vài kiến thức chiến thuật du kích từ chỗ ta, vận dụng nó để đánh du kích với đám người Anh ở các nước thuộc địa. Cuộc chiến ngày càng mở rộng quy mô khiến đám người Anh nhúc nhích không thôi. Hai mươi mấy năm sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, Anh Quốc triệt để thối lui ra khỏi các thuộc địa Bắc Phi, hấn lại đối nghịch với chính phủ mới thành lập, cuộc chiến này diễn ra suốt mấy chục năm. Chỉ từ bất dịch kỳ chí (đến chết vẫn không dời ý chí), có thể nói là một Hắc hạo hấn nổi tiếng ở Châu Phi...”

“Chết rồi à?”

“Phí lời, tuổi tác người da đen kia còn lớn hơn ta, tuổi thọ bình quân của người Châu Phi rất ngắn. Niên kỷ 80 của thế kỷ trước đã xuôi tay đi về phía Tây rồi.”

“Vậy bây giờ người thành lập chính phủ mới tại Bắc Phi là người nào?”

“Chính phủ mới của đảng Mares? George là cháu trai của người da đen đó, cả nhà bọn họ ba đời đều dẫn thân vào khởi nghĩa vũ trang, thẳng đến năm ngoài mới vân khai kiến nguyệt, đạt được thành công. Thật không dễ dàng...” Thẩm Sùng Vũ khá là cảm khái.

“Ông nội, ông tạo nghiệp này cũng quá lớn rồi, mấy câu nói liền lừa gạt ba đời nhà người ta làm phản tặc...”

Thẩm Sùng Vũ trừng mắt, cả giận nói: “Cái gì gọi là phản tặc? Đó gọi là dẫn thân vào cách mạng! Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý vốn chính là như vậy, nếu như anh nói thì mấy chục năm trước lão tử cũng là phản tặc, nếu như năm đó cách mạng không thành công, hiện tại thẳng nhóc anh chính là nhãi con phản tặc!”

Một câu nói tức giận dùng dùng, lại nói lộ ra bản chất chiến tranh ngàn năm không đổi, Diệp Hoan nghĩ cảm thấy cũng đúng. Hắn bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Thẩm Sùng Vũ ho hai tiếng, tiếp tục nói: “... Người da đen đó quả thật là phúc hậu, hẳn đối với ơn cứu mạng năm đó một mực nhớ mãi không quên, đồng thời giáo dục con cháu của hắn, phần ân tình này sớm muộn cũng phải hoàn báo. Sau khi cháu trai George của hắn thành lập chính phủ mới, việc đầu tiên là phái đặc sứ đến nước ta đề nghị thành lập quan hệ ngoại giao, đồng thời đem một mỏ khoáng sản đã xác minh rõ số lượng dự trữ Urani trong quốc gia hắn giao dịch với ta. Hắn lấy giá tiền đặc biệt thấp bán quyền khai thác cho nước ta, mà loại Mỏ Urani này thuộc về tài nguyên chiến lược, chính phủ ta tự nhiên sẽ không cho phép gia tộc tư nhân nắm giữ, nhưng nhân duyên trong chuyện này là do Thẩm gia chúng ta gây dựng, chính phủ cũng không thể bạc đãi chúng ta. Trước đó vài ngày, số một thủ trưởng tới thăm ta, có đề nghị chính phủ sẽ phụ trách tất cả kinh phí đầu tư khai thác cái Mỏ Urani này, hưởng 80% lợi nhuận, mà Thẩm gia chúng ta không cần bỏ ra một phân tiền nào vẫn được hưởng 20% lợi nhuận.”

Diệp Hoan cùng Thẩm Duệ giật mình, thì ra ngọn nguồn của chuyện này là như vậy, phần sản nghiệp đột nhiên rơi xuống đầu này lại là kết quả do ‘vô tâm trồng liễu’ mà thành (Trích trong một câu ngạn ngữ quen thuộc ở Trung Quốc: Có lòng trồng hoa, hoa chẳng nở. Vô tâm trồng liễu, liễu xanh um). Chẳng ai nghĩ tới người bạn da đen kia và con cháu ông ta lại tình nghĩa đến thế, mấy chục năm rồi vẫn đau đáu món nợ ân tình thuở trẻ. Đến khi có cơ hội liền lập tức trả ơn. Nói ra cũng thật là một giai thoại.

Năm đó gieo xuống thiện nhân, hôm nay gặt hái được thiện quả.

Diệp Hoan than thở nói: “Ông già da đen đã qua đời kia cũng không dễ dàng, làm cách mạng nhiều năm như vậy vẫn không thành công, cháu trai ông ta giỏi giang hơn ông ta nhiều...”

Thẩm Sùng Vũ cười ha ha, nói: “Tiền nhân nếu không trồng cây, hậu nhân nào có thể hái trái? Có nhân mới có quả a. Từ khi hắn khởi nghĩa cho tới tận bây giờ, kỳ thực ta vẫn luôn liên lạc qua lại với gia tộc bọn họ. Nếu không như vậy, cháu trai của hắn ở đâu ra bản lĩnh nắm được cả giang sơn tiểu quốc Bắc Phi đó?”

Diệp Hoan cùng Thẩm Duệ đồng thời ngẩn người, hai người đều không ngu ngốc, lập tức nghĩ ra ẩn tình bên trong hai câu nói này.

Hai người đồng thời nhìn về phía lão gia tử, đã thấy trong mắt Thẩm Sùng Vũ thoáng qua vẻ đắc ý và giảo hoạt.

Diệp Hoan đã minh bạch. Nghe ý tứ trong lời này, đoán chừng việc trang bị vũ khí cho phe cánh khởi nghĩa, huấn luyện quân đội, chiến thuật chiến lược gì gì đó của chính phủ mới này đoán chừng rất có liên quan đến Thẩm lão gia ngồi ở tận Trung Hoa. Hóa ra Thẩm lão gia mới là ông chủ lớn nhất đứng sau màn cướp đoạt chính quyền ở tiểu quốc Bắc Phi, khó trách người ta vất vả vả vả giành được chính quyền chưa được bao lâu đã vội vã tặng mỏ Uranium quan trọng như vậy qua đây, còn gào khóc yêu cầu lão gia tử nhận lấy.

Lúc này ánh mắt Diệp Hoan nhìn ông nội mình cũng bắt đầu thay đổi.

Ông già thoát nhìn ‘từ mi thiện mục’ (mặt mũi hiền lành) này kỳ thực chính là một lão già âm hiểm, bao nhiêu tuổi rồi còn không chịu an phận, lại reo rắc ý nghĩ xấu xa xuyên qua biển Đông, gieo tai họa sang tuốt tận Châu Phi nhà người ta.

Thẩm Sùng Vũ chậm rãi nói: “20% cổ phần này, ta dự định phân cho hai cháu. Thẩm Duệ, cháu là công chức chính phủ, chuyện Mỏ Urani không nên tiết lộ với người ngoài, truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt. Tạm thời chia cho cháu 9%, ít hơn một chút. Diệp Hoan nhập ngũ, cũng chưa có chức tước gì, nhường cho hần nhiều hơn một chút. Lại nói hai mươi năm qua Diệp Hoan lưu lạc ở bên ngoài, chịu không ít oan ức, Thẩm gia liên tục không có chăm sóc được cho hần, Diệp Hoan nhận nhiều hơn cháu một chút cũng là việc nên làm. Chén nước này ta tự thấy phân chia như vậy là công bằng rồi, hai có ý kiến gì hay không?”

Thẩm Duệ vội vàng ngồi thẳng người, cung kính nói: “Ông nội nói thế nào cháu liền làm như thế đó, cháu không có ý kiến gì hết. Cháu lớn hơn Diệp Hoan, hơn nữa cháu là nhân viên công vụ, cầm nhiều tiền như vậy cũng không có chỗ tiêu, ông cho hay không cho cháu cũng không nghĩ gì cả.”

Thẩm Sùng Vũ khen ngợi gật đầu, quay đầu nhìn về Diệp Hoan: “Cháu thì sao? Có ý kiến gì hay không?”

“Ông nội, hai người nói mấy thứ gì mà tài nguyên chiến lược, gì mà cổ phần, cháu nghe không hiểu lắm! Có thể nói cụ thể hơn một chút không, cái mỏ này đến cùng giá trị bao nhiêu tiền? Nói thật, mỏ Uranium ở tuốt tận bên Châu Phi, xa xôi như vậy, nếu như chỉ trị giá mấy trăm đến ngàn vạn đồng thì cháu thực sự vẫn không có hứng thú với nó đâu, ông thích ai thì cứ cho người đó, cháu hiện tại không thiếu tiền.”

Thẩm Sùng Vũ trừng mắt lên: “Đồ hỗn trướng! Mấy trăm đến ngàn vạn mà đáng để lão già này cố ý gọi hai đứa về đây nói chuyện xưa cả nửa ngày hay sao? Ngàn vạn đồng còn chưa bằng số lẻ của nó!”

Thẩm Duệ ở một bên cười cười giải thích: “Mỏ Urani là tài nguyên chiến lược các quốc gia quản chế, nghiêm cấm xuất khẩu, có tiền cũng mua không được, nếu như nhất định muốn dùng giá trị để so sánh, ừm... Cái mỏ này ít nhất có giá trị hơn trăm tỷ, hơn nữa còn là đô la Mỹ...”

Hai mắt Diệp Hoan bỗng trợn to: “... ...”

Mẹ kiếp, mấy tên da đen Châu Phi kia lần này dọa lão tử nhảy dựng rồi.

Nếu như là 100 tỷ đô la mỹ, như vậy chính mình chiếm 11% cổ phần chính là 11 tỷ đô la mỹ, tương đương bảy mươi, tám mươi tỷ Nhân Dân Tệ...

Cho dù không kế thừa tập đoàn Đăng Long của mẹ Chu Dung thì hần là trên bảng Forbes Rich List cũng có thể tìm được tên chính mình luôn nhỉ? Sau này ăn bánh quẩy... Thôi, hay là đừng bánh quẩy nữa, mua xe thể thao, mua Lamborghini, mua 100 chiếc Lamborghini, lúc thì xếp thành hình chữ S, lúc thì xếp thành hình B...

Thẩm Sùng Vũ hơi liếc mắt quan sát phản ứng của Diệp Hoan, khẽ hừ một tiếng, chậm rãi nói: “Không biết mười mấy tỷ đô la Mỹ này đã đủ cho anh để vào mất hay chưa?”

“Quá dễ mất rồi!” Diệp Hoan liên tục gật đầu.

Đúng là thần tài gõ cửa rồi!

Hôm qua rảnh rỗi dạo qua mấy diễn đàn, nhìn thấy cái biên lai nhận tiền, không nghĩ tới hôm nay vận may nở rộ, tiền tài từ trên trời rơi ngay trúng đầu...

Thẩm Sùng Vũ gật gù đầu, nói: “Chuyện cổ phần đã nói rõ rồi, nhưng muốn làm chuyện này phải có danh nghĩa đảng hoàng. Diệp Hoan, đem tập đoàn Đăng Long của mẹ cháu kéo vào chuyện này đi. Sau này chính phủ ta đầu tư vào mỏ Urani, toàn bộ đều sẽ thông qua danh nghĩa của tập đoàn Đăng Long, chính phủ không tiện lộ mặt. Cái mỏ kia sẽ do công nhân và nhân viên của chính phủ tiếp quản, phụ trách xử lý mọi công việc nhưng cháu và Thẩm Duệ cũng nên phái người sang giám sát. Chuyện công là công, tư là tư. Dù sao thì ngoại trừ chính phủ, cháu và Thẩm Duệ là cổ đông lớn nhất. Ta đã già rồi, quản không được nhiều chuyện như vậy. Công việc cụ thể bố trí như thế nào thì hai đứa tự thương lượng mà làm.”

Diệp Hoan cùng Thẩm Duệ đồng loạt gật đầu.

Diệp Hoan trong lòng vui vẻ, không bỏ ra một phân tiền, tự nhiên kiếm được vài tỷ, vô duyên vô cớ lại có một mỏ tài sản ở hải ngoại, hơn nữa còn là hợp lý hợp pháp, cái này còn kiếm tiền thần tốc hơn cả buôn bán vũ khí. Vào lúc này Diệp Hoan thật hận không thể in cho mình một tấm danh thiếp, trên đó viết “Cần nguyên liệu chế tạo vũ khí hạt nhân xin hãy liên hệ”, hần sẽ cầm tập danh thiếp đi khắp nơi, thấy người nào liền phát cho người đó.

... ..

... ..

Thẩm Sùng Vũ nói liên tục cả buổi cũng thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại, ngón cái và ngón trỏ day day mí mắt. Diệp Hoan và Thẩm Duệ thấy vậy liền nhanh chóng cáo từ.

Cả hai vừa đi đến cửa, Thẩm Sùng Vũ liền gọi Thẩm Duệ, bảo hắn ở lại một lát.

“Tiểu Duệ, việc liên quan đến phân chia cổ phần mở Urani, cháu thật sự không có ý kiến gì sao?”

Thẩm Duệ cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt điềm nhiên: “Ông nội, cháu thật không có ý kiến, Diệp Hoan đã chịu không ít khổ cực, Thẩm gia cũng nên bù đắp cho hắn nhiều một chút.”

Đôi mắt già nua vẫn đục của Thẩm Sùng Vũ bỗng nhiên lộ ra tinh quang, ánh mắt sắc bén như đao dạo một vòng trên mặt Thẩm Duệ. Sau đó ông nhắm mắt lại, chậm rãi gật đầu nói: “Không có ý kiến là tốt rồi. Thẩm Duệ, ân oán đời trước là chuyện của đời trước, thế hệ các cháu không nên tiếp tục kéo dài những ân oán này. Có thể buông bỏ được, nhìn thấu nó thì đời người mới thanh thản, phóng khoáng.”

Mấy câu ‘ý tại ngôn ngoại’ (ý ở ngoài lời) này khiến Thẩm Duệ sợ hãi cả kinh, nhưng sắc mặt lập tức khôi phục như thường, kính cẩn khom người, nói: “Lời ông nội dạy bảo cháu nhớ kỹ rồi.”

Thẩm Duệ đi ra khỏi cửa, một cơn gió xuân vờn nhẹ qua má, lay động mấy cây liễu rủ, tơ liễu ven hồ đập chờn theo làn gió.

Thẩm Duệ mỉm cười, vẻ mặt dần dần xảy ra biến hóa, gương mặt ôn nhu nho nhã trở nên dữ tợn đáng sợ, siết chặt hai nắm tay, bởi vì dùng sức quá độ mà run rẩy lên!

218. Chương 219: Về Doanh

Ra khỏi rừng trúc, Diệp Hoan lại đi một chuyến tới thư phòng Thẩm Độc Lễ, cha hắn rất bận rộn, chẳng mấy khi ở nhà, con ruột gọi điện thoại tới còn phải chờ thư ký riêng của ông nói máy, giống như sắp xếp lịch phỏng vấn vậy, phải chờ nghe lãnh đạo chỉ thị, mỗi lần như vậy khiến Diệp Hoan rất mất hứng.

Nghĩ đến chính mình vừa được một phen phát tài, Diệp Hoan không khỏi trong lòng nở hoa, lúc này liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Hầu Tử.

“Hầu Tử, gần đây có thứ gì đặc biệt muốn ăn lại không nữa ăn không?” Diệp Hoan cố gắng kiềm chế tâm trạng hân hoan vui sướng của hắn.

Đầu bên kia điện thoại, Hầu Tử hơi ngần người, nói: “... Cái vấn đề này rất có chiều sâu nha, khi còn bé không hiểu chuyện, có vài lần muốn thử ăn cứt xem là cái mùi vị gì, sau này lớn lên mới phát hiện món đồ này không thể ăn được...”

Diệp Hoan chán nản: “Tao đang hỏi mày muốn ăn thứ gì đặc biệt đắt tiền không, gan rồng gan phượng gì đó, về phần ăn cứt... nếu mày có hứng thú, tao mang mày đi tìm nhà vệ sinh công cộng, không chỉ bao ăn no, hơn nữa còn miễn phí.”

Hầu Tử cười nói: “Anh Hoan, anh hôm nay tại sao hào phóng như vậy? Phát tài rồi hả?”

Diệp Hoan cười nói: “Cùng đoán chuẩn đấy, anh mày đúng là phát tài rồi.”

“Anh mở câu lạc bộ kiếm được mấy tỷ cũng chưa thấy anh cao hứng như thế, bây giờ bao nhiêu tiền ở trong mắt anh mới có thể xưng tụng hai chữ ‘Phát tài’ thế?”

“Tiền đối với tao mà nói đã chỉ là một đồng con số không có chút ý nghĩa nào...” Diệp Hoan giả bộ đáng vẻ thâm trầm rất bức người: “... Sau này anh em muốn tìm tao cứ nhìn lên bảng xếp hạng Forbes.”

Hầu Tử kinh hãi lắp bắp: “Xem ra anh thực sự kiếm bộn rồi, khó trách gọi điện thoại thôi mà giọng điệu kiêu căng vẫn cứ khốn kiếp như vậy, đặc biệt thiếu đòn...”

Diệp Hoan cười ha ha: “Nói, muốn ăn cái gì anh Hoan mời khách! Thứ bay trên bầu trời, chạy trên mặt đất hay bơi lội trong nước, chỉ cần dùng tiền mua được đều sẽ không thành vấn đề!”

Hầu Tử đương nhiên sẽ không khách khí với hắn, nghe vậy há mồm giở công phu sư tử ngoạm: “Nghe nói nhà hàng Kinh Thành rất đắt đỏ. Em muốn ăn Đạm Gia Thái, bào ngư loại tươi nhất, thêm hai bình Laffey năm 82 nữa...”

Diệp Hoan khổ sở nói: “Đạm Gia Thái, bào ngư không thành vấn đề, bắt quá Laffey năm 82 thì hơi khó, Laffey năm 82 có người nói đều bị bọn phú hào cất kỹ, những thứ trên thị trường không chừng đều là pha nước đường đỏ ... Mở cho mầy hai bình bia Tiger năm 82 được chứ?”

Để Hầu Tử gọi Trương Tam, hẹn buổi tối ăn cơm tại nhà hàng Kinh Thành, Diệp Hoan thu hồi điện thoại đi động liền vui vẻ đi ra ngoài.

Ngẫm lại thời gian trước đây tại Ninh Hải, ba huynh đệ ngay cả quán ăn bình thường đều ăn không nổi, hôm nay bản thân ngồi trên mấy chục tỷ, khoảng thời gian này thật phải gọi là đột phi mãnh tiến a.

Cao hứng qua đi, vẻ mặt Diệp Hoan bỗng nhiên có chút ảm đạm.

Nếu như Kiều Mộc chưa từng rời đi, vẫn một mực ở bên cạnh hắn, tất cả liền hoàn mỹ. Hắn thật sự rất muốn mua cho Kiều Mộc thật nhiều quần áo đẹp, đồ trang sức châu báu đắt tiền, biệt thự, xe hàng hiệu... Hắn muốn đem tất cả những thứ mình có cho cô ấy, sau đó nhìn nụ cười xinh đẹp của cô ấy, loại cảm giác khiến người yêu tỏa ra nụ cười hạnh phúc còn cho hắn có cảm giác thành công hơn cả nắm giữ của cải trên toàn bộ thế giới.

Ra khỏi nhà cũ Thẩm gia, Diệp Hoan mới vừa đi tới bên dưới đền thờ Trạng Nguyên, phía sau truyền đến giọng Thẩm Duệ.

“Diệp Hoan, đợi chút.”

Thẩm Duệ bước nhanh đi tới, trên mặt vẫn là nụ cười nho nhã, người này dù ở hoàn cảnh nào đều biểu hiện như một người cực kỳ ôn hòa thủ lễ, chính nhân quân tử.

Diệp Hoan xưa nay không thích quân tử, bởi vì bên trong hàng ngũ quân tử đó, từ xưa tới nay vàng thau lẫn lộn, vẫn có quân tử chân chính nhưng càng nhiều chính là ngụy quân tử. Không giống hắn, hắn là tiểu nhân, từ cổ chí kim, tiểu nhân chính là tiểu nhân, chân tiểu nhân, chưa từng nghe nói có ngụy tiểu nhân.

Trên đời có hai loại người sống được vui sướng nhất, đó là chân tiểu nhân và chân quân tử. Tại sao vui sướng? Bởi vì cuộc đời của bọn họ từ góc cạnh đến màu sắc đều rất chân thực. Tiểu nhân chính là tiểu nhân, quân tử chính là quân tử, tiểu nhân luôn cúi tự tư tự lợi vì lợi ích mà sống, quân tử rộng rãi không tự tư tự lợi vì nhân nghĩa mà sống, bất luận chân tiểu nhân hay là chân quân tử, bọn họ đều sống không giả tạo, bởi vì bọn họ chỉ cần sắm một loại vai diễn mà thôi.

Rõ ràng là tiểu nhân nhưng nhất định phải giả trang thành dáng dấp quân tử, nội tâm tham lam tự tư tự lợi không chỉ muốn lợi còn muốn danh nhưng bề ngoài lại một mặt không tranh với đời, người trước người sau hai loại diện mạo, hai loại góc cạnh màu sắc liên tục biến hóa, thời gian càng dài tính cách càng vụn vụn, người như vậy đã bị quá nhiều thứ thao túng khống chế, làm sao vui sướng lên được?

Diệp Hoan vẫn luôn nhìn không thấu người anh họ Thẩm Duệ này. Khí chất của Thẩm Duệ quá điềm đạm rồi, nếu như cho y đổi một bộ cổ trang thì chính là từ trong sách đi ra, là một thư sinh nho nhã miệng đầy “chi, hồ, giả, dã”, nhưng cái dáng vẻ nho nhã điềm đạm kia của hắn đến tột cùng là thật là giả? Hoặc là, khi hắn trở về gian phòng của chính mình, đóng lại cửa phòng, khi đó gương mặt của hắn lại như thế nào?

Những suy nghĩ đó cũng không phải là Diệp Hoan hồ tư loạn tưởng, tuy rằng không hiểu rõ Thẩm Duệ này, nhưng hắn có thể chắc chắn một điểm

Năm đó Thẩm gia nội đấu, anh em trong nhà cãi cọ, có thể nói cha của Thẩm Duệ đã chết trong tay anh cả Thẩm Đốc Lễ, thù giết cha không đội trời chung, đối lại Diệp Hoan là Thẩm Duệ thì đã sớm rút dao liễu mạng cùng kẻ thù, nhưng Thẩm Duệ vẫn cứ nhẹ như mây gió, dường như chuyện năm đó chưa từng đã xảy ra vậy, khí độ như vậy chỉ sợ cao tăng đắc đạo cũng không làm được.

Bởi vì một điểm này, Diệp Hoan đối với Thẩm Duệ vẫn ôm tâm lý đề phòng tương đối cao.

Nghiêm chỉnh mà nói, hần và Thẩm Duệ cũng không đơn thuần là anh em họ ruột thịt mà còn là cừu nhân. Một đôi anh em như vậy, làm sao có khả năng thân thiết môi hở răng lạnh? Mà Thẩm Duệ lại luôn luôn biểu hiện ra vẻ thân thiết quá mức.

“Anh họ, về nội thành đi làm à?” Diệp Hoan đắp nụ cười lên mặt

Thẩm Duệ lắc đầu một cái, cười nói: “Ngày hôm nay không đi làm, Diệp Hoan, cậu trở về Thẩm gia hơn mấy tháng rồi, hai anh em chúng ta dường như còn chưa trò chuyện riêng với nhau lần nào?”

“Anh họ bận bịu mà, anh là cán bộ quốc gia, em chỉ là một tên lính nghèo, ở trước mặt anh còn không phải sẽ tự ti mặc cảm sao, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là vòng qua anh mà đi...”

Thẩm Duệ bật cười, thân thiết dùng ngón tay dí vào trán Diệp Hoan, nói: “Sớm đã nghe ông nội nói, cái miệng này của cậu có thể đem người chết nói cho sống lại, hôm nay được linh giáo, quả nhiên danh bất hư truyền, giữa anh em với nhau tại sao phải so sánh thân phận, không phải giống người ngoài rồi sao? Huống chi hiện tại chúng ta còn là đối tác làm ăn, thế nào, ngày hôm nay hai anh em chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi, coi như là mở đại hội cổ đông mở Urani được không?”

Thẩm Duệ thân thiết mời mọc, không có chút dáng vẻ kiêu căng của huynh trưởng vwoosi đàn em. Hơn nữa lời nói kín kẽ đến mức không một lỗ hổng, Diệp Hoan vốn là muốn kính nhi viễn chi với y, giờ không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

... ..

Xe của Thẩm Duệ là con Audi A4 giản dị khiêm tốn, tính như là xe đời cũ rồi. So với đám công tử bột ở Bắc Kinh ở biệt thự, lái xe thể thao, cách ngày lại tụ tập tiệc tùng, ý thế hiếp người thì có thể coi như thánh nhân rồi.

Ngồi trên xe Thẩm Duệ, Diệp Hoan luôn có một loại cảm giác không an tâm.

Từ khi biết Thẩm Duệ đến bây giờ, biểu hiện của Thẩm Duệ hầu như có thể nói là hoàn mỹ, tìm không ra bất kỳ một tia khuyết điểm nào của y, cách ăn nói nho nhã, mỉm cười thân thiết, lúc nào cũng biểu hiện ra sự rộng lượng, phóng khoáng khiến Diệp Hoan từng có lần sản sinh ảo giác phải chăng hần đề phòng y như vậy là đã lấy dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử?

“Anh họ, xe này của anh hơi cũ rồi, bằng không để emi tặng anh một chiếc xe mới nhé? Ferrari hay là Lamborghini gì đó..., anh cứ việc nói, em không thiếu tiền.” Diệp Hoan nhếch miệng cười nói.

Thẩm Duệ mang trên mặt mỉm cười, ánh mắt nhìn kỹ phía trước, hai tay vẫn vững vàng nắm tay lái, cười nói: “Cái này không được, anh và cậu không giống, có tiền cũng không thể xài trên mấy loại hàng xa xỉ này, anh một công chức nhà nước, nếu như lái Lamborghini chạy loạn ngoài đường, thanh tra sẽ lập tức phái người xuống điều tra anh, tuy rằng anh không tham ô nhưng sẽ có ảnh hưởng rất xấu, Thẩm gia cũng sẽ cảm thấy mất mặt, công vụ viên coi trọng nhất chính là danh tiếng.”

“Chiều theo lời anh nói thì có tiền cũng không thể xài, dù cho trên người có vài chục tỷ, anh cũng chỉ có thể lái con Audi cũ nát này, ở đơn vị ăn một bữa cơm đều chỉ có thể theo như tiêu chuẩn quốc gia ăn bốn món mặn một chén canh, làm quan như vậy thì cũng rất đáng thương...” Diệp Hoan lộ vẻ mặt đồng tình.

Thẩm Duệ cười ha ha, nói: “Xác thực rất đáng thương, bất quá đó vốn là cái gốc của người làm quan ở quốc gia chúng ta từ xưa tới nay. Mục tiêu nỗ lực phấn đấu cuối cùng của một người đàn ông chính là có thể làm Quan, tuy rằng quan trường rất nhiều hạn chế, nhưng nó có một thứ rất thần kỳ rất có ma lực, đó chính là quyền lực, một câu nói quyết định ra vận khí số mệnh quốc gia, một lời mà định ra sống chết của kẻ khác, loại thao túng khổng lồ chế tất cả đó, cảm giác khảo sát chúng sinh đó, thực sự tuyệt không thể tả...”

Lúc Thẩm Duệ nói những lời này, chẳng biết vì sao sắc mặt bỗng nhiên hơi đỏ lên, ánh mắt vẫn cứ nhìn kỹ phía trước, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra mấy phần ánh sáng cuồng nhiệt.

Cái loại ánh mắt này khiến Diệp Hoan cảm thấy rất không thoải mái.

Nội tâm Thẩm Duệ cuồng ngạo như vậy, giống dấu hiệu kích động của mấy bệnh nhân tâm thần

Diệp Hoan bỗng nhiên rất muốn nói với Thẩm Duệ, hần quen biết một bác sĩ tâm lý rất nổi danh...

... ..

Xe tiến vào thành phố, Thẩm Duệ tìm một cửa hàng cà phê, cùng Diệp Hoan đi vào ngồi xuống.

Đợi sau khi phục vụ bưng lên cà phê lên rồi lễ độ lui ra, Thẩm Duệ dựa lưng vào trên ghế salon tìm tư thế thoải mái, sau đó mỉm cười nhìn kỹ Diệp Hoan.

“Diệp Hoan, đã thích nghi với cuộc sống bộ đội chưa? Trước đó vài ngày nghe nói cậu ra chiến trường, thành thật mà nói, lúc đó anh còn lo lắng cho cậu đấy. Chú năm cũng thực sự là, tuy nói Tư lệnh quân khu hẳn nên công tư phân minh nhưng cũng phải tùy người tùy việc. Thế hệ này ở Thẩm gia chúng ta chỉ còn lại hai đứa con trai là cậu và anh, chú ấy còn nhần tâm đưa cậu ra chiến trường, có hơi không xem trọng thân tình rồi...”

Diệp Hoan liên tục gật đầu, người nào nói xấu Thẩm Đốc Trí, hẳn đều rất tình nguyện nghe. Người ta là tướng quân, đương nhiên là không thể động gì được ông ta, nhưng Diệp Hoan không ngại dùng miệng hành hạ ông ta vài câu, tuy rằng nguyên rửa mấy câu chỉ tốn nước bọt, chẳng thay đổi được điều gì nhưng cũng hả giận.

“Đúng đấy, đúng là chẳng ra sao, nếu như nói lão ta cưỡng chế ra lệnh cho em thì cũng thôi. Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, đáng hận nhất chính là lão già này làm người mà không đứng đắn, thậm chí liên tục dụ dỗ lừa gạt em ra chiến trường. Thật không tin được một người nhân phẩm kém như thế làm sao lại lên được cấp Tướng cơ chứ? Chẳng lẽ là dựa vào đưa tiền lì xì? Trong quân đội nhân dân vì sao lại dung túng cho kẻ xấu thật giả lẫn lộn như vậy, một nồi nước dùng đang ngon lành tự nhiên lại có cục cứt chuột lẫn vào...”

Diệp Hoan vừa mở miệng nói xấu Thẩm Đốc Trí là lập tức thao thao bất tuyệt, xem ra oán niệm rất sâu đậm với ông.

Thẩm Duệ hai mắt đăm đăm, y thực sự không nghĩ tới mình chỉ mới vừa gợi chuyện, Diệp Hoan lập tức bắn không ngừng nghỉ, ông trời thật có mắt rồi, vừa nãy y quả thật chỉ muốn kiếm chuyện làm quà mà thôi, tựa như người ta thường hay mở đầu câu chuyện bằng mấy chuyện thời tiết vu vơ

“... Anh có giúp hay không?” Diệp Hoan đang thao thao bất tuyệt chợt quay sang hỏi Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ ngẩn ngơ, phục hồi tinh thần lại: “Hả? Cái gì?”

Diệp Hoan nhần nại lập lại: “Em là nói, đêm nay chúng ta đến cổng trụ sở quân đội chặn lão, em giữ bao tải, anh cầm gậy, tìm chỗ tối lửa tắt đèn úp sọt lão đến không nhận ra đường về nhà...”

Thẩm Duệ lã chã mồ hôi lạnh, lập tức cự tuyệt cái ý nghĩ cấu kết coi trời bằng vung này: “Không!”

“... Anh giữ bao tải, em cầm gậy?”

“Không! ”

Diệp Hoan thở dài.

Quả nhiên, Diệp Hoan đề phòng Thẩm Duệ không phải là không có lý do nào. Người xưa có câu “Đả hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh”, những kẻ bình thường xưng huynh gọi đệ, thậm chí tới hoa rơi nước chảy nhưng đến thời khắc mấu chốt thì lập tức rút vôi, những kẻ anh em như vậy có thể tin tưởng hay sao?

*Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh: “đánh hổ” phải do anh em ruột thịt đồng tâm hiệp lực là thích hợp nhất; “ra trận” chỉ có cha con xông pha mới giành được chiến thắng, tỷ như Dương gia tướng. Ý nói tùy trường hợp mà có hướng giải quyết khác nhau – theo covannhahac2412.wordpress.com

Thẩm Duệ không ngừng thấm mồ hôi, nụ cười mỉm như gió xuân giờ biến thành nụ cười như thiếu cơm.

Sau khi mặt đối mặt tiếp xúc, Thẩm Duệ mới dần dần phát hiện y hiểu rất ít về Diệp Hoan, hơn nữa y rất khó theo kịp loại tư duy giạt cục như thiên mã hành không của Diệp Hoan. Vừa mới một giây trước còn đang thao thao, một giây sau đã thương lượng chuyện ám toán trưởng bối. Người như vậy làm sao nắm bắt mò mẫm thấu được?

“Diệp Hoan, chúng ta hay là nói chuyện chính sự đi...” Thẩm Duệ sâu sắc thở dài.

“Vừa nãy không phải là chính sự sao?”

“Không phải.” Thẩm Duệ rất khẳng định mà lắc đầu.

Diệp Hoan than thở: “Ngoại trừ úp sọt lão già Thẩm Đốc Trí, thằng em này hiện tại chẳng cảm thấy hứng thú với chuyện gì khác....”

“Đời người hẳn sẽ có những chuyện nhiều ý nghĩa hơn chuyện đánh đám chứ? ” Nụ cười của Thẩm Duệ ngày càng khó giữ.

“Nói thí dụ như?”

“Nói thí dụ như mỗ Urani...”

“Mỗ Urani làm sao vậy?” Diệp Hoan ngăn người một chút, nói tiếp: “Anh họ không hài lòng đối với quyền phân phối cổ phần của ông nội hả? Để em trở lại nói một tiếng với ông, hai ta vẫn là mỗi người một nửa đi, hoặc là em lấy 9, anh giữ 11, vài chục tỷ lợi nhuận, thêm một ít hay bớt đi một ít với em mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì”

Thẩm Duệ vội vã lắc đầu nói: “Không, cổ quyền là ông nội định ra, anh không có bất kỳ điều gì không hài lòng, anh là muốn nói, ông nội muốn chúng ta phái đại biểu đi Bắc Phi giám sát, anh suy nghĩ một chút, dự định gửi đơn xin nghỉ bệnh cho cơ quan, trước đi Bắc Phi nhìn xem, cậu bên kia có đại diện nào thích hợp không? Nếu như có, qua mấy ngày đi cùng anh.”

Diệp Hoan cười nói: “Em chỉ có một mình, ở đâu ra đại biểu chứ. Anh họ, chúng ta là anh em ruột, em tin anh. Có anh ở Bắc Phi thì em còn cần phái đại biểu nữa sao?”

“Anh em ruột...” Thẩm Duệ mỉm cười, ánh sáng trong mắt lóe lên khó lường: “... Cụm từ này nghe thật mới mẻ, anh từ nhỏ đến lớn đều không anh em gì cả.”

“Sau này sẽ có...” Diệp Hoan cười đến rất vui vẻ: “Anh họ, chính sự nói xong chưa?”

“Nói xong rồi.”

“... Anh thật không có ý định cùng em đi đánh lén chú năm sao? Cân nhắc lại đi mà...”

Thẩm Duệ giơ tay nhìn đồng hồ, biểu hiện vô cùng bận rộn: “... Buổi tối anh còn có buổi họp, buổi họp rất khẩn cấp, lần sau, lần sau đi.”

Thẩm Duệ vội vàng vàng vàng rời đi, bóng người thẳng thốt giống như đang chạy thoát thân.

Cán bộ chính là cán bộ, giác ngộ so với người bình thường như Diệp Hoan càng cao hơn, có thể tưởng tượng đến hình tượng ở bên trong đơn vị của y nhất định là phi thường vĩ đại, nhìn tư thế đi họp mà oai hùng hệt như đi cứu hỏa liên biết, thời đại này còn có lãnh đạo đi tham gia cuộc họp như sấm rền gió cuốn thật là không nhiều lắm.

Diệp Hoan cười hắc hắc, bóng lưng của Thẩm Duệ vừa biến mất trước mắt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khó lường.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Diệp Hoan bắt máy.

Xạ Lang tận lực giảm thấp xuống thanh âm truyền đến, ra vẻ rất thần bí: “Diệp Hoan, cậu ở chỗ nào vậy?”

“Đang dạo trong thành phố.”

“Diệp Hoan, không có chuyện gì thì mau chóng trở về đơn vị. Đại đội trưởng nổi đóa rồi...”

Diệp Hoan ngăn người: “Hắn nổi đóa mắc mớ gì đến tôi?”

“Cậu... Đại đội trưởng tức giận rồi đó! Rất khủng bố!”

“Hiếm lạ sao? Lão tử bị bệnh tâm thần đấy, tức giận lên càng kinh khủng hơn... Hắn uống nhầm thuốc rồi à? Không có chuyện gì nổi bão gì chứ?”

“Cậu thử tính toán ngày tháng xem cậu rời quân doanh mấy ngày rồi?”

“Tôi từ Tây nam trở về căn bản là không có trở lại quân doanh, mấy ngày... Bốn năm ngày chẳng?” Diệp Hoan cũng nhớ không rõ ràng lắm.

“Huynh đệ, cậu quá mức rồi đó, rõ ràng nói chỉ xin ba ngày, kết quả nghỉ luôn một lèo bốn năm ngày, đội trưởng mất hứng rồi, bây giờ nghe nói hần đang chuẩn bị đi tòa án quân sự của quân khu, muốn tóm cậu xử lý như đào binh đấy.”

Diệp Hoan ngẩn ra rồi nổi giận đùng đùng: “Tên khốn Hà Bình âm hiểm kia, vượt quá kỳ nghỉ thì gọi điện nói tôi một tiếng không phải được rồi sao? Cần phải báo ra tòa án quân sự sao? Lão tử chỉ là vượt qua kỳ hạn hai ngày, hần liền đem lão tử đưa ra tòa án quân sự...”

“Được rồi, người anh em. Những gì nên nói tôi đã nói rồi, có trở về hay không thì cậu xem đó mà làm thôi, không nói nữa, điện thoại này là tôi lén lút gọi cho cậu đấy.” Xạ Lang nói xong liền cúp điện thoại.

Diệp Hoan giận rồi, Hà Bình lúc nào trở nên âm hiểm cay độc như thế? Lẽ nào sau khi Chính ủy hi sinh, anh ta liền thay tính đổi nết?

Có trở về hay không?

Đương nhiên phải trở về!

Diệp Hoan có quân tịch quân nhân chính thức, đường hoàng ra dáng cấp một sĩ quan, trên bả vai cũng treo lủng lẳng hai viên Kim Đậu Đậu, giờ không trở về thì làm sao xứng đáng với ma luyện và thực chiến cực khổ suốt thời gian qua? Từ nhỏ đến lớn hiếm khi Diệp Hoan ôm ấp chỉ hướng vĩ đại gì trong lòng, làm sao có thể để tên Hà Bình kia quét hần ra cửa như quét rác được?

Ra khỏi cửa hàng cà phê, Diệp Hoan ngăn lại một xe taxi, như gió bay điện chớp chạy đến doanh trại đại đội Lam Kiếm.

... ..

Diệp Hoan tức muốn nổ phổi tiến vào quân doanh, quân trang còn không kịp đổi liền vọt vào văn phòng Hà Bình.

“Hà Bình, ông đừng có mà...”

Lời mới vừa ra khỏi miệng, Diệp Hoan sững người.

Trong phòng làm việc có một đồng người, tất cả đều là chiến hữu quen biết, mỗi người đều ăn mặc giản dị áo lót quần ngắn, hô to gọi nhỏ vây quanh trước máy vi tính trong phòng làm việc của Hà Bình, náo nhiệt giống như đang tập trận, nhìn kỹ, nhóm người này đều đang chơi CS.

Lửa giận căng đầy cùng ý chí chiến đấu của Diệp Hoan trong nháy mắt bị dập tắt.

Rất hiển nhiên, trạng thái phẫn nộ của chính mình cùng bầu không khí vui vẻ tại hiện trường rất không thích hợp, khiến Diệp Hoan có một loại cảm giác nắm đấm vô lực đánh vào vải bông.

Hà Bình khoanh hai tay đứng ở phía ngoài đoàn người quan sát cuộc chiến, quay đầu lại, hơi kinh ngạc nhìn Diệp Hoan, sau đó nhú nhú mày.

“Nhanh như vậy đã trở lại rồi sao? Tôi còn tưởng rằng cậu muốn nghỉ ngơi thêm mấy ngày đấy.”

Diệp Hoan nhất thời không xác định được tâm trạng của mình.

Các chiến hữu lúc này cũng nhìn thấy Diệp Hoan, một người đi tới cười vui vẻ chào hỏi hần, người này nắm hần một cái, người kia đập hần một cước, rất thân mật.

Xạ Lang ôm vai Diệp Hoan nháy mắt cười cười: “Thật ngại quá, vừa nãy trong điện thoại là lừa gạt cậu thôi... Chủ yếu là mấy ngày nay cậu không trở lại, các huynh đệ đều nhớ cậu, lúc này mới lừa gạt cậu trở về đó.”

Diệp Hoan: “... ..”

Gần gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, ở chung với thành phần thiếu đạo đức như hần, xem ra những năm tháng hồn nhiên ngây thơ của đám chiến hữu thật sự một đi không trở lại rồi...

“Đều tránh ra! Để lão tử chơi!” Diệp Hoan xắn tay áo liền chen vào chiếm mấy vị trí của đồng đội.

Mọi người cũng không phật lòng, hi hi ha ha nhường ra vị trí.

Diệp Hoan một bụng hờn dỗi không dám tìm người khác phát tác, bởi vì hiển nhiên là ở đây người nào cũng đều có thể dễ dàng quật ngã hắn.

Thế là hắn dự định tại phát tiết hết vào CS

Nhập số tài khoản, gõ mật mã, đăng nhập trò chơi...

Còn chưa bắt đầu chính thức đấu võ, Hà Bình vẫn đứng sau lưng Diệp Hoan cười ha ha xem cuộc chiến bỗng nhiên biến sắc, tiếp theo liền dưới bàn tay lớn xách Diệp Hoan ra khỏi ghế ngồi, lôi xềnh xệch ra sân tập, hung hăng tấn cho hắn một trận.

Lần đánh này một chút cũng không oan uổng, Diệp Hoan lúc đó đang đầy bụng oán khí đã hoàn toàn quên mất tên ID trong game của mình không thể lên được mặt bàn —— đặc biệt là ở trước mắt Hà Bình, càng không thể công khai.

—— “Bán mình mai táng Hà đội trưởng” Đây là tên ID trong trò chơi của Diệp Hoan.

219. Chương 220: Đào Bình

Dịch giả: Greenlife5898

Tại sao lại hận đội trưởng nhiều thế?

Bởi vì đội trưởng không phải là người!

Diệp Hoan oan ức nằm trên giường trong ký túc xá than thở.

Ông đây chỉ là chơi trò chơi thôi mà, Hà Bình anh quan tâm tới việc tôi đặt tên gì làm chi? —— Lần tới tôi đăng ký tên là “Cha anh Hà Bình” thử mới được.

Xạ Lang và Hồng Lang ngồi trước giường của Diệp Hoan cười hả hê.

“Đáng đời! Tên nhóc con cậu sao thích làm mấy chuyện như châu chấu đá xe này quá vậy? Đội trưởng chúng ta là Sát Thần số một của toàn quân khu, người khác chỉ cần nhìn hắn một cái thôi là đã run rẩy cả người rồi, cậu lại khác người, cứ hết lần này tới lần khác không sợ chết mà chọc giận đội trưởng. . .”

Hồng Lang cười một cách kỳ quái với Diệp Hoan : “Cậu đó, đừng có nói là có ý muốn khiêu chiến việc sống sót cấp bậc biến thái nha?”

Diệp Hoan thở dài, hắn phát hiện thật ra người đi lính cũng không rộng lượng bao dung như những gì hắn đã nghĩ, từ Thẩm Lão Ngũ tới Hà Bình, người nào người nấy cũng nhỏ nhen keo kiệt, y như đám phương trượng Thiếu Lâm thường xuất tinh trong mơ

Nếu như đã bị lừa về quân doanh lần nữa thì Diệp Hoan cũng đành phải tiếp tục cùng mấy tên chiến hữu tiếp tục chịu sự huấn luyện cực kỳ tàn ác mỗi ngày.

Di thể Cảnh Chí Quân và những chiến hữu đã hy sinh được đưa vào nghĩa trang liệt sĩ, toàn thể Lam Kiếm đại đội xếp thành hàng cúi chào, tiễn các chiến hữu tới nghĩa trang quanh năm yên tĩnh kia.

Cả đại đội chỉ có mình Diệp Hoan là không tham gia buổi lễ .

Hắn không dám đến tiễn, cũng không đành lòng đến, hắn không muốn một lần nữa nhìn thấy tình cảnh sinh ly tử biệt, cũng không muốn khiến mình lại đau đớn như cắt da xẻ thịt thêm lần nữa.

Các chiến hữu đều hiểu được suy nghĩ của Diệp Hoan, là người cùng nhau vào sinh ra tử, hôm nay lại âm dương cách biệt, một người nằm trong quan tài lạnh băng, một người lại chỉ có thể đứng trước mộ bia mà yên lặng cúi chào, cảm giác đau đớn này người chưa từng trải qua không thể biết được nó đau đớn bao nhiêu.

Trốn tránh có lẽ là cách tốt nhất.

Nhưng mà cái hấn muốn trốn tránh chỉ là việc tiền đưa, còn trách nhiệm sau khi chiến hữu hy sinh thì Diệp Hoan không trốn tránh chút nào.

Hạng mục giúp đỡ đặc biệt từ ngân sách của quỹ Hoan Lạc rất nhanh được tiến hành, đối tượng giúp đỡ chính là gia đình của 5 người chiến sĩ đã hy sinh. Một tháng một hộ gia đình sẽ nhận được 5000 đồng tiền sinh hoạt từ quỹ, mặt khác, nhân viên công tác của quỹ cũng đem một triệu tiền gửi ngân hàng đưa cho mỗi nhà, cuộc sống sau này của họ ngoại trừ được ăn no mặc ấm thì còn được dư dả, sau này con cái đi học, mua nhà, kết hôn,... cũng không cần quá lo lắng.

Vài ngày sau, người thân của năm vị chiến hữu đã hy sinh đã đi tới quân doanh thêm một lần, tới văn phòng Hà Bình, kéo tay Hà Bình cảm ơn, thậm chí rơi nước mắt cảm ơn quân đội, chính phủ đã không quên người thân của liệt sĩ như họ, cho họ một tương lai ổn định không âu lo.

Vợ của Cảnh Chí Quân dẫn theo đứa con ba tuổi của họ, ngồi trên bàn làm việc trước đây của Cảnh Chí Quân khóc không thành tiếng.

Năm gia đình mất đi trụ cột, đã được Diệp Hoan thay các chiến hữu nâng bầu trời lên cho gia đình họ lần nữa.

Trong tiếng khóc và sự biết ơn hỗn loạn của gia đình các liệt sĩ, Hà Bình vô tình nhìn thấy Diệp Hoan đang đứng ngoài cửa phòng lén lút nhìn vào, lập tức đã hiểu được phần nào, mắt không biết từ lúc nào đã ướt.

Tên nhóc xấu xa này!

Hà Bình nén nước mắt nhận lấy sự cảm kích của những người thân liệt sĩ đang vây quanh mình, trong lòng thầm mắng Diệp Hoan một câu.

Diệp Hoan bước bình nhìn trộm mọi người, sau đó lại nhe răng cười với Hà Bình rồi lặng lẽ rời đi.

Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh*

*:Đây là hai câu thơ được trích trong bài Hiệp Khách Hành của Lý Bạch, thường có nghĩa là làm việc tốt nhưng không cần hồi báo.

...

“Bây giờ học Lôi Phong làm việc tốt mà không để lại tên sao? Từ khi nào cậu trở nên cao thượng như vậy thế?” Hà Bình như cười như không nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan gượng cười: “Đội trưởng, anh đừng làm tôi buồn nôn, xã hội bây giờ không còn như lúc trước, anh nói người khác cao thượng thì khác gì mắng chửi người ta.”

Hà Bình cười ha ha, sau đó vỗ vai Diệp Hoan, gương mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Diệp Hoan, cảm ơn cậu, tôi xin thay mặt cho gia đình của năm chiến hữu đã hy sinh chân thành cảm ơn cậu.”

“Đội trưởng, tôi đây cũng xin thay mặt hơn một ngàn chiến hữu còn sống của chúng ta xin anh. . .”

“Cậu muốn xin tôi cái gì, cứ nói ra đi.”

“. . . Về sau anh nhất định không được đánh tôi.”

“Không duyệt!”

“. . . Về sau anh nhất định không được dùng vũ khí lạnh để đánh tôi.”

“Cái này thì còn có thể cân nhắc.”

~~~~~

~Nếu như nói về bản chất của Diệp Hoan thì thật ra hấn là người chỉ biết lo nghĩ cho bản thân mình, hoàn cảnh sinh sống quyết định tính cách, bạn không thể nào bắt một người cơm không đủ ăn áo không đủ mặc vô tư hiến tặng mọi thứ, đây là chuyện không thực tế, vật chất vĩnh viễn là cơ sở của mọi thứ, có nó mới có thể quan tâm đến việc theo đuổi cuộc sống tinh thần.

Tinh thần dâng hiến không phải là Diệp Hoan hẳn không có, chẳng qua là rất ít, hơn nữa cũng chỉ dành cho những người thân thiết nhất.

Làm theo Lôi Phong? Xin lỗi nha, không rảnh! Nhịp sống bây giờ hối hả như vậy, mọi người bận rộn như vậy, trong thời đại mà chân thành không còn đáng giá như thế này, mọi người chỉ có thể tự lo cho thân mình, ai lại rảnh rỗi dư hơi mà dâng tặng tiền tài của mình cho người khác?

Diệp Hoan cũng chỉ là người bình thường, người bình thường thì luôn đi theo dòng đời.

Sau khi thân nhân của các liệt sĩ đi rồi, Hà Bình ra lệnh cho đại đội Lam Kiếm tập hợp khẩn cấp.

Đương nhiên, tập hợp cũng không phải là để khen ngợi việc Diệp Hoan làm chuyện tốt không để lại tên, người ta đã không muốn nói ra, Hà Bình cũng không cần phải nêu tên hắn lên.

Hơn một ngàn chiến sĩ bộ đội đặc chủng cùng nhau đứng trên sân tập, Hà Bình nghiêm túc tuyên bố, ba ngày sau, Quân khu Bắc Kinh và Quân khu Nam Kinh chính thức bắt đầu tiến hành diễn tập kết hợp giữa không quân và lục quân, mà đại đội Lam Kiếm là nhân vật chủ chốt trong hành động lần này, tất cả binh sĩ hủy bỏ nghỉ phép trở về đơn vị chuẩn bị tác chiến với quân khu Nam Kinh.

Hà Bình vừa tuyên bố xong, trong đội ngũ yên tĩnh truyền ra tiếng chửi bậy căm giận.

“Trời ơi! Lại đánh nhau nữa? Chừng nào mới hết đây?”

“Ai? Ai chen mồm vào? Bước ra ngay cho tôi! Có ý thức kỷ luật hay không?” Hà Bình lớn tiếng hét.

Đám người đột nhiên yên tĩnh, người vừa rồi mới chen miệng vào có chết cũng không chịu bước ra.

Hà Bình đương nhiên không phải người ngu, đôi mắt mang theo sát khí hung ác trừng Diệp Hoan, sau khi nhìn chung quanh hết lớn hai tiếng “Giải tán” liền quay người đi.

...

Tối hôm đó, Diệp Hoan yên lặng trốn ra khỏi quân doanh.

Đúng vậy, lần này hắn đã hạ quyết tâm trở thành đào binh.

Tuy việc diễn tập sẽ không chết người, nhưng hắn ghét tiếng súng, ghét chiến tranh, ghét mùi thuốc súng có trên chiến trường. . .

Những hình ảnh trong rừng Tây Nam vẫn còn chưa phai mờ trong lòng Diệp Hoan, hiện tại hắn rất sợ hãi chiến tranh.

Không thể không nói, tân binh Diệp Hoan có lẽ nên học lại kỷ luật binh sĩ cho tốt, hắn căn bản không biết được trừng phạt của tòa án quân sự cho đào binh có bao nhiêu nghiêm khắc

Tuy rằng Diệp Hoan sợ hãi chiến tranh, nhưng bản lĩnh mà hắn luyện được trong hai tháng nay cũng không bị mất đi, quá trình hắn chạy ra quân doanh rất nhẹ nhàng, dù sao hắn cũng không phải là ngu ngơ khờ khạo trước kia, thân thủ không yếu, ngay cả Hà Bình bây giờ muốn đánh hắn thì phải cần đấm đá mấy hiệp mới có thể thực hiện được, thế nên việc trốn khỏi nơi trú quân của đại đội Lam Kiếm tự nhiên không có gì khó khăn.

Lén vào phòng điều khiển điện, yên lặng ngắt đi dòng điện cao thế trên dây kẽm của bức tường bao quanh, sau đó gọn gàng tung mình nhảy mấy cái, trong tình huống không kinh động bất cứ ai lặng lẽ biến mất trong màn đêm. . .

~~~~~

~Một chiếc xe thể thao hiệu Lamborghini đang gào thét trên đường cao tốc của Bắc Kinh.

Vận tốc xe đạt tới con số 240 km/h khiến người ta sợ hãi, với tốc độ như vậy thì người bình thường căn bản không thể nào khống chế chiếc xe.

Người lái chiếc xe này là một thanh niên, mặc một chiếc áo sơ mi Armani, hai nút áo trước ngực được cởi bỏ, làm lộ lồng ngực gầy gò trắng bệch, gương mặt trẻ trung có chút đẹp trai, tuổi đại khái khoảng hơn 20,

đôi lông mày kiếm, mắt sáng như sao, cùng với khóe miệng lúc nào cũng nở nụ cười mang theo ý giấu cợt, khiến cả người hắn nhìn qua thật nổi loạn, đến nỗi khiến mọi phụ nữ đều say mê.

Một tiếng hét sợ hãi truyền từ tai nghe mà thanh niên đang đeo.

“Tổng Chương, cậu CMN điên rồi! Chạy chậm chút đi, coi chừng có chuyện!”

Tổng Chương cười ha ha: “Tôi lái xe từ trước tới nay khi nào có chuyện? Nếu như đã đua xe, thì đương nhiên phải đạp chân ga hết mức rồi, không thì còn gì hay chứ?”

“Tổng Chương, cậu đừng có coi thường chuyện này như vậy, bây giờ cậu đã là hạng nhất rồi, không cần phải chạy nhanh vậy đâu. . .”

Tổng Chương khê nói: “Đừng có dài dòng nữa, tôi sẽ không chạy chậm lại đâu, tôi ghét nhìn đèn sau của xe người khác, ghét nhất là nhìn đèn xe của bọn nhị thể tổ kia!”

“Cậu. . . CMN chẳng lẽ cậu không phải là nhị thể tổ sao? ”

Về bất tuân trong mắt Tổng Chương càng đậm hơn, cậu mạnh tay tháo tai nghe xuống, quăng nó ra ngoài cửa xe, nhìn con đường trước mắt với ánh mắt đầy lửa giận.

“Tôi không phải nhị thể tổ! Tôi không giống với bọn chúng!” gương mặt Tổng Chương trở nên vặn vẹo, thì thầm nói với bản thân mình.

Chân ga bị đạp một cái thật mạnh, chiếc Lamborghini phun ra khói đen, gào thét chạy về phương xa.

~~~~~

~Khi Diệp Hoan chạy ra quân doanh thì cũng đã là rạng sáng, quân trang trên người hắn cực kỳ bẩn, mà trên mặt cũng đen đúa, tựa như một tên ăn mày mới nhặt được bộ quân trang từ trong thùng rác rồi mặc lên người.

Hắn đi trên con đường không người vào đêm khuya, định bắt một chiếc xe cho đi nhờ tới KTX năm bốn của trường đại học thay đồ, sau đó trốn về Ninh Hải vài ngày, đợi khi diễn tập kết thúc thì quay về xin Thẩm Đốc Trí tha thứ, rồi trở về quân doanh tiếp tục huấn luyện. Nói ngắn gọn, cho dù huấn luyện có gian khổ cỡ nào hắn cũng chịu được, nhưng nói đến chiến đấu, vậy thì miễn bàn đi!

—— ép người bị bệnh tâm thần lên chiến trường là không có nhân tính đó!

Đường đi ở Bắc Kinh vào đêm khuya không có bóng người, ngẫu nhiên có mấy chiếc xe taxi đi qua thì chỉ cần nhìn thấy bộ dáng bẩn thỉu như ăn mày của Diệp Hoan thì không chút do dự chạy thật nhanh qua, để lại hình bóng lạnh lùng của đèn xe cho Diệp Hoan.

Diệp Hoan không khỏi cảm thấy đau thương tê tái trong lòng.

Cái gì gọi là lòng người dễ đổi? Cái gì gọi là vận mệnh ngang trái?

Là thế này đó.

Tuy rằng ông đây ăn mặc như một tên ăn mày, nhưng thật ra ông đây là triệu phú đó được không? Nguyên liệu sản xuất vũ khí hạt nhân đều do ông đây cung cấp đó mấy người có biết không? Dựa vào đâu mà giờ đây ông muốn ngồi xe taxi cũng không được

Diệp Hoan trong cơn bi thương liên tục giơ ngón giữa với người qua đường, lúc này hắn đã không giống một tên ăn mày nữa, mà hắn giống một thằng điên hơn.

—— nếu không đón được, không bằng cứ dứt khoát cướp một chiếc chạy là được rồi??

Diệp Hoan ác độc nghĩ.

Sau lưng hắn, ánh sáng như tuyết của đèn xe chiếu tới, cực kỳ chói mắt.

Diệp Hoan không chút do dự xoay người lại, kéo ống quần lên, lộ ra đôi chân lông lá, hắn đứng trên một chân, chân còn lại thì giơ lên cao, lắc lắc với chiếc xe đang chạy tới, như một cô gái đứng đường đầy quyến rũ.

“Nè mấy anh ~” Diệp Hoan hét lớn, thuận tiện tặng cho chủ xe một ánh nhìn quynh rũ khiến quý thần phải tránh xa.

...

Tổng Chương vừa mới đưa xe xong, cảm thấy nhàm chán nên cứ tùy ý chạy trên đường.

Tốc độ của xe cũng không nhanh, một tay Tổng Chương cầm lái, tay còn lại đang cầm đi động và gác tay lên bệ cửa sổ.

“Tổng Chương, tên nhóc nhà cậu cũng khá đó! Hôm nay lại là người về nhất, cậu không thấy được biểu cảm khi tụi cháu trai kia đưa chi phiếu ra đâu, cái gương mặt u oán đó mẹ nó y như tụi kỹ nữ bị bỏ rơi vậy, khỏi cần nói là sướng bao nhiêu! Đúng rồi, 5 triệu đó đang trong nhà tôi, ngày mai cậu tới đây lấy đi.” Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ rất thích thú, cứ như đây là lần đầu tiên Tổng Chương được hạ hạnh nhất.

Tổng Chương chẳng thích thú cười nói: “Thắng tụi nhĩ thế tổ kia thì có gì chứ, chẳng có chút ý nghĩa gì đâu. . . Chi phiếu thì cứ giữ đó đi, có rảnh tôi sẽ tới đó lấy.”

“Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không cầm tiền rồi bỏ trốn, ha ha. . .” Người ở đầu dây điện thoại bên kia nói đùa.

“Có phong độ hay không thế? Chỉ có 5 triệu thôi mà đáng để anh cầm tiền bỏ trốn à? Cho dù 50 triệu chắc anh cũng không quan tâm đâu? Tôi nói này, hay là lần sau chúng ta tăng tiền cược thêm 10 lần đi, để cho tụi kia biết cái gì gọi là đau lòng. . .”

CMN! Tổng Chương vốn đang lười biếng ngồi lái xe lại đột nhiên mở to hai mắt, dù lúc này cậu chạy với tốc độ cực kỳ nhanh nhưng vẫn rất lạnh nhạt thì bây giờ lại đột ngột hét lớn.

“Chuyện gì vậy?” Người ở bên kia đầu dây khản trương hỏi.

“Phía trước có người khoe chân để quynh rũ tôi. . .”

“Ồ, coi như tối nay cậu có phước hưởng đó. . .”

“Phước cái đầu anh! Là nam đó, chân nhiều lông quá trời. . .” Hai mắt của Tổng Chương nhìn thẳng về phía trước, gương mặt lộ vẻ kinh hãi.

“A?”

“Trời ạ! Ông đây buồn nôn rồi! Tên kia còn dùng ánh mắt quynh rũ để nhìn ông. . .” Tổng Chương đau khổ gơ hai tay ôm lấy đầu, hét to như thể đang chịu cực hình, chiếc xe thể thao ngay lập tức mất lái, chạy loạn trên đường, Tổng Chương trong lúc vô thức đã nhấn được phanh xe. . .

C-K-Í-T..T...T ——

Sự yên lặng trong đêm ở Bắc Kinh bị tiếng phanh xe chói tai phá tan.

Phanh!

Chiếc Lamborghini đen đậm mạnh vào một cột đèn ven đường.

...

...

Về mặt vui mừng của Diệp Hoan cứng lại, cái chân đầy lông kia cũng ngưng ngạo đưa về, hần liếc nhìn chiếc xe thể thao màu đen xa hoa bị khói bao phủ, Diệp Hoan thất vọng nói với bản thân mình: “. . . Sao kỹ thuật lái xe của tên này còn tệ hơn mình nhĩ? Chẳng lẽ không có bằng lái?”

Bên trong xe thể thao, người bị tai nạn khiến đầu óc mơ hồ là Tổng Chương đang cố lắc đầu, đầu óc cậu ta cũng đã tỉnh táo hơn phần nào, lúc này gương mặt có vẻ cực kỳ tức giận.

Tổng Chương thề, sau này cậu nhất định phải bắt được cái tên khốn kiếp không biết xấu hổ kia, sau đó lột hết quần áo của hắn ta, cột hắn ta vào trên mui xe để cho toàn bộ Bắc Kinh no mắt!

Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy tên khốn kia vậy mà chưa chạy trốn, còn ngơ ngẩn nhìn chăm chú chiếc xe của cậu. Nhìn thấy bộ quân trang bẩn thỉu mà hắn đang mặc, vẻ mặt lờ mờ mất hồn, không biết là quân nhân từ đơn vị bộ đội nào khi huấn luyện dã ngoại bị bỏ lại.

Tổng Chương ngay lập tức nổi trận lôi đình.

— mi còn có mặt mũi để đứng đây ngăn người?

Tổng Chương giận dữ khó nén được mở cửa xe ra, cậu chửi mắng Diệp Hoan: “Ê! Anh CMN bị bệnh hả? Nửa đêm nửa hôm anh phát điên gì thế?”

“Tôi chỉ muốn đi nhờ xe thôi mà . . .”

“Đi nhờ xe con mẹ anh! Anh là bộ đội đúng không? Bộ muốn chết lắm hả? Để ông đây thuận tiện tiễn anh đi một đoạn luôn!” Tổng Chương nói xong liền tức giận định xuống đánh Diệp Hoan.

Gương mặt Diệp Hoan thay đổi, lớn tiếng nhắc nhở: “Này! Đừng có xuống xe! Dưới cửa xe của cậu có một cái . . .”

Hắn còn chưa nói xong, thì người hôm nay ra khỏi nhà chưa xem lịch hoàng đạo là Tổng Chương lại cảm thấy dưới chân trống không, sau đó một tiếng hét thảm thiết vang lên, cậu rơi vào cái cống thoát nước không có nắp dưới cửa xe, thân người lập tức biến mất khỏi chân trời. . .

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng mãi trong đêm tối, vang mãi, tạo nên cảm giác bi thương u oán . . .

Cho tới lúc này, Diệp Hoan mới lắp bắp nói xong mấy từ lúc nãy hắn chưa nói xong: “. . . hổ đó.”

...

Diệp Hoan vẫn hồn nhiên không biết rằng mình là người gây ra mọi chuyện, hắn đi tới cửa cống, cẩn thận từng chút một nhìn xung quanh, nhưng bên trong quá tối, hắn không nhìn được gì cả.

“Này! Cậu không sao chứ?” Diệp Hoan hét lớn vào trong cống.

Trong cống hoàn toàn yên lặng, không biết qua bao lâu mới có một câu trả lời nhẹ nhàng vang lên: “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“. . . Vì sao người phải xuống địa ngục này là tôi chứ?” Giọng nói trong cống rõ ràng mang theo tiếng nước nổi.

Diệp Hoan gật đầu: “Vấn đề này cậu hỏi rất hay, rất có chiều sâu, sâu như cống thoát nước này luôn, nhưng mà bây giờ hình như không thích hợp với chuyện đàm luận nhân sinh lắm đâu . . . cậu thực sự không bị gì chứ?”

“. . . Không có việc gì!” Tổng Chương nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Không có việc gì thì tôi đi trước a.... . .”

Không thể nói rằng Diệp Hoan là người không tim không phổi, hắn chẳng qua là có sự cảnh giác khá lớn đối với người xa lạ thôi. bây giờ nhân cách con người đôi khi khá thất bại. . . có khi nào là người ta cố ý đụng xe rồi sao? Có lẽ là cố ý ngã vào cống thoát nước, là vì muốn đòi tiền thì sao? . . . Những chuyện như thế này trước kia không phải Diệp Hoan chưa từng gặp.

“À? Anh! Anh trở lại đi . . .” Tổng Chương bị rút xuống cống cảm thấy lo sợ, cậu thật sự không nghĩ tới kẻ gây họa này nói đi là đi, không hề có chút trách nhiệm nào đối với tai nạn lần này, ngay cả sự giúp đỡ nhân đạo cơ bản nhất cũng không có.

Diệp Hoan nói đi là đi, hoàn toàn làm ngơ tiếng kêu của Tổng Chương, vừa đi vừa thì thầm: “Không nghe thấy, không nghe thấy, mình bị lãng tai, cái gì cũng không nghe được. . .”

“Đồng chí giải phóng quân. . . cứu tôi với. . .” Tổng Chương bất đắc dĩ phải nói câu cầu cứu.

Diệp Hoan dừng bước lại, trong lòng run lên.

Hắn cúi đầu xuống nhìn bộ quân trang mà mình đang mặc, tuy rằng nó đã bẩn như rác trong thùng, nhưng mà . . . dù có bẩn thế nào đi nữa thì nó cũng là quân trang, nếu như hắn đã mặc nó vào thì thế nào cũng không được có lỗi với nó.

Diệp Hoan thở dài đau thương, sau đó liên tục dậm chân: “. . . Sớm biết thế này thì mình mặc đồ thường cho rồi!”

...

...

Diệp Hoan tháo thắt lưng bên hông xuống, hắn nắm chặt một đầu dây, đầu kia đưa xuống miệng đường cống ngầm, sau đó tức giận nói: “Nắm lấy thắt lưng đi!”

Tổng Chương không chút do dự nắm lấy một đầu thắt lưng, sau đó cậu cố gắng trèo lên, Diệp Hoan ở phía trên cũng ra sức, từng chút từng chút một kéo được Tổng Chương lên khỏi cống thoát nước.

Tổng Chương vừa tìm được đường sống từ cũi chết liền ngồi xuống đất thở hổn hển.

Một con ngựa bù một con ngựa, tuy rằng lúc này Diệp Hoan hại cậu gặp chuyện không may nhưng dù sao cậu cũng được hắn cứu một lần.

Tổng Chương là người ân oán rõ ràng, vì vậy cậu không quay đầu lại mà đẩy nhẹ Diệp Hoan một cái, vừa thở vừa nói: “Ê, bạn thân, lần này cảm ơn anh. . .”

Đẩy một cái liền gặp chuyện xấu.

Diệp Hoan cũng ngồi thở hổn hển trên cống thoát nước không khống chế nổi cơ thể, bị Tổng Chương đẩy một cái rớt vào trong cống.

“A. . . —— ”

Tiếng hét của Diệp Hoan còn thảm thiết hơn Tổng Chương khi này, nó là tiếng hét đầy sự thê lương, dài đằng đẳng . . .

Tổng Chương ngồi yên ở cửa cống, trợn tròn mắt. . .

Đây là . . . tình huống gì thế này?

Diệp Hoan ở bên trong cống thoát nước, hét thê lương.

“Nhân dân thân yêu ơi. . . cứu mạng!”

220. Chương 221: Nước Trôi Miếu Long Vương

Dịch giả: Greenlife5898

Thẩm Duệ ôm Lâm San, lồng ngực trần tái nhợt có vẻ như đã đổ lên, tiếng thở dốc cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Ngoại trừ khi ở trên giường thì lúc nào Thẩm Duệ cũng bình tĩnh, ý chí của y như một cục sắt không thể nào phá vỡ, người có mục đích riêng sống trong hoàn cảnh như ở Thẩm gia khiến y không thể nào phạm phải sai lầm, nếu không, chính là vạn kiếp bất phục.

Đương nhiên, nếu như y luôn có thể giữ vững sự tỉnh táo của mình, vĩnh viễn không mắc phải sai lầm nào, như vậy, vạn kiếp bất phục, là Thẩm gia.

Lâm San đang thở dốc, người đàn ông nhả nhặn này khi ở trên giường lại như dã thú bị điên, sức mạnh tưởng chừng như có thể làm long trời lở đất, khiến cô hoàn toàn bị bao vây và chinh phục.

“Duệ, anh thật là lợi hại. . .” Lâm San nở nụ cười thỏa mãn, cô lặng lẽ nằm trong ngực Thẩm Duệ, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của y, âm thanh này làm cho cô cảm thấy yên tâm, tựa như bản thân tìm được bến cảng của bản thân.

Thẩm Duệ cười, yêu thương vuốt nhẹ tóc cô.

“Lâm San, có ai đã từng nói rằng em rất đẹp hay chưa?”

Lâm San cười nói: “Rất nhiều người đã từng nói thế.”

“Thế thì anh nói lại lần nữa nhé, em rất đẹp. . .”

“Em thích nghe anh nói thế, trên đời này chỉ có lời nói của anh, em mới thật sự để nó trong lòng. . .” Lâm San thì thầm.

Tiếng chuông điện thoại chói tai cắt đứt lời thủ thỉ của đôi tình nhân, Lâm San nhú mày, cô không thích nhất việc người khác quấy rầy họ lúc này, cho dù là ai cũng không được! Thời gian bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều khiến cô rất quý trọng mỗi một giây cả hai ở bên nhau.

Thẩm Duệ lại không thể không nhắc máy, hẳn ta có quá nhiều ràng buộc, hẳn không sống vì bản thân mình, trên vai của Thẩm Duệ còn có rất nhiều thứ để hẳn gánh vác.

“Alo?”

“Thẩm Duệ, anh. . . vẫn còn bận sao?” Giọng nữ đầu dây bên kia có vẻ sợ hãi yếu ớt.

“Tổng Giai, tôi đang họp, có chuyện gì không?”

“Thẩm Duệ, con hình như đang sốt, em. . .”

“Sốt thì đưa đi bệnh viện, trong nhà có lái xe và bảo mẫu, chút chuyện này chẳng lẽ họ cũng không biết làm sao?” Thẩm Duệ nhú mày, không kiên nhẫn nói.

“Con vẫn cứ luôn gọi bố. . .” Tổng Giai khóc nức nở nói với Tổng Duệ.

Thẩm Duệ bực bội thở dài, xoa đầu.

Hôn nhân của Thẩm Duệ và Tổng Giai thật ra không có tình cảm, ít nhất là y không có tình cảm gì với Tổng Giai, hôn nhân của họ chẳng qua là để làm cái cớ cho sự hợp tác lợi ích của hai nhà Thẩm và Tổng mà thôi.

“Tôi. . . sẽ về.”

Thẩm Duệ cúp điện thoại rồi đứng lên mặc quần áo.

Lâm San nhìn gương mặt đã trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày của Thẩm Duệ, buồn bã nói: “Duệ, chuyện này khi nào mới có thể kết thúc vậy? Anh và cô ta. . . có thể ly hôn không? Anh và em khi nào mới có thể quang minh chính đại ở bên nhau?”

“Lâm San, em chỉ cần chờ thêm chút nữa thôi, nhanh thôi. . .”

Sắc mặt của Thẩm Duệ dần thay đổi: “. . . Rất nhanh rồi mọi chuyện sẽ kết thúc, những việc chúng ta làm nhanh thôi, sẽ có kết quả.”

“Anh luôn nói là muốn làm đại sự, cuối cùng là chuyện gì?”

Nụ cười của Thẩm Duệ trở nên quỷ dị, bên trong đó là sự điên cuồng muốn hủy diệt tất cả: “Anh muốn Thẩm gia phải trả giá! Anh muốn tất cả chúng đều chết hết! . . . Nhưng bây giờ kế hoạch của anh đã thay đổi rồi, số tiền mấy trăm triệu đó vô duyên vô cớ được đưa tới tay anh, trời cho không lấy, lòng cứ không yên, anh muốn có được số tiền đó! Mỗi đồng mỗi cắc đều là của anh! Trời đất mệnh mông, nếu như đã có được số tiền số tiền đó thì còn nơi nào không thể đi?”

Lâm San nhìn gương mặt bỗng chốc trở nên dữ tợn của Thẩm Duệ, trong lòng cảm thấy bất an mãnh liệt.

“Lâm San, em đồng ý giúp anh không?” Giọng nói của Thẩm Duệ như giọng của ma quỷ đang đưa người ta xuống địa ngục.

Lâm San cắn răng, cô hầu như không suy nghĩ gì đã gật đầu với Thẩm Duệ: “Nguyện ý! Anh muốn em làm gì cũng được, cho dù là giết người phóng hỏa thì em cũng không sợ.”

~~~~~

~Có một câu rất tục ngữ rất nổi tiếng:” Không thể ngã vào một vũng hổ hai lần.”

Ý là, rơi vào lần thứ nhất là do không cẩn thận, rơi vào lần thứ hai là do ngu.

Diệp Hoan không biết hẳn có phải là ngu hay không, bởi vì người rơi vào lần thứ nhất cũng không phải là hẳn.

Tổng Chương đang ngồi thở gấp ở miệng cống cũng lặng người.

Vừa rồi. . . hình như là mình đẩy anh ta vào?

“Này! Anh không sao chứ?” Tổng Chương hô to vào trong cống, lời thoại y như của Diệp Hoan.

“Không sao?” Diệp Hoan ở trong cống yếu ớt rên:“. . . Cậu thử nhảy xuống đây đi rồi biết!”

Tổng Chương chậm rãi nói: “Tôi mới nhảy xuống rồi, thật không sao, anh quên rồi hả?”

Diệp Hoan: “. . .”

Bốn phía tối đen, chỉ có miệng cống trên đầu là có một vệt ánh sáng của đèn đường chiếu xuống, chói mắt như tuyết trắng, như ánh sáng từ thiên đường dành cho những người đã mất, thánh khiết mà . . . hôi tanh!

Cái cống thoát nước chết tiệt này thối quá đi!

“Bạn thân ơi, có một câu thành ngữ hay lắm, là ‘Đầu đào báo lý’ . . .”

Tổng Chương đứng trên miệng cống nhướng mày:” Thì sao?”

Diệp Hoan sợ cậu nghe không hiểu nên tốt bụng giải thích:” Cái gọi là ‘Đầu đào báo lý’, ý nghĩa như chữ, vừa rồi tôi đã đưa cho cậu quả đào, cậu nếu như không xấu đến nỗi đầu bị chảy mủ, chân dài đạp lên cả phần giúp đỡ kia, thì ít nhất cậu cũng nên ném lại cho tôi quả mận chứ, thể hiện cái gọi là có qua có lại ấy mà. . .”

Tổng Chương cười như không cười: “Bây giờ là hơn nửa đêm đó, tôi đi đâu tìm mận cho anh chứ? Hơn nửa vừa rồi anh cũng có cho tôi trái đào nào đâu.”

Diệp Hoan thật muốn chửi ầm lên, thằng này chạy xe thể thao sang như vậy, sau lại là tên không học vấn không nghề nghiệp giống mình chứ? Cha mẹ nó dạy con thế nào không biết. . .

“Bạn thân ơi, ý nghĩa của ‘Đầu đào báo lý’ cũng không phải là theo nghĩa đen, cậu xem, vừa rồi tôi đã cứu cậu ra từ trong hiểm cảnh, tôi thì sao, tôi muốn học Lôi Phong làm chuyện tốt không cần báo đáp, thể nhưng ai bảo số tôi xui xẻo, giờ tôi cũng rơi xuống cống rồi, bây giờ lại là nửa đêm, bạn thân ơi, cậu có thể giúp tôi một chút được không? ”

Tổng Chương chậm rãi nói: “Thật ra, giúp anh cũng chẳng có gì, nhưng mà anh đừng có quên, chính anh là người hại tôi rơi vào cống trước, lúc này anh gặp chuyện không may vốn là báo ứng, dựa theo tính tôi bình thường, bây giờ không chọi đá vào trong cống là tốt lắm rồi. . .”

“Bạn thân, cái tính này của cậu thật sự hợp với tôi lắm đấy. . .!” Diệp Hoan nỉ non.

Tổng Chương bật cười: “Ừ, nửa đêm thế này mà gặp được tri kỷ đúng là duyên phận ha.”

“Người anh em, nếu đã là tri kỷ rồi, mình làm quen chút đi, tôi họ Diệp, Diệp Hoan, đang tham gia quân ngũ ở quân khu Bắc Kinh.”

Tổng Chương cười, sau đó biểu cảm lại thay đổi.

“Diệp Hoan. . . Cái tên này nghe sao quen tai quá nhỉ?”

Tổng Chương ngơ ngác suy nghĩ chốc lát sau đó hai mắt sáng rực, kinh ngạc nói: “Diệp Hoan? Anh . . . anh là Diệp Hoan kia hả?”

“Tuy nhiên tôi không biết cậu đang nói Diệp Hoan nào nhưng mà. . . tôi là Diệp Hoan.”

“Anh là người của Thẩm gia phải không?”

“Làm sao cậu biết?”

Tống Chương cười to nói: “Thật là nước trôi miếu Long Vương, không ngờ tôi với anh lại là người thân.”

Diệp Hoan có vẻ kinh hãi: “Người thân? Mẹ kiếp. . . Cậu là con riêng của Thẩm Đốc Lễ với vợ bé hả? Tôi nói mà, ông già đó lúc nào cũng ra vẻ quân tử, nhưng thật ra trong bụng toàn là chuyện xấu xa, . . .”

Tống Chương cười khở nói: “Anh đang nói gì thế? Tôi là người của Tống gia. . . Móa! Tống gia anh từng nghe qua chưa?”

“Tuy rằng chưa nghe qua nhưng nghe cậu nói hình như cũng mạnh lắm. . .”

“Tống gia và Thẩm gia là sui gia, chị gái tôi là Tống Giai đã gả cho anh họ anh Thẩm Duệ, bây giờ anh biết rõ chưa?”

Diệp Hoan lập tức hiểu rõ mọi chuyện: “Nói vậy, cậu là em vợ Thẩm Duệ rồi?”

“Không sai.”

“Tôi là anh em họ của Thẩm Duệ, cậu là em vợ Thẩm Duệ vậy cũng có nghĩa là cậu là em vợ tôi rồi. . .”
Diệp Hoan đứng trong cổng thì thào.

Tống Chương đen mặt: “Ê, quan hệ giữa người với nhau sao mà nói thế được?”

Sau một hồi im lặng, trong cổng truyền giọng nói dắc ý xấu xa của Diệp Hoan: “Ê, em vợ à, mau chóng cứu anh ra khỏi chỗ này, bằng không là anh họ anh một ngày sẽ đánh chị em ba lần đó. . .”

Tống Chương: “. . .”

. . .

Quá trình cứu Diệp Hoan cũng không được thuận lợi, không biết là do Tống Chương cố ý không cố sức, hay là do cậu ta là công tử nhà giàu quần là áo lụa không quen làm việc nặng nhọc, nói chung là. . . hơn nửa tiếng sau, Diệp Hoan vẫn còn ở trong cổng thoát nước chưa thể ra ngoài.

Diệp Hoan cảm thấy có chút choáng váng, mùi thối trong cổng thật sự rất khó chịu, hẳn thấy mình sắp bị mùi thối không thể diễn tả thành lời này làm cho ngất rồi.

“Em vợ, cậu ra không ra sức cứu tôi, coi chừng chị cậu bị đánh. . .”

Gương mặt trắng trẻo đẹp trai của Tống Chương đã đỏ đầy mồ hôi, cậu nghe thấy lời của Diệp Hoan liền tức giận nói: “Đừng có kêu tôi là em vợ! Còn kêu nữa tôi bỏ đi luôn cho anh biết!”

“Vậy thì cậu nhanh chóng kéo tôi lên đi chứ, có gì tôi mời cậu đi ăn khuya. . .”

Tống Chương oán giận đầy bụng lắm lắm: “Không biết mình gặp chuyện gì nữa, người ta hại mình đụng xe, hại mình rơi xuống cống, mình còn chưa kịp trả thù thì phải đi cứu người ta rồi. . . Đây là thói đời gì thế này?”

Tuy rằng miệng thì nói thế, tay vẫn dùng sức, sau đó. . .

Bụt~ một cái, cái dây lưng cứng của Diệp Hoan đã hoàn toàn bị kéo đứt. . .

Tống Chương ngơ ngác nhìn một nửa dây lưng trong tay mình, sau đó im lặng một hồi lâu.

Cọng cổ cứu mạng duy nhất đã đứt rồi.

“Người anh em, anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không? Để tôi giúp anh hoàn thành. . .” Tống Chương tới gần miệng cống, đau thương nói với Diệp Hoan.

“Có! Tôi muốn cậu xuống đây chơi với tôi. . .” Diệp Hoan ở trong cống lau nước mắt ghen ngào nói.

“Chuyện này không thực tế, đổi cái khác. . .”

“Vậy thì làm phiền cậu gọi cho 119 giúp tôi cái. . . Đồ khốn! Mất cậu có để làm gì thế?” Diệp Hoan tức giận nói.

“Móa, anh không nói tôi cũng quên. . .”

Diệp Hoan: “. . .”

Hắn rất hoài nghi thực ra là thằng nhóc này cố ý chỉnh mình, nếu không thì với chỉ số thông minh thấp như vậy thì tên này tuyệt đối không chạy được chiếc Lamborghini cao cấp như vậy. . .

. . .

. . .

Xe cứu hỏa đến, xe cứu thương cũng tới, ngay cả xe của đài truyền hình cũng tới, xem ra bây giờ dân giàu nước mạnh, sự quan tâm của người dân cũng đã chuyển từ bên Iraq tới mấy chuyện vặt vãnh, chẳng hạn như có tên nhóc nào không may rơi vào cống thoát nước, coi như cũng làm người dân thích thú.

Cảnh sát vũ trang mang Diệp Hoan cả người hôi thối đặt lên cán cứu thương, Diệp Hoan bị mùi thối trong cống làm cho đầu óc mơ hồ, hắn ôm lấy một bác sĩ ở bên cạnh, nói bậy nói bạ: “Biết Lôi Phong chết như thế nào không? Biết Lôi Phong chết như thế nào không? Ông ta tốt bụng giúp chiến hữu đỡ xe bị giá phơi đồ đập chết đó. . . Người tốt khó làm. . .! Tôi hôm nay nếu như không phải cứu tên công tử quần là áo lụa kia thì không phải là chuyện gì cũng không xảy ra?”

Tổng Chương đen mặt, oán hận cắn răng: “. . .”

Bác sĩ ngáy người vài giây, sau đó nghiêng đầu hỏi Tổng Chương: “Cậu là người nhà của anh ta à?”

“Miễn cưỡng coi như là vậy đi.”

Bác sĩ với gương mặt đầy nghiêm túc nói: “. . . Tôi đề nghị cậu đưa anh ta tới khoa tâm thần khám trước thì tốt hơn.”

Diệp Hoan chỉ là ở trong cống hơn hai tiếng mà thôi, nên đương nhiên không gặp chuyện gì, chẳng qua bây giờ bệnh viện đều rất đen, không quan tâm là bạn có chuyện gì hay không, chỉ cần bạn dám gọi 120 thì nhất định làm kiểm tra kỹ càng dù nó rất mắc.

Cái bệnh viện này quá đen rồi, chẳng qua là rớt vào cống thoát nước thôi, mà mấy người này lại đi xét nghiệm AIDS luôn, sau khi tốn hơn 2000 đồng, bác sĩ mới không cam lòng thừa nhận rằng sức khỏe Diệp Hoan rất tốt, chỉ số các chức năng của cơ thể đều bình thường, ngoại trừ việc bao quy đầu quá dài ra, thật sự không tìm được chỗ nào để bắt bẻ.

Tổng Chương đưa Diệp Hoan tới bệnh viện, sau khi trả tiền xong thì cũng muốn đi, tuy nói miễn cưỡng xem như người nhà nhưng dù sao hai người cũng không quá quen thuộc, hơn nữa tính cách của Diệp Hoan cũng không khiến cậu sinh ra cảm giác thân thiết

Trước khi đi, đầu óc Diệp Hoan lại tỉnh táo như có thần giúp, cứ nắm chặt tay áo Tổng Chương không cho cậu đi.

“Cậu không thể đi! Cậu đi rồi lỡ như kết quả kiểm tra của tôi không tốt ai bồi thường tiền thuốc cho tôi? Cậu đừng có mà muốn trốn tránh, là cậu đẩy mạnh tôi vào trong, cậu mà đi nghĩa là phạm tội bỏ trốn.”

Tổng Chương vội vàng an ủi nói: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, tôi sao có thể bỏ trốn chứ? Anh nghĩ thử xem, tình cảm giữa chúng ta thế này, anh còn có gì để lo lắng chứ?”

Diệp Hoan nghĩ ngợi, cuối cùng cũng buông Tổng Chương ra.

Tổng Chương tựa như gặp hỏa hoạn, thân hình biến thành một làn khói đen, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Diệp Hoan chép miệng, đột nhiên cảm giác có thứ không đúng.

“Tình cảm giữa chúng ta. . .”

Cùng rơi vào một cái hố thì có tình cảm gì? mất một cái hố tính toán cái gì giao tình? Vật hợp theo loài, người chia theo bầy?

Thằng nhóc này quả nhiên muốn chạy, mấy tên phú nhị đại quan nhị đại đúng là không có ai tốt.

— May là mình lớn lên như trộm cướp cũng không phải là uống công. . .

Diệp Hoan ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, dùng ảo thuật biến ra một ví tiền nam màu cọ. . .

Cách sống của em vợ cũng không tệ, ví tiền chẳng những có tiền mặt, chi phiếu mà còn có mang theo áo mưa, chỉ là hình trong Chứng minh nhân dân nhìn hơi xấu.

Hắn vừa kiểm tra xong ví tiền chuẩn bị đi khỏi bệnh viện thì đã thấy một chiếc Hummer quân dụng gào thét chạy vào bệnh viện, Hà Bình mặt quân trang với vẻ mặt đặng đặng sát khí xuất hiện trước mặt Diệp Hoan.

“Đội. . . Đội trưởng, sao anh lại tới đây?” Diệp Hoan sợ tái mặt.

Hắn còn chưa quên, bây giờ hắn đang là đào binh, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Hà Bình, xem ra chuyện này cũng không được thành công lắm.

Hà Bình nhếch miệng cười, sát ý đặng đặng: “Tối qua tôi rảnh rồi không có gì làm xem tin tức giải trí, ha ha, thật khéo nha, lại thấy được bản mặt của cậu. . .”

Diệp Hoan khó khăn nuốt nước miếng: “. . .”

“Lần trước nhảy lầu là tin tức xã hội, lần này lại là tin tức giải trí, xem ra cậu cũng đã đi được một quãng xa đó, . . . cậu đoán xem lần sau xem cậu lên được loại tin tức nào?”

“Đội trưởng, tôi nói thật, dùng tiềm lực hiện tại của tôi tôi cũng không chắc lần sau tôi sẽ lên loại tin gì . . .”

“Tôi đoán chắc là loại tin tức bất ngờ.”

“. . . bất ngờ?”

“Đúng, tiêu đề là ‘Tên họ Diệp nào đó ở quân khu nào đó vô cớ chết thảm đầu đường’ . . .” Nụ cười Hà Bình tựa như một có một cơn gió lạnh đang thổi qua.

“Đội trưởng, tôi biết sai rồi. . .” Diệp Hoan cảm giác mình còn thức thời hơn trang tuần kiệt.

“Có cần tôi mang kiểu tám người đến nâng cậu tới chiến trường diễn tập không?”

“. . . Rất phô trương, như thế không tốt, tôi tự mình đi, tự mình đi.”

221. Chương 222: Đàm Thoại Trước Trận Chiến

Dịch: Trọng Kim

Cứ như vậy, Diệp Hoan lại bị Hà Bình bức ra chiến trường thêm một lần nữa, cho dù hắn chẳng qua là đi diễn tập

Đại đội đặc chủng Lam Kiếm có hơn một ngàn binh sĩ. Thế nhưng cho đến tận bây giờ, chỉ một mình Diệp Hoan là người được hưởng thụ đãi ngộ chính tay đại đội trưởng uy hiếp đi chiến trường đấy.

Một tân binh mới nhập ngũ không đến ba tháng, các hạng mục huấn luyện nhiều lắm hắn tham gia chỉ có thể xem như là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, tính cách thì càng khó phải nói, hoang đường kỳ quặc, một người như vậy có tư cách gì để một người có cấp bậc đoàn trưởng như Hà Bình phải đích thân mời tới hỗ trợ chứ?

Dù Diệp Hoan còn có nhiều khuyết điểm, nhưng mà từ khi hấn nhập ngũ đến nay, vẫn có vài sự tích về hấn khiến cho người khác phải kính trọng vài phần.

Không nói đến chuyện hấn chỉ mang thể chất như một người thường, đơn giản chỉ nói đến việc hấn cần rằng kiên trì chịu đựng gian khổ các mục huấn luyện tàn khốc, hoặc là chuyện hấn vì muốn rời khỏi quân doanh mà làm ra việc kinh động đến cao tăng trong quân khu. Hấn còn tham dự hai lần làm nhiệm vụ, mà trong mỗi một nhiệm vụ, hấn đều có những biểu hiện kinh người khiến cho người khác phải lú lờ và hoàn toàn thay đổi cách nhìn về hấn.

Dù chỉ mới nhập ngũ được ba tháng nhưng danh vọng của tên hạ sĩ này đã như sấm bên tai đối với mọi người trong đại đội đặc chủng Lam Kiếm, hơn nữa cả tư lệnh quân khu Thẩm Đốc Trí cũng vô cùng chờ mong chứng kiến đứa cháu trai này sẽ bộc lộ bao nhiêu tài năng trên chiến trường.

Tổng hợp lại những điều trên, Hà Bình tất nhiên không muốn để Diệp Hoan làm đào binh, nên anh phải tự mình đến bệnh viện gặp Diệp Hoan, vạch trần chuyện hấn giả bệnh nằm viện và ngăn hấn viết một tờ đơn nghỉ bệnh.

Đương nhiên, được Hà Bình tự mình tới đón cũng không có nghĩa là thời gian này Diệp Hoan sẽ sống thoải mái trong quân doanh.

Chuyện thứ nhất mà Hà Bình làm sau khi trở lại quân doanh chính là kéo Diệp Hoan đến sân tập, rồi phóng tay đánh với hấn một trận. Quyền cước xuất ra từ đệ nhất Sát Thần quân khu đương nhiên không phải là quả ngọt dễ ăn gì, Diệp Hoan chỉ miễn cưỡng ngăn cản được mười mấy hiệp thì bị Hà Bình đánh cho no đòn, đánh đến lúc miệng hấn sùi bọt mép, chỉ kém chút nữa là phải đến bệnh viện cấp cứu.

Ngày hôm sau, hấn còn chưa kịp dưỡng thương cho tốt thì lại bị lôi đi tham gia cuộc diễn tập này.

Cảnh vệ đội cùng với lực quân và không quân chính quy thuộc hai đại quân khu Tây Nam phối hợp diễn tập đối kháng với nhau.

Đại đội Lam Kiếm được lệnh của quân khu Bắc Kinh cho toàn thể xuất động đi đến một giải bình nguyên ở hướng Tây Bắc, trong phạm vi quản hạt của mình, binh lính hai đại quân khu xây dựng 6 cái công sự dã chiến, có tổng cộng hơn 5 vạn người tham gia lần diễn tập này.

Mục đích diễn tập là tạo thành phối hợp ăn ý trong khi tác chiến giữa hai đại binh chủng lục và không quân, làm nổi bật sự tự chủ hóa cùng thực chiến hóa trong quá trình chiến đấu. Tổng hợp lại các luận chứng để xây dựng một kiểu mẫu cơ cấu cơ bản về việc phối hợp chỉ huy vận hành tác chiến khi tiến hành các chiến dịch cấp quân đoàn...

Lần diễn tập này mang tính chất công khai, có khoảng chừng 70 đại biểu quan sát viên các nước được mời tới hiện trường để quan khán, thanh thế rất lớn, nhất thời các quốc gia phong vân dũng động*, vệ tinh của các cường quốc quân sự Âu Mỹ đồng loạt nhắm ngay vị trí mảnh bình nguyên căn cứ rộng lớn phía Tây Bắc kia, vô số tin tức phân tích, đánh giá, dự báo đối với tình hình quân lực liên tục được gửi về cơ cấu quyền lực cao nhất của các quốc gia này.

* Đại ý của câu này là một vật nếu chuyển động thì vật khác cũng sẽ động theo. Ở trường hợp này là các nước Âu Mỹ đồng thời tiến hành do thám lần diễn tập này của TQ.

Cuộc diễn tập này mang tên là “Cương Mâu”.

Trên máy bay vận tải quân sự số 8, Diệp Hoan mặc một bộ quân phục cùng với khuôn mặt bị bôi lên các vệt xanh xanh vàng vàng, lúc này hấn chỉ biết đau khổ than thở.

Bọn chiến hữu ngồi thành hai hàng hai bên, khi nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Diệp Hoan, cả bọn đều nhao nhao cười lớn.

“Từ lúc đại đội Lam Kiếm chúng ta thành lập đến nay, người bị đánh đập thê thảm như vậy e rằng chỉ có cậu mà thôi đấy!”

Xạ lang vừa vỗ vai hấn vừa cười toe toét không ngừng.

Diệp Hoan tức giận xiết chặt nắm đấm: “Một ngày nào đó, khi mà thân thủ của tôi vượt qua tên họ Hà ấy, nhất định mỗi ngày tôi sẽ đánh anh ta mỗi ngày ba lần!”

“Cậu hãy giải thích tại sao lúc xuất phát, hình vẽ trên mặt của cậu lại là những quả bong bóng nhỏ rất là kỳ cục, nên nói thật, nếu không thì đội trưởng mà không đánh thì tôi cũng sẽ đánh cậu đó...”

Một chiến hữu cùng phòng khác cũng góp lời: “Sao tiểu tử này lại bị đánh vì điều đó vậy?”

Xạ Lang chỉ vào Diệp Hoan lúc này vẫn đang còn ủ rũ, cười nói: “5 giờ sáng xuất phát, trước lúc đó chúng ta đã vẽ xong vệt màu trên mặt rồi. Cũng không biết tiểu tử này phát thần kinh gì, một mực chê bai vệt màu xanh bôi trên mặt hắn nhìn rất khó coi, nên hắn bôi cả khuôn mặt chỉ một màu đen, mang một cái mặt đen thui mà đi vào toa-let. Kết quả là khi hắn đi vệ sinh, mọi người đều bị dọa cho tè hết ra quần. Cậu biết rồi đó, lúc ấy trời còn chưa sáng, tụi này chỉ nhìn thấy một bộ quần áo bay vào toa-let, mẹ nó chứ y như là thấy ma, một tay của đội trưởng chúng ta vẫn đang cầm Nhị đệ, còn tay kia đã chuẩn bị móc súng ra rồi...”

Mọi người cùng cười lên ha ha rồi nói: “Đây không phải là muốn bị đánh thì là gì?”

“Ai nói không phải, khuôn mặt của đội trưởng chúng ta cũng tái mét, hung hăng đánh hắn một trận. Hắn còn nói cái gì mà hắn muốn dùng bản mặt này để gửi lời chào nhân dân Châu Phi, hoặc là cảm tạ nhân dân Châu Phi để cho hắn một số tiền phi nghĩa! Về sau, đội trưởng ra lệnh cho hắn phải đổi lại, hắn vẫn không vui, nhưng không còn cách nào đành phải vẽ thêm một đốm sáng vàng trên trán, thế là mọi người khi vừa nhìn thấy hắn liền chấp tay, mở miệng chào ‘Bao đại nhân’...”

Diệp Hoan bĩu môi: “Các người chẳng hiểu gì về giá trị của màu đen...”

Bên trong máy bay vận tải bùng nổ trận cười ầm ĩ, không khí khẩn trương trước lúc chiến đấu thoáng cái bị quét sạch sẽ, mọi người trong khoang thuyền vui vẻ hòa thuận, giống như vui vẻ cùng nhau đi đạp xuân vậy.

...

Hơn một giờ sau, quân cơ đã đến sân bay quân dụng ở Tây Bắc, cách thời điểm chính thức diễn tập còn ba ngày, đại đội Lam Kiếm đi đầu, được lệnh nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ, sau đó tụ lại rồi tiến hành thăm dò chiến trường diễn tập, để cho binh sĩ đã chiến phía sau có thể tham khảo tác chiến.

Sau khi tập hợp, đội ngũ giải tán, sau đó dựng lều quân dụng lên ngay tại chỗ, khi đã phân công xong người phụ trách cảnh giới, mọi người lập tức thấy nhẹ nhõm, hoạt động tự do.

Trên chiến trường, những bộ đội đặc chủng này đều tự tay giết không ít địch nhân, cho nên đối với hành động diễn tập họ tất nhiên không để ở trong lòng. Điều này không phải là khinh địch, mà là bọn hắn đều hiểu rõ, chiến trường diễn tập so với chiến trường chính thức tuyệt đối là khác biệt một trời một vực, một loại là máu lửa chiến trường đầy máu tanh tàn khốc, còn một loại căn bản nhìn không giống chút gì với loại kia. Vì vậy, đối với làm diễn tập quân sự này, cả đám đều có cùng một loại tâm tình “Tặng kinh thương hải, nan vi thủy”*, có một cảm giác nhẹ nhõm.

* Thành ngữ TQ, đại ý nói: đã thấy biển rộng thì còn quan tâm gì đến hồ nước nhỏ nữa. Ở đây, trong câu nói trên ý nói không để tâm, thờ ơ

Diệp Hoan không có việc gì nên đi dạo một vòng quanh nơi trú quân, kết quả là khi hắn trở về, không ít chiến hữu nhìn hắn rồi liên tục ngáp mấy cái, sau đó bọn họ chui vào lều trại mà đi ngủ.

Diệp Hoan nghi hoặc khó hiểu, Xia Lang đang buồn ngủ nói cho hắn biết nguyên nhân, vốn mọi người tinh thần còn sáng láng đấy, nhưng khi nhìn thấy cái bản mặt đen như than kia thì cũng mệt rũ rời thôi.

...

Ban đêm ở nơi trú quân hoàn toàn yên tĩnh, bị muỗi rừng chích phá, Diệp Hoan lật qua lật lại không ngủ được nên hắn dứt khoát đứng dậy ra khỏi lều trại, đốt một điếu thuốc, ngửa đầu nhìn ngắm mảnh tình không mệnh mông trên đỉnh đầu.

Nhìn những tinh tú trên trời đến xuất thần, Diệp Hoan có một cảm giác đang trong giấc mơ.

Nếu mọi chuyện hết thấy đều chưa từng xảy ra, mình lúc này sẽ đang làm gì?

Có lẽ là đang nằm ngủ trên giường tại khu nhà cũ kia ở Ninh Hải, hoặc là đang cùng bọn Hầu Tử, Trương Tam ngồi ở trong quán Internet chơi CS, hay là lúc lúng túng thì mình có lẽ đang nằm trong bụi cỏ ven đường chờ người xui xẻo nào đó lái xe tông phải rồi chuẩn bị chui ra ăn vạ...

Khi đó hẳn cứ sống trong vòng tròn luẩn quẩn nhỏ ấy, như là chú ếch ngồi ở đáy giếng đang đơn độc ngẩng đầu nhìn lên một mảnh nhỏ bầu trời, những người thường xuyên hiện hữu trong sinh hoạt hằng ngày của hẳn cũng chỉ có Hầu Tử, Trương Tam và Nam Kiều Mộc mà thôi.

Diệp Hoan thậm chí nghĩ rằng, đời này chỉ cần ừ ừ cạc cạc trải qua mỗi một ngày như vậy là đủ, có huynh đệ, có người yêu. Dù cuộc sống có nghèo rớt mùng tơi nhưng lại rất vui vẻ, mãi mãi không cần có chí hướng to lớn, cũng không có dã tâm vươn tới trời cao, chính mình đi tìm một công việc đàng hoàng, lương một tháng một, hai ngàn đồng thì đã rất thỏa mãn rồi.

Một hai năm sau đó, hẳn và Nam Kiều Mộc như nước chảy thành sông mà kết hôn, sinh con, trải qua thời gian mặn ngọt đắng cay. Lúc rảnh rỗi thì lôi bọn Hầu Tử Trương Tam chạy đến thang cuốn tự động trong siêu thị ngồi soi gái, đoán xem cô ta mặc quần lót màu gì. Sau đó mang về mặt thỏa mãn về nhà, chờ Nam Kiều Mộc bưng lên đồ ăn thơm ngào ngạt, ba anh em uống một bình rượu xái, vừa nhậu vừa chém gió cho đến khi mọi người say xỉn, Nam Kiều Mộc với vẻ mặt bất đắc dĩ, dịu dàng dìu mình về giường ngủ...

Nhưng sự đời thật lắm bất ngờ không biết trước được, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bất tri bất giác mình đã mất đi nhiều thứ...

Trải qua càng nhiều chuyện, Diệp Hoan lại càng phát hiện rằng, muốn chống lại vận mệnh là sự tình khó khăn đến bậc nào, tựa như Don Quixote dùng sức vùng vẫy trường mâu để chiến đấu với cối xay gió vậy, thật sự vừa buồn cười, vừa có cảm giác bị tráng đơn độc chỉ có bản thân mới hiểu được khả năng của mình đến đâu.

Diệp Hoan luôn cố gắng đem vận mệnh của mình nắm trong lòng bàn tay, do chính mình làm chủ, nhưng mà kết quả thu được là thứ nên có đã đạt được, thứ phải mất cũng đã mất đi rồi. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, khi quay đầu nhìn lại, mình có thực sự khống chế vận mệnh trong bàn tay của mình hay không?

Ngay cả người con gái mình yêu nhất cũng đã mất đi, nói gì đến khống chế vận mệnh?

Diệp Hoan cười khổ, hít thật sâu một hơi thuốc, nhìn sương mù lượn lờ bị gió thổi tán đi, một cảm giác mờ mịt chạy lên não.

Đột nhiên trước người hẳn xuất hiện một bóng dáng cao lớn, Diệp Hoan lập tức cả kinh, không chút do dự đứng bật dậy, cũng không quay đầu lại, vùng chân quét ngang về sau lưng, thân thể theo đà xoay, vịn eo xuất ra trọng quyền đánh tới.

Mấy tháng huấn luyện giúp cho thân thủ Diệp Hoan vô cùng nhanh nhẹn, phản ứng cũng rất nhanh, chỉ tiếc phản ứng của cái bóng dáng kia còn nhanh hơn hẳn. Cùng lúc khi Diệp Hoan xuất thủ, cái bóng dáng kia cũng bắt đầu chuyển động theo, chân nhắc tay đỡ dễ dàng chặn lại sát chiêu của Diệp Hoan, tiếp theo hai tay y chỉ dịch chuyển một chút thì thật thần kỳ hai tay Diệp Hoan bị chế trụ ngay.

“Toẹt!” Không chịu thua thiệt, Diệp Hoan nhanh trí nhổ vào mặt của cái bóng dáng kia một bãi nước miếng, tiếp đó hẳn liền há miệng chuẩn bị kêu lớn.

Miệng mới hơi hơi mở thì ngay lập tức bị một mảnh vải thối chặn lại, giọng nói lãnh khốc của Hà Bình kèm theo sự vui vẻ vang lên:

“Được rồi, nửa đêm nửa hôm mà ồn ào, không ngại chính mình chưa đủ mất mặt à?”

Diệp Hoan mở to hai mắt, biểu lộ kinh ngạc rồi lại như trút được gánh nặng đồng thời kêu: “Ô ô ô ô....”

Hà Bình buông Diệp Hoan ra, giật xuống miếng vải thối chặn miệng hẳn rồi nói: “Cậu mới vừa nói cái gì?”

“Tôi nói tôi thao con em anh, hóa ra đây là cái mùi trên thân thể anh”

Hà Bình cúi đầu, nhìn mảnh vải trên tay mình rồi ngẩng người, rõ ràng anh đang do dự có nên tiếp tục nhét nó vào miệng Diệp Hoan hay không.

”Đội trưởng, nửa đêm nửa hôm anh chạy đến đây làm gì vậy?

Hà Bình hung hăng vỗ lên ót Diệp Hoan một cái, nói: ”Tôi đang tuần tra doanh trại một lần, kết quả chứng kiến một bộ quần áo từ trong doanh trại bay ra bên ngoài, còn bốc khói nữa, thiếu chút nữa đã hù chết tôi rồi, tại sao cậu vẫn bôi khuôn mặt thành một màu đen như vậy hả?

“Tôi chỉ là muốn để người ta thấy tôi cũng là một người sâu sắc, thâm trầm chứ không phải chỉ có vẻ tuấn tú bên ngoài, cho nên...”

Hà Bình ngồi xuống bên cạnh Diệp Hoan, cười nói: “Lại tự biên tự diễn rồi, có thuốc lá không? Cho một điếu?”

Hai người đồng thời châm lửa, khói bốc lên nghi ngút, ngồi ở bên ngoài doanh trại, ngơ ngác nhìn bầu trời đêm mênh mông đến xuất thần.

”Đội trưởng, ai cũng nói ‘Đương binh cật lương’*, vậy mục đích ban đầu của anh khi nhập ngũ là vì muốn kiếm cơm sao? Hay chỉ xem nó như một dạng công việc?

*Đương binh cật lương: Đi lính kiếm cơm ăn, ý nói lương bổng trong quân đội ổn định. Người ko kiếm được việc gì nuôi sống bản thân thì đi lính.

Hà Bình cười nhạo: “Đương binh cật lương’? Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi, bây giờ là thời kỳ hòa bình, người có tay có chân thì không lo ăn lo mặc, trợ cấp của bộ đội thời bình ít ỏi, việc gì phải đi lính cho người nhà đều chết đói hết à. Coi như là cậu có cấp bậc đại đội trưởng, trợ cấp cao một chút, nhưng cũng không đáng vì phần trợ cấp này mà dùng tính mạng để đánh đổi. Trong xã hội ngày nay có đủ mọi ngành nghề, với một công việc không thể nuôi sống gia đình mình thì cậu có cần phải liều mạng mà giữ miếng ăn như vậy không?”

“Vậy anh nhập ngũ là vì điều gì vậy?”

Hà Bình lại rít một hơi thuốc, ánh mắt trở nên thâm trầm, chậm rãi nói:

“Trong cả cuộc đời, con người dù sao cũng phải có một lý tưởng, có một tín niệm. Lý tưởng của một người đôi khi rất nhỏ bé như là vừa đủ ăn đủ uống, cũng có người mang lý tưởng rộng lớn, đặt lời thề sẽ trở thành người đứng trên đỉnh kim tự tháp...”

“... Còn chúng ta là những người lính, lý tưởng của chúng ta không nhỏ cũng không lớn, bảo vệ hòa bình thế giới là việc làm vô nghĩa, chúng ta chỉ vền vẹn hy vọng chiến tranh có thể cách xa quốc gia và người dân của chúng ta càng xa càng tốt. Dân chúng sinh ra ở thời kỳ hòa bình sẽ không biết chiến tranh là chuyện đáng sợ cỡ nào! Khi nhắc tới lịch sử, họ cảm thấy thống hận, nhao nhao kêu gào hôm nay diệt Nhật, ngày mai giết Mĩ, kì thực loại luận điệu như thế là điển hình của sự mù quáng tự đại, thật là nực cười...!”

“... Không thể phủ nhận rằng, trăm năm trước dù dân tộc chúng ta có mấy ngàn năm văn hóa thì cũng đã bị thế giới bỏ xa tận đằng sau. Thời đại hôm nay đúng là lúc quốc gia phấn khởi tiến lên thành cường quốc. Khoa học kỹ thuật, kinh tế, dân sinh, quốc lực, những thứ này những người lính như chúng ta không hiểu, nhưng dù không hiểu, quân nhân chúng ta cũng phải toàn lực bảo vệ nó...”

“... Nếu có người hỏi mục đích đi lính của tôi, tôi sẽ trả lời rằng: ban đầu chỉ là vì rèn luyện chính mình, sau khi trải qua vô số lần chiến đấu tàn khốc, đồng đội kẻ trước người sau ngã xuống, tôi chợt phát hiện, hóa ra tín niệm của mình không chỉ là rèn luyện bản thân nữa rồi, mà là giúp bọn chiến hữu đã dùng tính mạng cùng máu tươi hoàn thành sứ mạng và nhiệm vụ chưa hoàn thành, quân nhân chúng ta khi còn sống phải tiếp tục bảo vệ nó, hoàn thành nó!”

Hà Bình cười nhạo một tiếng tiếp tục nói: “Cái tín niệm này cũng không tính là thứ vĩ đại gì, chẳng qua đây là việc cần phải làm để trả lại cho những chiến hữu đã mất, bằng cách chăm sóc cho thế hệ tương lai của họ mà thôi. Tương lai nếu có một ngày tôi chết trên chiến trường, khi xuống tuổi vàng gặp các chiến hữu, tôi có thể không hề xấu hổ nói cho họ biết rằng: ‘Chuyện mà các anh em dùng tính mạng để đổi lấy, tôi vẫn luôn luôn dùng chính mạng mình để đảm bảo, đến chết mới thôi’ ”

Hiếm khi Diệp Hoan lẳng lặng nghe Hà Bình nói một tràng dài mà không chen lời câu nào. Lúc này, đáy lòng hắn đang “kinh đào cự lãng*.”

* Sóng to gió lớn

Cảm giác mê mang từng vây khốn Diệp Hoan, khiến hắn cảm thấy mất đi phương hướng vào tương lai, giờ phút này linh hồn hắn có cảm giác như thể được tẩy rửa, như là ánh sáng chiếu soi đêm tối giúp hắn thông suốt hết mọi thứ còn vướng mắc.

Tín niệm (niềm tin).

Hóa ra là tín niệm!

Hắn nhận người thân, có sự nghiệp, tiền cũng không thiếu, đột nhiên mọi thứ cần cho sinh hoạt thường ngày của hắn dường như cái gì cũng có hết rồi, duy chỉ có tín niệm trước kia thì đã dần dần mất đi, dù cái loại tín niệm này chẳng qua là ăn no uống đủ qua ngày, nhưng hôm nay nó đã không còn tồn tại nữa.

Hóa ra hai từ ‘tín niệm’ này đối với một người không có mục đích theo đuổi như hắn mà nói lại trọng yếu như thế.

Tín niệm của Diệp Hoan là điều gì?

Giờ phút này, một người sống không mục đích như hắn từ trong lời nói vĩ đại của Hà Bình tìm ra được phương hướng cho tương lai.

”Đội trưởng, anh cảm thấy hiện tại tôi có tính là một binh sĩ hợp cách không?”

“Không!” Hà Bình quả quyết nói.

“Cái lò luyện binh sĩ này không có đem tôi luyện thành tinh thép sao? Ít nhất cũng không phải là một khối sắt vụn chứ?” Diệp Hoan đành phải lấy lui làm tiến.

“So với sắt vụn thì cứng rắn hơn một chút.” Câu trả lời của Hà Bình rất thực tế.

Diệp Hoan rít vào một hơi thuốc, lúc nhìn lên bầu trời, trên mặt hắn lại lộ ra một nụ cười.

“Đội trưởng, tôi nghĩ rằng đã đến lúc tôi nên rời khỏi quân ngũ rồi”

Ngón tay của Hà Bình đang cầm điếu thuốc hơi khựng lại, trên mặt anh lộ ra thần sắc kinh ngạc, anh quay đầu lại nhìn hắn nhưng không nói gì, chỉ cô đơn rít một hơi thuốc dài.

”Đối với tôi mỗi một bến đỗ trong cuộc đời chỉ là một quá trình, hay là một cái nhà trọ để tạm dừng chân mà thôi, quân doanh cũng thế, khi tôi cảm giác mình đã quen thuộc với cảnh quan nơi này, tôi sẽ lên đường đi đến trạm tiếp theo, mỗi một nhà trọ đã cho tôi nhiều kinh nghiệm sống thật tuyệt vời, đồng thời cũng dạy cho tôi rất nhiều đạo lý nhân sinh, để cho bước tiến tiếp theo của tôi càng thêm êm đềm.

Diệp Hoan nhìn chăm chú thật sâu vào Hà Bình rồi nói: “Đội trưởng, cảm ơn anh!”

Hà Bình cười nhạt một tiếng, hỏi lại: ”Vì sao cảm ơn tôi? Cảm ơn vì tôi thường xuyên đánh cậu sao?”

”Cảm ơn anh cùng các chiến hữu đã dạy cho tôi rất nhiều ý nghĩa cuộc sống, đối với tôi nếu xem quân doanh như một nhà trọ nghỉ chân, tất cả những kinh nghiệm có được khi ở trong đó sẽ là tài sản quý giá nhất đời tôi. Nó giúp cho tôi hiểu được cái gì là trách nhiệm, cái gì là tín niệm (sự tin tưởng nhau).

“Thật sự có ý định rời khỏi quân doanh rồi à?” Hà Bình nhìn Diệp Hoan bằng ánh mắt rất phức tạp, có thoải mái, cũng có không muốn.

Tên tân binh đã từng làm mình rất đau đầu, hận không thể một cước đem hắn đạp bay đi thật xa, thế nhưng bây giờ nghe hắn nói phải rời đi, trong nội tâm Hà Bình bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ không muốn hắn làm như vậy.

Diệp Hoan không phải một người lính hợp cách, hắn căn bản không để vào mắt cái gọi là kỷ luật quân đội, cho nên những hành động của hắn rất là lập dị và kỳ cục không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà trong những ngày này Hà Bình cũng thấy tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của Diệp Hoan.

Không hợp làm lính nhưng lại là một người đàn ông đích thực có tình có nghĩa.

Hà Bình thoải mái cười cười, một người thanh niên giống như cơn đồ lưu manh mới vào quân doanh trước kia, hôm nay hẳn đã trở nên kiên nghị, biết cách làm một người đàn ông đích thực, như vậy là đã đủ rồi, mục đích mục đích hẳn tiến vào quân doanh không phải là vì cái này sao? Hôm nay xem ra, hẳn đã đạt được.

Diệp Hoan cười vui nói: “Lần quân sự diễn tập này, sẽ là trận chiến cuối cùng của tôi trong quân doanh sao, ai dà, cuộc chiến chào cảm ơn, nhất định thiên hạ đều nghe tiếng. . .”

“Chào cảm ơn?” Hà Bình cười nhạt một tiếng, ý vị thâm trường nói: “. . . Diệp Hoan, cậu quá coi thường ma lực của quân doanh rồi, cậu cho rằng ly khai quân doanh nghĩa là cậu không còn là quân nhân nữa sao? Chỉ cần đã từng đi lính, lạc ấn quân nhân cả đời đều khắc ở trên người của cậu và trong lòng của cậu, nói lời chào cảm ơn hãy còn sớm lắm, chỉ có thời điểm lúc cậu đã tám mươi tuổi, nằm trên giường vĩnh viễn nhắm mắt lại, thân phận đã từng là quân nhân của cậu mới chính thức tuyên cáo nói lời chào cảm ơn.”

Diệp Hoan ngẩn ngơ: “Đội trưởng, dường như tôi cảm thấy bị anh làm cho phải cúi đầu rồi...”

Hà Bình cười cười hặc hặc, nói: “Tiến vào quân doanh sao có thể không cúi đầu? Cố gắng đánh trận này cho tốt đi, đừng để cho tôi thất vọng, cũng đừng để cho thủ trưởng đã đưa cậu vào đây phải thất vọng, đại đội Lam Kiếm chúng ta đang đợi biểu hiện của cậu đó!”

222. Chương 223: Diễn Tập (thượng)

Sự kiện diễn tập quân sự này kỳ thực giống như là một cuộc chơi do các vị lãnh đạo cao tầng quốc gia lập ra cho quân nhân vậy. Cuộc chơi này vận dụng tất cả lực lượng và trang bị khoa học kỹ thuật quốc phòng, mô phỏng sự tàn khốc của chiến tranh chân thật, sau đó thì để cho những quân nhân sẽ từ cuộc chơi này mà học cách đối mặt với tình huống thật sự khi chiến đấu.

Đây là lý giải của Diệp Hoan đối với diễn tập quân sự, sau khi đã trải qua mưa bom bão đạn nên hẳn rất xem nhẹ lần diễn tập quân sự này.

Ngày hôm sau, tổng cộng sáu sư đoàn dã chiến của hai đại quân khu, toàn bộ hơn năm vạn người theo mệnh lệnh bộ chỉ huy đứng giờ di chuyển đến khu vực chỉ định rồi chờ lệnh. Theo một tiếng hiệu lệnh từ tư lệnh tổng chỉ huy Thẩm Độc Trí, cuộc tập trận chung có tên gọi “Cương Mâu” do lục quân và không quân phối hợp chính thức bắt đầu, dưới sự chỉ đạo của bộ tư lệnh các mệnh lệnh nhanh chóng được truyền đi, hơn năm vạn quân nhân đứng trên mảnh bình nguyên rộng lớn căn cứ ở Tây Bắc này bắt đầu chính thức diễn tập.

Đại đội đặc chủng Lam kiếm nhận được mệnh lệnh làm trinh sát và chọc xuyên vào trong lòng địch, mục đích của kế hoạch là xác định vị trí bộ chỉ huy của đối phương hoặc tiến hành tập kích đối với phương tiện thông tin điện tử của địch.

Đại đội được chia ra thành nhiều đội nhỏ hơn, mỗi đội phân thành sáu tiểu đội với mười hai người mỗi tiểu đội, dùng tiểu đội làm đơn vị chọc xuyên vào trung tâm quân sự của địch.

Diệp Hoan cùng với đám người Xạ Lang, Hồng Lang thêm một lần nữa bị phân vào cùng một tiểu đội.

Bọn hắn là chiến hữu từng kề vai sát cánh chiến đấu hăng hái, đẫm máu trên chiến trường rừng rậm nên sớm đã có sự phối hợp tương đối ăn ý. Sau khi phân phối xong nhiệm vụ, bọn hắn lập tức cười toe toét rồi cầm súng xuất phát.

Trong doanh địa, khi Hà Bình nhìn bóng lưng Diệp Hoan, anh không khỏi cười khổ mấy lần.

“Để ra khỏi quân doanh mà đốt bờ mông đồng đội, vì cứu con tin nên cho bọn cướp ngủi tắt thở, lúc tiêu diệt bọn buôn ma túy nơi rừng rậm thì trần truồng đoạt xe bọc thép... Lần diễn tập này không biết hẳn lại sẽ khuấy đảo trời đất thế nào nữa đây!”

Hà Bình cười nhẹ, trong mắt đã có một nét thần thái khác thường.

Kỳ thực... Anh đúng là có chút ít chờ mong đấy.

Tiểu đội Diệp Hoan nhận được nhiệm vụ là chọc xuyên vào khu vực nơi mà một sư đoàn bọc thép của địch hoạt động để tiến hành trinh sát.

Nhiệm vụ thu thập tình báo này cũng không dễ dàng gì, việc trinh sát trước mắt địch rất dễ bại lộ, một khi bị phát hiện, nếu như trúng đạn giầy của binh sĩ bên địch, thế thì trọng tài sẽ tuyên bố bọn hăn tử vong, trực tiếp rời khỏi chiến trường diễn tập này.

Thế nhưng Diệp Hoan lại nở nụ cười nhẹ nhàng.

“So với trận chiến ở rừng rậm Tây Nam, lần diễn tập quân sự đơn độc này chẳng phải là dễ như ăn kẹo rồi sao?” Lời nói của Diệp hoan lộ ra khí phách của kiêu binh hãn tướng*

* Một người lính kiêu ngạo, coi thường và đánh giá thấp địch nhân

Xạ Lang cười hắc hắc hai tiếng, lần này anh ta được bổ nhiệm làm tiểu đội trưởng, cũng là lần đầu tiên nhận trách nhiệm lãnh đạo một tiểu đội.

“Dễ như ăn kẹo? Diệp Hoan, tốt nhất cậu nên bỏ cái ý nghĩ này đi, nếu không một khi bị lộ sẽ bị kẻ địch tiêu diệt ngay, cậu ném đi mặt mũi của mình thì cũng không có gì, nhưng làm đội trưởng chúng ta mất hết mặt mũi, lúc đó anh ấy có thể sẽ lấy lại toàn bộ từ trên người của cậu đó à!”

“Cậu có ý gì?”

Xạ Lang chậm rãi nói:

“Chúng ta mặc dù là bộ đội đặc chủng nhưng cậu đừng quên, quân khu Tây Nam cũng có bộ đội đặc chủng, hơn nữa tổ chức từng binh sĩ đều không kém hơn chúng ta. Lúc ở rừng rậm tiêu diệt bọn buôn ma túy, hai đại đội đều có thương vong, xét thực lực tổng thể mà nói có thể xem như là ngang tay. Hiện giờ, địch nhân chủ yếu nhất của chúng ta chính là bộ đội đặc chủng của đối phương. Diệp Hoan à, trong ba lần nhiệm vụ mà cậu tham gia, lần này đây địch nhân là cường đại nhất đấy.”

“Cường đại nhất? Chẳng lẽ đối phương có siêu nhân hoang dã Altman* à?”

* Một nhân vật nổi tiếng trong phim Nhật

Xạ Lang trịnh trọng nói: “Cậu đừng xem nó là một cuộc diễn tập, mà hãy coi đây là cuộc đọ sức giữa hai bên, nên từ góc độ này để cân nhắc. Vậy bây giờ, cậu có còn xem nhẹ đối phương nữa không?”

Diệp Hoan lập tức nghiêm túc ngẫm lại.

Đúng vậy, nếu xem đây không phải là một cuộc diễn tập thì sao?

Mặc dù là một cuộc chơi cấp quốc gia, nhưng bất luận trò chơi gì cũng đều có quy tắc, có thắng thua nha. Bản thân một người không coi trọng việc diễn tập, là do đã biết rõ cuộc chơi này không tàn khốc, không có tử vong, vì “diệt không sợ súng”, cho nên trong lòng mình lập tức coi thường nó. Nếu như cứ một mực giữ tâm tính như vậy để tham chiến, chỉ sợ kết quả là mới vừa ra trận thì lập tức trở thành pháo hôi và tuyên bố tử vong. Nếu đã tham gia cuộc chơi, mà lại không chơi đến cuối cùng, vậy trò chơi còn có ý nghĩa gì chứ? Không bằng dứt khoát báo lên trên rồi rút lui cho rồi !”

“Tôi đã rõ ràng rồi, Xia Lang, mặc dù chỉ là một cuộc chơi, nhưng tôi sẽ chơi hết sức!” Diệp Hoan trịnh trọng nói.

Xạ Lang vẫn còn chút lo lắng: “Cậu nhất định phải nghiêm túc, bằng không cậu bị giết chết quá nhanh thì sẽ làm mất mặt cả đại đội Lam Kiếm đấy! Đội trưởng bình thường hay nói giỡn nhưng thời khắc mấu chốt mà dám cho anh ấy như xe lên dốc bị tuột xích*, anh ấy nhất định sẽ treo ngược cậu lên đánh đòn đấy!”

* Một ngạn ngữ ở vùng Đông Bắc TQ, đại ý nói là: đến thời điểm quan trọng cần gấp thì lại gặp sự cố, hoặc là lúc cần làm một việc quan trọng thì lại bỏ ngang không làm nữa.

“Khẩu vị của tên họ Hà thật nặng... Vâng! Tôi cam đoan nghiêm túc, nghiêm túc đến mức ngay cả chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi đấy!”

Sự thật đã chứng minh, đàn ông phát thề với phụ nữ không nhất định sẽ giữ lời, mà lời cam đoan giữa đàn ông với đàn ông cũng có thể bị phá bỏ đấy.

Tiểu đội Diệp Hoan vừa tiếp cận khu vực địch chiếm đóng, còn chưa tới nơi đóng quân của sư đoàn bọc thép, Diệp Hoan không cẩn thận bị bại lộ, dẫn đến toàn tiểu đội đều bị trạm gác ngầm của quân địch phát hiện, kết quả là... Chỉ thấy khắp núi đồi binh sĩ phe địch giơ súng, đuổi theo như chó chó đuổi gà. Vì bị đuổi chạy khắp núi, mười hai người tức thì ôm đầu chặt vật chạy thực mạng, hết như mười hai con chuột đơn độc chạy qua đường cái vậy.

Chạy đến một nơi không người trong một sơn cốc nào đó, tạm thời bỏ rơi truy binh, mười hai người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức nằm liệt xuống đất, hoặc ngồi hoặc nằm sấp mà thở hổn hển.

“Đám khốn kiếp quân khu Tây nam kia có giảng đạo lý hay không vậy? Lão tử mượn cái chai xì-dầu cũng không được à? Như vậy cũng không được sao?” Diệp Hoan không để ý đến hình tượng của mình vừa nằm rạp trên đất vừa bị phẫn nộ to.

“Mẹ kiếp, cậu còn không biết xấu hổ mắng người ta, mười mấy người chúng tôi thiếu chút nữa đã bị cậu hại chết!” Xạ Lang vừa thở hổn hển vừa tức giận mắng:

“Đây là ‘Nghiêm túc’ mà cậu cam đoan với lão tử đấy à? Diệp Hoan, Diệp đại thiếu gia! Lão tử van xin ngài, nhờ cậu ngài nghiêm túc một chút có được hay không? Đừng có lại làm cho mọi người như thiêu thân lao đầu vào lửa, chúng ta đang tham gia trò chơi chứ không phải thi xem tim ai đập nhanh hơn, được hay là không được ngài nói một câu đi?”

Khuôn mặt Diệp Hoan ngưng trệ, tự biết mình đuối lý, tiếp theo ác thanh ác khí nói: “Sau này lão tử nhất định sẽ nghiêm túc từng phút từng giây!”

Hồng Lang ở bên cạnh cũng trợn trắng hai mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói với Xạ Lang: “Đồng chí đội trưởng, anh dấu sao cũng là tiểu đội trưởng tạm thời, đừng trách huynh đệ tôi khiến cho anh nhục chí, trước lúc xuất phát từ nơi trú quân, lão tử từng bói một quẻ, biểu hiện trên quẻ tượng cho thấy điềm không lành nha.”

Xạ Lang cả giận nói: “Đến lúc nào rồi, con mẹ nó, cậu vẫn còn giả thần giả quỷ hả! Mà cậu biết xem bói lúc nào thế? Trên quẻ tượng nói cái gì?”

Hồng Lang nghiêm túc nói: “Vào thời cổ đại trước khi đại quân xuất chiến, họ không phải cũng chú ý đến việc khắc phù sao? Tôi đây là kế thừa truyền thống quang vinh của tổ tông ta... Tôi bói được một quẻ, trên quẻ tượng rất phức tạp, tôi nghiên cứu thật lâu mới cho ra một kết luận, tên quẻ này là ‘thiên địa bỉ*’, trên quẻ tượng viết: ‘Không thích hợp làm việc, xuất hành cũng bất lợi, có đi không về, đây là quẻ đại hung nha!’”

* Đây là quẻ thứ mười hai trong 64 quẻ Kinh Dịch, mời quý độc giả xem thêm trên Google thần thánh nhá

Diệp Hoan hiếu kỳ nói: “Mặc dù tôi nghe không hiểu, nhưng lại có cảm giác thực có lý... Anh dùng cái gì để bói thế?”

“Một đồng tiền tiền xu, mặt chính diện là thắng, mặt phản diện là thua, tôi đổ ra mặt phản diện...”

Mọi người đều lau mồ hôi: “. . .”

Xạ Lang bị ai ngửa đầu nhìn lên trời, thì thào tự nói: “Lần đầu tiên mình làm đội trưởng, đã gặp phải tình huống đủ ‘màu sắc’ như thế này, trận chiến này không có cửa đánh thắng sao!”

Diệp Hoan cũng ủ rũ nói: “Tôi thật sự là càng ngày càng mê mang rồi, chẳng lẽ mỗi một người trong tiểu đội đều từng làm qua thần côn* (thầy bói, bà đồng) ? Đây là tiêu chuẩn mới để tuyển quân nhân của quân đội sao?”

Hồng Lang cười nói: “Sao được chứ, cậu cho rằng những tiểu đội khác đều có đái ngộ tốt như vậy à? Chúc vị chính của tôi là một tay đột kích, phó chức mới là xem bói, cái này thuộc về mua một tặng một, vượt qua giá trị bình thường đấy.”

Trải qua một lần đánh rần động cỏ, sau này mọi người hành động đều cẩn thận hơn nhiều, vì không muốn kinh động binh sĩ tuần tra cùng các trạm gác ngầm, tiểu đội cơ bản đều là hành quân ban đêm, tốc độ tuy chậm, nhưng loại phương thức này lại tương đối bảo đảm an toàn nhất.

Sau hai đêm hành quân gấp gáp, tiểu đội thần kỳ xuyên qua trùng trùng điệp điệp khu vực địch chiếm đóng, đi đến nơi để thực hiện mục đích trong nhiệm vụ được giao, nơi đây là vùng bên ngoài khu vực hoạt động của một sư đoàn bọc thép.

Trong đám cỏ rậm rạp cao cỡ nửa người, các đội viên đều nằm rạp xuống đất, ánh mắt nhìn chăm chú về phía những chiếc xe tăng cùng xe bọc thép đang phun khói đen ở phía trước.

Diệp Hoan nhìn đến xe tăng cùng xe bọc thép đi đi lại lại, lúc này hấn hưng phấn nói: “Khi chứng kiến những cục sắt này, tôi không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác thật thân thiết...”

Xạ Lang bĩu môi nói: “Mẹ nó, cậu nhớ kỹ cho tôi, chuyện này với việc trộm xe bọc thép ở rừng rậm không chút nào liên quan đâu đấy! Tôi có thể nói cho cậu biết, nơi đây không thể so với cái xe ở rừng rậm kia, xe tăng và xe bọc thép ở đây cũng không dễ dàng trộm được, bọn họ đề phòng sâm nghiêm hơn bọn buôn ma túy nhiều, đừng nói là trộm, chúng ta vừa thoáng tiếp cận khu vực ngoại vi thì sẽ bị trạm gác ngầm phát hiện ngay...”

Hồng Lang gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, hơn nữa, coi như cậu trộm được một cỗ xe tăng thì cũng có hữu dụng gì? Dù cho cậu có giỏi đến mấy thì làm sao đấu với hàng trăm hàng ngàn chiếc tăng khác sao? Mỗi người thả một bãi nước tiểu liền. . . Được rồi, mỗi người một bãi nước tiểu chắc cũng không đim chết được cậu, nhưng cũng tưới chết được cậu phải không? Không nên xem thường nước tiểu quân nhân nha..”

Mọi người thi nhau gật đầu: “Đúng đấy, đồng chí tiểu Diệp quá lỗ mãng, thanh niên trẻ huyết khí phương cương, làm việc luôn xúc động mà!”

Diệp Hoan càng nghe thì mặt hấn càng đen lại: “Đều mẹ nó câm miệng hết đi! Dì ba* dạy con chồng như thế nào, lão tử sẽ dùng để dạy các người như vậy!”

* Ý nói đi ghê dạy con chồng

Xạ Lang nghiêm trang nói: “Cậu cũng đừng hiểu lầm, đây tuyệt đối không phải dì ba dạy con chồng, nói thực ra, chúng ta nếu có con trai như cậu vậy, nó chưa sinh ra liền bóp chết cho rồi, tuyệt đối sẽ không lại để cho hấn sống đến bây giờ. . .”

Diệp Hoan mặt càng tái thêm rồi nói: “Lão tử thật muốn móc súng giết sạch các người, sau đó làm phản rồi đến quân khu Tây Nam đầu hàng, mấy người các anh sẽ là trở thành quân công của lão tử rồi”

.....

Tuy rằng đã sắp đạt được mục đích của lần nhiệm vụ này, nhưng lúc này mọi người lại phải nằm trong bụi cỏ không thể động đây, càng tiếp cận sâu hơn, nơi đây càng đề phòng sâm nghiêm, vùng phụ cận có địa hình rộng rãi, ngoại trừ cỏ dại cũng không có chướng ngại nào khác yếm hộ, cỏ dại có thể ẩn núp để tránh các trạm gác ngầm, nhưng chỉ cần hơi nhúc nhích liền có khả năng bị địch quân phát hiện, mà dẫn đến toàn quân bị diệt.

Nằm trên mặt cỏ hơn ba giờ, Diệp Hoan là người đầu tiên không chịu nổi.

Hấn vốn chính là một người không kiên nhẫn, có thể nằm sấp trong bụi cỏ hơn ba giờ mà không nói không động, đây dĩ nhiên là cực hạn kiên nhẫn của hấn.

Thè lưỡi ra liếm đôi môi khô khốc, thanh âm khàn khàn của Diệp Hoan vang lên: “Nghe tôi nói này các anh em, chúng ta trăm cay nghìn đắng chạy đến nơi này, cũng không phải chỉ nằm trong bụi cỏ thưởng thức cảnh đêm! Dù sao cũng phải tìm cách mà nhúc nhích đi chứ!”

Xạ Lang giận dữ nói: “Động như thế nào đây? Đội trưởng giao nhiệm vụ cho chúng ta là phải thám thính nhất thanh nhị sở hướng di chuyển của sư đoàn bọc thép, cùng với chiến thuật cụ thể và an bài của họ, những tin tình báo này nhất định phải lên vào bộ chỉ huy của địch mới có thể đạt được, hiện tại chúng ta ngay cả vòng bên ngoài còn đột phá không được, muốn hoàn thành nhiệm vụ nói dễ vậy sao.”

Diệp Hoan vẻ u sầu vạn đạo: “Cái nhiệm vụ này căn bản là không thể hoàn thành, tôi hoài nghi đội trưởng chúng ta là cố ý chơi chúng ta, mọi người hẳn biết rõ, đội trưởng là người nhỏ nhen thế nào...”

Hồng Lang đang ngậm trong miệng một cọng cỏ đuôi chó, cười nói: “Trừ phi chúng ta đều có thể ẩn thân, sau đó nghênh ngang đi vào bộ chỉ huy của địch..”

Xạ Lang cười chỉ chỉ Diệp Hoan, nói: “Ẩn thân cũng dễ dàng, tiểu tử này chẳng phải bôi cả mặt đen kịt sao? Chỉ cần hắn cởi hết quần áo một đường bí mật đi tới, màn đêm thì đen như mực, người hắn lại đen như vậy, không chừng địch nhân sẽ không phát hiện ra hắn...”

Diệp Hoan thâm trầm nói: “Cởi sạch tôi cũng không ngại, nói thực ra, cái chuyện cởi truồng vì cách mạng này, tôi cũng không phải mới làm lần đầu, có thể nói như cởi xe nhẹ đi đường quen, nhưng có một việc mà chúng ta phải cân nhắc, vạn nhất người ta phát hiện tôi, Sau đó bắt tôi đóng lên cột cờ giống như chúa Jesus, chuyện này có tính là làm mất mặt ai đó hay không?... Đương nhiên, tôi không cảm thấy điều đó là mất mặt, chỉ sợ cái nhìn của đội trưởng với cái nhìn của tôi khác biệt à nha!”

Mọi người lại thi nhau than thở, bầu không khí trong bụi cỏ nhất thời lâm vào trầm mặc.

Trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ ra biện pháp gì, lại không cam lòng lui lại, Diệp Hoan bực bội gãi đầu gãi tai, sau đó từ trong bụi cỏ nhổm người lên, uốn éo mấy cái rồi lui lại phía sau..

Xạ Lang nheo mắt: “Diệp Hoan, cậu định làm gì thế?”

“Lão tử xả nước tiểu cũng không được sao? Tiến không được lui cũng không xong, nằm ở nơi này hơn ba giờ, uất ức chết lão tử mất, xả nước tiểu phát tiết một chút vậy!”

Xạ Lang nhếch miệng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không tiếp tục để ý đến hắn.

...

Diệp Hoan cẩn thận từng li từng tí lui về sau đại khái khoảng ba mươi mét, đã tìm được một gốc cây cổ hai người ôm, lén nhanh ra phía sau cây, sau đó hùng hùng hổ hổ kéo cái khóa kéo trên chiếc quần con.

“Cái nhiệm vụ khỉ gió này, ta còn muốn lấy trận chiến cuối cùng này để thể hiện với đại đội trưởng, kết quả lại thành ra như vậy, cái rắc rối diễn với chả tập, dứt khoát tiến lên đầu hàng, ít nhất còn được lãnh được hộp cơm khi ra về...”

Rào rào, dòng nước chảy xiết xuống, Diệp Hoan thở ra một hơi sảng khoái, lại huýt gió một cái, huýt theo giai điệu để hưởng thụ sự sung sướng của đàn ông.

Việc duy nhất khiến hắn hài lòng trong hôm nay chắc là đứng giải quyết nỗi buồn ở chỗ này..

Vừa mới trút ra được ngum khẩu khí này, bất chợt Diệp Hoan đồng dạng cũng nghe thấy một âm thanh thư thái như mình.

Giờ phút này, nhờ sự huấn luyện quân sự trường kỳ cùng với trải qua mấy lần thực chiến khiến cho hắn như mèo con cảm ứng được nguy hiểm, toàn thân nổi da gà, đến ngay cả dòng nước tiểu cũng đình chỉ dù hắn mới đi được có một nửa.

Cẩn thận bắt Nhị đệ vào lồng, Diệp Hoan uốn lưng lại như mèo, lặng yên đi quanh một nửa vòng gốc đại thụ, tiếp theo liền phát hiện có tình huống mới.

Một bên của gốc đại thụ, có một người đàn ông khôi ngô vận một bộ quân phục cũng đang cầm Nhị đệ, y đi tiểu rất nhẹ nhàng vui vẻ, cùng một cây đại thụ, đồng dạng phóng nước tiểu...

Mượn màn đêm yểm hộ, Diệp Hoan ngưng mắt nhìn trong chốc lát, rốt cuộc phát hiện bộ quân phục mà người này mặc khác biệt với quân phục của hai đại quân khu, nói cách khác... Vị huynh đệ cùng đi tiểu với mình này là một người xa lạ.

Thân đang ở trong khu vực địch chiếm đóng, trước mắt bỗng xuất hiện một người lạ xuất hiện, điều này nói lên cái gì?

Không phải bạn bè tức là địch!

Nếu như đây không phải là diễn tập, lúc này Diệp Hoan đã sớm móc dao bỏ vào cổ họng của hắn.

Không kịp suy đoán xem tai sao tên gia hỏa này lại mò tới phía sau tiểu đội bọn hắn, nhìn hắn đi tiểu miễn nguyện tự tại, điều nên làm bây giờ chính là tiến lên chế trụ hắn.

Diệp Hoan cẩn thận từng li từng tí yên lặng đi đến cách gã hai bước, đúng ngay lúc này, anh bạn cùng đi tiểu kia bất ngờ đi xong, toàn thân run run hai cái, sau đó mang về mặt thỏa mãn xoay người lại, vì vậy hai người lập tức mặt đối mặt...

Yên tĩnh...

Một giây, hai giây...

Trong màn đêm mờ mịt, Diệp Hoan cùng anh bạn này đều lơ mơ nhìn nhau, từ mặt đến cổ lại đến hai tay, những nơi lộ ra ngoài quần áo toàn bộ đều là một màu đen nhánh, hai cặp mắt lộ ra màu đen trắng rõ ràng cùng lóe ra hào quang hoảng sợ...

Đêm đen như mực tàu, hai cái khuôn mặt đồng dạng màu đen giống như than đá tựa như hai kẻ đối mặt, không ai nói một câu gì, hình ảnh này thật sự quỷ dị

“Quý a!” Diệp Hoan lúc này liên hoảng sợ kêu ra tiếng, đương nhiên, thanh âm của hắn đã áp đến mức thấp nhất.

Diệp Hoan không nghĩ tới toàn khuôn mặt bị bôi thành màu đen lại khủng bố tới như vậy, khó trách khi hắn bưng cái mặt đen sì đi nhà WC, Hà Bình sợ tới mức muốn móc súng bắn hắn.

Anh bạn mặt đen kia cũng kêu lên tiếng, thanh âm cũng bao hàm sợ hãi: “A**!”

Không phải cá chết chính là lưới rách!

Phanh!

Diệp Hoan lúc này dần nổi sợ xuống mà tiến lên, cổ tay hung hăng bỏ vào phần tĩnh mạch cổ của anh bạn mặt đen kia, anh bạn mặt đen lập tức hai mắt trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

“Lão tử đã ‘mặt đen’, mi cũng ‘mặt đen’, con mẹ nó mi xấu thành cái bộ dạng này, còn có mặt mũi mà gặp người à!” Diệp Hoan tức giận mắng.

Sau khoảng mười phút đồng hồ, Diệp Hoan kéo anh bạn mặt đen đang hôn mê đi vào nơi tiểu đội đang ẩn núp.

“Bắt được một tên tù binh, tình huống xảy ra khi tôi đi tiểu, hôm nay quả nhiên không thích hợp xuất hành mà...” Diệp Hoan thấp giọng nhìn về Xạ Lang nói.

Xạ Lang chấn động: “Móc thẳng nhãi này từ chỗ nào ra thế? Không có bị người khác phát hiện chứ?”

“Tuyệt đối không có, anh bạn thân này lúc ấy còn đang đi tiểu, anh nói xem bây giờ tố chất làm người sao lại kém như thế, dã ngoại là nơi có thể tùy tiện đại tiểu tiện sao? Đúng là không hề có đạo đức công cộng, không biết liêm sỉ, còn nữa y còn vẽ mặt giống như lão tử cùng một màu đen, làm hại lão tử cho rằng đã gặp quỷ. . .” Diệp Hoan phát tiết đầy bụng lửa giận.

Một người đội viên tiến lên cẩn thận nhìn xem bộ dáng anh bạn mặt đen vừa bị đánh ngất xỉu, sau đó kinh dị “Ồ” lên một tiếng, duỗi ngón tay rồi dùng sức chà xát hai cái lên trên trên mặt anh bạn đó, sau đó người đội viên này nghiêng đầu sang chỗ khác vẽ mặt cổ quái nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan.

“Hảo tiểu tử, tù binh này của cậu quả thực là cá lớn nha...!”

“Anh có ý gì?”

“Khuôn mặt của gia hỏa này cũng không phải vẽ thành, mà khuôn mặt trời sinh của y chính là màu đen như vậy...”

Diệp Hoan giật mình nói: “Trời sinh đã đen như vậy? Cái người bạn thân này trước khi tham gia quân ngũ từng làm thợ mỏ than hay sao?”

Xạ Lang nóng nảy, tiến lên cẩn thận nhìn kỹ lại một lần, sau đó trùng điệp mà thở dài.

“Diệp Hoan, cậu có biết hay không lần diễn tập này của hai đại quân khu chúng ta, có mời tới 70 đại biểu nước ngoài gồm du học sinh và cán bộ quân đội, các quan sát viên đến để quan khán chiến trường này?”

“Biết rõ.”

Xạ Lang mang vẻ mặt ai oán nhìn hắn, nói: “Người mà cậu bắt đây đích thực là quan quân của nước ngoài phải tới đây để quan khán đó, cấp bậc của gã ít nhất là thiếu tướng đấy... Diệp Hoan, cậu lại tiếp tục gây họa rồi!”

Diệp Hoan: “. . .” (Anh chỉ biết câm nín...)

Thật lâu sau, nơi dã ngoại vốn yên tĩnh bỗng bật ra một tiếng rống giận bi phẫn đến cực điểm.

“Lão tử làm gì cũng đều gặp rắc rối! Ông Trời, ông không cho ta một con đường sống sao? Cái tên quan quân da đen Châu phi này bộ rãnh rồi lắm hay sao mà lại chạy đến vùng hoang dã Tây Bắc mà đi tiểu cơ chứ, chẳng lẽ không ai quản gã sao?”

223. Chương 224: Diễn Tập (trung)

Bên ngoài bụi cỏ, bầu không khí trở nên trầm mặc . Diệp Hoan vâng vâng về lòng mảy, muốn đi ra bên ngoài hút vài điếu thuốc, bất quá nơi này là khu vực địch chiếm đóng, châm lửa hút thuốc tuyệt đối là loại hành vi muốn chết .

Tại sao mình lại bắt cái tên này? Hơn nữa còn là một tên thiếu tướng ...

Diệp Hoan không rõ tại sao mình lại có thể thường xuyên làm ra mấy việc ngu ngốc kiểu này, hành động này theo tục ngữ nói chính là tự mình đào hố chôn mình .

Tên thiếu tướng da đen nằm bất động trong bụi cỏ, kỳ thật nhìn kỹ lại một chút thì sắc mặt gã âm trầm, phối hợp với ngôi sao vàng lấp lánh trên vai kia, đúng là không giống một tên cu li chuyên đi vác than cho lắm ...

Diệp Hoan bực bội vò đầu bứt tóc, than ngắn thở dài:

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

Xạ Lang hung hăng trừng mắt với hắn:

“Chính cậu tự gây chuyện, hiện tại cậu lại còn hỏi ‘chúng ta làm sao bây giờ?’ là sao?, đừng kéo chúng tôi vào ” .

Diệp Hoan cả giận nói:

“Con mẹ nó chứ, làm sao tôi biết đây tên này là một thiếu tướng? Trung Quốc chúng ta đang diễn tập, tên da đen này mò mẫm tới đây chẳng lẽ để xem náo nhiệt sao?”

Xạ Lang ung dung nói: “Cái này... tên da đen này ... chắc là không phải mò đến đây để tham gia náo nhiệt đâu, đợt diễn tập lần này Bộ quốc phòng của chúng ta mời tới nhiều tùy viên quân sự thuộc hơn bảy mươi quốc gia khác tới tham gia, nhìn bộ dáng của hắn, chắc là một trong những người được Bộ quốc phòng chúng ta mời tới, trực tiếp đến chiến khu diễn tập của chúng ta tiến hành quan sát quân đội diễn tập. Diệp Hoan, cậu đánh ngất người này rồi, nếu làm bé chuyện đi, đây là sự tình làm tổn hại nghiêm trọng tới ngoại giao với các nước khác, nếu làm lớn chuyện hơn mà nói, đây là nước ta đang gây hấn cùng nước khác...” .

Diệp Hoan dè dặt nói: ” cái này ... cả hai chuyện dường như cũng không có chuyện nào nhỏ cả...”

Xạ Lang ngẫm nghĩ, nói: “Cậu nói rất đúng, chuyện này như thế nào đều nhỏ không được.”

Diệp Hoan khóc không ra nước mắt: “Con mẹ nó chứ, như thế nào số phận của mình lại bi thảm như vậy ...”

Xạ Lang lười biếng nói: “Đừng gào thét như nhà có tang nữa, người thật sự bị thảm còn chưa gào thét thì thôi cậu gào thét cái gì vậy, tên da đen này bắt quá chỉ đang đi tiểu, không có trêu chọc vào ai cả, không hiểu tại sao lại bị cậu đánh. Hắn mới gọi là bị thảm đấy.”

Diệp Hoan tự đặt mình vào hoàn cảnh đó thì cũng tự thấy người anh em da đen này đúng là xui xẻo hơn hẳn nhiều, đoán chừng vị thiếu tướng này cũng không nghĩ tới đích thân phóng cái rắm đến Trung Quốc xem cuộc diễn tập quân sự này, lại được đãi ngộ đặc biệt như thế.

“Tôi...” Diệp Hoan khó khăn mở miệng nói:

“... Nếu không chúng ta rút lui đi ? Cứ ném tên này ở đây là được rồi, chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Dù sao thì hắn tỉnh lại cũng chẳng biết là ai làm cả ...”

Hồng Lang mặt mũi xám ngắt, nói:

“Làm như vậy có được hay không? ...Không phải quá thất đức sao?”

“Nghĩ lại, liên quân tám nước từng hoa chân múa tay đe dọa chúng ta... cha nó! Người nước ngoài cũng không có cái gì tốt.” .

Xạ Lang xì một tiếng khinh miệt, nói:

“Đừng có cứng đầu nữa... liên quân tám nước cùng người da đen này không có quan hệ gì cả, lúc ấy mấy người da đen còn đang mặc da thú, ăn thịt sống đấy”

Diệp Hoan giận dữ nói:

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đánh thức hắn, sau đó nói với hắn một lời xin lỗi?” .

Mọi người đồng loạt gật đầu:

“Chúng ta là nước chủ nhà, là đất nước lễ nghi, đã làm sai thì xin lỗi cũng là điều phải làm, đánh thức hắn đi...” .

Vì vậy Diệp Hoan đành phải ngồi xổm người xuống. Về mặt cau có, đau khổ véo lên người của tên tướng da đen...

Sau một lát, gã tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt, gương mặt đen thui thống khổ cùng mê mang:

“oh, td?” .

Ánh mắt dần dần từ mơ hồ đến rõ ràng, bản mặt tươi cười của Diệp Hoan đập vào mắt gã, gương mặt đó từ từ tiến lại gần, gần như muốn chạm vào mặt của gã, vừa cười vừa nói .

“Chúng tôi rất xin lỗi, là hiểu lầm, thật sự có lỗi. Anh nên thứ lỗi a, đó là việc người lương thiện, tốt bụng như anh nên làm ...”

Tên thiếu tướng hai mắt đăm đăm: “?”

Nhìn quanh một vòng, phát hiện có nhiều quân lính Trung Quốc bao vây quanh gã, tuy nhiên mỗi người đều mang nét mặt tươi cười, có điều trong những nụ cười kia thật sự nhìn không ra nhiều ít ý tứ thân mật. Nửa đêm đi tiểu không hiểu tại sao bị đánh ngất đi, lúc tỉnh lại thì bị mười mấy người lính vẻ mặt tươi cười nham hiểm vây quanh, hình ảnh này kinh dị cỡ nào chứ... tên thiếu tướng vừa kinh vừa sợ, lập tức giật bắn người, tay phải vô thức sờ sờ bao súng ở eo lưng.

Diệp Hoan nhanh tay nhanh mắt hơn, lập tức khóa chặt cổ tay của gã, hung hăng chặt một cái vào gáy tên thiếu tướng, gã chưa kịp hét lên thì đã ngã gục, không kịp rên lấy một tiếng.

Bốn phía lập tức lâm vào một mảnh yên tĩnh quái dị...

Bọn chiến hữu lộn xộn, ánh mắt trên mặt kính hải nhìn Diệp Hoan, trong những ánh mắt kia dường như không có chút ý tứ sùng bái nào...

Diệp Hoan dẫm chân, chỉ vào tên thiếu tướng đang nằm ngất, dùng một loại ngữ khí của người bị hại, bị phần nói:

“Các anh nhìn xem, các anh nhìn xem ... tôi đã sớm nói xin lỗi không có tác dụng gì cả rồi phải không? Tỉnh lại liền móc súng, người nước ngoài quả nhiên không phải cùng tổ tiên với chúng ta...”

Yên tĩnh...

Diệp Hoan chịu không được cái bầu không khí này, trong lòng chợt dạ ưỡn ngực về phía trước, thẳng người, nói:

“Tôi lại làm sai điều gì sao?”

Xạ Lang xòe bàn tay ra, ngón tay tạo hình thành cái kéo, chậm rãi nói:

“Lần thứ hai, lần thứ hai... Lần thứ nhất có thể giải thích vì hiểu lầm, hiện tại... Diệp Hoan, cậu nhất định phải chết, nói bé chuyện đi, cậu vừa phá hủy tình hữu nghị giữa hai nước, nếu nói nghiêm trọng hơn, cậu có lẽ đã khơi mào chiến tranh giữa hai quốc gia rồi...”

Diệp Hoan hoảng hốt, rung giọng nói:

“Không nghiêm trọng như vậy chứ? Người anh em này ở quốc gia nào vậy ? Tình hữu nghị giữa đất nước chúng ta với đất nước bọn họ yếu ớt như vậy sao?”

“Đứng tại góc độ của hần mà ngắm lại thì người ta dường như một thiếu tướng, dùng thân phận khách mời đến nước chúng ta xem diễn tập, không có trêu chọc ai cả, kết quả không hiểu tại sao bị cậu đánh ngất những hai lần, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cậu nói ông nội của cậu sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ không bị tức chết chứ ...?”

“Nhưng mà... Hần cũng không có lòng hữu nghị ... hai lần đều móc súng, tôi vì tự vệ, chỉ đánh hần hai cái nhẹ mà thôi...” Diệp Hoan cãi chày cãi cối nói.

Xạ Lang buồn bực nói:

“Hai lần móc súng? Hần lần thứ nhất cũng móc súng rồi hả?”

Diệp Hoan lời thề son sắt:

“Móc rồi! Tôi thấy rõ ràng từ đầu rồi, ngay dưới háng hần, hần rút ra một khẩu súng rất dài rất thô bản phá cái gốc cây kia, thật không biết xấu hổ...”

Mọi người: “... ..”

Tình huống tựa hồ càng lúc càng hồng бет, sư đoàn bọc thép hoạt động khu vực bên ngoài bị vây khốn không thể di chuyển được, thế cũng thôi, lại còn vô duyên vô cớ bắt cóc tên thiếu tướng ngoại quốc này, hơn nữa còn đánh ngất người ta tới hai lần...

Thân là tiểu đội trưởng, Xia Lang hiện tại đang rất đau đầu.

Tay gãi gãi đầu, gàu bay đầy trời, sau nửa ngày Xia Lang đứng lên, nói: “Họa đã tới, chuyện này phải được giải quyết cho tốt, dù là nhiệm vụ chúng ta thất bại cũng không sao, quan trọng là ... Đừng dẫn tới phiền toái cho quốc gia, bằng không thì chúng ta đều phải chịu trừng phạt.”

Chỉ chỉ Diệp Hoan, Xia Lang nói:

“Chúng ta cứu tỉnh hần, Diệp Hoan, cậu rút xa ra khỏi tên này một chút đi, đừng có lại đánh ngất hần nữa, một ngày bị cậu đánh ngất tới hai lần, tôi còn thấy oan ức và sợ thay cho hần đấy .”

Xạ Lang ngồi xuống, bắt đầu cấu véo tên thiếu tướng đen...

Sau một lát, gã lại một lần nữa tỉnh lại.

Sau khi khôi phục thần trí, hai mắt gã đột nhiên trợn to, sau đó chưa từ bỏ ý định, một tay lần nữa sờ sờ bao súng ...

“stop ! stop !” Xia Lang dùng vốn tiếng Anh hạn hẹp đến đáng thương mà khoát tay ngăn trở.

Mấy người kết hợp lại ôm chặt lấy hai tay tên tướng quân, khiến gã tức giận nói huyền thuyên không ngớt.

Xạ Lang đầu đầy sương mù: “anh Hắc, anh nói cái gì đó?”

Diệp Hoan nói tiếp: “Khăng định không phải lời hữu ích. Không chừng là đang mắng chửi đấy, nghe nói người da đen mắng chửi thô tục đặc biệt lợi hại, há miệng đều là : ngu dốt, óc heo *... những lời vừa rồi khăng định cũng như vậy...”

Động tác của gã thiếu tướng dừng lại một chút, cũng không vùng vẫy nữa. Gã mở miệng nói nhưng lần này là nói tiếng Trung Quốc một cách cứng nhắc.

(* nguyên tác : ngu dốt, óc heo ^^ . Được dịch bởi todryan)

“Cậu mới là óc heo. Cả nhà cậu đều là óc heo!”

Lập tức mọi người sợ ngậy người.

Diệp Hoan vui vẻ: “Anh biết nói tiếng người à? Thế thì tốt rồi, có thể hiểu nhau rồi...”

Gã thiếu tướng vừa trợn trắng mắt hét lên :

” Biết nói tiếng người là sao? Tôi nói tiếng mẹ đẻ của tôi không phải là tiếng người hả?”

Kế tiếp, vẻ mặt gã thiếu tướng phần nộ nói:

“Tôi là thiếu tướng ủy viên quân sự - đại sứ quán nước Mỹ tại Trung Quốc, các người đều chỉ là binh sĩ vậy mà vô cớ tập kích và cưỡng ép ủy viên quân sự đại sứ quán nước khác, hành động của các người đây đã khiêu khích nghiêm trọng đến đất nước chúng tôi. Tôi có lý do đem hành vi của các người coi là hành vi đối địch, thậm chí có thể cho rằng đây là quý quốc đưa ra tín hiệu tuyên chiến, tôi muốn kháng nghị lên bộ ngoại giao cùng Bộ quốc phòng của các người!” .

Mọi người thộn mặt, trong lòng than vãn không thôi.

Một quả trước lúc xuất phát của Hồng Lang thật không có tính toán sai, quả nhiên xuất hành không thích hợp, toàn gặp đại hung (tai họa cực kì xấu) .

Diệp Hoan khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, gượng gạo nói:

“anh Hắc à.....”

Tên thiếu tướng trừng mắt:

“Đừng gọi bậy bạ ! Tên của tôi là James Smith. Có danh tiếng đằng hoàng, không phải là anh Hắc!”

“Anh James à... thực xấu hổ, tôi không phải cố ý, anh nói đúng, hiện tại đang là diễn tập quân sự ở nước tôi, mà chúng ta là lần lượt đến chiến khu bộ đội đặc chủng của kẻ địch chiếm đóng, nơi này là chiến khu được mô phỏng, lúc ấy trời tối quá rồi, anh mặc quân trang đưa lưng về phía tôi, tôi tưởng rằng anh là binh sĩ của quân địch, anh biết đấy, thân ở chiến khu của địch, thần kinh phải vô cùng cảnh giác, cho nên nhất thời lỡ tay đánh ngất anh, thật có lỗi, thật sự thật có lỗi, việc này là một hiểu lầm...”

Diệp Hoan một phen dùng lời hay ý đẹp giải thích, James huynh rốt cục thoáng bình phục nộ khí, sắc mặt dần dần hòa hoãn.

Nhưng mà tên gốc Diệp Hoan cũng rất không thức thời bồi thêm một câu ngu xuẩn và thừa thãi:

“... Hơn nữa anh đang ở quốc gia chúng tôi, lại đi tiểu ở bên trong bãi đất hoang, đây là một loại hành vi rất không văn minh, bị một chút trừng phạt cũng là không gì đáng trách cả...”

James nghe vậy ngẩn ngơ cả người, sau đó giận tím mặt, rất hiển nhiên, vốn trình độ tiếng Trung căn cỗi, không cách nào rõ ràng biểu đạt hết phần nộ của gã, vì vậy miệng gã vừa vội vừa nhanh như gió bão xổ ra một tràng tiếng Anh, tuy nhiên bọn hắn hoàn toàn nghe không hiểu, bất quá có thể tưởng tượng gã nhất định đang nói cái gì hoặc là đang mắng ai ...

Diệp Hoan và mọi người ba mặt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt hết như mấy con cún đang ngồi ngắm sao.

James không biết chửi bới mất bao lâu, huyền thuyên nói cả buổi mới dừng lại, sau đó tức giận trừng mắt Diệp Hoan, lúc này đổi lại tiếng Trung cứng nhắc.

“Vị binh sĩ Trung Quốc này, lời xin lỗi của anh rất không có thành ý, tôi sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của anh, cho dù chuyện này là hiểu lầm, diễn tập lần này kết thúc, tôi sẽ gửi thông điệp tới bộ ngoại giao của các anh, bày tỏ kháng nghị quốc gia của tôi cùng cá nhân tôi.”

Cho nên nói, người nước ngoài đặc biệt thích sĩ diện cãi láo, bọn họ căn bản không hiểu cái gì gọi là “Không đánh nhau thì không quen biết”, đụng chạm một tí mà bọn họ làm như đào cả phần mộ tổ tiên bọn họ lên vậy, có lẽ đây chính là “nhân quyền” được treo bên miệng người nước ngoài, —— thật ra nên để cho bọn họ tại Trung Quốc rêu rao hàng rong bên vỉa hè, sau đó bị trật tự đô thị đuổi đánh phải bỏ chạy, chạy chậm một chút lần lượt bị đánh hội đồng, để cho bọn họ mở mang kiến thức cái gì gọi là nhân quyền đặc biệt ở Trung Quốc .

Diệp Hoan than ngắn thở dài, sự tình rốt cục vẫn bị mình làm hỏng, Hà Bình nếu như biết mình gây họa lớn như vậy, không biết là vẻ mặt như thế nào ? đại đội trưởng Lam Kiếm lúc này dù xuất hiện, đáng tiếc cũng không tăng thể diện lên là bao ...

“Diễn tập kết thúc, Hà Bình nếu không đánh mình, chỉ sợ cũng sẽ bị hấn bắn chết a?” Vẻ mặt Diệp Hoan tuyệt vọng.

Hiện tại xem ra, vị thiếu tướng người Mỹ này nhất định sẽ kháng nghị, cách duy nhất để thoát tội chính là lập công chuộc tội trong ngày hôm nay, nếu có thể lập công lớn nhất ở cuộc diễn tập lần này, như vậy chắc hẳn sau này kết thúc diễn tập có thể thoát tội rồi ...

Cái ý tưởng bất đắc dĩ này thật sự rất không có tiền đồ .

Diệp Hoan ủ rũ, đầu óc lại nhanh chóng suy nghĩ, ánh mắt trống rỗng vô ý quét qua James một vòng, sau đó...lại quét qua trên gương mặt hắn.

Hai mắt Diệp Hoan dần dần toả ra ánh sáng.

“Những quan sát viên bên ngoài đến chiến trường, bộ chỉ huy chỉ đạo các anh đều là sư cấp trở lên nhỉ?” Diệp Hoan thỉnh linh hỏi.

(Sư cấp : cấp sư đoàn, Sư đoàn là một đơn vị có quy mô tương đối lớn trong quân đội, nhỏ hơn quân đoàn, lớn hơn trung đoàn thường có khoảng mười ngàn đến hai mươi ngàn lính. Trong lục quân các nước một sư đoàn bao gồm các trung đoàn hay các lữ đoàn. Các sư đoàn lại tạo thành một quân đoàn. Trong chiến tranh hiện đại, một sư đoàn thường là các đơn vị chiến đấu hợp thành lớn nhất có khả năng tác chiến độc lập, tự cung cấp, đảm bảo cho các hoạt động của mình. Bộ chỉ huy sư cấp đều là cấp tướng)

Mấy con mắt còn lại mọi người cũng sáng lên. Đúng vậy, như thế nào lại không nghĩ tới? Khu vực hoạt động của Sư đoàn bọc thép đột nhiên xuất hiện một tên tướng quân, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ rằng bộ chỉ huy sư đoàn xe bọc thép có lẽ cách nơi này không xa, mà có lẽ gần trong gang tấc...

Đối với quan quân quan sát người ngoại quốc, mọi người cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết là bọn họ được Bộ quốc phòng mời mà đến. Có thể được Bộ quốc phòng mời đấy, chắc hẳn đều là quan quân cấp bậc thiếu tướng trở lên, theo như suy luận hợp lý của ba người, cấp bậc của mỗi một người đều liên quan tới nhau, vị “Hắc huynh ” người Mỹ này là thiếu tướng. Bộ chỉ huy chỗ hắn chắc hẳn phải là từ sư cấp trở lên, dưới sư cấp rất rõ ràng không phù hợp với thân phận thiếu tướng của hắn ...

Một phen suy luận qua đi, vì vậy mọi người nhao nhao hướng ánh mắt về phía James.

James bị mọi người nhìn chằm chằm đến toàn thân nổi da gà, trầm mặc một lát, nhún vai nói:

“Các anh không thể hỏi tôi. Tôi được Bộ quốc phòng của quý quốc mời đến quan sát bên ngoài chiến trường. Lập trường của tôi là khách quan trung lập, đối chiến song phương, bất luận bí mật quân sự cùng tin tức mật gì, tôi đều không có khả năng dùng hình thức nào tiết lộ cho một bên khác, bằng không tôi không những bị quý quốc trục xuất về nước mà còn bị tòa án Mỹ phán xử.. Các vị anh hùng thân sĩ, thật xin lỗi, tôi một chữ cũng không thể tiết lộ.”

(quý quốc : quốc gia của bạn)

Diệp Hoan hung ác nói:

“Nếu như chúng tôi nghiêm hình tra tấn ép hỏi anh thì sao?”

James cũng không sợ, nghe vậy nhẹ nhõm cười nói:

“Oh, binh sĩ thân yêu, anh không thể làm như vậy, đầu tiên tôi là khách nhân được quý quốc chính thức mời tới, hơn nữa tôi là ủy viên quân sự - đại sứ quán Mỹ tại Trung Quốc, được miễn quyền ngoại giao, không phải là tù binh của các anh, tiếp theo cho dù tôi là tù binh, căn cứ hiệp ước quốc tế Geneva về tù binh, các anh cũng tuyệt đối không thể tiến hành bất luận hình thức công kích thân thể và tra tấn với tôi, nếu không khi ngồi lên ghế tòa án quân sự, tất cả các anh đều không thể giữ được cái ghế của mình đâu!”

Diệp Hoan thở dài:

“... Chỉ sợ tên này là lưu manh có văn hóa a...”

Lạnh lùng liếc mắt Hắc huynh, Diệp Hoan nói:

“Không nói cũng chẳng sao, anh có thể rời đi, dù sao tôi xin lỗi anh lại không chấp nhận, anh cứ kháng nghị với bộ ngoại giao đi, bất quá anh phải nhớ kỹ, lập trường của anh là khách quan trung lập đấy, chúng tôi chỉ là binh sĩ quên muốn tiêu diệt doanh trại địch mà thôi, sau khi anh trở về không thể nói một chữ, nếu không anh chính là tiết lộ tình báo quân sự của chúng tôi lúc này, hậu quả anh tự mình biết.”

Không có lại để ý tới tên thiếu tướng kia, Diệp Hoan xoay người nói với Xạ Lang:

“Căn cứ phán đoán của tôi, vị trí chúng ta cách bộ chỉ huy sư đoàn bọc thép có lẽ không xa lắm, tôi nghĩ, chúng ta có lẽ có biện pháp làm cái sư đoàn bọc thép này biến mất...”

Mọi người còn chưa nói nên lời, tên thiếu tướng James đứng một bên lại lớn tiếng cảm thán, ngạc nhiên nói:

” Biến mất, tiếng Trung ý là hoàn toàn tiêu diệt sao? Ôi! chúa của tôi ! Các anh tổng cộng có mười hai người, làm sao có thể làm “biến mất ” một sư đoàn xe bọc thép ? Đây quả thực quá điên cuồng! Ngoại trừ thượng đế, bất luận kẻ nào đều không thể làm được, anh có biết một cái sư đoàn bọc thép có bao nhiêu chiếc xe tăng xe bọc thép không? Anh biết bộ chỉ huy đề phòng thâm nghiêm cỡ nào sao? Anh biết...”

James nói không ngừng, trên mặt biểu cảm giống như trông thấy heo bay trên trời, cực kì khó tin.

Diệp Hoan thì thào thở dài nói:

“Tiếng Trung vốn khó diễn đạt lại bị tên nước ngoài này làm cho dài dòng, có muốn đánh ngất hẳn lần nữa hay không? Dù sao con rận chẳng biết đau là gì...”

James nghe vậy lập tức ngậm miệng.

Đây là một con rận rất thức thời, không tiếp tục nói nhảm nữa, hiện tại gã không muốn gây khó dễ cho chính mình .

“Được rồi!, được rồi!, tôi không nói nữa, thân phận của tôi chẳng qua là quan sát viên của quân đội, không nên nói quá nhiều, càng không nên quấy nhiễu sách lược chiến thuật của các anh nữa, tôi mong các anh thứ lỗi. Bất quá tôi rất là hiếu kỳ, các anh định làm sao tiêu diệt hết sư đoàn bọc thép của đối phương? Vấn đề này thuần túy là nghi hoặc của cá nhân tôi, các anh nếu như cảm thấy trả lời bất tiện, có thể không nói.”

“Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh...” Diệp Hoan dừng một chút, đầy cõi lòng chờ mong chăm chăm vào James:

“... Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh, anh có tiếp nhận lời xin lỗi lúc này của tôi không ? chúng ta bỏ qua đi được có được hay không? Thuận tiện tôi còn có thể tặng kèm vấn đề lúc này anh hỏi, như thế nào?”

James quả quyết lắc đầu:

“ôi, không được, binh sĩ Trung Quốc thân yêu, các anh có câu tục ngữ, gọi cầu quy về đường, đường quy về cầu ...”

Diệp Hoan ngắt lời nói:

“Thật không có văn hóa, phải là cầu quy về cầu, đường quy về đường chứ?”

“À, đúng, anh thực uyên bác, không tệ, cầu quy về cầu, đường quy về đường, tôi đưa ra nghi vấn cá nhân là một chuyện, mà anh tập kích tôi lại là một chuyện khác, hai chuyện không hề liên quan tới nhau, anh có quyền lựa chọn trả lời hoặc không trả lời vấn đề của tôi, mà tôi, cũng có quyền giữ lại kháng nghị của tôi.”

Diệp Hoan tức giận:

“Tôi biết ngay người Mỹ các anh, mỗi người đều mẹ nó lòng dạ hẹp hòi, chút chuyện to bằng cái rắm cũng thích đưa lên tòa án, chẳng ai thú vị cả, thích kháng nghị thì đi đi! Lão tử theo hầu...”

Dừng lại một chút, Mắt Diệp Hoan lộ ra ánh nhìn hung ác, tay sờ cằm, không có hảo ý nói:

“... tôi đánh ngất anh hai lần, anh muốn kháng nghị, nếu như đánh ngất anh ba lần, anh cũng đều muốn kháng nghị, dù sao không có gì khác nhau, dứt khoát...”

James ngẩn ngơ, lạnh nhạt nói:

“ôi, binh sĩ thân yêu, tuyệt đối có khác nhau chứ, anh tốt nhất không nên đánh ngất tôi...”

“Nếu như tôi lại đánh ngất anh một lần nữa, có cái gì khác nhau đâu ?”

James không chút hoang mang nói:

“Tôi sẽ kháng nghị thêm hai lần nữa với bộ ngoại giao các anh...”

(kháng nghị là Bày tỏ ý kiến chống lại điều đã quyết định.)

Lời tác giả : Viết truyện ba năm rồi, lần đầu tiên được nhận quà của các đạo hữu, rất vui, cảm tạ lưu đại nhân nhìn qua dẫn ta ra tặng sách manga tiểu bằng hữu. . . . Chưa xong còn tiếp. Nếu như mọi người ưa thích bộ tác phẩm này, chào mừng mọi người, đến lúc bắt đầu tặng phiếu đề cử, vé tháng, được người ủng hộ, tất cả đều chính là động lực lớn nhất của ta

224. Chương 225: Diễn Tập (hạ)

Diệp Hoan thật muốn đâm cho người ngoại quốc này một phát hôn mê luôn.

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, hơn nửa đêm ra ngoài đi đại còn gặp phải xúi quẩy, chắc chắn là theo đạo lý đó.

Diệp Hoan trợn mắt nhìn chằm chằm vào James, rất muốn đập cho gã một cái, cái tên ngoại quốc lì lợm không biết lý lẽ này, biết thế lúc này không nên để gã tỉnh lại.

Diệp Hoan không để ý đến thiếu tướng da đen nữa, quay sang hỏi mọi người: “Bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng có lẽ cũng đang ở gần đây, phương vị cụ thể thế nào còn phải trinh sát, các anh em, dù sao cũng ở trong hoàn cảnh này rồi, có muốn đi một chuyến luôn không?”

Xạ Lang do dự nói: “Ý cậu là tập kích toàn bộ bộ chỉ huy sư đoàn? Thế nhưng... Đội trưởng lệnh cho chúng ta đi trinh sát, cũng không nhắc gì đến bộ chỉ huy...”

Diệp Hoan hấp háy mắt nói: “Nếu không thì chúng ta lui lại là được, dù sao chúng ta cũng đã nắm rõ hướng đi của sư đoàn xe tăng, nhiệm vụ lần này cũng hoàn thành viên mãn rồi, trở về thế nào đội trưởng cũng khen ngợi chúng ta là những đứa trẻ ngoan ngoãn, có khi còn phát cho mỗi người một phiếu bé ngoan đấy...”

Sắc mặt Xia Lang hết xanh lại tím, sau nửa ngày, cuối cùng hắn cũng cắn răng một cái, dữ tợn nói: “Con mẹ nó bé ngoan cái chym! Nói chiến sĩ Lam Kiếm là bé ngoan chẳng khác nào mắng chửi người, bây giờ chúng ta làm một chuyến luôn!”

Diệp Hoan lẩm nhẩm thở dài: “Ý chí của vị tiểu đội trưởng này không khỏi quá không kiên định đi? Khế võ mấy câu đã nhiệt huyết sôi trào, nếu sống vào hơn nghìn năm trước, Tống Giang ca ca cũng chẳng cần phải tính toán gì, cứ ung dung cũng có thể cướp được tiền của hắn dễ như trở bàn tay...”

James ở bên cạnh kinh ngạc nói: “Oh, các binh sĩ thân ái, chẳng lẽ các cậu thật sự muốn tiêu diệt bộ chỉ huy của sư đoàn xe tăng này? Việc này thật quá điên rồ, ta thật muốn biết cuối cùng các cậu tính làm gì.”

Diệp Hoan dữ tợn lườm hắn một cái, nói: “Rất đơn giản, chúng ta định mổ bụng ông ra, nhét vào bên trong một quả bom hẹn giờ, sau đó tổng ông vào bộ chỉ huy cho bạo tạc nổ tung.”

James kinh hãi thất sắc: “What?”

Xạ Lang cười nói: “Được rồi, con mẹ nó ông đừng có dọa hắn nữa, không thấy Hắc huynh bị dọa đến mức trắng cả mặt rồi sao? Người ta đang yên đang lành làm người da đen, tự nhiên bị dọa thành người da trắng, lúc về có lẽ nước Mỹ cũng không nhận ra hắn nữa, nói một cách sâu sắc, cái này gọi là phản bội chủng tộc, đào khoét góc tường của chủ nghĩa đế quốc...”

Diệp Hoan hậm hực nói: “Thằng cha này nếu như đúng là đại sứ ngoại quốc, ông đây dù có liều mạng ra tòa án quân sự cũng phải biến hắn thành một quả bom liều chết hình người.”

James lau đầu đầy mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói: “Lạy Chúa lòng lành, cái quốc gia phương Đông cổ xưa này cũng không hòa bình bao nhiêu so với Iraq...”

Tuy rằng đã xác định được bộ chỉ huy của sư đoàn xe tăng đang nằm trong vùng phụ cận, nhưng trà trộn vào đó bằng cách nào đây? Đó là một bộ chỉ huy cấp sư đoàn, tướng tượng cũng biết quanh đó đề phòng sâm nghiêm cỡ nào, tuyệt không giống như việc tránh thoát vài lính tuần tra trong rừng rậm Tây Nam là có thể an toàn, quân dã chiến chính quy cũng không giống như mấy gánh hát rong kia, đối với những người lui tới qua lại kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, có thể nói là kín kẽ không lộ ra một chút sơ hở, vừa cẩn thận vừa chặt chẽ.

Khi mọi người còn đang vắt óc suy nghĩ lo lắng, Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào James, con mắt bỗng nhiên sáng ngời, sau đó ôm lấy vai James, hai người cùng đứng song song ở một nơi, cười cười với mọi người: “Các cậu thấy tôi với anh bạn thân da đen đây giống nhau không?”

Mọi người ngây ngốc một chút, sau đó đồng loạt cười nói: “Giống”

“Đẹp trai như nhau hử?”

“Đen như nhau!”

Lúc này mặt mũi Diệp Hoan vẫn đang bôi đầy những vệt đen kịt, cả khuôn mặt chỉ còn lại đôi tròng mắt đen bóng đang chuyển động linh hoạt, hơn nữa vận khí của hắn không tệ, vừa may cao gần bằng vị James lão huynh kia, trông hình thể có chút tương tự.

James phát hiện không ổn, rung giọng nói: “My God, chiến sĩ quốc dân thân ái, cậu định làm gì?”

Diệp Hoan nói: “Mượn ngài quân trang và phù hiệu dùng một chút, mấy anh bạn sĩ quan Mỹ thân mến sẽ không để ý đâu, đúng không?”

“Oh no! chiến sĩ quốc dân, cậu làm như vậy là không được cho phép trong khi diễn tập đâu!”

Diệp Hoan lạnh lùng hỏi: “Diễn tập đúng là có quy định không cho phép cải trang thành binh lính đối phương, không cho thuê dân thường, không cho phép phá hư tài vật của quần chúng nhân dân... làm gì có quy định không cho phép giả trang đại sứ ngoại quốc chứ?”

“Điều này...” James nghẹn lời, trợn to mắt không biết làm sao.

“Không có quy định rõ ràng, cho thấy tôi làm vậy là hợp lý hợp pháp, có kiện lên đến tư lệnh tôi cũng chẳng để ý, ít nói nhảm đi, cởi quần áo cho tôi!”

James ngây người chốc lát, sau đó kịch liệt phản đối: “Nhưng các người đánh úp tôi, lại còn bắt trói tôi...”

Diệp Hoan cười tủm tỉm: “Điều này nếu ông muốn thì đi mà kháng nghị lên bộ ngoại giao của nước tôi, bộ Tổng chỉ huy diễn tập không được xen vào”

James lại ngây người ra một lúc nữa, im lặng cả nửa ngày mới chậm chạp lên tiếng: “Bây giờ tôi đang hoài nghi, nước các vị có thật sự tồn tại Khổng Tử vĩ đại luôn dạy dỗ người ta làm điều tốt lành không?”

“Có, điều này không lừa ông, đúng là có thật.”

“Không thể nào, từ trên người vị chiến sĩ quốc quân này, tôi tuyệt nhiên không nhìn thấy bất cứ điều gì trong những từ ngữ tốt đẹp mà Khổng Tử tiên sinh đã tuyên dương: ‘ Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín’, tha lỗi cho tôi nói thẳng, tôi chỉ nhìn thấy được một tên vô lại.”

Thuốc màu trên mặt Diệp Hoan ngày càng đen thêm, người ngoại quốc lại dám khẳng định Khổng Tử không tồn tại, ngay cả nghi ngờ cũng bỏ qua luôn, nếu không cũng không nói chuyện tổn hại như vậy.

“Ông muốn bàn luận ‘Nhân nghĩa lễ trí tín’ với tôi hả? Đi, chúng ta tìm một chỗ an tĩnh, ông với tôi tâm sự chuyện năm đó quân đội tám nước liên minh...” Diệp Hoan ôm lấy cổ James đi về phía sau.

James lập tức đuối lý, vội vàng nói: “Ok, ok! Không nói chuyện này, nhưng tôi tuyệt sẽ không để các cậu cối quân trang của tôi, đây chính là khiêu khích cùng vũ nhục tôn nghiêm của nước chúng tôi, tôi sẽ hướng bộ ngoại giao quý quốc...”

“Kháng nghị chứ gì? Con mẹ nó từ lúc ông tỉnh lại đến giờ, kháng nghị bao nhiêu lần rồi hả? Có từ khác không vậy? Mau lên, muốn tự cởi hay để bọn tôi giúp ông cởi?”

“Cậu, các người... Thật là khó tin, đây thật sự là một quốc gia văn minh cổ xưa sao? Mình đừng phải đâm người nào thế này? Ôi lạy Chúa, lúc còn trẻ con đã từng cứu một vị cha sứ, vì sao Người còn muốn trừng phạt con như vậy?” James huynh về mặt khuất nhục bắt đầu cởi cúc áo.

“Nhanh lên đi, thần tiên cũng chia địa bàn, Chúa không xen vào địa bàn Trung Quốc đâu...”

... ..

... ..

Trước khi xuất phát, James huynh bỗng nhiên gọi Diệp Hoan lại.

“Vị chiến sĩ anh dũng, cậu có dám nói tên cho tôi biết không?”

“Diệp Hoan, lúc ông kháng nghị lên bộ ngoại giao của nước tôi nhớ chỉ cần lôi ra tên một mình tôi là được rồi.”

Diệp Hoan nói xong liền quay đầu rời đi.

James nhìn chăm chú thật lâu lên bóng lưng của Diệp Hoan, mãi đến khi dáng hình hắt tan biến vào màn đêm.

Mặc quân trang của James vào, Diệp Hoan nhướn mi, sinh ra một cảm giác khí phách hăng hái, cuối cùng cũng sống đến ngày trở thành thiếu tướng, dù tướng này là tướng người Mỹ, hơn nữa còn là giả.

Bởi vì James không chịu tiết lộ bộ chỉ huy khu vực gần đây đến cùng có phải là bộ chỉ huy cấp sư đoàn hay không, nên các đội viên tiểu đội Lam Kiếm đành phải tự mình đi chứng thực, kế hoạch hành động rất đơn giản, Diệp Hoan mặc quân phục của James, sau đó mang theo phù hiệu xác minh thân phận, nghênh ngang đi tới đi lui.

James là đại sứ được mời từ ngoài đến, dù là ai cũng không nghĩ đến lại có người dám giả mạo, điều này mang lại cơ hội tốt tuyệt vời cho bọn Diệp Hoan. Hơn nữa lúc này lại là nửa đêm, mặt mũi Diệp Hoan lại bôi đầy thuốc nước màu đen, chỉ cần không phải đứng đối diện quan sát cẩn thận, tin tưởng sẽ không lộ chân tướng.

Về phần những thành viên khác trong tiểu đội, ở nguyên tại chỗ tức thì đợi lệnh, nếu tình huống có biến hóa, bọn họ phụ trách gây hỗn loạn vùng ngoại vi, dụ địch xuất động để Diệp Hoan chạy trốn.

Chân đi ủng da quân đội Mỹ, Diệp Hoan cứ như vậy nghênh ngang đi tới quân doanh của sư đoàn xe tăng đang đèn đuốc sáng trưng, dọc đường nghe được trong bụi cỏ truyền đến thanh âm râm rì, Diệp Hoan biết rõ đó chính là trạm gác ngầm của quân địch, nghĩ lại nếu như để một cá nhân trong bọn họ tùy tiện xông vào, chỉ sợ toàn bộ quân doanh ngoài bãi cỏ đều không tránh khỏi bị phán định tử vong.

Nơi trú quân đang chính tề xếp gọn hơn trăm chiếc xe tăng, trạm gác sáng tối, binh lính tuần tra,... Ngoài cửa mỗi doanh trại đều có ít nhất một binh sĩ đang cầm súng đứng gác, thật sự có thể nói là đề phòng cực kỳ nghiêm ngặt

Diệp Hoan tạm thời đứng ở trước cửa doanh trại, khẽ sửa sang lại quân trang, cố ý kéo cái mũ lính xuống thật sâu, sau đó hít sâu một hơi.

Chính là lúc này, một trận chiến cuối cùng kể từ khi nhập ngũ, đến lúc phải kết thúc một cách đẹp đẽ rồi.

Đặt phù hiệu chứng minh của James trên ngực trái, Diệp Hoan mắt nhìn thẳng tiêu sái bước vào, hướng về phía binh sĩ gác doanh, “ba~” đứng nghiêm chào, hẳn không hề chột dạ bày ra một kiểu chào theo nghi thức quân đội Mỹ, sau đó chỉ chỉ vào ngực trái của mình nơi có phù hiệu chứng nhận.

Đêm khuya tầm mắt kém, hơn nữa cũng không ai ngờ đến đại sứ được mời từ ngoài đến đã bị quân địch đánh tráo, binh sĩ chỉ thấy trên phù hiệu có một cái mặt đen, người đứng trước mặt cũng là một cái mặt đen, ồ, vậy là đủ rồi, thật ra người nước ngoài trong mắt bọn họ đều có hình dáng như nhau.

Thoáng nhìn lướt qua phía sau, binh sĩ lại lần nữa đứng nghiêm đưa tay kính cẩn chào, cho qua.

Diệp Hoan bĩ ổi mở miệng, không quên thoải mái vỗ vỗ vai binh sĩ, dùng ngữ điệu tiếng Anh cần cỗi nửa sống nửa sượng khen: “you, very good, good boy ...”

Ai ngờ binh sĩ kia thế mà miễn cưỡng nghe hiểu được Anh ngữ, nghe vậy nghiêm túc nói: “Thank you, sir! I hope you will like china.”

Diệp Hoan há hốc mồm: “....”

Này này anh bạn đây đang nói cái gì thế? Có phải đang hỏi mình một vấn đề gì đó không? Nếu mình không trả lời, có khiến hắn nghi ngờ không?

Lúc này Diệp Hoan thật sự muốn tát mình một bạt tai, đúng là miệng ti tiện! Kiểm tra xong đi thẳng vào chẳng phải là được rồi sao, tự nhiên vớt ra vài câu ngoại ngữ như cái rắm gây phiền toái cho mình...

Ho khan hai tiếng, bỗng nhiên Diệp Hoan biến thành người nói ngọng, giống như trong miệng đang ngậm cái gì đó, âm thanh phát ra liên tiếp đến hắn còn không hiểu.

Lần này đến lượt binh sĩ trợn tròn mắt, lẳng lặng một lúc lâu sau cũng không hiểu Diệp Hoan đang nói gì, nhưng không đáp lại vài câu thì sẽ thiếu lễ phép, vật vờ cả buổi cuối cùng cũng dịch chuỗi âm thanh linh tinh nghe như tiếng sao Hỏa kia thành đang khen ngợi hắn, thế nên nghiêm tay chào, lớn tiếng nói: “Thank you, sir!”

Diệp Hoan sắc mặt tươi cười gật gật đầu, đáp lại một cái chào theo nghi thức quân đội rồi đi về phía quân doanh, trong lòng liên tục chửi mắng.

Đến ông đây nghe còn không hiểu bản thân mình nói cái gì, cái lão này, vậy mà còn thank you với người ta, ông nghe có hiểu không? Không học vẫn không nghề nghiệp, không hiểu giả hiểu! Quân khu Tây Nam toàn là mấy binh sĩ đầu đầu.

Kế tiếp lại qua hai đồn biên phòng, Diệp Hoan dựa vào khuôn mặt đen của chính mình một đường giả mạo vào đến bên trong.

Trong quân doanh cực kỳ yên tĩnh, các binh sĩ đều đang trong phòng ngủ của doanh trại, chỉ còn lại vài lều vải màu xanh nhạt thấp thoáng ánh đèn.

Diệp Hoan vừa đi vừa đưa mắt đánh giá chung quanh, ánh mắt tập trung vào vài lều vải còn sáng đèn kia, hơn nữa đêm còn chưa ngủ, đoán chừng quá nửa là bộ chỉ huy, ban thông tin, cùng với đơn vị cảnh vệ trực thuộc,... lúc này đã cách thành công ngày càng gần, chỉ cần phân biệt được đâu là bộ chỉ huy chính thức trong mấy cái lều vải kia, sau đó xông vào công kích nó, làm tê liệt toàn bộ hệ thống chỉ huy của sư đoàn xe tăng, đến lúc đó nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành vượt mức, dù phải hy sinh cũng đáng.

Đè nén cảm giác khẩn trương cùng mừng rỡ, Diệp Hoan nín thở, bước chân ngày càng chậm, cẩn thận đánh giá mấy lều vải từng li từng tí.

Lều vải lớn phía đông mọi người ra vào đều mang theo súng tự động, xem ra đây chính là đại đội cảnh vệ, còn những người ra vào lều vải phía nam, người thì đi tay không, người lại cầm văn kiện vội vã đi về các lều khác, xem ra là ban thông tin, như vậy... lều vải còn lại kia...

Ban thông tin cầm văn kiện đi vào, vậy lều vải đó còn có thể là nơi nào được kia chứ..

Ánh mắt Diệp Hoan dần dần tỏa sáng, rút cuộc đã tập trung được mục tiêu.

Bước chân vẫn chậm rãi khoan thai như trước, dường như nhàn nhã dạo chơi, nhưng ánh mắt Diệp Hoan lại chú ý vào lều vải, nếu không ngoài dự kiến, đó chính là bộ chỉ huy, hơn nữa chín mươi phần là bộ chỉ huy sư đoàn.

Nghiêm bước đến gần, ngọn đèn trong lều vải ngày càng rõ ràng trước mắt, bên trong phảng phất vang lên tiếng thảo luận rầm rì, vừa đi qua cửa, vừa nhìn xuyên vào bên trong, Diệp Hoan liền cảm thấy vui như mở cờ trong bụng.

Trong lều vải khí thế ngất trời, hai sĩ quan thiếu tướng, bốn năm đại tá, cùng với ba bốn tên đại sứ nước ngoài mũi lõ mắt xanh đang tụ tập, vây quanh một địa đồ tác chiến cực lớn nhiệt liệt thảo luận điều gì đó...

Mẹ nó, đây nếu còn không phải bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng chiến, Diệp Hoan sẵn sàng moi mắt mình ra làm bong bóng mà giẫm!

Ổn định lại tinh thần, kiềm chế tâm tình vui vẻ đang cuồng nhiệt, Diệp Hoan hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào.

Cửa lều có hai tên lính đang đứng canh, tay cầm súng tiểu liên, thấy Diệp Hoan đến gần, lại nhìn phù hiệu trên ngực, hai người cũng không kiểm tra cẩn thận, BA~ đứng nghiêm chào.

Diệp Hoan kéo mũ thấp xuống, chào lại bọn họ, ngay khoảnh khắc hai người kia vừa thả lỏng một chút, Diệp Hoan bắt đầu tấn công.

Qua mấy tháng huấn luyện, nói về thân thủ tất nhiên Diệp Hoan không so sánh được với mấy tên đội trưởng biến thái trong đám bộ đội đặc chủng của đại đội Lam Kiến, nhưng so với binh sĩ bình thường vẫn mạnh hơn rất nhiều, dưới tay động một cái, động tác nhanh như tia chớp, cổ tay bổ vào cổ một tên lính, hắn ta chưa kịp kêu tiếng nào đã ngã ra sau, đồng thời Diệp Hoan lại rút ra dao găm cạnh eo, một đạo ánh sáng lóe lên, dao găm đã nằm trên cổ tên lính còn lại, Diệp Hoan gờ dao dứ dứ vào cổ hắn, sau đó bịt miệng hắn lại, cười nói: “Người anh em, theo điều lệ diễn tập, bây giờ cậu đã là người chết, có thể ra ngoài, nhớ, không được phát ra phát ra âm thanh, nếu cậu không muốn đứng trước tòa án quân sự.”

Không đếm xỉa đến binh sĩ vừa sợ vừa giận lại không dám lên tiếng biểu lộ, Diệp Hoan ngang ngược đoạt lấy súng tiểu liên trên tay hắn, nghênh ngang đi tới bộ chỉ huy.

Trong lều vải tất cả mọi người đều đưa lưng về phía cửa ra vào, có lẽ bọn họ không ngờ tới đến lúc này thậm chí có địch nhân dám đường đường chính chính xông vào bộ chỉ huy đã được canh phòng nghiêm ngặt, ai cũng chỉ chú ý đến địa đồ tác chiến, cao giọng thảo luận phương án.

Diệp Hoan lặng lẽ kéo chốt súng, sau đó cười cười, lớn tiếng nói: “Gút i vợ ning, every bó đy”

Một gã thiếu tướng thân hình trì trệ, buồn bực nói: “Tiếng Anh này... làm sao lại có cảm giác nồng đậm vị quê cha đất tổ như vậy?”

Mọi người đều quay lại, cái đầu tiên nhìn thấy, chính là họng súng tiểu liên đen ngòm trong tay Diệp Hoan.

Mặt đen răng trắng nhếch miệng cười cười với mọi người, Diệp Hoan bóp cò súng, súng tiểu liên phát ra chuỗi cách cách liên hồi, phá vỡ sự yên lặng của bầu trời đêm.

Đương nhiên, trong súng giả đều là đạn giấy, không thể gây thương tổn, nhưng âm thanh lại không hề nhỏ, quân doanh yên tĩnh tức khắc xao động hẳn lên.

Trong lều vải, các tướng tá vẻ mặt tái nhợt cùng phẫn nộ, nhưng lại ngơ ngác một chữ cũng không nói ra lời.

Diệp Hoan tiện tay vút súng tiểu liên đi, phẩy tay cười cười: “Các vị, thật xin lỗi, tôi là cảnh vệ trực thuộc dưới quyền đại đội trưởng binh đoàn bộ đội đặc chủng Lam Kiến đại đội. Dựa theo điều lệ diễn tập, các vị thiếu tướng, các vị đại tá cùng các bằng hữu ngoại quốc đã bị tôi hạ gục, nhất định không được phản kháng, bây giờ các vị đã là người chết.”

Một gã thiếu tướng hơn bốn mươi tuổi đứng ra, vẻ mặt xanh mét, sợ hãi nói: “Cậu... Cậu xâm nhập vào bằng cách nào? Điều đó không có khả năng!”

Diệp Hoan trừng mắt nói: “Ông quan tâm tôi xâm nhập vào thế nào để làm gì? Người chết không được phép nói!”

“Cậu... không có phép tắc! Cậu tên gì? Thượng cấp là ai, nói mau!”

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, lúc này các vị tướng tá đã “tử vong” nghe thấy cảm giác thật vô cùng châm chọc.

Âm thanh cảnh báo có lớn hơn nữa thì có tác dụng gì? Toàn bộ bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng đã triệt để bị phá hủy, một gã đồng sự trưởng, một gã chính ủy, bốn năm vị phó sư trưởng cùng tham mưu trưởng, cùng với vài vị đại sứ ngoại quốc được mời đến quan sát, toàn bộ “Bỏ mình”, bộ chỉ huy hoàn toàn tê liệt.

Sư trưởng vẫn đang khiếp sợ chưa phục hồi tinh thần, Diệp Hoan lại cười hắc hắc, nói: “Đồng chí đại tướng này, việc đã như vậy rồi, người thông minh nên có điểm thức thời, văn kiện quân sự cơ mật của các ông, ý đồ tác chiến gì gì đó, để đâu hết rồi hả? Tôi lấy về lập công...”

Hỏi ba bốn lượt mà không ai trả lời, Diệp Hoan sắp mất kiên nhẫn, sư trưởng bỗng nhiên rít gào nói: “Lão tử đã là người chết, cậu thấy người chết mở miệng nói bao giờ chưa?”

Diệp Hoan hơi mất mặt, ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười khan nói: “Chết rồi còn nóng nảy như vậy, thật sự hiếm có đấy...”

Tiếng bước chân bên ngoài ngày càng gần, động tĩnh Diệp Hoan gây ra không nhỏ, các binh sĩ cảnh vệ lập tức tuôn đến bộ chỉ huy.

Đang lúc Diệp Hoan chuẩn bị rút lui, điện thoại quân dụng của bộ chỉ huy lại vang lên.

Đây đúng là một cú điện thoại cực kỳ nguy hiểm.

Nhiệm vụ hoàn thành rồi, Diệp Hoan liền tò mò, bắt đầu nhấc điện thoại lên, quay lại nhìn thấy vị sư đoàn trưởng Trương Thiết Thanh sắc mặt run rẩy không che giấu được.

“Sư trưởng, tôi là Trương doanh trưởng trực thuộc binh đoàn pháp binh, còi cảnh báo của sư đoàn vang lên, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Hoan trừng mắt nhìn sư trưởng, sau đó ho hai tiếng, tận lực đè thấp âm thanh nói: “Trương doanh trưởng, vừa rồi có tiểu đội địch nhân tập kích ngoài sư bộ, hiện đã bỏ chạy về vùng núi hướng nam, ta lệnh cho ông lập tức phát động pháo binh tiến về phía đó, hướng nam... ờm...”

Diệp Hoan đưa ngón tay điểm lung tung vào một điểm trên bản đồ, tùy tiện nói một tọa độ: “...Tập trung nguồn lực, bắn phá liên tục, đem tiểu đội địch đánh gục trong khoảnh rừng phía nam!”

“Rõ! Lập tức bắn phá!” Đầu bên kia vang lên âm thanh trả lời vang vọng hữu lực của Trương doanh trưởng.

Trong bộ chỉ huy hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt sư trưởng ngày càng tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như mưa.

Tiếng bước chân phía ngoài đã ở rất gần, Diệp Hoan cười hắc hắc, từ một cái cửa sổ khác trong lều vải thả người ra ngoài, lên xuống vài cái liền biến mất trong bóng đêm...

Hành động kết thúc mỹ mãn.

Diệp Hoan cùng các đội viên trở lại nơi trú quân của Lam Kiếm đại đội đã là ba ngày sau, vừa quay về đã bị bọn chiến hữu hoan hô tưng bừng tung hứng lên cao, loại phương thức nghênh đón anh hùng này khiến Diệp Hoan thụ sủng nhược kinh.

Hà Bình vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười nói với Diệp Hoan, lần diễn tập quân sự này đã chấm dứt vào rạng sáng ba ngày trước, nguyên nhân do Tổng bộ chỉ huy quân khu Tây Nam bị phá hủy triệt để, bên phía Tổng bộ chỉ huy trình lên tư lệnh quân khu, trừ cảnh vệ cùng binh sĩ hậu cần, toàn bộ mọi người đều bị phán định “bỏ mình”, hệ thống chỉ huy quân khu Tây Nam hoàn toàn tê liệt, quân khu cảnh vệ không chiến mà thắng.

Diệp Hoan hít sâu một hơi: “Kẻ nào xấu xa như vậy? lại phá hủy Tổng bộ chỉ huy?”

Hà Bình chỉ chỉ hần, dùng một chất giọng phức tạp nói: “Cậu”

Diệp Hoan sợ tới mức lão đảo lui hai bước: “Không phải tôi tấn công bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng sao?”

Hà Bình thở dài: “Sau khi tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng, có nhớ cậu đã nhận điện thoại của doanh trưởng pháo binh không?”

“Nhớ rõ”

“Diệp Hoan, cậu nói cho ta biết, vì sao cậu lại đột nhiên nghĩ đến việc giả mạo sư trưởng lệnh cho người doanh trưởng kia nổ pháo?”

Diệp Hoan mồ hôi lạnh gượng cười: “...Tôi tiêu diệt một bộ chỉ huy cấp sư đoàn, nghĩ đến chuẩn bị chút âm thanh ăn mừng, cũng giống như người ta gặp việc vui đốt pháo.”

Thời tiết rất mát mẻ, nhưng Hà Bình cũng phải giơ tay lau mồ hôi trên mặt: “... Vậy cậu lấy tọa độ ở đâu để báo cho doanh trưởng tiểu đội pháo binh?”

“... Bộ chỉ huy bọn họ đang xem một địa đồ tác chiến, trong đồng hồ bãi lộn xộn, tự nhiên thấy phía nam có một mảnh rừng khá gọn gàng sạch sẽ, tôi thử chỉ lung tung một tí...” Diệp Hoan càng nói càng chột dạ.

Hà Bình thở dài, không biết nên khóc hay nên cười: “Thật không biết cậu giẫm nhầm phải vận cứt chó gì nữa, mảnh rừng phía nam đó chính là bộ Tổng chỉ huy quân khu Tây Nam, Diệp Hoan, cậu bắn pháo mừng công cho mình, lại vừa vận bắn trúng tổng bộ chỉ huy Tây Nam, nguyên một tiểu đoàn đạn pháo 127 li dẫn đầu, không có phát nào dư thừa, toàn bộ nện vào tổng chỉ huy của bọn họ, nếu như đây là thực chiến, Trình tư lệnh bọn hần hiện đã bị oanh tạc đến cạn bã cũng không còn rồi...”

Diệp Hoan: “...”

“Còn nữa, tốt nhất cậu nên trốn đi, lúc này Trình tư lệnh cùng với Trương doanh trưởng bị cậu ra lệnh nã pháo, đang mang súng đi khắp thế giới tìm cậu đây, Trương doanh trưởng đã nói rõ rồi, trước hết bắt lấy cậu, rồi buộc dây treo ngược lên, dùng búa đập xuống.”

Diệp Hoan: “....”

225. Chương 226: Kết Thúc Qua Loa

Diệp Hoan chẳng biết tại sao lại lập công.

Nếu như nói tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn xe tăng là kế hoạch có từ trước, thì việc bắn rụng bộ tổng chỉ huy quân khu Tây Nam thật sự là kinh ngạc ngoài dự liệu.

Trên đời này dù sao cũng luôn tràn ngập rất nhiều sự tình trời đất đưa đẩy, chó ngáp phải ruồi, có lúc sẽ nhận được may mắn, có khi lại phải chịu bất hạnh, loại chuyện này của Diệp Hoan vừa hay lại thuộc vào loại may mắn kia, tỷ lệ hên xui của loại may mắn này đại khái cũng giống như dùng hai đồng tiền mua vé số, trúng thưởng 500 vạn.

Phần công lao này thực khiến Diệp Hoan cảm thấy có chút xấu hổ, đúng vậy, thật đúng là rất hổ thẹn.

Diễn tập hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của tất cả mọi người, kết quả diễn tập thậm chí còn làm cho quân ủy trung ương hết sức kinh hãi. Cộng đồng hơn năm vạn người vừa mới bắt đầu tham dự trò chơi chưa đến vài ngày, đã bị cái tên Diệp Hoan ma xui quỷ khiến làm ra loại chuyện xấu đem giết hết Tổng bộ chỉ huy của đối phương, trọng tài tuyên bố Trình Tư lệnh và rất nhiều các vị tướng, tá khác đồng thời “dùng thân mình hi sinh cho tổ quốc” trong lúc diễn tập. Tất cả bộ đội cơ động quân khu Tây Nam, cũng như bộ binh, cùng với không quân, bộ đội đặc chủng với nhiều binh chủng, binh sĩ hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, không có hệ thống chỉ huy thống nhất, gần ba vạn người của quân khu Tây Nam chẳng khác nào ba vạn con ruồi mất đầu, không tìm ra phương hướng, càng không thể tiếp thu mệnh lệnh của thượng cấp, trận tuyến ba vạn người toàn bộ sụp đổ.

Trò chơi có quy tắc của trò chơi, dù kết quả đến quá đột ngột, lại quá lạ khó giải thích, thế nhưng chết vẫn là chết, trọng tài muốn thực hiện đúng chức trách của mình, chỉ có thể tuyên bố trò chơi chấm dứt, quân khu cảnh vệ cứ ù ù cạc cạc mà thắng lợi lớn trong trận diễn tập này.

Có thể tưởng tượng được Trình Tư lệnh ôm tâm tình phần nộ biệt khuất như thế nào, cũng có thể thấy ngay trên khuôn mặt vốn dĩ nguội lạnh của Thẩm lão ngũ giờ đây khoe miệng chứa đựng bao nhiêu vui vẻ, tươi cười sáng lạn.

Cùng lúc Diệp Hoan trở lại nơi trú quân của Lam Kiếm đại đội, quân ủy trung ương cũng đã loạn thành một đoàn, các lãnh đạo cao cấp triển khai tổ chức hội nghị khẩn cấp tức thời. Vô số các vị tướng tá cầu vai lấp lánh sao cùng nhau hội họp thảo luận xem kết quả diễn tập lần này có hợp lý không. Theo căn cứ hùng hồn xác đáng của trọng tài, Trình Tư lệnh mặt mũi tái mét không thể không chấp nhận sự thật hãn đã “bỏ mình”.

Thật sự quá mất mặt!

Đường đường là tư lệnh quân khu dưới tay có mãnh tướng như mây, cuối cùng lại bị một tên trung sĩ quen dễ dàng giết chết, toàn bộ hơn mười vị đại tướng của bộ Tổng chỉ huy, cùng với hơn ba mươi vị đại sứ nước ngoài cùng quan sát viên quân sự, lại trở thành chiến lợi phẩm của hắn ta, Trình tư lệnh có cảm giác lúc này cái mặt mo của mình giống như đang bị người ta trở tay bạt cho mười mấy cái tát, không chỉ nóng rất nhức nhối, mà quả thật đã chết lặng không còn tồn tại cảm giác trên da mặt nữa.

Ngay khi bị phán quyết diễn tập thất bại, Trình tư lệnh quả thật muốn rút súng, tất nhiên, không phải ông muốn bắn chết Diệp Hoan, mà là muốn hướng về chính bộ Tổng chỉ huy của mình cùng Trương doanh trưởng binh đoàn pháo binh mà nã đạn.

Trong thực tế, việc thực hiện diễn tập đã không đạt được kết quả như mong đợi của Ủy ban Quân sự Trung ương. Vốn dĩ mục đích chính là muốn phối kết hợp khả năng hoạt động, tự chủ của hai cánh quân bộ binh và không quân, từ trong quá trình chiến đấu nổi bật có thể rút ra bài học về cơ cấu vận hành hình thức và xây dựng chế độ liên hợp tác chiến cơ bản trong quân đoàn, ai ngờ mới bắt đầu diễn tập được vài ngày, một nửa binh sĩ của 2 đại quân khu vẫn đang chờ lệnh tại khu vực dã chiến, binh sĩ không quân thì ngay cả một cái máy bay chiến đấu cũng còn chưa cất cánh, cái gọi là chỉ huy cơ cấu vận hành hình thức “Xây dựng liên hợp tác chiến” đến bóng dáng còn chưa thấy qua, đã bị một gã trung sĩ một tay kết thúc. Nhân lực vật lực hao phí cực lớn, đại quy mô diễn tập chuẩn bị hết gần một năm cuối cùng phải kết thúc qua loa, hơn năm vạn binh sĩ dã chiến đến cái chốt súng còn chưa sờ đến đã phải hậm hực quay về.

Các lãnh đạo quân ủy khóc không ra nước mắt, cái này... cái này mẹ nó là điển hình của chứng xuất tinh sớm a!

Cùng lúc, Diệp Hoan, cái tên của người binh sĩ trẻ tuổi mới nhập ngũ được mấy tháng, lần đầu ghi khắc vào trong mắt, trong lòng của tất cả lãnh đạo quân khu.

Điều tra hồ sơ của hắn, thấy được bối cảnh phía sau hắn chính là Thẩm gia, chúng lãnh đạo dờ khóc dờ cười. Mẹ kiếp, khó trách thằng ranh này nghịch thiên như vậy, thì ra là cháu của Thẩm lão tướng quân, không hổ danh con nhà hổ tướng, Thẩm gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Sau kết quả của diễn tập quân sự, cánh cửa chính của Thẩm gia thiếu chút nữa bị các lãnh đạo quân ủy đập nát, các vị đại tướng ngang hàng với Thẩm Sùng Võ một mực níu lấy ông già râu đã bạc trắng. Bảy mồm tám miệng chõ vào bắt ông chịu trách nhiệm, ông ta vậy mà dầy dõ ra được một thằng cháu dùng sức một người quấy phá quân ủy loạn thành một mớ, đã thế hết lần này tới lần khác còn không tìm ra lỗi của hắn, chỉ có thể tự mình cố sức nghiền răng nuốt vào viên thuốc đắng này. Các lãnh đạo cấp cao không thể nào chấp nhận với bọn tiểu bối, đành phải tìm đến ông, kết quả là, Thẩm gia bị các lãnh đạo giao lưu cạo xát vài bữa cơm, rượu ngon trân quý cất giấu lâu năm của lão gia tử cũng bị mấy lão tướng quân này uống hết hơn nửa.

Thẩm lão gia mấy ngày nay tâm tình vui vẻ, lần đầu tiên trong đời bị người ăn cướp còn sung sướng như vậy, hồn nhiên không để ý đến thầy thuốc một mực đau khổ khuyên bảo, đơn giản chỉ cần cùng các lão bằng hữu cùng một chỗ uống rượu say thống khoái, già rồi già rồi, cháu trai lại làm ra một việc làm rạng rỡ mặt mũi của ông như vậy, nhân sinh được như thế, cũng đủ cảm thấy an ủi, muốn say một trận rồi.

Thẩm lão gia say rượu sung sướng vung tay lên: “Gọi thằng nhãi ranh đầu rùa Diệp Hoan kia trở về gặp ta!”

....

Vì vậy thằng nhãi ranh đầu rùa Diệp Hoan hiện giờ đang ngồi trên máy bay vận tải từ Tây Bắc quay về Bắc Kinh.

Tâm tình của hắn lúc này cũng không tệ, tuy rằng hắn không biết chuyện một mình hắn tiêu diệt cả bộ tổng chỉ huy địch nhân thì sẽ được thưởng bao nhiêu quân công, nhưng hắn xác định mình đã làm đúng, hơn nữa chuyện này có lẽ phải dùng câu “Rất ngẫu!” để hình dung mới đủ. Nếu như chú năm không nâng bậc quân hàm của hắn lên thành thượng úy, hắn tuyệt đối sẽ cầm cục gạch đập vào mặt ông ta.

Diệp Hoan thật sự là một người rất rất khiêm tốn, tạo ra một sự tình “kinh thiên động địa” như vậy, yêu cầu của hắn chỉ đơn giản là một cái quân hàm cấp úy mà thôi.

Điều duy nhất mà hắn lo lắng lúc này, chính là anh bạn tướng quân da đen James, người đã từng bị tiểu đội bọn hắn cưỡng ép bắt giữ.

Anh bạn James này từng nhiều lần kêu gào muốn kháng nghị lên Bộ Ngoại Giao. Nhưng khi anh ta tận mắt chứng kiến Diệp Hoan một mình xông vào long đàm hổ huyệt*, hơn nữa sau khi hắn thành công “búng” luôn cả bộ tổng chỉ huy đối phương, biểu lộ trên mặt lúc ấy của anh ta rất phức tạp, cái gì cũng không nói ra thành lời. Đến lúc Diệp Hoan quay về vẫn không thấy động tĩnh gì, cho nên hắn luôn chờ đợi trong lo lắng, cũng không biết vị “Hắc huynh” kia cuối cùng có kháng nghị hay không, hắn cứ mang tâm tình như vậy từ Tây Bắc về luôn tới Bắc Kinh.

* Đại ý nói là nơi nguy hiểm trùng trùng

Bắc Kinh vẫn một hình dáng già nua như vậy, mới rời khỏi được có vài ngày lại trở về, tâm tình Diệp Hoan cũng có chút phức tạp.

Sắp phải rời khỏi quân doanh rồi, thế nhưng... vì sao trong lòng cứ không nở dứt bỏ như vậy? Chẳng lẽ đúng như lời Hà Bình đã nói, chỉ cần đã từng đi lính thì cái thân phận quân nhân này sẽ giống như lạc ấn (hình xăm) in thật sâu trong lòng người, dù dùng mọi cách đều không thể lãng quên, không thể xóa nhòa được?

Đơn xin xuất ngũ còn chưa đưa lên. Thế mà giờ phút này, tâm tình của Diệp Hoan đã cảm nhận được một sự chua xót mãnh liệt, hắn thậm chí có lúc dâng trào cảm xúc muốn cứ ở mãi trong quân đội cho đến khi chết già.

Người tiếp đón ở sân bay chính là thư ký riêng của Thẩm Đốc Lễ, Lưu Tư Thành.

Một cỗ xe Audi màu đen lẳng lặng ngừng lại ở khoảng trống trong phi trường, máy bay chở Diệp Hoan hạ cánh, Lưu Tư Thành tiến lên bắt tay hắn, sau đó hai người lên xe, đi thẳng về Thẩm gia.

Khi tiến vào cửa lớn ở Thẩm gia, Diệp Hoan rõ ràng cảm giác được, ánh mắt của những người cảnh vệ Thẩm gia lúc nhìn hắn không giống như trước. Vì đã nghe về sự tích trong lần diễn tập vừa rồi của Diệp Hoan, cả đám cảnh vệ khi chứng kiến thân hình Diệp Hoan phong trần, rắn rỏi trong bộ quân phục đang đi đến gần, tất cả đều thi nhau đứng nghiêm và kính cẩn chào hắn theo nghi thức chuẩn của quân đội. Sau khi Diệp Hoan đáp lễ, nhóm cảnh vệ bọn họ vẫn không hạ tay mà một mực nâng tay giữa lòng mày, yên lặng nhìn thân ảnh Diệp Hoan cho đến khi biến mất.

Nhóm cảnh vệ dùng phương thức của quân nhân để biểu đạt lòng sùng kính đến vị “long môn hổ tướng” này.

Tiến vào rừng trúc, đến khoảng sân nhỏ bên ngoài nơi ẩn cư của Thẩm lão gia, Diệp Hoan liền dừng bước, thêm một lần nữa...nhìn chăm chú thật lâu vào cái ao cá nhỏ phía trước.

“Thằng nhãi rùa con kia, lần tới đây cho lão tử! Không cho phép đụng vào cá của ta!” Thẩm lão gia tử đang mặt mày hớn hở bỗng trừng mắt với Diệp Hoan rồi hét lớn: “Thằng nhãi anh thuộc họ nhà mèo hay sao? Sớm muộn gì ao cá của ta cũng bị anh tai họa đến mà!”

Diệp Hoan cười hắc hắc, bắt đầu màn chào hỏi Thẩm lão gia: “Ông nội văn thành vô đức, nhất thống giang hồ, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất...”

Thẩm lão gia tử cười mắng: “Cháu nghe được mấy lời buồn nôn này ở đâu vậy? Dù có vô mông ngựa thì cũng quá dối trá đi, còn không mau cầm miệng lại cho ta! Cháu lại đây, để ta xem bộ dáng quân nhân của cháu. Nghiêm!”

Diệp Hoan cười tiến về phía Thẩm Sùng Vô thêm vài bước, sau đó dùng tư thế kính cẩn đứng nghiêm. Thẩm lão gia híp mắt nhìn hấn từ trên xuống dưới rồi hài lòng gật đầu, tay nắm thành đấm, đánh một quyền lên lồng ngực Diệp Hoan, cười nói: “Đúng vậy, phải có dáng dấp quân nhân như vậy mới được, lần diễn tập ở Tây bắc này cháu làm tốt lắm, khiến cái mũi của ta cũng sắp thành mũi cà chua rồi! Hắc hắc, mặt mày ta cũng trở nên rạng rỡ đây này!”

Diệp Hoan lau mồ hôi, cười khan nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn... Chỉ là may mắn thôi ạ!”

Đây cũng không phải do Diệp Hoan khiêm tốn, quá trình tiêu diệt bộ tổng chỉ huy đối phương. Ngoại trừ dùng hai chữ “May mắn”, xác thực không còn từ nào khác để hình dung về điều đó nữa.

Đương nhiên. Ở trong mắt Thẩm lão gia đương nhiên sẽ không cảm thấy đó là may mắn, nhìn đứa cháu trai như thế nào cũng thấy thuận mắt, làm sao hấn chỉ dựa vào vận khí mà có thể đơn độc lập được công lao lớn như thế? Nói rằng là do may mắn, mẹ nó đang chuyện phỉa à!

“Ông nội, Thẩm lão gia ngài gọi cháu từ tiền tuyến về đây, ngài đã già mà lại không phúc hậu nha, nhớ năm đó nguyên soái Nhạc Phi tuy rằng cũng bị Hoàng Đế triệu hồi về, nhưng mà Hoàng Đế kia tốt xấu gì cũng đưa tặng mười hai kim bài, ngài thì quá keo kiệt rồi, một cú điện thoại cũng chẳng thèm gọi nữa...” Diệp Hoan cười hì hì không nghiêm chỉnh cáo trạng.

Lão gia tử trừng mắt, cả giận nói: “Thối lắm! Thằng nhãi anh mới lập có tí công lao nho nhỏ mà đã đắc chí thế rồi, bờ mông cũng đều vểnh lên trời rồi, còn xem mình là Nhạc Phi, nói thế ảo tử chẳng phải thành tên vua vô đạo Tống Cao Tông kia sao?”

“Ông nội, ông không có để ý trọng điểm gì cả, trọng điểm là tốt xấu gì người ta cũng đưa ra mấy khối kim bài nha...”

“Cút sang một bên đi! Lão tử cũng đã đưa cho anh cái mỏ quáng kia rồi, cũng đủ cho anh chế tạo một cái giường bằng vàng ròng mà tùy ý lăn lộn trên nó.”

Hai ông cháu vừa cười vừa to tiếng tranh luận, trong sân nhỏ bỗng truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ

Lão gia tử tuy đã lớn tuổi nhưng xem như tai thính mắt tinh, vì vậy cười nói: “Cháu trai à, giới thiệu cho cháu một vị khách”

“Ai vậy ạ?”

Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn đến, kết quả khiến hấn sợ tới mức hồn phi phách tán, khuôn mặt lập tức tái bệch.

Cách sau lưng lão gia khoảng năm mét, Trình tư lệnh quân khu Tây Nam đang xanh mặt trừng mắt với hấn, với một bộ dáng hận không thể ăn sống nuốt tươi hấn.

“Tên nhóc thối tha, một ván cờ tốt bị cậu tùy tiện hủy đi! Làm lão già ta cũng thành pháo hôi luôn, cậu nhóc à, hôm nay cậu phải cho ta một cái công đạo đi!”

Vừa nói, Trình tư lệnh vừa bước nhanh về phía hấn.

Diệp Hoan vừa nhìn thấy bao súng mà Trình tư lệnh đeo bên hông, hấn lập tức kinh hãi lạnh cả người. Còn không đợi phản ứng của Trình tư lệnh, Diệp Hoan lập tức cúi người xuống, ôm đùi Trình tư lệnh rồi nước mắt lăn dài, gào khóc:

“Trình bá bá, Trình anh hùng à... Tha mạng! Cháu thật sự chỉ định lập ít công lao để ăn mừng thôi ạ, không phải cố ý bắn ngài thành cặn bã đâu nha, ngài nể mặt mũi ông nội cháu mà tha cho cháu lần này đi, lần sau cháu không dám nữa...huhu”

Lời nói không có cốt khí này vừa thốt ra, cái mặt mo của Thẩm lão gia tử đang hớn hở lập tức nổi lên từng tầng một sương lạnh, làn da nhăn nhúm, hàm răng vụn vụn, cả người tức đến phát run.

Khuôn mặt Trình tư lệnh đang tím xanh xanh cũng ngầy ra, sau khi trầm mặc nửa ngày mới ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, vô hạn đui hiu nói: “Thật không ngờ biết bao nhiêu tinh anh của quân khu Tây Nam ta lại thua trong tay một kẻ như thế này, thật sự là....à!”

226. Chương 227: Con Đường Cuộc Đời

—> Thời thế tạo anh hùng, ý nghĩa của câu này là chỉ một ai đó nhất định sẽ làm ra một sự tình vinh quang. Dù cho trước đây kẻ ấy có là một kẻ côn đồ hay là một tên ma cà bông* đi chăng nữa, thì sau khi hắn đã làm ra sự tình vinh quang đó thì đều được gọi chung là anh hùng cả. Từ xưa tới nay, người được xưng là anh hùng, thực ra có lẽ cả đời hắn cũng chỉ có chút vinh quang thoáng qua đó mà thôi.

* Lang thang, lưu manh cà chớn

Trình tư lệnh không hiểu câu nói này, Thẩm Sùng Vũ cũng tương tự như vậy.

Khi bọn họ cho rằng Diệp Hoan đã đánh thắng một trận đẹp đẽ như hể, thì dù phải đối mặt với việc Trình tư lệnh hung sư vấn tội*, hắn sẽ chính nghĩa lâm thiên (thấu tận trời) mà thần nhiên đối diện, uy vũ bất khuất, tính cách như vậy mới xứng đáng với trận thắng lợi này. Mà cái chuyện bại trận của Trình tư lệnh bởi một hán tử thẳng thắn lỗi lạc như vậy, tự nhiên ông cũng sẽ thua tâm phục khẩu phục.

* Huy động lực lượng quân đội để tố cáo, bắt giữ một ai đó vì tội lỗi đã gây ra; một nghĩa khác nữa là kéo một đám người đến nhà và “dẫn mặt” một người nào đó.

Nhưng sự thật so với tưởng tượng của bọn họ lại hoàn toàn ngược lại, vị anh hùng dựa vào sức lực một người đánh tan bộ tổng chỉ huy địch... là kẻ mà bây giờ mang bộ dáng thập phần giống như một tên trộm móc túi vừa bị bắt quả tang vậy, cái dáng điệu ôm chân khóc rống cầu xin tha thứ kia, nào đâu có nửa phần khí khái “Uy vũ bất khuất” cơ chứ?

Lúc này Trình tư lệnh cũng cảm như hén rồi, không nói gì nữa mà hậm hực dậm chân, xoay người rời đi. Ông vốn dĩ muốn lấy cái cơ hung sư vấn tội để đến đây làm quen với một vị thiếu niên anh hùng của Thẩm gia. Kết quả là cao hứng mà đến, mất hứng mà về. Ông ta vốn là thua trong uất ức, hiện tại thì càng thêm không cam lòng và có một loại kích động muốn giết người.

Trình tư lệnh đi rồi, Thẩm lão gia tự nhiên cũng không khách khí với đứa cháu trai không có một chút cốt khí này. Ông quơ múa cây chổi, thi triển “kiếm quyết*” truy sát Diệp Hoan chạy khắp sân. Do đó toàn cảnh trong sân là một mảng huyền ảo tựa như gà bay chó chạy, các cảnh vệ và bác sĩ đứng ở một bên lo lắng không thôi, tuổi tác của lão thủ trưởng đã lớn như vậy rồi, làm sao có thể chịu nổi giày vò như vậy được? Nhưng ông nội giáo huấn cháu trai là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vả lại trước giờ tính khí lão thủ trưởng cũng không được tốt lắm, ai mà dám ngăn cản?

* đánh đập

Cuối cùng vẫn là Diệp Hoan thấy ông nội mình đã mệt đến nỗi không thở được, cố ý chậm vài bước để ông lão tóm lại, để ông dậm mình mấy cái cho hả giận mới thôi.

Sau khi bị ông nội đuổi đánh chạy ra đến tận cửa, Diệp Hoan mới hậm hực trở về quân doanh.

Về tới quân doanh, Diệp Hoan lại nhận được sự nghênh tiếp y hệt như anh hùng, lần diễn tập này hoàn toàn thắng lợi, đại đội Lam Kiếm cũng lấy đỉnh vinh quang từ Diệp Hoan, tuy rằng thắng lợi đến mức danh kỳ diệu*, nhưng thắng chính là thắng, trong quân đội cường giả vi tôn, thắng lợi cũng không phân loại mà.

* Không hiểu thấu

Diệp Hoan mới vừa vào quân doanh liền bị các chiến hữu vây lại, người này sờ đầu, người kia thì nhéo Nhị đệ hắn một cái, mọi người hi hi ha ha đem Diệp Hoan giày vò đến đáng thương, đợi đến lúc Diệp Hoan vất vả lắm mới thoát thân khỏi sự bao vây của đám vô nhân đạo kia, bộ dáng của hắn đã thê thảm như gái nhà lành bị cả chục tên đàn ông vạm vỡ giày vò.

Thất tha thất thểu đi đến văn phòng của Hà Bình, Diệp Hoan lên tiếng báo cáo rồi đi vào, lại phát hiện chú năm Thảm Đốc Trí cũng đang ngồi ở đây.

Tâm trạng Hà Bình rất tốt, gương mặt xưa nay vốn lạnh lẽo cứng rắn y như cục gạch trong hồ xí thì hôm nay lại lộ ra một nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, thoạt trông đáng sợ thêm mấy phần, nên Diệp Hoan sợ đến cả nửa ngày đều không dám bước vào trong.

“Diệp Hoan, cậu đến rồi à, vào đi, đúng lúc thủ trưởng cũng muốn tìm cậu.” Hà Bình cười ha ha nói.

Diệp Hoan đi vào văn phòng, chào Thảm Đốc Trí theo tư thế nhà binh: “Chào thủ trưởng.”

Thảm Đốc Trí ăn mặc một thân quân phục nghiêm trang, nghiêm túc thận trọng nhìn chằm chằm vào Diệp Hoan, nhưng trong mắt ông lại toát ra vẻ vui mừng.

Cái tên tiểu tử này, cuối cùng nó cũng đã trải qua một phen lịch duyệt, lúc trước đưa hấn tiến vào quân doanh quả thật là một quyết định đúng đắn. Một người đàn ông nếu không trải qua rèn luyện thì sao có thể tính là đàn ông chân chính? Nó mới tham gia huấn luyện và thực chiến gộp lại chỉ hơn mấy tháng, bây giờ nhìn lại đã có mấy phần đáng dấp của quân nhân, so với cái bộ dáng lưu manh ngày trước của nó thì thuận mắt hơn nhiều.

Thảm Đốc Trí gật gật đầu, trầm giọng nói: “Nghĩ! Diệp Hoan, lần diễn tập này cậu làm không tệ, tuy rằng phần lớn là dựa vào may mắn, nhưng dù sao cũng diệt được bộ tổng chỉ huy quân khu Tây Nam, nếu đã là mô hình diễn tập thực chiến, chỉ cần không trái với điều lệ diễn tập, binh sĩ song phương tạo thành bất cứ kết quả gì đều phải chính thức công nhận kết quả đó, công lao của cậu là không thể phủ nhận, quân ủy trung ương đặc biệt mở ra một cuộc họp, đã đạt thành ý kiến thống nhất, vì vậy kết quả diễn tập lần này là hợp pháp, hữu hiệu, cũng tuyên bố cảnh vệ thủ đô là bên chiến thắng, kết quả này sắp công bố ra toàn quân...”

Khuôn mặt lãnh khốc của Thảm Đốc Trí bỗng nhiên cười cười, nói: “... Quân ủy đã quyết định như vậy, quân khu cảnh vệ chúng ta tất nhiên phải hưởng ứng. Quân ủy cũng quyết định trao tặng quân công cấp ba cho đại đội đặc chủng Lam Kiếm, quân công cấp hai cho đồng chí Diệp Hoan thuộc đại đội Lam Kiếm”

Diệp Hoan ngẩn người: “Quân công cấp hai? Cái này... hình như không thích hợp?”

Thảm Đốc Trí cười nói: “Tuy rằng lần thắng lợi này hơn quá nửa là dựa vào may mắn, nhưng thắng lợi dù sao cũng là thắng, đối với công thần giành được trận thắng này, quân khu tất nhiên không keo kiệt trao tặng vinh quang cho cậu rồi, quân công cấp hai này cậu không cần ngại, đó là thứ cậu nên có.”

Diệp Hoan lườm ông một cái nói: “Tôi có cái gì phải ngại chứ? Tôi là muốn nói, tại sao không phải là quân công cấp một?”

Thảm Đốc Trí: “... ..” (Anh chỉ biết câm nín...)

Cái gì gọi là được đẳng chân lân đẳng đầu? Chính là chỉ cái này đây.

“Tôi đã lập công lớn như vậy, tại sao không cho tôi quân công cấp một chứ? Tùy tùy tiện tiện dùng một cái quân công cấp hai đã muốn đuổi tôi đi là coi như xong à?” Diệp Hoan bắt mắt bấu môi.

Người khác còn sợ vị lãnh đạo của cảnh vệ quân khu này nhưng Diệp Hoan lại không sợ, chú ruột của mình thì có gì phải sợ? Huống chi ông ta từng lừa gạt mình không ít lần, ở trước mặt Thảm Đốc Trí, Diệp Hoan luôn có loại cảm giác mình là chủ nợ.

Gương mặt Thảm Đốc Trí dần dần biến thành màu đen, một cái chân đang khẽ run, ngo ngoe muốn động, xem ra đang cố gắng khắc chế ý nghĩ hung hăng đập Diệp Hoan một cước.

“Ăn nói hồ đồ! Quân công cấp mấy là do cậu định đoạt hay sao? Đây là quyết định của hội đồng đảng ủy quân khu, mặc kệ cậu có đồng ý hay không, cậu đều phải tiếp nhận, cậu cho rằng đây là chợ thức ăn bán củ cải trắng để cậu cò kè mặc cả hả?” Thảm Đốc Trí tức giận tới mức run cầm cập, bao năm qua chưa từng có ai dám nói mấy câu láo toét này trước mặt ông cả, chỉ riêng thằng nhãi này, điều này làm ông có một loại kích động mãnh liệt muốn móc súng ra.

“Được rồi, quân công dù mấy cấp thì tôi cũng không thèm, thích cho hay không thì tùy... Báo cáo thủ trưởng, bây giờ tôi có một thỉnh cầu.”

“Nói!”

“Dem quân hàm của tôi thăng thành thiếu tướng đi.”

“... ..” Thẩm Đốc Trí cũng không nhịn được nữa, một cước chứa đầy cảm phẫn đá ra, mơ hồ mang theo xu thế sấm sét...

Tại sao quân doanh vẫn không trị hết cái bệnh không biết xấu hổ này của hắn? Điều này thật khiến người khác phải phiền não nha.

“Thủ trưởng, ngài còn chưa trả giá mà, nếu chức thiếu tướng không được thì thiếu tá vẫn có thể chứ?” Diệp Hoan vẻ mặt đau khổ nói, cái gọi là chào giá trên trời, trả giá dưới đất, muốn dem quân hàm thăng lên, mở giá phải cao một chút mới tốt.

Thẩm Đốc Trí hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Diệp Hoan, tôi nói cho cậu biết rõ, cái da mặt dày của cậu được di truyền từ ai vậy? Tính tình cha cậu chính trực, mẹ cậu thì hiếu thắng nhưng ngay thẳng, hai người như vậy làm sao lại sinh ra loại người như cậu được cơ chứ?”

“Báo cáo thủ trưởng, thuần túy là tự học thành tài ạ!”

Diệp Hoan vừa nói xong thì thân hình hắn đã lóe lên, vừa vặn né một cước của Thẩm Đốc Trí đập tới.

...

“Thiếu tá thì không thể rồi, thiếu tướng cũng đừng có mơ đến nữa, tính cả chuyện cậu tiêu diệt bọn buôn ma túy trong rừng rậm Tây nam cùng với lần diễn tập quân sự này, miễn cưỡng xem như cậu đã làm ra một chút thành tích, như cậu mong muốn, quân khu một lần nữa quyết định phá lệ, dem quân hàm của cậu thăng thành cấp úy, như vậy đã hài lòng chưa?”

Từ binh nhất đến hạ sĩ chỉ tốn mất hai tháng ngắn ngủi, từ hạ sĩ quan đến thiếu úy cũng chỉ hao phí một tháng, tốc độ thăng quan như vậy, quả thực còn nhanh hơn đi hỏa tiễn mà.

Thẩm Đốc Trí vừa mới nói xong thì hung tận trừng mắt với hắn, tay phải không tự chủ ấn lên vỏ súng bên hông, nếu Diệp Hoan còn dám nói nửa chữ “KHÔNG”, ông ta thực sự sẽ móc súng bắn chết cái thằng nhãi khôn kiếp này.

Trong tay người ta có vũ khí, Diệp Hoan chỉ còn cách lựa chọn khuất phục mà thôi: “Vâng, cảm ơn thủ trưởng!”

Thẩm Đốc Trí nghiêm mặt nói: “Xong việc rồi chứ? Nếu đã xong thì rút ra ngoài cho ta.”

“Báo cáo thủ trưởng, còn có việc.”

“Nói.”

Lúc này, Diệp Hoan từ trong túi móc ra một tờ đơn đã sớm viết xong, đưa cho Thẩm Đốc Trí và nói: “Đây là đơn xin xuất ngũ của tôi, xin thủ trưởng phê chuẩn.”

“Cậu...” Sắc mặt Thẩm Đốc Trí tái đi: “... Mới vừa thăng cấp bậc lên thiếu úy, lại lập tức đề cập với ta việc xuất ngũ? Tiểu tử cậu đang trêu chọc ta phải không?”

“Đừng lầm lẫn mà, thăng cấp là phần thưởng nên có của tôi, xuất ngũ là quyết định mà tôi đã dự tính từ trước rồi, hai việc này không có nửa xu quan hệ, đồng dạng ngài đã thăng cho tôi lên cấp úy được thì cũng có thể phê chuẩn cho tôi xuất ngũ được mà.”

Thẩm Đốc Trí ngẩn ra, sắc mặt âm trầm, phất tay bảo Hà Bình đi ra ngoài trước, trong phòng làm việc lúc này chỉ còn lại ông và Diệp Hoan. Mắt Thẩm Đốc Trí tỏa ra ánh sáng tựa như lưỡi đao sắc bén, nhìn chăm chăm vào mặt Diệp Hoan, chậm rãi hỏi: “Bây giờ nói cho chú biết, tại sao lại muốn xuất ngũ? Cháu vừa vào bộ đội mới có mấy tháng, hơn nữa biểu hiện cũng không tệ, ông nội cháu gặp ai cũng đều khen cháu, một mực rêu rao khắp nơi nói cháu cho ông thêm mặt mũi, làm quân nhân đang tốt đẹp, vì sao cháu muốn xuất ngũ vậy?”

Diệp Hoan cúi đầu, lẳng lặng trầm mặc một lúc, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: “Chú năm à, cuộc đời cháu sẽ không dừng hẳn ở bến đỗ này, đi qua trạm này sẽ còn có những trạm khác ở phía trước chờ cháu. Trên vai cháu còn phải gánh vác trách nhiệm: Trách nhiệm đối với người thân, bạn bè và người yêu, mà những thứ này thì chính cháu phải tận lực tự thân đi gánh vác. Cuộc đời mỗi người đều có một tín niệm hoặc lớn hoặc nhỏ đáng để kiên trì giữ gìn, ăn no uống đủ là tín niệm, vì dân vì nước cũng là một tín niệm. Mà tín niệm của cháu, chính là những người thân thiết nhất của cháu, cả cuộc đời này, cháu không chỉ vì mình mà sống sót, cháu có quá nhiều chuyện phải làm, có quá nhiều trách nhiệm phải gánh vác, những chuyện này, những trách nhiệm này, cháu không thể dừng lại trong quân doanh mà hoàn thành được. Chú năm, con đường này cháu vẫn phải đi tiếp, không cách nào dừng lại được.”

Thẩm Đốc Trí cũng đã trầm mặc thật lâu, cảm giác trong lòng lại cuộn cuộn như mây bay, dây dưa không dứt.

Diệp Hoan nhìn biểu cảm trầm mặt của Thẩm Đốc Trí, lộ ra nụ cười rưng rờ rồi nói: “Chú năm, kỳ thực cháu còn nợ chú một lời cảm ơn, cảm ơn một cước lúc trước của chú đá cháu vào quân doanh. Mấy tháng nay cháu ở trong quân doanh đã học được rất nhiều điều, có những đạo lý là nhờ các chiến hữu đã hy sinh cả mạng sống của bọn họ mới khiến cho cháu rõ ràng được, những đạo lý này đã khắc thật sâu vào trong xương của cháu, cả đời cũng không quên được. Trước kia cháu sống quá hồ đồ, cũng từng làm quá nhiều chuyện sai trái, hiện tại cháu đã từ từ trở nên thành thực, trở nên dũng cảm, kiên nghị, cháu từ một tên tiểu lưu manh lớn lên nơi phố xá hỗn tạp, chưa từng nghĩ tới những phương diện chính trực này sẽ có một ngày có thể thể hiện ở trên người cháu, chính quân doanh đã tặng cho cháu những thứ này. Chú năm, cảm ơn chú!”

Thẩm Đốc Trí thở một hơi thật dài, nói: “Cháu đã hiểu rõ đạo lý gì?”

Diệp Hoan nhìn thẳng Thẩm Đốc Trí, chậm rãi nói ra từng chữ một: “Giá trị và ý nghĩa của mạng sống, và có những điều còn quan trọng hơn cả sinh mạng... Đó là ‘Tín niệm’!”

Thẩm Đốc Trí nhìn chăm chú vào khuôn mặt Diệp Hoan, thời khắc này ông dường như đang nhìn thấy một con nhộng phá kén mà ra, lột xác thành một chú Hồ Điệp năm màu sắc sỡ, nó ở dưới ánh mặt trời mà thỏa thích giương hai cái cánh xinh đẹp.

Rốt cuộc, khổ tâm của ông đã không hề uổng phí, đứa cháu này đã tôi luyện bên trong lò luyện quân đội mà hiểu được đạo lý của cuộc đời, đã hiểu được giá trị của mạng sống con người, chỉ cần điều này là đủ, khi hần trưởng thành trở nên một người đàn ông chân chính. Đã vậy thì, có ở trong quân doanh hay không đã không còn trọng yếu nữa rồi.

“Diệp Hoan, thời điểm khi chú đưa cháu vào quân doanh thì chú đã từng nói qua, nếu có một ngày cháu rời quân doanh, hiểu rõ cách sống thế nào mới coi như là đàn ông đích thực, như vậy, cháu lập tức có thể đường đường chính chính mà rời đi, toàn bộ thế giới mặc cháu ngao du bay lượn.”

Thẩm Đốc Trí mỉm cười nhìn hần, trong nụ cười tràn đầy sự tán thưởng và vui sướng vô cùng.

“Diệp Hoan, xem ra cháu đã hiểu rồi, được rồi, cháu có thể rời đi nơi này, đi đổi một cuộc sống mới.”

Diệp Hoan lộ ra nụ cười vui vẻ, nói: “Nói như vậy, chú đã đồng ý cho cháu giải ngũ?”

Thẩm Đốc Trí không trả lời, chỉ là cười thần bí, sau đó chậm rãi cầm tờ đơn xuất ngũ mà Diệp Hoan đưa tới.

Lơ đãng nhìn lướt qua, sắc mặt Thẩm Đốc Trí lập tức đen lại

“Đơn xin này của cháu...” Thẩm Đốc Trí trầm ngâm thật lâu mới nói.

“Viết cái gì vậy?”

“Đúng là rầm chó không kêu* mà!”

* Ý nói về việc đổ lỗi cho người khác hoặc là cách viết lách xấu xí, không lưu loát không trôi chảy.

Thẩm Đốc Trí chỉ cảm thấy máu mình lại bắt đầu chảy ngược lên não rồi.

“Chỉ viết sai thì ta cũng không nói gì, đằng này cháu giải thích xem mấy chỗ khoanh tròn với gạch chéo là có ý gì?”

Diệp Hoan cúi đầu, xấu hổ cười cười: “... Có mấy chữ không cần phải viết ra, dùng ký hiệu thay thế cũng được mà, nắm được ý chính là được.”

“Ý chính cái rắc ấy! Cháu nói rõ cho ta biết, cái gì gọi là ‘Ta gạch chéo rồi khoanh tròn?’”

“Mấy cái đó là... ‘Tôi cảm kích sự khăng khải của ngài’ ... Hai từ cảm kích và khăng khải, bỗng nhiên cháu cũng quên mất viết nó như thế nào.” Lúc này, cái bản mặt dày như tường thành của Diệp Hoan cũng phải đỏ lên, điều này là cực hiếm thấy đó.

“VẬY ‘Ánh trăng gạch chéo ngài vòng tròn, ngài gạch chéo tôi vòng tròn’ lại giải thích như thế nào?” Trong lòng Thẩm Đốc Trí chỉ cảm thấy có một luồng tà hỏa chạy loạn, nhất thời máu nóng chực chờ muốn chạy ngược lên não.

Diệp Hoan cúi đầu rũ xuống càng ngày càng thấp, mặt cũng càng ngày càng đỏ, mũi chân không ngừng vẽ vòng tròn trên đất...

“Cái kia ý là... ‘Ánh trăng đã tô điểm cho cửa sổ của ngài, còn ngài tô điểm cho giấc mộng của tôi’...”

Thẩm Đốc Trí phát điên rồi, ông ném tờ đơn xin xuất ngũ trong tay qua một bên, sau đó một phát tay tóm chặt vật áo Diệp Hoan, xách hần, mặt mày dữ tợn trừng mắt với hần, cả giận quát lớn: “Anh đui mù đến mức ngay cả chữ Hán còn không biết hết mặt chữ, lại còn đưa đòi thơ ca văn nghệ cái gì hử? Một tờ đơn xin xuất ngũ mà viết như mấy tiểu thuyết tình cảm ba xu. Anh còn không biết xấu hổ mà đưa cái thứ này cho ta. Mẹ kiếp, anh bị bệnh rồi hay là đang đau trứng? Hử?”

Diệp Hoan chặt vật giãy giụa nói: “Chú năm... Nhanh buông tay đi, cháu thật sự có bệnh đấy, bệnh thần kinh, không lừa chú đâu, cháu chịu không nổi kích động mạnh đâu nha...”

227. Chương 228: Xuất Ngũ

→ Thẩm Đốc Trí thật dứt khoát.

Nếu như Diệp Hoan nhất định muốn rời đi, ông cũng không giữ lại, sẵn khoái tiếp nhận đơn xin xuất ngũ của Diệp Hoan.

Ông biết ông không quản được đứa cháu này bởi vì tim của thằng bé này không thể nhồi vào cái thứ gọi là ‘trách nhiệm’. Quân doanh nho nhỏ này là một bến đỗ trong cuộc hành trình của hần nhưng tuyệt sẽ không phải là trạm cuối cùng. Diệp Hoan là một quân nhân, nhưng nhất định không thể là một quân nhân thuần túy.

“Được rồi, phê chuẩn cho cậu xuất ngũ. Nhưng mà Diệp Hoan, ta cho cậu biết, quân ngũ không chỉ là một bến đỗ để đến rồi rời đi. Một ngày là quân nhân, cả đời đều là quân nhân. Ấn ký này đã khắc vào cuộc đời cậu, không thể nào xóa bỏ” Thẩm Đốc Trí nghiêm túc nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan nghiêm chào, rành mạch nói: “Vâng, tôi hiểu rồi!”

Thẩm Đốc Trí lắc đầu: “Không, cậu chưa hiểu...”

Diệp Hoan nghi hoặc nhìn hần

Thẩm Đốc Trí nghiêm mặt nói: “Ta cho phép cậu rời khỏi quân doanh nhưng là trên danh nghĩa đi nghỉ phép trường kỳ. Quân tịch và quân hàm của cậu vẫn được lưu giữ”

Diệp Hoan ngây ra: “Thế là thế nào?”

Gương mặt nghiêm nghị của Thẩm Đốc Trí lộ ra vài phần vui vẻ: “Thế có nghĩa là nếu quốc gia cần đến cậu thì tùy thời có thể triệu hồi tên lính này trở về. Nếu đất nước muốn cậu ra tiền tuyến thì cậu phải vác súng lên đường cho ta. Nếu đất nước muốn cậu đi cứu con tin thì cậu phải lặn xả quên mình. Nếu đất nước muốn cậu nhảy vào hố phân...”

“...Thì tôi phải đớp cứt?”

Thẩm Đốc Trí phì cười: “Không, cậu chỉ cần nhảy xuống hố phân thôi, đớp cứt thì quá thành thật rồi...”

Diệp Hoan: “.....”

“Chốt lại ý của ngài là tôi bị quốc gia này lừa bịp ký vào khế ước bán thân rồi, có phải thế không?” Diệp Hoan vô hạn bi thương hỏi.

Thẩm Đốc Trí ngẫm nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ, cậu có thể hiểu như vậy đây”

....

Diệp Hoan ủ ê rời khỏi quân doanh.

Trước khi đi, đại đội trưởng Hà Bình tổ chức một buổi tiệc chào tạm biệt Diệp Hoan.

Diệp Hoan bất ngờ xuất hiện rồi lại đột ngột ra đi.

Mấy tháng trước, một thanh niên trẻ tuổi lưu manh vô lại bị người chú ruột đá vào quân doanh, từ kháng cự đến dần dần hòa nhập, sau đó thì liên tiếp lập công. Từng chuyện, từng chuyện như mới ngày hôm qua. Các đồng đội vẫn còn đang say sưa bàn luận về sự tích Diệp Hoan đơn thương độc mã tiêu diệt tổng bộ chỉ huy quân địch thì đột nhiên nghe được tin tức Diệp Hoan muốn xuất ngũ. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên đến không thể tin được.

Trong lòng Diệp Hoan cũng không hề thoải mái. Những ngày qua sớm chiều ở chung với nhau, hân và các chiến hữu đã bồi dưỡng được tình cảm gắn bó, thân thiết vô cùng. Bọn họ có thể toàn tâm tín nhiệm nhau, ở trên chiến trường có thể không ngại ngần giờ lưng đỡ đạn cho đồng đội, trong lúc kịch chiến có thể yên tâm giao phía sau lưng cho đồng đội.

Bữa tiệc chia tay, Diệp Hoan uống rượu say đến hôn mê bất tỉnh, ôm cả đám chiến hữu vừa khóc vừa cười, hoàn toàn buông thả chính mình. Hắn cứ như một đứa trẻ bị mất đi gia đình, khóc đến tê tâm liệt phế, lại cười đến lệ rơi đầy mặt.

Hà Bình chứng kiến cảnh này cũng đỏ hai vành mắt. Anh ta uống riêng với Diệp Hoan vài chén rồi vỗ vỗ bả vai Diệp Hoan, chân thành nói: “Diệp Hoan, cậu là binh sĩ yếu nhất trong những người tôi đào tạo nhưng cũng là một binh sĩ cực kỳ có linh tính. Hôm nay cậu rời khỏi quân doanh này, về sau bất kể cậu đi đến nơi đâu cũng có thể thẳng lưng nói cho người khác biết rằng cậu là lính của Hà Bình tôi, ai dám khi dễ cậu thì đại đội Lam Kiếm vĩnh viễn là nhà mẹ đẻ của cậu, chỉ cần một cú điện thoại thôi, lão tử làm chỗ dựa cho cậu”

“Vâng! Cảm ơn đội trưởng, anh vĩnh viễn là đội trưởng của tôi” Diệp Hoan ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đội trưởng, có chuyện này đến giờ tôi vẫn chưa hiểu. Vì sao mỗi lần tôi mắng anh mấy câu thô tục, anh đều chẳng phản ứng gì thế mà cứ hễ tôi nói tôi tha con em anh thì anh lại hung hăng đánh tôi một trận. Tôi để ý thấy lần nào cũng vậy...”

Hà Bình thông thả nói: “Bởi vì tôi thực sự có một đứa em gái. Chỉ cần tưởng tượng về sau nếu như nó ở cùng với loại người như cậu là tôi liền bốc hỏa”

Diệp Hoan lập tức chán nản vô cùng, thở dài náo nê: “Sớm biết như vậy tôi đã không nói câu này rồi, tự nhiên bị đánh oán bao nhiêu trận đòn”

....

Say, say bí tỉ.

Diệp Hoan thất tha thất thểu được Thẩm Đốc Trí đỡ ra cổng lớn quân doanh, đang chuẩn bị lên xe thì từ phía trong doanh trại truyền ra một tiếng đồng ca trầm thấp pha lẫn nghẹn ngào.

Một bài hát rất quen thuộc.

” Tiễn đồng đội lên hành trình mới, dù cho đường xa nhiều gian khó nhưng vẫn luôn có tiếng chuông lạc đà kề bên...”

* Tiếng chuông lạc đà: Khi lữ hành giữa sa mạc, mọi âm thanh giữa biển cát đều mất hút theo gió, duy chỉ có tiếng chuông leng keng trên cổ lạc đà giúp giữ được trong lòng sự bình yên trước nỗi cô đơn sợ hãi của con người nhỏ bé trước thiên nhiên bao la.

Diệp Hoan quay đầu nhìn lại, thấy cả đại đội đứng trên sân tập, bịn rịn nhìn hần, mỗi giọng nói quen thuộc kia đều đang hát vang. Hai mắt Diệp Hoan đảo qua từng khuôn mặt người sống và cả linh hồn những chiến hữu đã hy sinh, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi.

Thân hình lão đảo lập tức trở nên ổn định, Diệp Hoan đứng nghiêm chào, tay giơ lên trán, nghiêm chỉnh chào mọi người theo đúng nghi thức quân đội.

Bến đỗ này đã tặng cho Diệp Hoan quá nhiều hành trang để bước tiếp trong cuộc đời.

Xin tạm biệt, quân doanh!

Xin tạm biệt, các chiến hữu!

.....

Vác ba lô vải trên vai, Diệp Hoan về tới thành phố, nhìn xe cộ qua lại trên phố, dòng người cứ ngược xuôi tấp nập, giờ khắc này hần cảm thấy thật mờ mịt.

Cảm giác này giống như bạn đã từ một khu rừng nguyên sơ chỉ có chim chóc hoa cỏ, bỗng nhiên đi vào chốn phồn hoa, hết thấy đều lạ lẫm như đã trải qua mấy đời.

Diệp Hoan cười khổ, hóa ra mình và cái thế giới này thật sự không hợp nhau. Bất kể mình biến thành cái dạng gì thì thế giới này ở trong mắt hần vẫn cứ huyền ảo, hỗn loạn như vậy. Cứ như tất thấy phồn hoa này đều chỉ là những bong bóng xà phòng, xuyên qua lớp bong bóng nhìn vào bên trong vẫn là khu rừng nguyên sơ kia với những con heo chạy qua chạy lại.

Thẩm Độc Trí đưa Diệp Hoan đến thành phố rồi rời đi, Diệp Hoan lưng vác ba lô đứng ở trạm xe điện ngầm Bắc Kinh, đột nhiên cảm thấy đói bụng, vì vậy hần mua một hộp mì ăn liền, ngồi phệt trên cầu thang lên xuống mà ăn nhồm nhoàm giống như mấy kẻ vô gia cư nghèo đói, mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của người qua kẻ lại.

Mấy thứ gọi là thể diện đó Diệp Hoan chưa bao giờ để trong lòng, huống hồ hần cũng không cảm thấy ngồi ở bậc cầu thang ăn mì có cái gì mất mặt. Người cao quý thì cũng là người, đồ ăn cao quý cũng vẫn là đồ ăn, người giàu hay kẻ nghèo đánh rắm một cái cũng đều thối như nhau.

Ví von dù bất nhả nhưng đây là sự thật.

Làm vài ngụm húp hết hộp mì ăn liền, Diệp Hoan đem cái hộp mì đặt trước người, sau đó bay lên một cột khói trắng, như sương mù lượn lờ ở bên trong hộp mì. Dòng người bên cạnh đủ loại thành phần có sang trọng cao quý, thành phần tri thức cùng tiểu loly khả ái cũng có, bỗng chốc từng người một biến thành yêu quái, đáng ghê tởm hơn là chỗ lở loét trên thân thể chúng được quần áo lộng lẫy che đậy, ngược đời chính lúc mặc một bộ âu phục giá trị hơn vạn đồng hay khoác bộ váy lộng lẫy lên thân thể, đám yêu quái đột nhiên nghĩ rằng mình đã biến thành người, bọn chúng đã quên, nếu như không có những tính cách tốt đẹp của con người, đó là lòng lương thiện, dũng cảm, cần cù. . . yêu quái vĩnh viễn là yêu quái, dù có ăn mặc quần áo lộng lẫy đắt đỏ cũng không thể trở thành con người.

Còn chưa nghĩ ra nên đi đâu, chỉ nghe “...Đình.. đang..” một tiếng giòn vang, trong hộp mì vừa ăn xong bỗng nhiên có thêm hai đồng tiền xu.

Diệp Hoan ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lại, một cô gái mặc bộ váy thời thượng của dân văn phòng vội vàng đi qua, Diệp Hoan chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt của cô ta chứa vài phần bố thí cùng vài phần khinh miệt.

“Này, cái cô mặc áo ngực cup b kia! Cô đứng lại đó.” Diệp Hoan lười biếng gọi lại nàng.

Thân hình cô gái chợt dừng lại, nghiêng đầu quay lại, lúc này sắc mặt rất khó coi.

“Cô là loại người gì vậy? Thật là không có tố chất nha?”

Diệp Hoan giơ cái hộp mì ăn liền rồi lắc lắc, bên trong vang mấy tiếng “..đình đang..... “

“Ném tiền vào trong hộp mì là có ý gì? Làm như tôi đây là ăn mày chắc?”

“Chẳng lẽ anh không phải?”

“Tôi đường đường là tỷ phú ,có điểm nào giống ăn mày vậy?”

Em gái văn phòng kia thất thần ,sau đó lại thở dài thì thào:

“Không chỉ ăn mày mà còn bị thần kinh. . .”

“Ánh mắt thực sắc bén, cái này đều bị cô đã nhìn ra, nhưng tôi không phải là này ăn xin , tôi là. . . tỷ phú bị bệnh thần kinh nha.”

Em gái văn phòng kia sợ tới mức kim lòng không được lui về sau một bước.

Lắc cái hộp, Diệp Hoan thần nhiên bỏ đồng xu vào túi, sau đó trừng mắt với em gái văn phòng:

“Lần này tôi tha thứ cho cô nhưng lần sau không cho phép coi tôi là ăn mày này nọ. Nếu như còn ném tiền cho tôi một lần nữa, . . . tôi sẽ tiếp tục tha thứ cho cô.”

Em gái văn phòng hét một tiếng sợ hãi, chạy trốn chết.

Diệp Hoan thì thào thở dài:

“Chạy nhanh như vậy làm gì? Chúa Giê-xu nói ‘Khi người bố thí cho người khác , xin người hãy hạ eo mình xuống’ . . . Bao nhiêu văn chương còn chưa kịp đem ra thì đã chạy mất rồi” (tên này đọc sai kinh thánh rồi nhé!)

Mang theo ba lô , Diệp Hoan kêu một chiếc xe taxi, thẳng đã đến căn nhà bốn tầng nơi mà Hầu Tử và Trương Tam đang sống .

Nơi này là nhà của bọn hắn.

Thân phận thay đổi, hoàn cảnh thay đổi nhưng nhà không thay đổi, con người cũng vậy.

Đẩy cửa chính ra, đá cẩm thạch đen, sàn nhà sáng bóng vắng người , bên trong huyền quan đặt bể cá cảnh hình chữ nhật bốc lên mùi nước thủy tinh , mấy cái đuôi đen đỏ của lũ cá vàng trong bể đan xen nhau, lắc đầu vẩy đuôi phun bong bóng, ở giữa phòng khách bày biện một loạt da thật Trường Sa phát, phía đối diện l, ở trên vách tường treo chiếc Tivi LCD cỡ lớn , dàn âm thanh cao cấp ở bên trong truyền ra tiếng hát thời thượng mà ưu nhã tiếng ca.

(Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà, vì thế vị trí của nó tốt xấu thế nào đều có thể ảnh hưởng trực tiếp tới phong thủy của căn nhà)

“Ồ trong tâm hồn của anh , em tự do bay lượn. . .”

Không sai, đây là bài “Tự do bay lượn “ của nhóm Phượng Hoàng truyền kỳ , ai cũng yêu thích, tiếng hát thật thanh nhã thoát tục.

(Phượng Hoàng Truyền Kỳ tên tiếng Anh là Phoenix Legend là một ban nhạc nổi tiếng ở Trung Quốc đại lục với 2 thành viên là Dương Ngự Linh Hoa đến từ Nội Mông Cổ và Tăng Nghị đến từ tỉnh Hồ Nam (Trung Quốc). Ban nhạc này đã có tình bạn gắn bó suốt 16 năm qua. Cả hai đã cùng nhau trải qua nhiều khó khăn và gặt hái được những thành công trên con đường âm nhạc)

Diệp Hoan kim lòng không được bắt đầu lẩm bầm hát theo...mà không quên bật thốt lên câu tán thưởng:

“Không ngờ hai người này phẩm vị lại cao nhã như vậy , không uống công mình nhiều năm đả thông đầu óc bọn này.. .”

Cửa của một căn phòng ngủ mở ra, chứng kiến phòng khách vô cớ thêm một người,khuôn mặt Trương Tam không khỏi ngây ngốc một chút, sau đó kinh hỉ nói:

“Anh Hoan , anh trở về rồi hả?”

Diệp Hoan nói:

“Ban ngày tiểu tử người vẽ mặt còn chưa tỉnh ngủ, *** tối hôm qua lại đi ăn trộm hả ?”

Trương Tam cười nói:

“Sao có thể , hiện tại em đã lên làm nhân vật tiếng tăm rồi, quản lý hơn mười tên thủ hạ , đâu còn làm ăn cướp nữa, hiện tại em đã bỏ nghề này rồi .”

Nhìn từ trên xuống dưới Diệp Hoan, Trương Tam cảm khái nói:

“Anh Hoan , anh ở trong quân doanh bao lâu vậy? Hắc hắc! anh giờ biến thành bộ dạng này, buổi tối anh mà cưỡi trần chẳng khác nào con quạ đen nha. . .”

Diệp Hoan cười mắng:

“Anh mày vừa trở về, mày liền nói mấy lời *** chẳng lời nào lọt tai , cái này gọi là khí chất dương quang âm áp, hiểu không? Hiện tại anh mày thấy mặt trắng đã ăn không lọt , mặt đen mới là vương đạo.”

Trương Tam xoa xoa tay hưng phấn nói:

“Anh Hoan, gần đây trong quân doanh có làm việc trâu bò gì không? Là anh không biết, lần trước anh giải cứu con tin , cho tới bây giờ ở bên trong hội vẫn còn có rất nhiều khách nhân say sưa bàn tán chuyện này , đám quần áo lụa là, phá gia chi tử nói đến trời long đất lở , bảo là chính mắt trông thấy tại hiện trường, hôm nay anh là nhân vật nổi tiếng trong hội , tối thiểu có một nửa khách nhân là của người hâm mộ anh , kể cả rất nhiều cô chiêu , đều đang không ngừng hỏi em số điện thoại của anh, nhìn bộ dáng loạn tình của các nàng, bao anh một đêm tối thiểu giá một vạn đồng trở lên, anh Hoan, anh đời này không cần phấn đấu nữa..., nằm trên giường là có thể kiếm tiền rồi , em tự nguyện làm vật thay thế anh cho các nàng , người ta còn không cho. . .”

“Mày làm quản lý sao? Cũng giống như trước kia , đều chẳng có tiền đồ hơn là bao nhiêu. . . Gần đây đúng là có làm vài việc trâu bò nha, tại rừng nhiệt đới Tây Nam đã giết chết vài tên trùm ma túy, lúc diễn tập quân sự giết vài tên tướng thôi, không có gì hay ho để nói. . .” Diệp Hoan bề ngoài giống như khiêm tốn, thực chất đang đắc ý khoát tay.

Trương Tam mắt đều thẳng, lặng rồi sau nửa ngày mới chậm rãi nói: “Anh Hoan , bao nhiêu năm không gặp, công phu miệng lưỡi của anh lại tăng tiến rồi, đem da trâu thô ráp biến thành tươi mới không dính bụi rồi, anh cũng đừng đem em làm kẻ dẫn đường không? Với anh , còn giết chết vài tên trùm ma túy? Còn giết vài tên tướng quân? Anh tưởng anh là cục sắt sao?”

Diệp Hoan không giải thích, chẳng qua là ha ha cười cười, vở vai Trương Tam nói:

“Mày trước sau đều như một, mắt chó không biết nhìn người , nhưng anh mày lại thưởng thức sự cổ chấp của mày.”

Trương Tam hắc hắc cười không ngừng, cúi đầu trông thấy Diệp Hoan mang theo một cái ba lô quân dụng lớn màu lục, không khỏi kinh dị nói:

“Anh Hoan. . . Quân đội rút cuộc chịu không nổi việc anh gây họa , đem anh đuổi ra khỏi quân doanh rồi hả?”

“Há miệng chưa từng đã từng nói qua tiếng người, cái gì mà bị đuổi chứ , chẳng qua anh mày xuất ngũ rồi! Về sau chúng ta lại có thể mỗi ngày vô tư lẫn lộn ở cùng một chỗ rồi.”

Trương Tam cái này là chân chính cao hứng:

“Thật tốt quá, anh Hoan ,cái này gọi là vương giả trở về nha, về sau chúng ta lại có người trò chuyện rồi. . .”

“Hầu Tử đâu rồi ? Hẳn chơi trò chơi ở trong phòng kia hả?”

Trương Tam cười thần bí, nói:

“Hầu Tử chuẩn bị có việc vui. . .”

“Việc vui gì?”

Trương Tam cười hắc hắc, còn chưa nói ra lời , cửa phòng đang đóng chặt Hầu Tử trong phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến một âm thanh rên rỉ mà sung sướng của một cô gái .

Diệp Hoan lông mày nhíu lại:

“Cái này , thật không có tiền đồ , còn mặt mũi ngồi trong phòng đóng cửa xem ảnh , con mẹ nó người đi ăn trộm vài món đồ của đại minh tinh nguyên nước nguyên mùi vị bên trong nội y ,so với xem một tấm ảnh tốt hơn à. . .”

Nói xong Diệp Hoan tiến lên liền không chút khách khí vặn mở cửa phòng của Hầu Tử.

Trương Tam cả kinh nói:

“Anh Hoan , đừng mở. . .”

Nói còn chưa dứt lời, dĩ nhiên không còn kịp rồi.

Phòng môn mở ra, hai cái thân hình trắng nõn đang trần truồng trên giường, bên trên đang quấn vào nhau, điên loạn đảo phượng, kịch chiến say sưa. . .

Bỗng nhiên đánh thuê phòng môn lệnh giường bên trên nam nữ động tác trì trệ, đồng thời hai người hét to kinh hãi một tiếng.

Diệp Hoan nheo mắt, hô lớn:

“Đkm! Lão tử muốn đau mắt hột rồi!”

Phanh!

Cửa phòng bị Diệp Hoan nặng nề đóng lại.

Diệp Hoan xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trường thư liểu nhất khẩu khí.

Trương Tam đứng lên trước cười nói:

“Anh Hoan, đây chính chuyện vui của Hầu Tử em định nói cho anh .”

“Hầu Tử hấn. . .”

Trương Tam cười giảo hoạt :

“Thái Bình Dương đã đuổi tới, Hầu Tử lúc này đang đùa cợt với “cây lau nhà” ở bên trong phòng đấy.

228. Chương 229: Mời Khách

—> Xem ra cây lau nhà đã nhúng được vào Thái Bình Dương rồi nha

Ngoài cửa phòng, da mặt dày hơn Vạn Lý Trường Thành của Diệp Hoan hiếm khi đỏ lên

“Mẹ kiếp, mà sao không nói sớm?” Diệp Hoan trừng mắt với Trương Tam

Trương Tam vô tội nói: “Em cũng không nghĩ động tác của anh lại nhanh như vậy, cứ như là không thể chờ đợi muốn lập tức đi vào trợ uy cho Hầu Tử ấy”

Diệp Hoan rên rỉ: “Tao thực sự là đau mắt hột luôn rồi...Hầu Tử ở cùng với Liễu Phi từ khi nào thế? Đúng rồi, nữ chính bên trong kia có phải Liễu Phi không vậy? Vừa rồi tao chưa kịp nhìn rõ...”

Trương Tam cười xấu xa, nháy nháy mắt: “Hay là anh đi vào xác nhận lại xem sao?”

Diệp Hoan gõ đầu Trương Tam, cười mắng: “Cút! Coi anh mà là loại người gì hả? Vợ của anh em có thể tùy tiện nhìn sao? Vừa rồi đột kích bắt ngờ đã làm anh mà tổn thọ lắm rồi”

Trương Tam cười hề hề: “Bọn hấn từ tháng trước đã...cái kia rồi. Sau đó Hầu Tử liên tục gọi điện muốn khoe với anh nhưng mà điện thoại anh toàn không gọi được”

Mấy tháng nay Diệp Hoan thường xuyên phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, không thì cũng là đi huấn luyện sinh tồn ở mấy vùng rừng núi, đúng là thường xuyên không thể liên lạc với bên ngoài.

“Hắn và Liễu Phi sao lại ở cùng một chỗ được thế? Thằng nhóc đó không có Bá Vương ngành thượng cung đấy chứ?”

“Không có đâu, thằng nhãi đó sao làm được chuyện giỏi giang như thế. Em nhớ tháng trước Liễu Phi đi dự một hoạt động tuyên truyền gì đó, thằng Hầu Tử là fan cuồng của cô ta mà, thế là cũng đi cùng. Lúc trở về hai người đều uống say, đêm đó Liễu Phi không muốn quay về biệt thự, còn đuổi đám vệ sĩ của cô ta về trước. Vì vậy Hầu Tử đưa Liễu Phi đến đây....”

Diệp Hoan giật mình: “Sau đó bọn nó thừa dịp rượu say loạn tính rồi không biết xấu hổ mà làm mấy việc đáng xấu hổ hả?”

“Làm sao đơn giản thế được. Ngày thường Hầu Tử chỉ còn thiếu nước đặt Liễu Phi lên tủ mà thờ nữa thôi. Nó một mực không dám vượt qua giới hạn, cứ lảm nhảm cái gì mà phong độ quân tử. Anh Hoan, anh biết không, đêm đó em phải thức đến hơn nửa đêm để làm công tác tư tưởng cho nó. Anh nói xem, con gái nhà người ta đã nguyện ý theo anh về nhà, còn chủ động ngủ trong phòng anh, tín hiệu này không phải quá rõ ràng rồi sao? Cơ hội tốt như vậy mà không làm gì đó thì quả thực không bằng cầm thú..”

Diệp Hoan vỗ vỗ vai hắn, tràn đầy đồng cảm: “Mày nói rất đúng”

Trương Tam được khích lệ càng thêm đắc ý, mặt mày rạng rỡ cứ như nam chính hành sự đêm đó là hắn vậy.

“Thế là em nói với Hầu Tử, phụ nữ không phải để cúng, phụ nữ là dùng để cười”

Diệp Hoan trầm ngâm: “Cái này...”

Diệp Hoan đột nhiên hiểu được Trương Tam vì sao cứ nhất quyết muốn làm lưu manh rồi, việc này không có liên quan gì đến nghề nghiệp hay thu nhập của hắn.

Trương Tam hăng hái bừng bừng kể lễ công trạng mai mối của hắn

“Em làm công tác tư tưởng cho nó đến khô cổ rát họng mà Hầu Tử vẫn nhẩn nhẩn nhó nhó, suốt cả buổi cứ tần ngần đứng ở cửa phòng không dám vào. Em phát buồn nôn với cái hình tượng xử nam ngây thơ kia của Hầu Tử. Anh Hoan, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, làm sao lại không nhìn ra thằng này lại có một mặt ngây thơ đến thế chứ? Cuối cùng Hầu Tử bị em nói động tâm nhưng vẫn chưa hạ quyết tâm được. Em đành phải chạy đến tủ rượu tưới cho nó nửa bình rượu thì gan nó mới to lên được tí, về mặt bi tráng tiến vào...”

Diệp Hoan thở dài: “Đúng thật là rượu tăng thêm dũng khí cho đàn ông”

“Cũng chưa chắc đâu. Hầu Tử vào phòng rồi càng hài hước hơn. Nó muốn cởi quần áo Liễu Phi, đại minh tinh người ta đã dang bốn vú ra dâng đến cửa cho hắn cởi, thế mà hắn loay hoay cả buổi cũng không cởi được. Về sau em nghe Liễu Phi ở trong phòng thở dài nói ‘rốt cuộc là anh có cởi được ra không? Hay là để em tự cởi’

Diệp Hoan: “.....”

“Sau đó em nghe thấy trong phòng có tiếng cởi đồ loạt xoạt (Tam Nhi không phải là đang vẽh mông, áp tai vào cửa nghe lén đấy chứ? :cuoichet:), chắc là Liễu Phi đã cởi hết đồ rồi. Em còn tưởng rằng lúc đấy Hầu Tử sẽ thú tính đại phát, rút súng lên ngựa luôn chứ. Ai dè nghe nó đột nhiên vô cùng lễ phép hỏi ‘Liễu tiểu thư, anh có thể cởi em không?’ ”

Diệp Hoan: “.....”

Diệp Hoan bao năm nay lại không hề phát hiện ra Hầu Tử và Trương Tam kỳ thực đều đàn giống nhau. Khác biệt chính là Hầu Tử giỏi che dấu nên người khác khó thể phát hiện ra bản chất của hắn, nhưng đến thời khắc mấu chốt liền bại lộ

.....

Hai người nói chuyện phiếm trong phòng khách một lúc thì Hầu Tử mở cửa phòng. Hắn và Liễu Phi tay trong tay, đỏ mặt đi ra ngoài.

Hầu Tử lúng túng cười, gãi đầu chào hỏi: “Anh Hoan, anh trở về sao không báo trước một tiếng. Nếu anh nói thì em đã chuyển sang ngày khác...”

Liều Phi vô cùng xấu hổ, khẽ đấm lưng Hầu Tử một cái.

Diệp Hoan không nói gì, hần cũng thật lúng túng khi phá hỏng chuyện tốt của người khác. Trương Tam ở bên cạnh thì cười gian, hồn nhiên nói: “Ài chà, cây lau nhà nhúng ngập Thái Bình Dương... ưm...”

Diệp Hoan vội vàng bịt kín miệng thẳng đàn này, trong lòng ai oán không thôi.

Hai thẳng bạn thân này, không có thẳng nào để hần bớt lo.

Liều Phi hơi lúng túng nhưng cũng không thật sự ngưng ngừng, vẫn cẩn thận quan sát nét mặt của Diệp Hoan, kính cẩn nói: “Diệp thiếu gia, ngài đã tới”

Diệp Hoan gật gật đầu, cười nói: “Liều Phi, cô và Hầu Tử đã ở bên nhau, sau này chúng ta chính là người một nhà. Đừng gọi Diệp thiếu gia này nọ nữa, nghe không quen. Hai con hàng này từ nhỏ đến lớn đều gọi tôi là anh Hoan, cô về sau cũng gọi tôi như vậy đi”

Liều Phi nghe vậy hiển nhiên vui mừng, vội cung kính gật đầu: “Anh Hoan”

Một tiếng ‘Anh Hoan’ này Liều Phi gọi vô cùng cam tâm tình nguyện, cô ta còn cầu không được

Trong mắt người ngoài, Liều Phi cao cao tại thượng, như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian nhưng chính cô ta hiểu rõ nhất hình tượng đại minh tinh ấy chỉ là vẻ ngoài mà thôi. Vẻ ngoài ấy được bồi đắp bằng bao nhiêu ủy khuất và ti tiện. Ở trong mắt đám quan chức, Liều Phi chỉ như một cái bình hoa trang trí, là con hát trợ hứng cho các ông lớn mà thôi. Dù Liều Phi vinh quang tột đỉnh thì cũng chỉ là một con hát. Ở trong mắt họ cô chẳng là cái gì, chỉ một câu nói cũng có thể quyết định cô lên voi hay xuống chó, cho nên các đại minh tinh ở trước mặt quần chúng có thể tỏ ra kiêu hãnh lạnh lùng nhưng trước mặt các ông lớn thì sẽ bày ra một bộ mặt hoàn toàn khác. Đó là một bộ mặt a dua nịnh nọt, luồn cúi xu nịnh, bản chất của ngành giải trí trong thời buổi này chính là như vậy, một ngôi sao ca nhạc hạng A như Liều Phi cũng không ngoại lệ.

Thân phận hiển hách của Diệp Hoan, Liều Phi rõ ràng hơn bất cứ ai. Công ty giải trí nâng đỡ cô ta là một công ty con dưới trướng tập đoàn Đằng Long. Tổng giám đốc Chu Dung đã công khai tuyên bố Diệp Hoan sẽ là người thừa kế tương lai của Đằng Long. Kể cả ông chủ chống lưng cho Liều Phi gặp Diệp Hoan cũng phải cúi đầu lấy lòng. Liều Phi đương nhiên cũng biết Diệp Hoan không chỉ là thiếu gia của Đằng Long mà còn là thái tử Thẩm gia quyền uy khuynh đảo cả Bắc Kinh

Một kẻ đứng trong quảng sáng của tiền tài và quyền thế có thể nào không làm Liều Phi cung kính, thậm trọng đối đãi

Diệp Hoan lại bảo Liều Phi gọi hần một tiếng ‘anh Hoan’ đối với Liều Phi mà nói quả thực là một ân điển to lớn.

Liều Phi biết rõ danh xưng này không phải ai cũng có thể gọi. Nó đại biểu cho sự tiếp nhận của Diệp Hoan. Sau này cho dù Liều Phi gặp bất cứ chuyện gì, một tiếng ‘anh Hoan’ này sẽ trở thành một cái ô vũng chắc che chở cho cô ta. Bất cứ ông lớn nào muốn khi dễ cô ta cũng đều phải kiêng kị cái ô này. Có thể nói rằng, Liều Phi bắt đầu từ nay có thể mặc sức tung hoành trong giới giải trí.

Sự trả giá này quả nhiên không uống phí, vô cùng, vô cùng đáng giá.

Liều Phi mừng rỡ quay đầu nhìn Hầu Tử rồi cười thật dịu dàng: “Anh Hoan, mấy anh em ít khi được tụ họp cùng một chỗ. Không bằng nhân dịp này uống vài chén, em xuống bếp làm vài món nhắm cho mọi người. Anh Hoan đừng xem nhẹ tài nấu nướng của em nhé, chất lượng không tệ chút nào đâu”

Hầu Tử cũng cao hứng cười nói: “Anh Hoan, đã lâu chưa cùng nhau uống rượu. Hôm nay chúng ta xả láng một trận đi. Tam nhi, chúng ta xuống lầu mua rượu”

Hầu Tử lôi kéo Trương Tam ra ngoài

Trong phòng khách chỉ còn hai người Diệp Hoan và Liều Phi. Liều Phi vẫn cười dịu dàng như cũ nhưng gương mặt vui vẻ hiền lành của Diệp Hoan lại dần dần chuyển sang nghiêm túc

“Liều Phỉ” Diệp Hoan mở miệng

“Vâng?”

Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào mắt Liều Phỉ, nghiêm giọng nói:

“Hãy đối xử tốt với Hầu Tử, đừng để nó bị ủy khuất, càng đừng làm nó tổn thương. Cô kết giao với nó, không thể chứa một chút tư lợi nào, biết rồi chứ?” Diệp Hoan nói xong, sắc bén nhìn Liều Phỉ

Khuôn mặt Liều Phỉ tái đi, mắt tự nhiên vén tóc, cười cười nói: “Anh Hoan, lời này của anh...em nghe không hiểu lắm nha”

Diệp Hoan nhìn cô ta chằm chằm hồi lâu rồi cười nhạt một tiếng, sương lạnh tràn trên khuôn mặt: “Nói dễ hiểu là tôi quá phận, vốn không nên nói những điều này. Tóm lại, Liều Phỉ, có một câu cô phải nhớ cho kỹ, nếu như cô không phụ Hầu Tử thì tôi tất sẽ không phụ cô”

Sắc mặt Liều Phỉ biến ảo, lúc hồng lúc xanh, nhịp tim tăng lên đến mười hai lần.

Vị thiếu gia này....thật sự đã nhìn thấu ý đồ của cô ta sao?

“Anh Hoan, anh yên tâm. Em sẽ đối xử tốt với Hầu Tử, sẽ luôn đối tốt...” Liều Phỉ khôi phục lại thái độ cung kính lúc trước

Diệp Hoan chân thành nói: “Vậy thì tốt. Liều Phỉ, cô biết không, cô chính là mộng tưởng của Hầu Tử, một giấc mộng vô cùng hoàn mỹ. Chuyện tình yêu nam nữ tôi không thể can thiệp được, tôi chỉ đang cố gắng hết sức để che chở cho giấc mộng này của nó. Không để giấc mộng này vỡ nát. Liều Phỉ, Hầu Tử thoát nhìn rất bình thường thế nhưng tính cách nó đơn thuần, tâm địa thiện lương. Chỉ cần cô nguyện ý tìm hiểu nó, thật lòng nhìn thẳng vào nó, cô sẽ phát hiện trong trần thế nhơ bẩn này, cô đã có được một viên bảo thạch trân quý tinh khiết cỡ nào. Liều Phỉ, tôi mong cô nhất định phải quý trọng Hầu Tử. Nếu như cô không cách nào miễn cưỡng mình thích viên bảo thạch này, cũng xin cô dùng cả hai tay bưng lấy nó, cẩn thận nâng nó trả lại cho chúng tôi”

Liều Phỉ nghe hết những lời nói vô cùng chân thành của Diệp Hoan, khuôn mặt rung động

“Anh Hoan, anh thật tốt với Hầu Tử...”

Diệp Hoan cười, thâm ý nói: “Hầu Tử là anh em của tôi, còn thân thiết hơn cả anh em ruột. Nếu như nó bị thương tổn, cũng tương đương với trên ngực tôi bị đâm một nhát dao. Những lời tôi vừa nói, hy vọng cô nhớ kỹ”

Liều Phỉ rùng mình, vội vàng gật đầu: “Anh Hoan, em nhớ kỹ rồi”

Diệp Hoan gật đầu, mỉm cười hòa ái nhưng trong lòng thấy thật nặng nề

Diệp Hoan là người không coi trọng tiểu tiết, nhất là trong cuộc sống hàng ngày. Nhưng Diệp Hoan cũng là người rất cẩn thận và miễn cưỡng. Hắn cẩn thận quan sát ánh mắt của người phụ nữ này để phán đoán xem Liều Phỉ có thực sự yêu thương Hầu Tử hay không

Sự thật tàn khốc làm tim Diệp Hoan đau đớn, âm thầm thở dài.

Trần gian bon chen bộn bề đầy toan tính này vì sao không thể lưu lại một chút tinh khiết để cho người ta hoài niệm?

Liều Phỉ xuống bếp làm vài món ăn. Đại minh tinh này xuất thân từ một gia đình bình thường, từ nhỏ đã theo mẹ học bếp núc, tài nghệ cũng không kém

Nữ thần trong lòng vì ba anh em họ mà rửa rau nấu canh khiến Hầu Tử cười đến không khép miệng lại được. Bình thường nửa cân rượu đã say, hôm nay uống liền tám lượng vẫn không ngã. Diệp Hoan thấy em mình cao hứng như thế, đành nén xuống nỗi lo, tập trung chèn chén với bọn họ.

Hình ảnh này đã từng diễn ra nhiều lần trong cuộc sống của ba người. Chỉ khác là lần này người bận bịu nấu nướng dưới bếp không phải Nam Kiều Mộc mà là Liều Phỉ. Thức ăn dù ngon miệng nhưng vẫn không phải hương vị mà bọn họ quen thuộc. Diệp Hoan uống rượu mà trong lòng thẳng thốt, sâu muộn vì cảnh còn, người mất.

Ngày hôm sau Diệp Hoan tỉnh lại cảm thấy đầu quay cuồng như muốn nổ tung. Cảm giác đau đầu sau khi say rượu này thật sự là sống không bằng chết. Diệp Hoan vừa rên rỉ nâng đầu ngồi dậy thì điện thoại đổ chuông.

Giọng nói vui sướng của Cao Thắng Nam truyền ra trong điện thoại. Thanh âm tươi trẻ đầy sức sống khiến cơn đau của Diệp Hoan giảm đi một chút.

“Tên họ Diệp kia! Đã trở lại Bắc Kinh mấy ngày rồi mà không thèm liên lạc với cô nữa. Không sợ bà đây bóp vỡ trứng của người sao?”

Diệp Hoan toát mồ hôi, cảm giác đau trứng đột nhiên dâng trào khiến hân vô thức kẹp chặt hai chân...

Cô nữa này thật đúng là khẩu vị nặng

Diệp Hoan thở dài thượt: “Cô nữa, cho tôi một lời công bằng xem nào? Trứng của tôi đang an phận thủ thường sinh sống trong bụng quần, chọc giận gì đến cô chứ?”

Cao Thắng Nam cười khúc khích: “Nè, tên xấu xa, mấy ngày nay anh làm gì thế? Gọi điện thoại cho anh không được”

Diệp Hoan nghiêm giọng nói: “Đồng chí Cao Thắng Nam, đồng chí là cảnh sát, tôi là quân nhân, về phương diện kỷ luật chắc không cần tôi phải nhắc nhở đồng chí chứ? Bí mật quân sự quốc gia là để cho đồng chí tùy tiện hóng hớt hay sao? Đồng chí như vậy là rất vi phạm nguyên tắc đấy!”

Cao Thắng Nam bị dọa một trận, tần ngần một hồi mới lúng túng nói: “Em...em cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, làm gì nghiêm túc vậy chứ?”

Giọng Diệp Hoan vẫn nghiêm khắc như cũ: “Tôi nắm giữ bí mật quốc gia trên người, có thể không nghiêm túc được sao? Đồng chí Cao Thắng Nam, đồng chí cũng là đảng viên. Đảng viên phải có giác ngộ chính trị, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì tinh thần cảnh giác”

Giọng Cao Thắng Nam nhỏ dần, ầm ừ nói: “Một tháng nay không liên lạc gì với người ta. Vất vả lắm mới nói chuyện điện thoại được, anh còn dọa nạt người ta, chỉ thuận miệng hỏi thăm một câu mà anh trách cứ, còn chụp cái tội danh lớn lên đầu người ta. Thật lạnh nhạt...”

Diệp Hoan nhếch môi, cười thầm

Phụ nữ đều là hổ giấy, nhất định phải mạnh tay chà đạp kiêu ngạo của họ thì đàn ông mới ngẩng đầu lên được. Nhìn xem, hiện giờ ầm ừ một tiếng “người ta”, hai tiếng “người ta” chẳng phải dễ nghe hơn ‘cô nữa’ nhiều sao?

Giọng Diệp Hoan mềm xuống, dùng cách nói năng của tiên bối răn dạy hậu bối: “Làm người ai mà không từng phạm sai lầm? Biết sai mà sửa mới là đảng viên tốt. Đảng ta trước sau đều gương cao khẩu hiệu ‘Trừng tiền bí hậu, trị bệnh cứu nhân’ (lấy sai lầm của người đi trước để răn re thế hệ sau, chỉ ra cái xấu để con người ta tránh phạm sai lầm) Đồng chí Cao Thắng Nam vẫn còn có thể cứu chữa được. Thật ra lần này tôi bận rộn công việc cũng không phải bí mật quân sự gì quá lớn, nói cho cô biết cũng không sao”

Cao Thắng Nam cuống quýt xua tay: “Đừng! Anh đừng nói, em không nghe đâu, nhờ chẳng may anh tiết lộ với em chuyện gì tuyệt mật, em sau này ngủ cũng không dám ngủ mất...”

“Tôi đúng là không nên tiết lộ, thật ra, một tháng nay tôi...”

“AAA Đừng nói!!” Cao Thắng Nam kêu ầm lên trong điện thoại

“....Tôi ra nước ngoài tìm bác sĩ giỏi để cắt bao quy đầu” Giọng điệu Diệp Hoan vẫn vô cùng nghiêm túc

“AA....a?” Tiếng thét cao vút có thể so với tiếng còi tàu hỏa vang vọng khắp căn phòng

“Tên họ Diệp kia! anh cố tình đùa cợt cô nữa đúng không?”

Diệp Hoan rút cuộc không nhịn nổi nữa, cười lăn lộn

Nữ cảnh sát ngốc nghếch này nhiều lúc thật đáng yêu

Cao Thắng Nam xù lông xù cánh: “Tên khốn! Đồ vương bát đần! Đến đây, mau lăn đến đây cho cô nãi nãi, mời tôi ăn cơm tạ lỗi ngay!”

Ở Bắc Kinh có một nhà hàng Pháp tên là S.T.A.Y. Đây là nhà hàng Pháp chính tông nổi tiếng nhất Bắc Kinh, đương nhiên giá cả cũng đắt đỏ nhất. Ăn một bữa ở đây bằng tiền lương cả tháng của viên chức bình thường. Nếu viên chức nào muốn ra về ta đây có điều kiện, gọi một chai rượu vang đỏ lâu năm thì có lẽ cơm nước xong xuôi, về nhà phải úp mì tôm ngày ba bữa nửa năm đến một năm.

Diệp Hoan và Cao Thắng Nam ăn mặc thoải mái, ngồi ở một góc vắng vẻ gần cửa sổ.

Nhà hàng Pháp thường rất chú trọng lễ nghi, trước kia nếu khách hàng đến đây không ăn mặc trang trọng thì lễ tân sẽ rất lễ phép ngăn cản bạn tiến vào. Có điều, thời buổi hiện nay không giống với lúc trước, mấy ông chủ người Pháp có lẽ cũng dần hiểu được thế nào gọi là ‘Nhập gia tùy tục’ nên dần dần cũng mất nhắm mắt mở mặc kệ những thực khách ăn mặc xuề xòa tiến vào nhà hàng.

Khuỷu tay Cao Thắng Nam đặt trên mặt bàn, bàn tay chống má mãi mê ngắm nhìn Diệp Hoan

Diệp Hoan đảo mắt nhìn một lượt các món ăn trong menu, vẻ mặt mờ mịt như bắt mấy con chó ngồi ngắm sao, bất mãn lắm lắm: “Ăn một bữa cơm thôi, làm gì phải đến mấy chỗ phá của này? Đắt đỏ cũng không có nghĩa là sẽ ngon, để tôi tìm mấy quán ăn quen không tốt hơn sao? Nhìn cái menu này trình bày rõ ràng, chữ viết rành mạch nhưng một chữ cũng xem không hiểu. Ông chủ nhà hàng này là người sao Hỏa mới xuống sao?”

Cao Thắng Nam thở dài: “Diệp đại thiếu gia, hôm nay anh là triệu phú rồi, xin anh đừng nhỏ mọn như vậy được không? Mời em ăn cơm cũng bắt em ra mấy quán hàng rong ngồi đuổi ruồi. Đồ xấu xa, anh...không thể lãng mạn được chút sao?”

“Ở đây có cái gì lãng mạn chứ? Căn bản là phung phí tiền của...” Diệp Hoan còn chưa nói hết câu, liếc thấy tay phải của Cao Thắng Nam đã lăm lăm con dao ăn, lập tức đổi giọng: “Khụ...cũng không phải là hoàn toàn không lãng mạn. Nhìn xem, ở trước mặt tôi có một vị nữ cảnh sát tuyệt sắc, xinh đẹp như tiên trên trời. Ở trần gian này nào kiếm được người thứ hai. Không phải nói khiêm tốn chứ mỹ nhân tuyệt sắc như vậy hoàn toàn xứng đáng ăn một bữa tiệc đắt tiền nhất nước Pháp, ở trong biệt thự xa hoa nhất, đi xe thể thao xa xỉ nhất. Dù ngày nào đó có bị người ta mưu sát thì khẳng định là phải dùng kim cương to bằng cục gạch đập chết, bằng không thì thực xin lỗi dung mạo khuynh nước khuynh thành này”

Con dao ăn trong tay Cao Thắng Nam run rẩy.

Diệp Hoan ‘bạch’ một tiếng khép thực đơn lại, dù sao hẳn chẳng hiểu chữ nào trong này, không cần phí thời gian giả bộ nghiên cứu nữa.

Diệp Hoan búng tay, một người phục vụ mặc đồ Tây, cổ đeo nơ lễ độ bước tới, khom người chào hân: “Quý khách, rất vui được phục vụ ngài! Xin hỏi ngài cùng tiểu thư xinh đẹp đây muốn dùng món gì?”

Diệp Hoan thầm thở phào. May mà phục vụ ở đây nói tiếng mẹ đẻ, nếu không thì mất hết thể diện.

“Cho trước hai mươi sợi gân bò nướng đi”

Mặt Cao Thắng Nam tái đi: “.....”

Sắc mặt người phục vụ cũng hơi đổi: “Tiên sinh, rất xin lỗi, nhà hàng chúng tôi không có gân bò nướng”

“Vậy hai mươi xiên thịt dê nướng”

“Tiên sinh, thật xin lỗi, cũng không có thịt dê nướng...”

“Cánh gà nướng cũng không có luôn à?”

Gân xanh trên trán người phục vụ giật giật.

Tên này là tới quây phá hay sao?

Về mặt Diệp Hoan thất vọng nhìn Cao Thắng Nam: “Xem chỗ cô tìm đi, cái này không có, cái kia không có, vậy mà cũng dám mở cửa kinh doanh...”

229. Chương 230: Cái Bẫy

Trong một nhà hàng Pháp, tiếng đàn piano nhẹ nhàng, êm dịu như tiếng suối chảy róc rách, xung quanh rất yên tĩnh, gần đó là những khách hàng khác đang nhỏ giọng thảo luận với nụ cười thanh lịch.

Diệp Hoan ngồi ở một bàn trong nhà hàng, không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Cao Thắng Nam đương nhiên rõ ràng tên gia hỏa này khẳng định là xem không hiểu menu tiếng Pháp, vì vậy chủ động mở miệng chọn hai phần bò bít tết, một ít đồ ăn cùng món khai vị là bánh ngọt kèm theo món tráng miệng, cũng chọn một chai rượu đỏ, nhìn bộ dạng quen thuộc của cô giống như đang nhẹ nhàng lái xe trên đường vậy.

Người phục vụ lịch sự cúi đầu với hai người họ rồi lui vào trong chuẩn bị đồ ăn.

Diệp Hoan nhin không được hỏi: “Cô bình thường hay đến đây ăn cơm sao?”

Cao Thắng Nam cười nói: “Em làm sao có thể thường xuyên đến đây, làm cái nghề cảnh sát này của em thì làm sao có khả năng đến đây được, cũng vì anh trai của em đột nhiên đến Bắc Kinh thăm em, em vừa mới cùng hắn đi ra ngoài chơi thì bắt được một kẻ coi tiền như rác, nhờ hắn mà em mới có thể đến đây, chứ bằng vào sức của em thì không thể đi tới đây rồi. . .”

Diệp Hoan buồn bực đưa tay sờ mũi: “. . . Suy cho cùng không phải tại cô nói người đi vào nơi này đều là người có tiền sao?”

Cao Thắng Nam cười đến ánh mắt cong thành hai vầng trăng lưỡi liềm nói: “Mấy món vừa rồi em chọn, tương đương với ba tháng tiền lương của em. . .”

Diệp Hoan lau mồ hôi, đúng thật là không khách khí a, không phải mọi người rất quen thuộc hay sao. . .

Cao Thắng Nam giống như cố tình chọc giận hắn, chậm rãi tính toán mọi thứ: “Vừa rồi chọn món khai vị, món chính, lại thêm tráng miệng, đại khái khoảng trên dưới 800 đô-la Mỹ, sao hả, cái này cũng chưa tính là gì đối với mấy kẻ phá gia chi tử đâu, những kẻ đó khi ăn đầu tiên đều chọn rượu đỏ hết, giá cả cũng rất đẹp 2000 đô-la, tại đây thì có khả năng mắc hơn một tí. . .”

Mồ hôi Diệp Hoan chảy càng lúc càng nhiều, biểu cảm trên mặt co quắp, trong lòng cảm thấy một trận đau rút.

Đối với những kẻ có tiền, ăn một bữa cơm hết mấy vạn có phải quá phung phí rồi không? Có lẽ Diệp Hoan chưa từng ăn một bữa cơm xa xỉ như thế nên tư tưởng của vị đại gia này có lẽ chỉ dừng lại ở những quán bán hàng bên đường cùng với rượu bia ướp lạnh mà thôi.

Cao Thắng Nam có chút hưng phấn nhìn hắn, giống như trên mặt của hắn có vẽ một bức tranh tuyệt đẹp, càng nhìn càng cười không khép miệng được.

“Anh đau lòng hả?” Cao Thắng Nam nâng cằm lên hỏi.

“Không đau lòng! Ăn! Ăn thoải mái đi! Tôi có tiền, tôi bây giờ rất dư dả tiền bạc. . .” Diệp Hoan vỗ ngực làm ra vẻ nhà giàu mới nổi tiêu tiền như nước nói, nhưng trên mặt lại một bộ dáng đau xót trầm trọng.

“Nếu như Diệp công tử đã hào phóng như vậy, không bằng lại chọn thêm một chai rượu La Mã xoantrachet, vẫn luôn nghe nói loại rượu này rất ngon, mà em còn chưa có thưởng thức qua đâu, chỉ là giá cả hơi mắc một tí mà thôi, nghe nói khoảng hơn 2 vạn đô-la Mỹ. . .” Cao Thắng Nam thông thả nói.

Mặt mũi Diệp Hoan trắng bệch.

Chết tiệt, cho dù có làm thịt heo cũng không thể vét sạch như vậy chứ. .

“Được rồi! Không có vấn đề gì, chọn đi! Tôi không cần tốt nhất, chỉ cần đắt tiền nhất. . . Ồ? Ở bên ngoài có hai người đang cãi nhau, tôi đi ra ngoài xem náo nhiệt xong sẽ trở lại. . .”

Diệp Hoan vừa định đứng lên, Cao Thắng Nam mặt không đổi sắc nói: “Anh dám đi thử xem, cô nãi nãi hôm nay không có xin nghỉ phép nên trên người có thể sẽ mang theo súng đó. . .”

Chết thật, trên tay cô ta có vũ khí, Diệp Hoan không thể làm gì khác hơn đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống, thành thành thật thật chờ cơm làm thịt.

...

“Anh rời khỏi quân đội rồi hả?” Cao Thắng Nam kinh ngạc nhìn chằm chằm hấn.

“Tôi không có ý định dành cả đời mình trong quân đội, rời khỏi đó cũng không có gì kỳ quái?”

Sau khi nghe xong Cao Thắng Nam ngẩn người một lúc, tiếp theo liền nở nụ cười: “Nói cách khác, bây giờ anh không phải là quân nhân rồi, cho dù em có bắt anh lại thì anh cũng chỉ có thể thành thành thật thật bị em đeo còng tay vào?”

Diệp Hoan cả giận nói: “Chết tiệt, cô đây là cái tâm tư gì hả? Lão tử bỏ ra mấy vạn tệ mời cô ăn cơm, cô lại vẫn đánh chủ ý bắt tôi, trình độ táng tận lương tâm của cô làm người khác cảm phần không nói nên lời. . .”

Cao Thắng Nam cười cười đắc ý nói: “Em thích loại cảm giác được ưu tú hơn anh. . .”

“Vậy cũng không nhất định, tôi mặc dù rời khỏi quân doanh rồi nhưng quân tịch của tôi vẫn được giữ lại trong quân ngũ, thủ trưởng quân khu nói thả cho tôi nghỉ phép dài hạn nên không tính là xuất ngũ”

Cao Thắng Nam kinh ngạc nói: “Gì chứ. . . Cái ý kiến này ở đâu ra hả? Mọi người chỉ cần rời khỏi quân doanh thì quân tịch sẽ không được giữ lại?”

“Tôi là nhân tài, các thủ trưởng không nỡ để tôi đi, nói cái gì mà bất cứ lúc nào quốc gia cần thì sẽ triệu hồi tôi về” Diệp Hoan nhếch miệng cười nói.

“Nhân tài? Anh chỉ là một binh sĩ nhỏ nhỏ thì làm nên trò trống gì?”

Lời này đúng lúc chạm vào chỗ ngứa của Diệp Hoan, hấn lập tức nheo hai hàng lông mày nói: “Chuyện đó của tôi phải nói là trâu bò, trước tiên phải bắt đầu kể từ vụ giải cứu con tin. . .”

Diệp Hoan đắc ý khoe khoang những công trạng hấn lập được khi còn làm binh sĩ.

Cao Thắng Nam nghe xong ngẩn ngơ mãi một lúc lâu không nói nên lời, sợ hãi nhìn hấn.

Diệp Hoan không nghĩ tới cô ấy lại phản ứng như vậy, khấn cầu nói: “Đây chỉ là biểu hiện một chút gì đó thôi, đừng có phóng đại tôi hay là tôn sùng tôi các loại, về mặt của cô bây giờ giống như ăn phải phân vậy? Có gì cứ nói đi?”

“Những điều anh vừa nói. . . Có thật không vậy?” Cao Thắng Nam bình tĩnh nhìn hấn mà hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi.”

Vành mắt Cao Thắng Nam đột nhiên đỏ lên, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, nghe Diệp Hoan cong cong lông mày kể rõ ràng những sự tình trong quân đội cùng kinh nghiệm mà hấn đã trải qua thời gian đó, Cao Thắng Nam lại nghĩ đến một khía cạnh khác, suy nghĩ một chút thì đã cảm thấy trong lòng từng đợt đau nhức vì người trước mặt mang nụ cười rực rỡ như ngày hè này.

“Diệp Hoan, có phải anh đã trải qua nhiều khổ sở lắm không? Tại sao phải như vậy? Anh là con cháu Thẩm gia, cho dù anh không có dựa vào bối cảnh gia đình đi chăng nữa thì cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ. Anh. . . rất cuộc là vì cái gì?”

Nhìn bộ dạng Cao Thắng Nam đau lòng rơi lệ, đáy lòng Diệp Hoan giống như bị một cây kim hung hăng kích thích.

Người con gái chân chính yêu bạn, sẽ không để ý bạn bên ngoài nở mày nở mặt thế nào, cái mà nàng để ở trong lòng chính là đằng sau những vinh quang đó bạn đã phải trả giá như thế nào, chịu bao nhiêu khổ sở, đắng cay để có được nó.

Những cay đắng này Diệp Hoan không muốn người khác biết, nhưng trên đời này vẫn có một người lặng lẽ đau lòng vì hấn.

Thắng Nam, Thắng Nam. . .

– Nếu như không có người con gái tên Nam Kiều Mộc ấy xuất hiện trong cuộc đời mình, thì mình hẳn đã không có lý do gì từ chối cô ấy?

Diệp Hoan kìm nén cảm xúc mãnh liệt muốn ôm Cao Thắng Nam vào lòng, chớp mũi ần ần cảm giác chua xót.

Nam Kiều Mộc. . thật ra em đang ở nơi nào? Em nếu cứ mãi không xuất hiện thì trái tim vốn chỉ tràn ngập bóng hình em giờ đây đang sắp lung lay vì một cái bóng khác rồi....

“Tôi không có ý định từ bỏ công việc đang làm, không cần phải dựa vào bối cảnh gia đình, tôi chịu khổ là vì tôi cần kiếm sống, Thẩm gia là Thẩm gia, tôi là tôi. Một người đàn ông nếu như cả đời cứ dựa vào ánh sáng của gia tộc mà sống thì không khỏi quá bi ai, chỉ có nắm giữ thực lực trong tay mình thì mới có thể làm điều mình mong muốn.”

“Đây là mục đích nhập ngũ của anh sao? Tất cả vì thực lực?”

Diệp Hoan chán nản thở dài nói: “ Trước kia tôi không hiểu cái gì gọi là thực lực. Bất luận thân phận và địa vị có thay đổi ra sao thì tôi vẫn cố gắng giữ nguyên quan điểm và tín niệm của mình, cố gắng để những thứ xung quanh tôi vẫn y nguyên như lúc trước. Nhưng tôi lại không nghĩ tới, khi hoàn cảnh thay đổi thì con người cũng dần dần thay đổi. Có người sẽ tự thay đổi vì bản thân, có người thì bị hoàn cảnh buộc phải thay đổi, chúng ta vốn không thể ngăn cản những thay đổi đó xảy ra. Trước kia tôi luôn cố gắng trả giá để duy trì mọi thứ nhưng thực tế đã chứng minh suy nghĩ lúc đó của tôi quá ngây thơ, cho nên tôi chỉ có thể bất lực mà nhìn những điều mình cố gắng giữ gìn cứ càng lúc càng rời xa mình...”

“Cái này có quan hệ gì đến thực lực?”

”Khi đã có thực lực, tôi có khả năng bảo vệ những thứ quan trọng, lúc đó tôi mới có thể giống như một người đàn ông chân chính, bảo vệ tốt tất cả những thứ thuộc về tôi. Tôi sẽ chống đỡ một mảnh trời riêng cho bọn họ, cho dù bên ngoài sóng to gió lớn, hãy để tôi gánh vác mọi thứ thay họ, cho dù cuộc sống khó khăn cỡ nào, tôi cũng sẽ tạo ra một bầu trời trong xanh đầy nắng cho họ.

Diệp Hoan vẻ mặt rất thâm trầm, ý nghĩ từng đợt hoảng hốt.

Nếu như lúc trước chính mình có đầy đủ thực lực làm cho kẻ địch sợ hãi, chú ba kia còn dám không chút kiêng kỵ gì mà ép Nam Kiều Mộc đi sao??

Bỏ qua đáng về hiện đại bên ngoài, xã hội bây giờ vẫn là mạnh được yếu thua. Nắm đầm không cứng rắn, bỏ vai không vững vàng thì làm sao có thể bảo vệ tính mạng người quan trọng nhất? Thẩm Đốc Trí đã từng nói với hắn, hắn vẫn một mực nhớ kỹ trong lòng.

Nước mắt Cao Thắng Nam không ngừng chảy, nước nở nói: “Diệp Hoan, anh đau lòng bọn họ, nhưng ai tới đau lòng anh?”

Cao Thắng Nam không cách nào ngừng khóc được, cô là vì người đàn ông này mà đau lòng, lúc trước ở Ninh Hải vì mấy vạn đồng tiền mà dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, cẩn thận chờ đợi cơ hội, đôi khi có một ít buồn phiền nhưng hắn cũng có được khoảng thời gian vui vẻ không lo nghĩ, nhưng đã không còn nữa những ngày tháng đó, hắn thay đổi, không còn giống như lúc trước nữa, không đến thời gian một năm, hắn giống như đã trải qua hàng nghìn năm đau khổ, trên trán nhiều thêm vài nếp nhăn, trên người cũng đầy vết thương lớn nhỏ, trách nhiệm hắn gánh trên lưng quá nặng, đã làm cho một người mới hai mươi tuổi như hắn đối mặt với sự vô tình của cuộc sống mà chỉ có thể yên lặng vượt qua mọi khó khăn, nhưng ai sẽ tới đau lòng hắn?

Diệp Hoan cười cười, không có trả lời, ánh mắt nhìn qua cửa sổ hướng về nơi xa, bầu trời phương xa sạch sẽ mà lại trong xanh, một đám mây trắng lẻ loi trôi lơ lửng phía chân trời, rất gần, nhưng cũng rất xa.

Lòng Cao Thắng Nam trầm xuống, tinh thần chán nản.

Không cần hỏi đáp án, bất luận là ai ở bên cạnh hắn trong lòng đều rõ ràng trọng lượng của Nam Kiều Mộc, bước tiếp theo ngoại trừ đi tìm Nam Kiều Mộc, thì còn có thể làm cái gì?

Chính cô cuối cùng cũng không thắng được Nam Kiều Mộc, cho dù cô ấy không có ở bên cạnh Diệp Hoan đi chăng nữa thì cô cũng không thể giữ được một vị trí trong trái tim tràn đầy hình bóng người khác của

hắn được, trận chiến tranh giành tình cảm này, từ hai mươi năm trước cô liền đã hoàn toàn thua.

Tình yêu giống như một cuộc chạy đua Ma-ra-tông, hắn ở đây đuổi theo Nam Kiều Mộc, cô lại đuổi theo hắn, phong cảnh cấp tốc chạy ngược qua, trong mắt chỉ duy nhất rõ ràng hình bóng lạnh như băng đang chạy phía trước, mong hắn dừng lại chờ mình một chút, nhưng lại không đành lòng để hắn mất dấu mục tiêu đang theo đuổi, vì vậy cô chỉ có thể cắn răng chạy theo hắn, cũng vì vậy mà chỉ có thể đưa mắt nhìn hắn chạy về phía trước vĩnh viễn không còn liên quan đến mình nữa. . .

Nước mắt Cao Thắng Nam càng ngày càng chảy nhiều hơn.

Chúng ta ai cũng muốn một người xót xa cho mình, nhưng lại cũng ương ngạnh không dám để lộ ra sự yếu đuối của bản thân.

Dùng sức hít hít cái mũi, Cao Thắng Nam đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nói: “Khi nào thì anh đi?”

Diệp Hoan cười vui vẻ nói: “Ngày mai tôi gọi Chu Mị giúp tôi xử lý hộ chiếu đi nước Anh, có lẽ sẽ ở bên đó khoảng một tuần lễ.”

“Em cùng đi với anh.” Cao Thắng Nam nhìn vào mắt hắn, trong ánh mắt mang theo một phần cố chấp.

“Không cần, cô là một cảnh sát đấy, sao lại bỏ bê công việc hơn cả tôi thế hả?”

“Mặc kệ, em muốn cùng đi với anh!”

“Thực sự không cần, tôi là đi tìm người chứ có phải đi du lịch đâu mà cô đòi đi theo làm gì?”

“Diệp Hoan, anh không hiểu.”

Trong lòng Cao Thắng Nam dâng lên vô vàn chua xót.

Thật là một kẻ ngốc mà, em chỉ muốn tận mắt nhìn thấy anh đi tới giới hạn cuối cùng của anh thôi, nếu như anh tìm không thấy cái giới hạn kia, thì chỉ cần anh vừa quay đầu lại liền sẽ phát hiện, có một cô gái ngốc nghếch vẫn một mực dõi theo anh từ phía sau, nếu Nam Kiều Mộc có thể trở thành cái bóng của anh, thì em cũng có thể.

Nhìn biểu tình ai oán mà kiên định của Cao Thắng Nam, Diệp Hoan hoang mang rồi đột nhiên hắn giống như đã hiểu hết tất cả.

Diệp Hoan đưa lưỡi ra liếm qua đôi môi khô khốc, thanh âm khàn khàn nói: “Thắng Nam, cô không cần phải như thế. . .”

Cao Thắng Nam cười cười không trả lời vấn đề này mà giơ ly rượu lên nói: “Diệp Hoan, cạn một ly nhé, vì. . . chia ly.”

Diệp Hoan cũng giơ ly lên, nhớ tới không biết bây giờ Nam Kiều Mộc đang ở đâu, trong lòng một trận đau xót, nói: “Hay vẫn là vì. . . Gặp lại đi.”

Gặp gỡ rồi lại chia ly, vòng tròn này cứ lặp đi lặp lại, năm tháng trôi qua con người ta dần già đi nhưng cuộc đời lại phong phú hơn.

Uống cạn một ly rượu vì tương tư, rượu chảy vào trong lòng là một cổ đắng chát.

Đúng lúc Diệp Hoan đang chuẩn bị thay đổi đề tài không nói về việc này nữa thì bên tai vang lên một tiếng nói quen thuộc.

“Diệp Hoan? Cậu cũng ở đây sao?”

Diệp Hoan ngạc nhiên quay đầu lại thì đã nhìn thấy cách đó không xa Thẩm Duệ mặc trên người bộ âu phục, mang theo nụ cười đi về phía mình, bên người còn có thêm một vị tiểu thư xinh đẹp mặc một thân váy dạ hội màu đen đi cùng, cô gái đó có một nụ cười thật tươi bên môi, thỉnh thoảng ngó nhìn xung quanh, dẫn tới vô số ánh nhìn chăm chú từ các đàn ông trong nhà hàng.

“Anh họ, anh cũng tới đây dùng bữa sao? Hôm nay thật sự là trùng hợp mà.” Diệp Hoan nhất thời hoảng hốt nói, sau đó lập tức bày ra bộ dáng tươi cười chào hỏi họ.

Thẩm Duệ nho nhã cười nói: “Chúng ta nên giữ phong độ một chút, cùng giới thiệu hai mỹ nhân bên cạnh chúng ta đi, nếu không các cô ấy sẽ phật lòng đấy. Tiểu thư đi cùng anh là Lâm San, thiên kim của Lâm tham mưu trưởng cảnh vệ quân khu. Vị này đi cùng cậu đây là....”

Cao Thắng Nam cũng xuất thân danh giá, rất quen thuộc với tình huống kiểu này, cô thoải mái tự nhiên vươn tay, cười nói: “Tôi là Cao Thắng Nam, cảnh sát hình sự của cục cảnh sát thành phố.”

Diệp Hoan hơi ngẩn người rồi cười không nói gì.

Những con cháu thế gia khi gặp gỡ đều có thói quen mang danh tiếng của cha mình ra khi giới thiệu bản thân. Đây là một phong tục xấu, Cao Thắng Nam một mực không thèm để ý, cho nên lúc giới thiệu chính mình, cô chưa bao giờ khoe khoang về cha mình, hơn nữa đây là Bắc Kinh, đại bộ phận người ở đây là công nhân viên chức nhà nước, cha cô cùng lắm cũng chỉ là cục trưởng công an mà thôi, không cần thiết phải khoe khoang.

Thẩm Duệ sau khi nghe Cao Thắng Nam nói mình là cảnh sát thì con người bỗng nhiên có lại rất nhanh, nhưng nụ cười trên mặt không thay đổi.

“Thật không nghĩ tới Cao tiểu thư là cảnh sát? Hân hạnh hân hạnh, từ lúc nào mà cục cảnh sát Bắc Kinh chúng ta lại có phong cảnh đặc sắc thế này chứ?” Thẩm Duệ khen ngợi ẩn ý mà lại rõ nét.

Cao Thắng Nam cười nhạt một tiếng, nói: “Tôi cũng không phải chỉ là một loại phong cảnh đâu...”

Thẩm Duệ ngây ra một chút, sau đó liên tục không ngừng nói xin lỗi: “Tôi nói lỡ lời, lỡ lời rồi, thật sự xin lỗi, Cao tiểu thư tuổi còn trẻ mà đã có thể vào làm việc trong đội cảnh sát hình sự thành phố thì năng lực tất nhiên không tầm thường rồi, nói cô lậphong cảnh thật đúng là không tôn trọng cô. . .”

Nhìn hai người đang nói chuyện, Diệp Hoan kín đáo đánh giá Lâm San bên cạnh Thẩm Duệ.

Nhìn bộ dáng hai người có vẻ rất thân thiết, chắc hẳn quan hệ bên trong không hề đơn giản, vợ của Thẩm Duệ không phải là người của Tổng gia sao? Như thế nào bây giờ lại dây dưa với con gái của tham mưu trưởng quân khu rồi? Nhìn bên ngoài Thẩm Duệ làm cho người khác cảm thấy đây là một con người nho nhã, trầm ổn chín chắn, nhưng không nghĩ tới hóa ra lại rất phong lưu.

–Mẹ kiếp, nếu như lúc này hắn có thể lén dùng di động chụp một bức hình của họ, sau đó cầm đe dọa Thẩm Duệ, đoán chừng có thể vợ vét tiền của y để trả bữa cơm này?

Trong lòng Diệp Hoan bỗng nhiên thật hứng thú với ý tưởng tà ác này.

Bốn người giới thiệu qua lại, sau đó Thẩm Duệ tự nhiên sẽ không quấy rầy hai người Diệp Hoan dùng cơm, vì vậy dưới sự hướng dẫn của phục vụ đi tới một cái bàn khác ngồi xuống chuẩn bị dùng bữa.

Cao Thắng Nam từ xa nhìn chăm chăm vào Thẩm Duệ cùng với Lâm San, khẽ thấp thanh âm nói với Diệp Hoan: “Hắn là anh họ của anh sao?”

“Đúng vậy.”

“Người con gái kia là vợ của hắn sao?”

“Không phải, vợ của hắn họ Tống, trước đó vài ngày tôi còn cùng em trai của vợ hắn có giao tình qua lại. . .”

Cao Thắng Nam nhếch miệng nói: “Đàn ông đều xấu tính như nhau, chẳng hiểu bà xã của bọn họ sao lại mặc kệ để họ ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt...”

“Cô đừng vợ dưa cả nắm chứ, tôi đâu có trêu hoa ghẹo nguyệt gì. . .”

Cao Thắng Nam oán giận liếc xéo hắn: “Anh cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Đàn ông khác thì trêu hoa ghẹo nguyệt, anh thì cứ để hoa trêu, nguyệt ghẹo. Tóm lại, đều là loại gây họa cho chị em phụ nữ”

Diệp Hoan câm nín, cô chơi chán lão tử rồi, bây giờ lại quay ra giở giọng đạo đức. Vì sao phụ nữ đều không thể nói đạo lý thế chứ?

“Diệp Hoan, tính em ăn ngay nói thẳng, có sao nói vậy, không có ý tứ châm ngòi anh và người nhà . . . Dùng kinh nghiệm làm cảnh sát của em, em cảm thấy anh họ trên người anh có mùi vị tà ác.”

Diệp Hoan ngậy ngốc một chút nói: “Cô làm sao có thể thấy được?”

Cao Thắng Nam lắc đầu, dùng vẻ mặt sâu xa nói như đinh đóng cột: “Đây là một loại trực giác, không có lý do cụ thể, chỉ là cảm giác của em thôi.”

Diệp Hoan im lặng một hồi, sau đó giống như không thèm để ý nói: “Cảm giác của cô đáng tin lắm hay sao? Cô làm cảnh sát cho tới bây giờ mới phá được một vụ án duy nhất, còn là tôi giúp cô suy luận. Vừa rồi anh họ tôi bảo cô là phong cảnh cũng đâu có nói sai. Lúc ấy cô còn hùng hổ nói mình không phải phong cảnh. Chúng ta quen biết nhau lâu rồi, tôi ngại nên mới không vạch trần cô thôi...”

Vừa dứt lời, một cái dĩa nhanh như chớp hướng thẳng tới trước ngực của Diệp Hoan, Diệp Hoan nheo mắt lại, nguy hiểm tránh né.

Hai mắt Cao Thắng Nam tỏa ra sát khí, gắt gao nhìn chăm chăm hắn: “Tên họ Diệp khôn kiếp, không vùi dập tôi thì anh sẽ chết à?”

Ở một bên khác trong nhà hàng, Thẩm Duệ mỉm cười cụng ly với Lâm San.

Vẻ mặt Lâm San có chút bất an, nói nhỏ: “Chúng ta làm như vậy có phải quá lộ liễu rồi không? Nếu như em họ anh trở về đem sự việc chúng ta ở cùng một chỗ dùng bữa nói cho người nhà anh thì chúng ta. . .”

Thẩm Duệ lắc đầu cười nói: “San, em quá lo lắng rồi, Diệp Hoan sẽ không làm như vậy đâu, lại nói, anh cùng bạn bè ăn bữa cơm cũng không nói lên điều gì, em không cần thiết phải lo lắng.”

Lâm San nhìn thoáng qua Diệp Hoan cách đó không xa, nói: “Hắn chính là Diệp Hoan sao? Rất trẻ tuổi, những ngày này anh liên tục ngủ không an giấc, cũng là bởi vì hắn. . .”

Đáy mắt Thẩm Duệ xẹt qua một tia âm hiểm, ngắt lời nói: “San, đừng nói cái này nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng. . .”

Giọng điệu Lâm San ngừng lại, vội vàng gật đầu.

Sau một lát, lại không nhịn được nói: “Duệ, Diệp Hoan kia, em có biết một ít tình huống của hắn . . . Có thể nói được không?”

Thẩm Duệ ngẩn người, nói: “Tình huống như thế nào?”

Lâm San cẩn thận từng li từng tí nói: “Mấy ngày trước quân khu Bắc Kinh diễn tập với quân khu Tây Nam, Diệp Hoan đã tạo tiếng vang lớn, nghe nói một mình hắn đánh bại cả tổng bộ chỉ huy phe địch khiến cao tầng quân khu đều khiếp sợ. Lúc ở nhà em nghe cha nói với một thủ trưởng cũ về hắn, ngoại trừ khen ngợi công lao kia, hình như....hình như còn nhắc tới việc Diệp Hoan mắc phải một loại bệnh tâm lý gọi là ‘Sang chấn tâm lý do chiến tranh’. Duệ, tin tức này có hữu ích gì với anh không?”

Thẩm Duệ ngậy người, trong lòng tràn ngập cảm giác mừng rỡ như điên, y được xưng tụng là học thức uyên bác, tự nhiên biết rõ ‘Sang chấn tâm lý do chiến tranh’ là loại bệnh gì.

Thẩm Duệ không hề lộ ra biểu hiện vui sướng, vẫn bất động thanh sắc nói: “Em nghe cha người nói sao? Tin tức này có thể tin được không?”

“Có lẽ đáng tin cậy, cha em là tham mưu trưởng quân khu, ông nói chuyện chưa bao giờ nói giỡn.”

“Em có biết hắn bị loại bệnh này đến giai đoạn nào không?”

“Cha em nói, bác sĩ tâm lý của đại đội Lam Kiếm đã từng khám qua cho hắn nói, vấn đề không quá nghiêm trọng, chẳng qua nếu như có tác động từ bên ngoài kích thích đến hắn thì sẽ sinh ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng. . .”

Thẩm Duệ ngơ ngác ngồi đó, lơ đãng lẩm bẩm nói: “Kích thích. . . kích thích từ bên ngoài. . .”

Sau nửa ngày, Thẩm Duệ mỉm cười nói: “San, em ngồi đây chờ anh một chút, anh đi toilet rồi trở lại. . .”

Bữa cơm này Diệp Hoan và Cao Thắng Nam ăn rất vui vẻ, tuy rằng chỉ có mấy khối bò bít-tết cùng mấy ngụm rượu đỏ, nhưng cũng ăn được lửng dạ rồi.

Mấy vạn tệ một bữa cơm không cho phép tâm tình hần sa sút, nếu không thì thật xin lỗi mấy vạn tệ này rồi.

Diệp Hoan vỗ tay một cái gọi phục vụ tới tính tiền.

Phục vụ đi đến trước mặt hần, nho nhã lễ độ cúi đầu, cười nói: “Thưa tiên sinh, bàn ăn này của ngài đã được một người khách bàn khác thanh toán rồi.”

Nhìn theo phương hướng phục vụ chỉ, Diệp Hoan liền thấy Thẩm Duệ mỉm cười ôn hòa với hần.

Diệp Hoan hơi ngạc nhiên rồi hết sức vui mừng nói: “Hần giúp tôi thanh toán sao? Mẹ kiếp. . . Thật không uống công tôi nhận người anh em này?”

Nhân viên phục vụ: “. . .”

Cao Thắng Nam không vừa lòng nói: “Anh họ anh làm cái gì vậy chứ? Tự nhiên sao lại trả tiền thay anh, hại em muốn bắt chẹt anh cũng không được...”

Diệp Hoan trừng mắt nhìn cô nàng nói: “Chết tiệt, cô nói lời này có ý gì hả? Có người giúp tôi trả tiền có gì không tốt chứ? Cô cứ phải thấy tôi bỏ tiền ra mới cao hứng sao?”

Diệp Hoan quay đầu lại nói với người phục vụ: “Có phải bàn này ăn hết bao nhiêu đều do hần trả tiền không?”

“Đúng vậy, tiên sinh.”

Mắt Diệp Hoan chớp chớp, nói: “Vậy cho tôi thêm một chai rượu La Mã gì đó. . . Khụ, gì nhỉ, cô vừa gọi cái gì rượu La Mã? Mà hết hơn 2000 đô-la ấy. . .”

“La Mã Xoantrachet. . .”

Diệp Hoan vỗ đùi đét một cái: “Đúng, chính là La Mã xoantrachet, cho tôi thêm một chai đóng gói mang về, tính toàn bộ vào con hàng kia. . . Khụ, toàn bộ vào vị tiên sinh cao quý kia.”

Cao Thắng Nam thở dài nói: “. . . Diệp Hoan, anh đây là muốn chơi xấu anh họ anh hả? Anh họ anh có lòng tốt giúp chúng ta trả tiền, anh lại còn nhân tiện cắt thêm một miếng thịt của hần nữa. . .”

“Tôn Tử viết: 'Có tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản. . .’

“Tôn Tử có viết cái này sao?”

“Tôn Tử, gần đây tôi thường đọc cách dụng binh, không lừa cô, cái này thực sự là Tôn Tử viết.” Diệp Hoan nói chắc nịch.

. . .

Mang theo chai rượu La Mã xoantrachet, Diệp Hoan thấy hơi chột dạ, cũng không chào hỏi Thẩm Duệ, trực tiếp cùng Cao Thắng Nam lén lén lút lút đi ra khỏi nhà hàng Pháp.

Đi đến bên ngoài nhà hàng, Diệp Hoan hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười rục rịch tối nay.

Tiết kiệm được mấy vạn tệ, còn được thêm một chai rượu trắng hơn 2 ngàn đô-la Mỹ, tâm tình Diệp Hoan lâng lâng sung sướng.

Cao Thắng Nam nhìn vẻ mặt đắc ý của Diệp Hoan, cười mắng: “Đồ xấu xa nhà anh thực không phải thứ gì tốt, anh họ anh xui xẻo lắm mới gặp phải anh ngay lúc ăn cơm, vô duyên vô cớ bị anh làm thịt. Không biết hần đã chọc phải ai chứ?”

“Xem cô nói kìa, tôi cũng đâu có chọc vào ai mà vẫn có người muốn làm thịt tôi đấy thôi?”

Hai người trêu chọc nhau vài câu, bỗng điện thoại của Diệp Hoan rung lên

Diệp Hoan cúi đầu nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến, một lúc lâu vẫn chần chừ, cuối cùng hần chột dạ bấm nút nghe.

Đầu bên kia điện thoại, Thẩm Duệ thở dài nói: “Một triệu phú như cậu mà lại đi ức hiếp một nhân viên công chức với mức lương ít ỏi như anh, tâm tư cậu có phải quá đen tối rồi không?”

Về mặt Diệp Hoan hơi hơi xấu hổ, cười khan nói: “Cái này. . . Kỳ thật trước kia hề có tiện nghi là em phải chiếm, có bao nhiêu tiện nghi liền chiếm bấy nhiêu, chiếm xong rồi bỏ chạy, lâu ngày thành quen, vừa rồi mãi đến lúc ra cửa em mới nhớ tới là mình chiếm tiện nghi của anh em nhà mình, nếu không. . . em trả lại anh chai rượu kia nhé?”

Thẩm Duệ cười vang nói: “Thế thì không cần, anh họ em còn chưa hẹp hòi đến mức đó đâu, nhưng mà em cũng không thể hưởng không cái tiện nghi này được. Hơn hai ngàn đô đó em không thể hưởng một mình được, hay là đợi bọn anh ăn xong, em không bận gì thì chúng ta đến KTV giải trí đi, lần này em phải mời khách đó...”

Diệp Hoan nheo mắt, cẩn thận từng li từng tí nói: “Lúc đến KTV, anh sẽ không kêu một hơi hơn mười vạn tiền rượu trả thù em đó chứ?”

Thẩm Duệ bật cười nói: “Thằng nhóc này, thực keo kiệt mà. . . Yên tâm, không cần cậu trả tiền rượu, được chưa?”

Diệp Hoan đầu óc nhanh chóng tính toán một cái, cảm thấy mình có lẽ sẽ không bị thiệt thòi, vì vậy liền vỗ ngực hào phóng cười nói: “Được, em mời! Không nói dối anh, em bây giờ cũng chỉ có vài tỉ rồi...”

Thẩm Duệ cười nói: “Cậu đặc ý như vậy, nếu không tối nay anh gọi thêm hai bình rượu hơn mười vạn...”

Diệp Hoan lập tức đánh gãy lời nói của y: “. . . Em cùng lắm cũng chỉ có được vài tỉ...tinh trùng mà thôi”

Thẩm Duệ: “. . .”

. . .

Phía đông Bắc Kinh, cuối phố Trường An, một quán karaoke cao cấp tên là “Đế Hào”, đây là địa chỉ mà Thẩm Duệ nói cho hần.

Ngồi ở trong xe taxi, Diệp Hoan trầm tư ngắm nhìn những bảng hiệu nhấp nháy lướt qua trên đường, bỗng nhiên mí mắt hần猛然 liệt nhảy vài cái, trong lòng sinh ra một cổ dự cảm bất thường.

Thẩm Duệ. . . Đến tốt cùng là người như thế nào? Vì sao tối nay hần cảm thấy thật bất an?

Kết —!!

Xe taxi bỗng nhiên đạp phanh thắng gấp, ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Diệp Hoan chứng kiến bên một góc đường, có vô số người qua đường chạy như điên về một nơi

Khoảng cách từ cửa sổ xe cách bên đường chỉ vền mấy mét, một chiếc xe ô tô dừng lại ở đằng trước, một người qua đường nằm bất động trước đầu xe, đầu của hần đã bị xe đụng vỡ toang, máu đỏ của máu cùng màu trắng của não trộn lẫn vào nhau, máu tươi và nội tạng vỡ nát chảy đầy trên đất, cảnh tượng vô cùng buồn nôn, đáng sợ. . .

Mặc dù chỉ lướt qua trong chốc lát nhưng Diệp Hoan vẫn nhìn thấy trọn vẹn thi thể của nạn nhân. Cả người Diệp Hoan giống như là bị sét đánh, trong đầu hiện lên cảnh tượng vô cùng thể thảm của rất nhiều thi thể, tiếp theo ảo giác lại thay đổi, hiện ra một ngôi làng nằm khuất trong rừng rậm Tây Nam, trong ngôi làng đó có thi thể Cảnh Chí Quân, thi thể của những tên tội phạm buôn ma túy bị súng máy bắn đến nát bét, tay chân cụt rơi vãi, nội tạng văng đầy đất. Máu tươi và lửa cháy hùng hực hòa vào tiếng la hét thảm thiết đầy tuyệt vọng dệt nên cảnh tượng như địa ngục Tu La.

Diệp Hoan cứng người, sắc mặt trắng bệch như người chết, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy, đôi mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ điên cuồng...

“Diệp Hoan, Diệp Hoan! Anh. . . Anh làm sao vậy?” Cao Thắng Nam kinh hoàng hô to.

Tiếng gọi tràn đầy lo lắng của Cao Thắng Nam đã kéo Diệp Hoan trở về hiện thực.

Diệp Hoan lấy lại tinh thần, lắc đầu cười yếu ớt: “Không có gì, tôi đột nhiên nhớ ra trước khi ra cửa quên không tắt đèn trong nhà, như vậy sẽ mất đi vài đồng tiền điện, tôi thấy hơi đau lòng. . .”

“Mấy đồng tiền điện cũng làm cho anh đau lòng đến mặt mũi trắng bệch sao? Diệp Hoan, anh đừng gạt em, rốt cuộc anh làm sao vậy hả?”

“Không có gì, cô đừng quan tâm!” Diệp Hoan trở nên nóng nảy: “Bác tài, làm phiền bác chạy nhanh một chút, tôi đang có việc gấp. . .”

Cao Thắng Nam không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn theo hắn.

Diệp Hoan mím môi thật chặt, nhìn những bảng hiệu gắn đèn nê-ông lướt nhanh qua cửa sổ, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống như mưa. . .

230. Chương 231: Báo Thù Không Cần Kiếm

Cảnh vật đang không ngừng lướt qua hai bên cửa, Diệp Hoan hai mắt nhắm nghiền, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Hình ảnh tai nạn xe hơi đâm máu giờ phút này ở hiện đi hiện lại trong đầu hắn, cảnh tượng... máu tươi cùng với óc người vương vãi khắp nơi hòa trộn vào nhau, chẳng khác gì hình ảnh tối từ địa ngục khiến toàn thân của hắn chịu không được thoáng chốc run rẩy, loại cảm giác này giống như bị người ta bóp cổ, hít thở dần trở nên khó khăn .

Cao Thắng Nam nhìn thấy Diệp Hoan toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, trong lòng vô cùng lo lắng hỏi han:

“Diệp Hoan, anh đến cùng làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao? Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút được không ?”

Diệp Hoan lắc đầu một cách khó nhọc, cố nặn cho được một nụ cười còn khó coi hơn khóc:

“Không có gì, vừa rồi tôi chỉ thất thần một chút thôi.”

“Diệp Hoan, dáng vẻ của anh thật sự không tốt, hay là chúng ta đi bệnh viện kiểm tra đi?”

“Không cần, hiện tại đã khỏi rồi,tôi là một đại nam nhân ,không có yếu đuối như vậy.”

Diệp Hoan kiên quyết từ chối, từ sau khi trở về ảo giác về rừng nhiệt đới Tây Nam bắt đầu xuất hiện vài lần, trải qua sự điều trị của bác sĩ tâm lý về sau chưa từng xuất hiện lại, không nghĩ tới hiện trường vụ tai nạn giao thông hôm nay lại khiến cho các ảo giác chết tiệt kia...nó lại xuất hiện. Hắn biết rõ, ảo giác qua đi liền trở lại bình thường, sẽ không xảy ra chuyện gì .

Cao Thắng Nam nhìn dáng vẻ kiên quyết của Diệp Hoan, trong lòng không khỏi đau đớn,lại không dám khuyên nỡ, chỉ có thể mặc cho xe taxi tiếp tục đi ktv Đế Hào.

Nữ cường nhân trước mặt nam nhân của mình , dường như thay đổi hoàn toàn tính cách, nàng không muốn làm hắn khó chịu,nhưng mà trong lòng của nàng bị dáng vẻ dọa người kia của hắn khiến cho bất an.

Cao Thắng Nam đột nhiên đối với Diệp Hoan cảm thấy lạ lẫm.

Người nam nhân này, trong lúc gia nhập quân đội, đến tột cùng xảy ra việc gì mà nàng không biết?

Xe taxi không vội vàng từ từ lăn bánh, trong xe hai người lại lâm vào suy nghĩ của riêng mình .

Trong yên lặng, xe taxi dừng lại,đã đến ktv Đế Hào.

Diệp Hoan cùng Cao Thắng Nam xuống xe, nhìn xem ktv đằng trước, cửa vào khí phái hoa lệ , tiếp tân đứng trước cửa ra vào niềm nở mời khách,cùng với vài cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang đi vào đi ra, làm lộ ra hai ngực trắng muốt đôi chân thon dài, làm động lòng người.

Diệp Hoan chậm rãi thở dài, ở nơi này tiền tài, sắc đẹp làm cho người ta thấy đỏ mắt, không mấy ai có thể kháng cự, vô số nam nhân cứ chìm đắm trong mỹ sắc, anh hùng khó qua ả mỹ nhân, họ can tâm tình nguyện sa đọa vào, tận hưởng cảm giác như được lên thiên đường.

Thẩm Duệ cùng Lâm San đã tới trước, hai người đứng ở ngoài cửa ktv cười nói vui vẻ, đợi bọn hắn.

Thấy Diệp Hoan xuất hiện, Thẩm Duệ thân mật hướng ngực hắn nắm nhẹ một cái, cười nói:

“Tên nhóc nhà cậu chiếm xong tiện nghi, ngay cả từ biệt cũng không nói một tiếng liền bỏ đi, quả nhiên là tên tiểu tử không chịu thiệt thòi a.”

Diệp Hoan nhếch miệng cười nói:

“Anh đây là một tên giàu nứt đố đổ vách, một chút lời nhỏ tôi chiếm được không sao chứ?”

Thẩm Duệ nhìn qua gương mặt Diệp Hoan, phát hiện sắc mặt hắn xám ngắt mặt tràn đầy mồ hôi lạnh, không khỏi ân cần hỏi: “Diệp Hoan, bộ dáng của cậu không đúng a, làm sao vậy? Vừa mới lúc này ăn cơm còn khá tốt ...”

“Không có gì, chẳng qua tôi chiếm tiện nghi của anh hơn hai vạn Đô-la, lòng áy náy thành ra như vậy...”

“Nếu không đêm nay chúng ta nghỉ ngơi đã, đừng đùa, sức khỏe quan trọng hơn...”

Diệp Hoan đầy không thềm để ý cười cười, nói:

“Không cần, tôi là một đại nam nhân đâu có yếu ớt như vậy, đã đến đây phải chơi hết mình.”

Thẩm Duệ trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút phức tạp khó hiểu, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ktv Đế Hào được hội viên đóng góp xây dựng, không giống các ktv bình thường từ trong ra ngoài đều không khí hỗn tạp, nơi đây bất kể là bên ngoài hay là trong rạp, hoàn cảnh đều rất ưu nhã, tường vách đều được cách âm, hiệu quả rất tốt, đóng kín cửa đứng bên ngoài hành lang đều nghe không được bất kì tạp âm nào, ktv rộng lớn như vậy lại vô cùng yên tĩnh, khách nhân có thể lui tới lại đều là một đám người lộ ra khí chất ung dung cao quý, hiển nhiên nơi đây không phải người bình thường có thể vào.

Tiến vào đại sảnh, một gã khoảng bốn mươi tuổi ăn mặc âu phục màu đen chờ ở đầu bậc thang, gặp Thẩm Duệ đi tới, cung kính hướng hắn bái:

“Duệ thiếu, ngài hiếm khi có thể đến đây, chỗ của ngài đã được chuẩn bị tốt.”

Thẩm Duệ cười cười, chỉ vào Diệp Hoan nói:

“Lưu Tổng làm quen một chút đi, vị này chính là Diệp thiếu gia, cháu đích tôn của Thẩm gia, đã từng nghe nói qua chứ?”

Lưu Tổng hiển nhiên cũng là bị vẻ bên ngoài của Diệp Hoan đánh lừa, nghe vậy lập tức chấn động một lát, ngơ ngác nhìn xem Diệp Hoan nói:

“Diệp thiếu gia... Chẳng lẽ là vị đấy sao...”

“Đúng vậy, chính là cậu ta, cậu ta là khách quý, ông không được qua loa đâu.”

Lưu Tổng liên tục gật đầu, thái độ khác hẳn so với vừa rồi gặp Thẩm Duệ, cung kính thêm vài phần, liền hướng Diệp Hoan cung kính, cười nói:

“Nguyên lai là trưởng tôn Thẩm gia nha, thất lễ, thất lễ, quả nhiên là khách quý đến cửa...”

Diệp Hoan gãi gãi đầu, hắn không quen bị nịnh nọt như vậy, thậm chí rất chán ghét người khác vừa thấy hắn liền đem cái vỏ bọc hào quang Thẩm gia tâng bốc lên, mất đi vỏ bọc này, hắn liền giống như chẳng là cái gì sao?

Đưa tay không đánh mặt người cười, Diệp Hoan vẫn là rất khách khí hướng hắn chào hỏi, hơn nữa cùng gã kia nhiệt tình bắt tay:

“Lưu Tổng thực khách khí, anh trai của ta đêm nay muốn thịt tôi một vỏ, tôi mới bị hắn bắt đến.”

Lưu Tổng ngây cả người, đón lấy cười ha hả:

“Anh em các cậu cảm tình thật tốt, Lưu mỗ không chuẩn bị tốt, lại để cho Duệ thiếu thất vọng rồi, hãy nể mặt Lưu mỗ này ..., đêm nay các cậu không cần trả tiền, Lưu mỗ bao phòng này rồi, xin hai người nhất định cho tôi chút mặt mũi này.”

Diệp Hoan vui mừng quá đổi, nhìn nơi này thiết kế cao cấp xa hoa, một lần vui chơi không bỏ mấy vạn đồng ra không được, có người mời, ngu gì mà không tiếp nhận?

Lại một lần nữa cầm bắt chặt tay Lưu Tổng, Diệp Hoan lúc này lại là thật tâm muốn bắt tay rồi.

“Lưu Tổng, ... Ông tốt lắm...! Cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ, lần tới mời ông đến tiệc khách quý của tôi, tận tình vui đùa một phen...”

Diệp Hoan dùng sức lắc tay của hắn, mọi người được nhân viên phục vụ dẫn vào ghế ngồi, Lưu Tổng ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, trong lòng bàn tay, tự dưng nhiều hơn một tờ hai mươi đồng ...

Lưu Tổng nhìn tờ tiền trong lòng bàn tay tiền, mồ hôi đầm đìa trên mặt hơi đen lại.

“Cậu vừa rồi rút vật gì vào tay Lưu Tổng vậy?” Thẩm Duệ hiếu kỳ hỏi.

Diệp Hoan bỗng dừng hào phóng khua tay, cười nói:

“Cho hắn hai mươi đồng tiền boa, dù sao cũng không thể làm cho hắn quá tốn kém, hơi chút tỏ vẻ thoáng một phát lòng biết ơn nha...”

“Hai... Hai mươi đồng tiền... Tiền boa?” Thẩm Duệ ngây ngốc một chút, mồ hôi trên trán chậm rãi đổ xuống.

Diệp Hoan thấp thỏm nói:

“Tôi không hiểu rõ giá thị trường... Cho nhiều hơn?”

Thẩm Duệ đáng tươi cười so thuốc đắng còn khổ:

“Cái ktv chính là Lưu Tổng mở ra đấy, người ta tài sản hơn một tỷ, người rõ ràng lại đi cho hắn hai mươi đồng tiền boa...”

“Móa, tiền boa có cũng như không!” Diệp Hoan phản ứng đầu tiên chính là ảo não, chân dẫm mạnh xuống.

“Không phải cho không, mà là cậu cần bản cũng không nên cho...” Thẩm Duệ cười khổ.

“Đúng, xác thực là không nên cho! Tiền này cho được quá oan uổng, phá sản a.....”

Thẩm Duệ: “... ..”

Thật sự rất khó đuổi kịp tư duy của người này a..., trong đầu hắn đến cùng đang suy nghĩ cái gì?

Một mực không có lên tiếng, Cao Thắng Nam leo đèo đi theo sau lưng Diệp Hoan, hung hăng đá hắn một cước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tranh thủ thời gian rút vào chỗ ngồi cho tôi, bà cô đây từ trước tới giờ mắt mặt còn không nhiều bằng một đêm nay ...”

... ..

... ..

Trong phòng phối trí theo phong cách Châu Âu La Mã, bốn góc phòng dựng bốn trụ cẩm thạch trắng, vách tường treo mấy tấm tranh nữ nhân khỏa thân, vách tường phía đông còn có một cái lò sưởi trong tường dùng để trang trí kiểu dáng Châu Âu, dưới đất phủ kín thảm lông mềm mại, vừa tiến vào phòng một mùi thơm nhàn nhạt phả ra, không hổ là ktv đẳng cấp nhất, ở bên trong bố trí xa hoa lộ ra vài phần khí chất ưu nhã của giới thượng lưu.

Vừa ngồi vào ghế, Cao Thắng Nam liền một mực lo lắng để ý Diệp Hoan.

Chỉ có nàng biết rõ, vừa rồi trên xe taxi, gương mặt của Diệp Hoan khi đó kinh khủng bậc nào, cực kì dọa người.

Nhìn thấy Diệp Hoan một chân bước vào ghế ngồi, Thẩm Duệ đi theo phía sau hần bỗng nhiên trên mặt lộ ra một tia âm trầm châm biếm , hàn ý dày đặc trong ánh mắt chăm chăm vào bóng lưng Diệp Hoan, tựa như độc lang trên thảo nguyên hung ác nhìn thẳng một con cừu non, sát cơ xuất hiện.

Tiến vào ghế ngồi, Diệp Hoan đem theo chai rượu vang Montrachet được đóng gói từ nhà hàng kia đặt lên bàn , gọi nhân viên phục vụ mở rượu ra, cầm bốn cái chén rượu đỏ, bốn người cùng một chỗ chạm ly.

Tâm tình Diệp Hoan rất tốt, từ lúc bị Cao Thắng Nam lôi đi ăn cùng nàng cho tới bây giờ, ngoại trừ vừa mới phí mất hai mươi đồng tiền bo, còn lại không phải hao phí một đồng nào, cảm giác tiết kiệm tiền so kiếm tiền quả thật cảm giác vui sướng hơn nhiều.

Không thể không nói tuy thân phận và địa vị được thay đổi, nhưng hoàn cảnh Diệp Hoan vẫn như cũ ,dù là hần có hơn trăm triệu,nhưng tiền tiêu mỗi ngày đều quản lý chi li, giống hệt như lão già,keo kiệt đến tận cửa.

Đi đến đâu cũng có người mời ,người thượng lưu gọi cái này là “Mặt mũi”, Diệp Hoan ngẫm nghĩ :” nhưng là... gương mặt này của mình , không phải có thể đổi lấy chi phiếu chứ? “

Lưu Tổng cho người đem hoa quả, đồ ăn vặt cùng mấy bình rượu vang đắt tiền không biết tên, tiến đến lên tiếng chào hỏi sau đó cung kính rời đi.

Lâm San không cùng Diệp Hoan và Cao Thắng Nam nói chuyện phiếm,gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng, tiến vào ghế ngồi liền tự chọn cho mình hai bài ,bắt đầu hát.

Cao Thắng Nam lẳng lặng ngồi bên cạnh Diệp Hoan, không đếm xỉa tới Lâm San hát,khẽ vuốt vuốt chén rượu vang trong tay,con người đen bóng từ đôi mắt xinh đẹp đen bóng thỉnh thoảng xẹt qua khuôn mặt Diệp Hoan, lo lắng lộ ra thật sâu.

Trong phòng, Lâm San cất tiếng hát ngọt ngào , êm tai như như nước suối chậm rãi chảy xuôi, Thẩm Duệ bưng chén rượu ngồi cạnh Diệp Hoan, cười cùng Diệp Hoan chạm một ly, nói:

“Rượu này giá 2 vạn Đô-la , uống quả nhiên hương vị khác xa so với loại rượu mao đài giá tám đồng, tên tiểu tử nhà cậu khẩu vị cao hơn trước nha, lần này thấy chiêm được nhiều tiện nghi như vậy a.”

Diệp Hoan cười khan nói:

“Tôi đâu có chỗ nào gọi là khẩu vị cao đâu , vừa rồi trong nhà hàng kia, tôi đâu biết chai rượu này đắt tiền nhất,chỉ thấy thích cái vỏ chai rượu đỏ, cùng cao nhã và khẩu vị thật sự chẳng có nửa điểm nào liên quan ...”

Thẩm Duệ cười ha ha, chỉ vào Diệp Hoan nói:

“Cậu thực là một tên tiểu nhân thực thụ, anh đây cũng không phải là chữ mắng cậu,ngày hôm nay tên tiểu nhân như cậu so với ngụy quân tử anh đây đáng yêu hơn nhiều.”

Diệp Hoan hai mắt hấp háy mấy cái, cười nói:

“Anh trai thân mến, chẳng lẽ anh là tên ngụy quân tử?”

Thẩm Duệ ngậy ra một lúc, cười khổ nói:

“Cậu là em trai của tôi, tôi cũng không gạt cậu, nói thật,khi còn trẻ lúc đọc qua không ít sách thánh hiền, tôi vẫn cho là mình là chân Quân tử, nhưng mà ở trong quan trường nhiều năm, dù ít dù nhiều đều dính chút ít thói xấu nơi quan trường, bây giờ tôi chỉ sợ đã là một tên ngụy quân tử chính cống rồi.”

Diệp Hoan ha ha cười nói:

“Một người có thể tự nhận mình là ngụy quân tử, chứng tỏ sự giả tạo của hần còn chưa đủ triệt để,với tình cảnh này mà nói, vẫn còn có thể cứu vãn được... Đến, anh trai,chúng ta cạn chén vì chân chính đều không phải ngụy quân tử .”

Thẩm Duệ cười cùng Diệp Hoan chạm cốc, khẽ nhấp một cái, cười nói:

“Nghe lời nói của cậu quả thật có chút ý tứ, cậu dường như rất có hảo cảm đối với chân tiểu nhân cùng ngục quân tử?”

Diệp Hoan liếm cười, chân thành nói:

“Chân tiểu nhân, ngục quân tử, ít nhất bọn hắn đều sống ở trong thế gian này, trong thời đại hỗn loạn đen tối này, bất luận cách đối nhân xử thế như thế nào đều vì tư lợi cá nhân, vì lợi ích của bản thân mình mà không từ thủ đoạn nào, ít nhất thì bọn hắn vì chính mình mà sống, so sánh với những tên thuần khiết thiện lương hay là đại gian đại ác, làm cho con người ta cảm thấy rất chán ghét, bởi vì bọn họ sống không đúng với bản thân mình, một mặt giống như là từ trên thiên đàng xuống, mặt khác lại như từ dưới Địa ngục lên, tóm lại, bọn chúng không thuộc về nhân gian, không giống chúng ta.”

Thẩm Duệ tay cầm chén rượu mà mặt ngây ngốc thật lâu.

Lý giải lần này của Diệp Hoan đối với chân tiểu nhân cùng với ngục quân tử, làm cho hắn đối với Diệp Hoan hiểu rõ dần nhiều hơn một ít.

Chân tiểu nhân, ngục quân tử, cái đề tài này thật thú vị, Thẩm Duệ khoe miệng dần dần hiện lên vài phần ai cũng xem không hiểu mỉm cười.

Nếu quả thật chân tiểu nhân cùng ngục quân tử đấu, ai sẽ thắng đây?

Vấn đề này chắc hẳn so với cái đề tài vừa rồi càng có hứng thú hơn a?

... ..

... ..

Trong phòng, bầu không khí rất vui vẻ, uống qua vài chén rượu, Diệp Hoan cùng Thẩm Duệ quan hệ trở nên thân mật hơn, ít nhất bên ngoài nhìn vào trông rất hòa thuận, bây giờ hai người thoát nhìn thật là cực kỳ giống một cặp huynh đệ khăng khít.

Tất cả mọi người hợp với tình hình tựa như hát vài bài, thời điểm đang cười nói uống rượu, các bóng đèn trong phòng bỗng nhiên tắt ngúm, chỉ còn lại hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng cực lớn.

Đang cầm microphone hát vui vẻ, Lâm San ngẩng ra một lúc, nói: “Chúng ta đến ca hát, không nói đến đây để xem phim nha.”

Thẩm Duệ cố tình liếc qua Diệp Hoan, ánh mắt rất âm trầm, trong miệng lại than thở nói:

“Cái lão Lưu này, làm việc càng ngày càng không đáng tin cậy rồi, hắn đây là làm cái gì vậy... Ta cho người đi hỏi một chút.”

Vừa đứng người lên, Diệp Hoan lại cười khoát tay nói:

“Anh trai à, được rồi, vừa vặn mọi người hát đã chán, hay là đi xem phim giải khuây cũng tốt.”

Thẩm Duệ thuận thế ngồi xuống, cười nói:

“Cậu lại dễ nói chuyện như vậy..., vậy thì xem phim một lúc đi.”

Màn hình TV dần sáng lên, rất nhanh chiếu lên một bộ phim.

Hình ảnh có chút thô ráp, dường như là phim phóng sự, hình ảnh bắt đầu bớt thô ráp dần dần mịn ra, màn hình có chút lay động, một chuỗi tiêu đề giới thiệu phim bằng tiếng Anh qua đi, trên màn hình liên tục hiện hình ảnh của một cuộc chiến.

Tựa hồ đây là chiến tranh thời cận đại, mở đầu bằng một trận chiến trên đất liền, vô số binh lính vác theo súng trường theo tàu đổ bộ nhảy vào trong nước biển lạnh buốt. Trên bầu trời, máy bay ném bom liên tục đem từng quả bom hạng nặng, nặng vài tấn rải xuống đất, dưới mặt đất không ngừng nghe được tiếng kêu thảm thiết, đau đớn của các binh sĩ cả hai phe.

Thẩm Duệ cười nói: “Thì ra là phim chiến tranh, Diệp Hoan, cậu xuất quân nhân, có lẽ rất thích xem thể loại này a?”

Ngon đèn lờ mờ trong rạp, không ai chú ý tới Diệp Hoan sắc mặt dần dần trắng bệch, con mắt chăm chú nhìn trên TV chiếu cảnh chiến tranh thảm khốc, miệng môi bắt giác khê run run...

Hình ảnh cuộc chiến tranh dần trở nên thảm khốc hơn, màn ảnh cũng theo chỉnh thể vĩ mô bố cục cuộc chiến dần chuyển sang vi mô chi tiết hơn, đạo diễn như muốn tận lực thể hiện sự tàn khốc của chiến tranh, vì vậy trong màn ảnh những binh lính kia nguyên một đám người trước ngã xuống, người sau tiến lên xông về trước lấy, bị đạn cao xạ công kích trên người, rất nhiều liền hét thảm cũng không kịp phát ra, thân hình liền bị bắn tan xác, từng mảnh thịt vụn, máu tươi cùng bộ óc trắng hếu vương vãi khắp nơi trên bãi bãi cát dần chồng chất thành một mảnh, nước biển trong xanh đã bị nhuộm đỏ tươi bởi máu tươi, binh lính hai bên đều thi nhau bỏ mạng, tâm thần cuồng loạn gào rú, đều mang theo một loại tâm tình tuyệt vọng...

Thân hình Diệp Hoan bắt đầu run rẩy một cách rất rõ ràng, con mắt gắt gao chăm chăm vào màn hình, con người lại kịch liệt liên tục co giãn, ánh mắt sung huyết trở nên đỏ bừng, trong con người tản mát ra hào quang điên cuồng nóng rực, làm cho người ta kinh hãi. Hai bàn tay nắm chặt, xương ngón tay các đốt ngón tay nắm đến phát ra âm thanh cr.ắc .rắc..., bởi vì dùng sức quá mức mà thân thể kịch liệt phát run lấy.

Cao Thắng Nam một mực ở lưu tâm Diệp Hoan, nàng là người đầu tiên phát hiện Diệp Hoan không đúng, gấp vội vàng nắm lấy cánh tay của hắn, lo lắng nói:

“Diệp Hoan, anh làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Diệp Hoan không nói chuyện, hàm răng nghiến ken kết, sự điên cuồng trong mắt ngày càng hiện rõ, ánh mắt sung huyết như cũ nhìn chăm chăm vào TV phía đằng trước, con người đỏ bừng lộ ra tia tà quang yêu dị.

“Diệp Hoan cậu ta làm sao vậy?” Thẩm Duệ cũng lắp bắp kinh hãi, vội vàng đem tắt cả bóng đèn trong phòng mở ra, cánh tay của hắn vội vàng khua khua trước mặt Diệp Hoan.

Cao Thắng Nam gấp đến độ nước mắt đều ra rồi, nhanh chóng lắc đầu nói:

“Không biết, vừa rồi ăn cơm xong cũng bị như vậy, hiện tại dường như tình trạng của anh ấy ngày càng nghiêm trọng hơn ...”

Thẩm Duệ lúc này móc ra điện thoại:

“Tôi gọi điện thoại gọi xe cứu thương...”

Vừa dứt lời, Diệp Hoan đang trầm mặc không nói bỗng nhiên nhảy mạnh lên, cả người đã lâm vào trạng thái điên cuồng, bay lên một cước đem cái tượng gỗ lim trước bàn trà đá nát bầy, cổ chằng chặt gân xanh khàn giọng hét lớn:

“Giết ! Giết...! Giết!”

Liền hô xong ba chữ “Giết”, Diệp Hoan thô lỗ đẩy Thẩm Duệ ra, tựa như kẻ phát điên chạy ra ngoài.

“Diệp Hoan!” Cao Thắng Nam sợ tới mức tâm thần tan vỡ, khóc lóc đuổi theo.

Trong phòng, Thẩm Duệ cùng Lâm San lại không có bất kỳ động tác gì.

Lâm San giật mình nhìn Thẩm Duệ, đỏ hồng miệng môi nhúc nhích vài cái, cuối cùng lại không nói ra lời nào.

Thẩm Duệ chậm rãi ngồi xuống, xem tivi đang tiếp tục phát hình ảnh chiến tranh tàn khốc, hắn cười nhạt một tiếng, nâng chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon, cho tới bây giờ ta mới nhận ra mùi vị của loại rượu này!..”

Lâm San trừng mắt đôi xinh đẹp, hai con ngươi nhìn hắn chăm chăm.

Thẩm Duệ không coi ai ra gì lại nhấp một ngụm, như là hết sức lỏng lẻo không bị trói buộc thứ sinh bình thường, ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối, khắp miệng ngậm nga một câu thơ cổ.

Với học thức không tầm thường của Lâm San ngay lập tức liền biết được đây là bài thiếu niên hành của, tài tử Đường triều Thiệu Yết ” Thiếu Niên Hành ”.

“Trượng phu mười **, dũng khí át Hàn Bành. Báo thù không cần kiếm, phụ quốc không cần binh...”

231. Chương 232: Bẫy Rập Liên Hoàn

Cảnh về đêm ở kinh thành phồn hoa vô cùng lộng lẫy, trên đường phố xe cộ tấp nập ngược xuôi, người đi đường ở hai bên vỉa hè tấp nập tới lui như thoi đưa.

Diệp Hoan chạy như điên trong đêm tối, trên lối đi bộ giống như bị một trận gió lớn thổi qua, chỉ lưu lại một vệt bóng lưng màu đen làm cho những người đi đường kinh ngạc ghé mắt nhìn qua.

Thoạt nhìn, hiện tại Diệp Hoan như một con trâu đực phát điên, xông thẳng vào đám đông người đi đường, thậm chí hắn còn đụng ngã không ít người qua đường đang nhàn nhã mua hàng bên sạp hàng của người bán rong. Sau khi bị xô ngã, người đó nổi giận dùng đũa đứng lên định đuổi theo tìm hắn để tính sổ, nhưng bóng dáng hắn đã không thấy đâu, nên người đó chỉ biết lớn tiếng chửi bới vài câu, hậm hực tiếp tục đi. Nhưng người đó đâu ngờ trước mắt lại tối sầm, một làn gió nhẹ mang hương thơm thoảng vụt qua người.

“Diệp Hoan! Anh mau dừng lại!” Cao Thắng Nam cản rằng đuổi theo, chết cũng không buông tha, khoe mi của cô có nước mắt trào ra.

Hai đạo thân ảnh một trước một sau, lóe lên rồi biến mất trong đám người đi đường.

Những người qua đường lập tức lộ ra vẻ giật mình, thì ra đây là chuyện tình cảm của đôi tình nhân này nha, bất quá từ trước đến nay chỉ có chàng trai đuổi theo cô gái, nhưng lần này thì ngược lại là cô gái đuổi theo chàng trai, thật sự là hiếm thấy mà. Huống hồ cô gái kia, khi họ nhìn lướt qua với ánh mắt kinh sợ, lại vô cùng xinh đẹp, có khí chất thoát tục. Chàng trai đó đến cùng là người như thế nào mà lại có thể để cho cô gái xinh đẹp khuynh thành như vậy phải buông tư thái cao ngạo, chấp nhận ủy khuất để đuổi theo hắn chứ? .

Diệp Hoan chạy như điên về phía trước, Cao Thắng Nam thì đuổi sát ở phía sau, hai cái thân ảnh như ánh sáng lướt qua qua trời xanh, chỉ để lại ở phía sau những người qua đường suy đoán, bàn luận.

Trong đầu Diệp Hoan như bị lược sôi, hắn cảm giác rất nóng, nóng đến toàn thân tựa như muốn bị lược chín, trong mắt đã không phân biệt rõ giữa ô tô và người đi đường ở phía trước có gì khác nhau. Lúc này đây, trong mắt của hắn chỉ thấy từng bãi từng bãi máu đỏ tươi, vô số tiếng kêu thảm thiết dưới tiếng súng đạn pháo nổ lay động ở bên tai, phần còn lại của địch nhân là chân tay cụt, nội tạng bị đạn bắn cho nát bấy, bay múa đầy trời.

Khuôn mặt Diệp Hoan tràn đầy vẻ hoảng sợ và sợ hãi. Hắn cảm giác bản thân như đang ở trong Tu La Địa Ngục, tất cả cảnh tượng trong mắt đều do máu tươi cùng xương trắng đan xen hợp lại mà thành, có vô số kẻ địch với toàn thân máu chảy xối xả đang liều chết đuổi theo ngay sau lưng hắn, dưới chân thì dường như giẫm phải xương cốt, mỗi một bước chân đều phát ra âm thanh ” rắc.. .rắc..”.

“A...A...A...!” Diệp Hoan rốt cuộc chịu không nổi loại ảo giác làm hắn kinh hãi này, thất thanh điên cuồng gào rống.

“Diệp Hoan! Anh mau dừng lại! Dừng lại đi!” Cao Thắng Nam đuổi theo phía sau hắn, cách chỗ hắn vài mét, vừa chảy nước mắt vừa lớn tiếng hô lên.

Diệp Hoan vẫn không nghe thấy, tiếp tục chạy như điên bên lề đường. Lúc chạy đến góc rẽ bên đường, Diệp Hoan nghiêng người, vượt qua lan can, rẽ vào một chỗ ngoặt rồi tiếp tục chạy.

Cùng lúc đó, một chiếc Nissan đen ,im lặng đi tới, hồn nhiên không để ý đến tín hiệu đèn giao thông trên đường . Nhanh chóng chạy qua trạm dừng xe buýt (bus), đúng lúc Diệp Hoan chuẩn bị qua đường, cái chiếc Nissan đen lại vừa vận chạy đến trước dải phân cách vài mét.

Ngay sau đó, có một chiếc Nissan màu đen đang tăng tốc, động cơ ô tô phát ra một tiếng trầm thấp, hung hăng đâm về phía Diệp Hoan lúc này đang ở trên dải phân cách...

Đúng là nắm bắt được đúng thời cơ...

Diệp Hoan hồn nhiên không hay biết có một chiếc ô tô mang theo sát cơ đang hung hăng đâm tới hắn, giờ phút này trong mắt của hắn đã hoàn toàn không quan tâm chuyện gì bên ngoài. Đăm chiêu suy nghĩ, chứng kiến hết thấy, tất cả đều là ảo giác máu tươi, nội tạng, khí quan, xương trắng đan xen vào nhau.

Cao Thắng Nam đuổi theo sát phía sau, cách hắn chỉ có vài thước, bỗng nhìn thấy chiếc ô tô đang vọt tới hắn.

“Diệp Hoan!” Khóe mắt Cao Thắng Nam như muốn nứt ra, hoảng sợ thét lên.

Ô tô càng lúc càng nhanh, như tên rời cung, lao thẳng và nhanh chóng vọt tới Diệp Hoan.

Nghĩ là làm, ngay lúc tình thế như ngàn cân treo sợi tóc thì bộ não Cao Thắng Nam kích phát toàn bộ tiềm năng bên trong thân thể, thân hình cô không một chút do dự ngã nhào về phía trước, nặng nề vọt tới sau lưng Diệp Hoan. Nhờ sức bật kinh người sinh ra quán tính cực mạnh, khiến cho hai người đồng thời lao đảo một cái, làm cho người đi đường kinh ngạc thét lên chói tai. Cao Thắng Nam kéo Diệp Hoan té nhào trên mặt đường. Quán tính khiến hai người đồng thời trượt trên mặt đường mấy mét, một mực trượt tới bên lề đường, khó khăn lắm mới dừng lại, cùng thời khắc đó, thân xe Nissan lướt nhanh qua hai người.

Tài xế chiếc Nissan đen hiển nhiên không nghĩ tới cú va chạm chắc chắn chết người như vậy mà lại thất bại, vì vậy gã khẩn cấp phanh xe. Ô tô phát ra tiếng kêu chói tai, dừng ở phía trước hai người, cách đó vài mét.

Bên lề đường, những người đi đường mắt thấy một cảnh tượng kinh hoàng như vậy, ô tô qua lại đông đúc bên đường thoáng chốc hoàn toàn yên tĩnh. Còn không đợi mọi người kịp phục hồi tinh thần lại, chỉ ngần ngừn hai giây, chiếc Nissan màu đen lại khởi động, quay ngược đầu xe, Nissan phát ra một tiếng gào thét, đuôi xe tiếp tục hướng hai người đang nằm trên đường hung hăng đâm tới. Cao Thắng Nam đang chặt vật kinh hãi mở to hai mắt, một ý nghĩ trong đầu như thiểm điện xẹt qua trong óc.

Đây là mưu sát! Đối phương muốn mạng Diệp Hoan!

Không còn kịp suy nghĩ nguyên nhân cùng manh mối gì nữa, đuôi xe Nissan lao tới trước mặt hai người chỉ trong gang tấc.

Hai tay Cao Thắng Nam ôm chầm lấy Diệp Hoan, ngay lập tức dùng sức lặn vài vòng, khiến cho cả hai thoát khỏi nguy hiểm cận kề, cách đuôi xe chỉ có vài tấc.

Cao Thắng Nam phản ứng linh hoạt, trong thời gian ngắn ngủi, khiến hai người lặn nữa thoát chết.

Chiếc Nissan lại lần nữa đâm hệt.

Cao Thắng Nam không phải là người bị động chịu đòn, sau khi chiếc Nissan lần thứ hai thất bại, Cao Thắng Nam đã trở tay móc khẩu súng lục từ bên hông ra.

May mà hôm nay nàng không phải là ngày nghỉ, kế hoạch buổi tối vốn còn muốn làm nhiệm vụ, cho nên cục cảnh sát luôn cho phép nàng mang vũ khí theo người.

Động tác lưu loát, mở ra chốt an toàn, kéo một cái, ngón tay Cao Thắng Nam liền không chút do dự đề lên cò súng.

Phịch một tiếng súng vang lên, cửa sổ bên phải của chiếc xe Nissan bị bắn vỡ, phía trên cửa sổ bằng thủy tinh lưu lại một lỗ đạn nhỏ.

Tài xế trong xe lái xe dường như cũng hoảng sợ, ngây ngốc một chút, không có nghĩ đến cô gái này lại mang theo súng, chần chờ vèn vèn một giây đồng hồ, chiếc xe Nissan ầm ầm nổ máy, như một mũi tên phóng về phía Tây thoát ly khỏi hiện trường, nhanh chóng bỏ đi.

Nói rất dài dòng, kỳ thật mọi chuyện phát sinh nhanh như chớp.

Từ lúc Diệp Hoan vượt qua đường, lại đến chiếc xe Nissan tăng tốc đâm vào người, tới lúc Cao Thắng Nam bay người cứu Diệp Hoan, cầm súng lục bắn vỡ kính chiếc Nissan, cả quá trình đó tổng cộng mất không đến một phút đồng hồ.

Diệp Hoan nằm bẹp dưới mặt đất hai mắt trợn lên, mọi chuyện vừa phát sinh hắn hết thấy hắn không có bất kỳ cảm giác gì, đến bây giờ cũng chưa thoát khỏi ảo giác, mặc kệ Cao Thắng Nam có làm gì trên người hắn, toàn thân lại không ngừng co quắp dữ dội.

Bên đường, người đi đường xem đến ngây người, mãi đến khi xe Nissan bỏ đi không thấy bóng dáng, lúc này họ mới phản ứng, một số người hét lên thất thán, có người thì lấy điện thoại di động ra báo cảnh

sát, còn có người thì nhiệt tình nhanh chóng chạy về phía Cao Thắng Nam cùng Diệp Hoan, muốn nhìn một chút xem hai người có bị thương hay không.

Cao Thắng Nam như ở trong mộng, tất cả hành động vừa rồi của cô làm đều là theo phản ứng theo bản năng muốn sống, cũng chẳng biết Diệp Hoan tự dưng phát điên vì cái gì. Tại sao chủ nhân chiếc Nissan muốn giết hắn, chuyện này từ đầu tới cuối là do có người âm mưu hay là do ngẫu nhiên phát sinh. Cao Thắng Nam đến bây giờ vẫn hoàn toàn không biết gì cả, giờ phút này lòng của cô bị chàng trai không ngừng run rẩy ở dưới thân níu lấy, căn bản là không thể suy nghĩ tỉnh táo lại. Nhìn bộ dáng thống khổ, cuồng loạn của Diệp Hoan, cô cảm giác được một loại đau đớn khó tả như bị kim đâm vào trong tim mình.

Hết thấy chuyện này đến cùng là vì sao vậy? Cao Thắng Nam cảm giác mình cũng muốn điên lên rồi.

Người đi đường nhiệt tình vừa tiếp cận bọn hắn, Cao Thắng Nam nheo mắt lại, lập tức giơ khẩu súng trên tay lên, chìa thẳng vào nhóm người qua đường.

“Bất luận là ai cũng không cho phép tới gần, nếu không tôi sẽ bắn đây!” Cao Thắng Nam nước mắt không ngừng chảy xuống, giọng điệu lạnh băng như hàn thiếp (thép lạnh), tay cầm súng vững vàng, bình tĩnh, không run rẩy chút nào.

Tình thế bây giờ rất hỗn loạn, đột nhiên không biết trong nhóm người đi đường phía dưới căn bản không biết còn có ... sát thủ hay không. Cao Thắng Nam không muốn mạo hiểm như vậy, chỉ có cùng nhóm người qua đường giữ một khoảng cách mới là an toàn nhất .

Nhóm người đi đường ngẩn ngơ, tiếp theo liên tục không ngừng lùi lại, ánh mắt của nữ nhân này vừa kiên nghị vừa lạnh như băng trong đó có thể thấy được, nàng nói lời tuyệt không phải đe dọa suông , nếu như bọn họ tiến lại gần hơn, nữ nhân này chắc chắn sẽ nổ súng .

Không biết là ai hét to một tiếng , người đi đường nhìn thấy khói thoát ra từ họng súng đen ngòm kia. Nhao nhao sợ tới mức một oanh mà tán, mấy kẻ có gan lớn hơn một chút chạy sang bên chạy một bên lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát khác tới .

Toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng giờ đây đều đặt trên người Diệp Hoan, vì tính mạng của hắn, Cao Thắng Nam giờ phút này không dám mạo hiểm nữa, bất luận cái gì người xa lạ tiếp cận cũng có thể khiến nàng nổ súng .

Cảnh sát cổ tình vi phạm, rút súng uy hiếp người vô tội người qua đường, hành động lần này sẽ tạo thành hậu quả gì với nàng , Cao Thắng Nam đã chẳng còn quan tâm so đo, nàng thậm chí chỉ cần Diệp Hoan còn sống, sống tốt, sống lâu hơn nàng .

Từ xưa tới nay, anh hùng vì nữ nhân của mình không tiếc hi sinh tính mạng của mình, đối đầu với cả thiên hạ, nhưng mà nữ nhân có thể vì người mình yêu mà cũng làm được như vậy không?

Đáp án là: Vì tình yêu, nữ nhân có đối đầu với cả thiên hạ thì đã làm sao?

... ..

Trước khi xe cảnh sát đến đến, Cao Thắng Nam cắn răng, cố sức đem Diệp Hoan đang trong trạng thái mê man, bất tỉnh công trên lưng . Không để ý người qua đường liếc mắt kinh ngạc , tự mình đứng lên, đi về phía trong một cái ngõ nhỏ, hai người biến mất trong tầm mắt của mọi người .

Chuyện này sau lưng đến cùng có bao nhiêu âm mưu, liên lụy đến những ai, sẽ tạo thành hậu quả gì, Cao Thắng Nam đều không biết. Nàng chỉ biết là thân phận bây giờ của Diệp Hoan rất hiển hách, rất nhiều người cần hắn còn sống, cũng có rất nhiều người đều muốn hắn chết, chuyện này bất luận là âm mưu hay là ngoài ý muốn, cũng không nên làm to chuyện kinh động tới cảnh sát , có lẽ sẽ làm sự tình trở nên phức tạp hơn .

Vì vậy Cao Thắng Nam mang Diệp Hoan rời khỏi hiện trường trước khi cảnh sát đến, chuyện này nên xử lý như thế nào, chỉ có chờ Diệp Hoan thần trí trở lại bình thường sau đó tự hắn quyết định.

Con đường trước mặt tối đen như mực, một cột đèn đường đều không có, sức nặng hơn một trăm cân giống như một ngọn núi nhỏ đè nặng trên lưng Cao Thắng Nam .

Cô nàng xuất thân từ con quan, từ nhỏ đến lớn được chiều như một đại tiểu thư, chưa có nếm qua cái gì là đau khổ, giờ phút này lại tỏ ra nghị lực kinh người, cắn răng gồng lưng cõng Diệp Hoan đi gần hai cây số, ngõ nhỏ ở kinh thành dày đặc như mạng nhện, không biết đã đi vòng vo bao nhiêu lần, chính nàng ta đều không biết, sau khi xác định cảnh sát trong chốc lát có lẽ chưa tìm đến đây, lúc này mới đem Diệp Hoan buông xuống tại đầu hẻm của một con ngõ không biết tên, thở hổn hển, thân thể mềm nhũn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhìn thấy gương mặt trống rỗng vô thần của Diệp Hoan, Cao Thắng Nam nhịn không được nước mắt rơi xuống như mưa.

Nhẹ nhàng nâng...khuôn mặt của hắn, Cao Thắng Nam khóc đến đau khổ tột cùng: “Diệp Hoan, anh đến cùng làm sao vậy? Làm sao sẽ biến thành cái bộ dạng này? Những ngày này anh đến tột cùng trải qua chuyện gì? Vì cái gì mà một mực gắt gao giấu ở trong lòng không chịu nói ra? Khốn kiếp, khốn kiếp, cái gì cũng không nói, vậy mà bảo anh là nam nhân sao? Anh có biết hay không? Trên đời này có bao nhiêu người vì anh mà lo lắng, khổ sở, canh cánh ở trong lòng hay không? Chẳng lẽ trong đầu của anh toàn là gỗ hay sao ...”.

Đầu hẻm đen kịt truyền đến tiếng bước chân.

Cao Thắng Nam lập tức ngừng khóc, cắn răng cõng Diệp Hoan tiếp tục đi vào sâu trong ngõ hẻm.

Đêm khuya trong ngõ vắng, một người con gái yếu ớt lưng cõng một nam nhân hơn trăm cân tập tễnh bước đi, mồ hôi nước mắt đầy mặt, thoát nhìn sắc mặt vô cùng lồi thối chật vật, lại vừa lộ vẻ quật cường cùng kiên nghị, dựa vào một niềm tin, cố gắng chèo chống lấy thân thể mỗi một, chậm chạp mà kiên định hướng đi trong bóng.

Giờ khắc này, vẻ mặt của toàn bộ nữ nhân xinh đẹp trên đời đều không thể sánh bằng một phần của nàng.

... ..

Không biết đã đi vòng vo bao lâu trong ngõ hẻm này, Cao Thắng Nam cuối cùng cũng phát hiện chỗ sâu nhất trong ngõ có một cái khách sạn nhỏ, trong lòng vui vẻ đi tới, Cao Thắng Nam không chút do dự đi vào.

Mơ hồ tại thành phố lớn như thế này, ở trong con ngõ vắng vẻ này, cái khách sạn nhỏ này có lẽ mới là nơi trốn tốt nhất.

Thuê một gian phòng, ông chủ khách sạn ngạc nhiên nhìn chăm chú hai người, Cao Thắng Nam cho lão vài tờ tiền mặt. Cuối cùng nàng khiêng Diệp Hoan trong tình trạng kiệt sức, tiến vào gian phòng.

Cẩn thận đem Diệp Hoan đặt lên giường lên, Cao Thắng Nam toàn thân khí lực trong nháy mắt dường như biến mất, cả người mềm nhũn ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cả đêm lo lắng sợ hãi, cả đêm vất vả chạy trốn, vô số mệt mỏi xông lên đầu, Cao Thắng Nam mạnh mẽ giữ vững tinh thần, móc ra điện thoại.

Thời điểm này, bất luận kẻ nào cũng không thể tin tưởng. Trừ phi... là nữ nhân của anh ấy.

Chỉ có nữ nhân của Diệp Hoan, mới sẽ không hại hắn, mới có giá trị tin tưởng.

Cao Thắng Nam hầu như không suy nghĩ liền bấm gọi cho Chu Mị.

Cô biết rõ, Chu Mị là phụ tá đắc lực của Diệp Hoan, cũng giống với cô, đều thật lòng yêu người nam nhân này.

“Chu Mị, mau tới, Diệp Hoan đã xảy ra chuyện...”.

Đó là một đêm nhiều người không ngủ.

Thẩm Duệ cầm ly rượu, im lặng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn đám người bên dưới như nhìn con sâu con kiến, khóe miệng của hắn mỉm cười nho nhỏ như thường ngày, chẳng qua là cánh tay phải cầm ly rượu của hắn run nhè nhẹ, không dễ dàng phát giác.

Là hưng phấn, hay là sợ hãi, chính hắn cũng không hiểu rõ.

Mọi thứ dường như đều nằm trong bàn tay của hắn, tuy vậy trong lòng hắn vẫn có một cảm giác bất an .
Kế hoạch là hoàn mỹ, không có chút khuyết điểm nào . Bố trí cái kế hoạch này từ lâu, hắn đều loại bỏ đi tất cả những biến cố (chỗ có khả năng phát sinh ngoài ý muốn), cũng đem hiểm nghi liên quan đến mình giảm đến đến thấp nhất, hơn nữa tại trong lòng tính toán vô số lần, lúc này mới hạ quyết tâm.

Hiện tại hắn phải chờ đợi , là kết quả của kế hoạch .

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng.

Thẩm Duệ tay run lên, vài giọt rượu đỏ tươi như máu, tràn ra miệng ly , rơi xuống tay hắn .

“Duệ thiếu... Thực xin lỗi. Việc không có hoàn thành.” Đầu bên kia điện thoại thanh âm có chút hoảng loạn.

Gương mặt Thẩm Duệ đang mỉm cười lập tức trở nên âm trầm dày đặc, tâm tình đang hưng phấn cũng dần biến mất.

“Một người điên chạy loạn trên đường phố, mục tiêu dễ dàng như vậy, vậy mà.....mày lại thất bại à? ” Thẩm Duệ quát hỏi với giọng điệu lạnh lạnh như âm phong phát ra từ Địa ngục.

“Duệ thiếu gia, thực xin lỗi, sự tình đã có chuyển biến xấu, cô gái chạy theo sau hắn, trong tay cô ta có súng, còn bắn vào cửa sổ một phát súng. Duệ thiếu, tôi không thể không buông tha, nếu bị cô ta bắn trúng hoặc bắt được, không chỉ có tôi mà ngay cả anh cũng liên lụy vào...”

Thẩm Duệ mí mắt đập mạnh, hắn rốt cục phát hiện đêm nay vì sao trong nội tâm mơ hồ cảm thấy bất an rồi.

Cao Thắng Nam ... , nữ nhân này có súng trong tay, đây chính là biến cố phát sinh trong trong kế hoạch.

Trên đời này vốn không có kế hoạch hoàn mỹ , bất luận cái kế hoạch gì đều có lỗ hổng , kế hoạch này của hắn cũng không phải là ngoại lệ.

Thẩm Duệ sắc mặt tái nhợt, thân hình có chút phát run.

Đêm nay khổ tâm bố trí xuống một cái kế hoạch giết người liên hoàn, vậy mà không công mà hỏng, thật sự làm hắn rất khó tiếp nhận.

Tại nạn ô tô, phim chiến tranh , cùng với chạy ngoài đường phố chạy như điên, cuối cùng là tông xe...

Hết thấy đều nằm ở trong kế hoạch của hắn , một khâu thủ sẵn một khâu, thậm chí ngay cả phản ứng của Diệp Hoan đều trong kế hoạch của hắn đều nắm rõ, không nghĩ hắn lại tìm ra được một con đường sống .

Trời không muốn diệt hắn a.....

Thẩm Duệ hít sâu vài cái, sau đó đối với điện thoại cười nói:

“Mà thôi, thất thủ thì thôi, tôi không trách anh , đây là ý trời, là anh đang lái xe sao?”

Đầu bên kia điện thoại nói với giọng điệu cảm kích như sắp rơi nước mắt: “Đúng vậy, tôi đang lái xe trên đường cao tốc ngoại thành, cảm ơn Duệ thiếu thông cảm, lần sau tôi nhất định đem tên tiểu tử kia thu thập đến chết.”

Thẩm Duệ giơ tay nhìn đồng hồ một chút, sau đó nở nụ cười: “Không cần phí tâm, lần sau tôi có sắp xếp của tôi, tôi không trách anh, cũng hi vọng anh đừng trách tôi ...”

“Duệ thiếu, lời này của anh là có ý gì...?”

Nói còn chưa dứt lời, đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên một tiếng nổ lớn phát ra, tiếp theo là sự im lặng đáng sợ.

Thẩm Duệ cúp điện thoại, tắt máy, mở nắp vỏ điện thoại di động, từ bên trong rút ra cái thẻ điện thoại mới mua còn chưa đăng ký rồi ném nó đi.

Trên mặt của hắn lại mỉm cười.

Mọi thứ đều ở trong kế hoạch của hắn, kể cả vụ nổ vừa rồi.

Tuy thất bại, nhưng hắn đã xóa đi mọi dấu vết.

Ngày mai, hắn vẫn là Thẩm gia Duệ thiếu, là con ngoan trong mắt trưởng bối, là cấp dưới bình dị gần gũi trong mắt người dân, có lẽ, cũng là một người anh ôn hòa, nho nhã.

232. Chương 233: Điểm Khả Nghi

Diệp Hoan nằm mơ, một giấc mơ rất dài. Trong mơ, chiến tranh sát phạt không ngừng diễn ra, máu tươi đỏ thẫm chảy thành sông, vô số tiếng kêu thảm thiết đan xen với tiếng súng đạn tạo thành một khúc nhạc địa ngục man rợ.

Diệp Hoan giãy dụa, muốn hét lên, muốn chạy trốn, nhưng cơ thể lại không thể động đậy, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn kẻ địch chĩa súng vào mình...

Do sợ hãi nên Diệp Hoan trở nên nôn nóng điên cuồng. Hắn gào rú trong sợ hãi tuyệt vọng. Hắn muốn chống lại, hắn chưa bao giờ là người chỉ biết chờ chết, đối với kẻ địch cũng vậy, đối với số mệnh cũng vậy.

Trong lúc hoảng hốt, cảnh vật bỗng nhiên biến đổi, Diệp Hoan giống như sờ phải một cơ thể mềm mại, nhuyễn ngọc ôn hương. Sự điên cuồng đang lan tràn bên trong Diệp Hoan giống như lửa nóng gặp nước mát làm hắn vô vấp lấy cơ thể đó, thô bạo xé rách quần áo nàng...vuốt ve khiến nàng sung sướng rên rỉ không ngừng....Diệp Hoan tham lam chạy nước rút, tốc độ càng lúc càng nhanh. Hắn hóa thân thành từng lớp sóng biển cuộn trào, còn nàng là chiếc thuyền nan mỏng manh chao đảo dập dềnh trong sóng nước. Không biết qua bao lâu, biển êm sóng lặng, mưa nghỉ mây tan...

Diệp Hoan thống khổ hét lên một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt hắn là một gian phòng trắng tinh và một chiếc giường lớn, ngoài bức tường trắng ra còn có đồ dùng trong nhà, ghế sofa, TV ... tất cả đều là màu trắng, trắng đến mức chói mắt.

Con mắt khẽ chuyển động, Diệp Hoan thấy Cao Thắng Nam, Chu Mị, Liễu Mi cùng với Hầu Tử và Trương Tam.

Mọi người đều ngồi vây quanh Diệp Hoan, mấy cô gái mắt nhắm lệ, Hầu Tử và Trương Tam vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Anh Hoan! Rất cuộc anh cũng tỉnh rồi!” Trương Tam mừng rỡ kêu to.

Mọi người chấn động, tranh nhau xông tới.

Diệp Hoan thè lưỡi ra liếm đôi môi khô héo, thanh âm khàn khàn, nói:“Tao... tao làm sao vậy?”

Chu Mị khóc không ra tiếng: “Chúng bệnh sang chấn tâm lý do chiến tranh của anh làm anh lâm vào ảo giác, mất kiểm soát.”

“Tôi.. đang ở đâu đây?”

“Bệnh viện.”

Diệp Hoan ngây ngốc một chút rồi thở dài: “Các người.. rất cuộc vẫn đưa tôi vào bệnh viện tâm thần.”

“Bệnh viện! Không phải bệnh viện tâm thần!” Liễu Mi nghiêng răng nghiêng lợi cường điệu.

Tên hỗn đản này lúc hôn mê làm cho người khác lo lắng, vì sao khi tỉnh lại khiến cho người ta cảm giác thôi thúc muốn giằng xé hắn thế này?

“Các người đang nhìn tôi giống như nhìn bệnh nhân tâm thần...”

Cao Thắng Nam lạnh lùng nói: “Nếu không phải anh đang bị bệnh, em sao phải đánh anh đến nổi ngay cả mẹ anh cũng không nhận ra... hỗn đản! Anh coi chúng em là cái gì? Tham gia quân ngũ bị loại bệnh này mà không nói cho chúng em! Dù gì anh cũng coi như... Chúng ta không phải là bạn bè sao? Chuyện lớn như vậy vì sao không cho tụi em biết?”

Thần tình Cao Thắng Nam vốn lạnh lùng nhưng khi nói xong bỗng nhiên kích động, khuôn mặt lãnh đạm dần dần sung huyết, phình ra đỏ bừng, đôi bàn tay chặt chẽ khép lại thành nắm đấm, xem ra bộ dáng thực sự là muốn đánh Diệp Hoan một trận rồi.

Hầu Tử và Trương Tam chen lên trước, lôi kéo tay của Diệp Hoan, vẻ mặt như đưa đám nói: “Anh Hoan, anh có nhận ra bọn em không?”

Diệp Hoan hung hăng liếc mắt: “Nói cái rắm, bọn mày có đốt thành tro, thành phân bón rơi vãi vào đất tao cũng có thể nhận ra hình dáng chúng mày...”

Trương Tam vẻ mặt ưu sầu nói: “Anh Hoan, tại sao vẫn còn bị bệnh tâm thần? Phải làm sao bây giờ..”

Hầu Tử ở một bên an ủi: “Bệnh tâm thần có cái xấu cũng có chỗ tốt, ít nhất đánh người không phạm pháp...”

Ba cô gái nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Rốt cục cũng là ba anh em từ nhỏ lớn lên, phương thức tư duy cũng tương tự nhau.

Chu Mị đầu nổi hắc tuyến, nói: “Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, là sang chấn tâm lý do chiến tranh, không phải bệnh tâm thần!”

Ba người không để ý đến Chu Mị, Diệp Hoan thản nhiên nói: “Mấy đứa nghĩ kỹ lại xem trước đến giờ có kẻ thù nào không? Lần tới nếu tao phát bệnh bọn mày đưa tao đến nhà chúng nó đi...”

Hầu Tử, Trương Tam liên tục gật đầu: “Yên tâm, nhất định đúng giờ đưa đến để anh khai tử hết bọn nó”

Ba cô gái: “...”

Chu Mị nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Anh còn tâm tình ở đây nói giỡn, thử nghĩ lại một chút xem lúc đó vì sao phát bệnh?”

Diệp Hoan nheo mày, ngẫm nghĩ, chần chờ nói: “Vốn là thấy một tai nạn xe cộ, sau đó... Sau đó tôi có xem cảnh tượng chiến tranh đẫm máu trên màn hình, tinh thần bắt đầu không chịu được, về sau... Tôi không nhớ rõ nữa.”

Cao Thắng Nam chợt nói: “Khó trách thời điểm trong taxi em phát hiện thấy anh toàn thân phát run, đầu đầy mồ hôi lạnh, thì ra là do tai nạn xe cộ kia...”

Chu Mị là người biết Diệp Hoan có loại bệnh này đầu tiên, nghe vậy gật đầu nói: “Cái này không sai, loại bệnh tâm lý này người bệnh tuyệt đối không được nhìn thấy máu và tử vong, những thứ này rất dễ khiến tiềm thức nhớ lại chiến tranh, một khi nhìn thấy hình ảnh máu tươi và tử vong, người bệnh sẽ tức giận nổi điên. Kỳ thật biện pháp tốt nhất là tìm nơi nào phong cảnh tốt, địa phương không khí trong lành an dưỡng nửa năm đến một năm...”

Diệp Hoan thở dài: “Cô vẫn không từ bỏ ý định nhốt tôi vào bệnh viện tâm thần...”

“Trại an dưỡng, không phải bệnh viện tâm thần!” Chu Mị hung hăng liếc mắt.

Dừng lại một chút, Chu Mị đầy nghiêm túc, nói: “Diệp Hoan, anh cẩn thận nghĩ lại, ngoại trừ hai thứ này, anh còn có thấy thứ gì đó khác làm cho anh sinh ra ảo giác rồi cuối cùng phát bệnh không?”

Diệp Hoan nhíu mày nhớ lại, nói: “Phát bệnh thì phát bệnh, cần gì phải nghiêm túc như vậy? Tiền căn hậu quả sao giống như phá án vậy, cần thiết không?”

Ba người gật mạnh đầu, Hầu Tử và Trương Tam cũng đều phụ họa: “Anh Hoan, anh cẩn thận nhớ lại một chút đi, lần này anh phát bệnh rất kỳ quặc...”

Diệp Hoan giật mình, lông mày dần nhíu lại, trầm giọng nói: “Kỳ quặc? Có ý tứ gì?”

Chu Mị nghiêm nghị nói: “Diệp Hoan, lúc anh phát bệnh mất đi lý trí, anh biết anh đã làm gì, đã gặp cái gì không?”

Diệp Hoan nhíu mày càng chặt, trầm tư nửa ngày, sợ hãi cả kinh thấp thỏm: “... Tôi cướp ngân hàng? Hay là cưỡng gian phụ nữ?”

Chu Mị vô lực thở dài: “... Không có.”

Ánh mắt Diệp Hoan gian hoạt, phảng phất nhìn Cao Thắng Nam, nói: “Chẳng lẽ tôi bị phụ nữ cường gian? Cái này không sao, tôi có thể tiếp nhận sự thật tàn khốc này...”

Khuôn mặt Cao Thắng Nam lập tức chuyển thành màu gan heo, một câu không nói, đột ngột vung tay gõ hần một cái.

Chu Mị cũng chẳng muốn vòng vèo, vì vậy nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Hoan, gần từng chữ: “Cũng không phải, anh bị mưu sát!”

Diệp Hoan lấp bắp kinh hãi: “Mưu sát?”

“Lúc anh phát bệnh, chạy như điên trên đường lớn, một chiếc xe Nissan gia tốc vọt tới anh, Cao Thắng Nam đi theo sau lưng anh vội ôm anh bỏ nhào tránh khỏi. Chiếc xe kia không từ bỏ ý định, quay xe lại định đâm anh lần thứ hai, Cao Thắng Nam lại ôm anh lần nữa tránh thoát. Sau đó cô ấy quyết định rút súng ra bắn vào hướng cửa xe, lúc này chiếc xe Nissan kia mới sợ hãi chạy trốn. Nếu không có Thắng Nam liều mình cứu anh, lúc này có lẽ anh đang nằm trong nhà xác rồi.”

Diệp Hoan khiếp sợ tại chỗ, ngây ngốc không nói chuyện, sau nửa ngày mới nhìn về phía Cao Thắng Nam, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích, cùng với... hình như có một tia tình cảm?

Cao Thắng Nam đỏ mặt, đôi mắt làm bộ nhìn về chỗ khác nhưng trong lòng như ăn phải mật ngọt.

Chỉ cần đời này Diệp Hoan có thể dùng ánh mắt này nhìn cô vài lần, cho dù vì hần có chết thì có làm sao?

Chu Mị và Liễu Mi không nói một lời, chỉ là không ngừng nhìn hai người, ánh mắt có chút phức tạp.

Sau một lúc bầu không khí trầm mặc quỷ dị, Diệp Hoan kéo tay Cao Thắng Nam, nhẹ nhàng vuốt vuốt vài cái lên mu bàn tay của cô, thâm trầm thở dài: “Thắng Nam...”

Cao Thắng Nam bình thường tâm trí vững vàng lại nhảy dựng lên.

Hần... Hần muốn nói cái gì? Trước nhiều người như vậy, hần... Hần không ngại sờ tay của mình, có phải hần đối với mình...

Diệp Hoan sờ bàn tay của Cao Thắng Nam, ngữ khí nặng nề nói: “Thắng Nam à, ... Cô lại bỏ nhào vào tôi một lần nữa, cảm ơn cô, so với lúc trước, lần này tôi cảm thấy sung sướng hơn nhiều...”

Mọi người kinh hãi: “L Ạ I ?”

Cao Thắng Nam đang then thùng vô hạn, trong chớp mắt biến thành sát khí khôn cùng, bất chấp là Diệp Hoan đang bệnh hay không vẫn một cước đạp hần từ trên giường bay xuống đất.

... ..

“Diệp Hoan, chuyện này là một âm mưu.” Chu Mị nhìn hần, bề ngoài vô cùng nghiêm túc.

Diệp Hoan cau mày: “Cô có phải suy nghĩ nhiều rồi không? Tôi phát bệnh chạy loạn trên đường lớn, bị xe đụng là chuyện rất bình thường mà.”

“Lần đầu tiên bị xe đụng có lẽ là bình thường, nhưng chiếc Nissan màu đen kia lại lần thứ hai quay lại đâm anh, điều này không bình thường rồi, rõ ràng là có dự mưu.”

Diệp Hoan trầm mặc, gương mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

Cao Thắng Nam mồm miệng lúng túng một chút, cuối cùng nhịn không được nói: “Diệp Hoan, anh có nghĩ tới trước khi anh phát bệnh đã rơi vào trong kế hoạch của kẻ khác không? Tai nạn xe cộ, bộ phim về chiến tranh, vừa đúng lúc anh bị phát bệnh trên đường thì gặp xe đụng... Hết thấy có thể là một cái bẫy liên hoàn, được tạo ra vì muốn giết anh đó.”

Lông mày Diệp Hoan nhảy dựng, nội tâm lại trầm xuống.

Nếu quả thật như Cao Thắng Nam nói, chuyện này từ đầu đến cuối là một cái bẫy liên hoàn thì kẻ thù ở trong bóng tối kia thật là đáng sợ, chẳng những đem từng chuyện một an bài nhịp nhàng ăn khớp, hơn nữa tâm lý biến hóa của Diệp Hoan đều bị gã từng bước tính toán đến sít sao, không xê dịch một ly.

Giờ phút này, trong lòng Diệp Hoan cảm giác vô cùng không thoải mái, giống như mình là Tôn Ngộ Không rơi vào tay của Phật tổ, vô luận dùng Cân đầu vân bay thế nào thì Phật tổ cũng tằm tằm mỉm cười nhìn, ánh mắt nhìn hấn như nhìn một con khỉ đang diễn trò.

Nếu thật là một âm mưu, thì đến tột cùng là ai trốn trong bóng tối khổ tâm tính toán? Mục đích của gã là gì?

Chu Mị nói: “Diệp Hoan, chuyện này phát sinh, tội em không có báo cho cảnh sát, cũng không có báo cho Thẩm tổng lý và phu nhân, lúc anh bất tỉnh tội em đều thương lượng qua một chút đợi anh khôi phục thần trí để chính anh quyết định ém chuyện xuống hoặc là làm to lên, anh định thế nào?”

Diệp Hoan thì thảo thờ dài, nói: “Để tôi hút điều thuốc sau đó rời khỏi bệnh viện tâm thần này...”

“Đây không phải bệnh viện tâm thần...” Chu Mị lần nữa vô lực giải thích.

Hầu Tử đốt một điều thuốc vào miệng Diệp Hoan sau đó châm lửa cho hấn.

Diệp Hoan hít vào một hơi khói thuốc thật sâu, khói thuốc tràn ngập khoang phổi, làm thanh tỉnh đầu óc. Quanh người hấn khói thuốc lượn lờ cho nên trông hấn có chút thần bí khó lường.

Trong đầu không ngừng hiện ra tràng cảnh đêm đó, từ nhà hàng Tây đến KTV Đế Hào đột nhiên phát sóng chương trình điện ảnh về chiến tranh, rồi hấn nổi điên chạy loạn trên đường, tất cả dường như có quan hệ tới một người...

Là y sao? Hết thầy là do y sắp xếp sao?

Y một tay tạo ra tai nạn xe cộ để chính mình nhìn thấy một màn thảm trạng đó, sau đó một tay an bài tiết mục truyền hình, thậm chí đoán chắc rằng mình sẽ nổi điên cho nên đã sớm an bài chiếc xe Nissan kia đâm vào mình...

Sắc mặt Diệp Hoan biến đổi mấy lần, nội tâm có một loại cảm giác run sợ và hoang đường.

Nếu thật sự là do y gây ra thì y quả là một người đáng sợ, nhưng mà... Điều này có thể sao? Làm sao lại có người tính toán từng bước chuẩn xác như vậy, hơn nữa lường trước được phản ứng của mình mà giấu sát chiêu, lòng dạ như vậy quả thật là nghịch thiên.

Chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh khiến cho mọi người bị dọa giật nảy mình.

“Một kho, một kho, một kho gà... Một kho, một kho, một kho gà...” Tiếng chuông dậm dậm, tiếng nữ tử cao vút, âm thanh gurgling làm cho tam nữ đỏ mặt, đồng loạt hung hăng trừng mắt với Diệp Hoan.

Diệp Hoan không thay đổi sắc mặt, mở điện thoại: “Alo?”

Đầu bên kia, thanh âm của Thẩm Duệ truyền tới.

“Diệp Hoan, cậu không sao chứ? Tìm cậu vài ngày nay, điện thoại không gọi được, đêm đó cậu làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên chạy đi?”

Diệp Hoan cười nói: “Anh họ, thực là xin lỗi, đêm đó em uống nhiều quá, mơ màng tưởng là có người lừa em, muốn em mời khách cho nên sợ tới mức lên trốn về. Chạy đến đường lớn mới nhớ hóa ra không phải là em mời khách, mà trở về lại quá xấu hổ cho nên...”

Thẩm Duệ im lặng chốc lát, rồi đột nhiên bật cười: “Cậu cái tên này, trong miệng có bao giờ nói được một câu nói đáng tin cậy?”

“Em nói thật mà...”

“Cậu nha, từ nay về sau cậu nói gì tôi quyết định chỉ tin ba phần, bởi vì bảy phần hoàn toàn không đáng tin cậy... Tôi gọi điện là nói cho cậu biết, ngày mai tôi muốn tự mình đến Bắc Phi, mỏ Uranium dù sao cũng

là sản nghiệp của chúng ta, người khác đi qua nhìn chăm chăm vào, cậu xác định không cử đại diện nào đi cùng với tôi sao?”

“Không sao, một mình anh đi là được rồi, anh em trong nhà tin nhau là được.”

Thẩm Duệ vui đùa nói: “Được, cậu chụp mũ như vậy, tôi muốn tham tiền cũng ngại ngần... Vậy cứ như thế đi, chờ tôi đến Bắc Phi, có tình huống gì sẽ điện thoại cho cậu, mọi thứ chúng ta cùng thương lượng xử lý, anh em đồng tâm, ích lợi cùng chia nha.”

Hàn huyền vài cậu, Diệp Hoan cười cúp điện thoại.

Hắn nhìn ngắm ba cô gái vây quanh bên giường ân cần chăm sóc, trong lòng có cảm động, cũng có nhu tình. Thời điểm hôn mê bất tỉnh, hắn nhớ có một hồi xuân mộng, trong mộng cùng một cô gái ôn hương nhuyễn ngọc, điên đảo loạn phượng một phen, mùi vị kia đến giờ vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, chỉ là không biết rốt cục là mộng hay là thực sự phát sinh.

Không biết là ai trong ba cô gái này ? Cái này có thể nói con mẹ nó nhân họa đắc phúc, đạt được một khúc tươi đẹp, tính ra bị đụng xe một cái cũng rất có lợi...

Vừa nghĩ tới xe đụng, sắc mặt Diệp Hoan bỗng nhiên biến đổi, lập tức trở nên khẩn trương lo sợ không yên.

Không để ý tới ba cô gái bên cạnh, Diệp Hoan vén chăn lên, sau đó... sắc mặt lo lắng vén quần xuống, lộ ra nhị đệ khỏe mạnh kháu khỉnh, ba ngón tay hắn lật qua lật lại cẩn thận quan sát, trong miệng tâm thần bất định nói: “Nhị đệ không có bị đụng vào nha?”

... ..

... ..

Ba cô gái đi ra ngoài xử lý thủ tục xuất viện, dù sao người cũng đã tỉnh, ở lại bệnh viện không thích hợp. Loại bệnh này của Diệp Hoan không phải nằm ở giường bệnh có thể trị khỏi.

Ba cô gái đi ra ngoài ai cũng đỏ mặt, hung hãn bấm véo Diệp Hoan một phát thật mạnh. Cao Thắng Nam thậm chí vươn ma chường về phía nhị đệ của hắn làm ra một cái động tác nhỏ củ cải may mà Diệp Hoan nhanh tay chặn lại.

Lúc ba nữ đi ra, Diệp Hoan bỗng nhiên mở miệng gọi Chu Mị lại.

Liêu Mi và Cao Thắng Nam biết ý đi ra ngoài trước, hơn nữa cẩn thận đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn Diệp Hoan và Chu Mị. Chu Mị bình tĩnh thông dong trước mặt mọi người rất cuộc giờ phút này không thể tiếp tục được nữa, cô đi đến trước giường Diệp Hoan ngồi xuống, ngơ ngác nhìn hắn trong chốc lát, đôi mắt đỏ đễ thương nhẹ nháy, nước mắt giống như chuỗi trân châu từng giọt rơi xuống. Nước mắt óng ánh nhỏ xuống tay Diệp Hoan từng giọt vỡ tan.

“Diệp Hoan, đừng có lại xảy ra chuyện gì nữa, anh có biết tôi lo lắng lắm không?” Chu Mị khẽ tựa đầu vào gối của hắn, giống như nói mê nỉ non, thời dài.

Diệp Hoan cười khổ, thò tay nhẹ nhàng khẽ vuốt về mái tóc như mây của cô.

Toàn thân Chu Mị chấn động, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Quen biết lâu ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Diệp Hoan có cử động thân mật như vậy với cô.

“Chu Mị, cô nói... Nếu như tôi chết đi, ai là người có lợi lớn nhất?” Diệp Hoan không có chú ý tới sự kích động của Chu Mị, ánh mắt hắn nhìn lên trần nhà, thâm trầm khó lường.

Chu Mị lấy lại sự bình tĩnh, suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói: “... Thẩm Duệ.”

Nghe được cái tên này, anh mắt Diệp Hoan híp lại, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Chu Mị thấp giọng giải thích: “Thẩm gia thế hệ này cùng anh con trai thừa thốt, chỉ có anh và Thẩm Duệ là hai người. Lão gia tử tuổi tác đã cao, không còn nhiều thời gian, bậc cha chú của anh tuổi tác cũng đã già rồi, tương lai Thẩm gia tất nhiên giao cho con cháu dòng chính kế thừa. Hôm nay dòng chính chỉ có duy

nhất anh và Thẩm Duệ hai người, chi thứ căn bản không có tư cách. Nói cách khác người thừa kế chỉ có anh hoặc Thẩm Duệ, mà anh là trưởng tôn, so sánh với Thẩm Duệ có ưu thế hơn...”

Ánh mặt Diệp Hoan chớp động, trầm giọng nói: “Nói cách khác, nếu như ta chết, Thẩm Duệ sẽ trở thành người duy nhất hợp pháp lý thừa kế Thẩm gia. Thẩm gia sẽ đem toàn bộ tài nguyên để bồi dưỡng hắn, nâng đỡ hắn, để cho hắn dần dần tiến bước vào trung tâm quyền lực đất nước, trở thành một đời trụ cột mới của Thẩm gia?”

Chu Mị gật đầu nói: “Không sai, nếu như anh chết, Thẩm Duệ là người thừa kế duy nhất, dòng thứ, con cháu nội ngoại vân vân những người này tuyệt đối không có tư cách kế thừa. Lão gia tử bình sinh tính tình cứng ngắc, ông tình nguyện đem thịt rữa ra trong nồi chứ nhất quyết không cho phép người ngoài đưa dũa vào, bọn họ ngay cả hàng ngũ quyền lực nòng cốt cũng không vào được.”

Diệp Hoan trầm mặc thời gian dài, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Chu Mị, cô có thủ hạ nào? Ý tôi là người có tài, có não.”

Chu Mị suy nghĩ một chút, nói: “Có, bên người có mấy tên cận vệ, đều là linh đặc biệt giải ngũ, bọn họ thân thủ và đầu óc đều rất được.”

“Được, để bọn họ bí mật giúp tôi tra rõ Thẩm Duệ, chờ kinh động tới hắn, thừa dịp hắn đi Bắc Phi hãy tra rõ những động tác của hắn từ nhỏ tới lớn.”

Sắc mặt Chu Mị ngưng trọng: “Anh hoài nghi sự việc khuya hôm trước là hắn đứng sau lưng...”

Diệp Hoan cắt đứt lời cô, cười nói: “Tôi và hắn là tình cảm anh em lâu ngày xa cách, ai nói tôi hoài nghi hắn? Tôi là muốn càng hiểu thêm về hắn, như vậy tình cảm giữa hai chúng tôi mới càng thân mật thắm thiết như keo sơn, thủy nhũ giao dung, cầm sắt tương hợp...”

Chu Mị cười hì hì một cái, thở dài nói: “Làm anh phải dùng nhiều thành ngữ khó như vậy, xem ra tình cảm anh em các người thật tốt nha...”

“Thuận tiện giúp tôi tra một chuyện...”

“Anh nói đi.”

“Lúc tôi bất tỉnh có gặp qua một cái xuân mộng, giúp tôi tra một chút, có phải hay không nữ lưu manh nào thừa dịp tôi bệnh bỏ đá xuống giếng, đem tôi...”

233. Chương 234: Đưa Tiễn

Bất luận chuyện này chỉ là sự trùng hợp hay là âm mưu, rốt cuộc Diệp Hoan vẫn quyết định đem chuyện này áp xuống, ngoại trừ những người biết rõ tình hình như ba cô gái và bọn Hầu Tử Trương Tam, còn lại bất luận người nào hắn cũng không tiết lộ.

Chu Mị cũng hỏi qua hắn có muốn thông báo với Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung hay không, Diệp Hoan quả quyết cự tuyệt.

Theo như suy nghĩ của hắn, chuyện này chỉ như cái rắm mà phải về nhà cáo trạng với cha mẹ mình, đó là sự tình mà đứa bé năm sáu tuổi làm, còn người trưởng thành như hắn dù sao cũng phải có chút thành tựu chứ, ít nhất cũng phải có tiền đồ hơn mấy đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Đương nhiên, chuyện này không có khả năng giả bộ giả hồ đồ coi như xong, kẻ thù suýt chút đâm dao găm vào ngực mình rồi, Diệp Hoan không thể thờ ơ như trước, nếu như chuyện này quả thật có người ở phía sau màn trù hoạch, Diệp Hoan tự nhiên sẽ không khách khí, biện pháp duy nhất là ăn miếng trả miếng.

Bị người đánh má trái vẫn còn đưa thêm má phải cho người ta tiếp tục đánh thì đó chính là Jesus hoặc là đạo ‘Nhân thứ’ của Khổng Tử.

Diệp Hoan không phải là Jesus, cũng không phải là Khổng Tử.

Bản chất của hắn là lưu manh, người khác chọc hắn một đao, không trả lại chỉ sợ cả đời hắn đều không cam lòng.

Khi bọn Hầu Tử đang giúp đỡ Diệp Hoan xử lý các thủ tục xuất viện, Chu Mị liền rời đi trước, nàng phải đi về điều tra Thẩm Duệ.

Hoài nghi của Diệp Hoan rất có lý, cho dù không có chứng cứ nhưng Thẩm Duệ vẫn là người bị tình nghi lớn nhất.

Thẩm gia là cái bánh ngọt quá lớn quá thơm mà, tất cả vốn thuộc về một mình Thẩm Duệ hết đấy, kết quả là hai mươi năm sau tự dưng lại lòi đầu ra một Diệp Hoan. Cái bánh ngọt ngon lành bỗng dưng bị phân thành hai, có lẽ không bằng một nửa trước đây nữa, và Thẩm Duệ cũng không còn là con cưng của trời trong Thẩm gia nữa rồi, y không còn quy tụ được ngàn vạn sủng ái trên thân như trước đây nữa, vả lại tâm lý của y cũng lệch lạc như thế kia. Gặp phải tất cả những thay đổi như thế thì ai cũng sẽ cảm thấy không thể chịu nổi thôi.

Trong bệnh viện, Diệp Hoan được bọn Hầu Tử và Trương Tam một trái một phải dắt dìu đi, vừa chậm chạp vừa khó khăn đi thẳng khỏi phòng bệnh.

Liễu Mi nhìn cái kẻ đánh chết cũng không đổi tính kia, ghen một bụng tức: “Này! Giả bộ đủ chưa? anh chẳng qua là bị bệnh tâm lý, không phải bà bầu sắp đẻ. Diễn như vậy có quá mức hay không?”

Diệp Hoan ra vẻ bệnh tật: “Bệnh tâm thần cũng là bệnh mà, người bệnh phải được đỡ đi, bằng không thì sẽ không hợp với hình ảnh một người bị bệnh nha...”

Hầu Tử nhếch miệng cười nói: “Đúng vậy! bệnh này của anh Hoan nhìn bề ngoài thì chả khác gì người bình thường, cho nên hai anh em tôi nếu không dìu đỡ, giúp anh giả trang thành một bộ dáng thảm hại như thế này thì khi lên xe buýt, ai sẽ nhường chỗ cho anh ấy đây?”

Diệp Hoan vui mừng nhìn Hầu Tử, thâm trầm nói: “Hầu Tử...mày thật hiểu chuyện. Rốt cuộc mày cũng hiểu cái gì gọi là đã làm thì làm cho trót. Bị bệnh cũng tương tự như vậy, bệnh thì phải có bộ dạng bị bệnh chứ, bệnh nhân nào mà vui vẻ khi rời khỏi viện thì người đó căn bản không phải là dân chuyên nghiệp. Con mẹ nó đã vui vẻ rồi, đã không có việc gì thì đến bệnh viện làm cái gì? Đây không phải là có bệnh sao...!”

Liễu Mi: “.....” (Em chỉ biết câm nín...)

Cô thật sự hận tại sao mình không đập cho hắn một cước bay về đường cái đối diện luôn...

Bốn người chậm rãi đi ra cổng bệnh viện, xe Liễu Mi đỗ ở đường cái đối diện với bệnh viện. Vì thế bốn người đành phải băng ngang qua đường để ngồi lên xe.

Một bước, hai bước, Diệp Hoan với bộ dáng muốn ăn đòn như cũ được dìu đỡ với tốc độ chậm rãi đi tới...

Liễu Mi đi phía sau lưng ba người, hai tay cô thì khoanh trước ngực lạnh nhạt nhìn cảnh này. Hơn nữa cô không tự chủ mà lặng lẽ cách xa bọn họ một khoảng cách, cô thật sự không muốn cho người ngoài phát hiện cô và bọn họ là người quen...

“Anh Hoan à, chuyện này em và Trương Tam có thể giúp đỡ chút nào không?” Hầu Tử đỡ Diệp Hoan hỏi rất nghiêm túc.

Diệp Hoan lắc đầu: “Thêm hai đứa mày cũng không giúp thêm được mấy, cũng đừng xen vào chuyện này làm gì, rất là nguy hiểm đó. Đến bây giờ anh mày cũng chưa thăm dò ra đầu mối gì.”

“Anh Hoan, anh đến cùng đắc tội người nào? Rõ ràng sai người lái xe đụng anh, thực con mẹ nó cũng qua oan độc rồi...!”

Diệp Hoan thở dài: “Không nhất định mày phải đắc tội người ta thì người ta mới hạ sát thủ với mày đâu! Nếu ngăn cản đường phát tài của người khác, chiếm lợi ích người khác thì những việc này so với thù giết cha càng thêm không đội trời chung. Anh mày có lẽ là ngăn chặn đường của người nào đó, anh mà không biến mất thì từ nay về sau gã đó ngủ ngon như thế nào được?”

“Người kia là ai? Anh đã có đối tượng hoài nghi rồi sao?”

Diệp Hoan do dự một chút, rồi lắc đầu.

Hầu Tử và Trương Tam từ nhỏ đến lớn một mực sống rất đơn thuần, thế giới quan của hai người rất đơn giản. Diệp Hoan cũng hy vọng bọn hắn có thể luôn sống đơn giản như vậy đến cuối đời, những sự tình xấu xa bẩn thỉu ở ngoài kia, tốt nhất vẫn là không nên để cho hai đứa bọn nó biết.

“Đợi anh mày điều tra ra gã rồi nói tiếp. Lúc đó anh mày sẽ trối gô cổ và đưa gã tới trước mặt hai đứa mày, hai đứa sẽ thay tao nện chết gã.” Diệp Hoan cười đùa nói.

Hai người một trái một phải dìu Diệp Hoan, ba người chậm chậm băng ngang qua đường.

Trên đường cái xe tới xe đi, hơn nữa tốc độ xe đều rất nhanh, nhìn xem ba người chậm rì rì như là ba người già chỉ còn lại mấy hơi thở vậy, bọn tài xế cũng không kiên nhẫn nhìn còi xe. Có người dẫn đầu thì có người hưởng ứng, thế là trên đường cái vang lên tiếng còi xe inh ỏi.

Hầu Tử hơi khấn trương nói: “Anh Hoan à, hay là chúng ta đi nhanh hơn một chút đi? Qua đường rồi anh giả bộ bệnh cũng được mà!”

Diệp Hoan mặt không đổi sắc nói: “Đừng để ý đến bọn họ, làm người bệnh như anh mày cũng đâu có dễ dàng gì, đường cái cũng không phải nhà bọn họ mở ra, quản bọn họ làm cái khỉ gió gì cơ chứ!”

Cách đó không xa một tiếng ô tô rít gào, một người tài xế nóng nảy không chịu nổi dứt khoát giẫm chân ga, phóng thẳng tới ba người đang đi với tốc độ như rùa ở giữa đường cái.

Hai mươi mét, mười mét...Càng ngày càng gần.

Hầu Tử cũng toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Anh Hoan, không nhanh chân một chút thì có thể lại vào bệnh viện nữa cũng nên.”

Diệp Hoan cũng biết sợ rồi, hắn cũng muốn chạy nhưng không biết làm sao lại nghĩ Liễu Mi đang đi phía sau lưng họ nên hắn không muốn mất mặt. Vì vậy Diệp Hoan cố gắng bảo trì trấn tĩnh, nói: “Hắn không dám đụng đâu, cứ bình tĩnh!”

Khóe mắt liếc qua chứng kiến chiếc xe kia càng lúc càng nhanh, không có một chút ý muốn phanh xe lại, mồ hôi lạnh trên cái trán Diệp Hoan cũng chảy ra càng nhiều.

Đợi cho khoảng cách chiếc xe kia cách ba người chưa đủ ba mét, hơn nữa vận tốc tối thiểu ít nhất cũng phải bảy mươi trở lên, lúc này Diệp Hoan cũng không bình tĩnh nổi nữa.

“Chạy!” Diệp Hoan quyết đoán hô lên một tiếng.

Hầu Tử và Trương Tam vung tay bỏ chạy, Diệp Hoan cũng chẳng chậm hơn chút nào. Vừa rồi ba người còn mang dáng dấp như người già đang hấp hối, thế mà bây giờ bộ dáng tháo chạy của bọn họ lại khỏe mạnh tựa như mèo bị chó đuổi vậy. Trong chớp mắt ba người liền hóa thành ba luồng khói đen, vèo một cái đã đứng trên vỉa hè phía đối diện rồi.

Bọn tài xế cũng đều ngây hết cả người, chiếc xe vọt tới bên cạnh ba người thì kết một tiếng dừng lại. Đó là một chiếc Porsche màu vàng, cửa sổ xe hạ xuống, một khuôn mặt trẻ tuổi đeo kính râm hiện ra, nhìn cách ăn vận cùng giá trị chiếc xe này thì đã biết y là điển hình của một soái ca phú nhị đại*. Nếu đây là trong game, y tối thiểu cũng là Long kỵ sĩ với level 100 đấy.

*Chỉ những người “con ông cháu cha” vừa đẹp trai vừa có tiền nhiều của.

“Thằng cháu trai, con mẹ nó, mày có gan dám thật à!” Diệp Hoan còn chưa hết kinh hoảng đã mở miệng mắng.

Tên công tử phú nhị đại kia tháo xuống kính râm, đánh giá Diệp Hoan từ trên xuống dưới rồi cười nhạo nói: “Vừa rồi không phải là chạy rất nhanh sao, còn giả bộ làm người tàn tật để làm gì?”

“Bị chó rượt thì ai mà không chạy?” Hầu Tử hừ lạnh rồi nói.

“Đã có thể chạy thì tại sao lại lê lét chậm chạp như vậy? Bộ có bệnh à?”

Diệp Hoan chỉ vào bệnh viện ở đối diện, ung dung nói: “Phi! Mẹ nó, nói thừa! Từ bên trong đó đi ra thì ai mà không có bệnh?”

Ngày hôm sau, Diệp Hoan lại đi đến sân bay.

Thẩm Duệ đi đến Bắc Phi, vì thế Diệp Hoan phải đến tiễn gã.

Hai người chiếm được một tỷ đô la từ 20% cổ phần của công ty khai thác mỏ Uranium. Thân là đại cổ đông, bất kể như thế nào cũng nên có một đại biểu đi giám sát, Thẩm Duệ tự mình đi đến đó chính là đại biểu cho thái độ Thẩm gia. Nếu quả thật không quan tâm mỏ Uranium hoạt động như thế nào, thái độ như vậy là không cấp mặt mũi cho vị huynh đệ da đen đã cướp đoạt chính quyền ở Bắc Phi kia rồi, và lại cũng không nên để người ta cảm thấy áp cái mặt đen nóng dán lên mông lạnh* nha.

* Áp mặt nóng lên mông lạnh: Câu này có đại ý là bạn nhiệt tình làm một điều gì đấy cho ai đó, nhưng người đó lại chẳng thêm quan tâm (“bơ” = hờ hững) với điều mà bạn đã làm.

Đội thăm dò địa chất cấp quốc gia và công ty xây dựng đã dẫn đầu đi đến Bắc Phi trước đó rồi. Giai đoạn đầu là tiến hành thăm dò, xác định cách xây dựng hầm mỏ để lấy quặng như thế nào. Thời điểm này Thẩm Duệ đi thì rất phù hợp.

Trong quán cà phê ở sân bay, Thẩm Duệ ăn vận một bộ trang phục ngày thường. Sau lưng hắn, có vài nhân viên đi theo công tác.

Bên cạnh Thẩm Duệ là một thiếu phụ ước chừng 24~25 tuổi với đôi mắt ửng đỏ vòng quanh, trong ngực thiếu phụ đang ôm một bé gái.

Ngồi bên cạnh thiếu phụ là một chàng trai hai mươi đang cúi thấp đầu, dường như y không muốn bị Diệp Hoan bắt gặp, nên y quay trái quay phải để tránh đi ánh mắt của hắn.

Diệp Hoan vừa nhìn thấy thế thì lập tức cười vui vẻ.

Đó là Tống Chương, tên nhóc nửa đêm đi đua xe thì bị hắn bắt gặp trước đây. Trước mặt Thẩm Duệ, tên gia hỏa vô pháp vô thiên này lại biểu hiện như một đứa trẻ ngoan ngoãn, hôm nay đụng phải y thật là dịp khó có được.

“Diệp Hoan, đến đây đi! Anh giới thiệu một chút, đây là vợ của anh, Tống Giai...” Tiếp theo, Thẩm Duệ quay sang cười nói với Tống Giai: “Đây là em họ Diệp Hoan của anh, chắc hẳn em đã nghe qua rồi nhỉ?”

Tống Giai gật nhẹ đầu, sau đó cô lễ phép hé miệng cười cười với Diệp Hoan. Cô vẫn luôn điềm đạm nho nhã, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở một bên, vừa cẩn thận vừa bất an quan sát Thẩm Duệ, không có một chút biểu hiện về ương ngạnh và nóng nảy chút nào, điều mà thường bắt gặp ở các tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc.

Diệp Hoan cũng gật đầu cười nói: “Chị dâu thật xinh đẹp như hoa như ngọc, ứng với anh họ thì thật sự dư xài rồi (ý nói là dư thừa sắc đẹp). Anh họ à, anh đi Bắc Phi cố gắng kiếm nhiều tiền vào, tranh thủ biến mình thành chậu hoa, mà không phải là cứt trâu, như vậy mới xứng đôi với chị dâu nha...”

Tống Giai phớt một tiếng nở nụ cười, Thẩm Duệ cũng dở khóc dở cười: “Tiểu tử cậu nếu muốn khen chị dâu của cậu thì cũng không cần phải hạ thấp anh như vậy chứ? ... Đúng rồi, ngồi bên cạnh là em trai của Tống Giai, Tống Chương, hai người bằng tuổi nhau nên giao tiếp nhiều thêm một chút. Diệp Hoan, cậu mạnh mẽ hơn nó, sau này cần chỉ điểm thêm, tiểu tử này cực kỳ ngang tàng, không muốn bị quản giáo, bố mẹ vợ của anh cũng rất đau đầu về nó.”

Tống Chương rút đầu một cái, thấy tình thế đã không thể tránh khỏi, vì vậy y liền tiến lên lúng túng cười nói: “Diệp Hoan, anh khỏe không...!”

Diệp Hoan giống như cười mà không phải cười liếc nhìn y, nói: “Tống đại thiếu gia, dù thế nào thì chúng ta cũng là người quen cũ nhỉ!”

“Người quen? Hai người đã quen nhau trước đây rồi à?” Thẩm Duệ hiếu kỳ hỏi.

“Quen, đương nhiên là quen thuộc rồi, thế nhưng quen biết dưới tình cảnh là cùng ngồi xổm trong một cái hố à, hà hà hà...”

“À? Thế giới này thật là nhỏ, hai người quen nhau lúc nào thế? Cùng ngồi xổm trong cái hố, chẳng lẽ là ở nhà vệ sinh?”

Diệp Hoan hắc hắc cười quái dị tiếp tục nói: "Đúng, trong một cái hố vào một đêm trăng đã treo cao, lúc đêm tối thò tay không nhìn thấy năm ngón".

Toàn thân Tống Chương run lên, dường như bị Diệp Hoan bắt được nhược điểm nào đó, ánh mắt của y lại tràn đầy vẻ cầu khẩn xin tha, xem ra Tống Chương không dám để cho chị và anh rể y biết rõ việc đêm đó đi đưa xe.

Thẩm Duệ cũng không suy nghĩ nhiều, vì vậy cười nói: "Nếu là người quen cũ thì tốt. Diệp Hoan, hai người sau này nên thường xuyên lui tới."

Sau khi nói chuyện phiếm được vài câu, Diệp Hoan liền kéo Tống Chương sang một bên rồi kiêu ngạo nói: "Cuối cùng đã bắt được tên tiểu tử nhà ngươi rồi! đêm đó chú đẩy anh xuống hầm, lại ném anh mầy vào bệnh viện mà chẳng thèm quan tâm, khoản nợ nần này nên tính toán như thế nào đây nhỉ?"

Tống Chương dè giọng nói xuống thấp để chỉ hai người nghe được rồi cầu khẩn: "Anh đại nhân đại lượng tha cho tôi một mạng, anh rơi vào trong hầm, tôi không phải cũng bị rớt xuống theo sao? Chúng ta coi như huề nhau đi, chớ nói với chị của tôi về vụ đi đưa xe nhá, nếu không cái chân chó của tôi em sẽ bị cha cắt phăng mất..."

Diệp Hoan khẽ nói: "Chú phải gọi anh là 'Anh Hoan'."

Tống Chương thành thành thật thật khom người chào: "Anh Hoan."

"Anh đây biết rõ dám nhệ thế tổ các chú khi đi đưa xe khẳng định là có đánh cược thắng thua, khai ra mau, đêm đó chú thắng bao nhiêu?"

"Năm trăm vạn." Tống Chương cũng không dám giấu giếm.

Diệp Hoan từ trong túi tiền móc ra một tấm danh thiếp đưa cho hắn, thấp giọng nói: "Đây là danh thiếp của moa..."

Tống Chương được sủng ái mà lo sợ: "Ồ, Anh Hoan, anh đừng khách khí quá, đều là người một nhà, cần gì đến cái danh thiếp này..."

"Con mẹ nó đừng có nói nhảm! Anh với chú rất quen thuộc sao? Nghe rõ này, trên danh thiếp có số tài khoản ngân hàng của anh. Gửi ba trăm vạn vào tài khoản đó, chuyện đêm hôm đó coi như là huề nhau, được chứ?"

Sắc mặt Tống Chương đang cười mà trông khó coi hơn cả khóc: "... Anh Hoan à! Anh ngồi một lát trong hố thật sự thành quý nhân nha, nếu không anh cũng vút tôi vào trong giếng là được, tôi mất ba trăm vạn chỉ vì nghe một tiếng bịch vang lên thôi à, thật là bất công mà!"

Diệp cười nói: "Được ba trăm vạn mà sai anh đây nhảy giếng cũng đáng. Tiền nào của đó, nếu chú cam lòng đưa cho anh một nghìn vạn, anh cũng có thể nhảy xuống biển một lần cho cậu nhìn đấy!"

"Được rồi được rồi mà, ba trăm vạn thì ba trăm vạn, chúng ta phải giao ước trước. Về sau không cho phép nhắc lại chuyện này đó, nếu cha tôi mà biết chuyện tôi vút thái tử Thẩm gia vào trong giếng thì không biết ông có quát chết tôi không nữa?"

"Đúng là không có tiền đồ gì, chú cứ sợ cha mình mãi như vậy à?"

"Có thể không sợ sao? Thời điểm ông ta đánh tôi cũng không có một chút nhân tính nào cả!"

Diệp Hoan suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: "Nói thật... Nếu chú cam lòng bỏ ra hai nghìn vạn, anh đây có thể vút cha chú vào trong giếng đấy!"

Tống Chương: "..."

Trong quán cà phê ở sân bay.

Diệp Hoan đang ngậm một điều thuốc, hắn híp mắt đánh giá Thẩm Duệ, khóe miệng mang theo vài phần vui vẻ.

Hai chị em Tống Giai ngồi ở bàn khác đang thấp giọng nói gì đó, bộ dạng rất thân mật, cảm tình hai chị em này xem ra rất tốt.

Thẩm Duệ thì nhú nhú mày, dụi mắt thuốc Diệp Hoan đang hút dở vào gạt tàn.

“Tuổi còn trẻ sao lại hút nhiều thuốc như vậy? Cần thận bị ung thư phổi đấy!” Thẩm Duệ nghiêm mặt giáo huấn, biểu hiện nghiêm túc tựa như một người anh hai đang răn dạy đứa em phạm phải sai lầm vậy.

Trong lòng Diệp Hoan có một chút ấm áp nhưng cũng cảm thấy rét lạnh.

Nếu như... Thẩm Duệ thật sự đối xử với mình như một người anh quan tâm đến đứa em thì quá tốt rồi! Cho dù y có nghiêm mặt răn dạy, thì cũng mang theo mấy phần yêu thương, làm cho lòng người rất ấm áp đấy.

Nhưng sự kiện kia nếu là một tay y trù hoạch, cái người trước mắt với một bộ dáng nghiêm túc như anh cả trong nhà này lại là kẻ giết người trong bóng tối, thì y quả thật là một kẻ quá đáng sợ...

“Anh họ, khi đến Châu Phi mọi sự cần cẩn thận, mọi chuyện của mỏ Uranium đều nhờ cậy hết vào anh rồi. Em đối với mấy cái này cũng không hiểu, có đi sang cũng không giúp được gì, không biết chừng còn làm trở ngại đến công việc của anh nữa ấy chứ.”

Thẩm Duệ cười nói: “Biết rõ cậu không giúp được gì, anh cũng không miễn cưỡng cậu đi cùng, ở Bắc Phi rất là loạn, quanh năm không ngừng chiến tranh, các thế lực võ trang ở đó rất dễ đánh nhau, cậu không đi cũng tốt, nơi đó thật quá nguy hiểm mà.”

Diệp Hoan ho hai tiếng, nói: “Anh họ à, anh cũng nên chú ý an toàn. Còn có, ở phương diện tác phong sinh hoạt cũng phải bảo thủ một chút, nghe nói bệnh AIDS chính là từ trên người hắc tinh tinh Châu Phi lây truyền ra toàn bộ thế giới đấy.”

Thẩm Duệ ngậy ngốc một chút, sau đó tức giận quát: “Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi sẽ ‘chơi’ hắc tinh tinh hả?”

“Anh họ à, đừng hiểu lầm, ý của em là khuyên anh đừng ham vui đùa với các cô nương da đen bản địa, cũng không có bảo anh chơi hắc tinh tinh. Đương nhiên, nếu như anh có khẩu vị muốn nếm thử một lần, muốn ‘chơi’ hắc tinh tinh cũng không phải là chuyện không thể nha, nhớ rõ mang ‘áo mưa’... Cái đồ bảo hộ này quả thực là phát minh vĩ đại nhất của thế kỷ XX nha!”

“Rồi rồi! càng nói càng không nghiêm túc, biết thế này thì tôi cũng không gọi cậu tới tiễn rồi!”

Đã đến thời gian đăng ký, Thẩm Duệ cùng với hai chị em Tống Giai và Diệp Hoan cáo biệt, sau đó gã và các nhân viên công tác đi theo bước đi về cánh cổng của nơi đăng ký bay.

Trước khi đi, không biết vì sao Thẩm Duệ bỗng quay đầu lại nhìn về phía Diệp Hoan rồi nở nụ cười nhạt. Cái dáng vẻ tươi cười này vẫn nho nhã ôn hòa như trước, hình tượng này vừa vắn như mang theo vài phần mùi vị khác thường.

Thẩm Duệ đi qua cổng không bao lâu thì có một thân ảnh quen thuộc đeo kính râm lớn, đang cúi đầu đi theo vào.

Mắt Diệp Hoan rất tinh, liếc một cái thì lập tức nhận ra thân ảnh quen thuộc kia.

Đó là Lâm San, con gái của tham mưu trưởng quân khu cảnh vệ. cô ta còn có một thân phận rất mót: Tiểu tam (vợ bé).

Xem ra Thẩm Duệ rất quan tâm với cô nàng tiểu tam này, ngay cả đi Châu Phi cũng mang theo nàng. Lâm San coi như ít xuất hiện, che che lấp lấp như sợ người khác nhận ra, lặng lẽ tiến vào cửa lên máy bay.

Nghĩ đến tiểu tam, Diệp Hoan bất động thanh sắc lập tức nhìn về phía Tống Giai.

Sự thật chứng minh, muốn lừa gạt phụ nữ là chuyện chẳng dễ dàng gì. Một người nghĩ rằng y có thể lừa dối vợ mình, nhưng sự thật là y chỉ tự cho mình thông minh mà thôi.

Về mặt điềm tĩnh của Tống Giai đang dần dần hóa thành sương lạnh. Diệp Hoan hiểu ngay cô cũng không xa lạ gì với Lâm San, hơn nữa cũng nhận ra cô ta.

Bất quá Tổng Giai cũng để ý danh tiếng của mình, trước mặt em trai và Diệp Hoan thì cũng không biểu hiện gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt đứa con, quay người rời đi ngay.

Nhìn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rất lớn nơi phòng chờ máy bay, chứng kiến cảnh máy bay chở Thẩm Duệ trượt trên đường băng với tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng đầu phi cơ nhấc lên, lao thẳng lên bầu trời, khoe miệng Diệp Hoan lộ ra nụ cười mỉm.

Nghe nói người đại gian đại ác tất có một bộ dáng hoàn toàn thiện lương trong sáng, lời này thật sự có lẽ có vài phần đạo lý, nếu như sự thật chứng minh mọi chuyện là do Thẩm Duệ ở sau màn sai khiến, chính mình nên đối xử với y như thế nào đây?

Tổng Giai đã rời sân bay rồi.

Diệp Hoan quay sang Tổng Chương đang nhú mào, cười nói: “Chú có rảnh không? Đã đến giờ cơm rồi, anh đây mời chú em ăn cơm, anh em ta làm vài chén chứ nhỉ?”

Tổng Chương lập tức lắc đầu khi nhìn thấy thần sắc bất thiện của Diệp Hoan. Vì vậy Tổng Chương giả vờ giả vịt khoát tay nhìn đồng hồ đeo tay, trầm giọng nói: “Bây giờ em còn có một cuộc hẹn, công việc rất bề bộn...”

Diệp Hoan khoát tay lên cổ Tổng Chương, kéo y đi ra ngoài: “Mẹ nó, bớt giả bộ trước mặt anh đi, một nhị thể tổ như chú mà họp hành cái rắm ấy! Anh đây mời khách mà chú còn dám không đi hả?”

Cổ Tổng Chương tựa như bị cái còng của kẹp lấy, y đau đến mức gào khóc kêu to: “Anh Hoan, buông tay đi mà, nhanh buông tay! Em đi còn không được sao? Em muốn ăn yến sào vi cá... Còn nữa, đừng có gọi em là nhị thể tổ! Em có lý tưởng, có khát vọng đấy!”

“Cái đó cũng chỉ là lý tưởng và khát vọng của nhị thể tổ mà thôi. Vi cá yến sào thì miễn đi, anh mời cậu ra quán bán hàng rong, muốn ăn gì thì tùy tiện gọi, nhưng nói tước không cho phép vượt qua hai trăm đồng nha.”

234. Chương 235: Quân Cờ

Sau khi đưa Thẩm Duệ đến sân bay, Diệp Hoan ngồi lên chiếc Lamborghini của Tổng Chương trở về thành phố.

Con ông cháu cha quả nhiên không gì không thể làm, tóm lại cũng sẽ tìm được một điểm sáng. Kỹ năng lái xe của Tổng Chương khiến Diệp Hoan cảm nhận được mùi vị vờn quanh giữa thiên đường và địa ngục, Diệp Hoan biết kỹ thuật lái xe của mình đã là không muốn sống rồi, hẳn không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn. Nếu Diệp Hoan cùng Tổng Chương độ xe, Diệp Hoan chỉ có thể bị coi là quỷ nhất gan thôi.

Tiểu tử này lái xe thành như vậy mà vẫn có thể sống sót được, xem ra một phần tổ tông Tổng gia không chỉ tỏa ra khói xanh mà phải nói đây là cái ống khói lớn nhĩ.

Tiến vào thành phố, Tổng Chương bị Diệp Hoan lôi kéo tới một quán ăn nhỏ trong ngõ một con hẻm, ông chủ vừa xào rau vừa ngâm thuốc lá, thái độ lạnh lùng hỏi hai người muốn ăn cái gì. Tổng Chương trợn tròn hai mắt, lúc này mới tin lời Diệp Hoan nói “Quy định không cao hơn 200 đồng” là lời thật.

“Chuyện này. . . Đây là cách anh nói mời khách sao?” Tổng Chương chỉ vào ông chủ mặc một bộ đồ dính đầy dầu mỡ bản thủ đang đứng cạnh bàn ăn, con mắt Tổng Chương trợn lên còn to hơn chuông đồng, vẻ mặt sợ hãi.

Diệp Hoan cười híp mắt vỗ vai anh ta, hào phóng nói: “Cứ việc gọi món, anh đây mời khách, sẽ bao cậu một bữa no nê.”

“Anh... để tôi ăn những thứ này?”

“Không hài lòng?”

“Yến sào vi cá. . .”

Diệp Hoan vẻ mặt bình tĩnh: “Cái này. . . Thật không có, người trẻ tuổi, cậu nghĩ nhiều quá đó.”

Rõ ràng Tống Chương chưa từng biết đến những nơi thấp kém thế này, anh ta đã quen sống trong nhung lụa, lúc này thật giống như con chó rơi vào cái ổ bằng đất chật chội, trông thực sự đáng thương.

Diệp Hoan rất quen thuộc gọi mấy đĩa thức ăn, còn gọi thêm hai bình rượu xái. Chỉ một lát sau, ông chủ vừa ngậm thuốc vừa xào đồ ăn, không nói tiếng nào bê mâm thức ăn đặt ầm ầm xuống mặt bàn, món ăn trong đĩa vắng ra hơn nửa.

Tống Chương tức giận, anh ta chỉ vào bóng lưng ông chủ mập quát to “Này! Đây là thái độ gì chứ, ông quay lại cho tôi, tôi muốn khiếu nại...”

“Cậu tỉnh lại đi, ông chủ này là đa năng, vừa bảo an, tiếp khách, kế toán kiêm đầu bếp, toàn bộ là một người, cậu muốn tìm ai khiếu nại đây?” Diệp Hoan rất bình tĩnh cười nói.

Tống Chương vẻ mặt tức giận nói: “Anh Hoan, thân phận của anh cũng không thấp, tại sao lại quen thuộc với chỗ chết tiệt này như thế?”

“Nhiều mới mẻ mà, tôi ăn uống ở nơi rách nát này được chừng mười năm rồi, lúc không có tiền, ngay cả chỗ này cũng không có mà ăn đấy.”

“Đã vào thời kỳ kinh tế thị trường bao nhiêu năm rồi. Ông chủ kia có thái độ gì chứ, ông ta có thâm thù đại hận với tiền sao?”

Diệp Hoan cười cười, rồi nhìn sang hướng ông chủ mập, hần chậm chậm chậm nói: “Riêng tôi, tôi muốn thưởng thức cái gọi là cao ngạo hơn người kia.”

Nhất thời, Tống Chương không biết nói gì: “. . .”

Chỗ hai người ngồi thật là bất đồng với thân phận cả hai, Diệp Hoan lấy ra một đôi đũa dính dầu mỡ rồi bắt đầu liêu mạng gấp thức ăn. Hần ăn như gió cuốn, vẻ mặt đầy sung sướng, vẻ mặt ấy cho thấy hần rất vừa lòng với tài nấu nướng của ông chủ này.

Tống Chương ép buộc chính mình đưa tay cầm đôi đũa, sau khi đã lau sạch mới gấp thức ăn bỏ vào miệng, tiếp theo đôi mắt của anh ta như bị điện giật vậy. Con người đột nhiên muốn lòi ra ngoài, gương mặt mạnh mẽ co rút mấy lần, biểu cảm trên mặt y như vừa mới nuốt phải phân.

Để đũa xuống, Tống Chương chết sống không chịu ăn thêm nữa. Anh ta nhìn Diệp Hoan ăn đến say sưa, buồn bã nói: “Tôi biết, tôi vẫn biết anh còn ghi hận chuyện tôi đẩy anh xuống giếng, anh trả thù tôi, cuối cùng thì anh cũng không chịu tha thứ cho tôi.”

“Cậu có chứng vọng tưởng hả? Nếu như tôi thật sự không tha thứ cho cậu thì bây giờ cậu còn sống mà nhảy loạn ở đây sao, mộ phần có khi đã con mẹ nó xanh cỏ rồi ấy chứ.” Diệp Hoan ngửa đầu uống một chén rượu, nghe răng trộn mắt một trận, sau đó phát ra âm thanh thở dài thỏa mãn.

Sơn dã cùng quý tộc thật sự là hai giai cấp khác biệt, bản thân mỗi người sẽ thích hợp với một loại hoàn cảnh riêng. Rất hiển nhiên thôi, đối với một tên tiểu tử vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng trong miệng lớn lên như Tống Chương mà nói, việc ngồi ở cái quán vừa tồi tàn vừa bẩn thỉu này làm sao mà hần chịu nổi, cái này chẳng khác nào bắt anh ta phải vào địa ngục.

Nếu đổi thành người khác, e là Tống đại công tử đã phát tay áo bỏ đi rồi, nhưng ở trước mặt Diệp Hoan, Tống Chương lại không dám làm thế.

Thân phận bây giờ rất quan trọng, nó quyết định đến khí thế mỗi bên. Thẩm Tống là thân gia, lại có nhiều năm giao tình, mà người ở trước mắt đây vừa khéo lại là cháu đích tôn của Thẩm gia. Trong những hội công tử quần là áo lượt ở Bắc Kinh từng nghe đồn, tính khí của vị cháu đích tôn Thẩm gia này có chút quái lạ, hay làm những chuyện không ai ngờ tới, không ai dám tới gần hần vì cái vẻ không sợ trời chẳng sợ đất của hần. Tống đại thiếu gia tự biết yên phận, anh ta không dám ở trước mặt Diệp Hoan ra vẻ khó chịu, nếu dám thì e rằng mình sẽ nhận lấy kết cục rất nặng nề.

Đánh, Tống Chương khẳng định mình không đánh lại tên bộ đội đặc chủng biến thái này. Mắng, Diệp đại thiếu gia từ nhỏ lớn lên trong phố xá, những lời thô tục du côn này Tống Chương không thể nào nói lại. Được rồi, không nói đến cái này.

Một đại thiếu gia kiêu căng khó thuần, ngay cả mặt mũi của cha cũng không quan tâm, thế mà hôm nay lại giống như cô dâu nhỏ đang chịu ả ứ, gọi một cái là ưng thuận nghe theo.

Diệp Hoan mời khách, thế nhưng hẳn lại không quan tâm khách có ăn hay không, chính mình thì ăn đến say sưa, cái bụng no béo căng tròn, cuối cùng cũng hài lòng mà ngậm lấy một điều thuốc, thấy thế, Tống Chương vội vàng châm lửa. Nếu bức tranh này mà cho cắt cảnh như trong phim, thì đây chính là cảnh kinh điển của phiên dịch hán gian lấy lòng thái quân.

“Anh Hoan, anh mời tôi dùng cơm, nhất định không chỉ muốn chúng ta có quan hệ tình cảm thế này thôi phải không?”

Diệp Hoan chậm rãi phun khói thuốc, nở nụ cười: “Tôi chưa bao giờ có ham muốn cùng đàn ông quan hệ tình cảm. Mời cậu ăn cơm thực chất có hai mục đích, thứ nhất là để cậu nợ tôi một ân tình...”

Tống Chương nhìn bữa ăn “Ân tình” không tới 100 đồng, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, chợt phát hiện miệng đầy cay đắng.

“... Thứ hai, muốn cùng cậu tâm sự việc nhà, quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của cậu, hoàn cảnh gia đình, ... vân vân.”

“Đây có giống như các thầy cô giáo đến nhà rồi lăm nhăm thăm hỏi hay không?” Tống Chương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Đại khái là ý này đi.”

Tống Chương bắt đầu dĩ cười khổ, suy nghĩ của thiếu gia nhà họ Thẩm thật làm cho người khác không đoán ra được.

“Ngài cứ việc nói, tôi sẽ rửa tai lắng nghe.”

“Được, trước tiên chúng ta sẽ nói đến sinh hoạt cá nhân của cậu.” Diệp Hoan nở nụ cười, vỗ vai Tống Chương nói: “Tiểu Tống à, gần đây sống tốt chứ?”

Tống Chương xạm mặt lại: “... Coi như cũng được.”

“Vậy cậu thiếu tôi ba triệu, đến khi nào mới trả đây?”

Tống Chương: “... ”

“Được rồi, đề tài sinh hoạt cá nhân đến đây là kết thúc, chúng ta thay đổi đề tài, liên quan tới hoàn cảnh gia đình.”

Tống Chương cầu khẩn nói: “Anh Hoan, có gì cần hỏi thì anh cứ hỏi thẳng đi mà? Đừng vòng vo nữa”

“Được, có chuyện này tôi muốn hỏi một chút, chị của cậu cùng anh rể cậu gần đây sinh hoạt thế nào?”

“Anh hỏi chuyện tình cảm hay là chuyện phòng the?”

“... Tình cảm.”

Tống Chương nhú nhú mày, nhất thời không rõ vì sao Diệp Hoan lại có hứng thú với vấn đề này? Suy nghĩ lại, chuyện như vậy không coi vào đâu, lại nói Diệp Hoan cũng như là người trong nhà, không có gì phải giấu giếm hết, thế là Tống Chương thần nhiên nói: “Tình cảm của anh rể và chị cũng ổn, nhìn qua đã biết. Anh cũng biết, vợ chồng bọn họ là kết quả của việc ép hôn mà hai bên đã áp đặt, tôi cũng nhìn ra được. Anh rể chẳng quan tâm gì đến hôn nhân, lúc mới kết hôn, anh ấy đối với chị rất lạnh lùng, lạnh đến mức mà tôi muốn đánh anh ấy, nhưng chị tôi lại có tình cảm với anh rể, dù sao hồi đó ở Bắc Kinh, anh rể cũng nổi danh là một công tử quyền quý, lớn lên anh tuấn phong độ, quả thực anh ấy chính là điển hình của bạch mã hoàng tử. Sau này, chị đã sinh con vì anh ấy, cũng vì thế mà tình cảm của của hai người mới thay đổi một chút.”

“Chị của cậu rất yêu Thẩm Duệ sao?”

“Đương nhiên, Tống gia không thấp kém hơn Thẩm gia bao nhiêu, chị tôi cũng là tiểu thư giàu có, sau khi gả cho anh rể chỉ một lòng muốn ở nhà chăm chồng dạy con. Chị ấy cũng không đi ra ngoài giao du với

những người quyền quý hay con ông cháu cha nhà khác, khi kết hôn rồi, chị ấy cũng chỉ sống như một khuê nữ, nếu không phải rất yêu chồng thì sao có thể vì anh ấy mà buông tha cho tất cả cuộc sống và sở thích của mình như vậy chứ.”

Diệp Hoan hoảng hốt một hồi, cảm khái nói: “Có được người vợ như thế, đời người còn mong gì hơn... Vì Thẩm Duệ mà chị cậu phải trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ Thẩm Duệ không cảm động sao?”

Tống Chương cười cười, trong nụ cười ấy chứa một loại tang thương mất mát.

“Cảm động? Sinh ra ở gia tộc giàu có, sinh hoạt cá nhân hay hôn nhân, tiền đồ đều do gia tộc quyết định, làm gì có chỗ nào chứa loại tình cảm không thiết thực này chứ? Tôi không biết trong lòng anh rề nhễ như thế nào, nhưng tôi nhìn ra được, chị gái không hạnh phúc. Chị vì anh rề mà sinh con, nhưng cuối cùng quay đầu lại cũng chỉ có mình chị ấy tương tư đơn phương mà thôi.”

Trong mắt Diệp Hoan xuất hiện ánh sáng lạ thường, nhưng miệng thở dài nói: “Đúng là tương tư đơn phương.”

Tống Chương nghe ra được câu nói của Diệp Hoan có ẩn ý nên liền hỏi: “Có ý gì?”

Diệp Hoan tựa như đồng tình vỗ vỗ vai Tống Chương, bùi ngùi nói: “Cậu cũng thấy rồi đó, hôn nhân hào môn đều là cái dạng này, không thể nào hòa hợp được, có địa vị nhưng lại mất đi tình cảm, chuyện này đã quá bình thường rồi.”

“Mất đi tình cảm? Anh Hoan, ý anh là... anh rề có nuôi tình nhân bên ngoài?” Mặt Tống Chương đã dần sụp xuống rồi.”

“Đừng đổ oan cho tôi, tôi nói câu này khi nào? Lại nói, chuyện tình cảm vợ chồng người ta, cậu quản làm cái gì? Cuộc sống ngoài mặt hạnh phúc là được, cậu còn hi vọng gia tộc sẽ an bài một hôn nhân có hạnh phúc hay sao?”

Tống Chương lạnh lùng, nói: “Không thể như thế, chị tôi đối với Thẩm Duệ là yêu đến tận gan phổi, dựa vào đâu mà chị tôi phải chịu đựng người ta đè đầu cưỡi cổ như thế, thật không công bằng.”

Diệp Hoan vẻ mặt hơi hoảng hốt, không biết có phải nhớ tới chuyện của mình mà buồn phiền không, hần than thở cảm khái nói: “Tình cảm há có thể đem ra tính toán bao nhiêu để trao đổi? Một câu mấy phần trả giá mấy phần hồi đáp này cũng không áp dụng được cho tình cảm, bị người ta xoi mói cũng chẳng dễ chịu gì?”

Biểu hiện của Tống Chương có chút kích động: “Tôi không quan tâm người khác, nhưng những nỗ lực của chị tôi nhất định phải được báo đáp”.

Diệp Hoan cười nhạt, bản tính con người khi ủng hộ người thân chẳng bao giờ cần lý do, vợ chồng của những gia đình quyền quý khác có ra ngoài gặp gỡ ai cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng nếu người đó là chị mình lại không được. Quả nhiên người trong cuộc và người ngoài cuộc sẽ có hai loại cảm nhận khác nhau.

Hai người đều suy nghĩ, Tống Chương nắm chặt tay, ánh sáng trong mắt biến hoá thất thường, không biết đang nghĩ gì, còn Diệp Hoan vui đầu uống rượu nhưng trong lòng hơi áy náy.

Dăm ba câu này đã làm cho Tống Chương nảy sinh đề phòng đối với Thẩm Duệ, hần làm vậy có phải là vô đạo đức không? Bất kể thế nào, xem như hôm nay hần đã bày ra cho tương lai một quân cờ, cũng không biết là vô dụng hay hữu dụng, đôi khi chỉ vô tình đặt xuống một quân cờ, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại phát huy được tác dụng quyết định vận mệnh cần khôn, tiếc là chuyện này có chút thiếu đạo đức.

Chỉ mong sao người muốn đưa mình vào chỗ chết không phải Thẩm Duệ, cũng chỉ mong chính mình không bao giờ phải đi một nước cờ này.

Trong phút chốc, hai người đều trầm mặc.

Đạp phanh thả xe đi chậm rãi ven đường, ô tô qua lại tấp nập. Đôi mắt Diệp Hoan lơ đãng thoáng nhìn, cả người lại đột nhiên ngây dại.

Trong chiếc Porsche màu vàng kim ven đường, hần nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi đường hoàng mang kính râm. Trông hơi quen mặt, thì ra là tên kính râm suýt xô chết hần lúc hần băng qua đường trước cổng

bệnh viện ngày hôm qua. Điều khiến Diệp Hoan giật mình cũng không phải chỉ có vậy, mà là người phụ nữ đang ngồi bên ghế lái phụ. Khuôn mặt, mắt, mũi, miệng, cả khuôn mặt muốn người khác không chú ý cũng khó. Khuôn mặt này không chỉ Diệp Hoan nhìn rất quen mắt, nhân dân cả nước đều nhìn quen mắt, đại khái chính là nhân vật của công chúng đi.

Liễu Phi, cô ca sĩ nổi tiếng này hiện đang ngồi trên Porsche cùng thanh niên mang kính râm, cô ta cười như hoa đào trong gió, thỉnh thoảng còn khẽ tựa đầu vào vai tên đeo kính râm, có khi lại oán giận nhẹ nhàng đánh tên kia mấy cái. Ánh mắt ấy vừa xấu hổ vừa vui mừng, xuân tình dàu dàu, đây chính là dáng vẻ điển hình của phụ nữ đang yêu.

Ánh mắt như thế, vẻ mặt như thế, còn chưa bao giờ thấy cô ta nhìn Hầu Tử như vậy đâu.

Diệp Hoan bình tĩnh liếc nhìn một lát, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình tản ra sự tức giận ngút trời, trong nháy mắt sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

“Tổng Chương, đem xe cậu cho tôi mượn!” Diệp Hoan nén giận nói.

Tổng Chương bày ra bộ mặt không vui chuẩn bị từ chối, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thì thấy Diệp Hoan đang phẫn nộ đến mức muốn giết người, Tổng Chương nhất thời rét lạnh, không dám nói hai lời vội vàng đưa chìa khóa ra.

Diệp Hoan nắm chìa khóa trong tay, nổi giận dùng dùng đi đến chiếc Lamborghini của Tổng Chương.

Tổng Chương vội vàng đứng dậy đi theo phía sau, yếu ớt cầu khẩn: “Anh Hoan, anh đối với xe của tôi phải nhẹ nhàng một chút, xe chính là vợ tôi đó, vợ tôi lại để người khác ngồi lên, xin anh đừng thô bạo quá... Tôi có thể nhiều chuyện hỏi một câu không, anh định lái xe đi đến nơi nào vậy?”

Diệp Hoan mở cửa ngồi vào ghế lái, lạnh lùng nói: “Người khác ngồi lên vợ của anh em lão tử, lão tử phải đi bắt gian!”

Tổng Chương ngăn người một chút, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Xe của bạn anh bị đánh cắp sao?”

“Mẹ nó, nói cái gì thế, câu lão tử nói là ý trên mặt chữ, vợ của bạn tôi bị người khác dụ dỗ rồi, lão tử đi bắt gian!”

Tổng Chương vừa nghe đã rất hưng phấn, anh ta nhanh chóng ngồi vào ghế lái phụ: “Phải diệt trừ gian phu dâm phụ, anh Hoan, chúng ta tới đó. Con mẹ nó, tôi hận nhất chính là kẻ cướp vợ của người khác.”

Diệp Hoan gật đầu: “Đúng, hôm nay lão tử phải nặn lòng đỏ trứng của hắn ra ngoài”.

Tổng Chương hơi khựng lại, rồi làm ra vẻ đáng thương chỉ vào bánh lái: “Anh Hoan, lúc lái xe nên điềm tĩnh một chút, ôn hòa một chút, đừng xúc động, tôi cũng bị anh làm cho sợ hãi đó. Hơn nữa, ở trong thành phố sẽ bị cảnh sát giao thông bắt phạt”.

“Sợ cái gì! Lão tử còn chưa có bằng lái xe!”

235. Chương 236: Hồng Hạnh

Đèn xanh sáng lên, chiếc Porsche cũng từ từ nổ máy chạy đi, Diệp Hoan lái Lamborghini theo phía sau, cách Porsche chỉ có mấy mét. Porsche tăng tốc độ, Lamborghini cũng tăng tốc, chiếc trước nhanh bao nhiêu thì chiếc sau cũng nhanh bấy nhiêu. Trong dòng xe cộ đang chạy tấp nập trên phố xá sầm uất, hai xe, một trước một sau gào thét trên đường.

Bởi vì hiếu kỳ mà lên xe, hiện tại Tổng Chương mới phát hiện đem xe cho Diệp Hoan mượn là một chuyện không sáng suốt, cũng bởi vì mình tò mò nên theo ngồi xe Diệp Hoan lái, đây là chuyện ngu ngốc nhất mà Tổng Chương làm từ lúc sinh ra đến giờ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán xuống, Tổng Chương hoảng sợ trợn to hai mắt, Tổng Chương mất thấy Lamborghini đang mạo hiểm vượt xe xong lên, lúc trước anh ta đưa xe đến 200 km/h cũng không biến sắc, bây giờ lại thất thanh kêu to.

“A – Hoan... Hoan, anh Hoan! Chuyện gì cũng từ từ, đừng xúc động, càng không nên muốn chết...” Tổng Chương sợ hãi kêu lên, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Không được, loại chuyện đi bắt kẻ thông dâm như này làm sao mà bình tĩnh được, sao không vội đuổi theo chứ, cậu không thấy tên lái Porsche kia chạy nhanh hơn à? Lão tử lái xe không chịu nổi có xe nhấp nháy đèn ở phía trước mình.”

Tổng Chương cũng muốn khóc rồi: “Đại ca, lời cổ chấp như thế tôi cũng từng nói, thế nhưng xin anh tin tôi, kĩ thuật lái xe của anh không trâu bò như vậy.”

Diệp Hoan không nói lời nào, trả lời Tổng Chương là một phát đạp mạnh chân ga.

Lamborghini phát ra một tiếng gào thét, giống như mũi tên lao thẳng về phía trước.

C-k-í-t..t..t –

Thân xe không cẩn thận áp sát vào đường lan can sắt, phát ra tiếng cọ xát chói tai, cùng với... một đường lửa ma sát khiến người ta nhìn mà hốt hoảng.

Tổng Chương lau nước mắt, tuyệt vọng lấy điện thoại di động ra, nghẹn ngào nói: “Mẹ... con hỏi chút chuyện...Năm ngoái mẹ mua bảo hiểm cho con chưa? ... Rồi à? Vâng, vậy yên tâm rồi, mẹ, I love you. Mọi người sẽ nhanh chóng nhận được một khoản tiền lớn thôi. Nói với lão đầu tử uống ít rượu lại, còn có, tang lễ của con làm đơn giản nhưng phải long trọng, tro cốt thì rắc xuống sông Trường Giang.”

... ..

... ..

Khóc lóc bàn giao xong di ngôn không lâu, Tổng Chương ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện, ... Xe ngừng.

Dừng trước quán cà phê mang phong cách cao nhã tinh tế, người đàn ông bên trong Porsche rất phong độ, hần ta xuống xe mở cửa cho Liễu Phỉ, Liễu Phỉ đội mũ lưỡi trai đeo kính râm che khuất cả nửa khuôn mặt, hai người cười cười nắm tay nhau đi vào quán cà phê. Cửa vừa mở ra, người phục vụ bên trong cũng nhận ra người đàn ông đeo kính, vì thế người phục vụ cung kính khom người cúi chào, sau đó dẫn họ tiến vào.

Mắt Diệp Hoan nổi lên lửa giận, hần tắt máy rồi ném chìa khóa xe trả cho Tổng Chương, tiếp theo liền mở cửa xuống xe.

Tổng Chương xanh mặt, anh ta chăm chú nắm chặt chìa khóa trong tay, dường như sợ Diệp Hoan sẽ lại đoạt đi lần nữa. Tổng Chương mở cửa xuống theo, sau đó... phun một tiếng ới lên ới xuống, không biết nôn bao lâu mới ngừng lại.

“Tôi mà ngồi xe anh lái lần nữa thì chính là cháu trai, cháu trai ruột của anh!” Cả người Tổng Chương run bần bật, bộ dạng giống như bị bệnh sốt rét.

Bàn về chuyện lái xe điên cuồng không muốn sống, hai người này quả nhiên là cùng một dạng, đều tỏa sáng, hơn nữa không ai chịu thua ai.

Nhìn thân xe bên trái vừa mới bị cọ xát, Tổng Chương đau lòng đến nát cả trứng, toàn thân co rút lại.

Còn chưa kịp thương tiếc xe yêu gặp phải tao ngộ bi thảm, Tổng Chương đã thấy Diệp Hoan đi vào quán cà phê.

Phục vụ nhanh chóng cản Diệp Hoan lại: “Xin lỗi, tiên sinh, nơi này là câu lạc bộ tư nhân, chúng tôi chỉ phục vụ hội viên.”

Diệp Hoan nổi cáu: “Mẹ nó, năm nay người có tiền đều như vậy sao? Kể nào cũng làm hội viên đến nhện. Lẽ nào chỉ cần là hội viên thì trên mặt lý cả phê sẽ nạm kim cương à?”

Tổng Chương thở dài, đi lên phía trước, người phục vụ nhận ra Tổng Chương, khuôn mặt lễ phép lạnh như băng bỗng trở nên tươi cười niềm nở:

“Xin chào Tổng thiếu gia, hoan nghênh ngài ghé thăm.”

Tổng Chương chỉ chỉ Diệp Hoan, thở dài nói: “Vị này là bạn của tôi...chúng tôi đến cùng nhau.”

Người phục vụ mở cửa để hai người vào.

Diệp Hoan vừa đi vừa liếc xéo Tống Chương: “Cậu cũng là hội viên nơi này?”

“Chỉ cần câu lạc bộ tầm cỡ ở Bắc Kinh này, tôi đều là hội viên, kể cả câu lạc bộ của anh. Có điều anh nói đúng, mặt của ly cà phê ở nơi này thật sự nạm kim cương đấy.”

Diệp Hoan vỗ vỗ vai Tống Chương, nói: “Vì cậu là người trong nhà nên tôi nói với cậu một câu, làm hội viên ở câu lạc bộ đều trở thành cháu trai của ông chủ ở đây thôi. Khi các người dùng tiền mua thẻ hội viên để hưởng thụ, kỳ thực ông chủ của câu lạc bộ đã sớm đem các người biến thành đồ ngốc rồi, kể cả câu lạc bộ của tôi.”

“Anh Hoan... Ngày mai tôi sẽ rút khỏi hội viên của câu lạc bộ Danh Lưu!”

*

Ánh đèn trong quán cà phê rất mờ, mờ như ánh đèn đường trong hẻm nhỏ, vách tường bốn phía treo rất nhiều tranh sơn dầu, một chiếc piano đen đặt ở khách sảnh chính, người thanh niên trẻ tuổi mặc lễ phục đuôi én ngồi cạnh cây dương cầm, ngón tay mảnh khảnh nhẹ lướt trên phím đàn tạo nên bản nhạc du dương róc rách như suối chảy.

Trong quán cà phê, tất cả mọi người đều mang theo nụ cười điềm tĩnh, cao quý mà ưu nhã nhỏ giọng chuyện trò. Mỗi vẻ mặt, mỗi động tác đều toát lên khí chất cao ngạo ung dung, từ trong ra ngoài thể hiện một bầu không khí cao nhã “đam đạo dành cho học sĩ, dân thường chớ vãng lai.”

Nơi này quả là tao nhã, người thô tục như Diệp Hoan đi vào liền cảm thấy mùi vị rất khó chịu. Nhấp nhấp cà phê xxx, say đắm trong hương hoa xxx dịu dàng thơm ngát mang theo ánh mặt trời, lắng nghe khúc dương cầm xxx, lặng ngắm tập thơ xxx, rồi khép sách lại, ngắm nhìn mưa bụi miên man ngoài cửa sổ, trong lòng dấy lên chút ưu thương, một nỗi nhớ nhà da diết.

Những xxx trên kia có thể dùng bất kỳ từ lạ nào để thay thế, càng lạ càng cao thâm, như thế chẳng những thể hiện được học thức uyên bác, nói năng lung tung mê hoặc được những kẻ nghiệp dư không có kiến thức, lại càng chứng minh mình mang một tâm hồn nghệ sĩ tinh khiết đến không thể tinh khiết hơn, ưu thương đến nhức cả dái.

Đương nhiên, trong những cái xxx kia, ngoại trừ chính mình ưu thương ra, căn bản không có hàng nội nào khác.

Bầu không khí này rất quan trọng, đang lúc ưu thương như vậy, nếu như nghe nông dân thổi kèn Xôna thì ý tứ quá kém, kéo dài nhị càng không được.

Trong bầu thiên nga tao nhã ấy, hôm nay bỗng xuất hiện một con gà đất.

Gà đất ngậm điệu Bạch Sa năm đồng một bao, hần vừa vào cửa đã đảo đôi mắt gian tà tìm tòi bốn phía, chợt nhìn thấy người đàn ông mang kính râm ngồi với Liễu Phỉ ở cái bàn khá hẻo lánh. Hai mắt Diệp Hoan sáng ngời, im lặng kéo Tống Chương ngồi vào một bàn khác xéo góc với bàn Liễu Phỉ.

Diệp Hoan kiềm nén lửa giận trong bụng, lửa cháy hừng hực, hần bây giờ chẳng khác nào một thùng thuốc súng, đốt phát là cháy luôn.

Đến giờ hần vẫn không trông chờ vào việc Liễu Phỉ có thể yêu Hầu Tử, thực tế ghép hai người này thành đôi vốn đã rất miễn cưỡng rồi, trong ánh mắt Liễu Phỉ nhìn Hầu Tử chưa bao giờ có chút yêu thương nào.

Diệp Hoan cũng không tính toán những chuyện này, bởi vì hần có lòng tin với Hầu Tử, hần càng tin tưởng câu châm ngôn “Chân thành mới là nền tảng vững chắc nhất”, chỉ cần Liễu Phỉ là người phụ nữ có tâm lương thiện, hoặc chỉ cần cô ta không bị giới giải trí đầu độc cho ô nhiễm đến mức hoàn toàn biến chất thì có một ngày cô ta cũng sẽ phát hiện ra Hầu Tử là một người đàn ông có những phẩm chất tốt đẹp mà bất kỳ người đàn ông giàu có nào cũng không đạt được, thành thực, lương thiện, thuần khiết, trọng tình trọng nghĩa. Ngoại trừ việc Hầu Tử không được đầu thai vào gia đình phú quý, còn những phẩm chất của một người đàn ông tốt thì Hầu Tử đều có cả.

Tại sao không chịu thử tìm hiểu Hầu Tử? Tại sao không yêu hắn mà còn cho hắn hi vọng? Trong mắt cô ta ngoại trừ ánh sáng chói mắt của “anh em Đằng Long Thiếu Đông” ra thì có bao giờ chịu nhìn đến một Hầu Tử nhỏ bé mà chân thực?

Lạnh lùng nhìn tên kính râu và Liễu Phi đang ngồi tình tứ tâm sự to nhỏ, ngọn lửa trong lòng Diệp Hoan càng thiêu đốt cao hơn, ánh mắt dần hiện ra tia sáng lạnh như băng.

Tổng Chương nhấp một hớp cà phê rồi buồn bực ngán ngẩm nhìn theo ánh mắt Diệp Hoan, sau đó anh ta cũng nhìn thấy Liễu Phi.

Làm ca sĩ nổi tiếng, đương nhiên là Tổng Chương nhận ra nàng, nhưng nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Tổng Chương thì đủ thấy rằng vị đại minh tinh này chẳng đáng là gì trong mắt hắn.

“Anh Hoan, anh đây là đang... theo đuổi?” Tổng Chương nhướn mày cười nói.

“Theo cái em gái cậu, minh tinh này là bạn gái của anh em tôi.” Diệp Hoan cả giận nói.

“Người đàn ông đeo kính râu đối diện Liễu Phi là anh em của anh?” Tổng Chương kinh dị nói.

Diệp Hoan thở dài: “Nếu tên kia là anh em của tôi, vậy thì tôi theo đến đây làm gì?”

Tổng Chương nhất thời đồng tình nói: “Anh em của anh bị đội nón xanh rồi?”

Nhìn Liễu Phi thân mật với tên đeo kính râu, đầu cô ta tựa vào bả vai tên kia cười khanh khách, trên trán Diệp Hoan nổi lên gân xanh, hàm răng nghiến vào cạnh cách.

Tổng Chương nhìn Liễu Phi ở xa xa, nói: “Phụ nữ có phẩm hạnh xấu, vậy thì đi tới tặng cô ta một bạt tai là được rồi. Anh Hoan, anh ngại hạ thủ lưu tình, có cần tôi giúp một tay không?”

Diệp Hoan liếc nhìn Tổng Chương, nói: “Cô ta là đại minh tinh, cậu xuống tay được?”

Tổng Chương cười lạnh một tiếng: “Đại minh tinh là cái rắm gì! Trong mắt dân chúng, bọn họ là tiên nữ trên cao, nhưng ở trong mắt chúng ta, đây là một đám người bán thanh xuân, bán nhan sắc, bán tiếng hát, bán mình. Chúng ta nâng họ lên tức là cho họ mặt mũi, chúng ta mất hứng thì cho một cái bạt tai là chuyện đương nhiên, dám nhe răng há mồm thì sẽ cho bọn họ từ thiên đường rơi xuống địa ngục, trong chớp mắt thôi sẽ trở thành một người phụ nữ nghèo kiệt xác. Kỳ thực giới giải trí là vậy, những kẻ được gọi là minh tinh có vô số khuôn mặt, với fans có một khuôn mặt, đối với những người quyền quý chúng ta sẽ trưng ra khuôn mặt khác. Trong cái vòng tròn này thực ra bộ đỡ nịnh nọt mới là thủ đoạn trực tiếp nhất. Khí chất cao ngạo ôn hòa kia chỉ là trang điểm để người khác xem, cô ta cứ thử giả bộ thanh cao trước mặt anh mà xem, ngay ngày mai thôi, cô ta sẽ vĩnh viễn biến mất trong giới giải trí.”

Diệp Hoan hít một tiếng, nói: “Nhưng cô ta là người phụ nữ của anh em tôi”

Tổng Chương nhếch nhếch miệng, cười nói: “Anh Hoan, anh nên khuyên nhủ bạn anh đi, có thể vui đùa với minh tinh trong giới giải trí, tuyệt đối đừng động tâm thật lòng, tuy lời nói không êm tai, ‘kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa’ câu này không phải là không có đạo lý. Những người trong giới này, tâm cũng đã ô uế, vì tiền bạc, vì danh vọng, bọn họ sẵn sàng trả giá bằng mọi thứ, cam tâm bán đi hết thảy, tìm người như vậy làm vợ thì đời này mũ xanh chẳng thể gỡ xuống được đâu.”

“Hình như cậu hiểu rất rõ giới giải trí?”

Tổng Chương đắc ý nở nụ cười: “Không thể nói là hiểu rõ, con người mà, phẩm vị luôn đi từ thấp đến cao. Trước đây khi phẩm vị còn thấp, cũng có lúc tôi qua lại với mấy minh tinh, anh không biết đấy thôi, bọn họ ai cũng thanh tú e lệ, ở ngoài được ca tụng là ngọc nữ minh tinh, kì thực trên giường mẹ nó còn lão luyện hơn kỹ nữ, có khi bọn họ sẽ bày ra những tư thế mà chúng ta chưa từng thấy, hơn nữa đòi hỏi vô độ, làm hại lão tử cứ thấp thỏm vì nghĩ mình đã gặp phải nữ lưu manh rồi.”

“Qua lại với nữ minh tinh thì cậu coi là phẩm vị thấp? Vậy lúc phẩm vị cao rồi thì qua lại với loại người nào?”

Tổng Chương hì hì nở nụ cười, nhỏ giọng thần bí nói: “Hiện tại cái gì cũng đều chú ý đến huyết thống thuần khiết cao quý, huyết thống này rất quan trọng, chẳng hạn như một con Hãn Huyết Bảo mã sẽ quý hơn một con lừa, một con Ngao Tây Tạng sẽ quý giá hơn một con chó đất.”

Diệp Hoan trợn to mắt, nổi lòng tôn kính: “Vậy cậu muốn Hãn Huyết Bảo Mã hay là chó Ngao Tây Tạng?”

Tống Chương cả giận nói: “Không nói tiếng người được hả? Người tôi muốn chọn chính là công chúa của hoàng thất Anh quốc”

Diệp Hoan lặng lẽ thở dài.

Cái này mẹ nó dân đen cùng với bọn nhà giàu cao quý giàu có đẹp trai thật sự quá là khác biệt.

Hầu Tử lưu luyến si mê nữ minh tinh cũng còn chưa được, mà vị trước mắt này để ý đến ngựa giống huyết thống đều bắt đầu từ công chúa Anh.

Người so với người tức chết người, hàng so với hàng muốn ném hàng.

Cảnh giới là gì? Đây mới gọi là cảnh giới!

Diệp Hoan còn nói gì được nữa?

Ngoại trừ cổ vũ cùng ủng hộ, thực sự hần không biết phải nói gì.

Diệp Hoan vỗ vai Tống Chương, thâm trầm nói: “Lựa chọn tốt lắm, phải làm vẻ vang cho đất nước, đem uất khí của chiến tranh thuốc phiện trăm năm trước đều đòi lại trên người công chúa Anh... Thế nhưng động tác đừng thô bạo quá, không nên gây ra tranh chấp ngoại giao”

Tống Chương: “... ..”

...

Lúc hai người nói chuyện, cách đó không xa, động tác của Liễu Phi cùng tên kính râm càng ngày càng quá đáng, không biết tên kính râm kia nói chuyện gì, Liễu Phi đã cười khanh khách nằm vào lồng ngực của tên kính râm rồi, sắc mặt cô ta như gió xuân phơi phới, hai người bọn họ cứ dính vào nhau, khiến sắc mặt Diệp càng thêm tái nhợt.

Làm sao Hầu Tử cứ một mực coi trọng người phụ nữ này chứ? Đây không phải là tự mình tìm nón xanh để đội sao?

Diệp Hoan nhin không được, anh em hần đội mũ xanh, chuyện nhục nhã thế này làm sao mà nhẫn nhịn được.

Nhanh chóng đứng dậy, Diệp Hoan đi vài bước tới trước mặt Liễu Phi.

Liễu Phi cười duyên ngẩng đầu lên, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt muốn giết người của Diệp Hoan.

Liễu Phi tắt hẳn nụ cười, cô ta hoảng sợ nhìn Diệp Hoan, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc trở nên tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy.

“Anh... anh Hoan, không, Diệp thiếu...” Âm thanh của Liễu Phi run lên cầm cập.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm cô ta, sau đó nở nụ cười âm u: “Hai vị thật thân mật đó, có lỗi quá, đã quấy rầy nhã hứng của hai vị rồi.”

Liễu Phi cúi đầu nhìn, phát hiện mình đang ôm ấp thân mật với người đàn ông kia, nhất thời cô ta sợ đến hồn phi phách tán. Cô ta vội vàng tránh ra xa, giống như đụng phải điện vậy. Trong chớp mắt, cô ta đã cách người đàn ông đeo kính râm mười vạn tám ngàn dặm, sau đó cúi đầu, giống chú cừu non run rẩy vô lực, nỗi sợ hãi xâm chiếm hết trái tim.

Người đàn ông đeo kính râm nhìn thấy phản ứng của Liễu Phi như thế, hần ta ngăn người một chút, ngẩng đầu quan sát Diệp Hoan, bất mãn nhướn mày: “Này, vị bằng hữu này, anh là ai vậy?”

Diệp Hoan không quan tâm đến phản ứng của hần ta, hần vừa chỉ người đeo kính râm vừa nói với Liễu Phi: “Cái mặt hàng này có điểm nào mạnh hơn Hầu Tử? Trong phòng mang kính râm, cô tìm tên mù xem bói sao?”

Thân thể Liễu Phi vẫn cứ run rẩy không ngừng, khí thể trên người Diệp Hoan phát ra làm cô ta khó thở, một chữ cũng không thốt nổi ra miệng.

Người đàn ông đeo kính râm giận tím mặt: “Con mẹ nó, anh là ai? Đất Bắc Kinh này còn có kẻ dám kiêu ngạo trước mặt ta như vậy.”

Rốt cuộc Diệp Hoan cũng nghiêng đầu nhìn về phía hắn ta, ngón tay cái nhếch lên, chỉ vào ngực mình. Diệp Hoan nhìn chằm chằm tên đeo kính râm, sau đó gần từng chữ: “Nhớ rõ đi, tao tên Diệp Hoan, hoan nghênh mày sau khi nằm viện ra ngoài thì đến tìm tao báo thù.”

Kính râm ngấn ngời: “Ai muốn nằm viện?”

“Mày!”

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Hoan cũng ra tay ngay.

Ra tay như điện chớp.

Khổ luyện trong quân doanh mấy ngày thật không uổng phí, tuy hắn không đánh lại đám người biến thái trong đại đội Lam Kiếm, thế nhưng thu thập mấy tên phá gia chi tử này thì không vấn đề gì, đập chết một con ruồi cũng không tốn quá nhiều sức.

Bộp một tiếng, một cái bạt tai vang dội giáng vào mặt người đàn ông đeo kính râm, cái bạt tai này của Diệp Hoan rất mạnh, chỉ một cái bạt tai đã khiến tên kính râm chưa kịp rên một tiếng đã hoàn toàn bất tỉnh.

236. Chương 237: Hạnh Phúc Của Người Khác

Một cái tát này của Diệp Hoan vang dội căn phòng. Tất cả hội viên đều nhao nhao đứng dậy hóng hớt chuyện thiên hạ. Mọi người nhìn thấy gã đàn ông đeo kính râm ngã dúi dụi xuống sàn, thân thể mềm oặt.

Các hội viên không thể tin được ở nơi cao nhã như thế này lại có người dám hành hung kẻ khác, thật không ra làm sao! Quy chuẩn hội viên nơi này khắt khe, sao có thể để cho loại người thô lỗ này gia nhập chứ?

Khách khứa xì xào phẫn nộ, có người ngoắc tay bảo người dưới báo cho bảo vệ.

Một lát sau, vài tên bảo vệ đi đến, xác định Diệp Hoan là người gây chuyện liền lập tức vây quanh hắn.

Tổng Chương thấy Diệp Hoan hằm hằm đi bắt gian phu dâm phụ, đang đến đoạn gay cấn, đương nhiên không muốn người khác quấy rầy, Tổng Chương bước lên vài bước, lạnh lùng nhìn đám bảo vệ “Các người định làm gì vậy?”

Viên quản lý đang đứng sau lưng đám bảo vệ, nhìn thấy Tổng Chương ra mặt thì ngẩn ra rồi vội vàng nói: “Tổng thiếu gia, hắn...à, vị này là....?”

“Việc nhà, các người không cần quản!” Tổng Chương chặn lời, nói ngắn gọn.

Khóe mắt viên quản lý giật giật: “À...việc nhà?”

Đám công tử bột này có biết phải trái không vậy? Việc nhà thì các người về nhà mà giải quyết chứ, chỗ của tôi không phải nhà các người, càng không phải tòa án, các người sao lại đến chỗ này xử lý việc nhà?

Không có chỉ thị của quản lý, đám bảo vệ cũng không dám ra tay. Viên quản lý quan sát gương mặt lạnh lùng của Tổng Chương, thận trọng nói: “Tổng thiếu gia, có thể nể mặt chúng tôi một chút không. Các vị có chuyện gì thì có thể đi ra bên ngoài giải quyết, nơi này dù sao cũng là chốn thanh nhã, ngại xử lý việc nhà ở chỗ này hình như không thích hợp lắm, ngại xem....”

Đầu Tổng Chương ngẩng cao, ánh mắt kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ điển hình của mấy cậu ấm coi trời bằng vung. Hắn lia mắt khắp bốn phía, thản nhiên nói: “Nơi này phong thủy rất tốt, tôi thấy rất thích hợp để xử lý việc nhà. Sao? Có người phản đối à? Nếu phản đối thì các người có thể đi báo án, bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng pháp luật. Chúng tôi đợi ở chỗ này đây.”

Viên quản lý cười khổ không thôi, pháp luật? Tổng gia của ngài một tay che nửa bầu trời, luật pháp ở trước mặt ngài còn không bằng cái rắm.

.....

Diệp Hoan hoàn toàn không để ý chuyện bên ngoài, ánh mắt của hắn chỉ nhìn chăm chăm Liễu Phỉ.

Liễu Phỉ cúi đầu thật thấp, không dám nhìn Diệp Hoan. Cô ta vẫn nhớ rõ vừa rồi cô ta và người đàn ông đeo kính râm thân mật quấn quýt thế nào, cũng biết Diệp Hoan đã trông thấy toàn bộ, bất kỳ lời giải thích nào đều là vô dụng.

Thật lâu sau, Diệp Hoan thở dài: “Nói thật, tôi không muốn tới đây, một người khó có thể hồ đồ cả đời. Có đôi khi giả cảm giả diếc để mọi chuyện trôi qua cũng là việc tốt, thế nhưng dù tôi vẫn thường hay giả bộ hồ đồ nhưng tôi không cho phép anh em của tôi thật sự hồ đồ. Liễu Phỉ, đôi mắt và lỗ tai có đôi khi sẽ lừa gạt mình, những điều mắt thấy cũng chưa chắc đều là thật. Bây giờ tôi cho cô một cơ hội giải thích, giải thích tất cả những gì tôi vừa nhìn thấy”

Liễu Phỉ vẫn cúi đầu, run rẩy nói: “Diệp thiếu gia, tôi....thực xin lỗi”

“Người cô phải xin lỗi không phải là tôi, là Hầu Tử, là người anh em của tôi!” Diệp Hoan đè nén nộ khí, gần giọng nói

“Diệp thiếu gia, tôi cũng là thân bất do kỷ (sống trên đời không phải thứ gì cũng theo ý mình) Nếu muốn tồn tại trong giới này, có rất nhiều, rất nhiều người tôi không thể đắc tội nổi...”

“Cô đắc tội không nổi thì có thể nói với tôi, tôi đi đắc tội. Tôi cho phép cô gọi một tiếng ‘anh Hoan’ không phải để gọi chơi đâu. Điều tôi mong muốn chỉ là cô đối xử với Hầu Tử tốt một chút, thành thực một chút, không nên thương tổn tình cảm của hắn, không nên coi hắn là đối tượng gặp dịp thì chơi. Liễu Phỉ, cô khiến tôi quá thất vọng rồi, càng làm cho Hầu Tử thất vọng hơn”

Liễu Phỉ run rẩy, nước mắt lặng lẽ rơi xuống ướt cả vạt áo.

“Diệp thiếu gia....thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

“Liễu Phỉ, còn nhớ rõ lời tôi nói với cô không? Chỉ cần cô nguyện ý tìm hiểu Hầu Tử, cô sẽ phát hiện ra cô đã nhận được một viên bảo thạch quý giá và tinh khiết cỡ nào. Tôi đã xin cô nhất định phải quý trọng nó, nếu như cô thật sự không cách nào miễn cưỡng bản thân tiếp nhận viên bảo thạch này thì cũng mong cô bưng hai tay cẩn thận trả lại cho chúng tôi”

Liễu Phỉ gật đầu, khóc nghẹn ngào: “Tôi nhớ rõ, vẫn nhớ rõ. Diệp thiếu gia....tôi sai rồi. Về sau cũng không dám nữa, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với Hầu Tử. Sau này cũng tuyệt sẽ không gần gũi với bất kỳ người đàn ông nào khác...”

Diệp Hoan lạnh lùng nhìn cô ta. Dáng vẻ Liễu Phỉ mong manh yếu đuối, đau khổ cầu xin, lệ rơi đầy mặt. Thế nhưng không thể nào gợi nổi một chút lòng trắc ẩn trong hắn.

Đối với loại phụ nữ này, trung thành hay phản bội chỉ phụ thuộc vào đặt cược nhiều hay ít mà thôi.

Thế nhưng có thể đặt cược tình cảm hay sao? Nếu như Liễu Phỉ đối tốt với Hầu Tử là vì mình dùng quyền thế áp bức, vậy thì phần tình cảm này có giá trị gì? Sống cả đời với một người phụ nữ như vậy, Hầu Tử sẽ hạnh phúc sao?

Nhưng mà người ta hạnh phúc hay không, không phải chuyện người ngoài có thể phán định.

Diệp Hoan bực bội gãi đầu, hắn cảm thấy mình mâu thuẫn vô cùng

Nên xử lý Liễu Phỉ thế nào? Ép cô ta rời bỏ Hầu Tử sao? Vậy Hầu Tử có thể hận hắn không?

Diệp Hoan chăm chú nhìn Liễu Phỉ, nghiêm giọng nói: “Liễu Phỉ, giờ tôi hỏi cô một câu, tôi muốn cô trả lời thật lòng”

Liễu Phỉ nghẹn ngào gật đầu

“Từ khi quen biết Hầu Tử đến giờ, cô có từng dành chút tình cảm nào cho nó không? Có từng nghiêm túc yêu nó không?”

Khuôn mặt diễm lệ của Liễu Phỉ thoáng qua vẻ chần chờ

Diệp Hoan miễn cưỡng bắt được khoảnh khắc chần chờ này, tim hắn nguội lạnh

“Có yêu, tôi vẫn luôn yêu anh ấy. Diệp thiếu gia, ngài hãy tin tưởng tôi...” Liễu Phỉ lau nước mắt, vội vàng khẳng định.

Diệp Hoan thở dài, cảm thấy bi thương cho Hầu Tử

Trầm ngâm nửa ngày, Diệp Hoan chậm rãi nói: “Liễu Phỉ, từ hôm nay trở đi, cô...rút khỏi giới giải trí, về sau sống chung với Hầu Tử cho tốt”

Hai mắt Liễu Phỉ mở to, khiếp sợ nhìn Diệp Hoan, đầu cô ta ông ông như vừa bị chuông đồng đụng trúng.

Cô ta biết rõ Diệp Hoan không đùa, hắn rất nghiêm túc. Cô ta càng hiểu Diệp Hoan là người nói được làm được, rồi hay không rời khỏi làng giải trí, không phải Liễu Phỉ có thể tự quyết định được. Một câu nói của Diệp Hoan có thể hoàn toàn vùi dập Liễu Phỉ, không một công ty đĩa nhạc nào dám ra album cho cô, không một kênh truyền hình nào dám cho cô lên sân khấu.

Một đại minh tinh nếu như không có đĩa nhạc, không có truyền thông ca tụng, không có bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào thì còn có giá trị gì nữa?

Tai họa ngập đầu rồi!

Với thân phận hiển hách của người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt này thì một câu nói là đủ để gạt bỏ cô ta.

Diệp Hoan nhìn xoáy vào Liễu Phỉ rồi lại xoay đầu sang hướng khác

Có lẽ chỉ có như vậy....Hầu Tử mới có được một cuộc sống tương đối hạnh phúc.

“Diệp thiếu gia!! Ngài tha cho tôi đi! Về sau tôi không dám nữa! Xin ngài, xin ngài đừng hủy hoại giấc mộng của tôi! Diệp thiếu gia, tôi không thể rời khỏi làng giải trí được, không thể....”Liễu Phỉ giờ phút này không thêm để ý đến hình tượng đại minh tinh nữa, cô ta cuống quýt níu kéo tay Diệp Hoan, khóc lóc thảm thiết

”Diệp thiếu gia, ngài không biết được đâu, tôi phấn đấu từ hai bàn tay trắng cho tới ngày hôm nay đã phải nếm trải bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu tội lỗi. Tuy rằng hôm nay nhiều người hâm mộ tôi nhưng trong mắt người quyền quý các ngài thì chúng tôi chỉ là mấy con hát mua vui. Nhưng cho dù chỉ là mua vui, cũng khiến cho biết bao nhiêu thiếu nữ tranh giành được địa vị này. Vì nó, tôi đã phải trả giá quá nhiều, nỗi thống khổ này các ngài tuyệt đối không cách nào tưởng tượng nổi đâu...

Diệp thiếu gia, Hầu Tử rất nhiều lần kể về ngài với tôi. Anh ấy nói ngài là người thân của anh ấy. Những gì tốt đẹp ngài đều dành cho anh ấy. Mấy người đã từng đồng cam cộng khổ, lúc nào ngài cũng cố gắng để che chở cho ước mơ của bọn họ. Diệp thiếu gia, sân khấu là ước mơ của tôi, tôi không thể mất nó được. Nếu như phải từ bỏ ước mơ này thì tôi sống không bằng chết, Diệp thiếu gia, ngài luôn hy vọng Hầu Tử hạnh phúc nhưng ngài không thể tạo ra hạnh phúc cho anh ấy bằng cách phá hủy ước mơ của người khác, Diệp thiếu gia, xin ngài....”

Liễu Phỉ khóc đến thở không ra hơi, không ngừng lôi kéo tay Diệp Hoan, khẩn thiếu cầu xin

Giờ phút này cô ta cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Nếu Liễu Phỉ mất đi danh vọng đại minh tinh chói sáng kia thì cô ta còn lại cái gì?

Những điều Liễu Phỉ nói cũng làm Diệp Hoan do dự.

Đúng vậy, mỗi người đều có quyền ước mơ. Vì hạnh phúc của Hầu Tử mà phá hủy ước mơ của kẻ khác, vậy thì có khác gì việc làm của đám con ông cháu cha chuyên ý thế hiếp người kia? Từ lúc nào hắn đã bắt đầu coi mình là kẻ đứng trên, hời hợt quyết định cuộc đời người khác?

Ước mơ dù lớn hay nhỏ đều đáng được gìn giữ, đáng được quý trọng

Nếu như Kiều Mộc có ở đây, cô ấy có đồng ý với quyết định vừa rồi của mình không?

Chắc hẳn cô ấy sẽ nhăn lông mày, nhìn mình đầy lạ lẫm...

Miệng Diệp Hoan mở ra lại khép vào, lần đầu tiên trong đời hắn do dự giữa ước mơ và hạnh phúc của người khác.

Hai mắt Liễu Phỉ đắm lệ nhìn hấn, như một phạm nhân đang chờ bị tuyên án, quán cà phê lặng ngắt, các vị khách đều chăm chú theo dõi hai người họ.

Có thể khiến một đại minh tinh vứt bỏ hình tượng đi cầu khẩn hấn như thế, hấn ta..có lai lịch gì?

Không biết qua bao lâu, Diệp Hoan thở thật dài: “Liễu Phỉ, thôi, cô...tự giải quyết cho tốt”

Liễu Phỉ khóc đến hoa lê đài vũ, khuôn mặt tràn ra nụ cười kinh hỉ, nghẹn ngào cảm tạ: “Cảm ơn...cảm ơn Diệp thiếu gia, sau này tôi nhất định không cô phụ Hầu Tử, cảm ơn...”

Mất đi, tìm lại được. Sự thay đổi nhanh chóng này làm Liễu Phỉ không thể nào khống chế được cảm xúc, cứ đứng đó khóc không thành tiếng

Diệp Hoan cười khổ, lắc đầu rời đi, chỉ bỏ lại một câu

“Liễu Phỉ, nếu có lần sau, cô tự biết hậu quả đấy”

.....

Diệp Hoan tâm sự nặng nề, chân bước ra cửa, trong đầu lại liên tục tự hỏi mình làm như vậy là đúng hay sai?

Liễu Phỉ phản bội Hầu Tử, tăng tị với người khác, việc này có nên nói cho Hầu Tử biết không? Hầu Tử nếu như biết được sẽ phản ứng thế nào?

Người đàn ông đang đắm chìm trong hạnh phúc có thể tiếp nhận nỗi đả kích nặng nề này không? Thế giới này vĩnh viễn không đơn giản như Hầu Tử vẫn tưởng. Kết cục của vương tử và công chúa thường không phải là happy ending. Con người càng ở tầng lớp cao thì càng phức tạp, càng đáng ghét, một kẻ xuất thân bình dân, lớn lên ở đường phố như Hầu Tử có thể nào tưởng tượng ra được....

Tổng Chương theo Diệp Hoan đi ra, vỗ vai Diệp Hoan nói: “Anh Hoan, anh xử lý con đàn bà đó nhẹ tay quá đấy. Không phải anh chịu tha thứ một lần thì người ta nhất định sẽ sửa chữa lỗi lầm đâu. Với loại người này, anh phải cho ả một bài học thật sâu sắc, để cho ả ta dù đang nằm mơ cũng có thể giật mình tỉnh lại, như vậy thì về sau ả mới không dám tái phạm”

“Đổi lại là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?”

Tổng Chương chẳng cần nghĩ ngợi giây phút nào, nói thẳng: “Hủy diệt cô ta, làm cho cô ta vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời chói sáng đó. Máy minh tinh trong giới giải trí đều rất trọng hư vinh và danh lợi, bắt bọn họ rời khỏi sân khấu và ánh đèn flash thì còn tàn khốc hơn cả giết họ”

Diệp Hoan thở dài, phức tạp nói: “Tôi không làm được. Tôi quá mềm lòng, tôi không nên tự tiện quyết định vận mệnh tương lai của người khác. Tôi không có cái quyền này”

Tổng Chương trề môi: “Vận mệnh của người khác đã bị anh quyết định rồi còn gì. Cái thằng bị anh tát ngất xỉu kia chắc sau này hồng luôn một bên lỗ tai ấy chứ”

Diệp Hoan à một tiếng, thần nhiên nói: “Thằng kia thì chả sao, anh không biết hấn, coi như hôm nay hấn xui xẻo. Cái khuôn mặt điển hình của khách làng chơi, hơn phân nửa là trym cũng không tốt lành gì. Anh đành giúp đỡ cha hấn dạy dỗ hấn. Thằng đó có lai lịch gì sao?”

“Cũng chẳng lai lịch gì, cha là tổng giám đốc tập đoàn nào đó. Tiền thì nhiều nhưng bối cảnh bình thường, quen biết vài lãnh đạo cấp tỉnh mà thôi, mua được vài mảnh đất ở Bắc Kinh. Hấn bị thái tử Thẩm gia tát một cái rách mặt cũng chỉ có thể ngậm cục tức về nhà, kể cả cha hấn cũng không có gan báo thù cho hấn. Anh Hoan, thanh danh của anh lan truyền khắp Bắc Kinh rồi. Ai dám khiêu chiến với anh chứ”

Diệp Hoan gật đầu, bình tĩnh nói: “Tuy rằng lời của cậu sặc mùi tâng bốc, cơ mà anh đây thích!”

Tổng Chương cười cười lấy lòng, sẵn đón nói: “Nếu như anh Hoan hài lòng như thế, hay là....anh tách kê ngón tay một tí, hỗ trợ em sửa chữa cái xe hư hỏng kia đi?”

Diệp Hoan cả kinh, cảnh giác nói: “ Bao nhiêu?”

“Món tiền nhỏ thôi, nhỏ thôi, hơn hai mươi vạn...”

“VẬY Ặ....” Diệp Hoan ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi dạo bước về phía trước, dường như đang trầm ngâm suy nghĩ.

Tổng Chương trông mong nhìn dáng vẻ suy tư của Diệp Hoan, từng bước, từng bước....

Cuối cùng Tổng Chương kinh ngạc phát hiện Diệp Hoan vừa chìm đắm suy tư, vừa dạo bước ra đến đường cái, rồi bỗng nhiên giơ tay chặn một cái taxi, nhảy vào xe....chạy mất

Tổng Chương ngơ ngác nhìn taxi đã đi mất hút, thật lâu vẫn không thể lấy lại tinh thần: “.....”

.....

Về đến nhà, Diệp Hoan vào phòng tắm tắm rửa qua

Nước mát lạnh phun vào mặt, thấm ướt từ đầu đến chân, đầu óc Diệp Hoan cũng dần dần sáng tỏ.

Được rồi, vẫn nên gạt Hầu Tử thì hơn.

Con người hạnh phúc là vì bọn họ không thấy hoặc không muốn thấy một số chuyện đáng ghê tởm. Chuyện đã giải quyết xong, mình tội gì phải chọc dao găm vào tim Hầu Tử.

Liều Phỉ kia, sau này mình trông chừng giúp Hầu Tử là được

Diệp Hoan trần truồng đi ra phòng khách, Hầu Tử đang ngồi xem ti vi.

“A!! đau mắt hột rồi! Anh Hoan, anh có thể chú ý một chút không? Cái kia cứ vung qua vung lại dưới háng anh trông thật buồn nôn! Anh không thể mặc quần đùi vào à?”

Diệp Hoan cúi đầu yêu thương nhìn Nhị đệ, thâm tình nói: “Nhị đệ cũng cần phơi nắng đấy, mày xem, gần đây tao giấu nó trong quần lâu quá, đen hơn trước kia rồi...Ồ? Hình như nó mập ra...”

Hầu Tử: “.....”

Diệp Hoan tiện tay với chiếc khăn lông vắt trên ghế, Hầu Tử kinh hãi: “Anh Hoan...cái đó là.....”

Hầu Tử nói chưa dứt lời, Diệp Hoan đã cầm chiếc khăn chà lau cho Nhị đệ, Nhị đệ liên tục gạt đầu, có vẻ rất hài lòng

“Mày nói gì?”

Hầu Tử mấp máy miệng: “Không có gì...Anh..có muốn uống nước không?”

“Muốn”

Hầu Tử mất tự nhiên đi vào trong bếp

Đúng lúc Trương Tam cũng trở về, đầu đầy mồ hôi cầm cái khăn trên ghế. Đúng là cái khăn Diệp Hoan mới dùng qua, ném ở trên ghế

“Khăn gì đây?”

“Khăn mặt của Hầu Tử đấy”

Thế là Trương Tam ra sức lau mặt.

Diệp Hoan ngồi trên ghế salon xem ti vi, khóe miệng kín đáo nhếch lên một nụ cười xấu xa

Hầu Tử ra khỏi bếp, lớn tiếng thở dài: “Hai người hôm nay bị làm sao vậy, cứ nhất định phải dùng cái khăn đó là sao? Trương Tam, ném đi, đó là khăn tao lau giày đấy”

Trương Tam ngẩn người: “.....”

Diệp Hoan đang bắt chéo chân ngồi rung đùi trên ghế, bỗng nhiên có một cảm giác ngứa ngáy đến tê dại con trộm nhỏ.....

237. Chương 238: Tập Kích Tiệc Rượu (thượng)

Vài ngày sau đó, Liễu Phỉ ngày nào cũng đến căn hộ bốn tầng nơi Hầu Tử và Diệp Hoan ở. Mỗi lần cô ta đến đều đi một mình, không mang theo vệ sĩ, ăn mặc cũng giản dị, dường như Liễu Phỉ cố gắng dùng cách này để kéo gần khoảng cách với Hầu Tử và Diệp Hoan. Trước mặt Diệp Hoan, cô luôn tỏ ra thân mật với Hầu Tử nhưng thỉnh thoảng lại lén lút quan sát sắc mặt hắn, trong nụ cười ngọt ngào mê người luôn có sự thận trọng.

Hầu Tử đương nhiên không hay biết chuyện gì xảy ra, bị Liễu Phỉ ngọt ngào dỗ dành thì mừng rỡ đến cười không khép miệng lại được, tinh thần hưng phấn 200%, cả người hắn cứ như đang phê thuốc vậy.

Diệp Hoan hồ hững chứng kiến hết thảy, chuyện tình cảm của hai người này thành cũng được mà không thành cũng đành chịu, Diệp Hoan không muốn xen vào nữa, những gì hắn có thể làm cho Hầu Tử, hắn đều đã làm rồi. Cho nên hễ Liễu Phỉ đến chơi là Diệp Hoan tìm cớ ra khỏi nhà để hai người bọn họ tha hồ diễn trò.

.....

Lúc này, Diệp Hoan đang ngồi chơi mạt chược ở sân cư xá nơi bọn họ ở.

Ba người chơi khác là mấy ông bà già về hưu, đặt cược năm hào một ván. Bốn người quây vào bàn mạt chược, mắt mũi trọn trùng, tinh thần tập trung nhìn không chớp mắt vào bài của mình. Không khí căng thẳng hệt như những ván bài đỉnh cao với tiền đặt cược bạc tỷ trong phim HongKong. Khó mà tin được một danh nhân nổi tiếng trong bảng Forbes trong tương lai lại ngồi đây hăng hái chơi mạt chược năm hào một ván với mấy ông bà già về hưu.

Lúc Chu Dung gọi điện đến thì Diệp Hoan đang chơi mạt chược.

Mắt Diệp Hoan vẫn không rời bàn mạt chược, tay bấm nút nghe áp lên tai

“Diệp Hoan, con đang làm gì thế?”

“Tôi đang bảo vệ hòa bình thế giới, bọn Libia lại chiến tranh rồi, phe chính phủ và phe phản chính phủ cắn nhau loạn xạ, tôi đang không biết nên giúp ai bây giờ.....Này!! Lão già chết tiệt kia, đừng có tráo bài nhé, đừng tưởng rằng ông lớn tuổi mà tôi không dám chửi, tôi đi guốc trong bụng ông đấy. Vừa nãy ông đổi tám đồng thành năm đồng, tưởng tôi không biết hay sao?”

Đầu dây bên kia, Chu Dung thở dài: “Con chạy đến Libia chơi mạt chược à?”

“Đánh trước vài ván rồi lại chạy đi thu thập đám nhãi Libia kia”

“Diệp Hoan, con đã xuất ngũ rồi thì cũng nên chính thức tiếp xúc với việc kinh doanh của tập đoàn Đằng Long đi. Trên thương trường rất coi trọng các mối quan hệ. Tối nay có một buổi tiệc rượu từ thiện, con thay ta đi tham gia nhé, làm quen với những người này sẽ có ích cho tương lai của con. Với thân phận thiếu chủ của Đằng Long và thái tử Thẩm gia thì dù con chỉ đứng một chỗ cũng sẽ có nhiều người tự đến săn đón, nịnh bợ con”

Diệp Hoan vô cùng miễn cưỡng: “Tôi đang bảo vệ hòa bình thế giới mà....”

“Ít nói luyên thuyên với ta thôi! Quyết định vậy đi, sáu giờ tối nay Chu Mị sẽ đến đón con” Chu Dung dứt khoát chốt hạ vấn đề.

“Được rồi, đi thì đi, thuận tiện mang mấy chai rượu tây về, lại mua thêm chục xiên thịt dê nướng cho các anh em làm bữa ăn khuya đồng tây kết hợp...”

Mắt Diệp Hoan vẫn nhìn chằm chằm vào đám bài, bỗng nhiên nhú mày, nhớ tới một vấn đề rất quan trọng: “A, đợi một chút....Ai đang gọi đây?”

Chu Dung chán nản: “Ta là người đẻ ra anh!”

.....

Sáu giờ tối.

Ba chiếc Mercedes và một chiếc Lincoln đỗ ngoài cổng cư xá, Chu Mị đứng giờ tới đón Diệp Hoan.

Diệp Hoan mặc bộ lễ phục của Hầu Tử, cổ thắt nơ đen, ngọc ngọ không yên cứ như bị bó chân giò.

Đêm nay Chu Mị mặc một bộ đầm dạ hội màu đen bóng bó sát người, dài chấm gót, chất vải tơ mềm nhẹ, phần trên thiết kế dạng quây, lộ ra đôi vai nhỏ nhắn trắng nõn nà, trước ngực đính một con bướm vải màu đen cùng chất liệu, nửa như che đậy lại nửa như khoe ra hai bầu ngực căng tròn hấp dẫn. Bộ đầm đen được lựa chọn rất phù hợp với dáng người Chu Mị, làm nổi bật lên vòng một nảy nở, vòng hai thon nhỏ, vòng ba căng tròn quyến rũ.

Diệp Hoan ngậy người ngắm nhìn Chu Mị, trong mắt là sự tán thưởng không thêm che giấu.

Chu Mị khẽ cười thẹn thùng, trong lòng đắc ý

Cô từ nhỏ đã đi theo phu nhân Chu Dung học hỏi, cầm kỳ thi họa, áo cơm trà rượu cô đều rất thành thạo. Cô am hiểu làm sao để phô bày vẻ đẹp của mình đến mức cao nhất, chọn trang phục thể nào để tôn lên những ưu điểm của mình.

Nhìn thấy sự tán thưởng trong mắt Diệp Hoan, Chu Mị biết công sức của mình đã không uổng phí.

“Nhìn gì vậy? Lên xe thôi nào!” Chu Mị ngượng ngùng, hơi nhún giong

Tên đầu gối này hôm nay đã nhận ra được vẻ đẹp của mình rồi sao? Trên đời này vẫn còn nhiều phụ nữ xinh đẹp, không chỉ riêng mỗi Nam Kiều Mộc thôi đâu.

“À....lên xe, lên xe thôi!” Diệp Hoan lấy lại tinh thần, lập tức chui vào trong xe.

Chiếc Lincoln chậm rãi lăn bánh, ba chiếc xe vệ sĩ cũng lặng lẽ bám theo

Chu Mị hạ cửa kính xuống, lấy một hộp xì gà trong hộp xe, cắt bỏ đầu rồi đưa cho Diệp Hoan. Diệp Hoan nhận lấy rồi chần chờ nhìn Chu Mị

Chu Mị cười quyến rũ rồi hỏi: “Còn chưa nhìn đủ sao? Tối nay em có đẹp không?”

Diệp Hoan gật gật đầu: “Đẹp lắm...Nhưng mà, Chu Mị à, chúng ta quen biết nhau lâu rồi, tôi có mấy câu cứ ghen trong cổ họng, không nôn ra thì thấy bứt rứt...”

“Vậy thì anh mau nôn đi”

Diệp Hoan nhìn chằm chằm bộ đầm của Chu Mị, nghiêm túc nói: “...Bộ váy này của cô thiết kế nguy hiểm quá, ngay cả dây đai an toàn cũng không có, cô không sợ nhờ may nó tuột xuống lộ hết hàng họ à?”

.....

Tiệc rượu từ thiện chỉ là một cái cớ mà giới thượng lưu hay dùng để mở rộng các mối quan hệ, củng cố thế lực hay ký kết các hợp đồng...

Tiệc rượu được tổ chức ở nhà hàng Kinh Thành, Lincoln dừng lại trước cửa nhà hàng, vệ sĩ vội vàng tới mở cửa xe.

Diệp Hoan và Chu Mị bước xuống xe, ngênh đón vô số ánh mắt của giới thượng lưu

Mọi người giờ đã không xa lạ gì người thanh niên Diệp Hoan này. Một số người đã rục rịch không yên như không thể chờ tiệc rượu bắt đầu mà muốn ngay lập tức phóng đến xin làm quen hoặc nịnh bợ hấn.

Chủ nhân tiệc rượu là một tổng giám đốc của tập đoàn nước ngoài. Tập đoàn này đã kinh doanh ở Trung Quốc nhiều năm nên ông ta biết rất rõ địa vị của tập đoàn Đằng Long, vậy nên cho tới khi Diệp Hoan và Chu Mị xuất hiện thì ông ta mới tuyên bố tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Diệp Hoan cầm một ly rượu, suýt xoa cái eo vừa bị Chu Mị véo đến xanh xanh tím tím ở trong xe

Chu Mị kia nhìn như tiên nữ giáng trần nhưng lúc véo người cũng đau không thua gì người phạm tục, hơn nữa, đau chỗ nào, nhéo chỗ đó. Từ lúc Diệp Hoan quen Chu Mị đến giờ, dường như cô càng ngày càng bạo lực hơn thì phải

Chu Mị tạm thời rời khỏi hán, đến tụ tập cùng mấy tiểu thư nổi tiếng ở Bắc Kinh. Tuy rằng lâu rồi không xuất hiện nhưng Chu Mị vẫn khiến vô số đàn ông kinh diễm và phụ nữ hâm mộ, ghen ghét. Cô đứng đó trông như một vầng trăng rạng ngời, vừa dịu dàng mà lại chói lóa.

Bên Diệp Hoan cũng có không ít người đang vây quanh, nhao nhao cung kính đưa danh thiếp cho hán, bộ dạng nịnh nọt luồn cúi khiến Diệp Hoan không thể không trưng ra bộ mặt tươi cười giả tạo.

Thật vất vả mới tìm được cơ thoát thân, Diệp Hoan thở phào một hơi, đột nhiên có người vỗ vỗ vai hán.

Diệp Hoan quay đầu nhìn, kinh ngạc thấy một gương mặt đen sì đang tỏa sáng.

“Oh, thượng đế ơi, Diệp Hoan, thời điểm này có lẽ anh phải đang ngồi trong tù rồi chứ, làm sao có thể xuất hiện ở đây? Thật sự làm cho người ta không dám tin!”

“James Smith!” Diệp Hoan lắp bắp kinh hãi.

Người đó nở nụ cười, nguyên một hàm răng sáng lờ lờ: “Hoan thân ái, còn nhớ rõ tôi sao?”

Diệp Hoan chợt dạ nhếch miệng cười cười: “Đương nhiên nhớ rõ!”

James Smith, tùy viên quân sự cấp bậc thiếu tướng của đại sứ quán Mỹ ở Trung Quốc. Lần diễn tập quân sự trước, người này không may trở thành tù binh của Diệp Hoan. Hán dựa vào bộ quân phục của người này mà lên vào doanh dịch, làm nổ tung bộ chỉ huy của người ta, làm sao có thể không nhớ rõ?

Diệp Hoan chợt rùng mình: “Anh nói tôi giờ này đáng lẽ đang ở trong tù là vì sao?”

James nhún nhún vai nói: “Tôi sau khi từ Tây Bắc trở về đã ủy thác cho đại sứ nước tôi gửi thông điệp chính thức cho bộ Ngoại Giao các người để kháng nghị một người lính của quý quốc, cũng chính là cậu, đã khiêu khích nghiêm trọng mối giao hảo giữa hai nước, không những thế còn vũ nhục nhân cách của tùy viên quân sự đại sứ quán Mỹ ở Trung Hoa. Bộ Ngoại Giao của các người tổ về sẽ điều tra và xử lý thích đáng trường hợp này....”

Diệp Hoan nghe đến đó vừa sợ, vừa giận, bất chấp đây là chỗ nào, túm lấy vạt áo James, cả giận nói: “Mẹ kiếp, anh thật sự cáo trạng với bộ ngoại giao đấy à? Mấy tên nước ngoài đều mẹ nó ti tiện như vậy sao? Chẳng qua chỉ đánh choáng anh một cái, hù dọa vài câu, có đáng để tính toán chi li như vậy không? Mấy bọn đế quốc quả nhiên không cùng tổ tiên với Trung Quốc, sớm muộn cũng sẽ trục xuất các người!”

Thấy Diệp Hoan nóng nảy, James vội vàng làm hòa: “Này, Hoan thân ái, bình tĩnh một chút, chỗ này không phải chiến trường, tôi cũng không phải kẻ địch của cậu”

“Anh là đối tượng chúng tôi sắp trục xuất!” Diệp Hoan hung ác nói.

James nhún vai: “Hoan, đừng xúc động như vậy, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi. Cậu nên tìm hiểu thêm về cách nói đùa của người Mỹ chúng tôi thôi mà”

Diệp Hoan nghe vậy khựng lại, thăm dò: “Nói vậy là anh không cáo trạng với bộ ngoại giao chúng tôi?”

“Tôi vốn là muốn kháng nghị đấy, nhưng mà đêm đó biểu hiện của cậu thật sự khiến tôi kinh ngạc, một mình đánh sập tổng bộ chỉ huy của quân địch. Trong lịch sử chiến tranh từ trước đến nay có rất ít người làm được thế, cậu quả thực là anh hùng đó!”

James nhếch miệng cười với Diệp Hoan: “Anh hùng là để dân chúng ủng hộ chứ không phải ngồi trước vành móng ngựa nghe quan tòa tuyên bố tội danh, không phải sao?”

Diệp Hoan nhẹ cả người, trên mặt lập tức tươi như hoa, ôm cổ James vui vẻ nói: “Tuy rằng cách nói đùa của người Mỹ khiến cho anh đây thật khó chịu nhưng tôi nghe hiểu ý anh.

[.....]

Như là tìm được tri âm, Diệp Hoan và James rúc vào một góc trò chuyện rôm rả.

Càng trò chuyện, hai người càng cảm thấy hợp nhau. James là quân nhân, Diệp Hoan cũng là quân nhân, tuy rằng khác quốc tịch nhưng không ngăn cản được James tán thưởng người lính trẻ tuổi này. Lần diễn tập ở Tây Bắc kia Diệp Hoan quả thực đã làm rất tốt, không chỉ James mà tất cả tùy viên quân sự của các

nước đến quan sát trận diễn tập đó đều khắc sâu ấn tượng với Diệp Hoan. Khách quan mà nói, tên tuổi Diệp Hoan đã lan đi toàn thế giới rồi, chỉ là hần không hay biết mà thôi.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ bỗng Diệp Hoan nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc gần đó.

Diệp Hoan ngạc nhiên mở to mắt nhìn, Cao Thắng Nam và Liễu Mi sao cũng tới đây vậy?

Một nữ cảnh sát, một tiểu thư hắc bang lại cùng thích tham gia náo nhiệt?

Hai vị mỹ nữ tay cầm ly rượu sâm-banh, bước đi chậm chậm, đúng lúc gặp được Chu Mị. Ba cô gái lại ríu rít một hồi.

Cao Thắng Nam và Chu Mị cười híp mắt, không biết đang nói chuyện gì, Liễu Mi thì chuyển mắt, như vô tình lướt qua Diệp Hoan đang ngồi trong góc.

Diệp Hoan cả kinh, một đối một với ba bà nương này đã khó giải quyết lắm rồi, đêm nay lại tam kiếm hợp bích thế này thì nguy hiểm quá

Diệp Hoan vội vàng quay ngoắt người lại, thân thể co rụt lại, nói nhỏ với James: “Đừng nói với mấy ả kia tôi ở chỗ này...”

James gật đầu, rồi bỗng lớn tiếng nói với Liễu Mi đang đi đến gần: “Tiểu thư xinh đẹp, tôn tử kia ở chỗ này.”

Diệp Hoan vừa sợ vừa giận, trừng mắt với hần, James chớp chớp mắt nhìn Diệp Hoan

Hóa ra lũ tây mũi lõ này cũng không phải đều ngu ngốc.....

Tiệc rượu đang đến cao trào, dưới nhà hàng Kinh Thành, hai chiếc xe thu gom rác lạng lẽ lái đến cửa sau nhà hàng.

Tên bảo vệ lưỡi biếng hươ hươ cây côn điện: “Đợi lát nữa hãy thu rác, trên kia đang tổ chức tiệc rượu, người không phận sự không được phép vào. Mấy tiếng nữa các người hãy quay lại”

Tên lái xe rác bước xuống, là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc đồng phục công nhân môi trường, vành mũ bảo hộ che gần hết khuôn mặt. Sau khi gã xuống xe cũng không vội tiến lên mà cảnh giác thăm dò bốn phía, quan sát địa hình quanh nhà hàng, sau đó khước miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

“Vị đại ca này, chúng tôi có thể chờ ở chỗ này không?” Người trung niên cười cười, giọng nói phổ thông cứng nhắc.

Tên bảo vệ nhú mày nhìn hần: “Anh không phải lão Lý? Thu rác ở nhà hàng này đều do lão Lý phụ trách”

“Lão Lý bị bệnh, nhờ tôi đến thu giúp hần. Không tin anh có thể gọi điện thoại hỏi hần”

Tên bảo vệ hồ nghi nhìn người đàn ông rồi lấy điện thoại ra bấm số.

Khi điện thoại sắp nổi máy thì người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt tên bảo vệ bỗng ra tay nhanh như chớp.

Một con dao găm chuyên dùng trong quân đội như đột ngột xuất hiện trong không khí, cắm vào cổ tên bảo vệ, lập tức máu tươi ào ra

Tên bảo vệ hoảng hốt, ánh mắt mau chóng tan rã, mềm oặt ngã xuống đất.

Gã đàn ông tiến lên đón đỡ, diu tên bảo vệ vào phòng thường trực.

Khu vực quanh cửa sau nhà hàng rất yên tĩnh, chỉ có vài tên bảo vệ đáng điệu lưỡi biếng, cầm theo cây côn điện đi tuần tra. Số lượng bảo vệ bị giết tăng nhanh chóng, tất cả đều được lạng lẽ tiến hành., không một ai phát hiện ra.

Gã đàn ông trung niên lấy lại con dao găm, thái độ điềm nhiên chậm rãi đến gần một người bảo vệ khác, móc trong túi quần ra một điều thuốc nhãn nhúm, nói nhỏ: “Người anh em, cho mượn bật lửa cái?”

Bảo vệ nhìn thấy hấn mặc đồ công nhân vệ sinh môi trường thì hơi cau mày, móc ra cái bật lửa ném cho gã, không kiên nhẫn nói: “Hút mau lên, nhà hàng không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào, mấy tiếng sau hãy đến”

Gã đàn ông tiếp nhận bật lửa rồi gật đầu.

Sau đó....vẫn là con dao găm sáng loáng, vài tên bảo vệ còn không kịp cả kinh ngạc thì đã chết đi.

Lúc này, từ hai xe rác có hơn chục gã đàn ông nhảy xuống, nhanh nhẹn giấu thi thể mấy bảo vệ vào trong lùm cây, rồi lại lấy từ trên xe ra mấy dụng cụ, dùng nước cọ rửa hết vết máu trên mặt đất. Sau đó hơn chục người này tự động xếp thành hai hàng, đứng chờ lệnh.

Gã đàn ông nhìn bọn họ chăm chú, sắc mặt lạnh lẽo, thỉnh thoảng nháng lên những tia sáng hung ác.

Gã lấy trong túi ra một tấm hình

Trên tấm hình là Diệp Hoan mặc quân trang đang nhếch miệng cười vui vẻ, một tay tạo dáng chữ V.

Con dao găm sáng loáng găm lên giữa tấm ảnh.

“Mục tiêu của chúng ta, chính là hấn!”

238. Chương 239: Tập Kích Tiệc Rượu (trung)

Ánh đèn sáng ngời từ đại sảnh lấp lánh như thủy ngân chiếu sáng mọi góc trong tiệc rượu.

Liễu Mi tay cầm ly rượu, dạ phục màu đen bao quanh cặp đùi thon dài, nhẹ nhàng đi đến đứng ở trước mặt Diệp Hoan, bên khóe miệng như cười mà không phải cười .

“ Trốn tránh tôi ? Sao ? Anh là ông chủ, tôi là người làm, trên cõi đời này lại có chuyện ông chủ trốn tránh người làm sao, chẳng lẽ anh nợ tiền lương của tôi ?”

Diệp Hoan lau mồ hôi cười khan:

“ Cô nghĩ nhiều quá, tôi không có trốn tránh cô, tôi nói thật, mới vừa rồi nói chuyện cùng với cái tên ngoại quốc chết tiệt ở bên ngoài kia về cách thức duy trì nền hòa bình của thế giới, chuyện liên quan đến hạnh phúc của nhân loại, chúng tôi không muốn bị quấy rầy”

James rất không có nghĩa khí vạch trần lời nói dối của Diệp Hoan

“ Ô, Hoan thân ái, nói láo là không đúng, đặc biệt là không nên nói láo trước mặt cô gái xinh đẹp như thế này, hơn nữa anh nên hiểu rằng chuyện làm sao để duy trì nền hòa bình thế giới, bằng với sức lực của chúng ta không giúp ích được gì đâu”

Vừa nói James vừa thúc thời đi ra ngoài, trước khi đi còn chớp mắt vài cái với Diệp Hoan.

Diệp Hoan bị chọc tức, chỉ vào James nói với Liễu Mi

“Cô nhìn đi, cô nhìn đi, chủ nghĩa đế quốc thật nhiều người vô sỉ, căn bản không biết từ “Nghĩa” viết như thế nào, chớp mắt một cái liền bán đứng người ta”

Liễu Mi hừ nói

“ Người ta như vậy là thành thật, anh mới gọi là vô sỉ, há mồm nói dối không biết ngượng, cả tờ giấy nháp cũng không bằng. ”

Diệp Hoan đảo mắt

“..... Cô ở đây mà ngồi một lát, trước tiên tôi phải đuổi theo tên kia đã. ”

Liễu Mi vừa nhấc tay ngăn cản hấn, sau đó lại hung hăng cấu véo phần thịt mềm ở bên hông hấn, nở nụ cười quyến rũ, thấp giọng hung ác nói

“ Tại sao anh lại luôn muốn trốn tránh tôi? Chẳng lẽ tôi là hồng thủy mãnh thú* sao?, hay là tôi xấu xí đến anh không nhận ra?”

* Hồng thủy mãnh thú(): Cách ví von như là gặp phải tai hoạ rất lớn. Mãnh thú: dã thú tàn ác ăn cả người lẫn vật. Xuất phát câu nói của Mạnh Tử trong thiên thứ ba của phần Mạnh Tử thượng của sách Mạnh của Mạnh Tử:”Tích giả vũ ức hồng thủy nhi thiên hạ bình, chu công kiem di địch, khu mãnh thú nhi bách tính trừ” [Tức: Ngày xưa vua Vũ (vua triều Hạ) dìm hồng thủy xuống mà thiên hạ bình, Chu Công hai lần giết giặc, đuổi mãnh thú mà bách tính yên].

Diệp Hoan than thở, dĩ nhiên hắn không muốn trốn tránh chỉ là không hiểu tại sao tối nay ba cô gái đều đến đông đủ, hắn lại không phải người ngu. Tình cảm của ba cô gái đối với hắn, hắn đã sớm biết rồi. Tối nay các nàng cùng lúc xuất hiện ở đây thì có quỷ mới biết sẽ phát sinh ra chuyện gì tiếp theo.

“ Theo tôi tới đây!” Liễu Mi không đợi Diệp Hoan nói chuyện, túm lấy vạt áo của hắn lôi ra khỏi sảnh tiệc .

Diệp Hoan một đường lẻo đẹo theo Liễu Mi đi thẳng đến bên ngoài đại sảnh .

Bên ngoài cửa kính đại sảnh phía tây có một thiên đài* nhỏ, trên sân thượng để vài chậu hoa, đem mười mấy thước vuông ban công tạo ra một không gian nhỏ. Xuyên qua ban công, có thể thấy được bầu trời đầy sao, dưới mặt đất ô tô cùng người đi đường như đàn kiến .

* Thiên đài: chỗ để ngắm cảnh.

Đứng ở trên sân thượng, cảm giác như đang trôi lơ lửng giữa trời đất, cách trời rất xa, cách mặt đất cũng rất xa, sinh ra cảm giác thoát tục.

Liễu Mi ném một hộp Champagne, ngửa đầu ngắm sao trời, khẽ lẩm bẩm nói nhỏ

“ Thật đẹp”

Diệp Hoan nghiêng mắt, không ngừng lướt về phía dưới dạ phục Liễu Mi, bắt đầu thon lúc ẩn lúc hiện, thuận miệng phụ họa

“Đúng vậy.....”

“ Những vì sao trên trời giống như những đôi mắt lấp lánh , thật sáng”

“ Thật trắng”

“ Hả ? ”

“ Thật đen, buổi tối thật đen”

Liễu Mi cúi đầu lẳng lặng nhìn xuống dưới ban công, xuyên qua dòng xe chạy cùng người đi đường, một lọn tóc đen cong cong rũ xuống, che đi nửa bên trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, mi mắt nửa khép, đôi mắt phượng đẹp đẽ giờ phút này thoát nhìn lại tràn đầy tia sáng thánh khiết .

“ Diệp Hoan, chúng ta quen biết bao lâu rồi? ”

“ Gần một năm đi. ”

Liễu Mi cười cười, trong mắt hiện ra tia sáng mê ly.

“ Một năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Nhớ lần đầu tiên gặp anh, tôi hận không được gọi người giết anh. Bởi vì cha tôi ép tôi tới nói lời xin lỗi với anh, Liễu Mi tôi đời này làm việc chưa từng nói nửa câu xin lỗi với người khác, anh là người đầu tiên”.

Diệp Hoan cười nói

“ Thật ra thì lúc ấy cô căn bản không cần nói xin lỗi tôi, thật đó, cô cứ cho tôi mấy vạn đồng tiền tiền mặt, không cần biết cô làm bao nhiêu chuyện có lỗi với tôi, tôi đều tha thứ cho cô hết. ”

Liễu Mi bật cười

“ Anh thật là, cái tật muốn tiền không muốn mạng, nghĩ lại trước kia, anh lại vì tiền đi chụp ảnh nude ha ha.. thật không biết xấu hổ! ”.

Diệp Hoan cười khỏ thở dài nói

“ Không có cách nào khác, khi đó tôi quá thiếu tiền, nếu như tôi sinh ra ở gia đình bình thường, không có bọn trẻ trong viện phúc lợi, tôi nghĩ tôi sẽ sống rất thoải mái, nhưng là có những trách nhiệm đeo nặng trên vai, đừng nói là chụp ảnh nude, cướp ngân hàng tôi cũng phải kiên trì làm bằng được, cái gọi là thị phi trắng đen, cái gọi là ý thức pháp luật trước cuộc sống mưu sinh đều trở nên nhỏ bé , con người luôn luôn phải tìm cách sống . ”...

Liễu Mi trầm mặc không nói .

Đúng vậy.

Con người luôn luôn phải tìm đường sống.

Vì khi làm ra bất cứ chuyện gì đều có lý do của nó, là đúng hay không đúng, là trắng hay đen, ai có thể phán định ?

Khẽ nhấp một ngụm Champagne, Liễu Mi phá vỡ trầm mặc, thản nhiên cười nói

“ Diệp Hoan, anh có nghĩ tới hay không, nếu như tôi nói là nếu như, tương lai nếu anh không tìm được Kiều Mộc, anh định làm như thế nào ? ” .

“ Tiếp tục tìm. ”

Diệp Hoan kiên định nói .

Liễu Mi sắc mặt ảm đạm, buồn bã nói

“ Anh cũng chưa có cân nhắc qua cô gái khác sao ? ”

Giọng nói u oán làm Diệp Hoan đầu óc run lên, ánh mắt nhìn về nơi khác, tựa như trốn tránh nói :

“Tôi chẳng qua là một tên côn đồ cắc kè, trừ Kiều Mộc, ai lại đi thích tôi chứ ? ”

Liễu Mi chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ánh mắt của Diệp Hoan, nói: “ Nói thí dụ như là em ? ”

Diệp Hoan nheo mắt, cười khan nói

“ Liễu Mi, chớ nói giỡn, đêm hôm khuya khoắt đứng đây xỏ mấy lời thổ lộ máu chó này thực hơi dọa người đấy. ”

“ Anh cảm thấy, em đang nói đùa sao ? ”

Diệp Hoan ho khan hai tiếng, nói

“ Cô có hơi thẳng thắn quá không ? ”

Liễu Mi từng bước áp sát

“Tối nay em uống nhiều, lấy rượu thêm can đảm không được sao ? ”

Diệp Hoan không chút lưu tình phớt bầy cô

“ Cô đùa cái gì vậy, cô mới uống có một ly, một chén Champagne đủ cho cô thêm can đảm sao? còn chưa đủ trắng bàng quang Liễu Mi, bên ngoài thực lạnh, tôi đi vào được không? rất nhiều người chờ đợi được bắt tay với tôi đấy. ”

Nhìn thái độ Diệp Hoan không ngừng trốn tránh, Liễu Mi lộ vẻ sảo thâm cười một tiếng

“ Tôi hiểu, Diệp Hoan, tối nay coi như tôi chưa nói cái gì, được không ?” Nói xong Liễu Mi cúi đầu, vội vã lướt qua Diệp Hoan, một mình trở lại đại sảnh .

Diệp Hoan đắng chát liếm môi một cái, hung hăng rót đầy một ly Champagne, trầm mặc nhìn về phía bầu trời.

Kiều Mộc, anh lại cự tuyệt một cô gái nữa .

Nhưng mà tại sao trong lòng khó chịu như vậy?

Kể từ lúc em rời đi, trong lòng anh dường như lại in bóng những cô gái này

Kiều Mộc, anh nên làm cái gì bây giờ ?

Một đám người mặc áo đen không nhanh không chậm đi lên cầu thang .

Về mặt bọn họ phiêu hân , mắt lạnh lẽo như điện, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo giống như lưỡi hái tử thần chuẩn bị gặt hái đầu người. Bọn họ tới chỗ tiệc rượu ở tầng mười, người phụ trách an ninh cùng với vài tên cận vệ ngăn cản bọn họ bên ngoài cửa.

“ Nơi này là tiệc rượu từ thiện, người nào không có giấy mời đều không được đi vào, xin mời rời đi. ” Người phụ trách an ninh lễ độ đưa tay ra cản .

Cầm đầu nhóm là một người trung niên khoảng ba - bốn mươi tuổi không nói gì chỉ toét miệng cười một tiếng.

Trả lời an ninh là một chuỗi tiếng súng chói tai.

Tạch Tạch Tạch!

Người phụ trách trợn to hai mắt ngã xuống vũng máu, mấy người an ninh cùng bọn cận vệ ở xung quanh ngăn người. Bọn họ chưa kịp phản ứng, mười mấy tên áo đen vén áo khoác ngoài ra, mười mấy họng súng C-TAR 21 toát ra tia lửa .

Tạch Tạch Tạch! Tạch Tạch Tạch!

Ngoài cửa chính, tất cả người phụ trách an ninh cùng cận vệ toàn bộ ngã xuống, không một ai sống sót .

Tên cầm đầu toét miệng lạnh lùng cười một tiếng, nói

“ Tôi cũng tới đây tham gia tiệc rượu. ”

Trong khi nói chuyện, mười mấy tên áo đen tựa như đã lên kế hoạch sẵn, lưu lại bốn người chia ra giữ được lối đi thoát hiểm, thang máy mở ra, mấy người còn lại vọt thật nhanh vào bên trong đại sảnh. Tên trung niên cầm đầu bình tĩnh bước vào cửa liền ngửa mặt lên trời, khẩu súng trong tay gã phát ra một loạt đạn. Trong tiệc rượu, các doanh nhân, phú thương vẫn còn ở nâng chén vui sướng nói chuyện với nhau, nhất thời bị tiếng súng chói tai này làm cho khiếp sợ .

Tiếng nhạc ưu nhã cũng ngừng bật đi, mọi người đang nói chuyện với nhau cũng ngừng lại, đại sảnh yên tĩnh như chết, tất cả mọi người chăm chăm nhìn mấy tên đột nhiên vọt vào đại sảnh, trên mặt của mỗi người tràn đầy vẻ khó tin cùng khiếp sợ.

Trong đại sảnh tĩnh mịch không tiếng động, gã trung niên toét miệng cười một tiếng, dùng tiếng phổ thông cứng nhắc nói

“ Các vị, buổi tối vui vẻ! Rất xin lỗi khi tôi là một kẻ không mời mà đến quấy rầy mọi người, mong các vị giữ yên lặng, không nên huyên náo, ồn ào, lại càng không nên thử báo cảnh sát , nếu không bọn tôi sẽ chọn lựa một vài người không biết nghe lời”...

Một người đàn ông dáng vẻ uy nghiêm, quý phái tiến lên một bước, cau mày nói

“ Chúng mày là ai ? Ai cho chúng mày tiến vào ? An ninh, an ninh đâu ? Mau báo cảnh sát”

Lời còn chưa dứt, một loạt tiếng súng vang lên...cách cách cách cách... Người quý tộc đó trúng đạn ngã xuống đất, trước khi chết không cam lòng, cả người co quắp rên rĩ .

Tiếng súng làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh lộn xộn, một người đang sống sờ sờ cứ như vậy mà chết trước mắt bọn họ, chưa bao giờ trải qua việc này khiến cho từ sâu trong đáy lòng bọn họ cảm nhận được sợ hãi, run rẩy .

Giết một người để răn trăm người, mục đích đã đạt được, gã đàn ông lộ ra nụ cười hài lòng.

“ Tôi mới vừa nói qua, đừng có lớn tiếng ồn ào, cũng đừng cố gắng báo cảnh sát, thật đáng tiếc, vị tiên sinh này lại phạm vào cả hai điều, bây giờ, quý ông quý bà tôn quý, tất cả đều đến phòng nghỉ bên trong đại sảnh tập trung, giao ra tất cả di động trên người của các vị, còn nữa”

Gã mỉm cười, ánh mắt như lưỡi dao lướt qua đám người một lượt .

“..... còn nữa, xin hỏi Diệp Hoan tiên sinh ở chỗ này phải không ? ”

Thời điểm tiếng súng đầu tiên vang lên, với người từng trải qua cuộc chiến sinh tử, Diệp Hoan liền vô cùng bén nhạy nghe được .

Đồng thời sau khi tiếng súng vang lên, Diệp Hoan liền theo phản xạ có điều kiện* lăn xuống mặt đất, sau đó không lâu, xuyên thấu qua cửa kính ban công, Diệp Hoan thấy được một đám đàn ông mặc áo đen cầm trong tay C-TAR 21 dùng mảnh xông vọt vào đại sảnh, nổ súng giết một vị khách, tiếp theo tất cả tân khách bên trong đại sảnh bị tên cầm đầu dùng súng bức bách đi về phía phòng nghỉ phía trong đại sảnh.

* Phản xạ có điều kiện: là phản xạ được tạo ra nhờ quá trình luyện tập lâu dài.

Mí mắt Diệp Hoan nhảy mạnh, trong lòng mừng thầm không dứt .

Cái vận số của lão tử thật cứt chó, nơi nào cũng đụng phải giết người đổ máu, tối nay tên hung thần nào tìm đến đây vậy ?

Cửa kính ban công tuy là trong suốt nhưng thật may là có vài chậu hoa vây quanh bốn phía, mỗi chậu ước chừng cao hai - ba mươi centimét , Diệp Hoan nằm cong người núp sau mấy chậu hoa, bên ngoài liếc mắt nhìn qua sẽ không phát hiện được hẳn .

Nhìn quan khách nối đuôi nhau đi vào phòng nghỉ, phản ứng đầu tiên của Diệp Hoan chính là chạy trốn .

Ban công mặc dù sảnh tiệc ở tầng mười nhưng nhảy qua lan can một cái liền có thể đến tầng sân thượng tầng chín, khoảng cách bất quá chỉ là ba bốn thước mà thôi, động tác như thế đối với Diệp Hoan mà nói cũng không coi là khó khăn, hơn nữa tính an toàn còn cao hơn so với bỏ công ra liều mạng với mấy tên cướp ngoài kia.

Về phần các quan khách kia, thật xin lỗi, hẳn không quen biết bọn họ, lão tử không đáng vì cứu các người mà liều mạng trong tay lũ cướp.

Không thể trách Diệp Hoan lãnh khốc vô tình, hẳn cũng chỉ là một người bình thường, trong người cũng có một phần nhu nhược, sợ hãi, người khác sợ súng, hẳn cũng sợ ,nhắc tay giúp đỡ người xa lạ qua đường thì không có vấn đề nhưng vì người xa lạ mà bảo hẳn liều mạng với lũ cướp thì không được, coi như là Lôi Phong* sống lại ,ngoại trừ âm thầm mắng đạo tặc, chỉ sợ cũng sẽ không ngu ngốc tay không vũ khí lại hăng hái nhiệt huyết đi vật lộn với lũ bọn cướp có súng đi ?

* Lôi Phong(18 /12/1940 – 15 /8/1962) là một chiến sĩ của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy chạy trốn, trong khóe mắt của Diệp Hoan lại thấy bóng lưng của Chu Mị, Cao Thắng Nam cùng Liễu Mi ba cô gái cúi đầu kinh sợ hướng đi phòng nghỉ .

Diệp Hoan ngây người .

Mẹ kiếp! thế nào lại quên ba cô gái luôn làm hấn đau đầu này còn ở đây !

Người khác không liên quan đến hấn nhưng ba cô gái này sao có thể không liên quan? Mấy ngày nay hấn một mực ở áy náy trong lòng. Trái tim hấn vốn luôn bị Kiều Mộc chiếm giữ, từ lúc nào dường như lại có thêm bóng hình khác in dấu vào, hơn nữa không phải một mà những ba

Tương lai họ có thể không trở thành người phụ nữ của hấn nhưng đó là việc sau này, trước mắt cũng không thể thấy chết mà không cứu, nếu không thì hấn còn gọi là đàn ông sao?

Diệp Hoan nằm ở trên sân thượng, lau nước mắt bị phần.

“ Mẹ kiếp, đúng là ép mình phải liều mạng mà!”

Đang lúc suy nghĩ, một tên áo đen đứng cạnh cửa kính đang dọn dẹp hiện trường, mấy tên còn lại giữ vững vị trí canh giữ cửa ra vào.

Một tên áo đen cầm súng đi tới ban công.

Diệp Hoan căng thẳng, nằm tại chỗ không nhúc nhích, cửa kính bị đẩy ra, gã áo đen bước ra một bước ngoài ban công. Ngay sau đó gã liền thấy được Diệp Hoan đang nằm trên mặt đất, ngấn người một chút sau, tên áo đen cảnh giác chĩa họng súng vào người Diệp Hoan .

Diệp Hoan giống như ngủ thiếp đi, nằm im không nhúc nhích. ...

Tên áo đen thấy hắn không có phản ứng, không khỏi càng cảnh giác, cẩn thận ghì súng từ từ đi tới .

Một bước, hai bước cho đến khi họng súng đã chạm vào phần lưng Diệp Hoan, Diệp Hoan vẫn không phản ứng gì, giống như là một người chết.

Tên áo đen cũng thấy kỳ quái, họng súng thoáng cách xa một ít, vừa mới đưa chân ra chuẩn bị đạp đạp đầu Diệp Hoan thì Diệp Hoan chợt có động tác, một tay bất ngờ chọt xuất hiện, bắt lấy nòng súng đen ngòm lạnh như băng, tiếp theo một chân từ dưới đất tung lên, cái tay còn lại nhanh như tia chớp đánh rơi khẩu súng, vừa đứng bổ tới cổ của gã áo đen, gã áo đen không kịp kêu cứu, chỉ cảm thấy cổ họng tắc nghẽn, bất luận gào thét như thế nào cũng không phát ra được một âm thanh nào .

Gã áo đen vẫn còn vùng vẫy, đồng thời Diệp Hoan lấn người tiến lên thật nhanh, một tay nâng cầm gã, một tay kia đè đầu, không đợi gã phản ứng, hai tay đồng thời phát lực bẻ một phát

C..rắc kk... .

Đốt sống cổ gãy lìa, thần kinh trung ương đứt đoạn, gã áo đen ngã xuống đất co quắp mấy cái, tiếp theo liền im lặng không có động tĩnh, rõ ràng đã thành một xác chết.

Nói ra rất dài dòng nhưng hết thấy chỉ vồn vện vài giây .

Bởi vì động tác Diệp Hoan cẩn thận lại nhanh gọn nên tạm thời không làm kinh động tới bọn cướp đang dọn dẹp hiện trường bên trong đại sảnh.

Diệp Hoan trong lòng thầm nói may mắn, tiện tay đoạt lấy khẩu C-TAR 21 của tên cướp vừa chết đi, sau đó nghiêng người nhảy xuống ban công, giống như con linh miêu bàn chân lặng lẽ không tiếng động đáp xuống sân thượng tầng chín, thân thể rơi xuống đất liền lăn một vòng về phía sau, tạm thời thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Diệp Hoan tựa vào bên vách tường thở dốc kịch liệt, hắn cảm thấy giờ phút này buồng tim của mình nhảy lên, nhịp tim bây giờ tuyệt đối vượt qua 120 nhịp mỗi phút, từng giọt mồ hôi lạnh từ đỉnh đầu chảy xuống phía dưới mặt đất.

Làm sao bây giờ ?

Diệp Hoan cũng không rõ ràng, hắn chỉ biết là muốn cứu cả ba cô gái kia nếu như chỉ dựa vào chính mình, tuyệt đối không có cách nào bảo đảm an toàn cho cả ba trừ khi có thể đánh gục tất cả lũ đạo tặc, bây giờ chỉ có thể tìm cứu binh.

Diệp Hoan móc ra điện thoại di động, bắt đầu gọi điện thoại.

Cú điện thoại đầu tiên liền gọi cho Lam Kiếm đại đội trưởng Hà Bình.

Nhìn những thủ pháp giết người cùng với bước chân trầm ổn của bọn cướp kia, có thể đoán được đây là một nhóm đạo tặc từng được huấn luyện nghiêm túc, một đám giết người chuyên nghiệp như vậy đoán chừng cảnh sát không có biện pháp bắt giữ bọn họ, chỉ có lính đặc chủng mới có thể đấu lại bọn chúng .

Điện thoại thông, giọng nói ngái ngủ của Hà Bình truyền tới .

“ Alo? ” Nghe được thanh âm của Hà Bình, Diệp Hoan giống như thấy trẻ con đi lạc tìm thấy người thân, nước mắt nước mũi sụt sùi.

“ Đội trưởng!..... ăn cơm chưa ? ”

Hà Bình ngẩn người một chút, hỏi :

“ Diệp Hoan? Thằng nhóc này, trẻ như thế gọi điện thoại tới làm gì hả? ”

Diệp Hoan lau mồ hôi, lộ ra khuôn mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc

“ Dù sao anh cũng rời giường đi tiểu chút đi đội trưởng, bây giờ có rảnh không ? Dem mấy ngàn người đại đội Lam Kiếm ra ngoài đi, tôi mời mọi người đi ăn khuya”

“ Cậu gọi điện thoại tới để nói mấy câu này à? ” giọng nói của Hà Bình ẩn chứa tức giận .

“..... thuận tiện tới cứu mạng tôi đi.. đội trưởng, không lừa anh, tầng mười nhà hàng Kinh Thành đã bị mười mấy tên cướp khống chế, bọn chúng ít nhất đã giết một tên quý tộc, toàn bộ khách mời cũng bị bắt làm con tút !tút ! tút !”

Diệp Hoan không dám tin nhìn chằm chằm điện thoại di động .

Tên khốn Hà Bình này lại cúp điện thoại !

239. Chương 240: Tập Kích Tiệc Rượu (hạ)

Tầng chín khách sạn Kinh Thành

Diệp Hoan ngơ ngác nhìn điện thoại nửa ngày nói không ra lời.

Thời khắc quan trọng tới mạng người, cái tên khốn Hà Bình này lại dám tắt điện thoại...

Một người có thể lên làm đại đội trưởng bộ đội đặc chủng, khẳng định phải có mặt bất phàm của anh ta, tất nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Trán Diệp Hoan bốc lên đầy mồ hôi lạnh, làm sao bây giờ? Đành phải báo cảnh sát thôi.

Dù sao hẳn tuyệt sẽ không bắt chức mấy bộ phim Hollywood, trở thành siêu anh hùng ngu ngốc, một mình cứu vớt toàn bộ thế giới. Chỉ có siêu nhân mới mặc quần sịp ra ngoài bay loạn khắp nơi, còn Diệp Hoan hẳn không phải là kẻ biến thái mặc quần sịp bên ngoài quần dài.

Vừa định bấm gọi 110, điện thoại Diệp Hoan lại rung lên.

Hà Bình đã gọi lại.

“Diệp Hoan, cậu vừa nói... tầng mười khách sạn Kinh Thành bị kẻ cướp khống chế? Lại còn giết người? Có chuyện này sao?”

Diệp Hoan nước mắt rơi đầy mặt: “Đương nhiên là có!”

Hà Bình thì thào tự nói: “Bố khỉ! Mình còn tưởng đang nằm mơ...”

Diệp Hoan: “... ..”

“Đối phương có bao nhiêu người? Chúng dùng loại vũ khí nào? Con tin bao nhiêu người?” Hà Bình nghiêm túc hỏi chi tiết.

“Bọn cướp ước chừng mười mấy người, dùng khẩu CTAR 21, con tin hơn một trăm người.”

“Diệp Hoan, cậu vẫn còn quân tịch cho nên cậu bây giờ vẫn còn là quân nhân. Hiện tại tôi lệnh cho trung úy Diệp Hoan trở về đơn vị, tiếp nhận chỉ huy của tôi.”

“Rõ!”

“Cậu tìm nơi an toàn ẩn nấp đã, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của tôi , tôi phải xin chỉ thị thủ trưởng quân khu, sau đó mới có thể điều động quân đội.”

“Rõ!”

Tiếp theo Diệp Hoan nhỏ giọng yếu ớt mà nói: “Đội trưởng ... Anh vừa rồi làm gì vậy, sao lại cúp điện thoại của tôi thế?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến Hà Bình tiếng nói lạnh lùng: “... Vừa rồi chưa tỉnh ngủ.”

... ..

Cúp điện thoại, Diệp Hoan lục soát người gã đàn ông vừa bị hấn hạ gục, lấy được một khẩu súng.

Mệnh lệnh Hà Bình hiện tại là ẩn nấp chờ lệnh, trong đầu Diệp Hoan cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

Lại lịch bọn cướp đến cùng thế nào, mục đích bọn hấn bắt cóc con tin là gì, quan trọng hơn là, bọn hấn sẽ không làm thương tổn ba người kia chứ?

Tình huống quá mức nguy hiểm, chờ lệnh tại chỗ sẽ làm hỏng rất nhiều thời cơ chiến đấu, những người khác chết Diệp Hoan cũng không quan tâm, hấn lo lắng ba cô gái có chuyện, vạn nhất bọn cướp sinh ra sát ý, đem các nàng trở thành pháo hôi, hoặc là tên cướp nào đó thú tính bộc phát...

Để tránh bị kịch xảy ra, không thể khiến nó phát sinh!

Diệp Hoan cắn răng, hóp lưng lại như mèo, thò đầu ra, cẩn thận từng li từng tí quan sát một phen, sau đó thân hình nhảy lên, lại từ sân thượng tầng chín nhảy lên tầng mười...

Lúc này cái xác tên cướp áo đen bị Diệp Hoan giết đã bị đồng bọn phát hiện, bọn cướp ở tầng mười lập tức khẩn trương lên, thần sắc vội vàng mà ngưng trọng đứng lên tìm kiếm bốn phía, trong phòng nghỉ, bọn cướp tăng cường không chế nghiêm ngặt con tin.

Ba người Chu Mị cũng ở trong đám con tin, tìm kiếm trong đám người vô số lần xác định Diệp Hoan không bị bắt, lại thấy bọn cướp ngày càng ngưng trọng, cùng với xác tên đồng bọn bị đem đi. Ba người Chu Mị không biểu hiện gì nhưng trong mắt lại toát ra kinh hãi.

Không sai! Là hấn!

Diệp Hoan không bị bắt, hấn trốn ở nơi nào đó đợi cơ hội cứu mọi người.

Khóe miệng ba cô gái đồng thời nở nụ cười mừng rỡ, vừa nghĩ tới Diệp Hoan ở gần nơi này, tâm tình vốn là kinh hoàng, e ngại lập tức trấn tĩnh lại.

Có hấn ở đây, trời muốn sập cũng không được.

Nhưng mà ba người cũng tràn đầy nghi hoặc.

Những người này vừa tiến đến liền nói tên Diệp Hoan, rất rõ ràng mục tiêu bọn họ là Diệp Hoan.

Rốt cuộc thì bọn chúng là ai?

Trong khi ba cô gái đang suy nghĩ, tên cướp trung niên cầm đầu xụ mặt đi vào, đứng trước mặt mọi người, con mắt như lưỡi độc xà lạnh lùng đảo qua đảo lại.

“Chư vị, vừa mới đã xảy ra một chuyện rất không vui, một gã thủ hạ của ta bị giết, các vị nhất định cảm thấy thật cao hứng, bởi vì điều này chứng tỏ có người nấp ở trong một góc khác chờ cơ hội cứu các vị, bắt quá chừng cao hứng quá sớm. Hấn không có bất cứ cơ hội nào cứu các người bởi vì dưới họng súng của ta, bất kỳ hành động dị thường nào xảy ra cũng khiến chúng ta nổ súng bắn chết các người.”

Mọi người nghe vậy lập tức chán nản gục đầu xuống, biểu lộ vui sướng giảm đi, nét ảm đạm trong ánh mắt liền thấy rõ.

Thủ lĩnh bọn cướp nói không sai, sức mạnh một người không cách nào cùng lúc hạ gục nhiều tên cướp như vậy, một khi phát sinh chuyện gì, bọn cướp bắt những người bị bắt cóc đứng mũi chịu sào, trở thành người bị hại.

Tên thủ lĩnh liếm đôi môi khô héo, cười nói: “Bất quá các vị đừng quá khẩn trương, không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không làm thương tổn các vị, hiện tại, ai có thể nói cho ta biết, Diệp Hoan tiên sinh ở nơi nào? Người vừa mới giết tên thủ hạ của ta, phải chăng là hấn a?”

Đám người yên tĩnh, mọi người hai mắt nhìn nhau.

Trong trầm mặc, bỗng nhiên có một thanh âm nhu nhược run rẩy phát ra: “Tôi... Tôi nói ra, các người có thể bảo đảm an toàn của tôi?”

Ánh mắt tên thủ lĩnh sáng lên, nụ cười càng rộng mở: “Đương nhiên, chúng tôi chỉ vì Diệp Hoan mà đến, không quan hệ mọi người, chúng tôi cũng không muốn tổn thương ai. Ngài biết Diệp Hoan ở nơi nào sao?”

Tất cả mọi người nhìn lại người nọ, thấy người kia là một tên phú thương khoảng năm mươi tuổi, họ Vương, là một chủ tịch công ty thực phẩm.

Trong mắt mọi người lập tức tràn đầy xem thường, đương nhiên, cũng có vài người hồi hận, hồi hận chính mình không đoạt trước cơ hội báo cáo với bọn cướp, đổi được khả năng sống sót.

Vương phú thương không dám đối diện ánh mắt mọi người, khó khăn nuốt nước miếng, nói: “Diệp tiên sinh... Có lẽ không có ở chỗ này.”

Thủ lĩnh bọn cướp khẽ nhíu mày: “Vị tiên sinh này, thời gian của chúng tôi không nhiều, đừng nói nhảm những gì không giá trị.”

“Vâng, thời điểm chúng tôi bị các người áp chế về phòng nghỉ, tôi quay đầu lại tận mắt thấy Diệp tiên sinh giết một thủ hạ của ông, sau đó trở mình nhảy xuống sân thượng tầng chín, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn có lẽ đang ở tầng chín...”

Sắc mặt tên thủ lĩnh thoáng đổi, chìm chằm chằm một lát, xác định Vương phú thương cũng không có vẻ nói dối, vung tay lên, ra lệnh: “Lưu hai người trông coi bọn chúng, những người khác cùng ta xuống lầu chín!”

Lũ cướp im lặng rời đi, trong phòng nghỉ chỉ còn hai tên cướp trông coi con tin.

Trong đám người, tính khí nóng nảy của Cao Thắng Nam bộc phát, nhin không được bỗng nhiên xoay người, hung hăng tát hai cái lên mặt tên mật báo kia, sau đó cô liên tục lên gối vào bụng của hắn, Vương phú thương hét thảm, đau đớn gục xuống.

Hai tên cướp ở lại lập tức chìa súng xuống, Cao Thắng Nam mới không tình nguyện cách hắn xa chút ít.

“Cặn bã!” Cao Thắng Nam khinh miệt Vương phú thương.

Chu Mị lặng lẽ kéo Cao Thắng Nam một cái, ánh mắt lạnh lùng quét qua tên Vương phú thương, bình tĩnh nói: “Thắng Nam, chớ chấp nhặt cùng loại người này, ở đây dạng người bại hoại gì cũng có, cô tức giận làm gì? Yên tâm đi, hắn sẽ có báo ứng đấy.”

Mọi người nghe xong đều xì xào sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Vương phú thương vừa xem thường vừa thương hại.

Chu Mị - con gái nuôi của tổng giám đốc tập đoàn Đằng Long, cô liên tục nói ra hai chữ “Báo ứng” đủ thấy được từ hôm nay trở đi công ty của tên Vương phú thương sẽ bị xóa sổ khỏi giới kinh doanh trong nước. Sau đêm nay cho dù hắn sống sót, quãng đời còn lại cũng sẽ biến thành gã bần hàn mà thôi.

Bất luận kẻ nào cũng không nhận ra, cô gái chính giữa ba người, chân mày lá liễu vũ mị của Liễu Mi cũng nhướn lên, ánh mắt nhanh chóng xuất hiện một tia âm lệ.

Liễu đại tiểu thư xuất thân từ hắc bang tự nhiên không phải hiền lành gì, tên Vương phú thương về sau lúc sạt nghiệp chỉ sợ cũng không được yên thân, hạng người dè tiện Liễu Mi gặp quá nhiều, cũng im lặng cho qua, người ta có thể bán đứng nàng nhưng tuyệt đối không thể bán đứng Diệp Hoan.

Diệp Hoan một mực ghé đầu vào bên trong sân thượng tầng mười, thi thể tên cướp bị hắn giết đã được đem đi, bọn chúng đã lùng sục khắp nơi nhưng cái sân thượng này không ai để ý tới.

Trong hành lang yên tĩnh, tất cả lũ cướp đều chạy xuống tầng chín, chỉ còn lưu lại hai gã canh giữ trong phòng nghỉ.

Chờ giây lát, Diệp Hoan cảnh giác ngẩng đầu, phát hiện bốn phía đã không còn động tĩnh, vì vậy lặng lẽ đứng người lên, rón ra rón rén hướng tới phòng nghỉ.

Tìm cách cứu ba bà nương này cho bớt lo lắng, sau đó... Bốn người sẽ lên trốn ra ngoài.

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Diệp Hoan.

Về phần làm sao cứu viện những con tin khác, làm sao bắt gọn lũ cướp này... Đó là việc của tên Hà Bình, chẳng có nửa điểm liên quan tới Diệp Hoan.

Bí mật đi đến bên ngoài phòng nghỉ, Diệp Hoan chậm rãi thăm dò, phát hiện hai tên cướp đang ở cùng một chỗ, trong miệng ngậm lấy điều thuốc, nghiêng khẩu súng trên tay, thần thái rất nhàn nhã. Hiển nhiên việc trông coi những người này đối với bọn chúng thật sự dễ dàng, hơn nữa bọn chúng cũng không ngờ tới việc kẻ đánh chết tên đồng bọn của chúng đang thần không biết quỷ không hay trở lại tăng mười.

Diệp Hoan ghé xuống sàn nhà bóng loáng, chậm chạp trườn về phía trước như một con giun, mượn thân hình của con tin làm vật che chắn, từng chút một tới gần hai tên cướp.

Gần vị trí bên cạnh cửa phòng nghỉ, Chu Mị và mọi người mở to hai mắt, không dám tin nhìn Diệp Hoan đang lặng lẽ hành động, ánh mắt mọi người đều sáng lên, đã có Vương phú thương làm tấm gương, mọi người lúc này vô cùng ăn ý, làm bộ như không hay biết, không có một ai lên tiếng.

Hơn trăm người cứ như vậy theo dõi Diệp Hoan chậm rãi trườn bò tới phía họ....

Một mực bò đến giữa đám người, Diệp Hoan không có đứng lên, chỉ trở mình, nằm ngửa mặt lên trời, nháy mắt với ba người Chu Mị sau đó hét lên một tiếng thăm thiết.

”Cứu mạng a..... Nữ lưu manh, có nữ lưu manh sờ tiểu đệ đệ của tôi! Mau nhìn, mau nhìn, sờ cứng ngắt rồi... Các người mặc kệ sao? “

Mọi người đều xám mặt đi: “... ..”

Khuôn mặt ba cô gái cũng đỏ phừng phừng, Cao Thắng Nam không biết nhớ ra cái gì đó, cực kì xấu hổ, ngượng hần rồi ngượng ngừng ngoảnh đi.

Tiếng kêu thê lương thăm thiết lập tức thu hút sự chú ý của hai tên cướp, hai người giữ chặt súng, cẩn thận từ từ bước lại gần, nhóm con tin rất tự giác nhường ra một con đường cho hai tên cướp này

Vừa tiếp cận tiếng kêu thăm thiết không ngừng của Diệp Hoan, tên cướp chưa kịp quát lớn, Diệp Hoan đang lặn lộn dưới đất bỗng nhiên bật dậy, xuất thủ nhanh như chớp.

Răng rắc!

Một trong hai tên bị cổ tay Diệp Hoan chặt gãy xương cổ, không kịp kêu tiếng nào, nhũn người ngã xuống đất.

Diệp Hoan hạ thủ nhanh chóng, lập tức phóng tới tên cướp còn lại, tên kia kinh hãi lui lại hai bước, thỉnh linh lại bị Cao Thắng Nam cùng Liễu Mi giữ lại. Đầu gối Cao Thắng Nam đột nhiên đá về phía bụng của gã, gã đau đớn cúi người, Liễu Mi ngay lập tức như một cao thủ Taekwondo xuất đòn bổ gạch, một bàn tay chặt xuống hạ gục gã.

Chỉ trong vài giây, hai tên cướp được giải quyết một cách yên lặng, phối hợp thập phần hoàn mỹ.

Đám người reo hò vui sướng, lại bị Diệp Hoan làm cho kinh hoảng mà ngưng bật.

“Tất cả câm miệng lại! Tưởng đang xem Cúp C1 à? Muốn hét thế nào thì hét? Nếu để đám kia giết tới đây, thần tiên cũng cứu không được các người!”

Lập tức mọi người câm như hến.

Ba người Chu Mị tiến lên giữ chặt tay của hắn, hạ thấp thanh âm cười nói: “Em biết ngay, anh sẽ không vùng trộm chạy trốn một mình mà.”

Diệp Hoan hắc hắc cười gượng.

Lời này thực làm hắn có chút xấu hổ không dám nhận, ông trời làm chứng, Diệp Hoan lúc ấy thật muốn chạy trốn một mình...

“Đừng nói cái gì nữa, các cô tranh thủ thời gian theo tôi đi, nơi đây rất nguy hiểm, các cô quá đẹp, cẩn thận bị lũ cướp kia cường bạo...”

Ba cô gái lộ ra vẻ mừng rỡ “Anh... là lo lắng chúng em, không bỏ được chúng em sao?”

Diệp Hoan cũng không quay đầu lại nói: “Đó là đương nhiên, rau cải trắng tốt như vậy, để cho tôi hái tất nhiên là tốt hơn so với để cho đám cướp kia vật.”

.....

Diệp Hoan mang theo ba người chuẩn bị trèo xuống phía dưới.

Hơn trăm vị khách quý trơ mắt nhìn Diệp Hoan, một thương gia trung niên đi tới, yếu ớt nói: “Diệp tiên sinh, ngài... có thể mang chúng tôi theo cùng không?”

“Không rảnh! Bộ đội đặc chủng đang tới đây, các người ráng mà đợi chút nữa...” Diệp Hoan quả quyết cự tuyệt.

Bảo vệ bản thân còn khó khăn, mang theo một người liền thêm một phần nguy hiểm, Diệp Hoan mặc dù cũng là người có tiền nhưng hẳn thật không có nghĩ tới cứu mấy kẻ có tiền không quen biết hay ẩn tượng gì này.

Điện thoại rung lên, giọng nói trầm ổn của Hà Bình truyền đến: “Diệp Hoan, cậu bây giờ an toàn không? Chúng tôi đã tới khách sạn Kinh Thành, cũng đã bố trí súng bắn tỉa ở phụ cận tòa nhà, lập tức chuẩn bị tấn công.”

Diệp Hoan mừng rỡ, vội vàng nói: “Tấn công vào đi, bọn cướp đang ở tầng chín, lũ người này không đơn giản đâu, chúng đều đã trải qua huấn luyện, bảo các anh em cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, Diệp Hoan chuẩn bị rút lui trước cùng ba cô gái, mọi người trợn tròn mắt, đồng loạt khấn cầu: “Diệp tiên sinh, bọn hắc nữu nữu đi lên phát hiện hai tên đồng bọn kia bị chết thì chúng tôi đều phải bỏ mạng, Diệp tiên sinh, xin anh cứu chúng tôi...”

Diệp Hoan vừa trợn trắng mắt: “Tôi quen các người sao? Tôi tại sao phải cứu các người?”

Mọi người ngẩn ngơ: “Như thế nào ngài mới bằng lòng cứu?”

“Cho tôi chỗ tốt!” Diệp Hoan giờ phút này sắc mặt thật khó xem.

“Chỗ tốt gì?”

“Giao tài sản của các người cho tôi...”

Mọi người mồ hôi lạnh đầm đìa: “.....”

Ba cô gái mắc cổ đầu rủ xuống đến mặt đất, chỉ mong tìm được cái khe hở nào đó để chui vào.

Cái tên chết tiệt này thật không biết xấu hổ mà...

Tay ngọc của ba cô nàng như ba cái bạch trảo hung ác véo vào hông Diệp Hoan, hẳn không thể không đổi giọng: “... Mỗi người mười triệu... à không, ba mươi triệu!”

Ba cô nàng thấy chán nản, càng ra sức véo mạnh hơn.

“Đừng véo nữa! Mẹ nó, quyết định là giá này, không thay đổi nữa, lão tử không thể cứu người không công được?” Dù hai bên hông đều đau thấu tim gan nhưng Diệp Hoan vẫn vững vàng trước áp bách.

“Thành giao!” Mọi người sáng khoái đáp ứng.

Bọn họ đều là người đại phú đại quý, đều là tỷ phú, triệu phú, dùng ba mươi triệu mua mạng của mình, đáng giá.

Diệp Hoan đắc ý mừng rỡ: “Tranh thủ thời gian, mau viết chi phiếu đi.”

Mọi người nhao nhao móc chi phiếu trong túi quần.

“Anh không sợ sau khi việc này kết thúc bọn họ không thừa nhận tám chi phiếu đó sau ?” Chu Mị hỏi.

Diệp Hoan chẳng lo lắng: “Không sợ, tấm chi phiếu nếu không đổi được tiền, tôi sẽ trói họ lại đòi tiền chuộc, không sợ họ không trả tiền.”

Mọi người phát lạnh, điền chữ viết lên chi phiếu càng cẩn thận hơn, sợ viết sai chữ nào khiến Diệp Hoan đến ngân hàng không đổi được tiền thì phiền phức lớn.

Sau khi viết xong, mọi người vẽ mặt buồn bực đem chi phiếu giao cho Diệp Hoan, trên mặt vẫn không thể không tươi cười .

Một tên thương nhân gia sản không lớn lắm, yêu cầu của Diệp Hoan chiếm một phần không nhỏ gia sản của hắn, vẽ mặt đau xót, gắt gao nắm chặt chi phiếu không chịu buông tay, nức nở nói: “Diệp tiên sinh, đám cướp kia không phải vì ngài mà tới sao?”

Hai mắt Diệp Hoan bắn ra kim quang sắc bén, đầu ngón tay của hắn vôn về một viên đạn, giọng điệu nghiêm túc nói: “Tin tôi đi, tôi không giống bọn chúng. Bọn chúng muốn mạng người, còn tôi chỉ muốn tiền thôi...”

240. Chương 241: Không Phụ Kiếp Này

Diệp Hoan hớn hử cầm xấp chi phiếu

Trong thời điểm sống còn này đúng là không nên làm ra mấy hành động khô hải nhưng không biết sao Diệp Hoan vừa nhìn thấy chi phiếu liền thấy vui vẻ lắm, bao nhiêu phiền não đều bay biến, hắn quên luôn cả hoàn cảnh nguy hiểm này.

Diệp Hoan loạt soạt đếm chi phiếu, sung sướng nhìn hàng số 0 nối nhau dài thiệt dài. Diệp Hoan đếm đến tờ cuối cùng, ngồi lẩm bẩm tính toán, cuối cùng hắn cũng không biết là hắn đang cầm bao nhiêu tiền nữa.

Dù sao nếu lấy số tiền này đi mua bánh quẩy thì đủ rải rất nhiều vòng trái đất rồi.

Diệp Hoan nhìn lại cây cột nhà cháy nổi bần bật trong đám người kia, nhú mày nói:

“Người anh em James này, hình như anh chưa đưa cho tôi...”

Hắc huynh nhún vai: “Hoan thân ái, tôi không có ba triệu đưa cho anh, tài sản ở Mĩ của tôi chỉ có một mảnh ruộng với vài con ngựa, trả không nổi tiền mua mạng đất đỏ đó”

“Nói cũng phải, kỳ thật anh không cần phải tiêu phí khoản tiền này đâu, anh cứ đi kháng nghị với bọn cướp kia là được rồi”

James bĩu môi: “Hoan thân ái, anh không nên xem người ngoại quốc chúng tôi như mấy kẻ đàn chứ, việc kháng nghị chỉ hù dọa được quân nhân chính quy các anh nhưng tuyệt đối không thể hù dọa bọn cướp được”

“Vì sao không thể dọa được bọn nó?”

James nhún vai: “Bọn họ cũng đâu phải đồ gốc...”

“.....”

Nếu như Diệp Hoan không e ngại gã kháng nghị lên bộ ngoại giao thì hắn rất muốn ném thẳng cha này ra ngoài kia làm bia đỡ đạn cho rồi...

Chi phiếu đã thu, lấy tiền của người thì phải thay người trừ họa. Diệp Hoan quyết định giải cứu đám con tin này, dù sao chặn ba con trâu hay chặn trăm con trâu cũng không khác nhau mấy.

Thời gian cấp bách, Diệp Hoan ghìim súng, chuẩn bị dẫn mọi người ra khỏi phòng nghỉ, James tiến lên yêu cầu: “Hoan, cho tôi một khẩu súng, đừng quên, tôi cũng là quân nhân”

Diệp Hoan xoa mũi, dùng dằng: “Tôi vẫn cho rằng quân nhân lên đến bậc Tướng thì không thể gọi là quân nhân nữa mà phải gọi là ‘quan nhân’ mới phù hợp...”

“Hoan, anh lại vũ nhục quân nhân nước tôi, tôi muốn...”

“Được rồi, được rồi, đừng kháng nghị. Trên người mấy tên cướp không phải có súng ngắn sao? Anh cầm nó mà chiến đấu đi” Diệp Hoan ngừng một chút, phức tạp nhìn James

“Thực hâm mộ màu da của anh, không cần biết gặp phải nguy hiểm gì, cứ cởi hết quần áo đứng vào chỗ nào tối tối là mọi sự đều qua”

“Vì sao?”

“Thuật ẩn thân đây”

.....

Diệp Hoan hóp lưng lại, rón rén đi như mèo, phía sau hắn là ba người Chu Mị cùng với một cái túi đựng tiền mua mạng của hơn một trăm danh nhân.

Cả bọn vừa bước chân ra khỏi cửa, chuyện bất ngờ đã phát sinh

Một nòng súng lạnh lẽo thần không biết, quỷ không hay lẹ làng tiến đến dí vào trán Diệp Hoan

Cả người Diệp Hoan nổi đầy gai ốc, tim như tiến vào hầm băng

Bên tai truyền đến tiếng cười lạnh lẽo: “Diệp Hoan tiên sinh, tìm ngài thật vất vả đó”

.....

Mặt Diệp Hoan tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, hơn một trăm người đằng sau cũng sợ hãi bám lấy nhau, lùi từng bước về lại phòng nghỉ.

Tên tướng cướp từng bước ép sát, bọn đàn em phía sau gã cũng cầm súng nối đuôi nhau vào. Căn phòng nghỉ nhỏ nhỡ lại rơi vào sự khống chế của bọn chúng.

Trong đám con tin, thiếu tướng James thấy tình thế không ổn, lặng lẽ lui về sau hai bước, cúi thấp đầu lẩn vào đám người. Cây súng lục Diệp Hoan cho gã, gã giấu vào túi quần, tay nắm chặt băng súng, đôi mắt đảo khắp nơi, chờ đợi một cơ hội...

Tên tướng cướp nhìn vẻ mặt tái xạm của Diệp Hoan, hai mắt sáng lên tựa như một con báo nhìn con linh dương đã rơi vào tay nó, nét mặt lạnh lẽo lại pha phần trào phúng và giễu cợt.

“Diệp tiên sinh, tìm ngài không dễ chút nào. Có phải ngài cảm thấy bọn tôi sẽ bị Diệp anh hùng đùa bỡn xoay vòng vòng giống như mấy nhân vật phản diện trong phim ảnh không?”

Mồ hôi Diệp Hoan vã ra, trong tay hắn có súng nhưng hắn biết rõ, chỉ cần tay hắn hơi động dấy một chút thì họng súng trên trán mình sẽ lập tức cướp cò.

“Mày....chúng mày....”

Tên tướng cướp cười nói: “Tôi nhớ quý quốc có một vị vĩ nhân đã từng làm một hành động vĩ đại, các người gọi là ”Bốn độ xích thủy” (?) Diệp tiên sinh, ngài cảm thấy nhảy qua nhảy lại mấy lần trên sân thượng tầng mười thì được cho là hành động vĩ đại rồi hả? Ngài quá coi thường bọn tôi rồi đây”

“Các người về đến tầng mười từ lúc nào?” Diệp Hoan run rẩy hỏi

Tên tướng cướp cười lạnh: “Trở lại từ lâu rồi, hoặc là nói, chúng ta vẫn luôn đợi ở đầu cầu thang, vốn chưa từng rời đi”

Diệp Hoan càng tuyệt vọng: “Các người giăng sẵn cái bẫy này chờ tôi ngoan ngoãn chui vào sao?”

”Đúng thế, quý quốc có một thành ngữ rất hay, gọi là ‘Vò gổm bắt ba ba’

Diệp Hoan chỉ vào mũi mình nói: “Tôi chính là con ba ba kia đúng không?”

Tên tướng cướp cười sảng khoái: “Đúng thế, chính là ý như vậy. Ngài cũng đừng trách chúng tôi. Nếu chúng tôi không tạo cơ hội cho ngài tiến vào phòng nghỉ thì ngài làm sao kiếm được một khoản tiền phi nghĩa lớn như vậy đây? Chắc chắn, Diệp tiên sinh, tôi rất bội phục ngài đây, bản lĩnh cướp tiền của ngài còn đẳng cấp hơn chúng tôi nhiều. Chúng tôi vất vả chạy đông chạy tây không bằng ngài đứng khua môi múa mép một lúc, nói thật, tôi bắt đầu thích ngài rồi đây”

Diệp Hoan tha thiết chờ mong nói: ”Nếu thưởng thức tôi thì cho tôi gia nhập vào hội các vị có được không?”

“Không thể”

Mắt tên tướng cướp lóe lên ánh sáng: “Diệp Hoan tiên sinh, mục tiêu lần hành động này của chúng tôi chính là ngài, oan có đầu, nợ có chủ, ngài phải tự mình chấm dứt nó thôi”

“Tôi còn một vấn đề cuối cùng...”

“Nói đi”

Diệp Hoan nức nở: “Các người là ai? Tôi rất cuốc là đã làm chuyện gì mà các người ghi hận tôi như vậy? Gần đây ngoại trừ cãi nhau với mấy ông già lúc chơi mạt chược ở khu cư xá thì tôi có chọc vào ai đâu....Các người không phải do mấy ông già phái tới chứ? Sao lại cần rằng bỏ ra nhiều chi phí để đi đòi lại có mấy hào như thế chứ”

“.....Không phải”

Tên cướp nhìn chằm chằm Diệp Hoan, u ám gần từng từ: “Diệp Hoan, mày còn nhớ rõ rừng nhiệt đới Tây Nam không?”

Diệp Hoan ngớ ra, chợt nhớ tới cái gì, giật nảy người, chỉ vào tên tướng cướp, la lên: “Hong Ba! Ông chính là Hong Ba đã chạy trốn kia sao?”

Tên tướng cướp cười ha ha: “Trí nhớ của Diệp tiên sinh quả nhiên rất tốt. Ta chính là Hong Ba bị các người vồ hụt, may mắn sống sót”

Mắt Diệp Hoan đại ra, trông như gặp quỷ

Hong Ba.

Hóa ra là gã. Khó trách lại to gan như thế, chỉ mang theo mười mấy người lại dám vào tận Bắc Kinh báo thù, chỉ có một tên trùm thuốc phiện quanh năm lặn lội trên đầu sóng ngọn gió mới có được dũng khí này.

Diệp Hoan tuyệt vọng rồi.

Diệp Hoan rất rõ ràng mình đã làm những gì ở rừng rậm Tây Nam. Hắn quây tung hang ổ nhà người ta, tiêu diệt toàn bộ thủ hạ của người ta, trong một đêm đánh sập cơ nghiệp mấy chục năm gây dựng. Diệp Hoan suy bụng ta ra bụng người, nếu hắn là Hong Ba thì quyết không đội trời chung với kẻ thù.

Hong Ba làm sao chạy thoát khỏi thôn xóm kia? Làm sao sống sót dưới sự đuổi giết của các tổ chức buôn thuốc phiện khác? Làm sao biết được hành tung của Diệp Hoan...

Những điều này đã không còn quan trọng nữa, đã có lòng báo thù thì bất kể khó khăn gì cũng có thể vượt qua, muốn tìm kẻ nào cũng không khó

Hiện tại quan trọng là....Diệp Hoan chết chắc rồi. Hắn tạo ra một kẻ thù lớn, Hong Ba tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, cầu xin tha thứ cũng vô dụng.

Mí mắt Diệp Hoan giật giật, lơ đãng đảo qua ba cô gái, cười sảo thâm với các cô.

Mình chết rồi, còn ba cô gái này thì Hong Ba có thể buông tha cho họ không?

Con mồi đã rơi vào tay, Hong Ba cười đầy đắc ý, trong giọng cười tràn đầy sát ý

“Địa bàn tao vất vả gây dựng hai mươi năm bị chúng mày hủy diệt hoàn toàn. Mấy trăm thủ hạ bị giết, hơn mười mẫu trồng cây thuốc phiện trị giá mấy chục tỉ bị chúng mày đốt hết. Thời gian qua tao sống như chó nhà có tang, khổ cực tránh né sự đuổi giết của mấy tên thủ lĩnh khác, sống thật khổ sở. Diệp Hoan, những cái đó đều là do mày tặng cho tao, tao phải cảm ơn mày thế nào đây?”

Diệp Hoan ừ ừ nói: “Đừng cảm ơn tôi, những chuyện này không phải do một mình tôi làm đâu...”

Hong Ba âm hiểm cười: “Diệp Hoan, mày đừng khiêm nhường. Mày chạy thoát mai phục tao bố trí trong rừng, chạy đến thôn xóm của tao đánh lén, kể cả giáo quan Đỗ Tư tao mời từ Mĩ sang cũng bị tiêu diệt. Những việc này đều có liên quan đến mày, tao không cảm ơn mày thì cảm ơn ai đây?”

Đang khi nói chuyện, điện thoại trong túi Diệp Hoan rung lên

Hồng Ba nhướng mày nhìn hấn

Diệp Hoan cười khan: “Nghe điện thoại trước mặt ông là không lễ phép, tôi chắc là không thể nghe rồi?”

“Chuyện không lễ phép hơn mày cũng đã làm rồi, tiếp điện thoại cũng chẳng coi là cái gì. Không bằng để tao tới tiếp giúp mày, quân đội của bọn mày hấn đã bày thiên la địa võng bên ngoài rồi, không biết sẽ ra lệnh gì cho mày đây” Hồng Ba rút điện thoại trong túi quần Diệp Hoan, ấn nút nghe, đồng thời nhấn loa ngoài.

Giọng nói trầm ổn của Hà Bình vang lên trong phòng nghỉ

“Diệp Hoan, cậu bây giờ có an toàn không? Các anh em đã chuẩn bị sẵn sàng ở tầng tám, chờ cơ hội xông lên. Nếu như có thể, cậu dẫn bọn cướp lên hành lang tầng mười đi, tôi đã bố trí mấy lính bắn tỉa ở cửa sổ đối diện hành lang...Diệp Hoan, sao cậu không nói gì?”

Diệp Hoan nhìn về mặt Hồng Ba, khóc lóc nói: “Đội trưởng, ngày này sang năm nhớ đốt tiền vàng cho tôi. Nếu có thể, nhân tiện đốt thêm cả mấy binh sĩ bằng giấy cho tôi nữa...”

Hồng Ba cười sằng sặc, không trả lời Hà Bình mà trực tiếp cúp điện thoại.

Gã nhàn nhả nhìn các con tin sau lưng, vui vẻ nói: “Trận chiến này thật lớn nhỉ, lính bắn tỉa bố trí tận năm người, cơ mà hơn một trăm con tin ở đây đều là mấy ông lớn cả, bất kỳ ai chết đi chắc cũng sẽ làm rung chuyển kinh tế quý quốc, tao không tin quân đội chúng mày dám nổ súng đâu”

Diệp Hoan gục đầu, nói nhỏ: “Đừng nói nhảm nữa, muốn giết thì giết đi. Tao và mày đều hiểu rõ thù này quá lớn, không có chuyện hóa giải được. Tao sẽ không phí nước bọt cầu xin tha thứ đâu”

Hồng Ba kinh ngạc nhìn hấn: “Mày không sợ sao?”

Diệp Hoan cười bất cần: “Tao là quân nhân, tiêu diệt bọn buôn ma túy gây tai họa cho thế giới là sứ mệnh của quân nhân. Trên con đường hoàn thành sứ mệnh đó sẽ luôn có người phải hy sinh, chẳng qua hôm nay đến lượt tao mà thôi. Tao sợ cái gì?”

Hồng Ba im lặng đánh giá hấn, cuối cùng gật đầu: “Mày cũng là hảo hán. Vốn tao muốn rút gân, lột da mày, thôi, hôm nay cho mày được toàn thân”

Lui ra phía sau vài bước, Hồng Ba từ từ giơ súng lên, hòng súng tới tầm lạnh lẽo trực chỉ giữa tim Diệp Hoan

Diệp Hoan nhắm mắt lại.

Ván cờ đã đến tử cục, không còn khả năng xoay chuyển nữa.

Ngón tay Hồng Ba đặt lên cò súng, chuẩn bị ấn xuống

“Đợi đã!”

Thời điểm nguy khốn, ba giọng nữ đồng thời vang lên, Chu Mị, Cao Thắng Nam, Liễu Mi lao tới che trước mặt Diệp Hoan

Diệp Hoan mở bừng mắt, vội la lên: “Mấy cô điên rồi à? Mẹ kiếp, ba bà nương ngu xuẩn này, muốn chết hay sao? Mau tránh sang một bên cho lão tử!”

Chu Mị quay đầu lại, cười thê lương: “Diệp Hoan, em có thể chết nhưng anh thì không được”

“Thối lắm, đây là món nợ của một quân nhân. Các cô là quân nhân hay sao?”

Cao Thắng Nam cũng quay đầu lại, mặt mày bình tĩnh: “Chúng em không phải là quân nhân, nhưng chúng em đều yêu một người đàn ông làm quân nhân”

Liễu Mi không quay đầu lại, cũng không nói câu nào, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm Hồng Ba, trong mắt là sự tuyệt vọng khôn cùng.

Diệp Hoan quỳnh lên, lúc sự việc phát sinh, hấn có thể chạy trốn nhưng không chạy là vì ba cô gái này, giờ thì cả đám tranh cướp nhau xông tới đỡ đạn cho hấn, vậy thì mọi việc lúc trước còn ý nghĩa gì nữa?

Hạng súng của Hồng Ba vẫn vững vàng chĩa về phía bốn người, gã cười the thé: “Đằng sau anh hùng luôn có bóng hồng nhan. Diệp Hoan, may thật là phúc khí đó. Thực ra bọn may không cần tranh giành nhau, ai cũng đều không thoát đầu, hủy đi cơ nghiệp hai mươi năm của tao mà chỉ trả một mạng là không thể nào”

Gương mặt Hồng Ba ửng đỏ, vắn vẹo đầy hưng phấn.

Ba cô gái dang rộng đôi tay che Diệp Hoan ở sau lưng, tựa như ba bức tường mỏng manh mà kiên cường

Trên đời luôn có những con người, có những sự việc đáng để ta trả giá, thậm chí là cả sinh mạng.

Tình yêu của ba cô gái này tinh khiết như sương mai, nóng bỏng như nham thạch bị phong ấn dưới núi băng. Giờ khắc đứng trước lần ranh sinh tử này, nham thạch đã thoát phá bức tường băng để phun trào.

Pằng!

Hồng Ba lạnh lùng nổ súng

Ba cô gái nhắm mắt lại, thần nhiên đối mặt với tử vong, trên mặt họ còn phảng phất một nụ cười

Diệp Hoan vẫn luôn theo dõi ngón tay đặt trên cò súng của Hồng Ba, trong nháy mắt gã ấn ngón tay xuống, Diệp Hoan xoay người vọt tới phía trước ba cô gái, đưa lưng về phía Hồng Ba, hai cánh tay dang ra ôm chặt lấy ba người.

Đàn ông sao có thể để phụ nữ chịu chết thay mình!

Một tiếng kêu đau đớn, viên đạn chui thẳng vào lưng Diệp Hoan

Ba cô gái mở to mắt nhìn về đau đớn của Diệp Hoan, thân thể hần từ từ gục xuống.

“Diệp Hoan!!”

Ba người thét lên, nước mắt tuôn như suối

Mắt Diệp Hoan hoa lên, sau lưng đau vô cùng, không biết bộ phận nào bị bắn trúng, thần trí Diệp Hoan ngày càng mơ hồ.

“Sao có thể...có thể để phụ nữ chết trước mặt tôi được” Diệp Hoan thì thào

Thấy Diệp Hoan vẫn chưa chết, hạng súng của Hồng Ba một lần nữa nhắm vào Diệp Hoan

Pằng!

Cao Thắng Nam phản ứng nhanh nhất, khi tiếng súng vang lên, cô nhào tới che cho Diệp Hoan. Viên đạn xuyên thẳng qua bả vai Cao Thắng Nam, máu tươi tóe ra nhuộm đỏ váy dạ hội của cô.

Cùng lúc với phát súng thứ hai của Hồng Ba, một viên đạn khác lặng lẽ bay ra từ chỗ đám con tin, nhắm thẳng Hồng Ba

Phát súng này thật chuẩn, viên đạn chui thẳng vào giữa trán Hồng Ba, thân hình gã chấn động kịch liệt, hai mắt trợn lên nhìn về phía đám người. Gã nhìn thấy một người da đen đang giơ súng lục nhìn gã chăm chăm.

Mãi đến khi người gã té gục trên mặt đất, Hồng Ba vẫn không tin được sự việc lại biến chuyển như vậy

Vì sao....

Gã sẽ chết trên mảnh đất lạ lẫm này sao? Hồng Ba chết không cam lòng, chết không thể nhắm mắt, con mắt mở to cứ trợn nhìn trần nhà với chùm đèn hoa lệ tỏa ra ánh vàng ấm áp, tựa như những đám mây trên thiên đường

Nhưng mà điểm đến của Hồng Ba nhất định sẽ là địa ngục đen tối và đáng sợ kia.

Biến cố còn chưa kết thúc.

Cửa sổ thủy tinh trong phòng nghỉ chợt vỡ vụn, mấy bóng người lao vào từ cửa sổ, lăn một vòng trên đất rồi nổ súng về phía những tên cướp vẫn còn đang choáng váng về cái chết của thủ lĩnh. Sảnh đường tầng mười lập tức hỗn loạn, tiếng bước chân dồn dập, đại đội Lam Kiếm đã triển khai tấn công.

Đám con tin la hét kinh hoàng, nhao nhao úp sấp trên mặt đất né tránh mưa bom bão đạn.

Diệp Hoan gắng sức nằm rạp trên đất, không quên kéo Cao Thắng Nam xuống cùng

Tay cô lạnh buốt như nước.

“Thắng Nam, cô là đồ ngốc à!” Diệp Hoan nắm tay cô, nước mắt cũng rớt xuống.

Cao Thắng Nam vẫn tỉnh táo, cười buồn: “Diệp Hoan, mỗi người đều có một lý do đáng để trả giá hết thảy. Anh chính là lý do của em”

Đại đội Lam Kiếm đã nhanh gọn tiêu diệt bọn cướp. Trong nháy mắt khi các chiến sĩ phá cửa sổ lao vào đã diệt hơn chục tên cướp vẫn còn đang ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng. Số còn lại né tránh được loạt đạn đầu tiên nhưng lâm vào khủng hoảng, trong hoàn cảnh hỗn loạn này chúng không thể dùng con tin để uy hiếp nữa, Hồng Ba đã chết, chúng không có người chỉ huy, mạnh ai nấy chạy, hốt hoảng tìm nơi tránh né đường đạn, thế nhưng đại đội Lam Kiếm như một lưỡi dao sắc bén mạnh mẽ tạt qua không cho chúng cơ hội thở dốc. Bọn hung ác liên tiếp bại lui, tình thế nghiêng hẳn về một bên.

Chỉ trong một phút đồng hồ, toán cướp đã bị tiêu diệt sạch.

Đám con tin vẫn nằm rạp trên đất, ôm đầu la hét, Chu Mị và Liễu Mi ngồi phệt trên đất, cầm tay Diệp Hoan và Cao Thắng Nam khóc lóc thương tâm.

Chiến đấu vừa chấm dứt, Chu Mị bỗng nhảy dựng lên, vừa khóc vừa la: “Mau gọi xe cứu thương! Mau!”

Các đồng đội thấy Diệp Hoan nằm trên đất, cả người đầy máu liền vội vã gọi đội cứu hộ bên ngoài vào khẩn cấp cầm máu cho hai người

Rất nhanh, hai người được đưa lên cáng cứu thương ra xe. Cao Thắng Nam lúc này thần trí đã mơ màng nhưng không biết cô lấy đâu ra sức lực mà bỗng nhiên gượng dậy, gắt gao túm lấy tay Diệp Hoan, nhất định không buông

“Diệp Hoan...Nếu như kiếp sau anh không có Nam Kiều Mộc, anh có nguyện ý lấy em không?”

Diệp Hoan nằm trên cáng cứu thương, lặng lẽ nhìn Cao Thắng Nam

Người phụ nữ thấy chết không sờn, lăn xả bảo vệ mình này, sao đứng trước tình yêu lại hèn mọn như vậy?

Sao mình có thể phụ lòng họ đây? Vì sao nhất định phải để đoạn tình này chưa kịp nở đã héo tàn?

Nam Kiều Mộc....Nam Kiều Mộc...

Anh nên làm gì bây giờ?

Trên đời này chỉ có một Diệp Hoan, nhưng lại có tới bốn người phụ nữ yêu hấn.

Chọn ai? Từ chối ai?

Thế gian này có thể tìm được biện pháp nào vẹn cả đôi đường?

Diệp Hoan cầm tay Cao Thắng Nam, dịu dàng cười nói với cô:

“Lấy em, kiếp này anh sẽ lấy em!”

Chu Mị, Liễu Mi đứng bên cạnh cáng cứu thương nghe vậy liền thần thờ, Diệp Hoan cũng cầm tay các cô, nói: “Cả hai người nữa”

Khuôn mặt Chu Mị lập tức đỏ bừng, cúi đầu cắn môi, Liễu Mi thì nhếch miệng: “Diệp đại thiếu gia, đây là thời đại nào? Ngài còn muốn ba vợ bốn nàng hầu sao? Coi chúng tôi là cái gì hử?”

“Vậy không tính cô nữa, chỉ cần Thắng Nam và Chu Mị...”

“Anh...khốn kiếp!” Liễu Mi vừa vội vừa tức, vành mắt đã phấp phấp.

Cao Thắng Nam yếu ớt chỉ tay vào Diệp Hoan nói:

“Tính toán hay lắm, chờ em tỉnh lại sẽ tính toán đủ với anh”

.....

Diệp Hoan nằm trong xe cứu thương, dù sau lưng rất đau cũng cố gắng cầm đủ tay ba cô gái

“Kiếp sau quá xa, anh không cách nào đoán trước được, điều anh có thể làm được chỉ là không phụ các em ở kiếp này”

241. Chương 242: Món Nợ Tiền Kiếp

Lại vào bệnh viện.

Lần trước hẳn vào bệnh viện là lúc nào nhỉ?

Quên rồi, dù sao Diệp Hoan rất không thích nơi này. Có lẽ chẳng một ai thích một nơi đầy mùi khử trùng trong không khí, bác sĩ và y tá thì lúc nào cũng đeo cái bản mặt lạnh như nước đá, quan trọng nhất là nơi này chính là chỗ đốt tiền. Chỉ là bệnh cảm cúm vặt vãnh thôi, khi đi vào đây cũng mất toi cả nghìn tệ, lưng ăn một phát đạn thì phải tốn hết bao nhiêu tiền đây?

Trước khi Diệp Hoan bất tỉnh, đầu óc mơ màng của hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là khoản tiền thuốc men này hẳn nên bắt ai thanh toán đây?

Diệp Hoan bị đẩy vào phòng phẫu thuật, bên tai loảng thoảng nghe thấy tiếng khóc của ba cô gái, rồi giọng nói lạnh lùng của bác sĩ “Kẹp gấp” “Cầm máu!” “Chỉ số huyết áp!”

Lúc Diệp Hoan tỉnh lại lần nữa, thấy mình đang nằm trong phòng hồi sức cấp cứu, trên người hắn có vô số dây rợ loằng ngoằng. Bên cạnh giường có tiếng khóc nghẹn của ba cô gái. Diệp Hoan gượng mở mắt ra, nhìn thấy Chu Mị và Liễu Mi đang cầm tay Cao Thắng Nam, ba cô gái khóc lóc liên hồi, lại không dám lớn tiếng nên cứ ôm chặt miệng, bả vai run rẩy không ngừng.

“Nước...” Diệp Hoan cảm giác như có lửa thiêu ở cuống họng, vừa đau vừa rát.

“A! Diệp Hoan tỉnh rồi! Tỉnh rồi!” Ba người ngáy ra rồi đồng loạt reo lên. Trên mặt vẫn còn loang loáng nước nhưng ánh mắt sáng rõ.

“Nước...” Diệp Hoan yếu ớt lặp lại

Chu Mị lấy từ ngăn tủ bên cạnh một chén nước nhỏ, dùng một miếng bông thấm ướt nước rồi chấm chấm lên đôi môi khô nứt của Diệp Hoan

“Anh bây giờ vẫn đang trong thời gian theo dõi, bác sĩ nói không thể uống nước, chỉ được làm ẩm môi như vậy thôi, anh chịu đựng hai ngày là được”

Diệp Hoan gật gật đầu, nhìn thấy Cao Thắng Nam ngồi ở giường bên, mặc đồ bệnh nhân, tay đeo đai, đang thâm tình nhìn hắn.

Tim Diệp Hoan khẽ rung lên, mỉm cười với cô.

Cao Thắng Nam xoa nước mắt trên mặt, mạnh miệng nói: “Đúng là ‘Tai họa sống ngàn năm’ mạng của anh đúng là lớn đó, viên đạn đâm xuyên lưng rồi mà vẫn không chết”

Chu Mị nhẹ nhàng giải thích: “Viên đạn đó xuyên qua phổi của anh, làm gãy hai xương sườn rồi chui ra ngoài. May mắn là nó không phá hỏng nội tạng và các mạch máu, hơn nữa, bởi vì khoảng cách gần nên không lưu lại đầu đạn trong cơ thể, giúp cho bác sĩ khi phẫu thuật giảm được rất nhiều phiền toái, nếu không thì hậu quả thật nghiêm trọng, nói không chừng...”

Diệp Hoan liếm liếm môi, nhả nhả nói: “Nói cách khác, viên đạn kia giống như que xiên tre, mà tôi thì giống như mấy miếng thịt dê nướng bị nó xuyên thẳng qua?”

Khóe mắt Chu Mị vẫn còn vương nước, nghe vậy thì cười khúc khích, tròng hắn một cái: “Hihi...Anh bị thương thành như vậy rồi mà cái miệng vẫn còn ba hoa được! Vết thương còn chưa lên sọ đâu, anh không thấy đau hả?”

Nói đến đau, Diệp Hoan lúc này mới phát hiện lục phủ ngũ tạng của mình nóng rát, đau đớn khó chịu đựng, lông mày Diệp Hoan nhíu chặt, khẽ rên rỉ.

Mấy người Chu Mị khẩn trương, vội vàng gọi bác sĩ tới. Bác sĩ kiểm tra một hồi rồi tiêm cho hắn một mũi giảm đau.

Diệp Hoan nhìn chằm chằm vào bóng lưng của bác sĩ, nhe răng trợn mắt nói: “Tôi phát hiện làm bác sĩ thật sự rất có tiền đồ, chức nghiệp cao quý, kiếm được nhiều tiền. Quan trọng nhất là họ động dao động kéo trên người mình, mình chẳng những không thể oán trách mà còn phải thiên ân vạn tạ...”

Ba cô gái dở khóc dở cười, con hàng này cả ngày suy nghĩ cái gì ở trong đầu vậy?

Diệp Hoan thanh tỉnh được chốc lát rồi rất nhanh lại mơ màng.

Hắn chớp chớp mắt, cố gượng chống lại cơn buồn ngủ, kéo quần bệnh nhân ra nhìn Nhị đệ, sau đó thất vọng nhắm mắt, lầm bầm nói: “Bác sĩ kia chẳng có mắt nhìn gì cả, đã mất công động dao kéo trên người mình, sao không nhân tiện cắt luôn bao quy đầu cho Nhị đệ đi”

Nói xong, Diệp Hoan chìm vào giấc ngủ. Ba cô gái: “.....”

Diệp Hoan ngủ rồi, Chu Mị, Liễu Mi và Cao Thắng Nam ngồi trên sofa trong phòng bệnh, nhìn nhau một hồi, như chợt nhớ ra điều gì đó, ba khuôn mặt đều hơi đỏ lên, lúng túng nghiêng đầu qua hướng khác.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Diệp Hoan thở đều đều, ba cô gái vẫn trầm mặc không nói gì.

Ba người đều quen biết nhau một thời gian, biết được tâm tư của nhau, ngồi tại nơi này, thân phận của ba người đều bình đẳng. Họ đều yêu người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia, họ đều cố gắng để dung nhập bản thân vào trong cuộc sống của người nọ, dù cho trong lòng người nọ chỉ có một bóng hình Nam Kiều Mộc.

Tình yêu cao thượng cũng có thể nảy nở từ trong bóng tối nhỏ hẹp, cho dù không nhìn thấy ánh mặt trời nhưng nó vẫn gắng gượng sinh tồn. Họ đều tin tưởng đến một ngày nào đó họ sẽ nhìn thấy ánh mặt trời.

Kỳ thật, ba cô đều là những cô gái xinh đẹp giỏi giang, đi ra ngoài đều nhận được biết bao ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị. Trên đời này có nhiều đàn ông tốt như vậy, nhưng sao lại cứ khăng khăng lựa chọn người đàn ông không có hy vọng này.

Ba người si ngốc ngẩn nhìn Diệp Hoan đang ngủ say, mỗi người ôm ấp một tâm tư của riêng mình.

Thật lâu sau, Chu Mị ho nhẹ một tiếng, phá vỡ bầu không khí gượng gạo đầy lúng túng này.

“Thắng Nam, thương thế của cô không gì bất ổn chứ?”

Cao Thắng Nam lắc đầu: “Viên đạn xuyên qua xương bả vai, bác sĩ nói cần nghỉ dưỡng vài tháng”

Nói đến đây, Cao Thắng Nam hơi ảm đạm: “Về sau cái tay này chỉ sợ không bẻ nổi đồ vật nặng rồi”

Chu Mị an ủi: “Không sao, cô cứ an dưỡng cho tốt, thương gân động cốt là chuyện lớn, lúc ấy nguy hiểm như thế, có thể nhặt về một mạng là rất may rồi. Thắng Nam, may có cô chặn giúp Diệp Hoan viên đạn kia. Lúc ấy tôi đã động người định xông lên, nhưng cô nhanh hơn tôi...”

Cao Thắng Nam cười nói: “Đó cũng là bình thường. Tôi đã được huấn luyện ở trường cảnh sát, lâu nay lại luôn làm tại cục cảnh sát, đương nhiên sẽ nhanh nhạy hơn người bình thường”

Liễu Mi thở dài: “Thắng Nam, cô biết tôi xuất thân hắc bang đấy. Cô là cảnh sát, tôi là xã hội đen. Kỳ thật, lúc trước tôi không vừa mắt cô lắm, cho đến khi cô đỡ đạn cho Diệp Hoan, tôi mới thay đổi cách nhìn về cô. Khoảnh khắc đó tôi cảm thấy như bầu trời sụp đổ rồi, thật may...may mà có cô...”

Liễu Mi nói xong, hốc mắt hồng hồng.

Cao Thắng Nam được khen, thấy hơi ngượng ngùng, cô bẽn lèn nói: “Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy không thể để anh ấy chết được...Hắn...cũng là được ông trời phù hộ”

Không khí lại rơi vào yên lặng.

Chu Mị nhìn mặt hai cô gái, khẽ bĩu môi rồi lại nở nụ cười

Lời đã nói đến nước này, có một số việc cũng nên đổi mặt. Lúc trước khi ba người ngẫu nhiên gặp nhau đều tự trốn tránh chủ đề mẫn cảm này, đến hôm nay cũng đã nên đổi mặt.

“Thắng Nam, Liễu Mi, bây giờ phòng bệnh không có người ngoài, có một chuyện chúng ta cũng nên chia sẻ với nhau rồi nhỉ?” Chu Mị nhìn Diệp Hoan, bình tĩnh nói ra.

Hai cô gái ngẩng người rồi rất nhanh đỏ mặt, cúi thấp đầu, lí nhí: “...Là chuyện gì?”

Chu Mị bắt mắt liếc xéo hai người: “Cũng không phải người ngoài, giả bộ làm cái gì chứ? Có có thể là chuyện gì đây? Đương nhiên là chuyện về người đang nằm trên giường kia rồi!”

Hai người vẫn cúi thấp đầu, cắn môi không đáp.

Chu Mị thở dài: “Tên đàn ông đó chẳng có điểm nào tốt, làm hại mấy đại mỹ nữ chúng ta đều yêu thích hần như vậy. Có trách phải trách hần cứ tới trêu chọc chúng ta....”

Liễu Mi hé miệng cười, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “...Hình như..hình như là chúng ta trêu chọc hần ấy”

Chu Mị và Cao Thắng Nam ngẩng người rồi cùng phì cười.

Cẩn thận ngẫm lại, có vẻ như Diệp Hoan quả thật không có chủ động trêu chọc ba người.

Quen biết Cao Thắng Nam là do cô nhất định còng tay hần lòi về đồn cảnh sát.

Quen biết Liễu Mi là do cô chủ động đến nhà hần nói xin lỗi, mặc kệ hần có đồng ý hay không liền bắt hần đến công ty Hồng Hổ làm việc.

Quen biết Chu Mị thì càng không phải do Diệp Hoan, cô ngàn dặm xa xôi, lặn lội đến tận Ninh Hải là vì cố tình tiếp cận hần.

Về sau có rất nhiều chuyện phát sinh, ba cô gái lần lượt tiếp xúc với Diệp Hoan, tình cảm dần dần thay đổi, cuối cùng đi đến ngày hôm nay. Có thể nói, họ đối với Diệp Hoan vừa yêu vừa hận nhưng không có cách nào vứt bỏ, càng lún càng sâu...

Ba người ngẫm nghĩ lại, cảm thấy đúng là không có quan hệ với Diệp Hoan, hần thậm chí chưa từng nói nửa câu mập mờ khiêu khích với họ.

Cao Thắng Nam cười nói: “Đồ xấu xa đó đúng là xui xẻo, đã từng từng như vậy rồi còn chọc phải kiếp đào hoa. Dù lỗi không phải do hần thì cũng là hần đáng trách, ai bảo hần là đàn ông chứ!”

Ba cô gái đồng loạt cười to, cười đến ngửa tới ngửa lui trên ghế. Từng ký ức khi ở bên hần cứ nổi lên trong đầu họ, họ cười mãi, cười mãi đến khi nước mắt chảy xuống, tiếng cười nhỏ dần rồi tiếng khóc lại dậy lên, trong phòng bệnh quanh quẩn tiếng khóc nghẹn ngào.

Có yêu, có hận, có cười, có khóc. Trong tình yêu này, họ vẫn hèn mọn mong mỗi một ngày được nhìn thấy mặt trời.

Phụ nữ không ngốc, phụ nữ chỉ vì một người nào đó mà tình nguyện làm một kẻ ngốc.

.....

Không biết bao lâu sau, tâm tình ba người mới dần bình tĩnh lại.

Liễu Mi nhìn hai người còn lại, bỗng nhiên cười khúc khích: “Hôm nay tôi mới biết mỹ nữ chim sa cá lặn đến đâu, lúc khóc cũng đều xấu như nhau thôi”

Chu Mị và Cao Thắng Nam giận dữ: “Cô không phải cũng xấu như vậy sao?”

Ba cô gái lại cười toét với nhau, ba trái tim như hòa cùng nhịp đập.

Bởi vì một người đàn ông, ba cô gái hoàn toàn khác biệt đã gắn kết với nhau.

Chu Mị thở phào một cái, cười nói: “Đã nói đến đây rồi, dứt khoát nói vào chuyện chính đi. Câu nói của Diệp Hoan trên xe cứu thương, hai người còn nhớ rõ không?”

“Kiếp sau quá xa, anh không thể nào đoán trước, điều anh có thể làm là không phụ các em trong kiếp này” Cao Thắng Nam nhẹ giọng nỉ non, đôi mắt sáng ngời.

Liễu Mi cúi thấp đầu, đỏ mặt nói khẽ: “Hắn còn nói...hắn muốn cả ba người chúng ta đấy!”

Chu Mị che miệng cười: “Đúng vậy, hai người phải nhớ cho rõ việc này, nếu sợ quên thì cứ ghi thành văn bản, bắt hắn ký tên vào”

Hai cô gái nghe thấy liền ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Chu Mị: “Từ lúc nào mà miệng lưỡi của cô lại độc địa như hắn thế?”

Chu Mị cười duyên: “Thực tế ra tôi cũng tựa như nha hoàn của hắn vậy. Nồi tròn úp vung tròn, nồi méo úp vung méo, nếu không vị thiếu gia này sẽ không chào đón tôi đâu, nhờ mà đuổi tôi ra khỏi cửa thì biết làm sao? Được rồi, rốt cuộc thì hai người nghĩ như thế nào?”

Cao Thắng Nam và Liễu Mi đều trầm mặc.

Hồi lâu sau, Liễu Mi không cam lòng nói: “Đàn ông chẳng có tên nào tốt, trong lòng đều manh nha tư tưởng ba vợ bốn nàng hầu. Thời đại bây giờ nam nữ bình đẳng rồi, muốn tôi đi làm vợ bé cho hắn ư? Nằm mơ đi!”

Cao Thắng Nam đỏ mặt, trầm mặc thật lâu mới lắp bắp nói: “Tôi....Cha tôi sẽ đánh chết tôi mất, ông ấy nhất định không đồng ý đâu”

Chu Mị nháy mắt, trêu chọc: “Ba cô không đồng ý là cô liền nghe theo, đúng không?”

Lòng Cao Thắng Nam cực kỳ mâu thuẫn. Đây chính là hiện thực tàn khốc, cô thực sự vui vẻ khi ở cùng Diệp Hoan, thế giới của cô như được ánh mặt trời ấm áp, rực rỡ chiếu sáng. Cuộc sống không có hắn khiến lòng cô như đi vào hầm băng, mỗi ngày đều thần thờ, làm gì cũng uể oải thiếu tinh thần. Thế nhưng cô cũng là một tiểu thư danh giá, có biết nhiều thanh niên tài tuấn mến mộ, sao có thể cam chịu làm vợ bé cho người ta đây?

Tình yêu và tôn nghiêm không thể nào đứng chung, vĩnh viễn chỉ có thể chọn lấy một thứ.

Cao Thắng Nam bực bội nắm tóc, bối rối nói: “Đừng hỏi tôi nữa, tôi cũng không biết, trong lòng rất loạn”

Liễu Mi thở dài: “Cho dù chúng ta có nguyện ý ở bên cạnh hắn đi nữa, hắn cũng sẽ không quá gần gũi chúng ta.....Nam Kiều Mộc bây giờ vẫn bóng chim tăm cá, hắn có lòng dạ nào mà tiếp nhận những cô gái khác?”

Ba cô gái cùng im lặng không nói, ánh mắt đặt lên người đàn ông đang ngủ say trên giường, tim nhói đau. Đúng vậy.

Nam Kiều Mộc là nốt chu sa đỏ chói trong tim hắn, là bông mẫu đơn giữa ngàn hoa, không có Nam Kiều Mộc, dù các cô có làm gì, nói gì cũng đều vô dụng.

Nam Kiều Mộc vĩnh viễn như một tòa núi lớn đứng sừng sững trước mặt ba người, không cách nào len lên cũng không có cách nào vượt qua.

Liễu Mi cúi đầu, hơi nhăn mũi, giọng nói dối hờn: “Nếu như tôi quen biết hắn từ hai mươi năm trước, tôi sẽ không để hắn rời khỏi mình”

Chu Mị thở dài: “Bất kể thế nào thì cứ chờ hắn tìm Nam Kiều Mộc về đã, sau đó chúng ta mới có thể phân rõ chuyện tình cảm lộn xộn này được”

Ánh mắt ba cô gái nhìn về phía Diệp Hoan vừa oán hận lại lẫn cả yêu thương.

“Chúng ta có lẽ thiếu nợ hắn từ kiếp trước, đến kiếp này phải trả cho hắn....”

.....

Thời điểm Diệp Hoan tỉnh lại đã là buổi tối.

Hà Bình mặc quân phục đang đứng bên cạnh giường, vui vẻ nhìn hắn.

Diệp Hoan vừa nhìn thấy Hà Bình liền muốn bật khóc, giãy dựa ngồi dậy, nén đau giờ ngón giữa lên với Hà Bình:

“Thật là khốn kiếp! Các người đến sớm một chút thì tôi sao phải chịu khổ như thế này hả?”

Hà Bình phá lệ không có trừng trị hắn, vui vẻ trong mắt vẫn không thuyên giảm, lạnh nhạt nói:

“Mọi hành động của chúng tôi đều dựa theo kế hoạch trước đó, không nhanh hơn mà cũng chẳng chậm hơn, tình huống này là do cậu tự chuốc lấy, có thể nào trách được tôi?”

Diệp Hoan nghĩ lại, chuyện đột ngột phát sinh lại không có cách nào cảnh báo cho đồng đội, thật sự không thể trách được bọn họ, vì vậy hậm hực nói:

“Hong Ba đã chết rồi sao?”

“Chết rồi. Kỹ thuật bắn súng của vị ủy viên quân sự của đại sứ quán Mỹ kia rất khá, một phát bắn trúng giữa trán Hong Ba, mất mạng ngay tại chỗ, đám thủ hạ còn lại cũng bị chúng ta tiêu diệt toàn bộ”

“Hay quá nhỉ! Bao nhiêu danh tiếng bị tên da đen kia chiếm hết rồi, tôi thì quá con mẹ nó xấu hổ rồi” Diệp Hoan than thở nói.

Hà Bình cười cười: “Cậu cũng đâu có kém, tuy rằng không có làm ra chuyện nào động gì nhưng nghe nói cũng kiếm được một đồng tiền của phi nghĩa”

Diệp Hoan nghe đến đó liền hớn hở, vừa nghĩ đến xấp chi phiếu dày cộp trong túi áo là lòng dạ cứ lâng lâng

“Đúng, đúng đúng, danh tiếng cho hắn hưởng, tôi phát tài là được rồi. Mọi người đều có thu hoạch, tuy có hơi mất mặt chút....nhưng rất là vui”

Ánh mắt Hà Bình càng lấp lánh, nụ cười hiện ra càng rõ: “Vui đi, cứ vui đi, cười nhiều vào. Cười xong tôi còn có một tin dữ muốn nói cho cậu biết”

Diệp Hoan vui rạo rức: “Chỉ cần tôi không có bị mất tiền thì tin dữ gì tôi cũng không để ý”

“Chuyện này....thật đúng là chuyện mất tiền rồi”

Diệp Hoan ngẩn ngơ: “Là sao?”

“Cậu còn nhớ cậu để xấp chi phiếu trong túi áo ngực chứ?”

“Đương nhiên nhớ”

“Sau khi cậu bị thương, các anh em đưa cậu ra xe cứu thương, nhân tiện cởi bỏ áo khoác giúp cậu, phát hiện áo khoác đã bị máu thấm đẫm, xấp chi phiếu kia cũng bị nhuộm thành một màu đỏ, chẳng thể phân biệt được chữ viết nào hết. Thứ đó mà đem ra ngân hàng thì tôi nghĩ cậu nhất định sẽ bị bảo vệ ngân hàng bắt giữ ngay đấy...”

Diệp Hoan cứng người, cái miệng đang ngoác ra bỗng lệch về một bên: “.....”

Hà Bình an ủi vỗ vỗ vai hắn: “Dưỡng thương cho tốt, tiền tài là vật ngoài thân, đặc biệt là loại tiền bất nghĩa này, không có cũng tốt”

Diệp Hoan không nói được lời nào, dù đối mặt với Hong Ba cùng hung cực ác mà hắn cũng không nháy mắt một cái, giờ phút này bộ dáng như cha mất mẹ chết, nước mắt rơi lã chã.

Hà Bình cười tươi như hoa, tiếp tục nói: “...Tuy rằng không có tiền nhưng lại có được cái khác. Đêm đó đám con tin sau khi nghe nói xấp chi phiếu đều bị mất hiệu lực, ai nấy đều hò reo vang dội, nhao nhao tỏ vẻ sẽ tặng cho cậu một lá cờ thưởng thật to viết mấy chữ ‘Anh hùng nhân dân, nhân cách cao thượng’. Chúc mừng cậu nhé!”

Khóe miệng Diệp Hoan run rẩy, nhin không được nữa, khóc ròng lên.

“Đội trưởng, cho tôi mượn khẩu súng được không? Tôi đi vùi đập cái đám đó...mẹ kiếp, thật quá khinh dễ người mà...huhuhu!!!”

242. Chương 243: Tin Tức Về Nam Kiều Mộc

Tâm tình Diệp Hoan lúc này rất là sa sút.

Bất kể là ai nếu phát hiện ra mấy trăm triệu của mình đột nhiên chấp cánh bay xa thì tâm tình cũng sa sút như vậy thôi. Diệp Hoan không thiếu tiền nhưng hẳn thiếu cơ hội kiếm tiền khiến hẳn vui vẻ. Câu lạc bộ Danh Lưu, mỏ Uranium ở Bắc Phi đều có một phần tài sản của Diệp Hoan nhưng mấy cách kiếm tiền đường hoàng này có hơi xa rời với tôn chỉ lưu manh của hẳn. Với Diệp Hoan thì tiền kiếm được nhờ mấy thủ đoạn lừa gạt hoặc tranh cướp mới thực làm hẳn sướng khoái.

Tính ngược tính xuôi mới kiếm về được mấy trăm triệu, giờ bỗng nhiên chi phiếu mất hiệu lực, Diệp Hoan thật muốn đập đầu vào ..gối tự tử.

Hai mươi năm nay, cuộc đời hẳn vẫn cứ luôn chìm nổi trong may và rủi. Thân phận biến hóa càng cao thì cấp bậc xui xẻo cũng như nước lên thuyền lên. Khi còn ở Ninh Hải, hẳn làm sao nghĩ tới có một ngày mình sẽ ăn may kiếm được cả trăm triệu, chưa kịp vui mừng thì lại gặp cái xui xẻo mất đi cả trăm triệu. Cấp độ xui xẻo này, người bình thường có thể đạt tới hay sao?

Diệp Hoan nằm sầu muộn trên giường bệnh suốt mấy ngày.

Tin tức Diệp Hoan bị trúng đạn nhanh chóng lan truyền, Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung nghe tin sợ quá vứt hết công việc, vội vã lao đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh.

Diệp Hoan ủ rũ nằm trên giường, Chu Mị cẩn thận đút cháo loãng cho hẳn. Diệp Hoan cứ uống một ngụm lại thở dài một cái.

“Tôi thật khờ mà, tôi đã cố tình đặt chi phiếu trong túi áo ngực cho yên tâm, nhưng tôi không biết thì ra túi áo ngực cũng không đáng tin cậy. Thời điểm tôi bị trúng đạn, trước khi ngã xuống đã đưa tay sờ lên túi áo, phát hiện xấp chi phiếu vẫn còn ở đó mới yên tâm. Ai ngờ chi phiếu lại bị máu nhiễm ướt thành một đồng giấy vụn....Sớm biết như vậy tôi giấu luôn nó vào trong đũng quần thì có phải vô sự rồi không? Tôi thật ngốc mà....thật quá ngốc mà....”

Diệp Hoan cứ lẩm bẩm một mình, bộ dáng thê lương nào nề.

Cao Thắng Nam ngồi trên ghế sa lon hơi nhíu mày: “Mấy lời này cứ nhắc lại hoài...”

“Chu Mị à, em có thích xe thể thao không? Xe thể thao hạng sang, ví dụ như Ferrari, Lamborghini....” Diệp Hoan chợt hỏi Chu Mị

“Không thích lắm, em không có hứng thú với những thứ đó” Chu Mị vừa đút cháo vừa trả lời

Diệp Hoan đau thương nói: “Anh vốn muốn mua cho em một chiếc xe thể thao đấy, mấy trăm triệu đủ mua bao nhiêu chiếc xe thể thao rồi, xếp vòng quanh trái đất....được rồi, anh nghĩ chắc ko đủ xếp một vòng đâu, cái kia đắt tiền hơn bánh quẩy nhiều...”

“Mình thật ngốc mà...ngốc quá đi...” Diệp Hoan quay đầu nhìn Liễu Mi: “Tiểu Mi có thích bánh quẩy không?”

Liễu Mi: “.....”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thẩm Đốc Lễ và Chu Dung cùng xuất hiện ở cửa phòng.

“Diệp Hoan, con.....sao lại bị thương thành như vậy?”

Chu Dung nhìn thấy người Diệp Hoan quần băng trắng xóa, tim bà đau nhức, nước mắt òa ra như vỡ đê.

Thẩm Đốc Lễ đứng sau lưng bà cũng nhăn đôi lông mày, tuy rằng không nói chuyện nhưng ánh mắt nhìn Diệp Hoan đầy đau lòng.

“Mẹ...” Nước mắt Diệp Hoan rơi lã chã

“Con trai!!” Chu Dung lao tới bên người Diệp Hoan. Hai mẹ con ôm nhau khóc rống

Gương mặt Thẩm Đốc Lễ run run, cảm khái nói: “Ngốc quá....thằng con ngốc này...”

Nói đến đây, hốc mắt ông cũng hồng hồng, khóe mắt lập lòe ánh nước.

Chu Mị nín cười, đi lên khe khẽ nói với ông: “Thẩm tổng à, ngài...ngài chắc là hơi hiểu nhầm rồi”

Thẩm Đốc Lễ ngẩn người: “Có ý gì?”

Chu Mị nghẹn cười: “Diệp Hoan bị mất tiền, anh ấy đang khóc vì chuyện này...”

Thẩm Đốc Lễ híp mắt nhìn Diệp Hoan như nhìn một đồng cứt, vẻ mặt ghét bỏ cực kỳ.

Thẩm Đốc Lễ hừ lạnh, phun ra một câu: “Dường thương cho tốt, ta còn việc phải làm” Nói xong liền đi mất.

Chu Dung bất mãn nói: “Lão già này, nói đi là đi, con trai ruột bị thương thành như vậy mà vẫn còn lòng dạ công tác, có người cha như ông sao?”

Diệp Hoan khóc thút thít: “Đúng vậy ạ, Mẹ, vừa rồi ông ta còn mắng con là đồ ngốc, mẹ nói xem trên đời này có người làm cha nào như vậy sao? Mẹ, mẹ ly hôn với ông ta đi...”

.....

Sau vài ngày tĩnh dưỡng, miệng vết thương ở ngực Diệp Hoan đã bắt đầu đóng vảy, không cần phải tiêm thuốc giảm đau mỗi ngày nữa, tâm tình hẳn cũng dần khá hơn.

Tiền tài là vật ngoài thân, là mây trôi phù vân, là cận bã.

Hiện giờ hẳn cũng chỉ có thể dùng những lời này để an ủi bản thân.

Mấy ngày Diệp Hoan nằm viện, Chu Mị và Liễu Mi cực nhọc ngày đêm hầu hạ hẩn và Cao Thắng Nam ăn cơm, mặc quần áo, tắm táp, đi wc, làm kiểm tra các kiểu.... Bác sĩ và y tá riêng cho Diệp Hoan bị tranh hết việc nên vô cùng nhàn nhã, mỗi ngày chỉ lượn qua tiêm mấy mũi, đưa vài viên thuốc là hết chuyện.

Chỉ ngần ngừ vài ngày mà Chu Mị và Liễu Mi đã gầy đi một vòng. Diệp Hoan bảo các cô nghỉ ngơi nhưng hai người không chịu, nhất định phải ở bên cạnh hẩn. Diệp Hoan không khuyến được đành phải nhờ y tá kê thêm hai chiếc giường trong phòng rồi bắt hai người lúc nào rảnh rồi thì nằm nghỉ ngơi.

Hầu Tử và Trương Tam cũng tới thăm Diệp Hoan, nhìn thấy bộ dạng bị thương của Diệp Hoan thì cả hai bù lu bù loa. Diệp Hoan cảm động đến nhũn cả người, định lên tiếng an ủi hai người anh em thì Trương Tam lại bộp chộp:

“Anh Hoan, đau lòng chết em rồi....Nói thực với anh, cha ruột em chết em cũng không bị thương như vậy đâu”

Diệp Hoan đen mặt, đuổi Trương Tam ra khỏi phòng.

Ngày qua ngày, chớp mắt đã được ba tháng.

Miệng vết thương của Diệp hoan đã khép lại, cắt chỉ xong, chuẩn bị ra viện.

Buổi trưa, Chu Mị đang cẩn thận thổi nguội cơm cho Diệp Hoan thì điện thoại đổ chuông.

Sắc mặt Chu Mị hơi đổi, đi ra ngoài nghe điện thoại, khi cô trở vào, sắc mặt hơi kỳ lạ.

“Làm sao vậy? Tập đoàn Đằng Long phá sản rồi hả?” Diệp Hoan cười hì hì hỏi.

Chu Mị muốn nói lại thôi: “Diệp Hoan, có chuyện này không biết có nên nói cho anh nghe bây giờ không...thân thể anh còn chưa hồi phục hoàn toàn”

Diệp Hoan căng thẳng: “Tôi lại bị mất tiền nữa à?”

“...Không phải, ài, sau khi Nam Kiều Mộc rời đi, chúng ta đã vận dụng toàn bộ lực lượng của Thẩm gia và Đằng Long để tìm kiếm Kiều Mộc, còn treo thưởng một triệu Euro cho người cung cấp tin tức Kiều Mộc, anh có nhớ không?”

Diệp Hoan chấn động, mở to mắt nhìn Chu Mị, đầu hẩn ông ơng, tư duy và hô hấp như ngừng lại.

Chu Mị nhìn thấy biến chuyển của Diệp Hoan, buồn bã nói: “Để tìm kiếm Nam Kiều Mộc, phu nhân đã thuê rất nhiều thám tử từ ở Châu Âu, còn lập hẳn một tiểu tổ thường trú luôn ở Châu Âu để điều tra và phân tích các tin tức thật giả...”

“Chu Mị, nói điểm chính!” Diệp Hoan hơi gắt giọng, âm điệu run rẩy.

Chu Mị nói: “Điểm chính là vừa rồi tổ điều tra bên Anh quốc vừa gọi điện thoại tới nói một thám tử ở thành phố Prague, Tiệp Khắc đã phát hiện Nam Kiều Mộc hoặc là nói một cô gái Hoa kiều nghi ngờ là Nam Kiều Mộc. Họ cho biết tuổi tác, chiều cao, tướng mạo rất tương đồng với mục tiêu, nhưng mà khi thám tử đó tình cờ phát hiện cô ấy ở quảng trường, chỉ kịp chụp được một tấm ảnh, khi chuẩn bị tiếp cận cô ấy thì lại bị mất dấu...Mấy phút nữa tổ điều tra bên Anh quốc sẽ gửi ảnh chụp của vị thám tử đó tới đây”

Chu Mị nhìn dáng vẻ kinh ngạc đến ngây người của Diệp Hoan, động viên hẳn: “Diệp Hoan, bây giờ anh phải tỉnh táo để nhìn thật kỹ ảnh chụp. Anh phải dùng lý trí phán đoán xem đến cùng có phải thật sự là Nam Kiều Mộc hay không? Nếu như là cô ấy thì trọng điểm tìm kiếm của chúng ta sẽ khoanh vùng tại Tiệp Khắc.”

Vừa dứt lời, điện thoại Chu Mị báo tin nhắn, một tấm ảnh xuất hiện trên màn hình di động.

Diệp Hoan cuống cuống chớp lấy điện thoại của Chu Mị. Trên màn hình chụp một quảng trường có rất nhiều du khách, có một cô gái trẻ mặc áo khoác màu nâu đứng ngơ ngác bên rìa đường đang nhìn đám người đi tới đi lui, dáng vẻ cô đơn, khuôn mặt nhàn nhạt ưu sầu.

Diệp Hoan nhìn chăm chăm tấm ảnh rất lâu, thân hình hơi nghiêng ngả.

“Là cô ấy! Là Kiều Mộc! Chính là cô ấy....tôi nhất định không nhận sai đâu!” Diệp Hoan gào thét, ánh mắt như điên cuồng.

Gương mặt quen thuộc với nét ưu sầu lạ lẫm và ánh mắt ảm đạm kia. Hai người đã chung sống với nhau suốt hai mươi năm, Diệp Hoan sao có thể không nhận ra, sao có thể....

Biết bao tương tư và đau khổ kiềm nén suốt một năm trời như vỡ òa, giờ khắc này Diệp Hoan buông xả hết ra ngoài. Hai mắt hắn không chớp nhìn vào màn hình điện thoại, nhìn vào khuôn mặt đến chết cũng không thể nào quên được kia, lòng hắn đau như dao cắt, đau đến eo cũng gập xuống.

Khi còn sống cùng nhau, dù Kiều Mộc vẫn luôn trầm mặc, ít nói nhưng ánh mắt cô lúc nào cũng trong sáng, vui tươi, nhưng trong tấm hình này, đôi mắt cô chỉ có ưu thương và ảm đạm, sự ưu thương mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy từ nhỏ đến lớn.

Nam Kiều Mộc....

Em đã phải trải qua cuộc sống như thế nào? Em đã phải chịu đựng bao nhiêu tổn thương?

Diệp Hoan gục đầu xuống, ôm lấy điện thoại bật khóc.

Lòng hắn giống như bị hàng ngàn con dao đâm đến máu chảy đầm đìa.

Hoàng tử và công chúa mến nhau đều sẽ có một kết thúc hạnh phúc như trong truyện cổ tích sao?

Trên đời này có quá nhiều hiện thực tàn khốc, quá nhiều biến số mà con người không thể đoán trước, cổ tích vĩnh viễn chỉ là cổ tích, nó chỉ có thể nằm im trong sách vở chứ không thể nào bay ra ngoài hiện thực, bởi vì hiện thực tàn khốc sẽ vật trụi hết đôi cánh mỹ diệu của nó.

Diệp Hoan ngồi phệt dưới đất khóc thút thít, ba cô gái nhìn mà nước mắt cũng chảy theo

Người đàn ông mà các cô yêu thương đang thương tâm vì một người phụ nữ khác, ấy thế mà ngay cả quyền được ghen họ cũng không có, chỉ có thể tự dày vò giữa tình yêu và lòng tự tôn.

“Diệp Hoan, Diệp Hoan! anh phải tỉnh táo lại! Nhìn kỹ lại đi, anh chắc chắn là Nam Kiều Mộc chứ?” Chu Mị vừa khóc vừa lay lay vai hắn.

“Là cô ấy! Tuyệt đối là cô ấy!” Diệp Hoan khẳng định

Chu Mị lau nước mắt, bình tĩnh nói: “Nếu đúng là cô ấy, em sẽ lệnh cho tổ điều tra chuyển đến Tiệp Khắc, phải thêm người đến viện trợ”

“Chu Mị...” Diệp Hoan ngắt lời cô :

“...Đã có tin tức của Kiều Mộc, em nghĩ anh có thể an tâm ngồi đây chờ đợi kết quả hay sao?”

Chu Mị lặng người nhìn Diệp Hoan, chưa xót nói: “Anh...muốn tự mình đi tìm cô ấy sao?”

“Đúng! Anh nhất định phải tìm thấy cô ấy! Không tiếc bất cứ giá nào”

Chu Mị gục đầu xuống, nước mắt lặng lẽ rơi, run rẩy nói: “Chỉ là...chỉ là một tấm ảnh chụp mà thôi, thân thể anh còn chưa khôi phục, anh...sao phải gấp gáp như vậy?”

Diệp Hoan thần thờ nhìn ra cửa sổ, ngoài cửa sổ là mùa hè nắng rọi, tàng cây sum xuê lá, tiếng ve kêu ra rả.

“Lúc Kiều Mộc rời đi là một ngày mùa thu, đảo mắt đã qua một vòng âm - lạnh. Anh nhất định phải tìm được cô ấy, cuộc đời của bọn anh còn có rất nhiều mùa thu nữa, anh hy vọng luôn có thể cùng cô ấy trải qua...”

“Chu Mị, Nam Kiều Mộc là cái bóng của anh, Một người không thể nào sống mà không có bóng. Anh muốn đích thân tìm cô ấy về, xa cách Diệp Hoan, Kiều Mộc đã không phải Kiều Mộc, xa cách Kiều Mộc, Diệp Hoan cũng không còn là Diệp Hoan”

“Diệp Hoan, anh thật ngốc...”

Diệp Hoan quay đầu nhìn ba cô gái, trong mắt là áy náy:

“Các em đều ngốc....Thực xin lỗi, anh nhất định phải tìm được cô ấy. Chuyện sau đó...Anh nói rồi, kiếp này sẽ không phụ các em, anh nhất định giữ lời”

.....

Chu Mị rất nhanh lo xong hộ chiếu đi Châu Âu cho Diệp Hoan. Ý Diệp Hoan cương quyết, ba cô gái không ngăn cản được nên đành lặng lẽ nuốt nước mắt vào trong, sửa soạn hành lý cho hắn.

Biết tin Diệp Hoan sắp đi xa, nhiều người đến bệnh viện từ biệt.

Tần Dật cháu đích tôn Tần gia, Lưu Tử Thành người nêu ra ý tưởng xây dựng câu lạc bộ Danh Lưu, rất nhiều chiến hữu ở đại đội Lam Kiếm, còn cả tên công tử bột Tổng Chương của Tổng gia cũng đến tham gia náo nhiệt.

Lòng Diệp Hoan rất xúc động.

Thời gian trôi qua, không nghĩ tới hắn đã quen được rất nhiều bạn bè ở Bắc Kinh, có cao sang cũng có nhỏ yếu. Diệp Hoan như một cái cây nhỏ đã hứng chịu một mùa hạn hán, xuân - hạ - thu - đông qua đi, trên những cành khô đã dần dần nhú ra chồi non mới, rễ cây cũng ngày càng đâm sâu vào mặt đất, thân cây nhỏ yếu ngày một cứng cáp hơn.

Đương nhiên, trong số người đến chào tạm biệt không thể thiếu hai con hàng Hầu Tử và Trương Tam.

Hai đứa này tới từ sáng sớm, hai mắt đầm lệ, tha thiết dặn dò Diệp Hoan nhất định phải đưa được Kiều Mộc trở về.

Mặt khác, nghe nói ở bên Châu Âu chơi gái không phạm pháp, chỉ cần mua vé là được. Thế nên chúng dặn dò Diệp Hoan phải nhân tiện giáo huấn cho mấy ả đàn bà Châu Âu biết đàn ông Trung Hoa oai phong, hoành tráng cỡ nào...v.v..

Tổng Chương trước khi ra về cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi, về sau vẫn nhịn không được nói với Diệp Hoan sau khi từ Châu Âu trở về thì dành thời gian gặp chị gái hắn một lần, Tổng Gia có lời muốn nói với hắn.

Lông mày Diệp Hoan nhướn lên.

Tống Giai là vợ Thẩm Duệ, cũng là chị dâu của Diệp Hoan. Hôm ở sân bay Diệp Hoan có từng gặp chị ta một lần nhưng cả hai không có liên hệ gì với nhau, bỗng dưng sao lại muốn gặp hẳn nhỉ?

Diệp Hoan lúc này không có đầu óc đâu mà nghiền ngẫm chuyện đó, cả thể xác và tinh thần đều bị Nam Kiều Mộc chiếm cứ rồi.

Liều Mi và Cao Thắng Nam vừa soạn hành lý vừa gạt nước mắt, Chu Mị ra ngoài nghe điện thoại, sau khi trở vào thông báo với Diệp Hoan máy bay riêng của Chu Dung đã chuẩn bị sẵn sàng có thể cất cánh.

Diệp Hoan cười áy náy với ba cô gái rồi xách hành lý xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi tìm Kiều Mộc về, hẳn mới có thể làm rõ quan hệ giữa hẳn và bốn cô gái này. Còn hiện giờ hẳn chỉ một lòng đi tìm Kiều Mộc mà thôi.

243. Chương 244: Khởi Hành Đến Châu Âu

Lúc Diệp Hoan tới sân bay thủ đô đã là xế chiều, bọn Hầu Tử Trương Tam cùng với mấy người Chu Mị đều đến tiễn.

Trong đại sảnh sân bay, mấy người phụ nữ mắt đều ứa lệ, nhìn Diệp Hoan lưu luyến không nỡ rời xa.

Mấy người Chu Mị hốc mắt đỏ bừng, mấy lần muốn nói lại thôi.

Ngược lại bọn Hầu Tử cùng Trương Tam cũng không có nhiều cảm xúc biệt ly sầu khổ gì lắm, tình bằng hữu của đàn ông không có quá nhiều cảm xúc sụt sùi như phụ nữ.

“Anh Hoan, khi nào đến Châu Âu nhất định phải mang Nam Kiều Mộc về, trong căn hộ cao cấp Curie của chúng ta cũng để dành phòng cho cô ấy từ lâu rồi, đón cô ấy về để cô ấy xem một chút, chúng ta ngày hôm nay cũng đổi từ súng bắn chim sang đại pháo rồi.” Hầu Tử cười hi hi nói.

Diệp Hoan nói: “Hai người các cậu đừng vui mừng quá sớm, nếu Nam Kiều Mộc về mà các cậu vẫn còn cái bộ dạng đáng ghét này, cô ấy lại nói chuyện tổn thương người, lúc đó hai đứa chắc phải nhảy từ mái nhà xuống đấy...”

“Chỉ cần cô ấy về, cô ấy tha hồ trêu chọc bọn em thế nào cũng được, người anh em này trông giống loại cần có thể diện sao?”

Ba người cười to, nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi niềm chua xót.

Đó là một vấn đề vòng vo trên miệng bọn họ, cuối cùng cũng nuốt trở vào.

Lần này đi đến Châu Âu, có thể tìm được Nam Kiều Mộc sao? Đầu mối duy nhất chỉ có một tấm ảnh chụp thoáng qua, cả một châu lục ngàn dặm xa xôi, không có tung tích, làm thế nào tìm được cô ấy?

Sự thật rõ ràng trước mắt, nhưng tất cả mọi người đều dè xuống tâm tình nặng trĩu, tự mỉm cười mạnh mẽ, đem đến cho nhau chút hi vọng nhỏ nhoi.

Hi vọng dù có xa vời, cũng đều là hi vọng, giống như đốm lửa nhỏ bé trên mặt cỏ, không ai biết liệu nó sẽ bị gió dập tắt lúc nào, hay sẽ mượn thể gió để bùng lên ngọn lửa lớn lan ra cả cánh đồng.

Giàu có khắp nơi thì sao? Một thân quyền lực thì lại thế nào? Đây đều không phải những điều Diệp Hoan mong muốn, hẳn chỉ cần một chút hi vọng nho nhỏ vậy thôi.

“Anh Hoan, khó khăn lắm mới được ra nước ngoài, anh cũng đừng để mình chịu thiệt, nghe nói cảnh sát nước ngoài không cấm mại dâm. Anh phải tranh thủ thời gian tự trải nghiệm, ở đó đàn bà đẹp mà phóng khoáng có nhiều lắm, nghe nói lúc họ đi khách còn phát hóa đơn cho mình...” Trương Tam lải nhải nói mãi, ánh mắt mê mẩn say sưa.

Đối với cái thằng đại ngốc này, Diệp Hoan đã không có cách nào nói chuyện được với nó nữa.

“Có hóa đơn giống mua bán vật tư văn phòng như vậy rất đáng tin cậy nha...”

Diệp Hoan không nhin nổi nữa, túm lấy cổ áo hấn mà gào lên: “Con mẹ nó mày có bệnh hả? Ông đây đi tìm người chứ có phải đi chơi gái Tây đâu! Hiểu không? ... Cái chuyện chơi gái Tây này để lần sau bọn mình bàn tiếp không được hả?”

Mấy người Chu Mị nghe vậy cực kì tức giận, ba bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo đồng thời nhanh như tia chớp thò ra véo hông hấn.

“A... mẹ nó đừng có bấm véo! Nói không chơi gái là không chơi gái! Các cô còn véo cái gì nữa? Ông đây cũng không phải nhân viên công vụ, chơi gái xong ai thanh toán hóa đơn cho? Chẳng lẽ lại tự bỏ tiền túi. Chưa kể mới sang còn không quen cuộc sống nước ngoài, chắc chắn không có bạn quen mời khách... Ngừng! Còn véo nữa!”

Lúc này một người đàn ông mặc đồng phục màu lam đi đến, ông ta là cơ trưởng phụ trách hãng máy bay tư nhân này, người này họ Phùng, tên Phùng Khải.

Phùng Khải làm người rất khá, biết Diệp Hoan là con trai của Chu Dung, cũng chính là chủ nhân của hãng máy bay tư nhân này, bà chủ của hấn, nên cực kì ân cần lễ phép đỡ lấy hành lí Diệp Hoan mang theo, thái độ cung kính đi trước dẫn đường.

Mấy người Chu Mị vẻ mặt buồn bã nhìn Diệp Hoan. Nước mắt nghẹn ngào cố nén hồi lâu cuối cùng cũng rơi xuống, nhìn theo bóng dáng Diệp Hoan ngày càng xa trong đại sảnh sân bay người qua kẻ lại, Cao Thắng Nam kêu lên thành tiếng:

“Diệp Hoan...”

Diệp Hoan quay đầu lại nhìn cô.

Cao Thắng Nam mấp máy miệng, khóc nói: “Nếu anh tìm được Nam Kiều Mộc rồi... Có phải... sau này anh sẽ không quay về nữa?”

Mấy cô gái đều đã chịu đựng cả một ngày, đầu óc luôn quanh quẩn vấn đề này, Nam Kiều Mộc vốn là người mà Diệp Hoan yêu nhất, nếu quả thật tìm được cô ấy, lỡ như Diệp Hoan suy nghĩ bộc phát, muốn cùng Nam Kiều Mộc ngồi máy bay tư nhân đi du lịch thế giới ba năm năm gì đó, vậy các nàng phải làm sao bây giờ?

Thấy Cao Thắng Nam cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề các nàng đang suy nghĩ, Chu Mị và Liễu Mi vẻ mặt lập tức căng thẳng nhìn chăm chú vào Diệp Hoan.

Diệp Hoan lắc đầu cười, không nói lời nào, duỗi ra một ngón tay, chỉ vào trái tim mình, lại chỉ vào ba người con gái, sau đó cười quay người, đi qua cửa đăng kí.

Các nàng đều là những người phụ nữ băng tuyết thông minh, thấy động tác phía sau của Diệp Hoan, tràn đầy hạnh phúc mà mỉm cười, dù trên khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt, nhưng đều phần chần vui mừng.

“Hấn sẽ về, hấn dùng cử chỉ vừa rồi nói cho chúng ta biết, trong lòng hấn có chúng ta” Liễu Mi lau nước mắt thầm thì nói.

Chu Mị cùng Cao Thắng Nam gắng sức gật đầu: “Đúng, trong lòng hấn có chúng ta, sẽ quay về thôi!”

...

Cách đó không xa phía sau mấy cô gái, Hầu Tử Trương Tam đang thì thào to nhỏ.

“Anh Hoan chắc chắn sẽ trở về, có điều cử chỉ vừa rồi của ông không giống như mấy người họ lý giải đâu” Trương Tam nhíu mày trầm ngâm nói.

“Có ý gì?”

“Mày không để ý tới ngón tay mà anh Hoan chìa ra sao?”

“A?”

“Anh Hoan đây là muốn nói, đợi ngày ông về sẽ làm thịt các nàng...” Trương Tam đưa ra một kết luận chuẩn xác.

Đây là máy bay riêng của Chu Dung - chủ tịch tập đoàn Đăng Long, thiết kế Boeing BBJ3, nguyên mẫu của Boeing 737. Chuyên cơ này được thiết kế và sản xuất đặc biệt, là máy bay chuyên dụng sang trọng dành riêng cho giới thượng lưu, tốc độ tối đa có thể đạt đến hơn mười ngàn cây số với sức chứa tới 200 người. Hiện tại đây chính là máy bay xa hoa nhất trong số các phi cơ riêng xa xỉ trong nước, riêng giá mua đã tốn kém gần 600 triệu, về sau Chu Dung không hài lòng với việc trang hoàng trên máy bay, vì thế công ty Boeing đặc biệt cử các chuyên gia về khí lưu, máy móc, hàng không... đến tiến hành tái thiết kế lại nội thất chuyên cơ theo ý của Chu Dung, lần trang trí này chỉ ra thêm gần một tỷ đồng.

Chu Dung đã từng nói, bà làm mọi thứ đều vì con trai mình, bà sẽ để cho hắn dùng đồ tốt nhất, để hắn từ nay về sau sống như một vương tử trong lâu đài. Dù đi đến đâu cũng là tiêu điểm mọi người chú ý.

Trong máy bay trang hoàng vô cùng xa hoa, trần ngập ánh sáng sang trọng rực rỡ nguy nga hấp dẫn ánh nhìn, trong khoang máy bay còn có quán bar mini, tivi màn ảnh cực rộng, ghế bành cùng bàn trà bọc da Trường Sa cực kì thoải mái dễ chịu, thậm chí phần sau khoang thuyền còn được dành riêng để bố trí một căn phòng nghỉ ngơi. Trong đó có giường lớn cùng đầy đủ các loại đồ dùng khéo léo tinh xảo trong nhà.

Đây lần thứ hai Diệp Hoan đi trên máy bay này, lần đầu tiên bị Thẩm Đốc Lễ lừa về Bắc Kinh, trên đường đi lòng bọn họ như lửa đốt, cơ bản không có tâm tình ngắm nghía, lần này lên phi cơ, Diệp Hoan vừa đặt chân lên tấm thảm Ba Tư màu đỏ tươi trong khoang máy bay liền bị cảnh trang trí hoa lệ xa xỉ bên trong làm cho kinh ngạc đến ngây người. Đây quả thực là nơi kết tinh trí tuệ nhân loại, xa hoa, đây chính là khoa học công nghệ của những tinh hoa nghệ thuật a!

Khó trách trên đời có lắm kẻ mơ ước làm người giàu như vậy, thì ra cuộc sống của kẻ có tiền quả thật giống như trên thiên đường, ngấm lại, cùng thời gian, địa điểm như thế, nhưng người nghèo chỉ có thể đi vào trong ô tô, xe lửa. Tầng lớp trung lưu thì chen chúc trong khoang phổ thông nhỏ hẹp của hãng hàng không dân dụng bình thường, ngay cả di chuyển một chút cũng thấy khó khăn. Còn kẻ có tiền lại có thể thoải mái nằm trên giường lớn trong phòng ngủ chuyên cơ sang trọng của mình, khoe khoang bày biện đủ thứ xa hoa, ngon lành ngủ một giấc mở mắt ra đã đến nơi.

Mấy thứ giai cấp tầng lớp này, đúng là một khoảng cách lớn không thể nào vượt qua.

“Hoan nghênh Diệp thiếu gia lên phi cơ!”

Ba nàng tiếp viên hàng không xinh đẹp ngọt ngào mặc đồng phục xanh da trời cùng đồng thanh nói, động tác đồng đều cúi đầu chào Diệp Hoan.

Diệp Hoan lần nữa kinh ngạc đến ngây người, lại bổ sung thêm một câu, kẻ có tiền chẳng những có thể thoải mái bày đặt các loại kiểu cách ngủ nghỉ trong máy bay tư nhân, còn có thể bày ra các loại kiểu cách ngắm nhìn mỹ nữ.

Về phần có thể bày ra các loại kiểu cách ngủ với mỹ nữ trên máy bay tư nhân hay không... Cái này, còn phải xem, ít nhất ba vị tiếp viên hàng không trước mắt này trông không giống lắm kiểu người có thể tùy tiện ngủ với người khác.

Dĩ nhiên, ba tiếp viên hàng không có ánh mắt nhìn vào Diệp Hoan cũng không như bình thường.

Thân phận Thái Tử tập đoàn Đăng Long, kết hợp với gương mặt có chút đẹp trai của Diệp Hoan bởi vì tìm kiếm Nam Kiều Mộc mà nặng trĩu vết tang thương, thật giống như một thỏi nam châm mạnh mẽ hấp dẫn sự chú ý của ba cô tiếp viên trẻ.

Vốn dĩ có thể sắp xếp đến 200 chỗ ngồi trên cabin. Nhưng trên thực tế lại chỉ có 19 chỗ ngồi, hơn nữa để tạo cảm giác thật thoải mái, mỗi chỗ ngồi đều rất rộng và được phân bố cách xa nhau, phần không gian còn lại được khéo léo thiết kế thành phòng khách, quầy bar, phòng xem phim...

Vệ sĩ theo sau Diệp Hoan lên tàu, mỗi người đều tự tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ chốc lát, một người đàn ông mặc đồng phục màu lam dẫn theo năm người khác mang theo vali xách tay lên máy bay, báo cáo lên cơ trưởng Phùng Khải một số tài liệu cho thấy máy bay không xảy ra bất cứ vấn đề gì, đã sẵn sàng cất cánh.

Năm người đàn ông này là các chuyên gia phụ trách an toàn trong phi hành được Chu Dung bỏ ra một khoản tiền lớn để mời về, chuyên kiểm tra các loại linh kiện máy bay, cùng với các bộ phận máy móc trọng yếu, quan trọng nhất là, kiểm tra xem máy bay có bị phần tử phản động nào ngấm ngấm cài vào một quả

bom không. Từ sau sự kiện 11 tháng 9 tại Mỹ, cả thế giới đều chìm ngập trong bầu không khí khủng bố, dù là phú hào có tiền cũng không dám mang chính tính mạng của mình ra đùa giỡn, rồi rít mồi chuyên gia kiểm tra an toàn chuyến bay đến xem xét cho chuyên cơ của mình, cam đoan máy bay không có khả năng xảy ra bất cứ vấn đề gì trong suốt quá trình cất cánh.

Sau khi Phùng Khải trao đổi vài câu với trung tâm chỉ huy sân bay, liền tiến về buồng điều khiển, xin chỉ thị cất cánh từ Diệp Hoan.

Tâm tư Diệp Hoan sớm đã nóng lòng hướng về Châu Âu, thế nên vội vã gặt đầu, ra hiệu cất cánh.

Dưới sự trợ giúp của các nữ tiếp viên ngọt ngào, Diệp Hoan cài dây an toàn, sau một thời gian chạy tăng tốc trên đường băng, máy bay mang theo tiếng rít gào vút cánh lên bầu trời xanh thẳm.

Diệp Hoan ngồi tại ghế salon dài trên cabin, nhìn ngắm trời xanh mây trắng nhõn nhõn quanh cửa sổ máy bay, trong lòng lại mang theo tâm sự hoàn toàn trái ngược với thời tiết đẹp tươi trong vạt ở bên ngoài.

Đến Âu Châu rồi, sau đó tìm kiếm Nam Kiều Mộc thế nào đây?

Lúc trước tìm đến London thì không còn tung tích, mấy tháng sau lại xuất hiện ở thành phố Prague cộng hòa Séc, cuối cùng thì nàng đang ở nơi nào, vì sao lại không chủ động liên hệ? Khi đó ngay cả thông qua ngoại giao chính thức tại các nước cũng không tìm được chút tin tức của nàng, thế nhưng nàng lại có thể nhanh chóng nhập quốc tịch Anh, sau chuyện này có nội tình gì, hay là nói, có người nào hay thế lực vô hình nào đó phía sau Nam Kiều Mộc đang âm thầm bảo vệ nàng?

Thật sự có quá nhiều nghi vấn, những điều này đều cần chính mình tự thân khám phá, vạch trần.

Diệp Hoan lấy ra một tấm ảnh từ trong ví tiền, đây là tấm ảnh in xuống từ điện thoại của Chu Mị. Trong bức ảnh, Nam Kiều Mộc đứng trên quảng trường Prague, ngơ ngác nhìn đám đông khách du lịch qua lại trên đường, khuôn mặt mang theo vẻ cô đơn sâu sắc. Diệp Hoan duỗi ngón tay, nhẹ nhàng sờ trên khuôn mặt thân thương trên tấm ảnh kia, thâm tình mà chăm chú, như thể muốn cố gắng xóa đi những cảm xúc ưu thương buồn khổ của nàng.

Máy bay không ngừng nghỉ đến London, sau hơn 11 tiếng bay hạ cánh tại sân bay London, đổ đầy xăng, rồi tiếp tục hướng tới thủ đô Prague, cộng hòa Séc. Cơ trưởng Phùng Khải xin chỉ thị có muốn nghỉ lại một đêm tại London không, Diệp Hoan lập tức từ chối. Càng gần Prague, tâm trạng Diệp Hoan càng cấp bách, nào có thời giờ dừng lại tại những nơi không cần thiết?

Sau khi máy bay đổ đầy xăng liền tiếp tục cất cánh, lúc này đã là rạng sáng, bay thêm khoảng hơn hai tiếng đồng hồ nữa, vào lúc ánh mặt trời lấp ló đem theo những tia hy vọng của bình minh, phi đoàn tiến đến sân bay Prague thủ đô cộng hòa Séc.

Máy bay bay vòng quanh phi trường một vòng, đợi đến lúc nhận được chỉ thị của đài kiểm soát, vững vàng đáp xuống đường băng được chỉ định. Phùng Khải tuy còn trẻ nhưng kỹ thuật lái phi cơ lại cực kỳ điêu luyện, nghe nói Chu Dung phải bỏ ra giá tiền rất lớn mới về từ một hãng hàng không dân dụng, hẳn là một tài năng rất đáng trọng dụng.

Máy bay dừng hẳn, tiếp viên hàng không mở cửa khoang ra, Diệp Hoan cả đêm không ngủ ngáp ngán ngáp dài bước xuống cầu thang.

Cộng hòa Séc nằm ở lục địa Châu Âu, trước đây là Tiệp Khắc, sau tách thành hai nước độc lập là Séc và Slovakia, lấy Prague làm thủ đô của Cộng hòa Séc. Mặc dù là một nước Châu Âu, song nó được Ngân hàng thế giới xem xét là một trong các quốc gia phát triển nhất thế giới. Có tới hơn mười triệu người, nhưng GDP bình quân đầu người đạt đến gần 20.000 đô, thật khiến người ta thán phục sợ hãi.

Chu Mị làm việc rất chu đáo, đã sớm chuẩn bị hộ chiếu ngoại giao miễn kiểm cho Diệp Hoan. Hắn không cần trải qua quá trình kiểm tra của hải quan mà trực tiếp tiến vào đại sảnh sân bay.

Đại sảnh người qua lại ồn ào, Prague là một thành phố du lịch nức tiếng Châu Âu, tất nhiên sẽ thu hút đủ loại du khách mang những màu da quốc tịch khác nhau đến nơi đây, du lịch vốn là một dịch vụ mũi nhọn kinh tế của Séc.

“Xin hỏi, ngài có phải là Diệp Hoan tiên sinh?” Có người tiến đến cung kính hỏi.

Diệp Hoan gật gật đầu.

Người đó khom người cúi chào hẳn, nói: “Xin chào Diệp thiếu gia, tôi là tổ trưởng tiểu tổ điều tra tại Châu Âu được Chu tiểu thư của tập đoàn Đằng Long cử đến đây. Tôi họ Ngụy, Ngụy Trường Quân, hoan nghênh Diệp thiếu gia đến Prague”

Mặc dù không nói rõ là tiểu tổ điều tra về cái gì, nhưng Diệp Hoan hiểu rõ, mấy người này chắc chắn là thành viên thuộc tiểu tổ do Chu Dung điều đến để đặc biệt tìm kiếm Nam Kiều Mộc.

Diệp Hoan vội gật đầu khách sáo: “Chào Ngụy tổ trưởng, những ngày này chú vất vả rồi, tôi rất biết ơn những nỗ lực của chú.”

“Không đâu! Đây là chức trách tôi phải làm. Diệp thiếu gia, tôi đã chuẩn bị trước một khách sạn cho ngài rồi, hay là chúng ta quay về khách sạn trước rồi nói rõ được không?”

Diệp Hoan gật đầu, vừa dậm bước, đã thấy một bóng người quen thuộc lướt qua trước mắt.

Diệp Hoan hơi ngạc nhiên, rồi lại lơ đãng thì thầm: “Sao người da đen trông ai cũng giống hệt nhau thế nhỉ? Từ mắt, mũi, miệng, lông mày... đều như đúc ra từ một khuôn cả.”

Miệng nói vậy nhưng bước chân cũng nhanh hơn, đi đến bên cạnh người da đen, chăm chú nhìn kỹ, Diệp Hoan hơi nghi ngờ hỏi: “James, James tiểu huynh đệ, là anh hả?”

Bằng hữu da đen vô tình quay đầu lại, vừa thấy Diệp Hoan đứng trước mặt, bỗng giật mình, mắt trợn lên, trông giống như gặp phải quỷ.

“Là anh đúng không? James huynh?” Diệp Hoan ngày càng chắc chắn.

“Không phải tôi!” anh bạn da đen phản ứng thật ngoài dự liệu của mọi người, ngay lập tức phủ nhận không chút do dự, chân bước nhanh hơn, như thể có con chó đang đuổi theo sau đít hẳn.

Khổ nỗi anh bạn này không để ý, mấy tiếng hẳn vừa nói rõ ràng là tiếng Trung cực kì lưu loát, chỉ ba chữ kia, đã hoàn toàn phản bội anh ta.

Diệp Hoan hết sức vui mừng, giữ chặt James, cười nói: “Tôi nói này anh bạn, chạy đi đâu đấy hả, đến đất khách quê người lại gặp được người quen cũ là một việc vui mừng đến mức nào, có ai lại vừa thấy người quen đã quay đầu bỏ chạy không hả? Hay là hồi trước anh còn nợ tôi tiền nhỉ?”

Về mặt James như đưa đám, vội vàng nói: “Oh, cậu đừng có đi theo tôi, tôi thực sự không biết cậu... Diệp, van cậu đấy, cậu đi cầu Dương Quang của cậu, tôi đi cầu độc mộc của tôi, được không hả?”

Diệp Hoan vẫn không buông tha đeo bám phía sau, miệng cười nói: “Văn vẻ dốt quá, phải là ‘Đường anh anh đi Dương Quan Đạo, đường tôi tôi dạo độc mộc kiều’ chứ... anh không tử tế làm tốt bốn phận tùy viên quân sự ở đại sứ quán, nhàn rồi chạy đến Châu Âu làm gì hở? Lẽ nào tên nhãi anh còn kiếm thêm chức gián điệp?”

James vừa chạy vừa sợ hãi quay đầu lại: “Cậu đừng có nói linh tinh! Lỡ đâu hải quan sân bay mà nghe thấy, vậy tôi giải thích thế nào đây... Đừng có đi theo tôi nữa! Ôi Lạy Chúa, vì sao lại để con gặp lại cậu ta, vì sao người lại trừng phạt tín đồ thành tín của người như vậy, đây đâu phải là Trung Quốc, đây là Châu Âu mà, chắc chắn đây là khu vực mà người cai quản...”

“Hôm nay chủ nhật, Chúa nghỉ rồi... này này, bọn mình đừng có chạy nữa! Tôi không ngủ một đêm rồi, giờ cũng đầu gối trước đây, anh trốn tôi làm gì thế?”

“Mỗi lần gặp cậu đều xúi quẩy, sao tôi lại không né cậu chứ?”

“Đúng là vô nhân tính, lại ví lão tử với sao chổi, làm như ông đen đủi thì tôi vui lắm không bằng, đó là ngoài ý muốn, hiểu không?”

“Không hiểu, hay là cậu vẫn cứ cách xa tôi một chút, chúng ta ai đi đường nấy, tương kiến không bằng mang thai...”

“Lại dùng loạn thành ngữ nữa trời! chết thật người nước ngoài nói tiếng Trung còn chưa lưu loát, không biết lại học đâu ra nhiều thành ngữ hài hước như vậy...” Diệp Hoan đuổi theo đã có chút thở hổn hển.

Thực ra nghĩ lại thì suy nghĩ của James cũng khá dễ hiểu, Diệp Hoan và James gặp nhau tổng cộng hai lần. Lần đầu chạm mặt, người ta chẳng trêu chọc gì ai, chỉ đi ra ngoài tè bậy có một tí mà bị Diệp Hoan đập cho một phát hoa mắt lè lưởi. Lần thứ hai lại càng thảm hơn, đang yên đang lành dự tiệc rượu, tự nhiên nhảy ra một đám tội phạm hiếu chiến thiếu chút nữa cái mạng cũng không còn. Thế nên chẳng trách giờ này James huynh vừa thấy Diệp Hoan đã quay đầu bỏ chạy, đổi lại là Diệp Hoan, hẳn cũng chạy là cái chắc.

Vì vậy đại sảnh sân bay Prague xuất hiện một hình ảnh kỳ lạ, một người da đen cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài đại sảnh, phía sau có một thanh niên Châu Á da vàng cười hì hì đuổi theo, sau đó nữa lại có một đoàn vệ sĩ lực lưỡng mặc vest đen nối tiếp...

Ba nhóm người âm ỉ đi qua, khiến cho ai trong đại sảnh cũng nhìn chăm chú không thôi.

Hai người kẻ chạy người đuổi, James huynh hoảng hốt chạy bừa lại xông vào một phòng cấp điện hẻo lánh trong góc đại sảnh sân bay, James đầu hoa mắt váng, giờ thì tốt rồi, không còn lối thoát.

Diệp Hoan thở hồng hộc đứng chắn ở cửa ra vào, trông như hắn đã quyết tâm hôm nay phải tâm sự cho tốt, khó khăn lắm mới gặp được người quen, làm sao dễ dàng buông tha anh ta được? Đây là chưa kể lần trước anh ta hỗ trợ nổ súng hạ gục Hồng Ba, cứu được tính mạng mọi người, hắn còn chưa có thời gian cảm ơn.

Chậm rãi đốt điếu Cát Trắng, Diệp Hoan nhả ra một vòng khói, cười toe toét: “Tôi nói này, anh chạy cái gì vậy? Dù tôi lớn lên có xấu hơn nữa thì cũng đẹp trai hơn ông bạn đấy...”

Còn chưa dứt lời, phòng phân phối điện đã vang lên tiếng cảnh báo chói tai, âm thanh báo động cực lớn, truyền đi khắp sân bay, khiến không ít du khách kinh hoàng chạy tán loạn khắp nơi, hội trường tức thì hỗn loạn.

Diệp Hoan khoe miệng run rẩy, mặt biến sắc: “Tình huống gì thế này?”

Cách đó không xa, tiếng bước chân dồn dập của cảnh vệ sân bay tiến lại ngày càng gần.

James huynh hoảng sợ nhìn Diệp Hoan, sắc mặt trắng bệch sợ hãi nói: “Cậu... ời, Chúa tôi, cậu lại làm trò ngu ngốc! Đây, đây là phòng cấp điện, không được phép hút thuốc!”

“Hả?” Diệp Hoan cúi đầu nhìn điếu Cát Trắng mềm mình vừa hút được một miếng, tái mặt.

Tiếng bước chân lộn xộn của cảnh vệ càng gần hơn, vẻ như lập tức sẽ xuất hiện ngay ở cửa phòng cấp điện, Diệp Hoan nheo mắt, hỏi lộn xộn: “Có phải ông tới Prague để thực hiện sứ mạng thần thánh nào đó không?”

“Hả? Không... Không có”

“Tôi thì có! Cho nên tôi không thể bị bắt...”

“Cậu có ý gì?”

Diệp Hoan tay cầm điếu thuốc, động tác nhanh như chớp đem điếu thuốc hút dở nhét vào trong miệng James còn đang mở lớn ngạc nhiên không khép lại được, rồi thân hình lóe lên, giống như người không liên quan nhảy một phát ra xa.

Người vừa đứng vững, cảnh sát sân bay đã ùn ùn kéo đến, bọn họ chỉ thấy một người đàn ông da đen miệng ngậm thuốc lá đang kinh ngạc đứng ở phòng cấp điện, ngoài cửa ra vào còn có một thanh niên châu Á trông như người vô tội đứng xem náo nhiệt...

Tình hình rõ ràng sáng tỏ như vậy, đến kẻ ngu cũng biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy cảnh vệ sân bay mang theo gây cảnh sát, hùng hổ xông về phía James huynh..

244. Chương 245: Lần Đầu Đến Prague.

Vì một điếu thuốc của Diệp Hoan, toàn bộ phi trường quốc tế Ruzyně Prague đại loạn. Hàng loạt cảnh sát như cuồng phong ủa về phòng cấp điện của đại sảnh sân bay.

Có thể ở trong nước chưa từng gặp điều này, nhưng thực tế, từ sau khi xảy ra sự kiện 11/9 tại Mỹ, các nước phát triển Âu Mỹ đối với các vấn đề về khủng bố quả thực đã đến tình trạng thần hồn nát thần tính, một ngọn gió thổi cỏ lay nho nhỏ nơi công cộng đều có thể gây nên khủng hoảng cực độ trong dân chúng, dù đây đều là các quốc gia phát triển, nhưng đối mặt với những tổ chức khủng bố kia, ai cũng đều hiểu, khi các phần tử đánh bom liều chết này đối đầu với các siêu cường quốc, muốn nổ chỗ nào là đặt bom chỗ ấy, đặc biệt tại sân bay, các tòa nhà chính phủ... và một số địa điểm quan trọng, những nơi này trở thành mục tiêu đề phòng trọng điểm của cảnh sát.

Trong phòng cấp điện, khuôn mặt ngăm đen của James âm ỷ lộ ra vài phần tái nhợt, hần nhanh chóng vô tội giang tay ra, trên ngón tay vẫn còn kẹp điều thuốc, dùng Tiếng Anh hoảng sợ nói: “Oh, việc này không liên quan đến tôi, đây là một sự hiểu lầm...”

Vô số khẩu súng chỉ vào James, cảnh sát sân bay như lâm đại địch, như thể thứ James cầm trên tay không phải thuốc lá mà là một quả lựu đạn khói.

Kẻ đầu tên Diệp Hoan miễn cưỡng đứng cạnh cửa, sau lưng rỉ ra một lớp mồ hôi ướt sũng. Quy củ tại các nước ngoại quốc nghiêm khắc như vậy sao? Hút điều thuốc thôi mà giống như đánh bom giết người, vậy con quỷ thuốc lá như hần sống sót kiểu gì trong Prague đây?

Cái gọi là “tổ chất” thật ra là một loại định nghĩa rất chủ quan, theo suy nghĩ ban đầu, những người có tâm hồn cao thượng đều được cho là những người có tổ chất tốt, Diệp Hoan vẫn luôn tin rằng chính mình là một người có tổ chất tốt, thế nhưng những người có tâm hồn cao thượng không nhất định phải là người không hút thuốc, mà những người không hút thuốc chưa chắc đã là người cao thượng, thực ra thì cao thượng và hút thuốc lá không có nửa xu quan hệ gì đến nhau.

Có điều là, chuyện tính toán hãm hại người khác như vậy dám chắc là không cao thượng.

Diệp Hoan hơi áy náy, dù sao James huynh này là một người rất tốt, lúc ở Bắc Kinh hần còn cứu bản thân mình một mạng. Giờ đến Châu Âu mình lại lừa gạt hần trong chớp mắt. Dù James là người da đen, nhưng nhất định hần sẽ không muốn mang tiếng xấu thay người khác.

James phản ứng rất nhanh, dù hần là sĩ quan Thiếu tướng ở Mỹ, nhưng tại nơi đất khách quê người này, cũng không dám giơ súng khiêu chiến với cảnh sát. Người Mỹ tuy hài hước và thích đùa nhưng đều rất có tầm nhìn, vào lúc nên làm ra vẻ đáng thương thì bọn họ trông đáng thương còn hơn đứa cháu nhỏ, thế nên James không giải thích gì, chỉ nhanh chóng ném tàn thuốc, rồi ngoan ngoãn giơ tay lên.

Dưới sự áp giải của cảnh sát, James bị đeo còng tay rời khỏi phòng cấp điện, trước khi đi nhìn về phía Diệp Hoan, trong mắt tràn đầy buồn rầu u oán.

Diệp Hoan áy náy cười với hần. Mình mang theo một sứ mệnh thiêng liêng đến Prague này, sao có thể để bị bắt vào đồn cảnh sát được?

Không như James huynh, trông hần có vẻ nhàn rỗi, chắc là đến đây du lịch, vậy đi thăm qua cục cảnh sát Prague trước hần là không có vấn đề gì lắm.

Một nhóm rất nhiều cảnh sát áp giải James huynh đi khỏi căn phòng, Ngụy Trường Quân tổ trưởng tiểu tổ điều tra tiến lên cung kính nói: “Diệp thiếu gia, vị vừa rồi là bạn của ngài sao? Xem ra hần và cảnh sát có chút hiểu lầm, ngài có muốn ta mời giúp hần một luật sư tốt không?”

Diệp Hoan vội gật đầu: “Muốn, lập tức mời ngay một luật sư tốt nhất, nhanh chóng nộp tiền bảo lãnh cho hần ra ngoài, lúc này bạn tốt gặp nạn, tôi không nhẫn tâm đứng nhìn.”

Ngụy Trường Quân thở dài: “Vừa mới xuống phi cơ đã bị cảnh sát đem đi quả thực quá xui xẻo”

“Điểm xui xẻo lớn nhất của hần là gặp phải tôi...”

Diệp Hoan được bảo vệ trong một vòng vệ sĩ, chậm rãi rời khỏi đại sảnh sân bay, ngoài phi trường đã có sẵn một hàng xe Mercedes bóng loáng đang lặng lẽ chờ đợi, Ngụy Trường Quân đích thân tiến lên mở cửa xe cho Diệp Hoan, những thành viên khác trong tiểu tổ điều tra và các vệ sĩ lần lượt ngồi vào dãy xe phía sau, theo xe đầu tiên khởi động, đoàn Mercedes chậm rãi đi tới nội thành Prague.

Ngồi trong xe Mercedes, Diệp Hoan nhíu mày: “Ngụy tổ trưởng, đem đến quá nhiều xe Mercedes Benz như vậy, có phải quá phô trương rồi không?”

Ngụy Trường Quân vội vàng giải thích: “Diệp thiếu gia có điều không biết, các xe này đều được thuê đến đây, thật ra thì ở Séc, xe Mercedes cũng không được coi là phô trương, ngài biết đấy, xe Mercedes được sản xuất tại Đức, mà vị trí thành phố Prague lại nằm giữa Viên và Đức, thật ra thì ở nơi này Mercedes rất rẻ, chủ yếu là loại hình xe gia dụng, chạy xe Benz ở đây cũng giống như chúng ta đi xe Santana trong nước, thật sự không coi là phô trương.”

Diệp Hoan giật mình, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân, đây không còn là trong nước nữa, một số giá trị quan có lẽ thực sự thay đổi rồi, ít nhất bánh quẩy Prague chắc chắn có giá hơn một đô la...

Diệp Hoan bèn chân thành nói: “Vậy thì không sao, Mercedes-Benz thì Mercedes-Benz, có điều vẫn nên nhắc nhở các tài xế một chút, chú ý đừng tạo quá nhiều ảnh hưởng, không nên lúc thì xếp hình chữ S, lúc lại xếp hình chữ B, huênh hoang quá là không tốt.”

Ngụy Trường Quân: “...”

Đội ngũ xe Mercedes thông thả đi vào nội thành Prague, phong cảnh ven đường càng lúc càng náo nhiệt sâu uất, đôi lúc thấy được dòng người trong cửa hàng ven đường tấp nập như nước thủy triều, cửa hàng pha lê và cửa hàng rối dây là những nơi đặc biệt nổi tiếng đầy màu sắc tại Prague, cực kì nhiều du khách ra vào.

Prague còn là một tòa thành cổ nghìn năm, ngay từ hơn một nghìn năm trước, Prague đã là trung tâm chính trị của vương quốc Tiệp Khắc, hầu như mọi thứ ở nơi này vẫn còn giữ được phong mạo và hơi thở xa xưa của thời Trung Cổ, từ kiến trúc đến văn hóa đều không quá khác biệt so với mấy trăm năm trước, người ta dường như phảng phất lãng quên đi nhịp chảy vội vàng của lối sống hiện đại phát triển, tòa thành cổ xưa này cứ khoan thai duy trì nhịp điệu của chính mình, chẳng sợ bị thế giới bỏ rơi. Bầu không khí xưa cũ của thành phố tạo cho người ta ảo giác như chìm đắm trong dòng chảy thời gian, giống như đặt mình vào Châu Âu của vài trăm năm trước, chứng kiến lễ đăng quang của hoàng đế Charles đệ tứ, chứng kiến Prague trở thành thủ đô đế quốc La Mã thần thánh, rồi thời kỳ nghệ thuật phục hưng vĩ đại, cùng giai đoạn cách mạng công nghiệp đỉnh cao...

Bao nhiêu lịch sử rực rỡ hay đen tối, dường như đều lắng đọng trong màn trình diễn của tòa cổ thành nghìn năm xưa cũ.

Rất nhiều khu phố vẫn còn giữ nguyên bóng dáng của thế kỷ, từ đá lát đường cho đến cột đèn đường cổ lạc, những bức tranh tường bích họa đầy sắc màu tôn giáo, cho đến kiến trúc Gothic rải rác trên những giáo đường cổ xưa, nhà hát, bảo tàng ở khắp mọi nơi...

Nhìn vào những di tích cổ đại không bị hủy diệt bởi khoa học công nghệ và những phát minh mới, trong lòng Diệp Hoan trào dâng một niềm cảm khái không thôi.

Bàn về văn minh cổ xưa, không có quốc gia nào có thể vượt qua Trung Hoa, nhưng giá trị quan của người Trung Quốc hiện đại dường như đều trở nên méo mó, mọi thứ đều được dựng lên trên cơ sở của nền văn minh mới, bất kỳ người nào hay vật nào cản lối phát triển của nền văn minh mới này đều bị đẩy ngã, nghiền ép một cách vô tình. Có lẽ để bước chân lên con đường văn minh hiện đại cần phải trả giá thật nhiều, thế nhưng vì sao không để lại cho văn hóa cổ xưa một chút đất để nương mình? Phá hủy những căn phòng xưa cũ, đập đổ những kiến trúc đình đài cổ đại, xây dựng mọi thứ rực rỡ đến chói mắt, tươi sáng như mới được sinh ra, nhưng đã ai từng nghĩ đến, cái giá phải trả của chúng ta chính là đánh mất đi lịch sử, phần bội lại quá khứ? Ngoài việc đối lấy được những tòa nhà lạnh lẽo bọc đầy cốt thép, chúng ta còn có gì? Khi từng tòa nhà cao ốc phủ kín mặt đất, liệu chúng ta có nghĩ đến không, dòng nước tinh thần chảy xuôi trong xương máu huyết mạch của hậu duệ ngàn năm Hoa Hạ, đã lặng lẽ bỏ chúng ta mà đi mất?

Prague là một thành thị không hề giống vậy, nó không bao giờ hổ thẹn vì sự xưa cũ của chính mình, ngược lại còn tự hào với sự vinh quang đẹp đẽ của bản thân, bởi vì những đường phố cùng kiến trúc cổ cũng lặng im như cả tòa thành, im lặng như đang thăm thì kể cho người ta nghe lịch sử chính nó. Nơi này đã trải qua biết bao năm tháng thăng trầm, mỗi một tòa kiến trúc đều không lạnh lẽo cô đơn, mỗi một khối tường gạch cổ xưa dường như đều được sưởi ấm trong ánh mặt trời, dẹt lên một bầu không khí ôn hòa ấm áp.

Người bản xứ nơi này thật thông dong, dường như mỗi người trong họ đều mang trên mình hai loại phong cách hoàn toàn khác biệt, bình đạm như người Ý, lại nghiêm túc thực tế như người Đức, giờ đây hai phong cách kì diệu cùng kết hợp, tạo thành một loại phong cách hoàn toàn mới, ưu nhã như linh miêu, lại trầm tĩnh như núi.

Đây là một thành phố thích hợp để sinh sống, khiến người ta ngay từ khi mới thấy đã không tự chủ được mà yêu mến nó. Hưởng thụ cuộc sống đã là chủ đề của thành phố này, dù cho ai đến đây, điều đầu tiên họ làm đều là giảm nhẹ bước chân, nở nụ cười trên khuôn mặt, chậm rãi thưởng thức phong cảnh ven đường.

Diệp Hoan ngồi trong xe, nhìn ngắm đường phố, cảm thấy vừa mới lạ vừa hưng phấn.

Thành phố xinh đẹp đến vậy, chắc hẳn Nam Kiều Mộc cũng sẽ yêu mến thôi? Nếu như nàng thật không nỡ rời đi, chẳng phải đã nói lên rằng, có lẽ hôm nay nàng cũng đang ở nơi nào đó tại Prague này?

Nghĩ đến đây, trong ngực Diệp Hoan nhiệt huyết sôi trào, hai bàn tay đặt trên gối có chút run rẩy, cố gắng đè nén tâm tình kích động trong lòng.

Tìm kiếm gần một năm rồi, Nam Kiều Mộc, có lẽ giờ đây chúng ta lại cùng ở chung một thành phố, em có cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh không?

Ngụy Trường Quân vì Diệp Hoan đặt một trong những khách sạn năm sao xa hoa nhất Prague, khách sạn Bốn Mùa “Four Seasons Hotel Prague”.

Khách sạn Bốn Mùa là một hệ thống khách sạn đa quốc gia, nằm tại khu phố Prague Josephus, đây là một loại hình khách sạn gia đình thân thiện, cạnh đại học Charles, vườn hoa Wallenstein Palace và công viên Kampa, quanh đó còn có phòng hòa nhạc Rudolfinum và nhà hát rối quốc gia, dù cách cây cầu nổi tiếng Charles Bridge chỉ vài bước chân nhưng nơi này lại cực kì yên tĩnh và có không gian riêng tư tuyệt vời.

Nó giống như một tòa lâu đài nho nhỏ, được hoa cỏ xanh mát phủ ngập bốn bề, đội ngũ xe Mercedes chậm rãi chạy qua con đường hẹp giữa bãi cỏ. Đến lối vào khách sạn, bảo vệ ở cổng hơi cúi đầu, mở cửa xe cho Diệp Hoan.

Ngụy Trường Quân đã bao trọn tầng trên cùng của khách sạn, sau khi sắp xếp cho vệ sĩ về nghỉ ngơi ở các căn phòng khác, Ngụy Trường Quân dẫn Diệp Hoan vào phòng tổng thống mà ông đã đặt sẵn cho Diệp Hoan.

Căn phòng cực lớn, trang trí xa hoa, gồm một phòng khách và ba phòng ngủ, nội thất mang phong cách Romanesque, cửa sổ lớn kiểu Pháp đối diện dòng sông Vltava xinh đẹp, tháp thoáng trông ra tháp chuông của giáo đường nước tiếng St. Vitus, phong cảnh tinh tế đến động lòng người.

Phục vụ khách sạn cực kì chuyên nghiệp, không những sạch sẽ tinh tươm, mà hiển nhiên hiểu rất rõ tâm ý của những vị khách giàu có xa hoa, bên cạnh chiếc giường lông nhung mềm mại có một bức tượng thiên nga tinh xảo, được cài thêm một tờ giấy nho nhỏ: “Hoan nghênh ngài Diệp đến từ Trung Quốc đã đến thăm thành phố xinh đẹp này.”

Ngụy Trường Quân là một người làm việc rất cẩn thận, ông biết rõ mục đích Diệp Hoan đến Prague không phải là vì du lịch cùng thưởng thức, vì thế lập tức gọi khách sạn chuẩn bị món ăn đưa lên phòng khách. Chỉ một lát sau, phục vụ đã đẩy một xe nhỏ vào phòng. Đồ ăn rất đơn giản, một suất bò bít-tết, salad trộn sốt Bernardino. Khách sạn tặng thêm một chai rượu sâm panh, Diệp Hoan không đụng tới giọt nào.

Sau khi vùi đầu vào ăn một bữa no nê không chút hình tượng, Diệp Hoan lau miệng, gọi Ngụy Trường Quân đưa tất cả thành viên tiểu tổ điều tra tiến vào gian phòng, bắt đầu bàn bạc.

“Được rồi, Ngụy tổ trưởng, nói cho tôi biết gần đây nhất các chú có tìm được đầu mối mới nào về Nam Kiều Mộc tại Prague không?”

Ngụy Trường Quân cười khổ một tiếng, nói: “Diệp thiếu gia, từ khi tiểu thư Nam Kiều Mộc mất tích tại London, việc này liền trở nên rất kì lạ, không phải chúng tôi kêu khổ, nhưng chúng tôi đã đi vòng quanh một lượt toàn bộ châu Âu rồi, chúng tôi cũng mời đến vô số thám tử tư tại Châu Âu, thậm chí còn đăng

tin trên tất cả các báo trong thành phố, đưa ra phần thưởng 10 triệu Euro nếu tìm được manh mối, nhưng kết quả thật đáng hổ thẹn, vẫn không thu được tin tức gì.”

“Lần trước một vị thám tử tư đúng lúc gặp được tiểu thư Nam Kiều Mộc trong quảng trường Prague, hoàn toàn nhờ vào may mắn, may mắn đó không phải ngày nào cũng có được, từ sau khi chúng tôi đem nhiệm vụ trọng tâm của tiểu tổ điều tra chuyển dời đến Prague, hầu như mỗi ngày chúng tôi đều đi lại khắp phố lớn ngõ nhỏ của Prague, nhưng sau một lần Nam Kiều Mộc xuất hiện tại đó, dường như biến mất vào không khí, không còn có bất kỳ dấu vết mới nào.”

Tâm tình phấn khởi trên đường của Diệp Hoan ngay lập tức giống như nước lạnh gội qua, chốc lát chìm vào chán nản.

“Các ông có nhờ đến sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương không? Có lẽ cảnh sát sẽ hiểu rõ về nhân khẩu trong thành phố hơn so với các ông đấy?”

Ngụy Trường Quân cười khở nói: “Diệp thiếu gia, đây không phải là trong nước, cảnh sát sẽ không tùy ý tiết lộ thông tin cá nhân của cư dân cho cậu đâu. Người nước ngoài cực kỳ quan tâm đến việc bảo đảm quyền riêng tư, huống chi Prague vốn là thành phố du lịch, số lượng nhân khẩu lưu động cực lớn, dù cho cảnh sát đồng ý giúp chúng ta, nhưng tại một thành phố lớn thế này tìm một du khách Hoa kiều cũng chẳng khác nào mò kim đáy biển...”

Diệp Hoan ngây ngô trong chốc lát, tức giận không cam lòng: “Cảnh sát Prague sao lại không đưa ra chính sách như giấy cư trú tạm thời hay gì đó chứ...”

Ngụy Trường Quân lau mồ hôi nói: “Việc này... Đúng là không có.”

“Làm sao đây? Tôi nhất định phải gặp được cô ấy, tận mắt nhìn thấy cô ấy ở trước mặt tôi, các ông phải nghĩ cách giúp tôi.”

Ngụy Trường Quân thở dài nói: “Diệp thiếu gia, thật xin lỗi, nhưng mà chuyện tìm người như vậy thật sự không gặp được...”

“Tôi rất gấp, tôi nhất định phải nhìn thấy cô ấy!” Diệp Hoan nháy mắt mấy cái, đưa ra một ý tưởng tồi tệ: “Hay là thế này, chúng ta đi mời bộ đội đặc chủng trong nước từng nhóm bí mật lén vào Prague, sau đó chiếm lĩnh chính phủ của bọn họ, cục cảnh sát, ồm, còn có đại đội giữ trật tự đô thị, kiểm soát toàn bộ thành phố, cuối cùng tập trung tất cả mọi người trên quảng trường...”

Ngụy Trường Quân giật mình mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Diệp thiếu gia, cậu muốn làm Quốc vương cộng hòa Séc, hay muốn thiết lập sự thống trị Châu Âu?”

“Không, tôi tìm người!”

245. Chương 246: Tư Duy Ngược.

Ngụy Trường Quân liên tục cười khở.

Lần đầu tiếp xúc với vị thiếu gia trong truyền thuyết của Đằng Long này, người mà tương lai sẽ trở thành ông chủ của hắn, thế nhưng tư duy vị thiếu gia này thật sự là... quá điên cuồng rồi, người bình thường khó mà bắt kịp.

Hiển nhiên ý nghĩ chiếm giữ Prague này dù rất sáng tạo, nhưng quá không thực tế, Diệp Hoan cũng cảm thấy hơi bất khả thi.

“Không thực tế, đúng không?” Ánh mắt Diệp Hoan nhìn Ngụy Trường Quân có chút mất mát.

Ngụy Trường Quân do dự: “Diệp thiếu gia,.. Đúng là có phần không thực tế.”

Diệp Hoan thở dài.

Tìm một người trong cả một thành phố lớn, xác suất tìm được có bao nhiêu?

Điều này chẳng khác nào tìm một con cá nhỏ trong đại dương bao la rộng lớn, chưa đến mức xác suất hoàn toàn bằng không, nhưng thực ra cũng không cao hơn là mấy.

Diệp Hoan phiền muộn túm tóc nói: “Đến một chút manh mối cũng không có sao?”

Ngụy Trường Quân bình tĩnh trả lời: “Diệp thiếu gia, vừa rồi tôi cũng đã nói, từ khi tiểu thư Nam Kiều Mộc bắt đầu mất tích tại London thì chuyện này trở nên kỳ quặc, một người Trung Quốc bỗng nhiên biến mất tại Anh, dù sau đó người nhà của Diệp thiếu gia cũng đã vận dụng mọi mối quan hệ tại các cơ quan chính thức của đại sứ quán Anh để đề nghị chính phủ Anh hỗ trợ tìm kiếm nhưng lại bị chính phủ Anh lấy lý do bí mật quốc gia để từ chối, mặc dù nước ngoài đều rất tôn trọng quyền con người nhưng đến mức coi nơi ở công dân của họ như bí mật quốc gia thì thật khó tưởng tượng, huống chi Nam tiểu thư vừa đến Anh ngày đầu tiên đã được nhập tịch ngay, tốc độ nhanh chóng như vậy đúng là mới thấy lần đầu.”

Diệp Hoan gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã sớm cảm thấy chuyện này không hợp lý, đến giờ vẫn không biết được Nam Kiều Mộc có mối quan hệ nào ở bên ngoài, hơn nữa có vẻ đối tượng này cực kỳ mạnh mẽ, những năm qua ngày nào tôi cũng ở bên cô ấy, bạn bè, đồng nghiệp của cô ấy có những ai tôi còn biết rõ hơn cô ấy, sao tự nhiên lại xuất hiện một mối quan hệ ở nước ngoài được?”

Ngụy Trường Quân cười nói: “Diệp thiếu gia, năm nay tôi đã 30 tuổi rồi, ở tuổi ba mươi tôi đã hiểu được một sự thật vô cùng sâu sắc, trên đời này tâm tư của của phụ nữ là thứ khó đoán nhất, dù cho ngài tự cảm thấy đã hiểu được người phụ nữ đó đến mức nào đi nữa, chắc chắn người phụ nữ này vẫn còn có một vài bí mật mà ngài không biết. Phụ nữ nói rất nhiều, bí mật của người khác thường do các nàng truyền từ người nọ đến người kia, nhưng phụ nữ cũng cực kỳ kín kẽ, khi cô ấy cho rằng bí mật của cô ấy không thể để cho ai biết được, nếu vậy dù có bị tử hình nàng cũng không bao giờ tiết lộ ra ngoài một câu...”

Diệp Hoan yên lặng.

Khi Ngụy Trường Quân nói lời này về mặt cực kỳ trầm mặc, tang thương, Diệp Hoan nhìn sang hắn: “Ba mươi tuổi đã trải qua rất nhiều chuyện?”

Ngụy Trường Quân thở dài thần thái đau thương: “Đi công tác 3 năm trở về, con trai đã hơn một tuổi.”

Diệp Hoan nhíu mày suy nghĩ: “Quá không hợp lý...”

Ngụy Trường Quân thở dài nói: “Tất nhiên không hợp lý, cực kỳ bất thường.”

Diệp Hoan hơi ngẫm nghĩ, bỗng sợ hãi nhảy dựng lên: “Chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ tìm người mới được, chẳng may chẳng khác thừa dịp nhảy vào, đến khi đứa bé đầy tuổi, chẳng phải tôi lại trở thành cha hờ, vậy có oan không chứ...! Không phải chú chính là tài liệu sống sờ sờ đây sao?”

...

...

“Diệp thiếu gia, có thể chắc chắn, sau lưng Nam tiểu thư nhất định có một người hoặc thế lực nào đó đang bảo vệ cô ấy, âm thầm làm ra những việc này, mà năng lực của kẻ này tại nước Anh hoặc ngay cả Châu Âu đều rất lớn, vì để bảo vệ Nam tiểu thư thậm chí không ngần ngại đắc tội với chính phủ nước ta.”

“Tại Châu Âu có những người hay thế lực nào có khả năng lớn như vậy?”

Ngụy Trường Quân trầm ngâm nói: “Chuyện này tôi đã nghĩ rất lâu, thế lực bảo hộ Nam tiểu thư chỉ có thể nằm trong ba trường hợp: Thứ nhất là quân đội quốc gia, cậu biết đấy, dù ở nước nào thì thế lực của quân đội quốc gia cũng cực kỳ mạnh mẽ, bất luận thông tin liên quan đến một hạng mục nào đó của khoa học kỹ thuật quân đội cũng đều bị liệt vào hàng cơ mật quốc gia, Nam tiểu thư là thạc sĩ, hơn nữa còn nghe nói từ nhỏ cô ấy đã nổi tiếng là thần đồng, nếu như trong tay cô ấy có thành quả nghiên cứu nào đó hấp dẫn quân đội của một quốc gia, vậy việc họ bảo vệ cô ấy là hoàn toàn có khả năng.”

Diệp Hoan hoảng hốt nói: “Không thể nào? Dù Nam Kiều Mộc có thành tựu nghiên cứu khoa học gì đó cũng phải cho tôi biết trước tiên mới đúng, xưa nay cô ấy không bao giờ giấu tôi chuyện gì, còn chưa kể chẳng qua cô ấy chỉ là một thạc sĩ mà thôi...”

Ngụy Trường Quân thở dài: “Thành tựu nghiên cứu khoa học không liên quan gì đến học vị cả, xác xuất xảy ra các tình huống khác nhau rất nhiều, không thể loại bỏ khả năng này.”

Diệp Hoan lắc đầu không nói, nhưng vẻ mặt rất kiên định.

Hắn và Nam Kiều Mộc đều lớn lên trong trại trẻ mồ côi, mấy năm nay lão viện trưởng dạy dỗ họ rất nghiêm khắc, cơ bản nhất chính là giáo dục về lòng yêu nước, “Không phải tộc loại ta, tâm ắt mang lòng khác”, những lời này luôn luôn khắc sâu trong xương cốt mỗi người, mưa dầm thấm đất, đối với người nước ngoài bọn họ luôn có bản năng phòng bị thậm chí là bài xích. Dựa trên sự hiểu biết của hắn với Nam Kiều Mộc, có lẽ việc nhập tịch Anh quốc là do nàng bất đắc dĩ tiến hành để tự bảo vệ mình, nhưng cho dù đến bước đường cùng, Nam Kiều Mộc cũng sẽ không lựa chọn mang thành tựu khoa học kỹ thuật đổi lấy sự bảo vệ nước khác. Nói như lời của viện trưởng, cái này gọi là “Dùng tay không bắt cá, sau này xương cốt đau”, chuyện như vậy Nam Kiều Mộc tuyệt đối sẽ không làm.

“Không phải có ba trường hợp sao? Hai cái khác thì thế nào?”

Ngụy Trường Quân nói: “Khả năng thứ hai chính là Nam tiểu thư có lẽ quen biết chính khách đương quyền một nước, một câu nói của bọn họ cũng có thể khơi mào chiến tranh, chỉ một câu cũng có thể đổi lấy hòa bình, nếu như chính khách muốn bảo vệ một người thì đây là việc cực kì dễ dàng.”

“Thứ ba thì sao?”

“Thứ ba chính là thành viên hoàng thất rồi, Châu Âu cũng giống như Trung Quốc, đều trải qua một thời kì thống trị rất dài của chế độ phong kiến, dù rằng ngày nay hoàng thất bị nghị viện các quốc gia hạn chế quyền lực nhưng lực ảnh hưởng của bọn họ vẫn tồn tại rộng rãi, nếu thành viên hoàng thất muốn phải bảo vệ Nam tiểu thư, đây cũng là một việc vô cùng dễ dàng, việc nhỏ như vậy, tin rằng quốc hội cũng nể mặt...”

Diệp Hoan suy nghĩ một chút, cảm thấy phân tích của Ngụy Trường Quân rất có lý, ngoài ba khả năng này, không, chắc là hai khả năng, thật sự không ai có năng lực lớn hơn bảo vệ Nam Kiều Mộc đến cùng như vậy.

Nhưng hai loại người này cũng là loại người phiền toái nhất, các chính trị gia địa vị cao, thậm chí ngay cả bộ Ngoại giao quốc gia họ còn từ chối thẳng thừng, làm sao có thể để tâm đến một thanh niên Trung Quốc? Thành viên hoàng thất lại càng khó hơn, nghe nói đến nhà vệ sinh của họ cũng được dát vàng, dám chắc không có chút tiếng nói chung nào với một kẻ ngay cả mua một cái bánh quẩy còn muốn cò kè...

Trừ khi lên vào cung điện Buckingham bắt Nữ hoàng Elizabeth làm con tin...

Tư duy của Diệp Hoan trước giờ luôn không đi vào chính đạo.

Ngụy Trường Quân buồn rầu thở dài: “Tiểu tổ điều tra của chúng tôi đã điều tra cẩn thận tại các nước châu Âu gần một năm rồi nhưng không hề có thu hoạch gì, bởi vì không biết sao chuyện mất tích của Nam tiểu thư bị đẩy lên cấp độ chính trị, chính phủ Anh không chịu tiết lộ chút nào, không có sự phối hợp của họ, rất nhiều hành động của chúng ta đều trở nên khó khăn vô cùng, phải biết rằng nơi này là nước ngoài, quốc gia chúng ta không có lực ảnh hưởng tại đây, cho nên tới giờ cũng không cách nào tìm ra được bất cứ manh mối nào của Nam tiểu thư.”

Diệp Hoan lặng lẽ đứng trước cửa sổ, nhìn ra con sông Vltava êm đềm, hoàng hôn buông xuống, ánh sáng đỏ dài lấp lánh như những vẩy pha lê bao phủ mặt sông Vltava, ánh chiều tà đỏ rực nhuộm đến từng góc nhỏ của thành thị cổ xưa này, dường như khoác lên trên chúng một mảnh áo choàng óng ánh.

Nam Kiều Mộc... có phải em cũng đang đứng trước một cửa sổ nào đó trong thành phố này, yên tĩnh ngắm nhìn Prague dưới ánh chiều hôm?

Diệp Hoan lẳng lặng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một tia sáng.

“Tôi không tìm thấy cô ấy, sao không để cô ấy tới tìm tôi? Nếu để cô ấy biết tôi cũng đến Prague rồi, có lẽ cô ấy sẽ chủ động tìm đến tôi đúng không?”

Diệp Hoan lẩm bẩm thì thầm mấy câu, giống như thoát khỏi mê cung, ánh mắt sáng ngời thông suốt.

“Ngụy tổ trưởng...”

“Diệp thiếu gia có gì dặn dò?”

“Dùng tiền mua tất cả các trang đầu của báo chí Prague ngày mai, trên đó dùng kiểu chữ lớn nhất, chỉ viết một câu: ‘Diệp Hoan đến từ Trung Quốc đã tới Prague’...”

Ngụy Trường Quân là người thông minh, chỉ suy nghĩ một chút đã hiểu dụng ý của Diệp Hoan, vì thế hai mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Đây cũng là một biện pháp tốt, năng lực tư duy ngược chiều của Diệp thiếu gia thật không tầm thường”

“Còn nữa, tôi muốn nổi tiếng ở Prague, phải lên TV...”

“Chuyện này... Có phần khó khăn.”

“Được rồi, để tự tôi nghĩ cách.”

“Diệp thiếu gia dự định nổi tiếng như thế nào?”

“Tìm chỗ náo nhiệt chạy trần truồng, Nhị đệ cũng nên ra ngoài hít thở không khí rồi...” Diệp Hoan cúi đầu xuống, vẻ mặt thâm tình nhìn chăm chú vào đũng quần.

Không đến mức bất đắc dĩ, hiển nhiên Diệp Hoan sẽ không dùng biện pháp nổi danh này, tuy rằng Diệp đại thiếu gia có rất ít lòng liêm sỉ, nhưng không phải không có.

Hôm sau Ngụy Trường Quân dẫn Diệp Hoan đi dạo bốn phía Prague.

Tại thành phố du lịch Prague này có rất nhiều địa điểm đông đúc, chẳng hạn như quảng trường nổi tiếng Old Town ở Prague, Nhà thờ San Vitale, phòng trưng bày dưới lâu đài Prague, từng là Cung điện cũ mà quốc vương Bohemia từng sinh sống.

Nhưng mấy người Diệp Hoan đi loanh quanh khắp nơi không phải để tham quan du lãm, Diệp Hoan chẳng có tâm tình ngắm những thứ này, hắn chỉ muốn tìm nơi thích hợp, sau đó... Nghĩ cách lên TV.

Đáng tiếc hai người đi dạo cả ngày, Diệp Hoan vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nổi danh.

Hai người đều hơi mệt mỏi, đi đến chỗ cuối cùng của ngày hôm nay, Charles Bridge do Charles IV xây dựng.

Cây cầu đá có tổng chiều dài 520 mét này đã trải qua 600 năm lịch sử, là cây cầu dài cổ xưa nhất Châu Âu, trên cầu đặt ba mươi pho tượng Thánh Giã, đều là tác phẩm đặc sắc của các bậc thầy điêu khắc Châu Âu thế kỷ mười bảy đến thế kỷ mười tám.

Đây là địa điểm nổi tiếng nhất ngoài quảng trường Prague, cũng là thiên đường của rất nhiều nhà điêu khắc. Hai bên cầu có rất nhiều sạp hàng của các nghệ sĩ và người bán hàng rong, họ đang nhiệt tình chào mời du khách mua các sản phẩm thủ công tinh xảo, hoặc đang kí họa, vẽ tranh chân dung cho khách du lịch...

Hôm nay hẳn là một ngày đẹp trời, du khách trên cầu rất nhiều, đến mức gần như phải chen chúc mà đi.

Diệp Hoan và Ngụy Trường Quân lau mồ hôi, chập chạp đi từng bước trong đoàn người chật chội.

“Nhiều người chen lấn trên cầu như vậy không sợ sập cầu hả?” Diệp Hoan bất an nói: “Dù sao đây cũng là cây cầu già đến 600 tuổi rồi, ông nội 100 tuổi cũng không công nổi thăng cháu nữa, huống chi ông nội này đã hơn 600 tuổi còn phải công nhiều cháu chắt như vậy...”

Ngụy Trường Quân dở khóc dở cười: “Diệp thiếu gia, cậu đừng có tự nguyện rửa mình vậy chứ, bây giờ chúng ta đều đang trên cầu đấy. Vả lại đây là cây cầu kiên cố nhất Châu Âu, mỗi tháng mỗi năm cục Thị Chính sẽ cử ra các chuyên gia và kỹ sư giám định cây cầu này, nếu có vấn đề, họ sẽ đóng cửa để sửa chữa cầu, ở đây có nhiều khách du lịch như vậy, nếu có sơ xuất gì, chính phủ Séc không có khả năng chịu trách nhiệm đâu.”

Diệp Hoan buông lỏng căng thẳng, nghiêng đầu nhìn chung quanh, bỗng vui vẻ nói: “Hey, ông nhìn thử sang lan can cầu đối diện xem, anh chàng vác máy ảnh trên vai ấy, anh ta thuộc đài truyền hình đúng không?”

Ngụy Trường Quân chăm chú nhìn ký hiệu trên camera một chút, nói: “Đúng vậy, kênh truyền hình quốc gia T2 của Séc, đó là một kênh phim tài liệu, chắc đang xem xét lấy cảnh ở khu vực này.”

Diệp Hoan hưng phấn: “Đi! đến trước mặt anh bạn này lắc lư hai vòng, tranh thủ màn ảnh, nếu được, đưa cho anh ta chút tiền, để xem có thể để tôi xuất hiện lâu hơn vài giây trên TV không, tốt nhất cho thêm vài câu thoại nữa...”

Ngụy Trường Quân bất đắc dĩ nói: “Diệp thiếu gia... cái này, không đáng tin cậy lắm đâu? Quá trình quay phim tài liệu rất dài, quay xong một bộ phim, còn phải biên tập cắt nối, rồi thêm bình luận, phụ đề, vv, ít nhất ba tháng sau mới công chiếu, cậu có thời gian không?”

“Mặc kệ, cũng là một lần cơ hội, lắc lư ở đây vài giây rồi chúng ta lại đi tìm camera tiếp theo, chỉ biết là hôm nay tôi không thể làm người qua đường được.” Diệp Hoan kích động lôi kéo Ngụy Trường Quân phần khích chen lấn về phía anh chàng mang camera kia.

Du khách trên cầu rất nhiều, mới chen được vài bước, Diệp Hoan không cẩn thận dẫm lên chân một du khách.

“Oh, shit!” Một thanh niên trẻ tóc vàng mắt xanh ôm chân nhảy dựng lên lớn tiếng chửi thề.

“Sorry, sorry, tôi không cố ý...” Diệp Hoan vội vàng xin lỗi.

“Yellow skin of pig...” Người nước ngoài chửi lớn.

Sắc mặt Ngụy Trường Quân lập tức trở nên rất khó coi, Diệp Hoan nhìn ông ta, dù nghe không hiểu tiếng Anh, nhưng ít nhất hẳn cũng biết nhìn sắc mặt, sắc mặt Ngụy Trường Quân nói cho hẳn biết, người nước ngoài kia chắc chắn trong miệng không phun ra được cái rầm thơm nào.

“Thằng khốn kia vừa nói cái gì đó?” Diệp Hoan trầm mặt nói.

Ngụy Trường Quân vẽ mặt cứng ngắc: “Hắn chửi chúng ta là lợn da vàng...”

Diệp Hoan ngây ngốc một chút, sau đó giận tím mặt: “Mẹ kiếp! Nó tưởng rằng bây giờ vẫn là thời kì chiến tranh thuốc phiện hả? Hôm nay lão tử muốn lật đổ chủ nghĩa đế quốc!”

Ngụy Trường Quân chưa kịp ngăn, Diệp Hoan đã xoay người, chen đến trước mặt người nước ngoài kia, trừng mắt dữ tợn: “Con mẹ nó mày vừa nói gì đó? Có gan lập lại lần nữa!”

Người nước ngoài tất nhiên không hiểu tiếng Trung, vì vậy nhếch miệng, giơ ngón giữa lên với Diệp Hoan: “Fuck you!”

Câu này Diệp Hoan hiểu ngay, giận quá thành cười.

“Lão tử không có cách nào giao tiếp với mày, vậy dùng hành động thực tế biểu đạt suy nghĩ của tao vậy!”

Diệp Hoan nhìn trái phải chung quanh, thấy bên cạnh cầu có một nghệ thuật gia trẻ tuổi đang cầm bút vẽ chân dung cho du khách, bức tranh trên giấy mới phác được vài nét, Diệp Hoan không quan tâm, chộp lấy cả khung tranh lẫn bút: “Vẽ xấu vậy, khó trách không giàu nổi... Ngụy tổ trưởng, đưa tiền cho hắn, tôi mua khung tranh này, mua cả bút vẽ luôn...”

Nói xong Diệp Hoan cúi đầu xoát xoát vẽ mấy chữ to rồng bay rắn giãy trên giấy, viết xong quăng bút đi, rồi mạnh mẽ nhét cả khung tranh vào tay người nước ngoài vừa mới mắng chửi người kia.

“Cầm lấy! Nhìn cái tướng này đúng là gợm đòn...” Diệp Hoan vừa nói vừa thông thả lùi sau hai bước.

Người nước ngoài hai tay cầm khung tranh, nhún vai khó hiểu: “What?”

Vừa dứt lời, một đám của Diệp Hoan đã dữ tợn sượt qua mũi hắn, sau đó hét lên ầm ĩ: “Ahhh yahhh!”

Một cước đá ra, khung tranh người nước ngoài đang cầm trên tay bị đá thủng một lỗ lớn, người nước ngoài chưa kịp đề phòng cũng bị một đập kia của Diệp Hoan đá lăn ra đất, chưa kịp rên rỉ một tiếng đã trợn mắt ngất đi.

Bốn phía vốn đang sầm uất náo nhiệt bỗng yên lặng như tờ, tất cả du khách choáng váng nhìn Diệp Hoan.

Ngụy Trường Quân cười khỏ đi lên trước: “Diệp thiếu gia, cậu vừa mới đến Prague được một ngày, sao đã gây họa rồi?”

“Không cho cái xác này nếm chút đau khổ, lão tử biến thành người Hoa trắng!” Diệp Hoan lạnh lùng nói.

Ngụy Trường Quân bắt đắc dĩ: “Muốn đánh thì cậu cứ đánh đi, sao còn ghi mấy chữ ‘Thằng bệnh đến từ Châu Á’ cho hấn cầm làm gì?”

Diệp Hoan nhìn ông ta, vẻ mặt cực kì chán thành nói: “Hế là người Trung Quốc đánh người nước ngoài, nhất định phải có mấy chữ này, ngoài ra còn phải chắc chắn đập nát, nếu không thì không hợp quy cách rồi...”

“Nhưng mà Diệp thiếu gia...”

“Sao thế?”

“Chữ ‘bệnh’ viết sai...” Ngụy Trường Quân vô lực nói: “Cậu đã viết thành ‘thằng bình đến từ Châu Á’...”

Diệp Hoan: “...”

Rất lâu sau...

Diệp Hoan lạnh lùng liếc ông ta một cái, nói: “Ngụy tổ trưởng, bây giờ việc ông nên làm là đi mời giúp tôi một luật sư tốt, chứ không phải chú ý đến loại tiểu tiết vặt vãnh này!”

246. Chương 247: Nổi Danh

Đánh người thì phải đánh cho sảng khoái, đương nhiên hậu quả phải gánh chịu cũng khá nặng nề.

Lúc Diệp Hoan đá một cước, du khách xung quanh đã lặng lẽ lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát. Cảnh sát tuần tra trên cầu Charles cũng đã chú ý tới đám người đang tụ tập bất thường này, tay đề lên súng lục bên hông, chậm chậm cảnh giác tiến đến.

Ngụy Trường Quân cười khỏ lấy điện thoại di động ra, tìm luật sư giúp vị Diệp thiếu gia thích gây chuyện này, chuẩn bị sẵn sàng để bảo lãnh người ra khỏi cục cảnh sát.

Rất nhanh, hai tên cảnh sát chen vào đám người, nhìn thấy một người nước ngoài đang nằm ngất xỉu trên mặt đất, trong khi một thanh niên Trung Quốc lại bình tĩnh đứng cạnh, ung dung chờ đợi. Cảnh sát lập tức rút súng, chỉ vào Diệp Hoan.

“Này, đừng xúc động, tôi không định chạy, cũng không có ý phản kháng, tôi là một du khách tuân thủ pháp luật...” Diệp Hoan giơ hai tay lên cao, nói.

Một tên cảnh sát hô to vài câu tiếng Anh, Diệp Hoan lơ ngơ nhìn về phía Ngụy Trường Quân.

Ngụy Trường Quân cười gượng phiên dịch: “Hắn nói cậu đưa hai tay ôm đầu, đưa lưng về phía bọn họ rồi quỳ xuống mặt đất.”

“Nói với hai tên cảnh sát ngu ngốc kia rằng, đầu gối của lão tử rất quý giá, chỉ có thể lạy trời đất, lạy vua, lạy cha mẹ.” Diệp Hoan uể oải nói, đối mặt với hòng súng đen ngòm, nhưng hấn lại không hề sợ hãi.

Lần lộn qua bao nhiêu cuộc chiến sinh tử, hai thanh súng ngắn trước mắt thật sự không cách nào khiến hấn cảm thấy bao nhiêu sợ hãi... Đương nhiên, chủ yếu vì Diệp Hoan thấy chốt an toàn của hai khẩu súng kia còn chưa mở.

Ngụy Trường Quân thở dài, sau đó dùng tiếng Anh nói lại với hai tên cảnh sát kia, đem toàn bộ sự việc giải thích hết một lần. Cảnh sát nửa tin nửa ngờ, cũng không khẳng định ép Diệp Hoan quỳ trên mặt đất nữa. Người nước ngoài bị Diệp Hoan đập phát ngất luôn được cảnh sát cứu tỉnh lại. Diệp Hoan cùng với tên người nước ngoài xui xẻo bị áp giải lên xe, cùng bị đưa đến đồn cảnh sát.

Lại vào đồn cảnh sát nữa rồi, lần này là đồn cảnh sát ở nước ngoài đó.

Diệp Hoan rất khó hiểu, tại sao mình lại có duyên với cục cảnh sát như vậy, lẽ nào lão tử trời sinh đã định trước là kẻ luôn vi phạm pháp luật? Lão tử đường hoàng ra dáng quân nhân có được hay không?

Ở cục cảnh sát trong nước thì quen được Cao Thắng Nam, lần này đến cục cảnh sát nước ngoài, chẳng biết có gặp được một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, dáng người gợi cảm như mèo Ba Tư không nhỉ?

Cục cảnh sát Pra-ha và cục cảnh sát trong nước không khác nhau nhiều lắm, cũng có phòng thẩm vấn, phòng tạm giam, còn có nhân viên cảnh sát công tác bận rộn tới lui trong phòng tiếp khách. Chỉ có một điều khác với trong nước, đó là cục cảnh sát nơi này ít đi mấy phần không khí quan trường sáo rỗng, cảnh sát đều rất thực tế, hơn nữa cũng không thấy họ đối xử với dân chúng hung hăng vênh váo gì.

Ở đây có thể cảm nhận được một cách trọn vẹn, ngoài các chức năng của cảnh sát như duy trì pháp luật và trật tự, thì đây cũng coi như một loại công nghiệp dịch vụ, bộ họ thể hiện hai chữ “dịch vụ” này vô cùng chính xác, hơn nữa tự trải nghiệm qua, đúng là không giống trong nước...

Ngụy Trường Quân giải thích với cảnh sát đây là ấu dả phát sinh do tranh chấp giữa du khách, không phải vấn đề gì to tát, thế nên Diệp Hoan được cảnh sát lịch sự mời vào, cũng không phải mang còng tay.

Ngụy Trường Quân vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo phía sau, không ngừng gọi điện thoại tìm luật sư.

Sau khi Diệp Hoan được mời vào một gian phòng làm việc, một cảnh sát rất khách khí hỏi hắn có cần sự hiện diện của luật sư không? Nếu không có luật sư, bọn họ có thể chỉ định một luật sư tại Sở Tư Pháp bản xứ cho hắn, tất nhiên, phải mất phí.

Diệp Hoan thờ ơ nhún vai, trề miệng hỏi người nước ngoài bị hấn đánh: “Tôi thì sao cũng được, hỏi thằng cháu trai kia tí xem nó có muốn mời luật sư không?”

Người nước ngoài vừa bị đánh kia vô cùng giận dữ, trước mặt của nhiều người như thế mà gã lại bị một tên da vàng đập cho một phát ngất đi, chưa nói đến đau đớn trên người, quan trọng nhất là, hắn đã mất sạch thể diện rồi.

Tâm trạng của người nước ngoài rất kích động, không ngừng la hét muốn kiện cáo, trong lúc nói còn khoa tay múa chân chỉ chỗ Diệp Hoan.

Tất nhiên Diệp Hoan không phải dạng người dễ chịu thiệt, thừa dịp cảnh sát không chú ý, hung hăng trợn mắt với người nước ngoài, cái nhìn đầy hung ác, sát khí đằng đằng. Người nước ngoài giật giật mí mắt, nhớ lại một đập khi nãy khiến gã đau đến tê tâm liệt phế, lập tức cảm như hén, tức thì lĩnh hội một câu tục ngữ “Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt”.

Ngụy Trường Quân rất nhanh đã mời đến một vị luật sư, hơn nữa còn nghe nói đây là luật sư nổi danh nhất Prague này, đương nhiên vị này thu phí cũng rất nổi danh.

Vốn dĩ đây là một chuyện nhỏ, sau khi luật sư này hiểu được tình huống, nhẹ nhàng cười nói, vài ba câu đã trình bày cụ thể sự việc cho cảnh sát.

Người nước ngoài mắng người trước, Diệp Hoan động thủ sau, tính ra mỗi người đều có trách nhiệm. Tuy rằng Diệp Hoan là bị khiêu khích mới ra tay, nhưng lại đánh đối phương đến mức gây thương tích trên người, cảnh sát đề nghị song phương hòa giải. Người nước ngoài bị đánh thấy Diệp Hoan người đông thể mạnh, hơn nữa thân thủ của hắn cũng thực làm người sợ hãi, cũng đành tâm không cam tình không nguyện chấp nhận giải hòa, Diệp Hoan bồi thường cho đối phương 300 bảng Anh, chuyện này coi như kết thúc.

Diệp Hoan bất cần nhún vai, nghiêng đầu nhe răng cười với người ngoại quốc: “Ai, cháu trai, chúng ta giải quyết như vậy được chưa? Nếu chưa được để tôi đánh tiếp thành tổn thương 10 ngàn bảng cho chẵn...”

Mọi người bối rối mơ hồ, Ngụy Trường Quân đành cười khổ phiên dịch ra tiếng Anh, đương nhiên, lời hắn nói khẳng định uyển chuyển hơn so với Diệp Hoan.

Người nước ngoài bất đắc dĩ hừ hừ, xanh mặt không lên tiếng, coi như chấp nhận kết quả này.

Song phương hòa giải, miễn cưỡng xem như tất cả đều vui.

Ngụy Trường Quân cùng luật sư đi xuống, Diệp Hoan ở trong cục cảnh sát ngồi hơn một giờ rồi ngênh ngang ra ngoài.

“Diệp thiếu gia... cậu có thể khiêm tốn hơn một chút không?” Ngụy Trường Quân giật mình nhận ra từ sau khi Diệp Hoan đến Prague, hẳn từ tổ trưởng tổ điều tra được cấp dưới ngưỡng mộ biến thành một tên sai vật không hơn không kém.

Diệp Hoan uể oải cười nói: “Tôi cũng muốn khiêm tốn lắm, có điều tên nước ngoài đáng chết kia dám chửi mắng người nước ta, cơn giận này sao có thể nuốt trôi được? Tôi đây ra tay coi như còn nhẹ, đổi lại là đội trưởng của chúng tôi mà ở đây thì bây giờ tên chết tiệt kia hẳn đang nằm trong nhà xác chờ người nhà hỏa táng rồi...”

Mọi người vừa nói vừa đi ra cửa lớn của cục cảnh sát, người nước ngoài bị đánh cũng xoa ngực rầm rì đi ra, thấy Diệp Hoan đứng bên kia, không khỏi trở nên sợ hãi, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, trong miệng bất mãn lầu bầu gì đó, hừ một tiếng rồi từ từ đi xuống bậc thang ngoài cửa.

Diệp Hoan vừa ra khỏi cửa thì hơi ngây ra.

“Tại sao không có phóng viên đài truyền hình?”

Ngụy Trường Quân cũng ngây ra: “Tại sao phải có phóng viên?”

“Tôi lại đánh người, tại sao không đến phỏng vấn tôi?”

Ngụy Trường Quân xạm mặt lại: “Diệp thiếu gia, chuyện này... Dường như không phải là chuyện đáng để vinh dự?”

“Cũng có thể đem tôi ra làm ví dụ tiêu cực, giả sử như hỏi tôi một chút xem làm một cảm thú đánh người có cảm thấy áp lực lớn không các thứ các thứ...”

Ngụy Trường Quân: “...”

“Lão Ngụy, chuyện này anh phải tìm một đài truyền hình lại đây tuyên truyền...”

Ngụy Trường Quân bất đắc dĩ nói: “Diệp thiếu gia, đánh người thôi mà, thật ra đây chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ, phóng viên đài truyền hình không rảnh rỗi như cậu tưởng đâu.”

Diệp Hoan rất bất mãn: “Không có phóng viên phỏng vấn tôi? Không nổi danh làm sao lên ti vi?”

“Vậy cậu muốn thế nào? Cũng không thể ở đây giết người phóng hỏa được?”

Diệp Hoan nhìn khắp bốn phía, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt trên người nước ngoài vừa mới bị đánh.

Người nước ngoài xoa ngực, chậm chạp từng bước từng bước xuống cầu thang.

Diệp Hoan cắn răng một cái: “Mặc kệ, chính là mi rồi, ai bảo hôm nay ra ngoài không xem lịch...”

Thế là Diệp Hoan tiến lên một bước, hét lớn với người nước ngoài: “Này, cháu trai!”

Người nước ngoài đúng lúc quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt dữ tợn của Diệp Hoan.

“Cháu trai, khiến anh bị liên lụy, thôi nằm xuống một lần nữa nhé.” Diệp Hoan nói xong cười gằn một tiếng, tiếp theo một cước nhanh như tia chớp đá ra.

Người nước ngoài hai chân run lên, con người kịch liệt co lại thành mũi kim, chỉ kịp kinh ngạc hô to một tiếng: “wh. . .at?”

Vừa dứt lời, chân to của Diệp Hoan đã đạp đến, người nước ngoài đáng thương bay ra ngoài với tư thế Bình Sa Lạc Nhạ đầy chuẩn xác, bay thẳng đến chân cầu thang cục cảnh sát, sau đó. . . Bị phần ngắt đi.

Diệp Hoan giống như vừa ném đi một túi rác, nhẹ nhõm phỉ tay, cười nói: “Ông cảm thấy hiện tại phóng viên có thời gian đến phỏng vấn tôi chưa? Nếu như còn chưa đủ tư cách, tôi lại đâm hấn thêm mấy nhát.”

Ngụy Trường Quân trợn mắt ngoác mồm, hẳn chợt hiểu, kẻ này là một thằng điên!

Diệp Hoan lại tiến vào cục cảnh sát.

“Diệp thiếu gia... Cảnh sát nói cậu hướng mặt sang bên trái một chút, hử, lệch quá rồi, hơi xoay lại bên phải một tí, được, đúng rồi...”

“Diệp thiếu gia, cảnh sát nói, tấm bảng trong tay cần nâng cao hơn chút, còn có, cảnh sát kêu cậu đừng cười...”

“one, two, three...”

Răng rắc.

Ngụy Trường Quân bất đắc dĩ nói: “Diệp thiếu gia, phiền cậu không để tay chữ V được không?”

Diệp Hoan nặng nề thở dài: “Chụp một cái ảnh dù sao cũng phải tạo dáng sáng tạo một chút chứ?”

Ngụy Trường Quân muốn phát khóc: “Diệp thiếu gia... Đây là ảnh tội phạm, không phải lập công trao thưởng.”

Lưu luật sư Ngụy Trường Quân mời tới yên lặng lau mồ hôi một bên .

Đánh người hết lần này đến lần khác, thằng này rõ ràng là muốn ngồi tù mà, anh ta phải biện giải với quan tòa thế nào đây? Vị luật sư “chiến vô bất thắng” bỗng nhiên phát hiện tài ăn nói của mình không đủ dùng.

*Chiến vô bất thắng: Không có trận chiến nào không thắng.

Chụp hình xong, điện thoại di động của Diệp Hoan vang lên.

Mới vừa nhận cuộc gọi, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở dài nặng nề.

“Diệp Hoan, anh đến đâu liền gây họa đến đó.” Chu Mị bất đắc dĩ than thở.

“Tôi đã rất biết điều rồi...” Diệp Hoan méo miệng nói.

“Anh còn nói, anh đánh nhau trên đường phố Prague, cùng với ‘rất biết điều’ có nửa xu quan hệ sao?” Lời nói của Chu Mị hơi trách cứ, nhưng không nổi nói nặng nửa câu với hắn.

“Nghe nói tôi phải ra hầu tòa, cái thằng Tây chết tiệt kia quá hẹp hòi rồi, chẳng qua đập hắn hai phát thôi mà phải kiện tôi ra tòa... Làm sao bây giờ?”

“Đừng nóng vội, ngài Thẩm đã tự mình gọi điện thoại đến đại sứ quán, để vị đại sứ kia bảo lãnh cho anh, có thể miễn được tố tụng tư pháp hình sự...”

Diệp Hoan lập tức thả lỏng tư tưởng, nhếch miệng cười nói: “Cha tôi vẫn là rất có đạo đức đấy chứ...”

Chu Mị kêu lên: “Đời này của ngài Thẩm có lẽ lần đầu làm loại chuyện như thế này, chính anh cũng nên suy nghĩ một chút, nghe nói ông ấy bị anh làm cho cực kỳ tức giận, chờ sau khi anh về nước không tránh khỏi bị ông ấy nghiêm khắc dạy dỗ một lần đâu. Diệp Hoan, anh cũng không phải loại người ý mạnh hiếp yếu, cuối cùng vì sao anh lại làm như vậy?”

Diệp Hoan thở dài, nói: “Quá trình tìm Kiều Mộc không mấy thuận lợi, tôi đây cũng không có biện pháp.”

“Không có đầu mối mới sao? Có muốn em ra tay giúp đỡ hay không? Em có thể hỗ trợ tìm ra điểm đáng chú ý.”

“Không cần, chuyện này không phải cứ nhiều người là giải quyết được, mà cần trí tuệ cộng thêm chút may mắn, chỉ vậy thôi.”

Chu Mị trầm mặc rất lâu, buồn bã nói: “Diệp Hoan, anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng để bọn em lo lắng, Kiều Mộc không ở đây, anh còn có chúng em.”

Trong lòng Diệp Hoan dâng lên một tình cảm ấm áp, cười nói: “Tôi biết rồi.”

Ngụy Trường Quân cúp điện thoại, đi tới nói: “Diệp thiếu gia, đại sứ quán ở nước ta can thiệp, nên cậu được miễn xử phạt hình sự, còn có...”

Ngụy Trường Quân nhìn Diệp Hoan, bất đắc dĩ thở dài: “Một cước của cậu rất có lực, phóng viên đài truyền hình Séc rất cực cũng chịu lộ diện, chủ yếu là muốn phỏng vấn cậu, đến cùng cậu bị kích thích ra sao mà lại quyết tâm muốn vào tù...”

Diệp Hoan bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng nói: “Gọi bọn họ vào đi, tôi phải trò chuyện với bọn họ... Đúng rồi, bọn họ đem theo camera chứ? Có thể cho tôi mấy phút độc thoại không?”

Ngụy Trường Quân nói: “Tôi đã đem chuyện cậu vượt ngàn dặm xa xôi tìm kiếm người yêu nói với phóng viên rồi, bọn họ rất đồng tình, cũng rất cảm động, nguyện ý làm riêng cho cậu một đoạn Video, rồi phát trên bản tin ở đài truyền hình Prague”.

Nói xong Ngụy Trường Quân sâu sắc nhìn chăm chú vào Diệp Hoan, chân thành nói: “Diệp thiếu gia, cậu phải biết quý trọng cơ hội lần này, đây chính là cơ hội mà cậu phải vất vả đánh đấm để nổi danh mới đổi lấy được.”

Trong cục cảnh sát, camera của phóng viên đã lắp xong, ống kính đối diện với Diệp Hoan.

Thợ quay phim phát tay ra hiệu một cái, sau đó khởi động camera, bắt đầu quay video.

Diệp Hoan hướng về ống kính, trong lòng bỗng chốc trào dâng thiên ngôn vạn ngữ nhưng hắn cũng không biết phải nói từ đâu.

Bắt đầu nói từ đâu đây?

Chúng ta từ khi còn trong tã lót đã có duyên phận cùng nhau? Chúng ta nâng đỡ nhau cùng trải qua hai mươi năm tuế nguyệt? Trong những ngày tháng ấy, chúng ta cùng trải qua mưa gió, chịu chung hoạn nạn, cùng nghèo cùng khó, nhưng vẫn vui vẻ từng bước tiến lên.

Nhiều lắm, trong đầu chất chứa hồi ức, toàn bộ đều về người kia.

Cuộc đời là một bàn cờ, mỗi người chỉ là một quân cờ bé nhỏ, chúng ta chiến đấu, chúng ta thỏa hiệp, chúng ta dùng hết toàn lực nhảy ra khỏi bàn cờ, để không bị thế sự ân tình lèo lái.

Camera vang lên tiếng ong ong, Diệp Hoan trước màn ảnh lại nói không ra một chữ.

Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào màn ảnh, một phút, hai phút, năm phút đồng hồ...

Viễn mắt Diệp Hoan dần dần ửng đỏ, chớp mắt một cái, hai hàng nước mắt nóng hổi tràn ra.

Một chữ “tình”, khiến em đau, cũng khiến anh khổ, hai ta đều phải chịu đau đớn, khổ sở vì tình, nhưng anh tuyệt không hối hận.

Nhìn vào ống kính, Diệp Hoan mặc cho nước mắt chảy dài, tình yêu chẳng của riêng ai.

“Kiều Mộc, Kiều Mộc... Tiền trên người em còn đủ không? Ở nơi đất khách quê người liệu em có ăn uống đầy đủ, ngủ có an giấc? Em vẫn khỏe chứ? Có vui vẻ không? Anh đến rồi, đến Prague tìm em rồi đây, Kiều Mộc, về đi, trở về cùng anh nhé? Anh vẫn luôn ở đây, không rời không bỏ!”

247. Chương 248: Một Lòng Sâu Nặng

Trong phòng tiếp khách của cục cảnh sát Prague, camera được đặt đối diện Diệp Hoan, đáng vẻ nước mắt đã chảy rơi của hắn cũng được ghi lại chân thực trên màn ảnh.

Tuy rằng nghe không hiểu tiếng Trung Quốc mà Diệp Hoan nói, nhưng người quay phim cùng kí giả đều bị nước mắt của hắn làm cảm động sâu sắc, dần dần mọi người đều trở nên buồn bã

Đây là nước mắt khi mất đi người yêu, bọn họ không cách nào hiểu rõ người này cùng người yêu của mình rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu khổ sở, nhưng đau thương kia là thứ mà mỗi người đều thấy được, chạm tới được, rõ ràng đến vậy, chân thật đến vậy, khiến người ta cảm động.

Trước màn ảnh, Diệp Hoan khóc đến đau lòng tột độ.

Nước mắt đàn ông rất quý giá, nếu không phải là đau khổ thương tâm cực điểm, làm sao lại tràn ra mãnh liệt như vậy.

“Kiều Mộc, . . . Một mình em ở nơi đất khách sống có tốt không? Chúng ta đã xa cách gần một năm rồi, từ nhỏ đến lớn, chúng ta không rời nhau một ngày nào, tại sao em có thể nhẫn tâm đi lâu như vậy, còn biệt

vô âm tín? Kiều Mộc, anh đến Prague rồi, bây giờ phải đi đâu để tìm em đây, em cho anh một chút tin tức được không? Thành phố này lớn như vậy, đường xá nhiều như vậy, không có em ở bên, anh rất sợ mình sẽ lạc đường. Kiều Mộc, trở về đi, chúng ta nương tựa lẫn nhau sống hết đời, anh sẽ lo tất cả được không? Kiều Mộc, trở về bên anh, đừng rời bỏ anh nữa nhé, sống mấy mươi năm, anh không chịu nổi ly biệt cũng không chịu nổi đợi chờ...”

Người đàn ông cao năm thước nói xong liền khóc lớn.

Mọi người không khỏi trong lòng rầu rĩ, phòng tiếp khách yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn tiếng khóc trầm thấp của Diệp Hoan.

Vành mắt Ngụy Trường Quân đỏ ửng, vỗ vỗ vai thợ quay phim, thợ quay phim đưa tay quệt mũi, gạt đầu rồi đóng máy quay lại.

Phóng viên đứng bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt, sự linh mẫn trong nghề giúp hắn cảm nhận được đây chắc chắn là một tin tức đáng để đưa lên.

Người thanh niên trẻ vì tìm kiếm người yêu mất tích mà không quản ngàn dặm xa xôi lẫn lộn từ Phương Đông sang châu Âu tìm kiếm cô gái, chỉ để tìm thấy người yêu sẽ cùng với hắn trọn một đời. Tại Prague luôn truy cầu tự do lãng mạn này, tin tức tình yêu cảm động như thế chẳng phải rất đáng nhắc đến sao?

Chờ phóng viên thu hồi camera, sau khi Ngụy Trường Quân bày tỏ cảm ơn sâu sắc đến phóng viên, đám phóng viên và quay phim đều kích động rời đi.

Trở lại phòng tiếp khách của cục cảnh sát, Ngụy Trường Quân nhìn thấy Diệp Hoan gương mặt thất thần, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà phòng tiếp khách.

“Diệp thiếu gia, cậu đừng thương tâm quá, chúng ta vẫn đang cố gắng thay đổi bi kịch này.” Ngụy Trường Quân trầm giọng an ủi.

Diệp Hoan thở dài, buồn bã nói: “Lão Ngụy, sinh mệnh của anh có tồn tại một người như vậy hay không? một người hai mươi năm lúc nào cũng đứng sau lưng anh như hình với bóng, không rời không bỏ, anh cùng người ấy ở bên nhau chỉ bình thản như nước, nhưng một ngày cũng không thể rời xa, bởi cả hai đã trở thành thói quen của nhau, dường như cả đời này đều vì người kia mà tồn tại, dù cho cả thế giới xem thường anh, người đó vẫn theo sát sau lưng anh bất vinh bất nhục. Đến một ngày kia anh nắm trong tay giàu sang quyền thế, quay đầu lại muốn cùng người ấy chia sẻ vinh quang, bỗng nhận ra không còn thấy hình bóng quen thuộc kia đâu cả, bất luận là ánh mặt trời rực rỡ ấm áp thế nào đi nữa, nơi đây chỉ còn trống rỗng, sợ hãi, kinh hoàng gào thét vì sao không tìm được nàng.”

“Tôi vẫn thường suy nghĩ, khi cô ấy còn bên cạnh tôi, vì sao tôi lại không đối tốt với cô ấy hơn, quý trọng cô ấy hơn. Người đời vốn đều như vậy, miệng nói quý trọng nhưng hết lần này lần khác làm những điều khiến mình phải hối hận không dứt, sau khi mất đi mới hiểu thế nào là thống khổ. Muốn hiểu kính với cha mẹ cũng không quay lại được, nghĩ muốn quý trọng người mình yêu cũng không quay lại được nữa, khi chúng ta biết hối tiếc thì những thứ ấy đã vụt mất khỏi tầm tay rồi.”

Đêm đó, đài truyền hình Prague đặc biệt phát sóng một chuyên mục tìm người, mở đầu bằng một câu chuyện tình đẹp mà buồn bã, đó là câu chuyện đi tìm người yêu của người thanh niên phương Đông bí ẩn. Bởi vì một nguyên nhân nào đó mà gia đình anh ta đem cô gái đến tận châu Âu xa xôi, một năm trôi qua, anh tuyệt vọng được người thân, bước qua rào cản gia đình để đến nơi xa xôi này tìm người yêu xa cách đã lâu.

Trên TV, gương mặt Diệp Hoan chan chứa nước mắt toát lên vẻ đau thương sâu sắc, lập tức làm rung động hàng vạn trái tim khán giả trước màn hình.

Người Âu châu theo đuổi lãng mạn, bọn họ có thể chứng kiến những khó khăn trắc trở trong tình yêu, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng một đoạn tình yêu kết thúc trong bi kịch. Chẳng hạn ở một nơi nào đó của Italia, người phụ nữ mập mạp xấu xí đứng trên bờ biển sẽ bị xem là trái pháp luật, một châu Âu tôn trọng cái đẹp như vậy, làm sao có thể để cho một tình yêu đẹp đẽ đầy nước mắt phải chấm dứt như vậy? Đây tuyệt đối là một chuyện khiến tình cảm con người tan vỡ.

Không muốn nhìn thấy bi kịch phát sinh ở Prague, cho nên người dân và du khách bắt đầu hành động.

Tại thành phố xinh đẹp xa lạ này, rất nhiều người lạ thân thiện, vì một người thanh niên Trung Quốc không quen biết, cùng nhau huyền não sôi nổi khắp thành phố.

Ngày thứ hai sau khi chuyên mục được phát sóng, những nữ du khách châu Á đi trên đường phố Prague trở thành mục tiêu tìm kiếm của vô số người, chỉ cần gặp được người phụ nữ châu Á nào thì người dân và khách du lịch đều nhiệt tình dò hỏi: “Hi, where are you from? Are you Qiao-mu?”

Bất luận là người dân bản địa hay du khách Prague đều bị dẫn dắt vào câu chuyện tình chia lìa của một đôi tình nhân, cả thành phố đều chuyển động, mọi người đều muốn hoàn thành câu chuyện tình yêu dang dở đầy trắc trở của hai người. Có không ít người thiện tâm đưa tay ra giúp đỡ để người yêu nhau có thể tìm thấy nhau, đến với nhau, bước ra khỏi tối tăm ẩm đạm phía trước.

Tại một đất nước Bắc Phi, trong căn phòng của một nhà mái bằng nhìn qua có vẻ đơn sơ.

Căn phòng này là phòng hiện đại nhất trong trụ sở chính của dự án mỏ quặng Urani, thảm lông trải dài bên trong, thiết bị điện cao cấp, còn có máy điều hòa mà dân bản xứ ao ước.

Điều hòa chậm rãi phả ra hơi nước mát lạnh, Thẩm Duệ nằm trong phòng, trên chiếc giường màu trắng mềm mại như tuyết, ngón tay vô thức click vào laptop, bên cạnh hắn, Lâm San mặc một bộ quần áo mát mẻ trong suốt đang dùng tăm chọc một miếng dưa đã được cắt sẵn thành miếng nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng hắn.

Lại lịch người quản lý Mỏ quặng Urani thì ai cũng biết, tuy rằng Thẩm gia chỉ chiếm 20 cổ phần, nhưng nếu không có Thẩm gia, quyền khai thác mỏ quặng Urani này không thể thuộc về Trung Quốc, hơn nữa danh tiếng Thẩm gia rất hiển hách, vì vậy mà từ bộ chỉ huy lên tới tổng chỉ huy cùng bí thư đảng ủy, công nhân khai thác đều coi Thẩm Duệ - người Thẩm gia phái tới là khách quý, bọn họ không do dự đem căn phòng tốt nhất này đưa cho Thẩm Duệ, dù sao người này cũng là đại thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, đâu thể để người ta ở nơi này phơi nắng dưới ánh mặt trời gay gắt của châu Phi.

Thẩm Duệ khiêm tốn từ chối mấy lần, nhưng không cách nào từ chối được thịnh tình của mọi người, đành phải cười cười chấp nhận ý tốt.

Giờ phút này, đôi mắt Thẩm Duệ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trên đó đang phát một đoạn video tại châu Âu.

Nhìn một lúc, Thẩm Duệ cười lạnh mấy tiếng: “Một người đàn ông mà lúc nào cũng vương vấn mấy chuyện tình cảm phụ nữ, làm sao làm được đại sự. Diệp Hoan, lẽ nào tôi đánh giá cậu quá cao? Cơ nghiệp trăm năm của Thẩm gia mà giao vào tay cậu thì thật là bi ai, không đến mấy năm thì chẳng ai biết đến họ Thẩm nữa rồi?”

Lâm San cẩn thận liếc mắt nhìn anh ta, nhàn nhả nói: “Duệ, mặc dù em thấy Diệp Hoan này cản trở con đường của anh đi là đáng ghét, nhưng hắn vẫn tính là có tình có nghĩa...”

Thẩm Duệ liếc cô ta, ánh mắt lạnh lẽo khiến cả người Lâm San run lên.

“Có tình có nghĩa thì thế nào? Thực tế tàn khốc sẽ dung chứa được người có tình có nghĩa như hắn ư? Người như thế nhất định phải bị hiện thực đào thải, bởi vì hắn không hợp để sống trong thế giới này, hắn quá nặng tình, quá coi trọng phụ nữ, đây là khuyết điểm trí mạng”. Khóe miệng Thẩm Duệ nâng lên sự châm biếm.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo hững hờ của Thẩm Duệ, trong lòng Lâm San cảm thấy lạnh lẽo, ngần ngừ nói: “Coi trọng phụ nữ không tốt sao? Duệ... vậy còn em thì sao?”

Thẩm Duệ vội vàng nhìn Lâm San cười âm yếm, sau đó vỗ về mái tóc cô, nói: “Nha đầu ngốc, đương nhiên là tôi coi trọng em, tình cảm của chúng ta không giống người khác, lẽ nào em còn hoài nghi tôi?”

Buồn bực lập tức tiêu tan, Lâm San nở nụ cười xinh đẹp nhất nhìn anh ta.

Đúng vậy, một khi phụ nữ đã rơi vào trong tình yêu thì ai mà không muốn đem tình yêu ấy trở thành duy nhất, thành bài thơ tình độc nhất thế gian?

Thẩm Duệ nhìn khuôn mặt quen thuộc mà đáng hận trong màn hình kia, trong mắt hiện lên một tia sáng thâm sâu khó lường, thì thào lẩm bẩm: “Mình ở Bắc Phi, hẳn ở châu Âu, cơ hội tốt vậy vẫn nên hành động một chút.”

Châu Âu, cộng hòa Séc, thành phố Prague

Cung điện Prague có hơn 1000 năm lịch sử, là lâu đài do một hoàng tử xây dựng trên đồi Vltava tại Prague vào thế kỷ VII, sau đó trong suốt những năm tháng lịch sử của cộng hòa Séc, lâu đài Prague trở thành nơi cư trú của Quốc vương và hoàng tộc Prague các thời kỳ, ngay cả ngày nay nó vẫn là nơi ở và làm việc của tổng thống cộng hòa Séc.

Lâu đài Prague vẫn giữ được nguyên vẹn hình dáng của hơn nghìn năm trước, trải qua mấy lần tu bổ, giờ đây lâu đài trông vẫn rực rỡ như mới. Đêm, vô số ánh đèn chiếu sáng cả một vùng cung điện, tựa như một viên minh châu lấp lánh trong cảnh đêm Prague, trong đêm tối nở rộ lên vàng sáng tang thương nhưng chẳng hề xưa cũ.

Phía trong tòa thành được thiết kế mấy trăm gian phòng, dùng để chiêu đãi khách quý của Séc, mỗi gian phòng lại bố trí theo một phong cách khác nhau, vô cùng đặc biệt. Những bức tranh sơn dầu thời Trung cổ treo cao trên tường, trong phòng bài trí rất nhiều đồ sứ Phương Đông, thảm Ba Tư cùng với những chiếc đĩa nạm vàng châu Mĩ, trong vẻ xa hoa lộng lẫy thể hiện ra một phong phạm cao quý ưu nhã của hoàng gia.

Trong chủ lầu của cung điện có một căn phòng hoa lệ, Nam Kiều Mộc mặc một bộ lễ phục màu đen kiểu quý tộc trung cổ, nàng ngồi trên ghế salon, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình TV, khuôn mặt quen thuộc kia đã xuất hiện vô số lần trong giấc mộng, nước mắt ứa đầy tràn mi.

“... Thành phố này lớn như vậy, đường xá nhiều như vậy, không có em ở bên, anh rất sợ mình sẽ lạc đường. Kiều Mộc, trở về đi, chúng ta nương tựa lẫn nhau sống hết đời, anh sẽ lo tất cả được không? Kiều Mộc, trở về bên anh, đừng rời bỏ anh nữa nhé, sống mấy mươi năm, anh không chịu nổi ly biệt cũng không chịu nổi đợi chờ...”

Nước mắt đã sớm thấm ướt khuôn mặt Nam Kiều Mộc, nhưng nàng cố gắng che miệng lại để bản thân không phát ra bất kì âm thanh nào.

Hắn đã đến, rốt cuộc đã đến! Một năm qua đi, ở trên TV nhìn hắn đen hơn, ánh mắt hắn chứa đựng nhiều hơn chút ưu thương lạ lẫm.

Một năm này, hắn đã trải qua như thế nào? Một năm này, hắn sống hạnh phúc không?

Có quá nhiều vấn đề muốn chính miệng hỏi hắn, hắn ở ngay Prague, cách lâu đài nơi nàng ở chưa đầy ngàn mét, nhưng mà một ngàn mét này sao xa quá, xa xăm tựa chân trời.

Không phải không muốn gặp, mà là không thể gặp. . .

Cửa phòng bị mở ra khe khẽ, một cô gái mặc đồ quý tộc đi vào, cô nàng tóc vàng mắt xanh, sống mũi cao, đôi mắt thăm thẳm, con ngươi màu xanh lục bích đầy ánh sáng vui vẻ hoạt bát, trên chóp mũi cô có vài điểm tàn nhang linh động như đang nhảy múa. Cô gái có khuôn mặt trời sinh trắng nõn của người châu Âu, khí chất cao quý không giống người bình thường, ngay cả khi cười rộ lên cũng rất tao nhã, thật giống như đã luyện tập qua vô số lần, khiến người người kinh diễm.

Cô gái nói chuyện tuy hơi cứng nhắc nhưng đúng là tiếng Trung Quốc thành thạo: “Kiều Mộc thân ái, sao cậu lại trốn trên này? Đêm nay có rất nhiều quý ông cao quý đẹp trai, chúng ta nên đi xuống dưới để hưởng thụ cảm giác được những quý ông kia vây quanh.”

Vừa dứt lời, cô gái nhìn thấy Nam Kiều Mộc ngồi một mình trên ghế salon, nước mắt như chuỗi hạt châu bị đứt đang không ngừng rơi xuống đất, đôi mắt mơ màng chăm chú nhìn màn hình TV, vẻ mặt đau thương nức nở.

“Oh, Kiều Mộc, thân ái, cậu sao thế?” Cô gái lấy làm kinh hãi, sau đó vội vàng ngồi xuống cạnh Kiều Mộc, cầm lấy tay nàng. Tay Kiều Mộc lạnh như tuyết, chẳng có chút sắc hồng nào.

“Jinny, anh ấy đến rồi... rốt cuộc anh ấy cũng đến rồi!” Kiều Mộc lên tiếng khóc lớn.

Jinny vô cùng ngạc nhiên: “Ai đến?”

Kiều Mộc si ngốc nhìn chăm chăm màn hình, nước mắt chảy càng nhiều: “Anh ấy, người yêu của mình, anh ấy tới tìm mình, vượt qua đại dương ngàn dặm xa xôi đến đây tìm mình.”

Jinny nhìn theo ánh mắt Kiều Mộc, thấy trên màn hình TV là hình ảnh Diệp Hoan đang rơi lệ.

“Đây chính là người mà cậu kể với mình - Diệp Hoan? Người yêu cậu?”

“Đúng, chính là anh ấy, anh ấy đến Prague rồi, vì mình mà đến!”

Jinny lập tức mừng rỡ: “Vây tốt quá, chúng ta đi tìm anh ấy nha, hai người yêu nhau thì phải ở bên nhau không phải sao?”

Kiều Mộc chảy nước mắt lác đác: “Mình nghĩ đến anh ấy, nhớ anh ấy cả ngày lẫn đêm, nhớ đến mức muốn điên lên rồi, nhưng mà. . . Jinny, mình không thể tìm anh ấy, mình không dám, mình có những lo lắng của bản thân, nếu không mình đã sớm chạy tới nhào vào ngực anh ấy rồi.”

Khuôn mặt xinh đẹp điểm vài nốt tàn nhang của Jinny nổi lên chút nghi hoặc, sau đó giật mình, cuối cùng lộ ra vẻ phẫn uất.

“Kiều Mộc, cậu đang lo lắng về cái tên Edward bại hoại kia sao? Ôi, Chúa ơi, mình thật hổ thẹn vì quan hệ máu mủ với tên cặn bã khốn kiếp kia, tên khốn này phải cho xuống địa ngục mới đáng!”

Kiều Mộc lơ đãng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng trượt lên màn hình TV, chạm vào khuôn mặt tiêu tụy trên màn hình đã bao lần xuất hiện trong những giấc mơ, trong lòng khổ sở, giống như vụn mũi tên đâm xuyên qua lồng ngực, đau đến mức hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm*... thật vui vì anh đã đến, nhưng mà Diệp Hoan, anh thật sự không nên tới.”

*Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm: Tình không biết bắt đầu bao giờ, chỉ biết mãi hướng về một người mà say đắm.

248. Chương 249: Ngọn Nguồn

Trên TV, những lời được nói ra từ trong trái tim của Diệp Hoan đều được truyền đi khắp bốn phương tám hướng. Vì thế mà, chỉ trong một buổi tối hôm đó, toàn bộ cư dân Prague đều biết đến một người thanh niên tên là Diệp Hoan và một người nữ tên là Nam Kiều Mộc cùng đến từ Trung Quốc. Một câu chuyện tình được kể lại như thế đã tác động đến tâm tình của mọi người ở trong thành phố này.

Trong một căn phòng nào đó ở Prague, có một người đàn ông ăn mặc một bộ lễ phục bằng lụa viền trắng thuộc thời Trung Cổ Âu châu đang ngồi, tay của gã đang cầm một ly rượu, cùng với đôi mắt màu xanh lam đang nhìn chăm chú vào màn hình TV.

Đây là một người đàn ông cực kì nam tính. Gã có màu da rất trắng, trắng đến mức nếu đến gần có thể nhìn thấy cả những mạch máu ở dưới làn da mỏng kia, viền mắt gã thâm thúy, mái tóc vàng hơi cuốn lên, cùng với đôi môi mỏng sắc như dao gọt.

Hiện tại, gã đang nắm chặt ly rượu trong tay, mạch máu trong người đang sôi trào tức giận, con mắt thì hơi nheo lại, dường như trong đó ẩn chứa lửa giận và ý muốn giết người.

Gã nhận ra được người thanh niên Trung Quốc đang ở trên TV kia, bởi vì từ một năm qua, lúc nào Nam Kiều Mộc cũng đặt cái tên đó ở bên miệng cô. Do đó cái tên đó giống như một cái bàn ủi nóng in dấu thật sâu trong lòng hắn.

Diệp Hoan, người mà ngay cả khi nằm mộng thì gã cũng muốn dùng súng bắn chết đấy, bây giờ người đó đã đến Prague rồi. Tốt, rất tốt!

Lý rượu vang sáng bóng bị gã hung hăng ném mạnh vào góc tường bên cạnh lò sưởi. Rượu đỏ trong ly giống như máu của kẻ thù văng tung tóe đầy đất. Gã cầm lấy điện thoại, dùng giọng nói tựa như tiếng của ác ma nơi địa ngục mà ra lệnh:

“York, giết chết cái tên Trung Quốc chết tiệt kia đi. Tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép hắn nhìn thấy Kiều Mộc! Kiều Mộc là của tao!”

“Kiều Mộc, nếu để cô lựa chọn lại, vậy thì một năm trước, khi chạy khỏi Luân Đôn, cô có hi vọng mình sẽ quen biết Edward không?” Trong một căn phòng khác, Jinny với vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Khuôn mặt hao gầy của Kiều Mộc lập tức lộ ra mấy phần ảm đạm.

Một năm trước, khi cô chạy thoát khỏi Luân Đôn, cũng nhờ Jinny giúp đỡ mà cô đã lấy được quốc tịch Anh. Vì muốn trốn khỏi sự giám sát của chú ba Thẩm gia nên cô vội vàng rời khỏi Luân Đôn.

Ngụy Trường Quân nói không sai, cho dù đàn ông hiểu rõ phụ nữ cỡ nào thì chung quy người phụ nữ vẫn giữ riêng cho mình một số bí mật mà đàn ông không hề biết. Mà Jinny chính là bí mật của cô, bí mật này cho đến người thân nhất là Diệp Hoan cũng không biết.

Jinny có dáng người và gương mặt xuất chúng. Xuất thân của cô ta cũng không tầm thường. Cô ta là công chúa của vương thất Anh quốc Elizabeth, cháu gái ruột của nữ hoàng Anh, cũng là người đứng đầu trong sáu người ở trong danh sách kế thừa vương vị.

Kiều Mộc quen Jinny vào bốn năm trước, khi đó cô đang học thạc sĩ y ở Ninh Hải, người giảng viên dạy cô cũng rất thích cô học sinh có thiên phú như cô... Có một lần, Viện nghiên cứu y học Trung quốc đã mời giảng viên của cô đi đến Yale để tham dự buổi giao lưu y học, mà người giảng viên cũng dẫn cô đi theo, vì thế mà Nam Kiều Mộc đi đến Yale.

Trong sân trường đại học Yale, Kiều Mộc đã gặp được du học sinh là công chúa Jinny. Tình cảnh lúc đó là Jinny đang vận động thể hình ở một góc vắng vẻ thì không may bị chuột rút, Nam Kiều Mộc vừa vặn đi ngang qua, thế là Nam Kiều Mộc hảo tâm giúp đỡ Jinny, cũng từ đó mà hai người bắt đầu trở nên thân quen.

Khi ấy, Nam Kiều Mộc mới chỉ mười sáu tuổi mà đã cố gắng học bằng Thạc sĩ, nghe đến đây Jinny càng thêm sùng bái với cô gái Phương Đông vừa bí ẩn vừa là nữ thần đồng này. Vả lại, Kiều Mộc không phải là người lãnh đạm tuyệt tình gì, hai người hàn huyên một lát, càng tán gẫu càng thân mật, càng muốn kết nghĩa chị em.

Sau đó tuy rằng hai người về đất nước của mình, nhưng vẫn không cắt đứt liên lạc, chỉ có điều Kiều Mộc chưa hề mở miệng nói với ai về chuyện mình quen biết với công chúa Anh quốc, bao gồm cả Diệp Hoan. Vì sao cô lại không nói với bất kỳ ai khác? Là vì: Thứ nhất là do tính cách Kiều Mộc trầm ổn, xử sự lạnh nhạt. Nếu cô nói cho mọi người biết mình quen với công chúa Anh quốc thì quả là hành động ấu trĩ. Thứ hai là, có mấy lần Jinny nói với Kiều Mộc qua internet rằng muốn đến Trung quốc để du lịch, mà khi đó Diệp Hoan lại như ngựa giống, đi đến đâu là trên hoa ghẹo nguyệt phát tán giống đến đó. Tâm tư của Kiều Mộc lúc đó cũng lo sợ Diệp Hoan sẽ sinh ra hứng thú với Jinny mà đổi khẩu vị, sợ hắn sẽ tán tỉnh được vị công chủ hoàng gia kia, Kiều Mộc sợ mình phí công đã tròng vì gà bay trứng vỡ, thế nên Nam Kiều Mộc quyết định giấu kín chuyện này, một chữ cũng không nói ra.

Hiện thực đã chứng minh, kín miệng đúng là một loại mỹ đức. Chuyện Nam Kiều Mộc có quan hệ với Jinny thì ngay cả Diệp Hoan còn không biết thì Thẩm gia làm sao mà biết được. Cô là một người phụ nữ thông minh, lúc bị chú ba Thẩm gia bức ra nước ngoài thì cô cũng chừa lại cho mình một con đường, cô đưa ra điều kiện là đi du học tại đại học Cambridge nước Anh. Chính điều kiện này đã giúp cô tạo ra một quân cờ để bảo vệ. Sau khi đến Anh, cô đã lén lút vào phòng rửa tay gọi điện thoại cho Jinny. Luân Đôn là địa bàn của Jinny, nghe tin Kiều Mộc gặp khó khăn, Jinny lại mang vài phần hào hiệp trong người nên cô ta lập tức vô bàn đứng dậy giúp đỡ. Dùng thân phận cùng với sự ảnh hưởng của mình mà ra tay giúp đỡ Kiều Mộc. Một kẻ kim thiên thoát xác(*) đã giúp Kiều Mộc thoát khỏi sự khống chế của chú ba Thẩm. Đã làm người tốt thì nên làm cho trót, vì vậy Jinny đã giúp Kiều Mộc lấy luôn một cái hộ tịch Anh quốc.

(*) Ấu trùng ve lột xác khi hè đến, câu này đại ý là thay đổi thân phận

Không thể không nói, vị công chúa này trọng tình trọng nghĩa vô cùng, đưa tay giúp đỡ bạn bè đến mạng cũng không cần. Khi Kiều Mộc biến mất, Thẩm gia cùng tập đoàn Đằng Long đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực đi tìm, tìm khắp cả châu Âu cũng không tìm được bất kì tin tức nào của Kiều Mộc, bởi vì tin tức đã bị công chúa Jinny bịt kín. Tầm ảnh hưởng của vương thất Anh Quốc ở châu Âu rất lớn, Jinny dùng thân phận công chúa bảo vệ Kiều Mộc quá kĩ, kín đáo không một tiếng gió. Điều này cũng là vì bảo hộ cho một cô gái côi cút đáng thương như Nam Kiều Mộc.

Một năm qua, cô không dám kiên lạc với Diệp Hoan, và cũng không dám liên lạc với ai ở trong nước vì cô thật sự lo sợ.

Chú ba Thẩm bức Kiều Mộc ra đi bằng chiêu bài cũ rích, ông ta không hề phí lời với cô, chỉ là cho cô nghe một cuộc đối thoại. Trong điện thoại, Vu Nguyệt Nga, cũng chính là mẹ đẻ của Kiều Mộc, khóc không ra hơi. Bà ta cảm tạ cô vì đã không oán hận chuyện vứt bỏ cô năm xưa, còn cho bà ta năm trăm vạn, để gia đình bà ta sống an ổn qua ngày, ...

Lúc đó Kiều Mộc sợ ngây người.

Người đưa năm triệu cho Vu Nguyệt Nga tất nhiên không phải là cô. Dù làm chuyện xấu gì thì chú ba Thẩm vẫn duy trì phong độ của mình, ông ta dùng cách này để nói cho Kiều Mộc: “Tôi đã có thể cho gia đình cô lên thiên đường sống sung sướng, thì cũng có thể đẩy nó xuống thẳng địa ngục!”

Vì lẽ đó mà Nam Kiều Mộc không thể không rời đi, kể cả nguyên nhân là gì thì cô cũng không nói cho Diệp Hoan biết. Còn Vu Nguyệt Nga, cho dù bà ta có làm sai đến đâu thì cuối cùng vẫn là mẹ của mình, người thân bị ép bức thì cô chỉ có thể đi, làm gì có lựa chọn nào khác.

Cuối cùng là vì không đầu lại chú ba Thẩm kia. Giữa tình yêu và tình thân, bên nào nặng bên nào nhẹ, rất khó để lựa chọn, nhưng Kiều Mộc cũng phải đau đớn đến chảy cả máu mắt để đưa ra quyết định đó.

Cô không sợ chết, lại càng không hoài nghi tình yêu kiên trinh giữa mình và Diệp Hoan. Nhưng chuyện tình yêu này không còn thuộc về hai người nữa, thực tế tàn khốc buộc cô không còn lựa chọn nào khác.

Đối với Vu Nguyệt Nga, cho dù có bị bà ta vứt bỏ, cho dù bà ta bắt nạt thì cô cũng không thể bất nghĩa. Đêm nào cô cũng nhớ mong cha mẹ như bao đứa trẻ khác, cô muốn hiểu thảo với cha mẹ, bây giờ ông trời đã cho cô cái cơ hội ấy rồi. Nhưng cô lại thực hiện nguyện vọng đó trong đau đớn, dùng tình yêu của mình để đổi lấy sự bình yên cho cả gia đình.

Cô biết mình ra đi sẽ gây ra đau đớn cho Diệp Hoan, nhưng cô cũng không thể chống lại ý tứ của ông ta, bởi vì sống chết của cả nhà mẹ đẻ phụ thuộc vào chỉ một ý niệm của ông ta.

Cân nhắc nặng nhẹ, Nam Kiều Mộc đã làm ra lựa chọn, một lựa chọn khiến cô đau đớn đến mức không muốn sống nữa.

Rời khỏi Diệp Hoan, một chữ cô cũng không để lại cho hắn, sẽ có ai hiểu được sự đau khổ trong tâm can của cô, một loại cực hình vạn tiền xuyên tâm.*

(*) Ngàn mũi tên đâm vào tim

Còn về phần Edward, đó lại là khúc chiết khác, cứ để sau này hẵng nói.

Diệp Hoan vẫn ở trong phòng tổng thống của khách sạn. Hắn bây giờ đang đợi tin tức.

Tin tức tìm người cũng đã tràn ngập các mặt báo, kẻ sách dùng tiết mục của đài truyền hình cũng đã làm rồi, bất kể kết quả như thế nào thì cũng phải có một ít tin tức chứ? Nếu như Kiều Mộc nhìn thấy, nhất định cô ấy sẽ liên lạc với hắn, điểm này hắn rất vững tin, trừ phi... Trừ phi cô ấy không có cách nào gặp hắn, hoặc là khó xử, nếu là khó xử thì chuyện tình giữa hắn và cô sẽ không cách nào xử lí đến cùng được.

Diệp Hoan rất có kiên nhẫn, hắn tin rằng sự tình rồi sẽ có chuyển biến, không có khả năng tiếp tục kéo dài nữa, ở cách xa ngàn dặm mà không có tin tức là kết quả xấu nhất rồi. Bây giờ, mình đã đến Prague thì cục diện bế tắc này nhất định có thể phá vỡ được.

Mấy ngày nay, Ngụy Trường Quân và tiểu tổ của anh ta đang loay hoay điều tra đến nỗi chân không chạm đất (không ngừng nghỉ). Rất nhiều thị dân và du khách Prague có lòng hảo tâm đã gọi điện thoại đến liên

tục. Bọn họ nói cho anh ta biết có nhiều cô gái Phương đông xuất hiện, rất có thể là người yêu của anh chàng họ Diệp kia. Mỗi ngày, sẽ có ít nhất mười mấy cuộc điện thoại gọi đến, mỗi một cú điện thoại đều làm cho Ngụy Trường Quân không dám thất lễ, vừa cúp điện thoại thì anh ta vội vàng đi ra ngoài xác minh, mang theo sự phấn khởi mà đi, nhưng lúc về lại mất hứng. Dù là vậy, anh ta vẫn không quên nói lời cảm ơn chân thành đến người dân cùng khách du lịch đã giúp đỡ.

Người Trung Quốc lúc để ý đến người nước ngoài thường chú ý về dung mạo, mũi cao, mắt sâu. Ngược lại, người nước ngoài chú ý đến người Trung Quốc cũng là vì dung mạo, bọn họ không có khả năng phân biệt được giữa các cô gái người Trung có khác biệt thế nào, chỉ cần là cô gái châu Á da vàng nào xuất hiện thì bọn họ sẽ hưng phấn mà vội vàng gọi điện đến báo thôi.

Cả ngày Ngụy Trường Quân đều ôm lấy công việc nhận điện thoại, tuy rằng rất khổ cực nhưng nếu có thể lập công với ông chủ tương lai của tập đoàn Đằng Long thì có làm sao. Cứ xem đây là đây tâm tư riêng vậy. Quả thật tình yêu của Diệp Hoan và Kiều Mộc cũng làm cho anh ta cảm động, anh ta là thật tâm thật ý ngóng trông người có tình sẽ đến được với nhau. Nếu có ngày đó thì người thuộc hạ như anh ta cũng sẽ không phải khổ sở nữa.

Lúc mọi người đang bận rộn thì Diệp Hoan lại đang ngủ.

Hắn quá mệt mỏi, từ khi đến Prague này, mỗi đêm hắn đều không ngủ được. Chỉ mỗi việc nghĩ đến Kiều Mộc có thể đang ở thành phố này, nghĩ đến hai người như gần trong gang tấc nhưng lại cách xa, chỉ bấy nhiêu đó cũng làm hắn buồn bực bất an, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Thật vất vả mới có thể ngủ được ba bốn tiếng, nhưng cái điện thoại lại không thức thời mà đổ chuông.

Diệp Hoan hoảng hốt nhận điện thoại, âm thanh kinh hoàng của Hầu tử từ trong điện thoại truyền ra ngoài.

“Anh Hoan, chúng ta chơi trò chơi giải câu đố có được không? Anh thử đoán xem hai người bọn em đang ở đâu?”

Ánh mắt Diệp Hoan bình tĩnh, hắn than thở nói: “Từ giọng nói như chó nhà có tang của chú mày, tao có thể cảm nhận được chú mày đang ở một nơi chẳng mấy tốt lành gì. Mày nếu không phải ngồi xổm trong cầu tiêu mà quên mang giấy, thì chính là bị bắt vào cục cảnh sát rồi..”

“Anh Hoan đúng là thần nhân(*),... Em và Trương Tam đều bị bắt vào cục cảnh sát rồi, anh mau đến đón bọn em đi.” Hầu Tử phát ra âm thanh đáng thương.

(*) Đoán việc như thần

Diệp Hoan thở dài nói: “Hai tên Nhị Hóa (ngu ngốc) các cậu đã làm sai việc gì, không phải Cao Thắng Nam đang ở Bắc Kinh sao? Chỉ cần hai đứa mày không giết người phóng hỏa, thì cô ấy nhất định có thể bảo vệ được hai đứa mày, lão tử còn ở Prague đây, chuyện này mà tìm lão tử cũng vô dụng thôi.”

“Cảnh sát Cao không bảo vệ được bọn em đâu!”

Diệp Hoan ngẩn người một chút, tiếp theo là trợn tròn hai mắt, quên hết cả buồn ngủ, hắn sốt sắng nói: “Không phải là hai đứa mày giết người phóng hỏa thật đấy chứ?”

“Không phải, bọn em cũng không có thiên phú đó, người bắt bọn em không phải là cảnh sát trong nước, bọn họ là cảnh sát Prague.”

“Có ý gì?”

“Anh Hoan, em và Trương Tam đã đến Prague rồi, vừa mới xuống máy bay.”

Diệp Hoan giật nảy cả mình: “Không phải tao đã nói là không được tới rồi sao, hai đứa mày đến đây làm gì?”

“Chu Mị không yên lòng về anh, cô ta nói sợ anh gặp rắc rối, muốn bọn em qua đây gặp anh, nếu gặp rắc rối thì có thể kéo anh chạy trốn.”

Diệp Hoan vỗ vỗ cái trán, lẩm bẩm nói: “Bà già này thật là phiền phức mà, cho hai đứa mày tới đây chẳng phải là nhảy vào hồ lửa à?”

Hầu Tử cười nói: “Đất nước này rất xinh đẹp, bọn em không cảm thấy mình đang ở trong hổ lửa nha!”

“Tao nói là hai đứa mày đẩy lão tử vào hổ lửa đó, mà hai đứa mày mới vừa xuống máy bay thì tại sao lại bị cảnh sát bắt?”

Hầu Tử thăm thẳm thở dài.

Diệp Hoan lập tức rõ ràng một mặt: “Không cần phải nói, lại là Trương Tam gây chuyện?”

“Anh Hoan quả nhiên là thần nhân.”

“Mẹ nó phí lời, tóm lại đã xảy ra chuyện gì?”

Hầu Tử thở dài nói: “Vốn là rất thuận lợi, không ngờ sau khi máy bay hạ cánh, lúc bọn em đi vào phòng khách của sân bay Prague, kết quả đụng phải một tên trộm. Người ta thường nói người tài cao thì gan lớn, gan tên trộm kia đúng là lớn, có thể thấy tay nghề của gã lại “lục” rồi, bàn tay hần vừa mới luồn vào áo của Trương Tam thì đã bị Trương Tam phát hiện ngay...”

“Vậy thì tên trộm kia mới là kẻ vào cục cảnh sát chứ, tại sao hai đứa mày cũng vào theo?”

“Không phải là còn có chuyện sau đó sao! ... Lúc đó Trương Tam nghĩ mình lạ nước lạ cái, là người mới đến, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Vì vậy, Trương Tam cũng không lên tiếng, định đợi đến khi tên trộm quay người lại thì hần lại đem ví tiền của mình trộm về là được rồi. Luận về nghề trộm cắp, hơn một ngàn năm trước, người Trung quốc chúng ta đã đuổi đến giải ngoại hạng Anh rồi, dù thế nào cũng không thể ném mặt mũi của lão tổ tông đi được nha...”

Diệp Hoan lẩm bẩm nói: “Tao khẳng định lão tổ tông sẽ không nhận hai tên cháu trai như hai đứa mày, sau đó thì sao?”

“Tình tiết sau đó quả thực có thể dùng câu ‘Xoay chuyển tình thế’, ‘Rung động tâm can’, để mà hình dung...”

“Mẹ nó, đừng có phí lời! Nói điểm chính đi!”

“Trọng điểm chính là, tay nghề Trương Tam so với tên trộm gốc ở Prague kia còn cao tay hơn, cậu ta vừa mới ra tay thì đã bị cảnh sát phát hiện.”

”Trong ví của Trương Tam có giấy chứng nhận kia mà, có thể lấy giấy này chứng minh thân phận của hần.

“Anh Hoan, chuyện này không có đơn giản như vậy, không phải tôi mới vừa nói đó sao, hết từng đợt cao trào này lại có tiếp đợt khác mà... Chuyện này trọng điểm ở chỗ là, tên trộm kia là nữ. Cô ả trộm bóp tiền xong thì nhét nó vào bên trong người, anh không biết Trương Tam là một tên Nhị Hóa đực rựa sao, khi còn bé không biết đã thiếu đi nguyên tố dinh dưỡng nào, cậu ta cứ thế mà đưa tay mò vào trong ngực tên trộm kia để lấy lại ví tiền ra...”

Diệp Hoan: “... ..”

“Hiện tại cảnh sát bảo Trương Tam vừa mang tội danh ăn cắp, vừa giở trò sàm sỡ lưu manh. Anh Hoan, Chuyện tình của Trương Tam cũng quá bi hài đi, em rất là hổ thẹn khi làm bạn với cậu ta, anh qua đây đá cậu ta về nước đi, em cũng chịu hết nổi rồi!”

Diệp Hoan ngửa mặt lên trời lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó, kiếp trước lão tử đã tạo ra nghiệp chướng gì...? Cảnh sát bắt Trương Tam ở sân bay, vậy sao mày cũng vào ở trong cục cảnh sát luôn hả?”

Hầu Tử chột dạ nói: “Cái kia là do...lúc Trương Tam lấy lại cái ví trên người tên trộm, em đã giúp cậu ta đè tay cô ả xuống, cảnh sát bảo em là đồng phạm, bọn họ đúng là có mắt chó mà!”

249. Chương 250: Tập Kích Bất Ngờ

Đối với tao ngộ kỳ lạ của hai người Hầu Tử và Trương Tam, Diệp Hoan cũng không biết nên nói cái gì.

Vì sao từ bé tới lớn, những tội lỗi do hai con hàng này phạm phải đều do hần đi chui đít chứ?

Chắc chắn kiếp trước của hần thiếu nợ bọn họ tiền. Không, phải nói là thiếu nợ rất nhiều tiền mới phải!

Bọn hắn từ ngàn dặm xa xôi chạy tới đây chỉ làm hắn thêm phiền phức, mặt mũi thì còn chưa thấy đâu mà đã bắt hắn đi đến đồn cảnh sát kiểm người...

“Tao bây giờ coi như đã biết rõ, hai đứa mày không chỉ đẩy tao vào hố lửa, mà còn dội thêm xăng vào...” Diệp Hoan từ từ nhắm hai mắt lẩm bẩm.

“Anh Hoan, là em làm anh mất mặt...” Thanh âm vô cùng xấu hổ của Hầu Tử từ bên kia điện thoại truyền đến.

Diệp Hoan thở dài, nói: “Biết tử nhục thì gần đúng(*), nhìn chung biết nhục mặt thì còn có thể cứu, mày thuộc loại người còn cứu chữa được... Thế Trương Tam thì sao? Nó có cảm thấy mất mặt không?”

(*) Lời này trích từ một câu nói của Khổng Tử: “Hảo học cận hồ tri, lực hành cận hồ nhân, tri sỉ cận hồ dũng hồ”. Tạm dịch là: “Ham học thì gần trí tuệ, nỗ lực hành thiện thì gần nhân đức, biết ô nhục thì gần dũng cảm”

“Trương Tam thì khó mà nói được, dù sao thì giờ mặt mũi nó đang sung sướng lắm, em nghĩ nó đang ở trạng thái tiếp tục làm anh mất mặt...”

Diệp Hoan liên tiếp thở dài mấy cái: “Hài... Mày đưa điện thoại cho nó đi!”

Rất nhanh sau đó, có một giọng nói vừa run run vừa hưng phấn truyền tới: “Anh Hoan, to đã man, em rốt cục đã được bóp meo meo của con gái rồi, hơn nữa còn là meo meo cực phẩm... Thật là mềm quá đi!”

Diệp Hoan: “...”

Cục cảnh sát ngoại quốc so với trong nước thì cũng không khác biệt nhiều lắm, chỉ khác nhau ở chỗ trong nước thì cần quan hệ và tiền, còn ở nước ngoài thì cần luật sư và tiền.

Hai thứ này Diệp Hoan cũng không thiếu, hắn dẫn theo luật sư tới đồn cảnh sát. Do thân phận của Hầu Tử và Trương Tam là du khách nước ngoài nên có nhiều điểm phức tạp, nên sau khi luật sư và cảnh sát bàn bạc nửa ngày thì phía cảnh sát đưa ra quyết định là phải nộp một khoản tiền bảo lãnh lớn. Nhờ vậy mà Hầu Tử và Trương Tam mới thuận lợi ra ngoài được.

Xét thấy đồng chí xử nam Trương Tam vất vả lắm mới có chút lợi nhỏ là sờ mó được một cái meo meo cực phẩm, nên Diệp Hoan cũng thuận tiện bảo lãnh luôn nữ tặc kia ra.

Thời điểm bọn Hầu Tử Trương Tam đi ra ngoài thì hai người bọn hắn nhìn nhau kèm theo chút xấu hổ.

Nữ tặc được Diệp Hoan bảo lãnh kia lại làm cho người ta kinh ngạc một phen. Cô đại khái khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo cao bồi không biết là cũ kĩ hay là cố ý làm cho rách nát, đôi mắt xanh thẳm, miệng rộng, môi dày, có vài phần tư vị giống Angelina Jolie.

Cho dù Diệp Hoan không cảm thấy hứng thú với con gái ngoại quốc, cũng không khỏi bị phong thái của cô gái này làm cho thất thần một chút.

Người con gái ngoại quốc xinh đẹp như ánh mặt trời này sao lại có thể lưu lạc đến mức làm trộm cướp?

Nhất định là do khủng hoảng tài chính rồi! Người Mỹ cũng thật là quá rảnh rồi mà, làm cái gì không làm lại đi đánh Iraq làm gì không biết?

Lúc Diệp Hoan còn đang đánh giá, thì Trương Tam đã cười hì hì chủ động tiến lên bắt chuyện với nữ tặc kia. Hắn phi thường nhanh nhẹn lấy ví tiền ra, cầm toàn bộ số tiền mặt trong ví đưa cho nữ tặc: “Cầm, cầm lấy đi Mẽ Tây, sao phải ăn trộm, mỹ nữ như cô nếu thiếu tiền thì chỉ cần lên tiếng. Anh đây bây giờ cũng chỉ có từng này thôi...”

Ngụy Trường Quân đang ở bên cạnh cũng đành cười khổ mà dịch lời của Trương Tam cho nữ tặc kia. Còn Diệp Hoan và Hầu Tử thì lại nghiêng răng nghiêng lợi. Từ lúc nhỏ chơi đùa với nhau đến bây giờ, bộ dạng của con hàng này hiện tại là đáng ăn đòn nhất.

Nữ tặc lại cảm thấy ngượng ngùng. Vốn dĩ việc mình đi ăn cắp đã rất mất mặt rồi, giờ loay hoay nửa ngày lại nhận bố thí của kẻ bị mình cướp, khuôn mặt của cô trở nên đỏ bừng. Cô vừa chần chừ cầm lấy tiền vừa ngượng ngùng nói lời xin lỗi và cảm tạ.

Trương Tam biểu hiện ra tư thế của người giàu có, không thèm để ý vẩy tay: “Cầm đi, cầm đi Mễ Tây. Cô xinh đẹp như vậy thiếu tiền không đi làm gái mà đi ăn trộm cho nên tôi có thể thấy được cô có chút cốt khí, đạo đức tốt đẹp, chúng tôi cũng bội phục cô sát đất...”

Diệp Hoan và Hầu Tử cùng lau mồ hôi trên trán: “...”

Trương Tam thực sự biến chuyện sai trái thành chính nghĩa, xem chuyện bán thân là hổ thẹn, coi trộm cướp là vinh dự. Từ trên mặt hắn ai cũng có thể nhìn ra được, con hàng này chưa bao giờ cảm thấy làm trộm cướp là chuyện dọa người gì cả, ngược lại nó giống như một loại người ‘phục vụ nhân dân’ vô cùng chính trực, có tương lai rất xán lạn...

Nữ tặc khẽ cúi mình trước Trương Tam, huyền thuyên nói vài câu.

Ngụy Trường Quân phiên dịch qua mọi người mới biết, nguyên lai tên của nữ tặc là Tina Klaus. Ban đầu cô vốn làm công ở một tiệm bánh ngọt, sau đó lợi nhuận của cửa hàng kém nên giảm biên chế, Tina cũng bị sa thải. Khủng hoảng kinh tế ảnh hưởng tới Châu Âu càng rõ rệt hơn, tìm một công việc quả thực vô cùng gian nan, đã ba ngày nay cô chưa được ăn uống, cho nên bí quá hóa liều mà đi trộm ví tiền, dù sao ít nhất cũng cần sống sót.

Ba người Diệp Hoan hai mắt nhìn nhau, đồng thời trong mắt toát ra sự vui vẻ và ấm áp.

Cô gái này có hoàn cảnh tương tự như bọn họ ở Ninh Hải, làm cho ba người có cảm giác như đồng bệnh tương liên(*)...

(*) Khi người ta cùng có chung một hoàn cảnh thì người ta gần gũi, hiểu và cảm thông với nhau hơn.

Trương Tam không có nói sai, Tina không bán thân mà lựa chọn làm trộm cướp, chính là giữ lại cho cô ta một chút tôn nghiêm cuối cùng, như vậy cũng có thể thấy cô là người có đạo đức tốt ...

Làm người, nhất định phải nắm chắc một điểm mấu chốt, cho dù nó có thể thấp kém nhưng nhất định là phải có.

Diệp Hoan và Hầu Tử liếc nhau, hai người đều tự giác rút ví tiền ra, đem toàn bộ tiền mặt đều đưa cho Tina. Nhìn bộ dáng hăng hái của Trương Tam đối với Tina, trong lòng Diệp Hoan khé động, hẳn bèn nhờ Ngụy Trường Quân nói với Tina rằng, nếu cô nguyện ý có thể đến khách sạn Tứ Quý làm công tạm thời. Cô sẽ đi theo bọn họ hỗ trợ tìm người, dọn dẹp phòng, thỉnh thoảng chạy đi mua vài thứ đồ ăn vặt các loại, nếu không có việc gì thì có thể làm lái xe và hướng dẫn du lịch, được bao ăn ở, hết tháng thì được trả lương đàng hoàng.

Tina mở to hai mắt, trên đôi mắt xanh thắm như nước biển lộ vẻ kinh hỉ và có chút nước mắt chảy ra, cô liên tục cúi đầu cả tạ với ba người Diệp Hoan, sau đó móc ra một cây thánh giá trước ngực rồi giống như cầu nguyện một câu gì đó.

Vì thế, mọi người dẫn Tina cùng trở về khách sạn.

Trương Tam vẫn tỏ ra vô cùng nhiệt tình như cũ, quán quít Tina không ngừng, nói: “Mỹ nữ, thiếu tiền thì bảo ca ca, anh có tiền... Thiếu mùi đàn ông cũng nên bảo ca ca, anh cũng là đàn ông...”

Biểu hiện của Trương Tam quả thật mạnh mẽ hơn rất nhiều so với bộ dáng ngây ngô, khờ dại của Hầu Tử khi ở bên Liễu Phỉ. Diệp Hoan tự nhủ, năm đó khi hắn tán gái cũng không có không biết xấu hổ như vậy nha...!

Mọi người trở về khách sạn, an bài cho Tina một phòng ở, ba người Diệp Hoan thì ở trong phòng tổng thống.

Diệp Hoan liếc xéo Trương Tam, khẽ nói: “Tao nhớ trước đây mày thà xem cọng lông cũng không xem thể loại Âu Mỹ, sao giờ khẩu vị lại thay đổi rồi, ưa thích nữ nhân ngoại quốc ngực to?”

Trương Tam nhếch miệng cười: “Tự tay sờ qua mới biết được, phụ nữ ngoại quốc có cái hay riêng của nó, tuyệt không thể tả mà...”

“Mày thích con người của Tina, hay chỉ là thích meo meo của cô ấy? Nếu chỉ thích meo meo của đàn bà Châu Âu thì buổi tối anh mày đưa mày đi phố đèn đỏ rồi gọi cho mày 2 người đàn bà châu Âu để thoải mái mà bay mà phi. Tao thấy Tina là người đáng hoàng, tiểu tử mày đừng gây tai họa cho người ta.”

Trương Tam vội nói: “Em đương nhiên là thích con người cô ấy, nữ tặc đi trộm của nam tặc, anh Hoan anh không thấy đây là duyên phận ông trời ban cho em sao?”

Diệp Hoan nhìn chằm chằm Trương Tam trong chốc lát, Trương Tam có chút chột dạ cúi đầu bỏ xung một câu cực kỳ không cần thiết:

“... Huống chi meo meo của cô ấy to như vậy, cũng khó mà có được mà.”

Diệp Hoan vỗ vai hấn thật mạnh, trầm giọng nói: “Vậy thì của cô ấy đi, dưới ánh mặt trời của cô ta, hãy dương cao ngọn cờ nam nhi Tung Cửa hùng vĩ! Vạn nhất mày ra sớm, thì hãy dùng tiếng Nhật mà nói chuyện với cô ấy, để cho người Nhật Bản gánh cái oan ức này đi...”

“Anh Hoan, anh có cần phải độc mồm mắng em như vậy không?” Trương Tam nghiêm mặt nói.

...

Hầu Tử đưa cho Diệp Hoan và Trương Tam mỗi người một điều thuốc, ba người trong phòng phun ra nuốt vào mấy hơi khói thuốc. Hầu Tử chậm rãi hỏi: “Anh Hoan, đã có tung tích của Kiều Mộc chưa?”

Diệp Hoan cười khổ lắc đầu: “Không có, tao đã nghĩ ra một biện pháp cho Kiều Mộc biết tao đã đến Prague, nếu hàng ngày cô ấy xem tivi hoặc đọc báo, hẳn rất nhanh cô ấy sẽ xuất hiện.”

Hầu Tử giận dữ nói: “Một người sống bình thường, có thể đi đâu được chứ? Châu Âu lớn như vậy, tìm một người quả thật quá khó khăn. Anh Hoan à, biện pháp đó hiện tại có phải quá bị động không?”

“Trừ bỏ cách này, mày có thể nghĩ ra cách tốt hơn sao? Chúng ta căn bản không có manh mối gì của Kiều Mộc, nếu cô ấy không lộ mặt, chúng ta đi tìm ở chỗ nào?”

Hầu Tử và Trương Tam trầm mặc không nói gì.

Đúng vậy, manh mối còn không có, biết tìm ở nơi đâu? Toàn bộ Prague có 120 vạn dân cư, du khách hơn một nghìn vạn, chẳng lẽ phải thuê người ở đây mà đến từng nhà tìm kiếm sao?

Bầu không khí lại trở nên nặng nề. Diệp Hoan nhanh chóng xốc lại tinh thần, trong đôi mắt ánh lên sự tự tin chói rọi: “Chờ xem, tao có dự cảm, cục diện bế tắc này rất nhanh sẽ bị phá vỡ, Kiều Mộc nhất định sẽ trở lại bên cạnh tao thôi!”

Hầu Tử chăm chú nhìn Diệp Hoan, sâu sắc nói: “Anh Hoan, anh phải tỉnh táo, không thể loạn. Bọn em tin tưởng, Kiều Mộc đến giờ không có xuất hiện là vì bị ai đó cưỡng ép hoặc chế ước. Cô ấy có nỗi khổ riêng, anh yêu cô ấy như vậy và cô ấy cũng yêu anh. Nếu ngay cả tình yêu của hai người đều không thể lâu dài thì trên đời này làm gì có cái gì để cho bọn em tin tưởng nữa?”

Diệp Hoan cười cười, ngữ khí vô cùng chắc chắn: “Tao vẫn tin tưởng cô ấy, không tới mức trời đất có sụp đổ cũng không chia lìa, nhưng ít nhất tao và cô ấy đã có chung nhận thức, nhận thức có nhau, nhận thức cả đời cũng không thay đổi.”

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Hoan vẫn chờ đợi sự chuyển biến.

Thời điểm rảnh rỗi, hấn cùng với Hầu Tử và Trương Tam ra ngoài đi dạo, Tina tạm thời đảm đương vai trò là hướng dẫn viên du lịch. Tina là người con gái vô cùng cố gắng, chăm chỉ làm việc. Cô biết người thuê mình là người Trung Quốc cho nên không quên cố gắng học tập tiếng Trung, mua mấy quyển sách và băng đĩa, hơn nữa lại có Trương Tam làm thầy chỉ dạy. Cho nên Tina học rất nhanh, chỉ cần câu cú không quá thâm ảo, cô có thể hiểu năm sáu phần ý nghĩa cơ bản, chính bản thân cũng có thể ù ù nói được vài câu đơn giản.

Có thể chắc chắn một điều, ngày sau nếu Trương Tam theo đuổi cô thành công, lúc lên giường mà ra sớm... thì nói tiếng Nhật Bản cũng không thể lừa được. Cô gái này thoát nhìn thông minh hơn Trương Tam không chỉ một cấp bậc. Sự khác biệt này là do gen di truyền và hoàn cảnh sống tạo ra. Người ta tối thiểu từ nhỏ

không có uống qua sữa bò độc, mà cái tên gia hỏa Trương Tam gia này ngoại trừ chưa từng dùng cái đầu ra (*), thật sự là tìm không ra ưu thế khác mạnh hơn Tina.

(*) Ý nói trong đầu trống rỗng, không biết suy nghĩ

Nhờ thờ lớn St. Vitus Cathedral, cây cầu đá Charles, đường Golden Lane, cùng với quảng trường nổi tiếng Old Town ở Prague,... Không nơi nào là không in dấu chân của bọn họ.

Diệp Hoan vẫn một mực mạnh mẽ xốc lại tinh thần, hẳn thực sự không có tâm trạng đi du ngoạn ngắm nhìn cảnh vật gì cả. Từ khi chứng kiến ảnh chụp Kiều Mộc ở Prague, thì hẳn vẫn luôn đè nén tâm trạng buồn bực của mình.

Trong lòng bọn Hầu Tử và Trương Tam vẫn lo lắng về Kiều Mộc, cho nên sự hứng thú của bọn họ cũng không cao. Ba người ở Prague mấy ngày này đều đi thăm thú cảnh vật chỉ là qua loa, vô cùng miễn cưỡng.

Bất quá, Trương Tam lại vô cùng hứng thú với Tina. Mấy ngày nay, Trương Tam dạy cô tiếng Trung, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, thỉnh thoảng hẳn dạy cô nói vài câu linh tinh ví dụ như “Em yêu anh” hay “Thân ái chào lão công”, “Chủ nhân thành ngài dạy dỗ ta đi”, quả thật giống như chiếm tiện nghi của một đứa nhóc con. Quả thật Trương Tam không có làm hạ quốc uy, việc Trung Quốc chịu thiệt trước Châu Âu trăm năm trước này đã hoàn toàn đòi lại rồi.^^

Mặt trời chiều ngả về tây, bốn người yên lặng đi từ từ trong ngõ nhỏ, ánh nắng vàng chiếu vào lên bốn người giống như mạ lên một tầng vàng sáng hoàng kim.

“Anh Hoan, không hiểu tại sao bỗng nhiên em cảm giác người muốn sờn gai ốc...” Khuôn mặt Trương Tam bỗng nhiên trắng ra một chút.

“Làm sao vậy?”

“Em cảm thấy có người ở sau lưng cứ nhìn chòng chọc vào chúng ta, nhưng quay lưng lại thì không phát hiện ra cái gì...” Trên mặt Trương Tam lộ ra vẻ bất an.

“Nghe nói gu thẩm mỹ của người nước ngoài tương đối quái dị, sẽ không có ai coi trọng nhan sắc của mày chứ?”.

Trương Tam quả quyết lắc đầu: “Coi trọng nhan sắc của em thì gu thẩm mỹ chắc phải vặn vẹo đến một trình độ biến thái rồi nha. Em nói sợ hãi bởi vì cảm giác này rất quen thuộc... Nó giống như một người khi đang tham gia giao thông thì nhặt được ví tiền rồi bỗng nhiên bị một người cảnh sát nhìn thẳng vào.”

Diệp Hoan ha ha cười, vừa mới định nói vài câu đả kích thì biến cố đã xảy ra.

Phía sau hẳn, ở bức tường cách nơi này ước chừng tầm hai mươi thước đột nhiên truyền đến một tiếng “phốc”. Âm thanh này rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy, đồng thời viên gạch trên tường phía trước ba người lóe ra một tia lửa nhỏ.

Mí mắt Diệp Hoan cấp tốc nhảy dựng, sau đó hai tay hẳn mạnh mẽ đè đầu Trương Tam và Hầu Tử ấn xuống đất, chân phải không chút do dự đạp vào Tina khiến cô ngã xuống đất, cuối cùng trở mắt hết lớn: “Mau nằm xuống! nằm xuống!”

Bốn người giống như những cái chai bị quả bóng lăn qua, đồng thời nằm xấp xuống đất.

Diệp Hoan đã trải qua chiến trường sinh tử, âm thanh kia không hề xa lạ với hẳn.

Đó là âm thanh của súng lục trang bị thêm giảm thanh khi bắn.

Ám sát!

Là âm mưu ám sát!

Thời gian, địa điểm, thời cơ đều chọn vô cùng chính xác.

Phía sau, vài tiếng bước chân lộn xộn truyền tới.

Diệp Hoan không chút do dự, khom lưng rồi đứng lên, quát to: “Mau, mau chạy tới ngõ hẻm phía trước rồi rẽ vào!”

Bọn Hầu Tử sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, đều trải qua bình thường, chưa từng gặp qua hoàn cảnh nguy hiểm đến mức này?

Không kịp sợ hãi, bốn người đứng lên chạy thực mạng mới tới ngõ nhỏ rồi rẽ vào đó.

Tiếng bước chân phía sau vang lên sát sao, đạn không ngừng được bắn ra phát ra từng tiếng “Phốc, phốc...” trầm đục.

Vừa rẽ vào ngõ, bốn người còn chưa kịp cao hứng thì thân hình Trương Tam đang dẫn đầu bỗng nhiên nhẹ nhàng run rẩy một chút, tiếp theo toàn thân cậu ta hoàn toàn ngừng lại, giống như máy móc chậm rãi quay người nhìn về ba người Diệp Hoan, vừa khóc nức nở vừa nói: “Này, chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy rồi, đừng bày ra trò vui đùa này nha, ... Vừa rồi ai cắn móng của tôi?”

Diệp Hoan nhanh chóng lắc đầu: “Tao không ham cái này!”

Hầu Tử cũng nhanh chóng tỏ thái độ: “Tao cũng không có sở thích này, mày đừng nghĩ sự việc phức tạp như vậy, sự thật là...”

Hầu Tử chỉ vào cái móng của Trương Tam, tràn ngập thông cảm: “... Móng mày trúng đạn rồi!”

250. Chương 251: Thoát Thân

Bọn Diệp Hoan trốn ở một góc trong ngõ hẻm, ở ngõ bên cạnh, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, hiển nhiên không chỉ có một sát thủ đuổi theo bọn hắn.

Diệp Hoan tựa vào bức tường ở bên cạnh, miệng thở hổn hển, mí mắt không ngừng chớp động.

Kẻ nào muốn giết mình? Người nào ở sau lưng sai khiến?

Từ lúc đến Prague, trừ bỏ ngày đó vì muốn nhiều người chú ý mà hai lần đánh cho người nước ngoài kia bẹp dí ra, thì căn bản hắn không hề đắc tội với bất kỳ ai khác mà. Còn cái tên người nước ngoài có bộ dáng không ra gì kia không có khả năng hay thực lực để mời sát thủ đến giết hắn như vậy.

Có thể là ai chứ? Là ân oán trong nước sao?

Trong đầu Diệp Hoan là một mảnh mờ mịt, hỗn loạn.

Mặc kệ thế nào, lúc này không phải thời điểm để suy nghĩ về kẻ đứng phía sau màn, nhóm sát thủ này cách bọn hắn không đến năm mươi thước đang tìm kiếm chung quanh muốn lấy mạng của hắn.

Cứ chạy thoát mạng đã rồi tính sau!

“Anh Hoan, cái móng của em đau quá!” Trương Tam buồn bã vô lực nói.

Tình hình của Trương Tam có vẻ không được tốt lắm, mọi người thì không ai bị làm sao, cả chỉ mình cậu ta là không biết thế nào mà lại trúng đạn ở móng. Viên đạn xuyên thủng qua quần, máu tươi không ngừng chảy ra, miệng vết thương không lớn lắm, chỉ là một cái lỗ be bé. Diệp Hoan ngừng lại liếc mắt một cái, rất nhanh hắn đã đoán ra vết thương là do một đầu đạn bằng thép có đường kính 9mm tạo ra. Máu chảy dọa người, thực ra vết thương cũng không tính là nghiêm trọng, đầu đạn xuyên giáp sức xuyên phá mạnh nhưng tạo thành vết thương không lớn, mà móng lại là nơi thịt dày nhất. Đương nhiên, đau đớn là không thể tránh khỏi, có thể khẳng định rằng, dù bị trúng đạn ở bất kỳ bộ phận nào, cảm giác tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

“Móng mày chịu thêm một phát súng nữa cũng không có việc gì đâu! Mau xốc lại tinh thần nào, để sau này tìm cho mày một vị mỹ nữ bác sỹ đeo tất đen trị thương...” Diệp Hoan vừa lưu tâm động tĩnh ở một đầu khác, vừa không an lòng an ủi Trương Tam.

Trương Tam tự nhiên không có thoải mái giống như lời Diệp Hoan, mặt cậu ta đã sẫm trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, cậu ta lại gắt gao cắn răng. Con hàng này bình thường luôn luôn quấy phá, nhưng hiện tại cậu ta lại vô cùng cơ trí, biết rõ thời điểm này còn rất nguy hiểm, chỉ cần một tiếng kêu nhỏ cũng có thể dẫn sát thủ tới. Vì thế, cho dù đau tới mức toàn thân run rẩy thì cậu ta cũng không phát ra tiếng kêu thảm thiết nào.

Trong mắt Hầu Tử tràn đầy hoảng sợ. Hắn cuộn mình trong góc tường nhìn Diệp Hoan, dè dặt âm thanh nói: “Anh Hoan, đám người này là tới trả thù anh sao? Anh biết ai chỉ điểm không?”

Diệp Hoan tức giận nói: “Con mẹ nó, tao làm sao biết kẻ nào sai sử bọn chúng chứ?”

Khóe miệng Hầu Tử khẽ run: “Kẻ thù của anh nhiều đến mức ngay cả bản thân anh cũng không đếm được? Đây đây, hơn nửa năm nay anh rốt cuộc là tham gia quân ngũ hay là gia nhập xã hội đen?”

“Đánh rắm! Lão tử thẳng tới Thượng úy, mày nói tao đi đâu?”

“Trong xã hội đen... có danh hiệu Trung úy thì phải?”

“Thượng úy bộ đội ấy!” Diệp Hoan hung hăng trừng mắt liếc Hầu Tử.

Tiếng bước chân dần dần to lên, Diệp Hoan vô cùng căng thẳng, sát thủ đã cách bọn hắn rất gần.

Thời gian hắn được huấn luyện ở đại đội Lam Kiếm cũng không lâu lắm, nếu là sát thủ bình thường thì hắn có thể xử lý nhẹ nhàng, những việc thế này còn phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa nữa. Hiện tại ở đẳng cấp kia không biết có bao nhiêu sát thủ đang muốn lấy mạng của hắn, quan trọng là trong tay chúng đều có súng, còn bên phía Diệp Hoan thì ngay cả một cây côn cũng không có.

Quay đầu lại nhìn thấy ba người Hầu Tử, Trương Tam và Tina đều có bộ dạng hoảng sợ, Diệp Hoan âm thầm tự bổ sung một câu:... Huống hồ mình còn mang theo ba cục nỏ.

Chỉ có thể chạy trốn chết, không thể liều mạng đánh bừa được, chạy trốn chết vẫn tốt hơn là ở trong này chờ chết. Dù sao nếu hô lên chạy thì ba con hàng bên này nhất định còn nhanh hơn thở, khiến cho hắn không bị áp lực gì.

Diệp Hoan lau mồ hôi trên trán, quay đầu lại nói nhỏ: “Nghe đây, tao ra ngoài thu hút sự chú ý của bọn sát thủ. Mục tiêu của bọn chúng là tao nên sẽ không rảnh đi giết bọn mày. Tao hành động thì bọn mày cũng nhanh chóng chạy về phía sau, càng nhanh càng tốt, đây là cách vùng vẫy giành lấy mạng cho chính mình, hiểu không?”

Hầu Tử sợ tới mức mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố căng răng run giọng nói: “Anh Hoan, phải đi cùng nhau, anh hy sinh bản thân để chúng em được sống, chúng em còn là người sao?”

Trương Tam nhin đau phụ họa: “Đúng vậy anh Hoan, là anh em thì cùng nhau đánh hổ, cha con cùng nhau ra trận, anh nếu có chuyện gì không may xảy ra, chúng em làm sao có thể không biết xấu hổ mà sống tiếp?”

Diệp Hoan cả giận: “Không biết xấu hổ cái con mẹ nó! Đây không phải là đến karaoke gọi gái, phải khách khí sao? Bọn mày không trải qua huấn luyện quân sự, chuyện này bọn mày muốn tham gia chỉ làm cho lão tử thêm trời buộc, cút! Cút nhanh cho tao!”

Hầu Tử và Trương Tam im lặng.

Từ nhỏ đến lớn, bọn hắn đều lấy ý kiến của Diệp Hoan làm chủ, sai đâu đánh đó, ăn trộm trứng chim, tọc vấy nữ sinh, phạm là Diệp Hoan nói một câu, bọn hắn không cần suy nghĩ liền xắn áo làm ngay. Loại quyền uy này dần dần trong hai mươi năm chậm rãi mà thành, Diệp Hoan càng phát hỏa, tâm lý bọn hắn càng sợ hãi.

“Anh Hoan, chúng em chạy, một mình anh đối phó với bọn chúng thế nào?”

Diệp Hoan tràn đầy tự tin cười: “Lão tử là người một mình chiến đấu trên chiến trường một đường bước tới, có vài tên sát thủ thôi, lão tử có ít nhất một trăm hai mươi phương pháp đối phó với chúng...”

Hầu Tử và Trương Tam nghe vậy cảm giác vô cùng an tâm. Diệp Hoan trong lòng bọn hắn giống như là một ngọn núi, Diệp Hoan nói có 120 phương pháp thì tuyệt đối là có 120 phương pháp sẽ không có ít hơn.

“Anh Hoan, chúng em tin tưởng anh, anh nhất định phải bảo trọng, còn sống trở về!” Trong mắt Hầu Tử ánh lên lệ quang.

Diệp Hoan gật đầu thật mạnh: “Yên tâm, mẹ nó! Trên chiến trường, tao chính là người đạp trên núi xương trắng của địch nhân mà tiến lên, bọn mày không cần lo lắng cho tao!”

Ba người thương lượng xong, Trương Tam kéo Tina: “Gái Tây, cô đỡ tôi đi, chúng ta cùng chạy thoát thân thôi!”

Tiếng bước chân của sát thủ đã gần trong gang tấc, hai nhóm người tự đứng yên ở hai bên góc tường, im lặng đến mức ngay cả hô hấp cũng có thể nghe thấy được.

Diệp Hoan mấp máy miệng, lặng lẽ giơ ba ngón tay về phía đám Hầu Tử, sau đó là hai ngón, một ngón...

“Đi!”

Diệp Hoan phát động trước, hần men theo một góc tường chạy ra ngoài, thực hiện một động tác cầm bắt tiêu chuẩn của quân đội, hai tay hần nắm lấy cánh tay của tên sát thủ, đầu gối mạnh mẽ đánh vào khớp xương ở khuỷu tay của gã. ‘Răng rắc’! Tên sát thủ hét thảm một tiếng, cánh tay đã vụn vụn tới một góc độ quái dị mà người thường không thể nào làm được, nó rũ xuống mềm nhũn, xem ra cánh tay này đã bị phế.

Một kích thành công, toàn thân trở ra.

Thân hình Diệp Hoan chợt lóe, phóng nhanh theo hướng ngõ nhỏ phía trước chạy thực mạng. Biến cố đột nhiên phát sinh làm cho lũ sát thủ ngây người một chút, sau đó bọn hần lập tức phản ứng lại, giơ súng đuổi theo Diệp Hoan.

Cùng lúc đó, Hầu Tử và Trương Tam lỗi kéo Tina, cong lưng nhanh nhẹn chạy về một cái ngõ nhỏ đối diện.

“Sát thủ đã bị anh Hoan dẫn dụ đi rồi, vừa rồi anh Hoan ra tay thật là tàn bạo, nhẹ nhàng phế đi một cái cánh tay, con mẹ nó thật trâu bò...”

Tạm thời an toàn, Hầu Tử và Trương Tam ngược lại không còn muốn bỏ chạy nữa. Tuy rằng trong lòng bọn hần không ngừng sợ hãi, nhưng vẫn không thể nào bỏ mặc anh em của mình mà chạy thoát một mình được, vì thế ba người ngồi xồm ở góc tường nhìn Diệp Hoan dẫn lũ sát thủ càng ngày chạy càng xa.

“Anh Hoan liệu có ổn không?” Mông của Trương Tam không ngừng chảy máu, hần cẩn thận bịt miệng vết thương rồi nhíu mày nói.

Hầu Tử gật gật đầu chắc chắn: “Anh Hoan nhất định có thể thoát, chúng ta phải tin tưởng anh ấy, anh ấy nói có 120 loại phương pháp đối phó sát thủ thì nhất định là vậy, chúng ta nhìn anh ấy xuất chiêu đi...”

Vừa dứt lời, Diệp Hoan chạy trốn chết xa xa cuối cùng cũng xuất chiêu dưới ánh mắt cõi lòng đầy mong mỏi của Hầu Tử và Trương Tam.

”Cứu mạng! Cứu mạng! Giết người rồi!— Có ai không, cứu tôi với? (Dịch: người dân ở đó mà hiểu lời của hần mới là lạ)

Âm thanh cao vút vang to cắt ngang hoàng hôn yên tĩnh ở Prague.

Hầu Tử và Trương Tam ngồi xồm ở xa xa chứng kiến một màn này, trên trán bọn hần mồ hôi rơi ra như mưa mùa hạ.

“Anh Hoan dùng chiêu này thì... Cũng quá tiêu cực đi?”

“Đúng vậy, còn không bằng kêu ‘Hảo hán tha mạng’ nha...!”

Diệp Hoan tránh vào một ngõ nhỏ không biết tên, vừa chạy vừa thở hổn hển.

Hầu Tử và Trương Tam hần là chạy thoát rồi? Nhưng chính bản thân mình phải làm sao giờ? Đám sát thủ này khí thế hung hãn, hơn nữa số lượng lại không ít. Trong nháy mắt khi thoát ra khỏi ngõ nhỏ kia, Diệp Hoan đã để ý rõ đám sát thủ đại khái có bảy tám người, đều là người da trắng châu Âu. Toàn bộ đều trang bị súng ngắn giảm thanh, xem cách di chuyển và thần thái quả nhiên bọn hần đều là sát thủ chuyên nghiệp đã trải qua huấn luyện, so với đám sát thủ nghiệp dư lấy dao chém dưa hấu thì cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Rốt cuộc là ai muốn lấy tính mạng hần?

Những người trong dĩ vãng từng có ân oán từng gương mặt hiện ra trong đầu.

Chú ba Thẩm gia? Dư nghiệt của trùm thuốc phiện Hồng Ba? Trương Quốc Đống ở kinh thành bị mình đánh? Hay vẫn là... Thẩm Duệ?

Vừa nghĩ tới cái tên Thẩm Duệ này, mí mắt Diệp Hoan nhú lại.

Là hần sao? Hần lại dám động thủ một lần nữa? Hay là một người khác hoàn toàn?

Tiếng bước chân dồn dập đuổi theo truyền lại từ phía sau, tâm niệm Diệp Hoan thay đổi thật nhanh. Ngõ nhỏ không nên ở lâu, sớm hay muộn sẽ bị bọn hần bao vây, giống như bắt rùa trong hũ. Chiều này hần đã dùng qua rất nhiều lần rồi, cho nên kinh nghiệm cực kỳ phong phú, đương nhiên, hần thường đảm đương vai trò là người bắt con rùa kia.

Diệp Hoan tựa lưng vào góc tường, lặng lẽ thò đầu ra phía sau quan sát. Đầu vừa vươn ra, một tiếng súng trầm đục nặng nề vang lên, viên đạn nguy hiểm sượt qua da đầu của hần, viên đạn bắn vào vách tường, bụi tường li ti bắn ra tung tóe.

Diệp Hoan không hề chần chờ, không thèm che giấu hành tung, quay đầu bỏ chạy, chạy một hai trăm mét, xuyên qua trùng điệp ngõ nhỏ, Diệp Hoan đi vào một cái đường lớn.

Thời điểm hoàng hôn, người trên đường đi lại vô cùng náo nhiệt. Du khách từ các quốc gia đi lại giữa các cửa hàng, quá bar và danh lam thắng cảnh. Diệp Hoan chạy đến bên đường, cổ co rụt lại, hần cố ý đè thấp người, dùng một tư thế quái dị giữa xuyên qua giữa dòng người, nhờ dòng người mà ẩn thấp, chạy nhanh đi.

Bảy tám sát thủ phía sau đi vào đường lớn, bọn hần tất nhiên không dám công khai dùng súng trên đường, vì thế súng đều giắt sau lưng, đuổi sát theo thân ảnh Diệp Hoan.

”Giết người! Có súng, đám người ở phía sau có súng đấy!” Diệp Hoan ẩn giữa đám người đi lại lớn tiếng kêu to.

Nhóm sát thủ bỗng nhiên bị kiểm hãm khựng lại.

Mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hần, ánh mắt rõ ràng giống như đang nhìn một thằng điên.

“Báo cảnh sát, khẩn cấp... Bọn! Các người đều choáng váng sao? Có súng nha, súng! Các người không hiểu à? Huych, phịch, phạch, phụt ...” Diệp Hoan nôn nóng tới mức mồ hôi chảy ròng, không ngừng khoa chân múa tay mình họa.

Nhóm người qua đường vẫn như cũ mờ mịt, sau đó đám sát thủ mỉm cười dữ tợn, chân bước nhanh hơn.

“Học thêm chút tri thức hữu dụng nha, lũ khẩn cấp! Tiếng Trung không biết còn đến đây du lịch?”

Diệp Hoan buông bỏ, phần nộ bỏ lại những lời này sau đó tiếp tục khổ sở chạy trốn.

Tại sao lão tử toàn dụng phải lũ lưu manh mù chữ vậy?

Diệp Hoan dừng lại, hần đột nhiên nhìn thấy phía trước cách không xa nơi này dường như có thêm một đám người thần sắc dữ tợn khác, nhìn qua là biết đám người đó cũng không lương thiện gì, bọn kia cũng đang bước nhanh về phía hần.

Trước sau hai nhóm người, ít nhất cũng mười sáu mười bảy tên, kẻ chủ mưu ở phía sau thật là để mắt mình nha.

Không biết chạy trốn trong dòng người bao lâu, khi qua một cái ngõ nhỏ, một cánh tay mạnh mẽ kéo hần vào.

Diệp Hoan cả kinh, phản ứng nắm cánh tay đó sau đó... mạnh mẽ quật ngã người kia xuống đất.

“A a a !” Chủ nhân cánh tay kia hét thảm một tiếng: “Con mẹ nó, em muốn chơi chú của anh! Quả nhiên không thể làm người tốt mà. Rốt cục mình cũng hiểu tại sao Lôi Phong(*) lại chết sớm rồi!”

(*) Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Diệp Hoan ngẩn ngơ: “Hầu Tử?”

Sau đó hắn giận tím mặt: “Lão tử bảo bọn mày chạy nhanh, con mẹ nó như thế nào lại tụ tập với lão tử?”

Hầu Tử khổ sở nói: “Anh Hoan, chúng em thấy hình như anh cũng không chịu được lâu nữa, nên thử đến xem có giúp được gì không, Tina đã chạy đi báo nguy rồi, cảnh sát lập tức sẽ đến...”

“Báo nguy cái rắm, sát thủ đều ở sát sau lưng lão tử, chờ cảnh sát đến nhặt xác chúng ta à? Lúc này không thể trông cậy vào ai cả, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!”

Ba người nói chuyện, sát thủ đã phát hiện ra bọn hắn, vòng qua một ngõ nhỏ đằng sau, gờ súng lên.

Đám người Diệp Hoan co rụt cổ xoay người chạy thực mạng.

“Anh Hoan, chúng ta không thể cứ để bị truy đuổi, con mẹ nó giống như chó đuổi thỏ, chúng ta phải phản kích!” Hầu Tử hỗn hển cả giận.

“Trên tay không vũ khí, phản kích thế nào? Mày biến thành viên đạn à?”

Trương Tam chạy một bên yên lặng đưa qua hai cái đồ vật: “Cho anh.”

Diệp Hoan cúi đầu nhìn thấy, không khỏi mừng rỡ, đồ tốt! Mặt ngoài giản dị đem sát khí và mũi nhọn của chúng ẩn giấu vô hình, giấu đi vàng sáng rực rỡ, vàng sáng chỉ thuộc về thần binh!

Bao tải, gậy gộc.

Những thứ đồ vậy vô cùng bình dị, dân dã, cùng với gạch, xích xe đạp được dân gian xưng tụng là tứ đại pháp bảo của thời đại. Người cần giết người, phạt cần giết phạt, mọi việc đều thuận lợi.

Ánh mắt Diệp Hoan nhìn thẳng: “Tìm ở đâu?”

Trương Tam chỉ tay về phía sau lưng: “Vừa kiếm được ở một bãi rác ven đường.”

Diệp Hoan khen: “Binh khí tốt! ... Mày bị nước vào óc à? Cái đồ vật này có khả năng chống lại một đám sát thủ dùng súng hả?”

“Thử xem thế nào, dù gì vẫn còn ngon hơn là dùng tay không mà?”

Diệp Hoan cũng nghĩ vậy, trong tay có vũ khí vẫn là mạnh hơn, lúc này thực sự không có điều kiện để kén cá chọn canh mà.

“Đi thôi, sau này quay về anh sẽ cho mỗi người chúng ta một khẩu AK, gặp người là bắn, gặp người nả thành thịch...”

Nhóm sát thủ từng bước áp sát, bọn hắn nhận được mệnh lệnh nhất định phải làm thịt một người đàn ông Trung Quốc, không chết không dừng.

Đuổi theo không biết qua bao nhiêu tuyến phố, người đàn ông Trung Quốc kia cứ trơn trượt như cá chạch, luồn lách trái phải, luôn để cho hắn trốn mất, hiện tại hắn lại chui vào một ngõ nhỏ có đường tắt như mạng nhện.

Ngõ nhỏ không người, lúc này mặt trời đã muốn chìm xuống ở phía Tây, màn đêm dần dần buông xuống. Trong màn đêm, cả cái ngõ nhỏ này đều lạnh tanh, giờ phút này dường như nơi này hoàn toàn trái ngược với sự ồn ào náo nhiệt trên đường lớn.

Nhóm Sát thủ tiến vào ngõ nhỏ, tay rút súng ra, thông thả và cẩn thận tiến về phía trước.

Thời điểm bọn hắn nhanh chóng tiến về phía trước, phía sau cửa vào ngõ xuất hiện hai thân ảnh lén lút thân không biết quỷ không hay.

Thân ảnh giống hai con mèo, rón ra rón rén yên lặng không tiếng động tiếp cận tên sát thủ đi cuối cùng...

Sau đó, nhanh như chớp ra tay, lấy tay bịt kín miệng tên sát thủ, tay kia dùng sức bổ xuống gáy, tiếp theo một cái bao tải tròng lên đầu...

Cùng lúc đó, Trương Tam phi thường ấn ý cầm một hòn đá nhỏ ném mạnh về phía một đường tắt xa xa nơi lối rẽ. Khi viên đá vừa rơi xuống, ngô nhỏ đang yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng thanh thúy. Sát thủ phía trước căng thẳng, cầm súng giống như phát điên chạy theo hướng phát ra âm thanh...

Nghe thấy tiếng động cho thấy nhóm sát thủ đã chạy xa, Diệp Hoan ném tên sát thủ đã ngất đi xuống đất như rác rưởi, sau đó gơ chiếc côn gỗ lên.

Ba ba, chiếc côn không đầu không đuôi đập về phía tên sát thủ, tên sát thủ trong bao tải kêu rên lên vài tiếng ô ô, tỉnh lại, lại tiếp tục bị đập cho choáng váng, không biết trải qua thời gian bao lâu, Diệp Hoan đánh đã mới dừng tay lại.

“Mẹ nó, dân Châu Âu quê mùa, chưa từng thử qua tư vị đặc biệt của cú đánh Trung Quốc nha?” Diệp Hoan hung hăng phun ra vài lời.

Tên sát thủ xui xẻo trong bao tải nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất, cũng không biết gã còn sống hay đã chết.

Trương Tam ôm cái mông bị trúng đạn, đưa gậy gộc cho Tina.

“Đến, thử xem, cô cũng gõ mấy côn đi...!” Ngữ khí Trương Tam nhiệt tình giống như đang mời khách ăn cơm vậy.

Khuôn mặt Tina vàng khè, không ngừng lắc đầu.

“Không sao, thử xem thôi, không cần bồi thường thuốc men đâu...!” Trương Tam cắn chặt răng, phảng phất gọi lên một hồi ức đau đớn nào đó, sa sầm mặt nói: “... Cô cứ coi như là đang móc túi trên xe buýt ấy!”

Một đầu ngô nhỏ khác, nhóm sát thủ bị hòn đá nhỏ dẫn đi vẫn đang cầm súng tìm kiếm xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra dấu vết gì của mục tiêu.

Một gã mặc áo jacket màu đen, râu quai nón, nhìn giống như là thủ lĩnh của đám sát thủ tìm kiếm xung quanh vài lần, đêm càng thêm đen, vẻ mặt của hắn cũng càng ngày càng lo lắng.

Một khi trời tối hoàn toàn, việc truy tìm mục tiêu sẽ càng thêm không dễ dàng. Theo như tình báo, mục tiêu từng là bộ đội đặc chủng ở Trung Quốc, bọn hắn không thể không vạn phần cẩn thận. Ai cũng biết, bộ đội đặc chủng Trung Quốc là lực lượng tinh nhuệ trên thế giới. Muốn giết chết một người như vậy, phải cẩn thận hơn so với bình thường rất nhiều.

Ánh mắt của gã vô thức xẹt qua thủ hạ ở phía sau lưng gã.

Tên đầu lĩnh gơ ngón tay lên mà bắt đầu đếm.

Một, hai, ba, ...Còn thiếu một người...

Không cam tâm đếm lại lần nữa, vẫn thiếu một người...

Đôi đồng tử của gã dần dần mở lớn, thân mình cũn không tự chủ mà run rẩy.

... Chẳng lẽ là thầy giáo dạy mình đếm số sai à?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-thao-can-thai-tu>